

*Tuyệt
Thế
Đường
Môn*

绝世唐门

*Đường Gia
Tam Thiếu*

Tên ebook: **Tuyệt Thế Đường Môn** (prc, pdf, epub)

Tác giả: **Đường Gia Tam Thiếu**

Thể loại: **Huyền ảo, Tiên hiệp, Văn học phương Đông**

Nguồn: **4vn.eu**

Ebook: **<http://www.dtv-ebook.com>**

Giới Thiệu:

Nơi đây không có ma pháp, không có đấu khí, cũng không có võ thuật, chỉ có duy nhất thứ gọi là Vũ Hồn. Trên mảnh đất **Đấu La Đại Lục**, Đường Môn sau vạn năm huy hoàng đã bắt đầu bước vào con đường suy thoái. Một lớp anh tài mới xuất hiện, liệu thế hệ Sử Lai Khắc Thất Quái mới này có chấn hưng được Đường Môn hay không? Bản anh hùng ca về Đường Môn khi xưa có thể tái hiện một lần nữa hay không?

Bản thân có Bách vạn niên hồn thú, tay cầm thần cung Nhật Nguyệt Trích Tinh của Tử Linh Thánh Pháp Thần, khi hãn xuất hiện liền tiếp thêm một luồng sinh khí mới cho Đường Môn đã suy yếu. Tất cả bí ẩn dần dần hé mở...

Liệu ám khí Đường Môn có thể lại một lần nữa danh chấn thiên hạ không?
Huy hoàng của Đường Môn khi xưa phải chăng còn có thể tái hiện? Mọi
thứ đều nằm ở đây - **Tuyệt Thế Đường Môn** [Đấu La Đại Lục II]

Mời các bạn đón đọc [Tuyệt Thế Đường Môn](#) của [tác giả Đường Gia Tam Thiếu](#).

[Chương 0: Giới Thiệu:](#)

[Chương 1: Linh Mâu thiếu niên](#)

[Chương 2: Thiên Mộng băng tằm](#)

[Chương 3: Bách vạn niên Hồn Hoàn](#)

[Chương 4: Phích Lịch Bối Bối](#)

[Chương 5: Định hình con đường tu luyện](#)

[Chương 6: Học viện đệ nhất Đấu La Đại Lục](#)

[Chương 7: Tân sinh nhập học](#)

[Chương 8: Lão sư quái vật](#)

[Chương 9: Quang Minh Nữ Thần Điệp](#)

[Chương 10: Sơ lược Hồn Đạo Khí](#)

[Chương 11: Lớp trưởng yếu nhất](#)

[Chương 12: Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam](#)

[Chương 13: Huyền Thủy Đan](#)

[Chương 14: Thiên Mộng Nhất Chỉ](#)

[Chương 15: Ba tháng](#)

[Chương 16: Khảo hạch tân sinh](#)

[Chương 17: Lần đầu phối hợp - Song Khống.\(*\)](#)

[Chương 18: Khu ba mươi ba, ba đấu ba](#)

[Chương 19: Vũ Hồn dung hợp - Thiên La Địa Vồng](#)

[Chương 8-2, mình từng dịch là Tinh Thần Quấy Nhiễu, nhưng đúng ra phải là Kiền Nhiễu, mình đã sửa lỗi này ở chương cũ rồi, mọi người xem lại dùm mình nha](#)

[Chương 20: Hạo - Đông, Vũ Hồn dung hợp](#)

[Chương 21: Ba Vũ Hồn dung hợp](#)

[Chương 22: Hạo Đông Lực](#)
[Chương 23: Rực rỡ - Điều tàn! Con đường Hoàng Kim!](#)
[Chương 24: Đánh cuộc](#)
[Chương 25: Thất Bảo Lưu Ly VS Linh Mâu](#)
[Chương 26: Quốc trọng khí, Đình Chấn Động](#)
[Chương 27: Cừu nhân? Huynh đệ?](#)
[Chương 28: Phối hợp ăn ý, Hạo - Đông chiến thắng](#)
[Chương 29: Hai viện trưởng](#)
[Chương 30: Trận chung kết](#)
[Chương 31: Hoàng Kim Lộ VS U Minh Bạch Hồ](#)
[Chương 32: Phần thưởng và đệ tử hạch tâm](#)
[Chương 33: Hai khối Hồn Cốt](#)
[Chương 34: Biết rõ sẽ bại, vẫn ứng chiến](#)
[Chương 35: Ta còn chưa có thua!](#)
[Chương 36: Màu xám thức tỉnh!](#)
[Chương 37: Lão sư Phách Vương Hoa ngang ngược bao che khuyết điểm](#)
[Chương 38: Hồn Đạo Sư bán cấp Một - Hoắc Vũ Hạo](#)
[Chương 39: Tam Đại Thiên Vương tại Cực Bắc](#)
[Chương 40: Thiên Mộng, Băng Đế](#)
[Chương 41: Băng Bích Đế Hoàng Hạp](#)
[Chương 42: Tạo Thần](#)
[Chương 43: Dung hợp - Khảo nghiệm đau đớn cực hạn](#)
[Chương 44: Dung hợp hoàn mỹ, Hồn Hoàn màu đỏ](#)
[Chương 45: Người còn sống sao?](#)
[Chương 46: Hồn Kỹ thứ hai của Linh Mâu](#)
[Chương 47: Huy chương Hồn Đạo Sư cấp hai](#)
[Chương 48: Uy hiếp khủng bố!](#)
[Chương 49: Băng Đế Ngao](#)
[Chương 50: Chuyện về Đường Tam...](#)
[Chương 51: Điệp Thần Trảm và Cuồng Bạo Bạch Hồ](#)
[Chương 52: Băng Hoàng Hộ Thế](#)
[Chương 53: Ưu đãi khó mà từ chối?](#)

[Chương 54: Hội nghị tại Hải Thần Các](#)
[Chương 55: Hồn Đạo Sư! Điểm cường đại thật sự của Hoắc Vũ Hạo.](#)
[Chương 56: Thường Bảo Hội](#)
[Chương 57: Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt](#)
[Chương 58: Tốc độ sinh tử](#)
[Chương 59: Hỏa Diễm Cuồng Ma - Mã Tiểu Đào!](#)
[Chương 60: Không có chuyện gì, người vẫn còn là một xử nam.](#)
[Chương 61: Vĩnh Đông Chi Vực và Hoàng Kim Chi Mang](#)
[Chương 62: Kỳ kiểm tra đại loạn](#)
[Chương 63: Đội dự bị](#)
[Chương 64: Kế hoạch Cực Hạn Đan Bình](#)
[Chương 65: Bảy đấu bảy, hỗn độn chiến!](#)
[Chương 66: Thắng lợi! Đối!](#)
[Chương 67: Thay đổi cục diện, thuộc tính tăng lên.](#)
[Chương 68: Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn](#)
[Chương 69: Tà Hồn Sư](#)
[Chương 70: Hồn Đạo Khí Phi Hành](#)
[Chương 71: Công Tước Bạch Hổ](#)
[Chương 72: Tử Vong Chi Thủ, Sứ Giả của Tử Thần!](#)
[Chương 73: Vũ Hồn thứ ba? Vong Linh Ma Pháp?](#)
[Chương 74: Thao Thiết Đấu La và Long Thần Đấu La](#)
[Chương 75: Cuộc thi bắt đầu!](#)
[Chương 76: Ta đến từ Sử Lai Khắc, đến từ Đường Môn!](#)
[Chương 77: Lão tử hữu căn thô tuyệt gia \(*\)!](#)
[Chương 78: Hồn Sư Thiên Tài Hệ Thực Vật](#)
[Chương 79: Đấu vòng tròn, Từ Tam Thạch bị ối.](#)
[Chương 80: Vĩnh hằng chi ngự Từ Tam Thạch](#)
[Chương 81: Ẩn giấu thực lực.](#)
[Chương 82: Tương lai phát triển và nguy cơ của Hồn Sư](#)
[Chương 83: Bảng Xếp Hạng Đạo Khắc](#)
[Chương 84: Sinh Linh Kim](#)
[Chương 85: Bảng Hòa Song Khống Thiên Kích Mâu \(Thượng\).](#)

[Chương 85: Bạng Hỏa Song Khống Thiên Kích Mâu \(Trung\)](#)
[Chương 85: Bạng Hỏa Song Khống Thiên Kích Mâu \(Hạ\)](#)
[Chương 86: Hủy Diệt Chi Nguyên - Hòa Thái Đầu \(Thượng\)](#)
[Chương 86: Hủy Diệt Chi Nguyên - Hòa Thái Đầu \(Trung\)](#)
[Chương 86: Hủy Diệt Chi Nguyên - Hòa Thái Đầu \(Hạ\)](#)
[Chương 87: Sử Lai Khắc thần bí ?\(Thượng\)](#)
[Chương 87: Sử Lai Khắc thần bí ? \(Trung\)](#)
[Chương 87: Sử Lai Khắc thần bí ? \(Hạ\)](#)
[Chương 88: Cuộc chiến then chốt. \(Thượng\)](#)
[Chương 88: Cuộc chiến then chốt. \(Trung\)](#)
[Chương 88: Cuộc chiến then chốt. \(Hạ\)](#)
[Chương 89: Huyền Vũ Giác Tỉnh \(Thượng\)](#)
[Chương 89: Huyền Vũ Giác Tỉnh \(Trung\)](#)
[Chương 89: Huyền Vũ Giác Tỉnh \(Hạ\)](#)
[Chương 90: Siêu Tụ Năng Đại Pháo vô cùng oanh liệt \(Thượng\)](#)
[Chương 90: Siêu Tụ Năng Đại Pháo vô cùng oanh liệt \(Trung\)](#)
[Chương 90: Siêu Tụ Năng Đại Pháo vô cùng oanh liệt \(Hạ\)](#)
[Chương 91: Vinh quang của học viện Sử Lai Khắc!](#)
[Chương 92: Quyết chiến! Ba đấu ba \(Thượng\)](#)
[Chương 92: Quyết chiến! Ba đấu ba \(Trung\)](#)
[Chương 92: Quyết chiến! Ba đấu ba \(Hạ\)](#)
[Chương 93: Phá Tù Lung, Vĩnh Đông Chi Vực \(Thượng\)](#)
[Chương 93: Phá Tù Lung, Vĩnh Đông Chi Vực \(Trung\)](#)
[Chương 93: Phá Tù Lung, Vĩnh Đông Chi Vực \(Hạ\)](#)
[Chương 94: Bạng Đế Giác Tỉnh \(Thượng\)](#)
[Chương 94: Bạng Đế Giác Tỉnh \(Trung\)](#)
[Chương 94: Bạng Đế Giác Tỉnh \(Hạ\)](#)
[Chương 95: Thập Đại Hung Thú \(Thượng\)](#)
[Chương 95: Thập Đại Hung Thú \(Trung\)](#)
[Chương 95: Thập Đại Hung Thú \(Hạ\)](#)
[Chương 96: Cuộc chiến của Phong Hào Đấu La \(Thượng\)](#)
[Chương 96: Cuộc chiến của Phong Hào Đấu La \(Trung\)](#)

[Chương 96: Cuộc chiến của Phong Hào Đấu La \(Hạ\)](#)
[Chương 97: Suy đoán về sự xuất hiện của nhiều Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ \(Thượng\)](#)
[Chương 97: Suy đoán về sự xuất hiện của nhiều Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ \(Trung\)](#)
[Chương 97: Suy đoán về sự xuất hiện của nhiều Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ \(Hạ\)](#)
[Chương 98: Đấu Giá Hội Đình Cấp \(Thượng\)](#)
[Chương 98: Đấu Giá Hội Đình Cấp \(Hạ\)](#)
[Chương 99: Cực Phẩm và Công Chúa \(Thượng\)](#)
[Chương 99: Cực Phẩm và Công Chúa \(Hạ\)](#)
[Chương 100: Cực phẩm Băng Bạo \(Thượng\)](#)
[Chương 100: Cực phẩm Băng Bạo \(Trung\)](#)
[Chương 100: Cực phẩm Băng Bạo \(Hạ\)](#)
[Chương 101: Phôi thai Hồn Thú mười vạn năm \(Thượng\)](#)
[Chương 101: Phôi thai Hồn Thú mười vạn năm \(Trung\)](#)
[Chương 101: Phôi thai Hồn Thú mười vạn năm \(Hạ\)](#)
[Chương 102: Chiến đội Đấu Linh \(Thượng\)](#)
[Chương 102: Chiến đội Đấu Linh \(Trung\)](#)
[Chương 102: Chiến đội Đấu Linh \(Hạ\)](#)
[Chương 103: Hoàn Khắc \(Thượng\)](#)
[Chương 103: Hoàn Khắc \(Trung\)](#)
[Chương 103: Hoàn Khắc \(Hạ\)](#)
[Chương 104: Tiến vào Bán kết \(Thượng\)](#)
[Chương 104: Tiến vào Bán kết \(Trung\)](#)
[Chương 104: Tiến vào Bán kết \(Hạ\)](#)
[Chương 105: Tịnh hóa, Phệ Linh Hung Đạo](#)
[Chương 106: Sinh Linh Nhân \(Thượng\)](#)
[Chương 106: Sinh Linh Nhân \(Trung\)](#)
[Chương 106: Sinh Linh Nhân \(Hạ\)](#)
[Chương 107: Bán Kết \(Thượng\)](#)
[Chương 107: Bán Kết \(Trung\)](#)

[Chương 107: Bán Kết \(Hạ\)](#)
[Chương 108: Công chúa xuất chiến \(Thượng\)](#)
[Chương 108: Công chúa xuất chiến \(Trung\)](#)
[Chương 108: Công chúa xuất chiến \(Hạ\)](#)
[Chương 109: Phòng Ngự Tuyệt Đối và Tinh Chi Thủ Hộ \(Thượng\)](#)
[Chương 109: Phòng Ngự Tuyệt Đối và Tinh Chi Thủ Hộ \(Trung\)](#)
[Chương 109: Phòng Ngự Tuyệt Đối và Tinh Chi Thủ Hộ \(Hạ\)](#)
[Chương 110: Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ Hai \(Thượng\)](#)
[Chương 110: Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ Hai \(Trung\)](#)
[Chương 110: Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ Hai \(Hạ\)](#)
[Chương 111: Bảng Giá trong Nóng Bỏng, Thiên Đế Chùy \(Thượng\)](#)
[Chương 111: Bảng Giá trong Nóng Bỏng, Thiên Đế Chùy \(Trung\)](#)
[Chương 111: Bảng Giá trong Nóng Bỏng, Thiên Đế Chùy \(Hạ\)](#)
[Chương 112: Tình thân \(Thượng\)](#)
[Chương 112: Tình thân \(Hạ\)](#)
[Chương 113: Chấn Thiên Phủ \(Thượng\)](#)
[Chương 113: Chấn Thiên Phủ \(Trung\)](#)
[Chương 113: Chấn Thiên Phủ \(Hạ\)](#)
[Chương 114: Bản Thể Tông \(Thượng\)](#)
[Chương 114: Bản Thể Tông \(Trung\)](#)
[Chương 114: Bản Thể Tông \(Hạ\)](#)
[Chương 115: Mở đầu trận quyết đấu tuyệt đỉnh \(Thượng\)](#)
[Chương 115: Mở đầu trận quyết đấu tuyệt đỉnh \(Trung\)](#)
[Chương 115: Mở đầu trận quyết đấu tuyệt đỉnh \(Hạ\)](#)
[Chương 116: Đoàn chiến điên cuồng \(Thượng\)](#)
[Chương 116: Đoàn chiến điên cuồng \(Trung\)](#)
[Chương 116: Đoàn chiến điên cuồng \(Hạ\)](#)
[Chương 117: Tam Túc Kim Thiềm \(*\) - Tiểu Hồng Trần \(Thượng\)](#)
[Chương 117: Tam Túc Kim Thiềm - Tiểu Hồng Trần \(Trung\)](#)
[Chương 117: Tam Túc Kim Thiềm - Tiểu Hồng Trần \(Hạ\)](#)
[Chương 118: Sử Lai Khắc bại sao? \(Thượng\)](#)
[Chương 118: Sử Lai Khắc bại sao? \(Trung\)](#)

[Chương 118: Sử Lai Khắc bại sao? \(Hạ\)](#)
[Chương 119: Từ Tam Thạch bạo phát hoàn toàn. \(Thượng\)](#)
[Chương 119: Từ Tam Thạch bạo phát hoàn toàn. \(Hạ\)](#)
[Chương 120: Tuyệt học Đường Môn \(Thượng\)](#)
[Chương 120: Tuyệt học Đường Môn \(Trung\)](#)
[Chương 120: Tuyệt học Đường Môn \(Hạ\)](#)
[Chương 121: Chu Tình Băng Thiềm - Mộng Hồng Trần \(Thượng + Trung\)](#)
[Chương 121: Chu Tình Băng Thiềm - Mộng Hồng Trần \(Hạ\)](#)
[Chương 122: Chấp niệm của Hồn Đế Bạch Hồ \(Thượng\)](#)
[Chương 122: Chấp niệm của Hồn Đế Bạch Hồ \(Trung\)](#)
[Chương 122: Chấp niệm của Hồn Đế Bạch Hồ \(Hạ\)](#)
[Chương 123: Biến dị, Hắc Phượng Hoàng! \(Thượng\)](#)
[Chương 123: Biến dị, Hắc Phượng Hoàng! \(Trung\)](#)
[Chương 123: Biến dị, Hắc Phượng Hoàng! \(Hạ\)](#)
[Chương 124: Chênh lệch xa, quyết chiến! \(Thượng\)](#)
[Chương 124: Chênh lệch xa, quyết chiến! \(Trung\)](#)
[Chương 124: Chênh lệch xa, quyết chiến! \(Hạ\)](#)
[Chương 125: Vũ Hồn dung hợp, Hồng Trần Quyển Luyện \(Thượng\)](#)
[Chương 125: Vũ Hồn dung hợp, Quyển Luyện Hồng Trần \(Trung\)](#)
[Chương 125: Vũ Hồn dung hợp, Quyển Luyện Hồng Trần \(Hạ\)](#)
[Chương 126: Quang Nghê Thường \(Thượng\)](#)
[Chương 126: Quang Nghê Thường \(Hạ\)](#)
[Chương 127: Giải đấu kết thúc, phần thưởng! \(Thượng\)](#)
[Chương 127: Giải đấu kết thúc, phần thưởng! \(Trung\)](#)
[Chương 127: Giải đấu kết thúc, phần thưởng! \(Hạ\)](#)
[Chương 128: Quang Minh – Hải Thần các \(Thượng\)](#)
[Chương 128: Quang Minh – Hải Thần các \(Trung\)](#)
[Chương 128: Quang Minh – Hải Thần các \(Hạ\)](#)
[Chương 129: Sử Lai Khắc Thất Quái \(Thượng\)](#)
[Chương 129: Sử Lai Khắc Thất Quái \(Trung\)](#)
[Chương 129: Sử Lai Khắc Thất Quái \(Hạ\)](#)
[Chương 130: Tìm kiếm con đường của mình \(Thượng\)](#)

[Chương 130: Tìm kiếm con đường của mình \(Trung\)](#)

[Chương 130: Tìm kiếm con đường của mình \(Hạ\)](#)

[Chương 131: Đường Môn \(Thượng\)](#)

[Chương 131: Đường Môn \(Trung\)](#)

[Chương 131: Đường Môn \(Hạ\)](#)

[Chương 132: Thi đấu \(Thượng\)](#)

[Chương 132: Thi đấu \(Trung\)](#)

[Chương 132: Thi đấu \(Hạ\)](#)

[Chương 133: Cường địch bỗng nhiên đánh tới.](#)

[Chương 134: Tông Chủ Bản Thể Tông – Độc Bất Tử \(Thượng\)](#)

[Chương 134: Tông Chủ Bản Thể Tông – Độc Bất Tử \(Trung\)](#)

[Chương 134: Bản thể tông chủ Độc Bất Tử \(Hạ\)](#)

[Chương 135: Đường chủ Minh Đức Đường – Kính Hồng Trần \(Thượng\)](#)

[Chương 135: Đường chủ Minh Đức Đường – Kính Hồng Trần \(Trung\)](#)

[Chương 135: Đường chủ Minh Đức Đường – Kính Hồng Trần \(Hạ\)](#)
[Chương 136: Vé vào cửa của Hải Thần Các \(Thượng\)](#)
[Chương 136: Vé vào cửa của Hải Thần Các \(Trung\)](#)
[Chương 136: Vé vào cửa của Hải Thần Các \(Hạ\)](#)
[Chương 137: Lại đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm \(Thượng\)](#)
[Chương 137: Lại đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm \(Trung\)](#)
[Chương 137: Lại đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm \(Hạ\)](#)
[Chương 138: Cá lớn nuốt cá bé, luật rừng! \(Thượng\)](#)
[Chương 138: Cá lớn nuốt cá bé, luật rừng! \(Trung\)](#)
[Chương 138: Cá lớn nuốt cá bé, luật rừng! \(Hạ\)](#)
[Chương 139: Âm Kim Khủng Trảo Hùng ngàn năm \(Thượng\)](#)
[Chương 139: Âm Kim Khủng Trảo Hùng ngàn năm \(Trung\)](#)
[Chương 139: Âm Kim Khủng Trảo Hùng ngàn năm \(Hạ\)](#)
[Chương 140: Cái gì của mình dù thế nào vẫn sẽ là của mình \(Thượng\)](#)
[Chương 140: Cái gì của mình dù thế nào vẫn sẽ là của mình \(Hạ\)](#)
[Chương 141: Âm Kim Khủng Trảo Hữu Chương Cốt \(Thượng\)](#)
[Chương 141: Âm Kim Khủng Trảo Hữu Chương Cốt \(Trung\)](#)
[Chương 141: Âm Kim Khủng Trảo Hữu Chương Cốt \(Hạ\)](#)
[Chương 142: Âm Hắc Lam Ngân Thảo \(Thượng\)](#)
[Chương 142: Âm Hắc Lam Ngân Thảo \(Trung\)](#)
[Chương 142: Âm Hắc Lam Ngân Thảo \(Hạ\)](#)
[Chương 143: Tiến sâu vào Tinh Đấu, khu vực hỗn hợp \(Thượng\)](#)
[Chương 143: Tiến sâu vào Tinh Đấu, khu vực hỗn hợp \(Trung\)](#)
[Chương 143: Tiến sâu vào Tinh Đấu, khu vực hỗn hợp \(Hạ\)](#)
[Chương 144: Hồn thú thích hợp với Hoắc Vũ Hạo \(Thượng\)](#)
[Chương 144: Hồn thú thích hợp với Hoắc Vũ Hạo \(Trung\)](#)
[Chương 144: Hồn thú thích hợp với Hoắc Vũ Hạo \(Hạ\)](#)
[Chương 145: Đế Hoàng Thụy Thú – Tam Nhân Kim Nghê \(*\) \(Thượng\)](#)
[Chương 145: Đế Hoàng Thụy Thú – Tam Nhân Kim Nghê \(Trung\)](#)
[Chương 145: Đế Hoàng Thụy Thú – Tam Nhân Kim Nghê \(Hạ\)](#)
[Chương 146: Vận Mệnh Nhân \(Thượng\)](#)
[Chương 146: Vận Mệnh Nhân \(Trung\)](#)

[Chương 146: Vận Mệnh Nhân \(Hạ\)](#)
[Chương 147: Dung hợp! Tâm nhìn mới.](#)
[Chương 148: Thí nghiệm Cực Hạn \(Thượng\)](#)
[Chương 148: Thí nghiệm Cực Hạn \(Trung\)](#)
[Chương 148: Thí nghiệm Cực Hạn \(Hạ\)](#)
[Chương 149: Vận Mệnh Chi Quang – Thẩm Phán \(Thượng\)](#)
[Chương 149: Vận Mệnh Chi Quang – Thẩm Phán \(Trung\)](#)
[Chương 149: Vận Mệnh Chi Quang – Thẩm Phán \(Hạ\)](#)
[Chương 150: Kỹ năng từ Hồn Hoàn vạn năm – Hư Nhược \(Thượng\)](#)
[Chương 150: Kỹ năng từ Hồn Hoàn vạn năm – Hư Nhược \(Trung\)](#)
[Chương 150: Kỹ năng từ Hồn Hoàn vạn năm – Hư Nhược \(Hạ\)](#)
[Chương 151: Giáo dục cực hạn \(Thượng\)](#)
[Chương 151: Giáo dục cực hạn \(Trung\)](#)
[Chương 151: Giáo dục cực hạn \(Hạ\)](#)
[Chương 152: Tái hiện huy hoàng Đường Môn! \(Thượng\)](#)
[Chương 152: Tái hiện huy hoàng Đường Môn! \(Trung\)](#)
[Chương 152: Tái hiện huy hoàng Đường Môn! \(Hạ\)](#)
[Chương 153: Chấn to cùng đập – Tạm biệt \(Thượng\)](#)
[Chương 153: Chấn to cùng đập – Tạm biệt \(Trung\)](#)
[Chương 153: Chấn to cùng đập – Tạm biệt \(Hạ\)](#)
[Chương 154: Ta đi đây, không được khóc!](#)
[Chương 155: Thế giới Hồn Đạo hoàn toàn mới \(Thượng\)](#)
[Chương 155: Thế giới Hồn Đạo hoàn toàn mới \(Trung\)](#)
[Chương 155: Thế giới Hồn Đạo hoàn toàn mới \(Hạ\)](#)
[Chương 156: Nhập học, thể trắc \(Thượng\)](#)
[Chương 156: Nhập học, thể trắc \(Trung\)](#)
[Chương 156: Nhập học, thể trắc \(Hạ\)](#)
[Chương 157: Đập tay thề \(Thượng\)](#)
[Chương 157: Đập tay thề \(Trung\)](#)
[Chương 157: Đập tay thề \(Hạ\)](#)
[Chương 158: Học tử Quất Tử \(Thượng\)](#)
[Chương 158: Học tử Quất Tử \(Trung\)](#)

[Chương 158: Học tử Quất Tử \(Hạ\)](#)
[Chương 159: Bài xích, ma cũ bắt nạt ma mới – Quan Lâm Thiên Hạ \(Thượng\)](#)
[Chương 159: Bài xích, ma cũ bắt nạt ma mới – Quan Lâm Thiên Hạ \(Trung\)](#)
[Chương 159: Bài xích, ma cũ bắt nạt ma mới – Quan Lâm Thiên Hạ \(Hạ\)](#)
[Chương 160: Đề Hồ Quán Tĩnh \(Thượng\)](#)
[Chương 160: Đề Hồ Quán Tĩnh \(Trung\)](#)
[Chương 160: Đề Hồ Quán Tĩnh \(Hạ\)](#)
[Chương 161: Đến nơi, nướng thịt](#)
[Chương 162: Quất Tử thần bí \(Thượng\)](#)
[Chương 162: Quất Tử thần bí \(Trung\)](#)
[Chương 162: Quất Tử thần bí \(Hạ\)](#)
[Chương 163: Ngân Lang sáu thuộc tính \(Thượng\)](#)
[Chương 163: Ngân Lang sáu thuộc tính \(Trung\)](#)
[Chương 163: Ngân Lang sáu thuộc tính \(Hạ\)](#)
[Chương 164: Ngân Nguyệt Lang Vương \(Thượng\)](#)
[Chương 164: Ngân Nguyệt Lang Vương \(Trung\)](#)
[Chương 164: Ngân Nguyệt Lang Vương \(Hạ\)](#)
[Chương 164: Ngân Nguyệt Lang Vương \(Hạ\)](#)
[Chương 165: Hồn hoàn thứ tư](#)
[Chương 166: Thụ thương trí mạng](#)
[Chương 167: Cẩn](#)
[Chương 168: Trở về, bị bắt!](#)
[Chương 169: Hoàng gia Nhật Nguyệt](#)
[Chương 170: Thương! Tử! Nhân tâm](#)
[Chương 171: Tốt nhất không nên gặp lại](#)
[Chương 172: Kim khí nhân thần bí](#)
[Chương 173: Thế nhưng, dĩ nhiên là nàng!](#)
[Chương 174: Tuyệt Đế](#)
[Chương 175: Thăm tra nguy hiểm](#)
[Chương 176: Đấu trí](#)

[Chương 177: Đường Môn thiên thu vạn tái, nhất thống.giang hồ](#)

[Chương 178: U linh Na Na](#)

[Chương 179: Oán linh dám giỡn với Vong Linh Pháp Sư?](#)

[Chương 180: Thăng làm vua](#)

[Chương 181: Kiểm si Quý Tuyệt Trần](#)

[Chương 182: Hãn hải vô nhai](#)

[Chương 183: Biến hóa sau bể quan](#)

[Chương 184: Thánh Linh giáo](#)

[Chương 185: Tịnh Hóa! Chủ nhân?](#)

[Chương 186: Quang Minh Nữ Thần Điệp](#)

[Chương 187: Biệt lai vô dạng, nhất kiến chung tình](#)

[Chương 188: Sao lại là nàng?](#)

[Chương 189: Tâm Linh Phong Bạo](#)

[Chương 190: Võ hồn chân thân](#)

[Chương 191: Quang thần nữ](#)

[Chương 192: Sâu trong mây thẳm](#)

[Chương 193: Hai tía?](#)

[Chương 194: Vạn tái hàn băng ngọc tùy sàng](#)

[Chương 195: Đồng tâm hiệp lực](#)

[Chương 196: Thần Hỏa trùng tu](#)
[Chương 197: Tuyệt Đế hồn linh](#)
[Chương 198: Hồn linh ra đời, cực cứng màu cam](#)
[Chương 199: Hồn Hoàn màu cam \(Thượng\)](#)
[Chương 199: Hồn Hoàn màu cam \(Trung\)](#)
[Chương 199: Hồn Hoàn màu cam \(Hạ\)](#)
[Chương 200: Hỗ trợ lẫn nhau, Tuyệt vũ Cực Băng Vực \(Thượng\)](#)
[Chương 200: Hỗ trợ lẫn nhau, Tuyệt vũ Cực Băng Vực \(Trung\)](#)
[Chương 200: Hỗ trợ lẫn nhau, Tuyệt vũ Cực Băng Vực \(Hạ\)](#)
[Chương 201: Đế Kiếm Đế Chương Đế Hàn Thiên! \(Thượng\)](#)
[Chương 201: Đế Kiếm Đế Chương Đế Hàn Thiên! \(Trung - Hạ\)](#)
[Chương 202: Nhân hình hồn đạo khí \(Thượng.\)](#)
[Chương 202: Nhân hình hồn đạo khí \(Trung.\)](#)
[Chương 202: Nhân hình hồn đạo khí \(Hạ.\)](#)
[Chương 203: Quỷ Kiến Sâu](#)
[Chương 204: Kiểm si lĩnh vực: Tịch \(Thượng.\)](#)
[Chương 204: Kiểm si lĩnh vực: Tịch \(Trung.\)](#)
[Chương 204: Kiểm si lĩnh vực: Tịch \(Hạ.\)](#)
[Chương 205: Lừa đảo \(Thượng.\)](#)
[Chương 205: Lừa đảo \(Trung.\)](#)
[Chương 205: Lừa đảo \(Hạ.\)](#)
[Chương 206: Hạt Hồ Đấu La \(thượng.\)](#)
[Chương 206: Hạt Hồ Đấu La \(Trung.\)](#)
[Chương 206: Hạt Hồ Đấu La \(Hạ.\)](#)
[Chương 207: Đồ chiến \(Thượng.\)](#)
[Chương 207: Đồ chiến \(Trung.\)](#)
[Chương 207: Đồ chiến \(Hạ.\)](#)
[Chương 208: Hắc Bạch Song Thánh Long \(Thượng.\)](#)
[Chương 208: Hắc Bạch Song Thánh Long \(Trung.\)](#)

DTV-EBOOK

Chương 0: Giới Thiệu:

Chương 0: Giới Thiệu:

Nơi đây không có ma pháp, không có đấu khí, cũng không có võ thuật, chỉ có duy nhất thứ gọi là Vũ Hồn. Trên mảnh đất Đấu La Đại Lục, Đường Môn sau vạn năm huy hoàng đã bắt đầu bước vào con đường suy thoái. Một lớp anh tài mới xuất hiện, liệu thế hệ Sử Lai Khắc Thất Quái mới này có chấn hưng được Đường Môn hay không? Bản anh hùng ca về Đường Môn khi xưa có thể tái hiện một lần nữa hay không? Bản thân có Bách vạn niên hồn thú, tay cầm thần cung Nhật Nguyệt Trích Tinh của Tử Linh Thánh Pháp Thần, khi hãn xuất hiện liền tiếp thêm một luồng sinh khí mới cho Đường Môn đã suy yếu. Tất cả bí ẩn dần dần hé mở... Liệu ám khí Đường Môn có thể lại một lần nữa danh chấn thiên hạ không? Huy hoàng của Đường Môn khi xưa phải chăng còn có thể tái hiện? Mọi thứ đều nằm ở đây - Tuyệt Thế Đường Môn [Đấu La Đại Lục II] Lời dẫn - Thần Giới! Đường Tam nhất gia. Vầng sáng nhu hòa tựa như bàn tay của người mẹ nhẹ nhàng chở che những đám mây nhỏ bé, bầu trời hư ảo nhưng lại mang đến một cảm giác rung động kì lạ. Xa xa bên trong vầng sáng kia thấp thoáng bóng dáng một tòa cung điện, hư ảo mà chân thật. Một bóng người đứng trong bóng mây, lặng im ngắm nhìn phương trời xa xăm vô tận, không biết đang nhìn những gì. Với mái tóc dài màu lam phủ xuống tận gót chân, nếu không phải hãn có thân hình vai rộng cao to kia chỉ sợ từ sau nhìn đến cứ ngỡ đây là một cô gái. Hãn mặc một bộ trường bào hoa lệ cũng màu lam, bên trên phảng phất ẩn hiện từng gợn sóng nước, nếu chăm chú xem thì chắc chắn nháy mắt sẽ bị lam sắc kia hấp dẫn, thậm chí đến cả linh hồn cũng bị hút vào trong lòng biển rộng xanh thẳm vô tận ấy. Người này bề ngoài độ chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn nhưng lại có một đôi mắt hết sức sâu sắc. Thoáng nhìn qua cứ ngỡ ánh mắt ấy trống rỗng vô hồn nhưng nó lại đang bao quát hết thảy mọi thứ, chỉ cần một tia tử ý lóe lên cũng có thể rung động lòng người. - Haizzz... Hãn khẽ thở dài, trên trán thoáng hiện một chút đau lòng, hai mắt nhắm lại, dường như vừa thông hiểu được chút

đạo lý thiên địa. - Tam ca. Một tiếng gọi dịu dàng vang lên, trên bầu trời xuất hiện thêm một bóng người chậm rãi đi về phía người thanh niên áo lam kia, nàng nhẹ nhàng khoác lấy cánh tay hắn, động tác hết sức tự nhiên tựa như đã làm qua vô số lần. Người vừa đến là một cô gái mặc váy dài màu hồng phấn, mái tóc nàng được chải gọn gàng, chỉ cần nhìn một bên đã thấy được cái cổ trắng nõn thon dài xinh đẹp, còn cái váy dài kia ôm sát người nàng, phác họa ra một dáng người hoàn mỹ. Nàng mỉm cười ôm lấy cánh tay người thanh niên áo lam, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai hắn, đuôi tóc nương theo nàng cũng khẽ lắc lư rồi chạm vào đuôi tóc màu lam của người kia, lặng yên quần quanh lấy nó. Trên khuôn mặt anh tuấn của người thanh niên áo lam lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, nhưng vẫn ngọt ngào nói: - Nàng đã làm mẹ rồi còn vẫn nghịch ngợm vậy sao! Cô gái váy màu hồng phấn nghe vậy có chút bất mãn, cong môi đáp: - Người ta làm mẹ thì sao? Không thể làm nũng nữa sao? Chàng cho dù bây giờ có là Thần giới Chấp Pháp Giả hay Hải Thần đi chăng nữa thì vẫn là Đường Tam, là Tam ca của thiệp thối. Đường Tam ôm lấy cô gái váy màu hồng phấn vào ngực, mỉm cười nói: - Tất nhiên là có thể, cho dù thế nào, nàng vẫn là Tiểu Vũ, là người mà ta yêu nhất. Chỉ cần nàng đừng để con gái bảo bối của chúng ta trông thấy là được rồi. Nếu không cả hai lại tranh giành nữa. Tiểu Vũ nghe Đường Tam nhắc đến con gái liền khẽ mỉm cười, trên mặt đầy vẻ dịu dàng: - Nha đầu Tiểu Thất kia cứ thích bám lấy chàng, thiệp phải nhân lúc nó còn ngủ để tranh thủ có chút thời gian riêng tư. Tam ca, vừa nãy thiệp thấy chàng có vẻ không vui, lại vì chuyện của Đấu La Đại Lục sao? Đường Tam khẽ gật đầu, than một tiếng: - Trên Thần Giới một ngày, dưới thế gian một năm. Bất luận Vị Diện (không gian) nào cũng như thế. Lúc đầu ta vốn định ở lại Đấu La Đại Lục một thời gian nhưng vì đồ ước của hai vị thần Thiện Lương và Tà Ác mà không thể không trở về Thần Giới chủ trì đại cục. Không ngờ trên Thần Giới hơn hai mươi năm, dưới Đấu La Đại Lục đã là vạn năm, Đường Môn ngày xưa sớm đã tiêu điều. Tiểu Vũ nghe thế tức giận nói: - Hai vị Thần Thiện Lương và Tà Ác kia cũng quá gian xảo đi. Hai người mượn đồ ước để xuống hạ giới chơi đùa, thật quá thất trách mà. Nếu có bọn họ ở đây chủ trì đại cục chàng đã thoải mái hơn chút rồi. Đường Tam nói: - Thần

Vương và Thần Giới Chấp Pháp Giả, hai chức vị này nhìn có vẻ cao nhưng trách nhiệm cũng nhiều, thế nên không ai bằng lòng đảm nhận a! Đấu La Đại Lục biến đổi suốt vạn năm, có vẻ có chút rối loạn rồi. Nhất là bốn ngàn năm trước lớp vỏ bên ngoài thay đổi khiến các đại lục va chạm lẫn nhau khiến diện tích Đấu La Đại Lục đã tăng hơn gấp hai lần, cũng vì thế mà mang đến rất nhiều chuyện xấu. Tiểu Vũ nói: - Thì ra Đường Môn vì thế mà suy bại a! Tam ca, chàng cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa, thật ra, nếu xét theo hướng khác, Đường Môn suy tàn cũng vì thời đại và Vị Diện phát triển thôi. Đường Tam khẽ gật đầu nói tiếp: - Nàng nói đúng, nhưng dù sao Đường Môn cũng do ta một tay lập nên, thật sự không nỡ đứng nhìn nó biến mất. Nhưng ta hiện giờ là Thần Giới Chấp Pháp Giả, không thể nào can thiệp vào biến hóa của Vị Diện nữa. Bất quá, dường như gần đây ở Đấu La Đại Lục vừa xuất hiện ngôi sao mới có quan hệ mật thiết đến vận mệnh của Đường Môn, ta định nhìn xem vận mệnh tương lai hẳn thế nào nhưng sương mù trùng trùng điệp điệp. Hy vọng mọi thứ sẽ phát triển theo hướng tốt đẹp a. Tiểu Vũ nghe thấy thế hai mắt nhất thời sáng lên, nói: - Ngay cả chàng cũng xem trọng ngôi sao mới này, vậy nhất định là người được chọn rồi. Nếu sau này hẳn có thể kế thừa thần vị của chàng thì chúng ta có nhiều thời gian du ngoạn khắp nơi rồi. Đường Tam cười cười nhéo mũi nàng: - Nàng đó! Suốt ngày chỉ biết chơi. Trong lúc hai người đang nói chuyện, trong một đám mây cách đó không xa thò ra một cái đầu be bé, nhìn qua chỉ khoảng một hai tuổi, đôi mắt to xinh đẹp khẽ chớp chớp, tướng mạo của nàng ít nhất có bảy phần giống Đường Tam, nhưng đường cong, vẻ dịu dàng hay đôi mắt xinh đẹp lại y hệt Tiểu Vũ. - Nghe ba mẹ nói chuyện Đấu La Đại Lục này giờ có vẻ rất vui a! Hì hì. Nàng vừa dứt lời thì cái bóng nhỏ xinh xắn kia cũng lặng yên biến mất.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 1: Linh Mâu thiếu niên

Chương 1: Linh Mâu thiếu niên Một tòa kiến trúc cung điện to lớn, mái ngói lưu ly sắc vàng dưới ánh mặt trời chói chang tỏa ra một hào quang chói mắt. Cung điện dát vàng, cửa lớn sơn màu đỏ mang hơi hướm cổ kính khiến người ta vừa nhìn thấy trong lòng không khỏi sinh chút cảm giác trang trọng. Từ xa nhìn lại, bốn phía đều giống nhau, tất cả khu này chiếm hết một diện tích cực lớn, nhìn mãi nhìn mãi không thấy điểm dừng. Cổng chính bên ngoài cũng cao đến năm trượng, bên trên treo một cái bảng lớn có ba chữ Công Tước Phủ thật to. Khu vực này rộng hơn ba ngàn mẫu, phủ đệ này không thuộc về bất cứ thành thị nào mà nó nằm đơn độc ở ngoại thành, cách thủ đô Tinh La đế quốc không đến năm mươi dặm về phương bắc. Bấy nhiêu cũng đủ để nói chủ nhân phủ đệ này tại Tinh La đế quốc có địa vị tôn kính thế nào. Lúc này đã là giữa trưa, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào mái ngói lưu ly óng ánh khiến cho cả tòa Công Tước phủ được bao trùm bằng một tầng hào quang vàng rực, dù đứng ở đầu tường Tinh La thành cũng lơ mơ trông thấy được. Cổng lớn ở phía bắc phủ Công Tước vô thanh vô tức hé mở, một bóng người nhỏ gầy lặng lẽ bước ra. Đó là một đứa bé độ khoảng mười một mười hai tuổi, dáng người cân xứng vừa phải, mặc một bộ áo vải màu xám sạch sẽ, trên lưng đeo một cái túi nhỏ. Mái tóc đen được cắt ngắn gọn gàng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn lộ ra vẻ kiên nghị khác hẳn độ tuổi của nó. Thiếu niên kia nhẹ nhàng đóng cửa lại quay lưng bước đi, nhưng mới được vài bước đột nhiên lại dừng lại, quay đầu nhìn về phủ Công Tước, đôi mắt lộ rõ sự oán hận. - Mẫu thân, người trên trời có linh thiêng hãy chờ con. Bất luận phải trả giá gì con cũng sẽ cố gắng, sẽ có một ngày con quay lại đây đòi lại công bằng cho người. Từ giờ con sẽ bắt đầu lại từ đầu, con sẽ theo họ Hoắc của người, đổi tên thành Hoắc Vũ Hạo. Nói xong câu đó, hắn lại liếc nhìn phủ công tước một lần nữa rồi quay người mạnh mẽ bước đi. Hắn không chạy về phía Tinh La thành ở đông nam phủ Công Tước mà lại nhắm hướng bắc mà đi, bóng người bé nhỏ giữa trưa nắng dần dần đi xa, tuy nhiên cũng vì dáng người nhỏ gầy kia của hắn mà khiến người ta nhìn vào lại dâng lên cảm giác bất lực. Phủ Công Tước bất luận về hướng nào cũng có một con đường lớn, Hoắc Vũ Hạo vừa chạy, vành mắt hắn cũng dần dần đỏ lên. - Mẫu thân... Trong đầu hắn không kìm

được lại một lần nữa xuất hiện vẻ mặt không đành lòng của mẫu thân hãn lúc qua đời, hãn lại cắn chặt răng thầm nhủ: "Kiên cường, ta nhất định phải kiên cường. Mẫu thân đã dạy ta, người chỉ có thể dựa vào bản thân mình, chỉ khi mình kiên cường, mới có thể sống tốt hơn." Từng đoạn từng đoạn kí ức không ngừng hiện lên trong đầu Hoắc Vũ Hạo. *** Mẫu thân Hoắc Vũ Hạo vốn là nha hoàn thiếp thân của Công Tước, từ nhỏ hai người đã lớn lên bên nhau, nha hoàn thiếp thân vốn vì hầu hạ chủ tử mà tồn tại, một đêm cách đây mười hai năm, Hoắc Vũ Hạo lặng lẽ xuất hiện trong bụng mẫu thân hãn. Mười tháng hoài thai rồi chào đời. Không cần biết mẫu thân Hoắc Vũ Hạo là thân phận gì, cuối cùng hãn vẫn là con trai của Công Tước, mặc dù thường ngày trong phủ không được đối xử tốt lắm nhưng cũng không phải quá tệ bạc. Mẫu thân hãn cũng không còn là nha hoàn như xưa nữa, mẫu bằng tử quý (mẹ được thoải mái nhờ con), cuối cùng người cũng có một cái tiểu viện cho riêng mình. Mọi chuyện tiếp diễn bình thường, nhưng ai mà ngờ, tai họa đến thật nhanh. Công Tước đại biểu Tinh La đế quốc xuất binh đánh trận, mọi việc trong phủ toàn bộ do Công Tước phu nhân trông coi, Công Tước phu nhân có hai người con, một trai một gái, ả đối với bất cứ ai có nguy cơ ảnh hưởng đến tương lai của con mình đều nhất mực chèn ép, tuy thế nhưng trước khi Công Tước ra trận thì phủ Công Tước vẫn còn yên bình, nhưng sau đó Công Tước phủ đã trở thành thiên hạ của Công Tước phu nhân. ả lại còn là người mà đương kim hoàng đế Tinh La đế quốc yêu thương nhất. Mẫu thân Hoắc Vũ Hạo vì là thanh mai trúc mã của Công Tước, thường ngày cũng được Công Tước sủng ái khá nhiều nên ngay lập tức trở thành mục tiêu đầu tiên. ả nói mẫu thân Hoắc Vũ Hạo mang bệnh truyền nhiễm nên hạ lệnh mang cả hai xuống phòng củi ở, hơn nữa còn cắt hết toàn bộ phụ cấp. Khi đó, Hoắc Vũ Hạo mới hai tuổi. Cuộc sống cực khổ khiến sức khỏe mẫu thân Hoắc Vũ Hạo vốn không tốt dần dần không thể cầm cự nổi nữa, hướng chi thỉnh thoảng người hầu của công tước phu nhân còn chèn ép đủ kiểu, rốt cục khi hãn mười tuổi thì mẫu thân hãn bệnh nặng qua đời. *** Hơn bốn ngàn năm trước Đấu La Đại Lục trôi nổi trên biển rộng Tây Phương rồi va chạm với Nhật Nguyệt Đại Lục mà diện tích nhất thời tăng hơn gấp đôi, cũng vì thế mà khắp nơi trên đại lục đều đã

thay đổi. Vạn năm trước, trên Đấu La Đại Lục chỉ có hai quốc gia, Thiên Đấu và Tinh La. Mà sau vạn năm, Đấu La Đại Lục đã biến thành ba quốc gia. Trong đó, mặc dù Tinh La đế quốc vẫn tồn tại như cũ nhưng hoàng thất đã thay đổi, may mà khi ấy hoàng thất kế vị đã thành công bình định thống nhất đất nước, thế nên ở thời điểm này Tinh La đế quốc là đế quốc cường đại nhất. Còn Thiên Đấu đế quốc vì ngày đó không đồng lòng đoàn kết với nhau thế nên hiện giờ đã tách ra làm hai đế quốc là Thiên Hồn đế quốc và Đấu Linh đế quốc. Bên phía Nhật Nguyệt đại lục mới sát nhập vào sau này diện tích bao la, tài nguyên cũng phong phú, tuy vậy vẫn nhỏ hơn so với Đấu La đại lục, và ở đó chỉ có một quốc gia, chính là Nhật Nguyệt đế quốc. Hai đại lục vừa sát nhập lập tức nổ ra chiến tranh, cũng may thời điểm ấy Tam đại quốc gia ở Đấu La đại lục có chung kẻ thù hợp thành liên quân, trải qua hai mươi năm chiến đấu rất cực cũng đánh bại được Nhật Nguyệt đế quốc, rồi sát nhập phần lãnh thổ Nhật Nguyệt đại lục vào Đấu La đại lục, từ đó không còn cái tên gọi Nhật Nguyệt đại lục nữa, chỉ còn Nhật Nguyệt đế quốc mà thôi. Bất quá, Nhật Nguyệt đế quốc mặc dù bại trận nhưng cũng không hoàn toàn bị xâm lược, bọn họ nhờ vào ưu thế của mình kích động mâu thuẫn giữa Tam đại đế quốc ở Đấu La đại lục, nhờ thế mà bốn đế quốc dần dần tạo thành thế giằng co ổn định lại cục diện. Tuy vậy chiến tranh lại cứ vài năm nảy sinh một lần. Công Tước bởi vì thường xuyên chinh chiến sa trường nên thời gian ở phủ đệ rất ít. Mà chuyện của mẹ con Hoắc Vũ Hạo lại bị Công Tước phụ phân ra sức giấu diếm, dần dần chìm vào quên lãng. Công Tước hỏi thì Công Tước phu nhân chỉ nói là mẫu thân Hoắc Vũ Hạo mang bệnh hiểm nghèo. Mẫu thân Hoắc Vũ Hạo ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng hắn, đến năm sáu tuổi, hắn đã tiến hành thức tỉnh Vũ Hồn ngay tại phủ đệ này. Vũ Hồn, mỗi người trên Đấu La đại lục đều có năng lực này, Nhật Nguyệt đế quốc tuy có phương hướng phát triển khác với Tam quốc kia nhưng cũng có tồn tại Vũ Hồn, đây là căn bản. Mỗi người trời sinh đều có một cái Vũ Hồn, đến sáu tuổi là có thể tiến hành thức tỉnh, Vũ Hồn có thể là bất kỳ vậy gì, ví dụ như công cụ hay động vật. Vũ Hồn thuộc loại động vật gọi là Thú Vũ Hồn, còn lại gọi chung là Khí Vũ Hồn. Tất nhiên cũng có một số ngoại lệ, đấy gọi là biến dị Vũ Hồn. Khi Vũ Hồn thức tỉnh,

chỉ có một số lượng ít người có loại lực lượng đặc thù, đấy chính là khả năng đặc biệt, hay còn gọi là Hồn Lực. Cũng chỉ những người khi thức tỉnh Vũ Hồn có Hồn Lực mới có khả năng tu luyện, trở thành một người có địa vị cao quý trên Đấu La đại lục - Hồn Sư. Hồn Sư chia làm chín bậc, từ thấp đến cao theo thứ tự là: Hồn Sĩ, Hồn Sư, Đại Hồn Sư, Hồn Tôn, Hồn Tông, Hồn Vương, Hồn Đế, Hồn Thánh, Hồn Đấu La, cuối cùng là Phong Hào Đấu La. Cấp bậc Hồn Sư càng cao, thực lực càng mạnh. Một khi đạt đến bậc Phong Hào Đấu La gần như có thể dời núi lấp biển, đấu chuyển tinh dời, thực lực hết sức khủng bố. Hồn Lực từ cấp một đến cấp mười gọi là Hồn Sĩ, khi thức tỉnh Vũ Hồn, tiên thiên Hồn Lực càng mạnh thì thiên phú tu luyện Hồn Lực càng cao, tốc độ tu luyện cũng sẽ nhanh hơn. Nếu muốn sau khi thức tỉnh Hồn Lực liền đạt đến cấp mười thì phải là người có thiên phú cực cao, gọi là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực, hay Hồn Sư thiên tài, chỉ cần Vũ Hồn không quá tệ tương lai nhất định sẽ có thành tựu. Hoắc Vũ Hạo tuy là con trai của Công Tước kia nhưng không có kế thừa được Vũ Hồn cường đại. Nếu không, Công Tước phu nhân cũng không có gan mà giấu diếm Công Tước nữa, và từ đấy về sau vận mệnh của phụ mẫu Hoắc Vũ Hạo sẽ hoàn toàn thay đổi. Đáng tiếc, Vũ Hồn của Hoắc Vũ Hạo lại thuộc loại biến dị cực kỳ hiếm thấy. Linh Mâu, đây là Vũ Hồn của Hoắc Vũ Hạo. Vũ Hồn này thuộc loại trung bình, có số lượng rất ít, nó không thuộc về Khí Vũ Hồn, cũng không thuộc về Thụ Vũ Hồn, bởi vì Vũ Hồn sau khi thức tỉnh nó chính là một bộ phận của cơ thể, ví dụ như tay, chân... Bất cứ Vũ Hồn nào thuộc loại này cũng cực kỳ cường đại thế nên xác suất xuất hiện mới thấp đến thảm thương. Cho nên mỗi khi xuất hiện đều cực kỳ được coi trọng. Nhưng, lại đáng tiếc là, Vũ Hồn này của Hoắc Vũ Hạo còn có thêm một cái ngoại lệ. Linh Mâu Vũ Hồn, tất nhiên vị trí là ánh mắt, đây là một loại vô cùng hiếm thấy, nếu là bình thường có thể nói Hoắc Vũ Hạo sẽ trở thành người cực kỳ quan trọng, nhưng Vũ Hồn này có hai điểm ngăn cản hãm phát triển. Thứ nhất, khi hãm thức tỉnh Vũ Hồn thì Tiên Thiên Hồn Lực chỉ là cấp một, có thể nói thiên phú cực kém, tốc độ tu luyện nhất định cực kỳ chậm. Điểm thứ hai lại càng chết người hơn, thuộc tính tinh thần của hãm quá hiếm thấy, nên đồng dạng tinh thần thuộc tính của Hồn thú cũng hiếm thấy theo.

Mà mỗi một vị Hồn Sư, mỗi khi Hồn Lực tăng được mười cấp sẽ phải liệt sát hồn thú tương thích với thuộc tính của mình hấp thu thành Hồn Hoàn để tạo ra đột phá. Hồn Hoàn chẳng những là thứ cần thiết hỗ trợ đột phá bình cảnh còn là thứ cung cấp kỹ năng đặc thù cho từng Hồn Sư, đây mới là điểm quan trọng nhất của nó. Và bản thân Hoắc Vũ Hạo bị hai hạn chế kia có thể nói cả đời này hẳn muốn chuyển mình cũng là chuyện xa vời. Bất quá nói thế nào hẳn cũng là con trai của Công Tước, hẳn có thể có phương pháp tu luyện Hồn Lực. Chỉ là phải tốn thời gian rất dài rất dài để tu luyện mà thôi, đấy cũng bởi vì thiên phú của hẳn quá kém. Ở phủ Công Tước, cho dù là những người hầu nhỏ tuổi chỉ cần thức tỉnh Vũ Hồn, chậm nhất ba năm Hồn Lực đã đạt đến cấp mười, trở thành Hồn Sĩ. Còn Hoắc Vũ Hạo, mãi đến năm hẳn mười một tuổi, suốt năm năm cố gắng không ngừng, Hồn Lực của hẳn mới miễn cưỡng đạt đến cấp mười. Hơn nữa năm năm này là năm năm hẳn không ngừng cố gắng, có thể nói sự cố gắng của hẳn phải gấp hai gấp ba lần bạn bè đồng lứa! Sau khi mẫu thân hẳn qua đời, Hoắc Vũ Hạo vẫn tiếp tục ở lại Công Tước phủ thêm một năm nữa, dù sao hẳn vẫn còn nhỏ, liễu lĩnh rời khỏi đây cũng không thể làm gì, cho nên hẳn lựa chọn ở lại, dồn hết hận thù và ủy khuất nén sâu vào lòng. Cũng vì thế mà tâm tình của hẳn so với bạn bè đồng lứa trưởng thành hơn rất nhiều. Mẫu thân hẳn từng dạy rằng, nếu hẳn muốn nổi bật, có tương lai, chỉ có thể trở thành Hồn Sư. Cho dù là một Hồn Sư bình thường, địa vị cũng hơn hẳn một người bình thường. Hôm qua, cuối cùng sau bao khắc khổ và cố gắng không ngừng, Hồn Lực của hẳn đã đạt đến cấp mười, đây cũng là quy ước hẳn tự đặt ra cho mình, vượt qua được mới rời phủ. Lúc này hẳn cần một cái Hồn Hoàn, cho dù là Thập niên Hồn Hoàn thấp nhất cũng được a! Chỉ cần như thế hẳn đã đủ điều kiện trở thành một Hồn Sư chân chính, có một kỹ năng của riêng mình. Ở Đấu La Đại Lục, cấp bậc Hồn Hoàn phân chia theo số năm tuổi của Hồn Thú, thống nhất chia thành: Thập niên Hồn Thú, Bách niên Hồn Thú, Thiên niên Hồn Thú, Vạn niên Hồn Thú và Thập vạn niên Hồn Thú. Hồn Sư nhất định phải tự mình liệt sát Hồn Thú sau đó mới có thể hấp thu Hồn Hoàn. Hoắc Vũ Hạo biết nếu hẳn tiếp tục ở lại phủ Công Tước thì không thể nào có được Hồn Hoàn. Ở đây chắc chắn sẽ không có

người đồng ý giúp hắn. Vì thế, mặc dù hắn biết với thực lực bản thân hiện tại muốn đạt được Hồn Thú cũng phải cử tử nhất sinh, nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác, vả lại bản thân hắn, nghe con không sợ cộp mới một mình rời khỏi phủ Công Tước. Hắn cứ đi về hướng bắc, cuối cùng cũng đến được đường lớn, Hoắc Vũ Hạo tuy rằng còn bé nhưng mục đích của hắn là đạt được Hồn Hoàn nên có thể nói đã chuẩn bị hết mọi thứ cơ bản. Trong cái túi nhỏ đeo trên vai kia ngoài một vài bộ quần áo còn có chút lương khô, một chút tiền mà mẫu thân hắn cực khổ dành dụm suốt mấy năm nay và một thanh đoản đao nữa. Quan trọng nhất là có cả một cái bản đồ đại lục cơ bản. Phủ Công Tước và Tinh La thành đều nằm ở phía Bắc Trung Bộ của Tinh La đế quốc, mà nơi Hoắc Vũ Hạo muốn đến lập sát Hồn Thú lại nằm ở phía Bắc Tinh La đế quốc, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, nơi giáp ranh với Thiên Hồn đế quốc. Mảnh sâm lâm này chiếm một diện tích cực lớn, bên trong tồn tại rất nhiều loại Hồn Thú, hết sức đa dạng, ngay cả các loại siêu cấp Hồn Thú cũng có không ít. Nếu có người biết năm ấy Hoắc Vũ Hạo mới mười một tuổi, không có sư trưởng theo cùng mà dám một thân một mình tiến vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm nhất định sẽ cười hắn không biết tự lượng sức mình làm chuyện khờ dại. Hắn không có lấy một cái hồn kĩ, cho dù gặp Thập niên Hồn Thú cũng chưa chắc có thể chiến thắng a! Trên đại lộ thẳng tắp, Hoắc Vũ Hạo men theo ven đường bước thẳng về phía trước, hắc dù tuổi nhỏ nhưng dù sao cũng là Hồn Sĩ, thể lực so với người trưởng thành bình thường còn tốt hơn nhiều. Hắn vừa đi vừa dõng mắt về phía xa, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện trong đôi mắt ấy trong nháy mắt trở nên trong suốt, mờ hồ thấy cả vầng sáng lưu chuyển. Từ khi Vũ Hồn Linh Mâu của hắn thức tỉnh, Hoắc Vũ Hạo phát hiện thị lực của hắn thay đổi rõ rệt, hắn có thể thấy được những thứ rất nhỏ, rất xa, tầm nhìn nháy mắt tăng lên gấp đôi người thường. Mà Hồn Lực tăng lên, thị lực của hắn cũng không ngừng tiến bộ. Cũng bởi vì biến hóa này của bản thân mà hắn càng tin vào lời nói của mẫu thân, Hồn Sư, nhất định hắn phải trở thành Hồn Sư. "Mẫu thân từng nói, nếu ta có được Hồn Hoàn đầu tiên này, ta sẽ là một Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư. Vũ Hồn của ta không tệ, chỉ có tư chất hơi kém thôi, vậy thì ta sẽ cố gắng nỗ lực hơn người khác thật nhiều." Sau khi đã thông tư tưởng,

Hoắc Vũ Hạo vừa đi vừa tu luyện, dọc đường khát thì tìm nước suối, đói thì ăn lương khô mang theo bên người. Hàng ngày trừ thời gian di chuyển, thời gian còn lại chính là đả tọa minh tường, với tuổi của hắn, mỗi ngày đi được ba trăm dặm có thể nói là một kỳ tích. Trên người hắn chỉ có bảy ngân hồn tệ và năm đồng hồn tệ, nên hắn chi tiêu hết sức tiết kiệm. Sau cuộc chiến giữa Đấu La Đại Lục và Nhật Nguyệt Đại Lục kết thúc, đại lục sau ngàn năm biến đổi đã thống nhất được đồng tiền chung, một kim hồn tệ tương đương mười ngân hồn tệ hoặc một trăm đồng hồn tệ. Trước đây, mẫu thân hắn vì muốn cho hắn được ăn ngon hơn một chút, thỉnh thoảng sẽ lén dẫn hắn ra ngoài tìm chút rau hoặc trái cây dại ven rừng. Cho nên hắn biết được không ít loại thực vật. Nhiều lúc hắn tiếc tiền mua lương khô mà vừa đi đường vừa hái trái cây dại ăn tạm qua ngày. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo ra khỏi nhà, cho dù có bản đồ chỉ dẫn nhưng hắn vẫn không thể tránh khỏi vài lần lạc đường. Thế nên hắn phải vừa đi vừa không ngừng hỏi thăm người đi đường mới tìm được đường đi chính xác. Có lẽ cũng giống câu: Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường. Vài ngày sau, hắn cũng cảm thấy đã học hỏi thêm được rất nhiều điều mới mẻ. Cảm giác kiềm chế và trói buộc khi còn ở phủ Công Tước cũng vơi đi vài phần, tâm trạng cũng theo đó mà tốt hơn rất nhiều. Trên đường đi, thấy được nhiều thứ mới lạ khiến hắn hưng phấn không thôi. Cũng vì hắn còn nhỏ, thân thể khôi phục rất mau. Chẳng những chạy không biết mệt mỏi, mà ngược lại giống như con chim nhỏ sổ lồng. Lần đầu tiên tìm được niềm vui từ sau khi mẫu thân qua đời. - Đã đi được sáu ngày, hắn là cũng sắp tới nơi rồi. Hoắc Vũ Hạo cẩn thận so sánh vị trí trong bản đồ và biển chỉ đường trước mặt, rốt cục hắn cũng xác định được đã rất gần đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Lau sạch mồ hôi trên trán, Hoắc Vũ Hạo đi vào rừng cây bên đường tìm bóng râm ngồi xuống minh tường khôi phục thể lực. Đột nhiên có tiếng nước chảy róc rách truyền đến, nhất thời khiến Hoắc Vũ Hạo đang muốn ngồi xuống hưng phấn nhảy dựng lên. Có nước, là có thể cải thiện sinh hoạt của mình! Hoắc Vũ Hạo nhắm hai mắt lại, tập trung lắng nghe hướng tiếng nước chảy, thân là kẻ có được tinh thần Vũ Hồn, lực cảm của hắn so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều. Nhất là khi hắn nhắm

mắt lại, những giác quan khác của hắn liền tăng thêm vài phần. Nháy mắt hắn đã tìm được, liền cẩn thận đi tới. Hắn cẩn thận cũng không phải lo trong rừng cây có cái gì nguy hiểm, mà là sợ quần áo bị bụi gai cào rách, đây là bộ quần áo ngày trước mẫu thân may cho hắn. Đi không đến hai trăm thước, hắn đã nhìn thấy được mục tiêu của mình. Một dòng suối nhỏ rộng chừng ba thước, dòng suối trong suốt nhìn thấy được cả đáy. Nước suối mát lạnh khiến cho hắn cảm thấy sáng khoái thanh lương. Hoắc Vũ Hạo hoan hô một tiếng, nhanh chóng cởi y phục ra, nhảy xuống dòng suối sâu không đến hai thước. Lần tắm rửa gần đây nhất cũng đã là hai ngày trước, hai ngày đi không ngừng đã khiến cho toàn thân hắn đầy mồ hôi, tắm rửa một cái ở trong dòng suối nhỏ này thực là mát mẻ sáng khoái. Sau khi tắm rửa sạch sẽ bước lên bờ cả người lập tức như thay đổi hẳn, sáng bừng lên, trong lòng thầm nghĩ, dù sao thì chẳng bao lâu nữa cũng sẽ Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, trước tiên cứ ở đây nghỉ ngơi thật tốt đã. Hắn thay quần áo sạch sẽ ở trong bao, đem quần áo bẩn lúc trước ra dòng suối giặt sạch, rồi phơi lên một nhánh cây. Sau đó lại nhặt thêm một cành cây khác dài chừng một thước. Tay phải hắn lấy ra một thanh đoản đao từ sau thắt lưng. Thanh đoản đao này dài chừng một xích hai tấc (xích = 1/3m), vỏ đao màu xanh lục, là do da cứng mài thành. Hoắc Vũ Hạo cũng không biết nó là da của hồn thú hay là động vật nào nữa, hắn chỉ biết thanh đoản đao này là lễ vật duy nhất phụ thân tặng mẫu thân hắn và luôn luôn được mẫu thân giữ như bảo bối. Mỗi đến trước khi mẫu thân qua đời, mới đưa thanh đoản đao này cho Hoắc Vũ Hạo. Chuôi đao dài chừng năm tấc, không có trang sức hoa lệ nhưng khiến cho người ta cảm giác được một loại phong cách cổ xưa. Nằm trong tay không hề có cảm giác không phù hợp mà là dị thường thoải mái. Rút đao ra khỏi vỏ, không hề phát ra nửa điểm thanh âm, lưỡi đao dài chừng bảy tấc, trơn tru như thu thủy, lưỡi đao nhỏ mỏng gần như trong suốt, nồng đậm hàn khí. Khiến cho ngay cả Hoắc Vũ Hạo cũng không kìm được mà rung mình một cái. Bạch Hồ chủ, đây là cái tên mà mẫu thân đã nói cho hắn. Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy Bạch Hồ chủ, vẻ hưng phấn trong mắt của hắn nhất thời biến thành đau lòng. Thấy thanh đao này cũng giống như thấy mẫu thân hắn. Cầm lấy cành cây vừa mới bẻ, Hoắc Vũ Hạo cầm Bạch Hồ chủ gọt

một đầu của cành cay, lưỡi dao tản ra quang mang yếu ớt màu ngọc bích xẹt qua cái cành cây, từng đao gọt xuống hết sức nhẹ nhàng, giống như là cắt đậu hủ vậy. Chỉ sau một lúc, cành cây đã được vót nhọn. Hoắc Vũ Hạo cầm Bạch Hồ chủy vào trong vỏ đao, rồi giắt nó lại vào sau lưng. Cầm cái cành cây đi đến bên dòng suối nhỏ. Hít sâu một cái, hai tròng mắt của hắn nhất thời sáng lên, khiến tất cả những vật nhỏ li ti ở trong dòng suối đều được phóng đại. Những gợn nước chảy biến hóa rất nhỏ, thậm chí một vài con cá tôm nhỏ ở dưới đáy sông cũng trốn không thoát bị Linh Mâu nhìn chăm chú. Hơn nữa, toàn bộ ở trong mắt hắn đều chậm lại. Đột nhiên, Hoắc Vũ Hạo ra tay nhanh như điện, nhánh cây nhanh như cắt cắm xuống dòng suối. Phốc. Rút cành cây lên, một con cá trắm đen dài nửa xích đã bị hắn đâm rồi kéo lên. Đâm cá đối với người thường mà nói nhất định phải cần có kĩ thuật. Nhưng với người có Linh Mâu như hắn thì lại là chuyện hết sức dễ dàng. Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn hưng phấn khi nghe thấy tiếng nước chảy. Trừ con cá đang cầm trên tay này ra, thì sáu ngày nay hắn cũng chưa biết đến miếng thịt nào. Một con cá nhỏ đương nhiên là không đủ để ăn, một lát sau Hoắc Vũ Hạo từ dưới sông mang lên hơn mười con cá trắm đen dài nửa xích nữa. - Thật tốt quá, ít nhất cũng đủ ăn hai ngày rồi. Nướng chín cũng không dễ dàng bị hỏng. Hoắc Vũ Hạo cao hứng, phần chân ngồi xõm ở cạnh dòng suối, dùng Bạch Hồ chủy xử lý sạch sẽ số cá trắm đen đó. Bạch Hồ chủy sắc bén vô cùng, cho dù là cạo vẩy hay là mổ bụng đều thoải mái như ý. Đối với Hoắc Vũ Hạo từ nhỏ đã cùng với mẫu thân nấu nướng thì loại công việc này không hề khó khăn. Một lát sau, tất cả đều đã được xử lý tốt. Hắn tiếp tục đi vào rừng cây hái một ít lá cây to mang đến dòng suối rửa sạch, rồi đặt mấy con cá lên trên đó. Tìm một bó củi khô thật to, một lát sau một đống lửa nhỏ đã được nhóm lên ở bên cạnh dòng suối. Gia vị hắn mang trên người chỉ có muối, nhưng đối với món cá nướng mà nói, như vậy cũng đủ dùng rồi. Hắn dùng mấy cái nhánh cây làm thành mấy cái xiên nhỏ xiên qua mấy con cá trắm đen, lại lấy muối xát vào trong bụng con cá, lấy từ trong túi ra mấy cái lá cây ngắt được ở trong rừng mấy hôm trước rửa sạch xé nhỏ rồi cũng nhét vào trong bụng con cá. Lúc này mới đặt cái nhánh cây lên trên một cành cây to để thành cái kệ nướng. Không lâu sau,

một mùi thơm đặc thù bắt đầu tỏa ra từ trên đồng lửa. Mùi thơm nồng, hết sức hấp dẫn. Hoắc Vũ Hạo thong thả lật đi lật lại, con cá trắm đen dần dần đã biến thành màu vàng, tỏa ra hương thơm nồng đậm hết sức mê người. Lần đầu tiên, Hoắc Vũ Hạo chỉ nướng hai con, bởi vì hắn cần phải lật đều tay nên nếu như nướng một lần nhiều con, thì chỉ riêng việc điều chỉnh ngọn lửa cũng đã là một việc không dễ dàng. - Thơm quá! Đúng lúc này, một tiếng hô kinh hỉ duyên dáng vang lên, thanh âm thanh thúy dễ nghe, nhưng lại dọa cho Hoắc Vũ Hạo nháy dựng lên. Hắn nhìn lại nơi tiếng nói này truyền đến, liền thấy hai bóng người dọc theo dòng suối nhỏ tiến lại, đi đầu là một thiếu nữ, nhìn qua thì chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi. mái tóc đen thật dài rủ xuống phía sau như đuôi ngựa. Cả người đều mặc quần áo màu lam nhạt cộng với nụ cười như nụ hoa mới nở kia khiến cho thân thể của nàng tràn ngập một cỗ hơi thở thanh xuân, dồi dào sức sống. Mắt phượng, hai mắt to tinh nghịch, mũi cao, khuôn mặt trái xoan gần như hoàn mỹ, dung nhan xinh đẹp mang theo vài phần sợ hãi lẫn vui mừng, ánh mắt nhìn thẳng về chỗ Hoắc Vũ Hạo đang nướng cá. Đi theo phía sau cô gái là một thiếu niên xấp xỉ tuổi nàng, dáng người thiếu niên cao lớn, mái tóc dài màu xanh đậm thả dài được mặt trời chiếu rọi khiến cho vừa nhìn cứ tưởng như được làm từ bảo thạch. Tuy rằng tuổi của hắn không lớn, nhưng nhìn qua lại khiến cho người ta có cảm giác nho nhã. Trên khuôn mặt anh tuấn mang theo một nụ cười uể oải và ôn hòa. Hai tay đang ôm lấy cái gậy, cũng đang rất hứng thú nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo, nhưng mà hắn đang nhìn người chứ không phải nhìn cá nướng. Thiếu nữ đi đầu kích động vội vàng chạy đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo, vẻ mặt thèm thuồng nói: - Tiểu đệ đệ, người có bán cá nướng này không, thơm quá a, người làm thế nào hay vậy! Thiếu nữ xinh đẹp không phải Hoắc Vũ Hạo chưa gặp qua, ở trong phủ Công Tước hắn đã thấy nhiều nha hoàn xinh đẹp nhưng lại chưa bao giờ tiếp xúc gần như vậy. Hơn nữa, không một nữ nhân nào trong phủ Công Tước có thể so sánh với thiếu nữ trước mặt này. Thiếu nữ này cũng không phải là một nhan sắc hoàn mỹ nhưng nàng lại có một loại khí chất sáng bừng sức sống. Khuôn mặt Hoắc Vũ Hạo có chút đỏ lên, nói: - Ta... ta mời các người ăn. Cô gái cười khi một tiếng: - Tiểu đệ đệ, người còn xấu hổ a,

vậy thì ta đây cũng không khách khí nha. Nói xong nàng liền đưa tay nhận lấy con cá nướng trong tay Hoắc Vũ Hạo rồi cẩn thận ăn. Thiếu niên đi cùng thiếu nữ này nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó quay sang nói với thiếu nữ kia: - Tiểu Nhã, tiểu huynh đệ này còn chưa ăn, sao cô lại ăn trước rồi. Tiểu Nhã trợn mắt, giận dữ nói: - Người gọi ta là gì? Thiếu niên nhất thời giơ hai tay lên làm ra động tác đầu hàng: - Được rồi, Tiểu Nhã lão sư, được chưa. Tiểu Nhã lườm hằm một cái, nói: - Vậy mới đúng, phải chú ý thân phận của người. Tuy rằng nàng không lớn tuổi nhưng thoáng nhìn cũng phong tình vạn chủng làm cho thiếu niên này không khỏi ngẩn ngơ, mà Hoắc Vũ Hạo ở bên cạnh lại càng không dám nhìn, hằm lấy thêm một con cá khác đưa cho thiếu niên kia, nói: - Đại ca, ăn luôn đi. Thiếu niên mỉm cười, nói: - Quân bất đoạt nhân sở hảo (quân tử ko đoạt chỗ tốt của ng khác). Tiểu huynh đệ, người còn chưa ăn ta làm sao dám ăn chứ. Cá này là do người bắt từ dưới kia lên sao? Hoắc Vũ Hạo gật gật đầu, nói: - Có chuyện gì không? Ta còn phải nướng tiếp. Vừa nói hằm vừa đưa con cá kia cho thiếu niên rồi đặt tiếp 2 con cá khác lên nướng. Thiếu niên ôn hòa cười, nói: - Ta là Bối Bối, nàng ta là Đường Nhã, tiểu huynh đệ, người tên gì? - Ta là Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo vừa nướng cá vừa trả lời. Từ khi lên đường đến giờ, trên đường hằm gặp không ít người, và cũng được bọn họ giúp đỡ không ít. Cho nên khi Đường Nhã muốn ăn cá, hằm mới không chút do dự mà đưa cho nàng. Đây là thứ đầu tiên hằm học đường, khi hành tẩu bên ngoài quan trọng nhất là giúp đỡ lẫn nhau. Động tác ăn cá của Bối Bối so với Đường Nhã còn tao nhã hơn, ít nhất là tay hằm không dính đầy dầu mỡ. Lúc Hoắc Vũ Hạo nướng xong lần thứ hai thì Đường Nhã ở bên cạnh đã sớm lộ rõ vẻ tha thiết mong chờ, nàng lại tiếp tục dưới vẻ mặt bất đắc dĩ của Bối Bối mà lấy tiếp một con. Bất quá, lần này Bối Bối nhất quyết không chịu ăn nữa, ý bảo Hoắc Vũ Hạo ăn trước đi. Mà Hoắc Vũ Hạo cũng đã đói bụng từ nãy giờ, nên cũng ăn một con. Tuy rằng cá chỉ ướp qua muối và ăn kèm tía tô nhưng hương vị lại cực ngon, hơn mười con cá tuy nhiều nhưng cũng không tính là ít, tất cả đã bị ba người chén sạch. - Ăn ngon quá. Từ trước đến nay chưa từng ăn món cá nướng nào ngon đến vậy. Hoắc Vũ Hạo tiểu đệ đệ, người làm trù sư (đầu bếp) cho ta, được không? Đường Nhã

thoải mái nằm xuống bãi cỏ, vẻ mặt thích thú vắn cái eo nhỏ lộ ra đường cong mê người nhưng bản thân lại không hay biết. Bối Bối ở bên cạnh nhìn thấy động tác của nàng thì liền vò đầu bứt tóc nhưng cũng không có biện pháp nào. - Cô có tiền sao? Tiểu Nhã lão sư? Bối Bối dội một bát nước lạnh vào tâm trạng vui sướng của nàng. - Ách... sau này sẽ có. Đường Nhã có chút xấu hổ ngời dậy, liếc Bối Bối một cái ra vẻ như nàng rất bức mình khi bị hắt phá đám. Hoắc Vũ Hạo đứng lên nói : - Bối đại ca, Đường tỷ tỷ, ta phải đi trước. Bối Bối nói : - Hoắc tiểu đệ, nơi này là hoang vắng, hơn nữa rất gần nơi ở của Hồn Thú, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, người muốn đi đâu? Hoắc Vũ Hạo lắc lắc đầu, lấy quần áo từ trên nhánh cây xuống rồi cẩn thận cất vào túi, quay người vẫy tay chào hai người rồi bước đi dưới mắt ánh kinh ngạc của bọn họ. - Không phải hắt muốn đi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đấy chứ? Đường Nhã nhìn thấy bóng lưng Hoắc Vũ Hạo rời đi, nói. Bối Bối lắc lắc đầu đáp: - Cũng khó nói, ta mơ hồ cảm giác được hắt có Hồn Lực nhưng rất yếu, hắt lại còn đi một mình nữa, quả thật là có chút kỳ quái. Đường Nhã thè lưỡi, nói : - Có Hồn Lực a, thế thì chúng ta thu hắt vào Đường Môn đi? Bối Bối tức giận nói : - Không phải vì hắt nướng cá ngon nên cô muốn cho hắt gia nhập vào Đường Môn đấy chứ? Đường Nhã bị nói trúng tim đen, đỏ mặt quay sang Bối Bối thè lưỡi. Bối Bối nói : - Vị Hoắc huynh đệ này nhất định đã từng trải qua chuyện gì đó, ta thấy ánh mắt hắt thành thực hơn những thiếu niên bình thường. Chỉ là không biết thiên phú của hắt như thế nào thôi! Trên mặt Đường Nhã lộ ra vẻ vui mừng, nói: - Nói vậy là người đồng ý rồi sao? Bối Bối cười khổ nói: - Môn chủ Đường Nhã tiểu thư vĩ đại của Đường Môn ơi, lúc trước người thu ta làm đồ đệ thì Đường Môn chỉ có một mình cô, một vị tướng không quân. Ước mơ của cô là làm cho Đường Môn trở nên lớn mạnh, người thích hợp thì đương nhiên cần phải nhận vào. Thoạt nhìn vị Hoắc huynh đệ này có vẻ trầm ổn, nếu thiên phú hắt tốt thì cũng là một sự lựa chọn tốt. Từ quần áo trên người hắt có thể nhìn ra gia cảnh của hắt có thể không được tốt cho lắm. Người Đường Môn chúng ta hiện giờ có thể nhận, cũng chỉ là người như vậy. Đường Nhã có chút tò mò nhìn Bối Bối, nói: - Không ngờ người cũng rất giao hoạt nha. Bối Bối đứng lên, phúi phúi quần áo, nói : - Cái này gọi là

thông minh, hoặc là nói ta cơ trí cũng được. Đi thôi, cô ăn nhiều cá nướng của người ta như vậy, bất kể là có muốn thu nhận hẳn vào Đường Môn hay không cũng cần phải bảo vệ hẳn một đoạn, giúp hẳn tránh những nguy hiểm từ Hồn Thú. Đường Nhã cũng đứng lên, hì hì cười, nói : - Lần này công nhận là người thông minh, vì ý nghĩ của người cũng giống ta. Ta đi rửa tay một chút rồi chúng ta cùng đi. Hoắc Vũ Hạo tất nhiên sẽ không biết cuộc nói chuyện giữa Đường Nhã và Bối Bối. Lúc đầu hẳn vốn định nướng một ít cá rồi mang theo ăn dần, hiện giờ lại không thể rồi. Hẳn không muốn bại lộ thân phận Hồn Sư của mình cho nên mới không cầm cá đem theo. Mẫu thân từng dạy, gặp người mới quen chỉ nên nói ba phần không nên nói toàn bộ. Tuy rằng hẳn có ấn tượng tốt với Bối Bối và Đường Nhã nhưng cuối cùng hẳn vẫn lựa chọn sau khi ăn xong thì sẽ ra đi. Tuy rằng tuổi Hoắc Vũ Hạo còn nhỏ nhưng suy nghĩ lại không kém. Hẳn có thể nhìn ra Đường Nhã và Bối Bối không phải người thường. Bởi vì đúng như Bối Bối nói, đây đã rất gần Tinh Đấu Đại Sâm Lâm rồi mà trên người hai người kia lại không mang chút hành lý gì, cho nên cuối cùng hẳn quyết định rời khỏi hai vị ca ca và tỷ tỷ này. Ăn một bữa ngon, cơn mệt mỏi trong người của Hoắc Vũ Hạo đã biến mất. Hẳn lấy bản đồ ra đánh dấu lại vị trí dòng suối nhỏ ấy, hi vọng trên đường về lại có thể tìm ra. Đi được một lúc thì xuất hiện một cột gỗ có một bảng nhỏ hấp dẫn sự chú ý của Hoắc Vũ Hạo. "Phía trước năm mươi là Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, trong này có Hồn Thú, chú ý an toàn". Quả nhiên đã đến nơi cần đến. Lúc này Hoắc Vũ Hạo trừ đi vẻ hứng phấn ra thì còn có một chút khẩn trương, hẳn sờ vào thanh Bạch Hồ chủ ở sau lưng, áp chế nỗi bất an trong lòng, bước đi kiên định về phía trước. Trở thành Hồn Sư đó là con đường duy nhất, đây là chính là chấp niệm trong lòng của hẳn. Hẳn quyết không hối hận về quyết định của mình. Không khí dần dần trở nên mát mẻ, ngoài ra còn có một cảm giác ngưng trọng. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm giống như một Hồn Thú đang há miệng thật to, đợi một người trẻ tuổi tiến vào. Kỳ ngộ hay là... thôn phệ.

DAOTIEUVU

Chương 2: Thiên Mộng băng tằm

Chương 2: Thiên Mộng băng tằm Dù sao thì Hoắc Vũ Hạo cũng vẫn còn nhỏ, cảm xúc hồi hộp chỉ tồn tại trong giây lát rồi dần chuyển thành hưng phấn. Đi đường nhiều ngày cuối cùng hắn cũng đạt được mục đích, chỉ cần nghĩ đến bản thân sắp thu được Hồn Hoàn đầu tiên, trở thành một Hồn Sư, thì nhiệt huyết của hắn lại sôi trào. Vì ngày này, hắn đã khắc khổ tu luyện năm năm trời. Dưới trạng thái hưng phấn, Hoắc Vũ Hạo theo bản năng bước nhanh hơn, đẩy cao tốc độ đi vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Đang đi về phía trước, đột nhiên, một cảm giác kỳ quái xuất hiện, hai mắt Hoắc Vũ Hạo truyền đến một cảm giác đau đớn, hắn theo bản năng thúc giục Hồn Lực tiến vào Linh Mâu. Sau khi có dòng khí mỏng manh quay xung quanh hai tròng mắt, Hoắc Vũ Hạo mơ hồ có thể thấy một thân ảnh lóe lên rồi biến mất ở đường bên trái mình. Linh Mâu là Vũ Hồn biến dị cực kỳ hiếm thấy, có năng lực báo động nguy cơ rất mạnh, Hoắc Vũ Hạo cảm giác được nguy hiểm nên phản ứng trở nên linh mẫn, thân thể nhanh chóng ngã về phía bên trái, đồng thời tay phải rút ra Bạch Hồ chùy ở sau lưng. Một thân ảnh màu đen lóe lên rồi xuất hiện ngay vị trí hắn vừa đứng, khoảng cách gần trong gang tấc này giúp Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy rõ hơn. Đó là một con khi đầu chó chừng một thước, toàn thân màu vàng, đôi mắt màu nâu lóe lên hung quang, cánh tay dài kỳ dị, thú trảo, răng nanh lộ rõ ra ngoài, sau một kích không trúng, nó phát ra tiếng rít trầm thấp, rồi mạnh mẽ đập một cái lấy đà đánh sang phía Hoắc Vũ Hạo. Tuy Linh Mâu của Hoắc Vũ Hạo còn chưa có Hồn Hoàn, nhưng tác dụng cơ bản của nó không tồi. Dưới sự duy trì của Hồn Lực, động tác của con khi đầu chó trong mắt hắn chậm lại rất nhiều. Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng lặn một vòng về bên trái, sau đó búng người đứng lên, đồng thời giơ Bạch Hồ chùy ra chặn trước ngực. Tim hắn không khỏi đập thành thịch, hô hấp của Hoắc Vũ Hạo dần gấp gáp hơn, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với địch nhân, không, là địch thú công kích. Bàn tay cầm Bạch Hồ chùy đã ướt đầm mồ hôi, bản thân hắn càng thêm mờ mịt không biết phải đối phó ra sao. Con khi đầu chó sau hai đòn không trúng,

liền như bị chọc giận, nó hướng về phía Hoắc Vũ Hạo, hai đấm liên tục đấm vào lồng ngực, đồng thời rú lên một tiếng, một đoàn bạch quang từ miệng nó lao nhanh về phía Hoắc Vũ Hạo. Lúc này cho dù Hoắc Vũ Hạo không có kinh nghiệm, cũng có thể nhìn ra được thứ hắc đang đối mặt chính là Hồn Thú. Nơi đây còn cách Tinh Đấu Đại Sâm một khoảng cách nhất định, hắc lại không có nửa phần chuẩn bị, mắt thấy bạch quang kia sắp đánh trúng bản thân, với tu vi của hắc, một khi bị đánh trúng rất có thể là tai họa ngập đầu. Lúc này, đại não Hoắc Vũ Hạo đã trống rỗng, thông qua Linh Mâu thấy tốc độ bạch quang bay tới cũng không nhanh, nhưng thực tế chỉ giây lát đã bắn tới hắc. Cùng lúc đó, con khi đầu chó lao nhanh về phía Hoắc Vũ Hạo, hai mắt lộ rõ hung quang. Bạch quang đã đến trước mặt, trong lúc khẩn trương, Hoắc Vũ Hạo mất đi năng lực suy xét, chỉ biết theo bản năng giơ lên Bạch Hồ chùy trong tay, vừa vận đỡ lấy bạch quang. Lúc này, một màn kỳ dị xuất hiện, bạch quang đánh vào Bạch Hồ chùy, đồng thời, con khi đầu chó đã nhào tới, đôi tay thon dài của nó nắm chặt lấy hai vai của Hoắc Vũ Hạo. Chiến đấu đến bước này, tựa như vận mệnh Hoắc Vũ Hạo đã định, hắc thật sự sẽ chết dưới móng vuốt của Hồn Thú sao? Con khi đầu chó nắm lấy hai vai Hoắc Vũ Hạo, thân thể cường tráng nhấc bổng Hoắc Vũ Hạo lên, muốn hung hăng đập hắc xuống. Cùng lúc đó, một bạch quang lóe lên ở giữa con khi đầu chó cùng Hoắc Vũ Hạo. Thân thể con khi đầu chó tựa như cứng lại rồi rơi xuống, Hoắc Vũ Hạo vốn bị hung hăng đập xuống thì bị văng ra xa. Mà con khi đầu chó sau khi giãy dụa một lát thì bất động. Rầm! Thân thể Hoắc Vũ Hạo đụng vào một thân cây không xa, hai mắt hắc tối sầm lại, đau đớn kịch liệt làm hắc hít thở không được. Lúc này, bộ dáng của Hoắc Vũ Hạo quả thật có chút thê thảm, hai vai để lại những vết dài sâu, áo gần như bị xé nát. Chỉ là, trong cơn đau đớn kịch liệt hắc lại dần tỉnh lại, ánh mắt hắc theo ý thức nhìn về phía con khi đầu chó ngã xuống đất bất động. Quang mang bạch sắc nhàn nhạt xuất hiện trên người nó, dần dần, bạch quang chậm rãi ngưng lại thành một vòng tròn, hào quang như ẩn như hiện, nhưng càng xem càng làm Hoắc Vũ Hạo ngây người. Hồn Hoàn, đây là Hồn Hoàn? Thân thể Hoắc Vũ Hạo dưới kích động có chút run rẩy, vết thương trên người như không còn đau đớn. Ở phủ Công Tước, mặc

dù hẳn chỉ học được phương pháp minh tướng trụ cột, nhưng đối với những chuyện về Hồn Thú, Hồn Hoàn thì hẳn lại nghe được nhiều, nhiều lắm. Gần như mỗi thị vệ trong phủ Công Tước đều thường xuyên nhắc đến Hồn Thú. Chẳng lẽ nó đã chết rồi? Hoắc Vũ Hạo ngơ ngác suy nghĩ, bởi vì đây là lần đầu tiên hẳn gặp Hồn Thú, nhưng hẳn biết chỉ khi Hồn Thú chết mới phóng ra Hồn Hoàn! Chỉ là... vì sao nó lại chết? Dưới tác dụng của Linh Mâu, trí nhớ như thủy triều xuất hiện trong đầu hẳn. Bạch quang do con khi đầu chó phát ra trong nháy mắt đụng vào Bạch Hồ chùy, Bạch Hồ chùy đột nhiên tỏa sáng hòa quang, hấp thu lấy bạch quang kia. Đây cũng là mấu chốt thay đổi chiến cuộc. Dựa theo bản năng chiến đấu của khi đầu chó, nhân loại nhỏ bé như Hoắc Vũ Hạo sau khi bị trúng hồn quyền thuật của nó sẽ bị mất đi sức chiến đấu, sau đó lại nó hung hăng đập xuống mặt đất, ít nhất phải đi nửa cái mạng. Nhưng nó nào ngờ bốn mạng vũ kỹ của nó lại bị Bạch Hồ chùy hóa giải. Mà vào thời điểm nó nắm lấy Hoắc Vũ Hạo, thân thể Hoắc Vũ Hạo đồng thời bị nâng lên, hai tay theo bản năng giơ ra phía trước, Bạch Hồ chùy trong tay Hoắc Vũ Hạo cũng theo đó chỉ về phía con khi. Vốn chiều dài của Bạch Hồ chùy là không chạm được đến người con khi đầu chó, nhưng trong nháy mắt, Bạch Hồ chùy đột nhiên phóng ra đao quang bạch sắc, vượt qua người con khi đầu chó. Tuy lúc đó đầu óc Hoắc Vũ Hạo trống rỗng, cũng không nhớ rõ chém vào đâu nữa, nhưng có thể khẳng định là đao mang kia nhất định là chém vào người con khi đầu chó. Ta thắng? Hoắc Vũ Hạo nhìn vào Hồn Hoàn màu trắng kia, hưng phấn dần lắng xuống. Hồn Hoàn vô cùng quan trọng đối với Hồn Sư, như là nam nhân vô cùng ý lại vào một vật hình trụ nào đó vậy. Hồn Hoàn là vật tất yếu để Hồn Sư tiến giai, nhưng, không phải Hồn Hoàn nào cũng thích hợp để Hồn Sư hấp thu, chỉ có Hồn Hoàn phù hợp với vũ hồn bản thân mới được. Hồn Hoàn tốt sẽ giúp kỹ năng của Hồn Sư càng thêm cường đại. Mà cấp bậc Hồn Hoàn tính theo tuổi của hồn thú. Trong đó, Hồn Hoàn màu trắng chính là Thập niên Hồn Hoàn, bao gồm toàn bộ Hồn Thú từ mười đến dưới trăm năm tuổi. Không thể nghi ngờ, con khi đầu chó vừa bị Hoắc Vũ Hạo giết kia chính là một con Hồn Thú mười năm, Hồn Hoàn màu trắng cũng xuất hiện rõ ràng trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Đáng tiếc, điều này không đại biểu

hắn có thể hấp thu Hồn Hoàn. Tuy Hoắc Vũ Hạo không có kinh nghiệm săn Hồn Thú, cũng không nhìn ra được con khi đầu chó này thuộc tính là gì, nhưng hắn có thể khẳng định, con khi đầu chó này không phải Hồn Thú thuộc tính tinh thần, hồn hoàn của nó không thích hợp với bản thân. Hoắc Vũ Hạo có tâm đi xem tình huống con khi đầu chó, vừa định đứng lên, toàn thân hắn tràn ngập đau đớn, khẩn trương quá độ làm hắn không còn chút sức lực nào, thêm vào cơn đau trên vai truyền đến làm hắn kêu lên một tiếng, suýt chút thì bất tỉnh. Dù sao thì hắn cũng chỉ mới mười một tuổi! Biến cố vừa rồi làm lòng kiên định của hắn xuất hiện một tia dao động. Hồn Thú thuộc tính tinh thần cực kỳ thừa thớt, đây mới là con Hồn Thú đầu tiên hắn gặp được, lại chỉ là Thập niên Hồn Thú thể mà đã suýt giết chết hắn, nếu như gặp một con Bách niên Hồn Thú thì sao? Thế thì hắn chết chắc rồi, vận khí không có khả năng mỗi lần đều đứng về phía hắn. Mà năng lực thần kỳ của Bạch Hổ chùy cũng không thể bù lại năng lực yếu kém của hắn được. "Ta nên làm gì bây giờ?" Hoắc Vũ Hạo miễn cưỡng dựa vào thân cây, không ngừng thở hổn hển. Ta không thể chết được, ta nhất định sẽ thành công. Ta phải đòi lại công bằng cho mẫu thân, không thể bỏ qua được. Hoắc Vũ Hạo cắn chặt răng, không ngừng kiên định tín tâm của bản thân. Nhưng, màn chiến đấu vừa nãy không ngừng hiện ra trong lòng hắn, như muốn nhắc nhở hắn cái gì gọi là không biết tự lượng sức! Trong lúc Hoắc Vũ Hạo phân vân không biết phải làm gì, thì đột nhiên, một thanh âm vang lên trong đầu hắn. - Cuối cùng thì ta cũng gặp một nhân loại thuộc tính tinh thần, đáng tiếc ca không rơi lệ được, bằng không nhất định là rơi lệ đầy mặt a! Hoắc Vũ Hạo bị dọa nhảy dựng lên, hắn hoàn toàn không rõ vì sao trong đầu mình lại đột nhiên xuất hiện một giọng nói lạ lẫm. Cùng lúc đó, mặt đất cũng run lên. Mặt đất cách nơi hắn đang đứng chừng hai thước đất dần xuất hiện từng vết rách, những vết rách dần mở rộng ra tạo thành một cái khe, mơ hồ có thể chứng kiến quang mang kim bạch lóe lên từ dưới khe. Đây, đây là gì? Hồn Thú? Hoắc Vũ Hạo theo bản năng nắm chặt Bạch Hổ chùy, khẩn trương nhìn chăm chăm. Nếu như không phải thân thể hắn mới mười một thì hắn đã sớm bỏ chạy rồi. Một tia hàn ý lạnh như băng phát ra từ cái khe, nhiệt độ xung quanh bắt đầu giảm xuống rõ rệt, cái khe giờ đã biến thành

một hố sâu đường kính hơn năm thước, mà quang mang kim bạch sắc cũng lộ ra hình dáng. Đó là một cái đầu tròn vo, béo ú, đường kính chừng hơn một thước, nó mấp máy chậm rãi bò ra khỏi hố, chiều cao ước chừng hơn bảy thước. Theo sự xuất hiện của nó, hơi thở Hoắc Vũ Hạo dần mang theo sương mờ, hàn ý lạnh như băng làm hắc liên tục rung mình. Đây nhất định là Hồn Thú, nhìn qua như một con tằm đáng yêu vậy, chẳng qua thân thể nó lớn hơn không biết bao nhiêu lần những con tằm bình thường. Cả người nó trong suốt như bạch ngọc, mặc dù từ đất bùn chui ra, nhưng trên làn da nó không có chút dơ bẩn nào. Vầng sáng không ngừng lưu chuyển quanh người nó, đôi mắt tỏa sáng kim quang lóng lánh, kỳ lạ nhất là bắt đầu từ nửa thước sau đầu nó, cách một khoảng là một kim văn vòng quanh thân, từ đầu tới đuôi tổng cộng có mười kim văn. Nhìn vào thân thể khổng lồ của đối phương, Hoắc Vũ Hạo đã khẩn trương càng thêm tuyệt vọng, thân thể cao lớn như vậy, lại còn năng lực hạ thấp nhiệt độ, như vậy ít nhất phải là trăm năm hồn thú, thôi xong, tất cả đều chấm dứt rồi! - Đừng sợ, đừng sợ. Ca không làm hại người đâu. Thanh âm lúc trước lại vang lên trong đầu Hoắc Vũ Hạo, con tằm khổng lồ gật gật đầu với hắc, nó đi về phía trước dừng lại cách Hoắc Vũ Hạo tầm một thước, trong hơi thở của nó tỏa ra mùi thơm ngát. Hoắc Vũ Hạo giật mình nói: - Là người đang nói chuyện với ta sao? Con tằm khổng lồ gật gật đầu, thanh âm vẫn vang lên trong đầu hắc: - Đương nhiên là ca, có phải là bị thân thể mềm mại xinh đẹp của ta mê hoặc không? Hắc không cảm giác được ác ý từ con tằm nên tâm tình cũng được buông lỏng không ít. - Người muốn gì? Con tằm nói: - Trước tiên ta tự giới thiệu, ta là hóa thân của anh hùng hiệp nghĩa, trí tuệ cùng mỹ mạo song hành, là Vương trong Vương Hồn Thú, tuyệt đại cường giả, tu luyện được trăm vạn năm, là một Thiên Mộng bằng tằm sống lâu nhất trong lịch sử Đấu La Đại Lục, người có thể gọi ta là Thiên Mộng ca! Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo không khỏi ngây ngốc: - Trăm... trăm... trăm vạn năm...? Bách vạn niên Hồn Thú? Điều này gấp một vạn lần phán đoán lúc đầu của hắc, trên thế giới này, thật sự có Bách vạn niên Hồn Thú? Hồn Thú mạnh nhất Đấu La đại lục không phải chỉ có Thập niên Hồn Thú thôi sao? Thiên Mộng bằng tằm đầy đặc ý nói: - Có phải rất ngạc nhiên không? Có phải rất hưng phấn

không, nhân loại có thể nhìn thấy ta... người là người đầu tiên. Hoắc Vũ Hạo ngơ ngác nói: - Vậy người muốn làm gì? Thanh âm của Thiên Mộng băng tằm đột nhiên trở nên trịnh trọng: - Ca muốn trở thành Hồn Hoàn của người, Hồn Hoàn có trí tuệ đầu tiên trên Đấu La đại lục. - A? Hoắc Vũ Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn Thiên Mộng băng tằm, nhất thời hẫng lại mất đi năng lực suy nghĩ. Tất cả những chuyện này thật sự quá đột ngột, hẫng quá thật khát vọng có hồn hoàn, nhưng cho tới nay, hẫng mong muốn chỉ là Thập niên Hồn Hoàn thôi, chưa bao giờ có tham vọng xa hơn, nhưng giờ phút này, đột nhiên một con tằm khổng lồ chui ra từ mặt đất, nói với Hoắc Vũ Hạo nó là một hồn thú vĩ đại trăm vạn năm, hơn nữa còn nguyện ý trở thành Hồn Hoàn của hẫng, điều này làm cho Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không rõ chuyện gì đang xảy ra. Lại càng không biết lời của Thiên Mộng băng tằm là thật hay giả. Nhưng là, bất kể thế nào, hẫng không thể đối kháng được với con tằm khổng lồ trước mặt. Cái đầu thật lớn của Thiên Mộng băng tằm cảnh giác nhìn về phía Tinh Đấu Đại Sâm Lâm một cái, sau đó nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo nói: - Ta sắp bắt đầu, yên tâm, ta sẽ nhẹ một chút, sẽ không làm người đau đâu. - Người... Còn không đợi Hoắc Vũ Hạo lên tiếng phản đối, một khí tức lạnh lẽo vô cùng làm hẫng mất đi ý thức. Hẫng chỉ mơ hồ chứng kiến một thân ảnh trắng núc ních đi tới bên hẫng, ngay sau đó hẫng liền ngất đi. Kim sắc quanh vòng trên người Thiên Mộng băng tằm như là sống lại, theo quy luật vận động. Thứ trắng núc ních mà Hoắc Vũ Hạo chứng kiến kỳ thật chính là đầu của Thiên Mộng băng tằm đặt sát vào trán hẫng. Mười kim sắc quang vòng nhanh chóng bao phủ thân thể gầy nhỏ của Hoắc Vũ Hạo, mà bản thân Thiên Mộng băng tằm thì hóa thành từng quang mang bạch sắc không ngừng lao vào trong thân thể hẫng. - Quá yếu, quá yếu. Đây thực sự là quá thảm mà. Ta thật đáng thương a! Ta phải làm thêm một số phong ấn phụ thêm ở trên người mình mới có thể khiến cho thân thể yếu ớt này thừa nhận. Thật không ngờ làm một Hồn Hoàn có trí tuệ cũng không dễ dàng. Một luồng tinh thần cực mạnh bên trong Thiên Mộng băng tằm đổ về phía cơ thể Hoắc Vũ Hạo, theo thời gian không ngừng khuếch tán. Sự khủng bố của cỗ ba động tinh thần lực này cơ hồ trong nháy mắt bao trùm mọi nơi trong bán kính trăm dặm. *** Ngay khi Bối Bối và Đường Nhã

định tăng tốc đuổi theo Hoắc Vũ Hạo thì bị cỗ ba động tinh thần này bao trùm mà ngây người. Cỗ ba động tinh thần này cũng không có lực phá hoại lớn nhưng lại có thể khiến cho hết thảy sinh vật trong khoảng thời gian ngắn mất đi khả năng tư duy. Giờ khắc này, đại bộ phận phía nam Tinh Đấu Đại Sâm Lâm yên tĩnh tới mức đáng sợ. Cũng đúng lúc này, đột nhiên trong khoảnh khắc bầu trời từ trong xanh chuyển sang u ám, một tiếng sấm nổ ầm lên trên không trung, trong khoảnh khắc đó, quang mang chói mắt thường ngày của mặt trời đã hoàn toàn bị hắc ám bao phủ. Một cỗ uy áp vô cùng lớn từ trên trời giáng xuống khiến vạn vật đều trở nên khó thở. Trong khi đó, Thiên Mộng băng tằm đang cố gắng dung nhập vào bên trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo thì bị tiếng sấm kia làm chấn động kịch liệt, hai mắt nhìn về lên trời, vẻ mặt kinh hãi mờ mịt, hiển nhiên áp lực trên bầu trời này không có liên quan đến nó, lại càng vượt ra xa khả năng nhận thức của nó. Một luồng khí lưu màu xám từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đã chui vào gáy của Hoắc Vũ Hạo. - Cái thứ quái quỷ gì thế này? Dám cướp người của ca? Thiên Mộng Băng Tằm giận dữ, sự dao động tinh thần trong nháy mắt dâng trào, cố gắng đem dòng khí lưu bên trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo đuổi ra ngoài. Một thân ảnh hết sức mơ hồ hiện ra sau lưng Hoắc Vũ Hạo, giọng nói già nua vang lên mang theo sự uy nghiêm khó có thể hình dung: - "Tay cầm thần cung Nhật Nguyệt Trích Tinh, thế gian không đối thủ". Thật không ngờ một tia tàn hồn của lão phu còn có thể tồn tại. Đối mặt với công kích tinh thần khổng lồ từ Thiên Mộng băng tằm nhưng thân ảnh hư ảo này lại không có vẻ gì khó chịu. Lại "Vèo" một cái chui vào gáy Hoắc Vũ Hạo, biến mất không thấy gì nữa. Thiên Mộng băng tằm cũng không dám tiếp tục dùng tinh thần lực công kích, bởi vì bên trong thất khiếu của Hoắc Vũ Hạo đã chảy ra tơ máu. Nó phát hiện ra, đoàn khí lưu màu xám kia sau khi tiếng vào trong đầu Hoắc Vũ Hạo lập tức biến thành một viên trân châu nhỏ cỡ hạt đậu rồi nằm im bất động. Nếu không xung đột với lực lượng của nó thì cũng không bị ảnh hưởng gì. - Không phải xui xẻo vậy chứ? Vất vả lắm mới tìm được một nhân loại thích hợp, không ngờ giữa đường lại gặp phải tên hồn đản này. Chẳng lẽ trời cao đổ kị anh tài? Ca thật đáng thương a! Mặc dù miệng không ngớt than thở sâu não, nhưng động tác của Thiên

Mộng băng tằm cũng tuyệt không chậm trễ. Bạch quang nồng đậm dần dần trở nên ngưng thực, chậm rãi rót vào bên trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo, mà bản thể của hắn trong quá trình này dần dần trở nên trong suốt, đồng thời thể tích nhanh chóng thu nhỏ lại. Vào thời khắc nó đem lực lượng của mình rót vào trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo thì đã có không có đường lui rồi. Thân thể Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn biến thành màu trắng như một tấm bạch ngọc, giống như màu sắc của Thiên Mộng băng tằm lúc trước. Những vết thương trên hai bờ vai nhanh chóng khép miệng lại, tốc độ này bằng mắt thường cũng có thể thấy được. - Oa, ha ha, kiểu gì ca rốt cục cũng được giải thoát rồi. Mấy tên hồn đản xem ca là thức ăn cuối cùng cũng không có cơ hội nữa rồi. Ha ha. Thiên Mộng băng tằm đắc ý cười vang, tiếng cười từ từ nhỏ lại, cùng lúc đó tinh thần lực bao trùm khắp trăm dặm rút cuộc cũng co lại bằng tốc độ kinh người, cuối cùng dần dần biến mất. Sâu bên trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, mấy hơi thở khủng bố cùng lúc hiện lên, tựa như cảm nhận được thứ gì đó, nhưng bọn chúng không công kích mà thối lui. Trong lúc thanh âm của Thiên Mộng băng tằm hoàn toàn biến mất thì dưới thân Hoắc Vũ Hạo đột nhiên vô thanh vô tức hiện ra một quang sáng màu trắng xoay xung quanh thân thể hắn liên tục ba vòng, sau đó tiếp tục quay một lần nữa rồi nhạt dần, rồi dung nhập vào bên trong cơ thể hắn biến mất không thấy chút gì nữa. Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không biết, trong lúc bất tri bất giác, hắn có thêm một Hồn Hoàn, hơn nữa còn là một Hồn Hoàn độc nhất vô nhị trong lịch sử Đấu La Đại Lục. Bạch sắc dần dần biến mất, thay vào đó là một tầng lam sắc bắt đầu hiện lên dưới làn da của Hoắc Vũ Hạo, ước chừng duy trì hơn mười giây rồi dần nhạt đi, sau đó khôi phục lại thành màu hồng nhuận ban đầu của con người, thân thể của hắn cũng nghiêng đi, ngã xuống dưới cây đại thụ lúc trước hắn dựa lưng vào. Một tầng kim sắc mỏng manh không một tiếng động từ dưới mặt đất bay lên, nhanh chóng tự động ngưng kết thu nhỏ lại rồi chui vào trong lồng ngực Hoắc Vũ Hạo biến mất không thấy gì nữa. Hơi thở của Thiên Mộng băng tằm biến mất không còn lưu lại chút gì. Cái rãnh to trên đường kia không biết đã khép lại từ khi nào, ngoại trừ Hoắc Vũ Hạo đang ngã xuống, thì cũng chỉ có thi thể của con khỉ đầu chó bị hắn giết cách đó không xa. Hết thủy sự vật đã khôi phục lại

như lúc ban đầu. Không lâu sau, hai bóng người xuất hiện rồi nhanh như cắt vọt về phía hắc. - Ôi trời! Một tiếng thét kinh hãi vang lên, một bóng người trong đó nháy mắt tăng tốc, bay tới bên người Hoắc Vũ Hạo rồi ngừng lại. - Chúng ta chậm rồi, Vũ Hạo đệ dường như đã chịu không ít công kích. Những Hồn Thú trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này thực là hung tàn a. Đường Nhã cẩn thận đỡ Hoắc Vũ Hạo lên, vẻ mặt vô cùng buồn bã và lo lắng. Người còn lại chính là Bối Bối, hắc lại đi đến bên cạnh xác con khỉ đầu chó, lật qua một bên liền thấy ngay ngực con khỉ đầu chó kia có một miếng vết thương dài hơn một thước, ngay cả trái tim cũng bị cắt, hiển nhiên đây là vết thương trí mệnh. - Đây là Phong Phí Phí, xem cường độ cơ thể của nó, hắc là Thập Niên Hồn Thú, nó chết rồi. Bối Bối ngồi xuống bên người Đường Nhã cùng nhau kiểm tra tình trạng của Hoắc Vũ Hạo. Điều khiến hai người kinh ngạc chính là, tuy rằng y phục trên người Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn rách nát nhưng trên người hắc lại không tìm thấy một vết thương nào. Bối Bối dùng ngón trỏ đặt trên cổ tay của Hoắc Vũ Hạo một chút, Bạch Hổ chủ rơi vào trong lòng bàn tay hắc, một tầng hào quang lam sắc chợt lóe lên trên tay Bối Bối rồi biến mất. Đột nhiên, bên trên Bạch Hổ phát ra một tầng lam sắc chói lọi. - Đây chính là một hồn đạo. Vũ Hạo hắc là dùng đó để giết chết Phong Phí Phí. Phong Phí Phí tuy là Thập Niên Hồn Thú nhưng tốc độ cùng lực lượng không hề yếu, lại còn có bốn mạng hồn kỹ có thể tấn công địch. Vũ Hạo đệ bằng tuổi này có thể đánh chết nó đã là tương đối khá rồi. Xem ra, ngày trước chúng ta phán đoán về Vũ Hạo chưa đủ chuẩn xác, cấp bậc của hắc hắc đã là Hồn Sĩ. Đường Nhã lo lắng kiểm tra thân thể Hoắc Vũ Hạo, nói: - Bây giờ nói cái gì cũng vô dụng, đáng lẽ muội không nên tẩy rửa lâu như thế, nếu không đã không chậm trễ thời gian. Nếu Tiểu Hạo vì thế mà xảy ra chuyện gì, muội vĩnh viễn không thể tha thứ cho bản thân. Mặc kệ thiên phú của đệ ấy như thế nào, ta đã quyết định rồi, nhất định phải thuyết phục Vũ Hạo gia nhập Đường Môn. Bối Bối nhìn thấy Đường Nhã lo lắng, ánh mắt càng trở nên nhu hòa, hắc thích Đường Nhã chính là vì sự thiện lương phát ra từ nội tâm của nàng. - Đừng nói vớ, đệ ấy không có việc gì đâu. Muội không thấy hơi thở của Vũ Hạo vẫn bình thường sao? Trên người... lại không hề có chút thương tích. Theo

ta đoán, hẳn là trong lúc chiến đấu với Phong Phí Phí trên không trung đụng phải tán cây cho nên mới gãy xù, nghỉ ngơi chốc lát là có thể hồi phục. Đường Nhã lặng đi một chút, sau đó ngẩng đầu trừng mắt nhìn Bối Bối một cái, nói: - Sao huynh không nói sớm, hại muội lo lắng. Bối Bối bất đắc dĩ nói: - Ai biết nàng ngay cả điểm này cũng không nhìn ra. - Hừ! Đường Nhã ôm lấy Vũ Hạo, để cho hắn dựa vào người mình, sau khi xác nhận hắn quả thực không có vấn đề gì thì mới thở phào nhẹ nhõm. Bối bối liền đứng lên, tập trung cảnh giác bốn phía xung quanh thủ hộ cho nàng. Hoắc Vũ Hạo sau khi hôn mê cảm giác được dường như mình tiến vào một giấc mộng, hắn mơ thấy mình bước vào một không gian màu trắng, trong không gian này có rất nhiều điểm sáng, nhìn hoài không thấy đâu là giới hạn. Ấy là hắn đã cố tình phóng tầm mắt đi khắp mọi ngõ ngách trong không gian này. Ngay khi hắn ý thức được điểm thần kỳ của mảnh không gian thì xung quanh đột nhiên nổi lên một trận gió lốc, từng đạo kim sắc vô thanh vô tức xuất hiện. Kim sắc dần dần hội tụ tạo thành một vầng sáng thật lớn trôi nổi giữa không trung, tất cả điểm sáng trong không gian vì sự xuất hiện của quầng sáng này mà lớn lên rất nhiều. Mười quầng kim sắc từ từ xoay tròn, bên trong mỗi quầng sáng xuất hiện một cái vầng sáng màu trắng, vầng sáng kia càng ngày càng mạnh, dần dần tạo thành mười cái quang cầu to lớn trôi nổi trên không trung khiến độ cao và thể tích của mảnh không gian này tăng lên không biết bao nhiêu lần. Cũng đúng lúc đó, gần một quầng sáng nọ lại đột nhiên xuất hiện một quầng sáng màu xám, quầng sáng này về mặt thể tích thì không lớn hơn so với mười quang cầu kia. Khi nó vừa xuất hiện thì quang cầu lập tức sáng hẳn hơn, tựa như muốn đuổi quầng sáng kia đi vậy, nhưng quầng sáng màu xám này không chút yếu thế, dần dần ngưng tụ thành hình cầu rồi bình thản trôi nổi. Mười quang cầu kia sau một hồi cố gắng không được gì cuối cùng cũng bỏ cuộc, quay trở lại việc củng cố bản thân. Thần trí Hoắc Vũ Hạo dần dần tỉnh táo, cảnh vật xung quanh cũng càng thêm rõ ràng, những điểm sáng trên không trung từ từ hạ xuống rồi tích tụ thành một hải dương màu vàng nhạt nâng đỡ những quang cầu to lớn cùng màu, trên không trung lúc này chỉ còn mỗi những quang cầu màu xám kia không chịu tập trung cùng một chỗ với những quang cầu màu vàng nhạt

này. - Nguyên lai người tên là Hoắc Vũ Hạo. Một giọng nói bất ngờ vang lên, ngay sao đó tầm mắt Hoắc Vũ Hạo nháy mắt co rút lại, hẩn theo bản năng cúi đầu xuống, liền thấy bản thân không một mảnh vải đứng bên trên hải dương màu vàng nhạt cũng chính là mười quang cầu cùng màu ban nầy.

- Đây là đâu? Tại sao ta lại ở đây? Hoắc Vũ Hạo giật mình hỏi. - Người đang ở trong đại não của chính mình, còn gọi là Ý thức chi hải hay Tinh thần chi hải. Sau này đây cũng là nhà của ca. Nơi này quá nhỏ, ca giúp người mở rộng ra một chút rồi đó. Bất quá, thân thể người quá yếu, chỉ có thể đến thế này thôi. - Người là Thiên Mộng băng tâm? Chẳng lẽ đây không phải là mơ sao? Vừa nghe hết câu nói của giọng nói ôn tồn kia, Hoắc Vũ Hạo lại càng kinh hãi. Những chuyện đang xảy ra đã vượt qua sức tưởng tượng của hẩn rồi. Đừng nói hẩn là một đứa trẻ mới mười một tuổi, cho dù chuyện này xảy ra với một người trưởng thành sợ rằng họ cũng bị kinh hồn bạt vía trước một màn thần kỳ thế này. - Nằm mơ? Mơ mà được giấc mộng đẹp thế này thì người chẳng phải sướng muốn chết sao? Đây tất nhiên không phải là mơ rồi, ta nói lại, đây chính là thế giới tinh thần của người. Thiên Mộng băng tâm tức giận nói. Hoắc Vũ Hạo ngơ ngắc hỏi: - Thế giới tinh thần là cái gì? Thiên Mộng băng tâm nói: - Người thật là... Ta làm sao giải thích với người đây? Như thế này, đầu tiên phải nói đến đôi mắt của người, nó cũng là Vũ Hồn Linh Mâu của người. Ta vừa mới xem qua ký ức của người, một số chuyện trước đây của người ta cũng biết rồi. Vũ Hồn Linh Mâu của người cũng chính từ đôi mắt này. Mà Tinh thần chi hải là nơi chứa đựng Tinh thần lực, đối với người, nếu muốn phát huy uy lực của Vũ Hồn Linh Mâu thì phải chuyển Hồn Lực thành Tinh thần lực rồi phát ra ngoài bằng Linh Mâu. Mà nơi bắt đầu của Tinh thần lực gọi là Tinh thần chi hải, vị trí cụ thể chính là ở trong não phía sau đôi mắt Linh Mâu kia của người. Người bây giờ đang đắm chìm trong cơ thể của mình, cái người đang thấy cũng không phải là bản thể của người mà là ta đã dùng Tinh thần lực giúp người ngưng tụ thành, vì thế mới có thể trao đổi mọi chuyện với người. Nghe con băng tâm giải thích từ từ Hoắc Vũ Hạo cũng hiểu rõ thêm vài phần, sự sợ hãi trong lòng cũng theo đó mà giảm bớt, con nít so với người lớn lại nhạy cảm hơn, hẩn biết con Mộng băng tâm này không có ác

ý gì với mình. - Vậy sao người lại xuất hiện trong Tinh Thần Hải của ta?
Hoắc Vũ Hạo lại hỏi. Thiên Mộng băng tằm nói: - Lúc trước ta không phải đã nói rồi sao? Ta muốn làm Hồn Hoàn của người a! Một Hồn Hoàn Trí Tuệ, Hiện tại đã hoàn thành rồi, nhưng khi trở thành Hồn Hoàn của người ta lại phải phong ấn lại năng lượng của mình xuống. Bất quá thiên phú của người theo tưởng tượng của ta còn thê thảm hơn, kém đến mức không hình dung nổi. Ta thực không biết lực chọn của mình là đúng hay sai a. Hoắc Vũ Hạo có chút xấu hổ nói: - Tuy thiên phú ta kém nhưng ta sẽ cố gắng bù lại khoảng trống ấy. Tiên thiên hồn lực của ta chỉ là cấp một thôi. Thiên Mộng băng tằm buồn bực nói: - Từ từ ta sẽ nghĩ biện pháp cải tạo cho người. Nương theo cuộc trao đổi, Hoắc Vũ Hạo cũng lớn gan hơn. - Thiên Mộng băng tằm. - Gọi ta là Thiên Mộng ca. - Được rồi, Thiên Mộng ca, người nói người là Bách vạn niên hồn thú, là thật à? Còn nữa, vì sao người lại chọn ta? Ta nghe nói, Hồn Sĩ chỉ có thể thừa nhận Hồn Hoàn không vượt quá bốn trăm năm tuổi. Người lại là Hồn Thú trăm vạn năm rồi, làm sao làm Hồn Hoàn của ta được? Thiên Mộng băng tằm đột nhiên thở dài một hơi: - Người nghĩ ta muốn chọn người sao? Ta cũng hết cách rồi a! Nếu không chọn thì tính mạng ta cũng mất luôn. Mà nếu ta chết chỉ sợ thân thể ta sẽ trở thành món ăn của đám Hồn Thú trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm kia. Ta rơi vào đường cùng rồi mới chọn hạ sách này, phải phụ thuộc vào một nhân loại như người. Đây là con đường duy nhất mà ta có thể chọn. Muốn nghe ta kể chuyện xưa không? Sau này chúng ta có lẽ sẽ ở cạnh nhau rất lâu, ta cũng không muốn giấu diếm người cái gì, thoải mái nói rõ với người có lẽ tốt hơn. Hoắc Vũ Hạo gật gù đầu nói: - Thiên Mộng ca, người cứ nói đi. Thiên Mộng băng tằm nói: - Ta vốn chỉ là một con tằm bình thường như bao con băng tằm khác. Ta cũng không phải được sinh ra ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này mà ở trên một nơi cực kỳ lạnh lẽo thuộc một đại lục phương bắc. Băng tằm chúng ta trời sinh có hai thuộc tính, chính là Tinh thần thuộc tính và Băng thuộc tính. Nhưng sức chiến đấu bị tốc độ ảnh hưởng nặng nề, nên chỉ có thể coi là một Hồn Thú bình thường mà thôi. Huống chi chúng ta còn có một thiên địch rất mạnh, vì thế trong tộc của ta chưa từng có Hồn Thú nào có thể tu luyện từ vạn năm trở lên. Chỉ có ta là ngoại lệ. - Năm ta

mười ba tuổi, trong một lần tránh né thiên địch đuổi giết, ta không cẩn thận rơi vào một khe núi băng, lúc ấy ta cứ tưởng là mình xong rồi. Nhưng không ngờ chỗ ta rơi vào lại là một vùng đầy Hàn Tuyết vạn năm. Ta vừa đến đấy liền lập tức ngủ say. Khi đó ta còn rất nhỏ rất yếu, cao không đến ba tấc, một giấc ngủ này chính là vạn năm. Khi ta tỉnh lại, ta phát hiện mình đang nằm trong hầm băng, Hàn Tuyết vạn năm kia đã biến mất không thấy đâu nữa, hóa ra tất cả đều bị ta hấp thu hết rồi. Ta lúc đó đã trở thành Vạn niên Hồn Thú. Ngay lúc đó, ta thật sự vui mừng, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng vui mừng xong, ta lại phát hiện, ta không biết đi ra như thế nào. - Ở trong hầm băng, đâu đâu cũng là Hàn Băng vạn năm trở lên, cực kỳ cứng rắn. Ta tuy là Vạn niên Hồn Thú nhưng vốn Băng Tâm thực lực chiến đấu rất yếu nên không có cách gì phát băng ra ngoài được. May sao ở trong hầm băng có rất nhiều lỗ thủng cho ta di chuyển. Vì thế ta ở trong đấy tìm đường đi lên. Kết quả lại không tìm ra đường mà lại tìm thấy một khối Hàn Tuyết vạn năm khác. Ta thấy Hồn Tuyết vạn năm, lại hấp thu, rồi một lần nữa ngủ say, lần ngủ này, lại là mấy vạn năm...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 3: Bách vạn niên Hồn Hoàn

Chương 3: Bách vạn niên Hồn Hoàn

Hoắc Vũ Hạo nghe Thiên Mộng Băng Tâm huyền thuyên một hồi chợt có cảm giác kỳ quái, cái tên Thiên Mộng Băng Tâm phải chăng là bởi vì mỗi ngày nó đều nằm mộng mà thành không? - Tuy rằng ta không ra khỏi hang động kia được nhưng Hàn Tuyết vạn năm đã làm ta có cảm giác thư thái. Về sau, ta cũng không tìm đường ra nữa mà cứ đi tìm Hàn Tuyết vạn năm để ăn sau đó tiếp tục ngủ một giấc. Ta cũng không biết đã ngủ bao lâu rồi nữa, mãi đến khi kim văn thứ nhất trên người của ta xuất hiện. - Kim văn đối với băng tâm chúng ta mà nói có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Nó tượng trưng

cho tu vi của băng tằm đã tiến vào cấp độ mười vạn năm. Theo ta nhớ thì tộc băng tằm của ta từ xưa đến nay chưa từng có ai đột phá được mười vạn năm, ta là người đầu tiên a. Khi đó đã tiến hóa thành Kim Văn Băng Tằm. Lúc ấy ta đã có đủ thực lực để phá vỡ băng cứng mà thoát thân. Nhưng mà khi đó ta cũng không biết hóa ra Vạn niên Hồn Thú phải chịu rất nhiều hạn chế, ngoài việc tu vi tăng tiến rất chậm còn phải chịu thêm Thiên Khiển nữa. Có lẽ do ta may mắn, sức chiến đấu của băng tằm rất yếu cho nên không dẫn động nổi Thiên Khiển. Khụ khụ, hơn nữa, ta thích ngủ hơn, cũng lười ra ngoài, thế nên ta lại tiếp tục ngủ. Lúc này tu vi của ta đã khá cao nên ta lần mò đến những nơi trước đây không đến được, càng đi vào ta càng phát hiện ra nhiều Hàn Thủy thượng hạn, chúng nó lại thành thức ăn của ta. - Cứ như vậy, ta ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cũng không biết là thời gian đã trôi qua bao lâu. Chỉ có nhìn Kim Văn trên người ta mới tính toán được. - Rốt cuộc đến một ngày, tất cả Hàn Thủy trong hầm băng cũng đều bị ta ăn sạch, ta cũng theo vết nứt ở phía cuối hầm băng mà chui ra ngoài, ra tận biển lớn. Ta ở trôi dạt trên biển vào tận đại lục phía Nam. Cũng ở trong quá trình này, ta gặp được địch nhân đầu tiên. - Khi đó ta đã có Cửu đạo Kim Văn, ta là Hồn Thú chín mươi vạn niên cường đại. Vốn ta cho rằng bản thân là vô địch trên thế giới này nhưng mà... Nói tới đây, Thiên Mộng băng tằm rõ ràng có chút ngưng ngừng: - Nhưng mà, trước giờ ta ngoại trừ ngủ ra thì có làm cái gì đâu, đừng nói chi đến chiến đấu. Cuối cùng, ta đành dựa vào Tinh thần lực khổng lồ của mình dọa tên địch nhân kia. Lần này cũng đã khiến cho ta cảnh giác, ta thử tu luyện năng lực công kích. Nhưng ta phát hiện, tu luyện cái này cũng không có hiệu quả. Ta là một Bách vạn niên Hồn Thú nhưng lực chiến đấu của còn không bằng Vạn niên Hồn Thú nữa nói chi đến những Thập vạn niên Hồn Thú kinh nghiệm chiến đấu đầy mình. Thế giới bên ngoài quá nguy hiểm. Nhưng mà ta cũng không tìm thấy đường trở về. - Trên biển rất nguy hiểm, có lẽ trên đất liền sẽ an toàn hơn một chút. Vì thế ta liền lên lục địa, nhưng mà ta lại phát hiện, trên lục địa cũng không yên ổn. Có lẽ là do hấp thu quá nhiều Hàn Thủy nên cơ thể của ta có một loại hương vị đặc biệt hấp dẫn sự chú ý của Hồn Thú khiến bọn chúng muốn đem ta trở thành thức ăn. - Cuối cùng ta bị một con hồn thú

mười vạn năm cường đại ở sâu trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm bắt được. Nhưng nó không giết ta ngay, mà dẫn ta vào bên trong sâm lâm này. Ta nghe nó nói mới biết được, thì ra, ta đã hấp thu được rất nhiều thiên địa nguyên khí, chỉ cần hấp thu những lực lượng này ở trên người ta, rồi chuyển hóa. Như vậy bất kể hồn thú nào cũng có thể trở thành hồn thú mười vạn năm, mà trở thành hồn thú mười vạn năm là có thể thoát ly hạn chế của niên hạn tu luyện. Nhưng mà, cũng bởi vì lực lượng tu luyện trăm vạn năm của ta rất khổng lồ, cho nên nó cần thời gian thật lâu mới có thể hấp thu được, vì vậy nó mới mang ta về nơi ở của nó. - Chỉ là tên kia lại xem thường sự lợi hại của ca. Tuy rằng ta không quá am hiểu chiến đấu, nhưng ta có thể khiến cho khí tức của mình trở nên mạnh mẽ, vì thế ta dẫn dụ toàn bộ hồn thú mười vạn năm ở trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đến, hắc hắc. - Một tràng hỗn chiến xảy ra, gần như toàn bộ Hồn Thú mười vạn năm trở nên trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đều bị cuốn vào. Bọn chúng đánh nhau thật là thảm thiết! Vốn dĩ ta nghĩ rằng mình có cơ hội đào tẩu. Nhưng ta biết dùng mưu kế, bọn người kia cũng rất giáo hoạt, có thể dừng lại giữa chừng để đàm phán. Kết quả là bi kịch của ca đã tới. Cuối cùng chúng nó đã thống nhất, cùng nhau hấp thu lực lượng trong cơ thể ta. Dù sao hồn lực trong cơ thể ta cũng rất khổng lồ, sau đó chúng nó vây ta ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, buộc ta phải phóng thích thiên địa nguyên lực ra cho bọn chúng hấp thu. Tu vi Hồn Thú càng mạnh thì càng hấp thụ được nhiều, ưu đãi cũng càng lớn. Những tên hồn đản này, quả thực là coi ca như thức ăn mà. - Ài, không có còn phản kháng, ta chỉ có thể nghe theo lời bọn chúng. Ca vừa bị bọn chúng áp bức, vừa tự hỏi xem có phương pháp gì có thể thoát ly sự khống chế của bọn chúng hay không. Nguyên lực của ta rất tinh thuần, cũng đủ cho chúng nó hấp thu trên vạn năm, trải qua mấy ngàn năm suy nghĩ và quan sát, ta phát hiện, muốn thoát ly được sự khống chế của bọn chúng, không chỉ phải chạy trốn, mà còn phải giấu được khí tức của ta đi mới được. Nhân loại các người dần dần xuất hiện trong tầm mắt ta. Có mấy lần có một số nhân loại có chút cường đại muốn tiến vào sâu bên trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm để săn Hồn Thú mười vạn năm. Đáng tiếc bọn hãn đều bị giết chết. Nhờ thiên địa nguyên khí của ta, đám Hồn Thú cao gia ở trong

Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, đều đã trở thành một đám Hồn Thú cường đại, thế nên mặc dù những người này có vũ khí rất mạnh, nhưng vẫn bị tổn thất nặng nề. Tuy vậy sau bao cuộc chiến ta đã nhìn ra được ưu điểm của nhân loại các người. - Ca là Hồn Thú có hai thuộc tính tinh thần và băng. Nghĩ đi nghĩ lại, ta quyết định sẽ thực hiện biện pháp biến thành một hồn hoàn nhân loại, cứ như vậy, nhất định cả nhân loại sẽ đặc biệt cường đại. Nhờ vào thuộc tính tinh thần của ta, việc bảo trì ý thức của mình là rất dễ dàng, trở thành Hồn Hoàn Trí Tuệ mà nhân loại các người từ trước đến nay chưa từng có. Tới lúc đó, ca nhất định phải báo thù, trợ giúp nhân loại giết chết toàn bộ những tên hồn đản đã từng hãm hại ca. Vì thế, ta bắt đầu thử. Nhưng mà có người dường như không thể thành công. Tên nhân loại ta chọn lựa đầu tiên, chính là Phong Hào Đấu La cái gì đó của các người. Thực lực của hắn rất mạnh, nhưng lại là một tên phế vật, không thể chống đỡ được một chút, thậm chí chưa nói đến bản thể của ta, ngay cả tinh thần của ta hắn cũng chưa tiếp nhận được. Khi đó ta mới phát hiện, muốn trở thành chủ của ta cũng không phải dễ dàng như vậy. Đầu tiên nhất định phải là người có thuộc tính tinh thần, sau đó phải có năng lực chịu đựng được hồn lực của ta. Cái này cực kỳ khó, vì thế mấy ngàn năm qua ta vẫn không thành công. Mà hồn lực của ta cũng đã bị đám hồn thú mười vạn năm hấp thu gần hết. Ca đã sắp đến cảnh dầu hết đèn tắt. - May sao trời xanh vẫn còn chiếu cố ca, ngay tại lúc ca tuyệt vọng nhất, thì trên người ta sinh ra kim văn thứ mười. Rốt cục ta đã trở thành hồn thú trăm vạn năm xưa nay chưa từng có. Sau khi đạo kim văn thứ mười này xuất hiện, rốt cục ta cũng có được lực lượng để chiến đấu với đám hồn thú mười vạn năm kia. Đồng thời cũng có thể che dấu khí tức của mình. Vì thế tự đặt cho mình biệt danh là Thiên Mộng Băng Tầm, không còn là Kim Văn Băng Tầm nữa. Nhưng ta biết ta không thể đánh lại nhiều hồn thú mười vạn năm như vậy. Hơn nữa thiên địa nguyên lực của ta cũng bị chúng nó hấp thu gần hết, chỉ còn lại hồn lực bốn mạng mà thôi. Cũng chính là hai đại thuộc tính chưa bị hấp thu. Ta không thể tự mình báo thù. Vì thế ta tìm một cơ hội, rốt cục băng vào khả năng che dấu hơi thở sau khi đột phá mà ta đã có thể chạy thoát. - Chắc... Thiên Mộng băng tầm ta thật là bi kịch... Đột phá trăm vạn năm đúng là một con dao hai lưỡi... Tuy

ta đã miễn cưỡng thoát được không chế của bọn chúng, nhưng thọ nguyên vì gặp phải Thiên Khiển mà giảm xuống. Nếu cứ tiếp tục thế này, sinh mệnh của ta cũng không kéo dài được bao lâu, vừa khéo lại gặp được người. Tuy rằng người vô cùng yếu ớt nhưng ta cũng không còn lựa chọn nào khác. Dù gì người cũng có thuộc tính tinh thần, ta đành phải dung hợp với người, cho dù thế nào, tiện nghi cũng không để chúng chiếm. Nghe Thiên Mộng Băng tầm kể chuyện, Hoắc Vũ Hạo đã không còn sợ hãi, cảm phần nói: - Thật là một bọn ghê tởm, lại còn cầm tù Thiên Tầm ca gần vạn năm! Thiên Mộng băng tầm nghiêng rằng: - Còn phải nói sao, ca chỉ là anh tuấn một chút, thực lực cũng chỉ là cường đại một chút thôi, không ngờ bọn chúng lại biến ca thành thức ăn. Cũng may lúc này bọn chúng không chiếm được thân thể ca, Hoắc Vũ Hạo người tuy còn nhỏ nhưng xem ra tâm địa đơn thuần, ca tạm thời sẽ nhẫn nhịn, người sau này trở nên cường đại nhất định phải thay ca báo thù! Bọn chúng muốn hấp thu Hồn Lực của ta để tiến hóa sao? Được, sau này biến bọn nó toàn bộ thành Hồn Hoàn, Hồn Cốt! - Được, sau khi đệ trưởng thành nhất định giúp Thiên Tầm ca báo thù. Hoắc Vũ Hạo không do dự lập tức đáp ứng, một người một thú quan hệ vốn có chút vi diệu lúc này lại xích gần hơn. Kỳ thuật Thiên Mộng băng tầm tuy đã sống trăm vạn năm nhưng rất ít tiếp xúc cùng nhân loại, nó gặp qua cũng chỉ là vài Hồn Thú, trí tuệ tuy không thua nhân loại nhưng lại không biết được câu lòng người hiểm ác. Nếu đổi lại là người khác trong lúc này tuyệt đối không dễ đem chuyện xưa của mình kể ra, gặp được Hoắc Vũ Hạo cũng xem như là vận may của nó. - Thiên Mộng ca, đệ còn một chút chưa rõ, đại ca cường đại như thế, vào Hồn Hoàn của đệ lại phong ấn lực lượng bản thân, cuối cùng là chuyện gì? Đại ca phong ấn rồi còn có thể có Hồn Kỹ không? Đã không còn sợ hãi, Hoắc Vũ Hạo lại bắt đầu tò mò. Thiên Mộng băng tầm cười hắc hắc nói: - Ca tất nhiên có biện pháp, ca ca suy nghĩ nhiều năm vốn đã có an bài. Đối với nhân loại mà nói, an toàn bản thân là quan trọng nhất, ta hiện cũng không còn đường lui, người chết ta cũng chết, chơi thì chơi thôi! Hồn Lực của ta vốn đã bị các hồn thú trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm hấp thu gần hết, nếu không cho dù ta có phong ấn lực lượng cơ thể người cũng không thể chịu nổi. Mà ta dung nhập vào cơ thể người chính

là căn nguyên lực lượng và tinh thần lực lượng. Người nhìn mười quang cầu này, chúng đã được ta lập mười phong ấn, nói cách khác đây chính là lực lượng đệ nhất Hồn Hoàn của người, chỉ là hiện tại người còn chưa sử dụng được thôi. - Hoặc nói thế này, mặc dù Hồn Hoàn đầu tiên của người là Bách vạn niên Hồn Hoàn nhưng hiện tại lại không có uy lực chân chính của nó. Khi tu vi của người tăng dần, lực lượng phong ấn của ta cũng sẽ dần cởi bỏ, uy lực Hồn Hoàn cũng tăng lên thậm chí có thể tăng cường các Hồn Hoàn sau này của người. Dù sao lực lượng Bách vạn niên Hồn Hoàn ta tích tụ lại đối với người thực sự quá lớn. Hoắc Vũ Hạo mở to mắt: - Cái này... Đệ thật sự vẫn chưa rõ lắm... Thiên Mộng băng tằm tức giận mắng to: - Đúng là đần, ta nói đơn giản thôi. Lúc này người có được đệ nhất Hồn Hoàn, thân thể chỉ chịu được bốn trăm năm, vậy nó là Tứ bách niên Hồn Hoàn, sau này người đột phá, cơ thể chịu được Thiên niên Hồn Hoàn, vậy nó liền trở thành Thiên niên Hồn Hoàn. Tùy theo năng lực của người mà năng lực Hồn Hoàn cũng tăng lên theo, nói cách khác Hồn Hoàn này của người có thể tiến hóa, các Hồn Hoàn sau này cũng thế, tất nhiên lực tiến hóa cũng là có hạn, nếu sau này người tìm được Hồn Hoàn cường đại một chút sẽ tiết kiệm được lực tiến hóa của ta. Lấy lực lượng phong ấn tại cơ thể người, nhiều nhất có thể chống đỡ được mười Thập vạn niên Hồn Hoàn. - Wow, nhiều thế sao, không phải nói Hồn Sư chỉ có thể có tối đa chín Hồn Hoàn sao? Hoắc Vũ Hạo giật mình. Thiên Mộng băng tằm hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: - Đó là người thường, có ca giúp đỡ người đã không còn là thường nhân nữa. Một Vũ Hồn tất nhiên chỉ có thể hấp thu chín Hồn Hoàn nhưng người hiện tại đã không chỉ có một Vũ Hồn. Giết được Thập vạn niên hồn thú sẽ có một Hồn Cốt cùng hai Hồn Kỹ của Thập vạn niên Hồn Hoàn, chuyện này chắc người cũng biết rồi! Hoắc Vũ Hạo gật đầu. Thiên Mộng băng tằm nói tiếp: - Bách vạn niên Hồn Hoàn trở thành đệ nhất Hồn Hoàn là việc xưa nay chưa từng có, ta trở thành đệ nhất Hồn Hoàn chẳng những có thể tùy theo thân thể người mà tiến hóa, lại còn có thể giao cho người bốn Hồn Kỹ. Tuy ta không có Hồn Cốt cho người nhưng có thể giúp người gia tăng một Vũ Hồn. Hoắc Vũ Hạo đối với việc có bách vạn niên Hồn Hoàn vốn biết sẽ thu lợi ích to lớn, nhưng không ngờ lại có thể

kinh khủng như thế. Một Hồn Hoàn có thể tiến hóa gần như vô hạn không nói, lại còn có thêm kinh hỷ: Bốn Hồn Kỹ cùng một Vũ Hồn, đây là khái niệm gì? Bốn Hồn Kỹ này nhờ Hồn Hoàn đầu tiên mà có tất nhiên uy lực cũng sẽ theo Hồn Hoàn tiến hóa mà tăng lên. Mà việc có thêm một Vũ Hồn lại chỉ có thể dùng hai chữ thần tích mà hình dung! Hẳn lúc này đã có thể tự xưng là tuyệt thể thiên tài có song sinh Vũ Hồn. Có thêm một Vũ Hồn ít nhất cũng có thêm chín Hồn Hoàn, cũng chính là gia tăng được chín loại Hồn Kỹ. Khả năng phát triển này Thập vạn niên Hồn Hoàn không thể sánh bằng. Lực lượng hẳn lúc này vẫn vô cùng yếu ớt nhưng một cánh cửa to lớn trước mắt đã mở ra, chỉ cần không ngừng cố gắng tương lai hẳn sẽ là vô hạn! - Vũ Hồn ta đưa người chính là băng, nhưng trước mắt vẫn chưa có linh hồn băng. Thanh âm Thiên Mộng băng tầm kéo Hoắc Vũ Hạo về thực tại. - Không có linh hồn băng nghĩa là sao? Hoắc Vũ Hạo nghi hoặc. Thiên Mộng băng tầm trả lời: - Nói đơn giản Vũ Hồn ta cho người lúc này chỉ có thuộc tính chưa có hình thái. Chỉ khi nào người hấp thu được Hồn Hoàn thuộc tính băng thì Vũ Hồn này mới có thể định hình. Người là từ Hồn Thú mà hấp thu được Hồn Hoàn, vậy đệ nhị Vũ Hồn của người chắc chắn là Thú Vũ Hồn. Người cũng không phải gấp, ta đã nghĩ kỹ, tu vi lúc này của người vẫn chưa đủ, chờ thực lực tăng tiến rồi ta sẽ giúp người phụ thêm băng thuộc tính vào đệ nhất Hồn Hoàn. Lúc này người đã hiểu tại sao ta lại nói lực lượng Hồn Hoàn ta cho người biên độ tăng trưởng không đủ chứ? Vì thế sau này người chọn Hồn Hoàn phải thận trọng nghe theo ta! - Được! Hoắc Vũ Hạo hưng phấn đáp ứng. - Bốn hồn kỹ kia là gì? Thiên Mộng băng tầm đáp: - Còn phải xem ngộ tính của người. Bản thân người ngộ ra tốt hơn nhiều so với ta trực tiếp giải đáp. Nhưng cũng đừng quá cao hứng, ta cho người bốn hồn kỹ, hơn nữa toàn bộ đều là thuộc tính tinh thần. Lực lượng ta phong ấn bên trong cơ thể người cũng rất to lớn nhưng có vài điều người phải nhớ kỹ. Đầu tiên lực lượng này tại thời điểm thích hợp sẽ giúp người tăng niên kỷ Hồn Hoàn nhưng không giúp người tăng lên Hồn Lực bản thân. Tiếp theo bốn hồn kỹ ta giao cho người cũng gần như mang tính phụ trợ, không mang nhiều năng lực công kích. Vì thế lúc này người vẫn còn rất yếu kém, muốn trở nên cường đại vẫn còn một con đường rất dài, hiểu rõ chưa?

- Đệ hiểu, mẫu thân đã từng nói không ai có thể một bước lên trời, chỉ có từng bước chậm rãi cần cù cố gắng mới có thể đứng trên người khác. Thiên Mộng ca yên tâm, đệ nhất định sẽ nỗ lực. - Hiểu là tốt, bất quá tư chất của người vẫn hơi kém một chút... chắc, sau này có cơ hội phải tìm một ít thiên tài địa bảo cho người ăn mới được. Linh Mâu Vũ Hồn của người biến dị mà ra, tiềm lực to lớn nhưng vì trong quá trình biến dị, thân thể của người còn bé nên cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ. Kinh mạch nhỏ bé yếu ớt, sau này tu luyện quả thật có chút khó khăn. À có chuyện này ta còn muốn nói. - Nhìn thấy quang cầu màu xám kia không? Hoắc Vũ Hạo nói: - Thấy, đó cũng là lực lượng của Thiên Mộng ca sao? Thiên Mộng băng tằm đáp: - Không, ta cũng không rõ đó là gì, lúc ta dung nhập vào thân thể người đột nhiên có biến hóa, tựa hồ là do tinh thần lực của ta hấp dẫn. Quang cầu màu xám này chính là một tia linh hồn, dường như không thuộc về thế giới của chúng ta, nó từ đâu đến ta cũng không biết. Nhưng một tia linh hồn này tuy mỏng manh nhưng phẩm chất lại cực cao, ta muốn tách nó ra cũng không được. Nhưng ta có thể cảm nhận được nó không có ác ý, hiện tại có lẽ nó còn chưa thức tỉnh, cũng có thể suốt đời người nó cũng không thức tỉnh. Nhưng một khi nó tỉnh táo lại hẳn sẽ mang lại một chút phiền toái, mà người cũng yên tâm, nó yên lặng thì không sao, một khi có chuyện gì cũng có ta bảo vệ. - Được rồi, người cũng ra ngoài đi, hai nhân loại kia đối với người cũng không có ác ý đâu! - Hai nhân loại? Hoắc Vũ Hạo còn đang kinh ngạc thì mọi thứ trước mắt đã trở nên mơ hồ, hẳn cảm giác bản thân như bị cuốn vào một xoáy nước, tâm thần nhất thời lâm vào một mảnh tối đen. *** - Sao còn chưa tỉnh nữa? Đường Nhã vỗ vỗ khuôn mặt Hoắc Vũ Hạo, bối rối hỏi Bối Bối. Bối Bối cười nhẹ: - Khí huyết vững vàng, Hồn Lực trong cơ thể cũng bình thường, hơn nữa lại vô cùng thịnh vượng. Nếu ta đoán không sai hẳn vừa đột phá Hồn Sĩ tiến vào cấp bậc Hồn Sư. Thân thể hẳn cần thời gian để dung hòa lực lượng đột phá Hồn Lực, đáng tiếc chỉ là thập niên Phong Phú Phú. Đường Nhã hừ nhẹ: - Có gì mà đáng tiếc, đệ nhất Hồn Hoàn yếu kém một chút cũng là bình thường, đệ ấy đơn thương độc mã đánh bại Phong Phú Phú đã rất không tồi rồi! Bối Bối cười cười: - Muốn lấy được trái tim phụ nữ quả nhiên phải thắng được dạ dày của nàng,

đúng là nói tâm của muội nằm cùng một chỗ với dạ dày. Đường Nhã đỏ mặt nói: - Phì, cái gì mà tâm cùng một chỗ với dạ dày, không biết lớn nhỏ mà. Đừng quên muội là lão sư của huynh đấy. Bối Bối cũng không phản bác, chỉ cười cười nhìn nàng. - Ừ... Một tiếng hừ nhẹ phát ra từ miệng Hoắc Vũ Hạo, hần chậm rãi mở mắt. - Tiểu Hoắc, cuối cùng đệ cũng tỉnh rồi, dọa chết ta mà. Đường Nhã thấy hai mắt Hoắc Vũ Hạo hé mở liền mừng rỡ kêu to. Hoắc Vũ Hạo chỉ cảm thấy trong đầu có chút mờ lung, tập trung một chút mới thanh tỉnh lại, một màn nói chuyện cùng Thiên Mộng bằng tâm vẫn tin rõ trong đầu, hần không hỏi tự nhủ: - Vừa rồi là mơ sao? Đường Nhã cười hì hì, khẽ véo tay hần một cái, Hoắc Vũ Hạo rên một tiếng: - Tiểu Nhã tử, tử làm gì thế? Đường Nhã cười đáp: - Ta giúp đệ kiểm tra xem là mơ hay thật thôi. Đã tỉnh ra chưa, lá gan đệ cũng thật lớn, dám một mình tiến vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Hoắc Vũ Hạo có chút xấu hổ, trong lúc tao ngộ Phong Phí Phí hần mới nhận thức được bản thân nhỏ yếu đến mức nào, quả thật không biết tự lượng sức mình. Bất quả tâm tình xấu hổ cũng không tồn tại lâu, hần lúc này bật dậy vận dụng Hồn Lực trong thân thể. Nhất thời một màn khiến Hoắc Vũ Hạo kinh hãi. Hồn Lực vốn đã bão hòa trong cơ thể lại tăng thêm một ít, trong tinh thần lặc ầm lại xuất hiện bốn kỹ năng, thật sự là bốn kỹ năng! Thiên Mộng ca thật sự tồn tại, bản thân cũng không phải là năm mơ, quả thật vô tình lại có một cái bách vạn niên Hồn Hoàn! Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới tin tưởng tất cả đều là thật, tâm tình mừng rỡ không nén được bộc phát ra, hô to lên: - Thành công, ta thành công rồi! Bối Bối và Đường Nhã chứng kiến một vòng bạch sắc Hồn Hoàn từ chân Hoắc Vũ Hạo từ từ dâng lên, chậm rãi tiến về luật động, đúng là đệ nhất Hồn Hoàn. Bối Bối khẽ thở dài, đúng là thập niên Hồn Hoàn, chỉ có hơi nghi hoặc vì sao thập niên Hồn Hoàn của Hoắc Vũ Hạo nhìn qua lại có một chút khác biệt so với các Hồn Hoàn cùng loại, chẳng lẽ là do tu vi Phong Phí Phí tương đối cao. Nhưng cho dù nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến, bách vạn niên Hồn Hoàn cũng mang bạch sắc. Không chỉ có Hồn Hoàn biến hóa, hai mắt Hoắc Vũ Hạo cũng thay đổi, đôi mắt vốn mang lam sắc lúc này lại ầm thêm một tầng kim sắc sáng bóng, Bối Bối và Đường Nhã lúc nhìn vào đều cảm giác một tia hốt hoảng. Lúc trước Thiên Mộng bằng tâm

phát ra một tia tinh thần lực cường đại khiến hai người tạm thời mất đi khả năng suy nghĩ, nhưng vì do thực lực chênh lệch quá lớn nên hai người vẫn chưa phát giác. Lúc này Hoắc Vũ Hạo sát bên lại khác hẳn, đôi mắt kia tản mát ra tinh thần lực khiến hai người chấn động. - Vũ hồn thuộc tính tinh thần? Hơn nữa lại dung hợp vào đệ nhất Hồn Hoàn Phong Phí Phí? Bối Bối luôn trầm ổn cũng biến sắc, dựa theo tri thức về Hồn Sư mà hẳn biết, loại chuyện này không thể xảy ra, chỉ là trước mắt... Kim sắc quang mang cũng dần ẩn vào đôi mắt Hoắc Vũ Hạo, vài tức sau hẳn hưng phấn nhảy lên: - Thành công, cuối cùng ta cũng trở thành Hồn Sư, ta là Hồn Sư! Bối Bối và Đường Nhã khiếp sợ nhìn nhau, Đường Nhã không nhịn được lên tiếng: - Tiểu Hoắc, Vũ Hồn của đệ là thuộc tính tinh thần à? Tỷ vừa cảm nhận được tinh thần dao động mãnh liệt! Hoắc Vũ Hạo lúc này mới hồi phục tinh thần, có chút xấu hổ trả lời: - Đúng vậy, Vũ Hồn Linh Mâu của đệ là một loại biến dị Vũ Hồn thuộc tính tinh thần. Hai mắt Đường Nhã sáng lên, đôi mi chớp chớp: - Linh Mâu, biến dị Vũ Hồn? Tốt, tốt lắm! Bối Bối cũng ý thức được, gật đầu: - Thật không nghĩ ra, đáng tiếc chúng ta đã chậm một bước, hẳn nên trợ giúp tiểu Hoắc tìm được hồn thú tốt tiến hành dung hợp. Hoắc Vũ Hạo lúc này đã tỉnh táo, mặc dù tuổi nhỏ nhưng hẳn cũng có vài phần kinh nghiệm. Hẳn lập tức đoán được Bối Bối và Đường Nhã cho rằng hẳn hấp thu đệ nhất Hồn Hoàn là Phí Phí, tuy không rõ vì sao bách vạn niên Hồn Hoàn lại mang bạch sắc nhưng trước mắt phải che dấu, cũng không giải thích nhiều. - Bối đại ca, Tiểu Nhã tỷ, mọi người sao lại tìm ta, có chuyện gì sao? Hoắc Vũ Hạo dò hỏi. Đường Nhã sẵn giọng: - Thật ra chúng ta chỉ thăm đoán đệ định tiến vào Tinh Đấu Sâm Lâm, không ngờ gan đệ lại lớn như thế. Đệ không biết đây là cấm vực của nhân loại sao? Cho dù là một vài hồn sư tu vi cực cao cũng không liều lĩnh vào sâu bên trong. Tiểu tử người nếu muốn tiến vào cũng phải có người đi theo chỉ dẫn. Chúng ta đuổi theo cũng muốn bảo hộ người, ta cùng Bối Bối cũng là hồn sư mà. Nhưng vận khí người cũng thật không tệ, tuy rằng đệ nhất hồn hoàn không quá mạnh mẽ nhưng cũng không thương hại gì. Nghe nàng nói xong, tâm tình Hoắc Vũ Đạo lại dâng lên một chút lo lắng, niên kỉ hẳn tuy nhỏ nhưng cũng biết chút ít về cách nhìn người. Hẳn có thể nhìn được Đường

Nhã đối với hần vô cùng chân thành. -Tiểu Nhã tỷ tỷ, đệ... Hoắc Vũ Hạo trong lúc xúc động suýt nữa đã nói ra sự tình Thiên Mộng băng tằm. Đúng lúc này trong đầu hần lại vang lên một tiếng ho khan, một khí tức thanh thuần tiến vào khiến tâm tình hần ổn định trở lại, câu nói đến miệng lại nuốt xuống. Đường Nhã cười cười: -Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của đệ kìa, Tiểu Hoắc, đệ đã có đệ nhất Hồn Hoàn, lúc này có tính toán gì không? Hoắc Vũ Hạo thoáng sửng sốt, đúng rồi, bản thân có tính toán gì đây? Lúc trước tiến vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, mục tiêu của hần là trở thành một hồn sư, tìm kiếm đệ nhất hồn hoàn. Hồn Sư và Hồn Sĩ tuy chỉ khác một chữ nhưng cách biệt lại một trời một vực. Trở thành Hồn Sư chính là bước vào cửa lớn, một bước lên mây trời cao biển rộng hiện ra. Nhưng hần cũng chưa nghĩ đến sau đó sẽ thế nào, dù sao một đứa bé mười một tuổi lại lần đầu tiên ra ngoài có thể tính toán sâu xa gì. Nhìn thấy vẻ mờ mịt của hần, Đường Nhã mừng thầm nháy mắt với Bối Bối. Bối Bối gật đầu lên tiếng: - Hoắc tiểu đệ, ở nhà đệ còn những ai? Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo lập tức ngưng trệ, sau đó lắc đầu: - Không còn ai cả, chỉ có mình ta cô độc... Đường Nhã mừng rỡ buộc miệng: - Tốt, thật là quá tốt! Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên, Bối Bối lại bình tĩnh khẽ gõ đầu Đường Nhã: - Nói lung tung gì thế. Đường Nhã cũng ý thức bản thân lỡ lời, trừng mắt nhìn Bối Bối: - Người ta không cố ý mà. Tiểu Hoắc à, nhà đệ cũng không còn ai chi bằng gia nhập tông môn bọn tỷ đi! - Tông môn? Trước kia Hoắc Vũ Hạo ở phủ công tước cũng đã nghe nói về tông môn. Ở Đấu La đại lục, thế lực tông môn là vô cùng lớn, nhất là một ít tông môn lâu đời, phủ công tước về phần nào cũng có thể gọi là một đại tông môn. Đường Nhã gật gật đầu: - Chính là tông môn, tông môn chúng ta từng lại tông môn đệ nhất đại lục, một khi gia nhập đệ tuyệt đối không phải chịu thiệt thòi. Hơn nữa tuyệt học tông môn chúng ta cực kì thích hợp để đệ tu luyện. Đệ một thân một mình, tuổi lại còn nhỏ, sau khi gia nhập tông môn, chúng ta chiếu cố lẫn nhau cũng dễ chịu một chút. Đệ một thân một mình ở ngoài nếu vận khí không tốt rất dễ chịu thua thiệt. Hoắc Vũ Hạo hỏi: - Tiểu Nhã tỷ, tông môn của tỷ tên là gì? Đường Nhã nghiêm mặt: - Đường Môn, từng là thiên hạ đệ nhất tông môn. Nghe hai chữ Đường Môn, thân thể Hoắc Vũ Hạo khẽ chấn động, tuy lúc này Đường Môn đã hơi suy sụp nhưng

trong lịch sử Đấu La đại lục, địa vị Đường Môn có thể nói cao vời vợi, không một tông môn nào có thể so sánh. Lúc còn nhỏ mẫu thân cũng đã nói qua về truyền kỳ Đường Môn. Đường Môn thành lập từ vạn năm trước, có thể nói là một trong những tông môn lâu đời nhất, lại nói tông chủ đầu tiên của Đường Môn – Đường Tam từng thay đổi vận mệnh đại lục, đưa đến sự phát triển mạnh mẽ của Hồn Sư trên đại lục. Lúc đó Đường Môn quả thật là thiên hạ đệ nhất tông môn. Hơn nữa theo truyền thuyết, Đường Tam đã đột phá cảnh giới cao nhất Phong Hào Đấu La, tiến đến một tầng thứ siêu việt bất tử bất diệt, nhưng từ đó về sau lại không ai biết rõ nữa. Vạn năm trôi qua, Đường Môn vẫn như trước nhưng lại bước ra khỏi vũ đài lịch sử, hậu nhân Đường Môn rất ít người biết đến. Thậm chí một ít truyền kỳ về Đường Môn có người đã quên nhưng có một điều tất cả đều nhớ: Vạn năm trước nếu Đường Tam không giúp các Hồn Sư tại Đấu La đại lục một con đường trụ cột để phát triển, cuộc chiến giữa Nhật Nguyệt đại lục cùng Đấu La đại lục không biết đã ra sao, Đấu La đại lục chưa chắc đã chiến thắng rồi thống nhất hai phiên đại lục. - Hoắc tiểu đệ, đệ từng nghe qua Đường Môn à? Bối Bối ngạc nhiên hỏi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu: - Cũng nghe qua một chút về truyền thuyết Đường Môn, chỉ là đệ không biết Đường Môn ở đâu. Hai mắt Đường Nhã đỏ lên: - Đường Môn đã không còn phủ đệ, cơ nghiệp bị đoạt, trước mắt chỉ còn lại tỷ và Bối Bối. Tỷ chính là đương kim môn chủ Đường Môn, Bối Bối chính là Đại đệ tử khai sơn. - Hả? Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nhìn hai người, tuổi tác Đường Nhã cũng không lớn hơn Bối Bối bao nhiêu, hơn nữa xem cách nói chuyện cũng không nhìn ra đây là hai thầy trò. Bối Bối ho khan hai tiếng: - Tình huống đệ cũng thấy rồi. Hiện tại Đường Môn cũng chỉ còn hai người nhưng chúng ta nhất định sẽ đưa Đường Môn trở về thời kì huy hoàng. Nếu đệ đồng ý gia nhập chúng ta rất hoan nghênh, Tiểu Nhã nói cũng không sai, Đường Môn có một công pháp rất thích hợp để đệ tu luyện, vô cùng có lợi cho việc phát triển thực lực sau này. Hoắc Vũ Hạo do dự một chút: - Muốn gia nhập Đường Môn cần điều kiện gì? Đường Nhã đáp: - Chỉ cần đệ không ngừng cố gắng tăng cường tu vi, ngày càng cường đại. Lúc bốn môn cần phải cố gắng ra sức, tỷ cũng không lừa đệ, bốn môn hiện tại quả thực đã xuống dốc nhưng công pháp vẫn còn. Hơn nữa Đường

Môn từng là thiên hạ đệ nhất tông môn, vẫn có một chút đặc quyền, học viện Sử Lai Khắc đệ nhất đại lục đệ nhất cũng biết, học viện đối với việc tuyển chọn đệ tử vô cùng nghiêm khắc nhưng mỗi năm vẫn cấp cho bốn môn vài danh ngạch. Tỷ và Bối Bối cũng định gia nhập, vừa lúc năm nay vẫn còn dư một chỗ, nếu đệ nguyện ý gia nhập Đường Môn, chỗ này liền để cho đệ. Còn có thể trụ vững tại học viện hay không đều xem cố gắng của mỗi người. Chúng ta có thể giúp đệ rất nhiều nhưng chỉ có một yêu cầu duy nhất: Chỉ cần gia nhập Đường Môn, kiếp này chính là người của Đường Môn, nếu một ngày rời đi liền đen tất cả tuyệt học trả lại bốn môn! Đường Môn, Đường Môn! Ánh mắt Hoắc Vũ hạo dần sáng lên, hẳn chăm chú nhìn Đường Nhã: -Tiểu Nhã tỷ, đệ nguyện ý gia nhập Đường Môn. *** Đường Môn-khai - lộ!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 4: Phích Lịch Bối Bối

Chương 4: Phích Lịch Bối Bối Bối Bối kinh ngạc nói: - Hoắc tiểu đệ, đệ phải hiểu rõ, gia nhập tông môn không phải là chuyện nhỏ. Tuy Đường Môn đã suy thoái nhưng dù sao cũng từng là thiên hạ đệ nhất tông môn. Nếu sau này đệ hối hận muốn rút khỏi tông môn, cho dù là ta hay Đường Nhã cũng sẽ không bỏ qua cho đệ đâu! Hoắc Vũ Hạo gật gật đầu: - Bối đại ca, đệ đã không còn thân nhân, tuổi lại nhỏ, lần này vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm mới biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên. Đệ muốn vượt trội, trở thành một Hồn Sư cường đại. Gia nhập Đường Môn chắc chắn là con đường tốt nhất, chẳng những có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện, lại còn được mọi người chỉ điểm. Mọi người có thể đem tình cảnh hiện tại của Đường Môn nói cho đệ biết, đệ cảm nhận được mọi người thật sự chân thành. Đệ nguyện ý tham gia tông môn, cùng nhau chấn hưng Đường Môn. -Tốt, tốt lắm. Đường Nhã hưng phấn ôm cổ Hoắc Vũ Hạo. Bối Bối cũng vuốt cằm nhìn hẳn, Hoắc Vũ Hạo tuy niên kỷ còn nhỏ nhưng đã chín chắn hơn so với đám người cùng tuổi, tuy hơn mười tuổi mới đạt được đệ nhất Hồn Hoàn,

thiên phú mặc dù quan trọng nhưng cần cù cố gắng vẫn là thiết yếu. Huống chi hẳn còn có Vũ Hồn tinh thần thuộc tính hiếm có, Đường Môn có hẳn cũng xem là tiện nghi. Hương thơm từ cơ thể Đường Nhã tỏa ra làm khuôn mặt Hoắc Vũ Hạo đỏ lên, động cũng không dám động, thành thật đứng yên. Bối Bối thay hẳn giải vây: -Tiểu Nhã lão sư... Đường Nhã lúc này mới rời khỏi người Hoắc Vũ Hạo, đặc ý nhìn hẳn. Đường nhiên nàng tuyệt đối không thừa nhận, lúc đầu muốn hẳn gia nhập Đường Môn chỉ vì món cá nướng kia... - Tiểu Hoắc, mau bái sư. Đường Môn chúng ta còn lại ba người, quy cũ cũng không quá nhiều. Sau này đệ cứ gọi ta là lão sư, từ giờ đệ chính thức là người của Đường Môn. Đường Nhã nghiêm mặt nói. Hoắc Vũ Hạo gật gật đầu, phụng một tiếng quỳ xuống bái Đường Nhã. - Đệ tử Hoắc Vũ Hạo bái kiến lão sư! Đường Nhã đứng bất động, để hẳn bái ba lượt mới đỡ lên. - Tốt lắm, Tiểu Hoắc từ nay sẽ là đệ nhị đệ tử, bái kiến đại sư huynh đi. Vừa nói nàng đã chỉ Bối Bối. - Bái kiến đại sư huynh! Hoắc Vũ Hạo hướng Bối Bối khom mình hành lễ. Bối Bối mỉm cười: - Tiểu sư đệ không cần khách khí, sau này đều là người một nhà. Đường Nhã nhẹ nhàng thở ra: - Tiểu Hoắc, sau này đệ cùng Bối Bối phải gọi ta là Tiểu Nhã lão sư. Nhưng không được học theo hẳn, không biết lớn nhỏ, rõ chưa? - Vâng, lão sư. Sau khi bái sư Hoắc Vũ Hạo lại có vài phần câu nệ nhưng nội tâm đã ổn định rất nhiều. Bái nhập Đường Môn khiến hẳn có một cảm giác an toàn, cảm giác này đã lâu lắm không xuất hiện qua. Tiểu Nhã vẫy cổ tay, một quyển sách đột nhiên hiện ra, đưa Hoắc Vũ Hạo: - Tiểu Hoắc, đây là Huyền Thiên Bảo Lục của Đường Môn. Bên trong ghi lại tuyệt học Đường Môn, mà Huyền Thiên Công chính là căn bản, dùng minh tường để tăng nhanh tốc độ tu luyện. Hiện nay tu vi đệ còn thấp, tu luyện Huyền Thiên Công cũng không có gì trở ngại, sau này còn có tử và Bối Bối chỉ điểm đệ tu luyện nữa. Ngoài ra Huyền Thiên Bảo Lục tổng cộng có năm tuyệt học: Huyền Ngọc Thủ luyện thủ, Tử Cực Ma Đồng luyện nhãn, Khổng Hạc Cầm Long cầm nã thủ, Quỷ Ảnh Mê Tung luyện thân pháp cùng với các phương pháp sử dụng, hóa giải ám khí. Đường Môn chúng ta nổi tiếng nhất là ám khí, nhưng muốn tu luyện đầu tiên phải có trụ cột căn bản. Hiện tại việc đệ cần làm là bắt đầu tu luyện năm loại tuyệt học này, còn chuyện luyện ám

khí để sau này tỷ dạy sau. - Lúc này tỷ đã nói ở Đường Môn có một tuyệt kỹ thích hợp để đệ tu luyện, chính là: Tử Cực Ma Đồng. Tử Cực Ma Đồng là phương pháp luyện mắt, luyện tới một trình độ nhất định có thể biến ánh mắt thành lực công kích cực mạnh. Vũ Hồn của đệ còn là Linh Mâu, hẳn là công pháp này vô cùng thích hợp, đệ phải chăm chỉ tu luyện. Nhận lấy Huyền Thiên Bảo Lục, Hoắc Vũ Hạo cẩn thận cất vào người: - Tạ ơn lão sư, đệ tử nhất định cố gắng tu luyện. Bối Bối đưa tay đặt vào thắt lưng, một bạch ngọc yêu đài xuất hiện trong tay. - Tiểu sư đệ, đây là Đạo Khí phòng chế từ Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ của tiên tổ Đường Tam, xem như là quà ra mắt đại sư huynh tặng đệ, có nó đệ cất đồ vật cũng dễ dàng hơn. Vừa nói xong Bối Bối đã đem Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ cột bên hông Hoắc Vũ Hạo, hướng dẫn cách sử dụng. Hai mươi bốn ngọc thạch đính trên yêu đài này mỗi viên ứng với không gian nửa thước, có thể tích trữ vật phẩm, chỉ cần đưa hồn lực vào là dễ dàng điều khiển, đây cũng là hồn đạo trân quý. Thiên phú Hoắc Vũ Hạo không tốt, thân thể yếu đuối nhưng lại vô cùng thông minh, chỉ vài lần thử đã sử dụng thành thạo Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Chẳng qua trong quá trình này hẳn cũng tiêu hao không ít Hồn Lực. Đường Nhã nói: - Tiểu Hoắc, lần này ty và đại sư huynh của đệ ra ngoài là vì liệp sát hồn thú gia tăng Hồn Hoàn. Giờ đệ cứ theo sau chúng ta, chúng ta hoàn thành liệp sát sẽ cùng nhau quay về học viện Sử Lai Khắc. - Vâng thưa lão sư! Hoắc Vũ Hạo cung kính đồng ý. Đường Nhã buộc miệng: - Tuy rằng đã bãi sư nhưng đệ cũng không cần quá câu nệ, Đường Môn chỉ có ba người chúng ta có việc gì phải sợ. Bối Bối tức giận: - Lão sư gì thế này, đệ tử lễ phép mới tốt chứ. Trời cũng không còn sớm, chúng ta mau chóng tiến lên thôi. Hi vọng vận khí không quá kém, có thể tìm được một ít hồn thú thích hợp. - Ừm, xuất phát. Đường Nhã gật đầu. Đường Nhã đi trước, Bối Bối dẫn theo Hoắc Vũ Hạo, ba người tăng tốc tiến về hướng Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Sau khi có được đệ nhất Hồn Hoàn, Hoắc Vũ Hạo cảm giác tu vi bản thân tăng lên rất nhiều, nhất là về mặt thân thể, hẳn chạy một thời gian cảm giác vẫn vô cùng thoải mái, nhưng về tốc độ vẫn thua kém Đường Nhã và Bối Bối không ít. Bối Bối truyền đến một cỗ Hồn Lực dịu nhẹ, lúc này Hoắc Vũ Hạo cũng không cần

tiêu hao quá nhiều khí lực liền có thể theo sau. Vừa đi Bối Bối vừa nói: - Tiểu sư đệ, Huyền Thiên Công chính là một trong những công pháp tu luyện tốt nhất đại lục, chỉ cần đệ cố gắng tu luyện nhất định sẽ có thu hoạch. Đầu tiên huynh sẽ hướng dẫn đệ một chút bí quyết vận hành thần công, phải ghi nhớ kỹ! -Vâng! Hoắc Vũ Hạo gật đầu tập trung lắng nghe. Bối Bối thân hình nho nhỏ, tính cách cũng vô cùng ôn hòa tinh tế, tỉ mỉ giảng giải pháp môn tu luyện Huyền Thiên Công, mỗi khi có vài chi tiết khó hiểu đều giảng lại một lần. Những chỗ Hoắc Vũ Hạo không rõ hẳn cũng có thể dùng lời lẽ đơn giản để giảng giải, Hoắc Vũ Hạo rất nhanh đã đắm chìm trong công pháp. Đường Nhã phía trước khẽ thè lưỡi, nàng có thể khẳng định nếu bản thân giảng giải cho Hoắc Vũ Hạo tuyệt không thể tốt bằng Bối Bối, bản thân quả thật không xứng là một môn chủ. Bối Bối vừa đi vừa hướng dẫn cho Hoắc Vũ Hạo, một canh giờ bất tri bất giác trôi qua. Đường mòn cuối cùng cũng kết thúc, trước mắt là một mảnh rừng rập rập, không khí càng thêm trong lành nhưng mơ hồ có một luồng hơi thở từ nơi xa xăm trong thâm lâm truyền đến. - Phương pháp tu luyện thân thể cơ bản là vậy. Còn cụ thể thế nào đệ phải tự mình lĩnh ngộ thôi. Nếu có gì không hiểu cứ hỏi ta. Bối Bối nhìn sang Hoắc Vũ Hạo nói. - Cảm ơn Đại sư huynh. Sau khi Bối Bối vừa đi vừa dạy phương pháp tu luyện cho Hoắc Vũ Hạo khiến hẳn càng thêm kính nể vị sư huynh này. Đúng lúc này, Tiểu Nhã ở phía trước chợt hừ lạnh một tiếng, nhịp bước di chuyển của nàng đột nhiên trở nên hư ảo, thân thể nháy mắt liên tiếp biến hóa rồi đánh về phía cây đại thụ bên trái. Hoắc Vũ Hạo mơ hồ thấy có vài tia hàn quang hiện lên, một con Phong Phí Phí giống con trước đây từng suýt giết chết hẳn từ tán cây rơi xuống. Tiểu Nhã tức giận nói: - Cái loại Phong Phí Phí này thật đáng ghét, không những dám chủ động công kích lại còn dám dờ dờ đánh lén nữa. Vừa rồi Hoắc Vũ Hạo cũng không có sử dụng Linh Mâu nên căn bản không thấy rõ được Tiểu Nhã xuất chiêu như thế nào. - Tiểu Nhã lão sư, cái mà tỷ vừa dùng là hồn kỹ sao? Tiểu Nhã đắc ý nói: - Không phải hồn kỹ, chỉ là Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ kết hợp với ám khí thôi, đây là một loại vũ kỹ của Đường Môn, đệ cứ chuyên tâm tu luyện đi, sau này tỷ sẽ dạy cho. - Tiểu Nhã, cẩn thận. Sắc mặt Bối Bối đột nhiên biến đổi, tay phải giơ lên

đánh một hư trào về phía Đường Nhã. Hai người bọn họ tất nhiên đã thường xuyên phối hợp, từng động tác hết sức hòa hợp. Đường Nhã điểm nhẹ ngón chân xuống mặt đất rồi phóng mình bay lên, giống như cả người không có chút trọng lượng bị một trào của Bối Bối nhẹ nhàng kéo lên. Một bóng đen nháy mắt xuất hiện, một mùi hương cũng bất ngờ xông đến. Hoắc Vũ Hạo bị mùi hương này tập kích nhất thời cảm thấy choáng váng, nhưng trong cơ thể lập tức xuất hiện một luồng khí lạnh băng phong bế lại mũi và miệng của hắn rồi theo mũi phun trào ra ngoài, luồng khí bí ẩn ấy cũng bị tống ra theo từng tia khí lạnh kia rồi tiêu tán trong không khí. Bằng thuộc tính, Vũ Hồn thứ hai của ta? Hoắc Vũ Hạo lập tức nhận ra lai lịch của luồng khí lạnh này. Bất quá hành động ban nãy của khí lạnh ấy cũng không phải là hắn phát động. Ngay khi hắn vui mừng với tác dụng của vũ hồn thứ hai của mình thì Đường Nhã đã được Bối Bối kéo về trước mặt, nàng khẽ chạm lên vai Bối Bối rồi lộn nhào một cái bay ra sau lưng Bối Bối. Lúc này dưới chân Đường Nhã đã xuất hiện hai quầng sáng màu vàng cao thấp bất đồng, hai cái Hồn Hoàn của nàng hóa ra đều là Bách niên Hồn Hoàn. Từng sợi dây dài màu xanh lục nháy mắt được phóng ra từ người Đường Nhã, trong đó có một dây quấn quanh hông Hoắc Vũ Hạo, tất cả những dây còn lại nhanh chóng tản ra phía xa. So với Đường Nhã, Bối Bối càng khiến Hoắc Vũ Hạo chấn động hơn. Từ lúc mới gặp đến giờ, trong ấn tượng của hắn, vị đại sư huynh này tính tình ôn hòa nho nhã, luôn đi bên cạnh Đường Nhã, trên mặt lúc nào cũng mang theo một chút ấm áp, khiến những người xung quanh có cảm giác thân thiện. Vậy mà lúc này hắn lại hoàn toàn biến thành bộ dạng khác. Sau khi vọt qua khỏi Tiểu Nhã, trên mi tâm Bối Bối liền xuất hiện một đạo ánh sáng màu lam, sau đó không ngừng khuếch tán, từ mi tâm lan ra khắp toàn thân, ngay sau đó, từng tia lôi điện màu lam xuất hiện xoay xung quanh hắn như những con rắn nhỏ. So về vẻ ngoài thì lúc này Bối Bối cũng chưa có thay đổi gì nhiều, trên trán xuất hiện thêm một tiêu ký hình tia chớp mà thôi, khí tức của hắn cũng dần biến hóa vì Vũ Hồn này. Nhưng cũng chỉ như thế thôi đã đủ khiến Hoắc Vũ Hạo thay đổi cách nhìn về hắn. Sau đó tay phải hắn cũng xuất hiện biến hóa, ống tay áo bên phải vì sự bành trướng của cánh tay mà hóa thành tro tàn. Cánh tay hắn dài ra độ chừng nửa

thước, cực kỳ thô kệch, bên ngoài còn phủ kín vảy màu xanh đậm, tay mọc móng vuốt, đồng dạng cũng đầy vảy, mỗi khớp xương trên cánh tay cũng thô to hơn bình thường, những con rắn điện màu xanh đậm kia từ từ tập trung về phía cánh tay rồi xoay quanh không ngừng, đây chính là dị biến thứ hai xuất hiện trên người hắn. Sau đó ba hồn hoàn xuất hiện, cũng xoay quanh hắn như bao hồn sư khác, phân biệt là hai vàng một tím. Tam hoàn, Hồn Tôn, đại sư huynh cùng lắm chỉ hơn mình bốn năm tuổi vậy mà đã là cường giả Hồn Tôn trên ba mươi cấp. Hơn nữa ba hồn hoàn của hắn còn có cả một cái Thiên niên Hồn Hoàn. Giữa các loại Hồn Hoàn, màu trắng là Thập niên, màu vàng là Bách niên, màu tím là Thiên niên, còn màu đen chính là Vạn niên. Còn những hồn thú cường đại hãm hại Thiên Mệnh băng tâm nếu hóa thành hồn hoàn chính là màu hồng. Ban này Hoắc Vũ Hạo đã hỏi qua tuổi tác của Đường Nhã và Bối Bối, cả hai đều mới mười lăm tuổi, nếu so theo tháng thì Bối Bối nhỉnh hơn một chút. Bằng này tuổi tu vi đã đạt đến bậc Hồn Tôn hơn nữa còn có ba hồn hoàn bậc này, dùng từ "Thiên tài trời sanh" với hắn mới thích hợp. Dựa vào tu vi, hắn còn hơn cả lão sư Đường Nhã mới cấp hai mươi. Oa oa Quái thú kia kêu lên một tiếng, bóng đen trên mặt đất nháy mắt phóng lên đánh về phía Bối Bối. Bối Bối hừ lạnh một tiếng, đáy mắt lóe lên một tia màu tím, cánh tay phải tráng kiện cũng vung lên, trên không trung liền xuất hiện một tầng lưới điện chặn bóng đen lại. Rắc rắc, phần phật. Một trận sấm sét vang lên trên không trung, bóng đen kia bị bắn ngược về phía sau, mà Bối Bối cũng lao đảo lui về sau ba bốn bước, sắc mặt khế biến, hiển nhiên đối thủ mạnh mẽ vượt ngoài dự đoán của hắn. - Là Mạn Đà La Xà. Oa, lại còn là hồn thú ngàn năm, thật tốt quá. Bối Bối, mọi chọn con này. Đường Nhã không những không kinh sợ còn lấy làm mừng rỡ, điệu giọng hô to. Hoắc Vũ Hạo lúc này đã thấy rõ bóng đen vừa tập kích bọn họ, đó là một con rắn dài ba thước màu hồng, trên trán có một vật nho nhỏ gồ lên hình dáng như một đóa hoa. Bối Bối dĩ nhiên không có hưng phấn như Đường Nhã, vẻ mặt hắn lúc này đã trầm xuống, tuy rằng hắn là cường giả bậc Hồn Tôn nhưng đối mặt với hồn thú ngàn năm vẫn chưa đủ năng lực dễ dàng chiến thắng, cũng may vũ hồn của hắn cường đại không thì gặp những Hồn Tôn bình thường sớm đã co giò bỏ

chạy. - Tiểu Nhã, muội bảo vệ Hoắc Vũ Hạo đi. Bối Bối khẽ quát một tiếng, trên cánh tay liền xuất hiện hồn hoàn thứ nhất lấp lánh, hồn lực cũng đặc biệt dao động dữ dội hơn, từng đoàn lôi điện màu xanh đậm ngưng kết thành một cái long trảo đánh về phía Mạn Đà La Xà. Lôi Đình Long Trảo, Bối Bối đệ nhất hồn kỹ. Con Mạn Đà La Xà kia cũng hết sức gian xảo, lúc đầu còn nằm yên trên mặt đất, mắt thấy Bối Bối vừa phát động công kích liền bắn mình lên không trung, cái đuôi quét ngang không khí thành một đạo ảnh màu hồng đánh về phía Bối Bối. Bối Bối không lùi mà còn tiến tới, cả người nháy mắt hụp xuống, chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ nháy mắt đã di chuyển sang nơi khác, long trảo kia trên không trung cũng nương theo vẽ thành một đường hình vòng cung từ sau đánh vào Mạn Đà La Xà, cùng lúc đó, hồn hoàn thứ hai trên tay phải của hắn cũng sáng lên, vô số rắn điện đồng loại phóng ra, hóa thành từng mũi tên bắn lên không trung đan thành một cái võng điện thật lớn bao phủ lấy Mạn Đà La Xà. Lôi Đình Long Trảo lúc trước chỉ là dẫn dụ Mạn Đà La Xà xuất động mà thôi, hồn kỹ thứ hai, Lôi Đình Vạn Quân mới là cạm bẫy chân chính, chỉ cần bị lôi võng vây lấy, Lôi Đình Long Trảo từ sau đánh tới cho dù không đánh trọng thương Mạn Đà La Xà cũng có thể chiếm tiên cơ. Nhưng Thiên niên Hồn Thú làm sao lại có thể bị tiêu diệt đơn giản như thế, lôi võng còn chưa khép lại thì một đoàn sương màu hồng từ miệng Mạn Đà La Xà phun ra, hương khí tỏa ra tứ phía, nồng độ gấp mấy lần sương mù ban nãy. Đường Nhã vẻ mặt lo lắng kéo Hoắc Vũ Hạo cấp tốc lùi lại né tránh vụ khí. Lôi Đình Vạn Quân vừa tiếp xúc độc vụ liền như tia lửa bị dòng nước ụp xuống, nháy mắt vỡ vụn. Lúc này Mạn Đà La Xà mới bộc lộ ra sự dũng mãnh của nó, cả người trên không trung đột nhiên đánh thật mạnh vào Lôi Đình Vạn Quân tạo thành một lỗ hổng, đồng thời đuôi rắn phía sau đang đưa đánh về phía Lôi Đình Long Trảo, nháy mắt đệ nhất hồn kỹ của Bối Bối âm âm vỡ tan. Bất quá một màn công kích liên hoàn này của Bối Bối cũng không phải là vô ích, Vũ Hồn của hắn là một trong những Thú Vũ Hồn cường đại nhất, lực công kích của hắn so với các hồn sư đồng cấp chênh lệch rất lớn, Mạn Đà La Xà tuy dũng mãnh nhưng sau khi phá tan hai hồn kỹ Lôi Đình, trên người nó đã bị quấn quanh một tầng Lôi Điện mỏng, nhất thời không thể tiếp tục phát

động công kích. Bối Bối cũng không tiếp tục truy kích, độc vụ đang khuếch tán kia làm hấn không dám lỗ mãng tiếp cận, nhanh chóng lùi về, trong tay xuất hiện một bình sứ, dốc ra một viên đan dược rồi ném bình sứ về phía Đường Nhã. Đường Nhã nhận lấy rồi trút ra hai viên đan dược tự ăn một viên, viên còn lại nhét vào miệng Hoắc Vũ Hạo. - Bối Bối, để muội giúp huynh! Đường Nhã vừa nuốt đan dược xuống đã lên tiếng. Bối Bối lắc đầu: - Con này rất khó đối phó, chỉ sợ phải đánh một trận rất lâu, xung quanh có thể còn có hồn thú khác, muội phải cẩn thận, còn phải bảo hộ Tiểu Hoắc nữa. Đây là lần thứ hai Bối Bối nhắc nhở Đường Nhã bảo vệ Hoắc Vũ Hạo, trong lòng Vũ Hạo cảm thấy từng tia ấm áp không ngừng dâng lên, từ trước đến nay ngoại trừ mẫu thân, đây là lần đầu tiên có người đối xử tốt với hấn. Ta cũng muốn giúp đại sư huynh, ta không phải phế vật. Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng thúc dục hồn lực, nháy mắt đệ nhất Hồn Kỹ đã hiện ra trong đầu hấn. Đôi mắt vốn xanh lại ầm ầm kim quang, Bạch sắc Hồn Hoàn xuất hiện. Lúc đầu không có gì đặc biệt, nhưng ngay sau đó Đường Nhã và Bối Bối lại hết sức chấn động, vẻ mặt lộ rõ sự khiếp sợ. Dưới ánh mắt hai người, thời gian dường như chậm lại, cảnh vật hai bên trở nên hết sức rõ ràng, vô số tin tức hiện lên trong đầu. Bối Bối nhìn Mạn Đà La Xà, trong đầu lập tức hiện rõ khoảng cách đôi bên, còn có thể thấy rõ những biến hóa nhỏ nhất trên thân thể hồn thú, tất cả in rõ trong đầu hấn. Không những thế, phương viên xung quang mười thước hấn không cần quan sát, tất cả cảnh vật đều hiện lên trong đầu, một biến hóa nhỏ xảy ra đại não hấn cũng lập tức phát hiện. Chuyện này... Bối Bối và Đường Nhã lập tức nghĩ đến Hoắc Vũ Hạo, đây là đệ nhất Hồn Kỹ của Tiểu Hoắc sao? Có thể thần kỳ thế sao? Được loại Hồn Kỹ này phụ trợ, việc đối phó địch nhân trở nên vô cùng đơn giản. Nhất là đối với loại hồn thú am hiểu về tốc độ như Mạn Đà La Xà, mọi chuyện lúc này đã dễ dàng tính toán hơn, lực công kích của Bối Bối vốn đã mạnh mẽ, nay được thêm phần phụ trợ này đúng là như hổ thêm cánh. Chỉ là một Thập niên Hồn Hoàn đã có thể có kỹ năng cường hấn như thế, năng lực phụ trợ xuất sắc, không hổ là biến dị tinh thần thuộc tính. Lúc này Hoắc Vũ Hạo cũng không biết Bối Bối và Đường Nhã đang kinh ngạc về Vũ Hồn biến dị của mình, mà thực tế hấn sử dụng không phải một mà là

hai kỹ năng. Bách vạn niên Hồn Hoàn Đệ nhất Hồn Kỹ: Tinh Thần Thám Trắc (thám trắc: do thám, dò xét). Đệ nhị Hồn Kỹ: Tinh Thần Cộng Hưởng. Hai kỹ năng này đều thuộc loại phụ trợ, Hoắc Vũ Hạo cũng là lần đầu sử dụng, tuy chưa lĩnh ngộ được tất cả ảo diệu bên trong nhưng tác dụng cũng đã cực lớn. Lấy cường độ thân thể của hãn hiện nay, Thiên Mộng băng tằm cung cấp hồn kỹ uy lực tương đương Tứ bách niên Hồn Thú, vì thế Tinh Thần Thám Trắc và Tinh Thần Cộng Hưởng tầm ảnh hưởng đều trong đường kính khoảng ba mươi thước. Nhưng với thực lực của hãn lúc này, kỹ năng phụ trợ một lúc ba người cũng đã là tối đa. Hai hồn kỹ này tuy tiêu hao hồn lực cũng không lớn nhưng Hoắc Vũ Hạo cần phải mất thêm một lượng Tinh thần lực. Có thể nói lúc này hãn sử dụng song song Tinh thần lực và Hồn lực để thi triển hai kỹ năng. Lấy tu vi lúc này của hãn chỉ thì kéo dài một khắc cũng không có vấn đề, nhưng tối đa duy trì được bao lâu thì phải thử mới biết được. Một tiếng gầm trầm thấp vang lên, toàn thân Bối Bối phủ đầy Lôi Điện màu xanh đậm, lân phiến từ tay phải không ngừng lan ra toàn thân bao trùm cả phần ngực phải, khí tức trong nháy mắt tăng vọt, Tử sắc Đệ tam Hồn Hoàn cũng phát sáng. Thiên niên Hồn Hoàn: đệ tam hồn kỹ Lôi Đình Chi Nộ. Là Thú Vũ Hồn có công kích cực mạnh, đệ tam hồn kỹ Lôi Đình Chi Nộ này trong nháy mắt giúp Bối Bối tăng hơn một nửa lực công kích, thuộc tính Lôi Điện lại càng tăng gấp bội. Tuy không phải là kỹ năng công kích trực tiếp nhưng lại giúp trạng thái Bối Bối tăng đến một cảnh giới cực kỳ mạnh mẽ. Lúc này cho dù gặp phải một Hồn Tông có Vũ Hồn không mạnh hãn cũng có thể chiến thắng. Bối Bối tuy không lớn nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại vô cùng phong phú, lúc này được Tinh Thần Thám Trắc và Tinh Thần Cộng Hưởng phụ trợ thêm, hãn biết cơ hội đã đến. Bởi vì không biết Hoắc Vũ Hạo có thể duy trì bao lâu, hãn lập tức xuất ra năng lực mạnh nhất của mình. Tay phải hóa thành long trảo, Lôi Điện màu xanh đậm chớp động, Lôi Đình Long Trảo kích thước gấp đôi lúc đầu xuất hiện. Chỉ là lúc này Bối Bối lại không trực tiếp đánh xuống mà hướng vòng ra sau gáy Thiên niên Mạn Đà La Xà. Mạn Đà La Xà cũng khá giáo hoạt, tu vi ngàn năm khiến nó có một ít trí tuệ nhất định. Khí tức từ người Bối Bối phóng ra đã khiến nó cảm nhận được nguy hiểm

nên không tiếp tục chiến đấu nữa mà phun ra một ngụm khói độc rồi xoay người bỏ chạy. - Hừ! Bối Bối hừ lạnh một tiếng, ánh mắt trở nên thâm thúy, một Lôi Điện từ người hắn phát ra xua tan độc vụ, Lôi Đình Long Trảo khẽ vỡ xuống. Lúc này, Tinh Thần Thám Trắc của Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn bộc lộ ra được tác dụng của nó, hai hồn kỹ phối hợp, đặc biệt là Tinh Thần Cộng Hưởng, nhờ nó mà những gì hắn dò xét được có thể truyền đầy đủ cho Bối Bối, nhờ thế Bối Bối mới có thể ứng biến với tình huống trước mắt, ngay lúc Mạn Đà La Xà quất đuôi thì Bối Bối đã chuyển mình chạy về phía bên trái, một lực hút thật mạnh cũng đồng thời xuất hiện ở bên phải của nó, giống như muốn hút nó vào tay Bối Bối vậy. Lực hút này kéo mạnh một cái không những lập tức hóa giải được đòn công kích của Mạn Đà La Xà, mà còn kéo nó bay thẳng về phía Bối Bối. Khi phải đối mặt với sinh tử, Mạn Đà La Xà lại một lần nữa bạo phát uy lực, sương mù màu hồng đang vờ vờ bay trong không khí lập tức sáng hẳn lên, nó hét vang một tiếng, cái vật giống đóa hoa trên đầu nó đột nhiên nổ tung bắn ra từng tia máu bay về phía Bối Bối. Nhưng Bối Bối đã sớm đoán trước được hành động này của nó, ngay khi đóa hoa kia vừa nổ Lôi Đình Long Trảo trên tay phải của hắn đã vung lên rồi đánh thẳng vào người Mạn Đà La Xà trước khi những tia máu ấy tiếp cận được hắn. Những tia máu tươi kia vừa bắn ra đã bị chấn nát, nhưng cả người Bối Bối lúc này cũng đã ướt đầm mồ hôi lạnh, bởi vì hắn phát hiện Lôi Đình Long Trảo khi này hắn vừa đánh ra, sau khi chạm vào những giọt máu màu hồng ấy cũng bị biến thành màu hồng luôn. Nếu không phải hắn biết trước tình huống mà tránh né chỉ sợ lần này gặp phải phiền toái lớn rồi. Bối Bối xoay người chạy thẳng đến bên cạnh Mạn Đà La Xà ngàn năm kia, lúc này nó đã không còn cách chống trả nên dễ dàng bị Bối Bối chộp vào phần cổ bầy tặc, tuy vậy khi Bối Bối vừa chộp vào nó, nó khẽ quăn chặt lấy tay nên lại bị Bối Bối oánh cho một trận lôi điện hôn mê bất tỉnh. Mạn Đà La Xà ngàn năm thân thể mạnh mẽ, nổi danh về phương diện tốc độ. Nhưng lúc này với Bối Bối mà nói, sức phòng ngự của nó đã không đáng để nhắc tới. Bối Bối dùng trong trạng thái sử dụng Lôi Đình Chi Nộ vung long trảo đánh vào đầu nó, rắc rắc rắc, thanh âm vỡ vụn vang lên. Khung xương của nó cơ hồ đã hoàn toàn nát vụn. - Tiểu Nhã. Bối

Bối khẽ quát một tiếng. Đường Nhã tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, nàng mang theo Hoắc Vũ Hạo chạy đến chỗ Mạn Đà La Xà, một thanh phi đao dài chừng nửa xích xuất hiện trên tay nàng, tiếp theo đâm thẳng vào miệng con rắn, nhẹ nhàng chấm dứt sinh mệnh của con Mạn Đà La Xà ngàn năm. Quang man Lôi Điện từ từ thu hẹp lại, Bối Bối lúc này đã có thể thở phào một hơi, một cái Hồn Hoàn màu tím từ chỗ con Mạn Đà La Xà dần dần được ngưng tụ thành. Đường Nhã phấn kích quay sang nhìn Bối Bối, Bối Bối khẽ gật đầu với nàng. - Nhanh bắt đầu đi, không ngờ ngay ở bìa Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đã có thể gặp được Thiên niên Hồn Thú, phẩm chất hồn thú ở Tinh Đấu Sâm Lâm đúng là càng lúc càng cao. Đường Nhã cười hì hì, nói: - Muội cũng không ngờ mọi chuyện thuận lợi như vậy, huynh giúp muội hộ pháp. Vừa dứt lời nàng liền nhanh chóng khoanh chân ngồi bên cạnh xác Mạn Đà La Xà, một thứ xanh mướt óng ánh xuất hiện trên tay phải của nàng, bàn tay trắng nõn khẽ giơ lên, hồn hoàn màu tím ở phía trên xác Mạn Đà La Xà nhẹ nhàng bay về phía nàng, rồi di chuyển đến bên cạnh quầng sáng màu xanh trên tay nàng, từ từ dung hợp. Vẻ tươi cười trên khuôn mặt Đường Nhã lúc này đã biến mất, nàng tập trung toàn bộ tinh thần bắt đầu hấp thu hồn hoàn. Mãi đến lúc này Hoắc Vũ Hạo mới biết hóa ra nàng cũng đã đạt đến cấp ba mươi, hai người bọn họ lần này đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm là tìm hồn hoàn thứ ba cho nàng. Ở, hồn hoàn của Tiểu Nhã lão sư là cái gì nhỉ? Thực vật màu xanh? - Vũ Hồn của Tiểu Nhã là Lam Ngân Thảo. Bối Bối dường như biết được nghi vấn trong lòng Hoắc Vũ Hạo nên lên tiếng trả lời. - Lam Ngân Thảo? Vậy là giống với vị thiên tài của Đường Môn truyền kỳ sao? Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên hỏi. Bối Bối gật đầu nói: - Vạn năm trước, đường chủ Đường Môn đời thứ nhất dựa vào Vũ Hồn Lam Ngân Thảo đưa Đường Môn lên đỉnh cao huy hoàng. Nhưng sau đó hắn lại trở thành thần rồi biến mất, khi đó hắn cũng không để lại người nối dõi. Cho nên, để kỷ niệm, điều kiện đầu tiên để chọn môn chủ chính là phải có vũ hồn Lam Ngân Thảo. Và Đường Môn cũng gắng sức đào tạo những hồn sư có vũ hồn Lam Ngân Thảo, đáng tiếc là, sự thật chứng minh, Lam Ngân Thảo không phải là một vũ hồn ưu tú, từ sau người đó đến nay, chưa từng có ai có thể phát huy được uy lực cường đại của nó.

Nhưng truyền thống vẫn là truyền thống, không ai có thể thay đổi. Tiểu Nhã có vũ hồn Lam Ngân Thảo và thiên phú không tồi, hi vọng nàng có thể thay đổi mọi chuyện. Hoắc Vũ Hạo lúc này mới tò mò hỏi: - Đại sư huynh, theo truyền thuyết năm đó Đường Môn rất cường đại, làm sao lại có thể suy sụp đến mức độ này? Bối Bối mỉm cười nói: - Vấn đề này khi nào người đến Sử Lai Khắc học viện nhất định sẽ hiểu. Có rất nhiều nguyên nhân, hiện giờ Đường Môn chỉ còn vài người chúng ta cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất có một vài trói buộc không thể ảnh hưởng đến chúng ta nữa. Nhưng mà, tiểu sư đệ, vừa rồi đệ làm cho ta thật kinh hãi a! Hoắc Vũ Hạo hiển nhiên hiểu ý Bối Bối nói là hồn kỹ ban nãy của hắn, không khỏi có chút ngượng ngùng: - Lúc nãy đệ chỉ thử thôi, không ngờ có tác dụng đến vậy. Bối Bối nghiêm mặt nói: - Tất nhiên là có tác dụng, Thiên niên Hồn Thú ta cũng không nắm chắc có thể đối phó, nếu không nhờ phụ trợ tinh thần của đệ, ta không biết có thể toàn mạng quay về không nữa. Ban nãy, khi hắn và Mạn Đà La Xà đang chiến đấu đến thời điểm quan trọng, nhờ vào Tinh Thần Thám Trắc và Tinh Thần Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo, hắn mới có thể dự đoán chính xác từng hành động của Mạn Đà La Xà, và còn tránh được độc kích cuối cùng của con hồn thú ấy. Lúc đó trong thế giới của Tinh Thần Thám Trắc, Bối Bối rõ ràng cảm nhận được ánh mắt Mạn Đà La Xà lóe lên một tia kỳ dị, nếu với mắt thường của hắn chắn chắn không phát hiện ra được, cũng may nhờ phụ trợ này mà hắn theo bản năng lách người trở ra. Bằng không, bị độc máu kia dính vào, hắn không chết cũng bị thương. Nhờ điều này làm Bối Bối hiểu được, tác dụng của Hoắc Vũ Hạo trong chiến đấu quan trọng đến cỡ nào. Hắn dự đoán, nếu trong chiến đấu, Hoắc Vũ Hoàn thi triển kỹ năng này, nhất định thực lực của mình sẽ tăng từ 20-30%. Thế này đã là quá nhiều rồi a! Huống chi đây chỉ mới là một cái kỹ năng của Hoắc Vũ Hạo thôi. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo còn thấp thỏm bất an, sợ hãi hỏi: - Con rắn vừa rồi thật lợi hại, đại sư huynh, nó là hồn thú gì thế? Bối Bối nói: - Nó gọi là Mạn Đà La Xà, độc tính rất mạnh, chẳng những có tác dụng gây tê liệt, còn có khả năng ăn mòn. Là một trong những hồn thú nguy hiểm nhất. Hơn nữa thân thể nó cũng rất cứng, đao kiếm bình thường khó làm thương tổn nó được, miệng và mắt là hai nhược điểm duy

nhất. Nhưng Mạn Đà La Xà lúc nào cũng bảo vệ tốt hai nhược điểm này, hơn nữa tốc độ của nó rất nhanh. Đáng sợ nhất phải nói đến phương thức công kích của nó. Một khi đã xuất thủ tuyệt đối không buông tha.

DAOTIEUVU

Chương 5: Định hình con đường tu luyện

Chương 5: Định hình con đường tu luyện - Nhờ vào thân thể mạnh mẽ và độc tính của nó, thiên địch của Mạn Đà La Xà không nhiều. Trước khi tu vi đạt đến ngàn năm, nó có màu xanh lục, cứ một trăm năm thì lại dài thêm một thước, khi tu vi gần đạt đến ngàn năm nó có thể đến gần mười thước. Một khi đột phá mức ngàn năm, năng lượng của nó sẽ có biến đổi lớn, và liên tục lột da. Khi đó chẳng những thân thể từ màu xanh chuyển sang hồng mà chiều dài cũng sẽ thu nhỏ lại còn một thước, sau đó tiếp tục mỗi trăm năm lại dài thêm một thước. Đến khi tu vi tăng trưởng đến hai ngàn năm, thân thể lại rút nhỏ lần nữa, màu hồng càng lúc càng đậm hơn. Từ màu sắc và chiều dài của con Mạn Đà La Xà này thì hẳn tu vi đã khoảng một ngàn ba trăm năm. Nếu không có sự trợ giúp của đệ, e rằng ta phải trả một cái giá lớn mới giết được nó. Đương nhiên Bối Bối cũng không nói ra một điều là cho dù không có Hoắc Vũ Hạo chỉ cần hãn và Đường Nhã phối hợp, đánh chết con Mạn Đà La Xà này cũng không quá khó khăn, nếu không bọn hãn cũng không dám đơn độc đi vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Nghe Bối Bối giảng xong, Hoắc Vũ Hạo liền biết thêm một số kiến thức. - Hóa ra con Mạn Đà La Xà này thần kỳ như thế. Vậy nếu tu vi của nó đạt đến vạn năm thì sẽ lại biến đổi tiếp? Bối Bối gật đầu nói: - Đạt đến vạn năm thì Mạn Đà La Xà sẽ biến thành màu vàng, lúc đấy thì có thể xem là một tồn tại khủng bố rồi. Cho dù là cường giả Hồn Vương năm mươi cấp cũng không dám trêu chọc nó, ít nhất cũng phải là Hồn Đế sáu mươi cấp mới có thể chiến thắng nó dễ dàng. - Tiều sư đệ, tranh thủ lúc Tiểu Nhã đang hấp thu Hồn Hoàn, nói cho huynh nghe một chút về hồn kỹ của đệ đi. Hồn kỹ của đệ tên là gì, có thể dùng liên tục trong thời gian bao lâu? Điều này vô cùng quan trọng đấy. Hoắc Vũ Hạo đã từng được Thiên Mộng băng tầm nhắc nhở không được đem chuyện của nó nói ra, thoáng suy nghĩ một chút, nói: - Đại sư huynh, kỹ năng vừa rồi của ta tên là Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng (2 kỹ năng kết hợp lại đấy). Phạm vi dò xét như người thấy đấy, hiện tại có tác dụng trong khoảng phạm vi trên dưới ba mươi thước. Chờ đến khi hồn

lực của ta tăng lên thì hẳn là có thể gia tăng phạm vi. Đệ cũng không biết có thể dùng liên tục trong bao lâu nhưng cảm thấy kỹ năng này tiêu hao hồn lực cũng không lớn lắm. - Không thể nào. Bối Bối trợn mắt há mồm nhìn hẳn. - Hồn kỹ có tác dụng lớn thế nhưng lại tiêu hao ít hồn lực? Vũ hồn Linh Mâu của đệ mạnh quá, hơn nữa Hồn Hoàn lại từ còn Thập niên Hồn Thú Phong Phí Phí. Thật là làm cho huynh không sao giải thích nổi. Hồn sư trên Đấu La Đại Lục chúng ta nghiên cứu về Vũ Hồn cũng đã hơn vạn năm, thế nhưng theo những gì ta đã đọc được trong sách thì chưa bao giờ có tình huống giống như người, thật khó tưởng tượng. Hoắc Vũ Hạo cúi đầu nói: - Đệ cũng không hiểu sao lại như thế. Bối Bối suy nghĩ một chút, nhoeo miệng cười nói: - Tiểu sư đệ, đệ cũng không cần suy nghĩ nhiều làm gì, hồn kỹ cường đại dù sao cũng là chuyện tốt. Có hồn kỹ này, đảm bảo sau này bất cứ Hồn Sư nào cũng đều muốn phối hợp với đệ. Bất quá, tiểu sư đệ, đệ là hồn sư thuộc tính tinh thần, tương lai định đi theo con đường phụ trợ hay là khống chế đây? Hoắc Vũ Hạo lặng đi một chút, nói: - Đệ cũng không biết nữa. Bối Bối nói: - Lựa chọn phương hướng tu luyện của bản thân vô cùng quan trọng, điều này quyết định chọn lựa hồn hoàn, hồn kỹ và khuynh hướng tu luyện của người trong tương lai. Tinh thần thuộc tính của người mặc dù mới có hồn hoàn đầu tiên, nhưng cũng đã thể hiện ra tiềm năng vô cùng của nó. Nếu chỉ đơn thuần theo hướng phụ trợ, ta cảm thấy có chút lãng phí. Tuy là ra cũng không biết được tương lai đệ sẽ có thêm kỹ năng thuộc tính tinh thần nào nữa không nhưng ta có nghĩ người nên trở thành một gã Khống Chế hệ Chiến Hồn Sư. Bỏ thêm nhiều công sức tu luyện tinh thần khống chế. Nếu mọi việc đều thuận lợi không chừng trong tương lai đệ sẽ trở thành trụ cột của đội ngũ cũng nên. - Đội ngũ? Hồn Sư nhất định phải có Đội ngũ sao? Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi. Từ nhỏ đến lớn lúc nào hẳn cũng chỉ tự mình tu luyện, tất cả đều tự mò mẫm, chưa có bất cứ ai dạy bảo hẳn cái gì. Bây giờ vừa mới gia nhập Đường Môn, vị sư huynh này so với lão sư còn quan trọng hơn nhiều, không được nửa ngày đã dạy cho hẳn biết thêm được rất nhiều thứ. Bối Bối kiên nhẫn chỉ bảo: - Chức nghiệp Hồn Sư của chúng ta đã phát triển không biết bao nhiêu năm tháng, hình thức đoàn đội cũng do chính vị Đường chủ truyền kỳ sáng lập ra Đường Môn mà thành.

Lúc ấy, hãn và đồng đội được gọi là Sử Lai Khắc Thất Quái, thực lực mỗi người đều hết sức mạnh mẽ. Khi bảy người hợp thành một đội thì sức chiến đấu tăng lên gấp mấy lần. Từ đó về sau, việc phối hợp giữa các Hồn Sư trở thành một phần trong con đường phát triển của Hồn Sư. Cho dù thế nào đi nữa thì lực lượng của một người cũng khá là nhỏ bé. Ví dụ vừa rồi đệ và ta cùng phối hợp khiến cho ta chiến đấu thoải mái hơn nhiều. Ta với Tiểu Nhã cũng có một ít cách thức phối hợp gần như thế. Tương đối mà nói thì một Đội ngũ Hồn Sư thường không quá mười người. Trong đó, Chiến Hồn Sư phụ trách phòng ngự, Cường Công hệ Chiến Hồn Sư phụ trách công kích, chỉ huy Khống Chế hệ Chiến Hồn Sư, ba người này là có tác dụng lớn nhất. Một số còn lại chính là Khí Hồn Sư phụ trợ, Thực Vật hệ Hồn Sư, Mẫn Công hệ Hồn Sư. Tác dụng của mỗi cá nhân trong Đội ngũ đều hoàn toàn khác biệt. Hoắc Vũ Hạo chợt hỏi: - Nói thế thì đại sư huynh hãn là Cường Công hệ Chiến Hồn Sư à? Bối Bối mỉm cười gật đầu: - Vũ hồn của ta là Lam Điện Phách Vương Long, cũng xem như là tương đối mạnh, am hiểu tấn công. Mà vũ hồn của Tiểu Nhã là Lam Ngân Thảo, giống như vị truyền kỳ tổ tiên kia của Đường Môn, là Khống Chế hệ Chiến Hồn Sư. Nhưng khả năng khống chế của nàng ưu tiên thể hiện ở Lam Ngân Thảo, nếu người cũng có thể trở thành một gã Khống Chế hệ Chiến Hồn sư, bằng vào năng lực tinh thần khống chế của người kết hợp với Lam Ngân Thảo của Tiểu Nhã, hai người khống chế thậm chí không cần phụ trợ Khí Hồn Sư cũng có thể tạo nên một Đội ngũ mạnh mẽ. Hoắc Vũ Hạo thành thật gật đầu nói: - Đại sư huynh, đệ nghe lời người. Đệ sẽ theo con đường Khống Chế hệ Chiến hồn sư. Chỉ là thiên phú của đệ không tốt lắm, tu luyện chậm vô cùng... Nói tới đây, hãn không khỏi cúi đầu thật thấp. Cho dù so với Bối Bối hay Đường Nhã, đến tận lúc mười một tuổi hãn mới có được hồn hoàn đầu tiên, thiên phú đúng là khá kém. Bối Bối sờ đầu Hoắc Vũ Đạo, mỉm cười nói: - Thiên phú chỉ là một phần để thành công. Trước kia hãn là không có ai chỉ điểm đệ tu luyện, hơn nữa lại không có công pháp thích hợp, đệ có thể bằng cố gắng của chính bản thân mà đạt đến như bây giờ thật là không dễ dàng. Hơn nữa bản thân Vũ hồn của đệ cũng tương đối khá, tiềm lực phát triển vô cùng lớn, cho nên đệ không phải suy nghĩ nhiều cho mất thời

gian, không bằng dùng thời gian này mà tu luyện. Chỉ cần trước hai mươi tuổi đệ đột phá đến ba mươi cấp thì có hi vọng trở thành một gã Hồn sư cường đại. Dù là ta hay là Tiểu Nhã đều sẽ tận lực giúp đỡ đệ. - Cảm ơn Đại sư huynh. Hoắc Vũ Hạo chỉ còn biết cảm động nói lời cảm ơn. Bối Bối ôn hòa vỗ vai hắn nói. - Gặp được đệ có lẽ cũng là vận may của ta và Tiểu Nhã, có thể nhanh chóng như vậy giải quyết vấn đề tiến giai của nàng, đợi nàng hấp thu Hồn Hoàn xong chúng ta sẽ trở về học viện. Đây không phải là nơi thích hợp để tu luyện. Đệ phải nhớ kỹ phương pháp tu luyện Huyền Thiên Công mà huynh đã dạy, khi nào đến địa phương an toàn thì đệ có thể bắt đầu tu luyện. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo cung kính đáp ứng, ở trong lòng hắn, kỳ thật xem Bối Bối làm lão sư nhiều hơn là Đường Nhã. - A, đúng rồi, tiểu sư đệ. Không phải đệ nói không biết kỹ năng này có thể duy trì bao lâu sao? Hay giờ chúng ta thử một lần đi. Chuyện này rất quan trọng trong việc phối hợp chiến đấu sau này của chúng ta, cũng có thể cho đệ làm quen với năng lực của mình nữa. Bối Bối vừa dứt lời, Hoắc Vũ Hạo liền lập tức phóng ra Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng. Mắt hắn lại lóe ra kim quang nhàn nhạt, những hình ảnh đang xảy ra trong khuôn viên mười thước lập tức xuất hiện trong đầu hắn và Bối Bối. Tinh Thần Tham Trắc có thể quét đến bất cứ nơi nào, còn Tinh Thần Cộng Hưởng không chỉ giúp đỡ hắn dò xét mà giống như thêm cho hắn một cái đầu để đánh giá mọi thứ. Thế nên, trong phạm vi mười thước tất cả những gì đang diễn ra đều hiện ra rõ ràng rành mạch, không có một góc chết nào. Có kỹ năng này chẳng khác nào bản thân có thêm nhiều con mắt lúc nào cũng cẩn thận quan sát từng góc độ a! Nhưng bất ngờ còn ở phía sau, Hồn Kỹ này được Hoắc Vũ Hạo thi triển ra một cách hết sức dễ dàng, không có chút nào gọi là kiệt sức. Nhờ Tinh Thần Tham Trắc mà hai người bọn họ thậm chí có thể cảm nhận được một ít biến hóa của thân thể Đường Nhã khi dung hợp với Hồn Hoàn. Dáng người Đường Nhã dường như càng trở nên hoàn mỹ, hơi thở đã đều đặn, khi huyết dồi dào, mà làn da lại càng sáng bóng hơn. Giây lát sau, khuôn mặt Hoắc Vũ Hạo chỉ hơi tái đi một chút. Trong lòng Bối Bối âm thầm tán thưởng, có thể dùng Tinh Thần Tham Trắc trong một thời gian dài như vậy, bấy nhiêu trong chiến đấu đã đủ dùng rồi. Hơn nữa Tinh Thần Tham Trắc này không

những có thể dùng trong chiến đấu mà còn dùng trong việc tìm đường, truy xét hồn thú, quả thật là một năng lực tiện dụng. Nếu theo đúng lời hắc nói, phạm vi tham trắc còn có thể tăng lên theo tu vi thì đây quả là một Thần Kỹ. Hơn nửa canh giờ sau, Hoắc Vũ Hạo rốt cục cũng không kiên trì nổi nữa, thân thể nhoáng một cái rút lại Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng. Lúc này, từng cơn đau đớn truyền đến đại não của hắc khiến hắc suýt phải gục xuống, hắc liền vội vàng khoanh chân ngồi xuống minh tưởng hồi phục Hồn Lực và Tinh thần lực. Đây là lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được sự đau đớn khi tinh thần cạn kiệt, loại cảm giác đầu óc trống rỗng này không thoải mái chút nào. Bối Bối quan sát cử động của hắc, sau khi thấy Hoắc Vũ Hạo kiệt sức nhưng không ngã xuống mà lại lập tức minh tưởng, khuôn mặt khẽ mỉm cười gật đầu. Hắc xem trọng tâm tính hơn thiên phú tu luyện, vị tiểu sư đệ này đã qua được một cửa của hắc. Thời gian hấp thu Thiên niên Hồn Hoàn tương đối dài, Bối Bối lấy ra một ít dược vật có tác dụng xua đuổi hồn thú rải ra xung quanh. Vận số cả nhóm cũng không quá đen đủi, trong lúc Đường Nhã tu luyện chỉ xuất hiện vài Thập niên và Bách niên Hồn Thú, tất cả đều bị Bối Bối đuổi đi, cũng không gặp phải Thiên niên Hồn Thú nào, xem như hữu kinh vô hiểm (bị kinh ngạc, sợ hãi nhưng không có nguy hiểm). - A... Đường Nhã thở dài một hơi, đôi mắt chậm rãi mở ra, tinh quang quét khắp tứ phía, thực lực và sinh lực đều đã tăng lên rõ rệt. Trong quá trình tu luyện của Hồn Sư, cấp ba mươi chính là một cánh cửa quan trọng, sau khi vượt qua cửa này xem như chân chính bước vào cảnh giới Hồn Tôn, tương lai không thể đoán được. Có rất nhiều Hồn Sư vì thiên phú không đủ mà cả đời không thể đột phá qua cánh cửa cấp ba mươi này. - Thành công rồi. Đường Nhã hưng phấn reo lên, thúc dục Hồn Lực, hai Hồn Hoàn màu vàng và một Hồn Hoán màu tím xuất hiện trước mặt nàng, nổi bật nhất chính là Hồn Hoàn màu tím tỏa ra khí tức cao quý, lúc này thực lực Đường Nhã đã tiến vào cấp bậc cao hơn. Bối Bối mỉm cười: - Chúc mừng Tiểu Nhã. Đường Nhã reo lên một tiếng, ôm chầm lấy hắc: - Cảm ơn huynh, Bối Bối. Bối Bối ôm thân thể nàng, khuôn mặt nở nụ cười chứa vài phần thân thiết: - Huynh đã nói sẽ giúp muội mà, giấc mộng của muội nhất định sẽ thành hiện thực. Đường Nhã dựa vào lòng Bối Bối, trong

lúc vô tình lại chứng khiến một đôi mắt đang trợn thật to nhìn mình, nhất thờ nhớ lúc này vẫn còn một người, lập tức rời khỏi lồng ngực Bối Bối, hơi xấu hổ nhìn Hoắc Vũ Hạo: - Nhìn cái gì, chưa thấy thầy trò yêu nhau sao? Hoắc Vũ Hạo thực lòng nói: - Thật là chưa thấy qua mà! Thấy Đường Nhã và Bối Bối ôm nhau, trong lòng hẩn chột xuất hiện một tia hâm mộ, lại không hề ghen tị. Đại sư huynh cùng tiểu Nhã lão sư thật là một đôi trời sinh. Bối Bối ho khan: - Được rồi, đã hấp thu xong Hồn Hoàn thì chúng ta cũng nhanh chóng đi thôi. Gần đây số lượng Hồn Sư tiến vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm gặp nạn ngày càng tăng, chắc hẳn trong này tồn tại khá nhiều Thiên niên Hồn Thú tồn tại, đi sớm vẫn tốt hơn. Đường Nhã gật đầu: - Đi thôi. Lúc này sắc trời đã chập tối nhưng ở lại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm qua đêm không phải là ý kiến hay, ba người không quản mệt mỏi nhanh chóng hướng ra ngoài. Tinh lực đã khôi phục, Hoắc Vũ Hạo lại mở ra Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng nhằm bảo đảm an toàn cả nhóm đồng thời chủ động tránh né hồn thú. Một lúc sau, cả nhóm đã trở lại dòng suối nướng cá ban sáng, nơi này cách Tinh Đấu Đại Sâm Lâm hơn vài chục dặm, căn bản đã không còn nguy hiểm. Hoắc Vũ Hạo bị Đường Nhã bắt buộc lại phải làm đầu bếp nướng cá, bất quá lúc này người bắt cá không phải là hắn. Bối Bối đưa tay phải xuống nước, một tia Lôi Điện màu xanh đậm xuất hiện, hơn mười con cá bị điện giật lập tức ngửa bụng lên trời, sau đó hắn dùng Khổng Hạc Cầm Long trực tiếp hút lên bờ. Đường Nhã cũng lấy ra một vài loại rao từ Hồn Đạo Khí, ba người một chỗ ăn một bữa tối thịnh soạn. Đường Nhã vô cùng cao hứng, ăn rất nhiều rồi dựa vào gốc đại thụ thiếp đi. Hoắc Vũ Hạo thu hoạch lớn hơn lại chưa ngủ, cố nén mệt mỏi nhờ Bối Bối hướng dẫn phương pháp tu luyện Huyền Thiên công. Bối Bối vô cùng tán thưởng tính siêng năng của Hoắc Vũ Hạo, lấy áo ngoài của mình khoác lên người Đường Nhã, sau đó giảng lại một ít nội dung chính của Huyền Thiên công rồi giúp đỡ Hoắc Vũ Hạo minh tưởng. Lộ tuyến vận hành khi tu luyện Huyền Thiên Công phức tạp hơn nhiều so với phương pháp minh tưởng bình thường của Hoắc Vũ Hạo, nó liên quan đến hơn mười kinh mạch, có rất nhiều kinh mạch Hoắc Vũ Hạo còn chưa từng vận hành Hồn Lực tiếp xúc đến. Vì muốn chắc chắn Hoắc Vũ Hạo có thể an toàn tu luyện, Bối Bối

khoanh chân ngồi sau hắn, hai tay để lên lưng hắn, ngay vị trí tái tim, truyền Hồn lực của bản thân sang dẫn dắt Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo vận chuyển chu kì đầu tiên. Vừa mới bắt đầu dẫn dắt, sắc mặt Bối Bối lập tức trở nên ngưng trọng. Hoắc Vũ Hạo ngộ tính rất cao, lại còn thông minh nữa. Nhưng thân thể của hắn thật sự quá yếu. Hồn lực của Bối Bối vừa vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo liền phát hiện kinh mạch của hắn hết sức nhỏ bé và yếu ớt, có nhiều chỗ mỏng đến nỗi không thể mạnh mẽ khai thông. Thậm chí một số kinh mạch ở gần nhau còn có dấu hiệu rối loạn. Lúc này Bối Bối mới hiểu Hoắc Vũ Hạo có thể tu luyện đến cấp bậc này, đạt được đệ nhất Hồn Hoàn, đã phải gian nan như thế nào. Sau khi đạt được hồn hoàn đầu tiên, ít nhất thân thể sẽ được cải thiện một chút, nhưng kinh mạch hắn lúc này vẫn còn yếu ớt thế này, có thể nói thiên phú của hắn không hơn người bình thường là bao. Thế nên, để tu luyện đến Hồn Sư cấp mười, phải cần rất nhiều nghị lực a! Tính tình Bối Bối vốn trầm ổn nên cho dù phát hiện chuyện này hắn cũng không có chút thất vọng với Hoắc Vũ Hạo, người lại càng thêm quý trọng. Với tuổi tác của Hoắc Vũ Hạo, hắn đã có thể có tâm tính kiên định thế này, thiên phú tuy kém nhưng tương lai thì không nói trước được. Hồn lực từ từ di truyền trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo, Bối Bối đoán, Linh Mâu Vũ Hồn của Hoắc Vũ Hạo sở dĩ mạnh mẽ như thế chắc chắn là Vũ Hồn biến dị, mà biến dị này càng mạnh thì lại càng gây nhiều tổn hại cho thân thể nhỏ bé của Hoắc Vũ Hạo. Trước đây do không được bồi dưỡng tốt nên mới thành thế này. Nếu ngay từ lúc hắn ra đời đã được dùng được vật điều dưỡng thì tiểu sư đệ đây chắc chắn đã trở thành thiên tài. Suy đoán của Bối Bối thật ra cũng không sai, có thể xem như đúng một nửa, thân thể Hoắc Vũ Hạo yếu ớt đúng là do Vũ Hồn biến dị, sau đó lại không được điều dưỡng tốt. Nhưng về phần Linh Mâu, sự mạnh mẽ của nó phải kể đến Thiên Mộng băng tằm, Bách vạn niên Hồn Hoàn phụ trợ. Thời gian chậm rãi trôi qua, thoáng cái màn đêm dần biến mất thay vào đó là bầu trời trong xanh, xa xa phía đông mặt trời đã lộ dạng, lúc này Bối Bối mới chậm rãi rút tay về, thở dài một hơi. Khuôn mặt xanh xao hiện rõ sự mệt mỏi. Hắn dùng cả đêm giúp Hoắc Vũ Hạo khơi thông kinh mạch, một vòng tuần hoàn đầu tiên của Huyền Thiên Công được hắn cẩn thận dẫn dắt, quá trình này tuy gian nan nhưng sẽ

mang lại rất nhiều chỗ tốt cho Hoắc Vũ Hạo. Tuy hiện giờ kinh mạch vẫn còn yếu nhưng sau này Hoắc Vũ Hạo từ từ tu luyện sẽ ổn định trở lại và dần dần mở rộng ra, thay đổi thể chất của hắn. - Oa... Hoắc Vũ Hạo phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt từ từ hé mở. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy dường như ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông khắp người tất cả đều giãn nở, cảm giác sáng khoái truyền khắp toàn thân. Ngụm máu ban nãy chính là máu độc chứa tạp chất bị tắc nghẽn ở các kinh mạch bấy lâu nay, bây giờ kinh mạch đã được đả thông nên trực tiếp bị tống ra ngoài. Có thể nói Bối Bối là một người tài giỏi, hồn lực cũng đạt đến cấp Hồn Tôn, nhưng sau một đêm giúp Hoắc Vũ Hạo khai thông kinh mạch, hiện giờ đã cực kỳ mệt mỏi. - Tiểu sư đệ, đứng lên, quay về phía đông. Làm theo hướng dẫn của ta, tập trung năng lượng vào hai mắt. Bối Bối cố gắng áp chế mệt mỏi, quay sang nói với Hoắc Vũ Hạo, đồng thời hai tay đề lên vai hắn. Mà lúc này, Đường Nhã đang ngủ say cũng giật mình tỉnh giấc, nàng bật dậy tiến về phía Bối Bối. Ba người hai mắt mở to, nhìn về hướng đông, mặt trời từ từ xuất hiện từ phía chân trời, ẩn trong ánh sáng màu vàng có vài tia màu tím, nếu không có chăm chú quan sát và có thị lực kinh người, tuyệt đối không thể phát hiện ra nó. Tử khí xuất hiện, tinh thần ba người đã hoàn toàn tập trung vào nó, thậm chí không còn nghe thấy hơi thở nữa, từ từ hút lấy tia tử khí kia, tia tử khí ấy vừa vào hai mắt liền bắt đầu lau chùi. Tử khí xuất hiện chỉ trong giây lát, khi mặt trời lên cao thêm một chút thì nó đã hoàn toàn biến mất. Cả ba từ từ nhắm hai mắt lại, đồng thời thở ra một hơi. Bối Bối và Đường Nhã phun ra một dải khí màu trắng dài như tơ lụa, hít vào thở ra mấy lần nó mới dần dần tan biến. Tuy rằng tu vi Hoắc Vũ Hạo thua xa hai người kia nhưng vừa rồi, trong giây lát ấy, rung động của hắn là mãnh liệt nhất. Khi tia tử khí kia xâm nhập vào mắt hắn và bắt đầu lau chùi, trong lòng hắn vẫn còn chút lo lắng, nhưng khi nó vừa tiếp cận với Linh Mâu, đôi mắt hắn đột nhiên cảm thấy thoải mái chưa từng có, thậm chí không cần rót hồn lực vào hắn cũng có thể nhìn thấy mọi thứ cực kỳ rõ ràng, giống như góc nhìn trong nháy mắt đã mở rộng ra vậy. Còn khi hắn nhắm hai mắt lại, tia tử khí ấy nhẹ nhàng xuyên qua hai tròng mắt, Linh Mâu vận dụng hồn lực tiến hành dung hợp với tia tử khí kia, lúc này mọi lo âu trong lòng hắn đã hoàn toàn biến mất,

cả người cảm thấy mát lạnh, thoải mái không nói nên lời. Tử Cực Ma Đồng, Tiểu Nhã lão sư nói thật đúng, công pháp này thật quá thích hợp với mình a! Chỉ mới tu luyện lần đầu tiên đã đạt được hiệu quả như thế này. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy trước đây mình tu luyện mấy tháng cũng không bằng một khắc hấp thụ đông phương tử khí này. Giây lát sau, cảm giác mát lạnh mới dần dần biến mất, Hoắc Vũ Hạo lại mở hai mắt ra, ẩn sâu trong tròng mắt xanh lam kia đã ẩn hiện một tia màu tím. - Xem ra hiệu quả không tệ a! Đường Nhã vui sướng nhìn Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo vội vàng đứng dậy, cung kính nói: - Tạ ơn sư phụ, cảm ơn đại sư huynh. Tia màu tím trong mắt Bối Bối dần dần nhạt đi, nhưng khuôn mặt vẫn đầy vẻ mệt mỏi như trước, hắc vồ vồ vai Hoắc Vũ Hạo nói: - Chúng ta đã là người một nhà, không cần phải nói cảm ơn. Ta phải nghỉ ngơi một chút, chắc phải đến tối chúng ta mới có thể đi được. Tiểu Nhã lão sư, mọi chuẩn bị một chút rau đi. Còn tiểu sư đệ, đệ tiếp tục vận hành lại chu kỳ Huyền Thiên Công mà huynh đã dạy tối qua, cố gắng khắc sâu vào trí nhớ. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng tôn kính vị đại sư huynh này, hắc lập tức ngồi xuống, dựa theo công pháp Huyền Thiên Công, bắt đầu vận chuyển hồn lực. Nhờ Bối Bối đã hướng dẫn tạo sẵn lộ tuyến nên lần này hắc vận dụng hồn lực đi theo chu kỳ khá là dễ dàng. Hồn lực sau khi được Huyền Thiên Công tinh luyện dần dần biến thành màu trắng, một ít tạp chất còn sót lại trong hồn lực cũng bị luyện hóa trong quá trình vận chuyển. Một lúc lâu sau, Bối Bối là người đầu tiên ngừng tu luyện, tu vi hắc không thấp, sau một lúc mệt mỏi đã tan biến hết. Đường Nhã đưa lương khô cho Bối Bối, thấp giọng hỏi: - Thế nào? Bối Bối mỉm cười nói: - Lần này mọi đúng rồi. Tiểu sư đệ này quả là một thiên tài. Tuy thân thể hắc không tốt lắm, nhưng ý chí rất kiên định. Hơn nữa có thể chịu được cực khổ, tâm tính ổn định. Là một hạt giống tốt. Mà Huyền Thiên Công có thể tu bổ thân thể, có thể nói công pháp này cũng vô cùng thích hợp với hắc. Việc chúng ta có thể làm là mở cánh cửa cho hắc, còn tương lai hắc có thể phát triển đến đâu, phải dựa vào cố gắng và cơ duyên của chính đệ ấy thôi. Đường Nhã khẽ nói: - Cảm ơn. Bối Bối bật cười: - Làm sao thế? Bình thường mọi rất ít nói cảm ơn huynh mà, chẳng lẽ vì tiểu sư đệ này sao? Huynh không phải xui xẻo đến mức phải dạy dỗ

tình địch của mình chứ? Đường Nhã tức giận đánh hắt một cái: - Huynh biết muội cảm ơn việc gì mà, đừng giả ngốc nữa. Bối Bối vươn tay kéo Đường Nhã vào lòng: - Tiểu Nhã, huynh thừa nhận lúc trước huynh đồng ý gia nhập Đường Môn là vì thích muội, xem như là nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu). Nhưng sau này tu luyện công pháp Đường Môn, huynh lại phát hiện Đường Môn còn rất nhiều bí ẩn. Tuy tông môn đã xuống dốc nhưng nếu chúng ta có thể dựa vào chính mình vực dậy Đường Môn, đây chẳng phải là một chuyện thú vị sao. Vì thế những chuyện huynh làm không những là vì muội mà còn vì chính huynh nữa. Đường Nhã chớp chớp mắt: - Vậy nếu muội không thích huynh nữa, huynh có tiếp tục vì Đường Môn mà cố gắng không? Bối Bối biến sắc nói: - Đùa người ta sao? - Ha ha. Đường Nhã trêu tức Bối Bối: - Muội chỉ thích nhìn vẻ mặt bây giờ của huynh thôi, lúc nào cũng nghiêm trang đạo mạo không một sao! Bối Bối kí nhẹ vào đầu nàng: - Cái này người ta gọi là tu dưỡng tốt, đừng nghĩ ai cũng giống muội, nghĩ gì cũng đều hiện lên mặt. Đường Nhã lay lay tay hắt, ra vẻ ủy khuất: - Không được gõ đầu muội nữa, đây là mạo phạm sư tôn. À, huynh nghĩ Tiểu Hoắc có thể kiên trì ở học viện không? Bối Bối trầm ngâm: - Cũng khó nói lắm, phải xem bản thân hắt. Huynh chỉ có thể nói, nếu hắt thật sự kiên trì được mười hai năm tại học viện, thành tựu thậm chí có thể hơn cả ta. Đường Nhã kinh ngạc: - Không ngờ huynh đánh giá hắt cao như thế. Bối Bối mỉm cười: - Vũ hồn biến dị của tiểu sư đệ không hề tầm thường, huynh nói một chút muội sẽ hiểu ngay. Lần đầu hắt dùng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng so sánh với lần thứ hai cực kì khác biệt. Nói cách khác tuy hắt vẫn chưa sử dụng thành thục nhưng biên độ lại không từng phát triển. Hơn nữa hắt còn nói kỹ năng có thể tiến hóa. Nếu tương lai các hồn kỹ của hắt đều có thể tiến hóa chắc chắn hắt sẽ trở thành đệ nhất Tinh Thần Không Chế hệ Chiến Hồn Sư. Đường Nhã nói: - Chỉ là như thế khả năng tự bảo vệ lại kém một chút. Bối Bối nói: - Sai rồi, hắt căn bản không cần tự bảo vệ, chỉ dựa vào hồn kỹ trước mắt của hắt, bên cạnh hắt sẽ không thiếu người muốn gia nhập đội ngũ. Thời gian tu luyện của Hoắc Vũ Hạo dài hơn Bối Bối và Đường Nhã, hắt tu luyện đến giữa trưa mới chấm dứt. Được sự hướng dẫn của Bối Bối, hắt xem như là đã nhập môn tu

luyện Huyền Thiên Công. Sau khi tu luyện xong, ba người ăn một ít rau rồi đi về phía tây (nhất lộ hướng tây). Tỉnh Đấu Đại Sâm Lâm nằm bên trong Tỉnh La Đế Quốc, chỉ có một bộ phận nhỏ thuộc Thiên Hồn Đế Quốc. Mà học viện Sử Lai Khắc nằm tại hướng tây bắc của Tỉnh Đấu Đại Sâm Lâm, khoảng cách cũng không quá xa. Đường Nhã và Bối Bối từ hướng nam tiến vào Tỉnh Đấu Đại Sâm Lâm vì nơi ấy có ít hồn thú cường đại, độ an toàn lớn hơn một chút. Mà ở phía học viện Sử Lai Khắc hồn thú lại cực kì mạnh mẽ. Học viện Sử Lai Khắc thường xuyên có đệ tử tiến vào Tỉnh Đấu Đại Sâm Lâm liệp sát hồn thú, các hồn thú mạnh mẽ tại sâm lâm rất căm thù, thậm chí nhiều lần còn tổ chức thú triều tấn công vào học viện. Vì thế tại học viện, từ Hồn Vương trở xuống không được một mình tiến thẳng vào Tỉnh Đấu Đại Sâm Lâm, cho dù là Hồn Vương cũng cần phải có người dẫn dắt mới được phép tiến vào. Ba người Hoắc Vũ Hạo một đường chạy đến học viện, tốc độ tiến lên cũng không quá nhanh bởi vì cả bọn phải đi đường vòng qua Tỉnh Đấu Đại Sâm Lâm, quãng đường cũng gần nghìn dặm. Trên đường đi Đường Nhã và Bối Bối truyền thụ các tuyệt học Đường Môn cho hần. Hoắc Vũ Hạo lĩnh ngộ nhiều nhất chính là Huyền Thiên Công và Tử Cực Ma Đồng. Còn Khống Hạc Cầm Long, Quỷ Ảnh Mê Tung và Huyền Ngọc thủ chỉ xem như là sơ nhập mà thôi. Hoắc Vũ Hạo siêng năng khiến Bối Bối và Đường Nhã cực kì rung động. Một thiếu niên mười một tuổi lại có thể liên tục tu luyện, chăm chú nghe Bối Bối giảng thuật các kỹ năng đề cao Hồn Lực, lại không ngừng sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng đề cao cực hạn. Đến lúc nghỉ ngơi lại lập tức tu luyện Huyền Thiên Công, trong lúc phóng thích kỹ năng còn phân tâm luyện thiên Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, Khống Hạc Cầm Long và Huyền Ngọc Thủ. Cũng vì thời gian mình tưởng tu luyện Huyền Thiên Công của Hoắc Vũ Hạo khá dài mới khiến tốc độ cả bọn chậm lại nhưng Bối Bối và Đường Nhã lại không thúc giục hần, thậm chí còn gia tăng thời gian tu luyện. - Tiểu Nhã, nếu muội có thể siêng năng bằng một nửa tiểu sư đệ, thì với thiên phú của muội chắc có thể đã vượt qua huynh rồi. Bối Bối nhìn Hoắc Vũ Hạo đang khoanh chân tu luyện nói. Đường Nhã bĩu môi: - Sao huynh không tự so sánh mình với Tiểu Hoắc đi. Mà hình như trong lòng hần có gì đó thúc dục bản thân điên cuồng tu

luyện, cũng không biết chuyện này là tốt hay xấu. Bối Bối mỉm cười: - Có mục tiêu để cố gắng chắc chắn không phải chuyện xấu, hơn nữa tuổi hăn còn nhỏ, nhận thức cũng chưa nhiều, khúc mắc gì cũng có thể gỡ bỏ. Điều quan trọng nhất đối với hăn chính là trước hai mươi tuổi có thể đột phá ba mươi cấp. Lúc này Hoắc Vũ Hạo đã tỉnh táo, trên khuôn mặt còn có vài dòng bạch sắc khí lưu di chuyển, đôi mắt đậm đậm kim quang, Linh Mâu càng thêm thâm thúy. Hoắc Vũ Hạo cố gắng tu luyện cố nhiên là để tăng cường tu vi, nhưng trọng hiếu hơn chính là thể nghiệm khác biệt sau khi tu luyện Huyền Thiên Công. Được Bối Bối và Đường Nhã trợ giúp, thể chất của hăn đã có thay đổi, Huyền Thiên Công lại là một công pháp vô cùng ưu tú, bọn hăn di chuyển bốn ngày, Hoắc Vũ Hạo cũng tu luyện bốn ngày. Trong bốn ngày này Hồn Lực đã hoàn toàn chuyển hóa thành Hồn Lực của Huyền Thiên Công. Trong quá trình chuyển hóa, Hồn Lực hỗn tạp trong cơ thể hăn không ngừng được chắt lọc trở nên tinh thuần, mỗi lần tu luyện hoàn thành bản thân đều vô cùng thoải mái, hiệu quả khôi phục sức lực còn tốt hơn đi ngủ. Tuy Hồn Lực gia tăng không nhiều nhưng chất lượng lại ngày càng cao. Sau khi tu luyện Huyền Thiên Công, Hoắc Vũ Hạo cảm giác được cơ năng cơ thể tăng cường rõ rệt. Sự tiến bộ thần tốc này là lần đầu tiên trong khi tu luyện hăn cảm nhận được, làm sao lại không điên cuồng cố gắng đây. - Tiểu Hoắc, không cần phải như thế, nên nghỉ ngơi một chút đi. Nếu đệ cứ tu luyện thế này chẳng bao lâu sẽ trở thành tượng gỗ đấy. Đường Nhã nghiêm túc khuyên bảo. Hoắc Vũ Hạo gật đầu: - Vâng, lão sư. Đường Nhã buộc miệng cười: - Không cần phải vâng lời như thế, chán chết được. Đi thôi, sắp đến học viện rồi, mấy hôm nay đệ toàn tu luyện, tỷ cũng chưa kịp nhắc nhở một chút về những việc cần chú ý khi vào học viện. Nghỉ ngơi một lát thong thả đầu óc rồi lắng nghe tỷ nói.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 6: Học viện đệ nhất Đấu La Đại Lục

Chương 6: Học viện đệ nhất Đấu La Đại Lục - Hả? Hoắc Vũ Hạo đang định suy nghĩ tiếp đến công pháp Cầm Nã Thủ mà Bối Bối vừa dạy hôm qua, nghe thấy Đường Nhã nói nhất thời ngạc nhiên nói. Ba người đứng dậy tiếp tục đi, vừa đi Đường Nhã vừa giới thiệu sơ qua tình hình của học viện Sử Lai Khắc. Học viện Sử Lai Khắc được sáng lập từ vạn năm trước, Sử Lai Khắc trong cổ ngữ có nghĩa là quái vật, ý định ban đầu của người sáng lập là tạo ra một học viện chỉ có quái vật tu luyện. Khẩu hiệu của học viện Sử Lai Khắc theo lời của hội trưởng lúc đó chính là bồi dưỡng quái vật, người thường không đủ tư cách vào, mà quái vật ở đây chính là các tuyệt đỉnh thiên tài. Môn chủ đời đầu của Đường Môn cũng tốt nghiệp ở đây, cũng là thế hệ đệ tử tạo ra thời kỳ huy hoàng của học viện Sử Lai Khắc. Truyền thuyết về Thất Quái tại học viện Sử Lai Khắc đã lưu truyền rất lâu trên đại lục, nổi tiếng nhất là hai vợ chồng môn chủ Đường Môn. Sau này tuy rằng Đường Môn suy sụp nhưng học viện Sử Lai Khắc lại sừng sững như cũ, dần dần trở thành học viện đệ nhất đại lục. Sử Lai Khắc học viện hiện nay có địa vị vô cùng quan trọng, nguyên nhân của hiện tượng này bắt nguồn từ hơn bốn nghìn năm trước, Đấu La đại lục đại chiến với Tinh Nguyệt đại lục. Chiến đấu bắt đầu, bởi vì tam đại đế quốc không đồng tâm hiệp lực nên Đấu La đại lục rơi xuống hạ phong, thậm chí đã có lúc quân đội Tinh Nguyệt đại lục đánh sâu vào trong Đấu La đại lục. Vào lúc mấu chốt, viện trưởng học viện Sử Lai Khắc ra mặt lên tiếng kêu gọi, không ngờ chỉ một lần gần sáu mươi vị cường giả Phong Hào Đấu La xuất hiện trở thành thống soái của tam quân đánh tan quân đội Nhật Nguyệt đại lục. Chiến tranh kết thúc, toàn đại lục thống nhất lấy tên Đấu La Đại Lục, Nhật Nguyệt đế quốc phải cắt đất mới có thể tồn tại nhưng quân lực đã suy yếu cực kỳ, không thể gây uy hiếp đến tam đại đế quốc của Đấu La Đại Lục nữa, thực lực chỉ còn tương đương với một đế quốc. Sau trận chiến ấy thanh danh học viện Sử Lai Khắc lan xa, không chỉ vì học viện có sáu mươi cường giả Phong Hào Đấu La mà còn vì khi viện trưởng thống soái quân đội, hoàng thất ba đế quốc mới hoảng sợ nhận ra hầu hết hệ thống tướng lĩnh quân đội đều xuất thân từ học viện Sử Lai Khắc. Dưới sự điều phối của học viện Sử Lai Khắc, tam đại đế quốc mới không xuất hiện bất hòa to lớn,

cũng không dám áp đặt học viện. Từ đó về sau, học viện Sử Lai Khắc trở thành một khu vực đặc biệt, không thuộc phạm vi bất kỳ quốc gia nào. Viện trưởng các đời của học viện đều vô cùng anh minh, tuy rằng địa vị học viện tại đại lục là tuyệt đối nhưng luôn đối xử công bình với các quốc gia, học viện không hề có tư quân, số lượng lão sư cũng luôn bảo trì nhất định. Vì thế học viện Sử Lai Khắc qua bao nhiêu năm tháng vẫn thủy chung là một học viện, không hề khiến cho bất kỳ quốc gia nào có cảm giác nguy cơ. Năm tháng trôi qua, học viện đã có địa vị tuyệt đối không quốc gia nào dám dễ dàng lay động. Học viện Sử Lai Khắc nằm ở phía đông nam đế quốc Thiên Hồn, phía đông là Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, phía nam là Tinh La Đế Quốc, có thể nói học viện chính là trung tâm, là nơi giao nhau của ba đế quốc. Trước mắt Đấu La Đại Lục chia học viện làm hai bộ phận, ngoại viện và nội viện. Hàng năm học viện tuyển chừng hơn một ngàn học viên nhưng số lượng học viên tại học viện chưa từng vượt qua năm ngàn người. Sau khi tiến vào học viện, cần phải kiên trì qua mười hai năm mới được tốt nghiệp. Nói cách khác tỉ lệ đào thải tại học viện là cực kỳ cao, nếu hàng năm học viên không thể thông qua sát hạch chắc chắn sẽ bị loại khỏi học viện. Nhưng cũng vì thế, học viên có thể tốt nghiệp không ai không là thiên kiêu. Có thể nói học viện Sử Lai Khắc chính là cái nôi cường giả cho Đấu La Đại Lục. Thậm chí tình hình chính trị ngoại tại Thiên Hồn Đế Quốc, Đấu Linh Đế Quốc và Tinh La Đế Quốc còn có thể thay đổi tùy theo số lượng học viên của mỗi đế quốc thành công gia nhập học viện, có thể nói lên uy danh của nó. Còn về phía Nhật Nguyệt Đế Quốc, có thể vẫn còn thù hằn học viện nên chưa bao giờ gửi học viên tham gia. Tại Nhật Nguyệt Đế Quốc cũng có một ít học viện cao cấp, trải qua vài ngàn năm phát triển cũng đã có quy mô tương đối. Nhưng Nhật Nguyệt Đế Quốc từ sau khi bại trận luôn bị hạn chế bởi các hiệp ước hiệp thương, không thể khuếch trương thế lực, bề mặt luôn tỏ vẻ thua kém. - Tiểu Hoắc, sau khi đệ vào học viện, đầu tiên sẽ tu luyện tại ngoại viện. Ngoại viện có rất nhiều hệ, đệ nên tham gia Khổng Chế Hệ, đồng thời kiêm tu cả Hồn Đạo Hệ nữa. Đường Nhã vừa giới thiệu tình huống học viện vừa gợi ý. - Lão sư, Hồn Đạo Hệ là sao? Hoắc Vũ Hạo thắc mắc. Đường Nhã giải thích: - Hồn Đạo Hệ chính là hệ chủ yếu nghiên cứu

về Hồn Đạo khí. Nói đến Hồn Đạo khí Đường Nhã lại nghiêng rằng tức giận.

- Hồn Đạo Khí? Hoắc Vũ Hạo không hiểu hỏi, việc này cũng không trách hẳn. Học viện Sử Lai Khắc chính là học viện đệ nhất đại lục, hẳn từ nhỏ lại ở hoàn cảnh không thuận lợi, tự nhiên kiến thức sẽ không quá lớn. Bối Bối thấy sắc mặt Đường Nhã không tốt lên tiếng giải thích: - Hồn Đạo Khí này cùng Đường Môn chúng ta có quan hệ rất lớn. Theo một ý nào đó, Hồn Đạo khí chính là dùng Hồn Lực thúc dục vũ khí, Hồn Đạo Khí phẩm chất càng cao uy lực càng lớn, nói cách khác cho dù người chỉ là một Khí Hồn Sư bình thường nhưng có một kiện Hồn Đạo Khí cường đại cũng có thể có lực công kích cường đại. Mà sự phát triển của Hồn Đạo Khí cũng chính là nguyên nhân khiến Đường Môn chúng ta suy sụp. - Đường Môn chúng ta tại hơn bốn ngàn năm trước vẫn vô cùng cường thịnh. Nhật Nguyệt đại lục giao tranh với Đấu La đại lục chính là lúc Đường Môn chúng ta suy sụp. Đường Nhã oán hận nói: - Đường Môn chúng ta lấy ám khí mà thành danh, cũng lấy buôn bán ám khí làm phương tiện phát triển kinh tế. Lúc đó quốc gia nào cũng hướng chúng ta mua một số lượng ám khí nhất định, các tông môn khác cũng thế. - Hơn bốn ngàn năm trước, chiến tranh nổ ra, tam đại đế quốc dùng ám khí của chúng ta làm phương tiện chiến tranh. Kết quả mặc dù Hồn Sư ở Tinh Nguyệt Đế Quốc không quá mạnh nhưng ở phương diện Hồn Đạo khí lại có thành tựu độc đáo. Việc lấy Hồn Lực thôi động Hồn Đạo khí khiến uy lực cùng khoảng cách đều vượt qua ám khí Đường Môn. Kết quả vào lúc đầu tam đại đế quốc dùng ám khí Đường Môn tổn thất thảm trọng. - Tuy rằng cuối cùng chiến tranh kết thúc thắng lợi, nhưng ám khí Đường Môn đã bị ảnh hưởng lớn. Từ đấy về sau các quốc gia do nghi ngờ tác dụng của nó nên bắt đầu cắt giảm số lượng ám khí đặt hàng của Đường Môn. Mà Đường Môn chúng ta tuy rằng kiếm được không ít tiền, nhưng luôn làm theo chủ trương của môn chủ đời thứ nhất, đa số thu nhập đều quyên tặng ra ngoài, hoặc giúp dân nghèo cải thiện cuộc sống, hoặc xây trường, xây các công kinh công cộng. Cho nên số còn lại cũng chẳng còn bao nhiêu. - Lúc ấy, môn nhân Đường Môn còn đến mấy nghìn người. Đường Môn cực thịnh như thế nhưng tốc độ suy tàn cũng quá nhanh, chỉ hai trăm năm, Đường Môn đã hoàn toàn suy sụp. Từng là tông môn đệ

nhất đại lục, vậy mà bây giờ... huy hoàng ngày xưa đã tan biến... Đến đời của ta, cũng chỉ còn có ba người, ta, phụ thân và mẫu thân. Thế nhưng, trong một lần lập sát hồn thú, phụ thân và mẫu thân cũng đã bỏ ta mà đi. Đường Môn chỉ còn duy nhất một mình ta mà thôi. Nói đến đây, hai mắt Đường Nhã đã đầm lệ, hai tay cũng nắm chặt, cả người run run. Hoắc Vũ Hạo lẩm bẩm: - Tiểu Nhã lão sư, ám khí của Đường Môn chúng ta thật sự thua Hồn Đạo Khí này sao? Đường Nhã thở dài một hơi, nói: - Có thể xem là thế, trên Nhật Nguyệt đại lục không chỉ có Hồn Đạo Khí, mà còn có một số lượng lớn các mỏ khoáng sản quý hiếm, các khoáng sản này đều có khả năng đặc biệt là dẫn hồn lực, là nguyên liệu đặc thù để chế tạo Hồn Đạo Khí. Thế nên mấy ngày năm sau này, Hồn Đạo Khí phải triển rục rở, điều này càng làm hạn chế thị trường ám khí của Đường Môn chúng ta. Bất quá, về độ tinh xảo và thiết kế xảo diệu, chúng ta tuyệt đối hơn xa bọn họ. Nhất là những ám khí đứng đầu, chẳng qua những ám khí đó cực kỳ khó chế tạo mà thôi. Bối Bối xoa đầu Đường Nhã, nói: - Hồn Đạo Khí phát triển, quả thật đã ảnh hưởng rất lớn đến Đường Môn. Lúc đầu ta mới quen Tiểu Nhã, muội ấy còn khẳng khẳng cho là ám khí Đường Môn mạnh mẽ hơn Hồn Đạo Khí. Nhưng sự thật chứng minh, Hồn Đạo Khí có thể thay thế được vị trí của ám khí nhất định nó phải có điểm đặc biệt của riêng nó. Thứ nhất, dễ sử dụng. Thứ hai, đặc biệt thích hợp với Khí Hồn Sư, bởi vì bọn họ không có khả năng chiến đấu, nên nhờ vào Hồn Đạo Khí, bọn họ ngay lập tức liền có thể trở thành Chiến Hồn Sư, cái bọn họ cần chỉ là hồn lực thôi. Cho nên, ta và Đường Nhã đã thảo luận, quyết định sau này con đường phát triển của Đường Môn không thể bảo thủ như trước nữa, phải thay đổi chính mình. Muốn tái hiện lại huy hoàng của Đường Môn, chúng ta càng phải hiểu rõ Hồn Đạo Khí, đặc biệt phải tìm cách dung hợp ám khí Đường Môn và Hồn Đạo Khí, bởi vì sao? Sản phẩm sau khi dung hợp mới thực sự là Hồn Đạo Khí mạnh nhất. Chỉ có thế, Đường Môn chúng ta mới có cơ hội trở mình. Thế nên, miễn là đệ tử của Đường Môn, ngoài việc tu luyện hồn lực, còn phải kiêm tu Hồn Đạo Khí. Hoắc Vũ Hạo nói: - Tiểu Nhã lão sư, đại sư huynh. Nếu Hồn Đạo Khí mạnh như thế làm sao lúc trước Nhật Nguyệt đế quốc lại thua Tam quốc liên quân của chúng ta? Bối Bối cười nhạt một

tiếng, nói: - Bởi vì dù Hồn Đạo Khí rất mạnh nhưng cũng chưa đủ khả năng so sánh với lực chiến đấu của Phong Hào Đấu La. Bất quá, sau ngàn năm biến đổi đã ra đời vài loại Hồn Đạo Khí đặc biệt mạnh mẽ, thậm chí có thể uy hiếp cả Phong Hào Đấu La. Nhưng nó cũng có một nhược điểm, Hồn Đạo Khí càng mạnh thì càng cần người có thực lực thi triển. Nếu không đủ hồn lực, uy lực không thể phát huy toàn bộ. Cho nên sau khi hai khối đại lục hợp nhất, liền xuất hiện một chuyện thú vị, bên phía chúng ta thì bắt đầu học hỏi phương pháp chế tạo Hồn Đạo Khí, còn bên phía Nhật Nguyệt đế quốc cũng không ngừng nuôi dạy Hồn Sư cường đại. Suốt mấy ngàn năm, tựa hồ có chút cân đối. Được Bối Bối và Đường Nhã giới thiệu sơ lược một số chuyện, Hoắc Vũ Hạo đã mơ hồ biết được tình hình ở học viện Sử Lai Khắc. Đường Nhã kéo ống tay áo của Bối Bối lau nước mắt rồi quay sang nói với Hoắc Vũ Hạo: - Tiểu Hoắc, đối với đệ, quan trọng nhất là có thể trụ lại học viện. Ta và Bối Bối đã là đệ tử năm thứ ba. Lần này ta đã lấy được Thiên niên Hồn Hoàn nên hai chúng ta lên năm thứ tư cũng không có vấn đề gì. Bước vào năm thứ tư, tỉ lệ đào thải sẽ không còn cao nữa. Mấy năm nữa, chúng ta đều có cơ hội vào nội viện học tập. Nhưng đệ lại không, bây giờ người vào học viện, sự tình sẽ khác với chúng ta, năm thứ nhất lúc nào cũng có tỉ lệ đào thải cao nhất. Mỗi ba tháng học viện sẽ cử hành sát hạch một lần. Thông qua mới được ở lại. Đường Môn chúng ta mặc dù có thể không cần phỏng vấn nhập học nhưng có thể ở lại hay không là tùy thuộc vào bản lãnh của đệ. Ai cũng không thể giúp đệ được, hiểu không? Hoắc Vũ Hạo gật gật đầu, nói: - Tiểu Nhã lão sư, đệ sẽ nhất định cố gắng hết sức. Bất quá, với thực lực của hai người mà cũng chưa thể trở thành đệ tử nội viện sao? Đường Nhã nói: - Muốn vào nội viện đâu phải dễ như thế. Giáo huấn của Sử Lai Khắc học viện chưa từng thay đổi. Ngoại viện là theo yêu cầu của Tam đại đế quốc, sau này mới được xây dựng, mục đích chỉ là đào tạo thêm nhiều Hồn Sư mới. Nhưng, nội viện lại khác, đây mới là đệ tử thật sự của Sử Lai Khắc học viện. Họ không ai không là thiên tài, thậm chí có thể nói là quái vật. Những đệ tử ngoại viện kiên trì được đến năm sáu sẽ thi tuyển một lần, thông qua là tốt nghiệp. Trong đó, những người ưu tú nhất mới có cơ hội sát hạch trở thành nội môn đệ tử. Học tập tại nội viện cũng

phải thêm sáu năm nữa... Nghe nói, những người từ nội viện tốt nghiệp, ít nhất cũng là cường giả cấp Hồn Đế a! - Lợi hại vậy a! Hoắc Vũ Hạo nghe đến đây, tâm trí đã hoàn toàn bị hấp dẫn, hẳn tưởng tượng đến một ngày, bản thân trở thành nội môn đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, rồi quay về phủ Công Tước thỉnh ra di hài mẫu thân, mẫu thân nhất định sẽ rất mãn nguyện. Nghĩ thế, nắm tay hẳn lại càng nắm chặt hơn. Bối Bối nghiêm túc nói: - Còn hơn thế nữa. Ta đã từng gặp qua một vị sư huynh nội viện. Vị sư huynh kia một mình tiến vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, đánh bại ba đầu Vạn niên Hồn Thú, mà chỉ là đánh bại thôi chứ không phải giết chết nữa, sau đó còn mang cả ba con về học viện. Nghe nói đấy là nhiệm vụ sát hạch năm thứ mười. Đường Nhã nói: - Ta cũng từng nghe nói, có một vị học trưởng năm mười hai, sau khi tốt nghiệp tu vi đã là Hồn Thánh bảy mươi cấp, Hồn Hoàn còn có một Thập niên Hồn Hoàn màu hồng. Vị học trưởng kia hiện giờ đã được giữ lại học viện, đào tạo thành viện trưởng kế nhiệm. Nghe hai người bọn họ kể chuyện, Hoắc Vũ Hạo lại càng nôn nao, mấy ngày nay hẳn ở cùng Bối Bối và Đường Nhã, hẳn mới biết khi tu luyện có một vị lão sư sẽ tốt như thế nào. Sử Lai Khắc học viện chắc chắn là một lực chọn tốt nhất a! Hẳn âm thầm phát thệ, bất luận phải trả giá gì, cũng phải cố gắng được ở lại học viện, sau này tranh thủ cơ hội trở thành đệ tử nội viện. Tâm trạng hết sức kích động, Hoắc Vũ Hạo lại không kiềm được mà suy nghĩ đến mấy môn tuyệt học của Đường Môn. Giới thiệu của Đường Nhã và Bối Bối về Sử Lai Khắc học viện đã hoàn toàn đốt lên ngọn lửa nhiệt huyết trong lòng hẳn. Bối Bối và Đường Nhã đi bên cạnh, nhìn bộ dạng của hẳn không khỏi mỉm cười. Bọn họ lúc mới đến Sử Lai Khắc học viện không phải cũng thế sao? Mấy canh giờ sau, cuối cùng Hoắc Vũ Hạo đã thấy được học viện Sử Lai Khắc. Gọi nó là tòa học viện cũng không chính xác, phải nói là một tòa thành thị. Ra khỏi rừng rậm đến thẳng đường lớn, xa xa phía trên bình nguyên là một dãy tường thành cao cao mở rộng ra tứ phía. Sử Lai Khắc học viện được xây dựng trên một bình nguyên, diện tích cực lớn. Bản thân nó cũng là một tòa thành thị, tên là Sử Lai Khắc thành. Trên Đấu La Đại Lục, Sử Lai Khắc thành có thể nói là thành thị lớn thứ hai thứ ba, trong thành có hơn hai trăm vạn dân. Tòa thành thị này thuộc quyền sở hữu của

Sử Lai Khắc học viện, hoàn toàn không phụ thuộc vào bất cứ quốc gia nào. Chỉ cần điểm này thôi, những học viện khác đã không thể so sánh rồi. Sử Lai Khắc học viện không nằm ở trung tâm thành thị, mà tọa lạc tại phía đông, bởi vì ở đây cách Tinh Đấu Đại Sâm Lâm tương đối xa. Bốn phía Đông Tây Nam Bắc của Sử Lai Khắc thành đều giáp với một quốc gia, giao thông cực kỳ thuận lợi, đồng thời cũng là thành thị thuận lợi trao đổi buôn bán cho cả bốn đế quốc. Thêm vào sự tồn tại của Sử Lai Khắc học viện, nên ở đây cực kỳ an ninh, giao dịch ở đây tuyệt đối an toàn, vì thế mỗi khi thương nhân của tam đại đế quốc muốn trao đổi hàng hóa đều chọn địa điểm là Sử Lai Khắc thành. Ba phía Bắc - Tây - Nam của Sử Lai Khắc thành đều có thể thoải mái ra vào, chỉ riêng phía Đông là thuộc về riêng Sử Lai Khắc học viện. Hoắc Vũ Hạo được Đường Nhã và Bối Bối dẫn đến cửa thành phía Đông. Đường nghỉ phía đông tòa thành chỉ có Sử Lai Khắc học viện mà nghỉ nơi này vắng vẻ, thực ra bên ngoài cửa thành có đến hơn năm ngàn người, ở đây phi thường náo nhiệt. Đa số tiểu thương đều đã nghe tin và đến, nên hiện tại ngoài thành còn muốn náo nhiệt hơn trong thành. - Tiểu sư đệ, đệ lần này may mắn đến đây đúng dịp học viện tuyển học viên mới, nên có thể thuận lợi gia nhập. So với ta và Tiểu Nhã thấp hơn ba lớp. Bình thường muốn nhập học phải trải qua một kỳ sát hạch và cần có một thư đệ cử do chính chủ thành của một trong tam đại đế quốc cấp. Hàng năm vào thời gian này, là lúc Sử Lai Khắc thành náo nhiệt nhất. Hoắc Vũ Hạo thấp giọng hỏi: - Đại sư huynh, sát hạch có khó không? Bối Bối ngập ngừng, liếc mắt nhìn Đường Nhã. Đường Nhã thẳng thắn nói: - Đệ ấy sớm muộn gì cũng biết thôi. Có khi sau khi đệ ấy biết lại càng có động lực tu luyện hơn nữa. Tiểu Hạo à, muốn vào được học viện Sử Lai Khắc phải đạt hai yêu cầu, thứ nhất không quá mười hai tuổi, yêu cầu còn lại là Hồn Lực không được thấp hơn cấp mười lăm. Hiện giờ có thể nói, xét theo yêu cầu này, đệ không hợp cách rồi. Đây là sự thật, không phải là nàng nói quá lên để Hoắc Vũ Hạo có động cơ nỗ lực, hẳn đã nỗ lực quá nhiều rồi. Hoắc Vũ Hạo nghiêm túc nói: - Ba tháng nữa là đến lần sát hạch đầu tiên, cũng là sát hạch hồn lực phải không? Với thân thể của hãn, muốn trong ba tháng tu vi tăng từ cấp mười một lên cấp mười lăm thật là một nhiệm vụ bất khả thi. Bối Bối

lắc đầu nói: - Không, sát hạch của Sử Khắc Lai học viện lúc nào cũng là chiến đấu thực tế. Có một vị lão sư từng nói, số liệu trên giấy so với chiến đấu thực tế cách nhau một trời một vực. Hoắc Vũ Hạo nghiêm túc gật đầu, nói: - Tiểu Nhã lão sư, đại sư huynh, có lẽ hiện giờ đệ không bằng ai, nhưng sau này đệ nhất định sẽ vượt qua tất cả bọn họ. Bối Bối so với Hoắc Vũ Hạo thì cao hơn một cái đầu, hấn choàng vai Hoắc Vũ Hạo, nói: - Đi thôi, nếu sau ba tháng nữa đệ có thể vượt qua thì sư huynh đây tin chắc đệ sẽ có thể đi đến cuối cùng. Bối Bối và Đường Nhã dẫn Hoắc Vũ Hạo đi vòng qua đám người rồi vào cổng thành phía đông. Ở cửa thành đông, có hơn mười người trạc tuổi bọn họ đang đứng thủ hộ, mỗi người đều mặc trang phục màu vàng, trên ngực có thêu một phù hiệu màu xanh biếc. Đây là đồng phục của đệ tử ngoại viện năm ba. Thấy Bối Bối, đám thanh niên này liền lộ ra vẻ kính nể, nói: - Chào Bối sư huynh. Bối Bối mỉm cười đáp lễ, sau đó nói vài câu với người dẫn đầu, người học viên kia nhìn thoáng qua Hoắc Vũ Hạo, lập tức gật đầu nói: - Bối sư huynh đã nói thế thì còn chuyện gì phải nghi ngờ nữa, các người dẫn cậu bé này vào đăng kí đi. Bối Bối nhìn hấn mỉm cười, giơ lên ngón cái tay phải, nói: - Cảm ơn các huynh đệ, lát nữa để ta mời các huynh đệ một bữa. Người nọ cũng không khách sáo, cười ha ha nói: - Tất nhiên rồi. Có cơ hội ăn miễn phí chúng ta sẽ không bỏ qua đâu. - Nhất định sẽ không làm mọi người thất vọng. Bối Bối nói xong liền cùng Đường Nhã dẫn Hoắc Vũ Hạo đi. Cách đó không xa, một học viên mới quay sang hỏi tên đệ tử vừa sát hạch hấn. - Học trưởng, vị học trưởng vừa rồi là ai thế? - Đó là Bối sư huynh, hấn tên là Bối Bối nhưng mọi người thường gọi hấn là Phích Lịch Bối Bối. Hấn có Thú vũ hồn đỉnh cấp, Lam Điện Phách Vương Long, hơn nữa còn có dị bẩm thiên phú. Mười ba tuổi đã đột phá cấp ba mươi, nghe nói, hiện tại có thể hấn đã gần đến cấp bốn mươi, khoảng hai năm nữa là đột phá trở thành Hồn Tông. Là một trong những người giả tại ngoại viện. Nếu không vì Đường Nhã học muội, với thực lực của Bối sư huynh, có lẽ sớm đã khảo hạch vào lớp năm rồi. Nếu hấn đột phá được cấp bốn mươi thì khảo hạch của lớp sáu chưa chắc đã làm khó được hấn. Bối Bối sư huynh chẳng những có thực lực, còn luôn giúp đỡ mọi người, có thể nói là người được yêu mến nhất tại ngoại viện. Ở ngoại

viện, Bối sư huynh là người trong mộng của rất nhiều nữ đệ tử, nhưng người hãn yêu duy nhất chỉ có Đường Nhã học muội, hãn vì nàng đã cự tuyệt không biết bao nhiêu học tử, học muội. Nghe nói có mấy sư tử trong nội viện cũng có cảm tình với hãn nữa. Ai cũng nói, cùng lắm là hai năm nữa, Bối sư huynh nhất định có thể tiến vào nội viện. Bối Bối và Đường Nhã dẫn Hoắc Vũ Hạo vào trong học viện Sử Lai Khắc, nơi này khác hẳn so với tưởng tượng của Hoắc Vũ Hạo, khuôn viên rộng lớn, khung cảnh tuyệt đẹp, thậm chí khắp nơi, không khí trong lành tươi mát. Đi ở trên đường, nhìn đâu đâu cũng thấy cây cối um sùm, những thực vật này rõ ràng luôn được chăm sóc cẩn thận. Đi về trước hai trăm thước, đập vào tầm mắt là một tòa các pho tượng thật lớn. Ở đây có tổng cộng mười pho tượng, tất cả đều cao khoảng mười thước, và hoàn toàn được làm bằng đá hoa cương cứng rắn nhất. Hàng đầu tiên có ba pho tượng, pho tượng ở giữa là một lão giả mang kính, miệng nở nụ cười, dáng người hơi mập nhìn qua rất phúc hậu. Bối Bối chỉ Hoắc Vũ Hạo: - Vị ở giữa chính là người sáng lập học viện Sử Lai Khắc, cũng là viện trưởng đầu tiên: Phất Lan Đức. Người bên trái hãn là một trong những tổ tiên của ta, là người sáng tạo cơ sở giảng dạy cho các hệ vũ hồn, Ngọc Tiểu Cường, danh xưng Đại Sư. Mẫu thân của ta chính là trực hệ của người. Người con gái bên phải cũng là tổ tiên của ta, Liễu Nhị Long, là vợ của Đại Sư. Hai vợ chồng họ và viện trưởng Phất Lan Đức hợp lại Hoàng Kim Thiết Tam Giác. Nếu nói viện trưởng Phất Lan Đức là người sáng tạo học viện, vậy hai người kia chính là những người đã bồi dưỡng ra Sử Lai Khắc Thất Quái. Vị đại sư nhìn qua là một trung niên gầy yếu, còn nữ tử lại có phong tử yếu điệu. Phía sau ba người là bảy pho tượng, Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy pho tượng đầu tiên lập tức mỉm cười. Đây là một gã thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn, đặc biệt nhất là đôi mắt. Trên trán hiện lên chữ Vương, tuy chỉ là một pho tượng nhưng khí thế vô cùng cường đại. - Bảy pho tượng phía sau Hoàng Kim Thiết Tam Giác chính là Sử Lai Khắc Thất Quái. Người đứng đầu là lão đại Bạch Hồ Đấu La Đái Mộc Bạch, vị thứ hai là Hương Tràn Đấu La Áp Tư Tạt, thứ ba chính là tổ tiên của Đường Môn chúng ta, Thiên Thủ Đấu La Đường Tam. Trong bảy người Đường Tam là anh tuấn nhất, một mái tóc màu lam phiêu dật, trang phục

đơn giản, trên pho tượng còn có lam sắc đăng mạn của vũ hồn Lam Ngân Thảo không ngừng xoay quanh, khoe miệng lại mỉm cười bình thản, ánh mắt như hướng về nữ tử thứ năm trong thất quái. - Người thứ tư là Tà Phượng Đấu La Mã Hồng Tuấn, vị thứ năm chính là thê tử của Thiên Thủ Đấu La, Nhu Cốt Đấu La Tiểu Vũ. Nghe nói người chính là một Thập vạn niên Hồn Thú tu luyện thành người. Người thứ sáu là Hồn sư phụ trợ cực mạnh Cửu Bảo Đấu La Trữ Vinh Vinh, cũng là thê tử của Hương Tràng Đấu La. Vị cuối cùng là U Minh Đấu La Chu Trúc Thanh, là thê tử của Bạch Hồ Đấu La Đái Mộc Bạch. Bảy pho tượng tuy hình thể khác nhau nhưng đều hiện ra khí tức cường đại của Phong Hào Đấu La. Ánh mắt Đường Nhã dừng lại trước pho tượng Thiên Thủ Đấu La Đường Tam. Sau đời Thất Quái Sử Lai Khắc, ngàn vạn năm trôi qua, học viện Sử Lai Khắc xuất hiện vô vàn thiên tài cường giả, nhưng số lượng pho tượng vẫn chỉ là mười không hề tăng thêm. Bối Bối giới thiệu với Hoắc Vũ Hạo: - Từ đây bắt đầu chia đường, bên trái là phân viện Vũ Hồn, bên phải là phân viện Hồn Đạo. Đây cũng là hai đại phân bộ của học viện Sử Lai Khắc. Nói một cách tương đối, phân viện Vũ Hồn lớn hơn phân viện Hồn Đạo một ít. Trong phân viện Vũ Hồn lại phân chia nhiều hệ. Trước tiên chúng ta đến phân viện Vũ Hồn báo danh, phải thông qua sát hạch mới có tư cách báo danh phân viện Hồn Đạo. Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo còn lưu luyến trên mười pho tượng, trong đầu hồi tưởng đến truyền thuyết mà mẫu thân từng kể qua, từng đạo cảm giác rung động không ngừng xuất hiện. Phía trái pho tượng là một con đường lớn đủ để bốn năm xe ngựa đi qua cùng lúc, ven đường còn có một tấm bảng hướng dẫn viết bốn chữ Bờ Hồ Tiểu Kính. Bên phải có thể mơ hồ nhìn thấy một mảng nước mênh mông, nói cách khác mười pho tượng đứng dựa vào ao hồ phía sau. Đường Nhã nhìn thấy ánh mắt Hoắc Vũ Hạo, kiêu ngạo nói: - Hồ này là vì kỷ niệm tổ tiên Thiên Thủ Đấu La của Đường Môn chúng ta mà xây nên, tên gọi Hải Thần Hồ. Trong truyền thuyết tổ tiên Đường Tam chính là người kế thừa của Hải Thần. Nội viện của học viện nằm tại một hòn đảo ở giữa hồ, toàn bộ đệ tử ngoại viện đều xem việc có thể đến giữa hồ là vinh quang. Bối Bối nhìn sâu vào hướng giữa hồ, ánh mắt toát lên vẻ kiên định. Hải Thần Hồ vô cùng to lớn, đường mòn bờ hồ từ

hướng nam kéo dài kéo đến hướng tây, phải đi một lúc nữa đường mòn mới bắt đầu nhỏ lại, một quảng trường rộng lớn xuất hiện trước mắt, bên cạnh còn có một tấm bảng ghi quảng trường Sử Lai Khắc. Phía sau quảng trường là những tòa Giáo Học Lô to lớn, các Giáo Học Lô màu sắc không giống nhau, chủ yếu là trắng, vàng, đen, tím. Khá xa ở hướng bắc quảng trường tựa hồ còn có một tòa Giáo Học Lô màu xám. Bối Bối chỉ vào một Giáo Học Lô: - Màu sắc Giáo Học Lô đại biểu cho các cấp khác nhau, dựa theo Hồn Hoàn mà phân chia. Giáo Hồn Lô màu trắng là dành cho học viên vừa tiến nhập, tương tự như Thập niên Hồn Hoàn, năm hai và năm ba màu vàng, năm bốn và năm màu tím, năm thứ sáu màu đen. Có thể bước ra từ Giáo Học Lô màu đen thì xem như đã tốt nghiệp học viện. - Giáo Học Lô màu xám ở phía xa kia là thuộc Hồn Đạo hệ, từ diện tích thì Hồn Đạo Hệ chiếm một phần ba học khu, Vũ Hồn Hệ chiếm hai phần ba. Ngoài các Giáo Học Lô còn có rất nhiều học tràng, tựa như Đấu Hồn tràng, khu sát hạch, khu ký túc xá, khu vực của các giáo sư... Giáo Học Lô màu trắng là nơi chiêu mộ tân sinh, khoảng cách cũng gần bờ hồ tiểu kính nhất, ba người Hoắc Vũ Hạo đi dọc theo sườn nam tiến vào bên trong. Vì đang ở thời điểm nhập học nên khu vực Giáo Học Lô dành cho tân sinh khá nhộn nhịp, một ít học viên vừa thông qua sát hạch đang đăng ký báo danh. Được Bối Bối và Đường Nhã dẫn dắt, quá trình đăng ký vô cùng thuận lợi. Học phí là Bối Bối đóng, một năm học phí cần đến mười kim hồn tệ, đã đóng rồi nhưng nếu không thông qua sát hạch cũng sẽ không được hoàn lại. Nhận lấy chìa khóa ký túc xá, hai bộ đồng phục cùng một huy chương màu trắng, Hoắc Vũ Hạo đi theo Đường Nhã, Bối Bối tiến đến Giáo Học Lô của tân sinh. Đường Nhã nói: - Tiểu Hoắc, ký túc xá nằm ngay sau lưng Giáo Học Lô, là nơi lớn nhất học viện. Ba ngày sau mới chính thức khai giảng, đệ có thể tập làm quen với hoàn cảnh xung quanh. Học phí năm đầu tiên chúng ta đóng cho đệ, những thứ còn lại phải do đệ tự lo rồi. Học viện thường tổ chức nhiều trận đấu hoặc nhiệm vụ, chiến thắng sẽ nhận được phần thưởng. Đệ đã là Hồn Sư, sau khi đăng ký vào học viện mỗi tháng còn có thể nhận được tiền phụ cấp từ tam đại đế quốc, nếu chỉ để dùng cơm chắc cũng đủ. Hoắc Vũ Hạo ghi nhớ lời nói của Đường Nhã, đang chuẩn bị cáo biệt hai

người, Bối Bối liếc qua nhìn thấy một phần thông báo liền thoáng nhú mày. Hoắc Vũ Hạo không cần tiến đến, vận chuyển hồn lực, năng lực cường đại của Linh Mâu lập tức phát huy, nhìn rõ thông báo. Mẫu thân đã từng dạy hẳn lúc nhỏ, tuy chưa học chính thức nhưng trình độ văn hóa của Hoắc Vũ Hạo cũng không kém. Trên thông báo ghi, chủ nhiệm lớp Một ban Tân Sinh: Chu Y, chủ nhiệm lớp Hai ban Tân Sinh... Chu Y? Mình hình như cũng là lớp Một ban Tân Sinh a? Bởi vì Hoắc Vũ Hạo báo danh sớm nên đã được xếp vào lớp Một ban Tân Sinh. Đường Nhã cũng đã phát hiện ánh mắt Bối Bối, nhìn lại cũng kinh hô: - Á? Sao lại lão lão sư biến thái Chu Y này? Người này không phải là chủ nhiệm ban Tam sao? Tại sao lại xuống ban Tân Sinh bên này? Bối Bối cười khố: - Nghe nói bởi vì Chu lão sư quá nghiêm khắc nên số học viên vừa rồi có thể lên năm bốn chỉ có một phần mười, các học viên lại hợp sức báo lên viện trưởng nên Chu lão sư mới tạm thời bị dời ban. Tiểu sư đệ, đệ nên cẩn thận một ít, tuy học viên quá vất tại ngoại viện không nhiều nhưng lão sư quá vất lại không thiếu, Chu lão sư này chính là một trong số đó!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 7: Tân sinh nhập học

Chương 7: Tân sinh nhập học Nghe Bối Bối nói về vị sư phụ sắp dạy mình, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn chấn động. - Đại sư huynh, học viện mặc kệ cách làm của vị lão sư này sao? Bối Bối thấp giọng nói: - Chu Y lão sư tuy rằng nghiêm khắc nhưng là một lão sư giỏi. Những người từng theo học người, không ai nói vị lão sư này dạy không tốt. Chỉ là Chu lão sư yêu cầu rất cao lại còn cực kỳ nghiêm khắc nữa. Nhưng, miễn có thể trụ lại ai cũng đều nổi bật, hơn nữa có không ít người đạt được tư cách tiến vào nội viện. Lần này lão sư gây lớn chuyện quá nên mới bị hạ lớp thế này. Mà thôi cũng không sao, đây chưa hẳn là chuyện xấu, miễn đệ cố gắng thì sẽ qua được thôi. Hoắc Vũ Hạo thở dài nói. - Thì ra là thế. Tiểu Nhã lão sư, đại sư huynh, các người đi trước đi, bây giờ đệ về ký túc xá. Bối Bối mỉm cười: - Được,

huynh và Tiểu Nhã lão sư cũng phải đi kiểm tra thăng cấp, nếu mọi chuyện thuận lợi, chúng ta sẽ là học viên năm tư. Huynh ở phòng 316 trong ký túc xá, có việc gì cứ vào đó tìm huynh. Bối Bối và Đường Nhã thật sự còn rất nhiều việc phải làm nên lúc này khá vội, Đường Nhã nóng lòng đạt được Hồn Hoàn thứ ba cũng vì kì kiểm tra lên cấp này. Sau khi lên lớp còn phải xử lý nhiều việc nữa. Hoắc Vũ Hạo có gan một mình vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, lại còn có khả năng tự mình lập sát hồn thú, bọn họ cũng không cần quá lo lắng. Giáo Học Lôu của học viên năm nhất màu trắng, năm hai và năm ba màu đen, Hoắc Vũ Hạo đi qua ba tòa nhà này liền thấy được tòa ký túc xá. Ký túc xá chiếm một diện tích cực lớn, mặc dù là một tòa nhà thống nhất nhưng bên ngoài lại được sơn đến bốn màu: vàng, trắng, đen, tím. Rõ ràng đây là tượng trưng cho bốn khu vực của các cấp lớp khác nhau. Tòa nhà này tổng cộng có đến sáu tầng. Hoắc Vũ Hạo đi đến cổng ký túc xá màu trắng, phía trong có một vị lão nhân đang ngồi. Lão nhân này mặc trang phục màu xám, mặt đầy vết nhăn, đôi mắt lơ mơ, mí mắt sụp xuống, bộ dạng gần đất xa trời. Lão đang ngồi tựa vào ghế trông hết sức thoải mái, ánh mắt trời từ bên ngoài vừa vắn chiếu lên người lão. Hoắc Vũ Hạo từ từ tiến vào, cung kính nói: - Đệ tử xin ra mắt lão gia gia, đệ tử là tân sinh năm nay, lần đầu đến ký túc xá. Ngài có cần kiểm tra huy chương tân sinh của đệ tử không? Lão nhân kia cũng không ngẩng đầu lên, tay phải run rẩy giơ lên, thều thào nói: - Huy chương và chìa khóa ký túc xá đâu, đưa cho ta xem. Hoắc Vũ Hạo vội vàng lấy ra. Lão giả cầm xem một lát rồi trả lại cho hắn. - Đi đi, phòng 108, lầu một, phòng thứ ba bên trái. Từ tầng bốn trở lên là ký túc xá của nữ sinh, không thể vào. Nếu bị phát hiện lập tức khai trừ. - Cảm ơn ngài. Hoắc Vũ Hạo lại cúi chào lão giả một cái rồi mới quay người rời đi. Lão nhân vẫn tiếp tục giữ nguyên tư thế cũ, thì thào nói: - Một đứa nhỏ lễ phép, thật hiếm thấy. Trước khi Hoắc Vũ Hạo đến, cũng có vài tên tân sinh đi ngang, nhưng chẳng có ai buồn chú ý đến hai người, chỉ cứ thế mà vào. Lão cũng không ngăn cản bọn họ, chỉ nằm thiu thiu ngủ ở trên ghế kia. Hoắc Vũ Hạo dựa vào lời chỉ dẫn của lão gác cửa, rất dễ dàng tìm được phòng của mình. Các phòng trong ký túc xá xếp thành một dãy ngang, trên hành lang đầy những cánh cửa, phía trên mỗi cánh cửa đều

có một cái bảng nó viết số phòng. Ở cuối mỗi dãy phòng là phòng vệ sinh. Hắc lấy chìa khóa ra mở cửa phòng, cửa vừa hé mở, một tầng bụi khí ập thẳng vào mặt hắc, hắc vội vàng tránh sang một bên, rồi nín thở đi đến mở cửa sổ. Căn phòng này phải ít nhất một tháng rồi không có người ở. Chỗ nào cũng phủ một lớp bụi dày. Hoắc Vũ Hạo mở cửa sổ xong mới từ từ quan sát căn phòng. Phòng cũng không to lắm, nhưng lại vuông vức, hai chiếc giường đã chiếm một diện tích lớn, bên cạnh là một cái bàn và hai tủ quần áo, ở phía trên còn có một cái đèn ngủ, trên tường có mấy chỗ kim chích nhô ra, lúc này Bối Bối đã nói với hắc, đèn ngủ này chỉ là một kiện Hồn Đạo Khí đơn giản, còn kim chích nhô ra kia chính là chỗ để rút hồn lực vào. Sau khi thông gió được một lúc, căn phòng lại tràn ngập không khí trong lòng, Hoắc Vũ Hạo nhìn một lượt khắp phòng, tuy căn phòng này không lớn nhưng trong lòng hắc lại có chút kích động không nói nên lời. Từ hôm nay, đây là chỗ hắc ở trong năm đầu nhập học, sắp tới hắc còn có một người bạn cùng phòng nữa. Có lẽ nên lau chùi quét dọn một chút đã. Đây gọi là con nhà nghèo thường tháo vát giỏi việc, tuy hắc là con của Công Tước nhưng từ nhỏ đã sống cuộc sống của một người bình thường, lúc này trước khi vào kí túc xá hắc có mua một cái chậu nhỏ, còn xin một cái giẻ lau cũ trong nhà trọ, bây giờ hắc đã bắt tay vào dọn dẹp rồi. Thoáng cái nửa canh giờ, dưới cặp mắt Linh Mâu của hắc, căn phòng đã hoàn toàn sạch sẽ, một hạt bụi cũng không còn. Tuy căn phòng vẫn vậy, nhưng không khí tươi mát hơn nhiều. Hoắc Vũ Hạo không định mua chăn đệm gì cả, hắc suốt ngày chỉ tu luyện thôi, có tấm ván lót giường đã thỏa mãn rồi. Lúc này bụng hắc sôi lên một tiếng, hắc liền ra ngoài hỏi thăm nhà ăn ở đâu. Mỗi cấp lớp đều có một nhà ăn riêng nằm ngay sau lưng ký túc xá. Hoắc Vũ Hạo vừa trông thấy nhà ăn liền lắp bắp kinh hãi. Giờ này nhà ăn cũng không có nhiều người, khá là trống trải. Ở phía trong không có bàn ghế gì, chỉ có một nơi rửa tay, một dãy cửa chắn, phía trên có treo bảng giá, giá tăng dần từ phải sang trái. Nhà ăn mà không có nổi một cái bàn ngồi hay sao? Trước cửa vào nhà ăn còn viết một dòng: "Không được mang thức ăn khác vào nhà ăn." Tuy thế, hắc cũng chỉ kinh ngạc một chút rồi tiến tới cửa chắn có treo bảng giá thấp nhất mua một đĩa cơm cài thìa. Tuy là món ăn rẻ nhất

nhưng khi hăn ăn vào lại cảm thấy rất ngon, có ăn đã tốt rồi, hăn cũng không đòi hỏi gì nhiều, hơn nữa giá cả cũng rất rẻ, mỗi hai đồng tiền thôi. Mỗi tháng hăn có thể lĩnh một kim tệ, tiết kiệm một chút cũng đủ ăn cơm. Hoắc Vũ Hạo vừa ăn vừa quan sát xung quanh, lúc này hăn mới phát hiện hóa ra món ăn đắt nhất ở đây phải đến mấy kim tệ. Ăn xong hăn lại nhanh chóng trở về ký túc xá, hăn biết rõ thực lực bản thân thua kém những tân sinh khác rất nhiều nên không thể lãng phí quá nhiều thời gian. Hăn về đến phòng liền lên giường khoan chân mình tưởng, bắt đầu tu luyện Huyền Thiên Công. Mặc dù tốc độ tu luyện của hăn không thể nào so với Đường Nhã hay Bối Bối, nhưng so với trước kia đã tiến bộ hơn rất nhiều rồi. Hơn nữa trên đường đến học viện hăn cũng không ngừng tu luyện, nên gần như toàn bộ hồn lực đầy tạp chất của hăn đã chuyển hóa thành Huyền Thiên Công. Mà những hồn lực trở thành Huyền Thiên Công cũng mang lại rất nhiều lợi ích cho hăn vì trong quá trình vận chuyển Huyền Thiên Công cũng đồng thời tu bổ lại kinh mạch của hăn. Mặc dù biến đổi rất nhỏ, nhưng có câu tích tiểu thành đại, tiếp tục kiên trì một thời gian dài, thể chất hăn sẽ được cải thiện hơn rất nhiều. Hoắc Vũ Hạo đã sắp xếp ổn thỏa thời gian mỗi ngày của mình. Sáng sớm tu luyện Tử Cực Ma Đồng. Sau đó dùng một canh giờ luyện tập Không Hạc Cầm Long, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ và Huyền Ngọc Thủ. Bối Bối đã dạy hăn một ít thủ pháp cầm nã. Thời gian còn lại, ngoại trừ ăn cơm, hăn dùng để tu luyện Huyền Thiên Công. (Thủ pháp cầm nã bao gồm tám thủ pháp: câu, giật, buông, bắt, chộp, điểm, khóa, đẩy) Hồn Lực là trụ cột của hồn sư. Hiện tại hăn phải dùng thời gian nhiều nhất để tu luyện Huyền Thiên Công. - Đúng vậy, công pháp này thật không tệ, rất thích hợp tình huống hiện tại của người. Nhân loại các người thật có bản lĩnh. Hoắc Vũ đạo vừa tiến nhập vào trạng thái tu luyện, đột nhiên trước mắt hóa thành một mảng màu trắng. Thanh âm của Thiên Mộng Băng Tâm vang lên trong Tinh thần thức hải của hăn. - Thiên Mộng ca? Hoắc Vũ Đạo vui sướng kêu lên. Thanh âm của Thiên Mộng Băng Tâm có chút uể oải vang lên: - Mấy ngày nay thân thể của người thay đổi không ít, đã bắt đầu tốt dần lên. Năng lực của thân thể cũng dần tăng cường. Không sai, không sai. Những công pháp người tu luyện rất thích hợp với người. Nhất là công

pháp minh tướng và phương pháp luyện tập ánh mắt kia. Bốn kỹ năng ta đưa cho người đều cảm nhận được rồi chứ. Người phải thường xuyên tập luyện, nhất là kỹ năng cuối cùng, cùng kết hợp với phương pháp luyện mắt người đang luyện, hiệu quả rất tốt, coi như là tạo nền móng cho người sau này tu luyện hồn kỹ công kích. Tình huống này so với dự đoán của ta còn tốt hơn. - Thiên Mộng ca, ta nhất định cố gắng tu luyện. Lại nghe được thanh âm của Thiên Mộng Băng Tầm, Hoắc Vũ Hạo khẳng định chính mình dung hợp với Bách vạn niên Hồn Thú không phải là giấc mơ. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Ta cảm thấy mệt quá, cần phải ngủ một lát, người cứ tu luyện đi. Đến khi người đột phá cần Hồn Hoàn thứ hai, ta sẽ tự tỉnh dậy. Lúc đó ta sẽ giao cho người Vũ Hồn thuộc tính băng hệ, cũng có thể là Vũ Hồn có chủ, làm cho người tăng vọt về chất. Hoắc Vũ Hạo nói: - Nếu ta muốn tìm ca thì phải làm thế nào? Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Nếu người gặp nguy hiểm, tự nhiên ta sẽ giúp người, an tâm đi. Chỉ có người sống ta mới có thể tồn tại a. Ta đi ngủ đây... Bạch quang vụt tắt, Hoắc Vũ Hạo cũng tỉnh táo lại. Hắn phát hiện lúc này bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen. Hắn đã tu luyện ít nhất hơn ba canh giờ, Huyền Thiên Công trong cơ thể dường như có chút tiến bộ. Lúc này đã là buổi tối, hắn có chút đói bụng, nhưng nhìn sắc trời bên ngoài, hắn đã qua thời gian dùng cơm ở nhà ăn. May mắn trong túi quần của hắn còn thừa chút ít lương khô, hắn rót cốc nước ăn cho đỡ đói, sau đó lại tiếp tục tu luyện theo lịch hắn ra vạch sẵn. Sáng sớm, sau khi hấp thu lực lượng Tử khí, Hoắc Vũ Hạo trở lại phòng, bắt đầu tu luyện mấy môn tuyệt học của Đường Môn. Mấy môn tuyệt học này hắn cũng mới chỉ có thể luyện được sơ sơ, hơn nữa hắn cũng không dốc hết tinh thần ở phương diện này. Sau khi kết thúc, trời đã sáng hẳn. Rửa mặt xong, Hoắc Vũ Hạo đi vào nhà ăn mua cơm. Vừa vào đến nhà ăn, mặt mày hắn lại nhăn nhó. Từ sau khi hắn tu luyện Huyền Thiên Công, lượng cơm hắn cần rất nhiều, cần đủ dinh dưỡng để tăng cường thể chất, tuy nhiên hắn lại không có tiền. Đại sư huynh đã đóng học phí cho hắn, hắn làm sao có thể mở miệng mượn tiền Bối Bối. Cũng may cho hắn là nhà ăn bán điểm tâm cũng không có quá nhiều món, hơn nữa cũng rất tiện nghi. Hoắc Vũ Hạo mua mấy quả trứng chim cùng một chén cháo. Hắn xót xa lấy ra ba

đồng. Cuối cùng cũng bổ sung một chút dinh dưỡng cho mình. Ngày hôm qua hẳn còn cảm thấy đồ ăn có chút tiện nghi, nhưng hôm nay hẳn đột nhiên phát giác, giá hàng hóa trong Sử Lai Khắc rõ ràng đắt hơn so với bên ngoài. - Tiểu sư đệ, ăn cơm không nên tiết kiệm như thế, dinh dưỡng không thể không đủ được. Trong trường có một số công việc đệ có khả năng làm được. Đệ có thể đăng ký kiếm chút tiền. Không biết từ lúc nào, Bối Bối đã đi tới bên cạnh Hoắc Vũ Hạo. - Đại sư huynh. Hoắc Vũ Hạo vui mừng gọi một tiếng. Cho tới bây giờ, tại học viện Sử Lai Khắc hẳn cũng chỉ quen có Đường Nhã cùng Bối Bối. Bối Bối có chút áy náy nói: - Ta không cho đệ tiền, là hi vọng đệ có thể rèn luyện tính tự lực cánh sinh. Sức chiến đấu chính là một bộ phận của thực lực. Mà thực lực của một người còn tổng hợp lại từ nhiều năng lực, trong đó quan trọng nhất chính là năng lực sinh tồn. Đệ minh bạch rồi chứ? - Đại sư huynh, huynh đã giúp đệ rất nhiều. Đệ đã minh bạch. Trong tay đệ còn một chút tiền. Chờ sau khi khai giảng sẽ nhận một chút công việc. Bối Bối sờ sờ đầu của hẳn: - Huynh đi trước. Đệ nhớ kỹ, tiền có thể tiếp tục kiếm, nhưng ăn không thể tiết kiệm. Đệ cần phải có đầy đủ dinh dưỡng. Hoắc Vũ Hạo đi theo Bối Bối rời khỏi nhà ăn. Hẳn quyết định nghe theo lời đại sư huynh, buổi trưa hôm nay liền thả phanh một chút. Sau khi trở về ký túc xá, vừa vào đến cổng, Hoắc Vũ Hạo liền phát hiện cửa phòng đã mở. Ban đầu có chút giật mình, sau mới nhớ, có thể là người ở cùng phòng với mình đã tới. Đúng lúc này, một gã thiếu niên từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo cũng sửng sốt một chút. Tướng mạo của thiếu niên thanh tú, làn da trắng nõn, đôi mắt to thực đặc biệt, không ngờ con người màu xanh. Tóc ngắn gọn gàng cũng màu xanh. Tướng mạo anh tuấn của hẳn dường như còn có chút hơn Bối Bối. Thực sự đây là người bạn cùng lứa tuổi mà Hoắc Vũ Hạo cảm thấy ưu tú nhất. Chiều cao cùng độ tuổi tương đương với hẳn. - Người là? Hoắc Vũ Hạo hỏi theo bản năng. Thiếu niên có chút ngạo khí, trừng mắt hẳn một cái: - Tránh ra. Hoắc Vũ Hạo vội vàng nghiêng người tránh ra, thiếu niên vừa đi qua vài bước, người lại quay đầu nói: - Người cũng ở đây à. Thấy người đã quét dọn ký túc xá quét dọn vô cùng sạch sẽ, ta sẽ cho phép người ở tạm với ta một thời gian. Ta có mấy quy củ người cần nhớ kỹ. Thứ nhất, không được tùy tiện

dẫn người vào ký túc xá. Thứ hai, trong ký túc xá không được trần truồng khiến người chán ghét. Thứ ba, buổi tối ngủ không được ngáy. Thứ tư, không được quấy rầy ta. Thứ năm, khi người quét dọn ký túc, không được động bừa vào giường của ta. Nghe rõ chưa? Nhìn thấy bộ dạng bố tướng của tên thiếu niên này, Hoắc Vũ Hạo khí nóng bốc lên đầu: - Ta vì sao phải nghe lời người? Thiếu niên hừ lạnh một tiếng: - Không nghe lời ta, ta sẽ đánh cho người cút khỏi đây. Không tin người thử xem. Hoắc Vũ Hạo từ nhỏ bị người ức hiếp ở phủ Công Tước, thực sự không quen cái bộ dáng bố tướng của người này, lạnh lùng nói: - Thử xem, chúng ta đi ra ngoài. Nhìn thấy bộ dạng của hắn không chút yếu thế, thiếu niên kia ngược lại nở nụ cười. Nụ cười khinh miệt càng làm lửa giận trong lòng Hoắc Vũ Hạo dâng cao. - Còn không biết người tên là gì? Thiếu niên khinh miệt hỏi. Hoắc Vũ Hạo trầm giọng nói: - Trước khi hỏi tên người khác, có phải nên nói tên của mình trước hay không? Thiếu niên thản nhiên nói: - Ta tên là Vương Đông. - Ta tên Hoắc Vũ Hạo. Vương Đông mỉm cười, đột nhiên bước đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo: - Tốt lắm, ta nghĩ cái tên này rất nhanh sẽ biến mất khỏi Sử Lai Khắc học viện. Đi thôi, thẳng đần. Nói xong, hắn xoay người đi ra ngoài. Hoắc Vũ Hạo nắm chặt hai tay, bước nhanh theo ra ngoài. Hắn biết hắn không có sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng hắn tuyệt không mặc cho người khi dễ. Hơn nữa, người này tương lai là bạn cùng phòng với hắn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 8: Lão sư quái vật

Chương 8: Lão sư quái vật Khuôn viên học viện Sử Lai Khắc có diện tích cực lớn, mỗi một tòa kiến trúc trong đó đều được ngăn cách bằng một dải đất rất lớn, Hoắc Vũ Hạo cùng Vương Đông đi ra khỏi ký túc xá rồi dừng lại ngay mảnh đất trống bên ngoài, xoay người giơ tay chỉ về phía Hoắc Vũ Hạo ngoắc ngoắc. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo ùng ùng nổi giận, nhưng hắn vẫn cố gắng kìm chế không ngay lập tức xông lên, sau khi trải qua khoảnh khắc sinh tử trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, hắn đã học được khả năng kìm

chế và giữ bình tĩnh. Ở sau cửa ký túc xá, lão nhân gia đang ngồi trên ghế kia khẽ ngẩng đầu lên, hai mắt lộ vẻ tò mò và hứng thú nhìn chăm chăm hai người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Kim quang lơ mờ ẩn hiện sâu trong đáy mắt Hoắc Vũ Hạo, hồn hoàn màu trắng từ từ xuất hiện, Linh Mâu Vũ Hồn cũng triển khai. Nhìn thấy Thập niên Hồn Hoàn của Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông khẽ cười châm biếm nói: - Ta thật sự nghi ngờ người làm sao có thể nhập học được, chỉ với chút bản lĩnh này mà dám đấu với ta sao? Đối phó người ta chẳng cần dùng đến Vũ Hồn. Vừa dứt lời, Vương Đông điểm chân trái xuống đất, thân thể phóng về phía Hoắc Vũ Hạo như tên bay, chẳng những tốc độ cực nhanh mà còn hết sức linh động, nháy mắt đã đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo, hất giơ chân trái lên đập thẳng vào ngực Hoắc Vũ Hạo. Quyền cước đến trước mặt rồi Hoắc Vũ Hạo mới giật mình nhận ra đôi chân của Vương Đông rõ ràng dài hơn người bình thường. Trong nháy mắt ấy, Hoắc Vũ Hạo khẽ đông, hất nhanh chóng bước vài bước sang trái, đồng thời tay phải giơ lên tóm lấy mắt cá chân của Vương Hạo. - Ách. Vương Đông hiển nhiên không thể ngờ Hoắc Vũ Hạo có thể đỡ được một cước này của mình, hất lập tức rút chân lại, đồng thời chuyển hướng đánh vào cổ Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo lại giống như biết trước từng hành động của hã, khi một cước kia chuyển hướng hã đã lập tức ngồi xổm xuống, rồi búng người lên, vai phải vừa đúng lúc đập vào đùi Vương Đông. Động tác hai người rất nhanh, nếu như có người đứng xem bên ngoài sẽ tưởng Vương Đông cố ý đưa chân cho bả vai Hoắc Vũ Hạo tựa vào. Không thể không nói thân thể Vương Đông hết sức cứng rắn, đùi hã bị bả vai Hoắc Vũ Hạo đập vào, nếu là người bình thường đã bị mất thăng bằng rồi, thế mà hã không những có thể nâng đùi lên thành hình vuông góc mà còn đứng thẳng người tạo thành hình chữ mã (𠂇), một chân đứng thẳng vững vàng trên mặt đất. Vai Hoắc Vũ Hạo chạm vào đùi Vương Đông chợt có cảm thấy đùi tên này hết sức dẻo dai và mềm mại, thân thể nhanh chóng vọt về phía trước, vượt qua Vương Đông, định nhân lúc hã đứng bằng một chân, một cước đánh hã ngã gục. Đối mặt với một cước của Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông đột nhiên làm ra một động tác kinh người, chân phải thẳng ra, cả người ngã về phía sau, ngửa lên trời, đồng thời chân trái giơ lên đá về

phía Hoắc Vũ Hạo. Lúc này khoảng cách giữa hai chân hắc có thể nói đã vượt xa khả năng của người bình thường. Hoắc Vũ Hạo có thể dựa vào Linh Mâu dựa đoán được từng hành động của Vương Đông, lần này cũng không ngoại lệ, tuy nhiên hắc không thể ngờ động tác lại độc đáo đến thế, khi hắc muốn thu cước đã không còn kịp nữa. Tuy vậy hắc cũng không mất hết hoàn toàn ưu thế, khi chân Vương Đông sắp đá vào cằm Hoắc Vũ Hạo, hắc đã lách người, hai tay đỡ lấy chân trái Vương Đông. Bốp!!! Một cước của Vương Đông mang theo cổ lực lượng hết sức mạnh mẽ, hai tay Hoắc Vũ Hạo run rẩy đỡ lấy, hắc theo bản năng vận dụng Huyền Ngọc Thủ. Mặc dù thế vẫn bị dư chấn đẩy lão đảo lùi về sau. Vương Đông lộn một vòng về sau, chân phải nhẹ nhàng chạm xuống đất, chân trái cũng theo sau rút về, cả người ổn định lại rồi một lần nữa xông thẳng vào Hoắc Vũ Hạo. Hiên nhiên hắc đã bị hành động húc vào bắp đùi ban nãy của Hoắc Vũ Hạo chọc giận. Khi Hoắc Vũ Hạo còn đang bị chấn lui về sau, Vương Đông đã đạp chân phải xuống đất, xoáy người sang trái rồi hướng thẳng về phía Hoắc Vũ Hạo. Rầm!!! Chân phải Vương Hạo đạp xuống đất tạo thành một tiếng động thật lớn, nhìn phiến đá cứng rắn dưới mặt đất in đậm dấu chân của hắc đã đủ biết một cước kia mạnh như thế nào. Ngay sau đó cả người hắc như một cái quạt gió hướng thẳng đến Hoắc Vũ Hạo, hai chân di chuyển uyển chuyển như cuồng phong công kích về phía Hoắc Vũ Hạo. Sau một lần giao phong, Hoắc Vũ Hạo đã bình tĩnh trở lại, hắc vận chuyển Tinh Thần Tham Trắc bao bọc Vương Đông lại, chân lại vận hành một phần Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ hắc đã tham ngộ ra, thế công mạnh mẽ của Vương Đông bị hành động bất ngờ này của Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn hóa giải. Vương Đông càng đánh càng kinh hãi, rõ ràng hắc cảm thấy thực lực của Hoắc Vũ Hạo, bất luận là tốc độ hay lực lượng đều kém xa mình, không hiểu sao mỗi đòn tấn công của mình đều không trúng, tốc độ của Hoắc Vũ Hạo không nhanh, nhưng dường như hắc đoán trước được từng hành động của mình nên dễ dàng lẩn tránh được. Hắc định sử dụng động tác giả nhưng từ đầu đến cuối không thành công được một lần nào. Vương Đông chẳng những tính cách kiêu ngạo mà còn hết sức bướng bỉnh, nếu hắc đã nói không dùng Vũ Hồn thì chắc chắn sẽ không dùng. Hắc chỉ còn cách không ngừng tấn công, hắc

không tin Hoắc Vũ Hạo có thể tránh né tất cả. Đúng như hần dự đoán, Hoắc Vũ Hạo đã sắp không kiên trì nổi nữa. Hai chân Vương Đông không ngừng tấn công, cộng thêm tốc độ kỳ quái, hần phải toàn lực tập trung sử dụng Tinh Thần Tham Trắc mới có thể miễn cưỡng ứng phó. Nhưng thời gian dần dần trôi qua, lúc này sự chênh lệch thể lực giữa hai người dần dần hiện ra. Hoắc Vũ Hạo từ bé đã sống cuộc sống kham khổ như người bình dân, dinh dưỡng không được đầy đủ, Huyền Thiên Công thì hần mới bắt đầu tu luyện không được bao lâu, làm sao có thể so sánh được với Vương Đông. Tuy rằng Vương Đông chưa vận dụng Vũ Hồn nhưng Vũ Hồn tồn tại trên trong cơ thể hần không ngừng bổ sung thể lực. Thời gian chiến đấu càng lúc càng dài, Hoắc Vũ Hạo khó tránh xuất hiện sai lầm, vì thế đã bị hai chân Vương Đông quét trúng vài lần, khắp người hết sức đau nhức. Còn Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ hần vốn chưa sử dụng được thành thạo, giờ phút này lại càng trở lên tán loạn, dần dần rơi vào thế bị động. Không được, tiếp tục như thế nhất định hần sẽ bị đánh bại. Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng lui nhanh về phía sau, đến lúc không còn cách nào tránh khỏi thế tấn công của Vương Đông nữa thì hần đột nhiên ngẩng đầu lên, bởi vì động tác mạnh mẽ của hần mà Vương Đông giật mình nhìn sang, kim quang trong mắt Hoắc Vũ Hạo chợt biến mất, thay vào đó là một tia sáng màu tím. Đúng lúc này, cả đầu Vương Đông đột nhiên trống rỗng, đại não như bị kim châm, đau nhức kinh khủng. Có cơ hội tốt trước mắt, Hoắc Vũ Hạo nhất định sẽ không bỏ qua, hần bước nhanh về trước, cả người nhảy lên, hai tay tóm lấy hai tay của Vương Đông, hai chân thì quấn quanh người, đẩy mạnh Vương Đông ngã xuống đất. Hoắc Vũ Hạo thấy Vương Đông luôn dùng cả hai chân để tấn công, cho nên trong lúc cấp bách liền nhảy lên lấy chân quấn lấy người lẫn, tên kia làm sao có thể phát lực nữa? Chỉ cần như thế là tóm được hần rồi. Đại não đau đớn làm Vương Đông nhú mày, nhưng cơn đau này chỉ thoáng xuất hiện trong hai giây rồi biến mất, khi hần tỉnh táo lại thì cả người đã bị Hoắc Vũ Hạo đè dưới đất. Chân và tay đều bị Hoắc Vũ Hạo khóa chặt. Hai người kề sát bên, lúc này thở một tiếng cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Hoắc Vũ Hạo thở hỗn hển gầm gừ hỏi: - Phục chưa? - Phục cái đầu người, buông ta ra. Vương Đông giận dữ giãy dụa không ngừng.

Nhưng Hoắc Vũ Hạo đã dùng hết sức lực của mình lại còn dẫn động cả hồn lực, bản thân hắt lại không sử dụng vũ hồn, làm thế nào cũng không thoát ra được. - Thua không dám nhận sao? Vừa rồi ta mà dùng đao là người đã chết rồi. Hoắc Vũ Hạo không chút nhân nhượng gầm lên. Lúc này hắt khóa người Vương Đông mới phát hiện hóa thân thể tên này hết sức mềm dẻo, thậm chí còn có chút cảm giác mềm mại. Một đứa con trai mà trên người lại có loại khí chất này, tuy kì lạ nhưng cũng rất thoải mái. Nghe Hoắc Vũ Hạo nói, Vương Đông nhất thời giật mình, ngần ngợ, phản kháng cũng giảm xuống vài phần. Đúng a! Vừa rồi đầu hắt đau đớn, tuy choáng váng không bao lâu nhưng cả hai đứng gần như thế, nếu Hoắc Vũ Hạo muốn xuống tay thì dễ như trở bàn tay. - Ta thua, người đứng lên đi. Vương Đông tức giận nói, đôi mắt lộ rõ vẻ không phục và oán hận. Nhưng Hoắc Vũ Hạo không dễ dàng buông hắt ra mà lạnh lùng nói: - Những điều người nói ban nãy ta không phải là không làm được, ta làm không phải vì sợ người mà vì ta xem người là bạn cùng phòng với ta. Ta biết, người mạnh hơn ta, nếu người sử dụng Vũ Hồn, ta chắc chắn không phải là đối thủ của người. Nhưng người nên nhớ, nếu còn tiếp tục vũ nhục ta, cho dù liều mạng ta cũng phải bắt người trả giá. Nhìn thấy vẻ mặt hung dữ của Hoắc Vũ Hạo, ánh mắt còn đáng sợ hơn cả hồn thú. Hận ý trong mắt Vương Đông nháy mắt tan biến, chỉ còn lại ánh nhìn hoảng sợ. Thực lực người này rõ ràng không bằng hắt, nhưng khí thế, hắt chịu thua không bằng. Hoắc Vũ Hạo từ từ thả Vương Đông ra, lui về sau vài bước rồi mới xoay người về ký túc xá. Vương Đông nằm yên trên mặt đất một lúc mới ngồi dậy, lê thê lết thết đi về ký túc xá. Lúc này, bên tai hắt chợt vang lên một giọng nói già nua: - Người đúng thật đã thua, không chỉ là đánh nhau, mà còn thua về mặt tinh thần. - Tại sao? Vương Đông quay ngoắt đầu lại, nhìn chăm chăm lão nhân, vẻ mặt không cam lòng, nói: - Ta rõ ràng mạnh hơn hắt, nếu ta muốn, hắt tuyệt đối không có cơ hội đánh trúng ta, hắt dựa vào cái gì mà có thể thắng ta chứ? Lão giả kia chỉ vào ngay trái tim mình, nói: - Đây, hắt có một trái tim dũng cảm, mà người thì không. Coi thường cái chết, việc này không phải ai cũng có thể làm được. Vương Đông ngơ ngẩn giây lát rồi hướng về lão giả cuối đầu. - Lão gia gia, cảm ơn người đã thức tỉnh. Nói xong hắt liền lập tức quay về

ký túc xá. Vương Đông về đến ký túc xá đã thấy Hoắc Vũ Hạo bắt đầu minh tường. Hắn định mở miệng nói gì đó nhưng lại nhin xuống, hừ một tiếng, quay sang trái chần đệm lên giường. So với cuộc sống khốn khó của Hoắc Vũ Hạo thì Vương Đông tốt hơn nhiều, chần làm bằng da thú thật dày, không biết là của hồn thú nào nữa, cùng với chần bông, trông có vẻ rất mềm mại thoải mái. Tủ áo bên cạnh đã chất đầy quần áo và vật dụng của hắn, nhưng vẫn còn một số thứ rơi rớt, Vương Đông cũng chẳng thèm thu dọn, cứ trải chần xong rồi lên giường nằm ngủ. Hai ngày sau đó, cả ai cũng không thèm để ý đến nhau, ai làm việc nấy, Vương Đông có chút kinh ngạc là Hoắc Vũ Hạo ngoài việc ra ngoài ăn cơm thì từng giờ từng khắc đều trong trạng thái tu luyện. Hắn có thể nhìn ra cảnh giới của Hoắc Vũ Hạo càng chứng tỏ thực lực của hắn hơn xa người kia, mà cũng vì vậy trong lòng hắn lại càng không phục, Bằng thực lực này của hắn mà lại có thể thắng mình sao? Cuối cùng kỳ tuyển sinh lần này cũng đã kết thúc, ký túc xá tân sinh đã bắt đầu nhận nhip hắn lên. Tuy rằng mỗi phòng diện tích không lớn, nhưng ở đây cũng chỉ có mỗi hai người ở mà thôi. Bên ngoài tuy ồn ào, nhưng mỗi phòng đều cách âm rất tốt, hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Mấy ngày nay Hoắc Vũ Hạo không ngừng tu luyện, sau trận đấu với Vương Đông hắn đã hiểu ra rất nhiều điều, lần đó có thể chiến thắng Vương Đông chẳng qua nhờ vào Thiên Mộng băng tầm thức tỉnh đánh ra một chiêu. Con băng tầm này quả thật không phải hồn thú cường đại gì, Bách vạn niên Thiên Mộng băng tầm giao cho Hoắc Vũ Hạo bốn cái kỹ năng cũng không phải mạnh lắm. Theo thứ tự là Tinh Thần Tham Trắc, Tinh Thần Cộng Hưởng, Tinh Thần Kiên Nhiều (quấy nhiễu) và Linh Hồn Trùng Kích. Hai kỹ năng đầu tiên hắn đã sử dụng thành thục rồi, hắn lúc trước đã thử nghiệm cùng với Bối Bối uy lực của nó. Mà Tinh Thần Kiên Nhiều là kỹ năng hạn chế hoặc quấy nhiễu sự tấn công của đối thủ, lấy hắn làm trung tâm, có tác dụng trong phạm vi ba mươi thước. Nhưng hiện giờ tác dụng của nó cũng không lớn, với tu vi hiện tại chỉ có thể khiến cho đối thủ của hắn cảm thấy hốt hoảng trong giây lát mà thôi. Hơn nữa kỹ năng ấy hắn chỉ có thể vận dụng trong vòng ba giây, hồn lực tiêu hao gấp mấy lần hai kỹ năng trước. Mà Linh Hồn Trùng Kích lại là kỹ năng có sức công kích duy

nhất trong bốn kỹ năng kia, nên so ra lực công kích của nó mạnh hơn một chút, chỉ là cái mạnh hơn này cũng không nhiều lắm mà thôi. Hoắc Vũ Hạo sở dĩ có thể chiến thắng Vương Đông là nhờ dung hợp năng lực này với Tử Cực Ma Đồng. Hiệu quả so với tượng tượng của hắn còn cao hơn mấy phần. Đương nhiên, cũng nhờ Vương Đông không đề phòng, nếu hắn có chuẩn bị, thì hiệu quả có lẽ sẽ không cao đến vậy. Nhưng nói thế nào, Vương Hạo có bốn kỹ năng này có thể nói đã sơ lược hình thành được bộ khuôn cho việc tu hành Khổng Chế hệ sau này, bất quá, đại sư huynh đã nói với hắn, trong năm đầu chưa thể phân biệt được hệ của mình, hết thảy phải sống sót qua năm nhất đã. - Nay, hôm nay nhập học mà người còn ngồi ngây ngốc ở đây sao? Vương Đông lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoắc Vũ Hạo khiến hắn bừng tỉnh. Hắn mới ăn xong bữa sáng đang định ngồi xuống tu luyện tiếp. - Đến ngày nhập học rồi sao? Hoắc Vũ Hạo giật mình, hỏi theo bản năng. Đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau sau trận chiến hôm đó. Vương Đông không thèm nhìn hắn một cái, thản nhiên đáp: - Còn nửa canh giờ nữa. - Ừ. Hoắc Vũ Hạo đáp lại một tiếng rồi nhắm hai mắt bắt đầu minh tưởng. Trong mấy ngày nay, hắn đã hoàn toàn quen thuộc quá trình vận hành Hoàng Thiên Công, trong vòng nửa canh giờ là hắn đã có thể hoàn thành xong một chu kì, hồn lực cũng theo đó tăng thêm một ít. Vương Đông không nghe được câu Hoắc Vũ Hạo trả lời nên quay người lại nhìn, thấy tên kia đã nhắm mắt minh tưởng bực bội lắm bầm: - Đúng là điên. Nói xong hắn cũng quay người đi ra ngoài. Hai ngày nay rõ ràng hắn không thấy tên kia ngủ một chút nào a. Cửa tòa Giáo Học Lô màu trắng đã mở, các tân sinh mặc đồng phục màu trắng nối đuôi nhau mà vào, trên ngực mỗi người đều có thêu huy hiệu học viện Sử Lai Khắc, một con quái vật nhỏ màu xanh biếc. Đệ tử cấp khác nhau đồng phục cũng có màu khác nhau, màu sắc giống với màu của từng tòa Giáo Học Lô tương ứng. Khi Hoắc Vũ Hạo vội vàng chạy đến tòa tân sinh Giáo Học Lô thì một tiếng chuông thánh thót cũng vang lên, hắn chạy nhanh vào liền thấy một phòng học có treo bảng "Lớp Một", liền không chút do dự tiến vào. Lúc này trong phòng đã đầy người, có lẽ Hoắc Vũ Hạo là người đến cuối cùng, bởi vì chỗ trống còn rất ít, hắn vất vả lắm mới tìm được chỗ ngồi

xuống, bên cạnh là một cô bé xinh xắn. Chẳng qua cô bé này cũng giống với Vương Đông khi mới gặp hần lần đầu, vẻ mặt kiêu ngạo, ngẩng đầu không thèm liếc mắt nhìn hần. Ngồi xuống rồi hần mới có cơ hội quan sát mọi thứ xung quanh. Phòng học rất lớn, xung quanh có khoảng trăm đệ tử, theo quy chế ban đầu là một ngàn người, vậy có lẽ tân sinh có đến mười ban. Hần rất nhanh đã thấy Vương Đông vì thực sự tên kia rất anh tuấn. Bên cạnh hần đều là con gái, ai ai đều xinh xắn đáng yêu, không thua kém cô bé đang ngồi cạnh hần chút nào. Đúng lúc này, một lão phụ nhân bước vào phòng học, lão phụ nhân này mặc trường bào màu trắng, tóc bạc da mồi, mái tóc hoa râm được búi chặc trên đỉnh đầu, dáng người trung bình. Điểm kỳ lạ là đôi mắt của bà sáng ngời, tinh quang quét khắp tứ phía. Hoắc Vũ Hạo có Vũ Hồn Linh Mâu nên đặc biệt nhạy cảm với những chuyện này, hần rõ ràng cảm nhận được ánh mắt của bà ấy ẩn chứa uy áp tinh thần rất lớn. Thấy lão phụ nhân này bước vào, trong phòng nhất thời yên lặng lại, tất cả đều nhìn chăm chăm vào bực giảng. Lão phụ nhân đứng trên bực giảng, ánh mắt liếc từ trái sang phải, mỗi người trong phòng bị ánh mắt bà nhìn đến đều có cảm giác có một áp lực vô hình xuất hiện trong lòng. - Ta là Chu Y, chủ nhiệm của các người năm nay. Ta không biết có bao nhiêu người trong các người có thể trụ được hết năm nay, nhưng ta có thể nói, trong lớp của ta, phế vật không có khả năng tồn tại. Ta chỉ đào tạo quái vật chứ không phải là thứ ngu xuẩn. Nghe xong lời nói khó nghe này của Chu lão sư, không ít đệ tử tỏ ra bất mãn, những người muốn thông qua sát hạch trở thành đệ tử của Sử Lai Khắc học viện không ai không là tinh anh, đều là những nhân tài nổi bật trong bạn đồng trang lứa. Vậy mà Chu lão sư này lại gọi bọn họ là phế vật, là ngu xuẩn. Riêng Hoắc Vũ Hạo khi nghe lời này của Chu lão sư không có chút bất ngờ nào, đại sư huynh từng nói với hần, vị lão sư này rất nghiêm khắc, tính tình cũng không tốt nhưng lại là người có bản lĩnh thật sự. - Từ ngày báo danh đến nay, ai đã từng đánh nhau trong này, đứng dậy. Chu lão sư đột nhiên nói một câu làm cả lớp giật mình khiếp sợ. Những học viên này đều mới vừa trúng tuyển, không quen biết nhau thì làm sao có chuyện đánh nhau trong học viện? Mà dù có đánh thì có ai ngu ngốc mà thừa nhận? Trong lúc cả lớp im lặng thì có một người đứng lên,

chính là Hoắc Vũ Hạo. Hắn đứng lên không phải vì hắn thành thật, mà hắn đoán vị Chu lão sư này đột nhiên hỏi vậy tất phải có nguyên nhân. Thấy Hoắc Vũ Hạo đứng lên, Vương Đông hừ một tiếng, cũng không chịu yếu thế đứng lên luôn. Cả lớp trăm học viện, nhưng chỉ có hai người bọn họ đứng lên, nhất thời trông như hạc giữa bầy gà, lập tức trở thành tiêu điểm. - Chỉ có hai thôi sao? Chu Y nhíu mày nói. - Đúng là một đám phế vật. Các người chưa nghe câu chỉ có người bất tài mới sợ phiền phức à? Trừ hai người này ra, tất cả đều xuống chạy một trăm vòng quanh quảng trường Sử Lai Khắc cho ta. Ai không hoàn thành lập tức khai trừ. Vừa dứt lời, cả lớp xông xáo một trận, hôm nay mới là ngày đầu tiên khai giảng, khóa học còn chưa bắt đầu thế mà lại xử phạt những người không đánh nhau? Ai phục? Ngay lập tức có một học viên đứng lên nói: - Thưa lão sư, đệ tử không phục. Dựa vào cái gì mà lại phạt những người không đánh nhau? Chu Y thản nhiên nói. - Vì ta muốn thế. Không phục người có thể rút đi, ta là chủ nhiệm của lớp này, ta có quyền khai trừ bất cứ kẻ nào. Cho các người một phút, nếu các người còn chưa xuống được đến quảng trường Sử Lai Khắc, tất cả đều khai trừ. Bà vừa nói xong, một luồng áp lực kinh khủng từ người nàng xuất hiện, từng cái hồn hoàn từ dưới chân nàng xuất hiện. Hai vàng, hai tím, hai đen, sáu cái hồn hoàn tỏa ra khí thế hết sức mạnh mẽ. Vị lão sư này không ngờ lại là một cường giả bậc Hồn Đế, hơn nữa còn có đến hai cái Vạn niên Hồn Hoàn, nếu bà muốn dùng sức thu thập hết một trăm đệ tử này cũng dễ như trở bàn tay. Những học viên này dù sao cũng đều mới ra đời, dưới uy áp kinh khủng như thế làm sao còn có người dám phản đối nữa, tất cả mang bộ mặt xám xịt chạy ra khỏi phòng, sau đó Chu Y mới thu hồn hoàn trở lại, vẻ mặt vẫn bình thản nhìn các học viên đi khỏi. - Ta nhắc các người một lần nữa, các người chỉ có một canh giờ. Trong thời gian này, ai không chạy đủ một trăm vòng thì xem như không hợp cách. Đây xem như là lần khảo hạch đầu tiên của các người, ai không đủ điều kiện có thể cuốn xéo. Nghe bà nói thế, các học viên còn đi phía sau lập tức tăng tốc chạy thẳng ra quảng trường. Vương Đông có chút kinh ngạc nhìn sang Hoắc Vũ Hạo, trong phòng lúc này chỉ còn có hai người bọn họ là Chu lão sư, vẻ mặt Chu Y dường như dịu dàng hơn ban nãy rất nhiều, quay sang vẫy vẫy hai

người bọn họ. Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo cùng đi tới. Chu Y nhìn hai người bọn họ hài lòng gật gật đầu, nói: - Không tệ, cũng có được hai đứa trẻ chính trực. Nói đi, ai gây sự trước, tại sao lại đánh nhau? Vương Đông vừa định lên tiếng thì Hoắc Vũ Hạo đã cướp lời: - Thưa lão sư, hai người chúng ta là bạn cùng phòng, vì có chút mâu thuẫn mà gây nên xung đột. Chu Y dường như có chút hứng thú, hỏi tiếp: -Ồ! Lại còn là bạn cùng phòng. Đánh rất tốt, bạn cùng phòng đánh nhau là cực tốt, như vậy mới có cạnh tranh, có thể cùng nhau tiến bộ. Đứng trước mặt Chu Y, dù là Hoắc Vũ Hạo hay Vương Đông đều không khỏi lạnh cả người, mỗi hơi ướm đầm cả tay. Vị giáo sư này thật ngang ngược, không giống những lão sư bình thường a! Thế nên phương pháp giảng dạy cũng không giống ai. Không hổ là lão sư quái vật. Trên mặt Chu Y hiện ra một nụ cười mà so với khóc còn khó coi hơn gấp mấy lần. - Đánh nhau là tốt, nhưng ta không thích học sinh của mình đánh nhau. Nhớ rõ, lần sau có muốn đánh phải đánh người ban khác. Nội quy của Sử Lai Khắc cũng không phải là nghiêm ngặt lắm, đây cũng là vì muốn mỗi học viên đều có thể bộc lộ cá tính riêng của mình. Đối với những chuyện đánh nhau thế này thì đa phần đều xem như không thấy. Nhưng có một chút hạn chế, để ta nói rõ cho các người luôn. Đệ tử cấp cao không thể chủ động khiêu khích hoặc công kích đệ tử cấp thấp, một khi bị phát hiện lập tức khai trừ. Nhưng đệ tử cấp thấp lại có thể khiêu chiến với đệ tử cấp cao, tuy nhiên phải có một lão sư ở bên cạnh quan sát để chứng tỏ các người không bị người lớp trên bắt nạt. Còn cùng cấp thì có thể thoải mái đánh nhau miễn không chết người là được. Chiến đấu chính là phương pháp ngắn nhất để gia tăng thực lực. - Khi các người lên năm hai có thể vào Đấu Hồn Khu so đấu. Nếu thắng sẽ được học viện thưởng tiền. Bất quá, giờ thì các người cũng xuống dưới chạy bộ đi. Vương Đông giật mình hỏi. - Lão sư, ngài không phải nói hai người chúng ta không phải đi sao? Chu Y tươi cười nói: - Nhưng ta chưa từng bảo các người không cần chạy bộ a! Là bạn cùng phòng mà chưa khai giảng đã đánh nhau, các người thực có tiền đồ. Đã có tiền đồ như thế thì sát hạch phải hơn khó hơn người khác một chút, dù sao các người học cùng lớp, mọi chuyện phải đồng cam cộng khổ chứ. Hai người cũng giống những học viên kia, đều phải chạy một trăm

vòng trong vòng một canh giờ. Ái chà, này giờ nói vài câu với các người không biết đã qua bao lâu rồi nữa a! Vương Đông còn định nói tiếp gì nữa nhưng lại bị Hoắc Vũ Hạo kéo đi, Hoắc Vũ Hạo vừa nghe Chu lão sư nói được một nửa đã không chút do dự xoay người chạy ra ngoài. Vương Đông tuy rằng trong lòng không vui nhưng vẫn chạy theo hắn. - Người kéo ta làm gì? Chu lão sư này đúng là điên mà. Hoắc Vũ Hạo tức giận nói: - Người có thể nói lại bà ấy sao? Người đánh thắng được lão sư không? Nếu người còn muốn tiếp tục ở lại học viện thì phải làm theo yêu cầu của bà ấy. Chạy nhanh đi, ta tin chắc nếu không chạy đủ một trăm vòng thì chuyện bị khai trừ nhất định không phải nói đùa. Bên cạnh tân sinh Giáo Học Lô chính là quảng trường Sử Lai Khắc. Quảng trường Sử Lai Khắc không quá lớn, một vòng tương đương ba trăm thước. Đối với người bình thường muốn chạy một trăm vòng quanh đây không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng đối với hồn sư thì khó nói lắm, chỉ cần cố gắng, trong một canh giờ không phải là không thể. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bắt đầu gia nhập vào phía sau đội ngũ, lúc bọn họ xuất hiện có không ít người có vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa, bất quá cả hai cũng không thêm quan tâm đến, bọn họ đã lãng phí một khoảng thời gian, nhất định phải cố gắng bù lại mới được. Vương Hạo vừa chạy vừa quay sang hỏi Hoắc Vũ Hạo. - Hôm đó cái kỹ năng người dùng để thắng ta là gì? Đến giờ ta vẫn chưa nghĩ ra được. Chẳng lẽ vũ hồn của người thuộc tính tinh thần? Hoắc Vũ Hạo gật gật đầu. Vương Đông sững sốt nói: - Thật là tinh thần thuộc tính sao? Khó trách ngày đó người sử dụng hồn hoàn mà ta cũng không nhìn ra được vũ hồn của người là gì, ta thua cũng không oan a. Hoắc Vũ Hạo bất đắc dĩ nói: - Người rất kiêu ngạo. Nếu người sử dụng Vũ Hồn thì một chút cơ hội chiến thắng ta cũng không có. Ta có cảm giác, hồn lực của người hơn ta rất nhiều. Vương Đông đắc ý nói: - Đương nhiên. Người có thể so sánh với ta không nhiều đâu. Hồn hoàn của người lại chỉ là Thập niên Hồn Hoàn, tất nhiên không phải là đối thủ của ta. Hoắc Vũ Hạo bức bối cái vẻ mặt kiêu ngạo này của hắn nên không chút khách khí nói: - Người đừng quên, người vừa mới bại trận bởi cái Thập niên Hồn Hoàn này đấy. - Ách... Vương Đông tức giận nói. - Được. Không nói chuyện này nữa. Vừa rồi người nói đỡ lời dùm

ta trước mặt vị lão sư quái vật kia, chuyện phía trước xí xóa hết. Sau này ta sẽ bảo vệ người. Ai dám ức hiếp người thì ta sẽ trả lại gấp bội. Hoắc Vũ Hạo im lặng một hồi rồi nói. - Ta không cần người bảo hộ. Vừa nói hắn vừa tăng tốc bước nhanh về trước. Vương Đông cũng tăng tốc theo, cơ thể hắn so với Hoắc Vũ Hạo khỏe hơn nhiều, nên đi với tốc độ này cũng không có gì không thoải mái. - Người đúng là không biết đạo làm người a! Vương Đông bất mãn nói. Hoắc Vũ Hạo trừng mắt liếc hắn một cái, nói: - Nếu người đối xử với ta như bạn bè cùng lớp thì ta sẽ không phản đối. Vương Đông bĩu môi đáp. - Từ nhỏ đến giờ, chưa có ai bằng tuổi ta xứng để ta đối xử ngang hàng. Hoắc Vũ Hạo hừ một tiếng, không thèm nhìn đến hắn nữa. Vương Đông cũng không thèm nói tiếp, tăng tốc vượt qua Hoắc Vũ Hạo, bằng tốc độ kinh người chạy nhanh về trước. Không thể không thừa nhận, Vương Đông tuy kiêu ngạo nhưng thực lực của hắn đúng là hơn hẵn hồn sư bình thường, hơn nữa thể chất còn rất tốt, tốc độ của hắn hiện giờ có thể nói là nhanh nhất trong các học viên nhất ban. Lúc này Chu Y đã đi đến bên ngoài quảng trường Sử Lai Khắc rồi đứng yên ở đấy quan sát cái học viện chạy bộ. Ánh mắt của bà thoáng chú ý đến Vương Đông rồi sau đó lại khôi phục bình thường. Thời gian nhanh chóng trôi qua, thời gian trôi qua càng nhiều, tốc độ các học viên càng trở nên chậm chạp. Sau đó một ít người đã phải vận dụng đến hồn lực. Chu Y đứng ngoài cũng không ý kiến gì về việc này, nên càng lúc càng nhiều người sử dụng hồn lực để khôi phục thân thể. Mười mấy người chạy đầu tiên tốc độ cũng không tệ, dẫn đầu vẫn là Vương Đông, hắn mặc dù đến sau nhưng không bao lâu không những bù lại phần chậm chạp ban nãy mà còn vượt qua được người đang dẫn đầu lúc ấy. Nhìn bộ dạng của hắn lúc này không có vẻ gì mệt mỏi, tốc độ chưa từng giảm xuống. Đoạn nữa là một tốp khoảng bảy mươi học viên, tốc độ của bọn hắn duy trì đều đều, chưa có vẻ gì đã cố hết sức. Dựa theo tốc độ ấy, tốp người này muốn hoàn thành trong một canh giờ cũng không có khó khăn gì. Còn sau chót là đội ngũ khoảng mười người, Hoắc Vũ Hạo cũng có trong tốp người này. Vì muốn bù lại khoảng trống ban nãy mà có lúc Hoắc Vũ Hạo đã sử dụng tốc độ rất nhanh, tuy nhiên duy trì không đến hai mươi phút đã suy kiệt sức lực. Hắn chẳng những đang chạy trong nhóm cuối cùng, mà còn

thua những người khác vài vòng. Thời gian đã qua hơn phân nửa, lúc này Chu Y đột nhiên lên tiếng, nói: - Tăng tốc lên, đích đến là chỗ ta đang đứng. Nàng vừa dứt lời, Vương Đông đã tăng tốc, vèo một cái xẹt qua người nàng trở thành người đầu tiên hoàn thành một trăm vòng. Do cuối cùng dùng tốc độ thật nhanh để hoàn thành một trăm vòng nên lúc này khuôn mặt anh tuấn của Vương Đông có chút đỏ bừng, hơi thở dồn dập, hần bước đi thêm một đoạn nữa rồi mới dừng lại. Phía sau Vương Đông dần dần có đệ tử hoàn thành một trăm vòng chạy. Mà lúc này chỉ còn chưa đến mười lăm phút nữa là hết thời gian. Lúc này Vương Đông mới quay đầu lại tìm kiếm Hoắc Vũ Hạo, rất nhanh sau đó đã nhìn thấy, không khỏi nhíu mày lắm bầm: - Hôm đó tại sao ta lại thua hần cơ chứ? Hoắc Vũ Hạo đã sớm không còn duy trì được tốc độ ban đầu nữa. Đồng phục trên người đã ướt đầm mồ hôi, vũ hồn của hần là thuộc tính tinh thần, cho nên hồn lực chỉ có thể trợ giúp rất nhỏ cho cơ thể hần, nếu không tu luyện Huyền Thiên Công làm sao hần có thể trụ lại đến lúc này. Thật ra một trăm vòng, Hoắc Vũ Hạo cũng có thể miễn cưỡng hoàn thành, nhưng trước đó còn bị Chu Y trì hoãn một chút thời gian nên lúc này đã quá sức chịu đựng của hần rồi. Ban này tăng tốc đã tiêu hao không ít thể lực của hần, mà hần lại còn thua những học viên khác đến ba vòng. Mà một trăm vòng, hần còn đến gần hai mươi vòng, muốn hoàn thành hết trong vòng mười năm lúc, đối với Hoắc Vũ Hạo có thể nói là nhiệm vụ bất khả thi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 9: Quang Minh Nữ Thần Điệp

Chương 9: Quang Minh Nữ Thần Điệp "Không, mình nhất định phải kiên trì đến cùng. Mình không thể bị đào thải." Hoắc Vũ Hạo nghiến răng, cố gắng bước nhanh thêm một chút. Vì muốn bản thân thoát khỏi cảm giác mệt mỏi tinh thần, hần thậm chí sử dụng hồn lực châm thẳng vào linh hồn của chính mình. Cơ đau từ đại não quả nhiên hiệu quả, thân thể hần bị kích thích tăng tốc lên vài phần. Chu Y vẫn im lặng đứng nhìn nhưng không phải

nhìn những đệ tử đã hoàn thành một trăm vòng, mà ngược lại, chăm chú quan sát những học viên còn đang chạy. Trong những học viên này, người có bộ dạng mệt mỏi nhất chính là Hoắc Vũ Hạo, cả người hắn đã ướt đầm mồ hôi nhưng hắn vẫn cắn chặt răng, cố gắng chống đỡ. Thời gian nhanh chóng trôi qua, Hoắc Vũ Hạo đã cố gắng chạy thêm được tám vòng, nhưng lúc này chỉ còn năm phút nữa là hết giờ. Trong nhóm người chưa hoàn thành xong trăm vòng chạy trừ Hoắc Vũ Hạo còn có bảy người nữa. Bất quá bọn họ chỉ còn ba đến năm vòng nữa thôi, lúc này tất cả đã bắt đầu tăng tốc. Hy vọng không phải quá mong manh. Riêng Hoắc Vũ Hạo còn đến mười hai vòng lận a! Đúng lúc này, một bóng người từ bên ngoài quảng trường Sử Lai Khắc chạy đến phía sau Hoắc Vũ Hạo, sau đó hắn chạy thêm hai ba bước nữa đuổi theo sát Hoắc Vũ Hạo, ngay lúc ấy, một màn kinh diễm xuất hiện dưới quảng trường. Người kia trên lưng đột nhiên xuất hiện cánh bướm màu lam, đầu cánh màu xanh đậm, dần về sau hai màu xanh thẫm, xanh nhạt đan xen lẫn lộn, bên ngoài nhìn vào, hai cánh bướm trông như hai bầu trời thu nhỏ, ẩn ẩn hào quang, có xanh, có trắng, trông như những đám mây đang bay trên bầu trời, làm cho người ta có cảm giác bên trong ấy có một sức sống, thu hút tất cả ánh nhìn. Xét về hình dạng hay màu sắc, đều cực kỳ hoàn mỹ, một vẻ đẹp không thể diễn tả bằng lẽ thường nữa.

- A Khi đôi cánh hoàn mỹ kia xuất hiện khiến mọi người xung quanh ngẩn ngơ ngẩn nhìn, bất kể nam hay nữ đệ tử đều giật mình kinh hô. Quang ảnh hư ảo trên đôi cánh kia dưới ánh nắng mặt trời càng thêm mê người, khiến ai nhìn vào đều cảm giác như bị hoa mắt, cho dù là Chu Y lão sư cũng không ngoại lệ. Người kia vừa phóng thích ra đôi cánh, cả người đã đến sát bên Hoắc Vũ Hạo, hai tay vòng qua người Hoắc Vũ Hạo, hai cánh sau lưng vỗ mạnh, hai người cùng bay lên. Hoắc Vũ Hạo ban đầu cũng hơi hoảng sợ, quay đầu nhìn về sau liền thấy khuôn mặt anh tuấn của Vương Đông.

- Người... - Người người cái gì, còn không mau vận chuyển hồn lực làm cơ thể mình nhẹ xuống một chút đi. Vương Đông vừa nói vừa tăng tốc, hai người bay quanh quảng trường Sử Lai Khắc với tốc độ chóng mặt. Hoắc Vũ Hạo lúc này bị đôi cánh của Vương Đông hấp dẫn mà ngẩn ngơ, đôi cánh này đẹp quá, thật sự quá đẹp a! Đây là Vũ Hồn sao? Hoắc Vũ Hạo có cảm

giác đôi cánh xinh đẹp sau lưng Vương Đông vừa bay vừa hấp thu sức nóng của mặt trời. Không bàn đến vấn đề này, chỉ riêng Vũ Hồn có thể bay lượn đã là một loại Vũ Hồn cường đại rồi. Chu Y giật mình kinh ngạc, lâu bầu nói: - Quang Minh Nữ Thần Điệp? Hồ Điệp Vũ Hồn đẹp nhất trên đại lục. Được, tốt lắm. Cuối cùng cũng không hoàn toàn khiến ta thất vọng. Tốc độ phi hành của Vương Đông rất nhanh, vẻ vện năm phút đồng hồ hoàn thành mười hai vòng không còn là chuyện bất khả thi. Vòng cuối cùng hoàn thành hai người cũng đồng thời rơi xuống đất. Vương Đông mặc dù nổi bật so với lứa tuổi của hắn, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa bé a! Hắn mang thêm Hoắc Vũ Hạo phi hành hơn ba nghìn thước, hồn lực của hắn đã có dấu hiệu cạn kiệt. Vừa tiếp đất hắn đã lập tức thu hồi vũ hồn, hai chân loạng choạng, khuôn mặt tái nhợt. Hoắc Vũ Hạo vội vàng xoay người đỡ lấy hắn, công lên vai. Hoắc Vũ Hạo vừa công hắn vừa tươi cười nói: - Cảm ơn người. Lần trước ta đề người, giờ đến người đề ta, thế là hòa. Vương Đông vẻ mặt bức bối nhảy xuống. - Tên thối tha, người nghĩ ta muốn sao? Hoắc Vũ Hạo nghe hắn nói vậy cũng không nổi giận mà quay người sang nhìn hắn, miệng hở hồng hộc, bàn tay đưa về phía hắn giơ lên ngón cái. Vương Đông ngẩn người một lúc, rồi cũng gật đầu làm động tác tương tự, Sau đó cả hai cười ồ lên, khúc mắt trước kia lúc này đã hoàn toàn được xóa bỏ. Tất cả đệ tử đều hoàn thành được một trăm vòng trong nửa canh giờ, đứng rải rác xung quanh quảng trường Sử Lai Khắc. Chu Y vẫn không biểu lộ chút cảm xúc gì, quay mặt nhìn các học viên, thản nhiên nói: - Những người được ta đọc tên lập tức bước ra khỏi hàng: Trình Thành, Khâu Kiện Nhiêu, Đường Đào, Thượng Quan Thần Thiên, Lâm Trạch Vũ, Chư Cát Vân, Thái Long, Đường Lăng, Vân Tiểu Phiêu. Chu Y đọc tổng cộng chín cái tên. Những học viên trong lớp còn chưa tự giới thiệu bản thân, thế mà Chu Y đã có thể biết được hết tên bọn họ. Những đệ tử bị gọi tên đều đã bước ra. Chu Y nói tiếp: - Chín người các người có thể về ký túc xá thu dọn hành lý rời khỏi học viện. Từ giờ phút này, các người không còn là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện nữa. - A? Chín tên đệ tử vừa bước ra, cả người còn hết sức mệt mỏi, đột nhiên nghe câu nói này nhất thời toàn thân chấn động, các đệ tử khác lại bàn tán xôn xao. - Lão sư, tại sao lại thế? Người vừa đứng ra nói

tên là Thái Long, là một thiếu niên cao lớn. Vừa rồi hẳn là một trong những người hoàn thành một trăm vòng sớm nhất. Chu Y lạnh lùng nói: - Sử Lai Khắc học viện không cần những đệ tử tham lam, xảo trá, đầu cơ trục lợi. Có thực lực mà bản tánh lại không trung lực, có đào tạo thành tài thì sau này cũng về gây họa cho quốc gia. Thái Long, người có dám nói vừa rồi người hoàn thành đủ một trăm vòng không? Thái Long mạnh mẽ nói: - Đương nhiên đủ. Chu Y mỉm cười nói tiếp: - Đủ à? Nếu ta nhớ không lầm, lúc đầu khi ta chưa xuống đây, người chậm chậm chạy phía sau thua người khác hai vòng, khi tốp dẫn đầu chạy đến vòng thứ năm người mới tăng tốc đuổi kịp, bởi vậy người không phải chạy một trăm vòng mà chỉ có chín mươi bảy. Ta tin, có không ít người thấy rõ chuyện này. - Ta... Khuôn mặt Thái Long nhất thời đỏ bừng, hẳn không ngờ lúc đầu Chu lão sư không có ở quảng trường mà có thể nhìn thấu mánh lối của hẳn. Hẳn lớn mặt cãi tiếp: - Cho dù ta chạy thiếu vài vòng, ngài cũng không thể khai trừ ta! Chu Y khinh thường hừ một tiếng: - Lý do ta đã nói rõ rồi, người, không xứng đáng làm đệ tử Sử Lai Khắc học viện. Về thu học đồ đặc cút đi. - Bà... Thái Long trợn mắt kinh ngạc, hẳn hoàn toàn không ngờ mình sẽ bị loại bỏ sớm như vậy, tu vi của hẳn so với bạn cùng lớp có thể nói là cầm cờ đi đầu. Chu Y nhìn về phía các đệ tử khác nói. - Con người ta tuy rằng tính tình không tốt, nhưng đã nói là làm. Chín người ta vừa gọi tên đều là những người từng gian lận trong quá trình chạy bộ ban này. Nếu các người không phục cứ đến phòng giáo vụ tố cáo, nhưng hiện tại, các người có thể đi rồi. - Chu lão sư, đệ không phục. Vừa rồi tên kia cũng đâu có hoàn thành một trăm vòng, hẳn còn phải nhờ người khác giúp đỡ nữa, vì sao không loại bỏ hẳn? Một trong những người vừa bị loại bỏ, Lâm Trạch Vũ, phẫn nộ gào lên, vừa nói vừa chỉ tay về phía Hoắc Vũ Hạo. Chu Y cười nói. - Sao? Không phục à? Người nói Hoắc Vũ Hạo sao? Nếu hẳn không chạy đủ một trăm vòng ta cũng đã khai trừ rồi, lời ta đã nói sẽ không thay đổi. Nhưng mà hẳn đã hoàn thành đủ một trăm vòng. Lúc đầu ta có nói không được hỗ trợ lẫn nhau không? Vương Đông giúp hẳn là do Vương Đông tự nguyện, nếu có người giúp người ta cũng không xử khác đâu. Ta không quan tâm quá trình, ta chỉ cần kết quả, kết quả chính là Hoắc Vũ Hạo đã hoàn thành một trăm vòng, mà

người thì không. Nhanh cút đi, đừng chọc ta nổi điên ta phế luôn vũ hồn của các người bây giờ. (M2: Ôi, lão bà bà, tính cách của bà bà đáng iu quá hà, giống hệt con hà, phải zậy chứ, hiền hiền ko có được) Dưới uy thế của Chu Y, chín tên đệ tử vừa bị khai trừ chỉ có cách lui thủ bỏ đi, bọn hăn đương nhiên không về thu dọn hành lý mà đi đến phòng giáo vụ cáo trạng Chu Y. Hôm nay chỉ mới là ngày đầu tiên khai giảng a! Bọn hăn làm sao phục được? Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng đổ nhiều mồ hôi, hăn tận mắt thấy Chu Y không nói nhiều lời đã gạch tên chín người lại càng ớn lạnh hơn. Lúc này Vương Đông mà không hỗ trợ hăn, chỉ sợ trong số này có thêm một tên Hoắc Vũ Hạo rồi a! Nghĩ đến đây, hăn không khỏi đưa mắt cảm kích nhìn Vương Đông một cái. Còn những đệ tử được lưu lại, về mặt người nào cũng hoàn toàn biến đổi, nhìn thấy Chu Y nổi giận không dám lên tiếng. Chỉ cần một canh giờ, quyền uy, uy thế của Chu lão sư đã hoàn toàn được thiết lập trong lòng những đệ tử này. - Tất cả quay về ký túc xá tắm rửa thay quần áo đi, sau đó lập tức quay lại phòng học. Ta cho các người mười lăm phút. Nói xong, bà lại xoay người bước về Giáo Học Lâu. Lúc này không còn ai dám chần chờ, tất cả ba chân bốn cẳng chạy về ký túc xá. - Lão thái bà này cũng quá độc ác. Vương Đông vừa cùng Hoắc Vũ Hạo chạy về vừa nói. Hoắc Vũ Hạo nói: - Cám ơn, nếu không nhờ người, chỉ sợ ta cũng... Vương Đông hừ một tiếng, nói: - Không cần cám ơn, nếu không phải vì chuyện ta và người đánh nhau, tự người cũng đủ thời gian hoàn thành. Người vào thay quần áo trước đi. Ta không đổ nhiều mồ hôi. Hoắc Vũ Hạo ngẩn người, nói: - Sao không vào thay chung với ta luôn cho nhanh? Vương Đông nói: - Người quên năm điều ta đã nói rồi sao? Ta không thích thấy thân thể của người khác, người nhanh đi đi. Hoắc Vũ Hạo không cố nói thêm gì nữa, vội vàng về phòng thay bộ đồng phục khác, còn tắm rửa chỉ có thể phải đợi đến hết buổi học hôm nay thôi. Hăn xong xuôi liền ra khỏi phòng cho Vương Đông vào thay quần áo, lúc này trong đầu hăn lại liên ra hình ảnh Vương Đông và đôi cánh màu lam xinh đẹp sau lưng. Đúng là đẹp, rất đẹp a! Không biết đó là Vũ Hồn gì? Người khác có lẽ sẽ bị đôi cánh kia hấp dẫn mà không chú ý đến chuyện khác, nhưng Hoắc Vũ Hạo thì không, hăn rõ ràng trông thấy bên cạnh vũ hồn, Vương Đông

còn có đến hai cái hồn hoàn, đến tận hai cái. Điều làm hấn kinh sợ hơn là hai cái hồn hoàn này, một vàng, một tím. Nói cách khác, đệ nhị hồn hoàn của hấn là Thiên niên Hồn Hoàn. Điều này đã vượt ra khỏi phạm trù hiểu biết thông thường về hồn sư rồi. Khó trách hấn kiêu ngạo như vậy, hấn có đủ thực lực để kiêu ngạo a! Luận về thực lực, mình kém hấn không biết bao nhiêu lần. Trong lúc hấn suy nghĩ những điều này, Vương Đông đã thay xong quần áo mở cửa bước ra. Hai người không dám chậm trễ, lập tức xoay người chạy về Giáo Học Lô. Chu Y cho bọn họ mười lăm phút, nhưng thực tế, người đến sau cùng chỉ mất không đến mười phút, lúc này tất cả đệ tử đã tập trung đầy đủ trong phòng học. Nhìn chín chỗ trống còn lại, sự sợ hãi trong ánh mắt bọn họ lại tái hiện. Ai cũng từng nghe nói học viện Sử Lai Khắc muốn vào thì thế, muốn tốt nghiệp mới khó, nhưng đến lúc này bọn họ mới thật sự hiểu ý nghĩa và cảm giác được nguy cơ mãnh liệt của nó, hiện giờ không còn ai dám đầu cơ trục lợi nữa. Mười lăm phút đã trôi qua, Chu lão sư từng bước từng bước bước vào phòng học. Bà nhìn chín mười học viên đang đứng chỉnh tề đông đủ trong lớp mới gật gật đầu, nói: - Bây giờ chúng ta bắt đầu học. Kiểm tra ban này các người làm cho ta rất hài lòng, đại đa số mọi người đều hoàn thành được sát hạch đơn giản ấy. Hoắc Vũ Hạo, đứng dậy. - Chu lão sư. Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng đứng dậy. Chu Y lạnh lùng nói: - Nói cấp bậc hồn lực của người. - Thừa lão sư, cấp mười một. Hoắc Vũ Hạo cung kính nói. Sau việc ban này Chu lão sư dễ dàng gọi tên chín người kia thì hấn đã hiểu rõ, vị lão sư này bề ngoài như không quan tâm chuyện gì nhưng thật ra bất cứ chuyện gì liên quan đến bọn họ bà ấy đều đã biết rồi, cho nên tu vi của mình làm sao có thể lừa bà ấy được. Nghe được ba chữ "cấp mười một", tất cả học viên trong lớp không hẹn mà cùng lộ ra vẻ nghi ngờ, Vương Đông lại càng dữ dội hơn, hai tay che kín mặt. Xấu hổ, thật sự quá xấu hổ, với tu vi của mình mà lại bị một tên mới cấp mười một đánh bại. A, hấn mới mười một cấp, không phải Sử Lai Khắc học viện chỉ tuyển hồn sư trên mười lăm cấp sao? Nghĩ đến đây, Vương Đông không kìm được mà kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Hướng Vũ Hạo. - Không sai, hồn lực của Hoắc Vũ Hạo chỉ mới đạt đến cấp mười một, ta biết, các người tò mò tại sao hấn có thể thông qua sát hạch vào học viện trở

thành tân sinh. Vấn đề này ta chỉ nói một lần thôi, từ nay về sau, trước khi hẵn bị khai trừ, không ai được hỏi hẵn nữa. Hẵn thuộc trường hợp đặc biệt của học viện, khi tiến vào học viện không cần thông qua sát hạch. Và đây là trường hợp đặc biệt duy nhất. Nhưng trong quá trình học tập, không thể thông qua kiểm tra hay không làm được nhiệm vụ, cũng sẽ bị khai trừ như bao người khác. Được rồi, Hoắc Vũ Hạo, người ngồi xuống đi. - Cám ơn sư phụ. Hoắc Vũ Hạo ngồi xuống, nhưng trong lòng không khỏi giật mình kinh ngạc, vị Chu lão sư này rõ ràng là đang bao che cho hẵn! Chẳng những giúp hẵn giải thích trường hợp hồn lực không đủ cấp, còn dặn dò không ai được hỏi hẵn vấn đề này nữa. Chu Y dường như không thêm quan tâm đến phản ứng của các học viện, bà xoay người viết hai chữ to lên bảng. Công - Phòng Viết xong, bà lại quay đầu lại đối mặt với các học viện: - Ta biết, trong lòng các người rất bất mãn về việc ta khai trừ chín người kia. Chỉ là đè nén trong lòng không bộc lộ ra thôi. Ta cũng chả cần phải giải thích nhiều với các người, nếu thông minh thì sau này sẽ tự hiểu, còn nếu ngu ngốc không hiểu thì thôi không cần nói nhiều làm gì. Bây giờ chúng ta chính thức bắt đầu học. - Hai chữ ta viết trên bảng hẵn các người đã thấy rõ. Đúng, Công - Phòng. Hôm nay là ngày học đầu tiên, ta sẽ nói rõ cho các người nghe một chút về từng loại hồn sư công, phòng. Từ xưa đến nay, hồn sư luôn luôn được chia ra nhiều hệ khác nhau dựa theo vũ hồn của từng người. Có Cường Công hệ, Mẫn Công hệ, Phụ Trợ hệ, Thực Vật hệ, Khống Chế hệ, Phòng Ngự hệ... Có người phát triển theo một hướng, có người phát triển cân bằng giữa công và thủ, các loại phương thức tu luyện còn nhiều lắm. Vương Đông, người nói ta nghe, trong các loại hồn sư, ai am hiểu tiến công, ai am hiểu phòng ngự và phụ trợ? Câu hỏi này quá đơn giản, Vương Đông đứng lên không chút do dự đáp: - Tất nhiên là Cường Công, Mẫn Công và Khống Chế, ba hệ này có thuộc về tiến công, Phụ Trợ, Thực Vật và Phòng Ngự, ba hệ này nghiêng về phòng ngự. Chu Y không chút khách khí nói: - Đây là câu trả lời của bọn ngu ngốc. Vương Đông ngẩn ngơ hỏi: - Chu lão sư, câu trả lời này... - Ngồi xuống. Chu Y không thêm để ý, cắt ngang lời hẵn, bà vung tay lên, một luồng hồn lực xuất hiện ép hẵn ngồi xuống, khiến hẵn nuốt luôn cả câu hỏi đang định nói trở vào. - Nếu xét ở

bốn nghìn năm trước, khi Nhật Nguyệt Đại Lục chưa có va chạm với Đấu La Đại Lục thì chính xác, còn giờ thì không. Tại sao? Hoắc Vũ Hạo, người nói cho ta biết, tại sao lại thế? Hoắc Vũ Hạo trong lòng thầm nghĩ, vị Chu lão sư này hình như chú ý đến hai đứa bọn mình rồi, may mà không bị khai trừ. Hắn thoáng nghĩ một chút, rồi đứng dậy nói: - Bởi vì Hồn Đạo Khí. Về mặt nghiêm túc của Chu Y cuối cùng cũng nhu hòa vài phần: - Tính ra người cũng không phải là thứ ngu ngốc, khó trách có thể trở thành học viên đặc biệt. Không sai, chính vì Hồn Đạo Khí xuất hiện, làm cho công và phòng mớ hồ khó phân biệt rõ ràng như trước nữa, đây chính chủ đề ta muốn nói hôm nay. Ngồi xuống. - Ta tin tất cả đều rõ, mấy ngàn năm nay, sau khi Nhật Nguyệt Đại Lục mang đến tài liệu trân quý và các phương pháp chế tạo Hồn Đạo Khí cơ bản, Hồn Đạo Khí đã phát triển một cách mạnh mẽ, càng lúc càng hoàn mỹ, uy lực cũng càng lúc càng lớn. Thế nên, một tên Thực Vật hệ Khí Hồn Sư cầm trong tay một món Hồn Đạo Khí uy lực mạnh mẽ, thì sức chiến đấu không kém một gã Cường Công hệ Chiến Hồn Sư chút nào. Tương tự như vật, một Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư nếu có một kiện Hồn Đạo Khí phòng ngự mạnh mẽ thì hắn cũng có thể tạm thời thay thế vị trí của Phòng Ngự hệ Khí Hồn Sư. - Có thể nói, sự xuất hiện của Hồn Đạo Khí đã làm thay đổi rất lớn phương hướng tu luyện và hiện trạng hồn sư hiện tại. Thực tế, cái suy yếu chính là tác dụng của Hồn Hoàn. Chỉ cần có đủ hồn lực thì sẽ bù đắp được thiếu sót uy lực của Hồn Hoàn. Vì thế nhiều người bắt đầu xem thường tác dụng của nó, dẫn đến tình trạng các hồn sư ở tứ đại đế quốc hiện nay đều chuyển sang tu luyện hồn lực là chủ yếu. - Rõ ràng, phương pháp này đúng là rất hiệu quả, nhưng chỉ là hiệu quả ngắn hạn, chủ yếu dành cho hồn sư dưới cấp năm mươi. Nhưng cái ta muốn nói cho các người chính là, học viện Sử Lai Khắc chúng ta không nuôi dạy những hồn sư như thế. Bởi vì qua cấp năm mươi, bọn họ chắc chắn đều trở thành phế vật. - Vẫn chưa hiểu đúng không? Vậy để ta ví dụ cho các người rõ ràng. Nếu một Khí Hồn Sư tu luyện đến cấp năm mươi, mà ta là một Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư cũng tu luyện đến cấp năm mươi. Trong tay người có một Hồn Đạo Khí cực mạnh đủ để uy hiếp sinh mạng nha, nhưng trong tay ta thì không có một Hồn Đạo Khí nào, vậy trận chiến này, ai

thăng? - Đáp án rất đơn giản, là ta. Có hiểu vì sao không? Vì với tốc độ của ta, người căn bản không có cơ hội dùng Hồn Đạo Khí tấn công trúng ta. Cho dù kiện Hồn Đạo Khí của người uy lực kinh khủng đến mức độ nào thì ta cũng có thể dùng ưu thế tốc độ mà làm người phải tiêu hao hết nội lực. Càng là Hồn Đạo Khí cường đại thì hồn lực tiêu hao càng lớn. Bởi vậy, Phòng Ngự, Phụ Trợ và Thực Vật, ba hệ Khí Hồn Sư này tuy rằng có thể dựa vào Hồn Đạo Khí mà có sức chiến đấu như Cường Công hệ Chiến Hồn Sư, nhưng không phải là một Cường Công hệ Chiến Hồn Sư chân chính. Điều này các người nhất định phải nhớ rõ ràng. Bởi vậy, Hồn Đạo Khí mặc dù mang lại nhiều lợi ích cho ba hệ Phòng Ngự, Phụ Trợ và Thực Vật nhưng nếu cơ thể các người không đủ mạnh mẽ thì trên chiến trường, các người vĩnh viễn là người chết đầu tiên. Địch nhân sẽ không vì người không phải Chiến Hồn Sư mà bỏ qua cho các người, các người nghĩ xem, giữa một Chiến Hồn Sư thật sự và một Khí Hồn Sư dựa vào uy lực của Hồn Đạo Khí, các người sẽ chọn công kích bên nào? - Cùng một dạng như thế, nhưng nếu tổ chất thân thể của ta mạnh mẽ thì sẽ như hổ thêm cánh. Đấy mới là cường giả chân chính. - Nhờ hai dạng công - phòng không còn phân biệt rõ ràng nên bất cứ hồn sư nào trong đội ngũ cũng có thể luân phiên đảm nhiệm cả hai vị trí, nhưng, nếu cơ thể người cứng rắn thì khả năng sinh tồn trên chiến trường cũng sẽ cao hơn. Trừ phi có một ngày Hồn Đạo Khí có thể phát triển bù đắp luôn cả vấn đề này, nếu không hiện nay vấn đề rèn luyện thân thể, lựa chọn Hồn Hoàn, là hai thứ quan trọng nhất trong quá trình tu luyện của các người. Lúc này Chu Y cũng không ngờ, vạn năm sau, quả thật Hồn Đạo Khí có thể phát triển theo lời của bà, thay thế được cấp độ thân thể. - Trong ba tháng này, ta sẽ chủ yếu huấn luyện và rèn luyện thân thể các người. Không cần biết các người là ai, có lai lịch gì, thiên phú bao nhiêu. Nếu trong ba tháng này không thể thông qua khảo hạch của ta, thì cũng giống như chín tên kia, cút. - Giờ học sáng nay đến đây thôi, trưa nay các người tốt nhất ăn một bữa thật ngon đi, chiều nay bắt đầu huấn luyện. Tan học. Hoắc Vũ Hạo, người đến văn phòng ta một chút. Nói xong câu cuối, Chu Y không chút dài dòng, xoay người đi ra ngoài, mà lúc này, chuông tan học còn chưa vang lên. Khi Chu Y ra khỏi cửa rồi mà trong phòng vẫn còn yên

tĩnh đến lạ thường, đa số học viên còn đang đắm chìm trong bài giảng của bà. Quả thật Chu lão sư này hoàn toàn không giống những lão sư bình thường khác, cách hành xử khác đã không nói, đến cách giảng bài cũng thật đặc biệt, nhưng không thể không thừa nhận, những lời Chu lão sư nói hoàn toàn có lý. Hoắc Vũ Hạo đứng dậy đi theo Chu Y ra ngoài, ngoại trừ hai tòa Giáo Học Lô màu tím và đen có tòa nhà dành cho giáo sư ở bên ngoài thì mỗi tòa Giáo Học Lô khác, bên trong đều có một văn phòng giản dị. Hoắc Vũ Hạo đi theo Chu Y vào một văn phòng cách phòng học không xa, Chu Y bảo hắt đóng cửa, bản thân bà thì ngồi xuống bàn làm việc. - Hoắc Vũ Hạo, ta không phải là người nói nhiều. Vũ Hồn của Vương Đông thực sự làm ta kinh ngạc, nhưng Vũ Hồn của người lại làm ta hiểu kỳ hơn. Với kinh nghiệm của ta mà cũng không cách nào cảm nhận được vũ hồn của người là gì. Hiện giờ người cho ta biết đáp án đi. Giọng nói của Chu Y lộ ra một sự ngưng trọng kỳ lạ. Giấu điểm vũ hồn của mình với lão sư cũng không hay ho gì, nên Hoắc Vũ Hạo thẳng thắn nói: - Vũ hồn của ta là Linh Mâu, thuộc tính tinh thần. Nghe Hoắc Vũ Hạo nói, Chu Y lại càng giật mình, trên đôi mắt già nua của bà lộ ra tia vui mừng sung sướng. - Bản thể vũ hồn? Tinh thần thuộc tính? Mắt? Hoắc Vũ Hạo gật gật đầu. Chu Y nhắm hai mắt lại, dường như đang suy nghĩ cái gì đó, một lát sau, bà quay sang hỏi Hoắc Vũ Hạo: - Có thể cho ta biết hồn kỹ đầu tiên của người là gì không? Lão sư hỏi vũ hồn của đệ tử là chuyện bình thường, nhưng hồn kỹ là bí mật quan trọng của mỗi hồn sư, cho dù Chu Y mạnh mẽ cũng không thể tùy tiện hỏi thế. Nếu là người khác có lẽ sẽ do dự, nhưng Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không để ý đến vấn đề này, hồn kỹ đầu tiên của hắc có đến bốn cái kỹ năng, cho người ta biết hai cái cũng chả có vấn đề gì. Hoắc Vũ Hạo không trực tiếp trả lời Chu Y mà bắt đầu phóng ra Thập niên Hồn Hoàn của mình, một tia ánh kim cũng xuất hiện trong đáy mắt. Ngay sau đó, Chu Y liền cảm giác được có một luồng sáng tinh thần xuất hiện trước mắt mình. Chu Y dĩ nhiên không giống Bối Bối và Đường Nhã, bà dù sao cũng là một cường giả Hồn Đế cấp sáu mươi, mặc dù vũ hồn của bà không phải thuộc tính tinh thần, nhưng tinh thần lực không thấp. Bà muốn thoát khỏi ảnh hưởng của Hoắc Vũ Hạo là dễ như trở bàn tay, dù sao đây chỉ là một kỹ năng đơn giản

của một hồn sư cấp mười một. Nhưng lúc này, bà không bài xích, mà để mọi chuyện tự nhiên diễn ra. Vừa tiếp xúc với cỗ lực lượng tinh thần này, hai đồng tử của Chu Y nháy mắt mở to. Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng xuất hiện, cũng như những lần trước, mọi thứ xung quanh lập tức hiện rõ trong đầu Chu Y, làm cho người ta có cảm giác bản thân giống như vừa đi ra khỏi một vùng đầy sương mù. Tất cả đều rõ ràng, rõ đến nỗi có thể miêu tả từng chi tiết nhỏ nằm trong góc khuất khó mà thấy được. Một phút sau, Hoắc Vũ Hạo thu hồi lại kỹ năng của mình, thành thành thật thật đứng im trước mặt Chu Y. Chu Y ngậy người ra một lúc rồi mới lẩm bẩm: - Một kỹ năng thần kỳ. Khó trách Đường Môn chọn người làm học viên đặc biệt. Chỉ với mỗi kỹ năng này đã đủ thuyết phục tiểu nha đầu Đường Nhã chọn người rồi. Ta nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao nha đầu thông minh kia lại chọn một người hồn lực chỉ mới đạt cấp mười một, tố chất thân thể cũng rất bình thường. Hóa ra vẫn còn điểm huyền bí này. - Hoắc Vũ Hạo, người đi theo ta. Vừa nói, Chu Y vừa đứng lên, dẫn theo Hoắc Vũ Hạo rời khỏi phòng. Lúc này Hoắc Vũ Hạo vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn chỉ biết khi hắn phóng vũ hồn và sử dụng hồn khí thì Chu lão sư rất kích động, nhưng không biết cái này là tốt hay xấu, và càng không biết bây giờ Chu Y đang dẫn hắn đi đâu, làm gì... Vừa ra khỏi tân sinh Giáo Học Lô, Chu Y dẫn Hoắc Vũ Hạo đi vòng về hướng tây ra phía sau học viện. Đi được một lúc Chu Y nhíu mày nói: - Chậm quá. Để ta mang người đi một đoạn. Dứt lời liền đưa tay ôm lấy Hoắc Vũ Hạo bay đi. Lúc này hắn mới hiểu thế nào là đằng vân giá vụ (cưỡi mây lướt gió). Cảnh vật bên người vùn vụt trôi qua, mà quanh thân thể hắn dường như có một lớp khí mơ hồ bảo vệ. Rõ ràng Chu Y một hồn sư có thể xem là cường đại nhất từ trước đến nay Hoắc Vũ Hạo đã gặp, cái tộc độ này, thật ngưỡng mộ a! Hắn vọt vàng phóng ra Tinh Thần Tham Trắc mới có thể mơ hồ đoán được phương hướng Chu Y đang di chuyển. Bà ấy đi về hướng tây một lúc, rồi chuyển sang hướng bắc. Hoắc Vũ Hạo có cảm giác hai người bọn họ đã ra khỏi phạm vi của Vũ Hồn hệ, vào đến nơi của Hồn Đạo hệ rồi. Với tốc độ như vậy mà Chu Y còn phải đi thêm mấy phút nữa mới dừng lại, cả hai người lúc này đang đứng trước một tòa nhà thật lớn. Tòa nhà màu xám này còn muốn lớn hơn mấy tòa

Giáo Học Lâu kia nữa. Tổng diện tích của nó chỉ sỡ lớn bằng tất cả các khu ký túc xá cộng lại. Tòa nhà màu xám nhìn có vẻ rất nặng và dày, chỉ sỡ không phải xây cất bằng gạch đá bình thường, mặt ngoài được dát kim loại màu vàng sáng bóng. Bên trong vang ra từng riếng gầu gú kinh người. Thậm chí dưới chân Hoắc Vũ Hạo thỉnh thoảng còn run lên từng cơn. Phía bên cạnh có một bảng chỉ dẫn, viết là: Khu Vực Thí Nghiệm Hồn Đạo Khí. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo lúc này đã tràn ngập nghi hoặc, Chu lão sư dẫn mình đến khu vực thí nghiệm Hồn Đạo Khí làm gì? Bà ấy muốn gì đây? Chu Y dĩ nhiên sẽ không giải thích gì với hă, bà buông bả vai hă ra, tiếp tục đi vào bên trong khu vực thí nghiệm. Vừa vào cửa, Hoắc Vũ Hạo liền phát hiện, bên trong khu vực thí nghiệm đều được làm bằng kim loại. Hơn nữa, những loại kim loại này từ trước đến giờ hă chưa từng thấy qua, tất cả đều có màu nâu kỳ lạ. Phía sau cánh cửa là một hành lang thật dài, nhìn có vẻ giống với bên ký túc xá, nhưng ở đây mỗi ba mươi thước mới có một cánh cửa, phía trên cũng có một cái bảng nhỏ viết "Phòng thí nghiệm số 1", "Phòng thí nghiệm số 2"... Chu Y có vẻ thường xuyên đến đây, nên mọi thứ đều hết sức quen thuộc, giống như ngựa quen đường cũ, một mạch dẫn Hoắc Vũ Hạo đi hết hành lang, đến phòng thí nghiệm số 12 ở cuối dãy mới ngừng lại. Trên tay Chu Y lúc này xuất hiện một khối lệnh bài lục giác màu bạc, bà đặt lệnh bài lên phía trước cửa phòng thí nghiệm số 12. Một màn thần kỳ xuất hiện, trên cửa đột nhiên xuất hiện một lỗ hồng, vừa đủ để bà đặt lệnh bài vào. Hoắc vũ Hạo dường như cảm giác được có vài tia hồn lực xuất hiện, sau khi lệnh bài được đặt vào lỗ hồng thì từng tiếng tích tắc vang lên, cửa phòng thí nghiệm số 12 mở ra. (M2: cửa tự động luôn, hiện đại dữ dẫn) Cửa vừa hé mở, Hoắc Vũ Hạo lại càng kinh ngạc hơn, vách tường của căn phòng này hoàn toàn được làm bằng kim loại, lại còn dày đến hai thước, phía trên và dưới cửa đều có thanh trượt, thế nên cánh cửa ban này mới dễ dàng mở ra đóng vào như vậy. Cửa môn hoàn toàn mở ra thì Chu Y vẫy tay Hoắc Vũ Hạo rồi kéo hă bước nhanh vào. Răm Hoắc Vũ Hạo vừa bước vào bên trong thì bị một tiếng động cực lớn làm giật mình hoảng sỡ, lực chấn động và dao động của không khí trộn lẫn thối về phía hă khiến quần áo hă bay phất phới. Chu Y đối với những chuyện này có vẻ đã quá

quen rồi, bà vẫn tiếp tục đi vào bình thường. Bên trong phòng thí nghiệm này thật khiến người ta choáng ngợp, từng khu vực thí nghiệm được chắn ra bằng từng mảng kim chúc rất dày. Chu Y dẫn hần đi nhanh vào phía trong, đến một khu vực thí nghiệm rộng nhất trong này. Chỗ này là một mảnh đất trống, rộng chừng hai ngàn thước vuông, vách kim loại cao chừng mười thước. Bên trong có một vài người kì kì quái quái đang hý hoáy làm cái gì đó. - Phàm Vũ. Chu Y hét lên một tiếng. Đám người kia nhất thời giật mình quay đầu nhìn sang bên này. Trong đó có một gã trung niên có thân hình cao lớn nhú mào, đi nhanh về phía bọn họ. Người này cao chừng một thước tám, cao to lực lưỡng, trên người mặc bộ quần áo đơn giản hé lộ ra thân thể vạm vỡ rắn chắc của hần. Từng đường nét trên khuôn mặt lẫn ánh mắt đều mang cho người ta một cảm giác như đang đối mặt với một ngọn núi cao sừng sừng giữa trời. - Chu Y, bà đến đây làm gì? Hiển nhiên người trung niên này chính là Phàm Vũ mà Chu Y vừa kêu. - Còn nhớ lần trước người nói gì với ta không? Chu Y có vẻ hưng phấn nói. Phàm Vũ vẻ mặt khổ sở nói: - Ta nói với bà rất nhiều thứ, làm sao mà nhớ hết? Nếu không có chuyện gì thì bà về trước đi. Ta còn đang bận làm thí nghiệm.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 10: Sơ lược Hồn Đạo Khí

Chương 10: Sơ lược Hồn Đạo Khí Chu Y lão sư đứng trước các học viên thì hết sức bá đạo, vậy mà lúc này ở trước mặt người trung niên tên Phàm Vũ này thì diêm dạm hơn rất nhiều: - Ý ta là cái chuyện lần trước người nói đấy, cái giả thuyết khi Hồn Sư có thuộc tính tinh thần thì triển Hồn Đạo Khí ấy. Bà vừa nói xong, hai mắt Phàm Vũ đã sáng rực lên, ánh mắt vô thức chuyển sang Hoắc Vũ Hạo ở bên cạnh. - Vũ Hồn của hần có thuộc tính tinh thần à? Chu Y gật đầu nói: - Chính xác, hần là Hoắc Vũ Hạo, là tân sinh năm nay. Vũ Hồn Bản Thể, Linh Mâu, thuộc tính tinh thần. Phàm Vũ chăm chú quan sát Hoắc Vũ Hạo mấy lần rồi lắc đầu nói: - Không ổn, thân thể và hồn lực của hần quá yếu. E rằng Hồn Đạo Khí có uy lực thấp nhất hần cũng

không sử dụng nổi. Hơn nữa người xem, thiên phú hẳn vô cùng kém, thua xa yêu cầu của ta. Chu Y hừ một tiếng, nói: - Người coi thường mắt nhìn người của ta à? Không sai, thực lực Hoắc Vũ Hạo lúc này còn yếu. Nhưng quan trọng là vũ hồn của hắn, không hề tầm thường. Ta đã từng thử nghiệm qua rồi. Hoắc Vũ Hạo, người cho hắn mở rộng tầm mắt đi. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo từ này giờ chỉ làm người xem bên ngoài, vừa nghe Chu Y nói liền lập tức thi triển Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng lên người vị trung niên kia. Nhưng, ngay lập tức Hoắc Vũ Hạo bị chính hành động này của mình làm giật mình. Khi Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của hắn bao bọc người trung niên kia thì người này khẽ cau mày, cũng chính trong lúc ấy, Hoắc Vũ Hạo có cảm giác trước mặt mình dường như có một con cự thú kinh khủng đột nhiên há miệng muốn nuốt lấy mình. Cảm giác này không chỉ làm hắn hoảng sợ, còn đánh thức cả Thiên Mạng băng tằm đang chìm trong giấc ngủ say, sau đó chợt có một luồng khí ấm áp xuất hiện xoa dịu Tinh Thần Thức Hải của hắn, nhờ thế cơn sợ hãi kia mới dần dần biến mất. Khí tức khủng bố từ Phàm Vũ chỉ xuất hiện trong giây lát rồi biến mất nên Hoắc Vũ Hạo đã có thể dễ dàng hoàn thành Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng. - A !!! Chỉ cần vài giây ngắn ngủi, Phàm Vũ đã thấy được sự ảo diệu từ Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo, đôi mắt bình tĩnh nhất thời nổi lên từng gợn sóng. - Còn có loại vũ kỹ tinh thần thuộc tính như thế này sao? Loại hồn kỹ này còn xuất phát từ Thập niên Hồn Thú nữa chứ! Phàm Vũ nhìn chăm chăm hồn hoàn màu trắng bên cạnh Hoắc Vũ Hạo, hoàn toàn không thể giải thích được, nhưng vẻ mặt hắn lúc này ngoại trừ sự khó hiểu, còn có kinh ngạc và vui mừng. Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên vẫn không nói ra sự tồn tại của Thiên Mạng băng tằm, tất cả mọi chuyện hắn lại một lần nữa đổ hết lên đầu Phong Phí Phí. - Thập niên Phong Phí Phí? Cả Phàm Vũ lẫn Chu Y sau khi nghe hắn nói lai lịch hồn hoàn đều bất ngờ giật mình, không biết nói gì nữa. Phàm Vũ gật đầu nói: - Có thể vì Vũ Hồn của tiểu tử này là Vũ Hồn Bản Thể, còn là trường hợp biến dị có thuộc tính tinh thần. Lúc hắn hấp thu hồn hoàn lại chọn hồn thú không hợp thuộc tính nên mới sinh ra biến dị. Vũ Hồn tinh thần hấp thu Hoàn Hoàn phong thuộc tính mà không bị cản trở đã là kỳ tích rồi, không ngờ trong họa được phúc, còn xuất hiện hồn kỹ biến dị,

kỳ tích này chỉ sợ không thể tái hiện nữa đâu. - Thái Đầu, lại đây. Phàm Vũ quay đầu sang đám người gần đấy gọi to, lập tức một thiếu niên trong đó chạy nhanh đến. Vừa trông thấy thiếu niên này Hoắc Vũ Hạo không khỏi lắp bắp kinh hãi, người này rõ ràng cỡ tuổi Bối Bối nhưng dáng người lại cực kỳ cao lớn, hăn cao chừng hai thước, bả vai so với Phàm Vũ còn muốn rộng hơn nữa, cả thân trên để lộ ra ngoài, làn da ngăm đen, đầu trọc, nhưng được cái vẻ mặt thật thà phúc hậu. - Lão sư. Thiếu niên kia cung kính hành lễ với Phàm Vũ. Phàm Vũ chỉ vào Hoắc Vũ Hạo nói: - Để tên nhóc này phụ trợ, người sang bên kia dùng Định trang Hồn Đạo Pháo bắn thử một phát đi, bắn bìa di động ấy. - Dạ. Thiếu niên cường tráng kia chỉ vâng lời gật đầu, cũng không hỏi thêm bất cứ gì. Hăn quay sang Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Tiểu huynh đệ, người đi theo ta. Chu Y nói: - Hoắc Vũ Hạo, người dùng kỹ năng kia phụ trợ hăn một chút đi. - Dạ. Lúc này Hoắc Vũ Hạo đã mơ hồ hiểu được lý do tại sao Chu Y lại dẫn hăn đến đây nên vội vàng chạy theo thiếu niên kia. - Tiểu huynh đệ, chào người, ta là Hòa Thái Đầu, ai cũng gọi ta là Thái Đầu, người cứ gọi vậy là được. - Chào Hòa đại ca, đệ là Hoắc Vũ Hạo. Thái Đầu nghe ba chữ Hòa đại ca của hăn khẽ giật mình một chút, nhưng ngay sau đó liền quay sang nhìn Hoắc Vũ Hạo và giơ ngón cái lên, nói: - Cứ gọi vậy đi, tiểu huynh đệ. Những sử gia sau này cũng không ngờ, tình huynh đệ giữa Tu La Chi Đồng Hoắc Vũ Hạo và Hủy Diệt Chi Nguyên Hòa Thái Đầu lại bắt đầu đơn giản bằng những câu xưng hô như thế. Hai người đi đến bãi sân thí nghiệm bên cạnh, Hòa Thái Đầu khẽ vỗ vào thắt lưng bên hông, một ánh sáng lóe lên, một đồ vật có hình dạng hết sức kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trên tay hăn. Đây là một ống kim loại màu đen dài chừng một thước, đường kính chừng 15cm, phần đuôi hơi to hơn một chút, phía trên còn khắc khá nhiều hoa văn kì lạ. Hòa Thái Đầu cầm thứ ấy có vẻ rất thuận tay, tay phải hăn áp vào mặt sau ống sắt, nhấn xuống hai cái, một cái nắp lập tức mở ra, lộ ra một lỗ hổng dài chừng hai mươi phân, rộng khoảng mười phân. Tay phải hăn vẫn đang đặt bên hông chợt vỗ mạnh một cái, một khối kim loại hình thoi xuất hiện trên tay hăn. Hăn cẩn thận đặt miếng kim loại hình thoi này vào cái khe vừa xuất hiện ban nãy rồi đẩy nắp lại. Tay phải nâng ống sắt đặt lên bờ vai rộng lớn của hăn. Lúc này Thái

Đầu mang đến cho người xung quanh cảm giác thân thiện, thật thà, phúc hậu nhưng sau khi hẩn lấy ra ống sắt, rồi lắp ráp, rồi đặt lên vai, khí chất nhất thời thay đổi cực lớn. Bởi vì vũ hồn của Hoắc Vũ Hạo có thuộc tính tinh thần nên đối với những thay đổi này của Thái Đầu, hẩn là người cảm nhận rõ rệt nhất, một cảm giác nguy hiểm hết sức mãnh liệt. - Hoắc Vũ Hạo, chúng ta bắt đầu được rồi. Ánh mắt của Hoắc Vũ Hạo lại lóa ra kim quang, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng tập trung chính xác vào người Thái Đầu. Về mặt Thái Đầu lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, hứng phấn hô lên: - Bia di động, khởi động. Phía bên kia dường như được ai đó điều khiển, vèo một cái, từ trong góc xa bắn ra một cái vòng tròn, bay thẳng về hướng Hoắc Vũ Hạo và Thái Đầu. Lúc này, dao động Hồn Lực trên người Thái Đầu bất ngờ bộc phát mãnh liệt, ba cái Hồn Hoàn lập tức xuất hiện, hai vàng một tím, cái ống sắt trên vai hẩn dường như có chút rung động nho nhỏ, một vầng sáng màu đen di chuyển xung quanh ống sắt, cơ thể Thái Đầu nhất thời có chút di chuyển, đầu ống sắt nhắm thẳng vào cái bảng tròn đang di chuyển kia. - Ầm !!! Một tiếng nổ cực lớn vang lên, từ ống sắt lóe ra một vầng sáng lóa mắt, cùng lúc này một luồng khí khổng lồ xuất hiện khiến Hoắc Vũ Hạo lão đảo suýt ngã sấp xuống đất. Nhưng luồng sáng màu đen kia lại không hề bắn trúng cái bảng tròn mà chỉ lướt qua nó, bắn thẳng vào bảng kim loại khổng lồ ở phía sau tạo nên một tiếng nổ thật lớn. Dòng khí lưu ban này bị bắn ngược trở về, Thái Đầu lập tức kéo Hoắc Vũ Hạo ra sau lưng, hẩn đứng trước che chở cho Hoắc Vũ Hạo. Dòng khí lưu ấy càn quét vài giây mới từ từ biến mất, mà cái vòng tròn, mục tiêu ban này của hai người lại bay sang phía nhóm người đứng gần đấy, cũng không có bay khỏi khu vực thí nghiệm. Thái Đầu về mặt không vui, buồn bực nói: - Lại thất bại rồi. Lúc này Phàm Vũ và Chu Y đã đi đến bên cạnh hai người, về mặt Chu Y có chút khó coi, còn Phàm Vũ thì như đang suy nghĩ chuyện gì đó, hẩn quay sang hỏi Hoắc Vũ Hạo: - Hoắc Vũ Hạo, Tinh Thần Tham Trắc của người có thể bao quát phạm vi bao nhiêu? Hoắc Vũ Hạo nói: - Trong khoảng ba mươi thước. Phàm Vũ chợt nói: - Thì ra là thế, khó trách. Dù sao hồn hoàn kia cũng chỉ là Thập niên Hồn Hoàn, kỹ năng ấy có thể phát huy trên phạm vi lớn như thế đã không dễ dàng rồi. Chúng ta làm sao có thể yêu

cầu nhiều hơn nữa. Chỉ có điều hơi đáng tiếc thôi. Hoắc Vũ Hạo lúc này đột nhiên nói: - Phàm Vũ lão sư, phạm vi dò xét của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng này còn có thể gia tăng theo mức độ hồn lực của đệ tử nữa. Phàm Vũ sững sốt nói: - Không thể, chuyện này tuyệt đối không có khả năng xảy ra, hồn kỹ làm sao có thể tiến hóa được? Hoắc Vũ Hạo lại chân thành khẳng định lại một lần nữa: - Thật sự có thể. Phạm vi của kỹ năng này so với lúc đầu đã tăng lên chừng một thước. Hơn nữa, hiện giờ đệ tử còn chưa hoàn toàn có thể khống chế nó, có lẽ sau này khi ta sử dụng thành thục hơn thì có thể làm nó bao quanh một phạm vi nhỏ thì khoảng cách sẽ kéo dài ra. Sau khi Chu Y dẫn hắc đến đây, nghe được cuộc trò chuyện giữa hai người, hắc đã gần như hiểu được nguyên nhân, hắc có cảm giác đây là một cơ hội trời cho hắc, nhưng hắc không rõ cơ hội này sau này sẽ có ích gì, tuy thế hắc vẫn không muốn bỏ qua nó. Phàm Vũ nhìn sang Chu Y, Chu Y khẽ gật đầu với hắc. Phàm Vũ nói: - Được, nếu Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của người có thể tăng phạm vi lên trên trăm thước thì quay lại đây tìm ta, ta sẽ dạy người chế tạo Hồn Đạo Khí. - Dạ, tạ ơn sư phụ. Hoắc Vũ Hạo vội vàng cung kính hành lễ. Phàm Vũ phát tay nói: - Thái Đầu, người dẫn hắc qua bên kia giải thích cho hắc thế nào là Định trang Hồn Đạo Khí đi. - Dạ. Thái Đầu có ấn tượng rất tốt với Hoắc Vũ Hạo, nên thoáng cái đã kéo Hoắc Vũ Hạo đi sang nơi khác rồi. Nhìn bóng dáng bọn hắc dần khuất xa, Phàm Vũ quay sang hỏi Chu Y: - Người thấy đứa trẻ này thế nào? Kỹ năng của hắc đúng là rất mạnh, trong đội ngũ cũng có tác dụng cực lớn. Lúc này ta không phải muốn đưa yêu cầu cao như thế cho hắc, nhưng hắc muốn sử dụng được Định trang Hồn Đạo Khí thì nhất định phạm vi dò xét phải đạt trên một trăm thước. Ta dám chắc, nếu kỹ năng này của hắc tăng lên được trên một ngàn thước thì đây sẽ là một Phụ Trợ hệ Khí Hồn Sư kinh khủng nhất trên đại lục. Chu Y nói: - Đứa nhỏ này ta cũng mới gặp lần đầu thôi, bây giờ chưa thể nói gì được. Bất quá, người hắc là nhận ra, tuy tu vi và thể chất hắc yếu kém nhưng tâm tính lại chín chắn hơn đám trẻ đồng lứa nhiều. Nếu là người khác, chắc hẳn lúc này đã không biết nói ra những lời như vậy đâu. Ta sẽ quan sát nó giúp người. Bất quá, nếu trong một năm này, hắc không thông qua được sát hạch thì ta vẫn sẽ khai trừ hắc.

Quy củ là quy củ, không có ngoại lệ. Phạm Vũ suy nghĩ một lúc rồi nói: - Bà giúp ta quan sát nó đi. Cho dù nó không thông qua được khảo hạch bên bà, nhưng miễn Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của nó đạt được yêu cầu của ta, thì ta vẫn sẽ đặc cách hân sang bên Hồn Đạo hệ bên này. Ta bỏ công sức suốt mười mấy năm chỉ để nghiên cứu Định trang Hồn Đạo Khí, kết hợp rất nhiều kinh nghiệm của cổ nhân mới có thể nghiên cứu chế tạo ra loại hồn đạo khí này, hiện tại, thiếu sót duy nhất chỉ là người có thể sử dụng nó thôi a! Chu Y khẽ than một tiếng, nói: - Người đừng quá cố chấp như thế, Định trang Hồn Đạo Khí của người không chỉ thiếu người sử dụng thích hợp mà giá thành chế tạo cũng không nhỏ chút nào, không thể nào làm ra số lượng lớn để sử dụng đâu. Phạm Vũ ngạo nghễ nói: - Hồn Đạo Khí vốn chỉ có một vài hồn sư vĩ đại mới có thể hoàn toàn phát huy ra được uy lực cường đại của nó. Ta nghiên cứu chế tạo Định trang Hồn Đạo Khí này hoàn toàn không phải để sản xuất ra quy mô lớn. Chỉ cần một số ít hồn sư có thể sử dụng là xem như ta thành công rồi, như vậy Định trang Hồn Đạo Khí mới có thể trở thành đòn sát thủ đặc biệt nhất học viện Sử Lai Khắc chúng ta. - Hòa đại ca, Định trang Hồn Đại Khí là gì thế? Hoặc Vũ Hạo tò mò hỏi Hòa Thái Đầu. Hòa Thái Đầu ha ha cười đáp: - Hồn Đạo Khí có rất nhiều loại, nhất thời ta cũng không nói rõ ràng được, chủ yếu có thể chia ra hai dạng chính là: Cận thể Hồn Đạo Khí và Viễn trình Hồn Đạo Khí (M2: 2 loại gần với xa đó). Trong đó đa số những Hồn Đạo Khí bình thường chúng ta sử dụng đều thuộc loại Cận thể Hồn Đạo Khí, nó cũng giống như vũ khí bình thường của chúng ta, sau khi được rút hồn lực vào thì có khả năng công kích mạnh mẽ. Có thể nói một cách tương đối, trong một phạm vi nhất định, lực công kích từ Cận thể Hồn Đạo Khí mạnh hơn một chút. Còn Viễn trình Hồn Đạo Khí thì sau khi được rút hồn lực vào, sẽ có khả năng công kích một vật ở xa. Hồn đạo khí uy lực càng mạnh thì càng cần nhiều hồn lực, nói cách khác, hồn sư có tu vi càng cao, càng có thể sử dụng hồn đạo khí có uy lực mạnh mẽ. - Mà Định trang Hồn Đạo Khí này là một loại Hồn Đạo Khí đặc biệt do lão sư tổng hợp các nghiên cứu từ trước đến nay của các cổ nhân mà thành. Nó có thể công kích vật ở xa nhưng lại không cần rút nhiều hồn lực vào. Vừa rồi quá trình ta sử dụng nó người

cũng thấy rõ rồi đấy, nói đơn giản thế này, chỉ cần chia hồn đạo khí thành hai bộ phận, hồn đạo khí và kíp nổ, hồn đạo khí tác dụng với kíp nổ sẽ được bắn ra ngoài. - Ưu thế lớn nhất của Định trang Hồn Đạo Khí chính là mức độ hồn lực tiêu hao rất nhỏ, cho nên không cần người thi triển phải có tu vi cường đại. Nhưng chỗ thiếu hụt của nó là rất khó để nhắm bắn mục tiêu, nhất là mục tiêu có thể di động, cực kỳ khó bắn trúng. Và việc chế tạo đạn pháo cũng không dễ chút nào, cần sử dụng rất nhiều tài liệu quý giá. Bình thường lão sư không cho ta tùy tiện sử dụng đâu. - Lão sư từng nói, Định trang Hồn Đạo Khí về mặt lý thuyết có thể tăng lực công kích của hồn sư lên gấp mười lần. Bất quá, nó phải cần một vài hồn sư có thể trạng đặc biệt mới sử dụng được. Có thể nói Hòa Thái Đầu không năng khiếu giải thích cho lắm, nên mọi thứ nói vẫn chưa được rõ ràng, nhưng bấy nhiêu cũng đủ để Hoắc Vũ Hạo hiểu biết sơ lược về Hồn Đạo Khí. Hắn mơ hồ hiểu được, vị Phàm Vũ lão sư kia trên phương diện Hồn Đạo Khí nhất định đạt được rất nhiều thành tựu lớn lao. Tiểu Nhã lão sư từng dặn dò mình sau này phải tham gia vào Hồn Đạo hệ, nếu mình có thể làm đệ tử của Phàm Vũ lão sư hiển nhiên là quá tốt rồi. - Hoắc Vũ Hạo, chúng ta về thôi. Đúng lúc này, Chu Y đột nhiên lên tiếng gọi. Hoắc Vũ Hạo quay sang cúi chào Hòa Thái Đầu. - Hòa đại ca, đệ về đây. Hôm nay được quen biết người đệ rất vui. Hòa Thái Đầu cười ha ha, nói: - Người là tân sinh năm nay à. Cố lên. Nếu năm sau người còn ở đây, trở thành sư đệ ta thì tốt quá. Bình thường lão sư không cho ta ra khỏi đây đâu, chán lắm. Vừa ra khỏi khu vực thí nghiệm, Chu Y lại mang hắn đi như bay về trước ký túc xá. - Hoắc Vũ Hạo, lúc này những lời Phàm Vũ lão sư nói người hẳn là đã nghe rõ. Ta chỉ có thể nói cho người biết thế này, trong học viện, hẳn là Đại sư chế tác Hồn Đạo Khí đệ nhất, nếu người có thể làm đệ tử của hắn, tương lai nhất định không thể đo lường được. Bất quá, trước tiên người phải có khả năng ở lại học viện này đã. Đi ăn cơm đi. Thấy Chu Y đi khỏi rồi, Hoắc Vũ Hạo lập tức chạy về nhà ăn, lúc này, các đệ tử lớp khác đều đã hết giờ học, trước cửa nhà ăn toàn người là người. Đột nhiên, một bóng người xuất hiện chắn trước mặt hắn, dọa Hoắc Vũ Hạo giật mình muốn nhảy dựng lên, hắn ngẩng đầu lên, hóa ra là Đường Nhã. - Tiểu Nhã lão sư? Đường Nhã tươi cười chào Hoắc

Vũ Hạo, sau đó thần thần bí bí kéo hẳn sang một bên, thấp giọng nói: - Tiểu Vũ Hạo, đệ không có tiền đúng không? Hoặc Vũ Hạo gật đầu nói: - Dạ! Đại sư huynh có nói trong học viện có một số công việc, đệ đi làm thuê là có tiền ngay. Đệ đang định hôm nay tan học bắt đầu đi xem thử. Học phí một năm đến tận mười kim tệ, còn chi tiêu sinh hoạt hàng ngày nữa, Hoặc Vũ Hạo tuy rằng chỉ muốn tập trung tu luyện, nhưng những nhu cầu thiết yếu của cuộc sống như thế này làm sao hẳn bỏ qua được. Đường Nhã cười hì hì, nói: - Chúng ta cùng là đệ tử Đường Môn, tỷ lại còn là lão sư của đệ, tất nhiên phải chăm sóc người cho tốt, tỷ đã nghĩ biện pháp giúp đệ rồi. Tỷ có quen vị đại thẩm phụ trách mua phụ liệu ở nhà ăn này. Sau này tỷ sẽ nhờ bà ấy mỗi ngày mua giúp đệ hai mươi con cá, còn tỷ, tỷ sẽ chuẩn bị gia vị và bếp nướng cho đệ. Sau khi tan học, đệ cứ ra trước cửa học viện ngồi bán. Với tài nghệ nấu nướng của đệ nhất định sẽ bán sạch hết cho xem. Để tỷ tính coi, mỗi con cá vốn là một đồng tiền, đệ cứ bán năm đồng tiền một con đi! Đấy, như thế là đệ có tiền rồi, đúng không? Hai mắt Hoặc Vũ Hạo lập tức sáng lên: - Tiểu Nhã lão sư, đây là một ý kiến tuyệt vời. Đệ có Linh Mâu nên việc điều khiển độ lửa cực kỳ dễ dàng. Vậy để tối nay đệ bắt đầu thử xem! Đường Nhã gật đầu liên tục, rốt cục cũng lòi đuôi cáo của mình ra. - À này, tỷ giúp đệ làm mấy chuyện này, khi đệ nướng cá nhớ ưu tiên chừa phần cho tỷ đấy. Yên tâm, tỷ trả tiền. Còn nữa, mấy thứ tỷ mua giúp đệ nếu có hết thì đệ tự mua thêm đi. Từ ngày nếm thử món cá nướng Hoặc Vũ Hạo làm, nàng nhớ mãi không quên được mùi vị ấy, sau khi hoàn thành sát hạch, nàng nghĩ mãi mới ra biện pháp tốt này. Đường nhiên, người khởi nguồn là Bối Bối. Nhìn bộ dạng thèm ăn của Đường Nhã, Hoặc Vũ Hạo đã hiểu rồi, hẳn tươi cười nói: - Được rồi, Tiểu Nhã lão sư, vậy tối nay chúng ta gặp lại. - Được được. Tỷ đi trước đây, à quên, tỷ báo cho đệ một tin tốt lành này, tỷ và Bối Bối đều đã thông qua sát hạch năm tư rồi nha. Đường Nhã nói xong liền vẫy vẫy tay chào hẳn, rồi chạy đi với bộ dạng cực kỳ hưng phấn. Sau khi ăn một bữa trưa đơn giản, Hoặc Vũ Hạo lập tức trở về ký túc xá. Lúc này trong phòng không có ai, Vương Đông đi vắng rồi, cũng không biết làm gì nữa. Chu Y có nói buổi chiều bắt đầu huấn luyện bọn hẳn, nên còn chút thời gian nghỉ trưa, hẳn bắt đầu mình tưởng tu luyện,

đồng thời cũng tranh thủ hồi phục thể lực. Lần tu luyện này mang đến chút kinh hỉ cho hắn, buổi sáng hắn chạy bộ đã vượt qua cực hạn của bản thân, lúc này hắn tu luyện Huyền Thiên Công mới phát hiện sau một chu trình, biên độ tăng trưởng của hồn lực tăng lên một chút. Tuy rằng chỉ là một chút xíu xiu thôi nhưng hắn đã rất mãn nguyện rồi. Hắn thầm nghĩ, xem ra rèn luyện thân thể đến mức cực hạn mang lại rất nhiều tác dụng cho việc tu luyện hồn lực. Mà thân thể mình vốn đã kém, nên rèn luyện, phải cố gắng rèn luyện, là chuyện tốt a! Khi Hoắc Vũ Hạo tỉnh lại từ trong minh tường lại một lần nữa bị dọa nhảy dựng lên, bởi vì Vương Đông đang ngồi đối diện nhìn chăm chăm hắn. - Người về rồi sao? Đi học thôi! Hoắc Vũ Hạo vừa nói vừa nhảy xuống giường mang giày vào. Sau chuyện ban sáng, rõ ràng quan hệ giữa hắn và Vương Đông đã thay đổi rõ rệt. Vương Đông thấp giọng nói: - Hoắc Vũ Hạo, ta luôn thắc mắc không biết vũ hồn của ngươi là gì. Vũ hồn của ta hôm nay ngươi đã thấy rồi đấy, có thể nói cho ta biết vũ hồn của ngươi là gì không? Hoắc Vũ Hạo mang giày xong, đứng thẳng người lên nói: - Vũ hồn của ta chính là đôi mắt ta này, gọi là Linh Mâu. Thuộc tính tinh thần. Ta biết ngươi đang thắc mắc cái gì, nhờ vào hồn kỹ của ta, là Tinh Thần Tham Trắc, nên ngày đó ngươi không thể dùng chiêu thức giả hay gì gì với ta hết, vì căn bản với Tinh Thần Tham Trắc, ta có thể nhìn rõ hết từng hành động của ngươi. Vương Đông giật mình tỉnh ngộ. - Thì ra là thế, không ngờ vũ hồn của ngươi lại là Vũ hồn Bản Thể. Đi thôi, đừng chậm chạp nữa. Ban này ta đi hỏi thăm bên ngoài rồi, vị Chu lão sư của chúng ta đúng là lão sư quái vật, biến thái hết sức, nghe nói số học viên bị nàng khai trừ còn nhiều hơn số của mười lão sư khác cộng lại. Có vị lão sư chủ nhiệm như thế đúng là vận khí đen đui mà. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu cười nói. - Không thể nói như thế, Chu lão sư tuy nghiêm khắc nhưng chỉ cần chúng ta cũng có yêu cầu nghiêm khắc với bản thân mình thì sẽ thông qua được yêu cầu của bà ấy thôi. Đúng rồi, vũ hồn của ngươi ta đã thấy, nhưng ta không biết tên a. Còn nữa, hồn hoàn của ngươi hình như là một vàng, một tím, đúng không? Tại sao đệ nhị hồn hoàn lại có thể là Bách niên Hồn Hoàn được? Vương Đông cười cười nói: - Đệ nhị hồn hoàn của ta là một bí mật không thể nói được. Còn vũ hồn kia là Quang Minh Nữ Thần

Điệp, một loài bướm xinh đẹp cực kỳ, có thể nói là loài bướm xinh đẹp nhất cũng không ngoa, chỉ tiếc là đã gần như tuyệt chủng rồi. Độ khan hiếm của vũ hồn này so với vũ hồn bản thể của người cũng không hơn kém bao nhiêu đâu nha. Sau này người sẽ biết uy lực của nó mạnh mẽ như thế nào! Đúng rồi, hôm nay Chu lão sư dẫn người đi đâu đấy? Hai người vừa nói vừa rời khỏi ký túc xá đi về phía Giáo Học Lô. Không riêng bọn hắc, có lẽ bất cứ học viên nào trong lớp tân sinh Nhất Ban đều không dám đi trễ. Hoắc Vũ Hạo cũng không định giấu diếm chuyện Chu lão sư dẫn hắc đi gặp Phàm Vũ lão sư, chuyện này cũng đâu phải bí mật gì đâu, mọi chuyện hắc đều kể hết cho Vương Đông nghe. - Cái gì? Tinh Thần Tham Trắc của người còn có thể sử dụng với người khác sao? Mau mau, làm thử cho ta xem. Dù sao Vương Đông cũng chỉ là một thiếu niên mười một mười hai tuổi, làm sao tránh khỏi tính tò mò hiếu kỳ, hắc hưng phấn kêu lên. Rơi vào đường cùng, Hoắc Vũ Hạo đành phóng ra Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, để tên kia cảm nhận một chút. Mọi thứ trong phạm vi ba mươi thước bắt đầu hiện rõ trong đầu hắc, khiến Vương Đông nhất thời ngẩn người. Hắc lúc này như một người đui mù nhất thời sáng mắt thấy rõ được thế giới xung quanh, cái cảm giác rung động mãnh liệt ấy dường như bất cứ ai lần đầu tiếp nhận Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Đạo đều trải nghiệm qua. Với lại, Hoắc Vũ Hạo không ngừng sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng nên thao tác cũng ngày càng thuần thục, hắc vừa thi triển vừa nhớ đến lời Phàm Vũ đã nói ban nãy, tự nhiên theo bản năng, hắc tập trung tinh thần của mình vào một phương hướng duy nhất, sau đó cố gắng thúc đẩy nó tiến ra xa hơn. Hoắc Vũ Hạo cũng không ngờ trong lúc này ánh kim dưới đáy mắt hắc lại đột nhiên phát sáng đậm hơn một chút, tinh thần dao động cũng mãnh liệt hơn rất nhiều. Ban đầu vốn dò xét hết mọi phương vị, nay từ từ thu hẹp lại ở một phương vị mà thôi. Vương Đông đứng bên cạnh cũng cảm nhận được biến hóa của Tinh Thần Tham Trắc, hắc phát hiện hình ảnh hai bên trái phải không còn hiện ra nữa, nhưng hình ảnh phía trước vẫn còn, không những thế mà khoảng cách lại càng lúc càng kéo dài ra. Tuy vậy, chỉ với vài giây thay đổi này mà tương đương với vài phút bình thường Hoắc Vũ Hạo sử dụng chúng, hắc đột nhiên cảm thấy hồn lực trong người chuyển

hóa thành tinh thần lực với tốc độ kinh người, nháy mắt đã gần như cạn kiệt. Cơ thể hần lắc lư muốn ngã, nhờ Vương Đông đưa tay đỡ lấy hần mới có thể đứng vững được, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng cũng lập tức thu lại. - Hoắc Vũ Hạo, người làm sao đấy? Vương Đông vội vàng đỡ hần. Sắc mặt Hoắc Vũ Hạo đã tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, bộ dạng vô cùng yếu ớt. Hần quay sang khoát tay Vương Đông, ý bảo mình không sao: - Tinh thần lực bị tiêu hao nhiều thôi. Vương Đông, ban này người thấy gì? Người có thấy Tinh Thần Tham Trắc của ta đạt được bao xa không? Vương Đông thoáng nhớ lại một chút, nói: - Ta không để ý lắm, khoảng năm sáu mươi thước. Mà những phương hướng khác thì không thấy nữa, chỉ có phía trước thôi, nhưng khoảng cách có lẽ đã tăng lên gấp hai rồi. Hoắc Vũ Hạo nghe Vương Đông nói thế lập tức vui vẻ hần lên, ngay cả cảm giác mệt mỏi cũng vơi đi vài phần. - Tốt quá, ta biết là được mà. Có điều tinh thần lực tiêu hao nhiều quá a. Giảm phạm vi bao quát của Tinh Thần Tham Trắc xuống thì có thể kéo dài khoảng cách ra, tuy vậy phải tiêu hao tinh thần lực gấp mười lần. Cho nên ban này chỉ mới vài giây ngắn ngủi thôi hần đã không trụ được rồi. Bất quá Hoắc Vũ Hạo tin rằng đây chỉ vì lần này là lần đầu hần thử nghiệm thôi, sau này mọi thứ có thể từ từ cải thiện, quan trọng là hần phải cố gắng tập luyện đã. Phàm Vũ lão sư đã nói, nếu hần có thể làm khoảng cách dò xét của Tinh Thần Tham Trắc tăng đến một trăm thước thì sẽ nhận hần làm đệ tử. Sáng nay sau khi nghe Hòa Thái Đầu giảng giải sơ lược về Hồn Đạo Khí, hần đã có cảm giác hứng thú với những món đồ thần kỳ này rồi. Mười phút trước khi vào học, trong phòng học Nhất Ban, chín mươi một học viên đã tập trung đầy đủ, hơn nữa, lớp học lại yên lặng một cách kỳ lạ. Cho nên, đôi khi có lão sư nghiêm khắc không phải là chuyện xấu, nhờ thế mới thúc đẩy được tinh thần học tập của học viên a. Vì chưa xếp chỗ ngồi, nên khi Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đến thì tìm chỗ ngồi cạnh nhau luôn, hai đứa trẻ mười một tuổi ấy lúc này đều mang bộ dạng trầm tư. Hoắc Vũ Hạo đang nghĩ đến vấn đề của Tinh Thần Tham Trắc, còn Vương Đông, chẳng biết nữa. Một lúc sau, Chu Y từ từ bước vào lớp, bầu không khí trong lớp đã yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng đồng thời giật mình tỉnh táo lại. Mặc dù

trước đó không lâu, Hoắc Vũ Hạo đã tiêu hao hết hồn lực, nhưng hồn lực của hắn yếu kém, một lượng ít như thế thoáng cái đã khôi phục được hơn phân nửa, lúc này cảm giác suy yếu kia không còn nữa. - Tất cả đứng dậy, tập hợp ngoài quảng trường. Chu Y bước vào lớp, nói một câu không ai ngờ đến rồi lại quay người bước ra ngoài. Sau khi nghe Chu Y nói, không một học viên nào dám chậm trễ, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng, rồi trật tự đi theo Chu Y ra quảng trường Sử Lai Khắc. Bọn chúng cũng không thấy lúc này vẻ mặt Chu Y thoáng hiện một nụ cười, vị lão sư biến thái này thật khác người... Lúc này bà ấy đang nghĩ thật ra làm một chủ nhiệm tân sinh cũng không phải không tốt, ít nhất học viên mới vào trường đều còn non nớt, dễ uốn nắn, lại còn nghe lời, không giống đám học viên lớp trên ý bản thân có chút thành tựu, kiêu ngạo đã đành còn phản kháng mạnh hơn nữa chứ. Trên quảng trường Sử Lai Khắc không biết từ lúc nào xuất hiện một đồng xích sắt. Chu Y hô lớn một tiếng, các học viên cùng lúc dừng lại đứng ngay ngắn chỉnh tề. - Vương Đông. - Dạ. Vương Đông tiến lên một bước. Chu Y quay xuống đối mặt với tất cả học viên, nói: - Ta thấy ngươi là người có thành tích tốt nhất trong buổi tuyển chọn, hơn nữa trong lần khảo thí sáng nay cũng đạt thành tích tốt nhất. Cho nên, ta tuyên bố, từ nay Vương Đông là lớp trưởng Nhất Ban. Vị trí này có thể thay đổi, miễn ngươi có khả năng đánh bại hắn là được. Rõ chưa? - Dạ rõ. Đám đệ tử đồng thanh trả lời, trong đó có vài tên nam đệ tử thực lực không kém thì nhìn chăm chăm vào Vương Đông. Đám nữ đệ tử lại khác, ánh mắt nhìn Vương Đông dường như ôn nhu thêm vài phần. Chu Y chỉ vào đồng xích sắt nằm dưới sàn. - Đây là Thiết Y, chuyên dùng để huấn luyện nâng cao thể chất của các người. Mỗi người một cái, mang vào rồi chạy bộ quanh quảng trường này. Từ giờ, mỗi ngày đều chạy như thế này đến hết giờ học thì thôi. Các người có thể sử dụng hồn lực thoải mái nhưng không được dùng hồn kỹ. Ai có thành tích thấp nhất sẽ bị khai trừ. - Ta nhắc lại, trong lớp của ta, không phải khi nào có sát hạch mới có học viên bị khai trừ, mà mọi lúc đều có thể xảy ra. Hôm nay ở đây có chín mươi một học viên, cuối buổi sẽ còn chín mươi, rồi, bắt đầu đi. Chu Y nói xong liền lấy một bộ Thiết Y đưa cho Vương Đông, Vương Đông vội vàng nhận lấy mang vào người. Hắn mang Thiết Y vào

người mới giật mình, hóa ra bộ Thiết Y này nặng đến ba mươi cân a! Vừa nghe câu người kém nhất sẽ bị đào thải, tất cả các học viên liền nhanh chóng chạy đến nhận Thiết Y, các học viên nam còn đỡ một chút, những học viên nữ mang Thiết Y vào đều có bộ dạng "hoa dung thất sắc". Chu Y lạnh lùng nói: - Ta biết các người đều rất bất mãn ta, cho là chuyện này không công bằng, dù sao thể chất của nam sinh và nữ sinh, thú hồn sư, khí hồn sư và chiến hồn sư đều có sự chênh lệch nhất định, nhưng, trong lớp học của ta, tất cả đều bình đẳng. Các người cho là trên chiến trường, địch nhân sẽ buông tha cho các người vì các người là con gái hay khí hồn sư hay sao? Thôi bắt đầu được rồi. Chạy đi. Tất cả học viên dù trong lòng đang mắng thầm Chu Y nhưng nghe hiệu lệnh của bà cũng không thể không bắt đầu, nào dám có chút hành động gì phản kháng. Vương Đông dẫn đầu đội ngũ, bắt đầu chạy xung quanh quảng trường. Bất cứ ai cũng không muốn bản thân mình bị đào thải, nên thái độ của các học viên so với buổi sáng đã hoàn toàn thay đổi. Vương Đông dẫn đầu chạy trước, bất luận là vũ hồn hay hồn lực hãn đều hơn xa các bạn chung lớp, tuy rằng đã mang Thiết Y nhưng tốc độ cũng không giảm bớt chút nào. Vài tên học viên muốn phân cao thấp với hãn ban này cũng tăng tốc đuổi theo hãn. Hoắc Vũ Hạo thì khác, hãn vẫn duy trì tốc độ cũ, hãn rất rõ ràng thể trạng của bản thân hãn, từ giờ đến lúc tan học còn đến hai canh giờ, muốn có thể duy trì đến lúc đó phải giữ lực a! Bây giờ hãn phải ổn định tốc độ, cũng không nóng vội chạy lên trước, cứ thông thả mà chạy thôi. Sau hai vòng, hãn đã dễ dàng đoạt được vị trí cuối cùng của đoàn người, tất cả các nữ đệ tử đều vượt qua được hãn. Nhưng hãn cũng không quan tâm đến. Đến vòng thứ tư, Vương Đông đã hơn hãn một vòng rồi, lúc chạy vượt qua, hãn còn bị Vương Đông nhìn chằm chằm bằng ánh mắt kinh ngạc. Hoắc Vũ Hạo cũng không có phản ứng gì, quay đầu mỉm cười một cái mà thôi. Chu Y đứng bên ngoài quan sát các học viên chạy dưới sân, không ai biết bà ấy đang nghĩ cái gì nữa.

Chương 11: Lớp trưởng yếu nhất

Chương 11: Lớp trưởng yếu nhất Hoắc Vũ Hạo mồ hôi đầm đìa chạy được đến vòng thứ mười thì Vương Đông đã hơn hẳn ba vòng rồi, còn những đệ tử khác ít nhất đều vượt qua hẳn một vòng. Rất nhiều người vừa chạy qua hẳn vừa quay đầu lại ném cho hắn ánh mắt khinh miệt, dù sao bọn họ đều biết Hoắc Vũ Hạo là người có tu vi kém nhất lớp. Nhưng mà, đến lúc này, tốc độ của các học viên phía trước đã bắt đầu chậm lại. Thời gian càng dài, ảnh hưởng của Thiết Y càng lúc càng rõ rệt, ngay cả Vương Đông cũng đã lấm tấm mồ hôi. Vài tên học viên nam lúc đầu còn định tranh tài với Vương Đông, giờ đều đã rút lại phía sau, thậm chí còn bị vài đệ tử phía sau vượt qua nữa. Từng giọt mồ hôi rơi xuống, càng lúc càng nhiều, dần dần thấm ướt cả nền đất. Chạy được nửa canh giờ, một nữ đệ tử có thể lực yếu kém bụp một tiếng ngã xuống đất, nàng giãy dụa muốn đứng lên nhưng không làm được. Đúng lúc này Vương Đông chạy ngang quá nàng, hắn đưa tay đỡ lấy, ánh mắt nhìn xuống hỏi thăm, nữ đệ tử kia lắc lắc đầu, lại ngồi xuống đất, nói sao cũng không chịu tiếp tục chạy, nàng quá mệt rồi, bây giờ chút hơi sức mở miệng cũng không còn nữa. Có người thứ nhất tất nhiên phải có người thứ hai, có lẽ vì có Hoắc Vũ Hạo lót sần rồi nên các học viên tuy rằng hết sức nỗ lực, nhưng ý chí lại không quá mạnh mẽ. Mang Thiết Y nặng nề chạy từng vòng thật là một ác mộng, hơn nữa vừa bắt đầu ai cũng dùng hết sức để chạy, thể lực cũng theo đó tiêu hao thật nhanh. Hơn nữa, Thiết Y kia quá nặng so với độ tuổi của bọn chúng. Sau một canh giờ, đã có ít nhất 1 nửa học viên ngã trên mặt đất. Chu Y vẫn đứng im quang sát, cũng không có ý định giục bọn chúng chạy tiếp. Hoắc Vũ Hạo lúc này đã gần như không kiên trì nổi nữa rồi, tuy hắn luôn chạy đều đặn từ đầu đến giờ nhưng do tu vi hắn yếu, thể lực cũng không có gì đặc biệt, miễn cưỡng đến đây đã tốt lắm rồi. Hắn vừa chạy, Thiết Y vừa ma sát với bộ đồng phục, càng lúc càng nóng và đau đớn. Không ổn, không xong rồi. Từng cơn đau đớn khó

chịu truyền khắp người Hoắc Vũ Hạo, hần miễn cưỡng thúc dục hồn lực rót vào hai mắt. Từ Linh Mâu truyền về một chút cảm giác mát lạnh giúp hần tỉnh táo lại vài phần. Không được, ta không thể gục ngã, ta phải kiên trì, ta phải cố gắng. Trước mặt hần còn rất nhiều bạn học đang chạy băng băng, hần nghĩ đến chuyện lúc sáng mình đạt đến giới hạn thì sau đó tốc độ tu luyện lại tăng lên, lập tức cắn đầu lưỡi một cái, củng cố tinh thần rồi tiếp tục chạy đều. Cũng chính lúc này, từ bụng hần truyền đến một cảm giác ấm áp kỳ lạ, rõ ràng hồn lực của hần đã tiêu hao hết rồi mà. Cảm giác ấm áp ấy từ từ di chuyển đến tứ chi bách hải, dần dần cơn đau nhức đã dịu xuống vài phần. Đây là... Năng lượng từ Huyền Thiên Công? Hoắc Vũ Hạo lập tức nhận ra nguồn gốc của luồng năng lượng ấm áp kia, từ trước đến nay mỗi khi tu luyện Huyền Thiên Công, năng lượng đều tập trung xuống bụng. Tuy rằng chỉ mới tu luyện Huyền Thiên Công thôi, nhưng nhờ hồn lực làm trụ cột, lấy hồn lực có sẵn chuyển hóa thành Huyền Thiên Công, hần liền dễ dàng đột phá tầng thứ nhất của công pháp Huyền Thiên Công. Cả đại sư huynh lẫn Thiên Mộng bằng tầm đều nói, Huyền Thiên Công là công pháp cực kỳ thích hợp cho hần tu luyện, tác dụng lớn nhất của nó là cải tạo thân thể và củng cố kinh mạch. Cảm giác lúc này là tác dụng của nó sao? Hoắc Vũ Hạo vừa nghĩ vừa thử bắt đầu vận hành chu trình tu luyện Huyền Thiên Công, mới ban đầu vẫn chưa có cảm giác khác lạ gì, mặc dù trong lòng hần rất lo nhưng vẫn tiếp tục vận chuyển. Hần cảm nhận được trong lúc chuyển hóa hồn lực thành Huyền Thiên Công có một phần nhỏ hồn lực thẩm thấu vào kinh mạch mình, đây cũng là nguyên nhân khiến hần lo lắng. Nhưng một lúc sau, hần lại giật mình phát hiện kinh mạch hần không có chuyện gì khác lạ mà còn đang dần dần được hồn lực xoa dịu, cơn mệt mỏi từ từ tan biến, thay vào đó là cảm giác thoải mái sảng khoái. Tuy tổ chất thân thể của hần không tốt nhưng đầu óc vẫn nhanh nhạy, ngay lập tức hần liền hiểu ra khi cơ thể hần đạt đến cực hạn thì có thể hấp thu Huyền Thiên Công mà không cần ngồi xuống minh tưởng. Tình huống này khác với bình thường, Huyền Thiên Công không tăng lên quá nhanh mà từ từ kết hợp chặt chẽ với thân thể của hần. Có phát hiện này, Hoắc Vũ Hạo vội vàng tập trung tinh thần, vừa bước chậm lại vừa điều khiển dòng Huyền Thiên Công vận hành

trong cơ thể. Đường Môn Huyền Thiên Công chính là công pháp mà môn chủ Đường Tam đem đến thế giới này. Nói một cách khác, nó vốn không thuộc về Đấu La Đại Lục, nhưng tuyệt đối là một công pháp cao cấp mang lại rất nhiều lợi ích trong phương diện dưỡng sinh. Hoắc Vũ Hạo đánh bậy đánh bạ lại vô tình sáng tạo ra một cách tu luyện không cần minh tưởng cho Huyền Thiên Công, trong quá trình này, công hiệu chủ yếu của Huyền Thiên Công là tu bổ thân thể, dùng hồn lực cải tạo kinh mạch. Vì Huyền Thiên Công vừa vận chuyển vừa có thể tự khôi phục nên trong cơ thể hắc bất tri bất giác mọi thứ trở thành một vòng tuần hoàn, có thể gọi đây là một dạng tu luyện khi vận động, một sáng tạo mới có một không hai. Hoắc Vũ Hạo cũng không biết, ngay cả Đường Tam, môn chủ Đường Môn đời thứ nhất cũng không thể làm được chuyện này, bởi vì, tu vi của hắc quá yếu mà tinh thần lực lại rất mạnh nên khi cơ thể hắc đạt đến cực hạn mới xảy ra tình huống độc đáo này. Đường Môn từng xuất hiện không ít cường giả, nhưng trong đó chưa có ai đạt được điều kiện như Hoắc Vũ Hạo hiện này, vì khi tinh thần lực của bọn họ đạt đến yêu cầu thì rất khó xuất hiện tình huống thân thể bọn họ đạt đến cực hạn, mà cũng không ai lại đi quan sát cái cảm giác ấm áp nhỏ bé xuất hiện trong đan điền kia nữa. Có thể nói, Huyền Thiên Công trong người Hoắc Vũ Hạo đã xuất hiện sự tiến hóa. Nhờ những tia khí ấm áp điều tiết bên trong cơ thể, Hoắc Vũ Hạo lẽ ra đã đạt đến cực hạn của mình thoáng chốc lại hồi phục được một chút, điều này chẳng những giúp hắc đứng vững còn tiếp thêm nghị lực cho hắc nữa, nhờ thế hắc càng nỗ lực cố gắng hơn. Luồng khí ấm áp lưu chuyển theo Huyền Thiên Công vận hành thành một vòng tuần hoàn, mỗi khi hoàn thành một vòng tuần hoàn thì luồng khí ấm áp ấy cũng tan biến, sau đó nó lại xuất hiện và mật độ lại tăng thêm một chút, cứ thế không ngừng vận chuyển, biến mất rồi lại tăng trưởng. Thân thể Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng mệt mỏi nhưng tinh thần hắc lại hưng phấn lạ thường. Hắc đã tìm thấy thứ phù hợp nhất với hắc lúc này a! Kinh mạch của hắc lúc trước vốn phải cẩn thận tu bổ và cần một thời gian rất dài, ấy vậy mà hiện nay mọi thứ đều trở nên dễ dàng, làm sao hắc lại không vui cho được. Những chỗ kinh mạch mà luồng khí ấm áp ấy di chuyển qua đều trở nên thông suốt, điều này chứng tỏ những gì

hắn làm này giờ là hoàn toàn chính xác. Xung quanh quảng trường Sử Lai Khắc, số đệ tử ngã xuống càng lúc càng nhiều, đến cả những đệ tử chạy ở phía đầu cũng bắt đầu dần dần không chịu đựng nổi nữa. Tiếng Thiết Y va vào đất thỉnh thoảng lại vang lên. Vương Đông lại vượt qua Hoắc Vũ Hạo một lần nữa, lúc này bước đi của hắn đã có vẻ khó khăn rồi, hắn giật mình trông thấy, hai mắt Hoắc Vũ Hạo thoáng mấy máy, ánh sáng màu vàng kim lưu chuyển bên trong, tuy di chuyển rất chậm nhưng không hề dừng lại. Các học viên tu vi cao hơn hắn đều đã ngã xuống nhưng hắn vẫn kiên trì bước đến, thậm chí mỗi bước tiến lên đều lưu lại vết nước do mồ hôi thấm xuống.

- Đến cực hạn là được rồi, không cần quá cố gắng. Vương Đông nói nhỏ một tiếng rồi tiếp tục chạy. Hắn lúc vẫn đã là người dẫn đầu nhưng thân thể cũng đã đến gần cực hạn. Nửa canh giờ nữa lại trôi qua, khoảng cách đến giờ tan học càng lúc càng gần, lúc này số học viên còn có thể di chuyển chỉ có chín người, thật bất ngờ trong đó lại có Hoắc Vũ Hạo. Chu Y luôn chú ý đến Hoắc Vũ Hạo, một canh giờ trôi qua nàng đã bắt đầu giật mình. Theo tính toán thì thể lực và hồn lực của Hoắc Vũ Hạo đã đến cực hạn nhưng không hiểu sao hắn vẫn có thể kiên trì tiến lên. Ý chí một người có thể to lớn như thế sao, hơn nữa tuổi hắn vẫn còn rất nhỏ.

- Phù phù phù... Lại thêm hai học viên ngã xuống, sau đó hiệu ứng domino xảy ra, liên tiếp mấy học viên ngã xuống, trong đó có một người khế chạm phải Vương Đông. Hai chân Vương Đông lão đảo, toàn thân đã mỏi nhừ, cuối cùng hai chân không chịu đựng được nữa cũng ngồi bệt xuống đất. Một tia ý niệm kiên trì cuối cùng sụp đổ, tính đến lúc này hắn là người chạy được nhiều vòng nhất, khó ai có thể vượt qua được thành tích của hắn. Còn lại ba người, vẫn có Hoắc Vũ Hạo. Năm phút sau, hai học viên còn lại ngã xuống, trên thao trường lúc này chỉ còn duy nhất Hoắc Vũ Hạo. Cho dù hắn bước đi loạng choạng, tốc độ lại vô cùng chậm chạp nhưng vẫn không ngã, thân ảnh hắn lúc này đã thu hút rất nhiều ánh mắt kinh ngạc của học viên xung quanh. Hoắc Vũ Hạo sớm đã đến cực hạn, tuy Huyền Thiên Công có thể làm dịu thân thể, làm chậm lại quá trình mệt mỏi nhưng cũng không khiến cơ thể hắn trở nên mạnh mẽ. Mỗi lần cực hạn Hoắc Vũ Hạo lại cắn răng chống đỡ, hắn rất rõ ràng tại năm nhất này hắn là một trong những người yếu nhất,

nếu muốn được lưu lại phải cố gắng gấp đôi, thậm chí gấp ba người khác. Mà những lúc vượt qua cực hạn thân thể có thể khiến kinh mạch hẳn mở rộng, tăng trưởng Hồn Lực. Vì vật hẳn luôn cố gắng kiên trì dù chỉ trong chốc lát. Hoắc Vũ Hạo không ngừng cố vũ bản thân phải kiên trì, lúc này hồn lực của hẳn đã không còn đủ để đưa lên linh mâu khiến bản thân thanh tỉnh nữa. Dần dần hẳn vừa bước vừa lảo nhảm. "Mẫu thân... mẫu thân..." Vì di nguyện của người, để bản thân có thể đường đường chính chính đem di thể mẫu thân ra ngoài, rửa sạch sỉ nhục và báo thù, bằng mọi giá phải nỗ lực kiên trì. Rầm rầm !!! Lúc này bước chân Hoắc Vũ Hạo vô cùng nặng nề, thân thể đã không thể khống chế tự giác run rẩy nhưng vẫn không ngã xuống, gian nan nâng chân, rồi lại vấp vả hạ xuống... cứ thế tiếp tục bước đi. Lúc này ánh mắt chiêm chọc của các học viên đã biến mất, bọn hẳn bỏ dậy ngơ ngẩn nhìn thân ảnh đang không ngừng kiên trì trước mắt mình. Vương Đông ngậy người, sau đó cố gắng đứng dậy đi tiếp theo sau Hoắc Vũ Hạo nhưng không hề vượt qua. Vương Đông đứng dậy lại có thêm người thứ hai, người thứ ba.. dần dần các học viên ban tân sinh đều cảm rằng nhắc đôi chân đã rã rời của mình miễn cưỡng đi từng bước một về phía trước. Chu Y giật mình, kể từ khi làm lão sư tâm tình nàng rất ít khi vì học viên mà dao động, nhưng lần này nàng thật sự giật mình. Bởi vì lúc này phía sau Hoắc Vũ Hạo đã có thêm chín mươi học viên, đây không phải là một lần tôi luyện thân thể đơn thuần mà còn là một lần huấn luyện tinh thần! Nhìn đám nhỏ mười một mười hai tuổi trước mặt, khuôn mặt Chu Y hiện lên nét kiên quyết. Hiệu quả của bài học này tốt hơn so với tưởng tượng của bà nhiều lắm. Reng... reng... reng... Tiếng chuông tan học vang lên. Ầm ầm.. từng thanh âm vang lên, trong nháy mắt một đám người ngã xuống. Thanh âm Thiết Y va chạm với mặt đất vang lên liên tiếp, y phục của các tân sinh lúc này đã dính đầy bụi đất. Hoắc Vũ Hạo cũng đã ngã xuống, tiếng chuông vang lên đã loại đi một chia chấp nhất cuối cùng trong đầu hẳn, nhưng thân thể hẳn cũng không trực tiếp ngã lăn ra. Vương Đông phía sau tiến lên đỡ lấy hẳn, sau đó cả hai cùng nhau lăn ra, há mồm hít thở một nhọc. Ngửa đầu lên nhìn trời, từng mảng đen xuất hiện trước mặt Hoắc Vũ Hạo, tuy thân thể không nhích nổi nhưng lúc này kinh mạch toàn thân

được mở rộng khiến thân thể hần vô cùng thoải mái. Hồn Lực khô kiệt, thể lực cạn kiệt, kinh mạch giãn nở đem lại cảm giác thoải mái, hần có dự cảm trải qua việc này bản thân phải tiến bộ nhiều lắm. Vương Đông ngã xuống bên người Hoắc Vũ Hạo, thân thể cùng tu vi hần mạnh hơn Hoắc Vũ Hạo vô cùng, tuy rằng vô cùng mệt mỏi nhưng cũng không như Hoắc Vũ Hạo không thể động đậy. - Thật không hiểu lực lượng gì giúp đỡ người chống đỡ được đến lúc này. Một Hồn Sư chỉ có thập niên Hồn Hoàn nhưng có thể kiên trì cùng một Đại Hồn Sư như ta, thật là một quái thai. Hoắc Vũ Hạo ngây ngô cười hai tiếng, lúc này nói chuyện đối với hần cũng vô cùng khó khăn. Chu Y hít sâu một hơi, vẫy tay về phía xa, một gã thanh niên áo trắng tiến đến, hần chỉ bước vài bước đã đến cạnh bà, gập đầu một cái rồi tiến đến đám học viên. Từng vòng Hồn Hoàn từ chân hần dâng lên, hai vàng, hai tím, ba trắng, tổng cộng sáu Hồn Hoàn. Hồn Thánh, không ngờ lại là một vị cường giả Hồn Thánh, cường giả bậc này trong giới Hồn Sư đã có thể xem như là cận đỉnh phong. Mà bộ dáng của hần nhìn qua chỉ hơn ba mươi, chỉ là trong ánh mắt lại toát lên vẻ tang thương kỳ lạ. Hần nâng hai tay, từng vòng ánh sáng nhu hòa màu xanh lục từ lòng bàn tay hần tiến ra ngoài, Hồn Hoàn thứ bảy tỏa ra ánh sáng màu đen dày đặc, thân thể hần run lên một cái, ánh sáng kia hóa thành lá cây rồi nhanh chóng phát triển thành một gốc đại thụ. Tựa như có một cơn gió thoảng qua, từng phiến lá nhẹ nhàng rơi xuống, không nhiều không ít vừa đủ chính mười một chiếc, rơi vào người chín mươi một học viên ban tân sinh. Mỗi người đều cảm thấy cả người vô cùng thoải mái, cảm giác tươi mát nháy mắt truyền khắp cơ thể, bất luận là cơ thể nhức mỏi hay vết thương bị Thiết Y mài rách, tất cả đều đang khôi phục bằng tốc độ kinh người. Thậm chí cả thể lực của bọn họ cũng dần dần hồi phục. Chỉ có duy nhất hồn lực là vẫn cạn kiệt như cũ, những phiến lá cây kia dường như không hề có tác dụng với chúng. Vương Đông có tu vi cao nhất nên hần là người đầu tiên khôi phục lại, hần nghiêng người ngồi dậy, hai mắt nhanh chóng bị gốc cây đại thụ kia hấp dẫn, hần vừa nhìn thấy rõ vật kia, nhin không được hít sâu một hơi: - Đây là một trong những vũ hồn mạnh nhất Thực Vật Hệ, Sinh Mệnh Chi Thụ Vũ Hồn a! Cấp bảy mươi, Vũ Hồn chân thân. Không ngờ Chu lão sư lại tìm một vị Hồn Thánh bảy

mười cấp Thực Vật Hệ đến trị liệu cho chúng ta. Bích quang lượng lồ, một lúc sau, chín mươi một phiến lá cây lần lượt biến mất, bóng cây đại thụ che trời kia dần dần tan biến, nháy mắt lại trở về hình dạng người thanh niên áo trắng ban nãy, hần quay sang gật đầu với Chu Y. Chu Y xoay người sang cung kính cúi đầu với hần. Người thanh niên kia lại giống như lúc trước, nháy mắt đã rời đi. Từ đầu đến cuối, hần và Chu Y không nói với nhau một câu nhau. Ở dưới đất, các học viên từ từ bò lên, tuy rằng cảm giác mệt mỏi vẫn còn nhưng thân thể đột phá cực hạn dĩ nhiên là có chỗ tốt của nó. Hoắc Vũ Hạo cũng từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê khôi phục lại, nhờ hồn kỹ thần kỳ kia trị liệu, cảm giác ấm áp trong cơ thể hần đã biến mất, nhưng kinh mạch bên trong vẫn được Huyền Thiên Công tu bổ. Có thể nói là bên trong lẫn bên ngoài đều có cảm giác ấm áp và tươi mát, cảm giác thoải mái này là lần đầu tiên hần cảm nhận được từ khi thức tỉnh vũ hồn lúc sáu tuổi đến giờ. Hần cố gắng đứng lên, cả người dính đầy đất cát, nhưng đôi Linh Mâu lại phát sáng lạ kỳ. Hần theo bản năng thúc dục hồn lực vận chuyển theo lộ tuyến của Huyền Thiên Công. À ha, vẫn được, nó vẫn tiếp tục xoa dịu kinh mạch của hần. Hơn nữa vì không phải bù vào lượng hồn lực tiêu hao nên sau khi hoàn thành một chu kì vẫn còn thừa chút Huyền Thiên Công chạy về đan điền, sau đó tiếp tục vòng tuần hoàn thứ hai. Chu Y nhìn đám học viên của mình từ từ đứng lên, nhẹ nhàng nói: - Các người thật làm cho ta thấy bất ngờ, cho nên, hôm nay, sẽ không có ai bị khai trừ. Chu Y vừa nói xong, các học viên vui sướng hét lên. Nhất là những học viên có thành tích thấp nhất, vẻ mặt họ như vừa trút được một gánh nặng rất lớn. Chu Y nói tiếp: - Các người phải cảm ơn Hoắc Vũ Hạo, ta đã chuẩn bị xong trừng phạt cho các người rồi. Nhiệm vụ của ta là các người phải chạy suốt hai canh giờ, cho dù hạng chót cũng không có vấn đề gì, vậy mà các người làm sao, nhìn xem, cả lớp chỉ có mỗi Hoắc Vũ Hạo là trụ được đến cuối cùng. May cho các người, cuối cùng bị nhiệt huyết của hần dẫn dắt đứng lên hoàn thành nhiệm vụ, không thì hôm nay còn có trừng phạt đang chờ các người nữa. Vương Đông, bước ra rồi hàng. - Lão sư. Vương Đông từng bước tiến lên. Chu Y lãnh đạm nói: - Người thân là lớp trưởng nhưng chỉ biết lo cho bản thân mình, không có phát huy chút tác dụng gì. Từ giờ trở đi, vị trí lớp

trưởng của người giao cho Hoắc Vũ Hạo, sau này nếu có ai khiêu chiến hăn, thì Vương Đông, người thay hăn tiếp chiến. Nghe Chu Y nói xong, Vương Đông thoáng lặng người đi một chút. Chu Y lạnh lùng nói: - Sao? Người có ý kiến à? Lúc này Vương Đông mới giật mình tỉnh ngộ, lắc đầu nói: - Không, Chu lão sư, ta tâm phục khẩu phục. Chu Y gật đầu nói: - Giải tán, mỗi người mang Thiết Y của mình về luôn. Ngày mai sẽ có lão sư khác đến dạy các người khóa lý thuyết, các người nên minh tường cho tốt, tận dụng cho tốt lợi ích của buổi luyện tập hôm nay. Sau này, khóa học buổi trưa là giờ của ta. Ta không hi vọng nhìn thấy trong lớp mình tồn tại một tên phế vật. - Dạ. Tất cả đệ tử đồng thanh đáp. Bất quá bọn họ cũng không lập tức giải tán mà quay sang Hoắc Vũ Hạo, đồng thời bễ hăn tung lên không trung. Đối với những người trẻ tuổi, những khi vui sướng hay hưng phấn đều bộc lộ rất trực tiếp. Hôm nay nhờ Hoắc Vũ Hạo mà bọn họ không ai bị khai trừ, bất tri bất giác hăn đã trở thành anh hùng của bọn họ. Hơn nữa, sau những gian nan thống khổ mà bọn họ phải chịu đựng lại được một vị Thực Vật Hệ Khí Hồn Thánh đến trị hiệu khiến bọn họ chân chính cảm nhận được một hồn sư cường đại là như thế nào. Thống khổ trên người đã hoàn toàn biến mất, ác cảm của bọn họ với Chu lão sư cũng giảm bớt đi rất nhiều. Chừng mười mấy phút sau tất cả học viên mới giải tán, bọn họ đều trở về ký túc xá tắm rửa, bộ dạng bọn họ lúc này đúng là hết sức nhếch nhác. Chín mươi bốn học viên lớp Nhất Ban cũng không biết, chính nhờ bài học hôm nay mà tinh thần tập thể trong lòng bọn họ có một bước tiến dài. Dù sao chín mươi một thành viên cũng chỉ mới gặp nhau được mấy hôm, thân thiết còn chưa kịp thì sao mà không tránh khỏi có xích mích, cách dạy này của Chu Y đúng là đặc biệt và mang lại nhiều lợi ích. Hơn nữa biểu hiện hôm nay của Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn nhờ may mắn, hăn cuối cùng lại trở thành lớp trưởng yếu nhất trong toàn bộ lớp tân sinh. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông mặc luôn Thiết Y đi về phòng, bọn hăn cũng tắm rửa ở buồng vệ sinh bên ngoài, Vương Đông nhường Hoắc Vũ Hạo tắm trước, hăn thì mang một chậu nước vào trong ký túc xá. Tất cả tâm trí của Hoắc Vũ Hạo lúc này đều tập trung suy nghĩ về Huyền Thiên Công, hăn quên luôn cả chuyện đi tắm rửa, mà Huyền Thiên Công trong cơ thể hăn cũng không

ngừng vận chuyển. Lúc này hắn cũng phát hiện, luồng khí ấm áp kia đang suy yếu đi. Tại sao lại thế? Vì sinh lực mình đã khôi phục sao? Trong lòng Hoắc Vũ Hạo không giải thích nổi tại sao, lúc này hắn mới bắt đầu tắm rửa, vừa tắm vừa suy nghĩ tiếp, mãi đến lúc hắn tắm xong rồi hắn mới mơ hồ đoán được một ít. Luồng khí ấm áp kia sinh ra vì thân thể hắn đạt đến cực hạn, nay đã muốn khôi phục xong rồi thì nó dần dần biến mất, không tiếp tục sản sinh ra nữa. Sớm biết thế hắn đã không tiếp nhận trị liệu ban nãy rồi. Nếu không kinh mạch của hắn còn được nhiều ưu đãi hơn nữa. Bất quá, Chu lão sư đưa bộ Thiết Y này cho bọn hắn giữ luôn, vậy thì chắc chắn còn tiếp tục huấn luyện nữa, hắn quyết định lần sau sẽ thử lại lần nữa, nghĩ thế nên nỗi buồn ban nãy nhanh chóng tan biến hóa thành hưng phấn. - Hoắc Vũ Hạo. Một giọng nói vang lên đánh thức hắn khỏi trạng thái hưng phấn. Hoắc Vũ Hạo thầm kêu thôi hỏng rồi, làm sao lại quên mất cái hẹn với Đường Nhã cơ chứ. Hắn vội vàng đi ra khỏi buồng tắm chạy nhanh về ký túc xá thay bộ đồng phục khác, vừa chạy vừa hô. - Tiểu Nhã lão sư, đệ ra ngay đây. Bởi vì nôn nóng chạy về nên hắn quên mất gõ cửa phòng, hắn vừa đẩy cửa vào liền thấy... một cảnh tượng... khiến hắn... trợn tròn mắt. Một bóng lưng trắng ngần... Từ bờ vai đến thắt lưng, một đường cong hoàn mỹ, thêm vào đôi chân dài thẳng tắp... và dòng nước đang chảy xuôi trên cơ thể trắng ngần, thật sự quá mức kích thích thị giác con người... -

Aaaaaaaaaaaaa Một tiếng hét chói tai vang lên. Ngay sau đó trước mắt Hoắc Vũ Hạo biến thành một vùng ánh sáng màu lam chói mắt. Một đôi cánh thật lớn đột nhiên xuất hiện đánh về phía hắn nhưng muốn nuốt chửng lấy hắn luôn vậy. May sao, được một nửa đường thì lại đình trệ. - Người làm gì đấy? Sao không gõ cửa? Giọng nói đầy tức giận của Vương Đông vang lên. Ánh sáng màu lam từ từ biến mất, hắn đã mặc quần áo vào, đang định đánh Hoắc Vũ Hạo một trận thì giật mình thấy Hoắc Vũ Hạo cả người chỉ mặc mỗi đồ lót, nên lại quay mặt đi. Bất quá, màu da của hắn và Hoắc Vũ Hạo có sự chênh lệch thật lớn, Hoắc Vũ Hạo thì như màu cổ đồng, còn hắn lại trắng nõn lạ kỳ... - Ta... ban nãy có người gọi ta, ta số ruột nên... Xin lỗi người... Hoắc Vũ Hạo không biết tạo sao tim hắn lại đập loạn một cách kỳ lạ, vội vội vàng vàng chạy về phía giường mình lấy đồng phục mặc vào rồi

xoay người chạy ra khỏi phòng. Vương Đông ngơ ngác đứng đó, cũng không ngăn cản hẳn, mãi đến lúc Hoắc Vũ Hạo chạy ra khỏi phòng rồi mới hồi phục lại tinh thần, khuôn mặt đỏ hồng không biết làm sao cho phải. Hoắc Vũ Hạo chạy ra ngoài một lúc sau tâm trạng mới ổn định lại một chút, nhưng hình ảnh lúc trước vẫn chưa thể xóa ra khỏi đầu, nhất là cặp chân trắng ngần kia... - Ta đang nghĩ gì đây... phi phi.. Hoắc Vũ Hạo tự khinh bỉ chính mình, vội vàng chuyển hướng chú ý đến Huyền Thiên Công. Đột nhiên lỗ tay nhói đau khiến hắn thét nhẹ một tiếng. Thanh âm hờn dỗi của Đường Nhã vang lên: - Chịu ra rồi sao, có biết ta chờ bao lâu rồi không? Hoắc Vũ Hạo rất oan ức, nói: - Tiểu Nhã lão sư buông tay ra trước đi, lần huấn luyện trước làm chúng ta ra rất nhiều mồ hôi, phải mất nhiều thời gian mới có thể tắm sạch sẽ được... Lúc này Đường Nhã mới buông tay, thấy sắc mặt Hoắc Vũ Hạo tái nhợt liền hỏi: - Mục ế chồng biến thái Chu Y kia làm khó làm dễ các người nhiều lắm phải không? Đệ phải cẩn thận một chút, người này nổi danh thiết diện vô tư, học viên phạm quy rơi vào tay nàng không chết cũng mất nửa mạng. Thân thể đệ có gì không tốt sao, nếu không ổn thì mau nghỉ ngơi, ngày mai tính tiếp. Hoắc Vũ Hạo vội lắc đầu: - Không sao không sao, chúng ta bắt đầu thôi. Vừa rồi vì huấn luyện thể năng, Hồn Lực và thể lực của hắn tiêu hao gần như không còn, toàn thân run rẩy vì đói, nhưng không có tiền thì ăn gì? Đường Nhã cười hì hì: - Tốt, nướng hai mươi con cá đi, tỷ chuẩn bị xong hết rồi, không làm mất thời gian của người đâu, còn nhanh hơn nhiều so với công việc học viện đưa ra. - Tiểu Nhã lão sư, chúng ta sẽ đi đâu? Hoắc Vũ Hạo hỏi. Đường Nhã đã suy nghĩ từ trước, lập tức nói luôn: - Đến trước cổng học viện đi, của lớn học viện Sử Lai Khắc ở phía đông, nơi đó có rất nhiều tiểu thương, học viên cũng thường xuyên lui tới. Chúng ta đến đó, với tay nghề nướng cá của đệ còn sợ không bán được sao, cùng lắm thì đệ nướng tỷ ăn. Hoắc Vũ Hạo theo sau Đường Nhã ra khỏi học viện, vừa ra khỏi cổng hắn đã giật mình. Lúc này đệ tử báo danh đã không còn, khắp nơi hai bên đều là tiểu thương, các lều sạp muôn màu muôn vẻ. Trong số đó các tiểu thương buôn bán thức ăn chiếm số lượng lớn nhất, thanh âm rao bán không dứt bên tai, hiển nhiên khách hàng chủ yếu của bọn họ chính là các học viên của học viện Sử Lai

Khắc. Đường Nhã đã chuẩn bị trước, nơi nướng cá cách cửa viện không xa, thậm chí còn chiếm vị trí tốt nằm gần mặt đường rộng rãi. Nàng đã đặc biệt tìm thợ thủ công làm các loại khung sắt, vỉ nướng, chuẩn bị đầy đủ gia vị, cá trắm..., chỉ loáng một cái tất cả đã được bày ra bàn, cái bàn lớn này cũng là nàng đặt riêng cho hắc dùng... Hoắc Vũ Hạo giúp nàng sắp xếp lò nướng, trong lòng thì âm thầm cười, quả thực sức kháng cự đối với thức ăn ngon của tiểu Nhã lão sư vô cùng kém. Đường Nhã bày than ra mặt đất: - Xong rồi, còn lại nhờ vào đệ đó. Tỷ ra ngoài mua một chút đồ ăn, tiền cá năm đồng một con, tỷ lấy hai phần, muốn mua thêm thì đến tìm Lâm đại nương ở phòng bếp. Lời chưa dứt thân ảnh đã biến mất. Đầu tiên Hoắc Vũ Hạo kiểm tra gia vị, xử lí cá. Gia vị thật sự không ít, Đường Nhã cũng xem như tập trung đầy đủ, tất cả mọi vật dụng cần thiết đều không thiếu. Hoắc Vũ Hạo xé nát tía tô, hòa cùng các gia vị khác rồi đưa vào bụng cá trắm, sau đó lấy một que trúc xuyên qua thân cá. Khóa huấn luyện thể năng hôm nay khiến hắc lĩnh ngộ rất nhiều nên hắc không muốn tốn nhiều thời gian cho việc này. Công việc nhóm lửa xem như vô cùng quen tay, cái lò nướng này cũng không nhỏ, có thể đồng thời nướng bốn con cá. Không thể không công nhận trình độ nướng cá của Hoắc Vũ Hạo vô cùng tuyệt vời, chỉ một lát sau hương thơm nồng đậm đã lan tỏa ra ngoài, việc này so với quảng cáo còn tốt hơn nhiều. Đừng nói là học viên, nhóm tiểu thương xung quanh cũng tò mò quay sang nhìn. - Tiểu huynh đệ, cá nướng bán thế nào? Một gã nam sinh đồng phục màu vàng hỏi. Hoắc Vũ Hạo khách khí: - Năm tiền một con thừa học trưởng. Nam sinh kia cũng vô cùng sáng khoái: - Giá không đắt, lại thơm thế này, ta thử một con. Hắc nói xong liền đưa năm hồn tệ ra. Đây là lần giao dịch thành công đầu tiên của Hoắc Vũ Hạo, sau khi hưng phấn nhận tiền lại tiếp tục nướng cá, thậm chí còn thúc dục vài tia Hồn Lực để quan sát độ chín. Người thứ nhất đã đến, những người khác thấy thế cũng bắt đầu tập trung lại xem xét. Hoắc Vũ Hạo là tân sinh vừa tiến vào học viện tất nhiên không quen biết ai, thời điểm này các học viên cũng đã bắt đầu ra ngoài. Hoắc Vũ Hạo vừa đưa cá cho vị nam sinh ban nãy xong, mọi ánh mắt xung quanh cũng bắt đầu tập trung nhìn hắc.

Chương 12: Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam

Chương 12: Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam Cá trám đen được nướng chín vàng rộm, thơm nồng, vị cá tươi hòa quyện cùng gia vị và lá tía tô tỏa ra ngào ngạt, từ trên thân cá, từng dòng mỡ cá chảy xuống lớp than hồng lại càng làm mùi hương thêm đậm đà, hấp dẫn. Vừa cắn vào lớp da cá, từng tiếng rộp rộp vang lên, lớp da cá được nướng cẩn thận nên hoàn toàn là một màu vàng ươm không hề có chút cháy khét, dưới lớp da cá là từng mảng thịt thơm bùi, béo ngậy. (M2: chẹp chẹp... thềm quá) Chỉ cần một miếng đầu tiên vào bụng, thái độ của vị đệ tử áo vàng kia liền thay đổi 180 độ, hẳn chẳng cần quan tâm gì cả, cũng chẳng buồn mở miệng khen ngợi, liền cắn tiếp hai ba cái nữa, một mạch giải quyết xong con cá trám. Lúc này những đệ tử đứng bên cạnh chờ kết quả liền lập tức minh mạch, tích tắc sau mẻ cá nướng đầu tiên của Hoắc Vũ Hạo đã hết sạch, thoáng cái hắn đã kiếm được hai mươi đồng hồn tệ, cũng chính là hai ngân hồn tệ đấy. Chỉ với bốn con cá nướng Hoắc Vũ Hạo đã dễ dàng đạt được danh tiếng tuyệt hảo, trước cửa học viện vốn đông đúc người nên gian hàng của hắn nháy mắt bị rất nhiều người vây quanh che kín mọi lối ra vào. - Ngon quá, thật sự là quá ngon. Vị đệ tử áo vàng mở hàng bán này chật vật chen vào trong. - Học đệ, cho ta thêm ba con nữa. Hôm nay ta ăn tối ở quầy của ngươi luôn. Gã đệ tử đứng bên cạnh hắn có vẻ thuộc lớp cao hơn, nghe thấy thế liền lạnh lùng nói: - Ra sau xếp hàng. Hoắc Vũ Hạo cũng không ngờ cá nướng của mình hấp dẫn đến vậy, hắn đưa vẻ mặt áy náy quay sang nói với những đệ tử đang vây quanh quầy hàng của mình: - Đệ xin lỗi, các vị học trưởng, hôm nay là buổi bán đầu tiên của đệ. Đệ chỉ bán mười tám con cá, vừa này đã bán bốn con rồi, giờ chỉ còn mười bốn con thôi. Các vị theo thứ tự trước sau xếp hàng chờ đệ một lát, còn những học trưởng nào không đến kịp thì có thể đợi ngày mai quay lại. Vừa nói hắn vừa cất tiền vừa bán được vào Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, mười tám con cá được khoảng chừng chín ngân hồn tệ, trừ chi phí vật liệu hôm nay và ngày mai thì dư tiền cho hắn ăn cơm rồi.

Hoắc Vũ Hạo không phải dạng tham lam bỏ dài nuôi ngắn, hẳn biết rõ hiện giờ cái quan trọng nhất của hắn là việc tu luyện, còn kiếm tiền thì sau này còn rất nhiều cơ hội. Từng mẻ cá lần lượt được xếp lên vỉ nướng, hẳn nướng từng mẻ cá đều có chất lượng giống nhau, hoàn toàn không vì đang có nhiều người đợi mà làm việc qua loa. Mỗi một vỉ đệ tử sau khi ăn cá nướng đều cực kỳ hài lòng, thậm chí còn có người hứa hẹn ngày mai sẽ đến ủng hộ nữa, Hoắc Vũ Hạo trước sau vẫn giữ quyết định ai đến trước có trước, dù sao cá nướng vừa ra lò ăn liền là ngon nhất, nếu đến chậm thì mùi vị theo thời gian sẽ giảm bớt rất nhiều. Đúng lúc này, từ cửa chính học viện Sử Lai Khắc có một vài nữ học viên mặc đồng phục màu tím đi ra, cô gái đi cuối cùng vừa xuất hiện đã hấp dẫn vô số ánh nhìn. Cô gái này chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, dáng người thon dài, xinh xắn, mái tóc dài màu vàng kim bông bênh xõa xuống sau lưng, da trắng như tuyết, đôi mắt long lanh, khí chất thập phần thanh nhã. Dung nhan thanh tú, trong sáng, nhu hòa như vàng trắng rằm, một vẻ đẹp không thể tả thành lời, vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành kia vừa xuất hiện liền khiến những nhan sắc khác dường như lu mờ đi vài phần. - Học tử, thơm quá, mùi gì thế? Một nữ đệ tử vẻ mặt ngạc nhiên quay sang hỏi thiếu nữ tuyệt sắc kia, cô gái này tuy cũng xinh đẹp, nhưng đứng cạnh nàng lại như con đom đom so với ánh trăng rằm, làm sao có thể so sánh nổi! Thiếu nữ xinh đẹp kia dĩ nhiên cũng ngửi được hương thơm ấy, thế nên tất cả các nàng không khỏi quay mặt sang nhìn về phía quầy hàng của Hoắc Vũ Hạo. Có lẽ vẻ đẹp của nàng quá rực rỡ nên khi nàng chuyển sự chú ý của mình sang nơi này thì ngay lập tức mọi người xung quanh đều tránh sang một bên nhường một con đường để nàng tiến về vào. Thiếu nữ kia thấy tình huống này nhưng cũng không tỏ vẻ kiêu ngạo, nàng quay sang gật đầu cảm ơn các đệ tử khác rồi từ từ bước vào, những đệ tử kia thấy nụ cười cảm ơn của nàng đều đỏ mặt, lòng đầy hưng phấn. Vừa thấy rõ dung nhan tuyệt sắc của thiếu nữ ấy, Hoắc Vũ Hạo cũng không ngoại lệ mà ngẩn ngơ giây lát, trước đây hắn cứ ngỡ Đường Nhã là thiếu nữ xinh đẹp nhất rồi, nhưng những cô gái áo tím trước mắt lại khiến hắn mở rộng tầm mắt. Có thể nói vẻ đẹp của Đường Nhã là hoạt bát yêu đời, còn những cô gái này thì là dịu dàng ấm áp. - Học đệ, cá nướng này người bán

thế nào? Thiếu nữ tuyệt sắc kia nhỏ giọng hỏi. Lúc này Hoắc Vũ Hạo đã bán hết mười tám con cá rồi, hai con cuối cùng trên vỉ là phần hân chừa lại cho Đường Nhã. - Học tử, năm đồng tệ một con. Thiếu nữ tuyệt sắc khẽ nhú mày, nói: - Hơi mắc nha, tổng chi phí và vốn công của người không quá ba đồng hồn tệ, người ăn lời nhiều thế. Hoắc Vũ Hạo nghe nàng nói xong có chút giật mình, không ngờ một cô gái như nàng lại mở miệng trả giá hân một con cá, từ này giờ chưa từng có học viên nào như thế a. - Thật xin lỗi, cá nướng của đệ chắc giá năm đồng hồn tệ, hơn nữa hôm nay đã bán hết rồi. Hoắc Vũ Hạo bình thản nói, giá cá này là Đường Nhã bảo hân bán như thế, hân sẽ không dễ dàng thay đổi đâu, huống chi khoảng thu nhập này rất quan trọng với hân, trừ mọi chi phí cũng vừa đủ dùng mà thôi. Thiếu nữ xinh đẹp lặng người một chút rồi nói với vẻ áy náy. - Thực xin lỗi, tử chỉ tính toán sơ sơ một chút thôi. Nếu sau này có cơ hội tử sẽ ghé quây của người nếm thử. Nàng nói xong liền quay người rời đi. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên cảm thấy bầu không khí xung quanh thay đổi một cách kỳ lạ, lúc này rõ ràng ai ai cũng sốt ruột nhìn mình, giờ thì tất cả lại trợn mắt một cách khó hiểu. - Tên nhóc kia, người dám không bán à? Một giọng nói trầm thấp mạnh mẽ mang đầy sự tức giận vang lên, ngay sau đó, một luồng sáng màu vàng kim vù một cái bay đến quây hàng của Hoắc Vũ Hạo. Rầm !!! Luồng sáng kia đánh thẳng một cái vào lò nướng của hân, rõ ràng đây là một kim hồn tệ. Ngay sau đó, một bóng người lướt nhanh đến, đi thẳng qua thiếu nữ áo tím đến trước quây hàng của Hoắc Vũ Hạo, rồi ngay lập tức giơ tay định chop lấy hai con cá nướng còn trên vỉ nướng. Hoắc Vũ Hạo vội muốn giữ độ lửa thật chính xác khi nướng cá nên lúc nào cũng vận dụng Vũ Hồn Linh Mâu, khi giọng nói hùng hậu kia vang lên hân đã có cảm giác có một áp lực mạnh mẽ ập đến, ngay lập tức hân theo bản năng phóng ra Tinh Thần Tham Trắc. Bàn tay kia tuy rất nhanh chụp đến hai con cá nướng nhưng Hoắc Vũ Hạo nhờ Tinh Thần Tham Trắc nên hoàn toàn có thể biết trước được mọi chuyện, hân lập tức nhanh tay cầm hai con cá lên lui về sau vài bước, đây là phần hân cất lại cho Đường Nhã, làm sao để người khác dễ dàng lấy đi được? Bàn tay của người nọ lúc này không bắt được cá nướng thay vào đó là những hòn than đỏ. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới nhìn thấy được rõ ràng

diện mạo của người đó. Người này không ngờ lại là một đệ tử mặc đồng phục màu đen, tuổi tác có vẻ ngang bằng Bối Bối, thân hình cao lớn lại có thể so với Hoa Thái Đầu, mày rậm, mặt vuông, quả nhiên là tướng mạo của những vị anh hùng đường đường chính nghĩa. - Nhóc con muốn chết? Thanh niên áo đen quát to, than lửa trong tay bị hắt bóp nát văng tung tóe, chân phải đá ngã lò nướng, bước một bước nữa chộp vào ngực Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo sử dụng tinh thần dò xét, đòn đánh của thanh niên áo đen này không hề đơn giản như vẻ ngoài. Một trào của hắc như có thiên biến vạn hóa, tuy Hoắc Vũ Hạo có thể tìm thấy được sơ hở nhưng tu vi của hắc lúc này quá yếu nên không thể né tránh, trong nháy mắt đã bị chộp trúng. - Hừ. Thanh niên áo đen nhắc tay phải nắm Hoắc Vũ Hạo lên cao, tay trái vung lên đoạt lấy hay con cá nướng. Quá trình ra tay của thanh niên áo đen vô cùng nhanh, đến khi hắc thành công mọi người mới nhận ra. Hai thanh âm gần như vang lên cùng lúc. - Người muốn gì? - Dừng tay! Người lên tiếng đầu tiên là một thiếu nữ tuyệt sắc, vẻ mặt nàng lúc này vô cùng tức giận, thân thể nhanh như chớp vọt đến tung một chưởng vào thanh niên áo đen. Thanh niên áo đen không ngờ còn có người ra tay với mình nên không kịp phòng ngự, một tay vẫn đang nắm Hoắc Vũ Hạo, tay kia lại cầm cá nướng, muốn ngăn cản đối phương nhất định phải thả một trong hai. Cuối cùng hắc quyết định buông Hoắc Vũ Hạo, run cổ tay ném hắc ra ngoài, sau đó lại vung tay lên đối chưởng. - Ầm... Thân thể hai người cùng chấn động lui về phía sau, không ai chiếm ưu thế. Người vừa ra tay chính là Đường Nhã, còn người còn lại chính là sư huynh của hoắc Vũ Hạo - Bối Bối. Thân thể Hoắc Vũ Hạo bị ném ra ngoài, lộn hai vòng đã được Bối Bối đỡ lấy. Khuôn mặt xinh đẹp của Đường Nhã lúc này đã vô cùng tức giận. - Từ Tam Thạch, người dám khi dễ người của ta, bà đây liều chết với người! Vừa nói xong đã nhắc tay phải lên, một đạo ánh sáng vàng bắn về phía Từ Tam Thạch. Thanh niên áo đen lại vung tay phải lên, một đoàn ánh sáng đen lóe lên như muốn thôn phệ ánh sáng vàng. Nhưng ngay sau đó đám ánh sáng vàng như có linh tính nhẹ nhàng len qua đoàn ánh sáng đen dày đặc, mang theo Hồn Lực tiến vào bên trong cơ thể thanh niên áo đen. Thân thể thanh niên áo đen run lên, ánh mắt đại đi, sau đó lửa giận nổi lên, ba Hồn Hoàn

hai vàng một tím từ chân dăng lên, da thịt vốn trắng trẻo hóa thành xám đen, thân thể phồng to, trên tay phải bỗng xuất hiện một Quy Giáp Thuần màu đen chừng một thước. Hoắc Vũ Hạo liền dùng tinh thần dò xét, lúc này hẳn cảm nhận khí thế mà thanh niên áo đen xuất ra Vũ Hồn không hề kém Bối Bối khi xuất ra Lam Điện Phát Vương Long. - Đường Nhã người đừng tưởng có Bối Bối phía sau thì ta không dám làm gì người! Thanh niên áo đen gầm lên, hai mắt như tóe lửa. Đường Nhã cười lạnh: - Đến thì đến, ta phải sợ người à? Bối Bối thản nhiên: - Từ Tam Thạch người khi dễ tiểu sư đệ của ta, sự việc hôm nay người phải giải thích rõ ràng, nếu không chúng ta đến khu Đấu Hồn phân thắng bại! Từ Tam Thạch mỉm cười chỉ vào Hoắc Vũ Hạo: - Hẳn là sư đệ của người? Bối Bối gật đầu. Từ Tam Thạch lạnh giọng: - Thì sao, hẳn không chứa mặt mũi cho Giang Nam Nam xem như là khinh thường ta, mà hai con cá nường đó ta cũng đã trả tiền. Đường Nhã tức giận: - Đó là Tiểu Hoắc để lại cho ta. Bối Bối không cần nói nhiều với hẳn, cứ tự nhiên ra tay, đánh thật mạnh vào, những việc còn lại đã có ta lo liệu! Khuôn mặt Bối Bối vốn còn mang nét tức giận, sau khi nghe Đường Nhã nói cơ mặt lập tức run rẩy, đúng là một tiểu ma nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn. Từ Tam Thạch bĩu môi: - Tiểu Nhã vẫn hung hăng như trước nhỉ, cũng không sao, đã lâu không đánh nhau rồi, cùng đến khu Đấu Hồn thôi! Vừa nói xong hẳn đã xoay người bước đi, bước vài bước đến cạnh Giang Nam Nam, nét mặt lập tức trở nên hiền hòa, nhẹ nhàng đưa hai con cá nường lên: - Nam Nam cứ ăn hai con cá này đi, ta có việc một lúc nữa sẽ quay lại. Gian Nam Nam lúc này lại vô cùng lạnh lùng như có ác cảm với Từ Tam Thạch: - Ta đã nói rồi, Giang Nam Nam và Từ Tam Thạch vốn không thể có chuyện gì với nhau, có việc thì đi đi đừng làm phiền ta! Vừa nói xong đã quay lưng bước thẳng. Khuôn mặt Từ Tam Thạch đỏ lên, cổ găng ngẩng cao đầu trừng mắt nhìn đám người xung quanh: - Nhìn gì, muốn gì? Bối Bối, đi thôi! Nói xong lập tức bước đi, cánh tay lại phóng hai con cá nường về chỗ Hoắc Vũ Hạo. Đường Nhã đứng chắn trước mặt Hoắc Vũ Hạo nhẹ nhàng tiếp lấy, trực tiếp cắn một miếng, tay kia kéo Hoắc Vũ Hạo: - Đi, chúng ta đi góp vui! Khu Đấu Hồn là một khu vực vô cùng trọng yếu tại học viện Sử Lai Khắc, nằm ở góc tây bắc hệ Vũ Hồn, cách khu thí

nghiệm Hồn Đạo Khí không xa. Đây cũng là nơi tập trung của rất nhiều đệ tử cấp cao, tại đây có thể tiến hành tỉ thí, có các thầy cô làm trọng tài phân định thắng thua, bảo hộ và cấp cứu cho các học viên bị thương, tất nhiên đều có tính phí. Để tiến hành một trận đấu hồn, hai bên phải nộp ra mười kim hồn tệ làm phí sân đấu nhưng các đệ tử vẫn không ngừng tham gia. Bởi vì đánh nhau ở đây không phải chịu hạn chế gì, cũng không sợ quá tay chết người, chỉ cần xuất hiện nguy hiểm các trọng tài sẽ lập tức ra tay ngăn cản. Nếu chiến thắng còn được thêm một ít tiền thưởng và điểm tích lũy, trong kì thi chuyển lớp cũng sẽ có thêm ưu thế. Sau khi tiến vào năm bốn, muốn tiếp tục lên lớp nhất định phải có điểm tích lũy ở Đấu Hồn. Ví dụ từ năm bốn muốn lên năm thử năm phải chiến thắng được mười đối thủ cùng cấp, từ lớp năm muốn lên lớp sáu lại càng nhiều hơn. Sau năm thứ sáu nếu muốn tiến vào nội viện, điểm tích lũy ở Đấu Hồn càng vô cùng quan trọng. Khu Đấu Hồn mở ra cho tất cả các đệ tử tham gia hoặc cổ vũ, vào xem chỉ cần nộp một hồn tệ tiền vé là được. Điều khiến Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên chính là trận đấu giữa Bối Bối và Từ Tam Thạch lại hấp dẫn rất nhiều học viên, cho dù là học viên lớp cao hay thấp, đang xem các trận khác cũng chạy đến. - Tiểu Nhã lão sư, học viện cũng thật biến kiếm tiền a! Hoắc Vũ Hạo nghe Đường Nhã giới thiệu sơ lược về Đấu Hồn Khu nhìn không được mà cảm khái. Đường Nhã nói: - Chuyện này cũng bình thường thôi mà, học viện lớn thế này nên chi tiêu cũng rất lớn, không nghĩ ra nhiều biện pháp kiếm chút tiền thì làm sao mà duy trì nổi? Bất quá phần thu nhập từ thuế của Sử Lai Khắc thành cũng không ít đâu nha, bởi thế học viện của chúng ta mới được mệnh danh là học viện giàu nhất đại lục. Đúng rồi, Tiểu Vũ Hạo, trình độ nướng cá của đệ lại tăng thêm một bậc rồi, hoặc không thì nhờ gia vị tốt của ta, ăn ngon thật. Chưa đi đến Đấu Hồn Khu mà hai con cá trám nướng đã bị Đường Nhã chén sạch. Hoắc Vũ Hạo đã đói bụng từ nãy giờ rồi, nên tranh thủ thời gian ghé vào nhà ăn mua bữa tối rồi mới cùng Đường Nhã đến Đấu Hồn Khu. Khi hai người đến nơi thì nơi này đã nhộn nhịp người, tin tức truyền đi càng lúc càng nhanh, các đệ tử nườm nượp kéo đến nối đuôi không dứt. Đường Nhã lấy ra hai ngân hồn tệ trả phí vào cửa cho mình và Hoắc Vũ Hạo, Đấu Hồn Khu là một kiến trúc hình lục giác, diện tích gần

bằng với quảng trường Sử Lai Khắc, ở chính giữa là một mảnh đất trống thật lớn, đây là nơi các học viên sẽ so đấu. Xung quanh là hàng dãy các ghế ngồi, ước chừng có thể đồng thời chứa khoảng ba nghìn người xem. Lúc này trên hàng ghế khán giả đã có đến hai ba trăm người, Hoắc Vũ Hạo và Đường Nhã ngồi xuống một góc gần nhất để xem, trong sân vẫn chưa có ai, không biết Bối Bối và Từ Tam Thạch đi đâu rồi. Đường Nhã biết Hoắc Vũ Hạo chưa rõ ràng quy củ của Đấu Hồn Khu nên quay sang giải thích cho hắn. - Đấu Hồn Khu mỗi ngày đều đặn mở từ khi tan học đến nửa đêm. Các đệ tử muốn so đấu đều phải nộp phí đăng kí. Nếu những đệ tử nổi bật muốn so đấu với nhau thì học viên sẽ miễn phí phí đăng kí, thay vào đó sẽ thông báo tin này khắp các ký túc xá qua radio từ hồn đạo loa phóng thanh để nhiều người biết tin đến xem cuộc chiến. Vé vào cửa học viện sẽ giữ lại một nửa, ai thắng sẽ giành được phần còn lại, đại sư huynh của đệ trước đây kiếm được không ít tiền từ Đấu Hồn Khu này rồi. Hơn nữa, Từ Tam Thạch kia là học viên năm thứ năm, còn sư huynh của đệ mới năm thứ tư thôi, hơn một cấp coi như vượt cấp khiêu chiến. Cho nên nếu Từ Tam Thạch thua hắn còn phải bỏ ra thêm một ngân hồn tệ nữa. Đại sư huynh của ngươi và Từ Tam Thạch đều là đệ tử nổi danh trong ngoại viện, cả hai được xưng tụng là thiên tài. Hôm nay ước chừng có thể có đến năm trăm người đến xem cuộc chiến này đây. Hoắc Vũ Hạo hỏi: - Thế còn cô gái tên Giang Nam Nam ban này là ai? Đường Nhã giơ tay gõ lên đầu Hoắc Vũ Hạo, nói: - Còn bé mà không lo học, suốt ngày lo ngắm mỹ nữ, hừ! Hoắc Vũ Hạo bị đánh đau nhưng không dám hỏi nữa, hắn quay qua mở hộp cơm của mình rồi cầm cúi ăn. Đường Nhã thấy bộ dáng thành thành thật thật của hắn bật cười nói: - Thôi quên đi, nói cho đệ biết chút cũng không sao. Giang Nam Nam là đệ nhất mỹ nữ của ngoại viện này, nàng xuất thân từ gia đình bình dân, tính tình cũng có thể gọi là hiền lành, được nhiều người yêu mến. Ngươi thấy nàng thế nào, có đẹp không? Hoắc Vũ Hạo vội vàng lắc đầu liên tục. Đường Nhã nhìn bộ dạng hắn liền đắc ý nói tiếp: - Đúng đúng, tỷ cũng không thấy nàng xinh ở điểm nào, hừ! Còn cái tên Từ Tam Thạch kia thì có vũ hồn biến dị rất mạnh, gọi là Huyền Minh Quy, vũ hồn này có hai thuộc tính, lực phòng ngự cực mạnh, được ví như thành đồng vách sắt. Tu vi của hắn cũng

chỉ ngang ngựa Bối Bối mà thôi, cả hai cũng đều là Thú Vũ Hồn. Đệ yên tâm đi, thực ra ban này tử đã trút giận dùm đệ rồi, một cây Long Tu Châm kia dư sức khiến hắc chiêu khổ. Hắc chiêu đuổi Giang Nam Nam thì cứ theo đuổi đi, nhưng đụng đến người của ta là không được. - Mà cũng lạ, tính tình của Giang Nam Nam đâu phải như thế, trước đây cũng có nhiều nam đệ tử khác theo đuổi nàng, nhưng nghe nói nàng không nhận lời ai cả, tất cả đều lịch sự cự tuyệt, riêng Từ Tam Thạch lại khác, hễ gặp là không châm chọc cũng lạnh nhạt, không biết có phải hắc chiêu đã chiếm tiện nghi con gái người ta không nữa. - Nhưng mà, những người đến xem này mới thật sự là vô tội a... Bọn họ chỉ biết Bối Bối và Từ Tam Thạch một người nổi tiếng mạnh về lực công kích, một người nổi tiếng về phòng ngự, nhưng lại không biết hai người này đã quen biết nhau từ trước rồi. Ta đoán lần này thế nào cũng lời được chút tiền, dù sao cũng đã đến Đấu Hồn Khu này rồi mà. Hoắc Vũ Hạo giật mình hỏi: - Đại sư huynh có quen với Từ Tam Thạch kia sao? Đường Nhã gật đầu đáp: - Tiểu Vũ Hạo, đệ yên tâm đi. Quen biết thì quen biết, nhưng đại sư huynh đệ kiểu gì cũng sẽ đấu với hắc chiêu một trận, không thể để hắc chiêu dễ đệ thoái mái như vậy. *** Đấu Hồn Khu - Phòng Nghỉ - Bối Bối, Tiểu Nhã của người cũng quá tàn nhẫn, người xem xem, xem xem này... Từ Tam Thạch mang bộ mặt bất mãn quay sang kéo áo bên hông của mình lên dí dí về hướng Bối Bối, bên hông hắc chiêu đã sưng lên một cục cỡ nắm tay trẻ con. Ấy là hắc chiêu đã dùng vũ hồn bảo vệ quanh phần thịt ấy rồi đấy, cứng rắn như sắt đá mà vẫn không cầm cự nổi. Bối Bối hừ một tiếng nói: - Đáng đời người, ai bảo dám khi dễ tiểu sư đệ của chúng ta. Người bớt nói nhảm đi, lấy Huyền Thủy Đan ra đây rồi ta giúp người giải quyết cây Long Tu Châm này, không thì người chờ cắt miếng thịt này xuống đi. Long Tu Châm này là độc môn của tổ tiên Đường Môn đời thứ nhất lưu lại cho chưởng môn. Tiểu Nhã lần này đã thực sự tức giận rồi. Từ Tam Thạch nói: - Tiểu tử vừa rồi thật sự là người của Đường Môn à? Ta không nhìn ra hắc chiêu có bản lãnh gì a! Huyền Thủy Đan, người đừng mơ nữa, nhanh lên, ta không thể cứ duy trì vũ hồn như thế này được, Long Tu Châm thật quá nguy hiểm mà, đau chết được, cũng tại Phá Hồn Lực, ban này ta bất ngờ không đề phòng mới trúng một chiêu này của Đường Nhã, thật đáng buồn a.... Bối Bối ngựa đầu nhìn

trời, nói: - Tùy người thôi, không đưa cũng không sao. Mà người đánh tiểu sư đệ ta, còn hủy quầy hàng của hần, thì cứ ở đây mà chống chọi với Long Tu Châm đi. Dù sau cũng sắp bắt đầu tỷ thí rồi. Ta không tin người dám giữ Long Tu Châm trong người mà quyết đấu với ta. Từ Tam Thạch tức giận mắng: - Rồi, được rồi. Bối Bối người chờ đấy. Xem một chút nữa ở trong Đấu Hồn Khu ta thu thập người như thế nào, ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu. Bối Bối mỉm cười nói: - Ta cần người hạ thủ lưu tình sao? Vừa nói hần vừa đưa tay phải ra vẫy vẫy. Từ Tam Thạch bất mãn lấy một bình sứ bằng ngọc ra ném sang phía Bối Bối. Bối Bối giơ tay chụp lấy nói: - Đa tạ, người thu hồi vũ hồn đi, để ta lấy Long Tu Châm ra. Từ Tam Thạch từ từ thu hồi vũ hồn, không còn vũ hồn áp chế nữa ngay lập tức từng cơn đau nhức từ hông truyền đến khiến hần không kìm được mà run rẩy cả người. Tay phải của Bối Bối điểm vài cái xung quanh vết thương, sau đó dùng hai tay truyền từng đạo hồn lực vào, động tác hần vô cùng nhanh nhạy, mỗi một ngón tay đều mang theo từng tia hồn lực với cường độ khác nhau. Một lát sau, một cây trâm nhỏ như sợi tóc màu vàng nhạt từ từ được kéo ra khỏi hông Từ Tam Thạch. Cây trâm vừa ra khỏi người Từ Tam Thạch liền vù một cái hóa thành một viên kim loại nhỏ như hạt đậu. Bối Bối thuận tay thu trở về. Về mặt Từ Tam Thạch như vừa trút được một gánh nặng, hần thở dài một tiếng giận dữ nói: - Bối Bối, người nhân lúc ta gặp khó khăn mà kiếm lời, người không biết Huyền Thủy Đan này quý giá thế nào sao. Giờ chúng ta cược một ván đi, nếu trận này ta thắng thì người trả Huyền Thủy Đan lại cho ta? Bối Bối ung dung cười nói: - Nếu người thua? Từ Tam Thạch hừ một tiếng nói: - Cho người một ngàn kim hồn tệ. Bối Bối lắc đầu nói: - Không được, một ngàn kim hồn tệ làm sao so được với Huyền Thủy Đan, cá cược này không công bằng, ta không chơi. Từ Tam Thạch tức giận nói: - Ta ra nhiều tiền như thế người còn không đồng ý, ta trở mặt đấy? Bối Bối than nhẹ một tiếng, nói: - Chẳng lẽ ta thiếu tiền sao? Được rồi, ta cho người một cơ hội, ta biết người còn Huyền Thủy Đan mà, lấy ra một viên cá cược với ta đi. Ánh mắt Từ Tam Thạch thoáng lóe lên tia nghi hoặc. - Tại sao tự dưng ta lại có cảm giác mình sắp rơi vào âm mưu của người a! Nhìn người có vẻ nắm chắc sẽ thắng ta, phải không? Bối Bối cười cười nói: - La người muốn

cá cược chứ không phải ta. Người có thể không đồng ý mà, chỉ là nếu đã cá cược thì lỡ có thua cũng đừng có lãi nhãi nhiều lời. Từ Tam Thạch hừ một tiếng nói: - Ta mà thua? Tuy ta không chắc sẽ thắng được người nhưng người muốn thắng ta cũng không dễ. Nếu hòa thì thế nào? Bối Bối không dễ dàng mắt mưu lập tức đáp: - Rồi bây giờ sao? Người quyết định đi, cứ rề rề như đàn bà thế. Từ Tam Thạch cắn răng nói: - Được, ta cược với người. Thực lực của người chưa chắc đã hơn ta, nhưng mà gian xảo vô cùng, chuyện gì chắc ăn người mới làm. Nhưng thôi, nếu ta thật sự mắc mưu người thì lần sau về nhà ta xin cha ta thêm vài phần là được. Bối Bối vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười như trước khiến Từ Tam Thạch quan sát một lúc lâu mà vẫn không phát hiện có điểm gì kì lạ. - Thật ra người cũng đâu phải là người ngu ngốc. Nhưng chuyện gì liên quan đến Giang Nam Nam lại như ngốc đi ba phần. Ta thật không biết có nên nói các người có phải oan gia kiếp trước hay không nữa. Giang Nam Nam kia tuy xinh đẹp nhưng trong học viện này thiếu gì mỹ nữ, người cứ đơn phương nàng làm gì cho khổ? Từ Tam Thạch tức giận nói: - Người đừng có nói đến chuyện đau lòng của ta nữa, có bản lĩnh thì tặng Đường Nhã cho ta đi? Bối Bối đứng lên nói: - Người lo mà hồi phục hồn lực trở lại trạng thái tốt nhất đi, không thì lúc sau thua ta lại bảo không phục. Ta ra ngoài trước đây. Vừa nói xong hần liền bước ra sân đấu bên ngoài. Phán đoán ban nãy của Đường Nhã hoàn toàn chính xác, trên khán đài lúc này đã hơn bốn trăm đệ tử, mà số học viên đến xem càng lúc càng đông, muốn đạt đến con số năm trăm như dự đoán không khó chút nào. - Hoắc Vũ Hạo. Một giọng nói đầy sự phẫn nộ vang lên bên cạnh khiến Hoắc Vũ Hạo giật nảy mình, hần vừa quay đầu lại liền thấy Vương Đông đang hùng hùng hổ hổ đi về phía hần. - Người cũng đến sao? Hoắc Vũ Hạo có chút chột dạ hỏi, hần vừa thấy Vương Đông liền nhớ đến dáng người trắng nõn ban nãy... Vương Đông đỏ mặt ngồi xuống cạnh Hoắc Vũ Hạo, nhỏ giọng nói: - Nói, ban nãy người thấy cái gì? Hoắc Vũ Hạo ngẩng người một lúc rồi nói: - A? Ta... ta có thấy gì đâu? Vương Đông tức giận nói: - Lần sau còn vào mà không gõ cửa nữa thì ta sẽ giết người. Hoắc Vũ Hạo tự biết mình đuối lý nhưng vẫn cố cãi. - Chúng ta đều là con trai, sợ gì chứ, nhìn một chút người có thiệt thòi gì đâu? - Người nói gì?

Vương Đông giận dữ giơ tay phải lên đánh Hoắc Vũ Hạo. Đột nhiên có một bàn tay thon dài lướt qua, đẩy tay Vương Đông sang một bên, giọng nói Đường Nhã cũng vang lên. - Tiểu Vũ Hạo, sao không giới thiệu bạn đệ với ta đi? Lúc này Vương Đông mới chú ý đến Đường Nhã ngồi bên cạnh, hắn vừa thấy dung nhan tuyệt sắc của Đường Nhã có hơi sững sờ một chút, nhưng rất nhanh sau đó liền khôi phục lại bình thường, hắn hừ một tiếng quay mặt đi không thèm để ý đến Hoắc Vũ Hạo nữa. Lẽ ra ban nãy Hoắc Vũ Hạo vừa chạy đi hắn cũng mặc xong quần áo rồi, sau đó tìm mãi không thấy tên kia đâu, hắn về phòng muốn minh tường nhưng không hiểu sao không thể tĩnh tâm được, đúng lúc này thì nghe trên loa phát nhanh giới thiệu trận đấu này, hắn mới quyết định ra ngoài giải sầu một phen, nào ngờ vừa vào đã gặp ngay Hoắc Vũ Hạo và Đường Nhã. Hoắc Vũ Hạo lập tức mở miệng giới thiệu đơn giản. - Tiểu nhĩ lão sư, đây là Vương Đông, bạn cùng phòng của đệ. Vương Đông, vị này là Đường Nhã, học tỷ của chúng ta. Vương Đông nhìn sang Đường Nhã gật đầu một cái. Đường Nhã mỉm cười nói: - Một tiểu đệ anh tuấn a! Ta rất thích, Tiểu Vũ Hạo này, hay là đệ thuyết phục vị tiểu huynh đệ này vào Đường Môn của chúng ta luôn đi. Vương Đông nghe được hai chữ Đường Môn khẽ giật mình, kinh ngạc nói: - Các người là đệ tử Đường Môn? Đường Nhã gật đầu nói: - Ừ, nhưng hiện giờ Đường Môn chỉ còn ba người chúng ta. Ta là đường chủ Đường Môn hiện tại. Thế nào, có phải rất kinh hãi không? Đến đây, gia nhập Đường Môn nào, chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh đệ. Thật ra nàng chỉ thuận miệng nói cho vui, đừng nghĩ Đường Nhã bình thường có vẻ bất cần nhưng thực ra nàng chỉ giả ngốc mà thôi, nếu không nhận ra thì kiểu gì cũng chịu thiệt trong tay nàng a! Nàng từ đầu đã sớm nhìn ra Vương Đông bất phàm, tinh hoa nội liễm, hồn lực mạnh mẽ, tu vi hơn xa Hoắc Vũ Hạo. Nhưng, thật bất ngờ, Vương Đông ngẩng người một lúc lại quay sang gật đầu với nàng, nói: - Được! Đệ đã nghe danh ám khí Đường Môn từ lâu, Đường Môn chủ, đệ muốn gia nhập Đường Môn, xin hãy nhận đệ. - Hả? Đệ thật sự muốn gia nhập Đường Môn chúng ta? Chúng ta hiện giờ chỉ còn ba người thôi đấy? Đường Môn chấn động nói, ánh mắt nhìn Vương Đông tràn đầy vẻ bất ngờ và khó hiểu. Vương Đông lại gật đầu nói: - Đệ hi vọng có thể gia nhập

Đường Môn, đệ muốn học ám khí. Sắc mặt Đường Nhã lúc này đã trở nên nghiêm túc, nói: - Chuyện này để tỷ suy nghĩ đã, lát nữa Hoắc Vũ Hạo sẽ cho đệ biết câu trả lời thuyết phục. Khi bọn họ đang nói chuyện thì Bối Bối đã từ phòng nghỉ bước ra sàn đấu. Hắn vừa xuất hiện thì các học viên đang ngồi xem trên khán đài liền hô to tên hắn. - Phích Lịch Bối Bối, Phích Lịch Bối Bối... Bối Bối mỉm cười vẫy tay với các học viên đang ngồi xem trên khán đài, ánh mắt như đang tìm kiếm ai đó. Đường Nhã đứng lên vẫy tay với hắn. Bối Bối lúc này mới nhìn thấy chỗ ngồi của bọn họ, bởi vì khoảng cách xa nên không thể trò chuyện được, hắn nhìn Đường Nhã rồi ra dấu vài cái. Hai người quen nhau đã lâu, Đường Nhã vừa nhìn đã hiểu, lập tức làm lại vài cái thủ thế, ý nói mình hiểu rồi, sau đó ngồi xuống thấp giọng hỏi Hoắc Vũ Hạo. - Tiểu Vũ Hạo, khoảng cách cực hạn của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng là bao nhiêu? Hoắc Vũ Hạo nói: - Nếu chỉ dò xét một hướng thì khoảng chừng năm mươi thước. Hắn vừa cùng với Vương Đông kiểm tra khoảng cách cực hạn của hồn kỹ này, nếu bình thường thì chỉ có thể dùng đến ba mươi mét nhưng nếu chỉ dò xét một hướng thì có thể tăng đến năm mươi mét hơn, tăng gần gấp hai lần... nhưng lượng hồn lực tiêu hao lớn hơn rất nhiều... Đường Nhã lập tức giơ tay phải lên, làm tiếp vài cái dấu hiệu cho Bối Bối xem, Bối Bối nhìn thấy liền gật đầu với nàng. Lúc này Từ Tam Thạch cũng đã đi vào sàn đấu, đi cùng với hắn là một lão sư chừng bốn mươi tuổi. Bên trong Đấu Hồn Tràng, Từ Tam Thạch và Bối Bối đều đang trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, đây không phải là lần đầu tiên hai người so đấu ở Đấu Hồn Tràng, những trận tỉ thí trước kia của hai người đều có thắng, có bại nhưng đa số là hòa. Nhờ những trận đấu ở Đấu Hồn Tràng này mà bọn họ kiếm được không ít tiền nên hiển nhiên không thể để lộ quan hệ của bọn họ được. Lão sư vừa đến chính là trọng tài, hắn trầm giọng nói: - Bối Bối năm tư khiêu chiến Từ Tam Thạch năm năm, nếu Từ Tam Thạch thua thì phải nộp thêm mười kim hồn tệ. Các người chuẩn bị xong chưa? Bối Bối và Từ Tam Thạch đồng thời quay sang gật đầu với vị trọng tài.

DAOTIEUVU

Chương 13: Huyền Thủy Đan

Chương 13: Huyền Thủy Đan - Trận đấu bắt đầu. Trọng tài hô lớn một tiếng rồi lui nhanh về sau. Bối Bối và Từ Tam Thạch cũng cùng lúc phóng ra vũ hồn của mình. Một khắc trước trên khán đài còn ồn ào huyền náo vậy mà nháy mắt lại yên tĩnh một cách kì lạ, tất cả mọi người đều tập trung nhìn về hai người dưới sàn đấu. Cả hai người đều là những nhân vật có tiếng tăm ở ngoại viện nên trận đấu của họ lúc nào cũng chấn động lòng người, các học viên ai cũng thích xem bọn họ đấu hồn. Thậm chí còn có người lén lút đặt cược với nhau. Lôi điện màu lam từ từ tập trung về phía cánh tay phải của Bối Bối, lam điện lượn lờ xung quanh, vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long đã được phóng thích ra. Từ Tam Thạch bên kia cũng không chịu yếu thế, cơ thể từ từ bành trướng làm căng cả bộ đồng phục ra, trên tay phải theo đó xuất hiện một lá chắn thật lớn, và một khối bài Quy Giáp Thuần. Hai người bước từng bước vờn quanh đối thủ, ánh mắt nhìn chăm chăm đối phương, hồn lực ngùn ngụt tỏa ra, một đen một xanh nổi bật rực rỡ. Xét bên ngoài thì hai người bọn họ ngang ngửa nhau, đều trên cấp ba mươi và có ba hồn hoàn, và là cường giả Chiến Hồn Sư bậc Hồn Tôn. Từ vũ hồn của hai người đã dễ dàng có thể nhận ra Bối Bối là Cường Công hệ Chiến Hồn Tôn, còn Từ Tam Thạch rất có thể là Phòng Ngự hệ Chiến Hồn Tôn. Một bên có vũ hồn công kích mạnh mẽ Lam Điện Phách Vương Long, một bên lại có vũ hồn biến dị với lực phòng ngự khủng bố, Huyền Minh Quy, lúc này rất khó để nói ai sẽ chiếm thượng phong. Vương Đông lúc này dường như đã quên mất sự cố ban nãy với Hoắc Vũ Hạo, tập trung tinh thần quan sát trận đấu không hề mở miệng nói câu nào. Hoắc Vũ Hạo cũng thế, cả hai không hện mà cùng kích động vì trận đấu trước mặt. Sau khi phóng ra vũ hồn, khí chất ôn hòa của Bối Bối nháy mắt trở nên sắc bén, mà Từ Tam Thạch lại nghiêm nghị bình thản như một ngọn núi sừng sững giữa trời. Ngay lúc Từ Tam Thạch đi đến vị trí gần với nơi Hoắc Vũ Hạo ngồi nhất thì Bối Bối đột nhiên quát lên một tiếng, một tia chớp màu lam phóng thẳng về phía Từ Tam Thạch. Trong lòng Từ Tam Thạch khẽ giật mình, bản thân mình rõ

ràng không để lộ chút sơ hở gì mà đây cũng chưa phải là cơ hội tốt mà? Sao Bối Bối hôm nay xúc động thế này? Từ Tam Thạch mặc dù nghĩ thế nhưng không dám khinh địch, lực công kích của Bối Bối mạnh mẽ như thế nào hẳn đã quá rõ ràng. Bối Bối vọt đến cách Từ Tam Thạch khoảng năm thước nữa đột nhiên lại nhảy lên, vung tay phải đánh thẳng về phía Từ Tam Thạch, Long Trảo được lôi điện màu lam bao quanh, bất cứ lúc nào cũng có thể vận dụng hồn kỹ. Từ Tam Thạch không chút run sợ, chân trái lui về sau nửa bước, hạ người xuống, lá chắn ở tay phải đưa ra trước, đồng thời hồn lực màu đen cũng dâng lên theo sự xuất hiện của Quy Giáp Thuần, cả hai mơ hồ tạo thành một cái vòng ánh sáng màu đen thật lớn, bao phủ hoàn toàn cơ thể của hắn. - Ầm Long Trảo của bối bối đánh mạnh vào Quy Giáp Thuần, thân thể hai người đồng thời chấn động, Bối Bối xoay người hạ xuống mặt đất, còn Từ Tam thạch lại bị đẩy về sau chừng một thước. Cái Bách niên Hồn Hoàn màu vàng đầu tiên trong ba cái hồn hoàn của Từ Tam Thạch chợt lóe sáng lên, ánh sáng màu đen trên Quy Giáp Thuần lập tức đậm hơn gấp đôi rồi khuếch tán cả ra bên ngoài, bao trùm hết phạm vi chừng hơn mười thước, từng tiếng nổ ầm ầm cũng theo đó mà vang lên. Huyền Minh Chấn - Từ Tam Thạch đệ nhất hồn kỹ. Đây là một kỹ năng gây chấn động trong một phạm vi nhất định, còn có hiệu quả gây choáng nữa. Nếu địch nhân có tu vi kém hẳn nhất định sẽ bị choáng váng vì chấn động này. Nhưng mà, Từ Tam Thạch không ngờ lúc hắn vận dụng đệ nhất hồn kỹ thì hồn hoàn thứ hai, thứ ba trên người Bối Bối cũng cùng lúc phát sáng lên. Cái lóe sáng lên đầu tiên chính là hồn hoàn màu tím thứ ba của hắn, Thiên niên Hồn Hoàn, một tiếng gầm rú vang lên từ phía Bối Bối, khắp người hắn phủ đầy lôi điện màu lam, những cái vẩy màu lam trên tay hắn cũng dần lan đến phía ngực phải của hắn, khí thế theo đó mà tăng vọt. Lôi Đình Chi Nộ. Hồn hoàn thứ hai lóe sáng, lấy Bối Bối làm trung tâm, từng con rắn điện nháy mắt xuất hiện, nổ bung ra bên ngoài. Dùng hồn kỹ thứ hai và thứ ba kết hợp để đấu với đệ nhất hồn kỹ Huyền Minh Chấn của Từ Tam Thạch, cho dù Từ Tam Thạch nổi danh về lực phòng thủ cũng không sao đỡ được một kích này của Bối Bối. Cái lồng khí màu đen nhanh chóng xuất hiện lỗ hồng, Bối Bối không thèm để ý đến dòng khí màu đen kia, cứ thế mà đánh vào. Từ Tam

Thạch giật mình phản ứng, động tác cũng không chậm, hồn hoàn thứ hai và thứ ba của hãn liên tiếp sáng lên, hãn quá quen thuộc năng lực của Bối Bối rồi, mà mặt phòng ngự của bản thân hãn lại càng tin tưởng tuyệt đối, tuy hãn không dám chắc mình có thể thắng Bối Bối hay không, nhưng nếu cố thủ thì tuyệt đối Bối Bối không có cơ hội! Nhưng, khi hãn vận dụng hồn kỹ thứ hai thứ ba thì đột nhiên đại não như bị kim châm, ý thức trong tích tắc như mơ hồ khiến hai hồn kỹ khẽ dừng lại một chút, không thể phóng thích ra ngoài. Lúc này Bối Bối bất ngờ vận dụng Đường Môn tuyệt kỹ, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, bóng người ngay lập tức trở nên hư ảo. Hãn thoáng cúi người trượt sát xuống đất, một tay nắm viền Quy Giáp Thuần, cả người quét ngang lách ra phía sau Quy Giáp Thuần. Bây giờ Từ Tam Thạch có muốn xuất hồn kỹ ra cũng không còn kịp nữa, cả người Bối Bối đã xuất hiện phía sau bộ giáp của hãn rồi. Bối Bối vung chân phải đá vào bắp đùi Từ Tam Thạch, Lôi Đình Chi Nộ chớp giật sau lưng khiến cả người Từ Tam Thạch thoáng trở nên run rẩy, mà Long Trảo được lôi điện màu xanh quấn quanh dày đặc đã chộp đến vai của hãn. Thắng bại đã phân. Trận đấu này chấm dứt quá nhanh so với mọi người dự đoán, thậm chí có người còn chưa kịp nhìn rõ diễn biến của nó như thế nào. Rõ nhất là Bối Bối vòng qua được vòng phòng ngự của Quy Giáp Thuần, rồi khắc chế Từ Tam Thạch, chiến thắng. - Bối Bối thắng. Giọng nói thông báo kết quả của trọng tài vang lên, hãn cũng không ngăn Bối Bối đánh Từ Tam Thạch ngã xuống đất. Lôi điện vừa biến mất, Từ Tam Thạch run rẩy đứng lên, cà lăm nói: - Người... người... ăn gian. Tuy hãn không biết Bối Bối đã giở thủ đoạn gì nhưng ban nãy hãn bị choáng váng vài giây nhất định có liên quan đến tên này. Còn nữa, làm sao Bối Bối lại có thể phát hiện được điểm phòng ngự yếu nhất của mình? - Gian cái đầu người, dám chơi thì dám chịu, Huyền Thủy Đan đầu lấy ra đây. Bối Bối mỉm cười, Long Trảo khẽ rút chút Lôi Điện Chi Lực vào người Từ Tam Thạch khiến thân thể cao lớn kia chấn động run rẩy. Từ Tam Thạch làm sao biết vì giúp đỡ Bối Bối thắng hãn, trên khán đài, có một người đã hôn mê rồi. Chính xác, cơn đau xuất hiện trong đầu Từ Tam Thạch lúc hãn chuẩn bị thi triển hồn kỹ thứ hai và thứ ba là do Hoắc Vũ Hạo dùng Từ Cực Ma Đồng kết hợp với linh hồn lực đánh vào. Đừng nghĩ

tu vi Hoắc Vũ Hạo yếu kém mà khinh thường, hai cái kỹ năng này hợp lại, tuy chỉ có thể công kích trong nháy mắt nhưng bản thân Từ Tam Thạch cũng không thể chịu nổi. Khoảng cách giữa Hoắc Vũ Hạo và Từ Tam Thạch chừng ba mươi thước, vừa đủ vào phạm vi sử dụng hồn kỹ của hắn. Không chỉ thế, trước đó Hoắc Vũ Hạo còn sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Công Hưởng giúp Bối Bối nhìn ra sơ hở của Từ Tam Thạch. Có thể nói mọi chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc nhưng Hoắc Vũ Hạo đã lần lượt sử dụng để ba hồn kỹ, và một cái bí kỹ Tử Cực Ma Đồng Nửa. Trước khi bắt đầu trận đấu, Bối Bối đã ra hiệu cho Đường Nhã, bảo nàng nói Hoắc Vũ Hạo một lát nữa hỗ trợ cho hắn. Mà Đường Nhã nói hắn biết khoảng cách có thể sử dụng hồn kỹ của Hoắc Vũ Hạo nên ban này mới có lần công kích đầu tiên như thế. Thắng lợi này có thể nói là nhờ cả vào hai sư huynh đệ bọn họ. Ngoài trừ Đường Nhã và Bối Bối ở dưới sàn đấu cũng chỉ còn Vương Đông là biết được chuyện này. Lúc Hoắc Vũ Hạo vận dụng hồn kỹ tuy đã cố gắng không để hồn hoàn xuất hiện dưới chân nhưng dao động hồn lực làm sao giấu được Vương Đông đang ngồi ngay bên cạnh? Vương Đông thấy rõ ràng trong mắt Hoắc Vũ Hạo xuất hiện một ánh sáng màu vàng kim, ánh sáng ấy càng lúc càng đậm hơn rồi hòa vào ánh sáng màu tím xuất hiện ở đáy mắt, nháy mắt sau đó hắn liền ngất xỉu, ngã sang phía mình. Khi Vương Đông giật mình đỡ lấy Hoắc Vũ Hạo thì trận đấu bên dưới cũng kết thúc. - Hắn... hắn bị sao thế này? Vương Đông hết hồn hỏi. Đường Nhã thấy Hoắc Vũ Hạo ngất xỉu cũng rất hoảng sợ, nàng vội chạy đến xem xét tình trạng của hắn, giây lát sau mới thở dài nhẹ nhõm: - Chỉ là hồn lực cạn kiệt thôi, không sao đâu. Chúng ta đi. Vừa làm chuyện xấu thì tốt nhất phải rút lui càng sớm càng tốt. Lúc này trong lòng Đường Nhã tràn đầy kinh ngạc lẫn hoảng hốt, nàng không ngờ hồn kỹ kia của Hoắc Vũ Hạo lại mạnh đến thế, lúc này Bối Bối chỉ bảo Tiểu Hạo trợ giúp một chút để chiếm thế thượng phong mà thôi, nhưng ai ngờ... Tu vi của Bối Bối và Từ Tam Thạch xấp xỉ nhau, trận này ai thắng ai thua khó mà nói lắm, nhưng không ai ngờ kết quả cuối cùng lại là một chiêu toàn thắng. Quả thật lúc này Hoắc Vũ Hạo đã quá mệt mỏi rồi, cả ngày nay hắn phải chịu huấn luyện thể lực, còn thi triển hồn kỹ nhiều lần khiến tinh thần lực của hắn hoàn toàn cạn kiệt lâm vào hôn mê,

trong thời gian ngắn khó mà tỉnh lại được. Đây là bản năng tự bảo vệ thôi. Đường Nhã và Vương Đông cùng đưa Hoắc Vũ Hạo về ký túc xá, khi hai người về đến nơi thì Bối Bối cũng đã đuổi theo đến. Hắn truyền chút hồn lực cho Hoắc Vũ Hạo để giúp hắn điều dưỡng lại thân thể, sau đó lấy ra một bình sứ, từ bình sứ trút ra một viên thuốc nhét vào miệng Hoắc Vũ Hạo. - Tiểu huynh đệ, nhờ đệ chăm sóc sư đệ ta một chút. Học viên lớp trên không được vào ký túc xá của học viên cấp thấp, đây là nội quy của học viên. Cho nên, Bối Bối chỉ có thể nhờ Vương Đông mà thôi. Vương Đông vừa thấy viên thuốc mà Bối Bối đút vào miệng Hoắc Vũ Hạo liền thoáng ngáy người, hắn vốn xuất thân danh môn, được học tập nhiều kiến thức, hiểu biết sâu rộng. Viên thuốc ban này màu xanh đậm, lớn chừng quả anh đào nhỏ, bên ngoài có hoa văn màu trắng, vừa ra khỏi bình sứ thì không khí xung quanh đã tràn ngập hơi nước và hương khí tươi mát, mùi hương này vừa ngửi vào cả người đã thấy khoai khoai thoải mái, thấm tận vào ruột gan. Đó là Huyền Thủy Đan? Không thể nào... Không chỉ riêng hắn kinh ngạc mà cả ông lão gác cửa ở ký túc xá đang nằm uể oải cũng khẽ mở mắt. Đường Nhã nhìn Vương Đông nói: - Tiểu huynh đệ, chừng nào Tiểu Hạo tỉnh dậy thì nhắc hắn ngày mai đừng quên đi bán cá, chút nữa ta sẽ đi chuẩn bị nguyên liệu đun hắn. Bối Bối tức giận nói: - Nàng suốt ngày chỉ biết ăn thôi, hôm nay suýt chút nữa hại tiểu sư đệ rồi. Đường Nhã hừ một tiếng, nói: - Huynh đừng có giả vờ nữa, chuyện này chẳng phải huynh muốn từ lâu rồi sao? Cái tên kia ngốc quá, chẳng những tiếp tục mắc lừa huynh, còn tự cho huynh cơ hội nữa chứ. Bối Bối làm vẻ mặt vô tội, nói: - Người ta chủ động đưa đến huynh còn biết làm gì nữa? Chỉ là tiểu sư đệ cũng thật may mắn. Đi thôi, về còn tu luyện nữa. Ta nhớ không lầm thì có người nói nếu ta đánh Từ Tam Thạch một trận thì cho ta hôn một cái, không biết chuyện này tính sao đây? Đường Nhã lễ lười nhìn hắn. - Muội nói là đánh hắn phải nằm liệt giường mà, huynh có làm thế sao? Thôi tu luyện, tu luyện! Vương Đông lúc này đột nhiên nói: - Đường Nhã học tử, tử nhớ suy nghĩ lại một chút, đệ thật sự muốn gia nhập Đường Môn... Đường Nhã gật đầu rồi vẫy tay chào hắn, còn Bối Bối thì lộ vẻ suy tư nhìn Vương Đông cười cười, rồi kéo Đường Nhã ra về. Vương Đông đỡ Hoắc Vũ Hạo về ký túc xá, đặt hắn nằm lên giường,

trong đầu lại hiện lên tình cảnh ban nãy Bối Bối nhét viên thuốc vào miệng Hoắc Vũ Hạo, rồi nhẹ nhàng lắc đầu, liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo đang mê man, thì thào nói. - Nhìn thấy cái không nên thấy có ngày bị đau mắt hột cho xem, để người nằm trên tấm ván này cho đáng đời người. Nói xong hắn xoay người về giường của mình, khoanh chân mình tưởng, ngày hôm nay rèn luyện thân thể cũng mang lại nhiều lợi ích cho hắn. Giấc ngủ của Hoắc Vũ Hạo hôm nay thoải mái một cách kỳ lạ, từ ngày gia nhập Đường Môn hắn lúc nào cũng khổ tu Huyền Thiên Công, hôm nay là lần đầu tiên hắn có một giấc ngủ thật sự, không lo lắng, không mộng mị. Vương Đông nhắm mắt mình tưởng được chốc lát rồi giật mình bừng tỉnh, hắn kinh ngạc nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo nằm trên giường đối diện. Hắn cảm nhận được xung quanh dao động một luồng hồn lực nồng đậm. Quả nhiên, luồng hồn lực ấy truyền ra từ người của Hoắc Vũ Hạo, lúc này trời đã sập tối rồi, trong đêm tối, cơ thể Hoắc Vũ Hạo tỏa ra một luồng ánh sáng màu lam hết sức rõ ràng. Có thể dễ dàng trông thấy một tầng hơi nước đang lượn lờ bao phủ cơ thể hắn, luồng hơi nước này còn tỏa ra một mùi hương hết sức sáng khoái. Vương Đông nhảy xuống giường, đi về phía Hoắc Vũ Hạo rồi ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát. Hắn phát hiện trên da Hoắc Vũ Hạo có chút dao động nho nhỏ, từng luồng khí cực bé đang thoát ra từ lỗ chân lông của hắn, còn lớp hơi nước màu lam nhạt kia lại không ngừng từ lỗ chân lông tiến vào cơ thể hắn. Thời gian từ từ trôi qua, tầng hơi nước ấy dần dần sậm lại, mùi hương thương ngát cũng nhạt dần đi. - Huyền Thủy Đan, không ngờ lại là đan dược giá trị vạn kim này. Bối Bối học trưởng sao lại cho hắn đan dược trân quý như thế, chẳng lẽ đưa nhầm? Vương Đông giật mình tự hỏi rồi suy nghĩ một chút, hắn đang định trở lại giường ngủ đột nhiên nghĩ đến việc gì liền có chút không vui tiến đến bên Hoắc Vũ Hạo, dí dí nắm tay hừ nhẹ: - Khiến ta có giường mà không được ngủ, hãy đợi đấy! Nói xong hắn lấy vại thứ vào túi trữ vật, sau đó nhẹ nhàng ra khỏi ký túc xá. Vương Đông đi được một lúc, hương thơm quanh người Hoắc Vũ Hạo dần chuyển thành tanh hôi, hơi nước chuyển thành xám đen, hơi thở của Hoắc Vũ Hạo ngày càng bình lặng. Lúc này Hoắc Vũ Hạo ngủ rất ngon, đột nhiên một mùi hôi xộc vào mũi khiến hắn hắt hơi một cái. - Hôi chết người, mùi gì thế này!

Hoắc Vũ Hạo nghiêng người ngồi dậy, hắn theo bản năng xoay về hướng Vương Đông. Nhưng khi nhìn lại, nơi đó đã trống rỗng, Vương Đông không biết đã đi đâu. Sắc trời bên ngoài đã tối đen nhưng trước mắt hắn mọi vật đều sáng rõ, tầm nhìn không hề bị bóng đêm cản trở. Việc này lúc trước hắn cũng làm được, nhưng phải thúc dục hồn lực sử dụng Linh Mâu Vũ Hồn, nhưng lúc này hắn hoàn toàn không sử dụng hồn lực! Cúi đầu nhìn xuống, bộ đồng phục đã xám đen, mùi hôi từ đó bốc lên, bên dưới lớp đồng phục làn da cũng vô cùng nhợt nhạt, cảm giác như toàn thân vừa nằm dưới vũng bùn. - Chẳng lẽ Vương Đông lại hận ta đến thế? Hoắc Vũ Hạo tự nhủ, đến lúc đứng dậy lại thấy ngay cả tấm ván gỗ ở giường cũng đầy một màu đen dơ bẩn. Chuyện gì đã xảy ra? Mùi hôi trên người quả thật vô cùng khó chịu, Hoắc Vũ Hạo lập tức bước xuống giường mở to cửa sổ, sau đó chạy thẳng về phía nhà vệ sinh. Lớp nhầy dơ bẩn trên người hắn vô cùng khó chịu, tốn hơn nửa giờ giặt lại quần áo, tẩy rửa thân thể mới hoàn toàn tẩy hết. Trở lại giường, Hoắc Vũ Hạo gãi gãi đầu... - Thôi để sáng hỏi Vương Đông sẽ rõ, cũng đã quá nửa đêm rồi, lúc này tranh thủ thời gian mình tưởng tu luyện một chút... Hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, thúc dục Hồn Lực vận chuyển theo Huyền Thiên công. Ba giây sau, Hoắc Vũ Hạo mở to mắt khó tin. - Ta còn đang mơ sao? Hoắc Vũ Hạo ngẩn ngơ một lát, sau đó lại nhắm mắt. Ba giây tiếp theo, hắn lại mở mắt, khuôn mặt tràn đầy vẻ vui mừng. Chuyện không thể tin đã xảy ra, lúc hắn minh tưởng thúc dục hồn lực liền cảm nhận được một cảm giác kì diệu, nếu lúc trước tốc độ vận chuyển Hồn Lực như một con ốc sên thì lúc này đã trở thành một con nhện, tốc độ hiện tại đã nhanh hơn ít nhất ba đến năm lần. Hồn Lực bản thân lại được tăng cường một mảng lớn, vận chuyển không hề có trở ngại. Trong quá trình vận chuyển hồn lực, cảm giác diệu lại càng rõ ràng, tất cả các kinh mạch tựa hồ đã được khai thông, tứ chi cùng tất cả các lỗ chân lông đều nở rộng vô cùng thoải mái. Hoắc Vũ Hạo một lần nữa nhắm mắt, cuối cùng cũng tin tất cả là sự thật. Lúc trước nếu vận chuyển hồn lực đi chu trình của Huyền Thiên Công, một vòng nhanh nhất cũng mất nửa giờ, vậy mà lúc này mất chưa đến một phần tư thời gian đã hoàn thành. Biên độ tăng trưởng của Hồn Lực lại lớn hơn vài lần, đây không phải là gia tăng nữa mà

có thể gọi là tiến hóa. Trong lúc minh tưởng Hoắc Vũ Hạo lại phát hiện kinh mạch toàn thân đã được mở rộng, những nơi nhỏ bé yếu ớt lúc trước đã trở nên rộng rãi, độ co giãn của kinh mạch tăng lên rất nhiều, lúc này cho dù lượng hồn lực nhiều gấp vài lần cùng vận chuyển qua cũng không gặp phải nguy hiểm khó khăn gì. Chẳng lẽ bản thân thay da đổi thịt chỉ trong một đêm? Lúc này hắc không muốn suy nghĩ quá nhiều, sáu tuổi bắt đầu tu luyện, đến bây giờ hắc vẫn gặp cảm giác tăng cấp trực tiếp này là lần đầu tiên, tuyệt đối không muốn buông tha, toàn lực thúc dục vận chuyển Hồn Lực, tốc độ vận chuyển của Huyền Thiên công lại mơ hồ gia tăng thêm, kinh mạch được Huyền Thiên công làm dịu lại xuất hiện cảm giác thoải mái. Không biết đã vận hành được bao nhiêu chu thiên, bầu trời đã sáng trong, phía chân trời đã xuất hiện tia nắng, lúc này hắc mới thoát khỏi trạng thái minh tưởng. Hai chân không hề có cảm giác tê cứng vì khoanh cả đêm, hơi động người tiến đến cửa sổ nhìn về vương đông, hồn lực lại vận chuyển đến hai mắt bắt đầu tu luyện Tử Cực Ma Đồng. Khi đôi mắt nhìn chăm chú về hướng đông, vận chuyển Hồn Lực tu luyện Hoắc Vũ Hạo lại cảm giác trong đầu như có một vật gì vừa được khai thông, hai mắt dường như sinh ra một tầng hấp lực vô hình hấp thu lấy ánh sáng mặt trời. Hai tròng mắt ấm áp, đôi con ngươi lại là một mảng trong sáng, lúc này tinh thần lực của Hoắc Vũ Hạo như mở ra bốn phía, rất nhanh đã vượt qua cực hạn của hắc lúc trước, mãi đến hơn bốn mươi thước mới dừng lại, đôi mắt thâm thúy, tinh, khí, thần khác hắc hôm trước. Dài dài một hơi, tu luyện Tử Cực Ma Đồng đã xong, cảnh vật xung quanh trở nên vô cùng rõ ràng, Hoắc Vũ Hạo chỉ cần nghĩ một cái, Hồn Lực lập tức thu hồi, hai mắt trở lại bình thường, chỉ là màu xanh trên đôi mắt lại sáng ngời. Hắc biết trong cơ thể mình nhất định có gì đó đã thay đổi, cho dù tu luyện suốt nửa năm cũng chưa chắc tăng lên một cách khổng lồ như vậy. Đúng lúc trong đầu Hoắc Vũ Hạo tràn đầy nghi vấn thì cửa phòng hé mở. Vương Đông hé cửa đưa mũi vào ngửi, xác định không còn mùi gì kì lạ mới mở bật cửa bước vào, hắc vụt lại chặn đệm xuống giường rồi quay sang nhìn Hoắc Vũ Hạo, nói với vẻ bức bối: - Người giỏi thật, thoát thai hoá cốt xong lại biến ta thành người có phòng mà không dám về, hừ, điểm tâm hôm nay người phải trả. Hoắc Vũ Hạo ngu

ngơ hỏi: - Vương Đông, cuối cùng là có chuyện gì? Ta không hiểu sao vừa tỉnh dậy liền thấy cả người dơ bẩn mà tu vi lại tăng lên không ít. Ta có cảm giác thật đúng như lời người nói, hoàn toàn lột xác rồi. Vương Đông tháo chiếc vòng tay cổ xưa màu vàng từ cổ tay xuống thả sang cho Hoắc Vũ Hạo. - Người kiểm tra thử xem hồn lực tăng đến bậc nào rồi, hồn đạo khí này của ta có thể kiểm tra hồn lực từ cấp mười đến cấp ba mươi, người cứ rót hồn lực vào là được. - Ừ Hoắc Vũ Hạo đáp, rồi cầm chiếc vòng lên rót hồn lực vào. Chiếc vòng bằng kim loại ấy bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu vàng, rồi đậm dần và khuếch tán ra ngoài, bên mặt ngoài chiếc vòng hiện ra vài chữ, mới đầu là số mười một, sau đó khẽ nhúc nhích biến thành mười hai, ánh sáng màu vàng lúc này vẫn tiếp tục đậm hơn, con số mười hai cũng rung rẩy, nhưng chỉ đến được bấy nhiêu đấy thôi, Hoắc Vũ Hạo có cố gắng rót thêm bao nhiêu hồn lực nữa cũng không thay đổi được. Về mặt Vương Đông lộ ra sự kinh ngạc. - Không hổ là Huyền Thủy Đan a! Trong vòng một đêm đã có thể giúp người tăng gần hai cấp. Người hiện tại đã là cấp mười hai đỉnh phong rồi, chỉ còn chút xíu nữa là lên được cấp mười ba. Hoắc Vũ Hạo giật mình hỏi. - Thật không? Còn Huyền Thủy Đan, nó là gì? Vương Đông lấy lại chiếc vòng màu vàng trên tay Hoắc Vũ Hạo, hừ một tiếng, nói: - Cái này của ta kiểm tra vô cùng chính xác, ta lừa người làm gì. Người nên đi cảm ơn Bối Bối sư huynh đi, mà khoan, người và hắc có quan hệ gì? Làm sao tự nhiên người ta lại cho người ăn viên Huyền Thủy Đan giá trị vạn kim cơ chứ? Ta nghi rất có thể hắc nhâm lẫn rồi. Vương Đông nhìn về mặt Hoắc Vũ Hạo vẫn đầy sự thắc mắc liền giải thích tiếp. - Huyền Thủy Đan là một loại đan dược vô cùng thần kỳ, nghe nói xuất xứ của nó là từ một tông môn đặc biệt có vũ hồn thuộc tính thủy. Nhưng ta cũng không biết cụ thể là tông môn nào. Muốn luyện chế Huyền Thủy Đan sơ sơ cần phải sử dụng hơn mười loại máu của mười hồn thú và mười loại thực vật thuộc tính thủy khác nhau, sau đó trải qua một quá trình luyện chế phức tạp mới hoàn thành. - Nước có tác dụng tẩy rửa, nên Huyền Thủy Đan bản thân chẳng những là vật đại bổ có thể gia tăng hồn lực mà dược tính của nó cũng hết sức ôn hòa, bất kể hồn sư cấp bậc gì đều có thể hấp thu dược liệu của nó. Đối với hồn sư dưới hai mươi cấp thì ít nhất có thể tăng lên một bậc hồn

lực. Nhưng tác dụng trân quý nhất của nó không chỉ có vậy, nó là đan dược có thể giúp người tẩy căn dịch tủy. - Bình thường chúng ta tắm rửa thì chỉ có thể rửa sạch những chất dơ bẩn bám bên ngoài, còn Huyền Thủy Đan thì tẩy sạch tạp chất bám bên trong cơ thể. Thế nên Huyền Thủy Đan đối với bất cứ ai đều hữu dụng. Với người có thiên phú tốt thì nó như thêu hoa trên gấm, còn với những người có tư chất bình thường lại càng quan trọng hơn, nó sẽ giúp người khu trừ tạp chất và mở rộng kinh mạch. - Một viên Huyền Thủy Đan ít nhất có thể giúp một hồn sư từ bình thường tăng một bậc Tiên Thiên Hồn Lực. Nói cách khác, khi người giác tỉnh hồn lực Tiên Thiên Hồn Lực là một, thì giờ đã tăng thành hai. Cái này là thay đổi về gốc, về thiên phú và sự phát triển sau này của người. Vương Đông không ngờ mình ví dụ bậy ví dụ bạ mà lại nói trúng, Tiên Thiên Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo chỉ có một thôi a! Còn Hoắc Vũ Hạo, hẳn không nghĩ thế, vì rõ ràng hẳn cảm nhận được sau khi sử dụng Huyền Thủy Đan, sự thay đổi ấy không phải chỉ là Tiên Thiên Hồn Lực tăng thêm một cấp, mà tốc độ tu luyện cũng tăng lên gấp bốn lần! Tuy vẫn chưa thể so với Vương Đông hay Bối Bối nhưng ít ra đã ngang bằng một hồn sư bình thường, không còn phải gian khổ như trước kia nữa. - Đại sư huynh... Khóe mắt Hoắc Vũ Hạo có chút ươn ướt, đại sư huynh lại cho mình một viên Huyền Thủy Đan giá trị vạn kim, phần nhân tình này hẳn nhớ mãi trong lòng. Vận khí Hoắc Vũ Hạo cũng không tệ, bình thường công dụng của Huyền Thủy Đan là giống với lời Vương Đông vừa nói, nhưng những gì hắn được còn hơn cả thế. Hôm qua hắn rèn luyện thân thể cả ngày, đạt được không biết bao nhiêu lần cực hạn, nên kinh mạch của hắn đã được Huyền Thiên Công ân cần chăm sóc vài lần. Hôm nay Hoắc Vũ Hạo tiêu hao quá nhiều tinh thần lực mà lâm vào hôn mê, sau đó mới được dùng Huyền Thủy Đan, nên những thứ hắn hấp thụ đều hoàn toàn theo bản năng, vì thế mà đạt được hiệu quả hoàn mỹ. Hơn nữa, Huyền Thủy Đan thuộc tính thủy mà nhờ Thiên Mệnh băng tắm nên vũ hồn thứ hai của hắn là thuộc tính băng, vì thế hắn lại càng có điều kiện thuận lợi để hấp thụ nó. Sau khi được cải tạo thân thể, quang sáng đầu tiên trong mười quang sáng bị Thiên Mệnh băng tắm phong ấn đã hiện ra vết nứt, năng lượng trong đó cũng theo khe hở này mà hòa nhập vào cơ thể của Hoắc Vũ Hạo, cho nên so

với tu vi, tinh thần lực của hần càng tăng lên nhiều hơn. Đây mới thật sự là nguyên nhân khiến phạm vi dò xét của hần từ ba mươi tăng lên bốn mươi thước. Có thể nói lúc này kinh mạch lẫn thân thể hần đều đã tăng lên vài bậc, tương lai hần sau này còn được nhiều chỗ tốt hơn nữa, thậm chí Tử Cực Ma Đồng cũng đã tăng cấp. Tử Cực Ma Đồng có bốn cảnh giới: Tổng Quan, Nhập Vi, Giới Tử, Hạo Hần. Hoắc Vũ Hạo dùng Linh Mâu để tu luyện Tử Cực Ma Đồng, bản thân đã là làm ít được nhiều. Sau khi căn nguyên lực mà Thiên Mộng bằng tầm phong ấn lại được hần hấp thụ thì nó lại dung hợp với năng lượng màu tím mà Hoắc Vũ Hạo hấp thu mỗi khi tu luyện Tử Cực Ma Đồng khiến Tử Cực Ma Đồng của hần trực tiếp bước vào cảnh giới Nhập Vi. Có thể nói trong lịch sử những người tu luyện Tử Cực Ma Đồng, hần là người tăng cấp nhanh nhất, thậm chí còn hơn người sáng lập Đường Môn, Đường Tam. Hoắc Vũ Hạo hiện giờ còn chưa biết Tử Cực Ma Đồng tiến giai hần được nhiều chỗ lợi đến mức nào, đầu tiên, khả năng khống chế các kỹ năng thuộc tính tinh thần của hần tăng lên rất nhiều, thứ hai, khi hần sử dụng hồn kỹ thì lượng hồn lực tiêu hao cũng ít hơn trước. Vương Đông thấy Hoắc Vũ Hạo hai mắt đỏ bừng liền vỗ vỗ vai hần, nói: - Đi thôi, đi ăn sớm một chút, hôm nay ta muốn ăn hai phần. Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Đi, bốn phần cũng được. Vương Đông trừng mắt nói: - Ta không phải heo. Hần vừa nói xong cả hai lập tức phá lên cười ha hả. Chuyện xấu hổ lần trước cũng biến mất. Bọn hần đều còn nhỏ, mọi suy nghĩ hành động đều hết sức đơn thuần.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 14: Thiên Mộng Nhất Chỉ

Chương 14: Thiên Mộng Nhất Chỉ Hôm qua bán cá nướng, trước khi hần cùng Đường Nhã đi xem trận đấu giữa Bối Bối và Từ Tam Thạch, Hoắc Vũ Hạo cũng không quên lấy một kim hồn tặc dính trên lò nướng. Khi hần cùng Vương Đông đến nhà ăn đã có cảm giác có tiền. Hôm nay hần phá lệ một lần, ăn thật nhiều thức ăn bổ sung năng lượng, bọn họ đến nhà ăn sớm nhất,

đến khi ăn xong vẫn chưa có nhiều người đến. - Một lúc nữa mới đến giờ học, chúng ta về ký túc xá đi. Hoắc Vũ Hạo vỗ bụng, đuổi người ra một chút, đáng vẻ vô cùng thoải mái. Sau khi vào học viện Sử Lai Khắc, tâm trạng của hắn cũng dần trở nên vui vẻ, có bằng hữu, có tiểu Nhã và Bối Bối luôn quan tâm, so với lúc trước ở phủ công tước chịu đủ lạnh nhạt quả thật tốt hơn rất nhiều. Vương Đông nói: - Bớt điên đi, còn muốn tu luyện à, phải biết càng căng càng dễ đứt. Lâu lâu cũng phải thả lỏng một chút, chúng ta đến hồ Hải Thần đi dạo đi, người vừa dùng Huyền Thủy Đan rồi, không cần lập tức tu luyện nữa đâu. - Cũng được. Hoắc Vũ Hạo đồng ý, sau khi nhập học hắn vẫn chưa đến hồ Hải Thần lần nào, cũng chưa đến giờ lên lớp, đi dạo một chút cũng không sao. Hai người ra khỏi nhà ăn, vòng ra sau Giáo Học Lô tân sinh, dọc theo hướng đông nam quảng trường, đi một lát đã đến đường mòn Bờ Hồ. Nhìn xuyên qua tán cây, từng làn sóng nước lăn tăn hiện ra trước mắt. Không khí mát mẻ, hơi nước dịu mát ập đến. Tuy là hồ nhân tạo nhưng nước hồ xanh thẳm, mặt hồ hiền hòa trong veo như đôi mắt cô gái in bóng hàng cây xung quanh. - Đẹp quá aaaaa! Vương Đông hít sâu, kéo tay dẫn người ra. Lúc hắn đuổi người, thân thể hướng về phía trước, bỗng lại hướng lên cao. Hoắc Vũ Hạo cũng không cố ý nhìn, nhưng vô tình đảo mắt qua lại nhớ đến một mảnh trắng xóa hôm trước... Hắn xấu hổ quay đầu ra hướng khác, nhìn vào hồ Hải Thần. Hồ chiếm diện tích vô cùng lớn, có thể lớn hơn cả quảng trường. Trên mặt nước phía xa còn có sương mù phủ đầy... Sau khi Tử Cực Ma Đồng tiến hóa, tầm mắt cũng tăng lên rất nhiều, không cần dùng Hồn Lực vẫn có thể nhìn được khá xa. Hắn nhìn thấy ẩn hiện phía xa mặt hồ là một dãy phòng xá, nhớ lại lời tiểu Nhã và Bối Bối, nơi đó hẳn là nội viện. Đại sư huynh ưu tú như thế vẫn phải học ở ngoại viện, đám đệ tử học viện sẽ là quái vật gì đây! - Hả? Trong lúc suy nghĩ, một điểm đỏ phía xa xuất hiện. - Có chuyện gì? Vương Đông hỏi. Hoắc Vũ Hạo chỉ tay: - Chỗ đó hình như có một điểm đỏ. Vương Đông nhìn theo hướng Hoắc Vũ Hạo chỉ thấy hơi nước và sương mù: - Có gì đâu? Vừa nói xong hắn lại trợn mắt, điểm đỏ dần hiện ra, một người đang di chuyển với tốc độ kinh khủng hướng đến hai người. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông nhìn nhau: - Học trưởng nội viện? Tốc độ người kia thật sự

quá kinh khủng, chỉ một lát sau hắn đã gần đến bờ hồ, mỗi một bước vọt đi mặt hồ lại khê gợn sóng, những lúc ấy hắn lại mượn lực tiếp tục tiến tới tựa như một đám mây đỏ. Lúc này Hoắc Vũ Hạo đã nhìn khá rõ, người này không chỉ quần áo đỏ, tóc cũng đỏ như máu, người thon dài nhưng lại phát ra khí thế khủng khiếp, lạnh băng như một hồn thú. Trên mặt là một mặt nạ đỏ như máu, hai ánh mắt cũng như lửa đỏ... Không khí xung quanh hắn như vẩn vèo, dưới chân hắn đi qua thậm chí có hơi nước bốc lên. - Học trưởng này thật mạnh! Nhìn kìa, hắn còn chưa dùng Vũ Hồn đã có thể đi trên mặt nước. Vương Đông hưng phấn phân tích. Tuy tu vi Hoắc Vũ Hạo kém Vương Đông nhưng cảm giác lại vô cùng mãnh liệt: - Vương Đông, ta cảm giác có điều kì lạ. Người kia quả thật quá nhanh, trong khi hai người nói vài câu đã tiến đến chỉ còn cách bờ hồ vài trăm mét, một hơi nóng kinh khủng ập đến. Khuôn mặt Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông hiện lên vẻ hoảng sợ, bọn họ cảm nhận được một cỗ khí tức điên cuồng khác thường từ người này. Xoạt, hai cánh màu lam sau lưng Vương Đông bật ra, hắn kéo lấy Hoắc Vũ Hạo bay lên không trung, nhưng động tác còn chưa hoàn thành thân ảnh màu đỏ đã đến nơi. Không khí trở nên cực nóng, Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo có cảm giác đang ở giữa biển lửa, hai cánh phía sau Vương Đông cong lại, sau đó khép vào biến mất, hai người lại rơi xuống mặt đất. Trong phút chốc toàn bộ cỏ cây xung quanh đã biến thành vàng khô. Tu vi quá chênh lệch, Vương Đông vừa định phóng thích Hồn Kỹ đã bị khí nóng ập vào, hét lên đau đớn rồi lập tức hôn mê. Tuy tu vi Hoắc Vũ Hạo không bằng Vương Đông nhưng hắn lại có một Vũ Hồn băng chưa thành hình. Bị không khí nóng rực xung quanh kích thích, Vũ Hồn băng của hắn lập tức kích phát, nhưng Hồn Lực mười hai cấp đỉnh vừa phát ra đã bị khí nóng xung quanh thiêu đốt sạch sẽ, lúc này người kia đã đánh tới. Không khí xung quanh người đã kinh khủng như thế, nếu bị hắn đánh trúng không chết cũng trọng thương. Hoắc Vũ Hạo thực hiện nỗ lực cuối cùng, phóng ra linh hồn trùng kích. Nhưng chênh lệch hai bên quá lớn, linh hồn trùng kích vừa phát ra đụng phải khí tức cực nóng kia lập tức tiêu tan, chưởng kia đã hiện rõ trước mắt hắn. Đúng lúc này hai mắt Hoắc Vũ Hạo bỗng trở nên trống rỗng, khung cảnh xung quanh trở nên mơ hồ. Ta đã chết? Đã chết rồi sao?

Lúc này hần đã đến bờ vực tử vong rồi mà trong lòng vẫn mang đầy nghi hoặc, bởi vì mọi chuyện xảy ra quá đột ngột... Đúng lúc này, một chuyện kỳ lạ đột nhiên xảy ra, mọi thứ trước mắt hần đột nhiên trở nên rõ ràng, hần... hần thấy chính hần... Nếu Vương Đông còn tỉnh hần cũng sẽ vô cùng khiếp sợ trước chuyện này... Trong nháy mắt khi Hoắc Vũ Hạo sắp bị ngọn lửa kia đánh đến, Linh Mâu đột nhiên lóe sáng, ánh sáng màu vàng kim và tròn mắt của hần đều chuyển thành màu trắng như huyền băng vạn năm. Và một luồng khí lạnh băng từ người hần không ngừng lan tỏa ra xung quanh, nhanh chóng xua đi bầu không khí nóng rực, bóng người đỏ rực kia cũng kêu lên một tiếng đau đớn, cả người bật ngược về sau. Hồn Hoàn màu trắng dưới chân hần dần dần chuyển thành màu vàng rực rỡ. Lấy hần làm trung tâm, mọi thứ xung quanh trong phạm vi trăm mét, ngay cả Hải Thần Hồ, đều đông cứng lại hóa thành một thế giới băng tuyết. Bóng người màu đỏ kia run rẩy đứng trong không khí, một luồng áp lực khổng lồ không ngừng ngưng tụ, Hoắc Vũ Hạo giơ tay phải lên, ngón trỏ trên tay phải của hần không biết từ lúc nào đã biến thành khối băng màu lam sáng lấp lánh, một giọng nói đột ngột vang lên. - Dám động đến người ca lựa chọn, dám phá giấc ngủ của ca. Đi chết đi. Ngón trỏ khẽ vẫy một cái, một tia sáng màu xanh chợt sáng lên rồi bay thẳng đến người áo đỏ ngoài kia. Nhiệt độ xung quanh người áo đỏ này nhanh chóng giảm xuống, có lẽ do cảm nhận có nguy hiểm đang đến nên người này khẽ tránh sang một bên, ngay sau đó, một tiếng phượng hót thật to vang lên. Sau lưng người kia đột nhiên xuất hiện một con phượng hoàng lửa thật lớn, sáu cái hồn hoàn, hai vàng, hai tím, hai đen cũng đồng loạt xuất hiện. Cường giả cấp Hồn Đế! Trong sáu cái hồn hoàn, cái thứ hai, ba, sáu đồng loạt sáng lên. Ngọn lửa quanh người y sậm dần. Con phượng hoàng lửa kia nhả ra một tia lửa thật mỏng bay đến đối đầu với tia sáng cực hàn màu lam. Từng tiếng xèo xèo vang lên, con phượng hoàng lửa thấy tia lửa kia tan biến lập tức bay đến chắn phía trước người áo đỏ. Một tiếng nổ thật lớn vang lên, người áo đỏ bị chấn bay ngược ra sau ngã xuống hồ Hải Thần, toàn thân bị luồng hàn băng bao phủ, mặt hồ nhất thời dâng lên một lượng lớn hơi nước màu trắng. Hoắc Vũ Hạo vừa định đánh tiếp đột nhiên khựng lại, giọng nói kia lại vang lên. - Chán ghê,

lại có người đến. Ý, thể chất tên nhóc này tiến bộ thật nhanh a! Xem ra có thể cho hẳn nhiều lực lượng rồi. Ta trốn đây. Luồng ánh sáng màu trắng nhanh chóng biến mất, khí lạnh xung quanh cũng tiêu tán, mọi thứ đều trở lại bình thường, đôi mắt màu trắng của Hoắc Vũ Hạo cũng trở về bình thường, cả người hẳn mềm nhũn ngã xuống đất. Một khắc trước đó xung quanh bờ hồ còn dao động hồn lực khủng bố, thế mà giờ đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường. Trên bờ chỉ còn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông nằm dưới đất hôn mê bất tỉnh. Lúc này xa xa xuất hiện mười bóng người đang bay đến thật nhanh. - Không ổn, bị thương đệ tử ngoại viện rồi. Nháy mắt bọn họ đã đến bên bờ hồ, dẫn đầu là một ông lão mặc trường bào màu trắng, lão đứng giữa trời sải bước đi về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Lão vẫy tay nâng thân thể hai người trôi nổi lên trong không khí. - May quá, chỉ là ngất thôi, không bị thương. Lý lão sư, người đến trị liệu cho hai đứa nó đi. - Dạ. Người trung niên áo trắng đứng phía sau cung kính vâng lời bước ra phía trước, nếu Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông tỉnh lại nhất định sẽ giết mình nhân ra vị lão sư này chính là cường giả Hồn Thánh dùng vũ hồn Sinh Mệnh Thụ trị liệu cho bọn họ hôm qua. Hồn hoàn lóe sáng, từng tia sáng màu xanh biếc quay quanh Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, từ từ thấm vào thân thể bọn họ, thực vật khô héo xung quanh cũng theo đó mà khôi phục lại một cách thần kỳ, mơ hồ có thể cảm giác được thực vật xung quanh hồ Hải Thần đều tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc êm dịu. - Tiểu Đào ở đây. Một người áo trắng đứng phía sau ầm một tiếng nhảy xuống hồ Hải Thần vớt người áo đỏ ban nãy rơi xuống dưới lên. Người áo đỏ kia cả người ướt sũng, nhờ thế mới thấy rõ thân hình của y, hóa ra là một cô gái. Ông lão áo trắng đi đến đặt tay phải lên vai nàng, một luồng hồn lực nồng đậm màu trắng ào ào truyền vào cơ thể nàng. - Kỳ quái a! Ông lão áo trắng nhíu mày, dường như có vấn đề gì không thể hiểu hỏi. - Lý lão sư, hai tên đệ tử ngoại viện kia sao rồi? Lão quay người sang phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, hỏi vị Lý lão sư kia. Lý lão sư đáp: - Không có vấn đề gì, một lát tỉnh lại ngay thôi. Ông lão áo trắng nói tiếp: - May mà không có sai lầm gì, xem ra khi này Tiểu Đào vẫn còn một chút thần trí. Lý lão sư, người đưa hai đệ tử này về đi. Dặn bọn họ đừng nói những chuyện ban nãy ra. Nếu không trực

tiếp khai trừ. Nhớ cho bọn họ một chút bồi thường. Chúng ta trở về. Bốn chữ cuối là lão quay sang nói với những người khác, lão đỡ cô gái áo đỏ kia lên, nháy mắt hóa thành một luồng sáng màu trắng biến mất nơi chân trời.

*** - Mới đây đã đánh thức ca dậy rồi. Thật là bức mình! Giọng nói của Thiên Mộng băng tằm quanh quẩn trong Tinh Thần Thức Hải của Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo ngơ ngác hỏi: - Thiên Mộng ca, ban này là ca xuất thủ à? Thiên Mộng băng tằm nói: - Đương nhiên là ca, nếu không người đã bị nướng chết rồi. Cái tên kia thuộc tính hỏa thật mạnh, hình như có cả huyết mạch phượng hoàng nữa a, nếu không một chỉ của ca đã có thể giết chết nàng. Thôi quên đi, ban này cô gái đó chắc là bị mất thần trí rồi. Ngọn lửa kia của nàng cũng có vẻ quái dị, tà môn, nhưng ca đây nhiều năm ăn băng tuyết vạn năm cũng đâu phải chơi, nàng làm sao bằng ca được. Tiểu Vũ Hạo, tình hình tu luyện của đệ thật thuận lợi nha, thể chất tăng lên không ít. Mười phong ấn năng lượng của ca đã sắp mở được cái thứ nhất rồi. - Thật sao? Hoắc Vũ Hạo vui mừng quá đổi. Từ ngày vào học viện Sử Lai Khắc càng lúc hần càng thấy kiến thức của mình vô cùng nhỏ bé, sau khi thấy có quá nhiều cường giả như vậy, hần đối với thực lực lại càng khát vọng. Nhưng khổ nỗi, thiên phú của bản thân lại không tốt, cho nên hần chỉ có thể âm thầm cố gắng. Lúc này, ngay cả đến Thiên Mộng băng tằm cũng khen ngợi hần, hần sao mà không vui sướng cơ chứ? Thiên Mộng băng tằm vô cùng buồn bức nói: - Bất quá, một chỉ vừa rồi của ca là sử dụng căn nguyên lực. Đây chính là căn nguyên tinh thần của ca, nhờ nó ta mới có thể tạm thời sử dụng thân thể của người. Hơn nữa thân thể của người trải qua lần trùng kích vừa rồi ít nhất trong vòng một năm lực lượng của ta không thể bám vào nữa. Người tuyệt đối phải cẩn thận. Được rồi, không thêm nói với người nữa, ca tiếp tục ngủ đây. Người cố gắng mau chóng tăng thực lực. Tới khi người có thực lực cũng không cần lúc nào cũng phiền toái tới ca. Thiên Mộng băng tằm mỗi lần xuất hiện đều hồi hả vội vàng như vậy. Hoắc Vũ Hạo đang muốn hỏi hần một ít vấn đề về khống chế hồn kỹ, nhưng nó đã ngủ say, chung quanh đã khôi phục sự bình lặng thường ngày. ... Vương Đông tình lại trước, hần vừa mở mắt đã thấy một người trung niên áo trắng đứng trước mặt. Không đợi hần mở miệng, Hoắc Vũ Hạo bên cạnh cũng

kêu lên một tiếng đau đớn rồi chậm rãi mở hai mắt. Khác với Hoắc Vũ Hạo biết được đại khái một chút tình huống, ngược lại Vương Đông trong đầu một mảnh mờ mịt, cả giận nói: - Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Vừa rồi là quái vật gì vậy? Người trung niên áo trắng thân nhiên nói: - Nếu các người đã không có việc gì thì những sự việc vừa xảy ra các người cần thức thời mà quên đi. Nếu không sẽ bị khai trừ ra khỏi học viện. Hai thứ này cho các người, coi như là bồi thường. Tin tưởng hai người các người đều là người thông minh. Nói xong, hắn liền vứt cho Vương Đông cùng Hoắc Vũ Hạo mỗi người một thứ gì đó xanh biếc. Hai người theo bản năng đưa tay lên tiếp. Người trung niên kia đã tung thân mình phóng lên trên, hướng về phía Hải Thần hồ đi tới. - Đi học đi. Nhớ kỹ, những gì đã nhìn thấy phải quên đi hết. Hoắc Vũ Hạo cùng Vương Đông đưa mắt nhìn nhau, ngây người. - Hoắc Vũ Hạo, người nói xem, ban nãy rốt cuộc có chuyện gì? Vương Đông thấp giọng hỏi. Hoắc Vũ Hạo lắc lắc đầu nói: - Ta cũng không biết. Hình như chúng ta vừa gặp phải một kẻ điên. Vương Đông cúi đầu nhìn vật thể xanh biếc trong lòng bàn tay, nhất thời ngẩn ra, sau đó vui mừng, nói: - Oa, phát tài. Thăng Hồn Đan. Hóa ra là Thăng Hồn Đan. Hoắc Vũ Hạo nhìn vật thể xanh biếc trong bàn tay đầy vẻ nghi ngờ, đó là một viên đan dược màu xanh biếc lớn bằng quả hạch đào, không ngừng tỏa ra mùi hương thơm ngát. Bên ngoài màu xanh biếc, bên trong hình như có ánh sáng lưu chuyển, ánh sáng trong suốt, tràn ngập hơi thở của sinh mệnh. - Thăng Hồn Đan? Nó cũng giống Huyền Thủy Đan, cũng là một loại đan dược sao? Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi. Vương Đông nói: - Ừ! Hơn nữa còn là đan dược đồng cấp. Đại khái mà nói, Huyền Thủy Đan vô cùng trân quý. Bởi vì có nó có thể dễ dàng giúp ta tẩy tủy. Nhưng đối với kẻ có tu vi đã vượt qua ba mươi cấp, chạm ngưỡng Hồn Sư mà nói, Thăng Hồn Đan so với Huyền Thủy Đan còn tốt hơn nhiều. Bởi vậy giá trị của Thăng Hồn Đan cùng Huyền Thủy Đan ngang ngửa nhau. Người mau cất vào đi. Nghe nói để luyện chế ra loại đan dược này không dễ dàng đâu, không ngờ vị lão sư vừa rồi trả phí bịt miệng cho chúng ta nhiều như vậy. Ta quyết định chuyện lúc trước coi như không thấy a. Hoắc Vũ Hạo nói: - Người nói rõ ràng được không? Rốt cục Thăng Hồn Đan này có tác dụng gì? Vương Đông cười hắc hắc nói: - Không nói

cho người đầu, năn nỉ ta đi! Nói xong, hần xoay người chạy về hướng khu Giáo Học Lôu tân sinh. Hoắc Vũ Hạo im lặng một hồi, cẩn thận cất Thăng Hồn Đan vào Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ rồi xoay người đuổi theo Vương Đông. Vừa đuổi vừa hô: - Người không nói thì ta đi hỏi Đại sư huynh. Đại sư huynh chắc chắn sẽ biết. Bây giờ người thì cơm trưa ta mời. Vương Đông chạy chậm lại, chờ hần đuổi theo: - Vậy được rồi, ta đây muốn ăn a. Hoắc Vũ Hạo lấy ra toàn bộ tài sản của mình nói: - Dù sao ta cũng là cô nhi không có nhà để về, đây là toàn bộ tài sản của ta, người xem rồi tự lo liệu. Vương Đông lặng đi một chút, nói: - Người... người là cô nhi? Hoắc Vũ Hạo gật đầu. Vương Đông lại nói: - Giường trong ký túc xá của người ngay cả đệm cũng không trải, không phải muốn khắc khổ tu luyện mà vì không có tiền mua đệm? Hoắc Vũ Hạo nói: - Ta cảm thấy để tiền ăn cơm quan trọng hơn. Đồ ăn ở nhà mắc quá. Vương Đông bất tri bất giác dừng bước, Hoắc Vũ Hạo đang đi cùng hần tự nhiên cũng ngừng lại, nói: - Người làm gì thế? Sắp đi học rồi, chúng ta cần mau lên mới kịp. Vương Đông mím chặt môi, chăm chú nhìn vào Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo bị hần dọa giật mình sợ hãi: - Người làm sao vậy? Đầu óc bị tên vừa rồi làm cho hỏng rồi sao? Vương Đông hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra nói: - Hoắc Vũ Hạo, thực xin lỗi. Ta không biết người là cô nhi, ta không nên bắt nạt người. Hoắc Vũ Hạo ha ha cười nói: - Người không phải bắt nạt người khác quen rồi sao? Vương Đông tức giận vỗ bả vai hần một cái, nói: - Người có thể đừng đánh mất cơn xúc động của ta được không? Đi thôi, nhanh lên. Sau này mọi chi phí ăn uống của người ta bao hết. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Vậy cũng không được. Tiểu Nhã lão sư đã suy nghĩ biện pháp giúp ta rồi, mỗi ngày sau khi tan học ta đều đi bán cá nướng, tính ra cũng đủ tiền sinh hoạt phí a. Buổi tối ta sẽ mời người ăn cá nướng. Vừa nói, hai người vừa cất bước hướng về phía Giáo Học Lôu. Vừa đi, Vương Đông vừa đem tác dụng của Thăng Hồn Đan giảng giải cho hần. Tác dụng chủ yếu của Thăng Hồn Đan chính là giúp Hồn Lực tăng lên, bản thân nó là do vài loại thiên tài địa bảo làm thuốc dẫn luyện chế mà thành. Mỗi một Hồn Sư cả đời chỉ có thể dùng một viên, biên độ tăng trưởng Hồn Lực ước chừng tương đương giúp cho Hồn Sư ba mươi cấp tăng lên ba một cấp, có khi nhiều hơn

vậy. Tăng lên một bậc Hồn Lực, đây chính là thứ tốt hiếm có a! Nhưng nếu như ăn nhiều thì sẽ ảnh hưởng tới tiềm lực tu luyện của bản thân kẻ phục dụng. Hơn nữa Thăng Hồn Đan nếu so sánh với Huyền Thủy Đan có chút giống nhau, bởi vì ngoài mục đích kích thích tiềm năng ra còn cung cấp dinh dưỡng là chính, bởi vậy dược tính cũng ôn hòa. Chỉ cần hồn sư cấp mười trở lên là có thể dùng được. - Nếu ta ăn nó liệu có thể tăng lên Hồn Lực hay không? Hoắc Vũ Hạo hỏi dò. Vương Đông lắc lắc đầu nói: - Không biết. Ta chưa từng nghe nói có hồn sư cấp mười nào phục dụng Thăng Hồn Đan. Cái thứ đồ chơi này tốt xấu gì cũng là thứ tốt, hơn nữa, có rất ít xuất hiện ở các đại hội đấu giá. Nghe nói chỉ có một số ít vị Thực Vật hệ Hồn Sư biết chế tác, một năm sản lượng cũng không lớn hơn hai mươi khối. Chúng ta lần này quả thực là vận rủi chớ rồi. Xem ra học viện vẫn rất công bằng, tên kia uy hiếp chúng ta nhưng không ngờ lại cho đồ tốt như vậy. Khác với Vương Đông đang than thở vui sướng, Hoắc Vũ Hạo lại không hề có chút vui sướng nào, bởi vì hắn vô cùng rõ ràng, nếu không phải phút chót có Thiên Mệnh bằng tầm cứu, chỉ sợ hắn cùng Vương Đông đã sớm cháy đen rồi. Đan dược gì đó cũng không có phước mà dùng. - Vậy người định chừng nào dùng? Hoắc Vũ Hạo hỏi. Vương Đông trả lời: - Tất nhiên là khuya nay về dùng luôn rồi, thứ tốt này cũng không nên để lâu, ta muốn nhanh đạt đến cấp bao mười. Nếu hôm nay ta có Hồn Hoàn thứ ba cũng sẽ không bị động như thế, mang người bay đi chắc chắn đơn giản hơn nhiều. Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ một chút, rồi cũng quyết định đêm nay sẽ sử dụng Thăng Hồn Đan. Hồn lực càng tăng thêm thì Huyền Thiên công càng mạnh, khả năng tu bổ kinh mạch càng lớn. Không biết một viên Thăng Hồn Đan này có thể giúp mình tăng bao nhiêu cấp đây? Nếu bình thường nó có thể giúp tăng từ cấp ba mươi lên cấp ba mươi mốt, như vậy mình dùng, ít gì cũng tăng được hai ba cấp. Nếu như vậy tu vi cũng vừa vặn ngang bằng yêu cầu của tân sinh. Vừa nghĩ đến đây, Hoắc Vũ Hạo đã hết sức nóng lòng, tuy rằng trước nay hắn không tự ti khả năng của mình nhưng hiện giờ cảm giác được nguy hiểm, với thiên phú của hắn, ba tháng sau khó mà thông qua sát hạch được, nhưng hai ngày hôm nay tốc độ tu luyện lại tăng đột biến khiến hắn có hi vọng. Cho dù khó khăn thế nào cũng phải lưu lại học viện. So với

buổi học cùng Chu Y hôm trước, buổi học hôm nay quá dễ dàng với các học viên. Ngày hôm nay hầu hết là học về lý thuyết. Buổi sáng học phân loại Vũ Hồn, buổi chiều lại học phân biệt các loại Hồn Thú. Rất nhiều đệ tử xuất thân một số gia tộc lớn, những thứ cũng không quá coi trọng, nhưng Hoắc Vũ Hạo thì ngược lại. Hắn không chỉ thua kém người khác về thiên phú mà còn về tri thức nữa. Buổi trưa Vương Đông mời hắn đi ăn, giờ học buổi chiều vừa kết thúc Đường Nhã đã bước đến. - Tiểu Hoắc đi thôi, vật liệu hôm nay tỷ đã chuẩn bị đầy đủ dùm đệ rồi. Có Tiểu Nhã lão sư ở đây xem ai dám động đến ngươi. Đúng rồi, đại sư huynh của đệ còn nhờ ta đưa vật này cho đệ, tối về dùm luôn đi. Đường Nhã đưa một bình sứ cho Hoắc Vũ Hạo. Vương Đông bên cạnh trợn mắt nhìn, bình sứ này rất quen nha, không khác gì bình đựng Huyền Thủy Đan mà Hoắc Vũ Hạo vừa dùm hôm qua. Đây...đây là viên Huyền Thủy Đan thứ hai sao? Huyền Thủy Đan khác hẳn Thăng Hồn Đan có thể dùng nhiều lần, tuy nhiên lần sau hiệu quả không bằng lần đầu, càng dùng hiệu quả càng ít. Dù sao tạp chất trong cơ thể con người cũng có hạn, Hồn Lực tăng lên cũng không thể bằng Thăng Hồn Đan. - Tiểu Nhã lão sư, còn chuyện của đệ thì sao? Vương Đông hỏi hộp hỏi Đường Nhã. Đường Nhã cười hì hì nói: - Tỷ đã thương lượng với Bối Bối, nếu sau kì sát hạch này đệ đạt được hạng nhất chúng ta sẽ hoang nghênh đệ gia nhập Đường Môn. - Được, một lời đã định! Vương Đông đáp ứng không chút do dự, đãi ngộ ở Đường Môn thực sự quá tốt, Hoắc Vũ Hạo trong vòng hai ngày được dùng hai viên Huyền Thủy Đan. Tuy Huyền Thủy Đan đối với bản thân mình không còn tác dụng lớn nhưng không chừng Đường Môn còn có nhiều thứ khác nữa. Hơn nữa nguyên nhân chính hẳn gia nhập Đường Môn cũng không vì những thứ này. Hoắc Vũ Hạo nhận lấy bình sứ rồi cất vào Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, không hỏi nhiều cùng Đường Nhã ra ngoài học viện. Vương Đông vội vàng theo sau: - Ta cũng đi, dù gì ta với ngươi cũng là bạn cùng phòng, để ta mua giúp ngươi hai con. Hoắc Vũ Hạo cười to: - Thôi, để ta mời ngươi ăn. Vương Đông lắc đầu: - Không được, bạn là bạn nhưng bán là bán, cứ để ta mua. Nói xong liền lấy ra một ngân hồn tệ bỏ vào tay Hoắc Vũ Hạo. Lúc đầu hắn còn tưởng mình đang giúp đỡ Hoắc Vũ Hạo, sau khi ra khỏi học viện Vương

Đông mới biết bản thân đã lời to rồi. Ngoài học viện có ít nhất ba mươi người đang chờ Hoắc Vũ Hạo nướng cá, người đứng đầu không ngờ lại là Từ Tam Thạch vừa thua Bối Bối hôm trước. Nhìn thấy Từ Tam Thạch, Hoắc Vũ Hạo khẽ dừng chân một chút, Đường Nhã lại bước nhanh ra: - Không phục à? Không phục thì chúng ta lại đến khu Đấu Hồn. Từ Tam Thạch tức giận: - Bớt điên đi, ta không đánh con gái. Hôm nay ta đến để mua cá, không thấy ta đang xếp hàng sao? Vừa nghe xong sắc mặt Đường Nhã liền hạ xuống, suy nghĩ một chút lại khẽ cười: - Người mua cho Giang Nam Nam ? - Ừm. Từ Tam Thạch gật đầu. Đường Nhã trêu chọc: - Không ngờ người lại thích trồng cây si, tiếc là người ta lại ghét người. Từ Tam Thạch tức giận: - Đừng chọc tức ta, chuyện hôm qua bị lừa ta còn chưa tính sổ với các người! Đường Nhã thề lưỡi, quay sang Hoắc Vũ Hạo: - Bắt đầu đi Tiểu Hoắc, hôm qua người nào ủng hộ người hôm nay bán hẳn hai phần. Hoắc Vũ Hạo lấy lò nướng ra bắt đầu nướng cá. Nhưng hai con cá đầu tiên hẳn lại không đưa cho Từ Tam Thạch, dù sao hôm qua bị tên này đánh hẳn vẫn còn tức, hơn nữa Vương Đông trả tiền trước, hai con cá đầu tiên hẳn đưa cho Vương Đông. Con thứ ba và bốn đưa cho Đường Nhã. Đợi cho mặt Từ Tam Thạch đen dần, hẳn mới tiếp tục nướng con thứ năm và sáu đưa cho hẳn, nhận cá xong hẳn lập tức xoay người rời đi. - Ngon, không ngờ cá lại có thể ngon như thế. Vừa cắn một miếng hai mắt Vương Đông đã tỏa sáng, bộ dạng ăn cá nướng không khác Đường Nhã lúc trước, chỉ vài phút sau hai con cá đã biến mất, hai tay đầy dầu lâu lâu còn đưa vào miệng... Lúc này tại đảo nhỏ giữa hồ Hải Thần, trong mật thất, một người đang hôn mê dần tỉnh lại. - A... Cô gái áo hồng khẽ nhúc nhích, tay đưa lên ngực: - Nóng quá, thật là khó chịu...Hả? Hai mắt nàng dần mở ra, đôi mắt đầy tia máu lúc trước đã dần trong veo, nghi hoặc tự hỏi: - Kì lạ, tại sao không nóng nữa? Nàng xoay người ngồi dậy, cúi xuống nhìn thân thể. Y phục vốn ướt đã gần khô, nàng nháy xuống giường gỡ mặt nạ. Khuôn mặt trẻ trung lạnh lùng nhưng không làm mất đi vẻ tuyệt sắc, lúc này toàn thân đứng thẳng lại lộ ra dáng người đầy đặn thành thực ngọt ngào như quả táo chín. - Tỉnh rồi à. Một thanh âm già nua vang lên: - Tiểu Đào, lần này người đã phạm sai lầm lớn, cũng may cơ duyên xảo hợp lại gặp được một cỗ năng

lượng thuộc tính băng từ ngoài tiến vào thân thể trấn trụ tà hỏa. Người có nhớ rõ bên ngoài đảo Hải Thần đã xảy ra chuyện gì không?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 15: Ba tháng

Chương 15: Ba tháng Cô gái này chính là Hồn Đế lúc này suýt đánh chết Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Nếu tuổi tác nàng gần đúng với khuôn mặt thì thật kinh khủng, chỉ trên dưới hai mươi mà có tu vi như vậy quả thật không thể chỉ dùng hai chữ thiên tài để miêu tả. Hồn Đế ở tuổi hai mươi, trong lịch sử Đấu La Đại Lục vô cùng hiếm có, thậm chí có thể so sánh với Thất Quái Sử Lai Khắc. Thanh âm già nua kia kéo nàng về thực tại, nàng suy nghĩ một chút rồi trả lời: - Con không biết nữa, đệ tử chỉ nhớ được một mảng màu đỏ, sau đó dường như gặp phải uy hiếp trí mạng đệ tử liền phảng kháng, sau đó lại quay về đây... Ông lão áo trắng tiến tới trước mặt nàng trầm giọng nói: - Áp chế không nổi tà hỏa trong cơ thể tại sao không báo cho ta? Người có biết người suýt gây nên đại hạ hay không, có hai đệ tử ngoại viện suýt bị người giết chết. Tiểu Đào ngơ ngác nói: - Đệ tử không ngờ sự việc lại nghiêm trọng như thế, đệ tử cứ nghĩ mình sẽ trấn áp được nó, không ngờ... Ông lão áo trắng thở dài: - Dồn nén càng lâu khi bùng nổ lại càng khủng khiếp. Tiểu Đào, từ lúc này người tạm dừng tu luyện đi, cho dù người là thiên tài đệ nhất học viện Sử Lai Khắc trong vòng vài trăm năm trở lại nhưng cũng không thể vì thế mà tự hủy mình. Nếu cứ tiếp tục tu luyện tà hỏa sẽ hủy diệt tâm trí của người, lão sư này sẽ hối hận suốt đời. Tiểu Đào quật cường nói: - Không, đệ tử vẫn muốn tu luyện. Lúc này đệ tử cảm giác được tà hỏa đã bị áp chế, trong thời gian này chắc sẽ không xảy ra chuyện gì. Chỉ là không hiểu được thứ gì có thể áp chế được tà hỏa Phượng Hoàng của đệ tử. Ông lão áo trắng trầm tư: - Đó là một luồng khí băng chí hàn, nồng độ còn kinh khủng hơn tà hỏa Phượng Hoàng nữa, nó có chút giống với khí tức Băng Long thượng cổ nên có thể áp chế tuyệt đối tà hỏa Phượng Hoàng của người, tất cả các biện pháp ta đã từng thử qua đều

không bằng. Tiểu Đào nghi ngờ hỏi: - Không thể nào là Băng Long thượng cổ, chẳng lẽ có người ngoài lén vào vào học viện chúng ta? Ông lão áo trắng lắc đầu: - Ta đã cho người đi điều tra rồi, ban đầu ta nghĩ có thể là người nhà của hai học viên kia đi theo bảo vệ. Nhưng không phải, hai học viên kia một là Vương Đông một là Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo là người của Đường Môn. Ta đã hỏi Bối Bối, hắc và Đường Nhã tìm được tên nhóc này ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm sau đó mang đến đây, thiên phú bình thường lại là cô nhi, hắc không có cường giả bảo hộ. Vương Đông kia lại tuy có bối cảnh khá lớn, nhưng cũng không liên quan đến Vũ Hồn thuộc tính băng. Trong học viện ta đã tra xét nhiều lần, tất cả các lão sư và đệ tử tuy Vũ Hồn băng không ít nhưng lên đến trình độ này ta thật sự chưa từng thấy, quả thực kỳ quái vô cùng. Tiểu Đào nói: - Đã như thế lão sư cũng bỏ đi, không nên tra xét tiếp làm gì. Ông lão áo trắng đáp: - Việc này liên quan đến chuyện tu luyện sau này của người làm sao ta không vội được. Nếu có thể tìm được một người có Vũ Hồn thuộc tính băng chí hàn, lại là nam rồi để hắc kết hợp với người lập tức có thể phá giải ảnh hưởng của tà hỏa Vũ Hồn Phượng Hoàng, như thế sau này người mới có thể chính thức một bước lên trời. Lúc này người còn bị chế ước ràng buộc, không những tốc độ tu luyện giảm nhiều, nếu gắng gượng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Tiểu Đào đỏ mặt nói: - Đệ tử không cần lập gia đình, sẽ không vì Vũ Hồn mà phải gả cho một người không quen biết. Ông lão áo trắng thở dài: - Vấn đề là nếu không như vậy sao có thể áp chế tà hỏa! Tiểu Đào hừ nhẹ: - Đệ tử sẽ tự tìm cách, nhất định không lấy chồng. Lão giả áo trắng tức giận nói: - Tiểu Đào, nếu người còn hành động lỗ mãng nữa ta sẽ xem như không có đệ tử này! Tiểu Đào thấy lão giả tức giận lập tức trở nên ngoan ngoãn, hai mắt rưng rưng: - Nhưng mà đệ tử... Ông lão áo trắng xoa đầu nàng: - Nha đầu ngốc, tình cảm có thể từ từ bồi đắp nhưng sinh mạng chỉ có một, người lại ưu tú như thế, lão sư sẽ tìm một chỗ tốt cho người mà. - Nam Nam, ta mua cá nướng chỗ hôm qua rồi nè, người yên tâm, hôm nay ta xếp hàng mua, không hề dùng bạo lực. Từ Tam Thạch chặn trước người Giang Nam Nam đang chuẩn bị bước vào nhà ăn, vẻ mặt vô cùng ân cần. Giang Nam Nam lắc đầu: - Cảm ơn, ta không cần. Từ Tam Thạch dò hỏi: - Người thấy ta

hôm qua rất bạo lực sao? Kỳ thực con người bình thường của ta rất dễ gần, chẳng qua vì người nên ta... Nam Nam, ta biết người vì chuyện lúc đầu mà có chút ác cảm, nhưng chúng ta có thể gặp lại ở học Viện Sử Lai Khắc chẳng phải là có duyên hay sao? Ta thật sự yêu thích người, hơn nữa ta cam đoan sẽ chỉ thích một mình người, sẽ theo người suốt đời... Giang Nam Nam lãnh đạm nói: - Ta nhớ hôm qua đã nói rõ, giữa ta và người đã và sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì. Từ Tam Thạch, người là một quý tộc cao quý tại sao phải làm khó một cô gái thôn dã như ta? Ta cái gì cũng không cần, chỉ cần người sau này đừng làm phiền đến cuộc sống của ta là được, nếu không ta sẽ nhờ đến học viện giúp đỡ, cũng mong người không vì ta mà làm khó các học viên khác. Vừa nói xong nàng quay đầu muốn đi, Từ Tam Thạch tức giận bước đến cản lại: - Ta làm khó học viên khác? Người không biết hôm qua ta bị tên Bối Bối kia làm cho thâm thối thế nào sao? Tên bán cá nướng hôm qua chính là tiểu sư đệ của hãn, hãn nhân cơ hội lừa của ta hai viên Huyền Thủy Đan, ta còn bị trúng một chiêu Long Tu Châm của Đường Nhã nữa, giờ lưng ta vẫn còn bầm tím này. Ta có gì không tốt, tại sao người lại không cho ta một cơ hội. Giang Nam Nam lạnh lùng nói: - Người tuổi còn nhỏ lại đi đến nơi đó, người có gì tốt? Nói xong lập tức bước đi, lúc này nàng trực tiếp nhảy lên, ba Hồn Hoàn lóe lên, hai tai nàng như dài ra, dáng người cũng cao thêm, đôi chân dài khẽ phát lực, thân thể đã tiến lên hơn mười thước, đi không hề ngoảnh lại. Nhìn bóng lưng người trong mộng khuất dần, Từ Tam Thạch ngậy ra một lúc, hậm hực cắn một miếng cá nướng: - Từ Tam Thạch, người thật không có tiền đồ, cùng lắm thì tự ăn... A, cá nướng này ngon thật... - Hoắc Vũ Hạo, không ngờ cá nướng của người lại ngon đến thế. Sau này tối ta mời người ăn cơm, rồi người mời ta ăn cá nướng được không? Vương Đông mang bộ mặt còn nét thèm thờng, hưng phấn hỏi Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo bật cười: - Chẳng lẽ tối nào người cũng muốn ăn cá nướng sao, dù ngon thế nào nhưng cứ ăn như thế thì ngán chết. Vương Đông lắc đầu: - Không đâu không đâu, cứ ăn đã rồi tính sau, quyết định vậy nhé, tối nay ta muốn bốn con, ăn hai con vẫn chưa đã! Ta thấy lúc này có rất nhiều người xếp hàng, người nướng thêm một chút đi, dù sao cũng không mất nhiều thời gian mà, nếu cứ như cũ

người còn chưa nướng xong người khác đã ăn hết cá rồi. Sau khi dọn dẹp gian hàng hai người trở về kí túc xá, ăn cơm tối xong rồi trở về phòng ngủ.

- Đại sư huynh lại vừa cho ta một viên Huyền Thủy Đan. Vương Đông, sau khi ta dùng xong Huyền Thủy Đan này có thể sử dụng luôn Thăng Hồn Đan không? Hoắc Vũ Hạo hỏi Vương Đông, dù sao Vương Đông cũng hiểu biết nhiều chuyện hơn hẳn, vừa được hai đan dược trân quý quả thật hẳn có chút vội vàng muốn lập tức tăng cường tu vi đuổi kịp các học viên cùng khóa.

Wang Dong suy nghĩ một lúc: - Theo ta nghĩ lúc này người đừng vội dùng Huyền Thủy Đan hay Thăng Hồn Đan! - Tại sao? Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên hỏi. Vương Đông trả lời: - Hôm qua người vừa dùng một viên, tạp chất trong cơ thể đã được bài trừ rất nhiều, dược lực trong cơ thể còn chưa kịp hấp thụ hết. Lúc này người mà còn tiếp tục dùng một viên nữa tuy hiệu quả vẫn có nhưng sẽ lãng phí rất nhiều dược lực. Huyền Thủy Đan và Thăng Hồn Đan đều là thiên tài địa bảo, lúc sử dụng phải suy nghĩ kỹ càng. Ta đề nghị người nên tu luyện thêm khoảng mười ngày nữa, hấp thụ hoàn toàn dược lực của viên Huyền Thủy Đan hôm qua sau đó mới tiếp tục dùng thêm, từ từ cải thiện cả thể chất lẫn tăng hồn lực. Sau khi hấp thụ hoàn toàn hai viên Huyền Thủy Đan, tố chất của người đã tiến bộ không ít, lúc này có thể tiếp tục dùng Thăng Hồn Đan, lợi ích đạt được sẽ nhiều hơn. Nghe Vương Đông phân tích, Hoắc Vũ Hạo gật đầu: - Cám ơn người, thật may khi có người bên cạnh, nếu không ta đã lãng phí rất nhiều rồi. Người thì sao, hôm nay dùng luôn hả? Vương Đông gật đầu: - Hiện giờ ta cấp hai mươi mốt, kinh mạch đã ở trạng thái hoàn hảo, lúc này sử dụng Thăng Hồn Đan là vô cùng thích hợp. Sau khi dùng Thăng Hồn Đan ta cần một chút thời gian để dung hòa dược lực... Há há, ngày mai ít nhất ta cũng lên được cấp hai mươi hai, có khi đến cấp hai mươi ba luôn. Tiểu Nhã không phải nói nếu ta đạt hạng nhất trong kì sát hạch sẽ được vào Đường Môn sao, sau khi dùng Thăng Hồn Đan khả năng chiến thắng càng cao. Được rồi, lúc này ta sẽ bắt đầu, người cũng tu luyện đi. Nói xong hắn liền lấy Thăng Hồn Đan đưa vào miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng, một mùi hương thơm ngát dịu dàng từ đan dược tỏa ra, Vương Đông nhẹ nhàng hít vào, một dòng chất lỏng màu xanh chảy ra rồi xuống thẳng bụng hắn, sau đó hắn trực tiếp nhai

toàn bộ đan dược. Lúc này hương thơm tinh khiết, như có muôn hoa đua nở, tràn ngập khắp phòng, cả người Hoắc Vũ Hạo trở nên vô cùng thoải mái, toàn bộ lỗ chân lông đều giãn ra, một cảm giác hưng phấn lan tả toàn thân, hắn không dám bỏ qua lập tức khoanh chân điều động Hồn Lực bắt đầu minh tưởng. Sau khi được Huyền Thủy Đan tẩy rửa kinh mạch, lúc này việc tu luyện đối với Hoắc Vũ Hạo chính là hưởng thụ, hắn rất nhanh tiến vào trạng thái nhập định, Huyền Thiên Công tự nhiên vận chuyển thông thả, ổn định. Quanh người Vương Đông xuất hiện một tầng ánh sáng màu ngọc bích, khí tức tươi mát tỏa ra khắp phòng, một phần được Hoắc Vũ Hạo thu lấy, phần nhiều theo hô hấp của Vương Đông mà tiến vào, nhờ Thăng Hồn Đan kích thích, Hồn Lực của hắn tăng lên với tốc độ kinh người. Sau hai ngày đầu bờ ngõ, cuộc sống tại học viện của Hoắc Vũ Hạo bắt đầu ổn định, danh tiếng của hắn cũng dần hình thành. Tất nhiên danh tiếng này không phải ở thực lực mà là tuyệt kỹ nướng cá. Gần như toàn bộ lão sư và học viên đã nếm qua cá nướng của hắn đều khen không ngớt. Số lượng cá nướng của Hoắc Vũ Hạo từ hai mươi tăng lên ba mươi con mỗi ngày nhưng vẫn không thỏa mãn nhu cầu của mọi người, tuy thế hắn vẫn không nướng nhiều hơn. Dù sao thời gian tu luyện vẫn là quan trọng nhất. Để được ăn cá nướng, rất nhiều đệ tử vừa tan học đã lập tức ra cổng xếp hàng, hơn nữa vì quá nhiều người mua, lúc này Hoắc Vũ Hạo ra hạn chỉ bán mỗi người một con, không có ngoại lệ. Hoắc Vũ Hạo xử trí như thế khiến không ít lão sư và học viên có hảo cảm và khen ngợi. Đệ nhất mỹ nữ ngoại viện Giang Nam Nam cuối cùng cũng một lần ăn cá nướng, lần này chính cô tự xếp hàng mua, thú vị hơn là Từ Tam Thạch. Tuy hắn không thể dùng cá nướng chiếm lấy cảm tình của Giang Nam Nam nhưng đã bị hương vị cá nướng hấp dẫn, trở thành khách quen của Hoắc Vũ Hạo. Chớp mắt một cái đã qua ba tháng, dưới sự giảng dạy nghiêm khắc của Chu Y, bộ dáng lớp Tân Sinh Nhất Ban đã thay đổi hoàn toàn. Nhưng khiến các học viên lớp trên hoảng sợ lại ở chỗ, sau ba tháng ăn hành của Chu Y, số học viên còn lại đến sáu mươi bảy người, so với dự tính còn một phần ba đã khác xa. Trong ba tháng này, người có thay đổi lớn nhất chính là Hoắc Vũ Hạo. Lúc vừa nhập học, hồn lực của hắn chỉ ở cấp mười, vừa có được Hồn Hoàn thứ nhất không lâu,

thực lực có thể nói xếp ở tầng chót trong học viện. Nhưng sau ba tháng Hoắc Vũ Hạo đã thay da đổi thịt, được tất cả chọn làm trưởng lớp. Không phải vì thực lực hần cao nhất mà vì tinh thần kiên trì của hần khiến cả lớp kính nể, cũng nhờ thế mà cả lớp sau ba tháng ăn hành của Chu Y vẫn còn lại hơn hai phần ba số người. Hoắc Vũ Hạo vô cùng khắc khổ, cơ hồ toàn bộ học viên cùng lão sư ban tân sinh đều biết hần. Bất kì lúc nào ở lớp, dù sáng hay chiều, bất kì lịch học khó khăn như thế nào hần luôn hết sức tập trung lắng nghe giảng giải của các lão sư. Thiên phú và thực lực của hần đều không xuất sắc, nhưng về sự kiên cường và cố gắng thì khó mà có ai vượt qua hần được. Chu Y là lão sư nghiêm khắc nhất học viện nhưng bà cũng không thể tìm được một tật xấu gì ở Hoắc Vũ Hạo. Với sự huấn luyện kinh khủng của bà trong một thời gian dài, đối với các đệ tử khác là như tra tấn nhưng Hoắc Vũ Hạo luôn kiên trì đến cuối cùng, thậm chí vào ban đêm còn tu luyện thêm. Chu Y chỉ là vô tình phát hiện thôi, hôm đó bà có việc phải ra ngoài vào đêm khuya, khi đi ngang qua quảng trường bà giật mình phát hiện, trong đêm tối có một bóng người mơ hồ đang di chuyển, âm thanh Thiết Y va chạm thỉnh thoảng vang lên. Bà chăm chú quan sát thì thấy một người cả người ướt sũng, Thiết Y đã thấm đẫm mồ hôi, mỗi một bước đi đều vô cùng nặng nề, thậm chí những nơi hần đi qua đều để lại vệt nước. Người này không cao lớn, nhìn kỹ lại đúng là Hoắc Vũ Hạo. Chu Y nhìn thấy cảnh này tinh thần lập tức rung động, không ngờ Hoắc Vũ Hạo lại tập luyện lúc nửa đêm. Chu Y gọi hần đến hỏi lý do, Hoắc Vũ Hạo nói bởi vì thiên phú hần kém hơn người khác nên phải lấy cố gắng bù vào, rèn luyện thể chất sau đó mình tưởng tốc độ tăng trưởng có thể nhanh hơn một chút. Lúc đầu Chu Y còn nghĩ Hoắc Vũ Hạo biết hôm nay bà phải ra ngoài nên cố ý diễn trò, nhưng vài ngày sau nàng đã bỏ đi ý nghĩ này. Đêm nào cũng thế, cho dù mưa to gió lớn thế nào thân hình nhỏ gầy ấy đều kiên trì lặng lẽ luyện tập quanh quảng trường hơn hai canh giờ, dần dần về sau, thậm chí hần còn mang thêm một bộ Thiết Y nữa. Dù sao đây cũng là học viện, cho dù Hoắc Vũ Hạo âm thầm rèn luyện nhưng cuối cùng cũng bị các học viên khác phát giác. Từng có học viên đến chạy chung với Hoắc Vũ Hạo nhưng không ai có thể chịu quá ba đêm. Cường độ huấn luyện ban

ngày đã vô cùng kinh khủng, nửa đêm còn tiếp tục thì không phải là rèn luyện nữa mà phải gọi là tự tra tấn bản thân. Phần tra tấn này mọi người không ai làm được, nhưng Hoắc Vũ Hạo có thể kiên trì, chỉ việc này cũng khiến hần được cả lớp kính nể cố gắng học tập theo. Cũng nhờ thế mà sau ba tháng dưới sự tra tấn của Chu Y, lớp Tân Sinh Nhất Ban vẫn còn được sáu mươi bảy học viên. Cần cù bù thông minh, nghe tuy đơn giản nhưng thật sự làm được lại có mấy người? Hoắc Vũ Hạo làm được, nên hần thành công. Đúng là sau khi sử dụng hai viên Huyền Thủy Đan và một viên Thăng Hồn Đan giúp hần trong ba tháng ngắn ngủi hồn lực tăng lên mãnh liệt, nhưng nhờ sự cố gắng rèn luyện thân thể giúp hần cải thiện mọi thứ, từ tri thức, thân thể hay các loại kỹ năng... tất cả đều biến hóa long trời lở đất. Lúc đầu hần còn thấp hơn Vương Đông một chút, giờ đã cao bằng Vương Đông, cơ thể cũng rắn chắc hơn, tuy không vạm vỡ to lớn nhưng lại vô cùng cân xứng. Có một lần Hoắc Vũ Hạo đem đặc điểm làm dịu kinh mạch của Huyền Thiên Công ra hỏi Đường nhĩ và Bối Bối nhưng cả hai người lúc mình tưởng lại không có được cảm giác này. Cũng chính vì thế nên mỗi đêm Hoắc Vũ Hạo có thể tiếp tục rèn luyện thân thể, sau khi thể lực và hồn lực khô kiệt, Huyền Thiên Công liền giúp hần xoa dịu cảm giác mệt mỏi, mỗi một lần vượt qua cực hạn, kinh mạch sau khi hồi phục lại lại lớn hơn một chút... sau đó tốc độ tu luyện của hần cũng tăng lên. Sau khi dùng viên Huyền Thủy Đan thứ hai, tốc độ tu luyện của Hoắc Vũ Hạo đã nhanh hơn lúc đầu hơn bảy lần, tạp chất trong cơ thể được bài trừ gần như không còn, kinh mạch không ngừng được mở rộng cứng cáp, lúc này tốc độ tu luyện của hần đã nhanh gấp mười lần, tốc độ này quả thật kinh khủng. Còn hồn lực thì tăng thêm một cấp, từ cấp mười hai đỉnh lên cấp mười ba đỉnh, sau khi cân bằng lại cơ thể, Hoắc Vũ Hạo tiếp tục dùng Thăng Hồn Đan. Được lực của Thăng Hồn Đan quả thực vô cùng lớn, Hồn Lực lại đột phá ba cấp, vượt qua một bình cảnh, dừng lại tại cấp mười bảy. Lúc này tu vi Hoắc Vũ Hạo đã ở mức tiêu chuẩn tại ban tân sinh, hơn nữa sau ba tháng khổ luyện, hồn lực hần đã ở cấp mười bảy đỉnh phong sắp đột phá lên cấp mười tám, đây là vì hần muốn ổn định lại căn cơ bản thân sau khi sử dụng đan dược, nếu không hồn lực còn có thể tiếp tục tăng vọt. Bây giờ hần đã có thể ngừng

cao đầu, thiên phú bản thân đã không còn ở tầng thấp nhất như khi vừa tiến vào học viện Sử Lai Khắc nữa. - Huấn luyện thể năng hôm nay tạm dừng. Chu Y đứng phía sau bục giảng, khuôn mặt vẫn ôn hòa nhưng các học viên phía dưới luôn ngồi thẳng lưng, không bao giờ dám mất tập trung. - Đã ba tháng kể từ lúc khai giảng, kì sát hạch cũng sắp đến rồi, thông qua sát hạch mới chính thức trở thành đệ tử năm nhất, trở thành một thành viên của học viện, theo đánh giá của ta, nếu không có gì bất ngờ toàn bộ các người có thể vượt qua kì sát hạch này trở thành đệ tử của học viện. Ngày mai kì sát hạch sẽ bắt đầu, hôm nay ta nói sơ qua một vài điểm quan trọng trong lúc sát hạch. Giọng nói của Chu Y lúc này vô cùng hiền hòa, ánh mắt nàng lần lượt lướt qua sáu mươi bảy học viên phía dưới, vô cùng hài lòng. Đám đệ tử này nhìn qua cũng không quá khác lúc vừa khai giảng, nhưng trải qua ba tháng khổ luyện, ý chí đã vượt qua tất cả các lớp mà Chu Y đã từng dạy, đây có thể nói là điều đáng mừng ngoài ý muốn, mà nguyên nhân chính là nhờ lớp trưởng Hoắc Vũ Hạo. - Hoắc Vũ Hạo. - Có! Hoắc Vũ Hạo đứng dậy. Ba tháng trôi qua, Hoắc Vũ Hạo thật sự tôn kính Chu Y chứ không phải sợ vì sợ bà như lúc ban đầu nữa. Bình thường Chu Y luôn bày đủ trò như muốn hành hạ tra tấn bọn họ, khiến bọn họ mỗi lần vượt qua từng đề mục gần như chết đi sống lại, nhưng nhờ thế mà bọn hắn đã có những thay đổi cực lớn, những quái chiêu kia mang lại những lợi ích không thể ngờ được. Hiện giờ, sáu mươi bảy học viên có mặt tại đây, mỗi người trong người đều có một ý chí kiên định hơn người. Hoắc Vũ Hạo cũng nhìn qua các học viên ở lớp khác nhưng không hề xuất hiện khí chất ấy. Bối Bối đã nói, tuy Chu Y nghiêm khắc nhưng nếu có thể kiên trì đến cùng nhất định sẽ trở thành một đệ tử giỏi, tương lai sẽ là một cường giả chân chính. Chu Y nhìn Hoắc Vũ Hạo, phát phát tay. Hoắc Vũ Hạo vội vàng bước đến nhận lấy một chồng giấy từ tay Chu Y, không cần đợi nàng nói hắn đã bước xuống phát cho các học viên. Chu Y nói: - Sau khi sát hạch tân sinh kết thúc, mỗi người sẽ được định hướng tu luyện theo thiên phú riêng, tất cả ghi ra phương hướng tu luyện của mình rồi nộp lại đây cho ta. Phương hướng tu luyện trong lời nàng chính là các loại Hồn Sư, ví dụ như: tấn công, phòng ngự, khống chế, hỗ trợ. Ba tháng đầu tất cả sẽ học cùng nhau, nhưng bắt đầu vào năm nhất

sẽ chia ra, các Hồn Sư tu luyện phương hướng khác nhau tất nhiên không thể học chung. Hoắc Vũ Hạo trở về chỗ ngồi, viết phương hướng của bản thân: Khống Chế hệ Chiến Hồn Sư, sau đó ký tên mình vào. Nhưng hắn để ý thấy Vương Đông bên cạnh sau khi nhìn hắn viết gì rồi mới bắt đầu ghi phương hướng của mình. Chu Y nói: - Các người đều là đệ tử của ta, tuy sau khi sát hạch sẽ phân chia ra nhưng ta hi vọng các người không được quên ba tháng này. Sau đây ta sẽ bắt đầu nói vài điểm trọng yếu trong kỳ sát hạch. Vừa nói xong Chu Y liền xoay người lại bắt đầu viết lên bảng đen, ở giữa bản đen xuất hiện hai chữ: Chiến Đấu! - Chính là chiến đấu, kỳ sát hạch này là chiến đấu, hơn nữa tất cả mọi người đều phải chiến đấu. Khoan vội thắc mắc, có phải các Hồn Sư hệ Thực Vật hoặc phụ trợ thấy lạ không? Ta không hề nói sai, các người cũng phải vào chiến trường như các Chiến Hồn Sư khác. Tuy học viện Sử Lai Khắc đào tạo nhân tài ở nhiều mặt khác nhau nhưng quan trọng nhất vẫn là năng lực chiến đấu. - Lúc khai giảng ta đã từng nói, từ khi Hồn Đạo Khí xuất hiện, sự phân biệt giữa các Hồn Sư đã trở nên khá mơ hồ. Cho dù các người là hồn sư hệ Phụ Trợ hay Thực Vật hệ Khí Hồn Sư, tất cả đều có thể nhờ vào Hồn Đạo Khí mà chiến đấu. Nhưng quang trọng nhất vẫn là bản năng chiến đấu, bản năng này xuất hiện ở đâu? Không có bản năng chiến đấu, hồn sư ra chiến trường chỉ cần mang theo Hồn Đạo Khí rồi ngu ngốc đánh nhau liền có thể sống sót? Điều đó tất nhiên là không rồi, năng lực chiến đấu được hình thành trong quá trình chiến đấu, vì vậy trong kỳ sát hạch này các người nhất định phải tiến hành chiến đấu để nâng cao khả năng sống sót sau này. - Tất nhiên học viện sẽ không để các Khí Hồn Sư phụ trợ so đấu với các Chiến Hồn Sư, như vậy mới thật là không công bằng, vì thế kỳ sát hạch này sẽ tiến hành theo từng nhóm. Tất nhiên số lượng từng nhóm không nhiều, mỗi đội sẽ có ba thành viên, mỗi người phải phối hợp nhịp nhàng với nhau. Yêu cầu rất đơn giản, mỗi đội chỉ có thể có một Chiến Hồn Sư, hai đội viên còn lại tùy ý. Đầu tiên sẽ do các học viên cùng phòng tạo thành một nhóm, nếu không đủ sẽ tự do tổ đội, sau cùng những người còn lại sẽ rút thăm. Đừng vội lên tiếng, ta đã dựa vào năng lực các người mà xếp nhóm thích hợp rồi. - Sát hạch tân sinh sẽ tiến hành cùng một lúc bởi vì mấy năm nay số lượng đệ tử gia

nhập học viện không ít, có tổng cộng hơn ba trăm nhóm học viên dự thi, nhưng chỉ có một nửa có thể lưu lại. Cách xếp hạng dựa trên thành tích cùng cách thức chiến đấu của các người. - Các trận đấu sẽ dùng phương thức rút thăm để quyết định, mỗi nhóm phải đấu mười trận, xếp hạng theo số trận thắng - hòa - thua. Trong đó sáu mươi bốn nhóm đầu tiên sẽ được thưởng, nhóm đứng đầu sẽ được phần thưởng đặc biệt. Mọi người đều chăm chú lắng nghe, đối với bọn họ kỳ sách hạch này xem như cơ hội thăng tiến của cả cuộc đời. Một khi không qua được chỉ có thể tìm học viện khác, cả đời cũng không thể trở thành cường giả nổi danh đại lục. Bọn họ đã cố gắng được ba tháng gian khổ, không ai muốn bị rớt lại phía sau. Chu Y nói tiếp: - Ban chúng ta có sáu mươi bảy người, có thể phân ra hai mươi hai tổ dư một người. Ta dựa theo đặc điểm Vũ Hồn của mỗi người mà tiến hành phân loại, phân tích rồi chia nhóm. Nếu ai cảm thấy không thích hợp lúc trở về có thể tùy ý thay đổi, nhưng sáng ngày mai nếu không ai có ý kiến gì, tất cả sẽ nghe theo sắp xếp của ta, nếu không hậu quả tự chịu! - Tổng Thanh Hàn.

Chu Y trầm giọng. - Có! Một tên đệ tử đáng người nhỏ gầy đứng dậy, hẳn vốn là người ít được chú ý nhất trong ban, không ngờ lại được gọi tên đầu tiên. Chu Y nói: - Mỗi lớp tân sinh đều có thể đặc cách tiến cử một học viên tiến thẳng vào học viện mà không cần sát hạch. Sau một thời gian quan sát, ta cho rằng người rất thích hợp đến hệ Hồn Đạo tu luyện. Bây giờ người có hai lựa chọn, một là đồng ý, hai là rời khỏi đây! Bá đạo, quả thật vô cùng bá đạo, ánh mắt toàn bộ học viên đều dừng lại trên người Tổng Thanh Hàn. - Đệ tử đồng ý, cảm ơn lão sư! Tổng Thanh Hàn không hề phản đối mà còn vô cùng hưng phấn, mục tiêu của hắn khi tiến vào học viện Sử Lai Khắc chính là Hồn Đạo Hệ mà. Chu Y phát tay bảo hắn ngồi xuống: - Sau đây bắt đầu chia nhóm, nhóm đầu tiên, Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, Tiêu Tiêu.

Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông gần như đứng dậy cùng lúc, nghe Chu Y xếp bọn họ cùng một chỗ hai người lập tức liếc nhìn nhau, khuôn mặt tràn ngập niềm vui. Đứng dậy cùng bọn họ còn có một nữ sinh nữa. Người này đáng người nhỏ xinh, giống như Tổng Thanh Hàn, không hề được mọi người quá mức chú ý, năng lực trên trung bình. Cô bé tuy không quá xinh đẹp nhưng khuôn mặt thanh tú dễ nhìn, trên mặt còn mang nét xấu hổ quay lại phía

sau, ánh mắt nhìn đến Vương Đông lại đỏ mặt cúi đầu... - Nhóm thứ hai, Tử Hạo, Mã Thanh Sương, Lãnh Lãnh. - Nhóm thứ ba... Chu Y tuy vô cùng lạnh lùng nhưng sau khi chia tổ, các học viên sau khi được chia lại như trút được gánh nặng. Hoắc Vũ Hạo vừa quan sát vừa khâm phục Chu Y. Vị lão sư lạnh lùng này bình thường tuy nghiêm khắc nhưng rất quan tâm đến học viên, điểm mạnh điểm yếu của mỗi người nàng đều nắm rõ, cách phân nhóm như thế quả vô cùng hợp lý.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 16: Khảo hạch tân sinh

Chương 16: Khảo hạch tân sinh - Tốt lắm, cứ thế đi. Có ai có ý kiến gì nữa không? Không thì giải tán, ta cho các người một ngày chuẩn bị. Các lớp khác cũng đang chia tổ nhưng không nhanh bằng chúng ta đâu. Các người nhanh viết rồi nộp lại cho ta, sau đó có thể về ký túc xá. Tranh thủ thời gian này mà nghỉ ngơi cho tốt, đừng có đi đâu sinh sự, ngày mai là sát hạch rồi, ta muốn tất cả hai mươi hai tổ đều phải thông qua, nếu có người thất bại, chẳng những phải cuốn gói khỏi đây, chắc chắn còn được ta tặng một món quà mãi mãi không quên. Nhìn ánh mắt lạnh của và lời đe dọa của Chu Y, mỗi học viên không kìm được rung mình một cái, khỏi phải nói, món quà của Chu Y, chắc chắn là một cơn ác mộng thật sự. Từ lúc này, trong lòng các học viên bưng bưng chiến ý, có lẽ vì sợ phải nhận "phần quà" kia của Chu lão sư mà ai ai cũng liều mạng thông qua sát hạch! - Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, Tiêu Tiêu, ba người các người ở lại. Các đệ tử khác nộp giấy đăng ký xong lục đục ra về, trong phòng chỉ còn lại Chu Y và ba người Hoắc Vũ Hạo, các lớp khác vẫn đang bận thảo luận chia tổ chưa thấy ai ra về. - Vương Đông, đi ra đây cho ta, người núp cái gì đấy? Vương Đông thấy Chu Y cầm trên tay ba mảnh giấy của bọn họ lập tức cúi đầu, lặng lẽ lui về sau trốn sau lưng Hoắc Vũ Hạo. Chu Y nhìn xuống ba miếng giấy, khóe mắt giật giật, ngẩng đầu nhìn Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu. Ba người bị ánh mắt sắc bén của bà nhìn chằm chằm đều có cảm giác những suy nghĩ trong đầu đều bị bà đọc được hết. - Giỏi! Ba tên nhãi ranh này, các người cố tình giở trò phải không? Bà cầm một miếng giấy trong đó vỗ mạnh xuống bàn. Một tiếng "rầm" vang lên làm ba người Hoắc Vũ Hạo giật nảy người. - Hệ Khống Chế. Chu Y lạnh lùng nói. Sau đó bà lấy tiếp tờ thứ hai ra, cũng vỗ xuống bàn nói: - Hệ Khống Chế! Giọng của bà rõ ràng cao hơn một chút, Hoắc Vũ Hạo giật mình nhìn sang Vương Đông, tờ thứ hai này, rõ ràng là của tên kia! Rầm. Chu Y cầm tờ giấy cuối cùng đánh xuống bàn suýt tí nữa làm nó nát vụn. - Vẫn là Khống Chế Hệ. - Há? Lần này đến lượt Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông giật mình kinh ngạc, cả hai lập tức quay mặt sang nhìn Tiêu Tiêu đang im lặng đứng một bên mân mê góc áo. Trong ấn tượng của cả hai, Tiêu Tiêu là phải là Phụ Trợ hệ Khí Hồn Sư

mới đúng? Sao giờ lại thành Khống Chế hệ? Lúc này mép môi của Chu Y tức giận mà run run. - Ba tên oặc con này, nói, các người cố ý phải không? Khảo hạch tân sinh không chỉ không cho mỗi tổ không được có hơn hai Cường Công Hệ mà còn cấm ba người cùng một hệ, thế mà ba đứa nhóc này lại cùng chọn Khống Chế Hệ, tại sao? Nói rõ ràng cho ta nghe, không thì ta cho cả ba năm canh giờ giãn gân giãn cốt. Hoắc Vũ Hạo, người nói trước đi, người muốn gì hả? Vũ Hồn của người thuộc tính tinh thần, làm hồn sư phụ trợ không phải thích hợp quá sao? Sao còn nghĩ đến Khống Chế Hệ? Hả... Hoắc Vũ Hạo lên tiếng ngắt lời. - Chu lão sư, trước nay ta luôn mong muốn có thể trở thành Khống Chế hệ Chiến Hồn Sư. Hồn kỹ của ta có thể do thám trên diện không, hơn nữa, tương lai vũ hồn này hấp thu hồn hoàn kế tiếp chắc chắn sẽ có hồn kỹ có khả năng công kích. Bởi vậy, ta không muốn chỉ đơn giản làm một hồn sư phụ trợ. Khống Chế Hệ thích hợp cho tương lai của ta hơn. Chu Y nghe xong gật đầu nói. - Được, có lý. Khống Chế Hệ so với Phụ Trợ Hệ có tiền đồ hơn, người chọn thế cũng không sai. Vương Đông, người trốn cái gì hả? Ra đây cho ta. Hoắc Vũ Hạo hay Tiêu Tiêu có chọn Khống Chế Hệ ta còn hiểu được, còn người, sao hả? Rõ ràng là một Cường Công hệ Chiến Hồn Sư mà bon chen vào Khống Chế Hệ làm gì? Người cố ý phá ta phải không? - Ách... Vương Đông len lén từ sau lưng Hoắc Vũ Hạo bước ra, lí nhí nói: - Chu lão sư, ngài bình tĩnh, đừng nóng. Thật ra, ta thấy năng lực của mình có làm Khống Chế hệ Chiến Hồn Sư cũng đâu có sao đâu? Đúng không? Ta có khả năng công kích, kiểm soát toàn trường, đây không phải là khống chế sao? Hơn nữa, ta còn có năng lực phi hành công kích tầm xa, lại càng hợp lý hơn. - Người... Chu Y suýt chút nữa nở một nụ cười với Vương Đông, bà trừng mắt nhìn hẳn nói: - Nhóc con, người đừng nghĩ ta không biết người muốn gì, không muốn tách ra khỏi Hoắc Vũ Hạo phải không? Đồ đần, cái thân tu vi cao nhất lớp với cái dang hiệu thiên tài của người để làm gì hả? Sao không chịu động não suy nghĩ? Người có thấy Cường Công hệ Chiến Hồn Sư với Khống Chế hệ Chiến Hồn Sư bị phân chia ra bao giờ chưa? Đúng là chọn hệ, nhưng hai cái hệ này học cùng một lớp? Ngu ngốc hết thuốc chữa, đi sửa lại nhanh lên. Vừa nói bà vừa rút tờ giấy ra ném về phía Vương Đông. - Khụ khụ... Tuy bị

mảng xối xả nhưng vẻ mặt Vương Đông vẫn hết sức vui vẻ, chạy đến nhận mảnh giấy, hí hoáy sửa lại rồi cung kính nộp cho Chu Y. - Hừ! Chu Y tức giận hừ một tiếng rồi chuyển sự chú ý sang Tiêu Tiêu. - Còn người thì sao Tiêu Tiêu? Ta nhớ không lầm vũ hồn của người là Khí Vũ Hồn hiếm thấy Trấn Hồn Đình phải không? Vũ Hồn này có thể coi là cao cấp nhất trong Khí Vũ Hồn. Tác dụng chủ yếu của Trấn Hồn Đình là phụ trợ mà, sao giờ người cũng muốn sang không chế hả? Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn Vương Đông rồi nhỏ giọng nói: - Chu lão sư, Trấn Hồn Đình của ta không giống với những vũ hồn Trấn Hồn Đình bình thường, có cả hai tác dụng công kích lẫn phụ trợ. Trấn Hồn Đình này có thể miễn cưỡng xét vào hệ phòng ngự, gọi là Tam Sinh Trấn Hồn Đình. Chu Y ngẩn người nói: - Tiêu Tiêu, người không thấy câu người vừa nói mâu thuẫn quá sao? Khuynh hướng vũ hồn mà không xác định thì tương lai tu luyện thêm nhiều cản trở. Cho dù là vũ hồn biến dị thì cũng phải xác định rõ ràng để sau này còn tìm những hồn hoàn tiếp theo nữa chứ. Tiêu Tiêu gật đầu nói: - Ta biết, cho nên ta lựa chọn liên kết cả công kích và phòng ngự. Chu Y cau mày nói: - Vậy cũng không liên quan gì đến hệ không chế? Bà có vẻ đã hết kiên nhẫn với nữ sinh Tiêu Tiêu này. Tiêu Tiêu nhỏ giọng nói: - Chỉ là, ta còn một vũ hồn nữa... có thể liên kết phụ trợ và không chế. - A !!! Lần này cả Chu Y, Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo đều giật mình chấn động. Vương Đông là người giật mình kinh hãi nhất, trước giờ hẳn cứ tưởng trong lớp hẳn là người đặc biệt nhất rồi, không ngờ vẫn còn một người khác nữa. - Vũ hồn song sinh? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đồng thanh hô to. Tiêu Tiêu ngượng ngùng gật đầu. Chu Y cũng là đảo mắt liên hồi, lần đầu tiên xuất hiện trường hợp vượt ra khỏi sự không chế của bà khiến bà bất ngờ giây lát, bà suy nghĩ một lát liền nói: - Được rồi, Không Chế Hệ thì Không Chế Hệ, như thế ba người các người phối hợp cũng dễ hơn. Khảo hạch tân sinh là lần sát hạch đầu tiên của các người ở học viện Sử Lai Khắc, và nó cũng rất quan trọng đối với con đường tu luyện của các người sau này. Trong kỳ sát hạch này, học viên nào có được thứ hạng cao mới có thể có mặt trong danh sách bồi dưỡng của học viện. Trong ban của chúng ta, ta coi trọng nhất là ba người các người. Vương Đông và Tiêu Tiêu thì không cần nói rồi, thực lực và thiên phú của

hai đứa nó đều cao hơn các đệ tử khác rất nhiều, còn Hoắc Vũ Hạo người, tuy tu vi không mạnh, thiên phú cũng bình thường nhưng lại có nghị lực cứng cỏi cộng với vũ hồn đặc thù mang thuộc tính tinh thần. Ba người các người với điều kiện tiên quyết là Vũ hồn thứ hai của tiêu tiêu có thể bù đắp. Ta cho các người một nhiệm vụ, phải giành lấy quán quân trong sát hạch tân sinh. Nếu không được quán quân, Tiêu Tiêu thì bỏ qua, riêng hai người các người chuẩn bị tinh thần theo ta tu luyện. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Chu lão sư, cho dù là giành được quán quân thì đệ tử vẫn muốn theo người tu luyện. Chu Y sửng sốt: - Nhóc con, người không thấy ta rất nghiêm khắc sao? Người ngoài nói gì sau lưng ta, ta còn lạ gì, cần gì phải nịnh nọt thế. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu, chân thành trả lời: - Không phải, Chu lão sư. Đệ tử thật sự luôn muốn theo người học tập. Tuy ngài có nghiêm khắc, nhưng đi theo ngài mới có thể học được nhiều thứ hữu dụng. Đệ tử ngẫu nhiên để ý các học viên của những lớp khác trong ban Tân Sinh, trong ba tháng nay thực lực của bọn họ không tăng nhiều được như chúng ta. Chu Y rốt cuộc cũng mỉm cười, tuy khuôn mặt già nua của bà khi cười cũng không đẹp gì cho cam, thế nhưng đây là lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được cảm xúc ôn hòa từ người bà. - Tốt lắm, ba người các người về nghỉ ngơi cái đã. Nhớ kỹ, nhất định phải đạt được quán quân. Hơn nữa ta cũng cho các người biết, học viện Sử Lai Khắc chúng ta, không phải khoe khoang chứ, trong các lần khảo hạch của học việc, quan quân của Tân Sinh và quân quân tốt nghiệp Ngoại Viện là có phần thưởng nhiều nhất. Là gì thì đợi các người đạt được quán quân sẽ biết. Về đi, về điều chỉnh trạng thái cho tốt, ta tin vào thực lực của các người. - Dạ. Ba người đồng thanh nói rồi cùng rời khỏi phòng học. Vừa ra khỏi cửa, Tiêu Tiêu giống như thu hết dũng khí, nói: - Vương Đông, mình có thể nói chuyện với bạn không? Vương Đông khoát tay nói: - Giờ chưa được, mình còn muốn trở về chuẩn bị cho trận đấu ngày mai. Tiêu Tiêu, kỳ sát hạch này, mình muốn thấy được sự lợi hại của song sinh Vũ Hồn của bạn. Nói xong, hắn khoác vai Hoắc Vũ Hạo đi mất. Nhìn thấy sự mất mát trong mắt Tiêu Tiêu, Hoắc Vũ Hạo nhìn cô bé mỉm cười. Tiêu Tiêu cũng miễn cưỡng cười đáp lại, bọn hắn tuổi còn nhỏ, đối với người khác phải còn có chút cảm giác e ngại. Vương Đông cự tuyệt có

làm cho Tiêu Tiêu cảm thấy chút mất mát trong lòng nhưng cô bé cũng không nghĩ nhiều, chỉ thầm nhủ trong lòng: "Có gì đặc biệt hơn người chứ, chờ sát hạch bắt đầu người sẽ hiểu được năng lực của ta. Hừ!" Sự kiêu ngạo của cô bé luôn ẩn giấu sâu trong nội tâm. - Người ta có hảo cảm với người, người không cần từ chối thẳng thừng thế chứ! Hoắc Vũ Hạo trêu ghẹo Vương Đông. Ba tháng vừa qua, hai người cũng đã khá thân rồi, mà cuộc sống tu luyện ở học viện với Hoắc Vũ Hạo chỉ xem như rèn luyện thân thể, tinh thần hẳn thả lỏng hơn trước rất nhiều. Ít nhất ở đây mọi đệ tử đều bình đẳng, không có cấp bậc như trong phủ Công Tước. Tinh thần thoải mái nên tính cách của hắn cũng trở nên vui tươi hơn nhiều, không còn là một thiếu niên trầm mặc ít nói như lúc vừa đến nữa. Vương Đông bĩu môi, nói: - Các cô gái thích ta rất nhiều, chẳng lẽ người nào ta cũng phải nhận lời? Hắn nói tới đây lại càng ra vẻ. - Chúng ta vẫn còn nhỏ, hết thảy phải lấy chuyện học hành làm trọng, nào có tâm tư cho việc khác? Hoắc Vũ Hạo, tâm lý của người thật bất bình thường. - Ta... Hoắc Vũ Hạo đúng là nói không lại hắn. - Người thẳng! Vương Đông cười hắc hắc, nói: - Đi thôi, hôm nay trước tiên về làm chút cá nướng, ngày mai mới chính thức báo danh, phỏng chừng ngày mốt mới bắt đầu. Thời điểm chúng ta đại triển thân thủ đã tới. Hoắc Vũ Hạo tức giận nói: - Người mỗi ngày không ăn cá nướng sẽ chết sao? Hơn nữa sắp khảo hạch rồi, chẳng lẽ muốn đến lúc lâm trận mới mài gươm à? Vương Đông hừ một tiếng, nói: - Tên ngốc này, chỉ biết luyện với luyện. Người không sợ luyện nhiều trở nên choáng váng sao? Hoắc Vũ Hạo cười hả hả nói: - Ta thiên phú kém, tu vi thấp nên phải lo lắng chứ. Người cũng biết rằng hiện hồn lực của ta đạt mười bảy cấp phần lớn là do tác dụng của dược vật. Cuối cùng có chút may mắn mới thông qua khảo hạch. Chu lão sư an bài ta cùng tổ với Tiêu Tiêu và người rõ ràng là muốn chiếu cố ta. Nếu ta không cố gắng, chẳng phải là phụ lòng Chu lão sư sao? Vương Đông bĩu môi nói: - Thiên phú của người đúng là chẳng ra gì, nhưng Vũ Hồn thì không tệ lắm. Yên tâm, có thiên tài ta đây, đừng nói là thu thập mấy tên tân sinh, cho dù là đệ tử năm hai cũng chưa chắc đã thắng được ta. Đến lúc đó người chỉ cần thi triển tinh thần dò xét của người, sau đó liền ở phía sau là được rồi. Bốn thiên tài ra tay, quán quân còn không phải dễ như trở bàn tay.

Hoắc Vũ Hạo nhắc nhở: - Học viện Sử Lai Khắc chúng ta chính là học viện đệ nhất thiên hạ, thiên tài ẩn giấu không thiếu, người phải cẩn thận không được khinh suất. Bất quá ta thấy thực lực của Tiêu Tiêu cũng không tồi, đến lúc đấy hai người phối hợp tốt với nhau là được. Hắn có bốn tinh thần kỹ năng, thế nhưng Vương Đông chỉ mới biết đến Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng. Về năng lực chiến đấu, tuy là Hoắc Vũ Hạo tu luyện tuyệt học Đường Môn cũng đã có chút thành tựu, thế nhưng chỉ bằng tuyệt học Đường Môn cùng với Vũ Hồn cường đại chiến đấu là còn chưa đủ. Đúng như lời của Vương Đông, trong lúc khảo hạch thì tác dụng lớn nhất của hắn chính là kỹ năng Tinh Thần Tham Trắc. Vương Đông tuy rằng ngoài miệng có thể áp được Hoắc Vũ Hạo nhưng thực thể còn lâu mới lay chuyển được sự cố chấp của hắn. Sau khi quay về ký túc xá, hai người liền minh tường tu luyện, bất quá Hoắc Vũ Hạo cũng đáp ứng Vương Đông buổi tối sẽ nướng cá cho hắn ăn. Mười bảy cấp Hồn lực thì trong người đã có thể hội tụ một dòng khí màu trắng. Dựa theo lộ tuyến vận hành Huyền Thiên Công, toàn thân thông thấu, kinh mạch ấm áp, chẳng những thoải mái còn có tiến bộ rõ ràng. Trải qua ba tháng khổ luyện, Hoắc Vũ Hạo mơ hồ cảm giác được sau khi dùng hai viên Huyền Thủy Đan cùng với tác dụng tẩm bổ kinh mạch của Huyền Thiên Công, kinh mạch của hắn đã mở rộng hơn rất nhiều, hơn nữa co giãn và cứng cõi mười phần. Về phương diện thể chất cũng không kém gì bạn bè cùng lứa tuổi, có điều dù sao con đường phát triển đúng đắn của hắn cũng hơi muộn, muốn đuổi kịp Vương Đông là khó có khả năng, chỉ có thể là cộng đồng tiến bộ. Với tốc độ này, Hoắc Vũ Hạo tin chắc trước khi kết thúc năm nhất sẽ đột phá cấp hai mươi thu nhận Hồn Hoàn thứ hai. Thiên Mệnh ca đã từng nói, sau khi thu nhận được Hồn Hoàn thứ hai thực lực của hắn sẽ tăng vọt, Vũ Hồn thuộc tính băng của hắn cũng sẽ đạt được năng lượng thực sự. Lúc này Hoắc Vũ Hạo vô cùng chờ mong, đến lúc đó nếu lại sống vai chiến đấu cùng Vương Đông, chắc chắn sẽ giúp hắn được nhiều hơn. Thời gian khi minh tường trôi qua rất nhanh, lúc này trời đã chạng vạng. Vẫn như trước kia, Hoắc Vũ Hạo tiến đến nhà ăn mua cá trắm đen rồi ra cửa học viện. Hôm nay dòng người ở đây đã ít hẳn đi, có lẽ sắp đến kỳ sát hạch nên phần lớn đều ở lại ký túc xá khổ tu. Nhưng việc buôn

bán của Hoắc Vũ Hạo lại không hề bị ảnh hưởng, đội ngũ xếp hàng vẫn đông đúc như trước, người đứng đầu tiên là Từ Tam Thạch. - Đình... Từ Tam Thạch đưa một ngân tệ cho Hoắc Vũ Hạo rồi nói: - Khỏi thôi, đưa ta con lớn nhất. Hoắc Vũ Hạo cười cười nói: - Từ đại ca, đúng là gió mưa vẫn không đổi nha! Lúc này hai người sau một thời gian gặp mặt thường xuyên, cũng đã bắt đầu thân nhau. Bây giờ Hoắc Vũ Hạo mới biết tuy tính tình Từ Tam Thạch trái ngược với Bối Bối, tính cách có chút nóng nảy nhưng lại vô cùng nhiệt tình. Từ Tam Thạch cười cười: - Cũng tại món cá này, mỗi ngày nếu không ăn một con cơm chiều ta ăn cũng không thấy ngon. Cá nướng ta đã nếm qua không ít nhưng chưa ai có thể khống chế lửa tuyệt vời như đệ. Ngay cả Giang Nam Nam cũng thích món cá này, đúng rồi, nghe nói đệ sắp tham gia sát hạch tân sinh à? Hoắc Vũ Hạo gật gật đầu: - Đúng vậy. Từ Tam Thạch nói: - Vậy phải cố lên, không được bị loại, nếu không ta tìm đâu ra cá nướng ngon nữa! Đến lúc này hắn vẫn không biết trận thắng lúc trước của Bối Bối có liên quan đến Hoắc Vũ Hạo, chỉ biết thiên phú của Hoắc Vũ Hạo vô cùng bình thường, chỉ giỏi nướng cá. Thực tế Hoắc Vũ Hạo nổi danh ở học viện Sử Lai Khắc nhờ việc nướng cá chứ không phải thực lực. - Tiểu Từ! Đúng lúc đó một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, Từ Tam Thạch vừa nghe giọng nói này thân thể lập tức run lên, Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy trong đôi mắt của hắn hiện lên vài phần sợ hãi và bất đắc dĩ. Mà đám người xếp hạng phía sau Từ Tam Thạch đang ồn ào sôi nổi cũng lập tức im lặng. Một cô gái bước ra từ cổng học viện, mọi người xung quanh lập tức tách ra hai bên cúi đầu nhường đường cho nàng, chỉ riêng phần khí thế này cũng đã vượt xa Giang Nam Nam. Hoắc Vũ Hạo quay đầu nhìn lại liền trông thấy một cô gái áo hồng dáng người thon thả, hai ngọn núi hùng vĩ cao ngất như muốn đập vào mắt hắn. Vòng eo thon thả kéo dài đến tận cặp đùi lại vút cao, hai chân thẳng tắp, một cổ không khí tươi mát từ người nàng ập đến. Nàng mang mặt nạ che mặt, nhưng từ trang phục, dáng người đến đôi mắt có thể nhận ra đây chính là mỹ nữ. Đôi mắt màu phấn làm bao người đắm say, rất may là ánh mắt lạnh lùng của nàng đã ngay lập tức triệt tiêu vẻ câu hồn. Từ Tam Thạch khổ sở xoay người, không dám nhìn thẳng vào nàng: - Tiểu Đào tỷ tỷ. Lần này đến phiên Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên, Từ

Tam Thạch tính tình nóng nảy kiêu ngạo, là đệ tử năm thứ năm, danh tiếng của hắn còn lớn hơn Bối Bối, bản thân lại có thiên phú nên các đệ tử khác luôn có vài phần kính trọng. Cho dù gặp phải các lão sư hắn cũng không có thái độ này, cô gái áo hồng này thật ra là ai? Không hiểu vì sao Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đứng bên cạnh đều có cảm giác quen thuộc với cô gái này. Cô gái áo hồng khẽ liếc nhìn Hoắc Vũ Hạo, đi đến bên cạnh Từ Tam Thạch: - Người ra đây ăn cá nướng? Từ Tam Thạch gật đầu - Đúng thế, Hoắc Vũ Hạo nướng cá rất ngon. Cô gái áo hồng tò mò nhìn Hoắc Vũ Hạo: - Để ta nếm thử một con. Nàng cũng như là tiên nữ ngoài nhân gian, hằng ngày đều tập trung tu luyện, nhìn thấy những thứ mới lại tự nhiên vô cùng hứng thú. Hoắc Vũ Hạo xin lỗi: - Ngại quá, mỗi ngày đệ chỉ bán ba mươi con, hôm nay người xếp hàng cũng đã đủ ba mươi, tỷ tỷ ngày mai lại đến nha. Câu này hắn đã nói qua không ít lần, nhưng lần này giọng nói vừa vang lên mọi người hầu như lập tức ngẩng đầu hâm mộ nhìn hắn, ngay cả Từ Tam Thạch cũng thế. Ngay sau đó ngoài tưởng tượng của Hoắc Vũ Hạo, nhóm người đông đúc xếp hàng phía sau Từ Tam Thạch bỗng nhiên loạn lên, sau đó biến mất. Cô gái áo hồng mỉm cười: - Lúc này hình như không có ai xếp hàng, vậy ta có thể ăn không? Từ Tam Thạch nháy nháy mắt với Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo cũng hiểu ý, gật đầu tiếp tục nướng cá. Vương Đông bên cạnh lại có vẻ khó chịu: - Người là ai, sao lại đến đây cản trở chúng ta buôn bán. Tay phải cô gái áo hồng nâng lên, trên ngón trỏ của nàng có viên Hồng Bảo Thạch cực đẹp, ánh sáng lóe lên, kim hồn thạch lập tức xuất hiện: - Cá nướng hôm nay ta mua hết. Vương Đông nhận lấy không chút ngượng ngùng, cô gái áo hồng tuy rằng khí thế bức người nhưng lại rất ngay thẳng, hơn nữa không hiểu vì sao Vương Đông lại có chút sợ hãi cô gái này. (DG: giác quan của phụ nữ, tình địch xuất hiện, điện nước đầy đủ , Biên: chú dịch không lo, chỉ thế là giỏi) Không ngờ lúc này Hoắc Vũ Hạo lại vô cùng thành thật: - Tỷ đưa dư rồi, cá nướng của ta chỉ có năm hồn tẻ một con thôi. Cô gái áo hồng như không muốn nói nhiều, chỉ thản nhiên: - Xem như ta đặt trước, sau này mỗi khi đến ăn không phải trả nữa. - Được. Vốn cô gái áo hồng đến tìm Từ Tam Thạch nhưng lúc này lại tập trung nhìn Hoắc Vũ Hạo nướng cá. Lát sau nàng kinh ngạc: - Không

chế lửa hoàn hảo như vậy, người là Hỏa Hồn Sư à? Nàng chính là một chuyên gia về việc sử dụng lửa nên nhìn ra được ảo diệu khi Hoắc Vũ Hạo xoay cá trên lò. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu. Một lát sau bốn con cá đầu tiên đã nướng xong, dù sao cũng không còn ai, Hoắc Vũ Hạo liền đưa cá cho cô gái áo hồng và Từ Tam Thạch, phần còn lại đưa Đường Nhã và Vương Đông. Từ Tam Thạch đứng gần cô gái áo hồng nên tâm trạng có chút lo lắng, ăn cá nướng cũng không thấy ngon. Cô gái áo hồng thì ngược lại, kéo khăn che mặt ra, để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ rồi thoải mái ăn. Cách nàng ăn hết sức tinh tế tao nhã, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đứng bên cạnh xem mà giật mình khiếp sợ, số xương cá trong tay nàng đột nhiên biến mất, tay cầm cá cũng không hề dính một tí dầu nào. Đây là năng lực gì? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông kinh ngạc nhìn nhau. Sau khi tiêu diệt hai con cá nướng một cách gọn gàng, cô gái áo hồng gật đầu nhìn Hoắc Vũ Hạo: - Người làm cá nướng ngon lắm, thật sự rất ngon, cho ta biết Vũ Hồn của người! Lời nàng nói hết như không để người khác từ chối, ba tháng trước, sau khi tà hỏa bị một luồng khí băng kì lạ áp chế, nàng không còn bị luồng tà hỏa quái ác kia quấy rối nữa. Nhưng thời gian trôi qua, luồng khí băng kia dần bị tà hỏa Phượng Hoàng trong người nàng cắn nuốt, tình huống trước lại xuất hiện. Nàng tìm Từ Tam Thạch vì Vũ Hồn Huyền Minh Quy của hắn có thể tạm xem là Vũ Hồn thuộc tính thủy khá tốt có thể giúp nàng áp chế tà hỏa. Quá trình áp chế này đối với Từ Tam Thạch tuy có lợi cho tu luyện nhưng quá trình lại vô cùng thống khổ, vì thế nên Từ Tam Thạch vừa nghe giọng nàng đã run rẩy toàn thân, hắn bị tra tấn cũng không phải mới một vài lần. Hoắc Vũ Hạo nhú màu, Vương Đông bên cạnh cũng vô cùng khó chịu vừa định phát tác, Hoắc Vũ Hạo đã giơ tay cản lại, nhìn cô gái áo hồng. Ánh sáng màu vàng kim trong đáy mắt lóe lên, đôi mắt vốn màu xanh đậm lại xuất hiện thêm một tầng màu tím. Trong số các tuyệt học Đường Môn mà Hoắc Vũ Hạo tu luyện, tuyệt kỹ tiến bộ nhanh nhất là Tử Cực Ma Đồng. Mỗi sáng sớm hấp thu ánh sáng mặt trời đều khiến hắn sinh ra cảm giác như nam châm hấp dẫn, hắn tu luyện một ngày bằng Bối Bối và Đường Nhã tu luyện mười ngày, vì thế Tử Cực Ma Đồng tiến bộ cực nhanh. Cô gái áo hồng nhú mày, nàng đã cảm giác được Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng

của Hoắc Vũ Hạo. Sau này tu vi tăng lên, uy lực hồn hoàn cũng tăng dần đúng như lời Thiên Mệnh Băng Tầm nói. Khả năng chịu đựng của Hoắc Vũ Hạo càng nhiều, uy lực của hồn hoàn thứ nhất càng cao. Hồn Hoàn thứ nhất tuy có bốn kỹ năng nhưng uy lực lúc đầu chỉ tương đương với các Hồn Hoàn bốn trăm năm. Lúc này uy lực đã tăng lên ở khoảng sáu trăm năm, tầm ảnh hưởng của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng đã đạt đường kính năm mươi thước, độ tinh tế lại càng tăng nhiều. Phong ấn đầu tiên trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo đã được mở một chút, tinh thần lực của nó theo tu vi của Hoắc Vũ Hạo mà tăng dần, nhờ thế nên uy lực của hồn hoàn mới gia tăng lên, đây là điều mà các Hồn Sư khác năm mớ cũng không được, tương lai khi tu vi Hoắc Vũ Hạo càng lên cao, uy lực của Hồn Hoàn thứ nhất lại càng kinh khủng. Thiên Mệnh Băng Tầm không đưa cho Hoắc Vũ Hạo năng lực to lớn nhưng lại chỉ cho hắn một con đường dẫn đến một tương lai rực rỡ. Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng xuất ra khoảng mười giây đã được Hoắc Vũ Hạo thu lại, cô gái áo hồng sống người một lúc lâu, sau đó gật đầu nhìn Hoắc Vũ Hạo, liếc xuống Hồn Hoàn màu trắng dưới chân hắn: - Đây là Hồn Hoàn mười năm cường đại nhất mà ta từng gặp. Hoắc Vũ Hạo thản nhiên trả lời: - Cho dù cường đại cũng chỉ là Hồn Hoàn mười năm. Cô gái áo hồng khẽ cười: - Tỷ tỷ tên Mã Tiểu Đào, rất vui vì biết đệ, có dịp tỷ sẽ đến ăn cá nướng, tiểu Tử, mau đi thôi. Từ Tam Thạch khẩn khoản năn nỉ: - Tiểu Đào tỷ à, hôm nay đệ không được khỏe, hay là... Mã Tiểu Đào liếc mắt nhìn sang, Từ Tam Thạch lập tức đứng thẳng người: - Được được, đệ rất khỏe, mau đi thôi. Vừa nói xong hắn đã tiến lên phía trước đưa tay mời Mã Tiểu Đào. Sau khi hai người bước vào học viện Vương Đông mới nhỏ giọng: - Cái tên thật đáng ghét. Hoắc Vũ Hạo nói: - Cái tên thì nói lên được điều gì, người có cảm giác đã từng gặp nàng ở đâu không? Vương Đông đột nhiên giật mình: - Đừng nói là tên mặc áo hồng bên bờ hồ nhé? Chẳng lẽ nàng lại là đệ tử nội viện. Hoắc Vũ Hạo nhún nhún vai. Mã Tiểu Đào và Từ Tam Thạch đi khỏi mọi người xung quanh lập tức tiến đến xếp hàng, một gã đệ tử ngoại viện năm bốn nghe hai người nói chuyện liền nhỏ giọng: - Hai học đệ đừng nên nói nhiều, chuyện các đệ tử nội viện không được tùy tiện bàn tán, nhất là về học tỷ Tiểu Đào. Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc: - Cô ấy thật

sự là đệ tử nội viện? Tên kia nói tiếp: - Tất nhiên, bộ đồng phục đó chỉ có đệ tử nội viện mới được mặc, ở nội viện có bao nhiêu người ta không biết nhưng các học trưởng ở nội viện rất ít ra ngoài, bên trong nội viện cũng có xếp hạng, ganh đua vô cùng kịch liệt. Vị học tử này nằm trong top mười, Từ Tam Thạch hình như có quan hệ khá tốt với học tử Tiểu Đào, có khi sau này học tử sẽ tiến cử hẳn vào nội viện. Vương Đông tò mò: - Còn có thể tiến cử vào nội viện? - Tất nhiên có thể nhưng tình hình cụ thể thế nào ta cũng không rõ lắm. Nhưng một đệ tử ngoại viện muốn tiến vào nội viện chắc chắn phải cần một đệ tử nội viện tiến cử. Buôn bán vô cùng thuận lợi, trong chớp mắt số cá nướng đã được bán hết. Lúc này Đường Nhã và Bối Bối cũng đến, Hoắc Vũ Hạo đem số cá giữ lại đưa cho hai người. -Tiểu sư đệ, kỳ sát hạch tân sinh sẽ bắt đầu vào ngày mai, ta đã có được thông tin chính thức. Buổi sáng báo danh, buổi chiều bắt đầu sát hạch, hai người chuẩn bị sẵn sàng đi. Bối Bối nhẹ nhàng nhắc nhở. Hoắc Vũ Hạo gật đầu: - Cảm ơn đại sư huynh đã quan tâm, đệ nhất định sẽ vượt qua sát hạch. Bối Bối cười, Đường Nhã hình mũi lên trời lên giọng: - Tiểu Hoắc, vì sư cũng ăn khá nhiều cá nướng của người, hôm nay sẽ tặng người một vật, đến lúc sát hạch sẽ có tác dụng. Nàng vừa nói xong liền đưa một bách bảo nang cho Hoắc Vũ Hạo: - Sau khi về phòng sắp xếp lại Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, chú ý một chút không được đánh vào nơi yếu hại. Còn nữa, sau khi vượt qua sát hạch người hãy chọn môn học chế tạo Hồn Đạo Khí, lúc đó ta sẽ dạy người một tuyệt học. -Cảm ơn lão sư Tiểu Nhã! Hoắc Vũ nhận lấy vật đó, cũng có thể đoán ra là vật gì. Vương Đông tò mò: - Lão sư Tiểu Nhã, trong sát hạch tân sinh có quy định không được dùng Hồn Đạo Khí mà! Đường Nhã tức giận: - Cái gì mà Hồn Đạo Khí? Người không nhớ Đường Môn chúng ta nổi danh dựa vào vật gì à? Sau khi trở lại ký túc xá, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều gỡ bách bảo nang ra. Thoáng cái hai người đều bị dọa cho hoảng sợ, toàn bộ đều là ám khí: phi châm, phi đao, thấu cốt đinh... hơn mười loại ám khí khác nhau, mỗi loại lại có hơn trăm cái, bách bảo nang này có thể xem như một kho ám khí. Đường Nhã biết Hoắc Vũ hạo không có tuyệt chiêu công kích đặc biệt nên chuẩn bị vật này cho hẳn, ba tháng trôi qua, Hoắc Vũ Hạo tu luyện các tuyệt học Đường

Môn đều có tiến bộ, đã bắt đầu nghiên cứu qua bách giải ám khí. Lúc này hẳn đã biết dùng hai ba thủ pháp, sử dụng các ám khí này cũng không có gì khó khăn, đối với những học viên tân sinh chỉ mới có một hai hồn hoàn thì những ám khí này vẫn có sức uy hiếp không nhỏ. Vương Đông nhìn đám ám khí bữu môi: - Lão sư tiểu Nhã rõ ràng khinh thường ta, có ta ở đây còn ai có thể động vào người.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 17: Lần đầu phối hợp - Song Khống (*)

Chương 17: Lần đầu phối hợp - Song Khống (*) (*) song khống ở đây là hai hồn sư hệ Khống Chế, ý chỉ Tiêu Tiêu và Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo im lặng một chút rồi nói: - Kiêu ngạo khiến người thụt lùi, khiêm tốn một chút. Vương Đông hừ lạnh một tiếng: - Người cảm thấy với Vũ Hồn kia, ta có thể khiêm tốn sao? - Ách...Đúng vậy a! Vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp kia mỗi lần xuất hiện đều rung động toàn trường, muốn khiêm tốn một chút cũng thật là không dễ dàng. Một đêm không lời, trôi qua trong sự tu luyện. Sáng sớm hôm sau, hai người ăn sáng xong lại đến Giáo Học lâu. Mới vừa vào, liền cảm nhận được một cỗ không khí nóng bỏng. Hôm qua đã chia tổ xong rồi, hôm nay là lúc ba học viên họp lại với nhau. Tiêu Tiêu đã đến từ sớm, vừa thấy hai người tiến vào, vội vàng vẫy vẫy tay cho bọn họ thấy. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông vừa bước đến, Tiêu Tiêu liền nói: - Buổi chiều sát hạch chính thức bắt đầu rồi, giờ nghiên cứu chiến thuật đi. Vương Đông đỉnh đạc nói: - Cần gì nghiên cứu nữa, một đường đánh tới là được. Tiêu Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu, nói: - Không dễ dàng như vậy đâu. Ta nghe nói, mỗi ban đều có một đội mũi nhọn do các học viên đặc biệt ưu tú nhất hợp thành, để tranh chức vô địch. Bọn hắn cũng khá là khó đối phó. Chúng ta nhất định phải phối hợp ăn ý mới có cơ hội. Vương Đông còn muốn nói cái gì, lại bị Hoắc Vũ Hạo ngăn cản: - Vương Đông, nghiêm túc đi, nếu không ta sẽ xin Chu lão sư đổi đội mới. Tiêu Tiêu không biết có phải vì hôm qua bị Vương Đông cự tuyệt mà có chút hận thù hay không, lập tức

phụ họa nói: - Đúng vậy, tự tin thái quá chính là tự đại. Vương Đông hừ một tiếng, lại không nói thêm gì nữa. Hoắc Vũ Hạo một tay khoát vai của hắn, nói: - Được rồi, đừng nóng giận. Chúng ta cứ phối hợp cho tốt đã, sau này muốn chiến thắng các đối thủ trong sát hạch không phải càng thoải mái sao? Để xem, trước tiên, mỗi người nói về năng lực sở trường của mình đi. Mặc dù cả lớp đã cùng nhau huấn luyện trong ba tháng, nhưng đây chỉ là rèn luyện cùng một chỗ, còn khi tu luyện đều là một mình tự tiến hành, thậm chí có người còn không biết Vũ Hồn của những người khác là cái gì. Hoắc Vũ Hạo nói: - Để ta nói trước. Vũ Hồn của ta có thuộc tính tinh thần, kỹ năng là Tinh Thần Tham Trấn Cộng Hưởng, trong phạm vi mười thước có động tĩnh gì đều có thể cho các người biết để cẩn thận, đồng thời còn có một chút tác dụng đoán trước được động tĩnh của địch nhân. Vương Đông nói: - Ta là Cường Công hệ Chiến Hồn Sư, công kích xa gần đều được, còn có thể phi hành. Hắn mặc dù có chút tự đại, nhưng quả thật là có tiền vốn để tự đại. Bất luận là tu vi hồn lực, hồn kỹ hay vũ hồn, hắn đều có thể nói là số một trong những người bạn cùng lứa tuổi. Chỉ riêng việc hồn hoàn thứ hai là Thiên niên Hồn Hoàn, chỉ sợ là cả học viện này cũng không có người nào có thể so sánh được. Tiêu Tiêu gật gật đầu, nói: - Vũ Hồn của ta là Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh, công phòng nhất thể, có một chút tác dụng không chế chiến trường. Tác dụng chính là khiến địch nhân sinh ra cảm giác sợ hãi, kỹ năng này sẽ khiến đối phương bị choáng, đồng thời sinh ra hiệu quả công kích. Vũ Hồn thứ hai của ta là Tiêu, Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu, lấy phụ trợ không chế làm chủ. Trước mắt vũ hồn thứ hai của ta chỉ có một hồn hoàn là Bách niên Hồn Hoàn, khi chiến đấu có thể làm chậm lại tốc độ của đối thủ. Vương Đông có chút ngạc nhiên hỏi: - Vũ Hồn phụ trợ của người không phải là tăng phúc cho người của mình sao? Tiêu Tiêu có chút đắc ý cười, nói: - Không phải. Đôi khi, làm suy yếu đối thủ so với tăng phúc cho chính mình hiệu quả tốt hơn. Người đến lúc đó sẽ biết. Bất quá, Vũ Hồn thứ hai của ta sẽ không dễ dàng vận dụng, chúng ta che dấu một ít thực lực sẽ tốt hơn. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều ý thức được một vấn đề, Tiêu Tiêu chỉ sợ còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của bọn họ nữa. Bọn hắn còn không biết là, nếu Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu cùng phối hợp, hai hồn sư

Khống Chế hệ sẽ bộc phát ra lực khống chế kinh người. - Rầm! Rầm! Rầm! Ba tiếng động vang lên, ngay sau đó, cả lớp lập tức im phăng phắt, thậm chí có thể nghe thấy tiếng ruồi vỗ cánh bay. Chu Y đứng ở cửa phòng học, tay phải buông xuống, tiếng động vừa rồi chính tiếng bà gõ cái thước giáo viên vào cửa lớp. Chu Y vẫn mang vẻ mặt lạnh như băng, từ từ đi lên bục giảng. - Ta đã báo danh sách các đội dự thi rồi. Chiều nay, sát hạch sẽ chính thức bắt đầu. Thi đấu vòng tròn mười trận, các người sẽ không gặp phải nhau, chỉ biết là sẽ gặp đệ tử lớp khác. Ta chỉ muốn nói một điều duy nhất, ai ngăn cản các người thông qua sát hạch, thì đánh chết mợ nó. Được rồi, tất cả giải tán đi, buổi chiều tập hợp tại khu sát hạch. Nói xong, vị lão thái thái này lạnh lùng quay đầu bước đi. Vương Đông thấp giọng quay sang nói với Hoắc Vũ Hạo: - Người không cảm thấy là Chu lão thái thái càng ngày càng anh tuấn sao. Hoắc Vũ Hạo nhìn hẩn một cái, nói: - Không phải anh tuấn, mà là khí phách. Tiêu Tiêu đứng bên cạnh đi tới, cười hì hì, nói: - Cái này gọi là khí thế. Đi thôi, chúng ta tìm một chỗ tập dợt một chút đi, nếu không buổi chiều phối hợp sao được? Hoắc Vũ Hạo không đợi Vương Đông mở miệng lập tức liền gật đầu đồng ý. - Vương Đông, nếu sau này người còn muốn ăn cá nướng thì trong quá trình sát hạch này, tất cả đều phải nghe theo phân phó của chúng ta. Người có đồng ý không? - Ách... Vương Đông nhìn thấy ánh mắt hết sức kiên định của Hoắc Vũ Hạo, vẻ mặt đau buồn nói: - Hoắc Vũ Hạo, người đây là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Hoắc Vũ Hạo không để ý nói: - Người có thể lựa chọn không ăn. Vương Đông do dự trong chốc lát, cuối cùng khuất phục nói: - Ta nhịn, nghe lời của người vậy. Bất quá, sau này quét dọn phòng ngủ người phải làm. Hoắc Vũ Hạo vẻ mặt khinh bỉ nói: - Ba tháng nay người có quét dọn phòng sao? - Cái này... Vương Đông trần trối không biết nói gì: - Xem như người lợi hại. Tiêu Tiêu hiện tại giống như đã hoàn toàn đứng về phía Hoắc Vũ Hạo, buột miệng cười, nói: - Lười biếng là một loại tội ác. Vương Đông đột nhiên nói ra một câu, khiến cho tiểu cô nương Tiêu Tiêu này mặt cười tai đỏ: - Tiêu Tiêu đồng học, đừng mê luyện ka, ka chỉ là một truyền thuyết () - Người... Tiêu Tiêu nâng tay chỉ vào mặt Vương Đông, vẻ mặt tức giận, thậm chí còn mang theo vài phần ủy khuất. - Được rồi, được rồi. Không phải nói cần tập

dợt sao? Chúng ta mau đi thôi. Ta thấy, chúng ta ra ngoài học viện đi. Bên ngoài học viện có không ít rừng cây, đỡ phải bị người khác quấy rầy. Vương Đông hướng Tiêu Tiêu thè lưỡi, xoay người bỏ chạy. Hoắc Vũ Hạo khuyên giải an ủi Tiêu Tiêu vài câu, nàng lúc này mới nín khóc mà cười, hai người đuổi theo Vương Đông. Chạy theo đường mòn Hồ Bờ ra khỏi học viện. Ở bên ngoài học viện Sử Lai Khắc muốn tìm một chỗ an tĩnh rất dễ dàng, nơi này tuy rằng bốn phương thông suốt có không ít đường lớn, nhưng hai bên đường rộng rãi cũng có rất nhiều cây cối. Có một ít là sinh trưởng tự nhiên, có chút là do con người gieo trồng. Ba người ở trong rừng cây, tìm một chỗ đất trống tương đối bằng phẳng, Vương Đông hỏi: - Chúng ta tập đợt như thế nào? Hay là mỗi người xuất hồn kỹ ra à. Tiêu Tiêu lập tức nói: - Nói vậy là có ý gì. Tập đợt hiển nhiên là đối kháng mới có hiệu quả tốt nhất. Người là Cường Công hệ Chiến Hồn Sư, vậy người một bên, ta và lớp trưởng một bên. Chúng ta đánh một trận nào. - Hai người các người đánh với ta? Vương Đông nâng lên tay phải, ngón trỏ lắc lắc, phe phẩy nói: - Các người, một chút cơ hội đều không có a! Tiêu Tiêu không chút nhân nhượng, cười lạnh nói: - Chưa thử sao biết được? Bất quá người là Chiến Công hệ Chiến Hồn Sư, nếu đấu với hai chúng ta thì phải có khoảng cách chứ, để coi, ba mươi thước đi. Hoắc Vũ Hạo đứng bên cạnh nghe hai người đấu khẩu, càng lúc càng phát hiện Tiêu Tiêu này cũng thật thông minh, tinh thần dò xét của hắn có thể sử dụng độ khoảng năm mươi thước, Tiêu Tiêu lại chọn ba mươi thước, thế thì Vương Đông dù công hay thủ gì cũng nằm trong phạm vi dò xét của hắn. Vương Đông đáp ứng không chút suy nghĩ. Tiêu Tiêu lại nói: - Người có thể bay, còn chúng ta thì không, cái này chỉ là giao lưu thôi, người đừng có mà thua rồi bay trốn đi đấy. Vương Đông tùy ý nói: - Ta không bay cao hơn năm thước là được chứ gì. Được rồi, bắt đầu đi. Nói xong hắn liền lập tức lùi về sau. Tiêu Tiêu quay sang nói với Hoắc Vũ Hạo: - Lớp trưởng, chúng ta chơi "thả điều" đi. Người dùng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng phụ trợ cho ta, chúng ta cho tên kia một võ ra trò. Trước khi đến học viện Sử Lai Khắc, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không biết cái gì gọi là "thả điều", nhưng giờ thì dĩ nhiên phải rõ, "thả điều" ý nói một loại chiến thuật vừa đánh vừa lui. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Được, ta phối hợp với người. Hắn

cũng muốn biết rốt cục thực lực của Vương Đông và Tiêu Tiêu đã đến trình độ nào rồi. Ba tháng nay, hẳn chưa từng thấy Vương Đông sử dụng kỹ năng thật sự của vũ hồn. Bất quá hẳn biết, Vương Đông tuy hơi kiêu ngạo, nhưng cái đấy cùng lắm chỉ gọi là tự tin chứ chẳng phải là tự đại. Có thực lực tất nhiên có quyền tự tin. Hai bên nhanh chóng giãn khoảng cách ra, thoáng cái Vương Đông đã đi đến dựa vào cây đại thụ cách hai người Hoắc Vũ Hạo ba mươi thước, sau đó hẳn nhìn hai người rồi phất phất tay, ý nói bản thân đã sẵn sàng, có thể bắt đầu. Tiêu Tiêu đứng bên cạnh Hoắc Vũ Hạo, nàng có dáng người nhỏ xinh, thậm chí trong lớp có thể gọi là một mỹ nữ. Nàng quay nhìn Hoắc Vũ Hạo, khẽ gật đầu. - Lớp trưởng, giúp ta. - Được. Lúc này Tiêu Tiêu mới quay sang hướng Vương Đông, hô: - Bắt đầu. Dứt lời nàng liền phóng ra vũ hồn của mình. Từ dưới chân nàng xuất hiện hai cái hồn hoàn màu vàng, hóa ra nàng cũng là một Đại Hồn Sư trên cấp hai mươi, thấy thế Hoắc Vũ Hạo âm thầm xấu hổ. Hai hồn hoàn của Tiêu Tiêu sau khi xuất hiện cũng không có biến hóa gì, trên đỉnh đầu nàng xuất hiện một quang sáng màu đen xoay tròn, dần dần hóa thành hình một tiểu đỉnh ba chân dài đường kính chừng một thước. Đúng là vũ hồn của Tiêu tiêu, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh. Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo cũng được phóng ra, Tiêu Tiêu nhìn hồn hoàn màu trắng dưới chân hẳn khẽ giật mình, khó trách lớp trưởng liều mạng tu luyện như thế, thiên phú đúng là hơi kém a! Nhưng, giây lát sau đó, nàng lại kinh hãi trước tác dụng từ hồn kỹ của Hoắc Vũ Hạo. Lấy hai người họ làm trung tâm, mọi vật xung quanh phạm vi mười thước đều xuất hiện rõ ràng trong đầu, hơn nữa, mọi thông tin đều tự động truyền vào đầu nàng, không cần phải làm gì cả. Tiêu Tiêu chấn động nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo, còn Vương Đông ở bên kia đã muốn xuất chiêu rồi. Bề ngoài Vương Đông có vẻ coi thường hai người bọn họ, nhưng thực tế dù chỉ một chút suy nghĩ khinh thường hẳn cũng không có, bởi vì hồn kỹ của Hoắc Vũ Hạo hẳn đã từng thử qua rồi. Nháy mắt, đôi cánh mỹ lệ xuất hiện sau lưng Vương Đông, khắp người hẳn được một tầng ánh sáng màu xanh đậm bao phủ. Đôi cánh kia phát ra luồng ánh sáng rực rỡ tạo thành một chữ V thật lớn. Đồng thời, hai hồn hoàn, một vàng một tím cũng từ dưới chân hẳn bay lên, vũ hồn Quang Minh Nữ Thần

Điệp, xuất hiện. Hắn khẽ nhích người rồi vọt thẳng về trước, hồn lực không ngừng đổ vào hai cánh, tốc độ của hắn càng lúc càng tăng. Đây cũng không phải hồn kỹ, chỉ là một trong những đặc tính vốn có của Quang Minh Thần Điệp thôi, bởi vậy có thể nói, vũ hồn này mạnh mẽ biết nhường nào. Tích tắc sau Vương Đông đã đi được hai mươi thước, có thể nói rất gần hai người Hoắc Vũ Hạo rồi. Có thể tưởng tượng thế này, một Cường Công hệ Chiến Hồn Sư đối diện với hai hồn sư Khống Chế hệ không có khả năng cận chiến, kết quả thế nào? Không cần xem cũng rõ. Cũng trong lúc này, một loạt các tin tức về Vương Đông không ngừng truyền về đại não của Tiêu Tiêu và Hoắc Vũ Hạo, nào là quỹ tích di chuyển, biến hóa của cơ thể, biến hóa của vũ hồn, thậm chí hồn lực trong cơ thể hắn đang vận chuyển như thế nào cũng có thể mơ hồ thấy được. Tiêu Tiêu lúc này không chút bối rối, Hoắc Vũ Hạo dựa vào hồn hoàn màu trắng mà có được kỹ năng như thế đã khiến nàng rất vui rồi, nàng thấy Vương Đông di chuyển thì cũng bắt đầu có hành động. Tay phải nàng chỉ về hướng Vương Đông, cái đỉnh trên đầu nàng lập tức rực sáng vọt thẳng đi, nó cũng chẳng bay về hướng Vương Đông mà là con đường hắn phải đi qua. Đồng dạng, nàng cũng chưa sử dụng đến hồn kỹ, đây là một trong những kỹ năng vốn có của vũ hồn kia. Vương Đông lúc này hết sức khó chịu, cái thứ kia bay đến đúng nơi mà hắn phải vượt qua, rõ ràng là nhờ tinh thần dò xét của Hoắc Vũ Hạo, nếu không Tiêu Tiêu làm sao phán đoán chính xác đến vậy. Lúc này hắn đành khẽ rút cánh bên trái vào rồi lách người định thay đổi phương hướng, nhưng không ngờ cái đỉnh màu đen kia nháy mắt cắt ngang, chắn trước mặt hắn. Dự đoán tương lai. Tiêu Tiêu theo bản năng quay sang nhìn Hoắc Vũ Hạo, nhờ tinh thần dò xét của hắn mà nàng chẳng cần phải nhìn đến hành động của Vương Đông nữa, mọi chuyện từ phức tạp trở thành đơn giản một cách thần kỳ. Vương Đông cố gắng bức phá, hai cánh không ngừng biến đổi, cũng tăng tốc lên vài lần, nhưng dưới tinh thần dò xét, những chuyện này Hoắc Vũ Hạo đều phát hiện được. Vương Đông cực kỳ bức bối, nhin không được hét lên. - Hoắc Vũ Hạo, tên chết tiệt kia, được rồi, ta tránh không được thì trực tiếp phá nó thôi. Hắn vừa nói xong, hồn hoàn thứ nhất dưới chân hắn liền lóe sáng, hai mắt Hoắc Vũ Hạo cũng lập tức sáng ngời, thông qua tinh thần

dò xét hăn có thể cảm nhận được, hồn lực trong cơ thể Vương Đông đột nhiên bùng nổ như nước sôi cuộc trào, điên cuồng rót vào đôi cánh sau lưng. Đôi cánh kia bắt đầu không ngừng to lên. Đôi cánh sau lưng hăn lúc này đã hoàn toàn biến thành màu xanh thẳm, mà hoa văn màu vàng bên trên không ngừng khuếch tán ra ngoài, nháy mắt đã hình thành một vòng bảo hộ màu vàng cực kỳ chói mắt. Sắc mặt Tiêu Tiêu khê biến, cô bé thông qua Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo cũng cảm nhận được biến hóa của Vương Đông. Vương Đông giơ hai tay lên nắm lấy phần đầu của hai cánh, rồi đột nhiên, phần trước của đôi cánh tách ra hòa cùng hoa văn ánh kim hóa thành hai thanh trát đao (dao cắt cỏ), cả người hăn bật lên cao, hai tay vung đao bổ về phía Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh. Đây cũng giống như hăn từng nói, mềm mại cũng có thể hóa thành cứng rắn được. Nhưng, tiếc là hăn đã quá coi thường sự phối hợp của Tiêu Tiêu và Hoắc Vũ Hạo. Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh không hề ở yên đấy đợi đòn tấn công của hăn mà nhanh chóng lui trở về hai thước, sau đó đợi hăn xuất chiêu rồi lập tức đánh thẳng vào đôi cánh của hăn. Một tiếng "Rầm" thật lớn vang lên, cả người Vương Đông bị đánh bay về sau hơn mười thước, còn Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh vẫn yên ổn đứng trong không trung. Vương Đông thật sự không thể hiểu nổi, thực lực của hăn rõ ràng hơn xa hai người kia, cố gì mà không có chút biện pháp tấn công trúng họ? Đột nhiên, hai mắt hăn sáng lên, lập tức lui nhanh về sau, thoáng cái cách hai người Hoắc Vũ Hạo hơn hai mươi lăm thước. Ra khỏi phạm vi dò xét. - Hắc Hắc, Hoắc Vũ Hạo, để coi người làm sao dò xét ta được nữa. Ta cũng có cách công kích từ xa mà. Hăn vừa nói xong, hồn hoàn thứ hai liền sáng lên. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói: - Người quên ta có khả năng hạn chế phạm vi kéo dài khoảng cách sao? Hiện tại ta đã có thể dò xét trên một trăm thước rồi, nếu người nhắm bản thân có thể công kích vượt xa khoảng cách đó thì ra tay, còn không thì thế nào ta với Tiêu Tiêu cũng có thể ngăn cản kịp. Hoặc là, người có năng lực phá vỡ Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của Tiêu Tiêu, mà quên, Tiêu Tiêu vẫn còn một vũ hồn nữa, thứ này cũng không phải vô dụng đâu nha. Vương Đông ngẩn người, đúng a! Hồn hoàn thứ hai của hăn tuy có thể công kích tầm xa nhưng chưa thể vượt qua một trăm mét, mà càng xa uy lực càng yếu, huống chi Hoắc

Vũ Hạo hoàn toàn có đủ thời gian phụ trợ cho Tiêu Tiêu. Bất quá, trong lòng nghĩ vậy mà ngoài miệng hắn vẫn ương bướng nói: - Công kích từ xa của ta dù sao cũng có thể công kích trên phạm vi lớn, các người có phát hiện cũng vô dụng. Tiêu Tiêu cười nói: - Vương Đông, người đừng có đắc ý. Đừng quên, ta còn chưa sử dụng hồn kỹ nữa. Người có biết hồn kỹ của Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh là gì không? Ta nói thẳng luôn, một chọi một người chưa chắc là đối thủ của ta nữa. Cho dù cái công kích của người mạnh đến chừng nào hai người chúng ta cũng dư sức tránh né. Người xem đây. Cô bé vừa nói vừa giơ tay chỉ một cái về phía Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh, nhất thời, cái đỉnh kia khẽ run run, ngay sau đó chia ra làm ba mảnh rồi nháy mắt bay về phía trên đầu hai người, ba mảnh phân biệt ba hướng khác nhau, hồn hoàn thứ nhất của Tiêu Tiêu cũng sáng lên. Lúc này, sắc mặt của Vương Đông lẫn Hoắc Vũ Hạo đều biến đổi. Vũ hồn kia thật cường đại, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh tách ra làm ba cũng chỉ là một kỹ năng của nó, sau khi tách ra còn một ít dao động năng lượng, đấy mới chân chính là thứ có tác dụng công kích. Hoắc Vũ Hạo nhờ tinh thần dò xét lập tức cảm nhận được sự khủng bố của nó. Về mặt Vương Đông nháy mắt liền khôi phục bình thường. - Thôi, hai người các người liên thủ đúng là ta không đánh lại. Bất quá, Tiêu Tiêu, một chọi một, người chắc chắn không phải là đối thủ của ta. Nhưng, xét trường hợp những người có tu vi ngang bằng nhau, ai được Hoắc Vũ Hạo phụ trợ thì người đó thắng chắc, cái kỹ năng kia hoàn toàn không chừng cho người ta chút đường sống. Trừ phi có tu vi cao hơn gấp nhiều lần, trực tiếp nghiền nát nó mới được. Tiêu Tiêu tuy rằng nghe Vương Đông nói mình không phải đối thủ của hắn có chút không phục, nhưng hai câu sau, cô bé hoàn toàn đồng ý, gật đầu nói: - Ừ. Nếu có lớp trưởng phụ trợ thì mọi hành động của chúng ta dễ dàng hơn nhiều. Lớp trưởng, kỹ năng này của người thật cường đại a! Được phối hợp chiến đấu với người rất là thoải mái. Thật ra ban nãy ta thấy hồn hoàn màu trắng của người, ta cũng có chút coi thường, cho ta xin lỗi. Nàng vốn là một cô bé thẳng thắn, trong lòng nghĩ thế nào thì nói thẳng thế đấy, không chút dài dòng. Hoắc Vũ Hạo chìa tay phải về hướng Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu cười cười, cũng đặt tay phải của mình lên trên, Vương Đông đi tới, cũng đặt lên tay

phải của hãn. Hoắc Vũ Hạo nói: - Từ giờ trở đi, chúng là đồng đội của nhau. Lần sát hạch này, chúng ta phải đạt quán quân. - Phải đạt quán quân. Ba người đồng thanh hô to một tiếng, mỗi quan hệ của cả ba bất tri bất giác tiến thêm một bước, lúc này người vui vẻ nhất chính là Tiêu Tiêu, cuối cùng cô bé cũng được hai người bạn của mình thừa nhận. Có thể nói, trong giới hồn sư, có thực lực thì lúc nào cũng dễ dàng nói chuyện hơn. Khu vực sát hạch của Sử Lai Khắc học viện nằm ở phía bên trái của hệ Vũ Hồn, tiếp giáp với Đấu Hồn Khu. Khu vực này so với Đấu Hồn Khu thì lớn hơn nhiều, đối với các đệ tử ngoại viện, nơi này là nơi vui chơi của các thiên tài và cũng là ác mộng của những đệ tử yếu kém. Hàng năm tại đây có không ít đệ tử bị loại bỏ vì không thể thông qua sát hạch. Sát Hạch Khu có dạng hình quả trứng, không giống như Đấu Hồn Khu có dạng như sân vận động, bên trong ấy hoàn toàn là một mảnh đất trống. Bên ngoài có dây tường thành thấp bao vây, bên trong được phân ra thành nhiều khu vực, những vách ngăn này có thể di chuyển nên bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi diện tích của từng khu. Từ trước đến nay, sát hạch tân sinh bao giờ cũng là cuộc sát hạch có nhiều khu vực nhất, bởi vì số lượng tân sinh không chỉ nhiều mà đa số khoảng cách công kích của bọn họ đều có hạn, lúc kiểm tra cũng không cần diện tích quá lớn. Cả khu sát hạch diện tích chừng hai vạn thước vuông, lúc này nó đã bị chia thành năm mươi khu vực, mỗi khu vực chừng bốn trăm thước vuông được chia làm hai bên. Đối với những học viên chỉ có một hai hồn hoàn, thế này đã đủ rồi. Buổi sáng thì chia tổ, buổi chiều sát hạch chính thức bắt đầu, nói đúng ra thì cũng chưa hẳn là chính thức bắt đầu, hiện giờ tập trung ở đây chỉ để các học sinh thích ứng một chút. Mỗi khu vực đều có một lão sư phụ trách, các tổ bắt đầu rút thăm bắt cặp, mọi thứ đều phải đảm bảo không để hai tổ cùng lớp chiến đấu với nhau. Trừ lớp Một ban Tân Sinh có hai mươi tổ, các lớp còn lại đều trên ba mươi, vì bình thường trừ phi có đệ tử thật yếu kém nếu không hiếm lắm mới có người bị khai trừ, các lão sư đều cố gắng cho bọn họ một cơ hội tham gia kỳ sát hạch này. Tổng kết lại đợt sát hạch có đúng 310 tổ, cũng chính là 930 người, cuối đợt sát hạch chỉ giữ lại 150 tổ, 450 học viên này mới chính thức là đệ tử năm nhất của học viện Sử Lai Khắc, tất cả những người còn lại đều bị khai

trừ. Học tập ở học viện Sử Lai Khắc chính là một quá trình chiến đấu kịch liệt và đầy tàn khốc, nhưng cũng nhờ thế, tiềm lực của mỗi học viên đều được bộc lộ dưới sự cố gắng không ngừng của họ, do đó, uy danh của học viện suốt vạn năm qua không luôn được duy trì và ngày càng ngày càng phát triển. Trong năm mươi khu vực tiến hành khảo hạch tân sinh, mỗi khu vực có sáu hoặc bảy tổ, mỗi tổ luân phiên đấu với nhau, sau đó lại chia lại một lần nữa, đủ mười lần đấu thì thôi. Ba người Hoắc Vũ Hạo được phân đến khu vực 33, cả ba ăn cơm trưa xong rồi về ký túc xá mình tưởng một lúc mới đi tìm khu vực của mình, mỗi khu vực đều có kí hiệu riêng nên ba người bọn họ rất dễ dàng tìm được. Lúc này tất cả các đệ tử lớp khác đã đến đông đủ, nhìn quanh ai ai cũng đầy vẻ hồi hộp, dù sao ở đây chỉ toàn những đứa trẻ mười một mười hai tuổi, mọi thứ với chúng đều vẫn rất đơn thuần. Sau cuộc sát hạch này, rất có thể chỉ có một nửa số người ở đây có thể ở lại, đối mặt với một cuộc chiến liên quan đến tương lai của bọn chúng, làm sao bọn chúng không lộ ra địch ý cho được. - Tất cả các học viên tân sinh chú ý, tất cả các học viên tân sinh chú ý, còn mười phút nữa là bắt đầu sát hạch, đề nghị tất cả tập trung đến Sát Hạch Khu, đến trễ xem như bỏ cuộc. Một giọng nói vang lên trên loa phát thanh, thanh âm này truyền khắp ngõ ngách của ngoại viện, vẻ mặt các đệ tử tân sinh lập tức trở nên nghiêm túc, sắp bắt đầu sát hạch, ai dám nói không lo lắng chứ? Hoắc Vũ Hạo nắm chắc nắm tay, thỉnh thoảng vô giác sờ sờ Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ ở bên hông, sát hạch không cho phép sử dụng hồn đạo khí nhưng vũ khí thì có thể, mà ám khí đồng dạng cũng được liệt vào một loại vũ khí. Như thế có nghĩa hồn sư rất hạn chế trong việc sử dụng vũ khí, còn hồn đạo khí thì ngoại lệ, nhưng Hoắc Vũ Hạo là ai, một đệ tử Đường Môn làm sao bị vấn đề này làm khó chứ. Vương Đông khoát vai Hoắc Vũ Hạo, nghiêng người sang nói nhỏ: - Bình tĩnh, thả lỏng đi, chuyện nhỏ thôi mà. Lúc này Tiêu Tiêu cũng không mở miệng mắng Vương Đông kiêu ngạo nữa mà khẽ gật đầu với Hoắc Vũ Hạo. Sau lần luận bàn ban nãy, mặc dù Vương Đông chưa bộc lộ hết thực lực nhưng câu nói cuối cùng của hắn hết sức tự tin, nên nàng biết, tu vi của hắn tuyệt đối không dưới mình, hơn nữa còn cái kỹ năng thần kỳ của lớp trưởng, nhìn khắp đệ tử tân sinh, còn ai có thể là đối thủ của bọn

họ. Hoắc Vũ Hạo thấp giọng nói: - Chúng ta phải là quán quân. Tiêu Tiêu và Vương Đông cũng đồng thời gật đầu, ba người chồng tay lên nhau vỗ mạnh một cái. Cả ba tuy còn bé nhưng đều biết rõ muốn thông qua sát hạch này rất đơn giản nhưng muốn đạt quán quân, quan trọng nhất phải đoàn kết. Bởi vậy, vẻ kiêu ngạo của Vương Đông cũng đã giảm xuống rất nhiều. Sát hạch tân sinh rất quan trọng, nên việc thông báo trên loa phóng thanh cũng là cho có thôi, tất cả đệ tử đã sớm tập trung đầy đủ tại khu vực của mình rồi. Lúc này, một lão sư tầm bốn mươi tuổi bước vào khu vực 33, tướng mạo của người này hết sức bình thường, trên người cũng không tỏa ra khí thế kinh người nữa, trên mặt lúc nào cũng có nụ cười, có vẻ rất thân thiện, so với Chu Y, có thể nói là một trời một vực. Người này lướt mắt đếm số lượng đệ tử rồi mỉm cười gật đầu nói: - Tốt lắm, ở đây có tổng cộng 6 tổ, tất cả đã đến đông đủ vậy thì để ta giới thiệu trước, ta tên Vương Ngôn, là lão sư sẽ trông coi sát hạch ở khu vực 33 trong hai ngày tới. - Chào Vương lão sư. Các học viên vội vàng khom người thi lễ với hân. Vương Đông cười cười nói. - Không cần như thế, từ trước tới nay phong cách dạy của ta luôn coi các học viên như bằng hữu của mình, từ giờ đến khi chấm dứt sát hạch, các người đều là tiểu bằng hữu của ta. Cho nên, ta không hy vọng thấy bất cứ ai bị đả thương. Sát hạch này tuy quyết định các người có thể ở lại hay không nhưng ta nhắc lại một lần nữa, đây là sát hạch, tuyệt đối không được giết người, thậm chí đánh tàn tật cũng không. Nếu không ta chỉ có thể mời người ấy ra khỏi đây và báo cáo chuyện ấy lên học viện. Vị lão sư này không nói rõ nếu phạm phải lỗi này sẽ bị trừng phạt gì, nhưng những đệ tử bên dưới đều là người thông minh, lập tức hiểu rõ ý hân rồi gật gật đầu. Vương Ngôn mỉm cười nói. - Vậy thì giờ chúng ta bắt đầu thôi. Bắt đầu sớm kết thúc sớm, còn trẻ tuổi thì luôn sốt sắng a. Vừa nói hân vừa mở một sắp văn kiện, nhìn nhìn một chút rồi ngẩng đầu lên nói: - Vòng thứ nhất, trận đầu tiên, lớp Một ban Tân Sinh: Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, Tiêu Tiêu; lớp Ba ban Tân Sinh: Âu Dương Tuấn Dật, Trần Tuấn Phong, Triệu Hạo Thần. Các người vào sân đấu đi, mỗi tổ một bên. Khi nào ta hô bắt đầu thì các người có thể phóng xuất vũ hồn. Vào đi. Ở khu vực 33 này có 6 tổ, vậy thì sẽ có 3 trận đấu, nhưng bọn hân không ngờ ba người họ lại là người

mở màn, cả ba liếc mắt nhìn nhau một cái rồi tiến vào sân, đi về phía Tây Bắc. Ba người đứng ba nơi nhưng không phải tùy tiện, Vương Đông đứng trước, kế đến là Tiêu Tiêu, Hoắc Vũ Hạo đứng sau cùng. Còn bên kia, dĩ nhiên phải chọn góc còn lại là phía Đông Nam rồi. Ba học viên của lớp Ba ban Tân Sinh này đều là nam sinh, diện mạo cũng không tệ, dáng người cao lớn, đặc biệt là Âu Dương Tuấn Dật, tuy nếu so với Vương Đông còn nhiều chênh lệch nhưng hẳn lại cường tráng hơn nhiều. Trần Tuấn Phong bên cạnh, người cũng không thấp nhưng gầy gò ốm yếu, phía sau cùng là Trần Hạo Thần mập mạp, cái bụng tròn vo, nụ cười phúc hậu. Thấy hai bên đã chuẩn bị xong, Vương Ngôn lão sư gật đầu nói: - Sát hạch - Bắt đầu. Hai bên nháy mắt đều phóng ra vũ hồn của mình, Hoắc Vũ Hạo đứng phía sau cố gắng khống chế tinh thần dò xét chỉ bao trọn lấy sân thi đấu này thôi. Tiêu Tiêu phóng ra Tam Sinh Trấn Hồn Đình còn Vương Đông thì trực tiếp hơn, bật người bay lên không trung, đôi cánh màu lam ánh kim sau lưng rực rỡ chói sáng, bất luận là đối thủ hay lão sư phụ trách giám sát trận đấu đều giật mình, lắp bắp kinh hãi. Bởi vì, đôi cánh kia thật sự quá đẹp, làm cho Tiêu Tiêu và Hoắc Vũ Hạo phía sau hoàn toàn lu mờ. Ba đối thủ của bọn họ cũng không chịu thua kém, vũ hồn đều đã sẵn sàng...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 18: Khu ba mươi ba, ba đấu ba

Chương 18: Khu ba mươi ba, ba đấu ba Triệu Hạo Thần đứng ở sau cùng hét lớn một tiếng: - Đùi gà lớn của ta, mau tới đây. Từ dưới chân hắn, một hồn hoàn màu vàng bập bênh hiện ra, trên tay hắn xuất hiện hai luồng sáng nhấp nháy, rồi nháy mắt sau, hóa thành hai cái đùi gà thật to. Hắn nhanh chóng đưa cho hai người phía trước. Cả Âu Dương Tuấn Dật lẫn Trần Tuấn Phong đều đã phóng thích ra Vũ Hồn, hai người nhanh chóng nhận lấy cái đùi gà, cắn một miếng rồi nhai ngấu ngiến. Thực Vật hệ Vũ Hồn? Đây là lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy một Thực Vật hệ Vũ Hồn, nhưng mà không biết tác dụng của cái đùi gà kia là gì? Triệu Hạo Thần chỉ có một hồn

hoàn, nhưng là Bách niên Hồn Hoàn, có lẽ hiệu quả cũng không tệ. Bộ dạng gặm đùi gà của Âu Dương Tuấn Dật và Trần Tuấn Phong thật sự là có chút cổ quái, khiến Tiêu Tiêu không khỏi bật cười. Suýt nữa thì không kiểm soát được Tam Sinh Trấn Hồn Đình đang phiêu phù ở trên đỉnh đầu. Tích tắc sau, Âu Dương Tuấn Dật và Trần Tuấn Phong đồng thời xuất thủ, hai người tuy một người là Thú Vũ Hồn, một người là Khí Vũ Hồn, nhưng đều là Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư. Vũ hồn của Âu Dương Tuấn Dật là Kiếm Uế Phong Điều, sau khi phóng thích vũ hồn, trên tay hắn lập tức xuất hiện một cái gai nhọn. Vũ hồn của hắn là một loài chim, nhưng mà tu vi chưa đạt tới cảnh giới xuất hiện hai cánh. Từ điểm này có thể nhìn ra, Vũ Hồn của hắn có chênh lệch rất lớn đối với Vương Đông. Vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông, ngay ban đầu đã có cánh, đó mới là dạng vũ hồn cao cấp nhất. Còn vũ hồn của Trần Tuấn Phong là một thanh nhuyễn kiếm, ba người bọn họ tuy là hồn sư có một hồn hoàn, nhưng hồn hoàn của bọn họ đều là Bách niên Hồn Hoàn màu vàng rực rỡ, trong đó thực lực của Âu Dương Tuấn Dật mạnh nhất, tu vi đã đạt đến cấp mười chín, còn Trần Tuấn Phong là cấp mười tám. Triệu Hạo Thần bởi vì là Hồn Sư Thực Vật Hệ, nên tu vi tăng tương đối chậm, chỉ có cấp mười bảy. Sau khi hai gã Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư ăn xong đùi gà, lập tức như mũi tên đồng thời đánh về phía Vương Đông, tốc độ cực nhanh khiến cho Vương Đông cũng phải lắp bắp kinh hãi. Nhưng mà trong nháy mắt hắn đã nhận ra, hai người này vừa ăn đùi gà xong, có lẽ nhờ thế tốc độ mới được tăng lên như vậy! Lúc này không chỉ bọn hắn nhận ra mà cả những người đứng xem đều đoán được đùi gà của Triệu Hạo Thần có tác dụng phụ trợ tăng tốc, chắc chắn bọn họ muốn dùng tốc độ, tốc chiến tốc thắng. Đáng tiếc, đối thủ của bọn họ lại là ba người Hoắc Vũ Hạo, bởi vì với tinh thần dò xét, cái bọn họ không sợ nhất chính là tốc độ. Đáy mắt Hoắc Vũ Hạo lóe sáng ánh kim, cả sân thi đấu lập tức xuất hiện dưới dạng lập thể ở trong đầu Vương Đông. Tốc độ của Âu Dương Tuấn Dật và Trần Tuấn Phong mặc dù nhanh, nhưng quỹ tích phi hành, phương thức vận chuyển hồn lực, phương hướng bùng nổ hồn kỹ và sơ hở của bọn họ đều đã xuất hiện trong đầu Vương Đông. Rốt cục Vương Đông cũng cảm nhận sự thoái mái mà Tiêu Tiêu nói khi ban

sáng cô bé phối hợp với Hoắc Vũ Hạo. Âu Dương Tuấn Dật và Trần Tuấn Phong định bất ngờ tấn công vào một mình Vương Đông, giải quyết tên này trước rồi xử lý Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu sau, bọn họ tin chắc hai người kia không thể nào cứu viện kịp. Tay trái của Âu Dương Tuấn Dật phủ đầy mũi nhọn, còn tay phải thì được bao trùm một lớp lông chim, thân thể cũng trở nên cực kỳ nhẹ nhàng, cùng là hồn sư Mẫn Công Hệ, nhưng tốc độ của hắn so với Trần Tuấn Phong nhanh hơn một chút, hồn hoàn màu vàng trên người nhấp nháy, các mũi nhọn trên tay nhấp mắt hóa thành hơn mười luồng sáng bay đến phủ kín người Vương Đông. Tuy Trần Tuấn Phong chậm hơn một chút, nhưng rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên hắn và Âu Dương Tuấn Dật phối hợp, người chưa tới, đoản kiếm trong tay đã chém ra, đồng dạng hồn hoàn của hắn cũng ánh lên, một đạo kiếm bay vụt ra, chém thẳng về hướng Vương Đông. Trong lúc bọn hắn ra tay, hoa văn ánh kim cũng đã khuếch tán trên hai cánh tay của Vương Đông, hắn đang thi triển cũng là đệ nhất Hồn Hoàn, song chưởng và hai cánh trong nhấp mắt hợp lại, hai trát dao mà Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu đã từng nhìn thấy lại xuất hiện. Đang ở giữa không trung, vị trí của Vương Đông so với Âu Dương Tuấn Dật và Trần Tuấn Phong thì cao hơn vài phần, vẻ mặt cao ngạo, giống như người trên nhìn xuống hai người bọn họ vậy. Hai cánh của Vương Đông chợt quét ngang một cái, trực tiếp đón nhận hai đòn công kích của Âu Dương Tuấn Dật và Trần Tuấn Phong, vị trí hoàn toàn chính xác, không lệch một li. Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt.... Liên tiếp những tiếng xé gió vang lên, Âu Dương Tuấn Dật khiếp sợ nhìn lại, một chiêu của hắn đâm vào cánh của Quang Minh Nữ Thần Điệp chỉ nổi lên từng vầng sáng màu vàng, lấy độ sắc của Kiếm Uế Phong Điểu, lại có thể không chém đứt được cái cánh chim kia, ngay sau đó một phiến cánh liền tới ngay trước mặt hắn. Âu Dương Tuấn Dật coi như có chút kinh nghiệm chiến đấu, trong nhấp mắt thân thể bé nhỏ của hắn liền định hụp xuống chui qua phía dưới cánh, nhưng Vương Đông lại đột nhiên hạ cánh xuống. Rầm, Âu Dương Tuấn Dật trực tiếp bị đánh bay đi, lực đánh từ trên lưng truyền đến khiến hắn suýt nữa hộc máu. Trần Tuấn Phong bên kia cũng không tốt hơn bao nhiêu, khi kiếm quang chạm vào trát đao, hắn liền cảm thấy có một luồng sáng ánh kim lóe

lên rồi kiểm quang của mình bay tán loạn, ngay sau đó hắn nghe thấy từng tiếng vù vù, run rẩy kịch liệt, rồi cả người hắn đã bị đánh bay ngược về sau, tốc độ bay về còn nhanh hơn khi hắn bay đến, vừa vặn ngã nhào xuống vị Triệu Hạo Thần vừa ném đui gà cho hắn ban nãy, khiến cả hai quẩn vào nhau lăn tròn trên đất. Đôi cánh màu lam rộng mở trên không trung, hoa văn ánh kim cũng dần dần biến mất, Vương Đông từ từ hạ xuống mặt đất, khuôn mặt vẫn đầy kiêu ngạo. Ánh mắt của vị lão sư Vương Ngôn ngồi bên ngoài liên tục phát những tia sáng kỳ dị, mà những tổ đội khác đang quan sát trận chiến cũng đều ngây người ra, nhất thời bầu không khí của cả khu vực ba mươi ba lâm vào trầm tư, lặng ngắt như tờ. Quá mạnh mẽ, một hồn sư Cường Công hệ Chiến Hồn Sư quá khủng bố. Thông thường, một hồn sư hệ Cường Công đến một mức độ nhất định sẽ có thể khắc chế hồn sư hệ Mẫn Công, nhưng tất cả đệ tử ở đây chỉ vừa mới tu luyện có bao lâu đâu, làm sao có sự chênh lệch lớn như thế? Chỉ bằng sức một mình Vương Đông mà có thể đánh tan công kích của hai gã Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư, hơn nữa còn là dưới tình huống đối phương có Thực Vật hệ Khí Hồn Sư phụ trợ... Tuy nói một hồn sư có hai hồn hoàn có ưu thế hơn so với người có một hồn hoàn, nhưng lại có thể thủ thắng dưới tình huống một đấu ba, điều này nói lên cái gì? Nó hoàn toàn chứng minh vị hồn sư có vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp này quá là mạnh mẽ. Hơn nữa, trong đội ngũ này còn có một người có hai hồn hoàn nữa, thế nên Hoắc Vũ Hạo trực tiếp bị mọi người lãng quên, chỉ có Vương Ngôn lão sư mơ hồ thấy được ở đáy mắt hắn lóe lên ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt. Nói một cách bình thường, tuy thực lực của nhóm Âu Dương Tuấn Dật không bằng nhóm Hoắc Vũ Hạo nhưng bên họ chỉ có một mình Vương Đông, làm sao có thể kết thúc trận đấu nhanh như vậy được. Nhưng, đừng quên, hắn còn Hoắc Vũ Hạo có kỹ năng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng từ hồn hoàn hơn sáu trăm năm phụ trợ a! Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng không phải chỉ một kỹ năng, mà từ hai cái hợp thành, chính là hai cái hồn kỹ phụ trợ từ Hồn Hoàn sáu trăm năm. Vương Đông nhận được trợ giúp này hiển nhiên phải hơn xa đối phương rồi. Hơn nữa, tuy hồn kỹ của ba người đều từ Bách niên Hồn Hoàn nhưng hồn lực của Vương Đông đã đạt đến cấp hai mươi bốn, tu vi vượt xa

đối thủ. Thêm vào Vũ Hồn hoàn toàn áp chế đối phương, tất cả tập hợp lại mới tạo thành trận đại thắng này. Vương Đông thu hồi hai cánh, xoay người bước đến trước mặt Tiêu Tiêu và Hoắc Vũ Hạo, cả ba cùng vỗ tay ăn mừng. Tiêu Tiêu cười nhẹ nói: - Lớp trưởng thật lợi hại, Vương Đông, lần sau để ta đánh đã nghiền đi? Cô bé hoàn toàn tin chắc, nếu vừa rồi là mình, cũng có thể đánh bại đối thủ như thế. Những người từng biết đến sự thần kỳ của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng đều không thể thoát ra được. Cho nên cô bé chỉ khen Hoắc Vũ Hạo chứ không phải Vương Đông. Vương Đông cười to nói: - Thôi mà! Người cứ giữ gìn thực lực đi. Mười trận sát hạch này chỉ là món khai vị thôi. Một mình ta dư sức rồi, không nên để người biết rõ thực lực của chúng ta. Hoắc Vũ Hạo cười cười nói: - Vương Đông nói cũng đúng, Tiêu Tiêu là đòn sát thủ của chúng ta. Nghe bọn hăn nói như thế, Tiêu Tiêu cũng cười, gật đầu đồng ý. - Đội Hoắc Vũ Hạo thắng. Vương Ngôn lên tiếng tuyên bố kết quả rồi cúi xuống ghi chép lại vào văn kiện. Bên kia, ba người Âu Dương Tuấn Dật cũng đã bò lên, Vương Đông hạ thủ lưu tình nên bọn hăn cũng không bị thương gì, nhưng vẻ mặt đầy xấu hổ và giận dữ. Chỉ một giây, một giây thôi bọn họ đã hoàn toàn bị đánh bại, bất cứ ai rơi vào trường hợp này cũng không còn mặt mũi mà ở lại đây nữa, bọn họ đứng dậy xong liền chạy biến đi mất. Sau khi Vương Ngôn vào sổ kết quả trận đấu, lại liếc nhìn ba người Hoắc Vũ Hạo một cái, trong lòng thầm nghĩ, đội này có lẽ là át chủ bài của lớp Một rồi. Chu lão sư dạy dỗ đệ tử quả nhiên là không giống người thường a! Bất quá, hăn cũng chưa thể nghĩ ra Hoắc Vũ Hạo đã sử dụng hồn kỹ gì. Hơn nữa, hăn còn biết một chuyện mà những học viên khác không biết. Đội này, Hoắc Vũ Hạo chính là đội trưởng, nhưng về mặt tu vi lại thua xa Vương Đông lẫn Tiêu Tiêu, hăn còn là học viên được đặc cách, ấy là chưa kể cái hồn hoàn màu trắng mười năm kia, làm sao một người như thế lại có tư cách giữ chức đội trưởng của đội át chủ bài? Hai vấn đề này cứ không ngừng lẩn quẩn trong đầu hăn. Vương Ngôn chính là người thuộc trường phái lý luận của học viện Sử Lai Khác, cũng là một nhân vật đại biểu phái ôn hòa. Lý luận vững chắc, khả năng dạy học rất tốt. Đừng xem bề ngoài hăn chỉ khoảng bốn mươi tuổi mà xem thường, ở ngoại viện này hăn là một trong những lão sư cấp cao đấy. Trong

học viện Sử Lai Khắc, cấp bậc của lão sư muốn gia tăng khó gấp mấy lần của học viên. Không nói đâu xa, Chu Y bất quá chỉ là lão sư hạng trung thôi, đương nhiên, cái này cũng có chút liên quan đến phương thức dạy học kinh khủng của bà. Còn Vương Ngôn lại có thể trở thành một lão sư cấp cao, có tư cách dạy cả đệ tử nội viện, điều này có thể thấy về phương diện lý luận, hẳn giỏi đến cỡ nào. Vậy mà đến giờ hẳn vẫn không thấu được diễn biến trận chiến ban nãy, cũng không nhìn ra vũ hồn của Hoắc Vũ Hạo là gì. Ba người Hoắc Vũ Hạo sau khi kết thúc cũng không rời đi, mà ở đây quan sát hai cuộc tranh tài còn lại. Mãi đến khi tất cả đều kết thúc mới cúi chào Vương Ngôn mà ra về. Vương Ngôn cũng có không có gọi Hoắc Vũ Hạo lại hỏi, hẳn tin chắc, ở mấy trận đấu kế tiếp nhất định có thể nhìn ra năng lực của Hoắc Vũ Hạo. Vòng sát hạch thứ nhất rất nhanh đã kết thúc. Ngày sát hạch hôm nay chủ yếu để những học viên mới này thích ứng với hoàn cảnh. Rồi ngày mai mật độ sát hạch bắt đầu tăng lên. Sáng chiều phải đấu bốn trận, đến ngày thứ ba thì đấu nốt năm trận còn lại. Vì thời gian sát hạch này chỉ có ba ngày thôi. Cái này không chỉ rèn luyện năng lực chiến đấu thực tế của các học viên, còn rèn luyện cả thể lực, khả năng chiến đấu lâu dài nữa. Khi bước vào ngày sát hạch thứ hai, tất cả học viên lớp Một ban Tân Sinh đều muốn nói với Chu Y lời cảm ơn từ đáy lòng. Một ngày đánh bốn trận, hồn lực tiêu hao không thể xét theo lẽ thường nữa mà phải gọi là cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng các học viên kia đã trải qua ba tháng huấn luyện ma quỷ của Chu Y, nên vấn đề này cũng không thể làm khó bọn họ. Sau khi quan sát hai trận đấu kia, ba người Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn tin chắc bất cứ đội nào trong bốn đội còn lại đều không phải là đối thủ của bọn họ, hơn nữa ngoài bọn họ ra chỉ có một học viên khác trên cấp hai mươi mà thôi. Dưới tình huống này, các đội khác miễn gặp phải bọn họ đều không ngu dại gì mà tranh đấu, lập tức nhận thua. Thế cho nên, cuối cùng, bọn họ hoàn toàn thuận lợi chiến thắng cả năm trận, với thành tích này, bọn họ đã đủ điều kiện thông qua sát hạch, mà cũng nhờ nó, lòng tự tin của bọn họ lại tăng thêm một bậc. Tuy nhiên, có một người rất không vui với kết quả này, không phải Vương Ngôn thì là ai. Hẳn hoàn toàn không có cơ hội nhìn rõ năng lực của Hoắc Vũ Hạo, bọn họ cứ lập đi lập lại thao tác, Vương Đông

ra tay, hai người kia đứng ngoài xem kịch. Điều này làm một lão sư nghiên cứu lý luận như hãn sao không buồn bực được cơ chứ? - Hoắc Vũ Hạo, ba người các người tới đây một chút. Khi trận đấu cuối cùng kết thúc, Vương Ngôn gọi ba người Hoắc Vũ Hạo đến. - Vương Lão sư. Hoắc Vũ Hạo đi trước, Vương Đông và Tiêu Tiêu đi hai bên, một trái một phải. Trong lòng Vương Ngôn thầm nghĩ, quả nhiên Hoắc Vũ Hạo là thành viên trung tâm của đội ngũ này. - Ba người các người, sau năm trận đấu đạt được thành tích toàn thắng, rất tốt. Các người phải tiếp tục cố gắng giữ vững thành tích trong những trận đấu sau, để còn lọt vào bảng xếp hạng sáu mươi bốn đội mạnh nhất tham gia thi đấu tranh hạng. Bất quá, năm cuộc chiến ngày mai sẽ không nhẹ nhàng như hôm nay đâu. Một lát nữa sẽ tiến hành rút thăm lại, các đội có năm trận bại sẽ lập tức bị loại. Lần rút thăm này ngoài việc không để những tổ cùng lớp chung một khu vực còn xét đến thành tích hai ngày trước nữa, ngày mai các người nhất định vẫn ở khu vực 33 này, ta vẫn làm người giám sát, nhưng đối thủ, rất có thể sẽ là một hoặc hai đội có thành tích ngang ngửa các người. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, nói: - Cảm ơn Vương lão sư, chúng ta sẽ cố gắng. Vương Ngôn mỉm cười, nói: - Vậy là tốt rồi, về nghỉ sớm thôi. Hãn vẫn không hỏi vũ hồn của Hoắc Vũ Hạo là gì, hãn có niềm kiêu ngạo của hãn, hãn tin tưởng chỉ cần tiếp tục quan sát nhất định sẽ tự tìm ra đáp án. - Thật sáng khoái! Năm trận thắng dễ như bỏ dưa, haha! Trên đường trở về kí túc xá, Vương Đông hưng phấn nói, mấy hôm nay một mình chiến đấu, có thể nói hãn đã mãn nguyện rồi. Tiêu Tiêu nói: - Ngày mai đến phiên ta ra sân chứ, à Vương Đông, ta thấy tới giờ người cũng vẫn chỉ sử dụng duy nhất hồn kỹ thứ nhất. Nếu ngày mai chúng ta gặp một đối thủ, chỉ sợ người sẽ phải dùng tới hồn kỹ thứ hai rồi. Mà hồn kỹ thứ hai của người chính là từ hồn hoàn ngàn năm, có thể xem là đòn công kích mạnh nhất trong đội chúng ta. Tốt nhất đừng nên để lộ ra ngoài, ngại mai nếu phát sinh trường hợp này thì ta và người liên thủ tấn công, nhưng đều chỉ được dùng hồn kỹ thứ nhất. Như vậy chúng ta có hai đòn sát thủ, thế nào? Vương Đông buột miệng nói: - Tiêu Tiêu, người nói nhiều thế cũng vì đã ngửa tay thôi chứ gì? Được rồi, quyết định thế đi, ta đã đủ vui rồi, giờ cho người thỏa mãn đây. May mà lúc này bọn hãn nói chuyện với

nhau cũng không có ai đi qua, nếu không người ta nghe được những lời này của Vương Đông sẽ lại hiểu theo một nghĩa khác. Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Đi thôi, ta mời các người ăn cá nướng. Hôm qua ta đã lời nhiều rồi. Trong lúc ba người vừa đi ra khỏi khu sát hạch, thì đụng phải hai người khác, nhìn thấy hai người này, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng không khỏi giật mình sửng sờ. Người tới không phải là ai khác chính là đệ tử nội viện Mã Tiểu Đào và người mấy ngày trước bị nàng dẫn đi Từ Tam Thạch. Từ Tam Thạch lúc này không còn khí thế như thường ngày nữa mà mặt mày đã xám trắng như tro tàn, giống như mấy ngày qua hẳn đã bị dày vò hết sức đau khổ, cả người phờ phạc, y phục trên người cũng nhăn nhăn nhúm nhúm, tinh thần hết sức có chút xa sút. Mã Tiểu Đào vẫn đẹp như thế, nhưng trên khuôn mặt đang cười dường như lại có chút ửng đỏ không giống bình thường, đôi mắt màu trắng nhạt cũng thu hút ánh nhìn hơn. - Đến đây được rồi, Tiểu Đào tử, ta có thể tự đi được mà. Từ Tam Thạch cười khổ miễn cưỡng nói. Chịu khổ suốt bao ngày qua, cuối cùng hẳn đã có thể từ địa ngục trở về hít thở không khí nhân gian, nhưng cả tinh thần lẫn thể lực đều đã cạn kiệt gần như chả còn gì, hiện giờ hẳn chỉ muốn về kí túc xá đánh một giấc. Mã Tiểu Đào gật đầu nói: - Được rồi, người đi đi. Nàng chuyển ánh mắt từ chỗ Tam Thạch, sang Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, ý như bảo "Các người đi theo ta". Cái bộ dáng không nói lý lẽ kia không khỏi khiến cho hai người Hoắc Vũ Hạo sinh chút căng thẳng trong lòng, Mã Tiểu Đào tìm bọn họ làm gì? Mã Tiểu Đào lãnh đạm nói: - Hai người các người đi theo ta, muội muội, người về trước đi. Tiêu Tiêu vừa mới muốn nói gì, Hoắc Vũ Hạo lại lập tức nhìn cô bé, lắc lắc đầu, ý bảo cô bé đi trước, bọn hắn sẽ không sao đâu. Xem ra Mã Tiểu Đào đến đây nhất định có chuyện, hẳn cũng không muốn cuốn cả Tiêu Tiêu vào, hơn nữa đây là ở học viện này, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều tin chắc Mã Tiểu Đào sẽ không dám làm gì bọn hắn. Tiêu Tiêu có chút không muốn nhưng giây lát sau cũng quay lưng đi, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông được Mã Tiểu Đào dẫn tới con đường mòn ở bờ hồ, đi thêm một lát, thì đến ngay chỗ hôm trước bọn hắn bị nàng tập kích. Mã Tiểu Đào luôn đi trước, đến chỗ hồ Hải Thần mới dừng bước, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều duy trì một khoảng cách với nàng,

vẻ mặt Vương Đông đầy sự cảnh giác, trong lòng Hoắc Vũ Hạo thì bồn chồn không yên. - Mã tử tử, tử dẫn bọn đệ đến đây có chuyện gì không? Hoắc Vũ Hạo hỏ dò. Mã Tiểu Đào đưa lưng về phía bọn hắn nói: - Ta biết các người chắc hẳn là đã nhận ra ta, đúng vậy ra chính là học viên từ trong nội viện chạy ra suýt nữa giết chết các người. Ta cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ, ở đây, đầu tiên ta muốn xin lỗi các người. Vương Đông bữu môi, thầm nói, cái này mà gọi là nhận lỗi? Thật sự là một chút thành ý cũng không có! Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liếc mắt nhìn nhau nói: - Mã tử tử, chuyện này đã qua rồi, hơn nữa học viện cũng đã bồi thường cho bọn đệ. Mã Tiểu Đào xoay mạnh người lại, đôi người màu hồng của nàng đột nhiên sâu thêm vài phần, một cổ áp lực mạnh mẽ trong nháy mắt xuất hiện ở trên người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. - Nhưng mà, với ta, chuyện này vẫn chưa xong. Mã Tiểu Đào trầm giọng nói. - Ngày đó, hẳn là có một hồn sư thuộc tính băng ra tay ngăn cản, cho nên ta mới không gây ra được thương tổn gì đến các người. Người này rất quan trọng đối với ta. Các người hãy nói hết những gì mình biết đi, hoặc là nói các người được ai bảo vệ, nhất định ta phải tìm được hắn. Vương Đông có chút mờ mịt nói: - Mã tử tử, đệ không hiểu tử đang nói gì, hôm đó tử đánh về phía bọn đệ, bọn đệ bị sức nóng từ người tử chấn cho hôn mê hết rồi, những chuyện xảy ra sau đó, bọn đệ căn bản không biết gì hết, còn ai là hồn sư thuộc tính băng lại càng không rõ. Hoắc Vũ Hạo cũng liên tục gật đầu, bất kể như thế nào hắn cũng không thể tiết lộ bí mật về Thiên Mộng Băng Tầm. Mã Tiểu Đào xem vẻ mặt hai người không giống như giả vờ, ánh mắt thoáng chút lộ vẻ do dự. Sở dĩ nàng tìm Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, bởi vì sau hôm đó nàng trở về, nàng đột nhiên nhớ ra hai học viên này nhìn rất quen mắt, nàng đã từng đọc qua tư liệu của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Ba tháng trước, nhờ luồng hàn khí của Thiên Mộng Băng Tầm lưu lại trong cơ thể, nàng mới có thể áp chế được tà hỏa, trong ba tháng đó tu vi đã tiến bộ không ít. Sau khi hàn khí biến mất, nàng chỉ có thể tìm tới Tử Tam Thạch. Nhưng nàng phát hiện mặc dù Huyền Minh Quy là Thú Vũ Hồn cao nhất, nhưng lại là thuộc tính thủy chứ không phải thuộc tính băng, vì thế trợ giúp đối với nàng đã ngày càng nhỏ. Không thể áp chế tà hỏa, nàng nhất định phải dùng tu luyện, hơn nữa

tà hỏa bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ khiến nàng mất đi thần chí. Suy đi nghĩ lại, nàng quyết định tìm đến Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, nếu như có thể tìm được vị hôn sư thuộc tính băng đã ngăn cản nàng lúc trước kia, như vậy vấn đề của nàng cũng được giải quyết dễ dàng. - Các người thật sự không biết? Mã Tiểu Đào trầm giọng hỏi. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đồng thời lắc đầu. Sắc mặt của Mã Tiểu Đào đột nhiên biến đổi, lạnh giọng nói: - Vậy thì đừng trách ta không khách khí. Các người không biết, vậy thì ta sẽ bắt hẳn phải đi ra. Vừa dứt lời, một luồng nhiệt đầy đặc âm ỉm xuất hiện, ngọn lửa màu đỏ thẫm uyển chuyển như từ trên người Tiểu Đào phóng ra. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông từ lúc bị Mã Tiểu Đào gọi đi cũng đã cảm thấy có chút không đúng, cho nên trong lòng hai người vẫn luôn duy trì cảnh giác, hơn nữa lần trước đã ăn thiệt thòi nên lần này Mã Tiểu Đào vừa ra tay, hai người lập tức có phản ứng, nhất định không thể ngồi chờ chết được! Đôi cánh của vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Vương Đông, đồng thời trên hai cánh phủ đầy hoa văn ánh kim, trát dao xuất hiện. Hoắc Vũ Hạo lập tức đồng thời phóng ra Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng và Linh Hồn Công Kích. Tuy chỉ mới ba tháng nhưng tu vi của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều tăng lên không ít, hơn nữa cả hai phối hợp với nhau cũng cực kỳ ăn ý, vừa bắt đầu Vương Đông lập tức tóm lấy Hoắc Vũ Hạo rồi bay ngược về sau. Mã Tiểu Đào dĩ nhiên không ngờ được, vì ngay từ đầu nàng hoàn toàn không chút xem trọng hai người bọn họ, chỉ là một người nhất hoàn một người song hoàn thôi mà! Nàng vừa phóng vũ hồn ra, một ngọn lửa màu đỏ lập tức bao trùm lấy thân thể. Ngay sau đó, Mã Tiểu Đào liền thấy một ánh sáng màu tím lóe ra từ con ngươi màu xanh của Hoắc Vũ Hạo, trong tích tắc đó, nàng cảm thấy ánh mắt của Hoắc Vũ Hạo giống như hai cây kim nhọn hoắt đâm vào linh hồn của nàng, khiến nàng theo bản năng nhắm chặt hai mắt, trong đầu cũng nháy mắt xuất hiện chút choáng váng. Sau khi Tử Cực Ma Đồng tiến giai, uy lực của Linh Hồn Công Kích càng thêm mạnh mẽ, đến cả một Hồn Đế như Mã Tiểu Đào cũng không thể hoàn toàn chống cự được. Nháy mắt trong vài giây Mã Tiểu Đào bị choáng váng, Vương Đông đã mang theo Hoắc Vũ Hạo chạy khỏi rừng cây, chạy đến đường mòn bờ hồ rồi. - Quay

về Giáo Học Lôu. Hoắc Vũ Hạo hét lớn một tiếng, rồi ném một vài thứ về phía Mã Tiểu Đào, từng tiếng xé gió ào ào vang lên, đấy đúng là ám khí Đường Nhã đã cho hắn. Đây là thủ pháp đơn giản và nhanh nhất khi sử dụng ám khí. Hoa văn ánh kim trên hai cánh của Vương Đông đồng thời tỏa ra dòng khí mãnh liệt, tốc độ nháy mắt lại tăng lên, trong tích tắc đưa cả hai đi xa chốn này. Mã Tiểu Đào làm sao có thể để cho hai người chạy trốn dễ dàng như thế, nàng căn bản chẳng thêm quan tâm đến ám khí của Hoắc Vũ Hạo, một đôi cánh màu đỏ thật lớn xuất hiện, toàn bộ ám khí chưa kịp chạm vào cơ thể nàng đã hoàn toàn bị hòa tan, hóa thành chất lỏng rơi xuống mặt đất. Sức nóng khủng bố mạnh mẽ bao trùm lấy đường chạy trốn của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Tinh Thần Tham Trắc Công Hưởng của Hoắc Vũ Hạo là kỹ năng rất mạnh có thể thay đổi thắng bại, nhưng, đối mặt với một đối thủ như Mã Tiểu Đào liền lộ ra sự chênh lệch, có thể phán đoán chuẩn xác thì sao? Có khả năng ngăn cản à? Vương Đông muốn nhanh chóng chạy thoát khỏi đây, nhưng sóng nhiệt sau lưng nháy mắt đã đến chỗ hai người bọn họ. Nếu đứng bên ngoài quan sát chỉ có thể thấy Mã Tiểu Đào vừa bắt đầu đuổi theo hai người kia, đôi cánh màu đỏ xuất hiện, tốc độ của nàng lập tức tăng vọt, rồi vèo một cái đã đến ngay cạnh Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Hai tay Hoắc Vũ Hạo tóm lấy hai vạt áo của hai người Hoắc Vũ Hạo, Hồn lực khủng bố của nàng tạo thành một áp lực cực lớn khiến cả hai hoàn toàn mất đi sức chống cự. Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo khiếp sợ nhìn xung quanh, khắp nơi đều là lửa đỏ, căn bản không thể nhìn thấy thế giới bên ngoài nữa. Thậm chí muốn mở miệng nói chuyện cũng không được. Mã Tiểu Đào vẻ mặt ngưng trọng chờ đợi, ước chừng qua ba mươi giây, nàng mới nhả mòi lại: - Chẳng lẽ lần trước chỉ là trùng hợp? Nàng ra tay với Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chủ yếu chỉ muốn bức bách vị hôn sự thuộc tính băng đã trấn áp nàng lần trước. Nhưng lần này, bề ngoài nàng đã hoàn toàn đánh bại cả Vương Đông lẫn Hoắc Vũ Hạo thế mà người ấy vẫn chưa xuất hiện. Nghĩ thế, nàng nhẹ nhàng thu hồi vũ hồn lẫn hồn lực, toàn bộ ánh lửa xung quanh nháy mắt liền biến mất, Mã Tiểu Đào cũng khôi phục lại bình thường, nàng nhẹ nhàng buông tay, ném Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đi. Hai người liền lao đảo ngã nhào xuống mặt đất. Mã Tiểu

Đào thần nhiên nói: - Nếu chuyện kia không liên quan gì đến các người thì thôi quên đi. Ta biết các người không phục, không phục là cố mà tu luyện cho tốt, khi nào các người có thể tiến vào nội viện thì đến mà khiêu chiến ta. Nói xong, nàng cũng không thêm quan tâm đến sự phần nộ trong ánh mắt hai người kia, cứ thế bỏ đi. - Đúng là đồ điên. Vương Đông phần nộ kêu lên. Hoắc Vũ Hạo đứng dậy, sau đó lại kéo Vương Đông lên: - Thôi, mắng chửi được gì đâu, về tu luyện còn tốt hơn. Tỷ tỷ kia nói cũng không sai, ai bảo thực lực của chúng ta không bằng nàng? Trở về thôi. Lúc trước, toàn bộ quá trình Mã Tiểu Đào bị Thiên Mộng băng tằm đánh bại, Hoắc Vũ Hạo đều thấy rõ, bởi vậy ban này hẳn đã mơ hồ đoán được mục đích của nàng. Mã Tiểu Đào hoàn toàn không có ý định giết chết hai người bọn họ, nàng chỉ muốn bức Thiên Mộng băng tằm ra thôi. Nhưng không kể Hoắc Vũ Hạo đã đoán được mục đích của nàng, cho dù không, bây giờ muốn Thiên Mộng băng tằm xuất hiện cũng không được a! Ca ca đã ngủ say mất rồi, hơn nữa còn nhắm lại, trong vòng một năm không cách nào phụ trợ giúp Hoắc Vũ Hạo nữa. Sáng sớm hôm sau, lúc Tiêu Tiêu thấy hai người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, không khỏi toát ra thốt lên kinh ngạc: - Hai người các người bị làm sao vậy? Hôm qua vị tỷ tỷ kia tặng các người bộ dạng này à? Vương Đông cướp lời nói: - Tất nhiên là không, tỷ tỷ kia chỉ hỏi một bọn ta một số chuyện. Đi, đi sát hạch thôi. Nực cười, chuyện hoang đường như vậy hẳn cũng có thể nói ra sao. Bởi vì bọn họ đạt được thành tích toàn thắng trong cả năm trận đấu, nên vẫn tiếp tục ở lại khu vực ba mươi ba, chỉ cần rút thăm chia tổ thay đổi đội ngũ sau đó tiếp tục sát hạch. Khu vực này không phải khu vực có tiếng nhất nên năm trận đấu kế tiếp có lẽ không quá khó xơi, nhưng chắc chắn sẽ không dễ dàng vượt qua như trước. Vương Ngôn lão sư thoáng nhìn ba người Hoắc Vũ Hạo rồi nói: - Tốt lắm, mọi người đã đến đông đủ. Vì lúc năm trận đấu trước, đội của Hoắc Vũ Hạo có thành tích tốt nhất nên đội của bọn họ sẽ là đội hạt giống của khu vực này. Bọn họ sẽ đấu trận mở màn, dựa theo kết quả rút thăm thì mời đội Hoắc Vũ Hạo lớp Một ban Tân Sinh và đội Hoàng Sở Thiên của lớp Ba ban Tân Sinh vào sân chuẩn bị sát hạch. Khi hai đội vào sân, ba người Hoắc Vũ Hạo lập tức kinh ngạc phát hiện, đội đối phương, có hai nữ đệ tử dung

mạo giống nhau như đúc. Hai người nữ đệ tử này đều có mái tóc dài màu lam, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, trông hết sức đáng yêu, tuổi tác dường như nhỏ hơn bọn hãn một chút. - Chị em song sinh? Đứng trước hai nữ đệ tử kia là một nam đệ tử khôi ngô, thân hình cao lớn, hiển nhiên chính là Hoàng Sở Thiên, đội trưởng đội này. - Ta là Hoàng Sở Thiên, bên trái là Lam Tố Tố, bên phải là Lam Lạc Lạc. Xin chỉ giáo. - Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, Tiêu Tiêu, xin chỉ giáo. Hoắc Vũ Hạo đáp. Hai bên lập tức vào vị trí, bên phía Hoắc Vũ Hạo, vẫn là theo vị trí cũ, Vương Đông ở phía trước, Tiêu Tiêu ở giữa, Hoắc Vũ Hạo đứng sau cùng. Bên kia, Hoàng Sở Thiên đứng phía trước, Lam Tố Tố cùng Lam Lạc Lạc đứng ở phía sau hãn. Mỗi chi đoàn đội nhiều nhất chỉ có thể có một Cường Công hệ Chiến Hồn Sư, rõ ràng, hai chị em này không phải chủ công, rất có thể là song phụ trợ hoặc song khống giống bên Hoắc Vũ Hạo. Vương Ngôn lão sư trầm giọng quát: - Sát hạch - Bắt đầu. Song phương nhanh chóng phóng thích Vũ Hồn, Hoàng Sở Thiên gầm lên một tiếng, hai đấm đánh mạnh vào ngực của mình, hãn nhất định vẫn chưa tới mười hai tuổi, nhưng lại cao hơn một thước năm, Vũ Hồn phóng thích ra, dáng người lại càng tăng vọt đến một thước tám, cơ thể cường tráng trực tiếp khiến đồng phục trên người hoàn toàn rách nát. Lộ ra bên ngoài một làn da đã hóa thành màu đen như mực. Hai tròng mắt vốn màu đen đã biến thành màu vàng, khoe miệng lộ ra hai cái răng nanh. Tứ chi hết sức cường tráng, từng phần cơ thể giống như được sắt thép tạo thành. Hai cái Hồn Hoàn màu vàng đồng thời từ dưới chân hãn dâng lên, vị này chính xác là một Đại Hồn Sư Cường Công Hệ trên cấp hai mươi. Hai cô bé song sinh phía sau Hoàng Sở Thiên cũng đã phóng thích ra Vũ Hồn, Vũ Hồn của cả hai không ngờ lại chính là mái tóc của họ. Dưới chân Lam Lạc Lạc và Lam Tố Tố cũng xuất hiện hai cái Hồn Hoàn, cùng là màu vàng rực rỡ, mái tóc vung lên, bay phất phới trong gió, từng sợi tóc rất nhanh dài ra. Sợi tóc bay bay trên không trung cũng không có rơi xuống đất.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 19: Vũ Hồn dung hợp - Thiên La Địa Vỡ

Chương 19: Vũ Hồn dung hợp - Thiên La Địa Vọng Đây là một nhóm toàn bộ thành viên đều trên hai mươi cấp đầu tiên mà đội Hoắc Vũ Hạo gặp phải, thế mà đội của họ ở khu vực đầu tiên cũng không đạt được hạng nhất ư? Thực lực ba người Hoàng Sở Thiên quả thật rất mạnh, nhưng bọn họ ở khu vực trước xui xẻo gặp phải đối thủ có vũ hồn khắc chế, kết quả bốn thắng một thua, phải đổi khu vực thứ hai. Phía bên này, Vương Đông bay ra trước tiên, Quang Minh Nữ Thần Điệp vừa xuất hiện, ánh mắt Lam Tố Tố và Lam Lạc Lạc lập tức thay đổi. Hoàng Sở Thiên gầm nhẹ một tiếng, bước nhanh ra đón đánh Vương Đông, mỗi bước chân của hắn khi chạm vào mặt đất phát ra từng tiếng nổ ầm ầm, đến cách Vương Đông khoảng ba thước thì hắn vung hai tay lên ra đòn. Hai cánh sau lưng Vương Đông hợp lại phía trước người đỡ lấy. Ầm một tiếng, Vương Đông từ không trung hạ xuống, lùi thêm mấy bước mới ổn định được thân thể. Còn Hoàng Sở Thiên vừa chạm đất lập tức lao đến tiếp tục truy kích. Cùng lúc này, một đỉnh lớn màu đen bất ngờ xuất hiện chắn trước mặt Hoàng Sở Thiên, đột ngột đến độ người ngoài nhìn vào cứ tưởng là hắn chủ động tiến tới đón cái đỉnh này. Hoàng Sở Thiên khẽ giật mình, nhưng cả người hắn đang trên không trung, không có nơi tựa vào để đối hưởng, hắn đành dồn lực đâm hai đâm vào đại đỉnh. Trên bầu trời chợt xảy ra một màn quỷ dị, cái đỉnh lớn ấy như có linh tính đột nhiên lùi về sau hơn ba mươi phân vừa vặn tránh được hai đâm của hắn sau đó lại tiến về phía trước. Hoàng Sở Thiên hét lên, đưa đầu đón đỡ Tam Sinh Trấn Hồn đỉnh. Ầm, Hoàng Sở Thiên bị văng ngược về phía sau, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh hạ xuống trước người Vương Đông. Cuối cùng Tiêu Tiêu đã xuất thủ! Hai mắt Vương Ngôn lóe lên, hắn nhận ra Vũ Hồn của Tiêu Tiêu có chút kỳ lạ, khả năng nắm bắt thời cơ của Tiêu Tiêu lại vô cùng chính xác. Vương Đông nhìn Tiêu Tiêu cười cười: - Khí lực tên này khá mạnh, Vũ Hồn của hắn chắc là Đại Lực Thần Viên, xem đây! Vừa nói xong lại phóng người lên, Hồn Hoàn thứ nhất phát sáng. - Hoàng Sở Thiên, để xem mình đồng da sắt của ngươi có chống đỡ được hai cánh của ta không! Vương Đông vừa nói xong hai cánh mở to lao thẳng về phía đối phương. Đúng lúc Vương Đông phóng đến, Lam Tố Tố và Lam Lạc Lạc

cũng bắt đầu hành động, hai người sinh đôi nên rất hiểu ý nhau, trong nháy mắt hồn lực toàn thân dao động. Mái tóc màu lam hơn mười thước lúc trước bay bay trên không trung hóa thành một tấm lưới lớn phủ lấy Vương Đông. Dùng lưới bắt bướm, chiêu này rất hay! Phát võng (tạo lưới), đây là hồn kỹ của hai người, cả hai cô bé đều có hồn kỹ giống nhau, tâm ý lại tương thông, trong chớp mắt tấm lưới màu lam đã gần như phủ kín không gian xung quanh Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo sử dụng Tinh Thần Tham Trắc cũng không tìm ra được góc chết. Thân hình Hoắc Sở Thiên nhanh chóng lui lại phía sau tấm lưới, đám lưới như có linh tính tự động tách ra nhường chỗ cho hắn. Tình huống Hoắc Vũ Hạo lo lắng nhất đã xuất hiện, một hồn sư tấn công và hai hồn sư hệ khống chế, hai hồn sư hệ khống chế này lại còn là sinh đôi, khả năng phối hợp vô cùng chặt chẽ. Hai cánh phía sau Vương Đông phát ra uy lực, tấm lưới này vốn là khắc tinh của Vũ Hồn Hồ Điệp nhưng sau một hồi huy vũ tạo ra lực phá hoại kinh khủng, hai cánh đã tạo ra một chỗ hổng, Hoắc Vũ Hạo lập tức sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng chỉ dẫn Vương Đông lao thẳng về phía Hoàng Sở Thiên. Hoàng Sở Thiên cùng hai tỷ muội Lam Tố Tố giật mình, lực phá hoại của Quang Minh Nữ Thần Điệp quá kinh khủng, bọn họ cũng không thể tin được trong khi bị Phát Võng quấy nhiễu tầm nhìn mà Vương Đông lại có thể tìm được chính xác vị trí của Hoàng Sở Thiên. Hoàng Sở Thiên hét to một tiếng, hồn hoàn thứ nhất lóe sáng, hai nắm tay của hắn như to ra gấp đôi, hai nắm tay vàng bóng vung lên đón lấy hai cánh Vương Đông, Phát Võng của hai tỷ muội Lam Tố Tố cũng không ngừng cuốn lấy quấy nhiễu đối phương. Choang, trát đao chém trúng thiết quyền tạo ra âm thanh như hai thanh sắt va vào nhau, hai chân Hoàng Sở Thiên run lên, thân hình lao đảo lui về sau năm sáu bước, hai nắm tay bị chém một mảng lớn máu tươi đầm đìa. Hoàng Sở Thiên biến sắc, Vũ Hồn Đại Lực Thần Viên của hắn cũng rất mạnh mẽ, thân thể tựa như mình đồng da sắt, khí lực lại mạnh mẽ vô cùng, không ngờ cũng đỡ được hai cánh của Vương Đông. Thật ra đây không phải do lực lượng của hắn yếu hơn mà do hai trát đao của Vương Đông khi vung lên tạo thành những cơn gió vô cùng sắc bén, nếu hắn tiếp tục đón lấy, hai nắm tay chắc chắn bị trọng thương. Một kích đánh lui

Hoàng Sở Thiên, khí thế của Vương Đông tăng vọt. Hai cánh sau lưng phối hợp cùng thân thể xoay mạnh như một cơn lốc phá Phát Vãng đang không ngừng cuốn lấy thành từng mảng nhỏ. Tiêu Tiêu nhờ Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo cũng biết được tình huống của Vương Đông, hai tay vừa muốn phát động Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh cũng dừng lại.

- A a a a.. Hoàng Sở Thiên gầm lên giận dữ, hai tay hợp lại đưa lên đỉnh đầu, Hồn Hoàn thứ hai phát sáng, toàn thân hắt được một vầng sáng màu vàng bao lấy, hai tay to ra, thân thể lớn lên, từng thớ thịt trên người hiện ra lực lượng bạo tạc khủng bố, ánh sáng vàng phủ lấy người hắt rồi tiến dần đến hai nắm tay trên cao. - Lực Chi Pháp Chùy! Hoàng Sở Thiên hét lớn, hai đấm đập xuống hướng về Vương Đông. Một đoàn ánh sáng màu vàng từ hai nắm tay hắt bắn thẳng về phía Vương Đông, đoàn ánh sáng này còn có thể truy đuổi mục tiêu, Vương Đông di chuyển vài lần đều không thể tránh được. Vương Đông cắn răng, vừa định dùng đôi cánh đao đón lấy, khuôn mặt đột nhiên hiện lên vẻ cười, không để ý đến đạo ánh sáng đang tiến đến, xoay người đánh nát Phát Vãng còn sót lại rồi tiến thẳng về phía Lam Tố Tố và Lam Lạc Lạc. Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh đột nhiên xuất hiện phía sau Vương Đông, ngay lập tức Lực Chi Pháo Chùy và Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh va chạm, một luồng khí đen từ phía trên đại đỉnh bay ra, cũng cùng lúc đó trên không trung phát ra tiếng vang đinh chói tai. Sau khi Lực Chi Pháo Chùy va chạm với quầng sáng màu đen lập tức suy yếu hơn phân nửa, sau đó mới đập vào phía trên Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh tạo thành một tiếng nổ lớn, lúc này một kích kia của Hoàng Sở Thiên đã hoàn toàn bị phá giải, còn tỷ muội họ Lam lại phải đối mặt với một kích toàn lực của Vương Đông. Lam Tố Tố và Lam Lạc Lạc hiển nhiên không ngờ mọi chuyện lại trở nên thế này, Hoàng Sở Thiên đối chiến với Vương Đông dù rơi xuống hạ phong nhưng vẫn chưa thua, tuy vậy, hai cô bé lại quên mất, người ta không phải chỉ có một mình a! Khi Vương Đông phá vỡ lưới tóc rồi phát động công kích, hai cô bé có muốn sử dụng hồn hoàn thứ hai cũng đã muộn rồi, vì hồn hoàn này cần một khoảng thời gian chuẩn bị mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời thấy được sự kiên quyết trong mắt đối phương, hồn hoàn trên người lập tức biến mất, cả

hai dang tay ôm chặt lấy nhau. Vương Đông thấy hành động này liền lặng người đi, hai người này muốn làm gì đây? Đáp án lập tức xuất hiện, một luồng hồn lực cực lớn nháy mắt nở rộ, sau đó từ hai người Lam Tố Tố và Lam Lạc Lạc xuất hiện một quang sáng màu xanh đậm, từ bên ngoài nhìn vào không còn thấy rõ hai cô bé nữa. Cùng lúc đó, mái tóc dài của cả hai lại bay lên, hóa thành một màu lam trong suốt, từng sợi tóc mỏng manh bay đến quần quanh người Vương Đông, lưỡi đao của hắc chém trúng lưới tóc nhưng không dễ dàng phá vỡ nó như trước nữa, hắc có cảm giác cái mình vừa chém vào có lực đàn hồi co dãn cực lớn, càng chém, càng dẩy dựa lại càng bện chặt vào nhau hơn, khi hắc bị chúng bao phủ cũng là lúc Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo mất đi tác dụng. Hoắc Vũ Hạo thu hồi kỹ năng sao? Không, không phải. Mà vì dưới sự cường đại của lưới tóc, kỹ năng của Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn mất tác dụng, dù sao, Hoắc Vũ Hạo cũng chỉ là một hồn sư cấp mười mấy thôi mà. Cũng trong nháy mắt đó, Vương Đông giống như một cái bánh chưng bị từng vòng tóc trói chặt trên không trung. Mà lưới tóc này không chỉ đơn giản trói một mình hắc mà còn lăm le bay về phía Tiêu Tiêu lẫn Hoắc Vũ Hạo. - Vũ Hồn dung hợp kỹ? Tiêu Tiêu giật mình thốt lên, Tam Sinh Trấn Hồn Đình nhanh chóng phóng ra toàn lực, đại đình nháy mắt lại chia ra làm ba, bay đến bao trùm chiếc lưới. Vũ Hồn dung hợp kỹ là gì? Chính là hai hồn sư cùng phối hợp phát ra một kỹ năng. Vũ hồn dung hợp kỹ hơn xa những kỹ năng cùng cấp bậc bình thường, cả hai tuy cùng cấp nhưng không thể nào so sánh được với nhau. Mà loại này cũng chỉ có một số ít hồn sư có khả năng sử dụng thôi. Trong đội của Hoàng Sở Thiên, tuy Hoàng Sở Thiên có thực lực cực mạnh, nhưng đòn sát thủ lại là Vũ hồn dung hợp kỹ của đôi Lam tỷ muội kia. Trong những trận sát hạch trước, hai cô bé này luôn nhẫn nhịn, cố gắng không sử dụng, cho dù có phải chịu thua cũng vậy. Nhưng hôm nay, bọn họ không thể để xuất hiện thêm một trận thua nào nữa. Cũng giống như đội của Hoắc Vũ Hạo, đội của Hoàng Sở Thiên chính là đội át chủ bài của lớp Bảy ban Tân Sinh, có nhiệm vụ tranh giành chức quán quân của kỳ sát hạch này. Bởi vậy, cái liếc mắt ban nãy chính là biểu đạt sự thống nhất của hai cô bé, sau đó, Vũ hồn dung hợp kỹ - Thiên La Địa Võng, xuất hiện.

Đừng nói là Đại Hồn Sư, cho dù là Hồn Tôn, nếu chỉ có một người, muốn thoát khỏi Thiên La Địa Vọng này cũng rất là khó khăn. Tiêu Tiêu vừa thấy ba đỉnh lớn màu đen bị Thiên La Địa Vọng cắn nuốt lập tức quát lên một tiếng, ba tiếng nổ lớn đồng thời từ trong Thiên La Địa Vọng vang lên. Nhất thời, Thiên La Địa Vọng bị chấn thoáng vỡ tan, đây đúng là kỹ năng ngăn một kích ban này của Hoàng Sở Thiên, đệ nhất hồn kỹ của Tiêu Tiêu - Đỉnh Chi Chấn. Uy lực lần này của Đỉnh Chi Chấn hoàn toàn hơn hẳn ban này, một làm sao so với ba được? Vũ hồn Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của Tiêu Tiêu huyền bí ở chỗ, ba đỉnh hội tụ lại thì sinh ra lực phòng ngự cực mạnh, còn tách ra thì tạo nên lực công kích khủng bố. Nhưng, Thiên La Địa Vọng chính là Vũ hồn dung hợp kỹ a! Một kích toàn lực của Tiêu Tiêu chỉ làm nó bị chấn động run rẩy chứ vẫn chưa hoàn toàn phá hủy được, nháy mắt nó đã lại đến trước mặt Tiêu Tiêu. Cũng ngay lúc này, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên hét lớn một tiếng. - Vương Đông. Gần đây, Thiên La Địa Vọng đang phủ xuống người Tiêu Tiêu dường như bị tiếng quát của Hoắc Vũ Hạo chấn nhiếp mà đột nhiên dừng lại trên không trung, mà sâu bên trong nó chợt xuất hiện một tia sáng màu lam rực rỡ. Từ này giờ Hoắc Vũ Hạo vẫn không ngừng sử dụng Tinh Thần Tham Trắc, ban này nó bị mất tác dụng chỉ vì Thiên La Địa Vọng bao vây quá chắc chắn, nhưng giờ đã có sự biến hóa, Tiêu Tiêu bắt đầu cảm nhận lại được nó. Ngay khi Hoắc Vũ Hạo quát lên một tiếng, Tiêu Tiêu giật mình kinh hãi phát hiện, sự biến hóa quá nhanh, quá rõ rệt, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng nháy mắt đâm thẳng vào trung tâm của Thiên La Địa Vọng. Không những thế, dao động hồn lực của Hoắc Vũ Hạo dường như cũng đang tăng lên, khiến cô bé không sao xác định được rõ ràng lực lượng ấy là cái gì. Nháy mắt tiếp theo, cô bé có cảm giác như có một cái gì đó xẹt qua đại não, khiến đầu óc cô bé hoàn toàn mê muội. Còn Thiên La Địa Vọng sau khi nhận một kích kia cũng run rẩy kịch liệt rồi rã rời tán loạn, rút xuống nhanh như thủy triều. - Phù phù phù. Vương Đông được thả ra rơi thẳng xuống mặt đất, không ngừng thở dốc, rõ ràng thể lực của hắn đã tiêu hao một lượng đáng kể. Mà tỷ muội họ Lam kia lại càng thảm hại hơn, cả hai đều đã lâm vào hôn mê rồi. Sắc mặt Hoắc Vũ Hạo cũng không tốt hơn bao nhiêu, cực kỳ tái nhợt, thậm chí Tinh Thần Tham Trắc Công

Hưởng cũng đã biến mất tự bao giờ, tuy hãn không thờ hồng học như Vương Đông, nhưng trống ngực cũng đập liên hồi. Vương Đông đứng dưới sân ngẩn ngơ cả người, hãn không thể tin được mọi chuyện vừa xảy ra. Khi thấy tỷ muội họ Lam kia thi triển Vũ hồn dung hợp kỹ, Thiên La Địa Vọng, lòng hãn đã tràn ngập sự khiếp sợ. Hãn vốn tưởng đội hãn lần này thua là cái chắc rồi, ai mà ngờ, cuối cùng lại phát sinh biến hóa này. Nhưng điều khiến hãn bức bối nhất chính là ngay cả hãn cũng không biết Hoắc Vũ Hạo xoay chuyển càn khôn bằng cách gì và ra tay lúc nào? Bởi vì mọi chuyện phát sinh sau tiếng hét kia của hãn, nên chắc chắn một kích cuối cùng này là từ Hoắc Vũ Hạo chứ không sai đi đâu được. Hãn làm bằng cách nào? Câu hỏi này ngay cả vị lão sư Vương Ngôn kia cũng không giải đáp được. Lúc này chiến đấu vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc, mặc dù Hoàng Sở Thiên toàn thân chấn động khi thấy Thiên La Địa Vọng thất bại, tỷ muội Lam Tố Tố đã ngã xuống đất, nhưng, tích tắc sau, hãn ngay lập tức tỉnh táo lại, khẽ quát một tiếng lao thẳng đến Vương Đông đang ở gần nhất. Hãn đoán rằng Vương Đông chính là người đã phá vỡ Thiên La Địa Vọng, còn Hoắc Vũ Hạo kia chỉ có một Hồn Hoàn mười năm, không đáng để ý. Lúc này Vương Đông đã gần như kiệt sức, trông thấy Hoàng Sở Thiên lao đến, hai cánh cố gắng vẫy một cái, thân hình lui về phía sau, miệng la to: - Tiêu Tiêu, lần này đến phiên ngươi rồi. - Để đó cho ta! Tiêu Tiêu hừ nhẹ, Tam Sinh Trấn Hồn Định lại hợp nhất, dù không được Hoắc Vũ Hạo dùng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng hỗ trợ nhưng Hoàng Sở Thiên đã ở ngay trước mặt, đại đỉnh bay lên chắn trước người Vương Đông. Hoắc Vũ Hạo ở phía sau trực tiếp khoanh chân ngồi xuống mình tưởng khôi phục Tinh Thần Lực, vừa rồi hãn đã tiêu hao rất nhiều, may mắn hãn đã không còn yếu ớt như lúc trước, Tử Cực Ma Đồng đã có tiến bộ về chất, Tinh Thần Lực cũng không hoàn toàn mất sạch. Lúc này hãn chỉ cần vận chuyển một ít hồn lực thì đầu óc lập tức mê muội, không thể tiếp tục sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, nên hãn phải cố gắng mình tưởng khôi phục một chút. Một mình Hoắc Vũ Hạo tất nhiên không thể phá vỡ Vũ Hồn dung hợp kỹ. Hồn Hoàn mười vạn năm tuy cường đại nhưng hiện tại hãn chưa thể sử dụng toàn bộ uy lực. Có thể phá vỡ được Thiên La Địa Vọng là nhờ rất nhiều nguyên

nhân, trong đó Hoắc Vũ Hạo có tác dụng trọng yếu. Hắn chỉ vừa lên tiếng Vương Đông đã hiểu ý không ngừng sử dụng Hồn Kỹ thứ hai, Hồn Kỹ thứ hai của Vương Đông tuy không thể phá vỡ được Vũ Hồn dung hợp kỹ nhưng nó lại từ Hồn Hoàn ngàn năm, uy lực khá lớn, phá vỡ không được nhưng tiêu hao hồn lực đối phương lại không khó. Sau đó Hoắc Vũ Hạo tiếp tục công kích, Tinh Thần Tham Trắc bị Thiên La Địa Võng chặn đứng hẳn liền tập trung tinh thần lực tại một điểm, một kích đột phá vòng vây hoàn thành dò xét, bất quá lúc này phạm vi dò xét chỉ có một đường thẳng. Khi hắn tìm ra vị trí của hai tử muội Lam Tố Tố, Tử Cực Ma Đồng toàn lực bộc phát, lúc Tiêu Tiêu cảm thấy mê muội chính là lúc Hoắc Vũ Hạo đánh toàn lực. Sự thật đã rõ, tuy Thiên La Địa Võng cường đại nhưng không phải không có điểm yếu, điểm yếu rõ nhất lúc này chính là tu vi của hai người, hai người hợp sức cũng không thể duy trì quá lâu, trong lúc bị Vương Đông đánh tiêu hao hồn lực, Hoắc Vũ Hạo lại bất ngờ đột kích, tâm thần hai người bị tấn công, kỹ năng lập tức bị phá, Thiên La Địa Võng cản trở khiến hai nàng hôn mê. Nhưng chỉ bằng đôi tử muội lại có thể khiến Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông mất đi khả năng chiến đấu đủ để chứng minh sự cường đại của Vũ Hồn dung hợp kỹ. Hoắc Vũ Hạo bề ngoài tuy không nổi bật nhưng Hồn Hoàn của hắn dù sao cũng là trăm vạn năm a! Hai tay Hoàng Sở Thiên vung lên đâm mạnh vào Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh, Hồn Kỹ thứ nhất phát ra: Đại Lực Kim Cương Quyền! - Đỉnh...đỉnh... Đại đỉnh và thiết quyền va chạm, Tam Sinh Trấn Hồn đỉnh bị đánh bật ra gần ba thước nhưng thế công của Hoàng Sở Thiên đã dừng lại, thân thể bắt đầu run rẩy. Đại đỉnh của Tiêu Tiêu còn có khả năng làm choáng nữa, không những có thể dùng chấn động đả thương đối phương mà còn gây choáng ở phạm vi một thước. Trong lúc Hoàng Sở Thiên còn đang choáng váng, Tiêu Tiêu hừ nhẹ, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh phân làm ba vây lấy Hoàng Sở Thiên. Khả năng gây choáng chỉ có tác dụng trong giây lát, Hoàng Sở Thiên lúc này đã tỉnh táo nhưng không tiếp tục ra tay mà đứng lại quan sát tình huống. Phe mình hai tử muội Lam Tố Tố đã mất đi sức chiến đấu, Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo tuy đã đuối sức nhưng vẫn còn khả năng đứng dậy, lúc này chỉ có đánh nhanh thắng nhanh mới có thể giành chiến thắng cuối cùng.

Vừa nghĩ xong, Hoàng Sở Thiên hét to, hai chân giẫm mạnh, thân thể phóng lên cao, hai nắm tay đưa lên đỉnh đầu, Hồn Hoàn thứ hai lóe sáng, Lực Chi Pháp Chùy chuẩn bị công kích. Tiêu Tiêu cũng khép hai tay lại, ba đại đỉnh vây quanh Hoàng Sở Thiên cũng bay lên rồi áp sát vào không để hãn có cơ hội tấn công. Lúc này Hoàng Sở Thiên lại mỉm cười giảo hoạt, trong lúc ba đại đỉnh đang áp vào hãn lập tức đổi tư thế đầu hướng xuống đất, toàn lực tấn công, một đạo ánh sáng vàng bắn về phía Tiêu Tiêu. Vây Ngụy cứu Triệu, Hoàng Sở Thiên không tin Tiêu Tiêu dám lường bại câu thương với mình, chỉ cần nàng kéo Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh bảo vệ bản thân hãn lập tức có thể tiếp cận, cơ hội thắng lợi đã đến! Hoàng Sở Thiên tính toán rất hay, Tiêu Tiêu muốn ngăn cản đòn này của hãn nhất định phải hợp ba đỉnh lại, trong lúc đó Hoàng Sở Thiên sẽ nhân cơ hội áp sát đối phương, cho dù là công kích ai, ba người cũng không thể ngăn cản. Nhưng trong nháy mắt, Hoàng Sở Thiên có cảm giác hoa mắt, Lực Chi Pháp Chùy lại đánh hụt... Đoàn ánh sáng vàng bắn ra ngoài rồi nổ vang, đập nát tấm ngăn của khu vực chiến đấu, các học viên ở nơi khác đang sát hạch cũng phải khiếp sợ quay lại nhìn... Lúc này, trận chiến giữa hai nhóm Hoắc Vũ Hạo và Hoàng Sở Thiên đã gần phân thắng bại. Ba đại đỉnh của Tiêu Tiêu đang lui về chuẩn bị hợp nhất bỗng rung mạnh rồi tiến lên đánh vào người Hoàng Sở Thiên, Hồn Hoàn thứ hai của Tiêu Tiêu lóe lên, Hoàng Sở Thiên bị một đạo ánh sáng đen đánh bay ra khỏi sân, nếu không có Vương Ngôn khê vươn tay đón hãn không biết hãn còn bay đi bao xa. Đoàn ánh sáng đen lướt lơ khoảng ba giây rồi biến mất, lúc này Hoàng Sở Thiên mới có thể hoạt động trở lại. Hồn Kỹ thứ hai của Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh, Vũ Hồn Đỉnh Chi Đãng. Tác dụng của Đỉnh Chi Đãng chỉ nhằm vào một mục tiêu, không những va chạm gây sát thương mà còn có thể khiến đối phương bị choáng và hất ra xa, đây là một kỹ năng khống chế. Với hai kỹ năng này, Tiêu Tiêu hoàn toàn xứng đáng với danh xưng, Khống Chế hệ Chiến Hồn Sư. Tất nhiên Tiêu Tiêu không thể biết trước đối phương sẽ đánh hụt, nàng quyết định lấy công thay thủ nhờ có Hoắc Vũ Hạo phía sau trợ giúp. Nhưng Tiêu Tiêu lại không biết rằng trong một khoảnh khắc đó, Hoắc Vũ Hạo xuất ra một lần ba kỹ năng, ba Hồn Kỹ này cũng đã tiêu hao toàn bộ hồn lực còn

lại của hắn. Trong ba kỹ năng này, Tinh Thần Kiên Nhiễu (*) là một kỹ năng công kích phạm vi lớn lần đầu Hoắc Vũ Hạo sử dụng. (*) ở

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 8-2, mình từng dịch là Tinh Thần Quấy Nhiễu, nhưng đúng ra phải là Kiên Nhiễu, mình đã sửa lỗi này ở chương cũ rồi, mọi người xem lại dùm mình nha

Chương 8-2, mình từng dịch là Tinh Thần Quấy Nhiễu, nhưng đúng ra phải là Kiên Nhiễu, mình đã sửa lỗi này ở chương cũ rồi, mọi người xem lại dùm mình nha Tuy yếu hơn Linh Hồn Trùng Kích nhưng nó lại có tác dụng trên cả một phạm vi lớn, hơn nữa Tinh Thần Kiên Nhiễu xâm nhập tinh thần đối phương một cách lặng lẽ không cách nào đề phòng, nếu không Hoàng Sở Thiên sao lại có thể đánh hụt! Vương Ngôn tuyên bố: - Nhóm Hoắc Vũ Hạo thắng. Nói xong hắn mang Hoàng Sở Thiên còn đang ngây ngất đi đến chỗ hay tử muội Lam Tố Tố dùng hồn lực giúp ba người tỉnh táo. Hai tử muội Lam Tố Tố sau khi tỉnh dậy chỉ thấy đầu như muốn nứt ra như có ngàn mũi kim châm vào. Uy lực của Linh Hồn Trùng Kích khá lớn, tu vi như Mã Tiểu Đào còn phải chịu ảnh hưởng, hai người còn bị Vũ Hồn dung hợp kỹ cản trở, trận chiến này có thể nói nhóm Hoàng Sở Thiên chịu tổn thất nặng nề, ngày hôm nay Lam Tố Tố và Lam Lạc Lạc chắc chắn không kịp hồi phục chiến lực, mà bọn hắn còn phải chiến thêm bốn trận nữa! Tình huống nhóm Hoắc Vũ Hạo tốt hơn nhiều, dù gì cũng giành chiến thắng, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chỉ tiêu hao quá nhiều hồn lực, không hề bị thương, chỉ cần nghỉ ngơi qua hai trận có thể hồi phục, trong thời gian đó Tiêu Tiêu sẽ là chủ lực. Vương Đông dìu Hoắc Vũ Hạo vào trong, Tiêu Tiêu bước đến hỏi: - Lốp trưởng, một kích vừa rồi tại sao Hoàng Sở Thiên lại đánh hụt? Hoắc Vũ Hạo cười khố: - Khoan bàn về việc này đã, chúng ta nên nhanh chóng minh tưởng khôi phục hồn lực, còn bốn trận nữa đó, chỉ hi vọng các nhóm khác cũng bị tiêu hao... Vừa nói xong hắn lập tức khoanh chân minh tưởng. Không chỉ mình Tiêu Tiêu nghỉ hoặc, trong lòng Vương Đông có một nghi

vấn khác, Vũ Hồn dung hợp kỹ của hai tỷ muội Lam Tố Tố tại sao lại bị hóa giải nhanh chóng như thế, nếu Vũ Hồn dung hợp kỹ của hai người chỉ có thể duy trì trong thời gian ngắn mà phải trả giá như thế, hai người nhất định sẽ không sử dụng. Hắn cũng chỉ phóng ra một Hồn Kỹ ngàn năm lại có thể khiến hai người tán loạn, thậm chí còn hôn mê, chuyện gì đã xảy ra? Liên tưởng đến tiếng kêu của Hoắc Vũ Hạo lúc trước, hắn luôn cảm thấy có một chút không hợp lý nhưng không biết ở điểm nào. Sát hạch tân sinh đã bước qua giai đoạn khởi đầu, lúc này thành tích là vô cùng quan trọng, thắng một trận là có thêm một phần trăm cơ hội, bất kỳ nhóm nào cũng đã bắt đầu dốc toàn lực chiến đấu. Trận chiến giữa hai nhóm Hoắc Vũ Hạo và Sở Hoàng Thiên khiến các nhóm khác vô cùng rung động, bọn họ đều tự nhận không thể có thực lực như thế, tất cả đều cố gắng dốc sức chiến đấu với các nhóm khác để sau này có gặp hai người cũng không sao, vì thế trong kỳ sát hạch lại xuất hiện tình trạng lưỡng bại câu thương... Vòng đầu tiên rất nhanh đã kết thúc, các nhóm khác đều giống như suy nghĩ của Hoắc Vũ Hạo, tất cả đều chịu tiêu hao không nhỏ, dù sao hôm qua bọn hắn đã phải chiến một lần, hôm nay chưa khôi phục đến trạng thái tốt nhất lại phải đấu tiếp. Là nhóm hạt giống, trận thứ hai nhóm Hoắc Vũ Hạo xuất hiện trước tiên, đối thủ của hắn lúc này là một nhóm thuộc lớp Bốn ban Tân Sinh. Hai bên xưng tên rồi chọn vị trí, vị trí của nhóm Hoắc Vũ Hạo có chút thay đổi, đứng đầu tiên là Tiêu Tiêu, phía sau là Hoắc Vũ Hạo, mà Vương Đông là Cường Công hệ Chiến Hồn Sư lại đứng sau cùng. Vương Ngôn còn chưa tuyên bố trận đấu bắt đầu hắn đã lập tức khoanh chân ngồi xuống, giữa chiến trường lại bắt đầu minh tường. Đây cũng là nhiệm vụ Hoắc Vũ Hạo giao cho hắn, quan trọng nhất là khôi phục hồn lực, chỉ khi nào Vương Đông khôi phục đến trạng thái tốt nhất bọn hắn mới có thể giành được toàn thắng. - Tiêu Tiêu cố lên! Hoắc Vũ Hạo thấp giọng. - Lớp trưởng yên tâm, chúng ta nhất định thắng! Sau khi Vương Ngôn tuyên bố trận đấu bắt đầu, hai bên đồng loạt phóng thích Vũ Hồn, qua quan sát lúc trước, Hoắc Vũ Hạo đã biết về đối phương, cả ba đều là hồn sư Mẫn Công hệ, chủ yếu dựa vào tốc độ. Trận đấu vừa bắt đầu, ba tên hồn sư Mẫn Công hệ đã phóng thích Vũ Hồn, toàn bộ xông lên chia ra làm ba hướng tấn công Tiêu Tiêu.

Bọn hăn đều thấy Vương Đông đang ngồi minh tường, đối phương đã mất đi một hồn sư Cường Công hệ, bọn họ phải lập tức chiếm lấy cơ hội, tuy cả ba đã tiêu hao không ít hồn lực nhưng vẫn dốc toàn lực tấn công. Vương Ngôn đứng bên sân chăm chú nhìn Hoắc Vũ Hạo, lúc này Vương Đông đã mất sức chiến đấu, một mình Tiêu Tiêu không thể chống lại ba tên hồn sư Mẫn Công hệ, mấu chốt là ở Hoắc Vũ Hạo, hăn nhất định phải nhìn ra Hồn Kỹ của Hoắc Vũ Hạo phóng thích như thế nào. Hai mắt Hoắc Vũ Hạo rực sáng, ánh vàng tuy không quá rõ nhưng Vương Ngôn cũng nhìn thấy, khi một hồn sư phóng thích Vũ Hồn, đôi mắt thay đổi là chuyện thường, còn Hồn Hoàn màu trắng dưới chân Hoắc Vũ Hạo thì càng không đáng để nhắc tới, mọi thứ vẫn diễn ra theo trình tự cũ và Vương Ngôn vẫn như trước không thể nhìn ra Vũ Hồn của Hoắc Vũ Hạo. Một màn kinh người xuất hiện, Tiêu Tiêu dưới ánh mắt của mọi người lại chia Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh làm ba, ba đại đỉnh như có linh tính dừng lại tại ba vị trí khác nhau, chặn đường ba người đối phương. Đối phương là ba hồn sư Mẫn Công hệ, chiến lực ở khoảng cấp mười chín, vì tốc độ quá nhanh nên không kịp biến chiêu, chỉ có thể vận sức đánh vào ba đại đỉnh. Bọn hăn không có lực lượng như Vũ Hồn Đại Lực Thần Viên của Hoàng Sở Thiên, vừa đụng vào đại đỉnh lập tức văng ngược lại.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 20: Hạo - Đông, Vũ Hồn dung hợp

Chương 20: Hạo - Đông, Vũ Hồn dung hợp Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh đột nhiên xuất hiện nên ba gã hồn sư Mẫn Công hệ không kịp phát động hồn kỹ, chỉ có thể dùng sức lực thân thể chống đỡ. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy Tiêu Tiêu rất có năng lực không chế, có thể phân Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh làm ba rồi canh chuẩn xác thời gian xuất hiện, ngăn chặn rồi phát động hồn kỹ với ba mục tiêu khác nhau. Mọi người còn chưa kịp hoan hô thì Tiêu Tiêu đã tiếp tục hành động. Ba tiếng nổ đồng thời phát ra ở ba vị trí khác nhau. Vì đối phương không phải là hồn sư Cường Công hệ nên thời gian bị

Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh đánh choáng lâu hơn một chút, ba đại đỉnh được thể lại tiếp tục lao lên đập vào thân thể ba người. Ầm, ầm, ầm... Ba người đồng thời bị hất bay khỏi sân đấu. Ba luồng ánh sáng màu đen lại lóe lên, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh tại đỉnh đầu của Tiêu Tiêu hợp lại làm một rồi được thu hồi vào thân thể. Toàn trường chấn động, trận đấu của Tiêu Tiêu vô cùng đặc sắc, tất cả quá trình chưa đến ba mươi giây, một hồn sư hệ Khống Chế hệ chiến thắng ba hồn sư hệ Mẫn công, đối phương còn chưa vượt qua được nửa sân đã bị hạ, một chiến thắng tuyệt đối! Vương Ngôn là người chứng kiến toàn bộ quá trình sát hạch của nhóm Hoắc Vũ Hạo. Theo đánh giá của hắn, thực lực mạnh nhất trong nhóm là Vương Đông, thần bí và trầm ổn nhất là Hoắc Vũ Hạo, còn Tiêu Tiêu tuy không kém nhưng lại phát triển theo hướng nửa phụ trợ nửa khống, không có quá nhiều ưu điểm. Nhưng sau trận đấu này, Tiêu Tiêu đã dùng thực lực bản thân đánh tan thành kiến của Vương Ngôn, chứng tỏ vị trí của bản thân trong nhóm. Vương Ngôn hoàn toàn bất ngờ, một cô nhóc hơn mười tuổi, trong tình trạng một chọi ba lại có thể bình tĩnh phán đoán chính xác mọi hành động của đối phương đồng thời đánh trả hết sức ngoạn mục. Cho dù là một hồn sư Khống Chế hệ Chiến Hồn Sư đạt được bốn Hồn Hoàn cũng chưa chắc có thể xử lý tình huống một cách hợp lý như thế chứ đừng nói chi là một cô bé! Các nhóm khác vốn có ý định tranh thủ nhóm Hoắc Vũ Hạo còn đang chịu tiêu hao mà ra tay lập tức ngậy ngốc, nhóm mà bọn họ cho rằng có thể tùy ý nhào nặn lại có hai quái vật có thể một chọi ba, quá kinh khủng! Còn nhóm Hoàng Sở Thiên lại không được may mắn như thế, hai tỷ muội Lam Tố Tố tuy đã tỉnh dậy nhưng đầu vẫn đau nhức vô cùng, hồn lực gần như tiêu hao hoàn toàn thậm chí còn không bước nổi vào sân đấu... Cuối cùng chỉ một mình Hoàng Sở Thiên tiếp tục lên đài. Hồn lực của Hoàng Sở Thiên cũng tiêu hao khá nhiều, thân thể lại bị Vương Đông đánh suýt trọng thương. Bên phía kia, tuy Tiêu Tiêu lấy một chọi ba nhưng vẫn còn Hoắc Vũ Hạo đứng phía sau gây uy hiếp khiến đối phương phân tâm một chút, còn Hoàng Sở Thiên lại một mình lên đài, nên lập tức được cả nhóm toàn lực chăm sóc. Chiến đấu bắt đầu, Hoàng Sở Thiên sau một hồi cố gắng vẫn bị đối phương đánh bại, kết quả hai trận đầu đều thua! Nhóm Hoắc Vũ Hạo

lại khác, đối thủ của bọn họ gần như không muốn tiêu hao quá nhiều hồn lực để chiến với đám quái vật này, tất cả đều bảo tồn thực lực để đánh với nhóm khác. Ba trận tiếp theo Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu chiến đấu tương đối thoải mái, đến trận thứ tư Vương Đông đã khôi phục được khá nhiều, khi hắn trở lại vị trí tiên phong trong nhóm thì đối thủ lập tức đánh lên trời vài phát tượng trưng rồi nhận thua. Cuối cùng, nhóm Hoắc Vũ Hạo đại biểu cho ban Tân Sinh lớp Một, giành được toàn thắng, lấy được thành tích tốt nhất trong khu vực. Nhóm của Hoàng Sở Thiên cũng không yếu, sau khi chịu thua hai trận thì hai tỷ muội Lam Tố Tố đã khôi phục được một chút, cả nhóm bắt đầu phản công. Hầu hết các nhóm sau ba trận chiến đã chịu khá nhiều tiêu hao nên Hoàng Sở Thiên cũng không quá khó khăn để chiến thắng liên tiếp, kết quả chung cuộc thắng bảy thua ba, rất có khả năng lọt vào sáu mươi bốn nhóm đứng đầu. Sau khi thi đấu kết thúc, Vương Ngôn không nhịn được phải lên tiếng: - Nhóm Hoắc Vũ Hạo ở lại một chút, các nhóm còn lại có thể quay về nghỉ ngơi. - Chào Vương lão sư! Ba người cùng chào Vương Ngôn. Vương Ngôn gật đầu mỉm cười: - Chúc mừng ba người giành toàn thắng, hiện này số đội có thành tích này cũng không vượt quá mười nhóm, có thể nói các người rất mạnh. Nhưng có một việc ta rất tò mò, Hoắc Vũ Hạo người là trưởng nhóm vậy Vũ Hồn của người là gì? Tuy ta không thể nhìn ra người đã làm những gì trong khi chiến đấu nhưng ta đoán chắc người chính là trung tâm của cả nhóm, ta nói đúng không? Hoắc Vũ Hạo im lặng một lúc rồi xấu hổ nói: - Cảm ơn Vương lão sư đã khen ngợi, nhóm của đệ tử đạt được thành tích như vậy là nhờ thực lực của Vương Đông và Tiêu Tiêu quá mạnh, đệ tử cũng chỉ đứng làm nền mà thôi. Lão sư chắc đã biết, đệ tử chỉ có một Hồn Hoàn mười năm. Vương Ngôn mỉm cười: - Khiêm tốn là tốt nhưng không nên tự ti, nếu người không có thực lực thì Vương Đông và Tiêu Tiêu cũng không để người làm trưởng nhóm. Ta cũng đã điều tra một chút, trong ba tháng đầu biểu hiện của người khá nổi bật, người có biết các học viên ban Tân Sinh gọi người là gì không? Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ một chút rồi lắc đầu. Vương Ngôn nói: - Bọn họ gọi người là Thiết Vũ Hạo. Người tuy thiên phú kém nhất nhưng ý chí lại như sắt thép, bản thân lại không ngừng cố gắng nên đã trở thành hình mẫu trong

ban Tân Sinh. Nhưng ta lại không biết được Vũ Hồn của người là gì, vốn dĩ ta muốn trong lần sát hạch này tìm hiểu Vũ Hồn và Hồn Kỹ của người nhưng lại vô ích. Trong cả hai trận đấu ta đã quan sát nhưng không thể nhìn ra Vũ Hồn và Hồn Kỹ của người, mỗi lần Hồn Hoàn mười năm của người lóe sáng ta đều tập trung chú ý nhưng không có gì bất thường xảy ra. Điều này khiến ta nghi hoặc rất nhiều, người có thể giải thích một chút không? Hoắc Vũ Hạo nói: - Thừa Vương Ngôn lão sư, Vũ Hồn của đệ tử là Linh Mâu, là Vũ Hồn hệ Tinh Thần, còn về Hồn Kỹ đệ tử xin được phép giữ bí mật, dù sao sát hạch vẫn chưa kết thúc. Vũ Hồn của hãn tại học viện cũng không phải là bí mật gì, người biết được cũng không phải ít. Nếu vị Vương lão sư này thật tình muốn biết thì cũng không quá khó, cần gì phải truy hỏi hãn, vì thế hãn cũng không giấu diếm làm gì. - Linh Mâu? Vũ Hồn của người là Linh Mâu? Phản ứng của Vương Ngôn nằm ngoài tưởng tượng của Hoắc Vũ Hạo. Sau khi biết Vũ Hồn của Hoắc Vũ Hạo là Linh Mâu, Vương Ngôn vô cùng kích động, khuôn mặt hưng phấn nhìn chăm chăm hãn. Hoắc Vũ Hạo sửng sốt hỏi: - Có chuyện gì vậy Vương lão sư? Hai tay Vương Ngôn nắm chặt lấy vai Hoắc Vũ Hạo nói: - Nói lại lần nữa, Vũ Hồn của người thật sự là Linh Mâu? Hoắc Vũ Hạo gật đầu: - Đúng thế! Vương Ngôn hít sâu một hơi cố gắng bình tĩnh: - Người có phải là người của Bản Thể Tông? Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên: - Bản Thể Tông là gì? Đệ tử chưa từng nghe qua! Vương Ngôn vui mừng nắm tay Hoắc Vũ Hạo: (hết nắm vai rồi tay, gay c m n r`) - Tốt, tốt lắm, không ngờ học viện Sử Lai Khắc lại nhận được một viên kim cương... Như thế thì việc Hồn Hoàn mười năm của người quá mạnh cũng không có gì khó đoán, không ngờ lại là Vũ Hồn bản thể. Tiếc, đáng tiếc quá... nếu người đến học viện sớm hơn một chút cho dù trả bất cứ giá nào ta cũng phải tìm cho người một Hồn Hoàn tốt nhất. Nghe Vương Ngôn nói năng lộn xộn, Hoắc Vũ Hạo xoay người nhìn Vương Đông và Tiêu Tiêu. Lúc trước hãn và Vương Đông đã gặp một Mã Tiểu Đào tâm tính bất thường, Vương lão sư hai ngày trước vô cùng bình thường bây giờ lại theo gót Mã Tiểu Đào, thật là kỳ lạ. Lúc này Hoắc Vũ Hạo lại nhớ đến lời Tiểu Nhã và Bối Bối đã từng nói, tại học viện Sử Lai Khắc học viên quái vật tuy không nhiều nhưng các lão sư quái vật lại không ít. Vương

Ngôn lại hít sâu lấy lại bình tĩnh: - Được, được lắm, ba người quay về nghỉ ngơi đi, chúng ta nói chuyện sau. Vừa nói xong lập tức quay người bước đi. Nhìn theo bóng lưng Vương Ngôn, Tiêu Tiêu nhỏ giọng: - Chẳng lẽ Vương lão sư bị bệnh? Hoắc Vũ Hạo cau mày: - Không được nói xấu các lão sư! Vương Đông khế hích vào người Hoắc Vũ Hạo: - Vương lão sư thất thố như thế cũng vì Vũ Hồn bản thể của người. Lúc trước khi còn ở nhà ta cũng đã nghe qua, những người có Vũ Hồn bản thể vô cùng khó gặp nhưng chưa từng nghe đến Bản Thể Tông. Hoắc Vũ Hạo lắc lắc đầu: - Thôi bỏ đi, sau này Vương lão sư sẽ tìm ta làm rõ thôi. Hôm nay chúng ta đã đạt được thành tích vô cùng tốt, ta mời hai người xuống nhà ăn ăn mừng! Tiêu Tiêu nôn nóng: - Nhà ăn thì không cần, lớp trưởng à, cá nược của người ta chưa nếm qua lần nào. Hôm nay người phải giúp ta hoàn thành tâm nguyện đó! Hoắc Vũ Hạo cười ha hả: - Không thành vấn đề, trời vẫn còn sớm, chúng ta về ký túc xá nghỉ ngơi một chút rồi tính sau. Ngày mai chắc không có gì quan trọng, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi phục hồi một chút. Ba người cùng quay về ký túc xá. Sau đó Tiêu Tiêu tách ra bước lên lầu, ký túc xá nữ là khu vực cấm nam sinh. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông trở về phòng ngủ, lúc này Vương Đông lại có vẻ buồn bực. - Có chuyện gì vậy Vương Đông? Hoắc Vũ Hạo đang ngồi trên giường lên tiếng hỏi. Vương Đông trầm ngâm một lúc: - Ta vừa suy nghĩ về trận đấu đầu tiên, thật là kỳ lạ. Tuy rằng Hồn Hoàn ngàn năm của ta rất mạnh nhưng không thể so với kỹ năng dung hợp Vũ Hồn. Lúc đó ta cảm giác được người tập trung Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng lại, lúc đó phụ trợ của người cho ta biến mất rồi Hồn Kỹ của hai tỷ muội Lam Tố Tố tán loạn... Thật ra người đã làm gì? Vương Đông ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo giật mình, việc này muốn giấu Vương Đông quả thật hơi khó. Vương Đông khác hẳn với lão sư Vương Ngôn, hai người ngủ cùng phòng, lại cùng nhau tu luyện một thời gian dài, hẳn đối với mình cũng biết khá rõ ràng. Nếu bây giờ nói dối có lẽ sẽ tạm qua được một lúc nhưng sẽ để lại khúc mắc giữa hai người. Hoắc Vũ Hạo không lập tức trả lời, cúi đầu suy nghĩ một lúc. Tất nhiên không thể nói thật, sự tồn tại của hồn thú trăm vạn năm Thiên Mộng Băng Tầm vô cùng kinh khủng, đối với bất cứ ai việc này cũng có ảnh hưởng

không nhỏ, lúc này Vương Đông biết chỉ có hại không lợi... Thật sự không biết nên nói thế nào... Lúc này bốn chữ Vũ Hồn bản thể chợt hiện lên trong đầu Hoắc Vũ Hạo. - Vương Đông... Hoắc Vũ Hạo ngẩng đầu, khuôn mặt vô cùng ngưng trọng. Vương Đông chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng này của Hoắc Vũ Hạo, bối rối mở to hai mắt: - Chẳng lẽ người thực sự có tuyệt chiêu ẩn dấu? Hoắc Vũ Hạo ngồi đối diện Vương Đông, lúc này hẩn chợt ngẩn người. Vương Đông lúc này vô cùng xinh đẹp, hàng lông mi dài cong lên, hai mắt mở to như biết nói. Hoắc Vũ Hạo thầm cảm thán, bộ dáng tên này thật đẹp, chẳng trách các nữ sinh đều mê mết hẳn. - Cũng không phải là tuyệt chiêu hay đòn sát thủ gì, chỉ là bí mật Vũ Hồn bản thể thôi, việc này ta cũng phát hiện ra cách đây không lâu. Giọng nói Hoắc Vũ Hạo nhỏ dần... Vương Đông kinh ngạc: - Bí mật về Vũ Hồn bản thể? Hoắc Vũ Hạo gật gật đầu: - Như người đã nói, Vũ Hồn bản thể vô cùng hiếm gặp, mà Vũ Hồn bản thể của ta lại có chút kỳ lạ. Từ khi tu luyện Tử Cực Ma Đồng, Linh Mâu của ta lại phát sinh biến dị. Mỗi khi ta tập trung Hồn Kỹ Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng vào một hướng, chỉ cần một ý niệm ta liền có thể dùng tinh thần lực đánh mạnh vào hướng đó tạo thành Tinh Thần Trùng Kích. Ta đã từng thử qua với một số động vật nhỏ xung quanh học viện, kết quả thực sự thành công. Hôm nay trong trận đấu đầu tiên, vì tình huống cấp bách nên ta phải đem ra dùng, lúc đó ta không biết hiệu quả có tốt như khi thử nghiệm hay không. Có lẽ hai tỷ muội Lam Tố Tố khi sử dụng kỹ năng dung hợp Vũ Hồn đã hao tổn rất nhiều thần lực và Hồn Lực, sau đó lại bị Hồn Kỹ ngàn năm của người kiểm chế và tiêu hao, thế nên ta lảng lảng dùng Tử Cực Ma Đồng thực hiện Tinh Thần Trùng Kích mới khiến cả hai tán loạn. Nhưng việc hai người hôn mê không liên quan đến ta, Hậu lão sư trong giờ học đã từng giảng qua, Vũ Hồn dung hợp kỹ tiêu hao một lượng hồn lực rất lớn, nếu miễn cưỡng thi triển một thời gian dài rất dễ dàng bị cản trở. Vũ Hồn dung hợp kỹ càng mạnh độ cản trở càng cao, hôm nay hai người đã sử dụng kỹ năng dung hợp Vũ Hồn, ta đoán trong một khoảng thời gian tới sẽ không dùng lại được nữa. Hai mắt Vương Đông mở to đầy vẻ kinh ngạc, nói: - Ý của người là, Vũ Hồn của người chịu ảnh hưởng của Tử Cực Ma Đồng sinh ra biến dị tạo nên một hồn kỹ mới có thể công kích vào

tinh thần? Hoắc Vũ Hạo đưa ngón tay lên môi mình ý bảo hẩn im lặng đi. - Người nói nhỏ một chút coi, sợ người ta không biết hả? Đây là bí mật lớn nhất của ta, mọi thứ nói hết cho người rồi đây. Những lời của Hoắc Vũ Hạo không hẩn là nói dối, đương nhiên, cũng không hoàn toàn là sự thật. Dù sao, nếu nói thật hẩn có một Bách vạn niên Hồn Hoàn thì quá là dọa người đi. Nói linh hồn của mình có khả năng công kích cũng đâu có gì là sai, hẩn biết, sau này nếu muốn học tập ở học viện Sử Lai Khắc này thì còn phải trả qua vô vàn kỳ sát hạch nữa, chẳng nhẽ ần giấu hoài sao, hẩn làm sao có cái khả năng ấy được. Nghĩ thế hẩn không khỏi thở phào một hơi. Về mặt Vương Đông đầy sự khiếp sợ nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo. - Vũ hồn của người biến thái quá đi. Kỹ năng mà cũng có thể tự tiến hóa??? Hoắc Vũ Hạo gãi đầu nói: - Cái này có gì lạ đâu. Vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp của người chả phải trời sinh có khả năng bay lượn sao? Còn có thể nương theo tu vi mà phát triển nữa, loại năng lực này cứ xem như là bản năng của vũ hồn đi. Vương Đông suy nghĩ một lát rồi nói. - Không, không giống. Đúng là năng lực phi hành của vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp có thể xếp vào dạng bản năng vũ hồn. Nhưng cái công kích tinh thần kia của người thì không phải, vì nó còn phải tiếp xúc với Tử Cực Ma Đồng mới sinh ra biến hóa. Nói cách khác, vũ hồn bản thể của người, Linh Mâu ấy, nó là một dạng vũ hồn biến dị, bản thân nó đã có khả năng tiến hóa rồi, điểm này vũ hồn của ta không thể so sánh được. Không chừng, sau này nó còn có thể biến hóa ra một vài kỹ năng biến thái khác nữa. Hoắc Vũ Hạo cười ha ha, nói: - Thật ra đây cũng có phải kỹ năng gì đâu, nói chính xác thì vũ hồn Linh Mâu của ta liên tục gia tăng tinh thần lực, rồi ta dùng tinh thần lực đấy để kết hợp Tử Cực Ma Đồng và lực phụ trợ của Linh Mâu lại với nhau mới có thể sử dụng. Vương Đông gật đầu nói: - Nghe người nói thế thì ta hiểu rồi. Giống như người dùng hồn lực tinh luyện hoặc dồn nén lại rồi phóng ra. Có điều, tinh thần lực bình thường vô hình vô dạng, muốn sử dụng đã khó vô cùng rồi, không ngờ người có thể làm được, lại còn sử dụng nó một cách thần kỳ như thế. Sau khi nghi vấn trong lòng đã tìm được lời giải đáp, đôi mắt Vương Đông liền lộ ra vẻ thoải mái, tâm trạng của hẩn nhanh chóng vui vẻ trở lại. - Vũ Hạo, Vũ hồn dung hợp kỹ của cặp đôi song sinh kia thật

lợi hại, nếu bọn họ mà có ba hồn hoàn thì hôm nay chúng ta tiêu đời là cái chắc. Vũ hồn dung hợp kỹ tuy không thể kéo dài nhưng uy lực rất kinh khủng, có thể gọi đây là kỹ năng cao cấp nhất của hồn sư a. Sau này hồn lực của hai cô gái kia càng lên cao, thì càng có thể duy trì vũ hồn dung hợp kỹ lâu hơn, khi đối kháng với những hồn sư đồng cấp, khó mà có người chống đỡ nổi. Phải chi chúng ta cũng có kỹ năng ấy thì tốt rồi. Hoắc Vũ Hạo bật cười nói: - Thôi đừng có mơ nữa, làm gì tự dưng có chuyện tốt đến thế. Ta nhớ lão sư đã từng giành, vũ hồn dung hợp kỹ đòi hỏi vũ hồn của hai hồn sư phải cực kỳ phù hợp và một vài điều kiện đặc thù nữa, thế nên nó mới cực kỳ hiếm thấy. Khi hai người này đến gần nhau nhất định sẽ có cảm ứng. Chúng ta ở chung ba tháng rồi, người từng có cảm giác gì kỳ lạ sao? Ta thì không rồi đó. Thật bất ngờ, Vương Đông sau khi nghe hắc nói xong lại im lặng không phản bác lại, vẻ mặt còn như đang suy nghĩ cái gì đó, thoáng sau còn hơi ửng hồng. - Người sao thế? Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi. Vương Đông dường như đã hạ quyết tâm, hắc ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo với ánh mắt kỳ lạ, rồi nghiêm túc nói một câu khiến Hoắc Vũ Hạo giật mình. - Bí mật về Vũ Hồn của người người cũng nói luôn với ta rồi, giờ ta còn giấu người nữa thì cũng không phải đạo. Thật ra, ta vẫn chưa bộc lộ thực lực thật sự của mình, bao gồm luôn cả khí tức. - Hả? Hoắc Vũ Hạo thật sự bị choáng, thực lực Vương Đông mạnh mẽ đến thế mà còn bảo vẫn còn che dấu thực lực? Suốt mười trận đấu kia, hồn kỹ thứ hai của hắc chỉ sử dụng có một lần, mà cũng chả có ai nhìn được rõ nó là cái dạng gì nữa. Trời ơi, đúng là biến thái mà. Vương Đông nói tiếp. - Tuy người không cảm thấy gì kỳ lạ từ khí tức của ta, nhưng ta lần đầu tiên thấy người sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng đã cảm thấy điều này rồi. Đa phần khí tức của ta đều bị ta áp chế lại không cho phát ra bên ngoài, chỉ khi ta với người tiếp xúc gần nhau mới có thể cảm nhận được. Người có muốn thử không? - Tiếp xúc gần nhau? Là như thế nào? Hoắc Vũ Hạo ngây ngô hỏi. Vương Đông tức giận mắng. - Đồ đần, ôm một chút không được sao? Hoắc Vũ Hạo cười ha ha nói. - À, sao không nói thẳng đi cứ mập mờ ai mà hiểu. Có cần cởi quần áo không? (DG: bạn này còn nhỏ mà lạnh quá trời, hông ai mượn tự giác luôn) - Không cần. Vương Đông hoảng sợ hét lên. Hoắc Vũ

Hạo cười nói: - Vậy thì đến đây. Vừa nói hắn vừa dang tay ra như đợi Vương Đông tiến đến ôm lấy mình. Vương Đông ngần ngừ ra một lát rồi cũng để Hoắc Vũ Hạo ôm lấy mình, cơ thể cả hai vừa tiếp xúc, hắn liền thoáng cứng đờ cả người. Hoắc Vũ Hạo ôm lấy Vương Đông, nhưng hắn chỉ coi đây là một cái ôm giữa bạn bè với nhau, chuyện này không phải bình thường thôi sao? Nhưng, chẳng hiểu tại sao, khi hắn vừa chạm vào Vương Đông đột nhiên trong lòng sinh một cảm giác quái lạ... Sau đó, trong đầu hắn bất ngờ hiện lên hình ảnh hôm nọ, bóng lưng ấy, đôi chân kia... Trước đây, hắn cứ tưởng bất cứ hồn sư nào khổ luyện thân thể thì cả người đều rắn chắc như hắn, thế mà không ngờ Vương Đông lại khác hắn, cơ thể hắn mềm mại lạ kỳ, hơn nữa từ người hắn tỏa ra một mùi hương tươi mát hấp dẫn lòng người. Chiều cao của cả hai không chênh lệch bao nhiêu nên lúc này khuôn mặt hắn đã kề cận chiếc cổ thon dài kia rồi, thoáng chốc tinh thần hắn run lên từng cơn. Một chút bất ngờ, bờ ngõ trôi đi, hắn liền cảm thấy có điểm gì đó không đúng, sao lại thoải mái thế này??? - Thấy sao? Vương Đông ngập ngừng hỏi, hắn cũng không ôm lấy Hoắc Vũ Hạo mà chỉ để hắn ôm lấy mình. Cảm giác của cả hai lúc này đều giống nhau, khuôn mặt Vương Đông lúc này đã đỏ bừng rồi. - Rất được, rất thoải mái. Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn trả lời theo bản năng. Vương Đông nghe hắn trả lời mà ngờ cả người, sau đó tức giận quát. - Đồ đần, ta không có hỏi người chuyện đấy, thoải mái cái cóc khô, ta hỏi người có cảm thấy hơi thở của vũ hồn không? - Ách... ta quên, ôm thêm chút nữa đi, để ta thử cảm nhận lại. Hoắc Vũ Hạo ngượng ngùng nói, xong lại càng ôm chặt hơn. Vương Đông bị hắn siết chặt không khỏi hừ nhẹ một tiếng, hắn muốn đẩy tên ngu ngốc kia ra nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn, miễn cưỡng nắm lấy hai bên hông áo của Hoắc Vũ Hạo, miệng mím chặt, cứ như rất là uất ức. Hoắc Vũ Hạo từ từ đề tụ hồn lực của mình, đồng thời cẩn thận cảm nhận khí tức trên cơ thể Vương Đông, bất quá, chuyện đầu tiên hắn cảm nhận được lại là mùi hương quyến rũ ban nãy và cơ thể đang cứng đờ của Vương Đông thoáng mềm mại hơn. Dần dần Hoắc Vũ Hạo cũng cảm nhận được dao động khí tức trên người Vương Đông, khí tức này mang theo hơi thở quang minh nồng đậm, nó kích thích từng luồng hồn lực trong cơ thể hắn, giúp nó càng vận chuyển

nhanh chóng và thoải mái hơn. Càng làm cho hắc kinh ngạc hơn đó là, từ khí tức mang hơi thở quang minh dần dần có thêm loại khí tức mang theo hơi thở sinh mệnh, một lúc sau, lại xuất hiện thêm một luồng hơi thở trầm ổn nữa. Chuyện gì thế này, khí tức của Vương Đồng lần lượt xuất hiện đến ba loại, mỗi loại mang một màu sắc khác nhau, mà cả ba đều lại còn cực kỳ thân thiết với hắc nữa, cũng trong lúc này, hồn lực của hắc tự động vận chuyển theo chu kỳ Huyền Thiên Công từ lúc nào hắc cũng không biết nữa. Cái này... Hai mắt Hoắc Vũ Hạo mở to vì bất ngờ, mà Vương Đồng cũng đồng dạng giật mình kinh hãi, khi hắc bị Hoắc Vũ Hạo ôm chặt, từ người hắc bắt đầu xuất hiện một luồng khí ánh kim, sau đó luồng khí đó dần dần chuyển thành màu lam ánh kim, sau đó lại thành màu vàng lợt. Màu sắc biến đổi ba lần? Dù sao kinh nghiệm của Vương Đồng cũng phong phú hơn Hoắc Vũ Hạo, Hoắc Vũ Hạo chỉ im lặng cảm nhận biến hóa trên người Vương Đồng, còn hắc thì lại chăm chú quan sát từng điểm trên khắp cơ thể của Vũ Hạo. Hắc phát hiện, luồng ánh sáng xuất hiện đầu tiên có màu trắng, nhu hòa, rất dày, sâu như đại dương vậy, khí tức của hắc vừa tiếp xúc với nó lập tức cảm thấy cực kỳ thoải mái, hơi thở của hắc và Hoắc Vũ Hạo dễ dàng dung hợp một cách thần kỳ. Ngay sau đó, khí tức trên người Hoắc Vũ Hạo cũng bắt đầu biến hóa, từ nhu hòa dày đặc trở nên lạnh giá buốt người, nó lại vừa vận dung hợp với khí tức sinh mệnh trên người Vương Đồng, Một cái là khí tức sinh mệnh từ thiên nhiên, còn cái kia là khí tức sinh mệnh vô tận từ viễn cổ hàn băng, cả hai dao động sinh mệnh kết hợp một cách hoàn hảo, khiến hơi thở của cả hai như hòa vào nhau. Đến khi dòng khí quanh cơ thể Vương Đồng chuyển sang màu vàng lợt thì khí tức trên người Hoắc Vũ Hạo chuyển từ màu băng lam sang màu xám tro. Khí tức màu xám tro này rất nhạt, nhưng, nó khiến Vương Đồng giật mình khiếp sợ khi phát hiện luồng khí ấy còn mạnh mẽ hơn khí tức màu vàng nhạt trên cơ thể mình gấp mấy chục lần. Đúng vậy, khí tức trên người Hoắc Vũ Hạo cũng lần lượt thay đổi ba lần, hơn nữa mỗi lần đều kết hợp một cách hoàn mỹ với khí tức trên người Vương Đồng. Hai tay đang mân mê áo của Hoắc Vũ Hạo lúc này cũng dần dần giơ lên, Vương Đồng cũng đã ôm chặt lấy người thiếu niên kia, trong lòng hắc cũng chẳng còn chút tạp niệm gì

nữa, hoàn toàn đắm chìm trong việc cảm thụ khí tức từ người đối phương. Ba loại hơi thở vừa kết hợp vừa biến hóa luân phiên khiến hồn lực trong người bọn hắn vô thức vận chuyển, càng lúc tốc độ vận chuyển càng tăng lên, khiến tốc độ thay đổi của ba loại khí tức cũng phát triển theo. Những màu sắc bất đồng không ngừng xoay quanh thân thể hai người như ẩn như hiện, thật ra, những màu sắc này cũng rất nhợt nhạt khó mà thấy rõ được, chỉ khi nào cùng một loại hơi thở mới có thể cảm nhận được thôi. Dần dần, cả hai bắt đầu cảm thấy thân thể của người kia đang như muốn dung nhập vào cơ thể mình, loại cảm giác này thật quá mỹ diệu khiến linh hồn của cả hai tựa hồ cũng muốn bốc hơi theo. Đúng lúc này, từ Tinh Thần Chi Hải của Hoắc Vũ Hạo xuất hiện một luồng khí mát rượi, sau đó, một giọng nói hết sức quen thuộc vang lên. - Vận khí tốt thế? Không thể nào? Giọng nói này suýt chút dọa Hoắc Vũ Hạo nhảy dựng lên, lúc này hắn mới thanh tỉnh được một chút, lại theo bản năng, buông Vương Đông ra. Giọng nói kia vội vàng mắng. - Mau ôm chặt, đồ đần. Hoắc Vũ Hạo nhất thời lại giơ tay lên ôm chặt theo lệnh, hắn hoàn toàn tín nhiệm chủ nhân của giọng nói này, bởi vì nó chính là Thiên Mộng Băng Tâm. Đúng vậy, Thiên Mộng Băng Tâm ngủ say mấy tháng nay lại thức tỉnh vì Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Bất quá, nó lại im lặng, mãi một lúc sau mới nói tiếp. - Từ giờ, làm theo lời ca. Không ngờ trên đời lại có người hoàn toàn hòa hợp được với khí tức của người, chuyện này ca cũng không thể hiểu nổi, không hiểu nổi a! Nhưng thôi kệ, người có được là tốt rồi, đây cũng gọi là một loại kỳ ngộ a! Người nhất định phải nắm bắt lấy, nó sẽ giúp tương lai sau này của hai người rứt rờ vô tận. Hoắc Vũ Hạo theo bản năng nghĩ. - Thiên Mộng ca, ta và Vương Đông làm sao thế này, cái gì là khí tức hoàn toàn phù hợp với ta? Thiên Mộng băng tâm nói: - Nói đơn giản thế này, quan hệ của các người hiện giờ cũng giống như quan hệ giữa vợ và chồng vậy, hai bên một dương một âm. Hai loại khí tức cực kỳ phù hợp nhưng lại đại diện cho hai cực âm dương khác nhau, sau khi cả hai kết hợp sẽ tạo thành một thân thể bình hòa âm dương, như thế hiển nhiên có thể phát ra một sức công kích thật lớn. Như cái hồn kỹ gì mà hồn sư nhân loại các người hay gọi là Vũ Hồn dung hợp kỹ ấy, loại đó chỉ cần khí tức phù hợp trên 50% là được, mà các người bây

giờ, dung hợp với nhau đạt tỷ lệ đến 100%, đến ca nhìn thấy còn phải khiếp sợ nữa là, đây là Tam Vũ Hồn dung hợp, cái này không gọi là kỳ tích được nữa, mà phải là biến thái a! - Tam Vũ Hồn dung hợp? Hoắc Vũ Hạo ngơ ngác hỏi. - Làm sao được. Vương Đông chỉ có một vũ hồn, là Quang Minh Nữ Thần Điệp a! Ta không phải chỉ có mỗi hai vũ hồn thôi sao, hơn nữa vũ hồn thứ hai của ta là gì ta còn chưa biết nữa là... Thiên Mộng bằng tầm tức giận nói. - Người ta có mấy vũ hồn là nói hết cho người biết sao? Nếu là ca, ca cũng giấu a! Còn người, người có một vũ hồn, ca cho người một vũ hồn nữa là hai, nhưng người không nhớ quả cầu màu xám lúc ca dung hợp vào cơ thể người không? Cái tên chết tiệt đó đến giờ ca vẫn không rõ là chui ra từ xó xỉnh nào, người đừng khinh thường hãnh nhỏ yếu, ca đã dùng mọi biện pháp rồi vẫn không thể nào cắn nuốt nó được, nó chắc chắn đã trở thành một loại vũ hồn quỷ dị rồi. Sau này nó phát triển thành cái quái gì đến ca cũng không đoán được. Nó hình như không thể nhận hồn hoàn, nhưng riêng lực lượng của nó đã hết sức khủng bố rồi. Có thể nó không phải là vũ hồn, nhưng đã nảy sinh phải ứng khi người ôm tên tiểu tử này thì cũng tương tự thế thôi. Nếu không làm sao ca lại khiếp sợ như vậy? Hoắc Vũ Hạo kinh hoàng hỏi. - Thế... thế... Vương Đông cũng có ba vũ hồn sao?

DAOTIEUVU

Chương 21: Ba Vũ Hồn dung hợp

Chương 21: Ba Vũ Hồn dung hợp Thiên Mộng băng tâm thần nhiên nói: - Đồ đần, đương nhiên là phải rồi. Người nghĩ một hồn sư song sinh vũ hồn có thể ở cấp hai mươi đạt được hồn hoàn ngàn năm sao? Đây là vì hắc có ba vũ hồn, mỗi vũ hồn đều góp phần cải thiện thể chất của hắc, nhờ thế ở cấp hai mươi hắc mới có thể thu nhận được Thiên niên Hồn Hoàn. Người người đang ôm kia, nếu nói theo cách của các người, là một siêu cấp thiên tài vạn năm khó gặp. Hoắc Vũ Hạo trăm ngàn lần không ngờ Vương Đông lại có đến ba vũ hồn. Khó trách, hắc tự tin nói với Tiêu Tiêu nếu hai người một chọi một, Tiêu Tiêu tuyệt đối không phải là đối thủ của hắc. Khó trách hắc từng nói, trong những hồn sư đồng cấp hắc chưa từng kính phục ai, thiên phú hắc tốt đến thế mà... - Nhóc con, người giật mình đủ chưa? Trên lý thuyết người cũng có ba vũ hồn mà! Hơn nữa, vũ hồn đầu tiên của người là ca, một Bách vạn niên Hồn Hoàn trước này chưa từng thấy, mặc xác cái tên siêu cấp thiên tài kia, ta dám chắc khắp cái Đấu La Đại Lục này, đồ có ai được giống như người. Người phải tin tưởng bản thân mình chứ, hiện giờ có ca ở đây trợ giúp người, cái việc dung hợp vũ hồn còn con này dễ như trở bàn tay, người cứ chiếm thế chủ động đi, rồi thả lỏng cơ thể, chuyện còn lại để cho ca. Hắc vừa nói xong, một luồng hơi thở mát lạnh nháy mắt truyền khắp người Hoắc Vũ Hạo. Lúc này mọi thứ xung quanh giống như hắc đang thi triển tinh thần dò xét vậy, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn thấy được từng biến hóa màu sắc trên người Vương Đông. Màu ánh kim, lam ánh kim, vàng lợt, ba loại màu luân phiên sáng lên. Còn trên người hắc, ba màu trắng, xanh trắng và xám cũng đồng dạng luân phiên biến hóa như thế. Mọi chuyện hoàn toàn đúng theo lời Thiên Mộng băng tâm nói, sự phù hợp của hai người bọn họ thật sự quá khủng bố, mỗi khi trên người Hoắc Vũ Hạo phát ra luồng sáng màu trắng thì từ người Vương Đông đồng dạng lóe ra màu ánh kim, sau đó đến xanh trắng - lam ánh kim, xám - vàng lợt. Ba đổi ba, từng cặp từng cặp hết sức nhịp nhàng. Bất quá, khi Thiên Mộng Băng Tâm bắt đầu hành động thì đôi mắt của nó cũng chuyển sang màu lam, y hệt

như hôm trước ở bờ hồ đối mặt với cô gái áo đỏ vậy, nhưng mọi thứ lại có chút khác biệt, lần này Thiên Mộng Băng Tầm rót hồn lực vào Tinh Thần Thức Hải của Hoắc Vũ Hạo mà không trực tiếp khống chế cơ thể hắn, Thiên Mộng Băng Tầm chỉ đứng bên ngoài hướng dẫn từng bước từng bước cho hắn mà thôi. Dần dần khí tức trên người Hoắc Vũ Hạo mạnh mẽ thêm vài phần, sau đó trên người Vương Đông cũng xảy ra trường hợp tương tự, điều này cũng là hiển nhiên thôi, trong quá trình dung hợp vũ hồn, hơi thở một bên phát sinh biến hóa thì người kia cũng đồng thời xuất hiện tình trạng như thế. Cũng cùng lúc này, một luồng dao động tinh thần cường đại từ người Hoắc Vũ Hạo phóng thích ra, làm cả hai người bị chấn động, gần như cùng lúc bị choáng ngã sụp xuống giường của Vương Đông. Thiên Mộng Băng Tầm cười hắc hắc, giọng nói đầy vẻ xấu xa vang lên. - Hắc hắc, Vũ Hồn dung hợp cũng phân chủ và thứ, chiếm chút chủ động, được chút tiện nghi mới tốt a. Ấy da, tên nhóc Vương Đông này không ngờ lại là..., nếu là thế, chút tiện nghi này quá tốt rồi, hắc hắc. Một tia băng lam mỏng như sợi tơ phóng ra từ hai mươi ngón tay của Hoắc Vũ Hạo, sau đó quấn quanh cơ thể của hắn và Vương Đông, nếu quan sát kỹ sẽ thấy, tất cả những sợi tơ này đều do hồn lực tạo thành, hơn nữa, hoàn toàn không phải hồn lực của Hoắc Vũ Hạo, với tu vi của hắn làm sao có thể biến hồn lực thành thực thể cơ chứ. Dần dần, hàng đồng sợi tơ kết hợp tạo thành một cái kén thật lớn bao bọc Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Thiên Mộng Băng Tầm là ai, là tầm thì hiển nhiên phải kết kén, đây là thiên phú vốn có của nó rồi, hơi thở của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lúc này đều tập trung vào bên trong cái kén, và vẫn liên tục không ngừng di chuyển và biến hóa. Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm lại vang lên đầy vẻ khoái chí. - Thành, còn lại để bọn chúng tự lo thôi. Một sự dung hợp hoàn mỹ, 100%, ba vũ hồn dung hợp với nhau rồi, như thế này ta không tin không bức được con rùa rút đầu xám xịt kia ra, tên chết tiệt kia, giỏi thì ra đây đại chiến với ca ba trăm hiệp, hừ hừ. Căn phòng lại một lần nữa trở về trạng thái yên tĩnh, trong phòng chỉ còn cái kén màu xanh băng thấp thoáng lóe ra ánh sáng kỳ dị, bên ngoài chiếc kén không có một dao động hồn lực nào, còn hai người bên trong chiếc kén đã rơi vào giấc ngủ say từ rất lâu rồi. Thời gian chậm chậm trôi qua, hôm

nay là ngày đầu tiên Hoắc Vũ Hạo không đi bán cá nướng. Tiêu Tiêu đứng bên ngoài đợi hai người lâu thật lâu cũng chưa thấy bọn họ ra khỏi ký túc xá, trong nội quy, nữ sinh cũng giống như nam sinh, không thể tùy tiện vào ký túc xá của người khác phái a! Cuối cùng, nàng đành về ký túc xá của mình nghỉ ngơi thôi.

Đường Nhã cũng lôi kéo Bối Bối đến trước cổng học viện chờ ăn cá nướng của Hoắc Vũ Hạo, thế mà Hoắc Vũ Hạo lại không đến, nhưng cả hai cũng không cảm thấy quá kỳ quái, dù sao hàng năm sát hạch tân sinh rất là ác liệt, mà năm nay lại còn đặc biệt biến thái hơn a! Hơn nữa, bọn hắn còn nghe nói về thành tích của tổ Hoắc Vũ Hạo rồi. Nên lúc này thấy hắn không ra bán, bọn họ cứ nghĩ đơn giản vì hắn mệt quá nên nghỉ bán một hôm thôi, chờ một chút không thấy đâu bọn họ liền trở về ký túc xá. Hôm nay không được ăn cá nướng không chỉ hai người bọn họ mà có cả Giang Nam Nam nữa, nàng đến sớm xếp hàng thế mà cuối cùng phải thất vọng mà về. Nhưng tất cả bọn họ, không ai biết, giờ khắc này đối với Hoắc Vũ Hạo quan trọng đến mức nào. *** Bờ Hồ, hồ Hải Thần, đảo giữa hồ. Ở đây, có một người đang đứng với vẻ mặt cung kính, chính là, vị lão sư Vương Ngôn ban nãy vừa giám sát khảo hạch tân sinh. Gần đây, có một ông lão đầu tóc bù xù, bộ dạng hết sức nhếch nhác. Bộ quần áo màu trắng lão mặc giờ đã muốn thành màu nâu rồi, đây là chưa kể còn rách rưới lung tung, đôi chân không mang giày nhúng vào trong hồ Hải Thần, tay phải cầm một cái hồ lô thật lớn. Cái hồ lô có màu đỏ tím (màu mặt chín), không biết được làm từ gì, lão kia thỉnh thoảng nhắc bình lên uống một ngụm, mùi rượu nồng nặc tỏa ra tứ phía, tay còn lại thì cầm một con gà quay, lão cứ một ngụm rượu, một miếng thịt gà... - Huyền lão, chuyện là thế, mấy học viên này tuy còn bé, cũng đều là tân sinh, nhưng quả thật đáng để chú ý. - Ừm... Ông lão lôi thôi lếch thếch gọi là Huyền lão kia nuốt miếng thịt gà đang nhai xuống rồi quay đầu sang liếc mắt nhìn Vương Ngôn, khiến người khác giật mình chính là, bộ dạng lão có đều thực già nua, nhưng đôi mắt màu đỏ sậm lại sáng ngời

kỳ lạ, bất cứ ai nhìn vào đôi mắt ấy đều có cảm giác kinh hồn mất vía. Bất quá, ánh mắt của lão có chút tán loạn, thậm chí còn mang vài phần trống rỗng mờ mịt, giống như từ này giờ chả nghe thấy Vương Ngôn nói gì. - Vũ hồn bản thể, đúng là ý tứ. Huyền lão thì thảo than thở, giọng nói hết sức già nua. Vương Ngôn hỏi: - Huyền lão, vũ hồn là tóc, có tính là vũ hồn bản thể không? Huyền lão vừa ăn vừa đáp: - Có chút dính dáng. Vương Ngôn nói: - Thế thì có tỷ muội Lam Tố Tố và Lam Lạc Lạc đáng để ngài chú ý, hai cô bé này còn có thể thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ nữa, nếu vũ hồn ấy có chút dính dáng đến vũ hồn bản thể, hiển nhiên tương lai của cả hai nhất định sẽ rất mạnh. Huyền lão lắc đầu nói: - Tóc? Không được. Người nổi tiếng về nghiên cứu lý luận vậy mà hiểu biết về vũ hồn bản thể sao lại kém thế? Vương Ngôn cười khổ nói: - Chỉ vì không có đối tượng để nghiên cứu a! Số người có bản thể vũ hồn ít đến đáng thương, Bản Thể Tông thì khỏi phải nói, ẩn tàng ở đâu không ai biết được. Huyền lão cười rộ lên, đứng dậy, hai chân ướm sững bước lên bãi cỏ, thoải mái nói: - Thế thì để ta dạy người, vũ hồn bản thể mạnh yếu thế nào đều tùy thuộc vào bản thể đầy quan trọng với thân thể bao nhiêu, càng là bộ phận quan trọng thì bản thể vũ hồn càng mạnh. Cho nên, cái khiến ta động tâm chính là thiếu niên có Linh Mâu kia. Tóc không có vẫn có thể mọc lại, nhưng mắt thì sao? Huống chi vũ hồn của hắn lại còn có thuộc tính tinh thần. Có nghĩa là vũ hồn của hắn không chỉ là mắt, mà cả đại não nữa. Người may mắn lắm mới có thể gặp được người có vũ hồn bản thể cao cấp như thế. Bất quá, ta chắc chắn là vũ hồn bản thể của hắn chưa hoàn toàn thức tỉnh, nếu không làm sao đến mức phải dùng Thập niên Hồn Hoàn? Người đi nói với Tiểu Ninh, những trận thi đấu kế tiếp trong kỳ sát hạch này sẽ đến xem, nếu có thể, ta sẽ chọn lấy một người. - Dạ. ... *** Màn đêm dần dần buông xuống, trong phòng của Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo chỉ còn ánh sáng màu lam lập lòe trong bóng tối. Từ chạng vạng đến khuya, khí tức trên người Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo không ngừng phát sinh biến hóa, hơi thở của cả hai dần dần trộn lẫn vào nhau, màu sắc cũng từ từ hòa trộn. Thậm chí có một chút hồn lực di chuyển qua lại từ hao cơ thể, hơn nữa chúng còn di chuyển theo một chu trình quái dị, mà mỗi một khí tức, một màu sắc khác nhau sẽ di chuyển theo một chu kỳ

khác nhau. Nếu như là những người khác, muốn bước vào trạng thái dung hợp này ít nhất phải mất ba ngày, nhưng nhờ sự giúp đỡ của Thiên Mộng Băng Tầm mà thời gian rút ngắn đi rất nhiều. Một đêm yên tĩnh cứ thế mà trôi qua. Cái kén màu xanh băng dần dần phai nhạt lộ ra mọi thứ bên trong, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông vẫn ôm chặt lấy nhau như trước, sự biến hóa trên người bọn họ cũng đã biến mất, cả hai mặt đối mặt, có thể thấy, hơi thở của cả hai đều đã rất giống nhau. Đây là lần đầu tiên từ khi Hoắc Vũ Hạo vào học viện Sử Lai Khắc không thức dậy sớm tu luyện, và cũng là lần đầu tiên hắn không đi ăn sáng. Một lúc sau, bên ngoài ký túc xá bắt đầu ồn ào, các học viên đã thức dậy và bắt đầu bận rộn đánh răng rửa mặt. Âm thanh ồn ào bên ngoài khiến Vương Đông đang trong giấc ngủ say có chút động đậy. - Ừ... Vương Đông hừ nhẹ một tiếng, giọng nói còn chút ngáy ngủ, hắn từ từ mở hai mắt, lập tức thấy Hoắc Vũ Hạo đang nằm sát bên mình. Hắn ngẩn ngơ một lúc, sau đó cố xích ra, nhưng lúc này mới phát hiện, mình đang bị Hoắc Vũ Hạo ôm chặt, cơ thể cả hai tiếp xúc với nhau, mơ hồ còn truyền đến một cảm giác ấm áp. Vương Đông chỉ cảm thấy mình vừa trải qua một giấc ngủ rất dài rất dài, từ trước đến nay hắn chưa từng có cảm giác như thế, nhất thời trong lòng cảm thấy có chút kinh hoảng. - Hoắc Vũ Hạo, tỉnh, tỉnh dậy coi. Hắn nhẹ nhàng giẫy dụa muốn thoát khỏi vòng tay của Hoắc Vũ Hạo, nhưng có lẽ vì cả hai ở tư thế này quá lâu rồi nên cơ thể có chút đơ cứng, đừng nói tay Hoắc Vũ Hạo, tay hắn muốn rút lại cũng có chút khó khăn. - A... Hoắc Vũ Hạo cuối cùng cũng thức dậy, hắn liếc mắt liền thấy Vương Đông đang nằm bên cạnh. Hai người nằm sát một bên, Vương Đông mà không ngửa đầu ra sau là hai mũi của bọn họ chạm vào nhau rồi. - Người nằm gần ta thế làm gì đấy? Hoắc Vũ Hạo ngáy ngủ hỏi, hắn vừa nói, một luồng hơi nóng liền phả vào mặt Vương Đông. - Người... Vương Đông giận dữ nói không nên lời, quay mặt sang một bên, rút hai tay về. Sau đó xoay người co chân lên, Hoắc Vũ Hạo ban nãy còn đang mơ màng cũng từ từ tỉnh táo lại, bất quá, cũng ngay lúc này, Vương Đông làm cho hắn triệt để thanh tỉnh... Rầm. Vương Đông thẳng chân đá một cái, Hoắc Vũ Hạo bịch một tiếng rớt xuống đất. - Ui da, Vương Đông, người làm cái quái gì đấy? Hoắc Vũ Hạo bị đá xuống đất, đau đớn phản nộ, quát. Vương Đông ngồi

dậy, chỉnh sửa quần áo của mình rồi giận dữ nói. - Người còn dám hỏi, đêm qua sao người chui lên giường ta ngủ hả? - Ách... Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới phát hiện mình vừa từ trên giường Vương Đông rớt xuống, nhất thời ngượng ngùng không biết nói sau, trong lòng thầm nghĩ, Thiên Mộng ca a Thiên Mộng ca, người hại chết ta rồi. Người không biết tên kia thích sạch sẽ sao, tự dưng cho ta lên đây ngủ làm gì??? Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng ngoài miệng hẳn vẫn cố cãi: - Cái này sao hỏi ta, người xem, không phải người cũng ngủ như thế đấy thôi? Vương Đông tức giận thừ một tiếng, vừa định nói tiếp đột nhiên một tiếng chuông inh ỏi vang lên dọa hai người chết khiếp. - Chết tiệt, đi học nhanh, nhanh lên, thôi xong, muộn rồi. Hoắc Vũ Hạo luống cuống kéo Vương Đông chạy nhanh ra ngoài. Vương Đông cũng biết cả hai gặp rắc rối to rồi nên cũng chẳng buồn cãi vả với Hoắc Vũ Hạo nữa, cả hai chạy như bay ra ngoài. Bọn hẳn không đi ăn sáng, cũng chẳng đi đánh răng rửa mặt, mà dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía tòa Giáo Học Lô. Tình hình Chu Y như thế nào bọn chúng quá rõ rồi, đi học muộn cũng chẳng khác gì tự sát... Bộ dạng của cả hai đều hết sức nhếch nhác, Vương Đông có phần ổn hơn một chút, ít nhất ban này khi hẳn đẩy Hoắc Vũ Hạo xuống đất cũng kịp chỉnh sửa lại quần áo, còn Hoắc Vũ Hạo thì... từ trên xuống dưới hết sức lồi thoi lệch thếch, áo thì một nửa nhét vào một nửa bay phất phới, tóc tai rối bù, cúc áo còn đến hai cái chưa cài... Bất quá, cả hai cũng chẳng còn tâm trí để ý đến chuyện này, chỉ biết cố gắng chạy thật nhanh đến lớp, dù trễ rồi nhưng như thế ít ra lửa giận của Chu Y sẽ bớt dữ dội hơn... Một phút sau cả hai đã đến trước cửa ban Tân Sinh lớp Một. - Báo cáo. Hoắc Vũ Hạo lên tiếng trước. - Báo cáo. Tiếp sau đó là giọng của Vương Đông, nhưng lời này của hẳn không được lớn như Hoắc Vũ Hạo, thậm chí có phần yếu ớt. Hẳn núp phía sau Hoắc Vũ Hạo lén nhìn phía trước, ánh mắt rõ ràng đầy vẻ lo lắng. Hẳn hung hăng nhéo một cái vào hông Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo đau đớn tái cả mặt, nhưng thấy Chu Y từ bục giảng đi về phía hai người bọn họ nên lại nhanh chóng bình thường trở lại. Các học viên khác đều đã đến đông đủ, Chu Y thấy bộ dạng lồi thoi của Hoắc Vũ Hạo liền thoáng có ý cười, nhưng Hoắc Vũ Hạo đang bị tra tấn sau lưng làm sao phát hiện được. - Hai tên tiểu quỷ, sao thành bộ dạng thế

này rồi? Thôi vào đây. Chu Y vẫy tay bảo bọn hắn vào. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông vội vàng đi vào, Vương Đông vẫn còn tỉnh táo mà xoay người đóng cửa lại. Tiêu Tiêu nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của bọn họ không khỏi mở to mắt nhìn, khóe miệng giật giật nhưng cố gắng không phát ra chút âm thanh gì, xem ra có vẻ đang tự hỏi: Trời ơi! Hai tên này tối qua làm cái trò gì thế kia? Lúc này, toàn bộ sự chú ý của cả lớp đều đã tập trung vào hai người, nhất là vị lớp trưởng quần áo không chỉnh tề kia. Chu Y lạnh lùng hỏi: - Lớp trưởng của ta, nói xem, các người làm sao thế? - Ách, ta xin lỗi Chu lão sư, chúng ta... mới ngủ dậy... Hoắc Vũ Hạo xấu hổ đáp, giờ hắn chỉ còn cách thú nhận tội lỗi, còn hình phạt thế nào đành cắn răng mà chịu thôi. - Ngủ gì? Ngủ với ai? Lại còn đến giờ mới dậy nữa? Chu Y cười cười đùa một câu. Hoắc Vũ Hạo ngẩn người, còn Vương Đông thì đỏ mặt. Không ngờ, đùa đùa lại trúng phóc rồi. Cả lớp vẫn im lặng, nhưng không đến ba giây sao đã cười vang lên. Vương Đông cúi đầu, hắn chỉ mong lúc này có một cái hố chui xuống mà trốn thôi, xấu hổ, quá xấu hổ rồi. Lúc này hắn mới phát hiện quần áo không chỉnh tề của tên chết tiệt kia, thật sự hấn tức đến độ chỉ muốn quay sang đánh hắn một trận. Tên ngốc này, lại hại ta mất mặt nữa rồi. Lúc này cả Chu Y cũng mỉm cười, mặc dù bà cười rất khó coi nhưng Hoắc Vũ Hạo có thể khẳng định bà thật sự đang cười. Chu Y khoát tay, cả lớp lập tức im lặng, bà lên tiếng nói. - Thôi được rồi, hai người về chỗ ngồi đi. - A? Cả Vương Đông lẫn Hoắc Vũ Hạo đều giật mình, ngẩng đầu lên nhìn bà, cứ ngỡ vừa nghe nhầm cái gì đó. Chu Y trừng mắt mắng. - Sao? Ngủ nhiều quá nên giờ lãng tai luôn rồi à? Hoắc Vũ Hạo giật mình kéo Vương Đông mang bộ mặt xám xịt về chỗ ngồi. Bất quá, may mắn cho bọn chúng dù sao trong lớp chỉ toàn những đứa trẻ mười một mười hai tuổi, nếu đổi lại ở các lớp trên, gặp các đại tỷ hủ nữ, diễn giải một chút, vấn đề sẽ không còn đơn giản như thế này nữa, chỉ sợ còn náo nhiệt hơn. Chu Y trở về bục giảng, thản nhiên nói: - Kỳ sát hạch đã được ba ngày, kết quả, tối hôm qua đã có. Nghe bà nói thế, tất cả các học viên nhất thời tập trung tinh thần, trong lớp cũng không chỉ riêng tổ của Hoắc Vũ Hạo nắm chắc khả năng thông qua sát hạch. Trên khuôn mặt già nua của Chu Y, lần thứ hai xuất hiện nụ cười. - Ta không thể không nói, sự cố gắng của các người đã

làm ta nở mày nở mặt. Hai mươi tổ của lớp chúng ta đều thông qua kỳ sát hạch này. Ta thực sự rất vui. - Aaaaaaaaaa.... Nhất thời trong lớp vang dội tiếng reo hò vui sướng, mà Chu Y cũng không ngăn cản bọn chúng, bà chỉ mỉm cười nhìn những đứa trẻ đang vui mừng nhảy nhót mà thôi. Bọn chúng, hoàn toàn có tư cách hoan hô ăn mừng a! Tối qua khi thống kê kết quả sát hạch, gần như tất cả các lão sư giám sát đều nhận xét học viên của ban Tân Sinh lớp Một đều có sự dẻo dai đặc biệt, trong suốt quá trình sát hạch, tất cả đều thể hiện ra ý chí kiên cường và sức chiến đấu mạnh mẽ. Là lớp có số lượng tổ đội chuyển bại thành thắng nhiều nhất, hơn nữa, thành tích của các tổ đều ngang ngang nhau. Đây là lần đầu tiên từ khi Chu Y trở thành lão sư ở học viện Sử Lai Khắc được học viện khen ngợi công khai, vốn ban đầu lớp của bà có ít học sinh nhất, nhưng sau kỳ sát hạch lại trở thành lớp đông học viên nhất trong mười lớp tân sinh. Bất luận bình thường Chu Y khó chịu đến mức nào nhưng hôm nay cũng thật vui vẻ, thế nên khi Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo đến muộn, bà cũng không trừng phạt mà chỉ đùa vài câu rồi bỏ qua. - Được rồi, trật tự. Bà để bọn chúng hoan hô một chút rồi mới lên tiếng giữ im lặng. - Thông qua kỳ sát hạch này chỉ có thể đảm bảo các người chắc chắn có thể ở lại học viện trong năm này, nhưng chỉ là năm đầu mà thôi. Nếu tương lai các người không chịu cố gắng thì có lẽ ta cũng không thể nào tiếp tục gặp lại các người nữa, bây giờ vẫn chưa có gì để phải vui mừng cả, trong hai mươi tổ này, có đến mười bốn tổ vẫn còn phải tiếp tục kỳ sát hạch, vì các người lọt được vào sáu mươi bốn đội đứng đầu, tất cả còn một đoạn đường dài phía trước nữa. Vòng đấu loại sắp tới mới thực sự là mục tiêu của các người. Nghe được lời này, Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo mới ngẩng đầu lên, trong mắt đầy sự kinh ngạc. Lớp của bọn hắn tổng cộng có hai mươi tổ, thế mà có đến mười bốn tổ lọt vào sáu mươi bốn tổ dẫn đầu, có nghĩa là, trong vòng đấu loại sắp tới, lớp bọn hắn chiếm đến một phần năm số đội tham gia, gấp đôi số lượng của các lớp khác, thành tích này đáng để kiêu ngạo a! Chu Y nói tiếp. - Trong kỳ sát hạch vòng tròn này có tổng cộng sáu tổ có thành tích toàn thắng, trong lớp chúng ta có một tổ. Ban đầu ta còn định thưởng cho bọn chúng một chút, nhưng mà, hôm nay bọn hắn đến muộn. Cho nên, ưu bù khuyết, không thưởng

cũng không phạt. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của cả lớp, hai người không khỏi khó chịu, cả hai liếc mắt nhìn nhau một cái, nhưng lại lập tức ngẩn ngơ. Bởi vì bọn họ phát hiện, hồn lực trong người bất ngờ di chuyển tạo ra một cảm giác thân thiết kỳ lạ, thậm chí còn có ý muốn ôm chầm đối phương. Lúc này, bọn chúng mới nhớ lại chuyện tối qua, tại sao cả hai lại ôm nhau ngủ trên giường. Vương Đông nhỏ giọng nói: - Không phải chúng ta thành công rồi chứ? Đáp án kia, trong lòng Hoắc Vũ Hạo còn rõ ràng hơn hẳn, dù sao hắn đã nói chuyện một lúc với Thiên Mệnh Băng Tâm a! Nhưng hắn không thể biểu hiện ra bên ngoài, chỉ có điều, ánh mắt không ngừng toát ra vẻ sốt ruột. - Có thể lắm, để tan học rồi thử lại xem. - Ừ. Hai người gần như cùng lúc gật đầu nói, nhờ cái loại ăn ý này có lẽ sau này chẳng cần dùng tinh thần dò xét cũng biết được người kia muốn làm gì. Giống như thai song sinh cảm ứng lẫn nhau vậy. - Rầm. Một tiếng động thật lớn vang lên làm Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo bừng tỉnh, hai người cùng ngẩng đầu lên, trước mặt bọn họ là vẻ mặt giận dữ của Chu Y. Ách, bị tóm rồi... - Hai người ra ngoài chạy bộ cho ta, mặc Thiết Y vào, chưa hết giờ học chưa được nghỉ. Mới làm được chút chuyện đã bày đặt lên mặt. Oan uổng quá! Mặc dù trong lòng thầm kêu oan uổng nhưng cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông đều không dám dây dưa, vị Chu lão sư này một khi đã quyết thì đừng mơ có thể lay chuyển, bọn hắn chỉ biết ôm thương đau ra khỏi phòng học, chạy về ký túc xá lấy Thiết Y. Chu Y nhìn cả hai ủ rũ ra khỏi lớp, hừ một tiếng, nói: - Các người nhớ kỹ cho ta, không cần biết đạt được bao nhiêu thành tích, lúc nào cũng phải khiêm tốn một chút. Kiêu ngạo không những làm mình lạc hậu còn có thể khiến các người mất mạng. Ngày mai vòng đấu loại chính thức bắt đầu, giờ ta sẽ nói sơ lược một vài điểm cần chú ý khi chiến đấu. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không thể nghe được bài giảng này nhưng may mà còn có Tiêu Tiêu. tuy Chu Y không nói thẳng ra, nhưng ý của bà cũng là muốn Tiêu Tiêu nói lại với bọn hắn. - Tất cả đều tại ngươi. Vừa mới rời khỏi Giáo Học Lâu, Vương Đông đã nổi điên, tức giận nói. Hoắc Vũ Hạo vẻ mặt oan uổng nói. - Chuyện này sao trách ta được? Hôm qua chả phải ngươi bảo ta ôm người đấy sao. - Ngươi - nói - gì? Vương Đông nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Hoắc

Vũ Hạo. - Ách... chúng ta là một nhóm, đoàn kết, phải đoàn kết. - Đoàn kết con khi ấy, người hại ta bị phạt, người tính sao đây? Vương Đông tức giận nói. - Còn nữa, chuyện hôm qua người ngủ trên giường ta nữa, sao hả? Hoắc Vũ Hạo vỗ vỗ vai Vương Đông nói. - Thôi mà, ta với người là huynh đệ bấy lâu nay, chút chuyện nhỏ nhoi này mà tính toán chi. Chúng ta nhanh làm xong hình phạt của Chu lão sư đi, không thôi tí bà ấy lại nổi điên lên nữa. Hoắc Vũ Hạo vừa nói vừa chạy đi khiến Vương Đông ở phía sau ngẩn ngơ cả người, giọng nói của hắn càng lúc càng xa dần, nhưng khi hắn vừa dứt câu, cả hai lại cùng lúc dừng lại, Hoắc Vũ Hạo theo bản năng nhìn xuống tay mình, Vương Đông cũng vậy. - Tại sao lại thế? Hai người đồng thanh nói. Trên người hai người bọn họ vừa cùng lúc xuất hiện một chuyện kỳ lạ, không hiểu tại sao khi bọn họ nắm tay nhau tự dừng hồn lực trong người mình lại chuyển sang người đối phương. Giống như cả hai đã trở thành một thể thống nhất. - Thử lại lần nữa. Hoắc Vũ Hạo buông bỏ vai Vương Đông ra, rồi nắm chặt lấy tay hắn. Nháy mắt khi hai tay vừa chạm vào nhau, hồn lực Huyền Thiên Công trong người Hoắc Vũ Hạo liền từ tay phải của hắn di chuyển sang tay trái của Vương Đông, và ngược lại. Hồn lực của cả hai di chuyển qua lại nhanh chóng tạo thành vòng tuần hoàn, tốc độ hồn lực di chuyển có thể nói đã nhanh gấp đôi bình thường. Vương Đông là thiên tài trong thiên tài, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra. - Không chế nó đi, từ từ dẫn nó vào cơ thể người. Vừa nói hắn vừa đưa tay còn lại cho Hoắc Vũ Hạo nắm, hồn lực của hắn không ngừng rót vào cơ thể người kia. Nhất thời Hoắc Vũ Hạo cảm thấy hồn lực của mình tăng lên với tốc độ khủng khiếp, nhanh chóng tràn ngập toàn thân. Kinh mạch của hắn được Huyền Thủy Đan cải tạo, rồi suốt ba tháng luyện thể còn được Huyền Thiên Công không ngừng tu bổ, hiện nay nó đã sớm mở rộng hơn trước rất nhiều rồi, cho nên hồn lực vào rất nhiều mà bản thân hắn vẫn không hề cảm thấy quá mức. Giữa hai người không biết từ bao giờ đã xuất hiện một sự tâm ý tương thông, Hoắc Vũ Hạo lập tức sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng bao phủ lấy Vương Đông. Vương Đông nhắm mắt, cảm nhận cảm nhận sự biến hóa kỳ lạ này, nhất thời hắn phát hiện phạm vi dò xét của Hoắc Vũ Hạo tăng lên một cách chóng mặt. Ban đầu tinh thần dò xét của

hắn chỉ có thể hoạt động trong phạm vi chừng sáu mươi thước, nếu dò xét một hướng thì miễn cưỡng được một trăm mét. Nhưng nhờ hồn lực của Vương Đông rót vào, không cần thu hẹp phạm vi cũng có thể trong nháy mắt tăng lên hơn một trăm thước. Hai người trợn mắt há hốc mồm nhìn nhau, Hoắc Vũ Hạo run rẩy nói. - Vương Đông, trước giờ người có từng nghe khi thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ, các hồn sư có thể sử dụng hồn lực của đối phương không? Vương Đông ngơ ngàng lắc đầu, lẩm bẩm: - Làm sao có thể như thế? Chẳng lẽ, hôm qua chúng ta đã thành công? Hoắc Vũ Hạo sốt ruột nói: - Tìm một chỗ thử tiếp đi. Đúng lúc này, một giọng nói giận dữ vang lên. - Hai tên chết tiệt, còn không nhanh đi lấy Thiết Y, ở đó nắm tay tâm sự cái gì đấy???

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 22: Hạo Đông Lực

Chương 22: Hạo Đông Lực - Hai tên chết tiệt, còn không nhanh đi lấy Thiết Y, còn ở đó nắm tay yêu đương nữa??? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông giật mình, vội vàng buông tay ra rồi chạy như bay về ký túc xá. Lúc này cả hai đều cực kỳ kích động tim đập thành thịch muốn vỡ ra, đương nhiên không phải vì một câu tâm sự yêu đương như Chu Y nói mà vì sự biến dị kỳ lạ khi cả hai dung hợp vũ hồn. Cả hai về đến ký túc xá, lẳng lặng nhìn nhau, trong mắt lóe lên vẻ kích động. Phải thế thôi, tình huống vừa rồi quá kỳ lạ, mấy tháng nay hắn vừa tu luyện vừa không ngừng trao đổi tri thức, vậy mà hắn hoàn toàn không biết chuyện ban nãy là gì, kể cả một người uyên bác như Vương Đông cũng vậy. Như thế chứng tỏ, nó đã vượt khỏi phạm trù tri thức thông thường. Hoắc Vũ Hạo không nhịn được liền lên tiếng: - Xem ra đêm qua chúng ta ngủ say như chết cũng không phải vô ích. - Xì... Vương Đông trừng mắt nhìn hắn, nhưng không hề phản đối đưa hai tay thon dài mềm mại

của mình lên: - Thử lần lại lần nữa. Hoắc Vũ Hạo cũng muốn chứng thực mọi chuyện, hắn đưa hai tay lên nắm lấy tay Vương Đông. Bốn tay vừa chạm vào nhau, Hồn Lực lập tức di chuyển. Hồn Lực của hai người không hề giống nhau, Huyền Thiên Công của Hoắc Vũ Hạo thiên về bình hòa (bình lặng, ôn hòa) tự nhiên, Hồn Lực của Vương Đông lại sắc bén bá đạo đầy sự cao quý. Nếu Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo là một thiếu niên trung hậu hiền hòa thì Vương Đông lại như một cô gái quý tộc cao quý. Hai Hồn Lực với khí chất hoàn toàn trái ngược lại có thể dung hợp một cách hoàn mỹ, lặng lẽ lưu chuyển giữa hai người tựa như cả hai vốn là cùng một nguồn. Hoắc Vũ Hạo vẫn rất bình tĩnh, dù sao Huyền Thiên Công của hắn vốn vô cùng ôn hòa phẳng lặng, nhưng Vương Đông lại khác, tâm trạng hắn vô cùng khiếp sợ. Hắn biết Hồn Lực của bản thân vô cùng bá đạo cường hãn, nên lúc này chuyện hai loại Hồn Lực có thể dung hợp một chỗ đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Sau một hồi dung hợp Hồn Lực, nó đã có thể thoải mái luân chuyển giữa hai cơ thể, hai người đều cảm thấy tinh thần vô cùng thoải mái, tốc độ tu luyện tăng lên rõ rệt. Cả hai lúc này đều cảm nhận được đây chỉ là sự bắt đầu, sau này Hồn Lực hoàn toàn dung nhập với nhau đâu phải chỉ mang lại mỗi lợi ích ấy. - Được rồi, chúng ta chạy bộ đã, để tối tiếp tục nghiên cứu tiếp. Hoắc Vũ Hạo chủ động buông tay, mặc Thiết Y vào người. Vương Đông vừa nghe đến hai chữ tối nay lập tức ngăn người, khóe miệng khẽ run rẩy. Đêm qua không hiểu vì sao hai người lại ôm nhau ngủ khiến hắn phát sinh một cảm giác kì lạ, ngần ngại nhìn Hoắc Vũ Hạo một lúc rồi mang Thiết Y theo sau. Sau ba tháng mang Thiết Y chạy bộ, mọi người đã quá quen thuộc. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng chạy đến khi chuông tan học vang lên, Tiêu Tiêu đến nơi gọi to cả hai mới dừng lại, lúc này mới nghe Tiêu Tiêu nói Chu lão sư đã về từ lâu. Toàn thân Hoắc Vũ Hạo đầy mồ hôi, người lại, Vương Đông vì tu vi khá cao lại cố ý dùng Hồn Lực khống chế nên không hề có chút mồ hôi. - Sao vậy, Chu lão sư nói gì à? Hoắc Vũ Hạo vừa thở hổn hển vừa hỏi Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu nhún vai: - Cũng không có gì, chỉ nói mọi người cố gắng nâng cao khí thế, sau đó phân tích tình huống của đối phương. Xem ra lần thi đấu vòng tròn chỉ là một liều thuốc thử, học viện Sử Lai Khắc của chúng ta chưa bao giờ thiếu thiên tài... Thấy

vẻ mặt lo lắng của Tiêu Tiêu, Vương Đông ngạc nhiên hỏi: - Có chuyện gì vậy, Hồn Sư đại thiên tài mang Vũ Hồn song sinh lại có thể mất tự tin như thế sao? Tiêu Tiêu bĩu môi: - Tự tin mình không thiếu, nhưng những người có thiên phú tốt hơn chúng ta có rất nhiều. Chu lão sư vừa nói qua, trong năm nhóm toàn thắng tại lượt đấu vòng tròn, có ba nhóm xuất hiện Hồn Tôn ba Hồn Hoàn, bạn tự tin nổi không? - Hồn Tôn? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông kinh ngạc thốt lên. Tiêu Tiêu cười khố: - Chính xác là vậy, nếu không mình cũng không lo lắng đến mức này. Hoắc Vũ Hạo hỏi: - Chu lão sư phân tích ra sao? Tiêu Tiêu nói: - Khi Chu lão sư nói về ba nhóm đấy cũng không hề dễ chịu, có vẻ cũng vừa biết được tin tức không lâu. Các lớp ấy chưa bao giờ để lộ thông tin về các đệ tử Hồn Tôn của mình, bọn hắn cũng giống bạn, đều được chiêu sinh đặc biệt. Nghe Tiêu Tiêu nói đến đoạn này, Vương Đông nhìn Hoắc Vũ Hạo rồi khẽ cười: - Nhìn đi, cùng là học viên được chiêu sinh đặc biệt, tự so sánh người ta với mình đi... Khuôn mặt Hoắc Vũ Hạo khẽ cứng lại: - Nói nhiều cũng vô ích, mấu chốt là chúng ta phải tìm được cách khắc chế đối phương. Tiêu Tiêu nói: - Cách gì bây giờ, phải cố gắng hết sức rồi sau đó nghe theo ý trời thôi. Ba tên kia đều là trưởng nhóm cả, hai bạn nghĩ xem, ở độ tuổi mười hai tuổi có thể đột phá cảnh giới, có được Hồn Hoàn thứ ba, Vũ Hồn phải mạnh mẽ đến mức nào chứ? Bọn họ chắc chắn đã được gia tộc toàn lực giúp đỡ, Hồn Hoàn của học cũng đều đạt đến cực hạn. Cho dù không biến thái được như Hồn Hoàn ngàn năm của Vương Đông nhưng cũng không kém quá nhiều. Mình thấy Chu lão sư cũng không quá xem trọng chúng ta, đạt được hạng bốn đã là rất tốt rồi. Vương Đông hừ nhẹ: - Ba Hồn Hoàn thì sao? Hồn Tôn thì không thể thắng à? Chúng ta cũng có ưu thế của riêng mình mà, chưa kể đến Vũ Hồn song sinh của bạn, mình cũng chưa dùng toàn lực để chiến đấu. Hơn nữa Vũ Hồn bản thể của Hoắc Vũ Hạo cũng không kém chút nào, ba chúng ta liên thủ còn sợ ai? Tiêu Tiêu nói: - Bạn nghĩ mình không muốn đạt hạng nhất sao? Ba nhóm đứng đầu mới được thưởng, hạng bốn thì chỉ có húp gió thôi. Nhưng thực lực tổng hợp của chúng ta lại không bằng họ, hai người ngấm lại đi. Một người là Hồn Tôn thì đồng đội ít nhất cũng là Đại Hồn Sư như chúng ta rồi. Cho dù chúng ta có ưu thế của bản thân nhưng trừ khi lớp

trường kịp đột phá lên cấp hai mươi, có thêm một Hồn Kỹ thuộc tính tinh thần, lúc đó chúng ta mới có hi vọng. Hoắc Vũ Hạo nhìn Tiêu Tiêu rồi lại nhìn Vương Đông, nói: - Hai người đừng vội, thực lực từng người chúng ta có thể không bằng đối phương nhưng tuyệt đối không được mất đi niềm tin. Tiêu Tiêu nhớ lại đi, lần trước khi đối đầu với hai tỷ muội Lam Tố Tố, đối phó với kỹ năng dung hợp Vũ Hồn khó khăn ra sao? Nhưng thắng lợi cuối cùng vẫn thuộc về chúng ta, kỹ năng dung hợp Vũ Hồn của hai người uy lực không kém Hồn Kỹ cấp bậc Hồn Tôn nhưng chúng ta vẫn có thể chống đỡ. Nhóm khác có ưu thế của họ, chúng ta cũng có ưu thế của riêng mình, thực lực ẩn dấu sau Linh Mâu của ta vẫn chưa có ai biết. Lần sát hạch này chúng ta chỉ có một mục tiêu duy nhất: Quán quân! Niềm tin của Tiêu Tiêu đã được Hoắc Vũ Hạo kéo lại, cô bé xoa xoa mặt nói: - Dù sao cũng phải liều thôi, chúng ta cùng cố gắng nào! Hoắc Vũ Hạo đưa tay phải ra, Vương Đông và Tiêu Tiêu cũng đưa tay đặt lên tay Hoắc Vũ Hạo. - Ngôi quán quân là của chúng ta! Hoắc Vũ Hạo nói tiếp: - Tiêu Tiêu à, cá nướng của bạn chắc phải chờ thêm vài ngày rồi, trận tiếp của chúng ta vô cùng quan trọng. Trong những ngày này chúng ta phải tập trung tinh thần củng cố và tăng cường tu vi bản thân, có như thế khả năng chiến thắng của chúng ta mới có thể tăng lên. Tiêu Tiêu cười hì hì: - Nợ thì phải có lãi, lớp trưởng thì phải rộng lượng, vậy sau này mình ăn cá nướng của bạn sẽ không phải trả tiền nhé. Hoắc Vũ Hạo cười ha hả: - Không thành vấn đề, cá nướng của mình luôn sẵn sàng phục vụ bạn. Tiêu Tiêu nói: - Chu lão sư nói ngày mai khi chuông vào học reng lập tức tập hợp tại khu sát hạch. Chúng ta thật sự có vận khí, Chu lão sư đã nói những đội giành thành tích toàn thắng ở vòng trước sẽ được đặc cách không phải gặp nhau. Chỉ cần chúng ta phát huy khả năng của mình, tiến vào mười sáu hạng đầu chắc chắn không thành vấn đề, muốn tiến sâu hơn thì phải xem nhiều yếu tố nữa. Hoắc Vũ Hạo nói: - Ít nhất cũng có một tin tức tốt rồi, giờ người mình toàn mồ hôi, về tắm trước đã, sau đó cùng đi ăn cơm. Tiêu Tiêu lên tiếng: - Mình ăn trước đây không chờ hai người đâu, mai gặp lại! Nói xong cô bé vẫy tay chào Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông rồi xoay người tiến về phía nhà ăn. Hoắc Vũ Hạo nhíu mày nhìn Vương Đông: - Xem ra chúng ta muốn giành được thành tích cao tại kì

sát hạch này cũng không phải dễ. Trước tiên về ký túc xá tắm rửa thay quần áo đã, ăn cơm xong chúng ta sẽ nghiên cứu một chút về vấn đề dung hợp Vũ Hồn. -Ừm. Vương Đông gật đầu, khuôn mặt lại lộ vẻ ngẩn ngơ không hiểu đang suy nghĩ đi đâu. Lúc trở về ký túc xá hắn lại ngồi một mình trên giường chờ Hoắc Vũ Hạo tắm rửa. Ầm một tiếng, cửa đóng. Vương Đông quay đầu nhìn về cửa phòng, ánh mắt toát lên vẻ phức tạp. Vì lúc sáng đi trễ nên hắn vẫn chưa tính toán chuyện Hoắc Vũ Hạo ngủ chung giường với mình vậy mà bây giờ hắn lại thản nhiên như không có gì xảy ra, chỉ có bản thân cảm thấy kỳ lạ. - Ta... ta lại ngủ chung với hắn một đêm, lại còn hoàn thành Vũ Hồn dung hợp, hơn nữa không phải dung hợp bình thường. Vương Đông không lý giải được tâm tình bản thân lúc này, tim ngực đập loạn, tâm thần rối loạn không biết phải làm gì. Thời gian trôi qua rất nhanh, Hoắc Vũ Hạo đã trở lại. Hắn vào phòng mang theo không khí mát mẻ cùng hương thơm xà phòng, Vương Đông ngẩng đầu lên, vừa lúc trông thấy đôi mắt sáng ngời của Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo vẫn không nhận ra tâm tình Vương Đông đang có biến hóa, hắn vẫy tay: - Chúng ta nhanh đi ăn thôi, khi trở về còn có thể nghiên cứu về dung hợp Vũ Hồn, có lẽ thành tích của chúng ta cũng phụ thuộc vào kỹ năng này. Tâm tình hắn lúc này toàn bộ đặt vào kỳ sát hạch. Vương Đông như tìm được mục tiêu của mình, tâm thần bớt hoang mang: - Được rồi. Chuyện không muốn cũng đã xảy ra, suy nghĩ nhiều cũng vô ích, tập trung cho kì sát hạch đã rồi nói sau. Sau khi nghe Tiêu Tiêu nói về các Hồn Tôn ở ban Tân Sinh, ý chí chiến đấu của Vương Đông đã được kích phát. Hắn tin tưởng bản thân không hề kém các Hồn Tôn ở ban Tân Sinh khác, chỉ vì lúc trước quá lười biếng không chủ động tu luyện nên trình độ không được cao mà thôi. Cấp bậc cao hơn cũng không phải là tất cả, chỉ cần đánh bại được bọn hắn liền có thể chứng minh bản thân vô cùng ưu tú. Sau khi nghĩ thông suốt, Vương Đông không còn lo lắng gì nữa, cùng Hoắc Vũ Hạo đến nhà ăn ăn uống no nê một lần, vì cả hai đi khá trễ nên nhà ăn gần như không còn ai. Sau khi trở về ký túc xá, Hoắc Vũ Hạo treo thẻ không tiếp khách bên ngoài cửa, sau đó khóa cửa phòng để tránh lúc tu luyện bị quấy rầy. Thẻ này phòng nào cũng có, chỉ cần treo lên cho dù là lão sư nếu không có chuyện quan trọng cũng sẽ không gõ cửa để

các học viên tu luyện bên trong. Nhưng hành động vô cùng bình thường này của Hoắc Vũ Hạo lại khiến Vương Đông hơi xấu hổ. Hắn nhận lúc Hoắc Vũ Hạo xoay người đi lắt mạnh đầu điều chỉnh lại bản thân, khi Hoắc Vũ Hạo trở lại thần sắc hắn đã trở nên bình thường. -Chúng ta bắt đầu thế nào? Vương Đông hỏi Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo nói: - Chúng ta cứ thử tu luyện một lúc đã, như vậy sẽ giúp Hồn Lực giữa hai người dung hợp tốt hơn. Sau đó chúng ta sẽ thông qua Hồn Lực sau khi dung hợp tạo thành Hồn Kỹ, đến tối chúng ta sẽ ra ngoài thử nghiệm kỹ năng dung hợp Vũ Hồn. Vương Đông bĩu môi: - Hợp lý quá nhỉ. Hoắc Vũ Hạo cười cười: - Đừng quên mình chính là lớp trưởng, sắp xếp hợp lý mọi chuyện là sở trường của mình, bắt đầu thôi! Vừa nói hắn đã muốn ngồi lên giường Vương Đông. - Muốn... muốn gì? Vương Đông giật mình đẩy hắn ra. Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên: - Tất nhiên là tu luyện, không khoanh chân ngồi xuống cùng nhau thì sao tu luyện được? Vương Đông đứng lên chỉ về giường Hoắc Vũ Hạo: - Chúng ta sang giường kia tu luyện. Hoắc Vũ Hạo ngăn người, sau đó giận dữ lầm bầm: - Không sợ bắn mộng thì cứ sang, mình không ngại. Vương Đông thấy sắc mặt Hoắc Vũ Hạo có chút khó coi. Quả thật Hoắc Vũ Hạo có chút mất hứng, cả hai xem như làm bằng hữu khá lâu mà tên Vương Đông lại còn tính toán giường mình và hắn, thật là keo kiệt. Nhưng Vương Đông vẫn không lay chuyển, hai người ngồi xuống giường của Hoắc Vũ Hạo. Lúc này Vương Đông lập tức khó chịu, chỗ ngồi vô cùng cứng rắn hoàn toàn tương phản với chiếc giường da đệm thoải mái của hắn nhưng lúc này hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Tối hôm qua hai người đã ngủ chung tại giường của mình, hôm nay không thể để tên Hoắc Vũ Hạo này tiếp tục chiếm tiện nghi. Hoắc Vũ Hạo cũng không giận lâu, một lúc sau đã trở lại như thường, trong lòng thầm nghĩ: "Thôi không sao, mỗi người đều có thói quen của riêng mình, mình cũng phải tôn trọng hắn một chút." Vừa nghĩ đến đây một chút tức giận còn lại của hắn với Vương Đông cũng đã hoàn toàn biến mất. Vương Đông liếc nhìn Hoắc Vũ Hạo, thấy hắn cũng đang nhìn mình, trong lòng lại bối rối áy náy, vội vàng đưa hai tay lên: - Bắt đầu thôi, cứ theo lời người nói, tu luyện đến chiều xem hiệu quả thế nào. Hoắc Vũ Hạo cũng đưa hai tay nắm lấy tay Vương Đông, Hồn Lực của

hai người lập tức tiếp xúc rồi dung hợp. Luồng Hồn Lực kia vận chuyển một vòng quanh rồi hoàn toàn dung hợp với nhau, sau đó bắt đầu lưu chuyển quanh cơ thể hai người... lúc này hai người xem như có hai loại Hồn Lực khác nhau cùng xuất hiện trong cơ thể. Lúc sáng hai người tuy đã phát hiện có điểm kỳ lạ nhưng vẫn chưa kiểm tra cẩn thận, lúc này tinh thần tu luyện liền có cảm thụ. Khi hai người kết hợp tu luyện, tốc độ Hồn Lực tăng lên cực nhanh, có thể nói lúc này tốc độ tu luyện của cả hai đã gấp đôi Hồn Sư bình thường. Nói cách khác, nếu một mình Hoắc Vũ Hạo tu luyện trong một giờ, Hồn Lực gia tăng được một, Vương Đông một mình tu luyện trong một giờ Hồn Lực tăng được hai thì khi hai người cùng tu luyện, hai Hồn Lực dung hợp một chỗ tốc độ tu luyện lập tức gia tăng, sau một giờ Hồn Lực của cả hai sẽ là ba. Như thế tốc độ tu luyện của Hoắc Vũ Hạo xem như tăng gấp đôi, Vương Đông cũng gần được gấp đôi. Lúc này bởi vì tu vi Vương Đông cao hơn Hoắc Vũ Hạo khá nhiều nên Hoắc Vũ Hạo được ưu đãi nhiều hơn, sau này khi tu vi hai người xấp xỉ nhau thì ưu đãi sẽ giảm xuống. (Dịch Giả: Mọi người phân đừng nhầm lẫn giữa số lượng Hồn Lực và tốc độ tu luyện nhé, ở trên ví dụ các con số một, hai, ba là về số lượng hồn lực chứ không phải tốc độ tu luyện. HVH vì tu vi thấp nên được hưởng từ 1 lên 3 gấp 3 lần, Vương Đông từ 2 lên 3, sau này cả hai cao lên 7 và 8 thì lợi ích nhận được sẽ không chênh lệch quá nhiều, một được 8 và một được 7. Còn về tốc độ tu luyện? hồn lực từ 7 lên 15 và 8 lên 15 thì đúng như tác giả nói, gần gấp đôi người thường...) Tốc độ tu luyện tăng gấp đôi! Một Hồn Sư tu luyện nhanh gấp đôi người khác quả thực vô cùng kinh người. Kế hoạch của Hoắc Vũ Hạo là đạt hai mươi cấp trước khi tiến vào năm hai nhưng với tốc độ này chỉ sợ chưa đến bốn tháng hẳn sẽ vượt qua cấp hai mươi. Mà với tốc độ tu luyện này, đến cuối năm Vương Đông cũng có thể đột phá ba mươi cấp. Ba canh giờ trôi qua, sắc trời tối dần, hai người cũng ngừng tu luyện thu hồi Hồn Lực, hai nguồn Hồn Lực đang dung hợp nhất thời tách ra rồi trở về cơ thể mỗi người. Cả hai đều cảm giác được tu vi tăng tiến rất nhiều so với những lúc tu luyện bình thường.

Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông vô cùng ăn ý, vừa mở mắt lập tức nhìn thấy sự kinh ngạc và vui mừng của đối phương. Không cần biết việc dung hợp Vũ Hồn kì lạ của hai người vì sao lại hình thành nhưng đây là một việc vô cùng tốt, đặc biệt là đối với Hoắc Vũ Hạo tại thời điểm này. Lúc này Hồn Lực của hắn gia tăng nhiều hơn Vương Đông rất nhiều, có thể nói là ăn lời lớn. Lúc hai người lại kiểm tra biên độ tăng trưởng của Hồn Kỹ lại phát hiện thêm một điểm huyền bí của dung hợp Vũ Hồn, Kỹ năng của hai người thông qua dung hợp Vũ Hồn bắt đầu tăng trưởng, uy lực của biên độ tăng trưởng lại vô cùng lớn, không thể tính một cộng một là hai. Nếu hai người cùng phát động kỹ năng uy lực lập tức tăng hơn gấp đôi, độ tiêu hao Hồn Lực lại giảm xuống còn một nửa. Nói cách khác khi hai người dung hợp Hồn Lực và sử dụng Hồn Kỹ, lượng tiêu hao lập tức giảm đi, Hồn Lực sau khi dung hợp của hai người có thể xem là một loại Hồn Lực mới cực kì cao cấp. Trạng thái của hai người không phải là dung hợp Vũ Hồn mà phải gọi chính xác là dung hợp Hồn Lực. Lúc này lại có một việc khiến Vương Đông ngạc nhiên, tuy tu vi hắn cao hơn Hoắc Vũ Hạo nhưng sau khi tiến hành dung hợp Hồn Lực hắn lại không thể chiếm thế chủ động. Khi tay hai người tiếp xúc, Hồn Lực bắt đầu dung hợp thì Hoắc Vũ Hạo lập tức chiếm lấy vị trí chủ động. Chỉ cần thân thể hai người còn tiếp xúc, nếu hắn muốn lập tức có thể vận dụng Hồn Lực vừa được dung hợp để xuất ra Hồn Kỹ, bất kể Vương Đông muốn phối hợp hay không. Nhưng ngược lại nếu Vương Đông muốn thúc dục Hồn Lực sau khi dung hợp để xuất ra Hồn Kỹ bắt buộc phải được Hoắc Vũ Hạo phối hợp. - Bất công, thật là bất công mà! Vương Đông vô cùng tức giận nói. Hoắc Vũ Hạo bất đắc dĩ đáp: - Ta cũng không biết tại sao mà, nhưng ngươi cứ yên tâm, chỉ cần ngươi muốn ta sẽ luôn phối hợp. Tuy hắn nói không biết nhưng trong lòng đã mơ hồ đoán ra, việc này chắc chắn có liên quan đến Thiên Mệnh Băng Tắm. Nếu không tu vi hắn kém Vương Đông rất nhiều sao có thể chiếm vị trí chủ động. - Vương Đông, đừng tức giận nữa, Hồn Lực sau khi được dung hợp cũng cần có tên chứ, hay là lấy tên của ngươi nhé! Vương Đông buột miệng cười: - Gọi là Vương Đông Lực sao? Khó nghe chết đi được, hay là ghép tên của hai chúng ta đi, gọi là Hạo Đông Lực. Hoắc Vũ Hạo nói: - Có vẻ dễ nghe

hơn một ít. Vương Đông đứng dậy xoa hông: - Giường của người cứng quá, tối nay tu luyện sang chỗ của ta đi. Hạo Đông Lựcbgi chứ, rõ ràng là người ăn lời lớn, cơm chiều nay người phải trả. Nói xong hai tay hăn gối lên cổ rồi bước ra ngoài. Nhìn thấy bộ dáng ra vẻ của Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo khẽ cười. Tên này mặc dù bề ngoài bướng bỉnh kiêu ngạo nhưng tính tình rất được. - Mời thì mời, dù sao tiền của ta đều từ bán cá mà có, hết tiền thì ăn chức người. Vừa nói hăn vừa đuổi theo. Sau khi Hạo Đông Lực xuất hiện, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều cảm giác được quan hệ giữa hai người đã phát sinh biến hóa. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo lúc này Vương Đông không còn là bằng hữu hay bạn học mà đã trở thành huynh đệ, hăn tin Vương Đông cũng nghĩ vậy. Còn trong lòng Vương Đông? Có trời mới biết... Lúc ăn cơm chiều Hoắc Vũ Hạo cũng có một chút nghi ngờ về lý giải của Thiên Mộng Băng Tầm. Theo lời Thiên Mộng Băng Tầm, chỉ cần thân thể hăn có thể chịu được được thì căn nguyên lực hăn nhận được càng nhiều, phẩm chất Hồn Hoàn cũng sẽ tăng lên, Hồn Kỹ cũng sẽ ngày càng mạnh mẽ. Nhưng sao khi hăn liên thủ với Vương Đông cùng kích phát Hạo Đông Lực, uy lực các Hồn Kỹ của hăn được tăng lên rất nhiều, đến mức độ ấy cơ thể hăn vẫn chịu được mà, có sao Thiên Mộng Băng Tầm lại không thăng cấp Hồn Kỹ? - Đồ ngốc! Trong khi hăn đang nghi ngờ thì giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm lại vang lên trong đầu. - Thiên Mộng ca ca đã tỉnh rồi à? Hoắc Vũ Hạo vui mừng hỏi. Thiên Mộng Băng Tầm hừ một tiếng: - Tất nhiên là tỉnh, nhìn ta thích ngủ lắm sao? Hoắc Vũ Hạo oán thăm, ca ca người ngủ trăm vạn năm rồi mà dám bảo không thích ngủ. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Chuyện người lo lắng quả thật rất đơn giản, ta không đề cao Hồn Hoàn của người ngang bằng cực hạn thân thể bởi không muốn biến người thành một quả bóng căng phồng hết mức. Có một loại cá gọi là cá nóc, trên người nó có rất nhiều gai, mỗi khi bị tấn công nó đều phồng to người lên đưa toàn bộ gai ra ngoài khiến kẻ thù không thể tấn công nó. Có thể nói khi gặp nguy hiểm nó có thể tự phồng to cơ thể đến cực hạn. - Trong lúc đó những mũi kim trong người nó quả thật vô cùng nguy hiểm nhưng nếu có một vật nhọn đâm vào thì sao? Tình huống gì sẽ xảy ra? Người cũng giống như thế, nếu ta đưa Hồn Hoàn của người tăng ngang

bằng cực hạn thân thể, một khi gặp đối thủ quá mạnh hoặc chuyện ngoài ý muốn người sẽ trở thành một quả bóng hơi có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Ta nói đề cao Hồn Hoàn theo khả năng của cơ thể có nghĩa là đề cao tùy theo khả năng chịu đựng của người và không gây hại gì cơ thể. Lúc người và Vương Đông dung hợp Hồn Lực, phần Hồn Lực mới này đã giúp các người cải thiện cơ thể mình, ta cũng đã giúp hai nguồn Hồn Lực dung hợp hoàn mỹ mười phần, xem như là ưu đãi ta tặng hai người. - Có thể nói sau khi trong thời gian Hồn Lực cả hai dung hợp, thân thể cả hai vì chịu đựng hai nguồn Hồn Lực mà trở nên mạnh mẽ rất nhiều, uy lực của Hồn Kỹ cũng tăng mạnh, đây chính là chỗ tốt của dung hợp Hồn Lực. Các người cùng các Hồn Sư dung hợp Vũ Hồn khác nhau cũng ở chỗ này, chỉ cần hai người liên tục kết hợp tu luyện, thể chất cả hai sẽ ngày càng tăng cường, đến một lúc nào đó thân thể cả hai sẽ đứng đầu loài người, tốc độ tu luyện cũng trở nên nhanh nhất. - Tất nhiên quá trình này đòi hỏi một thời gian rất dài, nếu sau này các người có thể chân chính kết hợp với nhau hiệu quả còn tốt hơn.

Hoắc Vũ Hạo nghi ngờ: - Chân chính kết hợp là sao? (DG: mình biết nè, hý hý) Thiên Mộng Băng Tầm ngẩn ra một lúc: - Chuyện của loài người ta cũng không biết quá rõ, hai người cứ tiếp tục đi, chỉ cần liên tục dung hợp Vũ Hồn chỗ tốt sẽ không ít đâu, sau này các người sẽ tự hiểu. Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm đột nhiên im lặng. - Này này, ăn cơm thì phải chú ý chứ, cơm chui vào mũi rồi kìa! Vương Đông thấy Hoắc Vũ Hạo đang ngây người liền lấy tay huơ qua lại trước mặt hắn. - Hả... Hoắc Vũ Hạo giật mình đưa tay sờ mũi, thấy Vương Đông mỉm cười xấu xa. - Đang nghĩ gì mà như người mất hồn thế? Lúc này Vương Đông phát hiện bộ dáng Hoắc Vũ Hạo khi đang ngờ ngác nhìn rất vui. Hoắc Vũ Hạo trả lời: - Tất nhiên là suy nghĩ về Hạo Đông Lực rồi, ta đang suy nghĩ tại sao hai chúng ta lại có thể dung hợp Hồn Lực, nếu xem lại lịch sử đại lục thì chỉ có một cách giải thích duy nhất đó là độ dung hợp Hồn Kỹ giữa hai chúng ta cực kỳ cao.

Ánh mắt Vương Đông sáng lên: - Đúng thế, nói rất có đạo lý, nếu không tại sao lại xuất hiện dung hợp Hồn Lực. Người ăn nhanh đi, chúng ta ra ngoài thử một tí xem có thể thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ hay không. Nhưng mà... người có biết làm cách nào để thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ hay

không? Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên: - Hả, ta cứ tưởng chỉ cần muốn là có thể thi triển ngay chứ? Hai người mở to mắt nhìn nhau rồi cùng cười khở. Quả thực lúc trong lúc ở lớp cũng đã nghe giảng qua về Vũ Hồn dung hợp kỹ nhưng các lão sư cũng chỉ nói một cách đơn giản, không hề giảng giải cách thi triển. Dù sao những người có thể sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ rất khó gặp. Vương Đông nói: - Thôi cứ để đấy, tối nay chúng ta sẽ thử. Nếu không được thì ngày mai cùng tìm Chu Y lão sư hỏi một ít. - Ừm. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, trong lòng lại không ngừng gọi Thiên Mộng Băng Tầm. Dù sau lão ca này cũng đã sống trăm vạn năm chắc chắn sẽ có chỉ dẫn chính xác. - Tên ngốc này, chuyện đơn giản vậy mà cũng phải hỏi sao? Hôm qua thế nào thì hôm nay cứ làm thế ấy, bức mình quá. Thiên Mộng Băng Tầm giống như vừa chớp mắt lại bị hấn gọi dậy, than thở một chút lại tiếp tục im lặng. Tối hôm qua? Làm thế nào? Hoắc Vũ Hạo sững người một lúc lập tức hiểu ra, ôm nhau! Cơm đã ăn xong, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông hưng phấn ra khỏi học viện. Hôm nay Hắc Vũ Hạo không bán cá nướng nên vừa ra khỏi cổng đã phải chịu ánh mắt oán hận của mọi người, hấn phải liên tục giải thích bản thân cần phải tu luyện và nghiên cứu để vượt qua sát hạch mới vượt qua được đám đông. - Chúng ta tăng tốc thôi! Vương Đông khề quát lên, đầu ngón chân khề chạm xuống đất rồi như một mũi tên phóng vút đi. Nếu là ba tháng trước chỉ sợ Hoắc Vũ Hạo còn không kịp nhìn thấy bóng lưng của hấn nhưng sau khi khổ luyện thành quả thu được không nhỏ. Hai chân Hoắc Vũ Hạo phát lực, tốc độ lập tức tăng lên. Mặc dù không nhẹ nhàng như Vương Đông nhưng tốc độ cũng không chậm, mỗi một lần chân chạm đất đều để lại một dấu chân in sâu, thân hình nhanh chóng đuổi theo Vương Đông. Hồn Lực lưu chuyển quanh thân thể không ngừng bổ sung thể lực. Không khí tươi mát ập vào mặt, lúc này hấn cảm giác như bản thân đang lướt gió, không bị Thiết Y trói buộc thân thể nhẹ nhàng khoan khoái, tốc độ của hấn đề thăng đến cực độ. Tốc độ của Vương Đông vẫn nhanh hơn Hoắc Vũ Hạo khá nhiều, khi khoảng cách giữa hai người gần ba trăm thước hấn liền di chuyển chậm lại chờ Hoắc Vũ Hạo đuổi theo. - Chà chà, một Chiến Hồn sư hệ Khống Chế, không am hiểu về chiến đấu trực diện lại có thể có tốc độ này, người cũng không quá kém. Vương Đông thấy Hoắc

Vũ Hạo đang đến gần lập tức lên mặt. Hoắc Vũ Hạo cười ha ha: - Cũng khá xa rồi, chúng ta vào rừng thôi. - Ừm. Vương Đông gật đầu, cả hai quan sát xung quanh, xác định không có ai xung quanh lập tức thoát khỏi đường lớn tiến vào rừng, đi sâu vào vài trăm thước mới dừng lại. - Đến đây được rồi, giờ phải làm sao? Vương Đông hỏi Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo nói: - Chúng ta cứ dùng Hạo Đông Lực khôi phục lại Hồn Lực đã. Vừa nói vừa đưa hai tay về phía Vương Đông. Vương Đông nâng tay nắm lấy hai tay hắn, lúc này động tác của cả hai đã vô cùng quen thuộc. Hạo Đông Lực bắt đầu khôi phục thể lực và Hồn Lực cho cả hai, biên độ tăng trưởng Hồn Lực cũng tăng lên một chút nhưng không nhiều bằng khi tu luyện lúc trước. - Hiệu quả không tồi, đủ rồi! Một lát sau Vương Đông đã khôi phục đầy đủ. Hoắc Vũ Hạo gật đầu rồi dang hai tay ra: - Đến đây nào! Vương Đông giật mình, theo bản năng hay tay che lấy ngực, cảnh giác hỏi: - Muốn gì? Hoắc Vũ Hạo vô cùng tự nhiên: - Ôm chứ làm gì! (DG: đến đây thì chẳng biết HVH nó ngu thật hay nó khôn lắm nữa) - Người... Sắc mặt Vương Đông tái mét, hắn hét lớn: - Thật không ngờ Hoắc Vũ Hạo người lại là người như vậy, người có tin ta đánh người không ăn cơm nổi luôn không? Hoắc Vũ Hạo dở khóc dở cười: - Tên ngốc này, người nghĩ gì vậy? Người không nhớ lúc đầu chúng ta làm gì mới xuất hiện tình huống dung hợp Vũ Hồn sao? Lúc này Hồn Lực cả hai đã dung hợp rồi, nếu muốn dung hợp Vũ Hồn thì cứ làm giống hôm qua là được! Lúc này Vương Đông mới hiểu ra, khuôn mặt từ tái mét chuyển sang đỏ bừng. Lúc này mặc dù sắc trời đã khá tối nhưng với Linh Mâu của mình cho dù là trời tối đen Hoắc Vũ Hạo vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt Vương Đông. - Người không nói rõ ràng lại bảo ta ôm người, cố tình khiến ta khó chịu phải không? Lúc này Vương Đông lại giả vờ giận dữ để che dấu xấu hổ. Hoắc Vũ Hạo bất đắc dĩ trả lời: - Ai biết người lại có tư tưởng biến thái như thế, con trai với nhau ta có thể làm gì người? Nhanh nào, làm sớm xong sớm có thể có thêm thời gian tu luyện. Vương Đông do dự một chút: - Nơi hoang dã này hoang vắng như thế, có khi nào chúng ta lại giống đêm qua mà ngủ quên luôn không? Hoắc Vũ Hạo có chút bó tay: - Không đâu, tình huống hôm nay khác hẳn hôm qua mà. Mà sao người cứ lè mề như con gái thế, không ôm thì để ta! Vừa nói xong

hắn lập tức bước tới ôm cổ Vương Đông. (DG: Đây nói rồi mà , biết trước mà, HVH nó giả ngu chứ nó có ngu đâu, giả ngu nên được ôm gái mà ko sợ gì đây, ai bảo nó ngu nữa đi M2: biết rồi, khổ lắm nói mãi, quát điếc cả tai) Thân thể Vương Đông cứng đờ, lúc bị Hoắc Vũ Hạo ôm lấy đầu óc trở nên trống rỗng. Vì lúc trước Hoắc Vũ Hạo dốc toàn lực để chạy nên lúc này trên người hắn vẫn còn ít mồ hôi, một mùi con trai đập vào. Thân thể Vương Đông vô cùng mềm mại, cảm giác ôm lấy vô cùng thoải mái nhưng lúc này Hoắc Vũ Hạo lại không hề muốn hưởng thụ. Lúc ôm lấy Vương Đông hắn cũng bắt đầu vận chuyển Hồn Lực mở ra Vũ Hồn Linh Mâu, Vương Đông sau một lúc sững sờ cũng đã bắt đầu bình tĩnh. Hai thân thể tiếp xúc thân mật, Hồn Lực cả hai nhanh chóng chuyển hóa thành Hạo Đông chi lực, đôi mắt Hoắc Vũ Hạo sáng ngời, ánh sáng vàng cũng lóe ra. Lúc này Vương Đông cũng vội vàng thúc dục Vũ Hồn. Trong phút chốc hai người đều có một cảm giác kỳ lạ, lúc ôm nhau rồi phóng xuất Vũ Hồn vô cùng khác lúc hai người tu luyện phụ trợ nhau thúc dục Hạo Đông Lực rồi tự xuất ra Vũ Hồn. Lúc hai cánh màu lam của Vương Đông vung lên, tinh thần cả hai đều có chút hốt hoảng.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 23: Rực rỡ - Điều tàn! Con đường Hoàng Kim!

Chương 23: Rực rỡ - Điều tàn! Con đường Hoàng Kim! Một bên, Hoắc Vũ Hạo với đôi mắt phát ra ánh sáng vàng rực. Một bên, Vương Đông với đôi cánh lộng lẫy từ Vũ Hồn Quang Minh Nữ Thần Diệp. Khi ôm nhau hai người cũng cùng lúc xuất ra Vũ Hồn, lấy hai người làm tâm điểm năm thước xung quanh toàn bộ rực sáng, một vòng hào quang từ hai người nở rộ ra. Vòng hào quang này vô cùng kỳ lạ, đan xen trong đó là ba loại ánh sáng lam, tím và vàng, khí tức quang minh nồng đậm khắp nơi, hỗn hợp Hồn Lực kỳ dị không ngừng dao động. Phía sau hai cánh Vương Đông xuất hiện hư ảnh, một Quang Minh Nữ Thần Diệp hoàn chỉnh cực lớn. Phía sau Hoắc Vũ Hạo lại xuất hiện một Linh Mâu thật lớn không ngừng lóe ra ánh vàng,

bên trong lại đan xen ánh sáng tím. Thần chí Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bắt đầu khôi phục, lúc này hai thân thể đang ôm nhau lại càng phát sáng rực rỡ. Phía không trung hai hư ảnh to lớn bắt đầu chậm rãi đến gần nhau, trong lúc di chuyển cả hai cũng bắt đầu biến hóa. Linh Mâu của Hoắc Vũ Hạo ngày càng thâm thúy, ánh sáng vàng hoàn toàn thu lại chỉ còn ánh tím nhẹ nhàng tỏa ra. Hư ảnh Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông khi đến gần Linh Mâu lại cháy rực lên, hai ngọn lửa vàng và lam không ngừng đan xen nhau. Cuối cùng hai hư ảnh tiếp xúc với nhau. Trong phút chốc thân thể Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông rung rẩy kịch liệt, Hạo Đông Lực trong cơ thể như núi lửa phun trào không ngừng bộc phát, nháy mắt cả hai đều cạn kiệt Hồn Lực. Quang Minh Nữ Thần Điệp chậm rãi mở rộng đôi cánh ôm lấy Linh Mâu rồi biến mất, hào quang của nó cũng từ từ chuyển sang Linh Mâu. Hào quang diễm lệ từ Linh Mâu tràn ra rồi chậm bao quanh Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Linh Mâu hư ảo nhưng quan sát cẩn thận lại cảm thấy nó vô cùng vô tận, nhìn qua như có rất nhiều thế giới bên trong. Đột nhiên ba đạo ánh sáng lam, tím và vàng dung hợp lại rồi bộc phát xung quanh. Đạo ánh sáng hỗn hợp này như tia sét phóng thẳng đi, những nơi nó lướt qua tất cả mọi vật đều tan biến chỉ còn lại một vệt sáng huyền lệ kéo dài. Nhưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại không có cơ hội nhìn thấy màn này, trong lúc hào quang phát ra, Hạo Đông Lực bộc phát cả hai đã lập tức suy yếu rồi ngã xuống bất tỉnh. Huy lực của Vũ Hồn dung hợp kỹ là cực kỳ to lớn, cả hai lại mới sử dụng lần đầu tiên không hề có kinh nghiệm. Lúc hai Vũ Hồn bắt đầu dung hợp tiêu hao thật sự rất lớn, cả hai gặp phải tình huống này không bất tỉnh mới là chuyện lạ. Tuy ngã xuống nhưng hai tay Hoắc Vũ Hạo vẫn ôm chặt Vương Đông. (DG: này thì chửi nó ngu... khôn vãi ra M2: biết rồi cha nội, nhai quai , từ chương kia qua tới chương này) Một đêm nhẹ nhàng trôi qua. Mặt trời ló dạng... Vương Đông từ hôn mê tỉnh lại, sau khi nhìn hoàn cảnh của mình hẳn thật sự muốn tự sát! Đêm hôm trước dù sao còn được nằm tại giường còn hôm nay thì sao? Toàn thân đầy bụi đất và sương sớm, bản thân không ngờ lại ngủ một đêm ở ngoài trời... chẳng lẽ đây là đánh dã chiến trong truyền thuyết? (DG: chém tí =]]) - Hoắc Vũ Hạo, người mau tỉnh lại cho ta ! Vương Đông từ lồng ngực

Hoắc Vũ Hạo gượng dậy, vẻ mặt tái mét. Hoắc Vũ Hạo mơ màng mở mắt, sau đó giật mình nghiêng người ngồi dậy. Nhưng khi hắn vừa xoay mặt qua đã nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Vương Đông. Vương Đông nghiêng rằng: - Rõ ràng hôm qua người nói sẽ không lập lại tình trạng ôm nhau ngủ mà! - Ủa... ta có nói sao? Hoắc Vũ Hạo ngơ ngác. - Người.. Ta liều mạng với người! Vương Đông bổ nhào vào người Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo vội vàng bắt lấy hai tay hắn, khuôn mặt vẫn còn ngơ ngác nhìn một bên: - Người... mau nhìn kia! - Nhìn cái gì... Vừa nói xong Vương Đông cũng nhìn theo ánh mắt Hoắc Vũ Hạo, vừa thấy khung cảnh trước mắt hắn cũng ngẩn ra. Hai người cùng mở to mắt mà nhìn, bốn mươi lăm độ phía trước hai người xuất hiện một khe rãnh to. Khe rãnh này rộng khoảng một thước rưỡi kéo dài thẳng tắp đến hơn năm mươi thước mới biến mất. Nếu chỉ là một khe rãnh như vậy cả hai cũng không qua ngạc nhiên đến nổi trợn mắt há mồm. Dù sao lúc cả hai thi triển Vũ Hồn Dung Hợp kỹ lập tức hư thoát toàn bộ Hồn Lực rồi bất tỉnh, uy lực to lớn cũng là bình thường. Nhưng khe rãnh này lại kinh khủng ở chỗ toàn bộ bùn đất và lá cây phía dưới khe rãnh lại nhuộm một màu vàng kim, màu vàng kim này giống hệt với màu Vũ Hồn Linh Mâu của Hoắc Vũ Hạo. Không chỉ bùn đất phía dưới khe rãnh, khe rãnh còn đi qua một vài đại thụ, trong đó có lướt nhẹ qua một đại thụ, một vết cắt hình nửa vòng tròn xuất hiện trên thân cây nơi khe rãnh đi qua, mặt cắt cũng nhuộm màu vàng. Các loại thực vật gần sát hai bên khe rãnh lại không có gì xảy ra. Ánh sáng mặt trời đã chiếu xuống, khe rãnh lúc này lóe vàng như một con đường hoàng kim xuất hiện trước mặt hai người. - Cái này... là Quang Minh Nữ Thần Điệp tạo ra à? Hoắc Vũ Hạo ngơ ngác. Vương Đông lúc này vẫn còn ngồi đè lên người Hoắc Vũ Hạo, hắn cũng ngơ ngác lắc đầu: - Không, chắc chắn không phải. Mặc dù Vũ Hồn của ta cũng có màu vàng nhưng là màu vàng lam chứ không giống thế này, màu sắc của khe rãnh này giống hệt Vũ Hồn Linh Mâu của người! Hoắc Vũ Hạo vỗ vỗ đùi Vương Đông: - Mau đứng dậy, chúng ta sang đó xem. - Ừm! Lúc này Vương Đông cũng bị con đường hoàng kim phía trước thu hút nên không chú ý đến hành động của Hoắc Vũ Hạo, hắn nghiêng thân thể rồi từ người Hoắc Vũ Hạo đứng dậy. Hoắc Vũ Hạo cũng đứng dậy theo rồi cả hai

đi về phía con đường hoàng kim phía trước, ngồi xổm xuống quan sát. Vương Đông định đưa tay chạm vào, Hoắc Vũ hạo lập tức nắm lấy tay hắn: - Khoan, người nói màu sắc này giống Vũ Hồn Linh Mâu của ta, vậy để ta thử trước! Nói xong hắn đưa tay vào khe rãnh chạm xuống đất. Hoắc Vũ Hạo vừa chạm vào liền thu tay về như bị điện giật, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ. Lúc tay vừa chạm trúng phần màu vàng đầu óc hắn dường như có chút rối loạn, Tinh Thần Hải khẽ ba động như chịu linh hồn trùng kích. - Cái này là dấu vết để lại sau khi chúng ta dùng Vũ Hồn Dung Hợp kỹ đấy, người cũng thử đi. Hoắc Vũ Hạo gọi Vương Đông. Vương Đông vốn đã vô cùng tò mò, nghe Hoắc Vũ Hạo gọi lập tức lấy tay chạm vào. Phản ứng của hắn còn hoành tráng hơn Hoắc Vũ Hạo, ngay người ra một lúc rồi mới hồi phục tinh thần. Hai người kinh hãi nhìn nhau. - Việc này... kinh khủng thật. Đây chỉ là dấu vết lưu lại của Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ mà ta lại có cảm giác như phải chịu một kích toàn lực từ Linh Mâu của người, nếu trực tiếp đối diện với Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ thì... Lúc này giọng nói của Vương Đông vì đang hưng phấn nên đã hơi run. Bất kỳ một hồn sư nào cũng hy vọng bản thân có Hồn Kỹ mạnh mẽ. Hoắc Vũ Hạo nói: - Người nhìn đi, giới hạn công kích của Hồn Kỹ này là năm mươi thước, công kích trên một đường thẳng, lúc này vẫn không biết có thể tập trung vào một điểm được không. Uy lực thì hẳn là kết hợp của hai người, phá hoại và công kích tinh thần nhưng uy lực lại mạnh hơn rất nhiều. Công kích này mà đối mặt trực tiếp thì... Vương Đông hưng phấn gật đầu: - Đúng thế, hơn nữa uy lực của Vũ Hồn dung hợp kỹ sẽ tăng lên theo tu vi của chúng ta. Uy lực Vũ Hồn dung hợp kỹ của chúng ta thật bá đạo, nếu bây giờ gặp lại Thiên La Địa Vồng chắc chắn chúng ta sẽ dễ dàng chiến thắng. Hoắc Vũ Hạo cũng vô cùng hưng phấn nhưng vẫn bình tĩnh hơn Vương Đông: - Vương Đông à, người thấy ở kỳ sát hạch chúng ta có thể sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ này sao? Với uy lực này ta nghĩ Hồn Tôn cũng chưa chắc chịu được! Trong nháy mắt sắc mặt Vương Đông cứng đờ: - Đúng rồi, không ngờ uy lực quá lớn lại là vấn đề. Hơn nữa chúng ta cũng chỉ có thể đánh được một kích, sau khi dùng cả hai sẽ lập tức bất tỉnh. Hoắc Vũ Hạo nói: - Đây là lần đầu chúng ta sử dụng nên mới như vậy, sau này làm lại hẳn sẽ không tiêu hao nhiều Hồn Lực như thế

nhưng chắc cũng chỉ có thể dùng được một lần. Dù sao có Hồn Kỹ mạnh mẽ là một chuyện tốt, sau này chúng ta luyện tập nhiều chắc hẳn uy lực sẽ tăng lên. Vương Đông nói: - Lần này mà gặp lại Mã Tiểu Đào kia chúng ta sẽ không bị bắt nạt nữa, phải đánh nàng một trận cho nàng biết sự lợi hại. Hoắc Vũ Hạo nói: - Vũ Hồn dung hợp kỹ của chúng ta cũng cần có một cái tên. Lần này vì ta đoán sai khiến người phải ngủ ngoài trời một đêm, tên của nó người đặt đi. Vương Đông lập tức chấp nhận: - Được lắm, xem như người cũng biết điều. Nên gọi là gì nhỉ, Tử Vong Ngưng Thị nhé? Hoắc Vũ Hạo còn chưa kịp lên tiếng hẳn đã tự trả lời: - Không được không được, dù sao là hai người kết hợp thì phải có cả Vũ Hồn của ta. Vậy thì gọi là Quang Minh Nữ Thần Xinh Đẹp Ngưng Thị nhé! Hoắc Vũ Hạo bó tay nhìn hẳn: - Người nghĩ Quang Minh Nữ Thần Điệp của người là Quang Minh Nữ Thần sao? Rõ ràng là tự khen mình xinh đẹp như Quang Minh Nữ thần, mà cho dù nữ thần có tồn tại thì cũng không có quan hệ gì với người nhé. Mặt Vương Đông đen lại: - Nói gì mà khó nghe quá, chẳng lẽ gọi là Hồ Điệp Ngưng Thị? Tên gì mà xấu quá! Đột nhiên hai mắt hẳn sáng lên: - À, có rồi, Vũ Hồn dung hợp kỹ cũng có đặc điểm riêng của nó rồi. Ánh sáng màu vàng này rất đẹp, sau khi dung hợp Vũ Hồn lại còn có ánh ngọc nữa, hay gọi là: Rực Rỡ, Điều Tàn - Hoàng Kim Lộ nhé! Hoắc Vũ Hạo mở to mắt: - Tên thì hay thật nhưng hình như hơi dài đấy! Vương Đông vênh mặt lên trời: - Càng dài càng lợi hại (DG: thâm à nha). Mà cứ gọi tắt là Hoàng Kim Lộ cũng được, dù sao người ngoài cũng không hiểu. Lát nữa chúng ta hỏi Chu lão sư một chút, nhờ lão sư đánh giá uy lực của Hoàng Kim Lộ. Vừa nghe đến ba chữ Chu lão sư Hoắc Vũ Hạo đột nhiên giật mình, ngẩng đầu lên nhìn mặt trời. Vương Đông nhìn động tác của hẳn cũng chợt nhớ đến điều gì, hai người nhìn nhau cùng hét to một tiếng rồi lập tức bỏ chạy. Lại muộn rồi... mà còn muộn ở vòng đấu loại nữa chứ... Cả hai dùng tốc độ nhanh nhất chạy về học viện Sử Lai Khắc, lúc này hai người nắm tay nhau chạy như điên, nhờ Hạo Đông chi Lực hỗ trợ nên tiêu hao cực ít hơn nữa tốc độ cả hai cũng nhanh hơn mà không quá chênh lệch. Cũng may lúc trước cả hai không đi quá xa, nếu không cho dù có chạy hết sức cũng sẽ muộn. Bên ngoài khu sát hạch có hơn ba mươi lão sư của học viện đang

đứng, trong đó có Chu lão thái thái. Ánh mắt của Chu Y lúc này đã muốn tóe ra lửa, nàng nhìn qua gần hai trăm học viên nhưng vẫn không thấy người mình muốn tìm. Tiêu Tiêu đã đến từ sớm, vẻ mặt cô bé vô cùng lo lắng vì lúc này đã bắt đầu điểm danh, lớp Một ban Tân Sinh lại được điểm danh đầu tiên, mà lúc này cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông vẫn chưa thấy đâu. Nếu sau khi điểm danh xong mà cả hai chưa có mặt sẽ mất quyền thi đấu, chưa nói đến mất đi một cơ hội lớn, chỉ việc khiến cho Chu lão sư tức giận bọn họ cũng chịu không nổi rồi, cô bé lại là người chung nhóm chắc chắn sẽ không thoát. Hai người này còn đang làm gì vậy, hôm qua đã muộn hôm nay lại muộn tiếp sao? Cũng may lớp Một ban Tân Sinh có nhiều đệ tử tham gia nhất nên thời gian điểm khá dài...sau một hồi cũng đến lượt nhóm của Hoắc Vũ Hạo, trừ Tiêu Tiêu lên tiếng còn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại không trả lời. Lúc này không chỉ các đệ tử xung quanh bắt đầu ồn ào mà các lão sư cũng giật mình. Trong lịch sử học viện Sử Lai Khắc việc này tuy không phải xảy ra lần đầu nhưng lại cực kỳ hiếm có. Dù sao không tham gia sát hạch tân sinh cũng giống như không xem trọng học viện, việc này chắc chắn sẽ lưu lại ấn tượng xấu cho các lão sư. Lão sư đang điểm danh thoáng dừng lại một chút để đợi rồi tiếp tục điểm danh, mãi đến lúc điểm danh đến lớp Sáu ban Tân Sinh thì cả hai mới chạy đến nơi. Hai người ngủ một đêm bên ngoài sau đó chạy hết tốc lực, mặt cũng chưa kịp rửa, quần áo thì không chỉnh tề, thân thể dính đầy bùn đất và sương sớm. Việc đến nước này cả hai đều phải cố gắng hết sức, nhất quyết không thể để mất quyền thi đấu! - Báo cáo. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đồng thời chạy đến chỗ lão sư và các học viên la lên. Lão sư đang điểm danh liền dừng lại, người này tầm năm mươi tuổi, thân hình cao lênh, da ngăm ngăm, vẻ mặt lạnh lùng. - Hai người ở lớp nào? Sao lại đến muộn thế này? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều nhận ra vị lão sư này tên là Đỗ Duy Luân, là thầy chủ nhiệm hệ Vũ Hồn ở ngoại viện, ở ngoại viện quyền uy vô cùng lớn. Hoắc Vũ Hạo trả lời: - Thưa Đỗ lão sư, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông của lớp Một ban Tân Sinh, vì mãi tu luyện mà quên mất giờ giấc. Sắc mặt Đỗ Duy Luân trầm xuống: - Sát hạch mà các người còn đến muộn được, còn có khái niệm về thời gian không thể? Phạt hai người sau giờ học phải đi lau chùi

toàn bộ sảnh của Giáo Học Lôu. Về chỗ. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông vội vàng đáp ứng, trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra. Chỉ cần không phạt bọn hắn mất đi tư cách sát hạch là vẫn còn tốt rồi. Hai người vội vàng chạy vào đội ngũ của lớp, đứng chung với Tiêu Tiêu. Đỗ Duy Luân liếc mắt về phía Chu Y đang đứng cách đó không xa, xong mới cầm danh sách đọc tiếp. Nếu là học viên khác với tính tình của hắn thì đã trực tiếp bỏ đi tư cách thi đấu, dù sao những nhóm ở đâu đều đã thông qua sát hạch tân sinh rồi. Nhưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đặc biệt ở chỗ đã có biểu hiện xuất sắc trong lúc thi đấu vòng tròn, có được thành tích toàn thắng. Điều này mới khiến vị thiết diện chủ nhiệm này coi nể cho một chút. Ở học viện Shrek, tuy là tất cả không phải dựa trên thành tích nhưng nếu có thực lực mạnh, thành tích tốt thì cũng sẽ đạt được một ít ưu đãi nhất định. Điều này thì ở bất cứ học viện nào đều như nhau. - Hai tên các người làm cái gì thế? Lát nữa các người đợi bị Chu lão thái thái thu thập đi. Nhìn ánh mắt của bà mà xem, như muốn ăn tươi nuốt sống hai người rồi. Tiêu Tiêu nói một cách tức giận. Vương Đông buồn bực nói: - Người cũng đừng lăm mồm nữa, còn không phải do tên Hoắc Vũ Hạo chết tiệt này sao, nếu hắn không kéo ta ra ngoài luận bàn, lại không để ý đến thời gian thì làm sao mà trễ được! Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng đã thương lượng trước rồi, chuyện bọn hắn có được Vũ hồn dung hợp kỹ tạm thời giữ bí mật, dù sao bọn hắn cũng chưa dùng đến ở trong lần khảo hạch này. Bọn hắn nhất trí chỉ đem chuyện này nói cho Chu lão sư để bình ổn lửa giận của bà thôi. Đồng thời cũng để cho bà chỉ đạo tu luyện. Đến khi nào vận dụng thành thạo sẽ thi tiến trong lúc khảo hạch. Lát sau Đỗ Duy Luân đã điểm danh xong, tiếp theo là bốc thăm. Chỉ là sát hạch tân sinh mà thôi, cũng có quá nhiều nghi thức rườm rà. Hoắc Vũ Hạo đại diện cho đoàn thể của hắn lên rút thăm. Toàn bộ đệ tử gồm sáu mươi bốn tổ chia làm ba mươi hai tràng, từng đôi một đấu với nhau. Ngày hôm qua các học viên đã có một ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn lại, khu sách hạch cũng đã cải thiện xong, chỉ cần sửa lại tấm ngăn vị trí là được. Một lần nữa chia thành mười sáu khu vực. Lúc này, diện tích sàn đấu đều tăng lên mấy lần, các học viên tham gia đấu loại cũng có không gian lớn hơn để thi triển thân thủ. Quy tắc đấu loại rất đơn giản, sáng một trận,

chiều một trận. Đoàn thể nào bị loại thì về đi học tiếp, thắng thì ở lại tiếp tục trận đấu. Trong ba ngày sẽ kết thúc chọn ra top 3. Rút thăm xong, vòng loại liền bắt đầu, ba mươi hai trận đấu triển khai đồng thời. Như vậy thì sẽ giảm thiểu thời gian thi đấu lại, giúp cho sau khi đấu xong các học viên có thêm thời gian để nghỉ ngơi, chuẩn bị cho trận đấu buổi chiều. Đội Hoắc Vũ Hạo được phân thi đấu ở khu thứ mười lăm, giám thị cũng đã đổi thành người khác, lần này là một nữ lão sư, tuổi tầm ba mươi, nhìn qua có vẻ hiền lành. Lúc rút thăm thì chỉ thấy đánh số, bọn hắn cũng không biết đối thủ của mình là ai, đến khi ra sân đấu thấy liền cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Đối thủ của bọn hắn lại là người một nhà, lớp Một ban Tân Sinh. Trận đấu loại này cũng trở thành nội chiến. Ba học viên của đội đối phương Hoắc Vũ Hạo biết hết, trong đó có một gã từng có xích mích với Vương Đông. Theo Vương Đông nói thì sau khi tên kia bị hắn đánh một trận thì đã trở nên thành thật hơn rất nhiều. Chu Y phán đoán cực kì chuẩn xác, khi bà đã định ra rằng ba người Hoắc Vũ Hạo là đội hạt giống của lớp Một ban Tân Sinh thì tất nhiên rằng có thực lực mà các đội khác có thể sánh được. Thời gian của trận đấu cũng không dài, mặc dù đối thủ cũng khá nhưng khi Vương Đông và Tiêu Tiêu đồng thời ra tay, và có kĩ năng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng phụ trợ thì chỉ cần mười phút đã giải quyết xong trận đấu, tiến vào vòng trong. Bất quá lúc ba người Hoắc Vũ Hạo đi khỏi khu sát hạch, niềm vui thắng lợi trong nháy mắt không sót lại chút gì. Bởi vì ngay cửa, Chu lão thái thái đang đứng chờ ở đấy, vẻ mặt âm trầm vô cùng. - Tiêu Tiêu về trước nghỉ ngơi, còn hai người các ngươi, theo ta! Chu Y nói xong, hừ lạnh một tiếng, quay người bước đi. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đồng thời cảm thấy lạnh sống lưng, may là hai người đã chuẩn bị trước, quay sang liếc nhau xong mới đi theo Chu Y. Tiêu Tiêu chỉ có thể cho hai người một cái ánh mắt ý bảo tự cầu phúc. Lần này Chu Y trực tiếp đưa bọn hắn về phòng làm việc của bà. Là chủ nhiệm một lớp trong ban Tân Sinh, phòng làm việc của bà nằm ở khu kí túc xá phía Bắc, phía sau khu làm việc của khu giáo sư cấp cao của Giáo Học Lô. Văn phòng nằm ở tầng một, lúc này chỉ có mỗi mình bà. Đi theo Chu Y vào phòng, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không khỏi kinh ngạc. Vị Chu lão sư tính cách lạnh lùng, tác phong

ng nghiêm nghị thế nhưng bố trí văn phòng lại thập phần lịch sự tao nhã. Tường phòng quét vôi trắng nhợt, ngoài ra là một số vật liệu gỗ màu đỏ nhợt, còn có trường kỷ màu đỏ thẫm và một số bố trí khác. Trong phòng còn có một cánh cửa nhỏ, có vẻ là dẫn sang phòng ngủ. Không thể không nói rằng học viện Sử Lai Khắc đối xử với giáo viên tương đương tốt. Hoắc Vũ Hạo bước vào sau, cẩn thận đóng cửa lại. Chu Y đã ngồi ở trên tràng kỷ, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nói: - Nói đi, hai người các người đang làm trò gì? Hay đấy! Đến muộn liên tục hai ngày, có phải các người nghĩ rằng đã thông qua sát hạch tân sinh, đã đủ lông đủ cánh rồi, ta không quản được các người nữa chứ gì? Ta nói cho các người biết, chỉ cần ta muốn, thì khai trừ bọn người ra khỏi học viện là chuyện dễ dàng. Trên thế giới này chưa bao giờ có chuyện thiếu thiên tài, số lượng thiên tài bị ta khai trừ cũng không phải là ít, rất rất nhiều, nguyên nhân chỉ có một, đó là tính cách của bọn chúng không thích hợp trở thành một gã cường trã. Cho ta lí do để không xử phạt hai người. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liếc nhìn nhau, Vương Đông liền huých hãnh tiến lên, ý bảo hãnh giải thích. Hoắc Vũ Hạo chỉ phải kiên trì nói: - Thực xin lỗi Chu lão sư, là đệ tử sai rồi. Biết nhau ba tháng, bọn hãnh cũng đã quen thuộc tính tình của Chu Y, chỉ thích mềm không chịu cứng, cứng rắn chống đối chỉ càng chọc giận vị thái thái này. Thái độ càng tốt thì bị trừng phạt càng ít. - Xin lỗi là được sao? Các người không biết sai lầm của mình lớn thế nào à? Các người chỉ mới hơn mười tuổi đã bắt đầu lười biếng, chỉ với lý do này ta cũng có thể đuổi cả hai đi rồi. Có lý do gì thì mau nói! Hoắc Vũ Hạo vô cùng cung kính nói: - Chu lão sư đừng nóng giận, chuyện hôm qua ngài còn nhớ không. Hôm qua nhóm đệ tử đánh với nhóm Hoàng Sở Thiên, trong nhóm Hoàng Sở Thiên có hai tử muội song sinh Lam Tố Tố và Lam Lạc Lạc. - Ừm. Chu Y trả lời. Hoắc Vũ Hạo tiếp tục nói: - Lần đó nhóm đệ tử suýt thua trận vì Vũ Hồn dung hợp kỹ của Lam Tố Tố và Lam Lạc Lạc, cuối cùng nhờ cả nhóm đồng tâm hiệp lực mới có thể miễn cưỡng ngăn chặn Vũ Hồn dung hợp kỹ của hai người và dành lấy thắng lợi, cuối cùng là toàn thắng tại vòng thi đấu vòng tròn. - Sau khi trở về đệ tử và Vương Đông vô cùng thích thú về Vũ Hồn dung hợp kỹ nên quyết định thử một lần xem Vũ Hồn của cả hai có thể

dung hợp được hay không. Bởi vì tại học viện không có tiết dạy đặc biệt dành cho Vũ Hồn dung hợp kỹ nên cả hai đành phải tự mày mò. Không ngờ lần đầu tiên thử nghiệm Vũ Hồn lại thật sự dung hợp, kết quả là trong quá trình dung hợp cả hai đều ngã ra bất tỉnh trên giường Vương Đông, đến khi đệ tử tỉnh dậy đã trễ giờ lên lớp. Đây cũng là nguyên nhân cả hai đi trễ vào sáng hôm qua. Trong lúc đang giải thích Hoắc Vũ Hạo có cảm giác Vương Đông ở phía sau đang dùng hai ngón tay捏 mạnh bên hông rồi xoay một trăm tám mươi độ. Tuy rất đau nhưng hắn không dám hét to, lúc này khuôn mặt Hoắc Vũ Hạo trở nên cứng ngắc. - Dung hợp Vũ Hồn? Chu Y giật mình, nàng không ngờ đây lại là lý do của Hoắc Vũ Hạo nên thuận miệng hỏi tiếp: - Vậy các người thành công thật sao? Hoắc Vũ Hạo xoa xoa đầu: - Cũng không biết là thành công hay không nên hôm qua lúc tập chạy đệ tử có thử lại một chút. Buổi tối cả hai lại ra khỏi học viện để thử Vũ Hồn dung hợp kỹ mới xuất hiện này nhưng không ngờ vừa thử đã thành công hơn nửa uy lực của Vũ Hồn dung hợp kỹ này lại vô cùng mạnh mẽ. Nhưng ngay sau khi cả hai kết hợp thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ thì Hồn Lực cả hai đều tiêu hao toàn bộ rồi ngã ra bất tỉnh tại rừng cây...đến khi tỉnh lại cũng như hôm trước.. tiếp tục muộn. Thừa Chu lão sư, hai đệ tử thật sự bởi vì cố gắng tu luyện nên mới trễ giờ thi đấu, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, đệ tử chắc chắn sẽ không tái phạm nữa! Nói đến đây Hoắc Vũ Hạo cũng ngẩng đầu nhìn trộm Chu Y, không ngờ Chu Y lúc này cũng đang trợn mắt vì ngạc nhiên. - Người... người nói cả hai chỉ thử sử dụng Vũ Hồn Dung hợp kỹ nhưng lại thật sự thành công? Giọng nói của Chu Y cao hẳn lên, nàng cũng từ ghế ngồi đứng dậy vẻ mặt vô cùng hưng phấn. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng gật đầu. Chu Y hưng phấn nói: - Mau, mau sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ của cả hai cho ta xem! Hoắc Vũ Hạo nói: - Chu lão sư à, buổi chiều nay đệ tử còn phải thi đấu nữa, Vũ Hồn dung hợp kỹ này khi sử dụng sẽ tiêu hao toàn bộ Hồn Lực của cả hai đệ tử. Chu Y tức giận nói: - Đó là vì lần đầu sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ nên tiêu hao là cực lớn, những lần sau sẽ không như vậy. Nếu mỗi lần sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ xong Hồn Sư lập tức bất tỉnh vậy đây là kỹ năng để tự sát sao? Mau lên, có ta ở đây giúp cả hai hồi phục Hồn Lực chắc chắn không ảnh hưởng đến thi

đấu đâu! Cả hai cứ nhằm vào ta mà thi triển! Chu Y đã nói thế Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng không tiếp tục từ chối, cả hai xoay mặt nhìn nhau, Hoắc Vũ Hạo dang tay ôm Vương Đông. Thân thể Vương Đông khê cứng lại một chút nhưng cũng không cự tuyệt, nhắm mắt dang tay ôm Hoắc Vũ Hạo. Khi thân thể vừa tiếp xúc cả hai lập tức phóng xuất Vũ Hồn. Hồn Lực lập tức dung hợp thành Hạo Đông chi lực lưu chuyển trong thân thể hai người, lúc này Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo có cảm giác cả hai đã hợp thành một. Một, hai, ba giây trôi qua... Lúc này Chu Y vô cùng chăm chú, trong phòng làm việc yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi... Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều phóng thích Vũ Hồn nhưng lại không có gì xảy ra... Chu Y trợn mắt nhìn cả hai, lúc này bà đã chuẩn bị phòng ngự rất kỹ càng nhưng ngoài trừ việc Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang tình tứ ôm nhau thì không có gì xảy ra... khóe mắt Chu Y đã khởi run run. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, nếu theo tình huống hôm qua lúc này Hồn Lực của cả hai đã tiêu hao toàn bộ mới đúng, sau đó hồn kỹ Rực Rỡ, Điều Tàn - Hoàng Kim Lộ sẽ phóng ra... nhưng bây giờ lại không có gì xảy ra. - Các người định chọc cười ta sao? Giọng nói Chu Y phát ra từ kẽ răng vô cùng lạnh lùng, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông khê rùng mình tách ra, khuôn mặt vô cùng ngạc nhiên. Trên người Chu lão sư có sát khí! Cả hai đều có chung một cảm nhận, lúc này vị Chu lão thái thái này đang muốn phát tác! Hoắc Vũ Hạo lập tức lên tiếng: - Chu lão sư, thật sự đệ tử không nói dối, đêm qua cả hai đã thi triển được Vũ Hồn dung hợp kỹ, còn lúc này đệ tử thật sự... thật sự... Chu Y lạnh lùng: - Hai người các người vào đây ôm nhau cho ta xem à, được lắm, hôm nay cả hai sẽ biết tay ta, ta sẽ... Không đợi Chu Y nói xong Hoắc Vũ Hạo lập tức nắm tay Vương Đông rồi thi triển Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng phụ trợ cho Chu Y. - Hả? Chu Y đang vô cùng tức giận chuẩn bị ra tay lập tức có cảm giác cánh vật xung quanh trở nên vô cùng rõ ràng, chỉ cần chớp mắt một cái tất cả mọi sự việc diễn ra xung quanh trăm mét đều hiện lên trong đầu. Phạm vi đã lớn như thế rồi? Chu Y biết rõ phạm vi Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo chỉ ở đường kính ba mươi thước, lúc này lại trở thành hơn trăm thước... biên độ tăng trưởng này quá kinh khủng rồi! Tranh

thủ lúc Chu Y còn đang sửng sốt Hoắc Vũ Hạo đã lên tiếng: - Chu lão sư có nhớ đệ tử đã từng nói qua, phạm vi của Tinh Thần Tham trắc sẽ tăng lên theo tu vi của đệ tử. Hơn ba tháng được ngài giúp đỡ dạy dỗ nên phạm vi Tinh Thần Tham Trắc của đệ tử đã có phạm vi đường kính năm mươi thước, ngoài ra đệ tử còn nghiên cứu được cách tập trung tinh thần lực tại một hướng giúp tăng thêm phạm vi. Lúc này ngài có thể cảm giác được trong phạm vi đường kính năm mươi thước là nhờ đệ tử và Vương Đông sử dụng dung hợp Hồn Lực, Hồn Kỹ của đệ tử được hỗ trợ nên phạm vi ảnh hưởng tăng lên gấp đôi, biên độ tăng trưởng Hồn Lực của cả hai cũng tăng lên, điều này có thể chứng minh đệ tử và Vương Đông sử dụng được Vũ Hồn dung hợp kỹ mà! Hơn nữa dấu vết cả hai sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ đêm qua vẫn còn, nếu ngài không tin đệ tử có thể dẫn ngài đi xem. Nghe Hoắc Vũ Hạo giải thích một lúc nên Chu Y đã bắt đầu bình tĩnh, lúc này nàng biết mình đã quá nóng giận. Trong hơn ba tháng làm lão sư cho lớp Hoắc Vũ Hạo nàng rất rõ hần. Trong trí nhớ của nàng chưa có học viên nào siêng năng hơn hần, trong nhóm đệ tử cùng lứa hần cũng vô cùng trầm ổn, thậm chí có thể xem như một ông cụ non. Nếu thật sự hần muốn nói dối cũng không thể nghĩ một lý do dễ bị phát hiện như thế. Mỗi người có một sở trường riêng, Chu Y mặc dù là lão sư trong học viện Sử Lai Khắc nhưng lại không quá hiểu rõ về Vũ Hồn dung hợp kỹ. Dù sao Vũ Hồn dung hợp kỹ thật sự rất hiếm gặp, nghe Hoắc Vũ Hạo giải thích nàng cũng đã khá tin tưởng, lửa giận cũng đã giảm bớt khá nhiều. Chu Y hất tay lên: - Thôi được, thu lại Hồn Kỹ đi, ta tạm tin tưởng hai người. Nhưng việc không thể sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ lại vô cùng kỳ lạ, cả hai ở lại đây chờ ta một chút, ta đi gọi một lão sư đã nghiên cứu khá sâu về dung hợp Vũ Hồn đến giải thích. Chu Y vừa nói xong lập tức bước đi ngay. Người vừa ra ngoài Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lập tức thở phào ngã người ngồi xuống ghế, Hoắc Vũ Hạo đưa tay trái lau mồ hôi lạnh trên trán, Vương Đông cũng đưa tay lên... lúc này hần phát hiện tay trái của mình vẫn còn đang bị Hoắc Vũ Hạo nắm lấy. - Mau buông tay! Vương Đông tức giận rút tay ra sau đó trừng mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo: - Tất cả là tại người, nếu không phải vì người muốn ra ngoài nghiên cứu kỹ năng ta làm sao bị Chu lão sư để ý, đây cũng

đâu phải bí mật gì! Hoắc Vũ Hạo dựa người vào lưng ghế cười ha ha: - Trách thì cứ trách ta nhưng đây cũng đâu phải chuyện xấu, được các lão sư chỉ điểm việc tu luyện của chúng ta sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Cái tính khí nóng lạnh thất thường của người vẫn không bỏ đi được à, có lẽ chỉ có ta mới chịu được người mà thôi! Vương Đông hừ một tiếng: - Chỉ với người ta mới thế, người khác thì còn lâu. Nhưng hôm nay có thể trông thấy bộ dạng khiếp sợ của Chu lão thái thái thì bị mắng một trận cũng không quá lỗ. Người nói xem sau khi chúng ta vượt qua sát hạch còn có thể được Chu lão thái thái dạy hay không? Hoắc Vũ Hạo nói: - Cũng không biết nữa, Chu lão sư tuy có thể dạy rất nhiều nhưng vẫn có sở trường riêng. Bởi vì lớp chúng ta quá thấp, tu vi cũng không cao nên Chu lão sư cũng không thể hiện ra trình độ thật sự của mình. Ta thật sự hi vọng sau khi vượt qua sát hạch có thể tiếp tục được Chu lão sư giảng dạy, dù sao được một người hướng dẫn tận tình nghiêm khắc đối với chúng ta cũng không phải là việc xấu, ít nhất chúng ta sẽ không lơ là việc học tập kiến thức và tu luyện.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 24: Đánh cuộc

Chương 24: Đánh cuộc Vương Đông cười nói: - Người bị hành hạ đến phát rồ rồi sao? À phải rồi, chúng ta tu luyện ở đây luôn đi, lát nữa Chu lão sư về thấy chúng ta đang đợi bà mà cũng không quên tu luyện, nhất định sẽ rất hài lòng, cũng không bức bối chúng ta nữa. Hoắc Vũ Hạo gõ lên đầu hắc một cái, nói: - Chỉ biết nghĩ mấy thủ đoạn gian trá này là giỏi. - Có người mới dùng mách lới ấy. Chiều còn mấy trận đấu nữa, chúng ta ở đây khôi phục hồn lực có gì không đúng chứ? Làm ko? Làm thì nhanh lên. Vừa nói hắc cửa cỡ giày nhảy lên ngồi khoanh chân trên tràng kỷ, hai tay còn vươn ra vẫy vẫy Hoắc Vũ Hạo. Bình thường Hoắc Vũ Hạo miễn có thời gian là tu luyện nên giờ đương nhiên cũng không có ý cự tuyệt, hắc cũng ngồi theo Vương Đông, bốn bàn tay đưa lên chạm vào vào. Hai người đồng thời vận hành hồn lực. Lần này quá trình vận chuyển hồn lực của cả hai khác hẳn so

với xế chiều hôm qua, hồn lực hai người đã gần gũi hơn rất nhiều rồi, vừa mới bắt đầu tích tắc sau Hạo Đông lực đã xuất hiện, hơn nữa nó còn tự động vận hành theo quỹ tích cũ, thậm chí tốc độ còn tăng thêm một ít. Vì lúc bắt đầu tu luyện, cả hai đều nhắm mắt lại nên không nhận ra nơi song chưởng giao nhau lần lượt xuất hiện ba màu lam, tím, ánh kim, rồi liên tục xoay quanh từ cánh tay kéo dài đến cả người, dần dần cả hai người được một vòng hào quang ba màu bao phủ. Ban đầu hai người bọn họ chỉ định hồi phục lại chút hồn lực thôi, nhưng không ngờ vừa tu luyện không bao lâu thì tiến vào trạng thái nhập định, không còn biết gì đến mọi chuyện xung quanh nữa. Một lát sau, Chu Y quay trở lại, còn dẫn theo một người nữa, nếu lúc này Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo còn tỉnh táo nhất định sẽ giật mình kinh hãi, vì người kia không ai khác chính là Vương Ngôn, vị lão sư đã giám sát mười trận đấu đầu tiên trong kỳ sát hạch này của bọn họ. Thấy bộ dạng tu luyện của hai đứa nhóc kia, Chu Y vô cùng sửng sốt, còn Vương Ngôn phải nói là chấn động. Sau đó hai người như hiểu ý nhau cùng đưa một ngón tay lên miệng làm động tác bảo người kia giữ im lặng. Ánh mắt của Chu Y đầy vẻ nghi vấn nhưng Vương Ngôn chỉ nhìn bà rồi lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng bước đến ngồi xuống quan sát Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Hắn càng quan sát càng cảm nhận được sự đặc biệt trong quá trình tu luyện của cả hai thì lại càng khiếp sợ, hai tay theo bản năng xoa xoa vào nhau. Chu Y cũng đã quen biết Vương Ngôn khá lâu rồi, bà nhớ rõ ràng cái hành động này chỉ khi nào hắn vô cùng hồi hộp và hưng phấn mới như thế thôi. Mà bản thân bà, tuy không hiểu biết nhiều về vũ hồn dung hợp nhưng bà cũng cảm nhận được trạng thái tu luyện hiện giờ của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông hết sức kỳ lạ, ít nhất là từ trước đến nay bà chưa từng nghe nói qua. Hai hồn sư cùng liên thủ tu luyện? Hồn lực chẳng những không xung đột mà còn dung hợp hỗ trợ lẫn nhau? Còn tốc độ lưu chuyển của ba màu lam, tím, ánh kim kia cũng thật là nhanh, cho dù là hồn sư cấp bậc Hồn Tôn cũng chưa chắc có thể bì kịp a! Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông vận chuyển hồn lực đến ba mươi sáu vòng mới ngừng lại được, lúc này chẳng những hồn lực của cả hai đã hoàn toàn hồi phục, tu vi còn có vẻ tiến bộ được một chút. Bọn hắn đồng thời thở dài một hơi, rồi thu hồn lực lại, ánh

sáng ba màu trên người họ cũng từ từ tiêu tán. Khi cả hai mở mắt ra đều cảm giác được tinh thần hết sức thoải mái, tốc độ tu luyện thật là kinh hồn. Bất quá, tích tắc sau bọn họ lại giật mình phát hiện cách đó không xa, Chu Y và Vương Ngôn đang im lặng ngồi nhìn bọn họ. Hoắc Vũ Hạo giật mình kêu lên. - Chu lão sư, Vương lão sư. Cả hai lúc này mới sực nhớ bọn họ đang ở văn phòng của Chu Y a. Hoắc Vũ Hạo xấu hổ nói: - Chu lão sư, cả hai chúng ta muốn nhanh chóng khôi phục lại hồn lực, để chiều còn chiến đấu, nên... Chu Y khoát tay nói: - Không cần giải thích, chăm chỉ thế là tốt. Vị này là lão sư Vương Ngôn, là một lão sư thiên tài thuộc trường phái lý luận, chức danh còn cao hơn ta một bậc, cũng là người có nhiều nghiên cứu về Vũ Hồn dung hợp kỹ. Vương Ngôn mỉm cười nói: - Ta nghĩ không cần phải giới thiệu nữa, chúng ta đã từng gặp nhau rồi, ta chính là người giám sát mười trận đấu sát hạch trước của bọn họ. Về mặt hãn lúc này đã khôi phục lại bình thường, nhưng nội tâm thì sao? Chỉ có hãn mới rõ thôi. - Vương lão sư. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng cúi người hành lễ với Vương Ngôn. Vương Ngôn gật đầu nói: - Bây giờ ta đã cẩn thận quan sát quá trình tu luyện của các người, ban đầu ta vẫn chưa tin lời Chu Y, nhưng giờ ta phải công nhận mình thật thiếu hiểu biết. Ta hoàn toàn chắc chắn, và có thể thay các người cam kết với Chu Y mọi chuyện đều là thật, các người đã thành công dung hợp vũ hồn và Vũ Hồn dung hợp kỹ. Chu Y kinh ngạc nhìn hãn nhưng không hề có ý xen vào. Vương Ngôn nói: - Hồn lực của hai người dung hợp vào nhau không có chút xung đột nào, hơn nữa có có thể giúp đỡ lẫn nhau tu luyện nữa. Chuyện này, trong vạn năm nay, chưa hề được ghi lại trong điển tịch của học viện Sử Lai Khắc, chuyện này chỉ có một cách giải thích, đó là, vũ hồn của hai người dung hợp với tỉ lệ trăm phần trăm, chuyện này trước nay chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi. Hơn nữa, chúc mừng hai nhóc, từ giờ về sau khi hồn lực của các người dung hợp sẽ hình thành trạng thái tuy hai mà một, tốc độ cũng tăng gấp mấy lần. Thậm chí ta cũng dám chắc, sau này, các người nhất định sẽ trở thành niềm tự hào của học viện Sử Lai Khắc. Hoắc Vũ Hạo nghe Vương Ngôn giảng giải không khỏi âm thầm tán phục, mọi chuyện này hãn đều biết rồi nhưng là do Thiên Mệnh Băng Tầm nói cho hãn biết, còn vị Vương lão sư

này chỉ đứng ngoài quan sát cũng có thể nhận ra được, không hổ danh thiên tài lý luận của học viện. Vương Đông khó hiểu hỏi: - Vương lão sư, vậy tại sao hôm nay chúng ta lại không thể thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ? Chả nhẽ còn vấn đề gì nữa sao? Vương Ngôn bật cười nói: - Tiểu quý, người nghĩ Vũ Hồn dung hợp kỹ cũng giống như những hồn kỹ bình thường khác sao? Muốn thi triển là thi triển à. Các người muốn thi triển thì nhất định vũ hồn và tinh thần lực đều phải cùng ở trạng thái tốt nhất. Vũ hồn dung hợp với tỷ lệ hoàn mỹ như thế này cũng là lần đầu tiên ta được thấy, nhưng theo kinh nghiệm của ta, thường thì mới hoàn thành dung hợp, mỗi lần thi triển xong sẽ bị trì hoãn một thời gian. Trong lúc này, các người không thể tiếp tục thi triển nó nữa, ta đoán có thể là bảy ngày, sau này tu vi các người tăng lên thì khoảng thời gian này sẽ dần dần giảm bớt. Hoắc Vũ Hạo nói: - Vương lão sư, thế phải đến khi nào mới có thể thoải mái sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ này đây? Vương Ngôn nói: - Hiện giờ còn quá sớm để trả lời các người, ta đoán ít nhất phải đến cấp bảy mươi có Vũ Hồn chân thân mới được. Bất quá, vũ hồn dung hợp của các người là dạng hoàn mỹ nhất nên không thể so sánh với những trường hợp khác được, ta đề nghị các người từ giờ trở đi mỗi ngày đều thử thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ, đến khi nào có thể thi triển được nữa mới có thể xác định chính xác thời gian tạm ngưng của các người là bao nhiêu. Nhớ là sau khi biết kết quả phải lập tức đến tìm ta, ta muốn tận mắt xem Vũ Hồn dung hợp kỹ của các người là gì. Ta tò mò quá rồi a. Nhờ Vương Ngôn giải thích nên Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã hiểu rõ hơn về Vũ Hồn dung hợp kỹ. Chu Y từ nãy giờ vẫn im lặng chợt hỏi: - Vương lão sư, bọn chúng có tỷ lệ dung hợp hoàn mỹ như thế, ngoài chuyện hỗ trợ lẫn nhau tu luyện còn có ưu đãi gì nữa không? Vương Ngôn cười ha hả nói: - Chu lão sư, đừng có tham lam qua a! Bà đã nhận được hai bảo bối rồi còn chưa đủ sao, chỉ riêng chuyện hỗ trợ tu luyện này đã giúp bọn chúng tăng gấp đôi tốc độ rồi. Bây giờ thì chưa thấy gì thôi nhưng vài năm nữa xem, ta dám chắc không đến ba năm bọn họ sẽ là những người nổi bật trong đám học viên đồng lứa, tuyệt đối những đệ tử cùng lứa tuổi với bọn chúng không ai có thể đuổi kịp tu vi của bọn họ đâu. Bất quá, câu hỏi của người cũng không phải không đúng, ưu điểm còn lại chính là uy lực. - Điểm này

người phải đoán ra mới đúng chứ, theo quy tắc của Vũ Hồn dung hợp, tỷ lệ phù hợp càng cao thì uy lực của nó càng lớn. Có điều, từ xưa đến nay chưa từng xuất hiện trường hợp này nên chúng ta cũng chẳng biết uy lực của nó mạnh đến mức độ nào, cho nên ta mới hi vọng bản thân mình được tận mắt chứng kiến bọn hắc thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ. Hơn nữa, đó là cái dạng công kích gì ta cũng rất muốn biết. Chu Y gật đầu nói: - Cảm ơn người đã thức tỉnh ta, Vương lão sư, chuyện này ta với người cùng đi báo lên trên đi. Vương Ngôn lắc đầu, mỉm cười nói: - Không cần. Một mình bà đi báo là được rồi. Bà lẽ ra phải thăng đến bậc lão sư cao cấp từ lâu rồi. Hơn nữa, hai tên nhóc kia là bà phát hiện chứ không phải ta, làm sao ta tranh công với bà được. Chu Y mỉm cười gật đầu với hắc. Vương Ngôn đứng lên nói: - Hai tên nhóc này, các người phải cố gắng hơn nữa. Ráng mà lọt vào nhóm tám đội dẫn đầu, lúc đó sẽ có các lão sư cao cấp đến xem các trận đấu của các người. Hơn nữa, phần thưởng cho quán quân lần này cũng không ít đâu nha, không thể để vuột mất được. Ta tin các người, hơn nữa, sau này có vấn đề gì thắc mắc cứ đến tìm ta. Phòng làm việc của ta ở lầu bốn. Chu lão sư, ta đi trước đây. Chu Y lập tức bước đến tiễn Vương Ngôn ra cửa, Vương Ngôn trước khi đi còn quay lại liếc nhìn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông một cái rồi mới ra về. Chu Y lúc này cũng không bước vào phòng nữa, mà vẫy tay gọi Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo đến. - Đi ăn cơm. Cơm trưa nay ta mời các người. Tuy bà không nói gì thêm, nhưng chỉ với hành động này cũng đã thể hiện lời xin lỗi của bà với sự hiểu lầm trước kia. Hai người Hoắc Vũ Hạo tuy bất ngờ nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, bọn họ hưng phấn chạy như bay ra khỏi phòng, đi theo Chu Y xuống nhà ăn. Chu Y mời ăn quả nhiên không tầm thường, hôm nay bọn hắc lần đầu tiên được ăn thử món ăn cao cấp nhất. Đừng nói Hoắc Vũ Hạo, đến cả Vương Đông cũng là lần đầu tiên được ăn ngon đến vậy. Món ăn cao cấp nhất ở nhà ăn có giá cực cao, hơn nữa món ăn mỗi ngày đều không giống nhau, giá cả đều được tính bằng kim hồn tệ. Hôm nay món ăn cao cấp nhất chỉ có hai loại, Chu Y không chút keo kiệt gọi cho mỗi người hai phần, tổng cộng tiêu hết gần sáu mươi kim hồn tệ. - Chu lão sư, ngài đừng tốn kém quá. Hoắc Vũ Hạo ngượng ngùng nói, hắc bán cá nướng suốt một thời gian mới còn chưa được sáu

mười kim hồn tậ nữa. Chu Y nói: - Ăn nhanh đi cho nóng. Các người nghĩ học viện làm món cao cấp nhất này để kiếm tiền à. Thật ra, trong tất cả những món ăn ở đây, chỉ có những món này khiến học viện phải chịu lỗ thôi. - Cái gì? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông gần như đồng thời hỏi. Chu Y cười nhẹ một tiếng, nói: - Đương nhiên vì tẩm bổ thân thể cho đệ tử rồi. Hai người có biết hai món này là gì không? Bà vừa nói vừa chỉ xuống bàn. Hai món ăn đều thơm phưng phức, một bên là canh, một bên là thịt chưng cách thủy. Món thịt chưng cách thủy, nguyên liệu chủ yếu là thịt xắt lát mỏng và gân, phần nước sốt bên trên tỏa ra một mùi hương ngào ngạt, thịt và gân đều được nấu mềm sẵn lại, mỡ từ thịt chảy ra tạo thành vị béo ngậy mà không ngán, chỉ cần nhìn và ngửi một cái thôi đã cảm thấy hết sức thèm thuồng rồi. Về phần món canh, phía trên còn ánh ra một màu vàng kim, bên trong chén tuy chỉ có mỗi nước canh nhưng hương vị tỏa ra còn đậm đà hơn món thịt chưng kia nữa, trong mùi hương ấy dường như có cả mùi của thảo dược. Chắc hẳn hai món này Hoắc Vũ Hạo không thể biết tên rồi, Vương Đông ngập ngừng một chút rồi nói: - Chu lão sư, món thịt chưng này, thịt hình như là thịt của Lân Giáp Ma Ngạc (hình như là một loại cá sấu)? Còn canh thì đệ tử không biết... Chu Y gật đầu nói. - Không hổ danh là đệ tử thế gia, người nói đúng lắm. Món thịt chưng này đúng là làm từ thịt của Lân Giáp Ma Ngạc. Nó là một hồn thú lưỡng ngư, thịt của nó có thể nói là vật đại bổ cho hồn sư muốn nâng cao thể chất, tăng cường tính dẻo dai. Là thứ rất hiếm có. Bởi vì vảy của loài hồn thú này rất cứng, có thể ví như kim cương, muốn chế biến nó phải cần đến một đầu bếp cực giỏi mới có thể làm được. Cho nên, ta có thể khẳng định với các người, học viện Sử Lai Khắc chúng ta không chỉ là học viện đệ nhất thiên hạ, mà những đầu bếp ở đây cũng thế. Hồn thú Lân Giáp Ma Ngạc trưởng thành phải ít nhất một ngàn năm, hiện giờ các người đã thấy món ăn này quý giá đến mức nào chưa? - Còn canh này, là từ một loại hồn thú phi hành, nó có tác dụng xoa dịu nội tạng bên trong. Rất có lợi cho việc tu luyện sau này. - À quên nữa, lần trước ta có nhắc đến việc trong đợt sát hạch này có ba tên Hồn Tôn tu vi trên ba mươi cấp, ba đứa nhỏ này đều là đệ tử của những gia tộc lớn, bọn chúng không chỉ có thiên phú tốt mà từ bé đã được tẩm bổ rồi, cho nên ở độ tuổi

này mới có thể đạt đến bậc Hồn Tôn. Vương Đông, ta nghĩ trước khi người đến học viện cũng có đãi ngộ tương tự, tại sao không đạt được tu vi này? Có phải người lười biếng không? Hay còn nguyên nhân đặc thù khác? Nếu ta nhớ không lầm, người vừa qua mười một tuổi không lâu phải không? Vương Đông gật đầu nói. - Chu lão sư, đệ tử nhất định vượt cấp ba mươi trước mười hai tuổi. Chu Y nói: - Thôi, các người ăn cơm đi. Ăn xong thì về phòng nghỉ ngơi một lát, trận đấu chiều nay cũng sắp bắt đầu rồi. Ta sẽ báo lên trên trường hợp Vũ Hồn dung hợp kỹ của các người, nếu các người có thể may mắn được xét vào nhóm đệ tử trung tâm của ngoại viện thì sau này học viện sẽ cung cấp miễn phí khẩu phần ăn cao cấp này. Ưu đãi về mặt tu luyện nhiều đến mức các người không ngờ được đâu. Nhưng ta cũng không dám chắc các người có được xét duyệt hay không, vì học viện Sử Lai Khắc của chúng ta trước nay không thiếu đệ tử thiên tài, có lẽ nếu các người đạt được thứ hạng cao trong kỳ sát hạch thì lại khác. Nói thật lúc trước khi ta học ở đây cũng không được xét làm đệ tử hạch tâm nữa, cũng chả có tư cách tiến vào nội viện. Trở thành đệ tử hạch tâm là một trong những bước quan trọng để đạt được tư cách xét tuyển vào nội viện. Gần như một nửa đệ tử hạch tâm đều trở thành đệ tử nội viện, hơn nữa các người còn được học viện tạo mọi điều kiện học tập và tu luyện, có lão sư giỏi nhất giảng dạy nữa, hiểu chưa? - Dạ. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đồng thanh đáp, sau đó bắt đầu ăn ngấu nghiến. Những lời Chu Y khen vị đầu bếp kia không ngoa chút nào, Hoắc Vũ Hạo còn đỡ, trước nay hẳn có bao giờ được ăn qua những món cao lương mỹ vị như thế này đâu, nhưng Vương Đông lại khác, trước đây những thứ thế này ăn đã nếm qua không ít nhưng hương vị ở đây là ngon và đặc biệt nhất, nếu so sánh có thể nói hơn đến vài bậc. Sau khi ăn xong, cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông đều cảm thấy trong người xuất hiện một luồng khí ấm áp, bắt đầu từ dạ dày rồi từ từ truyền khắp tứ chi bách hải. Món ăn ngon lại còn thần kỳ đến vậy, đúng là tiền nào của nấy a! Chu Y tiễn cả hai về đến tận cửa ký túc xá, trước khi đi bà còn kéo, ghìm chặt bả vai Hoắc Vũ Hạo nói: - Trời sinh không phải quý tộc, thì dùng thực lực của mình biến mình trở thành quý tộc. Nói xong câu đó bà liền xoay người rời đi. Từ khi bước vào nhà ăn đến giờ, vẻ mặt lạnh lùng của bà

đường như đã hoàn toàn biến mất. Gần cửa ký túc xá, có một ông lão thích nằm trên ghế ngủ gật, dường như là quản lý ở đây nhưng chẳng bao giờ quan tâm đến nó, lão nghe câu nói cuối cùng của Chu Y cũng khẽ thở dài than thở một câu, nhưng chẳng ai có thể nghe rõ. Hoắc Vũ Hạo theo thói quen vào chào ông lão một câu rồi cùng Vương Đông trở về phòng. Cả hai vừa mới ăn xong thức ăn quý giá như thế, nếu không đi tu luyện ngay, để lãng phí thật là đáng xấu hổ. Trận đấu kế tiếp chắc chắn sẽ không dễ dàng như trận đấu đầu tiên rồi. *** Reng reng reng. Tiếng chuông báo giờ học buổi chiều bắt đầu cũng là hiệu lệnh cho biết mười sáu trận của vòng loại thứ hai của ba mươi hai đội đã chuẩn bị bắt đầu. Ba mươi hai đội vừa thắng trận đấu ban sáng đang có mặt đầy đủ tại khu vực sát hạch để bóc thăm trận đấu sắp tới. Sau khi rút thăm xong, mỗi đội lại di chuyển về từng khu vực tương ứng. Khu vực thi đấu buổi chiều này cũng không khác gì so với lúc sáng, nhưng do số lượng giảm đi một nửa nên cả khu vực sát hạch rộng lớn lại thay đổi các vách ngăn, chỉ còn có mười sáu khu mà thôi. Ở phía bắc Khu vực Sát Hạch có một đài cao chừng hai mươi thước, được sáu cái trụ sắt thật lớn bên dưới chống đỡ. Cao cao bên trên có một vài người đang đứng đấy quan sát, với độ cao và vị trí này sẽ dễ dàng quan sát mọi khu vực sát hạch bên dưới và tất cả tình huống phát sinh tại mỗi sân thi đấu. Lần này Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo không đến muộn nữa, khiến Tiêu Tiêu thở phào một hơi nhẹ nhõm. Khu vực sát hạch chiều nay của bọn họ là số tám, khi ba người họ đến thì đã có một đội chờ sẵn bên trong rồi. Điều khiến ba người Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc chính là, ba người kia, tất cả đều là nữ, hơn nữa đều là những cô bé xinh xắn dễ thương. *** Trên đài quan sát. Chu Y im lặng đứng nhìn các trận đấu bên dưới đang chuẩn bị bắt đầu. Tuy trong vòng đầu lớp của bà có nhiều tổ được vào vòng loại nhất nhưng đến giai đoạn này một số ít đệ tử đã bộc lộ ra thực lực thật sự của họ nên đến lượt ba mươi hai đội, lớp Một ban Tân Sinh chỉ còn có năm đội. Mặc dù vẫn hơn các lớp khác nhưng không còn ưu thế tuyệt đối như ban đầu nữa. Trận đấu từ ba mươi hai xuống mười sáu đội rất là quan trọng a. - Chu lão sư, bà đang tìm đội ách chủ bài của mình sao? Ta vừa bên chỗ rút thăm sang đây, thật là trùng hợp, đội ách chủ bài của bà lại gặp phải đội ách chủ bài của

chúng ta, bọn chúng đang ở khu vực số tám đấy, bà đoán thử xem, đội nào sẽ thắng? Một nữ sư phụ vẻ ngoài khoảng ba mươi tuổi đi đến bên cạnh Chu Y, cười cười nói. Chu Y tối sầm mặt nói: - Mộc Cận, người nghĩ đệ tử của người sẽ thắng à? Mộc Cận tuổi thật tuy không còn nhỏ nữa nhưng vẫn giữ được vẻ ngoài tươi trẻ, cô ta mỉm cười lắc đầu nói: - Không hẳn là thế, trên đời đâu có gì là tuyệt đối. Bất quá, ta nghe nói lớp bà không có đệ tử thiên tài nào trên cấp ba mươi a. Thật là đáng tiếc. Chu Y lạnh lùng nói. - Người khiêu khích ta à? Nụ cười trên mặt Mộc Cận nháy mắt biến mất. - Đúng thế thì sao? Chẳng phải lớp bà có thành tích tốt nhất còn gì? Ta muốn xem, đệ tử của bà có bao nhiêu tổ được vào đến vòng tám đội. Ban này ta biết tin đội ách chủ bài của ta gặp phải đội ách chủ bài của bà thật lòng ta thấy rất thoải mái, đây là lần đầu tiên tâm trạng của ta vui vẻ đến thế. Nghe nói bà muốn thăng cấp lên bậc cao cấp à, ai, để xem lần này bà thăng cấp bằng cách nào đây. Chu Y cũng không thèm nhìn vẻ mặt đầy châm chọc của Mộc Cận, bà tập trung sự chú ý vào ba người Hoắc Vũ Hạo bên dưới rồi thản nhiên nói. - Có dám đánh cược không? Mộc Cận quả thật muốn đến đây khiêu khích Chu Y tức điên lên, nhưng nghe bà nói thế không khỏi có chút do dự. - Đánh cược, bà lấy gì cược với ta? Chu Y cuối cùng cũng không phớt lờ cô gái kia nữa, bà xoay người nhìn thẳng vào ả lạnh lùng nói: - Một khối Hồn Cốt, người dám không? Nghe được hai chữ Hồn Cốt, hai mắt Mộc Cận khẽ nhú lại. Đối với hồn sư, Hồn Hoàn đã rất là quý giá rồi, bởi vì mỗi hồn sư đều cần có nó để đột phá bình cảnh. Mà Hồn Cốt, còn trân quý hơn Hồn Hoàn gấp trăm ngàn lần, mỗi hồn sư có thể dung hợp sáu khối Hồn Cốt, lần lượt là tứ chi, đầu, và cả thân thể. Từng Hồn Hoàn sẽ đem lại cho hồn sư một kỹ năng, ngoại trừ Thập vạn niên Hồn Hoàn là hai. Nói cách khác, một hồn sư bình thường tu luyện đến bậc Phong Hào Đấu La có chín Hồn Hoàn thì sẽ có chín kỹ năng khác nhau. Mà Hồn Cốt kia, lại vượt ngoài phạm tù này, bản thân nó cũng có thể mang đến cho hồn sư một cái kỹ năng, hơn nữa còn có tác dụng cải tạo, phụ trợ cho bộ phận thân thể tương ứng nữa. Hồn Hoàn sinh ra từ bất cứ hồn thú nào sau khi chết đi, nhưng Hồn Cốt thì không phải thế, chỉ có Thập vạn niên Hồn Thú mới có khả năng tạo ra Hồn Cốt, còn hồn thú bậc thấp hơn, xác suất tạo ra Hồn Cốt

thấp đến đáng thương, chỉ có một phần vạn a! Thế nên, mỗi khi Hồn Cốt xuất hiện đều sẽ khiến giới hồn sư tranh đoạt sức đầu mẻ trán. Trong giới Hồn Sư vẫn lưu truyền một câu nói thế này: "Muốn trở thành một Hồn Sư mạnh mẽ, nhất định phải cố gắng tu luyện hồn lực và tìm Hồn Hoàn tốt nhất trong khả năng chịu đựng của cơ thể. Nhưng, muốn trở thành một Hồn Sư vĩ đại, một cường giả chân chính ở Đấu La Đại Lục thì nhất định phải có một khối Hồn Cốt của riêng mình, số lượng Hồn Cốt càng nhiều thì bản thân người ấy càng cường đại." Hồn Cốt, theo một ý khác cũng có thể xem là một dạng đan dược gia tăng tu vi, vì mỗi lần dung hợp Hồn Cốt, hồn sư đều sẽ tăng lên một lượng hồn lực đáng kể. Thế mà lúc này Chu Y lại muốn đem Hồn Cốt ra làm vật đánh cược, liều mạng như thế Mộc Cận làm sao không giật mình kinh hãi được chứ. Quan trọng nhất, nàng hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao Chu Y lại tự tin đến thế. Khóe miệng Chu Y nhếch lên một cái lộ vẻ khinh thường. - Nếu không dám thì tránh xa ta một chút, cái mùi nước hoa của người khiến ta buồn nôn quá. Ánh mắt Mộc Cận lóe ra sát khí, nói - Được, ta đánh cược với người. Không cần phải khua môi múa mép dọa dẫm ta. Nếu ta thua thì ta sẽ đưa cho người một khối Hồn Cốt, còn người thua, thì bảo Phàm Vũ làm cho ta một cái Cận thể Hồn Đạo Khí. Chu Y lạnh lùng nói: - Người đánh cược với người là ta, không phải hần. Ta thua cũng sẽ đưa cho người một khối Hồn Cốt. Mộc Cận hừ một tiếng. - Ta không cần Hồn Cốt của người, ta chỉ cần Cận thể Hồn Đạo Khí của Phàm Vũ làm thôi. - Được, ta thay bà ấy đồng ý. Một giọng nói trầm trầm vang lên, một bóng người cao to lực lưỡng không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Chu Y. Người này còn không phải là vị Phàm lão sư ngày trước Chu Y đã dẫn Hoắc Vũ Hạo sang Hồn Đạo hệ gặp sao? Thấy Phàm Vũ xuất hiện, Mộc Công nhất thời biến sắc, bộ dạng kiêu ngạo ban nãy hoàn toàn biến mất, vẻ mặt cũng tái nhợt, lùi về sau vài bước, vành mắt ửng đỏ nhìn Phàm Vũ, nói: - Người hợp sức với bà ấy ức hiếp ta. Sắc mặt Phàm Vũ vẫn bình tĩnh, đôi mày chỉ khẽ nhăn lại một chút. - Là người cố tình gây sự trước, nếu muốn cá cược thì tiếp, không thì thôi, đừng có kiếm chuyện với Chu Y nữa. Mà ta với người chỉ là đồng sự, thế thôi. - Cược, tại sao lại không dám cược. Ta thua bà ấy không có nghĩa học viên của ta cũng thua học viên của

bà ấy. Mộc Cận nói xong liền xoay người tập chung sự chú ý xuống sân thi đấu, hai tay nàng nắm chặt lan can, hai mắt đỏ ửng chực trào nước mắt. Ba người Hoắc Vũ Hạo bên dưới hoàn toàn không biết những chuyện đang phát sinh trên này, bọn hắn còn mãi bận quan sát đối thủ của bọn họ. Ba cô bé kia đều mặc đồng phục Tân Sinh. Đứng trước nhất là một cô bé với mái tóc ngắn màu vàng khá cao, chỉ thấp hơn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông một chút, nhìn qua có vẻ nhanh nhẹn, đôi mắt màu lam to tròn, hai hàng lông mi thật dài, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đáng yêu. Sau lưng cô bé, bên trái là một nữ sinh có mái tóc ngắn đỏ rực, đôi mắt cũng màu đỏ mang chút khí tức khủng bố, nhưng các đường nét trên mặt đều cực kỳ hoàn mỹ, da trắng như tuyết, ánh mắt lạnh lùng đủ để so với Chu lão thái thái. Còn bên phải là một cô bé với vẻ đẹp tươi sáng nhu mì, mái tóc dài màu xanh lục xõa bồng bềnh sau lưng, đôi mắt cũng giống với màu tóc, nhưng lúc này lại khiến người nhìn vào có cảm giác nữ sinh này là một cô bé yếu đuối cần sự che chở. Lão sư giám thị hô to. - Hai bên vào sân xưng tên. Hai đội, sáu người, đồng thời bước vào sân. Ba người Hoắc Vũ Hạo vẫn giữ nguyên thế trận cũ, Vương Đông ở trước, kế đến là Tiêu Tiêu và sau cùng là Hoắc Vũ Hạo. Bên phía ba cô bé kia thì cố chút thay đổi, cô nàng tóc vàng đứng đầu tiên và hai cô bé đứng phía sau đổi chỗ cho nhau. Cô bé với mái tóc ngắn màu đỏ ngạo nghễ nói: - Lớp Chín ban Tân Sinh, Vu Phong, cấp hai lần, Cường Công hệ Chiến Hồn Đại Sư. Cô bé tóc dài màu lục nghe thấy thế khẽ liếc mắt quở trách, bất quá cô bé cũng không thay đổi thái độ, có điều với giọng nói dịu dàng nên không có vẻ phản cảm. - Lớp Chín ban Tân Sinh, Nam Môn Duẫn Nhi, cấp hai mươi bốn, Mẫn Công hệ Chiến Hồn Đại Sư. Cô bé tóc màu xanh lục vừa nói xong thì từ sau truyền ra một giọng nói bình thản. - Lớp Chín ban Tân Sinh, Ninh Thiên, cấp ba mươi một, Phụ Trợ hệ Khí Hồn Tôn. Cô bé vừa dứt lời, ba người Hoắc Vũ Hạo đồng thời chấn động, cấp ba mươi một, Hồn Tôn? Bọn họ nào ngờ vừa mới đến vòng đấu loại ba mươi hai đội đã gặp phải một trong ba người đạt bậc Hồn Tôn, lại còn là Phụ Trợ hệ Khí Hồn Tôn nữa chứ... Bởi vì, Khí Hồn Sư tu luyện cũng chậm hơn Chiến Hồn Sư rất nhiều, vậy mà đối phương chỉ sắp xỉ mười hai tuổi đã đạt cấp ba mươi một, thiên phú của cô bé này không thể

đơn giản dùng hai chữ "thiên tài" để hình dung nữa. Tuy khiếp sợ nhưng ba người Hoắc Vũ Hạo cũng không quên xưng tên, đối phương bắt đầu từ Chiến Hồn Sư thì bọn họ cũng vậy. - Lớp Một ban Tân Sinh, Vương Đông, cấp hai mươi bốn, Cường Công hệ Chiến Hồn Đại Sư. - Lớp Một ban Tân Sinh, Tiêu Tiêu, cấp hai mươi hai, Khổng Chế hệ Chiến Hồn Đại Sư. Hoắc Vũ Hạo là người giới thiệu cuối cùng. - Lớp Một ban Tân Sinh, Hoắc Vũ Hạo, cấp mười bảy, Khổng Chế hệ Chiến Hồn Sư. Nghe hẳn bảo mới cấp mười bảy, Vu Phong liền bĩu môi khinh thường. Vương Đông thấy thái độ của Vu Phong liền nhú mào, ánh mắt đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm cô bé, không biết tại sao thấy Vu Phong lộ vẻ khinh miệt Hoắc Vũ Hạo hẳn liền cảm thấy lửa giận bùng bùng. Vu Phong cũng cảm thấy ánh mắt của hắn, bốn mắt nhìn nhau, Vu Phong hừ lạnh một tiếng. Trận đấu chưa bắt đầu mà không khí đã đầy mùi thuốc súng rồi. Hoắc Vũ Hạo vỗ vai Vương Đông một cái, Vương Đông liền quay đầu lại nhìn hắn, hai người liếc mắt nhìn nhau, không cần mở miệng nói gì đã hiểu rõ ý của đối phương. Đúng lúc này, vị lão sư giám sát bên ngoài lại hét lớn một tiếng. - Trận đấu - Bắt đầu. Vương Đông nhún chân một cái phóng thẳng ra bên ngoài, hai cánh cũng đồng thời giang rộng. Bất kể Vu Phong, Nam Môn Duẫn Nhi hay Ninh Thiên tự tin đến mức nào, khi thấy đôi cánh rực rỡ của vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp cũng không kìm được mà ngẩn ngơ, trong lòng thầm khen một câu thật đẹp quá. Tích tắc sau, Vu Phong đã tỉnh táo lại, cô bé quát lớn một tiếng, thân thể mềm mại phóng thẳng về trước, nhiệt độ không khí xung quanh nàng cũng theo đó mà tăng lên, thậm chí mơ hồ còn nghe thấy tiếng rỗng ngâm vang nữa. Đột nhiên, cơ thể mềm mại của Vu Phong phát sinh biến hóa, chỉ vài giây sau, từ một cô bé mười một mười hai tuổi đã hóa thành một cô gái xinh đẹp mười sáu mười bảy tuổi. Cơ thể phát sinh biến hóa nên quần áo bên ngoài liền rách nát, lộ ra thêm một bộ y phục bên trong. Cô bé hiển nhiên đã chuẩn bị đầy đủ, bên trong mặc sẵn một bộ quần áo liền người co giãn, chỉ để lộ ra đôi chân thon dài, và bộ ngực sữa căng đầy. Màu da của Vu Phong lúc này cũng muốn chuyển sang màu đỏ sáng bóng, bên trái khuôn mặt phủ đầy vảy rồng, kéo dài xuống vùng cổ rồi qua bả vai xuống tận bàn tay trái. Vũ hồn của Vu Phong tương đối giống vũ hồn

phụ thể Lam Điện Phách Vương Long của Bối Bối, chính là một loại vũ hồn rỗng, nhưng nó tương đối mềm mỏng hơn một chút, có điều, cũng chỉ là tương đối mà thôi. Vũ Hồn của cô bé là Hồng Long, thuộc tính hỏa, sau đó, hai Hồn Hoàng màu vàng rực rỡ cũng từ dưới chân cô bé bay lên. Đối mặt với khí thể mạnh mẽ này, Vương Đông cũng không lập tức sử dụng hồn kỹ mà lượn vòng tung một cước nhanh như chớp vào cánh tay trái của Vu Phong. - Ầm. Cả hai va vào nhau tạo thành một tiếng động thật lớn, Vương Đông cũng bị lực chấn tác động mà bay đi năm thước, còn Vu Phong thì nhẹ nhàng tiếp đất. Lần va chạm đầu tiên này hiển nhiên Vương Đông đã chịu thiệt thòi. Tuy cả hai đều là Cường Công hệ Chiến Hồn Sư nhưng sở trường lại không giống nhau. Nếu so đấu về mặt cơ thể, Quan Minh Nữ Thần Điệp và Hồng Long, hẳn làm sao chiếm được ưu thế được cơ chứ? Cũng đúng lúc này, Nam Môn Duẫn Nhi bên đội Ninh Thiên bắt đầu phát động công kích, cô bé nhẹ nhàng di chuyển với tốc độ kinh người, thoáng cái đi được mấy chục thước, tiếp cận Tiêu Tiêu. Khi đến gần rồi mới thấy rõ không biết từ bao giờ trên lưng Nam Môn Duẫn Nhi đã xuất hiện một đôi cánh màu xanh biếc, đôi cánh không lớn và rực rỡ như của vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông nhưng nó có tác dụng gia tăng tốc độ của cô bé lên một mức cao nhất, đôi tay của Nam Môn Duẫn Nhi cũng hóa thành một màu xanh biếc như được làm từ ngọc bích, đánh thẳng về phía Tiêu Tiêu. Cùng lúc đó, Ninh Thiên đứng ở phía xa giơ cánh tay phải lên, quát: - Thất Bảo xoay chuyển hóa Lưu Ly. Đột nhiên, cả người cô bé xoay tròn một vòng, ánh sáng cầu vòng bảy màu cũng theo đó mà bay ra từ cơ thể cô bé, luồng ánh sáng đó từ từ ngưng tụ hóa thành một cái tháp bảy màu trên tay Ninh Thiên. Bảo tháp này phát ra ánh sáng lập lòe rực rỡ, tuy nó không được khảm bất cứ một viên bảo thạch nào, nhưng chỉ vừa xuất hiện liền lập tức thu hút tất cả sự chú ý của những người đang đứng quan sát trên đài cao. Ba Hồn Hoàn, hai vàng một tím từ từ bay lên từ bàn tay phải của Ninh Thiên rồi dần dần chuyển động xung quanh cơ thể cô bé. Trên đài quan sát, Mộc Côn quay lại liền nhìn thấy vẻ mặt đang cực kỳ khiếp sợ của Chu Y và Phàm Vũ. Chu Y thất thanh kêu lên: - Cứu Bảo Lưu Ly tông, Thất Bảo Lưu Ly Tháp! M2: trong Đấu La Đại Lục I đã dịch nhầm họ Ninh

của gia tộc Ninh Vinh Vinh thành Trữ Vinh Vinh, hai chữ Ninh và Trữ trong tiếng Trung đồng âm nên tạo thành sự nhầm lẫn này. Đến bộ Tuyệt Thế Đường Môn lại xuất hiện một lần nữa nên mình quyết định để lại họ Ninh cho chính xác, mọi người đọc làm quen dần nhé.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 25: Thất Bảo Lưu Ly VS Linh Mâu

Chương 25: Thất Bảo Lưu Ly VS Linh Mâu Nếu như nói vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông là Thú Vũ Hồn xinh đẹp nhất thì Vũ Hồn hình tháp bảy màu vừa xuất hiện trên tay của Ninh Thiên là đẹp nhất trong dòng Khí Vũ Hồn. Đúng lúc này, giọng nói của Ninh Thiên lại vang vọng - Thất Bảo hữu danh, Nhất: Tốc. Hồn Hoàn thứ nhất của cô bé lập tức sáng lên, ánh sáng màu vàng đậm xoay vòng quanh bảo tháp càng khiến nó trở nên mỹ lệ, sau đó, hai luồng ánh sáng lóa mắt từ bảo tháp bắn ra, chiếu thẳng vào Vu Phong và Nam Môn Duẫn Nhi. Từ đầu trận đấu, Hoắc Vũ Hạo đã mở ra Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, thế nhưng hăn giết mình phát hiện, hăn không thể dò xét ra sự vận chuyển hồn lực của Ninh Thiên, cũng không sao dò xét được cô bé thi triển Hồn Kỹ như thế nào. Bởi vì bảo tháp tràn ngập ánh sáng trên tay Ninh Thiên dường như tạo thành một tầng dao động kì dị, bảo hộ cả Ninh Thiên bên trong, đồng thời có thể che chắn Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo. Đây là loại Khí Vũ hồn gì mà cường đại thế? Càng khiếp sợ hơn nữa là khi hai luồng ánh sáng kia phủ xuống người Vũ Phong và Nam Môn Duẫn Nhi, cục diện đột nhiên biến đổi. Hai tay Nam Môn Duẫn Nhi đang đánh về phía Tiêu Tiêu đột nhiên tăng tốc, thậm chí còn xuất hiện một loạt tàn ảnh liên tiếp trong không khí. Nếu như không có kĩ năng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo chỉ sợ lần này Tiêu Tiêu chịu thiệt thòi lớn rồi. Bởi vì ngay lúc Nam Môn Duẫn Nhi được ánh sáng kia chiếu vào, Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo đã báo động cho Tiêu Tiêu biết, và lúc đó hăn đang đứng sau lưng cô bé, lập tức đưa tay tóm lấy vạt áo kéo ngược về sau,

nhờ thế trong tích tắc Tiêu Tiêu mới thoát được. Cùng lúc đó, vũ hồn Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của Tiêu Tiêu cũng phát động, một luồng sáng màu đen lóe lên, đỉnh lớn từ trên trời giáng xuống mặt đất tạo thành một tiếng nổ âm âm khủng bố. Hồn Hoàn thứ nhất của Tiêu Tiêu cũng đồng thời sáng lên, Đỉnh Chi Chấn! Từ khi bắt đầu kỳ sát hạch đến giờ, có thể nói Nam Môn Duẫn Nhi là đối thủ có tốc độ nhanh nhất mà bọn hắn từng gặp. Nhất là dưới hào quang từ bảo tháp của Ninh Thiên, tốc độ của cô bé đã vượt xa mức độ mà một Đại Hồn Sư có thể đạt được, cho dù là Hồn Tôn Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư cũng sợ không hơn được thế. Mà dưới tình huống đối mặt với loại đối thủ này, tác dụng từ Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo lại càng quan trọng hơn nữa. Nam Môn Duẫn Nhi thấy một đòn ban nãy của mình không trúng đích lại lập tức phóng tới, cô bé tin chắc với tốc độ của mình hoàn toàn có thể áp chế đối phương, dễ dàng kết thúc trong tích tắc. Nhưng ngay lúc cô bé bay tới trước, trong lòng đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Sau đó lập tức dứt khoát dừng lại, cũng quá quyết, thân thể đang vọt tới trước liền dừng lại kết một tiếng, ngạnh sanh tạm dừng. Hồn Hoàn thứ nhất sáng lên, trên hai tay của cô bé cũng từ từ xuất hiện một tầng ánh sáng màu ngọc bích, bề ngoài nó có vẻ giống Sí Dực Trát Dao của Vương Đông, nhưng chắc chắn uy lực sẽ kém đi vài phần. Cùng lúc cô bé dừng lại thì Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh mạnh mẽ rơi xuống, chắn giữa cô bé và Tiêu Tiêu. Nam Môn Duẫn Nhi thấy thế liền định tiếp tục công kích nhưng Đỉnh Chi Chấn của Tiêu Tiêu đã bắt đầu phát động. Một tiếng nổ âm âm vang lên, từng cơn rung động phủ xuống người cô bé, lập tức khiến cô bé choáng váng cả người. Có thể nói Đỉnh Chi Chấn của Tiêu Tiêu phối hợp với Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo thật là một chiêu thức khổng lồ chế đầy sát khí, với tốc độ của Nam Môn Duẫn Nhi thế mà cũng phải chịu thiệt thòi. Sau đó, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh lập tứ phóng thẳng về trước, đánh thẳng vào người Nam Môn Duẫn Nhi. Mà cũng nháy mắt trong lúc Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh rơi xuống đất, Ninh Thiên đang đứng ở xa xa liền lên tiếng một lần nữa: - Thất Bảo hữu danh, Nhị: Giải. Lại một luồng ánh sáng nữa chiếu thẳng vào người Nam Môn Duẫn Nhi, cô bé lập tức hồi tỉnh từ trạng thái choáng váng. Sau đó

nhANH NHẸN lui về sau, tránh được một kích từ Tam Sinh Trấn Hồn Đình. Hoắc Vũ Hạo giật mình nhìn thoáng qua Ninh Thiên, trong lòng thầm khen Vũ Hồn phụ trợ của cô bé thật mạnh, sức phán đoán cũng không kém. Cô bé này không có tinh thần dò xét như mình, thế mà có thể đoán được sự biến hóa trong từng chi tiết, lại còn không chút do dự ra tay giúp đỡ đồng đội. Từ hai Hồn Kỹ mà cô bé đã dùng, có thể thấy một cái có tác dụng gia tăng tốc độ, cái còn lại giúp giải trừ những phong ấn hoặc mê hoặc... nhờ thế, đồng đội của cô bé mới nhanh chóng khôi phục trạng thái chiến đấu tốt nhất. Cả kinh nghiệm chiến đấu năng lực Vũ Hồn đều không hổ danh là cường giả cấp bậc Hồn Tôn! Hoắc Vũ Hạo giật mình thì Nam Môn Duẫn Nhi và Ninh Thiên có thể nói là khiếp sợ. Đương nhiên, điều đó không có liên quan gì đến Hoắc Vũ Hạo, trong mắt hai cô bé thì Tiêu Tiêu mới là nhân vật đáng nể. Cô bé có thể trong tích tắc lui nhanh về sau rồi lại thi triển Hồn Kỹ, hơn nữa từng động tác đều thực hiện một cách hoàn mỹ, còn chưa kể đến cô bé dễ dàng tìm được điểm yếu của Nam Môn Duẫn Nhi, khiến Ninh Thiên phải dùng đến Hồn Kỹ thứ hai. Một hoạt hành đông liên tiếp khiến người xem phải nhìn Tiêu Tiêu mặt một ánh mắt khác. Mà phía bên kia, cuộc chiến giữa Vương Đông và Vu Phong cũng hùng hực khí thế không kém. Vũ Hồn của cả hai đều thuộc dạng cao cấp nhất trong Thú Vũ Hồn, Vu Phong lại được Ninh Thiên tăng tốc độ, tốc độ công kích và biến hóa cũng theo đó tăng lên, cô bé đã phóng ra Hồn Kỹ đầu tiên của mình: Long Chi Hỏa. Một ngọn lửa màu đỏ đậm bay ra từ cơ thể cô bé, không ngừng xoay chung người Vu Phong trong phạm vi một thước, mỗi chiêu của cô bé đều mang theo hơi nóng hùng hực của Long Chi Hỏa, khiến Vương Đông gặp phiền toái không nhỏ. Nhưng sức chiến đấu của Vương Đông cũng không kém đối thủ chút nào. Hồn Hoàn thứ hai của hắn là cấp bậc ngàn năm, biên độ tăng trưởng của Hồn Hoàn đối với bản thân còn trên Vu Phong một bậc. Hơn nữa, mức độ quý hiếm của Quang Minh Nữ Thần Điệp hơn xa Hồng Long. Tuy tốc độ của Vu Phong đã gia tăng, nhưng đừng quên Vương Đông còn có tinh thần dò xét của Hoắc Vũ Hạo phụ trợ! Đôi Trát Dao vừa xuất hiện, chẳng những hắn không rơi xuống hạ phong mà ngược lại, với khả năng biết trước mọi tình huống, nên hắn còn có vẻ trên

cơ vài phần. Từ khi hoàn thành Vũ Hồn dung hợp với Hoắc Vũ Hạo, hai người mơ hồ sản sinh ra một loại ăn ý không nói thành lời. Hiệu quả của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng vượt qua Tiêu Tiêu gấp mấy lần. Ngay khi tinh thần dò xét vừa truyền về một vài tin tức thì Trát Dao đã bị chém ra ngoài rồi, thế nên Vu Phong tuy nhanh mà chả làm được gì, cô bé càng không dám dùng cơ thể mình đỡ lấy Trát Dao của Vương Đông. Cái cảm giác mình vừa mới tính toán hành động đã bị người ta chặn đường chờ sẵn thật hết sức khó chịu, khiến Vu Phong thiếu chút nữa đã tức đến hộc máu rồi. May mắn là tốc độ của cô bé nhanh hơn Vương Đông nên biến chiêu cũng mau lẹ hơn. Mà Vương Đông tuy ứng phó hết sức thoải mái nhưng chủ yếu chỉ đủ bảo vệ bản thân, nếu không cho dù có đoán được hành động mà không kịp quay về phòng ngự thì vẫn lợi bất cập hại. Khi hai xuất ra Vũ Hồn tất cả mọi người đều nghĩ thắng bại đã phân, ngay cả Chu Y cũng đã mất niềm tin nhưng không ngờ Vương Đông và Tiêu Tiêu chiến đấu với hai đối thủ mạnh mẽ lại không rơi xuống hạ phong. Mộc Cận giật mình: - Không thể như thế được, hai người kia làm sao vậy? Tốc độ cả hai sau khi được Thất Bảo Lưu Ly cấp Hồn Tôn phụ trợ ít nhất cũng phải tăng lên 40%, đối chiến với đối thủ cùng cấp phải nhanh chóng chiến thắng chứ? Chu Y và Phàm Vũ nhìn nhau, ánh mắt Phàm Vũ hiện lên ý hỏi Chu Y liền gật đầu. Phàm Vũ lập tức hiểu và bắt đầu tập trung quan sát người chỉ có một Hồn Hoàn mười năm tại sân đấu. - Là hắn? - Ừm. Là Hoắc Vũ Hạo. Trong chiến đấu ngang cấp Ninh Thiên chính là Khí Hồn Sư hệ Phụ trợ tốt nhất nhưng đồng thời Linh Mâu của Hoắc Vũ Hạo cũng đứng đầu Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế. Tuy chỉ có một Hồn Hoàn nhưng lúc này hắn không chỉ hỗ trợ mà còn kết hợp với hai đồng đội cùng chiến đấu, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng lại có thể làm mất đi ưu thế của Thất Bảo Lưu Ly Tháp. Nhờ vào sự mạnh mẽ của Hồn Hoàn trăm vạn năm nên Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng giúp hắn nắm giữ toàn cục còn Thất Bảo Lưu Ly Tháp chỉ có thể giúp Ninh Thiên phụ trợ tăng cường cho hai đồng đội. Chiến đấu rơi vào thế giằng co. Tiêu Tiêu tuy có thể ngăn chặn công kích của Nam Môn Duẫn Nhi nhưng cũng không dám liều lĩnh tấn công. Tốc độ của đối phương thật sự quá nhanh, mặc dù lúc này cô bé được Hoắc Vũ Hạo dùng

Tinh Thần Tham Trắc hỗ trợ, bản thân cũng đã phân Tam Sinh Trấn Hồn Đình thành ba đại đình nhưng vẫn chỉ có thể bị động bảo vệ cả hai. Tình huống của Vương Đông cũng không khác mấy, nếu không liều mạng cũng chỉ có thể tiếp tục phòng ngự không thể phản công. Đối phương sau khi được Thất Bảo Lưu Ly phụ trợ tốc độ tăng lên quá nhanh, chỉ cần hơi sơ suất lập tức chịu thiệt thòi. Ánh mắt Ninh Thiên khẽ nghi hoặc nhìn Hoắc Vũ Hạo đang đứng sau Tiêu Tiêu. Thân thể Tiêu Tiêu nhỏ bé xinh xắn nên không thể che đi thân hình Hoắc Vũ Hạo, mà lúc này Hoắc Vũ Hạo cũng đang nhìn lại cô bé. Ánh mắt hai người chạm nhau, hai mắt Ninh Thiên hít lại còn Hoắc Vũ Hạo lại nhìn nàng gật đầu cười. Là hắc sao? Ninh Thiên giật mình nhìn xuống lại thấy Hồn Hoàn mười năm của Hoắc Vũ Hạo đang lóe sáng. Khi chiến đấu vừa bắt đầu, cả ba người đều xem nhẹ Hoắc Vũ Hạo, một Hồn Sư cấp mười bảy chỉ có một Hồn Hoàn mười năm thật không đáng chú ý. Nhưng sau một hồi chiến đấu Ninh Thiên đã phát giác điểm kỳ lạ, cô bé cũng là người đầu tiên trong lúc sát hạch tân sinh bắt đầu hoài nghi Hoắc Vũ Hạo. Một Hồn Sư chỉ có một Hồn Hoàn mười năm sao lại có thể gia nhập học viện Sử Lai Khắc, lúc này Hồn Hoàn của hắn lại đang phát sáng rõ ràng là đang sử dụng Hồn Kỹ. Ninh Thiên lại nhớ đến lời tự giới thiệu của Hoắc Vũ Hạo lúc trước: hắn chính là một Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế. Vũ Hồn của hắn là gì? Hắn đang sử dụng Hồn Kỹ gì? Một tia sáng lóe lên trong đầu Ninh Thiên, cô bé khẽ quát: - Duẫn Nhi mau tấn công tên đang đứng phía sau! Cũng giống Hoắc Vũ Hạo, Ninh Thiên chính là trung tâm của nhóm. Ninh Thiên vừa nói xong thì Nam Môn Duẫn Nhi lập tức tăng tốc nhưng lại không đánh về phía Hoắc Vũ Hạo hay Tiêu Tiêu mà lại quay người hướng về phía Vương Đông. Tốc độ của Nam Môn Duẫn Nhi thật sự quá nhanh nên Vương Đông có thể thông qua Tinh Thần Tham Trắc mà đoán được nhưng cũng cũng rất khó đón đỡ, mà lúc này Tiêu Tiêu muốn ứng cứu cũng đã muộn. Lúc này đối phương lợi dụng ưu thế về tốc độ lấy hai đánh một! Nam Môn Duẫn Nhi và Vu Phong phối hợp vô cùng ăn ý, Nam Môn Duẫn Nhi vừa ra tay thì Hồn Hoàn thứ hai của Vu Phong cũng lóe sáng, Long Hỏa biến thành đỏ sậm, lân giáp trên người trở nên nặng nề, đôi mắt hồng rực, tay trái đã hoàn toàn biến thành một Long Trảo.

Đây là Hồn Kỹ thứ hai của Vu Phong: Long Nộ. Khi sử dụng Long Nộ thì khả năng tấn công và phòng ngự của Vu Phong lập tức tăng vọt, các Hồn Kỹ khác cũng được phụ trợ tăng lên, Long Nhiệt trong nháy mắt tăng lên trăm độ khiến không khí xung quanh trở nên vận vẹo. Nam Môn Duẫn Nhi cũng phát động Hồn Kỹ thứ hai, Hồn Hoàn trăm năm màu vàng nhấp nháy, hai tay của nàng đưa lên đầu tạo thành hình chữ thập, ánh sáng xanh biếc lóe lên rồi ngưng tụ thành một lưỡi đao, hai tay vung về phía Vương Đông. Vũ Hồn của Nam Môn Duẫn Nhi là Bích Ngọc Thanh Điều, Hồn Kỹ thứ nhất là Bích Ngọc Đao, Hồn Kỹ thứ hai và Hồn Kỹ thứ nhất cùng kết hợp lại thành Bích Ngọc Trảm. Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công lấy tốc độ và lực bạo kích làm chủ, uy lực của một chiêu này vô cùng kinh khủng. Ánh đao xanh biếc theo một đường cong tuyệt đẹp bắn về phía Vương Đông, chiêu này lại có thể tập trung công kích khiến đối phương không thể tránh né!

Hai Đại Hồn Sư được Thất Bảo Lưu Ly Tháp phụ trợ lại đồng thời xuất ra Hồn Kỹ thứ hai rõ ràng muốn một kích dứt điểm Vương Đông. Tiêu Tiêu và Hoắc Vũ Hạo sau đó tất nhiên không thể chống chọi được cả ba. Đây chính là ưu thế về tốc độ, cho dù đối phương biết trước hành động nhưng vẫn không thể theo kịp và bị áp chế. Nhưng nhóm Hoắc Vũ Hạo không đứng yên chấp nhận thất bại, nếu là nhóm khác chần chẫn sẽ trở tay không kịp nhưng nhờ có Hoắc Vũ Hạo phụ trợ, ngay khi Nam Môn Duẫn Nhi vừa phát động thể công cả ba đã phán đoán được bước tiếp theo của đối phương. So về tốc độ tất nhiên không thể theo kịp nên cả ba đều ứng phó theo cách khác nhau. Ánh mắt Tiêu Tiêu ngưng tụ, hai tay đưa lên, khí chất toàn thân bỗng biến hóa, khuôn mặt cô bé trở nên dịu dàng. Ngay sau đó hai Hồn Hoàn màu vàng hóa thành một, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh xuất hiện trên đỉnh đầu, trên tay Tiêu Tiêu lại xuất hiện một ống tiêu màu ngọc bích. Ngọc tiêu này rất dài, trên mặt có khảm hình Phượng Hoàng rất sống động. Nếu Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh có vẻ vô cùng trầm ổn thì ngọc tiêu trên tay Tiêu Tiêu lại có vẻ thần tiên xuất trần. Hồn Hoàn của Tiêu Tiêu vừa xuất

hiện lại lập tức sáng rực, tiếng tiêu êm tai cũng vang lên. Một vầng sáng xanh lấy Tiêu Tiêu làm trung tâm bắt đầu lan tỏa. Tốc độ Vu Phong và Nam Môn Duẫn Nhi tuy đã được phụ trợ nhưng vẫn không thể nhanh hơn tốc độ âm thanh, ngay lúc cả hai chuẩn bị tấn công Vương Đông thì tốc độ lập tức chậm lại. - Vũ Hồn song sinh! Gần như toàn bộ những người có mặt ở đây đều sợ hãi thét lên. Lúc này Tiêu Tiêu đã sử dụng đến Vũ Hồn thứ hai của mình: Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu. Tuy Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu chỉ có một Hồn Hoàn nhưng ngay lập tức biến Tiêu Tiêu thành một Khí Hồn Sư hệ Khống Chế cực kì mạnh mẽ. Nhưng Cửu Phượng Lai Nghi của Tiêu Tiêu vẫn còn kém một khoảng so với Thất Bảo Lưu Ly của Ninh Thiên, Hồn Kỹ của Tiêu Tiêu chỉ có thể khiến tốc độ đối phương giảm đi hai mươi phần trăm. Nhưng chỉ một phần năm cũng khiến tốc độ và áp lực của Vu Phong và Nam Môn Duẫn Nhi đối với Vương Đông giảm đi rất rõ. Vương Đông cũng không đứng yên chờ đối phương đánh mình, khi được Tinh Thần Tham Trắc báo động hần lập tức sử dụng Hồn Hoàn thứ hai. Ánh sáng tím chói lòa trong khoảnh khắc che đi thân hình Vương Đông, sau đó Vũ Hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp hóa thành hai cánh rực rỡ. Phía trên hai cánh từng đạo chữ vàng như bị mặt trời thiêu đốt phát sáng mãnh liệt. Những chữ vàng này di chuyển theo hai cánh, trong chớp mắt hai cánh Vương Đông trở nên vàng rực. Toàn thân Vương Đông như hóa vàng phát sáng chói mắt, hần lúc này là tâm điểm tại mười sáu sào đấu. Các lão sư đang xem các trận chiến khác cũng bị hần thu hút, tất cả đều sử dụng Thuần Di đến xem. Cùng lúc đó hai cánh đang phát sáng của Vương Đông phát động công kích. Hồn Kỹ thứ hai của Quang Minh Nữ Thần Điệp: Thần Quang. Đây cũng là lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy được uy lực của Hồn Kỹ này. Vu Phong đang sử dụng Long Nộ trong nháy mắt bị vầng ánh sáng vàng nuốt lấy, Bích Ngọc trảm của Nam Môn Duẫn Nhi sau khi xuyên qua được một lớp ánh sáng vàng cũng dừng lại, ánh sáng vàng bắt đầu bao trùm thân thể Nam Môn Duẫn Nhi. Vu Phong và Nam Môn Duẫn Nhi chỉ cảm thấy thân thể nóng lên rồi lập tức bị bắn ra ngoài. Lúc này Vương Đông từ không trung xoay người lại rồi nhẹ nhàng hạ xuống. Đây là uy lực của Hồn Hoàn ngàn năm! Nhưng lúc này không ai để ý đến Hoắc Vũ Hạo đang giao thủ với

Ninh Thiên. Ngay khi Vương Đông sử Dụng Hồn Kỹ thì Ninh Thiên cũng bắt đầu niệm: -Thất Bảo hữu danh, Tam: ... Thanh âm Ninh Thiên đột nhiên ngừng lại, cùng lúc đó phụ trợ bên người Vu Phong và Nam Môn Duẫn Nhi cũng biến mất. Vu Phong và Nam Môn Duẫn Nhi mất đi phụ trợ lại bị Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu giảm đi 1/5 tốc độ nên không thể tránh được Hồn Kỹ Thần Quang của Vương Đông lập tức bất tỉnh. Không phải là Ninh Thiên sai lầm mà do Vũ Hồn Linh mâu của Hoắc Vũ Hạo, trong lúc quan trọng nhất hắn đã sử dụng Linh Hồn Trùng Kích! Linh Hồn Trùng Kích không những cắt đứt phụ trợ của Ninh Thiên với đồng đội mà còn phá hủy Hồn Kỹ cấp bậc ngàn năm cô bé chuẩn bị dùng. Tuy tu vi giữa Hoắc Vũ Hạo và Ninh Thiên chênh lệch rất nhiều nhưng Linh Hồn Trùng Kích của hắn đã kết hợp với Tử Cực Ma Đồng, trong lúc bất ngờ cho dù là Mã Tiểu Đào cũng bị ảnh hưởng. Ninh Thiên sau khi nhận một kích của Hoắc Vũ Hạo thì đầu óc như bị kim châm, trong nháy mắt tâm thần trống rỗng, lúc cô bé phát hiện ra nguy hiểm ổn định lại tâm thần thì Vu Phong và Nam Môn Duẫn Nhi đã bị Vương Đông dùng Thần Quang đánh bay. Vu Phong vì đang sử Dụng Long Nộ nên năng lực phòng thủ được tăng cường, sau khi bị hất văng cũng không bị thương quá nặng, lăn trên mặt đất vài vòng đã có thể đứng dậy. Nam Môn Duẫn Nhi sau khi rớt xuống đất lập tức bất tỉnh mất khả năng chiến đấu. - Ninh Thiên, thế này là sao! Vu Phong vừa tức giận vừa nghi ngờ hỏi Ninh Thiên. Ninh Thiên lấy tay xoa trán, lúc này cô bé đã hồi phục nhưng hai mắt cũng mờ mịt. Sau một thoáng suy nghĩ cô bé lập tức có phản ứng, bản thân chắc chắn đã bị kỹ năng của đối phương đánh trúng, ánh mắt Ninh Thiên lập tức tập trung nhìn vào hai mắt của Hoắc Vũ Hạo. - Vu Phong, toàn lực ứng phó! Vừa ra hiệu lệnh xong Ninh Thiên lập tức niệm: - Thất Bảo hữu danh, Nhất: Tốc... - Thất Bảo hữu danh, Nhị: Giải... - Thất Bảo hữu danh, Tam: Lực... Trên bảo tháp ba Hồn Hoàn hai vàng một tím đồng thời phát sáng, bảo tháp của Ninh Thiên biến thành màu ngọc, thể tích cũng lớn hơn một chút. Sáu tia sáng bắn ra, ba tia hướng về Vu Phong và ba tia bắn vào người Ninh Thiên. Hồn Kỹ thứ hai của Ninh Thiên đã giải trừ toàn bộ ảnh hưởng từ Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo, lúc này hắn đã không thể tiếp tục cắt đứt quá trình thi triển Hồn Kỹ

của Ninh Thiên. Kỹ năng của Hồn Hoàn ngàn năm phát động, tốc độ Vu Phong tăng lên bốn mươi phần trăm, lực lượng cũng tăng lên bốn mươi phần trăm lại được cộng thêm hiệu quả của Hồn Kỹ thứ hai, Vu Phong lúc này đã xem như là một Chiến Hồn Sư hệ Cường Công trên ba mươi cấp. Lúc này cho dù mất đi Nam Môn Duẫn Nhi nhưng khả năng chiến thắng cả nhóm Ninh Thiên vẫn rất lớn. -Vương Đông, lui! Hoắc Vũ Hạo quát to. Hai cánh sau lưng Vương Đông khê đập, thân hình hẫ lập tức lùi về bên người Hoắc Vũ Hạo. Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của Tiêu Tiêu lại bay đến phía trước che khuất tầm nhìn, hai Hồn Hoàn trên người cô bé phát sáng, hai Vũ Hồn cùng được phóng ra. Hoắc Vũ Hạo đặt một tay lên vai Vương Đông, hai cánh Vương Đông cũng khép lại che phủ thân thể Hoắc Vũ Hạo. Lúc này ngoài trừ Vương Đông ở sát bên, tất cả những người khác không ai có thể thấy rõ Hoắc Vũ Hạo đang làm gì. Tay hẫ đặt lên vai Vương Đông thì Hạo Đông lực lập tức xuất hiện. Trận đấu hôm qua thật rất khó khăn, ngày mai cả nhóm có thể còn gặp đối thủ mạnh hơn vì thế Hoắc Vũ Hạo không muốn tiếp tục kéo dài trận đấu, hẫ muốn lập tức kết thúc! Vương Đông thấy rõ từ đáy mắt Hoắc Vũ Hạo ánh sáng vàng phát ra, từ đồng tử một đám lửa vàng lóe lên rồi biến mất. Tuy chỉ trong chốc lát nhưng nhờ Tinh Thần Tham Trắc nên Vương Đông có thể cảm nhận được dao động tinh thần vô cùng kinh khủng. Đây cũng nhờ hẫ đang ở cạnh Vũ Hạo, hai người cùng dung hợp Vũ Hồn, hơn nữa cả hai có khả năng miễn dịch rất mạnh với Vũ Hồn của nhau. Nếu là người khác, cho dù không bị một kích này của Vũ Hạo đánh trực tiếp chỉ sợ cũng phải choáng váng một lúc. Nếu như trước đó Ninh Thiên chỉ cảm thấy đầu mình như có cái gì đó châm vào thì lúc này cô bé cảm giác đau như búa bổ, tối sầm mặt mày, cả người mềm nhũn ngã xuống mặt đất, từng dòng máu tươi như những con rắn nhỏ chảy ra từ miệng và mũi của cô bé. Tuy Hồn Kỹ thứ hai của Ninh Thiên có tác dụng giải trừ mọi phong ấn hoặc mê hoặc, nhưng Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo lại là kỹ năng công kích trực tiếp vào tinh thần, nên Hồn Kỹ của cô bé làm sao mà phá giải được? Huống chi một kích này là do Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông hợp lực hoàn thành. Thất Bảo Lưu Ly Tháp có mạnh mẽ đến mấy cũng không có năng lực phòng ngự công kích tinh thần

hệ. Nói một cách khác, năng lực của Ninh Thiên, vừa vịn bị Hoắc Vũ Hạo khắc chế. Vu Phong vốn đang định tấn công về phía ba người Hoắc Vũ Hạo đột nhiên thấy tốc độ của mình chậm lại, tăng phúc đã hoàn toàn biến mất. Cô bé giật mình quay đầu nhìn về phía Ninh Thiên, đúng lúc thấy Ninh Thiên ngã xuống, liền bắt tất cả quay người chạy về, đưa tay đỡ Ninh Thiên. - Ninh Thiên! Ninh Thiên! Làm sao thế này? Nhìn máu chảy ra từ mũi và miệng của Ninh Thiên, Vu Phong nhất thời luống cuống tay chân. Tiêu Tiêu giật mình nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, thấp giọng hỏi: - Chuyện này là hai người các người làm sao? Vương Đông cười đắc ý, Hoắc Vũ Hạo nhún nhún vai, đáp: - Người dùng chữ "làm" đấy là không đúng nha. Vị lão sư đang đứng giám sát bên ngoài cũng ngăn người, nhờ Hoắc Vũ Hạo lên tiếng nhắc nhở mới tuyên bố bọn hăn đã giành chiến thắng. Cho dù Vu Phong không phục nhưng mất đi sự phụ trợ của Ninh Thiên và tốc độ của Nam Môn Dẫn Nhi, một mình cô bé không thể là đối thủ của Vương Đông và Tiêu Tiêu được. Hơn nữa, cô bé cũng nóng lòng chữa trị cho Ninh Thiên nên cũng chẳng để hơi sức để ý những chuyện này nữa. Một Cận đang ngồi xem trên đài cao cũng đã hoàn toàn ngây người, nàng không tin vào những chuyện vừa xảy ra. Hai Đại Hồn Sư và một Hồn Tôn, lại là Hồn Tôn có Khí Vũ Hồn nổi tiếng đệ nhất thiên hạ, Thất Bảo Lưu Ly Tháp, thế mà lại bại dưới tay hai Đại Hồn Sư và một tên Hồn Sư có Thập niên Hồn Hoàn. Đừng nói là nàng, bất cứ ai nghe được thực lực hai bên như thế cũng không tin. Có điều sự thật trước mắt, đúng là ba người Ninh Thiên đã thua. Phàm Vũ mỉm cười nhìn Chu Y nói: - Trận đấu này thật hấp dẫn. Các đệ tử của bà thật làm ta kinh ngạc. Nhất là Hoắc Vũ Hạo, không ngờ năng lực của hăn lại có thể tăng trưởng đến thế. Trong mắt Chu Y lúc này cũng chỉ có sự vui mừng. - Chúng ta đi thôi. Nói xong bà liền đi về phía cầu thang. Lúc đi qua Mộc Cận, bà lạnh lùng nhìn một cái, nhưng không nói gì. Phàm Vũ cũng không nhìn Mộc Cận, nhưng vẫn theo Chu Y nhẹ nhàng tung người nhảy xuống. - Ban này hai người đã làm gì? Làm sao mà Ninh Thiên lại hôn mê luôn thế? Vừa ra khỏi khu vực sát hạch, Tiêu Tiêu lập tức hỏi ngay thắc mắc trong lòng. Hoắc Vũ Hạo cười ha hả đáp: - Là ta dùng tinh thần đánh vào đại não của Ninh Thiên, cô bé bất ngờ không

kịp đề phòng nên mới bị hôn mê. - A? Còn có thể như vậy nữa? Khó trách trước đó Hồn Kỳ của cô ấy từng bị gián đoạn một lần, cũng là người à? Tiêu Tiêu khiếp sợ nói. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Cứ xem đây là ưu thế của Linh Mâu đi. Hơn nữa, đây cũng nhờ tuyệt học Tử Cực Ma Đồng của Đường Môn chúng ta. Ta dùng Tử Cực Ma Đồng thúc dục tinh thần lực mới có thể sinh ra hiệu quả công kích tốt như vậy. Còn sau đó ta gọi Vương Đông trở về, Linh Hồn Trùng Kích đột nhiên trở nên mạnh mẽ là vì mấy ngày nay chúng ta đã luyện thành Vũ Hồn dung hợp kỹ. Mọi người là đồng đội, Tiêu Tiêu cũng đã tận tâm tận lực trong trận đấu, hơn nữa các trận đấu sau kiểu gì Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng phải dùng đến Vũ Hồn dung hợp kỹ, giấu giếm điểm điểm cũng chả có lợi ích gì, nên hẳn nói thẳng ra để tránh phiền lòng Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu ngơ ngác nhìn đồng đội của mình, cô bé hết chỉ vào Hoắc Vũ Hạo, lại chỉ sang Vương Đông, rồi nhắc lại câu nói kia làm hai người dở khóc dở cười: - Ta ngày càng nghi ngờ hai người các người là thủy tinh... Hoắc Vũ Hạo nhúc nhích đầu hỏi: - Cái gì là thủy tinh? Mỗi tay Tiêu Tiêu kéo lấy một bàn tay của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, đặt tay hai người cùng một chỗ, khinh bỉ nhìn Hoắc Vũ Hạo một cái, nói: - Như thế mà người cũng không biết là cái gì. Thủy tinh, chính là tình yêu giữa nam và nam đó. - Người... Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đồng thời quát lên, Tiêu Tiêu lại phát ra một tiếng cười thanh thúy, quay đầu bỏ chạy. Thậm chí cô bé còn không quên phóng ra Cửu Phượng Lại Nghi Tiêu, làm giảm tốc độ của hai tên quỷ sứ đang đuổi theo phía sau. Trái ngược với ba người Hoắc Vũ Hạo Đang vui vẻ cười đùa, trong phòng cứu thương, Ninh Thiêu sau khi được một Hồn Sư cao cấp hệ Trị Liệu trợ giúp mới từ từ tỉnh lại. Vừa mới tỉnh, cô bé chịu không nổi lại ôm chặt lấy đầu của mình nằm co ro, từng cơn đau nhức truyền đến từ đại não làm trán cô bé lấm tấm mồ hôi lạnh chảy. - Ninh Thiêu! Ninh Thiêu! Vu Phong lo lắng ôm chặt lấy cô bé, Nam Môn Duẫn Nhi đứng một bên, vẻ mặt khó hiểu. Mộc Cận ở bên cạnh cũng vô cùng âm trầm, nàng hỏi lão sư vừa trị liệu cho Trữ Thiên: - Cô bé này có chuyện gì vậy? Làm sao mà lại hôn? Lão sư trị liệu trầm ngâm nói: - Ta cũng không rõ lắm, dường như có một cái gì đó tấn công vào đại não của cô bé, làm nó bị chấn động. Người cũng biết đấy, đầu óc

chúng ta là nơi có cấu tạo tinh vi nhất trong cơ thể, đến nay vẫn chưa ai có thể thật sự nghiên cứu thấu đáo được tất cả. Ta cũng chỉ có thể từ các biểu hiện của cô bé mà đoán. Bất quá cô bé có năng lực tự điều hòa Hồn Lực rất tốt, nên vấn đề cũng không lớn nữa, lát nữa sẽ khôi phục lại thôi. - Cám ơn. Mộc Cận cảm ơn vị lão sư trị liệu, rồi đi đến bên giường bệnh. Một lúc sau, Ninh Thiên dần dần hết đau đầu, nhịp thở cũng vững vàng hơn rất nhiều. Nam Môn Duẫn Nhi thấp giọng hỏi Mộc Cận. - Mộc lão sư, chuyện ban nãy là sao? Tại sao chúng ta lại thua? Thật sự đến giờ cô bé vẫn không hiểu tại sao đội mình lại thua. Về mặt Mộc Cận trầm xuống, vẫn im lặng không nói gì. Nghi vấn của Nam Môn Duẫn Nhi cũng là nghi vấn trong lòng nàng? Nàng cũng không biết trận chiến này thua ở điểm nào. Trên đài cao tuy có thể quan sát rõ ràng toàn bộ trận đấu nhưng lại khó có thể thấy rõ từng chi tiết. Nhất là Vương Đông lại dùng hai cánh che giấu cho Hoắc Vũ Hạo phát động Linh Hồn Lực Trùng Kích, nên nàng lại càng khó phát hiện hơn. Điều này cũng chỉ có thể chờ Ninh Thiên tỉnh lại mới có thể giải thích. Ước chừng một khắc sau, Ninh Thiên mới thật sự tỉnh lại. Cô bé mở mắt, nhưng vẫn không kìm được mà nhíu mày, đầu cũng đã đỡ đau hơn rất nhiều, đầu óc đã dần dần trở nên rõ ràng. Vu Phong liền đỡ cô bé dậy uống chút nước, sắc mặt tái nhợt của Ninh Thiên mới đỡ hơn một chút, cô bé thấy Mộc Cận đang ngồi phía trước, về mặt không khỏi lộ ra sự xấu hổ. - Mộc lão sư, chúng ta thua rồi! Mộc Cận gật đầu nhìn cô bé, diu dàng nói. - Không sao, thua cũng không sao, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi. Lời nói của Mộc Cận khiến cho trong lòng Trữ Thiên cảm thấy ấm áp. - Mộc lão sư, người ở trên đài xem cuộc chiến, có thể nhìn ra là vì sao chúng ta lại thua không? Mộc Cận ngăn người: - Người cũng không biết? Trữ Thiên xoa xoa trán, lấy lại bình tĩnh. - Lúc đấy đệ tử vừa phụ trợ cho Vu Phong, vì an toàn, đệ tử cũng tự tăng phúc cho chính mình. Nhưng mà, cũng ngay lúc đó, đệ tử cảm thấy có một ánh sáng màu tím phóng thẳng về phía mình, rồi tiếp đó là một cơn đau như búa bổ, sau đó còn xảy ra chuyện gì nữa thì đệ tử hoàn toàn không biết. Vu Phong phần nộ nói: - Mấy tên chết tiệt kia lại ra tay ác như vậy, Mộc lão sư, không thể bỏ qua cho bọn hắn được. Mộc Cận lạnh lùng liếc cô bé một cái. - Vậy người còn muốn thế nào

nữa? Đây là sát hạch, người nghĩ là luận bàn bình thường sao? Vu Phong cúi đầu không nói, nhưng hai tay nắm chặt. Trong mắt ngoài lửa giận ra còn có một phần hận ý nồng đậm. Mộc Cận quay sang hỏi Ninh Thiên tiếp: - Người nhớ lại một chút xem, trước khi hôn mê thì có gì kì lạ không? Ninh Thiên suy nghĩ một lúc, đáp: - Tuy đệ tử không biết bọn họ làm thế nào, nhưng vấn đề hãn là xuất hiện từ trên người Hồn Sư có một Hồn Hoàn kia. Hồn Hoàn của hãn luôn luôn sáng chói, chứng tỏ, hãn đang thi triển một Hồn Kỹ mà chúng ta không cảm nhận được. Ta có cảm giác trong ánh mắt hãn có một quang sáng màu vàng kim. Hơn nữa, trong đội của bọn hãn, ngoài một Cường Công hệ Chiến Hồn Sư cực kỳ mạnh mẽ kia còn có một Khổng Chế hệ Chiến Hồn Sư có Vũ Hồn song sinh nữa, thế mà với thực lực của hãn như vậy lại có thể giữ chức vị trưởng nhóm, nhất định hãn phải có cái gì đó đặc biệt hơn nữa. Vào thời điểm quan trọng nhất, hãn từng làm gián đoạn Hồn Kỹ của đệ tử, lúc ấy đệ tử chỉ có cảm giác như bị kim châm, mà công kích thứ hai của hãn lại hoàn toàn khác biệt, mạnh mẽ hơn rất nhiều. Mộc Cận xong lập tức chấn động. Đúng thế! Tên Hồn Sư có một Hồn Hoàn, từ lúc bắt đầu hầu như không có hành động gì, mọi chuyện luôn là do tên Hồn Sư có Vũ Hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp và Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh chiến đấu, như vậy tác dụng của hãn là gì? Khó trách Chu Y có tự tin đến thế, bí mật của hãn là gì đây? Mộc Cận cố gắng bình ổn lại tâm trạng, quay sang nói: - Thôi, thua cũng là thua rồi, bây giờ điều cần làm phải tổng hợp lại những gì được mất và rút tỉa kinh nghiệm. Các người cũng đã thông qua kỳ sát hạch tân sinh rồi, tương lai nhất định còn cơ hội Thua chính là thua, có điều phải tổng kết kinh nghiệm. Các người đã thông qua sát hạch tân sinh, tương lai nhất định sẽ còn cơ hội tranh đua với bọn hãn. Ninh Thiên, người cứ nghỉ ngơi cho tốt đi. - Cảm ơn Mộc lão sư.

Chương 26: Quốc trọng khí, Đỉnh Chấn Động

Chương 26: Quốc trọng khí, Đỉnh Chấn Động Mộn Cận đi, Nam Môn Duẫn Nhi cũng ra về, chỉ còn Vu Phong ở lại trông nom Ninh Thiên. Thật ra trong tổ đội ba người này, chỉ có Vu Phong và Ninh Thiên là thân thiết với nhau, Nam Môn Duẫn Nhi chỉ là bạn học cùng lớp của hai cô bé thôi. - Tiểu thư, chuyện này không thể bỏ qua như thế được. Tên chết tiệt kia dám làm người bị thương, chúng ta dùng sức mạnh của gia tộc trả thù bọn họ đi. Vu Phong oán hận nói. Trong ánh mắt Ninh Thiên thoáng xuất hiện chút không cam lòng. - Phong muội, đừng để lửa giận che mờ lý trí. Đây là học viện Sử Lai Khắc, chúng ta có thể dùng đến sức mạnh của gia tộc sao? Hơn nữa chúng ta thua thì thực lực yếu kém, không thể oán trời trách đất được. Muốn rửa phần sỉ nhục này thì phải tự mình cố gắng thôi. Còn nữa, tỷ đã nói rồi, ở học viện không được gọi tỷ là tiểu thư, chúng ta là tỷ muội mà. - Dạ. Vu Phong nhanh nhẹn gật đầu vâng lời. Ninh Thiên suy nghĩ một lát rồi nói: - Ngài mai chúng ta phải tìm cách đi xem trận đấu của bọn người kia, chỉ cần chúng ta cẩn thận quan sát nhất định có thể nhìn ra một chút manh mối. Bọn chúng chiến thắng chúng ta không phải nhờ vào may mắn, mà bằng thực lực thật sự. Có điều cái tên gọi là Hoắc Vũ Hạo, người có Hồn Hoàn mười năm ý, rất đáng để chúng ta chú ý. Có lẽ khi còn ở ngoại viện, bọn họ là đối thủ cạnh tranh đáng gờm nhất của chúng ta. May là những trận đấu ban này đều diễn ra cùng lúc nên không có nhiều người đến xem trận của ba người Hoắc Vũ Hạo, nhờ thế bọn họ không bị chú ý quá nhiều. Hôm nay bọn họ thành công tiến vào top mười sáu đội dẫn đầu, hơn nữa còn đánh bại một trong ba đội có sức uy hiếp lớn nhất, tâm trạng của ba người Hoắc Vũ Hạo đang cực kỳ hưng phấn, bọn họ chẳng những trực tiếp chúc mừng được thực lực của mình còn tăng thêm sự tin tưởng trong lòng, Hồn Tôn cũng không thực sự đáng sợ, bọn họ không phải vừa chiến thắng một đội có đội trưởng là Hồn Tôn đấy sao? Và cuối cùng Hoắc Vũ Hạo

cũng thực hiện được lời hứa mời Tiêu Tiêu ăn cá nướng, hẩn chạy ra gian hàng bán hai mươi con cá nướng, rồi mang số cá mua dư ra cùng với Vương Đông và Tiêu Tiêu, cả ba chạy đi tìm một chỗ thoáng mát vừa ăn vừa ngắm cảnh, mãi đến chập tối mới về lại ký túc xá. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông về phòng thì chia nhau ra đi tắm rửa, Hoắc Vũ Hạo biết Vương Đông ưa sạch nên mới đặc biệt cẩn thận đến thế, xong xuôi hết hẩn mới lên tiếng hỏi. - Tối nay trên giường người hay trên giường của ta? (M2: hỏi thâm thúy quá) Vương Đông nghe hẩn hỏi mà đứng hình hết mấy giây, sau đó giận dữ quát. - Còn hai chữ tu luyện nữa sao người không nói cho hết hả? Thêm một cái là chết sao? Đừng có nói cái kiểu kia nữa? Hoắc Vũ Hạo có chút bất đắc dĩ nói - Người đừng để ý lời Tiêu Tiêu nói bừa, ta sẽ không thích người đâu, ta chỉ thích những cô bé xinh xắn thôi. Vương Đông hừ một tiếng nói - Thế thì ai ở giường người nấy đi. Hoắc Vũ Hạo cau mày nói. - Đừng có rộn chuyện nữa, chúng ta cùng tu luyện thì tốc độ sẽ nhanh gấp đôi, chẳng lẽ người không muốn nhanh chóng lên cấp bậc Hồn Tôn, đuổi kịp cô bé Ninh Thiên kia sao? Vương Đông mỉm cười ranh mãnh, nói - Có ai kiểm chuyện đâu chứ, ai ở giường nấy cũng tu luyện được mà. Cứ kéo giường người sang đây, cách giường của ta chừng 50cm, rồi đối chường với nhau. Lấy cái khoảng không ấy làm ranh giới là xong. Hoắc Vũ Hạo liếc mắt nói. - Người có bị rảnh qua không đấy? Đây chẳng phải là tự lừa dối mình sao? Vương Đông trừng mắt đe dọa. - Rồi giờ có chịu hay không? Không thì ta đi ngủ. Ta bình thường cũng chả phải người siêng năng gì, nếu không vì người, ai mà rảnh đến tối còn đi tu luyện? - Được rồi được rồi. Sợ người quá. Rơi vào đường cùng, Hoắc Vũ Hạo đành kéo giường của mình sang cạnh giường Vương Đông, rồi khoanh chân ngồi xuống. Vương Đông cũng làm động tác tương tự, bốn chưởng kề nhau, Hạo Đông lực trong cơ thể bọn họ lập tức vận chuyển. Hôm nay khi đánh bại Ninh Thiên, là lần đầu tiên hai người bọn họ sử dụng Hạo Đông lực vận dụng Hồn Kỹ. Khi bọn họ thành công, cả Vương Đông lẫn Hoắc Vũ Hạo đều mơ hồ có cảm giác bất cứ Hồn Kỹ nào, miễn bọn họ liên hợp với nhau phát động Hạo Đông lực thì nó lập tức trở thành một Hồn Kỹ tương đương Vũ Hồn dung hợp kỹ. Tuy uy lực không bằng nhưng tính ra không thua kém bao nhiêu,

mà lại hơn hẳn uy lực khi bọn họ tự thi triển, đấy chính là nguyên nhân cả hai có thể thuận lợi đánh bại đối thủ. Mà cũng nhờ trận chiến hôm nay, Hoắc Vũ Hạo mới thật sự cảm nhận được cảm giác bản thân mình mạnh mẽ sẽ như thế nào. Khi hai người liên thủ dùng Hạo Đông lực thi triển kỹ năng, lực phát ra miễn cưỡng tương đương với cấp bậc Hồn Tôn, đấy là vì tu vi của Hoắc Vũ Hạo còn quá yếu, nếu không hôm nay khi sử dụng kỹ năng công kích tinh thần đấy đã có thể giành lấy thắng lợi nhanh hơn rồi. Chỉ trong một ngày, đã một mạch loại bỏ ba phần tư số đội, hiện giờ tập trung ở khu vực sát hạch chỉ còn mười sáu đội dẫn đầu, cũng chính là bốn mươi tám học viên ban Tân Sinh xuất sắc nhất. Thậm chí có thể nói bọn họ là những hồn sư ưu tú và nổi bật nhất trong tất cả hồn sư đồng lứa trên khắp đại lục. Khi chuẩn bị rút thăm chiến đấu, ba người Hoắc Vũ Hạo lại gặp được người quen, đấy chính là đội Hoàn Sở Thiên đã từng thua bọn họ ở lượt đấu vòng tròn lúc đầu. Hoắc Vũ Hạo ghé sát tai Vương Đông hỏi: - Đây, không biết tỷ muội họ Lam kia cần bao lâu mới có thể sử dụng lại Vũ Hồn dung hợp kỹ? Vương Đông đáp. - Ta đoán cũng không lâu đâu, ta cảm thấy hai cô bé này tuy là song sinh nhưng mức độ hòa hợp của hai vũ hồn cũng không quá cao, có lẽ thế nên mới khiến hồn lực của cả hai khi thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ hồn lực tiêu hao nhiều mà uy lực lại không bao nhiêu. Nếu lại gặp phải đội của bọn họ, người chỉ cần phụ trợ ta phóng ra Diệp Thần Chi Quang là có thể phá vỡ được Vũ Hồn dung hợp kỹ của bọn họ. Hôm nay số người ở trên đài cao quan sát các trận đấu nhiều hơn hôm qua rất nhiều, trận đấu còn chưa bắt đầu đã muốn kín chỗ rồi. Nhưng có chút kỳ lạ là ở vị trí trung tâm, có mỗi diện tích chừng ba thước bị bỏ trống, chỉ có mỗi một ông lão đầu tóc rối bời, y phục rách nát ngồi đây, ông lão này chân gác lên thành, tay cầm hồ lô rượu, bên cạnh là mấy con gà quay vàng rộm, lão cứ một ngụm rượu, cạp một phát thịt gà, nhâm nhi nhâm nhi.

Những người có thể lên đài quan sát này đều là lão sư tại học viện Sử Lai Khắc, thế mà không có ai dám tới gần ông lão, càng không có người dám cả

gan chất vấn lão tại sao lại làm thế. - Huyền lão, chào ngài. Vương Ngôn cung kính đi đến bên cạnh ông lão, thấp giọng chào hỏi. - Ủm. Ông lão chỉ hừ một tiếng đáp lại rồi ăn tiếp. Vương Ngôn chỉ xuống dưới đài nói. - Ba người trẻ tuổi ấy đứng ở bên kia kia. Ngày hôm qua.... Hắc vừa mới nói đến đây đã vị Huyền lão quơ quơ cái chân gà ngắt ngang. - Để tự ta xem. - Dạ. Vương Ngôn không dám nói gì thêm, đứng lùi sang một bên. Rút thăm xong, mười sáu đội còn lại bắt đầu chuẩn bị vào trận đấu. Khu vực thi đấu lại một lần nữa được điều chỉnh lại, tám sàn đấu thật lớn đã sẵn sàng, các trận đấu đã có thể bắt đầu. Đối thủ của Hoắc Vũ Hạo lần này có chút kỳ quái, hôm qua là ba nữ thì hôm nay lại là ba nam. Ba người kia vừa tiến vào sân liền xếp thành một hàng ngang. Đứng ở giữa là một nam sinh dáng người cao lớn. Theo như quy tắc tuyển chọn của học viện Sử Lai Khắc, cùng lắm hắc cũng chỉ tầm mười hai tuổi, nhưng, với cái thân hình, hắc trông chả giống mười hai tuổi chút nào! Hắc cao ít nhất một mét bảy, cao hơn ba người Hoắc Vũ Hạo đến một cái đầu, quan trọng hơn là bề ngang của hắc, cũng xấp xỉ gần ấy... Hắc đứng đó, sừng sững như một tòa núi thịt. Mà hai người bên cạnh thì thon thả hơn rất nhiều. Chẳng những thấp hơn một cái đầu mà còn gầy như que củi. Hai người này trông khá giống nhau, có vẻ là anh em nhưng không phải sinh đôi. Cánh tay của bọn hắc thon dài một cách kỳ lạ. Nếu đứng xa xa một chút nhìn vào ba học viên này, chỉ sợ hai anh em nhỏ gầy kia sẽ bị người ta bỏ qua luôn mất. - Hai đội báo tên. Chuẩn bị thi đấu. Vị lão sư giám sát bên ngoài trầm giọng nói. Nam sinh như ngọn núi thịt kia vỗ mạnh vào ngực một cái, khiến cả thân hình thịt béo rung rinh. - Ta tên là Tà Huyền Nguyệt, lớp Hai ban Tân Sinh. - Lớp Hai ban Tân Sinh, La Thiên Long. - Lớp Hai ban Tân Sinh, La Thiên Bá. Hai gã đệ tử trông hết sức gầy yếu nhưng lại có cái tên thật là khí phách. Ba người Hoắc Vũ Hạo cũng lần lượt xưng tên, sau một tiếng hô của lão sư giám sát, trận đấu tranh cơ hội bước vào top tám chính thức bắt đầu. Nhưng hai bên còn chưa phát động công kích mà vẻ mặt ba người Hoắc Vũ Hạo lại có chút rúm lại. Nguyên nhân khá là đơn giản, bởi vì bọn họ lại thấy được tam hoàn... Tiêu Tiêu không chịu nổi nữa kêu lên - Là vận khí của chúng ta quá xấu hay do học viện cố tình chơi chúng ta đây? Từ trên người

Tà Huyền Nguyệt rõ ràng xuất hiện ba cái Hồn Hoàn, mà lại là ba Hồn Hoàn tốt nhất nữa chứ, hai vàng một tím, hơn nữa, khi thân thể hắn bắt đầu di chuyển lại càng kinh hãi. Hồn Hoàn vừa được phóng thích, cả người hắn nở rộng ra, từ 1m7 tăng lên thành 1m9, làn da cũng ngăm đen hơn, hai tay đâm đâm vào ngực phát ra từng tiếng ầm ầm ầm. Sau đó liền sải bước xông tới ba người Hoắc Vũ Hạo. La Thiên Long và La Thiên Bá lại không vội phóng xuất Vũ Hồn mà phóng người lên, núp phía sau lưng Tà Huyền Nguyệt, dựa vào thân hình khổng lồ của hắn mà ẩn mình. Đây là phương thức chiến đấu quen thuộc của bọn hắn, trước đây đã mang đến ưu thế cho bọn hắn không chỉ một lần. Tiếc rằng lần này bọn hắn gặp phải Hoắc Vũ Hạo. Giấu cái gì! Có thể giấu được Tinh Thần Tham Trắc sao? Nương theo ánh sáng màu vàng kim từ đáy mắt của Hoắc Vũ Hạo, một bộ hình ảnh lập thể xuất hiện trong đầu Vương Đông và Tiêu Tiêu. Lúc này, Tiêu Tiêu cũng không sử dụng Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh mà phóng thích Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu. Dù sao việc nàng có song sinh Vũ Hồn đã bại lộ, tất nhiên là phải dùng cái nào có lợi hơn rồi. Một khúc tiêu có tác dụng làm giảm tốc độ vang lên, nhất thời khiến Tà Huyền Nguyệt và cả hai người đang ẩn dấu sau lưng hắn chậm lại. Vương Đông cũng không vội vọt ra trước mà phóng ra vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp, hai cánh đẹp mắt kia lại dang rộng ra, bao phủ hai người Vũ Hạo và Tiêu Tiêu. Lúc này, trong sân đấu, chỉ còn nhìn thấy hắn và Tà Huyền Nguyệt. Dường như Tà Huyền Nguyệt chẳng thèm để ý đến việc tốc độ của mình bị chậm lại. Chân hắn vẫn đi chuyển nhưng những tiếng ầm ầm ầm lại không còn xuất hiện nữa. Hồn Hoàn thứ nhất của hắn cũng đã sáng lên. Bằng Tinh Thần Tham Trắc, Hoắc Vũ Hạo rõ ràng trông thấy hắn đang lấy đà để chuẩn bị nhảy lên. Có điều, cơ thể hắn khổng lồ như vậy mà cũng nhảy lên được sao? Trong lúc ba người Hoắc Vũ Hạo tự hỏi trong lòng thì tích tắc sau bọn họ lập tức nhận ra sai lầm của mình. Thân thể Tà Huyền Nguyệt đã phóng lên cao đến hơn mười mét, hắn bay lên như một viên đạn pháo. Sau đó cả người hắn cuộn tròn lại, tạo thành một viên thịt lớn thật lớn đập về phía ba người Hoắc Vũ Hạo. Cùng lúc đó, hai huynh đệ La Thiên Long, La Thiên Bá cũng bắt đầu phát động tấn công. Hai Hồn Hoàn màu vàng trên người bọn họ sáng lên rực rỡ,

cẳng tay cả hai đều đã biến thành một thanh đao lớn màu bạc, tuy ban này tốc độ đã bị suy giảm nhưng vẫn còn khá nhanh, cơ thể cũng rất linh hoạt. Vương Đông thấy thế cũng dẫm chân xuống đất, lấy đà xông ngay ra ngoài. Hãn cũng không dựa vào năng lực phi hành của mình mà đón lấy đòn tấn công của Tà Huyền Nguyệt đang ở trên không trung mà lại nhắm vào huynh đệ La Thiên Long. Trát Dao đã xuất hiện, hãn muốn dùng cương phá nhu. Tốc độ của huynh đệ La Thiên Long đã bị Tiêu Tiêu áp chế, khó mà áp đảo hãn được. Hãn nắm chắc có thể một mình ngăn được hai người này. Còn việc nghênh đón Tà Huyền Nguyệt đang từ trên trời rơi xuống hiển nhiên là có Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của Tiêu Tiêu lo liệu. Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh đã chia làm ba phần trên không trung, Hồn Kỹ thứ hai, Đỉnh Chi Đăng. Tiêu Tiêu hoàn toàn không có ý nghĩ khinh thường đối đủ, đây chính là một Hồn Tôn hàng thật giá thật, thế nên vừa bắt đầu, cô bé lập tức thi triển ra Hồn Kỹ mạnh nhất của mình. Tuy vậy, đối thủ của cô bé, Tà Huyền Nguyệt cũng không có ý định né tránh, càng không thi triển Hồn Kỹ gì mà cứ thoải mái để ba đại đỉnh kia đụng vào người mình. Nháy mắt sau khi va chạm, cả người Tà Huyền Nguyệt xoay một vòng trên không trung, Hồn Hoàn đầu tiên rất cuộc cũng sáng lên, hãn chuẩn bị phóng ra Hồn Kỹ đầu tiên của mình. Cơ thể ứ na ứ nần lại một lần nữa phình ra, lúc này cả người hãn tròn vo như một quả bóng bay. Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh sau khi đụng vào người hãn, uy lực của Đỉnh Chi Đăng vừa phát ra thì quả “bóng hơi” kia đột nhiên co lại một chút, rồi uy lực của Đỉnh Chi Đăng hoàn toàn bị phá giải. Sau đó nó cứ thế rơi thẳng về phía Tiêu Tiêu. Mạnh thật! Sau khi chứng kiến chuyện vừa xảy ra, trong lòng cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Tiêu Tiêu đều tự nhủ câu nói này. Tà Huyền Nguyệt này quá mức quý dị, Vũ Hồn của hãn chắc chắn là một loại Thú Vũ Hồn đặc biệt, nhưng không biết là loại gì đây. Cũng may, Vương Đông ở bên kia cũng không rơi xuống hạ phong. Hai đối thủ của hãn tuy mạnh nhưng hãn có Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo phụ trợ và Trát Dao cứng rắn, lấy một địch hai cũng không mấy khó khăn. Có điều hai huynh đệ họ La kia chẳng những tốc độ nhanh mà còn cực kì gian xảo, bọn họ cố gắng tránh trực tiếp đối đầu với Vương Đông, nên nhất thời khó mà phân được thắng bại. Ầm! Cơ thể khổng lồ của

Tà Huyền Nguyệt như một quả bóng cao su rơi bịch xuống đất, cuối cùng hẵn vẫn bị Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh đánh bay, nguyên nhân là vì hẵn vừa đồng thời phải đón nhận sự công kích từ Đỉnh Chi Đăng của Tiêu Tiêu và Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo. Dưới tác dụng của Linh Hồn Trùng Kích hẵn không thể tiếp tục thi triển Hồn Kỹ nên bị văng ra ngoài. Chỉ tiếc uy lực của Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh không đủ để khiến hẵn bị thương nặng, thân thể to lớn của hẵn vừa chạm vào mặt đất đã lập tức đứng lên rồi tiếp tục bay lên không trung. Hoắc Vũ Hạo giật mình, Linh Hồn Trùng Kích của hẵn sau khi đánh vào tâm thần Tà Huyền Nguyệt của lập tức bị chặn lại, lực công kích cũng giảm bớt rất nhiều rồi mới đập vào đại não của hẵn. Lực công kích còn sót lại chỉ đủ để làm hẵn ngất người một chút, tình trạng cực kỳ giống với Mã Tiểu Đào khi bị Hoắc Vũ Hạo tấn công. Vũ Hồn của tên này không ngờ lại khó chơi đến thế. Vương Đông thông qua Tinh Thần Tham Trắc cũng cảm nhận được áp lực phía Hoắc Vũ Hạo đang tăng dần, hai mắt Vương Đông lóe lên, hai cánh vung mạnh dùng lực tạm thời bức lui hai huynh đệ họ La rồi thúc dục Hồn Lực sử dụng Hồn Hoàn thứ hai. Hồn Kỹ Thần Quang lại xuất hiện, Vương Đông lúc này được hỗ trợ bởi Tinh Thần Tham Trắc, Hồn Kỹ của hẵn còn có khả năng tập trung khóa mục tiêu, một kích này chắc chắn không thể hụt! Nhóm của hai huynh đệ họ La không có Hồn Sư có kỹ năng phụ trợ diện rộng như Hoắc Vũ Hạo nên hai người phản ứng chậm hơn một chút, khi cả hai bắt đầu thi triển Hồn Kỹ thứ hai thì Thần Quang của Vương Đông đã bắn ra. Hai huynh đệ họ La tạo ra hơn mười ánh đao cố gắng ngăn chặn Thần Quang... nhưng chênh lệch giữa Hồn Lực, Vũ Hồn và Hồn Hoàn của cả hai so với Vương Đông không hề ít, ánh sáng vàng lóe lên, Thần Quang phát ra uy lực đánh bay hai huynh đệ họ La. Lúc hồn kỹ cả hai vừa bị phá thì lão sư giám trận đã tiến đến giữa sân đón lấy thân thể cả hai rồi lập tức lui ra... tình trạng này chứng tỏ hai huynh đệ họ La sau khi chịu công kích của Vương Đông đã bị trọng thương không thể tiếp tục chiến đấu. Lúc này khả năng phán đoán, uy lực công kích của Vương Đông đã được các lão sư bên ngoài công nhận, thời điểm Vương Đông chiến thắng thì Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu cũng vừa nhận một kích toàn lực của Tà Huyền Nguyệt. Nếu xét theo

thực lực toàn nhóm thì nhóm của Tà Huyền Nguyệt còn kém hơn nhóm Ninh Thiên vài phần, thực lực của hai huynh đệ họ La so với Vu Vu Phong và Nam Môn Duẫn Nhi có vẫn có một chút chênh lệch nhưng Tà Huyền Nguyệt ở ban Tân Sinh lại được các lão sư đánh giá cao hơn cả Ninh Thiên. Tà Huyền Nguyệt từ trên cao đánh xuống, hai Hồn Hoàn sáng lên. Hoắc Vũ Hạo tiếp tục sử dụng Linh Hồn Trùng Kích tấn công, Tiêu Tiêu cũng phân Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh thành ba đại đỉnh ngăn chặn Tà Huyền Nguyệt. Lúc này nhiệm vụ của cả hai là kéo dài thời gian đợi Vương Đông trở về phối hợp. Nhưng Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo chỉ có phụ trợ thành viên biết được phương hướng của đối phương chứ không thể xác định được Hồn Kỹ của đối phương. Khi thân thể Tà Huyền Nguyệt còn trên không trung thì Hồn Hoàn thứ hai của hắc đã sáng lên, tay phải đột nhiên chém xuống. Lúc Tinh Thần Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo đánh vào hắc thì cánh tay phải của hắc bỗng dài ra đánh thẳng vào Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh. Tiêu Tiêu lập tức sử dụng Đỉnh Chấn nhưng cánh tay của Huyền Nguyệt Tà lần này lại không hề chịu ảnh hưởng của đại đỉnh, cánh tay hắc quét ngang hất văng ba đại đỉnh, thân thể trên không trung dần hạ xuống đồng thời cánh tay sau khi hất văng ba đại đỉnh lại đánh về phía Tiêu Tiêu. Thời gian ảnh hưởng của Linh Hồn Trùng Kích đối với hắc vô cùng ngắn, hắc lại phán đoán chuẩn xác thời gian Linh Hồn Trùng Kích đánh vào tâm thần rồi cùng lúc sử dụng Hồn Kỹ tấn công đối phương tạo nên ưu thế toàn diện. Tiêu Tiêu mặc dù có Vũ Hồn song sinh nhưng khả năng cận chiến lại rất kém, cô bé là Hồn Sư hệ Không Chế nên có rất ít kinh nghiệm cận chiến... khi thân thể Tà Huyền Nguyệt từ trên cao hạ xuống cô bé vẫn còn đang ngẩn người. Hoắc Vũ Hạo từ phía sau lập tức vọt đến ôm lấy eo Tiêu Tiêu sau đó thân hình lập tức biến mất thoát khỏi một kích từ cánh tay của Tà Huyền Nguyệt rồi tránh xa thân thể Tà Huyền Nguyệt. Xoẹt một tiếng, thân thể to lớn của Tà Huyền Nguyệt Chạm đất một cách nhẹ nhàng. Lúc này hắc không tiếp tục nhảy lên cao mà lại lăn một vòng tiến đến sát người Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu. Đây cũng là lúc Vương Đông đánh bại hai huynh đệ họ La, Tà Huyền Nguyệt cũng đã cảm nhận được áp lực từ phía Vương Đông. Nếu hắc không thể nhân cơ hội này đánh bại Hoắc Vũ Hạo

và Tiêu Tiêu thì cơ hội chiến thắng sẽ trở nên xa vời. Hồn Hoàn thứ ba sáng lên, ánh sáng tím bao phủ toàn thân Tà Huyền Nguyệt. Lúc này Tà Huyền Nguyệt như hóa thành một quả bóng cao su to lớn màu tím, hẵn gầm nhẹ một tiếng, thân thể hóa thành một quầng sáng màu tím rồi trong nháy mắt tiến đến sát Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu. Sự việc xảy ra quá nhanh, Hoắc Vũ Hạo lúc này không chút do dự vươn thẳng người, hai tay đang ôm eo Tiêu Tiêu khẽ hạ xuống rồi dùng sức hất cô bé lên không trung thoát khỏi phạm vi công kích của Tà Huyền Nguyệt. - Vũ Hạo.... - Hoắc Vũ Hạo... Vương Đông và Tiêu Tiêu hét to.. lúc này ánh sáng tím đã đánh vào người Hoắc Vũ Hạo. Thân thể Hoắc Vũ Hạo chấn động, từng vòng ánh sáng tím từ chân hẵn tiến lên rồi phủ lấy toàn thân... thân thể hẵn đột nhiên bất động rồi Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng biến mất. Một bóng người loé lên, trước khi Tà Huyền Nguyệt biến thân thể Hoắc Vũ Hạo thành thịt vụn thì lão sư giám trận đã xuất hiện lôi Hoắc Vũ Hạo ra ngoài. Tà Huyền Nguyệt mắng thầm một tiếng, dốc sức như vậy mà chỉ đánh bại được một tên Hồn Sư có Hồn Hoàn mười năm... Hồn Sư có Vũ Hồn song sinh kia lại thoát được, xem ra trận chiến này vẫn phải kéo dài! Nhưng Tà Huyền Nguyệt vẫn vô cùng tự tin, trong nhóm của hẵn hai huynh đệ họ La chỉ được dùng để làm nền còn hẵn lại là chiến lực chính của nhóm. Lúc này cho dù phải đối mặt với hai Đại Hồn Sư hẵn vẫn nắm chắc có bảy phần thắng. Nhưng khi hẵn ngẩng đầu nhìn lên thì lập tức ngẩn người. Tiêu Tiêu sau khi bị Hoắc Vũ Hạo hất lên không trung đã được Vương Đông đỡ lấy đang lơ lửng giữa bầu trời. Lúc này đôi mắt của cả hai đỏ lên, Tà Huyền Nguyệt bỗng cảm thấy một luồng áp lực ập đến. - Vương Đông để ta xuống! Giọng nói của Tiêu Tiêu lạnh như băng, cô bé vốn vô cùng hoạt bát dịu dàng lúc này đã thật sự nổi giận. Hoắc Vũ Hạo đã vì cô bé mà đỡ một kích cực mạnh kia mà không hề suy nghĩ đến việc các lão sư có kịp ra tay hay không. Tình hình lúc ấy chỉ cần vị lão sư giám trận chậm một khắc thôi thì Hoắc Vũ Hạo không chết cũng trọng thương, Tiêu Tiêu đã thật sự cảm động. Lúc này cô bé tự trách bản thân, cho rằng vì mình sơ suất nên mới để Tà Huyền Nguyệt tiếp cận khiến Hoắc Vũ Hạo phải...chỉ nghĩ đến đó chiến ý của Tiêu Tiêu đã bộc phát hoàn toàn. Hai cánh của Vương Đông khép lại rồi nhẹ nhàng hạ xuống

mặt đất. Hãn còn tức giận hơn cả Tiêu Tiêu, hai mắt Vương Đông nhìn chăm chăm Tà Huyền Nguyệt, lúc này trong đầu Vương Đông chỉ có một ý nghĩ: tên khốn kiếp này dám làm tổn thương Hoắc Vũ Hạo... ta phải giết hãn! Tà Huyền Nguyệt cũng không lập tức tấn công, thân thể to lớn của hãn chậm rãi đến gần Vương Đông và Tiêu Tiêu, Hồn Hoàn thứ nhất của hãn vẫn luôn phát sáng giúp thân thể luôn ở trạng thái tốt nhất, đây cũng chính là đặc tính của Vũ Hồn bản thân. Mang Thú Vũ Hồn có đặc tính phòng ngự cực cao nhưng mục tiêu tu luyện của hãn không chỉ ở mặt phòng ngự, hãn muốn trở thành một Hồn Sư hệ Phòng Ngự và Chiến Hồn Sư. Lúc này cách thức tu luyện của hãn để hoàn thành mục tiêu vẫn rất thành công, hãn cùng với Ninh Thiên và một đệ tử khác ở ban tân sinh đã trở thành Hồn Tôn đồng thời cũng trở thành đệ tử trung tâm của ngoại viện. - Tiêu Tiêu, cho ta mười lăm giây! Vương Đông vừa nói xong lập tức nhắm mắt, hai hồn hoàn một vàng một tím sáng lên cùng lúc, hai cánh màu lam sau lưng bắt đầu lập lòe ánh vàng, hai tay Vương Đông đưa lên hợp lại với cánh. Tiêu Tiêu gật đầu thật mạnh sau đó im lặng bước đến trước mặt Tà Huyền Nguyệt. Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu xuất hiện, từng vòng sáng xanh biếc lấy cô bé làm trung tâm theo thanh âm của ngọc tiêu lan tỏa xung quanh. Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh hóa thành ba đại đỉnh, ba đại đỉnh phân ra thành hình tam giác bảo vệ chủ nhân đang đứng ở giữa. Tà Huyền Nguyệt hừ nhẹ, thân thể hãn chùn xuống rồi trong nháy mắt bắn về phía Tiêu Tiêu. Tuy lúc này tốc độ của hãn bị Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu làm ảnh hưởng nhưng hãn tin tưởng chỉ cần đến gần Tiêu Tiêu rồi dùng thân thể tấn công thì sẽ thắng lợi. Hồn Hoàn thứ hai của hãn cũng sáng lên, cánh tay phải lại dài ra chuẩn bị đánh bay Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh. Nhưng khi hãn còn cách Tiêu Tiêu khoảng năm thước thì ba đại đỉnh đột nhiên lóe sáng rồi ập mạnh vào giữa tự đập vào nhau, hai Hồn Hoàn phụ trợ cho Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh cũng sáng lên. Bất kỳ Hồn Sư nào cũng có thể phối hợp Hồn Kỹ để sử dụng nhưng Hồn Kỹ sau khi được phối hợp mạnh yếu ra sao thì phải xét đến Vũ Hồn của Hồn Sư đó mạnh yếu thế nào và các đặc tính phụ trợ của Hồn Hoàn đối với Hồn Kỹ sau khi được phối hợp. Lúc này Tiêu Tiêu đã sử dụng lực lượng mạnh nhất của mình! Quốc Trọng Khí, Đỉnh Chấn Đẳng. Ba đỉnh hợp nhất

tạo thành một tiếng nổ vang, một đại đỉnh to gấp đôi xuất hiện, trên đại đỉnh còn mơ hồ xuất hiện các ký hiệu kỳ lạ, một khí tức uy nghiêm theo tiếng vang lan ra... Cánh tay của Tà Huyền Nguyệt sau khi đập mạnh vào đại đỉnh lập tức bị dính chặt vào, toàn thân hắc cũng không thể nhúc nhích. Từng vòng sáng đen từ đại đỉnh không ngừng tiến vào thân thể hắc, lúc này Tà Huyền Nguyệt có cảm giác Hồn Lực toàn thân mất đi một cách nhanh chóng. Trong lúc sợ hãi hắc vội vàng thúc dục Hồn Lực muốn sử dụng Hồn Kỹ của Hồn Hoàn ngàn năm nhưng lại phát hiện mọi cố gắng là vô ích. Lúc này thân thể hắc như bị cố định tại một chỗ, không những không thể di chuyển mà còn không thể xuất ra Hồn Kỹ, không thể thu hồi Hồn Kỹ đang sử dụng đồng thời Hồn Lực lại biến mất một cách nhanh chóng. Đại đỉnh ở đối diện hắc sau khi chịu một kích cực mạnh lại không hề lay động. Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu trong tay Tiêu Tiêu bỗng nhiên biến mất, đại đỉnh uy nghiêm cũng dần dần tan biến, trên người cô bé cũng có từng vòng sáng đen đang không ngừng tiến vào, sắc mặt cô bé ngày càng tái đi. Hai Hồn Kỹ này được Tiêu Tiêu dùng một phương thức đặc biệt để dung hợp nên tốc độ tiêu hao Hồn Lực gần như Vũ Hồn dung hợp kỹ! Lúc trước khi phối hợp chiến đấu với Hoắc Vũ Hạo thì cô bé cũng đã sử dụng không ít Hồn Lực, lúc này Hồn Lực trong cơ thể Tiêu Tiêu không còn nhiều nhưng cô bé vẫn cắn răng chịu đựng: mười lăm giây, cho dù thế nào cũng phải duy trì được mười lăm giây! Hoắc Vũ Hạo vì giúp Tiêu Tiêu thoát được ra ngoài đã hy sinh bản thân, lúc này cô bé vô cùng cảm động nên đã hoàn toàn hòa nhập bản thân vào nhóm của mình. Tuy chỉ là một cô bé nhưng nhiệt huyết trong lòng Tiêu Tiêu đã trỗi dậy: Vì quang vinh của cả nhóm, vì các đồng đội trong nhóm ta cũng có thể hy sinh! Mười lăm giây, mười lăm giây trong thời khắc này dường như kéo dài vô tận. Tà Huyền Nguyệt vốn có tu vi Hồn Lực là ba mươi hai cấp hơn hắc Tiêu Tiêu nhưng lúc này hắc thật sự hoảng sợ. Ánh mắt Tiêu Tiêu vô cùng kiên định mang theo một niềm tin mãnh liệt, khi nhìn vào ánh mắt của cô bé Tà Huyền Nguyệt chắc chắn rằng cho dù có chết đối phương cũng sẽ lùi mình theo! Chỉ là một trận sát hạch thôi mà, đối phương điên hết rồi sao? Tuy hắc không rõ Tiêu Tiêu dùng phương pháp gì để khiến hắc không thể di chuyển nhưng hắc chắc chắn một điều

đối phương không thể đi ngược lại với quy tắc Vũ Hồn: uy lực càng mạnh thì tiêu hao càng lớn. Từng giây chậm rãi trôi qua... Lão sư giám trận lúc này đã rất lo lắng không biết có nên dừng trận đấu hay không... nếu dừng lại thì làm sao phân thắng thua. Hoắc Vũ Hạo lúc này đã tỉnh lại, thông qua Vũ Hồn Linh Mâu hẳn có thể biết rõ Tiêu Tiêu lúc này đã cạn kiệt sức lực! - Tiêu Tiêu, được rồi... dừng lại đi! Hoắc Vũ Hạo hét lên, cho dù cả nhóm phải thua nhưng hẳn không muốn đồng đội của mình bị thương! Sau khi nghe tiếng hét của Hoắc Vũ Hạo thì Tiêu Tiêu lại cắn chặt môi, vàng sáng đen trên người lại càng tỏa sáng. Trong nháy Hoắc Vũ Hạo đã bị ánh mắt chấp nhất của Tiêu Tiêu làm rung động. Không chỉ riêng hẳn, Huyền lão đang nhai chân gà trên khán đài cũng giật mình nhìn Tiêu Tiêu rồi khẽ gật đầu. Năm, bốn, ba, hai, một... Giây thứ mười lăm trôi qua, một cột sáng vàng phía sau Tiêu Tiêu xuất hiện, Quang Minh Nữ Thần Điệp xuất hiện, hai cánh màu lam của Vương Đông lúc này đã hóa vàng rồi nương theo cột sáng chậm rãi bay lên. Sau khi thân thể Vương Đông bay lên cao thì cột sáng vàng dần biến đổi rồi hóa thành một nguyệt đao cực lớn. Trong nháy mắt không khí trong sân đấu như bị xé rách, Hồn Lực toàn sân dao động mạnh mẽ. Nhìn thấy ánh đao cực lớn kia Tà Huyền Nguyệt lập tức hoảng sợ, cho dù lực phòng ngự của hẳn vô cùng mạnh mẽ nhưng hẳn cũng không dám đỡ một kích này! Lão sư giám trận lúc này đã không còn do dự, thân thể lóe lên một cái đã tiến vào sân. Trong lúc kéo Tà Huyền Nguyệt đi thì vị vị lão sư này lại khẽ giật mình vì bản thân lại chịu ảnh hưởng từ Hồn Kỹ của Tiêu Tiêu nên trong một lúc không thể di chuyển! Lúc này ánh đao kinh khủng kia đã lao đến, lão sư giám trận có tu vi Hồn Đế lại bị ánh đao ép đến hít thở không thông! Không thể tin được, đây chỉ là sát hạch tân sinh thôi mà! Lão sư này qua một lúc giật mình muốn thi triển Vũ Hồn để chống đỡ cũng đã không kịp. Không còn cách nào khác, lão sư đành đưa Tà Huyền Nguyệt ra sau rồi dùng thân thể của mình để đón đỡ. Vừa lúc đó trên bầu trời bỗng truyền đến một hấp lực cực lớn, ánh đao chuẩn bị va chạm với thân thể lão sư đột nhiên bị hấp lực hút bay thẳng lên không trung. Sau đó trên không trung lại xuất hiện một bàn tay to, lửa hồng từ bàn tay lóe lên rồi ánh đao bị bắt lấy, xoạt một tiếng, bàn tay khẽ nắm lại bóp nát ánh đao.

Huyền lão vừa nhai chân gà vừa thì thào: - Đùi gà của Áo Nhĩ Lương hôm nay hơi mặn... Vừa nói xong đã nhẹ nhàng bước đi. Quốc Trọng Khí Đình biến mất hoàn toàn, Tiêu Tiêu cũng ngã xuống bất tỉnh. Quang Minh Nữ Thần Điệp cũng biến mất, Vương Đông cố gắng đứng vững nhìn về phía lão sư giám trận: - Chúng...ta... chiến...thắng...! Sau khi cố gắng nói hết bốn chữ thì thân thể Vương Đông cũng đã không thể chịu nổi, ngã xuống bất tỉnh. - Vương Đông, Tiêu Tiêu! Hoắc Vũ Hạo chạy như điên lên sân đấu ôm lấy hai đồng đội của mình. Thân thể Tà Huyền Nguyệt đã khôi phục lại bình thường nhưng lúc này đồng phục hắn đã ướt đầm mồ hôi. Lúc trước hắn có cảm giác Vương Đông và Tiêu Tiêu thật sự muốn giết chết hắn nhưng bản thân lại không thể thoát ra. Lúc này toàn thân Tà Huyền Nguyệt đã run rẩy, ánh mắt của Tiêu Tiêu lúc trước đã khắc sâu trong lòng tâm thần hắn. Các lão sư theo dõi trận đấu cũng đều im lặng, tất cả đều không quan tâm đến việc tuyên bố kết thúc trận đấu hay theo dõi các trận sát hạch khác. Tất cả các lão sư đều không xem trọng thực lực của hai nhóm Hoắc Vũ Hạo và Tà Huyền Nguyệt. Để được trở thành lão sư tại học viện Sử Lai Khắc thì bọn họ ít nhất phải đạt đến trình độ Hồn Đế, điều khiến các lão sư khiếp sợ chính là tín niệm và chấp nhất của hai người Vương Đông, Tiêu Tiêu. Vương Đông lúc này cũng chỉ xem như thoát lực nên tạm thời ngất xỉu. Tiêu Tiêu lại khác hoàn toàn, thân thể cô bé lúc này đã hoàn toàn cạn kiệt không thể khôi phục trong một thời gian ngắn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 27: Cừu nhân? Huynh đệ?

Chương 27: Cừu nhân? Huynh đệ? Các lão sư học viện Sử Lai Khắc đã từng gặp qua rất nhiều thiên tài, nhưng những đệ tử cố chấp thắng lợi cùng lòng tin kiên định như Tiêu Tiêu cùng Vương Đông bây giờ quả là quá ít.

Chủ nhiệm ngoại viện Đỗ Duy Luân hệ Vũ Hồn đi tới bên người Chu Y đang ngốc trệ nói: - Chu lão sư, chúc mừng bà dạy được hai đệ tử giỏi. Dem bọn họ báo cáo lên, ta tin rằng họ có tư cách trở thành đệ tử hạch tâm ngoại viện. Chu Y lúc này mới kịp phản ứng, chặn lại nói: - Đỗ chủ nhiệm, còn có Hoắc Vũ Hạo nữa. Cậu ta mới là đội trưởng của đội Đỗ Duy Luân xứng sất: - Cậu ta là Hồn Sư thuộc tính tinh thần hiểm thấy. Bà có nghĩ tới Hồn Sư thuộc tính tinh thần có bao nhiêu người? Nói xong câu đó, hắn cũng cặp đuôi bỏ đi. Thân là chủ nhiệm hệ Vũ Hồn, hắn không chỉ có thực lực cường đại, mà còn có ánh mắt vô cùng cay độc. Hiển nhiên hắn nhìn ra được tác dụng của Hoắc Vũ Hạo trong trận đấu. Cũng bởi vì hắn, mới kích phát chiến ý của Tiêu Tiêu cùng Vương Đông gần như điên cuồng. Nhưng làm một chủ nhiệm, chức trách trọng đại, tất nhiên hắn sẽ không quan tâm đến một đệ tử hạch tâm chỉ vì có tâm tính cùng năng lực chỉ huy. Nghe xong lời nói của Đỗ Duy Luân, toàn thân Chu Y chấn động. Đúng vậy, bà luôn xem nhẹ vấn đề này. Hồn Kỹ Hoàn Hồn của Hoắc Vũ Hạo tuy mạnh, nhưng hắn dù sao cũng là Hồn Sư thuộc tính tinh thần. Hồn Thú thuộc tính tinh thần quá ít thấy, Hồn Thú cường đại lại càng ít. Dưới tình huống như vậy, tương lai Hoắc Vũ Hạo trở thành cường giả Hồn Sư cường đại tất nhiên càng nhỏ. - Không sao. Hệ Vũ Hồn không cần, hệ Hồn Đạo chúng ta cần. Phàm Vũ vỗ vỗ bả vai bà, tinh quang trong mắt chột lóe: - Hồn Thú hệ tinh thần cường đại khó tìm, nhưng bình thường vẫn có thể tìm được. Chỉ cần Hồn Lực của cậu ấy đủ, coi như chỉ có một Hoàn Hồn, cậu ấy cũng trở thành một đệ tử vĩ đại của hệ Hồn Đạo. Đệ tử hạch tâm này, ta muốn có. Trước mặt Phàm Vũ, Chu Y không mang vẻ mặt lạnh băng như bình thường, bà nói: - Không, bây giờ còn chưa được. Nếu người có tâm tư này, hãy chờ đứa nhỏ này ba năm đi. Vũ Hạo là do Đường Môn cử tới, đặc biệt chiêu sinh. Nó hắn là Hồn Sư tự tu, cho nên mới chỉ có một Hồn Hoàn mười năm mà thôi. Tại học viện, cậu bé này là một đệ tử chăm chỉ, rất có quyết tâm. Tuy rằng nó bắt đầu muộn, nhưng ta thấy nó là một đệ tử nghiêm túc. Ta muốn giữ nó lại bên cạnh để tiếp tục dạy. Thời gian ba năm, nó cũng đủ có tri thức phong phú. Với sự cố gắng của nó, khi đó ít nhất cũng được Tam Hoàn. Đột phá Tam Hoàn, tương lai tiền đồ dĩ nhiên cũng sẽ tươi sáng. Khi đó cậu ấy sẽ

làm đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo các người là được. Phàm Vũ mỉm cười: - Ta thấy bà thực sự là thích đứa nhỏ này. Bà đã vì nó thu xếp ổn thỏa, vậy thì cứ làm như thế đi. Chờ sau khi sát hạch, bà dẫn nó tới gặp ta. Trước hết cứ để cho nó chiêm tu hệ Hồn Đạo, ta cũng muốn biết ở phương diện này nó có thiên phú hay không. - Được. Chu Y gật gù đầu nói: - Ta đi xem Tiêu Tiêu và Vương Đông sao rồi. Phàm Vũ, người có tin tưởng rằng, hệ Vũ Hồn không chịu thu Vũ Hạo làm đệ tử hạch tâm, tương lai nhất định sẽ hối hận? Phàm Vũ nói: - Vậy chúng ta cứ mở mắt chờ xem. Tình huống của Vương Đông khá tốt, chỉ là bị thoát lực mà thôi. Quan trọng hơn là hắc cùng Hoắc Vũ Hạo đã dung hợp Vũ Hồn ở bên cạnh. Hoắc Vũ Hạo ôm lấy hắc, hồn lực tự nhiên rót vào trong cơ thể hắc, rất nhanh liền giúp hắc khôi phục hồn lực. Không đến mười phút sau, Vương Đông đang hôn mê từ từ tỉnh dậy. Nhưng tính huống của Tiêu Tiêu lại không tốt, cô bé đã thi triển Quốc Trọng Khí Đình, chẳng những hao tổn rất nhiều Hồn Lực mà còn cần lực khống chế rất mạnh. Trạng thái bình thường, Tiêu Tiêu chỉ thi triển Quốc Trọng Khí Đình một thành lực lượng, đã có thể đem địch nhân đánh bay, hơn nữa cường chế choáng váng, uy lực vượt xa sử dụng hai hồn kỹ. Nhưng lúc đó cô bé không làm như vậy, mà dùng Quốc Trọng Khí Đình hút lấy Tà Huyền Nguyệt, mục đích kéo dài thời gian. Lực phòng ngự của Tà Huyền Nguyệt quá mạnh mẽ, Tiêu Tiêu sợ sau khi đánh bay hắc hắc tiếp tục quay trở lại. Lấy tốc độ của hắc, điều này rất có thể. Bởi vậy, Tiêu Tiêu không chỉ là cạn kiệt hồn lực mà còn có tinh lực. Trận đấu vừa kết thúc, cô bé cũng hôn mê luôn. May mắn là tại học viện Sử Lai Khắc chưa bao giờ thiếu đan dược chữa thương. Sau khi dùng đan dược, Tiêu Tiêu đã ngủ thật say. Nhưng căn cứ theo lão sư trị liệu, ít nhất cô bé phải nghỉ ngơi một ngày một đêm, không có ai quấy rầy, như vậy sẽ không lưu lại di chứng. Nói cách khác, trận đấu xé chiều hôm nay cùng buổi sáng ngày mai, Tiêu Tiêu không thể tham gia. Chu Y tự mình đưa Tiêu Tiêu trở về ký túc xá nghỉ ngơi. Hoắc Vũ Hạo bước phía sau Vương Đông trông như người sắp chết về ký túc xá. - Vương Đông, trận đấu buổi chiều, chúng ta hãy từ bỏ đi. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo than nhẹ nói. - Không được. Vương Đông biết Hoắc Vũ Hạo lo lắng cho mình. Nhưng

chiến ý từ trước đến nay của hắn chưa bao giờ cao như lúc này. Từ nhỏ đến lớn, hắn còn chưa bao giờ trải qua một sự kiện giống như bây giờ. - Vũ Hạo. Ta biết ngươi vì ta mà lo lắng. Nhưng chúng ta nhất định phải tiếp tục thi đấu. Cứ như vậy từ bỏ, không phải là chúng ta có lỗi với Tiêu Tiêu sao? Tiêu Tiêu hôn mê, còn có chúng ta. Chúng ta có Hạo Đông lực, khẳng định đến buổi chiều chúng ta có thể khôi phục. Chúng ta nên vì Tiêu Tiêu mà khiêu chiến, chờ Tiêu Tiêu trở lại. Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Vương Đông, trong lòng Hoắc Vũ Hạo tràn ngập cảm động. Trong gian nan mới thấy chân tình. Qua mấy ngày tranh tài hai ngày hôm nay, làm cho quan hệ giữa hắn cùng Vương Đông, Tiêu Tiêu càng thân thiết hơn. Đây không phải chỉ là tình cảm đồng học, mà là loại tình cảm chiến hữu sống chết có nhau. Tuy rằng đây không phải là tại chiến trường, nhưng mấy đứa nhóc này đã coi thi đấu trở thành chiến trường. - Người còn chờ cái gì nữa? Nhanh lên. Vừa nói, Vương Đông hướng Hoắc Vũ Hạo giơ hai tay lên. Hoắc Vũ Hạo thở sâu một hơi, nâng hai tay lên chạm vào bàn tay hắn, kiên định mạnh mẽ nói: - Vì Tiêu Tiêu mà chiến. Đảo Hải Thần, Hồ Bờ. - Huyền lão, ngài cảm giác thế nào? Vương Ngôn đứng bên cạnh Huyền lão, thấp giọng hỏi. Huyền lão đã gặm chiếc chân gà chỉ còn chìa xương, đang thòm thềm mút mút, sau đó lại chuyển sang cánh con gà. Nhìn cái bộ dạng của hắn dường như vĩnh viễn ăn không đủ no. - Hai đứa nhỏ kia không tệ. Còn tên tiểu tử có Vũ Hồn Bản Thể mà người nói lại kém một chút. Hắn hắn là nắm giữ một loại kỹ năng cùng loại với tinh thần dò xét. Đáng tiếc hắn chỉ có một Hồn Hoàn cấp bậc mười năm. Như vậy không có cách nào bù lại chỗ thiếu hụt. Huyền lão nhấp một ngụm rượu nói. Vương Ngôn nói: - Nhưng mà, Huyền lão, đó là Vũ Hồn Bản Thể. Huyền lão lắc đầu nói: - Người không biết Vũ Hồn Bản Thể quan trọng nhất là gì sao? Chính là tiềm năng, là Vũ Hồn biến dị trong chiến đấu. Trận chiến hôm nay đã quá rõ ràng rồi, dưới áp lực như thế mà Vũ Hồn của nó cũng không xuất hiện chút biến dị gì, nói cách khác, Vũ Hồn Bản Thể của hắn không có được điểm tinh túy quan trọng đó. Hơn nữa, tuổi nó đã lớn, Hồn Lực lại kém, Hồn Hoàn đầu tiên chỉ là Thập niên Hồn Hoàn tầm thường, cho dù nó có tiềm lực đi chăng nữa, cũng không phải là dạng ta muốn tìm, người hiểu chưa? Vương Ngôn vẫn

có chút không cam lòng, nói: - Nhưng Huyền lão, hôm qua đệ tử vừa mới biết được một chuyện, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông vừa thành công hoàn thành Vũ Hồn dung hợp, có thể thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ. Tuy đệ tử không rõ đây là dạng Hồn Kỹ gì, nhưng bấy nhiêu còn chưa đủ chứng minh thiên phú của nó hay sao? Huyền lão phản đối. - Vũ Hồn dung hợp kỹ cũng không có ý nghĩa gì hết. Thôi, ý ta đã quyết, hai đứa nhỏ kia có thể có khả năng, còn Hoắc Vũ Hạo, coi như xong rồi. Nói xong, lão liền đứng lên, một tay cầm con gà, một tay ôm bình rượu lão đảo bỏ đi. Vương Ngôn nhìn bóng lưng Huyền lão khuất dần, khẽ thở dài một tiếng, vấn đề của Hoắc Vũ Hạo đương nhiên hẳn biết, nhưng không hiểu tại sao trong lòng vẫn có cảm giác tên nhóc kia có một khí chất rất kì lạ. Tuy Vương Đông và Tiêu Tiêu đều biểu lộ ra sự mạnh mẽ hơn nó rất nhiều, nhưng nó vẫn có thể giữ vị trí thủ lĩnh không chế cả trặng đâu, tại sao, tại sao chứ? "Chẳng lẽ phán đoán của ta là sai sao? Không, ta nhất định sẽ không bỏ cuộc. Bằng mọi giá phải bồi dưỡng Hoắc Vũ Hạo thật tốt, sau này hẳn đạt được chút thành tích rồi tìm Huyền lão cũng không muộn". Kỳ sát hạch tân sinh này đã sắp đi đến hồi kết, sau khi kết thúc trận đấu buổi sáng chỉ còn lại tám đội, điều không ngờ là hai trong ba đội có một vị Hồn Tôn lãnh đạo đã bị loại rồi, mà càng đặc biệt hơn, bọn họ lại bị cùng một tổ đánh bại. Buổi chiều, khi Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo bước vào, lập tức thu hút sự chú ý của bảy đội còn lại. Cũng phải thôi, ai cũng không muốn đụng phải đội đã đánh bại hai nhóm đứng đầu kia, cho dù hiện giờ bọn họ chỉ còn có hai người. Hạo Đông lực quả thật thần kì, dưới sự giúp đỡ của Hoắc Vũ Hạo, sau hai giờ Vương Đông đã hoàn toàn khôi phục lại Hồn Lực, hơn nữa do lúc sáng hẳn đã dốc toàn lực chiến đấu và gần đây lại siêng năng tu luyện nên lúc này đã thuận lợi đột phá cấp hai mươi lăm. Khi đang đứng chờ đến lượt rút thăm, Hoắc Vũ Hạo nhỏ giọng hỏi Vương Đông. - Đây, hồi sáng cái Hồn Kỹ cuối cùng người sử dụng là gì thế? Vương Đông đáp: - Chính là Trát Dao kết hợp với Diệp Thần Chi Quang, cũng là đòn công kích mạnh nhất hiện giờ của ta. Cái Vũ Hồn của Tà Huyền Nguyệt nếu ta đoán không lầm chính là một Thú Vũ Hồn cực kỳ hiếm thấy, Bì Bì Tượng (da voi). Điểm đặc biệt nhất của vũ hồn này chính là vô cùng cứng rắn, lực phòng ngự mạnh mẽ cực kỳ,

những đòn tấn công bình thường sẽ không dễ gì xuyên qua nó được. Muốn phá vỡ nó chỉ có hai cách, một là sử dụng năng lượng cực hạn, ví dụ như ngọn lửa cực nóng, hàn băng cực lạnh..., cách thứ hai là một thứ cực kỳ sắc bén. Ta dùng Điệp Thần Chi Quang kết hợp với Trát Dao là muốn tạo thành một thứ sắc bén mạnh mẽ phá vỡ lớp phòng ngự của hắn. Mà hắn khi đó đã bị Tiêu Tiêu khóa chặt, tranh thủ cho ta được một khoảng thời gian, thế nên ta mới tin chắc mình có thể thành công. Nghe Vương Đông giải thích, Hoắc Vũ Hạo thầm khen ngợi, ba tháng nay mình không ngừng học tập các kiến thức về hồn sư, vậy mà vẫn còn thua xa hắn a! Nhờ thế, sự quyết tâm trong lòng hắn lại tăng thêm một chút. - Tổ Hoắc Vũ Hạo, bước lên rút thăm. Giọng nói của chủ nhiệm Đỗ Duy Luân vang lên đánh thức Hoắc Vũ Hạo, hắn vội vàng bước lên tiến về phía Đỗ Duy Luân. Đỗ Duy Luân đứng gần Hoắc Vũ Hạo, cẩn thận quan sát hắn, thầm nghĩ trong lòng, tên đệ tử này quả thật có điểm xuất sắc, Vũ Hồn thuộc tính tinh thần cực kỳ thừa thớt, đáng tiếc hiện giờ nó còn chưa lên được cấp hai mươi, cơ hội trong tương lai đạt được Hồn Hoàn mạnh mẽ lại càng thấp. Nếu không, nó hoàn toàn đủ tiêu chuẩn trở thành đệ tử hạch tâm a! Thôi, dù sao nó cũng thông qua sát hạch rồi, đợi nó lên lớp bốn hay năm rồi xét lại một lần nữa cũng không muộn. - Số 3. Đỗ Duy Luân nhận lấy phiếu rút thăm từ tay Hoắc Vũ Hạo rồi đọc to lên. Trong mấy đội ngũ đã rút thăm xong, có một đội khẽ biến sắc, bởi vì, đội phải đấu với Hoắc Vũ Hạo, chính là bọn họ. Hoắc Vũ Hạo đi về bên cạnh Vương Đông nói: - Chúng ta có 1/7 cơ hội, lần này mà còn rút phải đội ngũ có Hồn Tôn thì ta cảm thấy chúng ta nên đi vái lạy quý thần thôi. Vương Đông vẻ mặt bất đắc dĩ nói. - Bái thần gì chứ? Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Đương nhiên là Hải Thần rồi. Vị tổ tiên của học viện Sử Lai Khắc chúng ta không phải là Hải Thần sao? Vương Đông giơ tay phải lên khoát lấy vai hắn. - Hừ, chả có gì mắc cười. Ba mươi hai đội, xác suất không đến 1/10, thế mà trúng chúng ta. Đến vòng mười sáu đội, xác suất khoảng 1/8, vậy mà vẫn là chúng ta, giờ xác suất 1/7, xác suất còn lớn hơn hai lần trước nữa, có trúng bọn mình cũng không có gì là lạ. Hoắc Vũ Hạo nghe hắn nói nhất thời xụ mặt xuống. - Không phải xui vậy chứ... Sự thật đã chứng minh, tuy có tồn tại cái gọi là vận khí nhưng vẫn có hai mặt, một tốt

một xấu. Lần này bọn họ tổ bọn họ phải đối mặt không có vị Hồn Tôn xuất hiện. Hai bên sau khi bước vào sân lập tức tự giới thiệu tên họ. Đối thủ lần này của bọn họ là đội thuộc lớp Chín ban Tân Sinh. Ba người đều là Đại Hồn Sư, đội ngũ này cũng tương đối mạnh, nhưng vẫn chưa đủ so sánh với hai đội đối thủ trước của bọn hắn. - Hai Mẫn Công, một Cường Công. Lại là phân bố kiểu này, có vẻ cũng mạnh đây. Người muốn chiến đấu thế nào? Vương Đông nhỏ giọng hỏi Hoắc Vũ Hạo. Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo chợt lóe sáng. - Cứ đánh thế thôi. - Ừ. Sự ăn ý của hai người đã đạt đến cực hạn, chỉ đơn giản nói vài câu là xong, trận đấu cũng vừa lúc bắt đầu, Hai bên cùng lúc phóng ra Vũ Hồn, Vương Đông thân là Cường Công hệ Chiến Hồn Sư thế mà lúc này không phóng ra ngoài mà chụp lấy đôi cánh màu lam, Hồn Hoàn thứ hai lập tức sáng lên. Hoắc Vũ Hạo thì ở bên dưới nắm lấy cổ chân của Vương Đông, ánh sáng màu vàng kim từ đáy mắt hắn lóe ra hoàn toàn lu mờ trước sự diễm lệ của Quang Minh Nữ Thần Điệp. Sau khi cả hai sử dụng Hạo Đông Lực, hoa văn ánh kim trên đôi cánh màu cam lại càng thêm dày đặc. Lúc này, không có ai dám đến gần quấy nhiễu, Hoắc Vũ Hạo rõ ràng cảm nhận được Hồn Kỹ thứ hai của Vương Đông không còn là một cột sáng nữa mà tạo thành những luồng ánh sáng khác nhau, mỗi cái đều có hoa văn ánh kim, tổng cộng có đến trên dưới mười cái, ngay sau đó, ánh sáng chói lóa chiếu rộng ra, khắp nơi đều bị nó bao phủ.

Đối thủ không thể ngờ được Vương Đông vừa ra tay đã dốc toàn lực, hơn nữa tất cả đã đánh giá thấp uy lực của Điệp dThần Chi Quang. Được Hạo Đông lực hỗ trợ nên uy lực của nó lúc này tương đương với một Hồn Tôn phát động kỹ năng của Hồn Hoàn ngàn năm. Mà việc duy nhất ba đối thủ của Vương Đông có thể làm chính là dốc toàn lực thi triển Vũ Hồn ra phòng ngự. Ánh sáng bùng nổ, hai Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công bị hất văng ra khỏi sân, Chiến Hồn Sư hệ Cường Công tuy có thể chống đỡ được nhưng Hồn Lực cũng đã tiêu hao đến tám phần cuối cùng cũng bị Điệp Thần Chi Quang đánh bị thương. Hai cánh của Vương Đông khép lại, thân thể hắn hạ

xuống nhìn đối phương nói một cách khí phách: - Người muốn tự ra ngoài hay để ta tiễn ra? Sau đó trận đấu kết thúc một cách nhanh chóng. Từ khi bắt đầu đấu loại thì đây là trận đấu diễn ra nhanh nhất, cũng nhờ trận đấu này mà Vương Đông được mọi người xem như Chiến Hồn Sư hệ Cường Công mạnh nhất ban Tân Sinh. Sau khi trận đấu kết thúc Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lập tức rời khỏi khu vực thi đấu rồi trở về ký túc xá. Cả hai đều hiểu tuy Hồn Lực của Vương Đông đã khôi phục nhưng trận đấu lúc sáng đã khiến hắn bị thương, nếu trận đấu kéo dài cả hai sẽ gặp bất lợi. Vì thế cả hai quyết định dồn lực một kích chiến thắng để hoàn thành trận đấu. Nếu cả hai gặp phải nhóm có một Hồn Sư am hiểu phòng ngự như Tà Huyền Huyền thì trận đấu chắc chắn sẽ diễn ra vô cùng khó khăn. Sau trận đấu này thì nhóm của Hoắc Vũ Hạo đã tiến vào bốn hạng đầu, chỉ cần chiến thắng thêm một trận nữa thì chắc chắn sẽ nhận được phần thưởng, thắng liên tiếp hai trận sẽ giành được giải quán quân. Chy Y lúc trước có nói trình độ của các nhóm ở ban Tân Sinh mạnh hơn trước kia rất nhiều, cả ba có thể vượt qua tất cả các đối thủ để giành giải quán quân thì sẽ được các lão sư công nhận tiềm lực. Sau khi trở về ký túc xá Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không ra ngoài bán cá nướng mà lập tức tu luyện Hạo Đông lực. Trận kế tiếp Tiêu Tiêu vẫn không kịp phục hồi nên cả hai sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Một phương pháp không thể sử dụng hai lần, cách thức đánh nhanh thắng nhanh lúc chiều chỉ có thể thành công khi sử dụng bất ngờ, nhóm tiếp theo chắc chắn sẽ có phương pháp đề phòng. Nhưng lúc khi Tiêu Tiêu chưa thể hồi phục thì cũng chỉ có thể làm như vậy. Sáng hôm sau, khi những tia nắng sớm bắt đầu chiếu vào phòng thì Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng mở mắt. Cả hai thu tay bước xuống giường nhìn ra cửa sổ. Mặt trời phía đông phát ra ánh sáng nhẹ nhàng, lúc này hai tròng mắt của Hoắc Vũ Hạo cũng biến thành màu tím. Vương Đông sửa sang lại y phục cho chỉnh tề rồi ra ngoài rửa mặt. Mọi việc diễn ra một cách tự nhiên, một lúc sau Hoắc Vũ Hạo bỗng cười khẽ. Mẫu thân, người có nhìn thấy con hay không? Con của người bây giờ đã là một Hồn Sư, tại học viện đệ nhất đại lục con đã tiến vào bốn hạng đầu trong kỳ sát hạch. Người yên tâm, lúc trở về con sẽ an táng người thật tốt, những buồn tuổi đau đớn người khác gây ra cho người con sẽ

bắt chúng trả lại gấp bội. Lúc đến đây hai mắt Hoắc Vũ Hạo lại nhòe đi, nước mắt ứa ra. Trong hai tròng mắt ngoại trừ màu tím còn có một ánh hồng khê lóe lên rồi biến mất. Cố gắng tu luyện, nỗ lực để trở thành một Hồn Sư mạnh mẽ không phải là mục tiêu ban đầu của hắn, nhưng vì báo thù cho mẫu thân hắn phải liều mạng, những nhục nhã phải gánh chịu lúc nhỏ hắn không bao giờ quên. Sau khi tiến vào học viện Sử Lai Khắc hắn đã biết thế nào là tình người ấm áp, cảm nhận được tình bằng hữu xung quanh nhưng mười một năm đau khổ hắn vẫn không thể nào quên, những hình ảnh đau đớn luôn khắc sâu trong tâm hồn hắn. Một ngày nào đó hắn sẽ quay lại, trở về đã từng gây đau khổ cho hắn, cũng là nơi cất giữ hài cốt của mẫu thân. Không ai có thể biết được chí hướng thật sự của Hoắc Vũ Hạo, hạt giống hận thù đã sớm nảy mầm trong lòng hắn. Thời gian chậm rãi trôi, một lát sau Vương Đông đẩy cửa bước vào nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo đang ngây người liền lên tiếng: - Vũ Hạo, có chuyện gì vậy? Thường ngày lúc Vương Đông trở lại thì Hoắc Vũ Hạo đã ra ngoài rửa mặt nhưng hôm nay hắn vẫn đứng yên tại cửa sổ. Hoắc Vũ Hạo xoa vội hai mắt còn đang ướt sau đó xoay người cười gượng: - Ta không sao đâu, chỉ là có chút suy nghĩ về mẫu thân mà thôi. Cả Vương Đông lẫn Bối Bối và Đường Nhã đều chỉ biết Hoắc Vũ Hạo là một cô nhi, cha mẹ hắn đã mất sớm qua lời kể của hắn. Ánh mắt Vương Đông cũng trở nên dịu dàng, hắn đi đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo: - Đừng nghĩ ngợi nhiều, tất cả đã qua rồi. Ta nghĩ bá mẫu cũng hi vọng người sống vui vẻ. Ở học viện Sử Lai Khắc người đã có một khởi đầu mới, hãy quên đi chuyện không vui trước kia đi. Mau đi rửa mặt, chúng ta tranh thủ đi ăn sáng rồi tu luyện thêm một chút. Thật là tức quá mà, nếu trước kia ta cố gắng tu luyện thì bây giờ cũng đã không quá kém cỏi. Hoắc Vũ Hạo cười cười rồi cầm dụng cụ rửa mặt bước ra ngoài. Thật sự có thể xóa sạch hận thù sao? Nếu có thể quên thì năm mười một tuổi hắn đã không thể đến được Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, với thiên phú kém cỏi của hắn nếu không có lòng thù hận thôi thúc thì đã không thể đến được đây. Thù hận... có khi là động lực thúc đẩy một người nhưng đôi khi thù hận cũng khiến người ta mờ mắt. Sau khi rửa mặt Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lập tức đi ăn sáng rồi trở về tu luyện đến khi mặt trời đã lên cao mới bước đến khu sát hạch. Hôm nay

cả nhóm đã đến rất gần ngôi vị quán quân, cho dù xảy ra chuyện gì cả hai cũng sẽ không lui bước. Hôm nay những người đến xem chiến đấu còn nhiều hơn hôm qua nhưng hầu hết vẫn là các lão sư, các đệ tử hôm nay vẫn phải lên lớp. Chỉ có điều lão già ăn mặc lôi thôi thích gặm chân gà vẫn chưa thấy xuất hiện. Bốn nhóm còn lại đứng chung một chỗ chuẩn bị rút thăm, hôm nay người phụ trách rút thăm lại không phải là lão sư Đỗ Duy Luân. Một ông lão áo trắng đang đứng tại chỗ của Đỗ Duy Luân. Khi trông thấy ông lão này Hoắc Vũ Hạo liền giật mình, người này hẳn đã từng thấy qua, đây là ông lão mà hắn và Vương Đông đã gặp khi đang chiến đấu với Mã Tiểu Đào tại bờ hồ. Lúc đó trong số các lão sư xuất hiện từ đảo Hải Thần thì ông lão này chính là người lãnh đạo. Hôm nay trong lúc bốc thăm tranh bốn hạng đầu tại kỳ sát hạch Tân Sinh, ông lão này lại xuất hiện chứng tỏ người này có địa vị rất cao tại học viện. Chủ nhiệm Đỗ Duy Luân của ngoại viện lúc này cũng phải cung kính đứng bên cạnh. - Chào tất cả, ta tên Ngôn Thiệu Triết, hiện nay ta là viện trưởng đời thứ hai trăm sáu mươi của học viện Sử Lai Khắc. Lão già áo trắng mỉm cười lên tiếng, khí chất của lão già rất nhẹ nhàng ôn hòa khiến người khác có cảm giác đây chính là trưởng bối trong nhà của mình. Mặc dù Hoắc Vũ Hạo cũng đoán ra được vài phần về thân phận của lão, nhưng mà khi lão tự giới thiệu, Hoắc Vũ Hạo cũng vẫn giống như những đệ tử khác, không tự giác được mà đứng thẳng người. Viện trưởng của học viện Sử Lai Khắc, đây là thân phận là? Là đương kim viện trưởng của học viện đệ nhất đại lục, lão có tư cách được sánh ngang với bất kỳ đế vương của quốc gia nào. Hơn nữa viện trưởng của học viện Sử Lai Khắc, tất nhiên cũng là một siêu cấp cường giả Phòng Hào Đấu La! Là một cường giả đứng đầu chân chính của Đấu La đại lục. Viện trưởng xuất hiện ở đây là một chuyện mà bất cứ một học viên nào cũng không ngờ tới. - Ta biết các ngươi rất tò mò, tại sao ta lại xuất hiện ở nơi này. Đúng vậy, cho dù là sát hạch Tân Sinh đã đến giai đoạn cuối cùng thì Phó viện trưởng ra mặt cũng đã đủ để thể hiện việc học viện coi trọng đối với các ngươi rồi. Nhưng ta không thể không nói, lần này biểu hiện của các ngươi khiến ta rất hài lòng. Các ngươi là những Tân Sinh có thiên phú tốt nhất trong gần trăm năm nay. Ta thực cảm thấy rất hứng thú đối với các ngươi,

cho nên, ta tới đây. Hơn nữa, ta sẽ xem hết toàn bộ các trận đấu trong ngày hôm nay. Hi vọng các người có thể cho ta một chút bất ngờ. Tốt lắm, bắt đầu rút thăm đi. Chủ trì rút thăm hiển nhiên là không thể do viện trưởng làm rồi. Đỗ Duy Luân vội vàng tiếp nhận nhiệm vụ rút thăm, nhưng mà viện trưởng lại tỏ vẻ muốn đích thân cầm hòm rút thăm cho những học sinh này, nhất thời khiến cho mỗi một vị học sinh mỗi đều có một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Vị này chính là một nhân vật siêu cấp trong truyền thuyết! Viện trưởng của học viện Sử Lai Khắc. Vậy mà ông lại cầm hòm rút thăm cho chúng ta, đừng nói là bọn họ, cho dù là một Hồn Sư bậc Hồn Đấu La bát hoàn ở đây cũng sẽ cảm thấy vinh quang và may mắn như vậy. Trong nhất thời, những Tân Sinh ở đây đều không thể khống chế được cảm xúc. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng không ngoại lệ. - Đội Hoắc Vũ Hạo, lớp Một ban Tân Sinh, mời tiến lên rút thăm. Không ngờ hôm nay nhóm đầu tiên lên rút thăm, lại là tổ của Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liếc nhau: - Người đi đi. Hoắc Vũ Hạo huých vai người bạn tốt bên cạnh. Vương Đông lắc lắc đầu, nói: - Không, người mới là đội trưởng, người mau đi đi. Vừa nói hắn vừa đẩy Hoắc Vũ Hạo ra, cũng là cho hắn trở thành học sinh đầu tiên tiến hành rút thăm ở trước mặt viện trưởng. Tâm tình của Hoắc Vũ Hạo có chút không yên, nhưng vẫn bình tĩnh tiến lên. Trong lúc hắn đi lên rút thăm, cảm xúc cả người đều có chút không thể khống chế, thậm chí cả tay cũng run rẩy. Ngôn viện trưởng mỉm cười, nói: - Chàng trai, chớ khẩn trương, chúc cậu và đồng đội đều đạt được thành tích tốt. Hoắc Vũ Hạo rút ra một thẻ tre rồi lui về sau vài bước, cung kính hành lễ với Ngôn viện trưởng, sau đó mới giao thẻ tre cho Đỗ Duy Luân rồi đi trở về. Khi hắn trở lại bên người Vương Đông, hắn phát hiện tốc độ nhịp tim của mình đã nhanh lên gấp đôi. - Đội Hoắc Vũ Hạo, lớp Một ban Tân Sinh, thẻ bốc được là - Số Hai. Số hai có nghĩa là trong vòng bán kết này, bọn hắn đấu ở khu vực thứ hai. Ở trong thùng đấy chỉ có bốn thẻ tre, trong đó hai cái số một và hai cái số hai. - Đội Đái Hoa Bân, lớp Năm ban Tân Sinh. Một thiếu niên thân hình cao lớn nhanh chóng đi ra, trí nhớ của Hoắc Vũ Hạo trước giờ không tệ, nhưng mà nhìn bóng dáng này, hắn giật mình nhận ra, dường như từ lúc bắt đầu thi đấu đến nay chưa từng gặp qua, rõ

ràng hôm nay vì có viện trưởng xuất hiện nên đội này mới đổi người rút thăm. Thiếu niên từ từ đi lên đài, hành lễ với Ngôn Thiểu Triết và Đỗ Duy Luân một cái, sau đó cũng rút ra một cái thẻ. Rồi cũng cúi đầu một cái, bộ dạng giống như Hoắc Vũ Hạo, sau khi giao cái thẻ tên cho Đỗ Duy Luân xong thì xoay người trở về chỗ. Đó là một gương mặt anh tuấn mà lạnh như băng, mái tóc dài màu vàng được buông xõa từ đỉnh đầu xuống giữa người, rối tung ở hai bên. Nhìn thật kỹ liền phát hiện, đôi mắt màu xanh đậm kia lại là song đồng (hai con ngươi). Thân hình của hắn so với bạn cùng lứa thì cao lớn hơn một chút. Hoắc Vũ Hạo vừa nhìn thấy diện mạo của tên kia, cả người lập tức run rẩy, ánh mắt đầy vẻ bất ngờ, đưa tay nắm chắc lấy cánh tay của Vương Đông ở bên cạnh. Vương Đông bị động tác bất ngờ của hắn làm cho hoảng sợ, quay đầu nhìn về phía hắn, lại phát hiện sắc mặt của Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn tái nhợt, ánh mắt đầy sự thù hận. Tay Hoắc Vũ Hạo nắm cánh tay của hắn chắc đến nỗi làm nó tê rần. *** - Mẫu thân, để con giúp người phơi quần áo. Một cậu bé đáng yêu chỉ khoảng chừng bảy tám tuổi cố hết sức ôm một cái chậu rửa lớn, tập tễnh vừa đi vừa nói là đi ra bên ngoài để phơi khô quần áo. Trong viện, một người phụ nữ trung đứng nhìn đứa bé với ánh mắt tràn đầy vui mừng, thì thào nói: - Vũ Hạo của ta thật sự trưởng thành rồi, càng ngày càng hiểu chuyện. Tiểu Vũ Hạo ôm cái chậu gỗ vất vả đi ra sân, chỉ cần đi thêm vài chục bước nữa là có thể đi đến chỗ phơi quần áo. Đúng lúc này, đột nhiên có một cỗ lực lượng từ bên cạnh đánh vào thân thể hắn, khiến cho thân thể hắn và cái chậu gỗ lao đảo ngã xuống đất. Đống quần áo vừa mới được giặt sạch sẽ nhất thời rơi xuống mặt đất. - Hồn đàn, người không có mắt sao? Không thấy thiếu gia đã về sao, lẩn qua một bên. Một giọng nói ngang ngược và kiêu ngạo vang lên. Tiểu Vũ Hạo cố nén đau đớn trên người nhìn lại. Chỉ thấy tám gã thị vệ thân hình cao lớn khỏe mạnh đang đứng ở hai bên hành lang. Người đánh ngã mình đúng là một tên trong đó, một thiếu niên mặc một bộ quần áo màu trắng có thêu hoa văn măng xà đang bước nhanh tới. Tướng mạo hắn hết sức anh tuấn, đôi mắt song đồng, khí chất cao quý tỏa ra bức người. Ánh mắt hắn hết sức lạnh lùng, thậm chí không thèm để ý đến Hoắc Vũ Hạo đang ngã dưới đất, mãi đến khi chân hắn đạp phải một cái áo dính đầy bùn

đất mới lạnh lùng nhìn sang Hoắc Vũ Hạo nói: - Đánh hăn cho ta. Vừa nói xong, hăn lại tiếp tục bước nhanh đi, cứ như sợ hai mắt mình sẽ bị thứ phạm tục này làm ô uế vậy. Hai trong số tám gã thị vệ lập tức bước nhanh ra đánh Tiểu Vũ Hạo. Tiểu Vũ Hạo khi đó mới chỉ có tám tuổi, hăn làm sao có sức chống cự? Nghe thấy bên ngoài ồn ào, mẫu thân hăn từ trong viện chạy ra, dùng người của mình bảo vệ hăn, luôn miệng cầu xin. Nhưng cuối cùng đến khi mẫu thân hăn bị đánh đến hấp hối, hai gã thị vệ kia mới chịu dừng tay. Mẫu thân của hăn mang bệnh nhiều năm, cơ thể vốn đã suy nhược lắm rồi, giờ thêm vết thương trầm trọng này, hai năm sau đó rốt cục bệnh đã trở nặng đến mức không dậy nổi, vĩnh viễn rời khỏi thế giới này. Sau ba năm, bây giờ Hoắc Vũ Hạo đã lớn hơn trước rất nhiều, nhưng mãi mãi hăn không thể nào quên được đôi mắt lạnh lùng băng giá kia. Là hăn, chính là hăn, một trong những thủ phạm đã hại hết mẫu thân ta. Đôi mắt của hăn từ từ đỏ sậm, chỉ cần đôi song đồng kia đã nói lên tất cả, nó chính là biểu tượng của huyết thống trong phủ Công Tước. Và hăn cũng chính là một trong những đứa con của ả phu nhân kia, người thật sự hại chết mẫu thân mình. Sắc mặt Đái Hoa Bân vẫn lạnh lùng như cũ, cho dù hăn đang đứng trước mặt viện trưởng Ngôn Thiếu Triết cũng vậy, vẻ bình tĩnh này hơn hăn những đệ tử khác. Chỉ khi chú ý đến nắm tay đang siết chặt của hăn mới biết hiện giờ, nội tâm của hăn không phải như vậy. Hiển nhiên hăn hoàn toàn không nhận ra Hoắc Vũ Hạo, có lẽ trước cái hôm định mệnh đó, hăn cũng chưa từng để ý đến đứa em cùng cha khác mẹ này. - Đội Đái Hoa Bân, thẻ số một. Sau khi Đỗ Duy Luân đọc kết quả lên Đái Hoa Bân mới trở về đội của mình. Mãi đến khi không nhìn thấy khuôn mặt của hăn nữa, cảm xúc của Hoắc Vũ Hạo mới tạm ổn định lại. Hiện giờ, hăn phải tựa vào Vương Đông mới có thể đứng vững được. Trong lòng Vương Đông đã tràn ngập khiếp sợ, cảm xúc của Hoắc Vũ Hạo như lúc này là lần đầu tiên xuất hiện, hăn hoàn toàn không biết Hoắc Vũ Hạo vừa xảy ra chuyện gì, nhưng có thể chắc chắn, nhất định có liên quan tới Đái Hoa Bân. - Vũ Hạo... Vũ Hạo, người bình tĩnh lại một chút. Người làm sao vậy? Vương Đông nhỏ giọng an ủi. Tiếp tục rút thăm, không ai chú ý đến vẻ mặt của Hoắc Vũ Hạo lúc này, mãi tới khi rút thăm xong, Hoắc Vũ Hạo mới một lần nữa đứng vững được, nhưng

mà Vương Đông còn cảm thấy cả người hắt đang run rẩy. Đó là biểu khi người ta đạt đến giới hạn chịu đựng của cảm xúc. - Người còn có thể chiến đấu không? Vương Đông lo lắng hỏi. Hiện tại đã không phải thời gian hỏi nguyên nhân, vòng bán kết sẽ lập tức bắt đầu. Hoắc Vũ Hạo hít thở sâu, cố gắng điều hòa lại nội tâm đang thống khổ của chính mình, khẽ gật đầu. - Ta vẫn có thể đấu được. Vừa rồi, Mang Hoa Bân rút được thẻ gì? Vương Đông nhướng mày, thanh âm lớn như vậy hắt còn không nghe thấy, tâm tình của hắt dao động cũng thật lợi hại. - Hắt rút được thẻ số một. Nếu chúng ta và hắt đều chiến thắng đối thủ, sẽ đụng nhau trong trận chung kết. Vừa rồi ta nghe thấy người ta nói, hắt chính là Hồn Tôn cuối cùng trong ban Tân Sinh. - Hồn Tôn? Hai mắt của Hoắc Vũ Hạo lóe ra một tia lạnh lùng và nghiêm nghị. - Cũng đúng! Hồn Tôn Tam Hoàn. Hắt được bồi dưỡng tốt như thế làm sao lại không thể phát triển đến bậc này cơ chứ? Thôi, chuẩn bị cho trận đấu của mình đi. Hắt làm ra vẻ như đã khôi phục lại hoàn toàn, cơ thể đang run rẩy và cảm xúc đang dao động kịch liệt trong một khắc này hoàn toàn biến mất. Vương Đông cảm thấy dường như, tất cả những chuyện vừa phát sinh đều là ảo giác của mình. Nhưng mà rõ ràng, những cái kia tuyệt đối không phải ảo ảnh.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 28: Phối hợp ăn ý, Hạo - Đông chiến thắng

Chương 28: Phối hợp ăn ý, Hạo - Đông chiến thắng Đúng thế, Hoắc Vũ Hạo đã chôn chặt mọi thứ vào sâu trong đáy lòng, và bất tri bất giác thù hận đã hóa thành oán hận, hắt quyết tâm, sẽ không từ giá nào để báo thù cho mẫu thân. Có điều, đây là học viện Sử Lai Khắc, hắt ở đây để trở nên cường đại hơn nữa. Hắt muốn báo thù không phải chỉ là giết chóc, mà còn để an ủi linh hồn nơi chín suối ủa mẫu thân hắt nữa. Hắt biết tâm nguyện lớn nhất của mẫu thân là gì, và hắt sẽ bằng mọi giá hoàn thành nó giúp mẫu thân. Thế nên hiện tại hắt không thể liều lĩnh báo thù, cho dù để chiến thắng Đái Hoa Bân thì hắt cũng không làm, hắt không muốn đánh mất ước

mơ lớn nhất của mình, bởi vì, nếu bại lộ chỉ sợ hãn không thể tiếp tục học ở học viện Sử Lai Khắc nữa. Vì thế, hãn chỉ có thể nhẫn nhịn, sau này hãn sẽ dùng cách của mình để báo thù. Vòng bán kết, đối thủ của Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo đến từ lớp Mười ban Tân Sinh, ba Đại Hồn Sư này đều có Vũ Hồn quái dị. Những người có thể vượt qua một loạt các Tân Sinh đi đến tận vòng đấu này, cho dù không phải Hồn Tôn, thực lực cũng tuyệt đối không yếu. Ba Đại Hồn Sư này đều là nam sinh, bộ dạng bồng bồng khí thế. - Lớp Mười ban Tân Sinh - Chu Tư Trần, Cường Công hệ Chiến Hồn Đại Sư. - Lớp Mười ban Tân Sinh - Long Tường Dực, Mẫn Công hệ Chiến Hồn Đại Sư. - Lớp Mười ban Tân Sinh - Tào Căn Hiên, Khổng Chế hệ Chiến Hồn Đại Sư. Từng giọng nói mạnh mẽ vang lên biểu lộ lòng tin của bọn hãn một cách rõ ràng. Đối mặt với Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, bọn hãn không có chút sợ hãi nào. - Lớp Một ban Tân Sinh, Hoắc Vũ Hạo, Khổng Chế hệ Chiến Hồn Sư. - Lớp Một ban Tân Sinh, Vương Đông, Cường Công hệ Chiến Hồn Đại Sư. Vì trận đấu trước biểu hiện của Vương Đông quá kinh hoàng nên hôm nay giám trận là một lão sư tầm sáu mươi tuổi. Vị lão sư này khí thế bồng bồng, chỉ đứng yên một chỗ đã khiến người xung quanh cảm thấy bị áp bức. Hiển nhiên vì học viện muốn tránh những trường hợp đáng tiếc xảy ra nên đã phái một lão sư thực lực cường đại đến làm giám trận tiện bề ứng phó những tình huống bất ngờ. - Trận đấu bắt đầu. Lão sư giám trận vừa hô to, hai bên cũng đồng thời triển khai chiến đấu. Vì chỉ còn hai người nên Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không thể tách ra được. Nếu bọn hãn không dùng Hạo Đông lực thì muốn lấy hai địch ba rõ ràng một phần thắng lợi cũng không có. Đội hình lúc này đã đổi thành Hoắc Vũ Hạo đứng trước, Vương Đông đứng sau. Hai người đồng thời phóng xuất Vũ hồn, hai cánh của vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp giang rộng ra phía trước, giống như mái che từ từ bao phủ lấy Hoắc Vũ Hạo. Đối thủ của bọn họ hãn đã nghiên cứu kỹ lưỡng phương thức chiến đấu của họ, nhất là chiêu hôm qua Vương Đông đột nhiên bùng nổ làm bọn hãn xem trọng vô cùng. Bởi vậy, ngay từ đầu trận đấu, ba vị này đã toàn lực ứng phó, thi triển ra năng lực của mình. Thân là Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư, Long Tường Dực không vội vọt tới trước mà nhanh chóng tránh sau lưng Cường Công

hệ Chiến Hồn Sư Chu Tư Trần, Khống Chế hệ Tào Căn Hiên cũng thế, cả ba tạo thành một đường thẳng tắp. Vũ hồn kỳ lạ của bọn hắc lúc này liền xuất hiện. Trên tay Cường Công hệ Chu Tư Trần xuất hiện một luồng ánh sáng màu trắng, sau đó hóa thành một quyển sách. Hồn Hoàn trăm năm màu vàng rực rỡ cũng đồng thời sáng lên, trang sách mở ra, từ trong đó đột nhiên bắn ra hai luồng ánh sáng, rồi ngưng tụ lại phía trước người hắc. Đây là Khí Vũ Hồn đặc thù của Chu Tư Trần: Bảo Điện. Bình thường, các loại vũ hồn có dạng là sách vở thường là phế vũ hồn, rất ít khi có thể tu luyện. Nhưng Chu Tư Trần là ngoại lệ, Vũ Hồn Bảo Điện lại làm cho hắc có Tiên Thiên Hồn lực cấp bảy. Khi hồn lực đạt đến bình cảnh, hắc liền có thể trực tiếp hấp thu hồn toàn của hồn thú bị hắc giết, rồi hóa thành năng lực bản thân. Ưu điểm lớn nhất là không bị hạn chế thuộc tính, năng lực gì cũng có thể hấp thu và sử dụng. Nói cách khác, hắc có thể trong nháy mắt sử dụng bằng hồn kỹ, một khắc sau lại biến thành hỏa hồn kỹ. Đây là một loại Khí Vũ hồn hết sức kỳ lạ. Lúc này hắc sử dụng hai cái Hồn Kỹ, một con gấu cả người vàng rực và một con hổ bốc ra hỏa diễm ngùn ngụt. Từ khi biết được ưu điểm của vũ hồn Bảo Điện, Chu Tư Trần đã quyết tâm tiêu trở thành Cường Công hệ Chiến Hồn Sư. Vì thế cho dù hắc có thể lựa chọn bất cứ loại hồn thú gì nhưng vì giấc Mơ một hổ một gấu nhanh chóng chắn trước ba người, gầm lên phóng về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Lúc này phía sau hắc không phải Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư Long Tường Được nữa mà là Khống Chế hệ Chiến Hồn Sư Tào Căn Hiên. Ánh mắt Tào Căn Hiên hết sức ngưng trọng, ánh sáng bao phủ cả người hắc dường như đang bị bóp méo biến dạng hoàn toàn, cho dù chăm chú quan sát cũng không thấy rõ mọi thứ phía sau nữa. Mà lúc này, trên đỉnh đầu hắc xuất hiện một cái đồng hồ nhỏ hết sức tinh xảo. Chiếc đồng hồ có hình dạng giống như cốc thành, trên tròn dưới bằng, ước chừng cao nửa mét, màu trắng. Bên trong mặt đồng hồ là hình tròn, phía dưới có khắc một lớp hoa văn màu vàng, chớp chớp liên tục. Mà ngay khi hai Bách niên Hồn Hoàn của Tào Căn Hiên xuất hiện thì chiếc đồng hồ này tựa hồ trở thành một phần của thân thể hắc. Vũ Hồn Bảo Điện của Chu Tư Trần đã hiếm thấy, Vũ Hồn Đồng Hồ của Tào Căn Hiên lại càng hiếm hơn nữa. Vũ Hồn của hắc tên là Quang

Nhằm Nhiễm Chung, trong dòng Khí Vũ hồn thì độ hiểm của nó cũng không kém so với Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông trong dòng Thú Vũ Hồn. Ba người đồng thời phát động kỹ năng, tự nhiên là không thể thiếu Long Tường Dược. Hắn vẫn duy trì bảo trì một khoảng cách với Tào Căn Hiên, nhưng cả ba vẫn thẳng hàng như cũ. Thân là Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư thế nhưng vũ hồn của hắn cũng là Khí Vũ hồn. Sau khi hắn phóng thích vũ hồn, trong tay liền xuất hiện một cái Hồi Toàn Phiêu lớn. Vũ khí này dài hơn một thước, so với Long Tường Dược mới mười hai tuổi đúng là không cân bằng chút nào. Hồi Toàn Phiêu vừa xuất hiện trong tay, hắn hơi giảm tốc độ một chút, cả người xoay về sau nửa vòng, sau dùng lực ném mạnh nó ra ngoài, trong nháy mắt xuất thủ, hai Hồn Hoàn trên người hắn đều đã sáng lên. Thế nhưng ngay lúc hắn vừa ra tay, sắc mặt hắn liền biến đổi, bởi vì mọi thứ so với phán đoán của hắn có phần không khớp... Thế trận của đội mình rõ ràng dành riêng để đối phó Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, sao bọn hắn có thể thờ ơ không quan tâm vậy? Nhưng, sự thật, trong năm người trên sàn đấu, người thứ nhất phóng xuất Hồn Kỹ chính là Hoắc Vũ Hạo. Khi thấy đối thủ trong nháy mắt xếp thẳng một hàng, hắn liền biết cách thức trong trận đấu trước không thể dùng lại được nữa. Ngoài ra cho dù đối thủ là ai thì đầu tiên hắn cũng sẽ phóng xuất Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, đây là Hồn Kỹ mà đối thủ không thể nhận biết được, mà nó lại có thể mang đến rất nhiều trợ giúp cho hắn và Vương Đông.

Vì thế khi Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công Long Tường Dược vừa xuất ra Hồi Toàn Phiêu thì hắn cũng đã trúng phải kỹ năng Tinh Thần Kiên Nhiễm của Hoắc Vũ Hạo. Linh Hồn Kiên Nhiễm yếu hơn Linh Hồn Trùng Kích khá nhiều nên Vương Đông cũng không nhận ra Hoắc Vũ Hạo đã thi triển kỹ năng. Vì để đối phương bị bất ngờ nên Hoắc Vũ Hạo ẩn dấu rất kỹ, Vương Đông còn chưa phối hợp Hồn lực để sử dụng Hạo Đông lực thì hắn đã trực tiếp xuất chiêu. Tinh Thần Kiên Nhiễm vừa xuất ra tinh thần ba người đối phương lập tức trở nên mơ hồ trong nháy mắt mà ngay lúc đó Quang Minh

Nữ Thần Điệp của Vương Đông cũng khép lại bảo vệ Hoắc Vũ Hạo bên trong. Hồi Toàn Phiêu được phụ trợ thêm hai Hồn Kỹ bay theo một đường cong cực đẹp rồi đánh thẳng về phía Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo nhưng hai người vẫn đứng yên tại chỗ. Nếu trận trước Vương Đông là chủ công thì trận này ngược lại hoàn toàn. Ngay lúc Hồi Toàn Phiêu đến sát hai người thì hai mắt Hoắc Vũ Hạo rực lên sắc tím và vàng. Tào Cẩn Hiên đứng phía sau Chu Tư Trần bỗng nhiên hét lên một tiếng rồi ngã xuống bất tỉnh trong khi chưa kịp phát động Hồn Kỹ. Vì đã có kinh nghiệm nên lần này Hoắc Vũ Hạo khống chế Hạo Đông lực khá tốt, một chiêu Linh Hồn Trùng Kích vừa rồi chỉ khiến Tào Cẩn Hiên bất tỉnh mà không hề gây tổn thương cho hắn. Vũ Hồn của Tào Cẩn Hiên rất đặc biệt, hắn lại là một Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế nên hắn được Hoắc Vũ Hạo xem là đối thủ nguy hiểm nhất trong ba người. Vì thế trận đấu vừa bắt đầu Hoắc Vũ Hạo đã không tiếc Hạo Đông lực mà tấn công hắn, Hoắc Vũ Hạo tin rằng không phải Hồn Sư nào cũng có Vũ Hồn phòng ngự tinh thần mạnh mẽ. Sự thật đúng như Hoắc Vũ Hạo dự đoán, Tào Cẩn Hiên trong lúc bất ngờ bị Hoắc Vũ Hạo tấn công đã lập tức bất tỉnh. Xoẹt... Hồi Toàn Phiêu bay chệch qua người Vương Đông một thước, lúc này Vương Đông lập tức giật mình. Tuy hắn không biết Hồn Kỹ mà Long Tường Dực phụ trợ cho Hồi Toàn Phiêu là gì nhưng từ lực lượng mà Hồi Toàn Phiêu vừa bay ngang phát ra thì Vương Đông cũng cảm nhận được bản thân nếu muốn tiếp được một kích này mà không tổn thương chút nào là rất khó. Chu Tư Trần vừa quay đầu lại thì lập tức giật mình há to miệng, hắn đứng đầu đờ đờ nhưng Tào Cẩn Hiên phía sau bị đánh bất tỉnh mà hắn lại không hề hay biết, đối phương đã làm cách nào? Chu Tư Trần không nghĩ đến Hoắc Vũ Hạo có Vũ Hồn kinh khủng như thế, chỉ cần còn trong phạm vi của Tinh Thần Tham Trắc thì đối thủ không thể ẩn nấp. Nhưng thân là đội trưởng nên Chu Tư Trần lập tức lấy lại bình tĩnh, hắn biết lúc này phải lập tức hành động. Chu Tư Trần khẽ hô lên, một gấu một hổ lập tức xông về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Hồi Toàn Phiêu bên cạnh Vương Đông cũng biến mất rồi xuất hiện trên tay Long Tường Dực. Long Tường Dực tập trung tinh thần, thúc dục Hồn Lực toàn thân rồi phóng Hồi Toàn Phiêu ra ngoài. Hoắc Vũ Hạo lúc này chỉ có một Hồn

Hoàn mà hãn lại không muốn lộ ra tuyệt kỹ Tinh Thần Kiền nhiều của mình, hơn nữa trong tình huống đối phương đã có phòng bị thì khả năng sử dụng Linh Hồn Kiền Nhiều thành công là rất thấp. Lúc này Hoắc Vũ Hạo là mục tiêu của Hồi Toàn Phiêu. Đây chính là kế hoạch của Chu Tư Trần, bọn hãn từ các trận đấu trước đã mơ hồ đoán được tầm quan trọng của Hồn Sư chỉ có một Hồn Hoàn này trong nhóm nên khi Long Tường Được vừa đánh là đã dốc toàn lực tấn công Hoắc Vũ Hạo. Chỉ cần lão sư giám trận nhận định Hoắc Vũ Hạo không thể đón đỡ hoặc tránh né thế công của hãn thì xem như Hoắc Vũ Hạo đã thua, lúc đó cả ba đấu với một mình Vương Đông thì phần thắng rất lớn. Nhưng lúc này Hoắc Vũ Hạo lại không hề chú ý đến Hồi Toàn Phiêu, ánh tím và vàng trong mắt hãn lại rực lên, lúc này mục tiêu của Hoắc Vũ Hạo là Chu Tư Trần. Lúc trước bởi vì Tào Căn Hiên đột nhiên ngã ra bất tỉnh nên Chu Tư Trần đã có cảnh giác. Lúc này hãn và Long Tường Được đều có chung một hành động: vận dụng Hồn Lực toàn thân để bảo vệ tâm thần đề phòng Hồn Kỹ tấn công vào tinh thần của Hoắc Vũ Hạo. Nhưng hãn lại tính sai, lúc này Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng kết hợp sử dụng Hạo Đông Lực, uy lực Hồn Kỹ Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo lúc này tương đương với một kích của Hồn Tôn, muốn phòng ngự cũng vô cùng khó khăn. Hai mắt của Hoắc Vũ Hạo vừa rực sáng thì Chu Tư Trần cũng giật lùi về sau như vừa phải chịu một kích cực mạnh. Nhờ có Tinh Thần Tham Trắc hỗ trợ nên Hoắc Vũ Hạo biết Chu Tư Trần đã có đề phòng nên một kích này của Hoắc Vũ Hạo là dùng toàn lực. Chu Tư Trần biết rõ ý định của đối phương nhưng lại không thể ngăn cản. Cũng may khả năng phòng ngự của các Chiến Hồn Sư hệ Cường Công rất mạnh mẽ nên một kích vừa rồi của Hoắc Vũ Hạo chỉ có thể đánh cho hãn choáng váng. Nhưng khi Chu Tư Trần giật lùi về phía sau thì hai Hồn Kỹ của hãn cũng đã mất khống chế. - Lão sư cứu với! Ngay sau khi sử dụng Tinh Thần Trùng kích thì Hoắc Vũ Hạo đã hét lên. Hồi Toàn Phiêu đã tiến đến sát người Hoắc Vũ Hạo, lúc này Vương Đông cũng không tiếp tục bảo vệ Hoắc Vũ Hạo mà lại mở to hai cánh, hội tụ Hồn Lực rồi sử dụng Thần Quang. Lúc này Hạo Đông lực sau khi đi một vòng quanh cơ thể Hoắc Vũ Hạo cũng đã trở về cơ thể Vương Đông. Lão sư giám trận nghe thấy tiếng kêu

của Hoắc Vũ Hạo thì lập tức hành động. Theo quy tắc của sát hạch khi đệ tử đang chiến đấu kêu cứu chứng tỏ hãn đã nhận thua và đối phương không thể tiếp tục tấn công. Một thân ảnh đột nhiên xuất hiện bắt lấy Hồi Toàn Phiêu, vì lúc này Hoắc Vũ Hạo đã nhận thua nên vị lão sư giám trận đã thay hãn chặn một kích này của Long Tường Dực. Ngay lúc này Thần Quang của Vương Đông đã bộc phát. Lúc lên tiếng kêu cứu Hoắc Vũ Hạo đã buông bỏ phòng ngự và thu lại Vũ Hồn, lúc đó toàn bộ Hạo Đông lực trong cơ thể được hãn chuyển sang cho Vương Đông. Ánh sáng vàng lại bao phủ toàn sân. Vị lão sư vừa chặn Hồi Toàn Phong xong lại phải tiếp tục ra tay. Lão sư này xuất ra một cự tán (cây dù to), mặt tán xòe to ra ngăn cản công kích của Thần Quang. Lúc này Chu Tư Trần còn đang choáng váng và Long Dực Tường vẫn chưa thu lại Hồi Toàn Phiêu chắc chắn không thể đỡ nổi một kích này của Vương Đông. Nhóm của Hoắc Vũ tiếp tục chiến thắng và tiến thẳng vào chung kết! (DG: phần này mình cảm thấy có vẻ hơi gượng ép, lão sư kia khi nghe tiếng kêu cứu của HVH thì chỉ cần ôm em nó ra ngoài là xong, việc gì phải chặn Hồi Toàn Phiêu của bên kia để đội kia không kịp thu vũ khí về? Mọi người vào luận đàm cho ý kiến đi, phải chăng đây là hiệu ứng nhân vật chính)

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 29: Hai viện trưởng

Chương 29: Hai viện trưởng Lúc trận đấu bên kia còn hùng hực khí thế thì trận bán kết bên này đã xong rồi. Nhanh hơn so với tưởng tượng của bất cứ ai. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại thắng, trong tình huống thiếu một người mà lại thắng liên tiếp hai trận, từ Bán Kết thẳng tiến vào Chung Kết. Tuy trận đấu này diễn ra rất nhanh, nhưng dù sao bên bọn Vũ Hạo cũng thiếu một người, nên trận thắng này cũng khá miễn cưỡng, chủ yếu dựa vào Hạo Đông lực, nếu không một nửa cơ hội bọn hãn cũng không có. Và, nếu trận đấu này là chiến đấu sinh tử thì ai thắng ai thua vẫn còn rất khó nói. Hoắc Vũ Hạo lợi dụng quy tắc mới miễn cưỡng tránh được Hồi Toàn Phiêu.

Có điều nếu như không có lão sư giám trận thì sao? Chắc chắn Vương Đông phải thay hẳn đỡ lấy một kích ấy, mà dưới tình huống như thế khẳng định hẳn không thể phát động Linh Hồn Trùng Kích với Chu Tử Trần, một khi hai hồn thú của Chu Tử Trần được gọi về gia nhập chiến trường thì tình huống khó nói vô cùng. Nhờ chiến thuật và bốn kỹ năng của Hoắc Vũ Hạo được sử dụng thích hợp, trận chiến này bọn hắn mới có thể thắng được, có điều chiến lược của bọn hắn cũng đã bại lộ hoàn toàn. Linh Hồn Trùng Kích đã sử dụng nhiều lần, đối thủ tiếp theo của bọn hắn nhất định sẽ phòng bị cẩn thận. Kỳ sát hạch Tân Sinh này chủ yếu chỉ kiểm tra về mặt tu vi của đệ tử, còn nếu xét theo thực tế, khi chiến đấu thật sự còn phải kể đến Hồn Đạo Khí nữa, trong Hồn Đạo Khí cũng có một số ít loại có lực phòng ngự cực cao, thế nên nhiều khi, ưu thế cũng biến thành nhược điểm. Có điều thắng dù sao cũng là thắng, vượt qua ba người Chu Tử Trần, đội của Hoắc Vũ Hạo đã tiến vào trận chung kết tranh nhất nhì, cũng đảm bảo chắc chắn rằng bọn hắn sẽ có được một phần thưởng. Lúc này cả hai cũng không ở lại mà quay về khu kí túc xá ngay khi trận đấu kết thúc. Đối thủ mà bọn hắn sắp đối mặt rất có thể là đội của Đái Hoa Bân. Tuy không biết Tiêu Tiêu có kịp khôi phục hay không nhưng một ngọn lửa đã sớm dâng lên trong lòng Hoắc Vũ Hạo, trận chiến này, hẳn nhất định phải thắng. - Vũ Hạo, hôm nay người làm sao thế? Người quen Đái Hoa Bân à? Vừa về đến kí túc xá, Vương Đông không nhịn được nữa liền hỏi. Biểu hiện của Hoắc Vũ Hạo sau khi nhìn thấy Đái Hoa Bân thật là kỳ quái, hẳn bình thường rất trầm ổn thế nhưng hôm nay suýt nữa không kiềm chế được, chuyện này làm sao không khiến Vương Đông thấy kỳ quái cơ chứ? Hoắc Vũ Hạo thở sâu một hơi, khi hắn nghe thấy ba chữ Đái Hoa Bân, cả người lại không khống chế được mà run rẩy, hẳn cúi đầu, hay tay vò tóc, ngồi bên giường dùng một giọng khàn khàn nói: - Đái Hoa Bân là người của gia tộc Công Tước Bạch Hồ, chắc người cũng biết Công Tước Bạch Hồ chứ? Vương Đông gật đầu nói: - Đương nhiên là biết, Công Tước Bạch Hồ chính là một Đại Công Tước của Tinh La Đế Quốc, địa vị tôn kính vô cùng, hơn nữa nó còn có thể thừa kế. Công Tước Bạch Hồ vốn là hoàng tộc đời trước của Tinh La Đế Quốc. Mấy ngàn năm trước, trong một trận chiến lớn, Tinh La Đế Quốc suýt nữa thì tan

rã, nhưng được mấy đại tông môn trong nước liên hợp giúp đỡ mới cứu được và được giữ gìn nguyên vẹn. Khi đó nhân tài của gia tộc Bạch Hổ ít ỏi vô cùng, không đủ để khiến người khác thuận phục nữa, nên Công Tước Bạch Hổ thối vị nhường hiền, đem ngôi vị đế vương tặng cho Bình Định Đại nguyên soái, cũng là hoàng thất Tinh La Đế Quốc hiện tại, tuy nhiên dù sao Công Tước Bạch Hổ cũng từng là gia tộc hoàng thất, nên được Hoàng Đế tân nhiệm phong làm thế tập (thừa kế) Đại công tước, vĩnh viễn hưởng phú quý. - Nhất mạch Công Tước Bạch Hổ dù sao cũng chảy xuôi huyết mạch hoàng tộc, Vũ Hồn Bạch Hổ của bọn họ chính là Thú Vũ Hồn cực kì cường đại. Người đứng đầu Sử Lai Khắc Thất Quái của học viện Sử Lai Khắc chúng ta - Tà Mâu Bạch Hổ Đái Mộc Bạch - cũng xuất thân từ Bạch Hổ nhất mạch. Có lẽ Đái Hoa Bân chính là con cháu của gia tộc Công Tước Bạch Hổ. Vương Đông dừng một chút, nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo nói: - Vậy ngươi và Đái Hoa Bân... Hoắc Vũ Hạo đáp: - Mẹ ta là gia nhân trong nhà bọn hăn, cha ta mất từ khi ta còn nhỏ, mẹ ta làm công trong phủ Công Tước để nuôi sống ta. Hăn không nói bản thân mình là người thuộc Công Tước Bạch Hổ vì trong lòng hăn chưa bao giờ chấp nhận người cha chưa từng gặp mặt này, lại càng hận người đàn ông đã hủy cả đời mẫu thân hăn. Hăn thà nói cha mình đã chết còn hơn là thừa nhận thân phận chân chính của mình. Trừ thân phận của mình, những chuyện khác hăn kể đều là những gì mình đã trải qua. Kể đến lúc mẫu thân vì bảo vệ hăn mà bị đánh trọng thương, cuối cùng ốm bệnh mà chết, Hoắc Vũ Hạo đã khóc không thành tiếng. - Khốn kiếp. Vương Đông vỗ mạnh vào ván giường, rồi đứng bật dậy. - Người định làm gì? Hoắc Vũ Hạo vội vàng kéo hăn lại. Vương Đông giận giữ nói: - Đương nhiên là giúp người báo thù. Đi thôi! Chúng ta đi ngay bây giờ. Hăn cứ nghĩ Hoắc Vũ Hạo có xuất thân bần hàn thôi, thế mà giờ mới biết Vũ Hạo đã trải qua bao gian khổ như thế. Khó trách hăn tuy mới mười hai tuổi nhưng ngày thường luôn luôn trầm mặc, trầm ổn hơn nhiều so với bạn cùng lứa, lúc nào cũng liều mạng tu luyện. Hoắc Vũ Hạo giữ lấy bả vai Vương Đông, ấn hăn ngồi xuống giường, trong mắt hào quang lập lòe. - Không, không được, giờ chưa phải là lúc đối phó với hăn. Đây là học viện Sử Lai Khắc, chưa nói đến việc chúng ta có khả năng xử lý hăn hay không,

chỉ riêng chuyện trả thù cá nhân cũng đã không được học viện cho phép rồi. Hãn chỉ là một trong những đầu sỏ hại chết mẹ ta, mà ta muốn báo thù không phải chỉ một mình hãn. Cừu nhân của ta là cả phủ Công Tước Bạch Hổ. Thế nên ta muốn trở nên mạnh mẽ, ta muốn trở nên cường đại, lúc mà ta cường đại đến mức có thể đối kháng với cả phủ Công Tước Bạch Hổ, khi đấy mới là lúc ta báo thù. Vương Đông nhìn Hoắc Vũ Hạo một cách kinh ngạc, hãn không hề cảm thấy lúc này Hoắc Vũ Hạo không đi báo thù là hành vi yếu đuối, ngược lại, hãn cảm thấy từng đợt rét run. Trong nháy mắt Hoắc Vũ Hạo phát ra hận ý ngập trời, giống như cho dù dốc hết nước Tam giang Ngũ hồ cũng không cuốn trôi đi được, hận thù trong lòng hãn không ngờ lại sâu đến thế. Lúc này hãn như một con sư tử đã nhắm được mục tiêu, hoàn toàn bất đồng với con người ôn hòa siêng năng bình thường. Một hài tử mười một tuổi, thế nhưng lại có thể đem cừu hận che giấu sâu như thế, nhớ kỹ đến vậy, có thể đoán được mười năm qua hãn đã trải qua những gì. Những chuyện này chắc chắn không thể tích tụ trong ngày một ngày hai được. - Vậy người định báo thù như thế nào? Lửa giận trong mắt Vương Đông dần dần dịu xuống, hãn lau nước mắt, thấp giọng hỏi. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu. - Hiện tại, đối với phủ Công Tước Bạch Hổ, ta chỉ như một con kiến hôi thích giết lúc nào thì giết. Việc ta phải làm trước tiên chỉ có thể là trở nên mạnh mẽ. Công Tước Bạch Hổ vẫn còn ở đấy, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm hay năm mươi sau đi nữa, một ngày nào đó, ta sẽ tìm tới bọn hãn. Ta muốn chặt đứt nhất mạch truyền thừa của gia tộc Công Tước Bạch Hổ này. Nháy tích tắc này, ánh mắt Hoắc Vũ Hạo tràn ngập hung quang, thậm chí đồng tử cũng vì phần cừu hận khắc cốt ghi tâm này mà biến thành màu đỏ. Cũng lúc đó, trong tinh thần chi hải của hãn, viên trân châu màu xám rất nhỏ đột nhiên nhúc nhích, làm cho Hoắc Vũ Hạo choáng váng trong nháy mắt, thân thể rung lên một cái, may mà có Vương Đông đỡ lấy mới miễn cưỡng đứng vững. Vương Đông vẫn nghĩ rằng hãn vốn nhất thời kích động mà thôi, hãn trăm ngàn lần không ngờ trong lòng Hoắc Vũ Hạo chôn dấu một phần cừu hận sâu vô cùng vô tận như thế. Hoắc Vũ Hạo nắm chắc bả vai Vương Đông, hai mắt nhìn chăm chăm, đôi mắt đỏ hồng càng thêm sậm. - Vương Đông, ta thật sự xem ngươi là huynh đệ, chuyện

này, người phải giữ bí mật dùm ta. Tu vi của Vương Đông rõ ràng hơn xa Hoắc Vũ Hạo nhưng lúc này trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy sợ hãi, sau đó, cảm giác sợ hãi ấy chuyển thành đồng cảm và thương xót. Hắn cùng tuổi mình, nếu là mình, suốt mười một năm sống trong cuộc sống như vậy liệu có chịu đựng nổi không? Thế mà Hoắc Vũ Hạo, hắn lại có thể vượt qua được... Hoắc Vũ Hạo từ từ nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại. Hắn đã chôn sâu cừu hận này vào tận đáy lòng từ rất lâu rồi, mãi đến khi vào được học viện Sử Lai Khắc và thông qua được kỳ sát hạch Tân Sinh hắn mới có cảm giác mình vẫn còn hi vọng, vẫn còn cơ hội báo thù cho mẫu thân. Hôm nay sau khi nhìn thấy Đái Hoa Bân, ngọn lửa hận thù trong lòng hắn lại bùng phát, nhưng, hiện giờ hắn không thể nổi giận, càng không dám nổi giận. Hắn nhất định phải chờ, phải nhẫn nại nuôi dưỡng hi vọng cho tương lai. - Haiz..... Một tiếng thở dài đột nhiên vang lên khiến linh hồn Hoắc Vũ Hạo khẽ rung mình, tinh thần vừa mới được thả lỏng vài phần lại một lần nữa căng lên. Vũ Hồn Linh Mâu cũng được phóng thích ra, tinh thần dò xét không ngừng quét khắp bốn phương tám hướng, đồng thời hắn cũng khẽ quát một tiếng. - Ai? Trong ký túc xá lúc này hoàn toàn yên tĩnh, tinh thần dò xét của Hoắc Vũ Hạo cũng không phát hiện bất cứ gì khác thường, Vương Đông ở bên cạnh mở to hai mắt ngạc nhiên nhìn hắn, hoàn toàn không hiểu tại sao tên kia đột nhiên căng thẳng đến thế. - Vũ Hạo, người sao thế? Vương Đông hỏi. Hoắc Vũ Hạo sửng sốt nói. - Người không nghe thấy gì sao? - Nghe gì? Vương Đông kinh ngạc nói. Hoắc Vũ Hạo chấn động. - Vừa rồi rõ ràng ta nghe thấy có người thở dài một tiếng, người không nghe thấy thật sao? Vương Đông vẻ mặt ngờ ngàng, lắc đầu nói: - Không! Ta thật sự không nghe thấy gì hết, người có nghe nhầm không? Hoắc Vũ Hạo cố gắng tăng phạm vi dò xét lên nhưng vẫn không phát hiện có gì kì lạ, mà tiếng thở dài ấy cũng không xuất hiện lại nữa. Chẳng lẽ mình nghe nhầm? Hoắc Vũ Hạo cũng bắt đầu nghi ngờ chính mình, nhưng sau đó lập tức phủ định ý nghĩ này, làm sao có chuyện một hồn sư hệ tinh thần lại mắc sai lầm ngớ ngẩn như thế này chứ? Bởi vì bình thường, sáu giác quan của hồn sư hệ tinh thần mẫn tuệ hơn hồn sư bình thường, cho dù đầu óc hắn đang bị cái khác chi phối cũng không thể nào nghe nhầm được. Hơn nữa,

hắn có cảm giác tiếng thở dài kia dường như phát ra ngay bên tai. (DG: Dự là ông già áo xám đã tỉnh, lạy chời là thặc) - Thiên Mộng ca, Thiên Mộng ca. Hoắc Vũ Hạo lên tiếng thầm gọi trong đầu. - Gì? Thiên Mộng Băng Tầm uể oải lên tiếng, thường thì nó giành phần lớn thời gian để ngủ nhưng gần đây Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông thành công dung hợp hồn lực khiến nó cảm thấy hứng thú nên mới tỉnh táo hơn một chút. - Bên này có tiếng thở dài, ca có nghe thấy không? Hoắc Vũ Hạo hỏi. - Thở dài? Tên oặc con này, người bị cừu hận làm vầng đầu rồi à? Có cái quái gì đâu, thở dài thở dài gì? Không có chuyện gì quan trọng đừng có quấy rầy ta ngủ, còn nữa, người phải biết giữ bình tĩnh một chút, với thực lực hiện giờ của người, nếu không khống chế được tâm trạng thì đến chết cũng không hiểu tại sao mình chết nữa, người chết thì không sao, còn ảnh hưởng tới ca nữa. Thiên Mộng Băng Tầm tức giận nói. Lần này Hoắc Vũ Hạo thật sự chấn động, đến cả Thiên Mộng Băng Tầm cũng không nghe thấy tiếng thở dài kia, chẳng lẽ, chẳng lẽ thật sự không có sao? Không, hắn không tin, hắn tin vào phán đoán của mình. Có điều, tiếng thở dài đó đến từ đâu? Với thực lực của Thiên Mộng Băng Tầm mà vẫn có người có thể qua mặt được nó sao? Không thể nào, Thiên Mộng Băng Tầm chính là hồn thú trăm vạn năm a. Cho dù nó không có khả năng chiến đấu, nhưng về mặt tình thần làm sao có ai so bì được? Hoắc Vũ Hạo đang suy nghĩ miên man thì giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm lại vang lên. - Đúng rồi, Hoắc Vũ Hạo, ca quên nhắc nhở người. Cái Linh Hồn Trùng Kích người nên hạn chế dùng đi, đừng để lộ nhiều nữa, không chừng sau này người ta sẽ phòng bị người đấy. Tuy Linh Hồn Trùng Kích kết hợp với Tử Cực Ma Đồng, lực công kích đã tăng lên rất nhiều. Nhưng nếu người gặp phải một người có tu vi cao hơn người, lại chuẩn bị sẵn đề phòng người, rất có thể người sẽ bị cản trở lại. Tình huống này cực kỳ nguy hiểm. Hoắc Vũ Hạo nghe thấy thế giật mình vội vàng hỏi: - Thiên Mộng ca, vậy Hồn Sư cao hơn ta bao nhiêu cấp thì có thể làm linh hồn của ta bị cản trở? Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Nếu tính toán cẩn thận thì độ chừng mười cấp, nếu không với Linh Hồn Trùng Kích ta đã có thể xưng bá ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm rồi, làm sao phải khổ sở như thế. Người có biết tại sao Linh Hồn Trùng Kích của người luôn đạt thắng lợi không? Thứ nhất

là bất ngờ, thứ hai là Tử Cực Ma Đồng, cuối cùng là hồn lực dung hợp của người và Vương Đông. Thế nên đối thủ của các người mới chịu nhiều thiệt thòi đến vậy. Nhưng từ giờ, bọn họ đều đã từng ném quả đăng nên sẽ có phòng bị, hoặc giả tin tức về Hồn Kỹ của người bị lọt ra ngoài thì sao, cho nên người tuyệt đối phải cẩn thận. Ta thấy cái kỹ năng Tinh Thần Kiên Nhiễm có vẻ hợp và tiện dụng với người hơn, tuy nó không mạnh bằng Linh Hồn Trùng Kích nhưng quan trọng là nó sẽ không bị cản trở. Người nhớ cho kỹ, chỉ khi nào người và Vương Đông dung hợp hồn lực thì Linh Hồn Trùng Kích mới có thể một kích đánh bại Hồn Tôn, sau này cố gắng hạn chế sử dụng đi. Hoắc Vũ Hạo cười khổ nói: - Không phải đệ không thích tiện dụng, nhưng mà, Thiên Mộng ca, trong bốn Hồn Kỹ ca cho đệ, chỉ có mỗi Linh Hồn Trùng Kích là kỹ năng công kích a! - Ách... cũng đúng ha. Mà thôi, người còn nhỏ, cái gì cũng phải từ từ, gấp gì chứ? Người nhanh đạt được cấp hai mươi thì ta sẽ có biện pháp giúp người tăng cường lực chiến đấu. Ít nhất chiến đấu với đối thủ đồng cấp không bị ăn thiệt thòi nữa. Được rồi, ta ngủ tiếp đây. Sau vài câu dặn dò của Thiên Mộng Băng Tầm, Hoắc Vũ Hạo cũng không nhớ đến tiếng thở dài kia nữa. Lúc này hẳn hẳn nghĩ đến chuyện Thiên Mộng Băng Tầm nhắc nhở hẳn nhanh chóng tăng lên cấp hai mươi, nó cứ nhắc đi nhắc lại chuyện này chắc chắn vấn đề này rất quan trọng với hẳn. Chỉ cần hẳn đạt được cấp hai mươi, thực lực của mình sẽ tăng vọt, sau này không phải trở thành gánh nặng của đồng đội, bản thân mình cũng có thể chiến đấu nữa.

Nghĩ đến đây tâm trạng của Hoắc Vũ Hạo cũng dần bình ổn lại, hẳn bắt đầu cùng Vương Đông tu luyện khôi phục lại hồn lực. Trận đấu buổi chiều nhất định sẽ rất gian nan, không phải vì nó là trận chung kết mà đồng thời, đối với hẳn có thể nói là một lần tra tấn a! Nhưng, trận đấu này hẳn không thể tránh được. Cái gì phải đối mặt trước sau gì cũng phải đối mặt, thế thì xem như trận chung kết này là một lần rèn luyện ý chí của mình đi. Căn phòng lại một lần nữa yên tĩnh trở lại, cũng vì đang dung hợp vũ hồn nên Vương

Đông cũng cảm nhận được cảm xúc đang biến hóa trong lòng Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông hoàn toàn bất ngờ khi biết Hoắc Vũ Hạo chỉ trong một lát đã có thể bình tĩnh lại, thật đáng kính nể. Tuy diện mạo Hoắc Vũ Hạo thua xa hẳn một bậc nhưng lúc này trong mắt Vương Đông, năm Hoắc Vũ Hạo mười một tuổi đã lộ ra sự nam tính của mình rồi. Hai người tu luyện đến tận trưa, đến khi hồn lực hoàn toàn khôi phục mới xuống nhà ăn, nào ngờ vừa đến đã thấy ngay một bất ngờ thật lớn. - Chào hai chàng trai trẻ, nghe nói hai cưng đã vào được trận chung kết rồi à. Bốn cô nương đã trở lại rồi đây. Trận chung kết làm sao thiếu phần ta được? Tiêu Tiêu đứng dựa vào cửa nhà ăn, nhìn Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo đang đến, vừa cười vừa nói. Hai người Hoắc Vũ Hạo vừa trông thấy cô bé liền vô cùng mừng rỡ, bước nhanh đến, vội vàng hỏi: - Tiêu Tiêu, cơ thể bạn đã khôi phục rồi à? Tiêu Tiêu cười hì hì nói: - Đương nhiên! Mình có Vũ Hồn Song Sinh, tiềm lực không cần phải nói. Chút thương thế này cần gì phải nghỉ ngơi lâu! Xem này, đã hoàn toàn không có chuyện gì. Đi thôi, bữa trưa ta mời, trưa nay chúng ta sẽ được những món ăn ngon nhất, quý nhất. Bổ sung một chút dinh dưỡng đi, chiều nay còn xử lý đám người kia ha ha. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười, chìa tay phải ra, Vương Đông đặt tay lên tay hắc, Tiêu Tiêu để tay lên trên cùng, ba người nhìn nhau, mỉm cười đầy tự tin. - Chúng ta là quán quân. Lúc này đã gần hết giờ ăn trưa rồi, trong nhà ăn cũng chẳng còn mấy người, thế mà ngay lúc này, một giọng nữ the thé vang lên: - Đúng là không biết xấu hổ, nỗ vừa thôi. Quán quân là bọn ta mới đúng. Ba người Hoắc Vũ Hạo đồng thời quay đầu lại nhìn, liền thấy có ba người đang đi tới. Ở giữa không ai khác chính là cừu nhân của Hoắc Vũ Hạo, cũng là đối thủ của bọn hắn trong trận chung kết chiều nay, Đái Hoa Bân. Mà người vừa lên tiếng chính là một cô bé tóc đen đi bên trái hắn. Cô gái này có đôi mắt rất kì lạ, hai màu mắt trái phải hoàn toàn khác nhau, bên trái là màu lam, bên phải màu vàng. Đôi mắt ấy khi nhìn vào bọn họ thì đồng tử hơi dựng lên, thập phần quỷ dị. Đái Hoa Bân vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng không lên tiếng, chỉ liếc nhìn ba người Hoắc Vũ Hạo một cái rồi đi thẳng vào phòng ăn. Cô nàng tóc đen cũng hừ một tiếng khinh thường. Còn cô gái tóc dài màu hồng có đôi tròng mắt kỳ lạ kia thì cười cười nhìn bọn hắn đầy mỉa mai, một cái nhìn

như muốn soi rõ tâm can người ta. Rõ ràng hai người này là đồng đội của Đái Hoa Bân. Vương Đông và Tiêu Tiêu vừa định lên tiếng đã bị Hoắc Vũ Hạo đưa tay ngăn lại, hiển nhiên Đái Hoa Bân không nhận ra hắc. Mà ban sáng hắc đã suy nghĩ kỹ càng rồi, nên giờ gặp lại Đái Hoa Bân, Hoắc Vũ Hạo cũng có thể giữ được bình tĩnh. - Đấu võ mồm với bọn hắc cũng chả được tích sự gì, chiều nay gặp trong trận đấu sẽ biết ai hơn ai. Hắc chỉ nói một câu đơn giản rồi kéo hai người kia vào nhà ăn. Nếu như là bình thường thì Hoắc Vũ Hạo tuyệt đối không ăn những món ăn đắt nhất, cho dù là được người khác mời cũng vậy, những món này thật sự quá đắt. Có điều hôm nay lại khác, cơ thể Tiêu Tiêu trong trận đấu trước đã bị vắt kiệt sinh lực, cần phải bổ sung dinh dưỡng, hơn nữa, cuối cùng bữa cơm này không phải Tiêu Tiêu mời mà là Vương Đông chủ động trả tiền. Không phải Hoắc Vũ Hạo không muốn bỏ tiền mà khi hắc nhìn đến hóa đơn thì đành im lặng. Toàn bộ số tiền hắc bán cá nướng dành dụm được còn chưa đủ đóng học phí năm sau nữa. Nghe nói học phí năm thứ hai còn đắt hơn năm nhất nữa. Ba người Đái Hoa Bân tất nhiên cũng ăn món đắt nhất, mà chỗ hai bên ngồi cũng không xa lắm, thoang thoảng mùi thuốc súng lan tỏa khắp nhà ăn. Có điều chẳng ai chủ động gây sự cả, dù sao trận đấu chiều nay mới là điều quan trọng. Sau khi ăn cơm xong, ba người Hoắc Vũ Hạo liền kiếm một chỗ yên tĩnh gần Hải Thần Hồ nghiên cứu chiến thuật cho trận đấu buổi chiều. Sắp gặp cường địch, nếu nói bọn hắc không hồi hộp là chuyện không tưởng. Tuy bọn họ đều là Tân Sinh, thực lực ở học viện Sử Lai Khắc cũng chưa đâu vào đâu, thế nhưng trận đấu tranh quán quân này cũng rất quan trọng, một chi tiết nhỏ thôi cũng có thể quyết định thắng bại. - Sắp đến giờ rồi, chúng ta ra khu khảo hạch thôi. Tiêu Tiêu nói - Ừ. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói. Đúng lúc này, Vương Đông đột nhiên lên tiếng: - Vũ Hạo, ôm ta một cái. Tiêu Tiêu nhất thời trợn tròn mắt, có điều rất nhanh liền trở lại bình thường vì cô bé thấy trong mắt Vương Đông không ngờ là sát khí lạnh thấu xương. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười, hoàn toàn hiểu ý của hắc. - Vương Đông... Vương Đông cười nhạt, ánh mắt hết sức lạnh lẽo, nhẹ nhàng nói. - Không thử sao biết được? Hoắc Vũ Hạo thở sâu, không nói gì thêm, giang hai tay ôm lấy hắc. Khu sát hạch có vẻ rất yên tĩnh, tuy sắp diễn ra trận chung kết

thế nhưng lại không có đệ tử nào đến xem. Quy định của học viện Sử Lai Khắc là cố gắng hết khả năng giữ bí mật cho đệ tử, thế nên sát hạch sẽ không công khai cho các đệ tử khác xem. Toàn bộ đệ tử không tham gia khảo hạch đều đi học tiếp vào buổi chiều, thế nên trận chung kết vào chiều nay là một lần mà khu vực sát hạch có ít đệ tử nhất. Đương nhiên, không có đệ tử cũng không nhất định là ít người. Gần như toàn bộ lão sư của ngoại viện không phải lên lớp đều tập trung vào khu sát hạch để xem trận đấu. Viện trưởng học viện Sử Lai Khắc Ngôn Thiệu Triết cũng không ngoại lệ, lão, Đỗ Duy Luân và một đám lão sư khác đã đi lên đài quan sát. Đừng cho đây chỉ là một lần khảo hạch Tân Sinh bình thường. Từ trước đến nay, gần như tất cả đệ tử nội viện của học viện Sử Lai Khắc đều bộc lộ tài năng ở đây, sau đó mới được học viện chú ý và dốc toàn lực bồi dưỡng. Ngôn Thiệu Triết đích thân đi xem trận đấu cũng bởi vì thực lực của Tân Sinh lần này mạnh hơn so với những năm trước đây. Những đệ tử bình thường muốn đạt tới tu vi Tam Hoàn thường cũng phải đến năm thứ ba. Mà Tam Hoàn cũng là điều kiện lên lớp bốn. Thế nhưng lần này, đệ tử Tân Sinh lại xuất hiện đến ba người trên ba mươi cấp, những người này, tương lai gần như chắc chắn sẽ tiến vào nội viện. Ngoài ra Ngôn Thiệu Triết cũng muốn biết lần này quán quân sẽ là ai. Tương đối mà nói, hẳn chú ý đến đội Hoắc Vũ Hạo nhiều hơn. Hẳn nghe Đỗ Duy Luân báo cáo lại rằng tổ này chỉ với hai Đại Hồn Sư và một tên Hồn sư mà có thể chiến thắng liên tiếp, thậm chí còn đánh bại hai Hồn Tôn, Ninh Thiên và Tà Huyền Nguyệt. Mà trong những ấy, biểu hiện của Vương Đông và Tiêu Tiêu chỉ có thể dùng từ "kinh khủng" để hình dung. Vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông cho ở học viện Sử Lai Khắc cũng là độc nhất vô nhị. Vũ Hồn Song Sinh của Tiêu Tiêu tiềm lực phát triển lại càng lớn hơn nữa. Trước giờ Vũ Hồn Song Sinh đã nổi tiếng hiếm thấy, bản thân học viện đệ nhất thiên hạ, thế mà học viện Sử Lai Khắc hiện nay, tính cả Tiêu Tiêu, cũng chỉ có ba đệ tử có Vũ Hồn Song Sinh. Mà hai người kia đã sớm là nội viện đệ tử, lại còn xếp vào top mười người dẫn đầu nữa. Về phần Hoắc Vũ Hạo, Đỗ Duy Luân cũng đã nói rõ mọi thứ với Ngôn Thiệu Triết, Vũ Hồn Bản Thể cực kỳ hi hữu, Vũ Hồn có thuộc tính tinh thần lại càng thừa thớt, đáng tiếc lúc bé không được

bồi dưỡng cẩn thận, hiện giờ hồn lực chỉ đạt đến cấp mười bảy, còn Hồn Hoàn chỉ là Thập niên Hồn Hoàn. Cho dù thiên phú không kém nhưng phần thiếu hụt này khó mà bù đắp được. Đồng thời, vấn đề quan trọng nhất là sau này có tìm được Hồn Thú có thuộc tính tinh thần phù hợp với Vũ Hồn của hãn không? Thế nên lúc tiến cử Hoắc Vũ Hạo, Đỗ Duy Luân đã đặt tên hãn vào dấu ngoặc kép, đồng thời nói rõ mình không muốn hãn trở thành đệ tử hạch tâm của học viện. Đối với Đỗ Duy Luân, Ngôn Thiểu Triết vẫn vô cùng tin tưởng, thân là chủ nhiệm, ánh mắt của Đỗ Duy Luân rất độc đáo, đồng thời vô cùng công bằng công chính, hơn nữa lão cũng đã có nhiều cống hiến quan trọng trong việc bồi dưỡng đệ tử. Thật ra, ở học viện Sử Lai Khắc, không chỉ có mỗi Ngôn Thiểu Triết là viện trưởng, lão chỉ là viện trưởng của hệ Vũ Hồn, mà còn một viện trưởng khác nữa, người này là viện trưởng Hồn Đạo hệ. Cả hai viện trưởng này cùng nhau quản lý toàn bộ học viện. Nếu xét tổng quyền lực, thì hiển nhiên quyền lực của Ngôn Thiểu Triết, người quản lý Vũ Hồn hệ sẽ lớn hơn một chút. Nhưng bên phía Hồn Đạo hệ từ trước đến nay luôn tự hoạt động theo hướng của mình, có thể nói là một dạng cạnh tranh với Vũ Hồn hệ, nên trước giờ hãn cũng không nhúng tay vào chuyện của bên phía Hồn Đạo hệ. Mỗi hệ ngoại trừ viện trưởng, trong cả Vũ Hồn hệ lẫn Hồn Đạo hệ đều có một vị tổng quản ngoại viện, thường gọi là Phó viện trưởng. Dù sao cả hai vị đại viện trưởng kia thường ngày chủ yếu quan tâm chuyện ở nội viện. Nội viện mới thật sự là nòng cốt của học viện Sử Lai Khắc, còn chuyện ở ngoại viện, bọn họ rất ít khi để ý đến. Viện trưởng của hệ Vũ Hồn ở ngoại viện, hay nói chính xác là Phó viện trưởng của học viện Sử Lai Khắc là một lão sư họ Hình, bình thường ông lão này chỉ quan tâm đến học viên năm năm và năm sáu, nhiệm vụ của lão là đặt ra những khảo nghiệm để từ đó tuyển chọn ra đệ tử xuất sắc tiến vào nội viện, nên rất ít khi chú ý đến chuyện quản lý. Tính qua tính lại, cuối cùng ở ngoại viện, người có quyền lực lớn nhất ở Vũ Hồn hệ lại là Đỗ Duy Luân. Thân là lão sư chủ nhiệm hệ Vũ Hồn, quyền lực của Đỗ Duy Luân thật lớn a, nhưng cũng không có ai cạnh tranh vị trí này với lão, vì lão đã dành thời gian suốt hai mươi năm tận tụy cống hiến cho Vũ Hồn hệ, làm sao mà Ngôn Thiểu Triết không tin tưởng lão cho được. - Duy Luân, traten

đấu hôm nay người nghĩ ai sẽ thắng? Ngôn Thiệu Triết mỉm cười hỏi. Đỗ Duy Luân cười đáp: - Đệ tử thấy đội của Đái Hoa Bân có lẽ có hi vọng hơn. Tuy đội của Hoắc Vũ Hạo đã từng đánh bại hai đội do Hồn Tôn lãnh đạo nhưng xét về mặt tổng thể, thực lực của bên đội Đái Hoa Bân vẫn nhỉnh hơn một chút, hai đồng đội của hãn thực lực cũng không yếu, tương lai rất có khả năng có thể gia nhập nội viện. Ngôn Thiệu Triết mỉm cười gật đầu, đúng lúc này, một giọng nói mạnh mẽ đột nhiên vang lên. - Đỗ chủ nhiệm, người nghĩ Đái Hoa Bân sẽ thắng, nhưng theo ta, đội kia mới là quán quân. Ngôn Thiệu Triết không cần quay đầu lại cũng mỉm cười nói: - Tiền Đa Đa, người mà cũng chạy tới đây sao? Nghe thấy mùi tiền là ta biết người rồi. Người vừa đến là một người đàn ông chừng thân hình cường tráng độ chừng năm mươi tuổi, khuôn mặt không có một vết nhăn nào nhưng với mái tóc hoa râm làm cho hãn có vẻ tang thương. Người này thân hình cao lớn trông rất khô ngời, hãn cao đến tận 2 thước, lưng dài vai rộng, cơ bắp rắn chắc không có vẻ gì bị tuổi tác làm suy giảm. Làn da rám nắng màu cổ đồng dưới ánh sáng mặt trời ánh lên một chút tựa như ánh sáng kim loại. Bên cạnh hãn, chính là người Chu Y từng dẫn Hoắc Vũ Hạo đến gặp, Phạm Vũ. Ngôn Thiệu Triết không quay đầu lại nhưng Đỗ Duy Luân thì khác, hãn vừa trông thấy người kia lập tức giật mình kinh ngạc sau đó khom người hành lễ nói: - Chào Phó viện trưởng Tiền, ngọn gió nào thổi ngài đến đây a. Vị Phó viện trưởng Tiền Đa Đa mỉm cười thân thiện đáp lại, đây đúng là Phó viện trưởng hệ Hồn Đạo cũng là người xử lý công việc hàng ngày ở đây. Địa vị của hãn ở ngoài viện còn cao hơn Đỗ Duy Luân một bậc. Trong học viện Sử Lai Khắc, các chức vụ không phải muốn có là được, đa phần đều từ hai cách, một là dạy học và cống hiến cho học viện, hai chính là thực lực bản thân. Cả học viện Sử Lai Khắc tổng cộng cũng chỉ có bốn vị Phó viện trưởng, bốn người này có thể nói là trụ cột thực sự của học viện Sử Lai Khắc. Có thể đảm nhiệm chức vụ cao đến thế dĩ nhiên không thể dựa vào cống hiến đơn giản như vậy, mà còn phải kể đến thực lực của bọn họ, tất cả đều là những cường giả chân chính. Phó viện trưởng Tiền Đa Đa cười nói: - Ta chỉ thuận đường đến thôi? Ban nãy nghe thấy hai người các người to nhỏ chuyện ai thắng ai bại, nên ta đến xem, ta muốn cá cược một vốn, Lão Ngôn,

người dám cá với ta không? Ngôn Thiểu Triết lúc này mới xoay đầu lại, cười nói: - Tên ôn thần người, cả người đầy mùi tiền, làm sao lại làm chuyện không có lợi, ta không tin mục đích của người chỉ đơn giản như thế. Người lắm le người của hệ Vũ Hồn chúng ta à? Tiền Đa Đa thoải mái đi đến ngồi cạnh Ngôn Thiểu Triết, cười cười nói: - Cái gì là người của hệ Vũ Hồn? Bọn chúng chỉ là Tân Sinh, còn chưa chọn vào hệ nào mà, có gì phải đợi đến năm ba, bọn chúng mới có thể thật sự lựa chọn tu luyện theo hệ nào. Các người hiện giờ chỉ có nhiệm vụ giáo dục làm nền tảng cho bọn chúng thôi. Sao, người dám đánh cược với ta không? Đỗ Duy Luân đã lui qua một bên chào hỏi Phàm Vũ, Phàm Vũ mỉm cười đáp lễ rồi đi ra ngồi phía hai vị Phó viện trưởng. Địa vị của Phàm Vũ ở Hồn Đạo hệ cực cao, đừng nghĩ cấp bậc của hắn không bằng Đỗ Duy Luân mà lắm, bởi vì tương lai, Phàm Vũ rất có thể sẽ là Phó viện trưởng hệ Hồn Đạo kế tiếp, thậm chí còn là người thừa kế chức Viện Trưởng nữa. Mà hắn, chỉ sợ đến bậc chủ nhiệm này đã là cao nhất rồi. Ngôn Thiểu Triết hoàn toàn phớt lờ lời khiêu khích của Tiền Đa Đa, lão mỉm cười lắc đầu nói: - Không cá, lão Tiền, người kiếm tiền cứ việc kiếm, đừng có nhìn đến ta. Coi chừng ta kiện người với Lâm Nhi đấy. Cơ mặt Tiền Đa Đa khẽ giật giật (M2: nói theo kiểu bình dân là bị nói trúng tim đen nên giật thịt), bi phẫn nói: - Người im đi, hồi đó người chuyên gia ăn quýt, so với người ta còn tốt hơn nhiều. Mà tên chết tiệt người lần nào cũng lấy Lâm Nhi ra làm bia đỡ đạn, sao không nói mấy chuyện ấy đi? Đỗ Duy Luân đứng phía sau nghe thấy muốn cười mà không dám, hai vị đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy ở Đấu La Đại Lục vậy mà giờ ngồi đây cãi tay đôi, nếu để đệ tử nghe được chỉ sợ... Ngôn Thiểu Triết nhìn thoáng qua bộ dạng khó chịu của Tiền Đa Đa, cười ha ha nói: - Được rồi, người muốn cá thế nào? Tiền Đa Đa nghe thấy thế liền tươi cười nói: - Nếu ta thắng, trong ba năm, người phải cho ta thoải mái chọn đệ tử Tân Sinh ở Vũ Hồn hệ vào Hồn Đạo hệ mà không được cản trở, thế nào? Ngôn Thiểu Triết hừ lạnh, bĩu môi nói: - Ta biết người chả tốt lành gì mà. Không cá. Tiền Đa Đa gấp rút nói tiếp: - Đừng có gấp, người nghe ta nói hết đã chứ. Học viên của ta chọn sẽ không nằm trong số những đệ tử hạch tâm người đã chọn. Và người này trước khi tốt nghiệp năm thứ hai sẽ không vượt qua cấp

ba mươi, sao? Được chưa? Ngôn Thiểu Triết sừng sốt nói: - Lão Tiền, người có bị ấm đầu không? Chả nhẽ đệ tử hàng năm của người thiếu đến vậy à? Tiền Đa Đa bức bối nói: - Đừng nhắc nữa, mấy tên chết tiệt đó đều để mắt cao hơn đầu, mỗi năm bọn ta khai trừ không biết bao nhiêu đứa rồi. Mấy năm nay thu vào không ít đệ tử nhưng số người thích hợp lại càng ngày càng ít. Người cũng biết cái kế hoạch kia của chúng ta, đâu phải bất cứ Chế Tạo Sư nào cũng chấp nhận được. Hơn nữa, chế tạo Hồn Đạo Khí là chuyện nhỏ, sử dụng chúng mới quan trọng a. Cho nên, ta nghĩ nếu chọn được một số ít đệ tử tương đối khá ở Vũ Hồn hệ thì quá tốt rồi, có điều cái đám chết tiệt các người có bao giờ đồng ý đâu? Nếu người không chịu, cái kế hoạch kia chắc chắn bị ảnh hưởng không ít, người đừng quên lần trước trong cuộc họp bản thân người cũng đã chấp nhận cái kế hoạch đó rồi, giờ người không giúp ta, lần sau đến nội viện ta sẽ bảo Lâm Nhi xử lý người, người liệu mà lo vụ đấy. Nghe Tiền Đa Đa trần tình, Ngôn Thiểu Triết suy nghĩ một lát rồi nói: - Thật sự không chọn đệ tử trung tâm và những đệ tử năm hai đạt trên ba mươi cấp à? Tiền Đa Đa nghe thấy lão Ngôn hỏi, lập tức bày ra bộ dạng "hiên ngang lăm liệt" - Tiền Đa Đa ta có bao giờ nuốt lời chưa? Ngôn Thiểu Triết gật đầu nói: - Được rồi. Ta cá với người. Hơn nữa, cho dù người thua ta cũng cho người chọn đệ tử mang về bên đấy, mắc công lại bị nói không giúp đỡ người làm việc. Bất quá, nếu người thua, đem một trăm viên pháo của Định Trang Hồn Đạo Khí cho ta, cái thứ đồ chơi đó thực đã ghiền. Tiền Đa Đa biến sắc nói: - Lão Ngôn, người cũng thâm độc quá. Một trăm viên đạn Cao Bạo, người có biết tốn bao nhiêu tiền của ta không? Cái thứ đó mỗi viên tốn đến hơn một trăm kim hồn tệ a. Ngôn Thiểu Triết mỉm cười nói: - Không chịu thì thôi, ta cũng đâu muốn đánh cược với người. Tiền Đa Đa mím môi nói: - Năm mươi? Ngôn Thiểu Triết dường như sợ tên kia hối hận, lập tức nói: - Thành giao. Cao Bạo Đạn của Định Trang Hồn Đạo Khí có thể xem là đồ chơi mang đi chơi đùa sao, cho dù hẳn là viện trưởng cũng không dám phá của như thế a! Tiền Đa Đa ngán ngơ, sao đó làm bộ gật mình nhìn Ngôn Thiểu Triết, nói: - Lão già chết tiệt, ta lại bị lừa rồi... Ngôn Thiểu Triết nghe thấy thế liền cười phá lên, bất quá

lão không hề trông thấy trong ánh mắt của Phó viện trưởng Tiền Đa Đa lóe lên một tia xảo trá rồi nhanh chóng biến mất.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 30: Trận chung kết

Chương 30: Trận chung kết Nhìn Ngôn Thiểu Triết đang vui vẻ cười, Tiểu Đa Đa ngoài mặt vẫn giả vờ cảm phần nhưng trong lòng hắn cũng đang nở hoa, hắn liếc nhìn Ngôn Thiểu Triết, thầm nghĩ: "Lão Ngôn a lão Ngôn, người đa nghi thì sao, tinh ranh thì sao, cũng phải uống nước rửa chân của ta thôi haha. Hi vọng sau này người sẽ không hối hận, mà có hối hận thì sao, cũng muộn rồi ha ha ha ha." Hai đội Hoắc Vũ Hạo và Đái Hoa Bân không hay không biết trận chung kết giành chức quán quân kỳ sát hạch Tân Sinh này của bọn họ đã trở thành một vụ cá cược của hai vị viện trưởng quyền cao chức trọng. Song phương đã đi xuống sàn đấu, vừa chuẩn bị vừa ở xa xa quan sát đối thủ. Mặc dù Đái Hoa Bân không nhận ra Hoắc Vũ Hạo nhưng hắn vẫn cảm giác được sự uy hiếp từ đội của Hoắc Vũ Hạo, tuy xét về mặt tu vi, bọn họ hơn hắn đối thủ nhưng chỉ hơn mà không phải tuyệt đối. Đội của Ninh Thiên yếu sao? Ngoài Ninh Thiên có vũ hồn Thất Bảo Lưu Ly Tháp còn có Vu Phong mang vũ hồn Hỏa Long nữa, tất cả đều là những học viên ưu tú nổi bật ở ban Tân Sinh, so với đội của bọn hắn cũng không thua kém bao nhiêu. Còn đội của Tà Huyền Nguyệt, lực phòng ngự của tên kia hắn còn lạ gì nữa, thế mà phải nhờ đến lão sư giám trận mới có thể thoát được một kiếp. Vương Đông mạnh mẽ, Tiêu Tiêu có vũ hồn song sinh, và ngay cả tên hồn sư thần bí Hoắc Vũ Hạo cũng mang đến cho hắn cảm giác bị uy hiếp. Thế nên, từ đầu hắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng mọi thứ, thậm chí còn đến hỏi thăm những đội đã từng gặp qua đội Hoắc Vũ Hạo, cẩn thận điều tra năng lực của bọn họ. Trái ngược với Đái Hoa Bân đang cẩn thận tính toán, Hoắc Vũ Hạo thì phải đối mặt với các cảm xúc lẫn lộn trong lòng. Hắn phải cố gắng tự thuyết phục mình và chôn giấu thật sâu phần cừu hận kia, không hiểu tại sao khi trận đấu sắp bắt đầu lòng hắn lại dậy sóng. Hắn thật sự rất muốn báo thù a! Nhưng hắn biết, chuyện này là không thể, có lão sư giám trận ở đây, cho dù hắn và Vương Đông cùng phối hợp cũng không thể đánh chết Đái Hoa Bân. - Vũ Hạo. Vương Đông thấp giọng gọi tên hắn. - Hả? Hoắc Vũ Hạo vừa quay đầu sang nhìn Vương Đông liền thấy một tia hàn ý trong mắt hắn. - Thả lỏng người, không thể để lộ sơ hở. Hắn nhỏ giọng dặn dò, cố ý không để Tiêu Tiêu nghe thấy. Lúc

này, lão sư giám trận đã tiến vào, tất cả các vách ngăn trong khu vực sát hạch đã được tháo ra, cả một khu vực rộng lớn này chính là sàn đấu của bọn họ. Vị lão sư kia vẫy tay với bọn họ, ý vào bọn họ tiến gần lại. Ba người Hoắc Vũ Hạo liền bước vào, đội hình vẫn là Hoắc Vũ Hạo đi trước, hai người hai bên là Vương Đông và Tiêu Tiêu. Bên kia, Đái Hoa Bân cũng đã dẫn đầu cùng hai cô gái nữa đi vào. Lão sư giám trận tiến đến trước mặt hai đội rồi trầm giọng nói: - Lát nữa trận chung kết sẽ bắt đầu, quy tắc của trận đấu hôm nay có chút thay đổi. Các người có thể thoải mái di chuyển trong phạm vi sân đấu này, những ai có vũ hồn có thể phi hành thì độ cao không thể quá mười thước. Vì để các người có thể phát huy toàn bộ thực lực, trong trận đấu này có thể thoải mái tấn công, không cần nương tay, mọi thứ ta sẽ đứng ngoài xem xét, nếu người nào được ta cứu ra ngoài xem như không còn tư cách chiến đấu. Hiểu chưa? - Dạ hiểu. Hai đội đồng thanh đáp.

Trong ánh mắt Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lúc này thoáng hiện một tia sáng khác thường. Còn Đái Hoa Bân ở đối diện lại xuất hiện một chút hàn ý lạnh như băng, từ người hắn dường như có chút sát khí tỏa ra nữa. Là con trai của Công Tước Bạch Hổ, mặc dù không phải con trưởng, nhưng từ nhỏ đã được giáo dục bằng phương pháp tốt nhất. Không chỉ về mặt tu luyện vũ hồn mà cả chuyện đánh trận, tham gia chiến tranh lẫn cách thức giết địch. Công Tước Bạch Hổ chính là Thống Soái quân đội của Tinh La Đến Quốc, là con trai của y, dĩ nhiên tương lai cũng sẽ tham gia vào quân đội. Thế nên khí chất của Đái Hoa Bân so với bạn bè cùng lứa có phần lạnh lùng cứng cỏi hơn rất nhiều, mơ hồ có vài phần khí độ quân nhân. Hơn nữa, trong các người con của Công Tước, thiên phú của hắn là tốt nhất, mà trong gia tộc Công Tước, bất cứ thành viên trực hệ nào cũng có thể kế thừa tước vị, nên từ nhỏ Đái Hoa Bân đã được giáo dục theo hướng quyết đoán đầy tàn nhẫn. Năm hắn năm tuổi đã lần đầu tiên tự tay giết chết tiểu hồn thú rồi.

- Song phương xưng tên. - Hoắc Vũ Hạo. - Vương Đông. - Tiêu Tiêu. Ba người bên phía Đái Hoa Bân lúc này đã đầy địch ý. - Đái Hoa Bân. - Chu Lộ. Cô gái tóc đen lên tiếng. - Thôi Nhã Khiết. Cô gái tóc hồng sưng dài tiếp lời. Giám trận đưa hai tay về phía hai đội, nói. - Tất cả trở về vị trí, khi nào ta tuyên bố bắt đầu mới có thể phát động tấn công. Hai bên chậm rãi lui

về sau, ánh mắt của Hoắc Vũ Hạo vẫn không dời khỏi Đái Hoa Bân, hai mắt Đái Hoa Bân đã lóe ra hung quang, mơ hồ có một luồng sát khí, nhưng lúc này hẩn lại giật mình khi thấy Hoắc Vũ Hạo cũng không chịu thua kém. Thực lực hai người có thể nói là một trời một vực, vậy mà giờ phút này, về mặt khí thế, Hoắc Vũ Hạo cũng không rơi xuống hạ phong. Các vị sư phụ ngồi trên đài cao quan sát trận đấu cũng hoàn toàn an tĩnh lại, cả hai vị viện trưởng Ngôn Thiểu Triết và Tiền Đa Đa cũng chăm chú theo dõi trận đấu bên dưới. Phàm Vũ nhìn bóng người Hoắc Vũ Hạo đang từ từ lùi về sau, thầm nghĩ: "Tiểu Hạo, hi vọng ngươi không khiến ta phải thất vọng. Trận đấu này không còn đơn giản là trận chung kết kỳ sát hạch Tân Sinh của ngươi nữa, mà cũng là một sát hạch quan trọng nhất của hệ Hồn Đạo dành cho ngươi." Giây lát sau, hai bên đã về lại vị trí của mình, sà đấu hôm nay có diện tích cực lớn, lúc này đối thủ của nó đã khuất xa tầm mắt, trở nên vô cùng bé nhỏ. Vị giám trận giơ tay lên rồi hạ xuống, hô to: - Bắt đầu. Song phương lập tức đều có hành động y hệt nhau, sau khi nghe thấy lệnh bắt đầu đã tăng tốc vọt về phía đối thủ. Lúc này khoảng cách của hai bên quá xa, Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo không thể thu được kết quả, đối thủ đang làm gì hẩn hoàn toàn không dò xét được. Đang băng băng chạy, Vương Đông đột nhiên quát lớn một tiếng, hai cánh tử vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp lập tức mở rộng rồi bay thẳng lên không trung, nhưng hẩn không rời khỏi Hoắc Vũ Hạo, vẫn giữ nguyên vị trí, phi hành ngay phía trên đỉnh đầu Hoắc Vũ Hạo. Bọn hẩn đều hiểu rõ, nếu xét về mặt thực lực, bọn họ muốn thắng là chuyện vô cùng khó khăn. Vũ Hồn Bạch Hổ của Đái Hoa Bân quá mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả Vũ Hồn Hồng Long của Vu Phong nữa, mà tính ra trận đấu lần trước Vu Phong chỉ là song hoàn, còn Ninh Thiên, tuy cũng là Hồn Tôn nhưng phụ trợ của cô bé vừa vẩn bị Hoắc Vũ Hạo khắc chế. Còn Đái Hoa Bân lại khắc, hẩn nhất định đã có phòng bị với kỹ năng Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo, hơn nữa tu vi hẩn đã đến bậc Hồn Tôn, trận đấu này của bọn hẩn phải rất gian nan rồi, ưu thế lớn nhất của bọn họ có lẽ chỉ có Hạo Đông lực thôi. Tiêu Tiêu cũng nhanh nhanh chạy lên trước chắn trước mặt Hoắc Vũ Hạo, đồng thời phóng ra vũ hồn Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu. Ba người bên kia vẫn tiếp tục phóng như

điên về trước, dẫn đầu là Đái Hoa Bân, lúc này hân vừa chạy vừa hét lớn: - Bạch Hổ, Phụ Thế. Một vầng sáng bạc từ người hân bộc phát, hai tay Đái Hoa Bân duỗi sang hai bên, ngực nhô lên khiến khung xương rung rẩy, cơ thể hân đột nhiên bành trướng khiến y phục gần như bị xé toạc. Dưới lớp quần áo của hân lúc này là một thân thể to lớn tràn đầy sức bùng nổ, không khí xung quanh hân như bị ảnh hưởng cũng trở nên trầm trọng. Mái tóc vàng trong nháy mắt biến thành màu trắng xen lẫn đen, trên trán hiện lên các đường vân tạo thành chữ “Vương” (王) Hai tay của hân biến hóa rõ ràng nhất, lúc này hai tay đã to hơn gần gấp đôi, lông trắng bao phủ toàn bộ bàn tay. Năm ngón tay sắc nhọn không ngừng co giãn, mỗi ngón như những lưỡi dao dài tám tấc lóe ra ánh sáng sắc lạnh. Hai mắt Đái Hoa Bân hóa lam khiến người ngoài nhìn vào chỉ thấy cảm giác chết chóc. Từ chân hân ba luồng ánh sáng một vàng hai tím dần lan tỏa, Hồn Lực hùng hậu dâng trào. Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy Vũ Hồn Bạch Hổ lập tức cắn môi, nếu Vũ Hồn của hân không bị biến dị, nếu Vũ Hồn của hân cũng mạnh mẽ như Vũ Hồn Bạch Hổ thì lúc trước ở phủ Công Tước đã không bị chén ép. Một đệ tử trực hệ bình thường khi có được Vũ Hồn Bạch Hổ sẽ được ủng hộ và tạo mọi điều kiện để phát triển hướng chi hân là con trai của Công Tước Bạch Hổ, có điều chỉ là con của vợ kế mà thôi. Hai cô gái bên cạnh Đái Hoa Bân cũng có biến hóa, Chu Lộ ở bên trái thì đôi mắt trở nên thâm ảo, hai tai dựng thẳng lên, thân thể dài ra, ở mỗi ngón tay lại xuất hiện từng lưỡi đao sắc bén không mạnh mẽ như Đái Hoa Bân mà lại nhẹ nhàng hư ảo. Tuy tốc độ Chu Lộ lúc này vẫn không vượt qua Đái Hoa Bân nhưng khi thân thể di chuyển cũng đã để lại tàn ảnh. Cô gái tóc hồng lại càng kỳ lạ, sau khi phóng thích Vũ Hồn thì một cô bé chỉ tầm mười hai tuổi liền hóa thành một thiếu nữ mười sáu mười bảy, mái tóc đỏ rực như một con sóng không ngừng dài ra. Đôi mắt trở nên trong suốt, hai tai cũng trở thành nhọn dài, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp. Kỳ lạ ở chỗ phía sau nàng lại xuất hiện ba đuôi màu hồng, mỗi đuôi dài khoảng một thước không ngừng phe phẩy dưới ánh nắng chiều khiến người khác không nhìn được muốn vuốt ve. Hai mắt của Thôi Nhã Khiết nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo rồi cô bé khẽ mỉm cười. Hồn Hoàn thứ nhất của cô bé cũng sáng lên nhẹ nhàng, nếu không chú ý sẽ không phát

hiện được. Hai mắt Hoắc Vũ Hạo lóe sáng. Thân thể Thôi Nhã Khiết chấn động rồi sắc mặt cũng thay đổi. Vũ Hồn của cô bé trong nhóm Thú Vũ Hồn cũng xem như là một loại cực kỳ cao cấp: Cửu Vĩ Hồ. Mỗi khi có thêm một Hồn Hoàn thì cơ thể lại có thêm một đuôi, thực lực càng mạnh mẽ hơn. Hồn Kỹ thứ nhất của cô bé là Mị Hoặc, Hồn Kỹ vừa rồi cũng chính là nó, cô bé sử dụng Mị Hoặc đánh vào tâm thần Hoắc Vũ Hạo nhưng lại không hề tạo ra ảnh hưởng gì. Vũ Hồn Cửu Vĩ Hồ là trung gian của Vũ Hồn hệ Tinh Thần và hệ Cường Công, phương hướng tu luyện của cô bé cũng theo đó mà tăng tiến. Vũ Hồn Linh Mâu của Hoắc Vũ Hạo lại thuần túy thuộc về hệ Tinh Thần, vì thế Mị Hoặc của Thôi Nhã Khiết rất khó tạo thành ảnh hưởng đối với hắn. (DG: hên thôi tg ơi, HVH mới 11 tuổi biết gì mà mị với hoặc, đợi tầm 15-16 tuổi xem có xịt máu mũi không :220:) Cũng trong một nháy mắt này khoảng cách giữa hai bên chỉ còn khoảng mười thước. Hiệu quả của Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu bắt đầu phát huy, tốc độ của Đái Hoa Bân bị giảm đi vài phần. Chu Lộ lại bị ảnh hưởng lớn nhất, các tàn ảnh vừa tạo ra lúc trước đã mất đi hai cái. Khoảng cách ngày càng gần, lúc này ba người Đái Hoa Bân đã tiến vào phạm vi của Tinh Thần Tham Trắc. Ngay lập tức toàn bộ hành động của ba người hiện rõ trong đầu của nhóm Hoắc Vũ Hạo. Đái Hoa Bân tấn công đầu tiên. Sau đó thân hình Chu Lộ lóe lên, tốc độ dưới sự ảnh hưởng của Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu vẫn có thể tăng lên vài phần rồi thân thể lao thẳng về phía Hoắc Vũ Hạo. Ba người nhóm Hoắc Vũ Hạo giật mình kinh ngạc, cả nhóm đã từng tìm hiểu về Vũ Hồn U Minh Linh Miêu của Chu Lộ. Nhưng lúc này Chu Lộ xem như là Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công có tốc độ nhanh nhất mà cả bọn gặp phải. Nếu không có Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu thì chỉ sợ bóng của nàng mọi người cũng không kịp nhìn. Ngay lúc đó Đái Hoa Bân cũng gầm một tiếng rồi phát động công kích. Ánh sáng bạc hội tụ tại đỉnh đầu, Hồn Hoàn thứ hai sáng lên rồi một cột sáng xuất hiện bắn về phía Vương Đông. Ý đồ của hắn là buộc Vương Đông phải đỡ đòn của mình và không có cơ hội ứng cứu Hoắc Vũ Hạo. Thôi Nhã Khiết lại đưa mắt nhìn Tiêu Tiêu, Mị Hoặc vốn tấn công Hoắc Vũ Hạo giờ lại chuyển hướng nhắm vào Tiêu Tiêu. Ba người phối hợp vô cùng ăn ý dùng thế mạnh của mình đánh vào điểm yếu của từng người nhóm

Hoắc Vũ Hạo. Thôi Nhã Khiết dùng Mị Hoặc ngăn chặn Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu tạo cơ hội cho Chu Lộ tăng tốc giải quyết Hoắc Vũ Hạo trong khi đó Vương Đông đã bị Đái Hoa Bân kèm chân. Tính toán của Đái Hoa Bân rất hợp lý, cả ba người đều dùng thế mạnh của mình mà lại còn dựa vào chênh lệch tu vi mà chọn đối thủ để giành lấy thắng lợi. Chỉ có một điều cả ba không ngờ tới: Hồn Kỹ Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo. Khi Thôi Nhã Khiết vừa chuyển mục tiêu thì Hoắc Vũ Hạo đã hành động. Hắn không liên thủ cùng Vương Đông bởi vì tình thế lúc này là ba chọi ba, nếu hắn tiến đến giúp đỡ Vương Đông thì đối phương sẽ có một người thoải mái. Linh Hồn Trùng Kích, mục tiêu: Thôi Nhã Khiết. Hoắc Vũ Hạo lựa chọn thời cơ công kích vô cùng chuẩn xác, mặc dù Thiên Mộng Băng Tầm đã cảnh cáo việc hắn bị kỹ năng cản trở nhưng nhờ có Tinh Thần Tham Trắc hỗ trợ nên hắn đã tìm được đối thủ có phòng ngự tinh thần yếu nhất. Lúc Thôi Nhã Khiết vừa dùng Mị Hoặc công kích Tiêu Tiêu cũng vừa là lúc Hoắc Vũ Hạo tấn công. Cùng là kỹ năng công kích tinh thần nhưng ưu khuyết điểm của cả hai rất rõ ràng. Mị Hoặc của Thôi Nhã Khiết muốn phát huy tác dụng thì phải khiến đối phương nhìn vào hai mắt của mình còn Tinh Thần Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo thì có thể công kích đối phương một cách bất ngờ. Thôi Nhã Khiết hét lên một tiếng, cả đầu như bị kim châm đau đớn vô cùng. Cô bé lão đảo suýt tý nữa ngã xuống. Nhưng dù sao tinh thần lực của Thôi Nhã Khiết cũng mạnh hơn Hồn Sư bình thường rất nhiều, Hoắc Vũ Hạo lúc này lại không được Hạo Đông lực phụ trợ nên một kích vừa rồi chỉ đủ để ngăn chặn thế công của cô bé mà không hề gây nên thương tổn. Khi Hoắc Vũ Hạo hành động thì Tiêu Tiêu cũng sử dụng Tam Thiên Trấn Hồn Đỉnh. Đại đỉnh bay thẳng đến trước người Hoắc Vũ Hạo rồi hạ xuống chặn đứng Chu Lộ. Chu Lộ lập tức lách người né tránh nhưng Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh lại phân làm ba rồi lập tức đập vào nhau: Đỉnh Chấn Đăng. Ầm một tiếng, từng đợt sóng gợn không ngừng lan tỏa tạo thành một lá chắn trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Mặc dù tốc độ Chu Lộ cực kỳ nhanh nhưng sự việc diễn ra quá nhanh nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồn Kỹ của đối phương phát động rồi làm gián đoạn Hồn Kỹ thứ nhất của bản thân. Cuối cùng Chu Lộ dốc hết sức lùi lại may mắn thoát được đợt sóng âm của

Đỉnh Chấn Đãng. Ngay lúc đó một tiếng nổ khác lại vang lên, Vương Đông kêu to đau đớn rồi thân thể lùi về bên cạnh Hoắc Vũ Hạo. Hồn Kỹ thứ nhất của hắn vừa va chạm với Hồn Kỹ thứ hai Bạch Hồ Liệt Quang Ba của Đái Hoa Bân đã ăn lỗ lớn. Hai cánh Vương Đông chấn động kịch liệt, ánh sáng từ hai cánh vốn mãnh liệt lúc này lại chập chờn, thậm chí mũi và khoe miệng Vương Đông đã rỉ máu. Chênh lệch Hồn Lực đã rõ ràng. Đái Hoa Bân không để đối phương nghỉ ngơi rồi to một tiếng rồi vọt đến trước, hai mắt lóe lên. Thôi Nhã Khiết lúc này nhẹ nhàng ẩn người sau lưng Đái Hoa Bân để tránh khỏi công kích của Hoắc Vũ Hạo. Đái Hoa Bân không những dừng mãnh mà kinh nghiệm chiến đấu cũng vượt xa ba người Hoắc Vũ Hạo. Thân thể hắn vừa xông lên Hồn Hoàn thứ nhất cũng phát sáng, một tầng ánh sáng bạc xuất hiện bao phủ toàn thân, vị trí đầu lại được quang sáng đặc biệt bảo vệ để đề phòng Hoắc Vũ Hạo. Đây là Hồn Kỹ phòng ngự của hắn: Bạch Hồ Hộ Thân Chướng. Hồn Kỹ này không những có hiệu quả phòng ngự cực tốt mà còn có thể tăng cường sức chiến đấu của bản thân. Lúc trước khoảng cách giữa hai bên đã rất gần, trải qua đợt va chạm đầu tiên đã gần như sát nhau. Đái Hoa Bân nhảy một cái đã đến trước mặt Vương Đông, hồ trảo vung lên chụp vào mặt Vương Đông. Chu Lộ bên kia lại không ngừng di chuyển tránh né Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh. Tốc độ Chu Lộ lúc này cực kỳ nhanh, cho dù được Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu và Tinh Thần Tham Trắc hỗ trợ nhưng Tiêu Tiêu vẫn phải tập trung toàn bộ tinh thần mới có thể ngăn chặn không cho Chu Lộ tiếp cận Hoắc Vũ Hạo. Lần đầu giao chiến Vương Đông đã bị đánh lui, lúc này Đái Hoa Bân lại cố gắng tiếp cận rõ ràng đang chiếm ưu thế. Cả hai đều là Chiến Hồn Sư hệ Cường Công nhưng phương thức chiến đấu lại khác nhau. Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông thiên về tấn công bằng năng lượng vì thế Hồn Kỹ Thần Quang của hắn vô cùng mạnh mẽ. Còn Bạch Hồ Vũ Hồn lại thiên về cận chiến, thế nên khoảng cách hai bên càng gần thì Đái Hoa Bân lại càng có lợi. Nhưng lúc này Đái Hoa Bân lại khá ngạc nhiên, Vương Đông không dùng Hồn Kỹ thứ hai để chống đỡ mà chỉ ổn định thân thể rồi tiếp tục dùng Sí Dực Trát Dao nghênh đón. Đái Hoa Bân hừ lạnh, hai hồ trảo trực tiếp đánh vào cánh đao sắc bén của Vương Đông. Hắn vô cùng tự tin

vào lực lượng bản thân nên muốn dựa vào đó mà đánh tan Vũ Hồn của Vương Đông. Khi hổ trảo và cánh đao chuẩn bị va chạm thì Đái Hoa Bân đột nhiên cảm thấy nguy hiểm. Hắn phát hiện hai cánh đao của Vương Đông vốn có màu lam lúc này lại chuyển sang màu vàng, biến hóa tuy không lớn nhưng ánh vàng này lại có khí tức nguy hiểm. Kinh nghiệm chiến đấu của Đái Hoa Bân vô cùng phong phú nên lập tức phản ứng, hai hổ trảo đang đánh tới lập tức dừng lại, đuôi phải dùng lực rồi đập mạnh xuống đất khiến thân thể đang xông thẳng đến chuyển hướng sang bên sườn. Ngay lúc đó Hồn Kỹ thứ hai Bạch Hổ Liệt Quang Ba lại phát động đánh vào bên sườn Vương Đông. Nhưng khi Đái Hoa Bân đổi vị trí tấn công thì Vương Đông không truy kích mà thân thể lại bay ngược về sau đứng lên vai Hoắc Vũ Hạo vừa vịn né được một chiêu. Nhờ có Tinh Thần Tham Trắc nên Vương Đông có thể phán đoán tình huống khá chuẩn xác: Đái Hoa Bân vội vã chuyển thân rồi công kích thì chắc chắn độ chính xác sẽ không cao. Mà sau khi Đái Hoa Bân di chuyển thì thân thể Thôi Nhã Khiết đã không còn nơi ẩn nấp lộ ra trước mắt Vương Đông. Thôi Nhã Khiết còn chưa hết kinh ngạc đã thấy hai cánh của Vương Đông lóe sáng. Từ khi bắt đầu chiến đấu đến lúc này Vương Đông mới phát động Hồn Kỹ Điệp Thần Chi Quang. Đây là chiến thuật của cả nhóm. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng đã nhận định trong tình huống chiến đấu thế này thì không thể ngay lập tức giải quyết Đái Hoa Bân. Vì thế mục tiêu thật sự của cả hai là Thôi Nhã Khiết, thế nên cả hai mới bất chấp để Vương Đông không có Hạo Đông Lực hỗ trợ mà tiếp một kích của Đái Hoa Bân. Tất cả các hành động trên chỉ để kéo đối thủ vào lưới. Mặc dù kinh nghiệm chiến đấu của Đái Hoa Bân phong phú nhưng hắn vẫn mới là một thiếu niên mười hai tuổi, tâm tư cũng không thể suy tính quá nhiều. Chiến thuật của Hoắc Vũ Hạo lại dựa trên Tinh Thần Tham Trắc mà tiến hành. Hắn, Vương Đông và Tiêu Tiêu không cần lên tiếng, chỉ cần Hoắc Vũ Hạo thay đổi phương hướng của Tinh Thần Tham Trắc là Vương Đông lập tức tấn công. Từ khi tiến hành sát hạch tân sinh đến lúc này cả hai mới dần dần đạt được khả năng hiểu ý nhau như vậy. Thôi Nhã Khiết chỉ là một Đại Hồn Sư nên chắc chắn không thể ngăn được một kích Điệp Thần Chi Quang mang theo Hạo

Đông Lực này. Đột nhiên hai mắt Thôi Nhã Khiết lại hiện lên một tia quyết tâm tàn nhẫn. Thần Quang đã bắn đến sát người nên cô bé không thể né tránh nữa, Đái Hoa Bân bên kia cũng không thể ứng cứu kịp thời. Lúc này Thôi Nhã Khiết không lui lại, không né tránh, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Cả người cô bé đột nhiên hướng đến phía trước, ba đuôi vung ra, mục tiêu không phải là Vương Đông mà là Hoắc Vũ Hạo. Ba đuôi cáo như ba tia chớp điểm vào ngực Hoắc Vũ Hạo. Đừng thấy ba chiếc đuôi xinh đẹp mềm mại lúc trước mà xem thường, một đòn này của nàng lại ẩn chứa Hồn Kỹ công kích. Hoắc Vũ Hạo nhờ có tinh thần Tham Trắc nên có thể cảm nhận được dao động Hồn Lực đáng sợ bên trong đuôi cáo. Hồn Lực này không những được ngưng tụ lại mà còn sắc bén như kim châm, nếu bị đánh trúng chắc chắn phải chết. Hồn Kỹ thứ hai của Thôi Nhã Khiết: Hồ Vĩ Châm. Mà trong ấn tượng của bọn hắn, Hoắc Vũ Hạo luôn chỉ đứng một chỗ thi triển hồn kỹ thuộc tính tinh thần, ngoài ra chẳng làm gì khác. Cũng bởi vì thế, Thôi Nhã Khiết không nghĩ rằng một kích của mình sẽ thất bại, thế nên tất nhiên là nàng không thể tránh khỏi công kích của Vương Đông. Có điều theo nàng nghĩ, nếu như nàng có thể kéo theo Hoắc Vũ Hạo làm đệm lưng, kéo hắn cùng bị loại thì xem như cũng đáng giá. Dù sao có tên gia hỏa Hoắc Vũ Hạo này lúc nào cũng có thể phát động Linh hồn trùng kích ở đây, lúc nào cũng có thể ảnh hưởng đến Chu Lộ và Đái Hoa Bân. Trong lúc bọn hắn giao chiến thì trọng tài đã đi tới gần đó, ngay lúc Vương Đông triển khai hai cánh thì hắn đã di chuyển rồi. Vì để cho sáu đệ tử Tân Sinh này phát huy ra toàn bộ thực lực, nên trận đấu này không hạn chế bất cứ năng lực gì của bọn chúng, chỉ khi nào bọn chúng toàn lực công kích thì các lão sư mới thấy rõ tiềm năng của bọn hắn được. Bởi thế, vị trọng tài này không chỉ là một lão sư kinh nghiệm phong phú mà bản thân còn là một Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư, tu vi lại đạt tới Thất Hoàn - Hồn Thánh. Tốc độ của hắn vượt xa đám Hoắc Vũ Hạo có thể tưởng tượng được. Vào lúc Thôi Nhã Khiết tàn nhẫn hướng Hoắc Vũ Hạo ra tay, trọng tài cũng đã đến gần. Cho dù là vị trọng tài này cũng nghĩ rằng cả Hoắc Vũ Hạo và Thôi Nhã Khiết sẽ đồng thời bị nốc ao. Ngay trong nháy mắt vị lão sư này chuẩn bị ra tay, Hoắc Vũ Hạo liền di chuyển. Thân thể hắn đột nhiên trở nên mờ ảo, nhẹ

nhàng nhoáng lên một cái, nhanh chóng lui về phía sau, kéo theo một đạo tàn ảnh. Tốc độ của hắn tất nhiên không thể so sánh với Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư Chu Lộ, nhưng đây cũng không phải là chuyện một Khống Chế hệ Chiến Hồn Sư bình thường có thể làm được. Mấu chốt chính là bộ pháp cực kì quý dị của hắn, Thôi Nhã Khiết sử xuất Hồ Vĩ Châm không thể tìm được mục tiêu chuẩn xác, lực lượng đầy tràn nhưng lại không thể phát ra được. Cũng vào lúc này, Điệp Thần Chi Quang của Vương Đông đã trút xuống, không chỉ đánh về phía cô bé mà còn chia ra một phần “chiếu cố” Đái Hoa Bân. Hai chân Vương Đông đang đạp trên vai Hoắc Vũ Hạo, thế nên lúc Hoắc Vũ Hạo lui về phía sau thì đồng thời cũng mang theo hắn. Nhưng bằng tác dụng của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, Hồn Kỹ của Vương Đông sao có thể thất bại được, huống chi bản thân Điệp Thần Chi Quang đã là một hồn kỹ cường đại có thể công kích cả phạm vi lớn lẫn riêng lẻ. Trọng tài vùng tay phải lên, đem Thôi Nhã Khiết ra khỏi sân đấu. Vị lão sư này phán đoán cực kì chính xác, Thôi Nhã Khiết đã không có khả năng đánh trúng Hoắc Vũ Hạo, nhưng nếu cứ để cô bé bị Điệp Thần Chi Quang đánh trúng, chỉ sợ không chết cũng trọng thương. Về phần Đái Hoa Bân thì hắn cũng chẳng quản làm gì. Điệp Thần Chi Quang oanh kích vào Bạch Hồ Hộ Thân Chướng phát ra hàng loạt tiếng nổ liên tiếp. Đái Hoa Bân hơi ngồi xuống, một đôi Hồ chướng che lấy đầu, tận lực đem diện tích chịu đòn thu nhỏ lại. Có điều lực công kích của Điệp Thần Chi Quang vượt xa hắn có thể đoán được. Đây là Hồn Kỹ được kết hợp từ hai loại Hồn Kỹ khác nhau, lực công kích mạnh đến nỗi Đái Hoa Bân không thể chịu đựng nổi nữa. Bạch Hồ Hộ Thân Chướng nhanh chóng vỡ vụn. Năm lấy thời cơ này, không khí xung quanh cơ thể Đái Hoa Bân trở nên vẩn vọ, Tà Mâu song đồng của hắn đột nhiên biến thành đỏ như máu, Hồn Hoàn thứ ba bay lên, thân thể vốn nhờ vũ hồn “Bạch Hồ” phụ thể lại trở nên to lớn hơn nữa, toàn thân nở ra một cách khoa trương, quần áo bị căng rách hết lộ ra hình dáng cơ thể. Quý dị nhất chính là trên da dẻ hắn xuất hiện từng mảnh hoa văn dài hẹp màu đen, không phải do không có lông thì quả là không khác gì da hổ. (DG: Không lông, thẳng này chỗ đấy cũng trụi à) Một đôi hồ chướng tiếp tục to thêm một tầng, từng lưỡi dao sắc bén đều biến thành màu

bạc. Kỳ lạ nhất là toàn thân hắt bao phủ một tầng kim quang mãnh liệt, cứ như thân thể được mạ vàng. Hai tròng mắt đỏ như máu lộ ra vẻ khát máu, toàn thân mang theo khí phách của Thú Vương. Lúc hắt thi triển Hồn Kỹ thứ ba này, bất luận là Hoắc Vũ Hạo hay Vương Đông đều không hẹn mà cùng sinh ra một cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Từng luồng ánh sáng màu vàng ánh kim dày đặc phát ra từ người Đái Hoa Bân, tốc độ và lực lượng của hắt đều tăng vọt. Một đôi hồ chưởng liên tiếp đánh ra lại có thể đập nát từng đám quang cầu do Điệp Thần Chi Quang biến thành. Cho dù một kích của Vương Đông cũng không hoàn toàn nhắm vào Đái Hoa Bân, nhưng đây là Hồn kỹ mà cả hắt và Hoắc Vũ Hạo hợp lại thi triển. Cho nên nó gần như đã đạt đến uy lực của Hồn Kỹ ngàn năm do Hồn Tôn thi triển. Đái Hoa Bân là người đầu tiên trong kỳ sát hạch Tân Sinh có thể chính diện ngăn cản được Điệp Thần Chi Quang. Đây là thực lực của đỉnh cấp Thú Vũ hồn, nhưng dù sao tu vi của Vương Đông cũng kém so với Đái Hoa Bân, cho dù là có hồn lực dung hợp với Hoắc Vũ Hạo thì hắt cũng chưa phải là Hồn Tôn. Nếu tu vi của Hoắc Vũ Hạo cũng có thể đạt tới hai mươi cấp thì Đái Hoa Bân hoàn toàn không dễ dàng ứng phó như vậy. Lúc này tình hình chiến đấu đã hoàn toàn toàn chênh lệch nếu dựa trên thực lực. Qua một lúc, Điệp Thần Chi Quang đã biến mất, sau khi hi sinh Thôi Nhã Khiết thì Đái Hoa Bân với trạng thái đỉnh cao cũng đã tới trước mặt Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Cho dù là lấy một địch hai nhưng xét về mặt khí thế thì hắt hoàn toàn chiếm thượng phong.

Ngay lúc Điệp Thần Chi Quang biến mất, chân trái Đái Hoa Bân đạp xuống đất một tiếng “Phanh”, cả người hắt vọt lên phía trước như một mũi tên, mục tiêu không phải là Vương Đông mà là Hoắc Vũ Hạo. Đây là lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo tiếp xúc với Đái Hoa Bân gần như thế, kẻ thù ở trước mắt, cho dù trong lòng hắt tự nói phải ổn định thế nhưng cũng khó mà bình tĩnh. Chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng lui về phía sau. Có điều tốc độ của hắt làm sao có thể so với cấp bậc Hồn Tôn Đái Hoa

Bân được, trong nháy mắt khoảng cách giữa hai người liền trở nên gần hơn. Song chưởng của Đái Hoa Bân liền đánh về phía ngực Hoắc Vũ Hạo. Đúng lúc này, cước bộ của Hoắc Vũ Hạo dừng lại, mắt chăm chú nhìn Đái Hoa Bân. Lấy đầu của hân làm trung tâm, không khí trong phạm vi năm thước xung quanh bị bóp méo rất nhỏ. Biến hóa này nhỏ đến mức cho dù là mọi người ở trên đài cao đang xem cuộc chiến cũng chưa nhìn ra. Đây không phải Linh Hồn Trùng Kích mà là Tinh Thần Kiên Nhiều. Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn hiểu rõ, với trạng thái trước mắt của Đái Hoa Bân, nếu hân thi triển Linh Hồn Trùng Kích thì người bị hại sẽ là chính hân. Cho nên hân lựa chọn Tinh Thần Kiên Nhiều, vốn sẽ không cản trở bao giờ. Hơn nữa dựa vào việc tinh thần lực của mình ngày càng mạnh thì hân đã có thể thoải mái khống chế Tinh Thần Kiên Nhiều trong phạm vi năm thước. Cùng lúc Tinh Thần Kiên Nhiều được phát động, Vương Đông đang đứng trên vai hân đột nhiên ngã về trước một cách quỷ dị. Sí Dực Trát Dao lóe lên ánh sáng màu xanh, chém về phía Đái Hoa Bân, mục tiêu là hai bên cổ. Cho dù là Hồn Kỹ thứ ba Bạch Hồ Kim Cương Biến của Đái Hoa Bân làm cho thân thể hân cứng cỏi thêm bao nhiêu thì hân cũng tuyệt không dám dùng cổ của mình chống lại dao của Vương Đông. Hơn nữa dưới tác dụng của Tinh Thần Kiên Nhiều, tuy hân chỉ bị ảnh hưởng trong tích tắc nhưng cuối cùng cũng bị chậm đi nửa nhịp! Bởi vậy, khi Đái Hoa Bân cảm nhận được sự sắc bén mà Sí Dực Trát Dao mang đến thì động tác của hân cũng chậm đi một chút. Thế nên một đôi hồ chưởng liền che bên gáy của mình mới miễn cưỡng ngăn được công kích của Trát Dao. Vội vàng phát lực làm sao có thể so với việc chuẩn bị từ đầu, bởi vậy cho dù Đái Hoa Bân lúc này đang sử dụng Hồn Kỹ cực mạnh Bạch Hồ Kim Cương Biến thì cũng không thể đánh văng Vương Đông ra. Mà Sí Dực Trát Dao vừa khép lại, ánh sáng màu xanh xuất hiện, Diệp Thần Chi Quang lại phát động. Có Hoắc Vũ Hạo và Hạo Đông lực hỗ trợ, cho dù về mặt uy lực của Hồn Kỹ hay tốc độ phóng thích thì đã vượt xa cực hạn bình thường của bản thân Vương Đông. Thực lực hân bây giờ đã có thể xem như là Hồn Tôn, chẳng qua là so với Hồn Tôn thì thiếu đi một cái Hồn Kỹ mà thôi. Đái Hoa Bân giật mình, vì tiết tấu công kích của Vương Đông quá hoàn hảo nên hân không kịp xoay chuyển. Rơi vào đường cùng,

chỉ đành toàn lực ứng phó cùng tiến hành phòng ngự. Hồn Kỹ thứ hai, Bạch Hồ Liệt Quang Ba toàn lực bắn ra trong khoảng cách gần như thế, đụng vào Diệp Thần Chi Quang của Vương Đông. Một bên là toàn lực tập trung công kích, một bên là trong tình huống bất ngờ không kịp phòng ngự mà phản kích. Một cái là Hồn Kỹ từ Hồn Hoàn ngàn năm, một cái là Hồn Kỹ từ Hồn Hoàn trăm năm. Dưới tình huống hồn lực song phương không sai biệt nhau lắm thì cao thấp lập tức hiện rõ. Từng tiếng nổ kịch liệt vang lên, Vương Đông từ trên cao đánh xuống, Đái Hoa Bân lại là ngửa đầu phóng ra Bạch Hồ Liệt Quang Ba. Trong tiếng nổ khủng bố, thân thể Vương Đông nhẹ nhàng bay lên, hai cánh triển khai trên không, dễ dàng hóa giải lực đánh. Có điều Đái Hoa Bân lại không may mắn như thế, hai chân quỵ xuống mặt đất, đồng thời người hơi ngửa ra sau, toàn thân kim quang đại phóng, Bạch Hồ Kim Cương Biến nhận lấy trùng kích thật lớn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 31: Hoàng Kim Lộ VS U Minh Bạch Hồ

Chương 31: Hoàng Kim Lộ VS U Minh Bạch Hồ Có điều, đệ tam hồn kỹ của Đái Hoa Bân quả là cường hãn, dưới tình huống như vậy nhưng vẫn không bị thương nặng. Vương Đông đang bay nhưng Vũ Hạo vẫn còn ở đó à! Hắn cũng không lui về sau cùng Vương Đông mà phóng về phía Đái Hoa Bân. Chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, hai tay của hắn đã trở nên gần giống bạch ngọc, chính là tuyệt học Đường Môn - Huyền Ngọc Thủ. Nhân lúc Đái Hoa Bân đang ngửa về phía sau, hắn đã đến gần, song chưởng đánh vào lồng ngực Đái Hoa Bân, mãi đến lúc Đái Hoa Bân bật người trở lại hắn mới rút tay về, lúc này, sâu trên lồng ngực của Đái Hoa Bân bị khắc sâu một dấu vết từ một trảo ấy. Lần này, Hoắc Vũ Hạo đã dùng hết tất cả sức bình sinh. Hắn biết mình khó có khả năng giết Đái Hoa Bân thế nên một kích này là

để giải tỏa những gì hãn phải chịu đựng trong suốt mười năm ở phủ Công Tước Bạch Hồ, lúc song chưởng đánh trúng ngực Đái Hoa Bân, đôi mắt của hãn đã chuyển sang màu đỏ ngầu. Ba tháng khổ luyện cũng không uổng phí, không chỉ là tăng trưởng về hồn lực và các kĩ năng, thân thể của Hoắc Vũ Hạo cũng có những tiến bộ mang tính nhảy vọt. Huyền Ngọc Thủ và Khống Hạc Cầm Long là hai kĩ năng công kích mạnh nhất mà hiện tại hãn có thể thực hiện được. Ngoài ra, nhờ Bạch Hồ Kim Cương Biến của Đái Hoa Bân vừa bị Diệp Thần Chi Quang đánh vào và có chút yếu, nên khi bị song chưởng của Hoắc Vũ Hạo toàn lực đánh vào, cho dù là Hồn Lực chênh lệch khá lớn thì Đái Hoa Bân cũng bị bắn ra phía sau, ngực khó chịu, suýt nữa phun ra một búng máu. Dù tâm tình Hoắc Vũ Hạo có chút bất ổn nhưng dù sao hãn cũng là Hồn Sư hệ Tinh Thần, bất kì lúc nào thì tinh thần lực cường đại đều giúp hãn duy trì một phần thanh tỉnh. Một kích đắc thủ xong liền lui nhanh về phía sau, không tiếp tục tiến công, mà ngay tiếp đó, thân thể Đái Hoa Bân vốn bị bật ngược ra sau đã bắn lên, một đôi hồ trảo đảo qua vị trí vừa rồi của Hoắc Vũ Hạo. Với lực công kích của hãn nếu như Hoắc Vũ Hạo bị chụp trúng thì ít cũng là gãy một vài cái xương. Vương Đông nhẹ nhàng đáp xuống, một lần nữa lại đứng trên vai Hoắc Vũ Hạo. Tuy Hoắc Vũ Hạo không thể chân chính thương tổn Đái Hoa Bân, thế nhưng trong lòng hãn vẫn có cảm giác vui sướng kinh khủng. Mẫu thân, người thấy chưa? Tiểu Vũ Hạo của người đã bắt đầu báo thù cho người. Một chương này mới chỉ là bắt đầu, một ngày nào đó khi hài nhi có đầy đủ thực lực, sẽ rửa sạch mọi thống khổ và sỉ nhục mà mười mấy năm qua mẫu tử chúng ta phải chịu đựng. Đái Hoa Bân đánh không trúng Hoắc Vũ Hạo, lửa giận trong mắt bùng nổ, hãn không nghĩ dưới tình huống cận chiến mà hãn lại không chiếm được tiện nghi. Thực lực hai người đối phương rõ ràng chênh lệch so với mình, thế mà dựa vào sự ăn ý kinh người cùng với khả năng nắm bắt thời cơ, lại làm cho mình có cảm giác có sức mà xuất không ra. Bạch Hồ Kim Cương Biến tuy cường đại, thế nhưng tiêu hao Hồn lực vô cùng lớn, một lúc sau chỉ sợ hãn sẽ bị suy yếu. Không một chút do dự, Đái Hoa Bân lại cất bước, đánh về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Bởi thế chiến đấu giữa song phương cũng bắt đầu tiến vào giai đoạn gay cấn. Bên

kia Tiêu Tiêu cũng đã hoàn toàn tiến nhập trạng thái chiến đấu. Tu vi của cô bé vốn không hề kém Chu Lộ, U Minh Linh Miêu của Chu Lộ có thể được xem là một trong những vũ hồn đỉnh cấp của dòng vũ hồn hệ Mẫn Công, thế nhưng Tiêu Tiêu cũng chẳng vừa. Cô bé vốn có Vũ Hồn Song Sinh, so về mặt thuộc tính còn vượt trội hơn Chu Lộ rất nhiều. Mặt khác, tác dụng giảm tốc độ của Cửu Phương Lai Nghi Tiêu lại đúng lúc khắc chế tốc độ đối thủ. Dưới tình huống như thế, thêm vào Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Vũ Hạo phụ trợ, nếu Tiêu Tiêu không ngăn được Chu Lộ thì đúng là nàng kiếm một khối đầu hũ đập đầu chết đi cho rồi. Ba đại đỉnh màu đen đường kính một thước di chuyển liên tục trên không trung, mỗi một lần xuất hiện đều có thể chiếm được tiên cơ. Tốc độ của Chu Lộ tuy nhanh nhưng lúc này cô bé như bị rơi vào cái lồng kín do Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh tạo ra, cho dù cố gắng thế nào cũng không thoát ra được. Cô bé cũng đã thử tiến công, và lực công kích của cô bé không kém, nhưng muốn phá vỡ đỉnh cấp trong dòng Khí Vũ Hồn như Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh là điều không thể. Đương nhiên, bản thân Tiêu Tiêu cũng không am hiểu công kích, muốn đánh bại Chu Lộ cũng rất khó khăn. Bởi thế, song phương hoàn toàn lâm vào trạng thái giằng co. Trong mắt các lão sư đang xem chiến đấu thì hiển nhiên là Tiêu Tiêu đã thắng rồi. Trong giới hồn sư, Mẫn Công hệ khắc Khống Chế hệ, thế mà Tiêu Tiêu bằng Vũ Hồn Song Sinh của mình có thể áp chế được Chu Lộ thì đã là chiếm thượng phong rồi, ít nhất có thể làm Chu Lộ không thể đi trợ giúp Đái Hoa Bân. Về phần Cửu Vĩ Hồ Đại Hồn Sư Thôi Nhã Khiết dưới sự sắp đặt xảo diệu của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông thì đã sớm bị đá dít khỏi trận đấu, thế nên chiến cuộc lần này khoảng cách thực lực giữa hai bên đã bị thu hẹp rất nhiều. - Thế nào lão Ngôn? Đúng là ánh mắt của ta không kém đi. Ha ha. Tiền Đa Đa đặc ý nói. Ngôn Thiệu Triết mỉm cười đáp lại: - Lúc này vẫn còn quá sớm, ba tên gia hỏa kia đã chiến thắng đâu. Tiền Đa Đa cười nói: - Xem mấy tên kia, tuy rằng có chút chênh lệch về tu vi, thế nhưng bằng sự phối hợp ăn ý vẫn không rơi xuống hạ phong. Trong thời gian dài người thấy bên nào sẽ thắng? Ngôn Thiệu Triết lạnh nhạt nói: - Ta biết người muốn nói gì, tiểu nha đầu thối tiêu chơi đỉnh kia lúc bắt đầu đã tận lực giảm bớt tiêu hao hồn lực của mình, chỉ

phóng thích ra một cái kĩ năng mà thôi. Cứ tiêu hao như thế, một khi tiểu hắc miêu kia hết Hồn Lực, thắng bại sẽ nghiêng về ba người bọn hắn. Tiền Đa Đa cười hắc hắc nói: - Ta biết là người hiểu mà, thế còn không nhanh nhận thua đi. Ngôn Thiệu Triết liếc mắt nhìn hắn nói: - Lão Tiền, người nghiên cứu kim loại lâu quá rồi, mấy chuyện truyền thừa của giới Hồn Sư cũng quên đi hết rồi sao? Quan hệ giữa phủ Công Tước Bạch Hồ với Chu gia của Tinh La Đế Quốc là gì? Nghe hắn nói như vậy, nụ cười trên mặt Tiền Đa Đa nhất thời cứng lại: - Không thể nào, Chu gia và Đái gia mỗi thời luôn chỉ là một cặp, nhiều nhất là hai đôi trẻ kết hợp với nhau. Tiểu tử này mới bao tuổi? Chẳng lẽ Bạch Hồ Công Tước tính chuyện cho hắn kế thừa tước vị rồi ư? Ngôn Thiệu Triết mỉm cười: - Sao lại không có khả năng? Chưa đến mười hai tuổi đã đạt Tam Hoàn, thành tích như thế đã vượt qua vị tổ tiên của Đái gia, vị đứng đầu của Sử Lai Khắc Thất Quái rồi. Đái gia trước giờ ai mạnh người ấy sẽ có quyền kế thừa tước vị. Chẳng phải Công Tước Bạch Hồ đem nhi tử của hắn đưa đến học viện Sử Lai Khắc chính là để cho hắn được đào tạo sâu hơn nữa và xem chúng ta có thể phát triển tiềm năng của hắn tới trình độ nào nữa sao? Chu gia cũng chia làm nhiều phe phái, cô bé này hắn là thuộc về phái đầu tư vào Đái Hoa Bân. Nếu trong trận đấu bọn hắn chiếm thượng phong thì còn chưa thể xác minh lời của ta, thế nhưng hiện tại rơi xuống hạ phong, người lập tức có thể chứng kiến suy đoán của ta chính xác hay không. Thân là viện trưởng Vũ Hồn hệ của học viện Sử Lai Khắc, Ngôn Thiệu Triết không chỉ có tu vi cường đại mà còn nắm trong tay các loại bí mật và tư liệu được học viện Sử Lai Khắc tích góp trong hàng vạn năm qua. Nói hắn là Đấu La Đại Lục bách khoa toàn thư cũng không ngoa. Nghe xong lời Ngôn Thiệu Triết nói, nụ cười trên mặt Tiền Đa Đa đã biến mất, mặt méo xẹo nói: - Ta biết tên cáo già như ngươi sẽ không để ta chiếm được tiện nghi mà. Nguyên là ở đây để cho ta sập bẫy à. Này, cái kia ít một chút có được không? Người xem, trận so tài này còn chưa chấm dứt, nếu hiện tại ta nhận thua, trả cho ngươi ba mươi viên đan Cao Bạo được không? Chúng ta quen biết bao nhiêu năm rồi ngươi cũng biết tính của ta à, đây là người đang cắt thịt trên người ta rồi à! Chủ nhiệm Đỗ Duy Luân đang ngồi ở phía sau cũng nhếch

miệng nén cười, Phàm Vũ bên cạnh lại lấy hai tay che mặt cúi đầu tỏ vẻ không quan tâm. Vị viện trưởng ở các phương diện có thể gọi là vô cùng tốt, chỉ có một tật xấu duy nhất: keo kiệt. Vì thế nên trong học viện các loại tên gọi như Tiên Đa Đa, Thủ Tiểu Tiểu, Thiết Công Kê... đều được dùng để gọi phía sau viện trưởng. Tuy đã là viện trưởng của học viện đệ nhất đại lục, tiền tài trong tay có rất nhiều nhưng người khác nếu muốn lấy đi một chút gì đó từ hân lại rất khó, có thể gọi là vắt chày ra nước! Tình huống lúc này Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang chiếm ưu thế. So về thực lực thì cả hai kém hơn Đái Hoa Bân cho dù có liên thủ thì vẫn thế. Nhưng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo lúc này lại là Hồn Kỹ mang tính quyết định, nhờ năng lực của Hồn Kỹ này mà cả hai có thể phán đoán trước các tình huống sẽ xảy ra tránh việc liều mạng với Đái Hoa Bân. Chỉ cần Đái Hoa Bân tấn công thì Hoắc Vũ Hạo lập tức thúc dục Hạo Đông Lực rồi sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung phối hợp với Sí Dực Trát Dao của Vương Đông, hai người tuy hai mà như một, Đái Hoa Bân có lực mà không thể làm được gì. Hân cũng từng liều mạng dồn sức tấn công nhưng đối phương lại như đoán trước được ý đồ của hân, kết quả là tấn công thất bại mà còn mang thêm vết thương trên người. Đái Hoa Bân cũng nhìn sang tình huống của Chu Lộ. Trận đấu vừa bắt đầu Chu Lộ đã dốc sức tăng tốc độ tối đa để đột phá sự ngăn cản của Tiêu Tiêu vì thế Hồn Lực tiêu hao vô cùng lớn. Mà ngay từ đầu Tiêu Tiêu đã xác định chiến thuật hạn chế tiêu hao nên mức độ Hồn Lực mất đi của Tiêu Tiêu vô cùng ít. Mặc dù cô bé thi triển Vũ Hồn song sinh nhưng chỉ sử dụng Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu mà thôi. Lúc này tốc độ của Chu Lộ dưới ảnh hưởng của Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu đã bắt đầu giảm đi, vẻ mặt cũng đã thoáng mệt mỏi. Đái Hoa Bân vì muốn bảo đảm ưu thế về mặt công kích nên luôn luôn sử dụng kỹ năng Bạch Hồ Kim Cương của Hồn Hoàn ngàn năm, tiêu hao Hồn Lực cũng đã khiến hân bắt đầu không chịu nổi. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông theo hân phán đoán cũng tiêu hao Hồn Lực không kém bản thân lúc này vẫn nhanh nhẹn sung mãn vô cùng, nếu lúc này tiếp tục giằng co phần thua nhất định thuộc về hân. - Giỏi thì dùng sức đánh một trận với ta! Cuối cùng Đái Hoa Bân cũng không nhịn được, tức giận gầm to. Khóe miệng Vương Đông nhếch lên: -

Không biết gì gọi là chiến thuật sao? Uống cho người là con trai của Công Tước Bạch Hổ, trí tuệ thấp kém, không khác gì đồ bỏ đi. Hung quang trong mắt Đái Hoa Bân lóe lên, Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo lại giật mình: Đái Họa Bân đột nhiên thu hồi Hồn Lực bỏ đi Bạch Hổ Kim Cương Biến. Mặc dù được Tinh Thần Tham Trắc phụ trợ nhưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông luôn cẩn thận tạo khoảng cách với Đái Hoa Bân tránh cục diện liều mạng, vì vậy lúc này tuy Tinh Thần Tham Trắc có thể cảm ứng được nhưng cả hai vẫn phản ứng chậm một nhịp. Đái Hoa Bân lúc này bỗng quay người chạy như điên, tình huống này khiến cả nhóm Hoắc Vũ Hạo sửng sốt. Hoắc Vũ Hạo thông qua Tinh Thần Tham Trắc có thể cảm nhận được mức độ Hồn Lực trên người Đái Hoa Bân, đây cũng không phải là kế dụ địch. Ngay lúc Đái Hoa Bân chạy đi thì Chu Lộ bên kia cũng dốc sức đánh một kích về phía Tiêu Tiêu rồi tăng tốc quay đầu bỏ chạy về hướng Đái Hoa Bân. Bọn hắn định làm gì? Tìm cơ hội khôi phục Hồn Lực sao? Vương Đông từ đầu vai Hoắc Vũ Hạo hạ xuống, Tiêu Tiêu cũng nhanh chóng chạy lại, lúc này cả ba đều vô cùng nghi hoặc. Đột nhiên tim Hoắc Vũ Hạo đập nhanh, loại cảm giác này hắn đã gặp qua một lần. Đó là lần vừa rời khỏi nhà tiến vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm rồi gặp phải Hồn Thú, đây cũng là một dự cảm có được từ Vũ Hồn Linh Mâu. Lúc này hành động của Đái Hoa Bân và Chu Lộ vô cùng bất thường kết hợp với cảm giác của mình khiến Hoắc Vũ Hạo chấn động la lên: - Chẳng lẽ bọn hắn muốn dùng Vũ Hồn dung hợp kỹ? Lúc này một tiếng hồ gầm mạnh mẽ từ miệng Đái Hoa Bân phát ra, nương theo tiếng gầm toàn thân Đái Hoa Bân trở nên to lớn, lông hồ trắng đen cùng với hồ vẩy không ngừng trào ra cơ thể. Chu Lộ cắn răng, toàn thân bị một mảng sáng đen bao phủ trở thành mơ hồ trong suốt. Lúc này Chu Lộ đột nhiên đưa hai tay đánh vào Đái Hoa Bân. Lúc này trong mắt hai người chỉ có nhau, hai con người của Đái Hoa Bân hợp lại làm một, vẻ lãnh khốc lạnh lùng không hề thay đổi. Ánh mắt Chu Lộ lại trở nên dịu dàng ôn nhu như muốn hòa tan vào hắn. Khí tức của Bạch Hổ và U Minh Linh Miêu đã hoàn toàn dung hợp, cảm giác này vô cùng kỳ diệu. Bạch Hổ tựa như cắn nuốt Hắc Miêu, dao động Hồn Lực theo cơ thể cả hai bộc phát ra cực kỳ mạnh mẽ. Thân thể hai người hóa thành hai quãng sáng, một trắng đen một vàng

nhẹ nhàng hòa tan vào nhau. Uy lực của Vũ Hồn dung hợp kỹ không phải là một cộng một bằng hai, khả năng kết hợp cũng thế. Cho dù là hai người có hai Vũ Hồn hoàn toàn giống nhau cũng chưa chắc có thể sử dụng được Vũ Hồn dung hợp kỹ. Uy lực của Vũ Hồn dung hợp kỹ này đã vượt xa cấp bậc của hai người thi triển. Thân thể Đái Hoa Bân và Chu Lộ biến mất, lúc này tại khu sát hạch chỉ còn một con Bạch Hổ thật lớn. Thân thể Bạch Hổ to lớn, hai con người trong mắt lạnh lùng nhìn ba người Hoắc Vũ Hạo. Đây chính là bí mật của phủ Công Tước Bạch Hổ, cũng đồng thời là bí mật của Chu gia ở đế quốc Tinh La: Bí mật về dung hợp Vũ Hồn. Gần như tất cả các đời phu nhân ở phủ Công Tước Bạch Hổ là đến từ Chu Gia, người đã hãm hại mẹ của Hoắc Vũ Hạo cũng thế. Người này có thể ở phủ Công Tước gần như một tay che trời không những bởi quyền uy bản thân mà còn nhờ thực lực hùng hậu của nhà cha mẹ bên kia! Vũ Hồn Bạch Hổ, nói chính xác hơn là Tà Mâu Bạch Hổ, một mắt có hai con người chính là điểm đặc thù của Tà Mâu Bạch Hổ. Vũ Hồn Tà Mâu Bạch Hổ và Vũ Hồn U Minh Linh Miêu khi gặp nhau sẽ có xác suất rất lớn thực hiện thành công Vũ Hồn dung hợp kỹ. Từ xưa đến nay hai bên phủ Công Tước và Chu gia luôn duy trì quan hệ thân thiết. Có một thời gian phủ Công Tước mang dòng dõi hoàng thất tại đế quốc Tinh La còn Chu gia nắm vị trí Tế Tướng. Tuy rằng lúc này hai gia tộc lớn đã không còn được như trước nhưng vẫn giữ vị trí hết sức quan trọng tại đế quốc Tinh La, mà sợi dây ràng buộc giữa hai gia tộc chính là bí mật về Vũ Hồn dung hợp kỹ này. Tất nhiên không phải cứ Tà Mâu Bạch Hổ và U Minh Linh Miêu gặp nhau là có thể sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ nhưng hầu như mỗi đời Chu gia và phủ Công Tước đều có một, thậm chí hai cặp có Vũ Hồn dung hợp kỹ. Điều kiện quan trọng nhất để có thể kế thừa tước vị phủ Bạch Hổ Công Tước cũng chính là có thể kết hôn với người bên Chu Gia mà Đái Hoa Bân đúng phù hợp với tất cả các điều kiện trên. U Minh Bạch Hổ được dung hợp bởi Tà Mâu Bạch Hổ và U Minh Linh Miêu lúc này là tiêu điểm của toàn trường. Bạch Hổ to lớn nhưng lại vô cùng hư ảo, thân ảnh Đái Hoa Bân và Chu Lộ cũng đã hoàn toàn biến mất. Thân thể to lớn của Bạch Hổ nhoáng lên rồi hóa thành một cơn sóng bay thẳng đến nhóm Hoắc Vũ Hạo với tốc độ kinh người. Bạch Hổ xuất

hiện ngẩng cao đầu găm to, đầu cúi xuống thể hiện chí khí hùng bá thiên hạ, Thù Trung Chi Vương ! -Tiêu Tiêu, bắt đầu đi! Hoắc Vũ Hạo hét lớn rồi xoay người dang hay tay ôm lấy Vương Đông. Bọn hắn không muốn dùng chiêu này, Hoắc Vũ Hạo vẫn muốn ẩn nhẫn đợi thời cơ cho tương lai nhưng lúc này đã không còn cách nào khác. Đối phương đã sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ, bọn hắn đã không còn đường lui. Trận đấu này Hoắc Vũ Hạo không muốn thua, hắn muốn linh hồn của mẹ nhìn thấy cố gắng của hắn, nhìn thấy hắn đã mạnh mẽ lên, nhìn thấy hắn báo thù! Đái Hoa Bân và Chu Lộ có con bài chưa lật, ba người Hoắc Vũ Hạo sao lại không có? Vương Đông đã sớm đưa hai tay, nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo tiến đến hai mắt Vương Đông bỗng sáng lên hiện ra vẻ dịu dàng an ủi. Hoắc Vũ Hạo vừa nhìn thấy tia sáng này lập tức bình tĩnh, lòng thù hận sâu sắc cũng dịu lại, miệng mỉm cười nhưng ánh mắt vẫn kiên cường chấp nhất. Đúng vậy, trước khi trận đấu bắt đầu bọn hắn đã thử dẫn động Vũ Hồn dung hợp kỹ và đã thành công, thế nên cả hai đã có thể xác định, sau ba ngày thì Vũ Hồn dung hợp kỹ của hai người sẽ có thể thi triển. Lúc này các lão sư trên khán đài gần như ngừng thở, lão sư giám trận lại càng khẩn trương âm thầm chuẩn bị ra tay. Hầu như toàn bộ các lão sư đều không tưởng tượng nổi, chỉ là một trận đấu sát hạch Tân Sinh lại có thể xuất hiện Vũ Hồn dung hợp kỹ, là Vũ Hồn dung hợp kỹ! Lão sư giám trận đã chuẩn bị ngăn chặn U Minh Bạch Hổ. Vũ Hồn dung hợp kỹ này tuy mạnh mẽ nhưng so với tu vi của bản thân lão sư thì vẫn kém xa. Vị lão sư này tự tin có thể trong thời điểm mấu chốt ra tay ngăn cản cứu ba người nhóm Hoắc Vũ Hạo. Lão sư giám trận lúc này vẫn chưa ra tay là vì nhìn thấy hành động kỳ lạ của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng với Vũ Hồn mà Tiêu Tiêu vừa thi triển. Ba đại đỉnh bên người Tiêu Tiêu rực sáng rồi đập vào nhau, hai Hồn Hoàn phụ trợ cho Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh cũng sáng lên. Từng quầng sáng đen từ người Tiêu Tiêu lan tỏa ra xung quanh, lúc này cột sáng đen không tắt đi mà lại dung nhập vào Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh. Ba đỉnh hợp nhất, một tiếng nổ to vang lên, một đại đỉnh to lớn gấp đôi xuất hiện, phía trên đại đỉnh hiện lên từng ký hiệu kì lạ mang theo khí tức uy nghiêm cùng thanh âm vang dội. Sắc mặt Tiêu Tiêu tái nhợt, cô bé nhắm hai mắt đưa tay phải về phía trước. Đại đỉnh lóe lên rồi rơi xuống

trước mặt U Minh Bạch Hồ mang theo tiếng nổ đình tai. - Quốc Trọng Khí, Đình Chấn Động! Đây là tuyệt chiêu mạnh nhất của Tiêu Tiêu. Lúc này Tiêu Tiêu cũng biết một chiêu của mình không thể kèm chế nổi Vũ Hồn Dung hợp kỹ của đối phương nên cô bé quyết đoán tự bạo đi Hồn Kỹ của mình đem toàn bộ Hồn Lực bên trong bạo phát ra. Cách này tuy trong khoảnh khắc tiêu tốn rất nhiều Hồn Lực nhưng uy lực thực sự lớn và không khiến Tiêu Tiêu bị cạn kiệt Hồn Lực như lần trước. Không gian xung quanh đại đình trở nên vụn vụn, từng đạo sóng âm mạnh mẽ lan tràn ra hơn mười thước rồi theo Tinh Thần Tham Trắc đánh thẳng về phía U Minh Bạch Hồ đang tiến tới. Thân hình U Minh Bạch Hồ bị sóng âm đập vào, sao đó ánh sáng lóe lên, Bạch Hồ run người một cái rồi tiếp tục di chuyển không hề bị thương tổn. Tiêu Tiêu hoảng sợ, cô bé không thể tin được Đình Chấn Động của mình chỉ đủ để Bạch Hồ dừng lại trong một giây. Nhưng tiếp theo lại là một cảnh khiến Tiêu Tiêu còn khiếp sợ hơn. Một đoàn ánh sáng vàng kỳ dị bên cạnh cô bé vụt lên, một cột sáng xông thẳng lên trời khiến trong khoảng khắc trước mắt Tiêu Tiêu chỉ còn thấy một thứ duy nhất: ánh sáng ngọc, ánh sáng ngọc phát ra từ người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông! Đôi mắt Hoắc Vũ Hạo vàng rực. Quang Minh Nữ Thần Diệp mỹ lệ huyền ảo của Vương Đông. Khi vừa ôm nhau thì cả hai đã lập tức phóng ra Vũ Hồn, phạm vi mười thước xung quanh đều theo ánh sáng đặc thù phát ra từ hai người mà sáng lên. Hào quang này vô cùng kỳ lạ, nó là một hỗn hợp giữa các luồng sáng tím, lam và vàng. Khí tức quang minh nồng đậm kèm theo của rất nhiều Hồn Lực hỗn hợp đang dao động vô cùng khủng khiếp. Sau lưng Vương Đông xuất hiện một ảo ảnh Quang Minh Nữ Thần Diệp hoàn hảo. Phía sau Hoắc Vũ Hạo lại xuất hiện một hư ảnh Linh Mâu, Linh Mâu được ánh vàng bao phủ nhưng sâu bên trong lại ẩn chứa sắc tím. Trên không trung hai hư ảnh to lớn đang chậm rãi tiếp cận và đang không ngừng biến hóa. Linh Mâu của Hoắc Vũ Hạo trở nên rõ ràng thâm thúy và gần như đã được hai sắc tím lam bao phủ, ánh vàng đã hoàn toàn biến mất. Quang Minh Nữ Thần Diệp lại rực cháy dữ dội không ngừng thiêu đốt ánh vàng và lam. Ngay khi U Minh Bạch Hồ tiến đến sát cả ba thì hai quang ảnh to lớn đã bắt đầu dung hợp. Quốc Trọng Khí, Đình Chấn Động kèm chế được U

Minh Bạch Hồ một thời gian cũng vừa đủ để Quang Minh Nữ Thần Điệp vung cánh ôm lấy Linh Mâu. Ngay lập tức hư ảnh Quang Minh Nữ Thần Điệp biến mất, lúc này Linh Mâu của Hoắc Vũ Hạo tỏa sáng rực rỡ. Từng ngọn lửa lam tím huyền lệ ở Linh Mâu tràn ra xung quang rồi nhẹ nhàng hạ xuống ôm lấy Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Linh Mâu to lớn vô cùng thâm thúy, từ bên ngoài nhìn vào có thể cảm thấy được vô vàn các thế giới bên trong Linh Mâu. Ngay sau đó một cột sáng điện mang theo từng luồng sáng lam, tím và vàng bắn ra. Luồng ánh sáng này như một ngôi sao chổi quét ngang sân đấu, những nơi nó đi qua đều lưu lại những vết sáng mờ mờ, rực rỡ, thật dài. Viện trưởng Ngôn Thiếu Triết lúc này đã kinh ngạc đứng dậy, hai mắt tràn đầy vẻ khó tin. Vị Tiên viện trưởng keo kiệt ngồi bên cạnh cũng giật mình. Tiên Đa Đa ngạc nhiên và kinh sợ không kém Ngôn Thiếu Triết. Hắn cũng thật sự không biết Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông còn có chiêu này, lại càng không nghĩ được chỉ trong một trận sát hạch tân sinh lại có thể diễn ra việc này: Vũ Hồn dung hợp kỹ đấu Vũ hồn dung hợp kỹ. Việc này cho dù là chiến đấu giữa các đệ tử cấp cao ở ngoại viện, thậm chí trong nội viện cũng rất ít khi xảy ra. Lúc này trước mắt hai người đã xuất hiện một cột sáng bắn thẳng về phía U Minh Bạch Hồ. Lúc này vị lão sư giám trận cũng trợn mắt bối rối không biết có nên ngăn cản hay không. Cả hai nhóm đều sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ, nếu không để chúng đấu nhau thì làm sao phân được thắng bại? Vị lão sư này không biết không có nghĩa là không ai biết, từ phía khán đài một thân ảnh chớp lên rồi xuất hiện tại vị trí mà hai Vũ Hồn dung hợp kỹ sắp va chạm. Lưng hắn đỡ một trào toàn tức của Bạch Hồ, phần thân trước lại đỡ lại cột sáng. Một cột sáng phóng thẳng lên cao rồi hóa thành một màn chắn chặn đứng hai Vũ Hồn dung hợp kỹ. U Minh Bạch Hồ vốn vô cùng mạnh mẽ nhưng sau khi đánh một trào vào màn chắn lập tức nổ tung, sau đó thân thể Chu Lộ và Đái Hoa Bân theo tiếng nổ mà văng ra xa không thể đứng dậy. Phía bên kia cột sáng ba màu cũng nhạt dần, Linh Mâu hư ảo dần khép lại lộ ra Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang ôm nhau. Cả hai không hề ngã xuống mà đều nhìn chăm chú về nơi Hoàng Kim Lộ bị chặn đứng. Người vừa sử dụng Hồn Lực bản thân để ngăn chặn toàn bộ uy lực của hai Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ lúc này cũng hiện thân: Chủ

nhệm Đỗ Duy Luân. Cột sáng trắng lúc trước chính là Hồn Lực từ thân thể Đỗ Duy Luân phát ra, ngay lúc chuẩn bị va chạm với hai Vũ Hồn dung hợp kỹ thì tám hồn hoàn trên người Đỗ Duy Luân cũng đồng thời phát sáng. Hai vàng, hai tím, bốn đen tạo thành một tổ hợp Hồn Hoàn cực mạnh. Đây chính là cách thức để phân thắng bại: Lấy thân thể ngăn chặn hai Vũ Hồn dung hợp kỹ rồi từ đó so sánh mạnh yếu giữa hai bên. Đều là Vũ Hồn dung hợp kỹ, lại là con bài cuối cùng của cả hai nên lúc này hai nhóm đều chăm chú quan sát. Các lão sư quan chiến trên khán còn chưa kịp phản ứng Ngôn Thiệu Triết và Tiền Đa Đa đã vô cùng khiếp sợ. Thân thể phía trước của Đỗ Duy Luân như được nhuộm một màu vàng, nhìn qua như một pho tượng hoàng kim. Phía sau lưng hẳn lại bị một trảo của U Minh Bạch Hồ phá rách y phục rồi để lại năm vết máu hằn sâu rõ rệt. Hồn Đấu La có thể bị thương? Lại còn bị các đệ tử Tân Sinh đánh bị thương? Điều này thật khó tin, lúc này các lão sư cũng đã kịp phản ứng, tất cả đều trợn mắt há mồm. Chu Y cũng đang ngồi quan sát cuộc chiến, một màn này xảy ra cũng khiến ánh mắt nàng trầm xuống. Tuy không thể tin nhưng thật sự U Minh Bạch Hồ có thể khiến Đỗ Duy Luân bị thương. Tu vi của Đỗ Duy Luân nàng hiểu rõ, nàng cũng tin chắc Đỗ Duy Luân không phải cố tình bày ra thương thế, vết thương đó là do thực lực của U Minh Bạch Hồ gây ra. Sắc mặt Ngôn Thiệu Triết vô cùng khó coi, hẳn quay đầu nhìn Tiền Đa Đa lại phát hiện Tiền Đa Đa cũng đang tròn mắt ngây thơ nhìn hẳn. - Người không biết việc này à? Ngôn Thiệu Triết hung hăng gây sự. Tiền Đa Đa cười khổ: - Người nghĩ ta biết sao, đây là đệ tử của hệ Vũ Hồn của người làm sao ta biết được. Lão Ngôn à, người muốn chơi xấu thì cứ nói thẳng đi. Ngôn Thiệu Triết hừ một tiếng, thân hình nhoáng cái đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Tiền Đa Đa vừa cười vừa nhìn về hướng Ngôn Thiệu Triết rồi đi, tuy cười không ra tiếng như vẻ mặt lại vô cùng đắc ý. - Tiền viện trưởng à, tại sao Ngôn viện trưởng...? Phàm Vũ nghi hoặc lại gần Tiền Đa Đa rồi lên tiếng hỏi. Tình huống dưới đấu trường rõ ràng là Tiền viện trưởng thua, chẳng lẽ...? Tiền Đa Đa cười hắc hắc: -Không có gì đâu, chỉ là nhân phẩm của chúng ta tốt một chút mới gặp may thôi. Phàm Vũ à, lần này người đã tìm được một hạt giống xuất sắc rồi. Ta không quản người dùng biện pháp gì, nhất định

không cho tên nhóc đó trở thành đệ tử hạch tâm, lúc này ta và lão Ngôn đánh cuộc người cũng nghe rồi đó. Phàm Vũ thấp giọng: -Tiền viện trưởng à, chúng ta thắng thật sao? Tiền Đa Đa cười hắc hắc: -Tất nhiên là chúng ta thắng, thôi nhé. Vừa nói xong thì thân thể hắn cũng lóe lên rồi biến mất. Lúc này ở sân đấu màu vàng trước người Đỗ Duy Luân cũng đã tiêu tán nhưng khuôn mặt hắn vẫn tràn ngập vẻ khó tin. Hắn tập trung nhìn thật kỹ Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang khó khăn buông tay nhau ra để xác định lại lần nữa, từng cơn đau từ vết thương phía sau truyền tới đã cho hắn biết: Tất cả đều là thật. Đái Hoa Bân miễn cưỡng đứng lên đỡ lấy Chu Lộ. Lúc này Thôi Nhã Khiết hưng phấn nhảy vào sân đấu hoan hô. Về mặt Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại vô cùng buồn bã, tuy cả hai không thấy vết thương sau lưng Đỗ Duy Luân nhưng hành động của đối phương đã chứng tỏ cả hai đã thua. Bọn hắn thật sự không biết năng lực của Hoàng Kim Lộ là gì, thua cũng không hiểu vì sao mình thua. Hoắc Vũ Hạo không thể chiến thắng được Đái Hoa Bân lại càng thất vọng, hắn đã dồn toàn lực phối hợp với Vương Đông cho một kích cuối cùng này mà vẫn không thể chiến thắng! Đỗ Duy Luân chỉ ngây người một lúc rồi lập tức tỉnh táo, khóe miệng cười khổ thầm nghĩ thật là dọa người mà. -Được rồi, các người làm tốt lắm. Giọng nói của Đỗ Duy Luân vang lên, lúc này thành viên hai bên cũng yên lặng tập trung nhìn hắn. Đỗ Duy Luân lại lên tiếng: -Các người thật khiến người khác kinh ngạc, chỉ mới là đệ tử Tân Sinh lại có thể đạt đến trình độ này. Lúc này ta đã tự mình cảm thụ uy lực từ Vũ Hồn dung hợp kỹ của cả hai. Nói đến đây hắn lại lạnh lùng liếc qua vị lão sư giám trận đứng gần đó, việc này đáng lẽ của người mà lại bắt ta ra tay đến nỗi phải bị thương. Vị lão sư kia xấu hổ cúi đầu không dám nhìn vào ánh mắt của Đỗ Duy Luân. Đỗ Duy Luân trầm giọng: -Lúc này ta tuyên bố, quán quân của kỳ sát hạch tân sinh này chính là... Đến đây hắn dừng lại một chút rồi tay phải nâng lên chỉ về hướng ba người Hoắc Vũ Hạo: -Nhóm của Vương Đông, Tiêu Tiêu và Hoắc Vũ Hạo. -Hả? Toàn trường ồ lên. Đừng nói là ba người Đái Hoa Bân, cho dù là các lão sư đang ngồi trên đài cao cũng kinh ngạc tưởng mình nghe nhầm. Khi Vũ Hồn dung hợp kỹ của hai bên cùng kết thúc thì tất cả đã đoán định bên chiến thắng là Đái Hoa Bân, dù sao U

Linh Bạch Hồ đã làm Đỗ Duy Luân bị thương. Lúc này lại có người nghi chẳng lẽ chủ nhiệm vì bị thương nên cố tình báo thù không cho đệ tử chiến thắng? Chuyện này không thể xảy ra, lúc vừa rồi hai vị viện trưởng cũng có mặt, Đỗ Duy Luân không thể thiên vị được. Hơn nữa từ trước đến nay chủ nhiệm Đỗ luôn nổi tiếng là người công chính và chưa từng phạm sai lầm. Không những mọi người mà ngay cả nhóm Hoắc Vũ Hạo cũng không dám tin người chiến thắng lại là mình, cả ba đưa mắt nhìn nhau. Tiêu Tiêu nhìn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông rồi lại lăm băm: -Thắng, là chúng ta thắng sao? Vương Đông thì lại nghi ngờ: -Vừa rồi Đỗ chủ nhiệm nói chúng ta là quán quân hay là á quân? Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ một lúc rồi dứt khoát: - Chúng ta thắng thật đấy! Lúc ba người còn đang bàn tán thì phía bên kia nhóm Đái Hoa Bân lại kinh ngạc. Chu Lộ không màng thân thể đang suy yếu cố gắng đứng thẳng rồi không phục hồi: -Thưa Đỗ chủ nhiệm, rõ ràng là nhóm đệ tử thắng mà, tại sao lại tuyên bố bọn hăn thắng? Đỗ Duy Luân xoay người quét mắt nhìn ba người rồi lạnh lùng: -Người nghi ngờ kết quả của ta sao? Chu Lộ bị khí thế của hăn áp đảo nên không dám trả lời nhưng ánh mắt lại lộ vẻ không phục. Đái Hoa Bân mặc dù không lên tiếng nhưng lại căn chặt môi chăm chú nhìn Đỗ Duy Luân không chút nào kinh sợ. Đỗ Duy Luân cố gắng đè nén bi phẫn trong lòng rồi tự nhủ, xong rồi, phen này thì xem như xấu mặt, con bé này được lắm!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 32: Phần thưởng và đệ tử hạch tâm

Chương 32: Phần thưởng và đệ tử hạch tâm Nhưng để trở thành một chủ nhiệm thì tâm tính phải vững vàng, vì thế Đỗ chủ nhiệm lập tức khôi phục bình tĩnh, khuôn mặt nở nụ cười bất đắc dĩ. -Ta công nhận các người thật sự rất tốt, có thể làm cho ta xấu mặt. Cũng tại ta có phần xem thường Vũ Hồn dung hợp kỹ của các người, nếu không ta cũng không chịu lỗ thế này. Một câu nói đùa vừa vang lên đã làm không khí dịu đi, các lão sư trên đài cao cũng cười ồ lên. Kinh nghiệm của Đỗ Duy Luân rất phong phú, hăn chỉ nói

một câu đơn giản đã hóa giải hoàn cảnh xấu hổ của bản thân, các lão sư cũng khâm phục hẳn. Đối lại là bất kỳ ai trong số họ sau khi chịu công kích như thế chắc chắn không thể duy trì bình tĩnh. Đỗ Duy Luân nói tiếp: -Ta cũng biết tất cả đều nghi ngờ về kết quả do ta đưa ra. Đầu tiên ta khẳng định lại một lần nữa, lời nói của ta là hoàn toàn chính xác, nhóm Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu giành được giải quán quân của sát hạch Tân Sinh. Biểu hiện của cả nhóm rất tuyệt vời, các thành viên trong nhóm phối hợp với nhau rất ăn ý, kết quả này là hoàn toàn xứng đáng. Hẳn lập lại tuyên bố của mình khiến sắc mặt của nhóm Đái Hoa Bân càng trở nên khó coi. Đỗ Duy Luân nói: -Tình huống vừa rồi mọi người cũng thấy, ta phải làm như thế để tránh việc xuất hiện thương vong tại kỳ sát hạch tân sinh này. Hai bên đều sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ nên ta nghĩ dù là hai viện trưởng cũng rất khó phán đoán hơn kém, mà để cho hai bên va chạm là không thể. Vì thế ta đành phải lấy thân mình để thử, mọi người cũng thấy được U Minh Bạch Hổ của nhóm Đái Hoa Bân đã khiến ta bị thương nên nghĩ nhóm này chiến thắng. Nhưng mọi người hãy nghĩ kỹ, ta là một Hồn Đấu La, cho dù Vũ Hồn dung hợp kỹ cực kỳ mạnh mẽ nhưng nó lại được một Hồn Tôn và một Đại Hồn Sư thi triển thì có thể khiến ta bị thương sao? Lúc này ta đã thúc dục Hồn Lực toàn thân để tạo vách chắn phòng ngự, với trình độ của hai tên nhóc này thật sự có thể khiến ta bị thương sao? Nếu là như thế thật thì chức chủ nhiệm này ta cũng không cần làm rồi. Đái Hoa Bân đang vô cùng tức giận sau khi nghe xong lời này cũng giật mình. Đúng thế! Đỗ Duy Luân nói không sai, Vũ Hồn dung hợp kỹ của hắn và Chu Lộ tuy rất mạnh mẽ nhưng có thể khiến một Hồn Đấu La bị thương sao? Việc này quả thật rất khó có thể xảy ra.

Đỗ Duy Luân lại tiếp tục nói: -Lúc này ta sẽ cho mọi người biết đáp án. Sở dĩ U Minh Bạch Hổ có thể khiến ta bị thương là vì lúc đó ta cũng đang va chạm với Vũ Hồn dung hợp kỹ của Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo. Với tư cách là người vừa chịu một đòn toàn lực này của hai người liệu ta có thể

biết tên của Vũ Hồn dung hợp kỹ này hay không? Vương Đông nhoen miệng cười: -Đỗ lão sư, ngài chính là người đầu tiên đỡ lấy Vũ Hồn dung hợp kỹ của đệ tử, đây cũng là lần đầu tiên đệ tử dùng nó trong chiến đấu. Đỗ Duy Luân ngạc nhiên: -Xem ra ta rất may mắn rồi, vậy ta có thể biết tên của nó hay không? Vương Đông gật đầu rồi quay sang nhìn Hoắc Vũ Hạo: - Người nói đi. Hoắc Vũ Hạo lại nhìn về phía Đái Hoa Bân rồi hít sâu một hơi nói từng tiếng rõ ràng: -Vũ Hồn dung hợp kỹ của đệ tử và Vương Đông có tên là: Rực rỡ - Điều tàn, Hoàng Kim Lộ. Ánh mắt của Đỗ Duy Luân nhìn xuống mặt đất nơi Vũ Hồn dung hợp kỹ Hoàng Kim Lộ đi qua, khuôn mặt khẽ run lên. Nơi Hồn Kỹ này đi qua trở thành một hố to dài hơn ba mươi thước, sâu khoảng nửa thước, khắp hố đều là một màu hoàng kim lấp lánh dưới ánh mặt trời. Các lão sư trên khán đài vốn chỉ chú ý đến thắng bại của hai nhóm lúc này mới bắt đầu nhìn vào con đường hoàng kim này. Đỗ Duy Luân vuốt vuốt cằm: -Ta không thể không công nhận Vũ Hồn dung hợp kỹ của hai người là Hồn Kỹ kỳ lạ nhất mà ta đã từng thấy qua. Với tu vi của hai người thì uy lực của chiêu này đã vượt khỏi phạm trù hiểu biết của ta về Vũ Hồn dung hợp kỹ. Ta chắc chắn khả năng phối hợp của Vũ Hồn giữa hai người rất cao. Lúc này hắn lại nhìn sang phía Đái Hoa Bân: - Nguyên nhân khiến U Minh Bạch Hổ của các người có thể khiến ta bị thương chỉ có một. Trước khi công kích của các người chạm vào ta thì ta đã trúng phải Hoàng kim Lộ. Tuy nhiên tác dụng của Vũ Hồn dung hợp kỹ thì ta phải giữ bí mật, đây cũng là quy tắc tối thiểu của Hồn Sư. Hai vị viện trưởng khi quan sát ta đỡ hai Vũ Hồn dung hợp kỹ chắc chắn đã nhìn ra được ai hơn ai kém rồi. -U Minh Bạch Hổ của các người rất mạnh, nếu lúc trước có thể né được một kích chính diện của Hoàng Kim Lộ thì chiến thắng sẽ thuộc về các người. Nhưng lúc đó các người đã bị ảnh hưởng bởi Hồn Kỹ của Tiêu Tiêu nên chắc chắn không thể tránh thoát. Dưới tình huống đó mà va chạm trực tiếp với Hoàng Kim Lộ thì các người chắc chắn thất bại. Ta chỉ có thể nói đến đó, kỳ sát hạch Tân Sinh này cũng nên kết thúc rồi. Sáng mai sẽ có một cuộc họp về kỳ khảo sát tân sinh này để phát thưởng cho ba nhóm đứng đầu đồng thời tiến hành phân ban năm nhất. - Thắng không kiêu bại không nản tất sẽ tiến bộ. Các người hiện là những đệ

tử ưu tú nhất của ban Tân Sinh, tuyệt đối không được quên điều này, ta hi vọng cuộc tranh tài này sẽ không để lại ảnh hưởng xấu đến phát triển của các người trong tương lai. Được rồi, ta đi đây! Nói xong thì Đỗ Duy Luân lập tức xoay người rời khỏi khu sát hạch. Thân hình Đái Hoa Bân run lên thật mạnh, Chu Lộ bên cạnh phải cố hết sức đỡ lấy mới giúp hắn không ngã xuống. Tất cả quật cường, hiếu thắng, kiêu ngạo trên khuôn mặt hắn đã biến mất, hắn không tin tưởng, không cam lòng! Thua, thật sự thua! Lại còn thua bởi hai tên nhóc có tu vi kém xa, chuyện này không thể xảy ra! Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo rất tinh tường, lúc này hắn có thể nhìn thấy rõ ràng biến hóa tâm tình của Đái Hoa Bân, một cảm giác khoan khoái trào dâng trong lòng hắn. Lúc này Hoắc Vũ Hạo đột nhiên phát hiện việc chiến thắng Đái Hoa Bân ở chính lĩnh vực hắn am hiểu nhất chính là một sự báo thù tuyệt vời. - Chúng ta thắng rồi! -Chúng ta là quán quân! Tiêu Tiêu và Vương Đông đột nhiên nhào đến ôm lấy Hoắc Vũ Hạo rồi tung hắn lên không trung. Nhóm ba người bọn họ có thể đạt được giải quán quân tại sát hạch tân sinh công lao lớn nhất là của người nào thì Tiêu Tiêu và Vương Đông rất rõ ràng! Thực lực mạnh mẽ của Tiêu Tiêu và Vương Đông ở từng trận đấu vừa qua rất mạnh mẽ, các lão sư cũng rất xem trọng hai người. Nhưng nếu không có Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, Linh Hồn Trùng Kích cùng khả năng phán đoán chính xác của Hoắc Vũ Hạo, không có Vũ Hồn dung hợp kỹ của Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo thì bọn họ không thể đến được vị trí này! Tuy thực lực cá nhân của Hoắc Vũ Hạo rất kém nhưng nếu đổi lại để một Hồn Sư khác thì cho dù tu vi của hắn có trên cấp hai mươi cũng chưa chắc có thể làm tốt hơn. Lúc này Vương Đông và Tiêu Tiêu đã thật sự bội phục hắn, cả hai là đồng đội cùng nhóm với Hoắc Vũ Hạo nên mới biết được hắn không chỉ không ngừng cố gắng mà còn có thiên phú kinh người. Chu Y cũng đã bước xuống sân đấu và nhảy vọt về phía bọn hắn. Vị lão sư vốn vô cùng nghiêm khắc nhưng lúc này cũng vì hưng phấn mà ôm lấy ba người Hoắc Vũ Hạo nhảy nhót. Lão sư chủ nhiệm lớp của Đái Hoa Bân cũng bước đến an ủi ba người nhưng tâm trạng Đái Hoa Bân lại không hề thay đổi. Hai mắt của hắn hung tợn nhìn chăm chú ba người Hoắc Vũ Hạo, hai nắm tay lại nắm chặt:Lần tới chắc chắn ta sẽ không thua! Kết quả của kỳ sát hạch

Tân Sinh nhanh chóng được lan truyền khắp học viện. Đến tối thì Hoắc Vũ Hạo không ra ngoài bán cá nướng mà dẫn theo Vương Đông, Tiêu Tiêu, Bối Bối và Đường Nhã vào một mé rừng rồi làm cá nướng chiêu đãi cả bọn. Bối Bối và Đường Nhã không hề nghĩ đến chuyện nhóm của Hoắc Vũ Hạo sẽ đoạt giải quán quân. Từ lúc biết chuyện có ba gã Hồn Tôn tham gia sát hạch thì kỳ vọng đối với nhóm đã gần như không còn. Nhưng cả hai không ngờ Hoắc Vũ Hạo lại mang đến một niềm vui bất ngờ cho họ. -Vương Đông à, người vẫn muốn gia nhập Đường Môn sao? Đường Nhã sau khi ăn cá nướng no nê mới bắt đầu nói vào việc chính. Vương Đông vội vàng gật đầu: -Có, tất nhiên là muốn rồi! Đường Nhã cười hì hì: -Ha ha, dù sao các người cũng đã đạt được giải quán quân, bốn Tông Chủ cũng không thể nuốt lời. E hèm, ta đây quyết định mời tên nhóc Vương Đông người gia nhập Đường Môn, muốn hay không? Tiêu Tiêu lập tức giật mình rồi lẩm bẩm: -Đường Môn? Đường Nhã nói: -Đúng, là Đường Môn. Một khi đã là đệ tử của Đường Môn thì sẽ được tất cả các loại hỗ trợ tốt nhất cho việc tu luyện, tất cả các tuyệt học của Đường Môn sẽ mở cửa chờ đón. Tiêu Tiêu cười nói: -Được lắm, đã thế tiểu muội cũng xin được gia nhập Đường Môn, dù sao tiểu muội cũng chưa gia nhập bất cứ tông môn nào. Còn nữa, muội muốn học bộ pháp của Hoắc Vũ Hạo. Đường Nhã gật mạnh đầu: -Chuyện nhỏ, chỉ cần gia nhập Đường Môn thì mọi thứ đều có thể. Tuy bề ngoài Đường Nhã tỏ vẻ vô tư nhưng tâm trạng lại vô cùng vui mừng. Thực lực và tiềm lực của Vương Đông là rất lớn, sau lần sát hạch tân sinh này thực lực Vương Đông lại có bước nhảy vọt. Mà Tiêu Tiêu cũng không hề kém chút nào, cô bé chính là một thiên tài có Vũ Hồn Song Sinh, không ngờ lại ngờ nghệch gia nhập Đường Môn. Nhưng Đường Nhã lại không biết nguyên nhân chính Tiêu Tiêu muốn gia nhập Đường Môn, đó là vì Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã gia nhập. Vũ Hồn dung hợp kỹ mà Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông dùng trong trận chung kết đã để lại ấn tượng lớn trong lòng Tiêu Tiêu hơn nữa cô bé cũng có cảm tình rất tốt với Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Tuy lúc này thực lực của Hoắc Vũ Hạo còn kém nhưng tính tình kiên nghị và thiên phú lại không hề thua kém Vương Đông. Tiêu Tiêu tin chắc trong tương lai thành tựu của Hoắc Vũ Hạo tuyệt đối không nhỏ,

cùng hai người tạo thành một nhóm cho dù là về mặt tu luyện hay tương lai phát triển đều vô cùng tốt. Ở giới Hồn Sư có một đồng đội tốt là chuyện vô cùng quan trọng. Tiêu Tiêu lúc này đã bắt đầu quen với việc chiến đấu có Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo, ba người phối hợp ngày càng ăn ý. Ở học viện Sử Lai Khắc nếu muốn tiến vào nội viện thì ít nhất cũng phải mất mười năm, mà trong mười năm đó ba người có thể luôn phối hợp với nhau thì sau khi tốt nghiệp thực lực cả nhóm sẽ rất mạnh mẽ. Tiêu Tiêu dù sao cũng chỉ là một cô bé hơn mười tuổi, mong ước cũng chỉ đơn giản là tăng cường thực lực và tìm được bạn tốt. Cũng nhờ thế mà Đường Nhã đã tìm thêm cho Đường Môn một đệ tử tuyệt vời. Lúc này Đường Môn đã có bước phát triển to lớn, từ hai thành viên ban đầu đã có được năm thành viên. Bối Bối lại nói: -Mọi người sau khi thông qua sát hạch sẽ được phân ban. Hệ Cường Công và hệ Khống Chế xem như cùng một nhà, cả ba lại cùng một nhóm chắc hẳn sẽ được các lão sư đưa vào chung một lớp. Không nói đến Hoắc Vũ Hạo, còn hai người Vương Đông và Tiêu Tiêu hẳn cũng biết sơ về Đường Môn. Đường Môn chúng ta nổi tiếng nhờ vào ám khí nhưng sau này Hồn Đạo Khí xuất hiện nên chúng ta dần dần lùi khỏi vũ đài lịch sử, đây cũng là nguyên nhân chính khiến Đường Môn ngày càng suy sụp. Nếu muốn chấn hưng Đường Môn thì chúng ta nhất định phải quan tâm đến ám khí, tuy nhiên cũng không thể sử dụng ám khí đơn thuần như lúc trước. Chỉ có cách dung hợp ám khí và Hồn Đạo Khí mới có thể mang lại huy hoàng cho Đường Môn. Hai người có cảm tưởng gì về Hồn Đạo Khí? Sau khi trở thành đệ tử năm một hai người có thể chọn môn Hồn Đạo Khí. Vương Đông và Tiêu Tiêu khẽ liếc nhìn nhau rồi nhíu mày, sau đó Tiêu Tiêu nói nhỏ: -Tiểu muội vốn có hai Vũ Hồn, nếu bây giờ còn phải nghiên cứu chế tạo Hồn Đạo Khí thì sợ sẽ không đủ thời gian tu luyện. Hơn nữa muội cảm thấy nếu đã là một Hồn Sư thì phải đem việc tu luyện lên hàng đầu, còn việc nghiên cứu Hồn Đạo Khí chỉ dành cho những Hồn Sư có thiên phú kém hoặc có Vũ Hồn không tốt thôi. Vương Đông cũng gật đầu: -Đệ cũng đồng ý với Tiêu Tiêu, đệ không muốn học chế tạo Hồn Đạo Khí. Sau khi nói ra ý nghĩ của mình, hai người cứ ngỡ Bối Bối và Đường Nhã sẽ mất hứng. Không ngờ Bối Bối và Đường Nhã

cũng mỉm cười. Đường Nhã cố gắng nghiêm giọng rồi nói một cách bất đắc dĩ: -Hai người quả không hổ là các đệ tử vĩ đại của hệ Vũ Hồn, đây cũng là ý nghĩ thường thấy của các đệ tử khác trong hệ Vũ Hồn. Mà đừng nói là hai người, ngay cả ta và Bối Bối cũng cảm thấy không đủ thời gian tu luyện, thời gian chúng ta bỏ ra để nghiên cứu về phương diện Hồn Đạo Khí cũng rất ít. Thôi bỏ đi, tùy mọi người vậy. Đường Môn cũng không hạn chế phương hướng tu luyện của mọi người, chúng ta cũng chỉ muốn biết hai người có hứng thú hay không thôi. Cả hai đều có thiên phú tuyệt hảo, nếu phân tâm làm việc khác cũng không tốt lắm. Có lẽ phải chờ một thời gian nữa chúng ta sẽ tìm thêm một vài đệ tử tu luyện Hồn Đạo Khí. -Tiểu Nhã lão sư à, đệ muốn học Hồn Đạo Khí. Đúng lúc này Hoắc Vũ Hạo lại lên tiếng. Hai mắt Đường Nhã sáng lên: -Tiểu Hoắc, đệ thật sự muốn à? Hoắc Vũ Hạo gật đầu: -Hồn Đạo Khí chắc chắn có chỗ thần kỳ mới có thể thay thế ám khí của Đường Môn chúng ta rồi trở thành vũ khí được các quốc gia coi trọng. Đệ cũng muốn thử một chút, nếu không có thiên phú thì thôi, còn nếu thật sự có thiên phú về Hồn Đạo Khí thì đệ sẽ theo học. -Được, được lắm! Đường Nhã vô cùng vui mừng: - Đệ thật sự rất thích hợp để học Hồn Đạo Khí. Vũ Hồn của đệ thuộc hệ tinh thần, thiếu nhất chính là các kỹ năng tấn công. Nếu đệ phối hợp với Hồn Đạo Khí thì sức chiến đấu sẽ tăng lên rất nhiều, hơn nữa hiểu biết về Hồn Đạo Khí càng sâu sắc thì uy lực của Hồn Đạo Khí sẽ càng mạnh. Bối Bối mở miệng nhắc nhở: -Tiểu Hoắc à, đệ phải chú ý đến thời gian tu luyện nữa. Vũ Hồn của đệ vẫn có tiềm lực rất lớn nên không cần quá mức chú tâm vào việc học tập Hồn Đạo Khí đâu. Hồn Lực và Hồn Hoàn mới là căn bản của một Hồn Sư, muốn thi triển một Hồn Đạo Khí mạnh mẽ cũng cần phải có một nguồn Hồn Lực hùng hậu mới được. - Đúng vậy, đại sư huynh. Hoắc Vũ Hạo lập tức đồng ý, hẳn cũng có quyết định của riêng mình. Sau khi nhìn thấy uy lực của Định Trang Hồn Đạo Khí hẳn đã có hứng thú. Hẳn biết nếu muốn báo thù thì bản thân sẽ phải đối mặt với đối thủ vô cùng mạnh mẽ nên phải lợi dụng tất cả các lực lượng xung quanh. Nếu không học thì làm sao biết Hồn Đạo Khí không mạnh mẽ? Hẳn cũng không ngờ được chỉ vì một ý nghĩ đơn giản lúc này lại có thể mở một cánh cửa to lớn cho Hồn Đạo Khí nhiều năm sau. Đường

Nhã khoan thai: - Nhưng cũng chưa chắc tất cả đều có thể vào được hệ Hồn Đạo đâu. Haiz, quán quân của sát hạch Tân Sinh tuy sẽ được rất nhiều lợi thế nhưng vấn đề cũng không phải không có. Tiểu Hoắc à, nếu người không thể vào được hệ Hồn Đạo cũng không sao, cứ cố gắng tu luyện là được. Hoắc Vũ Hạo giật mình rồi lạng người một lúc, sau đó hỏi: - Tiểu Nhã lão sư à, tại sao đệ không thể vào được hệ Hồn Đạo? Đường Nhã hỏi: - Mọi người có biết phần thưởng dành cho quán quân của sát hạch Tân Sinh là gì không? Nghe đến hai chữ phần thưởng lập tức sáu đôi mắt sáng lên. Cả bọn chỉ là những cô bé cậu bé chưa quá mười hai tuổi nên tính tình vẫn còn rất non nớt không giỏi che dấu cảm xúc. Học viện Sử Lai Khắc chính là học viện đệ nhất đại lục, bọn họ lại đạt được giải quán quân nên phần thưởng chắc chắn sẽ rất lớn. Vương Đông lúc này đã vô cùng khẩn trương: - Tiểu Nhã lão sư à, phần thưởng là gì vậy? Vừa gia nhập Đường Môn xong hẳn cũng học theo Hoắc Vũ Hạo, gọi Đường Nhã là lão sư. Đường Nhã nói: - Các lần trước phần thưởng dành cho quán quân sát hạch cũng không quá khác nhau, phần thưởng ở mỗi năm thay đổi tùy theo chất lượng của ban Tân Sinh. Những việc khác thì ta không biết, dù sao thì mấy năm nay học viện Sử Lai Khắc chưa hề xuất hiện tình huống có Hồn Tôn ở ban Tân Sinh. Vì thế phần thưởng dành cho ba người sẽ rất lớn đó, tuy ta không thể nói trước nhưng được làm đệ tử hạch tâm là chắc chắn rồi. - Đệ tử hạch tâm? Ba người Hoắc Vũ Hạo cũng không phải nghe thấy từ này lần đầu, lúc trước Chu Y lão sư cũng đã từng nói qua. Đường Nhã gật đầu: - Ba người là quán quân của sát hạch Tân Sinh thì việc trở thành đệ tử hạch tâm thật sự không khó. Một khi trở thành đệ tử hạch tâm thì các lão sư tại học viện sẽ ra sức hỗ trợ mọi người tu luyện để trở thành một Hồn Sư mạnh mẽ. Và như thế thì các lão sư tại hệ Vũ Hồn sẽ không cho phép đệ tử của mình phân tâm đi học thêm hệ Hồn Đạo. Ở học viện của chúng ta hệ Vũ Hồn luôn giữ vị trí chủ đạo. Lúc này ba người Hắc Vũ Hạo mới hiểu rõ, nghĩ đến việc trở thành đệ tử hạch tâm sẽ được hỗ trợ đầy đủ, được ăn ngon mỗi ngày... thì khuôn mặt Hoắc Vũ Hạo liền sáng lên. Bối Bối liếc nhìn Hoắc Vũ Hạo, đôi mắt có vài phần lo lắng nhưng hẳn lại không nói ra. Bối Bối tự nhủ cứ xem bản thân đang lo sợ vô cớ. Sáng sớm, từng tia nắng nhẹ nhàng chiếu qua

cửa sổ, vì học viện có hồ Hải Thần nên không khí buổi sáng vô cùng mát mẻ. Tất cả các đệ tử vượt qua kỳ sát hạch Tân Sinh đã tập hợp tại quảng trường Sử Lai Khắc chờ đợi được phân ban. Ngay sau đó lão sư chủ nhiệm hệ Vũ Hồn Đỗ Duy Luân dẫn theo các lão sư khác tiến đến. Trong các lão sư này Hoắc Vũ Hạo biết được hai người, một là Chu Y một là Vương Ngôn. Còn các lão sư khác hắn chỉ thoáng nhìn qua vài lần nên không có ấn tượng. Đỗ Duy Luân cầm một tập văn kiện trong tay, khuôn mặt mỉm cười nhìn đám học viên nhỏ tuổi: - Có lẽ tất cả cũng đã biết, sát hạch Tân Sinh đã kết thúc, ba nhóm đứng đầu cũng đã được xác định. Bây giờ ta sẽ chính thức công bố thứ hạng của các nhóm và phần thưởng. Hạng ba, nhóm Hoàng Sở Thiên: Hoàng Sở Thiên, Lam Tố Tố, Lam Lạc Lạc! Nhóm Hoàng Sở Thiên sau khi bị nhóm Hoắc Vũ Hạo đánh bại cũng đã chiếm được hạng ba. Bọn họ trong trận bán kết gặp phải nhóm Đái Hoa Bân nên thua cuộc, sau đó lại chiến thắng nhóm Chu Tư Trần. Cũng có thể xem như nhóm Hoàng Sở Thiên vô cùng may mắn, tại trận cuối cùng tranh giải ba thì hai tỷ muội Lam Tố Tố và Lam Lạc Lạc cũng đã khôi phục và sử dụng được Vũ Hồn dung hợp kỹ, nếu không chỉ với lực lượng cá nhân từng người thì họ không thể thắng được nhóm Chu Tư Trần. Hoàng Sở Thiên dẫn đầu ba người bước đến trước mặt Đỗ Duy Luân, vì hưng phấn mà khuôn mặt cả ba người đỏ lên. Đạt được hạng ba xem như là thành công ngoài mong đợi của nhóm. Tất cả các đệ tử năm nhất đều vỗ tay, sau kỳ sát hạch Tân Sinh thì số đệ tử năm nhất còn lại khoảng hơn ba trăm người, giảm đi hai phần ba so với lúc vừa khai giảng. - Hạng nhì, nhóm Đái Hoa Bân: Đái Hoa Bân, Chu Lộ, Thôi Nhã Khiết! Tiếng vỗ tay lại vang lên nhưng khuôn mặt của ba người Đái Hoa Bân khi bước ra lại không hề vui vẻ. Nhất là Đái Hoa Bân, khuôn mặt hắn lúc này vô cùng cạnh lòng, đầu lại hơi cúi xuống như có tâm sự, hai mắt hắn thậm chí còn hằn tơ máu. Đỗ Duy Luân dừng lại một chút rồi nói to: - Lúc này tất cả hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh quán quân của kỳ sát hạch Tân Sinh lần này. Nhóm Vương Đông: Vương Đông, Tiêu Tiêu và Hoắc Vũ Hạo! Lập tức tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, mà ba người Hoắc Vũ Hạo sau khi nghe Đỗ Duy Luân công bố kết quả lại hơi ngạc nhiên. Lúc trước báo danh thì tên nhóm là Hoắc Vũ

Hạo, lúc này tên nhóm lại đổi là Vương Đông, thật sự trong nhóm Hoắc Vũ Hạo mới là đội trưởng. Lúc này tiếng vỗ tay đã vang lên nên ba người cũng không dám đứng im suy nghĩ mà vội vàng bước lên trước. Nhưng khi di chuyển thì Vương Đông và Tiêu Tiêu lại cố ý đi chậm lại một nhịp để Hoắc Vũ Hạo đi đầu. Thấy ba người bước lên thì Đỗ Duy Luân cũng mỉm cười rồi đưa mắt bảo cả bọn đứng vào giữa. Hoắc Vũ Hạo nhìn sang Đái Hoa Bân thì thấy hắn đang nhìn chăm chú Vương Đông, có lẽ hắn không biết thất bại của mình có liên quan đến Hoắc Vũ Hạo. Đỗ Duy Luân nói: - Được rồi, bây giờ ta sẽ công bố phần thưởng. Cả ba nhóm đứng đầu khi tấn cấp Hồn Sư, Đại Hồn Sư, Hồn Tôn... sẽ có thể đưa ra thỉnh cầu với học viện, học viện sẽ tùy theo khả năng chịu đựng của mỗi người mà thưởng một Hồn Hoàn tốt nhất, thích hợp nhất. Đỗ Duy Luân nói tiếp: - Xét thấy nhóm Vương Đông có biểu hiện xuất sắc và có thành tích toàn thắng nên học viện quyết định tặng thêm một phần thưởng đặc biệt. Phần thưởng này ta sẽ giữ bí mật, lát nữa cả ba theo ta sẽ biết. Còn có phần thưởng đặc biệt? Đây là khác biệt giữa quán quân với đội hạng nhì hạng ba sao? Ánh mắt ba người sáng lên, cảm giác mất vui khi tên nhóm bị chuyển thành Vương Đông cũng nhạt đi. Về việc nhóm của Hoắc Vũ Hạo nhận được phần thưởng đặc biệt thì không có đệ tử nào phản đối. Trong kỳ sát hạch nhóm của Hoắc Vũ Hạo đã lần lượt đánh bại các nhóm có Hồn Tôn như Ninh Thiên, Tà Huyền Nguyệt và Đái Hoa Bân rồi tiến đến vị trí cao nhất. Tất cả các Hồn Tôn đều bại dưới tay bọn họ có thể nói chức quán quân này là vô cùng xứng đáng, được thêm phần thưởng đặc biệt cũng vô cùng hợp lý. Đỗ Duy Luân nói: - Được rồi, các người có thể về chỗ. Nói xong hắn dừng lại một lúc chờ chính người trở về vị trí. Đỗ Duy Luân nói tiếp: - Sau kỳ sát hạch này ta hi vọng các người vẫn tiếp tục cố gắng, cho dù thiên phú có tốt mà không chịu nỗ lực cũng sẽ không thể thành công. Học viện Sử Lai Khắc của chúng ta chính là học viện tốt nhất đại lục, ta hi vọng tất cả các người đều có thể tốt nghiệp, không những vậy mà còn phải đạt được thành tích tốt nhất. Xét thấy có một vài đệ tử có biểu hiện xuất sắc trong kỳ sát hạch Tân Sinh này nên học viện quyết định thu nhận các đệ tử đó làm đệ tử hạch tâm, đây là danh sách các đệ tử được chọn. Cả quảng trường Sử Lai Khắc bỗng chốc im lặng

như tờ, đệ tử hạch tâm không giới hạn ở ba nhóm có hạng cao nhất! Tuy rằng Đỗ Duy Luân chưa nói nhưng mọi người đều biết ích lợi khi được trở thành đệ tử hạch tâm. Vì thế giờ phút này tất cả các đệ tử đều im lặng và tập trung chú ý như sợ Đỗ Duy Luân bỏ sót tên mình. Đỗ Duy Luân mở văn kiện trong tay ra rồi đọc: - Theo biểu hiện của các đệ tử tại kỳ sát hạch Tân Sinh này, học viện quyết định chọn các đệ tử sau làm đệ tử hạch tâm: Vương Đông, Tiêu Tiêu, Đái Hoa Bân, Chu Lộ, Chu Tư Trần, Tào Cẩn Hiên, Lam Tổ Tổ, Lam Lạc Lạc, Ninh Thiên, Vu Phong. Lúc Đỗ Duy Luân vừa nói đến từ đệ tử hạch tâm thì bao người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu đã biết được tin tức của tiểu Nhã lão sư là chính xác. Vương Đông và Tiêu Tiêu sau khi nghe thấy tên mình thì vô cùng hưng phấn nhưng sau đó cả hai lại giật mình. Sau tên hai người lại là tên của Đái Hoa Bân, tại sao không phải là Hoắc Vũ Hạo? Hoắc Vũ Hạo chính là đội trưởng của họ mà! Bởi Vì Đỗ Duy Luân vẫn còn tiếp tục đọc nên cả hai vẫn vô cùng hi vọng, mãi cho đến khi giọng nói Đỗ Duy Luân ngừng lại thì tên Hoắc Vũ Hạo vẫn không xuất hiện. Hoắc Vũ Hạo ngây ra, sắc mặt tái nhợt, trong khoảnh khắc hắn có cảm giác như có một tảng đá to đột nhiên đè xuống lòng mình. Từ lúc tiến vào học viện Sử Lai Khắc hắn luôn không ngừng cố gắng, ngày nào cũng tu luyện liều mạng, thời gian người khác nghỉ ngơi thì hắn vẫn tu luyện, thời gian người khác vui vẻ thì hắn vẫn tu luyện. Từ khi tham gia sát hạch Tân Sinh hắn luôn dốc toàn lực cùng đồng đội cố gắng rồi từ đó mới có thể đạt được vị trí quán quân. Nhưng... tại sao? Vì sao? Tại sao lại không có tên của ta? Tuy vẻ mặt của Hoắc Vũ Hạo luôn trầm ổn nhưng nội tâm hắn vô cùng u ám. Từ nhỏ chịu đủ cay đắng tại phủ Công Tước khiến hắn vô cùng âm trầm, sau đó đột nhiên nhìn thấy Đái Hoa Bân thì thù hận của hắn cũng suýt bộc phát, nếu không phải có Vương Đông và một ít lý trí còn lại ngăn cản thì hắn đã ra tay. Bây giờ lại thêm một lần nữa hắn phải chịu bất công, tại sao, tại sao ta phải chịu những điều như vậy? Bây giờ Hoắc Vũ Hạo cũng đã hiểu nguyên nhân Đỗ Duy Luân lại gọi tên nhóm hắn là nhóm Vương Đông chứ không phải nhóm Hoắc Vũ Hạo. Hóa ra tất cả đã được quyết định từ trước rồi! Vương Đông và Tiêu Tiêu đứng bên cạnh Hoắc Vũ Hạo nên đều cảm giác được Hoắc Vũ Hạo trở

nên bất thường. Vương Đông vội vàng nắm lấy tay Hoắc Vũ Hạo lo sợ hấn hành động thiếu suy nghĩ nhưng lại không biết nên nói gì. Hấn và Tiêu Tiêu đã trở thành đệ tử hạch tâm mà Hoắc Vũ Hạo thì lại không, trong lòng Hoắc Vũ Hạo sẽ nghĩ thế nào? Đỗ Duy Luân tiếp tục nói: - Ngoài ra trong kỳ sát hạch Tân Sinh này cũng có một vài đệ tử tuy thiếu một ít năng lực và thiên phú nhưng biểu hiện khá tốt, vì thế học viện quyết định tạm thời cho phép các đệ tử này được hỗ trợ, giúp đỡ và bồi dưỡng tương đương với các đệ tử hạch tâm khác, đãi ngộ này sẽ kéo dài đến hết năm học. Nếu các đệ tử trên trong kỳ thi lên cấp có đột phá và kết quả tốt thì sẽ chính thức trở thành đệ tử hạch tâm. Đây là danh sách các đệ tử: Hoắc Vũ Hạo, Thôi Nhã Khiết, Hoàng Sở Thiên, Long Tường Dực, Nam Môn Duẩn Nhi. Công bố kết thúc! Hai mắt trống rỗng vô thần của Hoắc Vũ Hạo cũng dần hồi phục. Đúng thế thật! Năng lực bản thân đúng là vẫn còn thiếu rất nhiều, trong những đệ tử mà chủ nhiệm Đỗ Duy Luân gọi tên chỉ có duy nhất mình ta là chưa đến hai mươi cấp. Đãi ngộ giống như đệ tử hạch tâm sao, thật sự tốt như thế sao! Một nét buồn thoáng xuất hiện trong mắt Hoắc Vũ Hạo, hấn cúi nhẹ đầu đem tia buồn bã kia chôn sâu vào lòng. Có lẽ nếu ta không có Vũ Hồn dung hợp kỹ với Vương Đông thì ngay cả cái gọi là đãi ngộ này ta cũng không có. Nhưng có thể trách ai đây, cũng do thực lực của mình không đủ, cũng do Hồn Hoàn đầu tiên của ta trong mắt bọn họ chỉ là một Hồn Hoàn mười năm vô dụng. Khóe miệng Hoắc Vũ Hạo khẽ nhếch lên, sau đó hấn ngẩng đầu nhưng ánh mắt lúc này đã lạnh lùng hơn trước. - Vũ Hạo à, người không sao chứ? Vương Đông hỏi nhỏ. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu rồi miễn cưỡng cười cười: - Không có gì đâu, thật sự là ta không đủ tư cách làm đệ tử hạch tâm mà, ta chỉ mới là một Hồn Sư mười bảy cấp. Vương Đông vội la lên: -Không, sự thật không phải thế mà. Chỉ là bọn họ không biết sự quan trọng của người trong nhóm mà thôi... Tiêu Tiêu cũng liên tục gật đầu. Sau khi nhìn thấy biểu hiện của Vương Đông và Tiêu Tiêu nét cười của Hoắc Vũ Hạo đã tự nhiên hơn trước: - Ta thật sự không sao đâu. Đỗ chủ nhiệm cũng đã nói rồi đó, ta cũng có thể được các sự trợ giúp hỗ trợ như các đệ tử hạch tâm. Ta chỉ cần tiếp tục cố gắng đến kỳ thi lên cấp năm sau, sau đó ta sẽ trở thành một đệ tử hạch tâm chính thức. Vương Đông than nhẹ

rồi buông tay Hoắc Vũ Hạo. Hai người đã ở chung một thời gian khá dài, cả hai lại có chung Hạo Đông Lực và Vũ Hồn dung hợp kỹ nên tính cách của Hoắc Vũ Hạo ra sao Vương Đông hiểu khá rõ. Về ngoài của Hoắc Vũ Hạo trầm ổn, tính tình ôn hòa nhưng sâu trong nội tâm hẳn lại vô cùng quật cường cố chấp, Vương Đông sau khi được hẳn tiết lộ quá khứ mới hiểu thêm được phần nào mà thôi. Nhưng thật sự không ai có thể giúp hẳn, chỉ có hẳn mới có thể chiến thắng chính bản thân mình. Sau đó là phần chia lớp lại, các đệ tử năm nhất được chia vào bốn ban. Ban Một bao gồm hệ Cường Công và hệ Khống Chế, ban Hai gồm hệ Phòng Ngự và hệ Mẫn Công, ban Ba là hệ Phụ Trợ còn ban Bốn gồm hệ Thực Vật và hệ Trị Liệu, ngoài ra còn có các Chiến Hồn Sư và Khí Hồn tùy theo vũ Hồn đặc thù của mình mà được phân vào một trong bốn lớp trên. Thực lực ban Một xem như là trội nhất, cả ba người Vương Đông, Tiêu Tiêu và Hoắc Vũ Hạo đều được vào ban Một. Ban Hai thì có Tà Huyền Nguyệt am hiểu phòng ngự được xếp vào. Còn ban Ba thì không hẳn toàn bộ đều là hệ Phụ Trợ mà còn có một vài Chiến Hồn Sư và Khí Hồn Sư có thể vừa chiến đấu vừa phụ trợ như Ninh Thiên với Vũ Hồn Thất Bảo Lưu Ly Tháp. Còn ban Bốn thì bao gồm các Hồn Sư gần như không có sức chiến đấu nhưng lại rất quan trọng trong các trận đấu lớn như các Hồn Sư hệ Thực Vật và hệ Trị Liệu. Từng cấp lớp đều được phân ban như thế nhưng cấp lớp càng cao thì số lượng đệ tử lại càng ít, dù sao tỉ lệ đào thải tại học Viện Sử Lai Khắc vốn rất cao. Số đệ tử ngoại viện có thể thuận lợi tốt nghiệp hàng năm cũng không hơn năm mươi người. Nói cách khác hơn ba trăm người ở đây qua mười năm sau có thể còn lại được năm mươi sáu mươi người đã là rất tốt. Sau đó là lượt giới thiệu các lão sư chủ nhiệm. Tin tốt duy nhất mà Hoắc Vũ Hạo có được chính là việc lão sư Chu Y vẫn tiếp tục là chủ nhiệm của bọn họ. Mỗi lớp có hai lão sư chủ nhiệm, mà chủ nhiệm thứ hai lại là người vốn vô cùng xem trọng Hoắc Vũ Hạo: Vương Ngôn. Chu Y cũng không ngờ một lão sư vốn dạy các lớp cao cấp lại vì Hoắc Vũ Hạo mà chạy xuống lớp năm nhất. - Được rồi, mọi người theo thứ tự phân ban tìm chủ nhiệm của mình rồi trở về Giáo Học Lô. Vương Đông, Tiêu Tiêu, Hoắc Vũ Hạo ba người theo ta nhận phần thưởng. Chủ nhiệm Đỗ Duy Luân nói tiếp. Hoắc Vũ Hạo lúc này

đường như đã khôi phục bình thường, ít nhất biểu hiện ngoài khuôn mặt của hắn là như thế. Cả ba người theo Đỗ Duy Luân tiến vào một Giáo Học Lôu cấp cao nơi làm việc của các lão sư. Văn phòng của Đỗ Duy Luân nằm ở tầng chót, căn phòng này lớn hơn phòng Chu Y và không có quá nhiều vật dụng hoa lệ. Khắp nơi dựng đầy các giá sách, trong các giá sách lại có rất nhiều tư liệu có giá trị. Đỗ Duy Luân mỉm cười chỉ tay vào ghế: - Cả ba người ngồi xuống đi. Hoắc Vũ Hạo à, không có gì phải áp lực đâu, ngoại trừ người vẫn còn nhiều đệ tử ngoài ba nhóm đầu mà. Biểu hiện của người trong kỳ sát hạch lần này không tệ, người lại có năng lực phụ trợ giúp Vương Đông hoàn thành Vũ Hồn dung hợp kỹ... chỉ có điều năng lực của người còn cần phải được đề cao rất nhiều. Còn phần thưởng cho quán quân người có thể dùng để xin học viện giúp người có được một Hồn Hoàn thứ hai hoàn hảo. Nếu trong kỳ thi sát hạch lên cấp vào năm sau người có biểu hiện tốt thì học viện sẽ xem xét đưa người vào nhóm đệ tử hạch tâm. - Đỗ chủ nhiệm à, sự thật không phải như vậy, Hoắc Vũ Hạo không phải chỉ có phụ trợ đệ tử... Hắn vừa nói đến đây đã bị Đỗ Duy Luân khoát tay ngăn lại, trong mắt Đỗ Duy Luân thì đây chỉ là một đám nhóc đang cố thể hiện tình bạn mà thôi. Hoắc Vũ Hạo cũng kéo lấy tay áo Vương Đông rồi cung kính nói với Đỗ Duy Luân: - Cảm ơn Đỗ chủ nhiệm, đệ tử sẽ cố gắng nỗ lực, xin cảm ơn sự quan tâm của ngài. (DG chen ngang: Đọc chương này mà tức ghê, rõ ràng lúc xài Vũ Hồn dung hợp kỹ thì cánh bướm của VĐ mờ đi rồi hỗ trợ cho Linh Mâu của HVH mà. Thắng chủ nhiệm này mắt để chỗ nào mà dám nói HVH chỉ là hỗ trợ còn VĐ là chính Biên: bởi thế trên đời này mới có 2 chữ hối hận , sau này nhìn thành quả của bé Hạo nhà mình rồi thêm)

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 33: Hai khối Hồn Cốt

Chương 33: Hai khối Hồn Cốt Đỗ Duy Luân rất hài lòng về thái độ của Hoắc Vũ Hạo, tay hắn nhắc lên rồi chiếc nhẫn Hồng Bảo Thạch trên ngón

tay lóe sáng, sau đó một túi da xuất hiện. Túi da này có vẻ là một kiện Hồn Đạo Khí, trên túi da có một ít hoa văn màu xám. Hoắc Vũ Hạo cẩn thận nhìn kỹ lại có thể thấy được tại mặt trên của túi da có dao động hồn lực rất nhỏ. Đỗ Duy Luân nói: - Lần này xem như mấy tên nhóc bọn người may mắn, học viện sau khi xem xét quá trình chiến đấu để giành giải quán quân của nhóm các người đã nhận thấy biểu hiện của cả nhóm rất tốt, đặc biệt có thể đánh bại các nhóm thực lực cực mạnh có cả Hồn Tôn. Ta cũng cố tình xin học viện một phần thưởng đặc biệt, phần thưởng chỉ có một nên nó sẽ thuộc về ai là do quyết định của ba người. Ta cũng nói trước, phần thưởng này chính là phần thưởng quý giá nhất trong ba trăm năm trở lại đây mà học viện dành tặng cho quán quân của kỳ sát hạch Tân Sinh. Vừa nói xong hắn liền đặt túi da vào tay Vương Đông. Vương Đông nhận lấy túi da, vì Hoắc Vũ Hạo không thể trở thành đệ tử hạch tâm nên tâm trạng của hắn cũng không vui, sự hưng phấn lúc đầu đã giảm bớt rất nhiều. Hắn cũng không để ý nhiều trực tiếp mở dây thừng quanh miệng túi. Đột nhiên một tia sáng vàng từ túi da bay vọt lên cao rồi nhẹ nhàng lơ lửng trước tầm mắt của ba người Hoắc Vũ Hạo. Nhìn rõ lại thì tia sáng này chính là một khung xương dài bằng bàn tay, khung xương này tỏa ra ánh vàng khiến cả ba người Hoắc Vũ Hạo khẽ chớp mắt một cái rồi lập tức chấn động. Hồn lực nồng đậm khiến không khí trong văn phòng như đặc lại, đây cũng là lần đầu tiên cả ba có cảm giác kỳ dị này. - Đây là... là Hồn Cốt! Vương Đông sợ hãi than. Tuy lúc trước Đỗ Duy Luân cũng đã nói trước về phần thưởng này nhưng cả bọn không thể tưởng tượng được phần thưởng lại là một khối Hồn Cốt. Đối với một Hồn Sư thì Hồn Cốt quý giá hơn Hồn Hoàn rất nhiều lần. Một hồn thú sau khi chết sẽ để lại một Hồn Hoàn, nhưng trăm vạn hồn thú chết đi cũng chưa chắc có thể tạo thành một khối Hồn Cốt. Hồn thú cấp càng cao thì khả năng có Hồn Cốt càng lớn nhưng chỉ có hồn thú mười vạn năm trở lên mới có thể chắc chắn có Hồn Cốt. Một Hồn Sư sau khi có một Hồn Cốt thì thực lực sẽ tăng mạnh, khi chiến đấu với các Hồn Sư cùng cấp sẽ có rất nhiều ưu thế. Mà một Hồn Sư chỉ có thể có tối đa sáu Hồn Cốt, theo thứ tự là đầu, thân thể và tay chân. Trong sáu loại Hồn Cốt này quý giá nhất chính là Hồn Cốt thân thể kế đến là Hồn Cốt đầu và sau cùng là Hồn Cốt tay chân.

Nhưng thật sự có tiền cũng chưa chắc có thể có được Hồn Cốt, ở mỗi quốc gia Hồn Cốt được xem là chí bảo không thể mang bán. Một khối Hồn Cốt có giá trị ít nhất là mười vạn kim hồn tệ nhưng thật sự nếu giao dịch thì chỉ có thể dùng Hồn Cốt đổi Hồn Cốt. Tuy học viện Sử Lai Khắc có lịch sử lâu đời và tài phú hùng mạnh nhưng Hồn Cốt dự trữ chắc chắn không có nhiều, chỉ có những đệ tử vô cùng xuất sắc hoặc có cống hiến quan trọng cho học viện mới có thể được thưởng Hồn Cốt. Một đệ tử được thưởng Hồn Cốt chứng tỏ tương lai người này có thể mang đến cho học viện lợi ích lớn hơn giá trị của Hồn Cốt. Hoắc Vũ Hạo vốn còn tức giận trong lòng nhưng sau khi thấy khối Hồn Cốt này thì mọi sự tức giận đã dần tan biến. Uất ức trong lòng hẳn biến mất không phải vì hẳn muốn có được khối Hồn Cốt này mà vì học viện đã cho hẳn thấy được sự công bằng khi ban thưởng. Hẳn không thể trở thành đệ tử hạch tâm cũng không phải là lỗi của học viện, học viện thật sự bất công sao? Hẳn vốn chỉ có một Hồn Hoàn, có rất nhiều đệ tử ở ban Tân Sinh có tu vi cao hơn hẳn. Mặc dù hẳn là thành viên của nhóm quán quân nhưng trong mắt mọi người hẳn chỉ là nhân vật phụ, Hồn Hoàn duy nhất của hẳn trong mắt mọi người cũng chỉ là một Hồn Hoàn mười năm tầm thường. Nếu hẳn là Đỗ Duy Luân thì hẳn có cho phép Hoắc Vũ Hạo kia trở thành đệ tử hạch tâm hay không? Khúc mắc trong lòng đã được giải trừ nên tâm trạng Hoắc Vũ Hạo cũng trở nên nhẹ nhàng. Thần sắc lạnh nhạt thờ ơ lúc đầu đã được thay bằng sự cung kính tôn trọng. Đỗ Duy Luân mỉm cười: - Không ngờ phải không, nhưng đây là sự thật, phần thưởng của các người chính là một khối Hồn Cốt. Chắc các người cũng biết sự quý báu của Hồn Cốt rồi nên việc đưa nó cho người nào phải được cân nhắc thật kỹ. Nhưng cũng không thể để vì một khối Hồn Cốt mà ảnh hưởng đến tình bạn, Hồn Cốt tuy khó kiếm nhưng vẫn không bằng tình bạn bè thân thiết. Nói thế cũng đủ rồi, ta sẽ giới thiệu sơ qua về khối Hồn Cốt này. - Hồn Cốt này là do ta đặc biệt vì các người mà chọn, Hồn Sư hệ Cường Công hay Không Chế đều có thể dùng. Đây là một Hồn Cốt chân trái tên là Không Minh Ma Báo Tả Thối Cốt. Sau khi Hồn Sư dung hợp Hồn Cốt này thì tốc độ bản thân sẽ tăng mạnh đồng thời nhận được một kỹ năng công kích bằng chân trái. Hồn Cốt khi dung hợp với các Vũ Hồn khác nhau sẽ tạo thành kỹ năng

khác nhau nhưng kỹ năng này chắc chắn sẽ phù hợp với Hồn Sư đã dung hợp nó, đây cũng là chỗ tốt nhất của Hồn Cốt. Túi da này cũng xem như là một món quà ta tặng cho các người, nó có khả năng ẩn dấu dao động của Hồn Lực. Các người sau khi trở về phải nhanh chóng dung hợp, tuy rằng học viện rất an toàn nhưng đạo lý thất phu vô tội hoài bích kỳ tội mà người xưa đã nói thì không bao giờ sai. Hơn nữa việc phần thưởng Hồn Cốt này ta muốn các người phải giữ bí mật không được nói cho người khác biết dù là người thân nhất. Sau khi cất Hồn Cốt vào túi da thì chủ nhiệm Đỗ Duy Luân tiễn cả ba người đến tận cửa. Cả ba cung kính cúi chào rồi rời khỏi Giáo Học Lô. Vừa ra khỏi cửa Giáo Học Lô thì cả ba không hẹn mà cùng ngừng lại rồi liếc nhìn nhau. Sau đó Tiêu Tiêu nói: - Để cho Vũ Hạo đi. Vương Đông gật đầu: - Mình đồng ý với bạn. Lúc này ánh mắt hai người đều nhìn chăm chú Hoắc Vũ Hạo, sau đó Vương Đông đưa túi da đến trước mặt hắn. Trong ba người thì thực lực Hoắc Vũ Hạo là yếu nhất, nếu có thể dung hợp Hồn Cốt này thì hắn sẽ có thêm một kỹ năng công kích, tốc độ của bản thân cũng tăng lên và quan trọng nhất là Hoắc Vũ Hạo sẽ đủ thực lực để giành lấy vị trí đệ tử hạch tâm. Lúc này Hoắc Vũ Hạo lại kiên quyết lắc đầu: - Không được, Hồn Cốt này ta không thể nhận. Vương Đông người không biết phải ưu tiên cho con gái hay sao? Hồn Cốt này chúng ta phải đưa cho Tiêu Tiêu mới đúng. Đây chỉ là lần sát hạch đầu tiên của chúng ta thế nên chỉ cần sau này chúng ta không ngừng nỗ lực tu luyện thì sẽ đạt được càng nhiều thành tích tốt hơn nữa, việc được thưởng thêm Hồn Cốt cũng không phải không thể. Cả ba chúng ta chỉ có mình Tiêu Tiêu là con gái, chúng ta là nam nhi thân dài vai rộng sao có thể giành được? (DG: HVH ơi nói ngược lại đi em... trong ba người chỉ có mình em là nam mới đúng, phải ưu tiên cho em chứ thiệt là tức chết tui mà Biên: cười chết tui mà =))) Tuy Hoắc Vũ Hạo còn nhỏ tuổi nhưng hắn cũng biết chủ nhiệm Đỗ Duy Luân khi đưa ra khối Hồn Cốt này không hề nghĩ sẽ dành cho hắn, huống chi hắn lại là trưởng nhóm, một trưởng nhóm sao có thể đặt lợi ích bản thân lên hàng đầu được? Đến lượt Tiêu Tiêu ngăn người: - Không được, không thể được đâu Vũ Hạo. Trong trận đấu vai trò của bạn là quan trọng nhất, nếu không có bạn thì chúng ta không thể có được Hồn Cốt này. Hơn

nữa... bạn cũng là người cần có Hồn Cốt này nhất! Hoắc Vũ Hạo mỉm cười: - Tiêu Tiêu à, bạn không cần nói nữa đâu. Mình đã quyết định rồi, cho dù hai người có nói gì đi nữa mình cũng sẽ không chấp nhận. Hơn nữa bạn hãy nghĩ kỹ đi, tuy là sau khi dung hợp Hồn Cốt mình sẽ có thêm một kỹ năng công kích nhưng mình là một Hồn Sư hệ tinh thần mà, đối với mình thì có thêm một kỹ năng chưa chắc đã là chuyện tốt đâu! Cái mình cần lúc này là dựa vào năng lực bản thân của mình để cố gắng rồi trở nên mạnh mẽ. Nếu lúc này có được Hồn Cốt mình sẽ có cảm giác ỷ lại và sẽ gây khó khăn cho việc tu luyện sau này. Bạn lại không giống mình, đối với một người có Vũ Hồn song sinh như bạn thì tốt độ là điều quan trọng nhất. Khi chiến đấu nếu tốc độ của bạn tăng lên thì mức độ an toàn của bạn và mọi người cũng sẽ được đảm bảo, thời gian thi triển hai Khí Vũ Hồn cũng nhanh hơn. Mình đã suy nghĩ kỹ rồi, bạn là người thích hợp nhất, hơn nữa ưu tiên nam nữ nên bạn không được từ chối nữa. Vương Đông nhìn Tiêu Tiêu rồi lại quay sang nhìn Hoắc Vũ Hạo sau đó nhăn mặt: - Tên Hoắc Vũ Hạo kia, người thật sự là người trọng sắc khinh bạn mà! Tiêu Tiêu buộc miệng cười: - Bạn còn dám nói, đối với Hoắc Vũ Hạo thì bạn là sắc còn mình mới là bạn đó. Người ta thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ là một nam một nữ nên nếu có ôm nhau cũng không khó coi, còn hai người... hai tên con trai ôm nhau... hi hi hi. Vương Đông giận quá hóa then vung cánh tay đang cầm túi da ném vào người Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu chụp lấy rồi nói: - Đã thế mình cũng không khách khí, lần sau nếu nhóm chúng ta có thể tiếp tục có được Hồn Cốt thì hai người tự chia nhé. Nói xong cô bé liền thu túi da vào trong Hồn Đạo Khí trữ vật của mình, khuôn mặt vô cùng vui vẻ. Vương Đông nhìn Hoắc Vũ Hạo: - Vũ Hạo à, người đã không được chọn làm đệ tử hạch tâm... việc này... Hoắc Vũ Hạo lắc đầu: - Không sao đâu, ta cũng không phải một đứa bé (bé thật mà), ta đã suy nghĩ thông suốt. Nếu ta và người phối hợp với nhau thì ta miễn cưỡng xem như là đệ tử hạch tâm, nhưng nếu chỉ có một mình ta thì sao? Ta có thể chiến thắng đối thủ sao? Chỉ cần đối phương có năng lực công kích diện rộng không bị ảnh hưởng bởi Linh Hồn Trùng Kích của ta, lúc đó ta lại không được người hỗ trợ thì ta có thể chiến thắng sao? Học viện không chọn ta làm đệ tử hạch tâm là rất công bằng, đây cũng là cơ

hội để ta nỗ lực tu luyện chứng minh năng lực của mình. - Nói hay lắm! Một giọng nói quen thuộc đã từng khiến cho ba người run rẩy khi nhớ đến vang lên, sau đó Chu Y chậm rãi bước đến trước mặt ba người. - Chu lão sư? Ba người vô cùng kinh ngạc, vừa rồi Chu lão sư và Vương lão sư đã dẫn các đệ tử ban một năm nhất đến Giáo Học Lô rồi, tại sao lúc này Chu lão sư lại xuất hiện ở đây? Chu Y nhìn kỹ Hoắc Vũ Hạo một lúc rồi tỏ vẻ vô cùng hài lòng: - Vũ Hạo à, lần này ta đến đây là để tìm người nhưng không ngờ người đã nghĩ thông rồi, ta thật sự vui mừng, người thật xứng đáng làm đệ tử của ta. À đúng rồi, các người đã đạt được quán quân tại sát hạch Tân Sinh, ta là chủ nhiệm lớp cũng phải có phần thưởng chứ. Vừa nói xong thì chiếc vòng tay trữ vật màu bạc của Chu Y lóe sáng, sau đó một túi da xuất hiện trên tay. (DG: oạch, quen quá quen quá nha) Ba người Hoắc Vũ Hạo trợn mắt ngạc nhiên, túi da này lại giống túi da mà chủ nhiệm Đồ Duy Luân vừa tặng bọn họ như đúc. - Trời ơi? Ba người đồng thanh kêu lên. Chu Y cũng giật mình: - Có chuyện gì sao? Tiêu Tiêu cũng không nói nhiều, cô bé lấy túi da mà mình vừa cất vào cho Chu Y xem. Cho dù chủ nhiệm Đồ Duy Luân đã dặn dò nhưng đối với vị lão sư mà cả ba hết sức tôn kính này thì bọn hắn không muốn giấu diếm chút gì. Chu Y thất kinh nói: - Cái này? Chẳng lẽ là phần thưởng học viện ban cho các người? Ba người Hoắc Vũ Hạo đồng thời gật đầu. Ánh mắt Chu Y lộ rõ vẻ kích động nói: - Khó trách Đồ chủ nhiệm cứ ra vẻ thần thần bí bí, không ngờ phần thưởng của các người lại là khối Hồn Cốt này. Hoắc Vũ Hạo nói lại ngắn gọn mọi chuyện, hơn nữa còn nhấn mạnh bọn họ đã quyết định đưa khối Hồn Cốt này cho Tiêu Tiêu sử dụng. Chu Y gật đầu nói: - Các người đều là những đứa trẻ ngoan! Một khối Hồn Cốt trước mặt, cho dù là cường giả cấp bậc Hồn Đế hay Hồn Đấu La cũng khó mà giữ bình tĩnh được! Cái ta cho các người cũng là một khối Hồn Cốt. Đây là thứ hoàn toàn xứng đáng với các người. Còn nhớ trận chiến với Ninh Thiên, Vu Phong và Nam Môn Dẫn Nhi không? Lần đó ta đánh cược với lão sư của bọn họ mới thắng được khối Hồn Cốt này. Mặc dù nó chỉ tầm hạng trung, phẩm chất cũng không cao nhưng nó có đặc tính dung hợp, chỉ cần có thể tìm được hai khối Hồn Cốt có thuộc tính tương tự với nó thì có thể cùng dung hợp. Nhờ thế, có thể

nói nó là một thứ vô giá, bất quá, những Hồn Cốt có thuộc tính tương ứng với nó sợ rằng không nhiều lắm. Ta nghĩ các người nên dung hợp với nó đi, nó là khối Hồn Cốt ở bên cánh tay trái, còn gọi là Bí Pháp Hồn Tả Tí Cốt - Hồn Cốt cánh tay trái. Thật ra, nó cũng không thực sự là một Hồn Cốt, bởi vì nó không phải rơi ra từ Hồn Thú. - Cái Bí Pháp Hồn Tả Tí Cốt này chỉ có thể có được từ một phương pháp đặc thù cũng vô cùng tàn nhẫn. Trong vòng nửa canh giờ phải giết một trăm Hồn Thú cùng loại, sau đó dùng bí pháp khơi gợi linh hồn của bọn chúng, mà xác suất thành công chỉ có 10%. Nghe phương pháp có vẻ đơn giản nhưng thật ra rất ít khi được Hồn Sư sử dụng, bởi vì xác suất thành công quá thấp mà lại còn vô cùng tàn nhẫn. Nếu sử dụng trực tiếp, nó sẽ giúp biên độ của Hồn Lực tăng lên 5%, đừng coi thường 5% này, biên độ tăng trưởng là cái cốt lõi, hiện giờ các người chưa đủ mạnh để cảm nhận được, nhưng sau này, lợi ích sẽ ngày một rõ ràng hơn. Hoắc Vũ Hạo đưa tay nhận lấy túi từ Chu Y, sau đó quay đầu nhìn Vương Đông, Vương Đông quay mặt đi nói: - Đừng nhìn ta. Ta không cần loại Hồn Cốt tầm thường này. Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của Vương Đông, trong lòng Hoắc Vũ Hạo lại tràn ngập cảm động, hẳn đương nhiên biết Vương Đông cố tình làm thế để nhường cho hắn khối Hồn Cốt này! Tuy ban nãy hắn nói với Tiêu Tiêu khi nào có được những khối Hồn Cốt khác sẽ chia cho bọn hắn sau, nhưng biết chừng nào mới có được, Hồn Cốt dễ dàng có vậy sao? Hai má của Vương Đông dưới ánh nắng càng lộ vẻ đỏ hồng, ánh sáng mặt trời buổi sớm mai càng làm khí thế cả người hắn tăng thêm phần rực rỡ, tuy hắn đã quay mặt đi nhưng Hoắc Vũ Hạo vẫn có cảm giác hắn đã hết sức kiên quyết, hắn biết Vương Đông làm thế vì muốn giúp đỡ mình, nên cũng không tiếp tục từ chối nữa. Hắn cẩn thận cất khối Hồn Cốt vào, đồng thời cũng khắc sâu tình huynh đệ này vào tận đáy lòng (M2: huynh đệ răng, khi mô lại sang tềnh huynh muội đời). Cái tình của con trai, đôi khi không phải thể hiện bằng lời nói, mà là hành động. - Ấy da, cái Hồn Cốt này xài được, người giữ đi, mai mốt ta giúp người hấp thu nó. Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm lại bất ngờ vang lên dọa Hoắc Vũ Hạo nhảy dựng lên. - Thiên Mộng ca. Nghe giọng nói của nó, nhất thời Hoắc Vũ Hạo có cảm giác như đã trở về với gia đình, những ủy khuất, những nỗi khó chịu

hắn cố đè nén trong lòng lại không kìm chế được mà trào dâng, đôi mắt hắn cũng theo đó mà hơi hơi phiếm hồng. Nhưng chuyện này, Chu Y, Vương Đông và Tiêu Tiêu lại cứ ngỡ hắn bị hành động của Vương Đông làm cảm động. Thiên Mộng Bằng Tầm tức giận nói: - Tiểu Vũ Hạo ngoan, đừng buồn nữa. Có ca làm chỗ dựa cho đệ, những tên chết tiệt kia tầm nhìn hạn hẹp, xem ca là một Hồn Hoàn mười năm tầm thường ư. Hừ, đệ yên tâm, vài năm nữa, ta sẽ cho bọn họ sáng con mắt ra, nhất định bọn họ phải khiếp sợ run rẩy khi thấy Thập niên Hồn Hoàn này. Vẫn là câu nói cũ, đệ nhanh nhanh đạt cấp hai mươi đi, tới lúc đó, ca ca đây cam đoan không còn ai dám khi dễ đệ nữa. - Dạ, nhất định trước khi tốt nghiệp Tân Sinh đệ sẽ đạt được cấp hai mươi. Tuy những ức chế trong lòng hắn đã tiêu tan nhưng cái tin không thể trở thành đệ tử hạch tâm cũng khiến trong lòng Hoắc Vũ Hạo tăng thêm vài phần gấp gáp. Với tu vi hiện giờ của hắn, việc có thể ở lại học viện Sử Lai Khắc không cũng thật khó nói. Chu Y nói: - Vương Đông, người và Tiêu Tiêu về trước đi, ta có chuyện cần nói với Hoắc Vũ Hạo. Vương Đông nhìn sang Hoắc Vũ Hạo, ánh mắt toát lên vẻ cổ vũ, sau đó dí dí một nắm đấm về phía hắn rồi mới cùng Tiêu Tiêu rời đi. Chu Y đi đến cạnh Hoắc Vũ Hạo, bà đưa tay phải nắm lấy cánh tay hắn, sau đó hắn có cảm giác cả người như đang bay lượn trên mây. Lát sau, khi Chu Y dừng lại hắn mới giật mình phát hiện, Chu lão sư lại một lần nữa dẫn hắn đến khu vực thí nghiệm Hồn Đạo Khí. Lần trước đến đây đã ghi khắc một ấn tượng quá mãnh liệt trong lòng hắn, khiến hắn nảy sinh ý muốn học tập chế tạo và sử dụng thứ đồ Hồn Đạo Khí này. Hôm nay, lý do hắn đến đây, tất nhiên hắn đã đoán ra rồi. - Chu lão sư, Phàm Vũ lão sư chịu nhận đệ tử sao? Hoắc Vũ Hạo cố kìm nén cảm xúc hỏi. Chu Y cười cười nói: - Người đúng là một đứa trẻ thông minh. Bất quá, ta muốn nhắc nhở người, hiện giờ với tu vi này, người rất khó có thể tiếp tục ở lại. Điều kiện lên lớp hai chính là phải đạt hai Hồn Hoàn, người nhất định phải đạt được. Người kiên tu Hồn Đạo Khí ta không phản đối, nhưng trụ cột vẫn là tu luyện Vũ Hồn. Bởi vậy, chuyện quan trọng hiện giờ là người phải phân bổ thời gian cho rõ ràng và hợp lý. Chu Y vừa nói vừa dẫn Hoắc Vũ Hạo vào bên trong khu vực thí nghiệm. Bóng người Phàm Vũ nhanh chóng xuất hiện trước mặt bọn họ, so

với vẻ mặt lạnh lùng lần trước thì hôm nay đã có phần nhu hòa hơn rất nhiều, hắn còn chủ động choàng vai Hoắc Vũ Hạo, nói: - Trận chung kết khảo hạch Tân Sinh của người ta cũng có xem, thật phần khích, người làm tốt lắm. Chu Y kinh ngạc nhìn sang Phàm Vũ, bà tuy rằng nghiêm khắc, nhưng ngoài nóng trong lạnh, còn Phàm Vũ lại khác, hắn rất ít khi nào mở miệng khen người khác vì cái tôi quá cao, tính tình hết sức kiêu ngạo, Hoắc Vũ Hạo chỉ là đệ tử năm nhất đã có thể làm hắn mở miệng khen ngợi thật quá sức tưởng tượng. - Chào Phàm Vũ lão sư. Hoắc Vũ Hạo cung kính hành lễ chào Phàm Vũ. Phàm Vũ gật đầu nói: - Ta nghe Chu Y nói tinh thần dò xét của người có chút tiến bộ, thử cho ta xem. Hắn là dạng người có thể dùng cả đời để nghiên cứu thứ hắn thích, thế nên vừa gặp Hoắc Vũ Hạo liền lập tức làm việc. - Dạ. Bách vạn niên Hồn Hoàn màu trắng tinh từ dưới chân hắn dâng lên, trong đáy mắt hắn cũng lóe ra một tia sáng màu vàng, và trong Hồn Hoàn màu trắng kia cũng ẩn hiện một chút ánh kim, nhưng tiếc là không có ai chú ý đến. Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng nháy mắt được phóng thích ra, bao trùm lấy phạm vi năm mươi thước. Phàm Vũ sau khi cảm nhận được những biến hóa xung quanh mới mỉm cười hài lòng, gật đầu nói: - Ừm, quả nhiên tiến bộ không nhỏ. Khó trách các người có thể đạt quán quân. Có tinh thần dò xét tiên liệu tiên cơ này... Ấy chà... Phàm Vũ đang nói đột nhiên phát hiện tinh thần dò xét có chút biến đổi, phạm vi dò xét đang dần dần rút lại cuối cùng chỉ còn dò xét trên một phương hướng, và khoảng cách cũng dần dần kéo dài ra, cái cảm giác này thật quá thần kỳ. Chu Y đang ở bên trong tinh thần dò xét của Hoắc Vũ Hạo, vẻ mặt bà đồng dạng biến sắc, hai mắt mở to đầy kinh ngạc. Bà thất thanh nói: - Người làm thế nào... Mặc dù biết hai lão sư bên cạnh đều hết sức kinh ngạc nhưng Hoắc Vũ Hạo cũng không lên tiếng trả lời, vì hắn bận tập trung toàn bộ tinh thần gia tăng phạm vi đạt đến mức độ cao nhất, lát sau cũng đến được cực hạn, lúc này Hoắc Vũ Hạo mời ngừng và thu lại Hồn Kỹ của mình. Ánh mắt Phàm Vũ nhìn hắn sáng rực. - Một trăm hai mươi một thước. Tốt lắm, người đúng là không làm ta thất vọng. Vũ Hạo, ta hỏi người một câu, Hồn Kỹ này có thể tiếp tục tăng trưởng nữa không? Hoắc Vũ Hạo do dự một chút rồi gật đầu. - Được. Phàm Vũ hét lớn một tiếng, dọa Hoắc Vũ Hạo và

Chu Y nhảy dựng lên. Sau đó hắn quay sang vỗ vỗ vai Hoắc Vũ Hạo nói: - Đi theo ta. Nói xong hắn lại xoay người đi thẳng vào bên trong khu vực thí nghiệm. - Thái Đầu, lại đây. Phàm Vũ vừa lên tiếng gọi, tích tắc sau Hoắc Vũ Hạo liền trông thấy vị Thái Đầu lần trước hắn đã gặp đang vội vàng chạy đến, thấy Hoắc Vũ Hạo hắn vui mừng nói: - Là đệ a! Hoắc Vũ Hạo, đã lâu không gặp! Hoắc Vũ Hạo thấy Thái Đầu thật thà chất phát nhất thời mỉm cười nói: - Chào Hòa đại ca, cơ thể huynh có vẻ cứng rắn hơn trước nha. Quả thật làn da rám nắng, cơ thể cường tráng của Hòa Thái Đầu hiện giờ đã không khác những người trưởng thành như Phàm Vũ là bao. Phàm Vũ nói: - Thái Đầu, người cho Hoắc Vũ Hạo xem một chút năng lực của Hồn Đạo hệ chúng ta đi, không cần lưu thủ. - Dạ Vẻ mặt Hòa Thái Đầu rõ ràng có chút hưng phấn, hắn nhanh chóng cởi áo để lộ ra một thân hình săn chắc khiến Hoắc Vũ Hạo đứng bên cạnh phải há hốc mồm kinh ngạc. Sau đó Hòa Thái Đầu đưa tay kéo một thứ gì đó từ trong thắt lưng của hắn ra, lát sau, trên tay hắn xuất hiện một vật bằng kim loại, hắn lại tiếp tục đeo nó lên người, chừng mười giây mới hoàn thành hết mọi công đoạn chuẩn bị, lúc này, Hoắc Vũ Hạo nhìn từ bên ngoài vào, hắn thấy Hòa Thái Đầu toàn thân bao phủ đầy kim loại màu đen nhánh, nhưng thứ này có tác dụng gì thì hắn không sao đoán ra được. Đột nhiên từ người Hòa Thái Đầu phát ra ánh sáng rực rỡ, ba Hồn Hoàn lần lượt hai vàng một tím hợp tiêu chuẩn nhất bay lên từ dưới chân hắn. Ngay sau đó, Hồn Hoàn màu vàng đầu tiên lóe sáng, Hoắc Vũ Hạo liền trông thấy trên miệng Hòa Thái Đầu xuất hiện một vật gì đó dài cỡ một bàn tay, đường kính chừng hai li, hết sức nhắn mịn, nhưng màu sắc thì... vàng vàng sẫm sẫm. Tay trái hắn đưa lên, bên ngoài mảnh kim loại màu đen bốc lên một ngọn lửa, cái vật màu vàng sẫm kia dường như bị đốt lên, xung quanh xuất hiện một làn khói trắng. Lúc này, khuôn mặt Hoắc Vũ Hạo giật giật dữ dội, hắn cố nén không cười phá lên, vì cái thứ trên miệng Hòa Thái Đầu, thật giống, giống... phân. Đương nhiên, cái thứ kia trông có vẻ "cứng rắn" hơn. Đúng lúc này, hắn thấy Hòa Thái Đầu mở to miệng, dường như đang cố gắng hút cái gì đó, sau đó, một luồng khói trắng từ trong miệng hắn bay ra bao phủ lấy cái trông giống "phân" kia rồi đi vào bên trong khu vực thí nghiệm.

Tuy Hoắc Vũ Hạo vẫn còn đang khiếp sợ trước sự kỳ quái từ vũ hồn của Hòa Thái Đầu nhưng sau đó hắn vẫn lon ton đi theo sau, tinh thần dò xét không ngừng hoạt động. Tất cả mọi thứ xung quanh hắn đều cảm nhận được một cách rõ ràng. Hắn dò xét được một lúc lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, vì hắn phát hiện, mọi thứ trong sân thí nghiệm dường như sống lại, trong phạm vi ít nhất nửa thước cùng lúc xuất hiện một lượng lớn các quả cầu kim loại khổng lồ. - Hòa đại ca cẩn thận. Hoắc Vũ Hạo không nhận được kêu lên. Hòa Thái Đầu quay đầu nhìn hắn mỉm cười, sau đó giơ một ngón tay cái về phía hắn rồi tiếp tục chạy đi, cũng chính trong lúc này, khí chất của Hòa Thái Đầu đã hoàn toàn thay đổi. Về thật thà chất phát hoàn toàn biến mất, ánh mắt lộ vẻ sắc bén, cái miệng méo mó đang ngấp vật thể giống "phân" kia cũng hít sâu một cái, sau đó đột nhiên hắn chuyển động cả người nhanh nhẹn như một con báo chuẩn bị đi săn. Phía bên trái sau lưng hắn, hai khối kim loại khổng lồ đang bay đến với tốc độ tên lửa, Hòa Thái Đầu liền cúi người chạy băng băng về phía trước, một chân lấy đà nhào lộn về trước một cái, đồng thời hai mảnh kim loại đen trên đầu vai của hắn cũng mở ra, để lộ một dãy các lỗ nhỏ li ti. Hoắc Vũ Hạo phát hiện hồn lực trong cơ thể Hòa Thái Đầu không ngừng từ người hắn phóng thích ra ngoài qua những lỗ nhỏ ấy. Hai luồng ánh sáng màu trắng đồng thời từ hai đầu vai hắn bắn ra, trúng thẳng vào hai khối kim loại sắp ập vào người hắn. Hai quả cầu kim loại bị luồng khí màu trắng đó bắn vào liền dừng lại một chút trong không khí rồi lập tức tan chảy. Đây là uy lực của Hồn Đạo Khí? Trong lòng Hoắc Vũ Hạo bị một màn này làm chấn động cả người. Tuy hắn thông qua tinh thần dò xét đã biết hai quả cầu kim loại kia đều rỗng ruột nhưng chỉ dựa vào độ lớn cũng đã quá kinh khủng rồi. Vậy mà nháy mắt đã bị luồng ánh sáng màu trắng ấy giải quyết triệt để. Nhưng, bất ngờ vẫn còn ở phía sau. Hòa Thái Đầu xoay người nhảy lên cao, hai mảnh kim loại trên cánh tay lập tức nổi lên rồi xoay xung quanh cánh tay, cả hai đều là một ống sắt dài chừng một thước (thước này là 1/3m đó nha). Bề ngang mỗi ống sắt đều lớn khoảng một quả anh đào, hồn lực của Hòa Thái Đầu cũng đã di chuyển

từ bả vai xuống cánh tay, sau đó một ngọn lửa từ hai đầu ống sắt phụt ra dọa Hoắc Vũ Hạo giật mình nhảy dựng lên, bởi vì trong nháy mắt đó, dường như nó khiến cả tinh thần dò xét của hắn cũng bị bóp méo. Từ một hướng khác, sáu khối kim loại đang vèo vèo bay đến, sau khi đập vào hai thanh sắt trên tay Hòa Thái Đầu, không đến ba giây liền lần lượt nổ tung. Mà cùng lúc đó, trái phải sau lưng lại xuất hiện thêm sáu khối kim loại khác đều nhằm hướng Hòa Thái Đầu mà bay đến. Khóe miệng Hòa Thái Đầu đang ngậm cái thứ đồ giống "phân" khê nhếch lên nở một nụ cười, sau đó, toàn bộ kim loại màu đen trên người hắn lập tức chuyển động, hồn lực của hắn cũng được di chuyển đến khắp toàn thân, sau đó, các miếng kim loại nảy từ cơ thể Hòa Thái Đầu bắn ngược ra như một bông hoa đột nhiên nở rộ. Cho dù có tinh thần dò xét phụ trợ, Hoắc Vũ Hạo cũng vô phương biết được hiện giờ trên người Hòa Thái Đầu có tổng cộng bao nhiêu ống sắt nữa. Sau đó, từng luồng ánh sáng từ người Hòa Thái Đầu bắn ra, hồn lực dao động kịch liệt, mười hai khối kim loại đang bay đến lập tức biến thành từng mảnh nhỏ ngay trên không trung. Cái này, thiệt khủng bố a! Sau khi xử lý xong hết, hồn lực của Hòa Thái Đầu cũng gần như chẳng còn, ống sắt trên người hắn cũng biến mất trở thành bộ áo giáp kim loại màu đen như cũ. Mà lúc này, đập vào mắt Hoắc Vũ Hạo không còn là một Hòa Thái Đầu thật thà chất phát nữa mà đã trở thành một con quái thú a! Hồn Tôn hắn đã gặp không ít, như Đái Hoa Bân, Ninh Thiên, đại sư huynh Bối Bối và Tiểu Nhã lão sư, nhưng khi bọn họ chiến đấu, hoàn toàn không thể so sánh với Hòa Thái Đầu! Lực sát thương của mấy ống sắt này thật quá sức kinh khủng. Hòa Thái Đầu từ từ bước về phía hắn, vừa đi vừa gỡ những miếng kim loại màu đen xuống, cái thứ đồ chơi hắn ngậm trong miệng này giờ cũng biến mất, trên người hắn dường như còn có một chút mùi thuốc súng. Phàm Vũ mỉm cười nhìn Hoắc Vũ Hạo nói: - Thế nào? Hoắc Vũ Hạo giật mình, theo bản năng đáp: - Cái này... mạnh quá, mạnh kinh khủng. Phàm Vũ nói: - Tu vi của Thái Đầu có hạn nên hiện giờ hắn chỉ sử dụng được một phần năng lực của Hồn Đạo Khí. Còn một số Hồn Đạo Khí mạnh hơn nữa nhưng hắn chưa đủ khả năng sử dụng, trong tất cả những Hồn Đạo Khí, ngoại trừ cái Định Trang Hồn Đạo Khí lần trước ngươi từng thấy thì những thứ còn lại

đều cần Hồn Lực mới sử dụng được. Bởi vậy, tu luyện Hồn Lực là một yêu cầu cực kỳ quan trọng với hồn sư hệ Hồn Đạo chúng ta. - Ta biết, người đang rất tò mò hồn sư hệ Hồn Đạo và hồn sư hệ Vũ Hồn khi chiến đấu với nhau có chênh lệch hay không? Câu này ta có thể trả lời với người thế này, trong vòng bảy mươi cấp đầu, Hồn Đạo hệ của chúng ta hoàn toàn chiếm thể thượng phong, nhưng những cấp bậc sau, hồn sư Vũ Hồn hệ chiếm ưu thế tuyệt đối. Mà trước nay, trên Đấu La Đại Lục, luôn luôn nghiêng về phía Vũ Hồn hệ, trong các đoàn đội chiến đấu cũng không ngoại lệ. Tương đối mà nói, Hồn Đạo hệ bình dân hơn, cũng dễ dàng trong một thời gian ngắn có được sức chiến đấu mạnh mẽ. Nghe Phàm Vũ giới thiệu xong, Hoắc Vũ Hạo đã có một cái nhìn sơ lược về Hồn Đạo Khí, cộng với thực lực của Hòa Thái Đầu bày ra ban nãy, hẳn hoàn toàn dám chắc cho dù đối mặt với một Hồn Tông cũng không phải là đối thủ của hắn! Điều này cũng làm hứng thú của Hoắc Vũ Hạo đối với Hồn Đạo Khí càng lúc càng tăng. Phàm Vũ thấy thời khắc mấu chốt đã đến liền trầm giọng nói: - Tuy rằng trước mắt Hồn Đạo hệ của chúng ta không có nhiều tác dụng với Hồn Sư trên bảy mươi cấp nhưng đâu cũng không phải là tuyệt đối, hiện giờ ta đang nghiên cứu đào tạo ra một lớp Chiến Hồn Sư đỉnh cấp để khắc phục nhược điểm này. Hiện giờ ta đã bốn mươi sáu tuổi, nhưng cũng chỉ có mình Thái Đầu là đệ tử, nếu người đồng ý, ta sẽ thu người là đồ đệ thứ hai. Hoắc Vũ Hạo là người thông minh, vừa nghe Phàm Vũ nói thế liền minh bạch, không chút do dự phù rụp xuống đất. - Phàm Vũ lão sư, xin người thu đệ tử làm đồ đệ, đệ tử nhất định cố gắng học tập. Nói xong hắn liền quỳ trước mặt Phàm Vũ dập đầu ba cái. Phàm Vũ mỉm cười gật đầu, cũng không né tránh mà lặng yên để hắn hành lễ, sau đó mới đưa tay kéo hắn đứng lên. - Những cố gắng của con ta đã nghe Chu Y nhắc tới. Từ giờ, người là đệ tử thứ hai của ta, cũng chính là đệ tử cuối cùng. Ta sẽ cố gắng hết sức bồi dưỡng con và Thái Đầu, một ngày nào đó, ta sẽ cho hệ Vũ Hồn sáng mắt ra. Vũ Hạo, con chẳng những là đệ tử của ta mà từ giờ phút này cũng chính là đệ tử hạch tâm của Hồn Đạo hệ. Mặc kệ bên Vũ Hồn hệ đánh giá con như thế nào, bọn họ không chọn con làm đệ tử hạch tâm chính là tổn thất của bọn họ. (M2: Sau đoạn này PV nhận HVH là đệ tử rồi nên mình không để xưng hô ta -

người nữa mà để PV gọi HVH là con, 1 cách xưng hô thân thiết hơn, người nghe xa lạ quá) Đệ tử hạch tâm? Hạnh phúc bất ngờ ập đến làm Hoắc Vũ Hạo giật mình ngẩn người. Vũ Hồn hệ và Hồn Đạo hệ đối xử với hắc hoàn toàn khác nhau nhất thời làm lòng hắc xuất hiện sự chênh lệch. Dù sao, hắc chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi, từ nhỏ lại còn lớn lên trong một hoàn cảnh không mấy tốt đẹp, nên mỗi khi được người khác đối xử tốt hắc đều rất quý trọng. Khi Phàm Vũ nói từ nay hắc là đệ tử hạch tâm của Hồn Đạo hệ, những luồng cảm xúc hắc cố đè nén bấy lâu nay lại dâng trào, khóe mắt ửng đỏ. - Lão sư. Từng giọt từng giọt nước mắt từ khóe mắt hắc chảy xuống. Phàm Vũ giang tay ôm lấy hắc, nói: - Đứa trẻ ngoan, không được khóc. Ta biết con rất tủi thân. Nhưng, từ giờ con phải nhớ, bất cứ ai, muốn không bị ủy khuất, muốn được người người tôn kính, đều phải dựa vào thực lực của chính bản thân mình. Dùng thực lực đập tan mọi thứ, đấy mới là chuyện con phải cố gắng làm. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo liên tục gật đầu rồi đưa tay lau đi nước mắt. Hòa Thái Đầu cũng chạy đến, ôm cổ Hoắc Vũ Hạo cười to, hắc dùng sức của mình ôm lấy tiểu sư đệ xoay một vòng. - Ta có sư đệ rồi, ha ha ha, tốt quá. Cuối cùng ta cũng không còn cô độc nữa. Vũ Hạo, sau này chúng ta chính là huynh đệ. - Sư huynh. Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được tình cảm của Hòa Thái Đầu là xuất phát từ nội tâm, đồng dạng như cảm giác mà Bối Bối sư huynh mang đến cho hắc, khiến lòng hắc xúc động khôn nguôi. Phàm Vũ nói: - Vũ Hạo, tuy hiện giờ con đã là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo nhưng vẫn phải tiếp tục học tập ở Vũ Hồn hệ, trước khi tốt nghiệp năm thứ ba, con còn phải tiếp thu rất nhiều kiến thức, vì Hồn Sư dù sao trụ cột vẫn là tu luyện hồn lực. Hơn nữa, vũ hồn của con rất đặc biệt, về phương diện này lại càng phải cố gắng nhiều hơn. Ta hy vọng con sẽ trở thành một Chiến Hồn Sư xuất sắc của hệ Vũ Hồn, nhất là một Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế vĩ đại. - Lão sư cũng không muốn giấu con. Hồn Đạo hệ của chúng ta lúc nào cũng ở trong thế cạnh tranh với Vũ Hồn hệ. Cho nên, chuyện con trở thành đệ tử hạch tâm của Hồn Đạo hệ phải tuyệt đối giữ bí mật, để tránh bên Vũ Hồn hệ có phản ứng thái quá, đồng thời, con cũng không còn cơ hội trở thành đệ tử hạch tâm của Vũ hồn hệ nữa, sau này, nếu có được vào nội viện, con cũng thuộc về Hồn Đạo hệ. Chu Y sẽ giúp con

chọn môn học. Từ giờ, sau khi tan học ở bên hệ Vũ Hồn, còn lập tức sang đây, mỗi ngày học thêm ở đây một canh giờ. Mà bên kia mỗi tuần được nghỉ một ngày, một ngày đó con cũng phải sang đây, có sợ cực không?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 34: Biết rõ sẽ bại, vẫn ứng chiến

Chương 34: Biết rõ sẽ bại, vẫn ứng chiến Hoắc Vũ Hạo kiên cường lắc đầu nói: - Đệ tử không sợ. Thái độ của Phàm Vũ đã hoàn toàn chinh phục được Hoắc Vũ Hạo, hiện giờ một chút tiếc nuối vì không được trở thành đệ tử hạch tâm đã tan biến theo mây khói, lúc này Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn thông suốt. Vì hắn không phải chỉ có một mình, trong cơ thể hắn còn Thiên Mộng ca! Thiên Mộng Bằng Tầm đã hứa, nhất định sẽ tìm Hồn Hoàn thích hợp nhất cho hắn, đấy cũng là ưu thế lớn nhất của hắn so với những đệ tử khác rồi. Ngoại trừ những vấn đề này, hắn không còn khó khăn gì nữa, nên chắc chắn ở Hồn Đạo hệ cũng không thua kém gì so với Vũ Hồn hệ. Huống chi hiện giờ hắn vẫn được đãi ngộ như một đệ tử hạch tâm tại Vũ Hồn hệ. Phàm Vũ nói: - Chỉ cần con không sợ khổ, những chuyện còn lại lão sư sẽ dốc hết sức giúp con. Tư chất của những người ở Hồn Đạo hệ chúng ta so với Vũ Hồn hệ chỉ có hơn chứ không kém. Hắn bước đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo rồi lấy ra một cái vòng cổ đeo vào cổ Hoắc Vũ Hạo, cái vòng cổ này màu đen, có xâu một cái thẻ bài màu vàng nhạt, không biết là làm từ kim loại gì. Trên mặt có khắc một số hoa văn hết sức phức tạp. - Có thẻ bài này thì con có thể đi đến bất cứ nơi nào ở ngoại viện hệ Hồn Đạo, thôi hôm nay chỉ nói đơn giản một vài chuyện thế này được rồi, con chỉ mới phân ban, giờ về nghỉ ngơi rồi từ ngày mai bắt đầu lịch học đó. - Dạ lão sư. Nhìn Chu y dẫn Hoắc Vũ Hạo rời đi, vẻ mặt Phàm Vũ khẽ nở nụ cười thỏa mãn, Hòa Thái Đầu ở bên cạnh vẫn còn hưng phấn lâu bầu: - Tốt quá, ta có sư đệ rồi ha ha. Sau này lão sư không chỉ tra tấn một mình ta nữa, ha ha. Phàm Vũ nghe hắn nói thế tức giận quay người lại gõ lên đầu hắn một cái, nói: - Ta tra tấn con hồi nào? Đi làm việc đi. Hòa Thái Đầu xụ mặt, thành thành

thật thật qua bỏ đi. Hắn đi được một lúc thì một bóng người cao lớn chậm chậm tiến về phía Phàm Vũ, người này không phải ai xa lạ chính là viện trưởng hệ Hồn Đạo - Tiền Đa Đa. - Không tệ, mọi chuyện đều hết sức thuận lợi. Tính cách của nó thật đặc biệt, là một hạt mầm rất tốt. Hôm trước bọn nó sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ giành được chức quán quân, thật sự làm ta vừa vui mừng vừa hối hận, may sao lão Ngôn có mắt không trông mới bỏ qua hòn ngọc quý. Nhờ thế chúng ta mới lời to thế này. Phàm Vũ, kế hoạch bồi dưỡng Cực Hạn Đơn Binh của chúng ta thật sự có bao nhiêu phần trăm thành công trên người hắn? Phàm Vũ suy nghĩ một lát rồi nói. - Nếu là Hòa Thái Đầu thì ta chỉ nắm chắc bốn phần, còn Hoắc Vũ Hạo thì đến bảy thành, nhưng nếu cả hai chúng nó phối hợp, cho ta mười đến mười lăm năm, ta chắn chắn có thể bồi dưỡng ra được một Cực Hạn Đơn Binh hoàn chinh đầu tiên trên đại lục. Sau đó nếu bọn chúng tiếp tục tu luyện, khoảng chừng đến độ tuổi của ta, sẽ hoàn toàn đạt được mục tiêu của kế hoạch. - Được! Tiền Đa Đa vỗ vỗ vào ngực mình nói: - Có những lời này của người thì từ giờ trở đi, tất cả mọi thứ của Hồn Đạo hệ đều mặc người sử dụng. Chỉ cần có thể hoàn thành kế hoạch, phải trả giá nào ta cũng chấp nhận. Hơn nữa, ta còn cam đoan, chức vị viện trưởng Hồn Đạo hệ đời kế tiếp nhất định sẽ dành cho người. Đôi mắt Phàm Vũ dần dần hiện lên vẻ cuồng nhiệt. - Tiền viện trưởng, ngài biết là ta muốn bồi dưỡng Cực Hạn Đơn Binh không phải vì quyền lực mà. Tiền Đa Đa mỉm cười nói: - Đương nhiên là ta biết, vì đó cũng là lý tưởng của ta. Nếu chúng ta thành công, cả Đấu La Đại Lục này cũng phải vì nó mà rung chuyển. Phàm Vũ mỉm cười nói: - Chỉ cần Vũ Hồn của Vũ Hạo có thể từ từ phát triển, chúng ta nhất định sẽ thành công. Vũ Hồn hệ không cần Vũ Hồn Bản Thể, nhưng chúng ta cần. Hồn Hoàn mười năm thì sao? Khởi đầu muộn thì tính là gì? Trong mắt ta, Hồn Hoàn mười năm của Vũ Hạo còn mạnh hơn Hồn Hoàn trăm năm rất nhiều lần. Hơn nữa, Chu Y còn nói với ta, hắn chỉ trong ba tháng, hồn lực từ cấp mười ba tăng lên cấp mười bảy. Ta đã bảo Chu Y giấu đi tin tức này, tốc độ phát triển như thế mà là phế vật sao? Cũng may, phiếu ghi danh chỉ có lão sư chủ nhiệm từng lớp mới được xem. Tiền Đa Đa nói: - Chu Y nhà người cũng thật là quái đản, tự dưng lại tự làm mình thành một bà lão. Người cũng

không quản nàng sao? Phàm Vũ bất đắc dĩ nói: - Tính tình của nàng, ngài nghĩ ta có thể quản sao? Nàng nói bộ dạng hiện giờ đối mặt với các đệ tử mới có vẻ uy nghiêm. Thôi cũng kệ, miễn sao tối về nàng không như thế là được. Chu Y dẫn Hoắc Vũ Hạo rời khỏi khu vực thí nghiệm của hệ Hồn Đạo rồi nhanh chóng về thẳng Vũ Hồn hệ, nhưng lại không đưa hắc về Giáo Học Lô năm nhất. Lúc đi ngang qua khu sát hạch của hệ Vũ Hồn, Chu Y buông Hoắc Vũ Hạo ra, hỏi: - Vũ Hạo, ban này các con đi gặp chủ nhiệm Đỗ Duy Luân, có hỏi hắc hiệu quả của Vũ Hồn dung hợp kỹ là gì không? - Dạ không. Hoắc Vũ Hạo đáp. Chu Y nhíu mày nói: - Sao lại không hỏi. Ngay cả tác dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ của bản thân mình là gì cũng không biết. Lần sau chiến đấu làm sao sử dụng? Thôi thế này đi, hôm nay về, con bảo Vương Đông đi tìm Đỗ chủ nhiệm hỏi đi. Bảo Vương Đông đi? Hoắc Vũ Hạo nghe xong lặng người đi một chút. Chu Y mỉm cười nói: - Còn chưa hiểu sao? Hiện giờ con đã là đệ tử hạch tâm của Hồn Đạo hệ, cố gắng ít lộ diện trước mặt Đỗ chủ nhiệm đi. Còn nữa, ta thấy dường như Vương Ngôn rất có hứng thú với con, bình thường con cũng nên khiêm tốn một chút. Ta biết con rất tò mò tại sao ta lại nói những lời này, vì Phàm Vũ đã quyết bồi dưỡng con thật tốt, thế nên ta cũng vậy. Có lẽ con sẽ cho là ta không đúng, một lão sư của hệ Vũ Hồn mà lại thiên vị Hồn Đạo hệ, nhưng, ta có một bí mật, lấy chồng thì phải theo chồng, Phàm Vũ là chồng của ta, ta phải cũng hộ hắc. Vừa nói, Chu Y vừa đưa tay phải lên, kéo một cái gì đó ở dưới mép tai, nhất thời, một cái mặt nạ da người hết sức tinh xảo rơi ra, hé lộ một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp. Dung mạo này độ chừng hai mươi tám hai mươi chín tuổi, đầy vẻ dịu dàng động lòng người. Hoắc Vũ Hạo đứng xem mà trợn mắt há hốc mồm, hắc ngàn lần không ngờ lão thái bà nổi tiếng ế chồng Chu Y lại là một đại mỹ nữ. Hơn nữa, dung mạo này không hề mang chút cảm giác nghiêm khắc khó khăn. Chu Y nhanh chóng mang lại mặt nạ rồi khẽ nói: - Con cũng thấy rồi đó, dung mạo của ta không có chút uy hiếp nào nên ta mới phải cải trang thế này. Thôi ta còn có việc phải đi, con về lớp đi, vẫn là phòng cũ. Nhớ kỹ, tất cả những chuyện con vừa biết đều phải giữ bí mật. Nhất là chuyện con đã là đệ tử chân truyền của Phàm Vũ. Mà nè, chuyện bán cá nướng buổi tối con cũng đẹp luôn đi, sau

này con không có nhiều thời gian để lãng phí nữa, tất cả chi tiêu của con, bên hệ Hồn Đạo sẽ lo hết. Sau này con sẽ biết, ưu đãi của đệ tử hạch tâm ở Hồn Đạo hệ là lớn đến mức nào. - Dạ, Chu lão sư. Chỉ trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủi mà Hoắc Vũ Hạo phải đón nhận biết bao nhiêu là tin tức, cho nên hiện giờ trong đầu hẳn vẫn còn mơ hồ mông lung... Nhưng có một điều chắc chắn là vị trí của hệ Hồn Đạo trong lòng hẳn đã hoàn toàn thay đổi, Phàm Vũ lão sư không những cổ vũ hẳn còn thu hẳn làm đồ đệ, nên những buồn tủi vì chuyện không được ở thành đệ tử hạch tâm của hệ Vũ Hồn đã hoàn toàn biến mất. - Báo cáo! Hoắc Vũ Hạo đi đến trước cửa phòng học ban Một liền lên tiếng nói. - Vào đi. Giọng nói của Vương Ngôn lập tức vang lên, Hoắc Vũ Hạo đẩy cửa bước vào, nhất thời, tất cả đệ tử có mặt trong lớp đều tập trung nhìn chăm chăm hẳn. Hoắc Vũ Hạo vừa bước vào, sự chú ý của toàn bộ học viên cũng di chuyển theo hẳn, Vương Ngôn mỉm cười nói: - Vũ Hạo về vừa đúng lúc, giờ có thể bắt đầu chọn lớp trưởng được rồi. Vào chỗ ngồi đi. Mặc dù lớp đã được phân ra nhưng ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu vẫn ngồi chung một nhóm không thay đổi. Hoắc Vũ Hạo cũng có chú ý tới ba người Đái Hoa Bân, Chu Lộ và Thôi Nhã khiết đứng phía sau cách bọn họ hai hàng, khi hẳn vừa vào, Đái Hoa Bân đã lạnh lùng liếc hẳn một cái. Vương Ngôn đứng trên bục giảng nói: - Đầu tiên chúng ta bắt đầu tuyển bọn lớp trưởng. Bởi vì lớp của chúng ta có cả hồn sư hệ Khống Chế và hồn sư hệ Cường Công, nên lớp trưởng sẽ gồm hai người cho mỗi hệ khác nhau. Mỗi tháng trao đổi một lần. Ta sẽ viết tên một số người nổi bật, tất cả chuẩn bị bỏ phiếu kín nhé. Vừa nói hẳn vừa quay mặt viết hai hàng tên lên bảng đen, hàng đầu viết là Cường Công hệ, phía dưới bao gồm các tên: Vương Đông, Đái Hoa Bân, Chu Tư Trần, Hoàng Sở Thiên, Vu Phong. Hàng thứ hai viết là Khống Chế hệ, phía dưới bao gồm bốn cái tên: Hoắc Vũ Hạo, Tào Căn Hiên, Lam Tố Tố, Lam Lạc Lạc. Trên bảng hiện giờ đã có chín cái tên, mà theo thứ tự Vương Ngôn viết rõ ràng có thể thấy trong mắt hẳn Vương Đông là Chiến Hồn Sư đứng đầu hệ Cường Công, điều này là tất nhiên, không ai lên tiếng phản đối cả, bởi vì đội của hẳn vừa đoạt giải quán quân trong kỳ sát hạch này mà. Tuy hẳn không đạt cấp ba mươi nhưng vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp kia thực

lực mạnh mẽ không ai bàn cãi nữa. Nhưng, cái tên Hoắc Vũ Hạo dẫn đầu bên hệ Khống Chế lại khiến nhiều người không phục, xì xào bàn tán, chỉ riêng những học viên của lớp Một ban Tân Sinh cũ mới không mở miệng nói gì, vì Hoắc Vũ Hạo từng là lớp trưởng của bọn họ, cố gắng của hắn đã được bọn họ công nhận từ lâu rồi. Nhưng những học sinh lớp khác lại không biết, đa số đều mang vẻ mặt khinh thường. Đừng nghĩ cả ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu cùng nhau giành được giải quán quân thì tất cả sẽ được tôn trọng, thật ra sau lưng bọn họ, không ít người nói Hoắc Vũ Hạo cực kỳ may mắn mới được như thế, một tên hồn sư chỉ có một Hồn Hoàn lại có thể giành được chức quán quân sát hạch Tân Sinh, chuyện này nói ra ai tin? Lại còn đãi ngộ hắn đang được nhận nữa, bấy nhiêu đã đủ khiến người ngoài thèm đến đỏ mắt. - Vương lão sư, đệ tử có thắc mắc. Vu Phong ngồi phía sau cách chỗ Đái Hoa Bân không xa, đột nhiên giơ tay lên nói. Phương pháp giảng dạy của Vương Ngôn hoàn toàn khác biệt với Chu Y, hắn mỉm cười ôn hòa nói: - Vu Phong, có chuyện gì? Vẻ mặt Vu Phong đầy sự khinh miệt, nói: - Đệ tử cho là Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không có tư cách tham gia bầu chọn lớp trưởng, hắn chỉ có một Hồn Hoàn, lại còn là Thập niên Hồn Hoàn. Cho dù đội của hắn đạt được chức quán quân cũng là nhờ Vương Đông và Tiêu Tiêu giúp hắn đạt được, hắn dựa vào cái gì mà được dự tuyển chức lớp trưởng chứ? Mặc dù ban đầu Ninh Thiên từng cho rằng thực lực của Hoắc Vũ Hạo không yếu ớt như vẻ bề ngoài, nhưng sau đó bọn họ cẩn thận nghiên cứu lại, nhất là sau khi Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ, bọn họ đã nhất trí cho rằng người lần trước đánh Ninh Thiên ngất xỉu chính là Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo chắc chắn không có năng lực làm chuyện này. Còn Hoắc Vũ Hạo có thể vào được đội đó, chắc chắn chính vì có thể dung hợp hồn lực với Vương Đông. Hôm đó, nhóm bọn họ cũng vì thua ba người Hoắc Vũ Hạo mà bị loại, đến hôm nay cô bé vẫn chưa thể nguôi cơn giận, bởi vậy, lúc này lập tức đưa ra kháng nghị. Cô bé vừa lên tiếng lập tức được không ít người hưởng ứng, nhất là đám học viên của hệ Khống Chế. Vương Ngôn nhíu mày, trầm giọng nói: - Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu là ba thành viên của đội ngũ vừa giành được chức quán quân, đương nhiên cả ba

đều xuất sắc. Ta cũng đã từng thử nghiệm qua Hồn Kỹ của hã, ta dám chắc trong các đệ tử đồng cấp, rất ít có người có thể so sánh với hã. Những người ta nêu tên, đều là những cá nhân đã bộc lộ thực lực mạnh mẽ trong kỳ sát hạch vừa rồi. Vu Phong không chút đồng ý nói: - Vương lão sư, ngài nói Hồn Kỹ của hã không ai bì kịp à, ngài nhìn lại đi, hã chỉ có một Hồn Hoàn thôi, còn những người khác thì sao, ít nhất đều là Song Hoàn, có cả Hồn Tôn Tam Hoàn nữa. Hã dựa vào một Hồn Hoàn ấy mà ứng cử chức lớp trưởng sao? Làm sao có ai phục cơ chứ? - Rầm. Vương Đông vỗ mạnh một cái xuống bàn rồi đứng dậy chỉ vào Vu Phong nói: - Người đừng có được nước làm tới. Thua chúng ta rồi mà còn không phục sao? Có bản lĩnh đã thắng chúng ta rồi. Vu Phong tức giận nói: - Đúng, ta không phục đấy, thì sao? Không phải nói hệ Khổng Chế khắc hệ Cường Công sao? Có bản lĩnh thì bảo hã đánh với ta, nếu thắng thì ta sẽ phục không nói bất cứ lời gì nữa, cũng thừa nhận luôn tư cách ứng cử chức lớp trưởng của hã. - Người câm đi, giỏi thì đánh với ta này, có bản lĩnh thì theo ta đến Đấu Hồn Khu. Hai mắt Vương Đông muốn phun ra lửa, hã rít rào từng câu, hồn lực trên người đã rục rịch muốn xuất động. - Đủ rồi. Giọng nói đầy uy nghiêm mang theo dao động Hồn Lực mãnh liệt vang lên, áp chế khiến cả hai ngậm miệng lại. - Ngồi xuống hết cho ta. Lúc này Vu Phong và Vương Đông mới miễn cưỡng ngồi xuống chỗ của mình. Vương Ngôn trầm giọng nói: - Nếu đã có người bất đồng ý kiến vậy thì biểu quyết đi. Nếu số người không đồng ý nhiều hơn một nửa thì ta sẽ gạt tên hã, giờ ai không đồng ý giơ tay lên. Nếu là Chu Y, bà tuyệt đối sẽ không làm chuyện vớ vẩn này, nếu có ai ý kiến cũng chả được gì, thậm chí bà còn trực tiếp cho Hoắc Vũ Hạo làm lớp trưởng luôn, không phục thì trừng phạt, thủ đoạn tuyệt đối cứng rắn. Nhưng Vương Ngôn thì khác, hã là một lão sư thiên về lý luận, tính cách cũng ôn hòa, dĩ nhiên năng lực kiểm soát học viên không bằng Chu Y rồi. Vương Ngôn vừa dứt lời, không biết có phải số đệ tử ghen tị với Hoắc Vũ Hạo nhiều quá hay bị ảnh hưởng của Vu Phong mà gần như hai phần ba đệ tử đều giơ tay lên, chỉ có một số ít đệ tử lớp Một ngày trước và một số người tính tình trầm ổn là không. Các đệ tử có thể vào học ở học viện Sử Lai Khắc đều là những thiên tài nổi bật, có ai mà không kiêu ngạo cơ chứ? Mà trong

lớp, hầu như đều là Đại Hồn Sư trở lên, giờ bắt bọn họ phải nhận một Hồn Sư Nhất Hoàn làm lớp trưởng làm sao mà có người đồng ý? Vương Ngôn dĩ nhiên không đoán trước mọi chuyện lại diễn ra thế này, nhất thời ngây người không biết giải quyết thế nào, còn Vương Đông đã giận đến tái mặt, hai tay nắm chặt định đứng lên làm một trận nữa thì bị Hoắc Vũ Hạo kéo lại. Vu Phong đặc ý nói: - Vương lão sư, hơn xa một nửa rồi, làm ơn xóa tên của hắn đi. Vương Ngôn hết sức khó xử, hắn đã dạy không ít đệ tử nhưng tình huống như thế này là lần đầu tiên xảy ra trong lớp hắn. Hơn nữa ban nãy chính miệng hắn đã nói, giờ đâm lao thì phải theo lao, chỉ còn cách áy náy nhìn Hoắc Vũ Hạo. Khi hắn chuẩn bị mở miệng tuyên bố Hoắc Vũ Hạo mất tư cách tranh chức lớp trưởng thì Hoắc Vũ Hạo lại chậm rãi đưa tay lên. Từ lúc Vu Phong ý kiến đến giờ, nhìn bên ngoài, Hoắc Vũ Hạo không có chút biểu cảm nào, thậm chí còn giữ được bình tĩnh mà kéo Vương Đông lại. Nhưng thực thế, trong lòng hắn có thể bình tĩnh như vậy sao? Vương Ngôn nói: - Vũ Hạo, có gì cứ nói đi. Hoắc Vũ Hạo chậm rãi đứng dậy, liếc mắt nhìn Vu Phong một cái, rồi bình thản nói, tốc độ nói chuyện thậm chí còn chậm hơn so với bình thường. - Vương lão sư, ý kiến của Vu Phong đệ tử đã nghe rõ. Bạn ấy nghi ngờ tư cách của đệ tử không đủ để tranh chức lớp trưởng vậy thì trước khi ngài tuyên bố đệ tử mất tư cách, đệ tử chấp nhận lời khiêu chiến của Vu Phong. Nếu đệ tử thắng, thì xin mọi người biểu quyết lại một lần nữa. Giọng nói của hắn hết sức bình tĩnh, nhưng khi hắn vừa dứt lời, cả lớp học liền lặng ngắt như tờ. Cả Đái Hoa Bân và Chu Lộ ngồi phía sau hay Vu Phong đều kinh ngạc ngẩn người. Bọn họ không ai có thể ngờ Hoắc Vũ Hạo lại dám ứng chiến với Vu Phong. Vũ Hồn của Vu Phong chính là Hồng Long, xét về phẩm chất, tuy kém hơn Bạch Hổ của Đái Hoa Bân và Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông nhưng chỉ kém một chút xíu mà thôi. Hơn nữa cô bé còn có hai cái Hồn Hoàn trăm năm phẩm chất không tệ, và hồn lực cũng đã đạt đến cấp hai mươi lăm. Bất kể xét về mặt nào cũng hơn xa Hoắc Vũ Hạo a! Chỉ riêng việc đội của cô bé không đạt được thứ hạng cao trong kỳ sát hạch, mà cô bé vẫn có thể trở thành đệ tử hạch tâm là đủ hiểu. Trong mắt các lão sư ở học viện Sử Lai Khắc, tiềm năng của Vu Phong vô cùng lớn. Hoắc Vũ Hạo mặc dù là Chiến

Hồn Sư hệ Khổng Chế nhưng lại là hệ Tinh Thần, hồn lực mập mé cấp mười bảy mười tám, Hồn Hoàn đầu tiên lại còn là Thập niên Hồn Hoàn, xét về góc độ gì cũng kém hết sức kém, nên không ai nghĩ hẳn có thể thắng Vu Phong cả. Đôi mắt Vương Đông khẽ nhú lại, hẳn nhìn ánh mắt đầy bình tĩnh của Hoắc Vũ Hạo rồi suy nghĩ một lúc, sau đó thở dài gật đầu nói: - Được rồi, đã thế thì ta cho phép các người đến Đấu Hồn Khu, bất quá, để công bằng... mà thôi, gọi đây là một lần đánh cược đi. Nếu Vu Phong thắng thì hủy tư cách ứng cử của Hoắc Vũ Hạo, còn Hoắc Vũ Hạo thắng thì ngược lại. Hôm nay ta sẽ phá lệ một lần, tất cả đứng dậy, chúng ta đi Đấu Hồn khu. Đối với yêu cầu đánh cuộc kia, Vu Phong cũng không có ý kiến gì, vì trong danh sách kia còn có Đái Hoa Bân và Vương Đông, xác suất cô bé được lựa chọn cực thấp, huống chi, cô bé không tin mình sẽ thua tên Hoắc Vũ Hạo chết tiệt chỉ có một Hồn Hoàn kia. Sau khi thoáng ngáy người vì kinh ngạc, Vu Phong lại liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ khinh thường, các học viên cũng bắt đầu nối đuôi nhau ra khỏi phòng, lúc Vu Phong đi ngang Hoắc Vũ Hạo còn thấp giọng nói: - Hôm nay ta nhất định sẽ đánh cho người bò lăn bò càng. Hoắc Vũ Hạo liếc nhìn vị Hồng Long Chiến Hồn Sư tính tình như con trai này một cái rồi cũng xoay người đi ra ngoài. Hôm nay, những chuyện hẳn phải biết thật sự đã quá nhiều rồi, càng biết hẳn càng nhận ra, bản thân mình không thể yếu đuối nhất gan, nếu cứ như vậy để mất tư cách lớp trưởng thì sao này mãi mãi không thể ngẩng cao đầu trong lớp học này được. Điều này cũng ảnh hưởng rất nhiều đến tâm cảnh của mình. Cho nên, hẳn quyết định ứng chiến, dù thua cũng phải chiến. Thất bại cũng ra dáng một thằng con trai, nếu giờ hẳn không dám đáp ứng lời khiêu chiến của Vu Phong thì sao này hẳn dựa vào cái gì để đi báo thù? Tất cả các học viên của ban Một đều đã vào Đấu Hồn Khu, đương nhiên phí vào cửa của bọn họ đều là Vương Ngôn trả. Và hôm nay, ngoại trừ các đề tử này cũng không còn ai đến xem thi đấu nữa, trận đấu này cũng là trận đấu đầu tiên của cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vu Phong tại Đấu Hồn Khu của học viện Sử Lai Khắc. Vương Đông vẫn luôn đi theo sát Hoắc Vũ Hạo, nhưng hẳn hoàn toàn im lặng, không hỏi hay nói bất cứ gì, hẳn biết tâm trạng của Hoắc Vũ Hạo hôm nay như thế nào, đã không thể làm đệ tử hạch

tâm còn gặp phải tình huống này, cũng dễ hiểu tại sao Hoắc Vũ Hạo không tiếp tục chịu đựng nữa mà lựa chọn ứng chiến chứng minh thực lực của mình. Còn Tiêu Tiêu cũng không ngoại lệ, ánh mắt của cô bé luôn dán chặt vào người Hoắc Vũ Hạo, trong mắt cô bé, người đồng đội này không còn là một thiếu niên nữa mà là một chàng trai thực thụ, một chàng trai có gan đối mặt với mọi thử thách. Đối mặt với một chuyện không có khả năng, biết sẽ thất bại mà vẫn ứng chiến, liệu có bao người dám làm? - Cá cược, cá cược đây. Ta làm nhà cái, các người thoải mái đặt cược. Hoắc Vũ Hạo đặt một ăn mười, Vu Phong đặt mười ăn một. Cường Công hệ Chiến Hồn Sư Chu Tư Trần, người có vũ hồn Bảo Điện đột nhiên hét lớn. Lão sư Vương Ngôn đã dẫn Hoắc Vũ Hạo và Vu Phong vào bên trong Đấu Hồn Tràng rồi nên ở đây không còn ai quản bọn họ nữa. - Ta đặt Vu Phong một trăm kim hồn tệ. Đái Hoa Bân là người đầu tiên lên tiếng, sau đó bước đến trước mặt Chu Tư Trần lấy ra một túi tiền nặng trĩu. Cơ mặt Chu Tư Trần giật giật một chút, hần run rẩy nói: - Không cần phải ác vậy chứ? Đái Hoa Bân khinh thường nói: - Dám làm nhà cái mà không có dũng khí thu tiền sao? Nếu không thì đừng mở cá cược làm gì. Chu Tư Trần bị lời nói khích của Đái Hoa Bân, giận dữ nói: - Nhận thì nhận, ta sợ người sao? Người thắng thì ta trả người mười kim hồn tệ thôi chứ gì? Còn ai nữa không, bao nhiêu cũng nhận hết. Bất quá, mọi chuyện sau đó lại làm hần khóc không ra nước mắt. Đa số đề tử đến cược đều đặt vào Vu Phong. Thực lực cả hai chênh lệch quá lớn, căn bản không ai xem trọng Hoắc Vũ Hạo, cho dù tỉ lệ đặt cược có cao đến thế nào cũng không có ai hứng thú cược. Sắc mặt Chu Tư Trần càng lúc càng khó coi, nhưng hần đã mạnh miệng nói rồi, làm sao còn gỡ gạc được gì nữa. Ngay lúc vẻ mặt Chu Tư Trần đã gần đen như đáy nồi thì một giọng nói vang lên làm lòng hần hết sức vui sướng.

- Ta đặt Hoắc Vũ Hạo, một ngàn kim hồn tệ. Người đến trước mặt hần đưa ra kim phiếu được chế tạo hết sức tinh xảo chính là Vương Đông. Tiêu Tiêu đi theo Vương Đông, cũng đưa ra một tờ kim phiếu y hệt. - Ta cũng đặt một

ngàn. Nghe hai người kia nói xong, Chu Tư Trần như người sắp chết đuối vớ được cọc, tổng số tiền các đệ tử khác đặt cược cũng vừa đúng hai nghìn kim hồn tệ, bằng với số tiền của Vương Đông và Tiêu Tiêu. Nói cách khác, nếu Hoắc Vũ Hạo có thua, nhà cái cũng không tốn đồng nào, cuối cùng cũng vượt qua được cửa ải khó khăn. (DG: ông TG có lộn ko chời, đặt 2k thì chỉ phải trả 200 thôi mà =.=, nó còn lời cả đồng...) - Chúng ta đặt Hoắc Vũ Hạo năm mươi kim hồn tệ. Hai giọng nói thanh thúy đồng thời vang lên khiến Chu Tư Trần giật mình, không ngờ còn có người dám đặt tiền vào Hoắc Vũ Hạo. Hắn ngược mặt lên nhìn mới thấy hai người ấy đang từ phía sau Vương Đông và Tiêu Tiêu bước đến, cả hai không ai xa lạ chính là tỷ muội Lam Tố Tố và Lam Lạc Lạc. Hai tỷ muội mỉm cười chào Vương Đông rồi lấy ra năm mươi kim hồn tệ. - Ta cũng đặt năm mươi kim hồn tệ nữa. Thêm một giọng nói khác vang lên, lần này làm Chu Tư Trần tròn mắt, bởi vì, người này lại là huynh đệ tốt của hắn, người có vũ hồn Quang Nhầm Nhiễm Chung, Tào Căn Hiên. Người này trong trận chiến với ba người Hoắc Vũ Hạo, đến cả Hồn Kỹ còn chưa kịp sử dụng đã bị Linh Hồn Trùng Kích đánh ngất. - Căn Hiên, người làm cái gì đấy? Chu Tư Trần nghi ngờ hỏi. Tào Căn Hiên cười cười nói: - Ta biết người có tiền, ta cược chút ít không được sao? Chu Tư Trần nghi ngờ lại hỏi tiếp: - Ta không tin, trước giờ người có làm chuyện gì không có lợi đâu. Tào Căn Hiên nhìn nhìn xung quanh rồi nói: - Người để ý làm gì, ta đặt có năm mươi kim hồn tệ, nhiều đây cũng không nhiều nhận gì. Bất quá, ta nhắc người một chút, nếu chẳng may Hoắc Vũ Hạo thắng, người phải phá sản a. Một đèn mười, hai ngàn kim hồn tệ chính là hai vạn a. Người có nhiều tiền vậy sao? - Ách... Nghe huynh đệ tốt của mình nhắc nhở, trên trán Chu Tư Trần liền chảy đầy mồ hôi lạnh. Đúng a, vạn nhất Hoắc Vũ Hạo thắng thì sao đây? Vương Đông và Tiêu Tiêu mỗi người một ngàn, nhân cho mười, ôi trời ơi là một con số khủng bố! - Vương Đông, Tiêu Tiêu hai người có muốn giảm bớt một chút không? Vương Đông nói: - Người nói bao nhiêu cũng nhận, bọn ta tin tưởng Vũ Hạo, ta không sợ thua, người sợ cái gì? Hắn nói xong liền cùng Tiêu Tiêu tìm một chỗ trống ngồi xuống. Nhìn bóng lưng bọn hắn, Chu Tư Trần tức giận nói: - Hừ, để xem lúc các người thua sẽ khóc như thế nào đây.

Hoắc Vũ Hạo thắng được Vu Phong mới là lạ. Chênh lệch lớn thế cơ mà. Bất quá, tỷ lệ này hình như ta đặt hơi bị hố, phải chi ta biết kiểm chế một chút là có chút tiền lời rồi. Tào Cẩn Hiên vỗ vỗ vai hắn, đồng cảm nói: - Kích động là ma quỷ a! Trong lúc bọn họ ồn ào trên khán đài, Hoắc Vũ Hạo và Vu Phong đã vào bên trong Đấu Hồn Tràng, vì để an toàn nên hôm nay Vương Ngôn tự mình làm trọng tài cho bọn họ. Vừa bước vào Đấu Hồn Tràng, Vương Ngôn đã nghiêm túc nói: - Ta nhắc nhở các người một lần nữa, đây chỉ là luận bàn, các người có thể thắng tay công kích nhưng tuyệt đối không được làm đối thủ mình bị tàn phế hay tương tự như thế. Hiểu chưa? Nếu ta thấy một bên đã chiếm ưu thế tuyệt đối sẽ lập tức dừng trận đấu. Hoắc Vũ Hạo và Vu Phong đồng thời gật đầu. Vũ Phong tự tin nói: - Vương lão sư, thế chẳng nhẽ ngài muốn trận đấu vừa bắt đầu vài giây đã phải kết thúc sao? Nói xong cô bé liền xoay người bước thẳng ra sàn đấu, tuy chỉ mới mười hai tuổi nhưng rõ ràng Vu Phong dậy thì sớm hơn so với những cô bé đồng trang lứa, dáng người cao ráo xinh xắn. Có điều tính cách của cô nàng còn dã man hơn những nam sinh bình thường. Hoắc Vũ Hạo cũng từ từ đi ra, Vương Ngôn quay sang nhỏ giọng dặn dò: - Nếu cảm thấy không được thì đừng miễn cưỡng bản thân, đôi khi nhẫn nhịn không phải là yếu kém. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy sự quan tâm của Vương Ngôn dành cho mình nên quay sang gật đầu một cái rồi từ từ lui về sau. Hắn biết Vương Ngôn nói thế là có ý tốt, nhưng trong lòng hắn đã quyết, nhất định sẽ không lùi bước. Lát sau, khoảng cách của hai bên đã kéo dài ra chừng trăm mét. Vương Ngôn đứng ở giữa, hai tay giang ngang, thấy cả hai đã chuẩn bị sẵn sàng mới vỗ bốp một cái, đồng thời quát to: - Bắt đầu. Vu Phong nháy mắt liền di chuyển, mái tóc màu đỏ dưới tốc độ nhanh như chớp của cô bé trông như một luồng sáng đỏ đang bay về hướng Hoắc Vũ Hạo. Đôi chân thon dài sải từng bước, tích tắc sau đã đi được hơn chục thước. Mặc dù cô bé chạy như điên nhưng trên người cũng xuất hiện từng mảng vảy rồng, từ xa đã mang đến một áp lực dũng mãnh. Điều khiến những người bên ngoài giật mình kinh ngạc chính là, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không nhúc nhích, ngược lại còn nhắm mắt đứng yên một chỗ như đang minh tưởng vậy. Trên khán đài đã hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều tập trung quan sát diễn biến dưới

sàn đấu, trong đó người tập trung nhất ngoài Vương Đông và Tiêu Tiêu, dĩ nhiên còn có "nhà cái" Chu Tư Trần. Tào Cẩn Hiên cũng đang chăm chú quan sát sân đấu, nhưng khác với đại đa số mọi người ở đây, hắn không nhìn Vu Phong mà tập trung toàn bộ sự chú ý vào Hoắc Vũ Hạo, nhất cử nhất động của hắn đều không bỏ qua. Đúng như Chu Tư Trần đã nói, Tào Cẩn Hiên đặt cược vào Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không phải là xúc động nhất thời, cũng không vì tham lam tỷ lệ đặt cược cao kia mà có ý đồ của riêng hắn. Trong đội ngũ của Chu Tư Trần, nhân vật trung tâm thật ra chính là Tào Cẩn Hiên, vũ hồn Quang Nhắm Nhiễm Chung của hắn là Khí Vũ Hồn cực kỳ hiếm thấy, hắn có thể điều khiển được dòng lưu chuyển thời gian. Nhóm bọn họ có thể liên tục chiến thắng lọt vào top bốn, công lao lớn nhất là của Tào Cẩn Hiên. Hơn nữa, hắn và Hoắc Vũ Hạo đều là Chiến Hồn Sư hệ Không Chế nên hiểu biết so với những người khác càng nhiều hơn. Lần giao đấu trước, hắn thậm chí không kịp sử dụng một cái Hồn Kỹ nào, rất nhiều người đều cho đây là công lao của Vương Đông. Nhưng bản thân Tào Cẩn Hiên hoàn toàn chắc chắn, đó là một dạng công kích tinh thần, cho dù Vương Đông có trợ giúp, nhưng chủ công vẫn là Hoắc Vũ Hạo. Quan trọng hơn, hắn đã có chuẩn bị ứng phó với kỹ năng công kích từ xa này, bầu không khí xung quanh hắn lúc đó đã bị không chế vận vẹo đủ chiều, điểm này rất khó nhận biết bằng mắt thường, tuy nhiên Quang Nhắm Nhiễm Chung có thể khiến thời gian vận vẹo nhưng cũng không thể chặn đứng được tinh thần dò xét của Hoắc Vũ Hạo. Thế nên, Hoắc Vũ Hạo chỉ cần một chiêu đã đạt được mục đích, còn hắn một cơ hội trở mình cũng không có. Điều này làm Tào Cẩn Hiên càng thêm hứng thú với Hoắc Vũ Hạo. Hắn là người có trí tò mò rất cao, Hoắc Vũ Hạo chỉ có Thập niên Hồn Hoàn thôi, nên hắn thật sự muốn biết rốt cuộc Hoắc Vũ Hạo đã công kích như thế nào. Lẽ ra hắn phải chỉ có một cái Hồn Kỹ, chả nhẽ nó lại có đến hai công dụng? Nhưng một Hồn Kỹ có hai công dụng chỉ có thể xuất phát từ Hồn Hoàn mười vạn năm thôi... Bởi vậy, cho dù tất cả mọi người đều nghĩ rằng Hoắc Vũ Hạo sẽ thua, nhưng hắn thì ngược lại, thậm chí lòng tin của hắn cho với Vương Đông và Tiêu Tiêu còn muốn nhiều hơn. Đôi khi, đối thủ còn hiểu rõ mình hơn là đồng đội luôn kề vai sát cánh nữa. Dưới sàn đấu, khoảng

cách của hai người càng lúc càng gần, Vu Phong thấy Hoắc Vũ Hạo không có chút động tĩnh gì lại càng đề cao cảnh giác. Cô bé đã tính toán, chỉ cần tránh cái kỹ năng công kích tinh thần kia là được. Nhưng thực tế, ngoại trừ Vương Đông và Tiêu Tiêu, không ai có thể ngờ, Hồn Kĩ chủ yếu và hẳn thường sử dụng nhất lại chính là Tinh Thần Tham Trắc. Mắt thấy khoảng cách song phương chỉ còn không đến năm thước, Vu Phong liền dẫm một chân xuống đất lấy đà phóng lên, cả người cô bé bây giờ như một mũi tên nhọn vọt một cái bay thẳng về phía Hoắc Vũ Hạo. Cùng lúc đó, Hoắc Vũ Hạo rốt cục cũng có hành động, cả người hấn lách sang bên trái tránh né công kích của Vu Phong. Đồng thời tung một cước vào vùng bụng của cô bé. Vu Phong vừa bay đến trông thấy thế liền giơ hai tay lên đỡ xuống bả vai của Hoắc Vũ Hạo, Hoắc Vũ Hạo nhờ tinh thần dò xét đã quá rõ ràng quỹ tích chuyển động của cô bé, nên cô bé vừa chuẩn bị hấn đã né sang hướng khác rồi, chân phải của hấn lại đá tiếp một cái nữa, đúng ngay vị trí có sự phòng ngự yếu nhất của Vu Phong. Mặc dù Vu Phong hết sức tin tưởng vào khả năng của mình, nhưng lúc này lại cực kỳ khó chịu, cô bé hoàn toàn không muốn bị Hoắc Vũ Hạo đánh trúng. Lúc này cô bé chỉ có thể cố gắng hết sức vịn người trên không trung, nhưng hướng bay đã định, làm sao mà thay đổi được. Nào ngờ, một cước của Hoắc Vũ Hạo đột nhiên dừng lại trên không trung, chân trái bước về trước độ chừng nửa thước, lúc này chân phải hấn mới tung cước, bất ngờ trúng vào cái hông đang vênh cao của Vu Phong. Trên cơ thể, bàn tọa gần như là vị trí trung tâm, nên khi cô bé bị đánh trúng, trọng tâm lập tức bị phá vỡ. Vu Phong lúc này đang cố gắng xoay người trên cao cũng hét lên một tiếng kinh hãi, tay trái chống xuống đất, cô bé muốn tìm chỗ tựa để khống chế lại cơ thể của mình. Nhưng, Hoắc Vũ Hạo sau khi tung cú đá lại lập tức thay đổi động tác, chân trái chạm đất lấy đà nhảy ra ngoài tránh xa Vu Phong. Từ khi bắt đầu đến giờ hấn vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng mọi diễn biến bên ngoài hấn còn rõ ràng hơn so với quan sát bằng hai mắt nữa. Tay trái của Vu Phong vừa chạm xuống đất thì Hoắc Vũ Hạo lại đến, chân phải hấn bước một bước dài về trước, chân đá đổi thành chân trái, một cước tung thẳng vào cái eo nhỏ của Vu Phong. Vu Phong đương nhiên không thể để hấn dễ dàng công kích

mình như vậy, cô bé vội vàng nhấc gối phải lên, đá thẳng vào chân trái của Hoắc Vũ Hạo, còn tay trái đang chống dưới mặt đất, nương theo lực đỡ tung người lên, cả người như một tia chớp bay lên, chân trái đá mạnh về phía Hoắc Vũ Hạo. Trong cơn giận dữ và xấu hổ, một cước này, cô bé đã xuất toàn lực, mặc dù không sử dụng Hồn Kỹ gì nhưng trong trạng thái sử dụng Vũ Hồn, một cước của Đại Hồn Sư cũng không thể khinh thường. Chỉ có điều, Vu Phong lại một lần nữa phạm sai lầm, chân trái của Hoắc Vũ Hạo lại bất ngờ rút lại, đồng thời khom người xuống né tránh một cước của Vu Phong, cả người theo đà vọt về phía cô bé, hai tay đánh vào lưng Vu Phong.

Chương 35: Ta còn chưa có thua!

Chương 35: Ta còn chưa có thua! Lần này Hoắc Vũ Hạo không hạ thủ lưu tình nữa, song chưởng xanh như ngọc, Khống Hạc Cầm Long xuất hiện. Xoẹt một tiếng, cả người Vu Phong bị song chưởng này đánh vào mà lùi về sau chừng năm thước, lúc này cô bé không còn giữ thăng bằng được nữa, trực tiếp ngã xuống đất lăn tròn vài vòng. Tu Vi Hoắc Vũ Hạo tuy không bằng Vu Phong nhưng hẳn đã là một Hồn Sư cấp mười bảy, một Hồn Sư thật thụ. Hiện giờ hẳn sử dụng Huyền Ngọc Thủ và Khống Hạc Cầm Long đã có thể phát ra sức công kích không nhẹ. Vu Phong xoay người đứng lên có vẻ hơi lão đạo, sau đó "oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi. Hiển nhiên đã thụ thương. Tất cả học viên ban Một trên khán đài đều há hốc mồm kinh ngạc. Trước khi cuộc thi đấu này bắt đầu, có ai ngờ sẽ xuất hiện tình huống này không? Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn chiếm được thế thượng phong, chèn ép Vu Phong đến nỗi cô bé không có sức đánh trả. Đái Hoa Bân giật mình, Chu Lộ hoảng hốt, Tiêu Tiêu mở to hai mắt, Chu Tư Trần hồi hộp cắn móng tay, còn Tào Cẩn Hiên thì hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo không chút chớp mắt. Ít nhất, bề ngoài hai bên cũng chưa sử dụng Hồn Kỹ nào, một tên Chiến Hồn Sư hệ Cường Công và Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế đánh tay đôi với nhau, không ngờ cuối cùng người thiên về công kích lại bị đánh bại, hơn nữa tu vi của cả hai lại còn có sự chênh lệch không nhỏ. Vu Phong có vũ hồn Hồng Long nên cơ thể vốn cứng cáp hơn Hoắc Vũ Hạo không biết bao nhiêu lần, bất kể là tốc độ, sức lực, sự mềm dẻo đều hơn xa Hoắc Vũ Hạo mới đúng, tình huống này là sao đây? Mông bị người ta đập một cái cũng không tính đi, thế mà còn bị người ta đánh cho một chưởng bay ra ngoài ói cả máu. Đây là trong lúc được vũ hồn Hồng Long bảo vệ cơ thể rồi đấy, Hoắc Vũ Hạo thật sự mạnh đến thế sao? Trong kỳ sát hạch Tân Sinh, ngoại trừ lúc sử dụng Quỷ Ảnh Ma Tung đối phó với ba người Đái Hoa Bân, hẳn gần như chưa từng trực tiếp chiến

đấu bao giờ. Lúc nào cũng đứng im ở phía sau, nên mới bị mọi người lướt qua xem như không có. Đến giờ phút này tất cả mọi người mới biết, mình đã sai lầm như thế nào, nhất là những học viên có Song Hoàn, bọn họ tự hỏi bản thân mình, nếu mình và Hoắc Vũ Hạo giao chiến có thể chiến thắng hay không? Vu Phong thất bại vì cô bé coi thường đối thủ sao? Lúc này Vương Ngôn cũng đang ngẩn ngơ cả người, hẳn thấy Hoắc Vũ Hạo sử dụng rất nhiều phương thức chiến đấu mới mẻ để đối kháng với Vu Phong, phương pháp đánh du kích thật kỳ lạ, nhưng cuối cùng lại thắng. Còn một người nữa cũng đang hết sức kinh ngạc, đấy chính là bản thân Vu Phong, cô bé ngàn vạn lần không ngờ Hoắc Vũ Hạo có thể chiến đấu với mình đến mức độ này, cô bé luôn cẩn thận với Linh Hồn Trùng Kích vậy mà cũng phải chịu thiệt thòi... Một chương kia, khi vừa đánh vào người, cô bé lập tức cảm thấy như có hai khối sắt đánh mạnh vào cơ thể vậy, hai luồng lực lượng này nhẹ nhàng chạy khắp cơ thể, khiến cô bé muốn dùng hồn lực tống nó ra ngoài cũng không thể, chỉ đành phun ra một ngụm máu tươi để giảm tốc độ di chuyển của nó lại, nhưng lực phủ ngũ tạng đã bị chấn thương rồi. Chuyện khiến Vu Phong xấu hổ nhất chính là một cước vào mông ban nãy, không phải vì đau mà là vì nó xảy ra trước mặt tất cả bạn học cùng lớp a! Hơn nữa trước giờ cô bé có bị người nào chạm vào chỗ đấy đâu, từng cảm giác quái dị từ dưới mông truyền lên, đấy mới là nguyên nhân chủ yếu khiến cô bé không thể đứng vững. - Khốn kiếp, ta giết người. Vu Phong tức giận gầm lên một tiếng, lúc này cô bé trông giống như một con sư tử điên cuồng đánh về phía Hoắc Vũ Hạo. Lúc này cô bé không còn nương tay nữa, Hồn Kỹ thứ nhất Long Chi Hỏa nháy mắt xuất hiện. Trong cả lớp Chiến Hồn Sư hệ Cường Công, nếu xét Hồn Sư nào sau khi sử dụng Hồn Kỹ được tăng phúc nhiều nhất, đứng đầu là Hồn kỹ Bạch Hổ Kim Cương Biến từ Hồn Hoàn ngàn năm của Đái Hoa Bân, kế đến là Vu Phong. Hai kỹ năng Long Chi Hỏa và Long Chi Nộ đều có khả năng tăng phúc chiến đấu. Đồng thời đều thuộc dạng công kích cự kỵ gần. Cận chiến chính là sở trường của cô bé. Nếu Đái Hoa Bân chiến đấu với Vu Phong mà không sử dụng Hồn Kỹ thứ ba, chỉ sợ cũng không chiếm được chút tiện nghi nào. Thế mà, vừa rồi cô bé lại chịu thiệt thòi trong tay Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo nhắm chặt

hai mắt nhưng sắc mặt lại dần trầm xuống. Hãn có thể đả thương được Vu Phong chẳng qua nhờ vào tính bất ngờ và những tuyệt kỹ của Đường Môn, thêm vào Tinh Thần Tham Trắc biết trước mọi tình huống, cuối cùng là vì Vu Phong chưa sử dụng Hồn Kỹ. Long Chi Hỏa sau khi xuất hiện lập tức bao phủ lấy người Vu Phong, khiến bầu không khí xung quanh cô bé bị thiêu đốt vụn vặt kịch liệt, Hoắc Vũ Hạo là Chiến Hồn Sư hệ tinh thần, Tinh Thần Tham Trắc của hãn có thể dò xét được mọi chuyện nhưng lại không thể công kích và đặc biệt là phá vỡ hồn kỹ có tác dụng hộ thể của đối phương. Tuy vậy, Hoắc Vũ Hạo cũng không lùi biết, hãn biết rõ trận chiến này hãn không có cơ hội thắng, hãn chỉ có thể tìm cơ hội xuất ra công kích bất ngờ, kết quả lúc này hãn đã hài lòng lắm rồi. Nhưng, thật lòng hãn lại không muốn thất bại, cho dù chỉ có chút xíu cơ hội hãn cũng sẽ không bỏ qua. Cho nên, Hoắc Vũ Hạo quyết không lùi bước, chân vận dụng Quỷ Ảnh Mê Tung, cố chịu luồng khí nóng đang ập tới mà đón lấy công kích của Vu Phong. Lúc này Vu Phong không nhảy lên nữa, mà bước từng bước về phía Hoắc Vũ Hạo, khi cả hai càng lúc càng gần thì giơ tay trái lên chộp vào ngực Hoắc Vũ Hạo, đồng thời hai chân thủ thế đứng vững trên mặt đất. Cô bé dù sao cũng là một người có tư cách trở thành đệ tử hạch tâm, tuy tính cách có nóng nảy nhưng lại không phải là một kẻ lỗ mãng. Từng thất bại ở điểm nào, cô bé quyết sẽ không để sai lầm lặp lại. Đối mặt với một chương này, Hoắc Vũ Hạo liền vọt thẳng về trước tránh một kích của Vu Phong, đồng thời vẫn giữ khoảng cách ít nhất một thước với cô bé. Đùi phải của Vu Phong vung lên nhanh như tia chớp, đá thẳng vào người Hoắc Vũ Hạo, tốc độ lần này của cô bé cực kỳ kinh khủng, gần như đã đá trúng ngực của Hoắc Vũ Hạo. Nhưng nào ngờ, Hoắc Vũ Hạo lại như bị mất đà trượt một cái vọt qua khỏi người cô bé, một cước này của Vu Phong lại hụt rồi, vạt áo trước ngực của Hoắc Vũ Hạo vì xẹt qua Long Chi Hỏa đang bao bọc Vu Phong mà cháy xém. Tinh Thần Tham Trắc không phải vạn năng, hãn chỉ có thể dùng nó để suy nghĩ biện pháp ứng phó và dốc toàn lực chiến đấu mà thôi.

Vu Phong đá hụt một cái tương đương với việc đã quay lưng về phía Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo đưa hai tay chộp lấy Vu Phong, đồng thời cũng cố nén sức nóng từ Long Chi Hỏa, chân trái giơ lên đá mạnh vào lưng Vu Phong, khiến cô bé bị chúi về trước lão đảo cả người. Bất quá lúc này Hoắc Vũ Hạo cũng phải buông Vu Phong ra, vì Vu Phong có Long Chi Hỏa hộ thể quả thật không phải chuyện đùa, cơ thể cô bé nóng hừng hực, hơn nữa hẳn cảm thấy mọi chuyện có gì đó không đúng. Vì chỗ hẳn nắm lấy, dường như căng cứng rồi đẩy tay hẳn ra. Chuyện xảy ra bất ngờ khiến hẳn không kịp phản ứng chỉ có thể tóm đại vạt áo, à không, nói chính xác là quần... Chiếc quần bị hẳn kéo mạnh lộ ra một cái nội y màu trắng be bé và da thịt trắng nõn đầy sức sống. Tích tắc, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn ngẩn ngơ khiến một cước hẳn đá ra cũng giảm lực xuống đáng kể. Vu Phong lão đảo ở phía trước, hai tay vội vàng nắm lại quần, cô bé tức giận muốn bốc khói, lập tức ngồi xuống, chân phải quét nhanh về phía sau. Cái tên chết tiệt này... dám làm việc xấu hổ này, đúng là đồ bại hoại. Hoắc Vũ Hạo cũng phản ứng nhanh không kém, tuy hẳn đang nhắm mắt nhưng có Tinh Thần Tham Trắc, thật ra cũng không khác mấy. Hẳn gần như buột miệng nói: - Ta không thấy gì hết. Sau đó một cước của Vu Phong đã tới trước mặt. Lúc này Hoắc Vũ Hạo có muốn tránh cũng không kịp nữa rồi, đành sử dụng Huyền Ngọc Thủ đỡ một kích này. Sức mạnh của Vu Phong cũng thuộc dạng có tiếng, huống chi lúc này cô bé đang sử dụng hồn lực phụ trợ nữa. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy dường như bị một cái bàn ủi thật lớn đập thẳng vào ngực, cả người ngã lăn xuống đất. Hai tay được Huyền Ngọc Thủ bảo hộ thật ra cũng không bị thương tổn gì nặng, nhưng một cước này quá mạnh, chỉ bằng mỗi sức của cánh tay, hẳn hoàn toàn không thể hóa giải hết nổi. Mu bàn tay đập thẳng xuống đất, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy đầu óc choáng váng, máu mũi chảy xuống. Những người ngồi xem bên ngoài thấy một màn này thật muốn hỏi hẳn bị ngã hay vì thấy cái không nên thấy mà giờ lại bị chảy máu mũi rồi? Sau khi đá trúng Hoắc Vũ Hạo một cái, cuối cùng Vu Phong đã giữ được quần của mình. Cô bé tức giận đến nỗi không khống chế được cảm xúc nữa, đá mình thì đá, sờ thì sờ, lại còn kéo quần ra xem... - Hoắc Vũ Hạo, đồ khốn kiếp. Ánh sáng màu đỏ bao phủ cả người Vu Phong càng lúc càng sậm

màu, Hồn Kỹ thứ hai Long Chi Nộ đã xuất hiện, cả người cô bé vù một cái đánh thẳng về hướng Hoắc Vũ Hạo, rất giống với kiểu không chết không ngừng. Ngay lúc này, Hoắc Vũ Hạo rốt cục cũng mở mắt. Còn Vương Ngôn ở bên cạnh đang định ra tay, thì thấy hai tròng mắt của hắn phát sinh biến hóa liền dừng bước. Hai tròng mắt của Hoắc Vũ Hạo đã biến thành màu vàng, cho dù trước bóng người đỏ hồng của Vu Phong cũng không chút yếu thế. Vu Phong đang trong cơn phẫn nộ và đồng thời sử dụng hai cái Hồn Kỹ nên cô bé hoàn toàn quên mất năng lực công kích thật sự của Hoắc Vũ Hạo. Mãi đến khi tâm thần của mình bị một cái gì đó như cây kim nhỏ châm vào, Vu Phong mới giật mình hoảng hốt. Luồng ánh sáng đang bao bọc cơ thể cô bé cũng giảm bớt vài phần. Linh Hồn Trùng Kích đập vào khiến cô bé cảm thấy đau đớn, theo bản năng ôm chặt lấy đầu. Hoắc Vũ Hạo nhân cơ hội này nhảy lên cao, đánh thẳng về phía Vu Phong. Hai tay nhanh chóng tóm lấy vạt áo của cô bé, hắn định mượn thế vật ngã Vu Phong. Nhưng, không phải hắn tính toán không chính xác hay xuất thủ không đúng lúc, mà là hắn đã coi thường uy lực của Long Chi Nộ, càng không nhớ đến chuyện ban nãy cánh tay của mình đã bị Vu Phong đánh bị thương. Tay hắn vừa chạm vào liền bị một luồng nhiệt khủng bố quét tới, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy như mình vừa chạm phải một mặt trời thu nhỏ, hơi nóng không ngừng đập thẳng vào mặt, hai vạt áo phía trước của hắn đã bị cháy rụi, từng cơn đau nhức từ hai bàn tay truyền đến khiến hắn theo bản năng liền buông thứ đang nắm ra. Thật sự Vu Phong vẫn rất sợ Linh Hồn Trùng Kích, nhưng cô bé hoàn toàn không để ý đến nó nữa, sau khi tránh được một kích kia liền lập tức dùng bả vai đánh vào ngực Hoắc Vũ Hạo, đẩy hắn văng ra ngoài. Lăn va chạm này nặng hơn những lần trước rất nhiều, tuy lồng ngực của hắn đã được hồn lực bảo vệ nhưng luồng nhiệt truyền qua từng thớ thịt của hắn đi thẳng vào bên trong cơ thể khiến hắn đau đớn phun ra một ngụm máu tươi, cả người đứng không vững suýt chút nữa ngã xui. Hai tay Vu Phong ôm chặt lấy đầu gối xồm dưới mặt đất, không ngừng rên rỉ đầy đau đớn. Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo đâu phải là thứ đơn giản, từng tia máu chảy ra từ mũi của cô bé, nhưng so với Hoắc Vũ Hạo thì đỡ hơn nhiều. Kết thúc rồi. Vương Ngôn thầm than trong lòng một tiếng. Tuy rằng Hoắc Vũ Hạo bị đánh bại

nhưng hấn bại trong vinh quang, với tu vi của hấn mà có thể làm bị thương được Vu Phong đã đủ để kiêu ngạo, thứ hấn am hiểu là khống chế và phụ trợ mà. Không ngờ về mặt cận chiến hấn cũng có thiên phú như thế. Nhưng... thật sự đã kết thúc sao? Vu Phong hai tay ôm đầu, từ từ đứng lên, cơn đau khiến cô bé không thể điều khiển dao động hồn lực trên người nữa. Sỉ nhục, một sự sỉ nhục kinh khủng. Cơn đau đầu dần dần dịu xuống, Vu Phong thấy bên cạnh Vương Ngôn đã xuất hiện bên cạnh hai người, chỉ sợ hôm nay không thể tiếp tục công kích Hoắc Vũ Hạo nữa rồi, nhưng cơn giận dữ trong lòng cô bé vẫn không sao nguôi được, cô bé phát điên lên quát to: - Hoắc Vũ Hạo người chờ đó, người còn ở lớp Một một ngày, ta sẽ nhắm vào người một ngày, đến khi nào người rút khỏi học viện Sử Lai Khắc mới thôi. Đúng lúc này, đột nhiên Hoắc Vũ Hạo từ từ đứng dậy, khi hấn đứng thẳng lên được thì mọi người giật mình phát hiện, hai mắt của hấn đã xuất hiện từng tơ máu, ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chăm vào Vu Phong, giống hệt như đang vẽ một con mãnh hổ nhìn chăm chăm con mồi. Bị ánh mắt khủng bố này khóa chặt, Vu Phong không kìm được mà rùng mình một cái. - Ta chưa có thua! Giọng nói của Hoắc Vũ Hạo đã khàn đặc, nhưng lại chứa đầy sự kiên định bất khuất. Đúng vậy, hấn chưa có thua, chỉ cần hấn còn một chút sức lực, tuyệt đối hấn sẽ không nhận thua. Chính sự bướng bỉnh và chấp niệm này mới có thể chống đỡ được hấn, cả người đau đớn lại còn bị đối thủ không ngừng vũ nhục khiến cơn giận trong lòng hấn không ngừng phun trào. Mà cũng ngay lúc này, cả người hấn đột nhiên run rẩy, ngay sau đó, những tia máu màu đỏ trong mắt hấn hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một màu sắc âm u đầy hơi thở chết chóc, màu xám!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 36: Màu xám thức tỉnh!

Chương 36: Màu xám thức tỉnh! Không ngờ cuối cùng Hoắc Vũ Hạo vẫn có thể đứng dậy, hơn nữa, hấn còn dùng giọng nói đã khàn khàn của mình nói rằng hấn không có thua. Giờ khắc này, các học viên khác vốn cứ tưởng

thắng bại đã định, không ngờ cục diện lại thay đổi như thế, nhất thời tất cả đồng loạt đại ra, im lặng, trợn mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo, bọn họ không thể tưởng tượng nổi cái sức mạnh nào đã giúp hắn kiên trì bò dậy được sau đòn công kích kinh khủng kia của Vu Phong. Chỉ mỗi cái tư cách ứng cử chức lớp trưởng thôi mà, nó quan trọng vậy sao? Đối với Hoắc Vũ Hạo, có thể làm lớp trưởng hay không chả là cái gì hết. Nhưng, điều quan trọng là... danh dự, hắn không thể mặc kệ người ta vũ nhục tôn nghiêm của mình. Cho nên, dù hắn biết chắc mình sẽ thua nhưng vẫn ứng chiến, và sau cùng, cả người đã bị thương nặng vẫn có thể miễn cưỡng đứng lên. Ở bên này, Vu Phong đang phát điên, nhìn thấy hai mắt của Hoắc Vũ Hạo đã đỏ như máu cũng bình tĩnh lại một chút, mà sau khi tròng mắt của hắn hóa thành màu xám thì đột nhiên Vu Phong có cảm giác dường như có một bàn tay vô hình đang bóp chặt cổ họng của mình, khiến cô bé hít thở không thông. Lần đầu tiên cô bé thật sự cảm thấy không ngờ Hoắc Vũ Hạo lại đáng sợ đến thế, khiến trong lòng cô bé sinh ra chút cảm giác sợ hãi. Bất luận cô bé có mạnh đến thế nào cũng vẫn là một đứa con nít mười hai tuổi thôi a! Vương Ngôn thấy bộ dạng hiện giờ của Hoắc Vũ Hạo cũng ngây người ra, hắn nhanh chóng lui lại vài bước, trái tim không tự chủ lại nhảy loạn xạ, bởi vì hắn chợt nghĩ đến một khả năng khác, chuyện này rất có thể liên quan tới Vũ Hồn Bản Thể. Cho nên, hắn cũng không cho dừng trận đấu này lại mà từ từ đến gần Hoắc Vũ Hạo, chăm chú quan sát từng biến hóa trên người hắn. Khi hai mắt Hoắc Vũ Hạo hóa đỏ như máu thì trong lòng hắn cũng đã tràn ngập chiến ý, oán hận theo đó mà dâng lên, đột nhiên trong Tinh Thần Hải của hắn xuất hiện một dòng khí tươi mát, dòng khí ấy nhanh chóng bao trùm khắp mọi ngõ ngách, và giọng nói đầy kinh ngạc của Thiên Mệnh Băng Tầm cũng cùng lúc đó vang lên. Màu xám, đúng vậy, lúc này trong thế giới tinh thần của Hoắc Vũ Hạo đã biến thành một vùng xám xịt, còn khối cầu màu xám to thật to ngày trước cũng đã biến mất không chút dấu vết. Được cảm giác mát lạnh thức tỉnh nên oán hận trong lòng hắn lúc này đã được xoa dịu đi vài phần, thần trí của hắn cũng nhanh chóng khôi phục, hai tròng mắt vì biến hóa của Tinh Thần Hải mà hóa thành màu xám. - Cừu hận sẽ làm người mờ mắt. Một giọng nói già nua vang lên bên trong thế

giới tinh thần của Hoắc Vũ Hạo, lần này cả Thiên Mộng Băng Tầm cũng nghe thấy một cách rõ ràng. Mười quang cầu màu trắng ánh kim đồng thời sáng lên, dường như muốn khu trừ dòng khí màu xám ấy, nhưng, dòng khí màu xám kia lại có vẻ như vô hình vô dạng, khiến lực lượng căn nguyên cường đại của Thiên Mộng Băng Tầm có đập vào cũng vô phương có tác dụng, căn bản một chút dấu hiệu suy yếu cũng không có. - A, thì ra tinh thần lực là sử dụng như thế. Hoắc Vũ Hạo phát hiện hắn đã hoàn toàn mất đi khả năng khống chế thân thể của mình, nhưng tất cả mọi chuyện đang xảy ra đều hiện rõ trong não bộ của hắn. Ngay sau đó, hắn có cảm giác hồn lực của mình bắt đầu sôi trào, so với trước kia hình như nhiều hơn một chút, có điều cường độ của hồn lực Huyền Thiên Công cũng không có thay đổi. Tiếp đó, Linh Mâu đã biến thành màu xám cũng sáng lên. Linh Hồn Trùng Kích lại một lần nữa được sử dụng, Hoắc Vũ Hạo kinh hãi phát hiện, lần này Linh Hồn Trùng Kích của mình tốc độ có chút chậm lại, dường như nó đã hóa thành một con độc xà đang từ từ thông thả tiếp cận con mồi. Nó từng bước từng bước tiến về phía Vu Phong, tấn công, rồi lập tức trở về. Trong mắt các học viên đứng xem bên ngoài chỉ thấy hai mắt của Hoắc Vũ Hạo từ máu xám đột nhiên phát sáng lên hóa thành trong suốt, sau đó phóng ra một tia sáng rất nhỏ, đồng thời tiếng thét chói tai của Vu Phong cũng vang lên. Trong lòng Vu Phong đã cực kỳ sợ hãi nên cô bé cũng có chuẩn bị trước, cô bé dùng hồn lực bao bọc não bộ của mình lại. Nhưng, lúc đó cô bé cảm thấy hình như có một cây kim bằng kim loại màu xám từ từ đâm thẳng vào đầu mình, thậm chí cô bé còn cảm nhận được cảm giác lúc kim đâm vào phá vỡ lớp phòng ngự ấy. Vu Phong ngã đầu về sau hét lên đau đớn, hai mắt cũng trở thành màu xám, sau đó bịch một cái ngã xuống đất lâm vào hôn mê. Chiến đấu đã kết thúc nhưng tất cả những học viên còn lại lúc này như bị cái gì đó bóp chặt cổ, không thể phát ra chút âm thanh nào. Cả người Hoắc Vũ Hạo thoáng lão đảo, tròng mắt màu xám từ từ biến mất, nhưng hắn vẫn như trước, cố gắng đứng thẳng, quét mắt nhìn tất cả bạn học ngồi trên khán đài bằng đôi mắt đen láy. Sau đó mới chậm rãi bước ra khỏi sàn đấu, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn Vu Phong một cái. Vương Ngôn nhanh chóng chạy đến kiểm tra thương thế của Vu Phong, cô bé chỉ hôn mê, và không có

vết thương nào khác. Tuy vậy Vương Ngôn vẫn vội vàng bế cô bé chạy thẳng đến phòng y tế. Vương Ngôn vừa chạy, trong lòng vừa suy nghĩ miên man với biết bao cảm xúc, đúng rồi, nhất định đây là lần thứ hai Vũ Hồn Bản Thể thức tỉnh, nếu không làm sao trông mắt nó đổi màu được chứ? Làm sao nó chiến thắng được Vu Phong? Hoắc Vũ Hạo, nó... nó đã thắng. Không được, mình phải đi báo chuyện này cho Huyền lão, phải bảo Huyền lão chọn hãn. Hoắc Vũ Hạo cấp tốc bước vào phòng nghỉ, sau khi trận đấu chấm dứt, Vương Đông và Tiêu Tiêu cũng chạy xuống, cả ba đụng mặt nhau ở ngay phòng nghỉ. - Vũ Hạo, bạn tuyệt quá. Tiêu Tiêu hưng phấn nhảy nhót hoan hô. Còn Vương Đông thì dường như cảm thấy có gì đó không đúng, lập tức bước nhanh đến bên cạnh Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo trông thấy hãn liền lập tức ngã xuống, hôn mê. Cả người hãn nóng như lửa đốt. Thật ra thương thế của Hoắc Vũ Hạo còn nặng hơn Vu Phong nữa, lúc này Song Hồn Kỹ Phụ Thể của Vu Phong đã làm hãn bị thương nặng, nhưng hãn vẫn cố gắng chịu đựng, hãn không muốn ngã xuống trước mặt những đệ tử khác, miễn cưỡng lắm hãn mới về được đến phòng nghỉ. Vương Đông ôm chặt lấy hãn, Tiêu Tiêu ở bên cạnh đỡ lấy Hoắc Vũ Hạo, giúp Vương Đông vác hãn lên lưng, sau đó Vương Đông dùng tốc độ nhanh như tên lửa đi về ký túc xá. "Vũ Hạo không muốn người khác thấy dáng vẻ này của hãn, vậy thì ta sẽ giúp hãn hoàn thành ý nguyện này", đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Vương Đông hiện giờ. Lúc này Tiêu Tiêu mới giật mình phản ứng rồi lập tức chạy theo, cô bé đi theo cả hai đến tận cửa phòng mới dừng lại. Hoắc Vũ Hạo tuy đã hôn mê, nhưng ý thức của hãn bên trong Tinh Thần Hải lại đặc biệt thanh tỉnh. - Lão già chết tiệt, người chui ở đâu ra? Tại sao cướp đồ của ta hả? Thiên Mệnh Băng Tầm tức giận nói. Không ngờ lúc này cái luồng sáng màu xám kia vẫn chưa biến mất, một giọng nói già nua bình thản vang lên. - Lão phu cướp cái gì của người? Người là cái quái gì chứ? Cùng lắm chỉ là một con sâu ú. Nếu không phải lão phu chỉ còn là một tia thần thức, người nghĩ người còn ngồi đây la làng được sao? Có khi bị ta hấp thu từ đời nào rồi ấy chứ. Thiên Mệnh Băng Tầm nổi điên lên nói: - Người im đi. Có bản lĩnh thì tới đây? Xem ta với người ai hơn ai. Đừng tưởng ta không nhìn ra cái luồng thần thức chết tiệt kia của người chả

có chút xíu năng lượng nào. Hừ, người dựa vào gì mà đấu với ta đây?

Giọng nói già nua lại vang lên đầy vẻ khinh thường. - Ủ, lão phu chỉ là một tia thần thức không có sức mạnh gì, thì sao? Xét ra lão phu vẫn hơn người không biết bao nhiêu lần. Người có thể làm gì ta sao? Thần trí ta đã vỡ nát rồi, thế mà người đối phó ta còn không nổi, nếu cho lão phu thời gian từ từ khôi phục, đến lúc đó, ta sẽ tóm lấy cái thân hình béo ú của người, rồi kéo kéo... Bóp nát cả người người. - Người... Thiên Mệnh Băng Tâm rõ ràng không cãi lại ông lão này, mười quả cầu ánh sáng lập tức chớp động. - Này này, có chuyện gì thế kia? Hoắc Vũ Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn, hỏi. Thoáng cái mà Tinh Thần Hải của mình tự dưng náo nhiệt thế này.

Giọng nói già nua vang lên một lần nữa, nhưng lần này có phần nhẹ nhàng hơn: - Bé con, lão phu không phải thuộc về thế giới này. Ta chỉ nhớ vì linh hồn ta quá mạnh mẽ, khi ta sắp chết, một luồng thần thức mới phá vỡ không gian chạy sang đây. Đó cũng là lúc con trùng kia chuẩn bị dung hợp với người, khi ấy năng lượng của các người dao động kịch liệt nên mới hấp dẫn ta đến. Vì thế một tia thần thức này của ta mới tiến vào bên trong Tinh Thần Hải của người. Người yên tâm, ta không có ác ý. Sau này chỉ sợ ta cũng không thể rời khỏi đây. - Tia thần thức này của ta hết sức yếu ớt, chỉ sợ phải từng bước chữa trị mới từ từ khôi phục được trí nhớ. Vừa rồi trong lòng người tràn ngập oán hận, cái cảm giác ấy cực kỳ quen thuộc với ta nên ta mới giật mình tỉnh dậy. Tuy rằng ta không nhớ những chuyện trước kia, nhưng có một chuyện chắc chắn ta phải nói với người. Không được để cừu hận làm mờ mắt. Nếu không sẽ gây ra những chuyện không thể bù đắp nổi, có khi còn khiến người hối hận cả đời. Dường như trước đây, ta đã từng để xảy ra một chuyện tương tự. Cũng may bây giờ người còn nhỏ, thực lực chưa cao, chỉ cần từ từ hóa giải nó là được, mọi chuyện vẫn còn cứu vãn kịp. Giọng nói của Hoắc Vũ Hạo có chút biến đổi: - Ý lão là không cho ta báo thù? Giọng nói già nua lại bình thản vang lên: - Dĩ nhiên là không. Ý của ta là không nên giận cá chém thớt. Báo thù tất nhiên phải báo rồi, nhưng không nên làm tổn thương người vô tội. Ví dụ như, trưởng thôn xúc phạm người, đến thời điểm thực lực của người trở nên cường đại lại quay về giết sạch cả thôn. Thôn dân là vô tội mà? - Ê, Vũ Hạo là túc chủ của ta,

không cần người dạy. Người coi ta là không khí à? (Tức chủ: dạng như kí chủ, ý như HVH là người cho nó ở nhờ) Thiên Mộng Băng Tầm bực bội cắt ngang. Giọng nói già nua cười vang, kinh thường nói: - Người làm sao là không khí được, nhưng cũng chỉ là một con sâu mọt ú thôi. Lão phu mặc xác người. Ta đi chữa trị thần thức đã. Hoắc Vũ Hạo, ta mới xem xét một chút trong cơ thể người, cừu hận của người tích quá sâu rồi. Người có thể từ từ trả thù nhưng tuyệt đối đừng để nó phát triển. Đợi ta khôi phục được một chút ta sẽ giúp người. Hiện giờ ta chẳng còn nhớ cái gì nữa hết... à không, còn một câu, chỉ mỗi câu này mãi ta cũng không quên.

- "Tay cầm thần cung Nhật Nguyệt Trích Tinh, thế gian không đối thủ"... ha ha ha Trong tiếng cười lớn, luồng ánh sáng màu xám nhanh chóng rút xuống như thủy triều, lát sau, cảnh vật bên trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo lại khôi phục bình thường. Và viên cầu ánh sáng màu xám cũng trở về vị trí cũ. - Tay cầm thần cung Nhật Nguyệt Trích Tinh, thế gian không đối thủ... Hoắc Vũ Hạo lẩm nhẩm lại câu nói cuối cùng của ông lão, một câu nói quá bá đạo khiến hấn ngẩn ngơ cả người. Thiên Mộng Băng Tầm tức giận thở hển hển mắng: - Chết tiệt, khốn kiếp. Cái lão già chết bầm này dám coi thường ca, còn dám mắng ca. Ca muốn giết hấn, muốn giếtttttt hấn. Hoắc Vũ Hạo bị giọng nói của nó đánh thức, bất đắc dĩ nói: - Thiên Mộng ca, ca bình tĩnh một chút nào. Lão tiên sinh kia dường như không có ác ý mà. Thiên Mộng Băng Tầm tức giận nói: - Cái gì không có ác ý? Đệ không nghe lão già đó nói muốn bóp chết ca sao? Không được, Vũ Hạo, đệ nhất định phải tăng tốc tu luyện lên. Lão ấy ký sinh bên trong Tinh Thần Hải của đệ, vậy thì chỉ có thể sử dụng tinh thần lực để tống cổ lão ấy ra ngoài. Mà khoan, thần thức của hấn rất mạnh, chỉ vì đang ký sinh vào đệ nên không thể làm hại đệ thôi. Giờ chỉ cần thần thức của đệ cũng mạnh đến độ ấy là có thể giải quyết dứt điểm lão.

Hoắc Vũ Hạo có chút bất đắc dĩ nói: - Thiên Mộng ca à, ca cũng nói thần thức của ông lão kia rất mạnh. Vậy ca tính thử xem đệ cần tu luyện bao lâu mới đạt được cấp độ đó? - Cái này... để ta tính. Thiên Mộng Băng Tầm nói xong liền im lặng lẩm nhẩm. Lúc này Hoắc Vũ Hạo cảm thấy hết sức tò mò, trong người hắn có một Hồn Hoàn trí tuệ là Thiên Mộng Băng Tầm đã hết sức khác người rồi, ấy mà không ngờ ngày trước hắn và Thiên Mộng Băng Tầm dung hợp còn nhân tiện hấp thu cả một luồng thần thức. Vậy là hiện giờ trong thể giới tinh thần của hắn có đến hai vị khách, một là Thiên Mộng Băng Tầm và hai là ông lão kia. Hắn rõ ràng cảm thấy, những lời ban nãy ông lão ấy nói đầy vẻ tang thương và chân thành, hoàn toàn không có chút ý làm hại hắn. Hơn nữa, tia thần thức kia có vẻ mỏng manh hơn tinh thần lực của hắn nhiều. Có điều, ông lão này thật sự yếu sao? Hắn nhớ rõ ràng ban nãy khi tia thần thức màu xám ấy giúp hắn thao tác khống chế tinh thần lực công kích vào Vu Phong. Đồng dạng vẫn là Hồn Kỹ Linh Hồn Trùng Kích nhưng dưới sự khống chế của lão, tinh thần lực của hắn có thể ngưng tụ lại thành một sợi chỉ mỏng thật mỏng, còn độ linh hoạt lại như một con rắn thật sự, dễ dàng xuyên qua tầng tầng phòng ngự của Vu Phong, nhưng lại không thật sự gây thương tổn cho cô bé. Khả năng khống chế này làm sao hắn có thể bì kịp? Nếu hắn có được khả năng khống chế này, thì uy lực Vũ Hồn dung hợp kỹ của hắn và Vương Đông sẽ còn mạnh hơn trước nữa a! Đây mới thật sự là khống chế? Nhưng, làm sao để đạt được, làm thế nào đây? - Haizzzz Thiên Mộng băng tầm thở dài một tiếng. - Dựa theo tốc độ tu luyện của đệ, cho dù được ta toàn lực trợ giúp, đại khái cũng phải cần ba ngàn năm a! - Cái gì? Mặc dù Hoắc Vũ Hạo đã đánh giá ông lão kia rất cao rồi nhưng không ngờ hắn lại thua kém lão đến mức độ ấy, dĩ nhiên hắn không nghi ngờ tính toán của Thiên Mộng Băng Tầm rồi. Nó ghét ông lão kia đến thế làm sao nói phét giúp lão được chứ. Thiên Mộng Băng Tầm miễn cưỡng nói tiếp: - Nếu không, đệ nghĩ lão ta chỉ với một tia thần thức bé nhỏ ấy mà ta cũng không thể khu trừ được sao? Thần thức của lão hơn ta rất nhiều lần, tuy hiện giờ nó còn nhỏ yếu nhưng đã đạt đến trình độ ta không thể lý giải nói. Có lẽ nó đã vượt qua phạm trù tưởng tượng của chúng ta rồi a. Con mẹ nó, nếu giờ không tổng khứ được nó đi thì sao này nó khô

phục lại, chẳng may có được năng lực chiến đấu thì làm sao đây? À mà quên, thần thức của lão đã suy yếu đến thế, cho dù có chữa trị được cũng chỉ là một luồng thần thức mà thôi. Hoắc Vũ Hạo lẩm bẩm: - Thần thức của lão tiên sinh kia nếu không bị phá vỡ thì còn cường đại đến độ nào nhỉ? Thiên Mộng Băng Tầm tức giận nói: - Ít nhất là đạt đến trình độ người không thể tưởng tượng ra nổi. Hoắc Vũ Hạo nói: - Thiên Mộng ca, nếu lão tiên sinh này đã không có ác ý thì thôi mặc kệ lão đi, từ giờ mọi người chung sống hòa bình với nhau nha. - Grừ... Thiên Mộng Băng Tầm tức giận hừ một tiếng, bộ dạng rõ ràng là không cam lòng. *** - Người nhìn lầm rồi, Vũ Hồn Bản Thể của hắc không có tình trạng thức tỉnh lần thứ hai. Huyền lão rút tay khỏi người Hoắc Vũ Hạo rồi nói. Vương Ngôn vẫn nghi ngờ hỏi tiếp. - Không thể nào, nếu không phải vũ hồn của hắc thức tỉnh lần thứ hai thì tại sao Linh Mâu của hắc đột nhiên trở thành màu xám? Khi đó rõ ràng đệ tử cảm giác được khí thế của hắc hoàn toàn thay đổi, không còn giống bình thường chút nào! Hơn nữa, hắc còn có thể chiến thắng một Đại Hồn Sư hệ Cường Công. Huyền lão, hay ngài đợi hắc tỉnh lại rồi hỏi thử một chút đi! Sau khi đưa Vu Phong xuống phòng y tế chữa trị và xác định cô bé không có chuyện gì, Vương Ngôn liền thông báo tan học rồi lập tức đến nội viện tìm Huyền lão, báo cáo cho lão nghe tình huống vừa rồi. Lúc Huyền lão nghe Vương Ngôn nói cũng hết sức khiếp sợ, ưu thế của Vũ Hồn Bản Thể so với các Vũ Hồn khác chính là có thể thức tỉnh lần thứ hai, và những Vũ Hồn xuất hiện tình trạng này đều là những loại Vũ Hồn Bản Thể cao cấp nhất, khi đó, nó sẽ lập tức bước lên một bậc thang mới, không ai có thể so bì được. Cho nên, sau khi lão nhận được tin tức liền tức tốc đi theo Vương Ngôn đến ký túc xá của Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo để tự mình kiểm tra mọi chuyện. Huyền lão đã có chút không kiên nhẫn nói: - Không cần thử nữa. Tiểu Vương à, ta biết người nghiên cứu Vũ Hồn Bản Thể đã lâu, giờ ta không cần giải thích nhiều, ta hỏi người một câu, nếu Vũ Hồn Bản Thể thức tỉnh lần thứ hai sẽ xuất hiện tình huống gì? Một cái dễ nhận biết nhất chính là hồn lực, nhưng hiện giờ hồn lực của hắc vẫn cấp mười bảy, không có bất kỳ biến hóa nào. Nếu quả thật có chuyện thức tỉnh lần thứ hai, thì hồn lực của hắc đã một mạch đến cấp hai mươi rồi. Đứa nhỏ này đúng là có chút

thiên phú, nhưng đã qua cái tuổi tốt nhất rồi, chắc chắn nó trước mười hai tuổi không thể nào đạt cấp ba mươi. Sau này đừng vì hấn mà lãng phí thời giờ của ta nữa. Lão nói xong liền cầm hồ lô uống một ngụm rồi xoay người đi. Về mặt Vương Ngôn tràn đầy sự thất vọng, hấn dặn dò Vương Đông chăm sóc Hoắc Vũ Hạo rồi cũng đi luôn. Khi Hoắc Vũ Hạo tỉnh dậy cũng đã là nửa điểm. Những vết thương trên người còn không đến một nửa, lúc Vương Ngôn dẫn Huyền lão đến cũng mang theo một ít đan dược chữa thương tốt nhất. Thương thế của hấn tuy không nhẹ nhưng cũng không có ảnh hưởng đến xương và nội tạng. Có đan dược chữa tương tốt nhất của học viện Sử Lai Khắc, vấn đề lại càng đơn giản. Mềm mại quá... ấm áp quá. Hoắc Vũ Hạo giật mình phát hiện mình đang nằm trên giường của Vương Đông, còn Vương Đông thì ngồi bên giường gục đầu xuống ngủ mê say. Tuy không phải lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo ở trên giường Vương Đông nhưng đây thật sự là lần đầu hấn "nằm ngủ" trên này một mình. Nhất thời trong lòng Hoắc Vũ Hạo dâng trào một cơn cảm động, hấn biết Vương Đông thích sạch sẽ, bình thường mình muốn đụng một chút vô cũng không được. Thế mà hôm nay hấn cho mình nằm trên giường, cả người vẫn còn dơ bẩn dính đầy bùn đất nữa chứ. Hoắc Vũ Hạo nhẹ nhàng xoay người ngồi dậy, cẩn thận đỡ Vương Đông lên, hấn nhìn thoáng qua cái giường không có chăn đệm cứng ngắc của mình rồi lắc đầu đẩy Vương Đông lên chiếc giường trải đệm da cừu của hấn rồi bản thân mình cũng nằm xuống bên cạnh. Hai người ngủ chung giường có chút chật chội, nhưng dù sao bọn chúng cũng còn bé, đâu phải béo ú như tên Tà Huyền Nguyệt kia, miễn cưỡng nằm ngủ cũng không sao. Hoắc Vũ Hạo kéo mền lên đắp cho mình và Vương Đông rồi ngủ tiếp. Hấn đã rất lâu rất lâu rồi không có một giấc ngủ thoải mái như thế này. Bao nhiêu cảm xúc ức chế ban sáng cũng trôi theo đó mà tan biến. (DG: xạo thấy sợ, mới bữa trước dung hợp hồn lực cũng ngủ phê phờn như zầy nè chứ đâu :220:) Sáng sớm, bầu trời u tối đang dần dần sáng lên. Vương Đông từ trong giấc ngủ tỉnh dậy, hấn hé mở mắt nhìn xung quanh, ý thức cũng chưa khôi phục, trong đầu chỉ có mỗi một cảm giác hết sức thoải mái! Ngủ ngon quá. Mỗi ngày hấn đều bị Hoắc Vũ Hạo lôi kéo tu luyện, có còn giấc ngủ ngon bao giờ đâu. Ấm quá, cái gối

ôm cũng ấm nữa, thích quá, thoải mái quá. Trong lòng Vương Đông vẫn còn đang hết sức thỏa mãn, đột nhiên hăn giật mình cảm thấy có gì đó không ổn. Không, rõ ràng hôm qua Hoắc Vũ Hạo bị thương, mình lẽ ra phải đang trông chừng hăn chứ? Sao lại được ngủ thoải mái thế này? Vừa nhớ đến chuyện Hoắc Vũ Hạo bị thương, Vương Đông lập tức bừng tỉnh, mở to hai mắt. Hăn vừa mở mắt liền thấy bên cạnh mình, còn một người khác nữa, càng kinh khủng hơn, hăn phát hiện đầu của mình đang tựa vào vai người này, cánh tay thì đặt trên lồng ngực của hăn, còn chân lại khoát lên ôm lấy chân người kia... Cái này... là gối ôm hình người sao? Ngấn - ngơ... ba, hai, một... - Aaaaaaaaaaaaaaa Một tiếng hét chói tai vang ra từ ký túc xá năm nhất. Tiếng hét này thật sự quá lớn, đến độ mỗi phòng ký túc xá đã cách âm rất tốt rồi mà nó vẫn có thể đánh thức được đa số học viên năm nhất đang ngủ hoặc tu luyện. - Ai ui, ngã chết ta. Khi con người ta đang mơ màng ngủ cũng là lúc ít phòng bị nhất, Hoắc Vũ Hạo cũng thế. Hăn đang ngủ một giấc ngon lành, bên cạnh có gối ôm ấm áp, lại còn chăn êm đệm ấm nên làm sao hăn nỡ lòng dứt ra được, nếu không bình thường giờ này hăn đã dậy chuẩn bị tu luyện Tử Cực Ma Đồng rồi. Cũng ngay lúc này, đột nhiên hăn cảm thấy cả người mình bay lên cao, cảm giác ấm áp cũng biến mất, một luồng không khí lạnh bao trùm lấy người... Sau đó... .. Rầm rầm rầm... Chăn êm đệm ấm biến thành mặt đất lạnh cứng, hăn đang nằm trên giường đột nhiên bị bay lên văng xuống đất. Hoắc Vũ Hạo trong cơn say ngủ chỉ cảm thấy đột nhiên trời đất quay cuồng, hăn giật mình hét lên một tiếng. Bất quá, tiếng gào của hăn không ăn thua gì với tiếng thét chói tai kia, đến khi hăn rung mình tỉnh lại thì đã nhìn thấy Vương Đông đang ngồi trên giường ôm chặt tấm chăn, vẻ mặt giận dữ nhìn mình. Đôi mắt dường như muốn phun ra lửa kia rất giống với đôi mắt của Vu Phong ngày hôm qua. - Người làm sao thế? Hoắc Vũ Hạo xoa xoa vết thương trên ngực rồi đứng lên hỏi. Vương Đông lạnh lùng gằn từng chữ nói: - Người - làm - gì - ngủ - trên - giường - của - ta? Hoắc Vũ Hạo ngấn ngơ, lập tức hiểu vấn đề của mọi chuyện, chắc là hăn không muốn ngủ chung với mình. Bất quá, hôm nay hăn ngủ ngon nên đầu óc cũng đặc biệt rõ ràng. (M2: rõ ràng để giả ngây giả dại đây mà) - A? Làm sao ta biết? Hôm qua ta không phải đấu với Vu Phong sao? Sau

đó ta bất tỉnh... ta... - A... Lần này đến lượt Vương Đông ngán ngở. Đúng rồi! Hôm qua sau khi hăn chiến thắng Vu Phong cũng hôn mê luôn. Có điều, tại sao mình ngủ chung với hăn? Đêm qua mình ngủ lúc nào? - Làm sao ta lại ngủ trên giường người? Hoắc Vũ Hạo hỏi. Vương Đông đỏ mặt, tức giận nói: - Thì ta có ý tốt giúp người, sợ người bị thương sẽ cảm lạnh nên mới cho người lên giường ta ngủ. Hoắc Vũ Hạo trợn mắt nói: - Vậy còn đá ta xuống giường làm gì? - Ta.... Vương Đông không ngờ Hoắc Vũ Hạo hỏi ngược lại mình thế này. Có điều mọi chuyện hăn nói cũng chưa rõ ràng. Hăn nhớ rõ ràng đêm qua mình thức chăm sóc cho Hoắc Vũ Hạo, sau đó hình như mệt mỏi mới ngủ quên. Cũng không nhớ mình có leo lên giường không nữa. Ấy a, ngủ chung đã đành, còn ôm hăn, cái này... quá mất mặt mà... Hoắc Vũ Hạo quay đầu nhìn sắc trời, cũng không để ý tới Vương Đông nữa, hăn đẩy cửa sổ ra, vừa đúng lúc có thể bắt đầu tu luyện Tử Cực Ma Động. Vương Đông nằm trên giường càng nghĩ càng bức bối, chẳng lẽ mình mệt quá leo lên giường rồi lăn ra ngủ sao? Chỉ có giải thích này là hợp lý. Có điều, hình như hồi nãy mình đá mạnh quá, không biết hăn có sao không nữa? Nghĩ thế, hăn liền xuống giường, ngượng ngùng nói: - Vũ Hạo, ta xin lỗi! Ta quên mất hôm qua là ta đưa người lên giường. Người cũng biết tật xấu của ta mà. Nên sáng ra thấy trên giường có thêm một người nữa, liền... người đừng giận ta! Thương thế của người sao rồi, còn đau không?

Hoắc Vũ Hạo im lặng không trả lời hăn, chỉ mở to mắt nhìn về phía đông nơi mặt trời đang từ từ ló dạng. Vương Đông cứ ngỡ là hăn đang giận mình nên thành thành thật thật đứng im một bên, đợi hăn tu luyện xong Tử Cực Ma Động. Tuy nói hăn cũng đã gia nhập Đường Môn, nhưng vẫn chưa tu luyện tuyệt học Đường Môn giống Hoắc Vũ Hạo. Lát sau, Hoắc Vũ Hạo thu công đứng dậy, trong đôi mắt vẫn còn ẩn hiện ánh tím. Trong các công pháp hăn đang tu luyện, tiến bộ nhanh nhất đúng là Tử Cực Ma Động, có thể nói một ngày đi ngàn dặm. Vũ Hồn Linh Mâu vô cùng hợp với Tử Cực Ma Động, nhất là sau khi bước vào cảnh giới thứ hai, bốn kỹ năng của hăn

cũng theo đó mà gia tăng. Đây là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất khiến tinh thần dò xét của hắc tăng lên cả về khoảng cách, độ liên kết, phán đoán. - Đứng đó làm gì, còn không đi rửa mặt đi. Hoắc Vũ Hạo nói với giọng tức giận, sau đó liền đi ra ngoài. Vương Đông về mặt tội nghiệp nói: - Vũ Hạo, người đừng giận! Ta không cố ý mà... Hoắc Vũ Hạo cười thầm trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ rộng lượng nói: - Thôi bỏ đi, cũng không phải lần đầu ta biết cái tính xấu của người. Mà người cũng là con trai, để ý mấy chuyện đó làm gì? Thương thế của ta không sao nữa, nhanh đi rửa mặt rồi ăn sáng, tranh thủ một chút vẫn còn thời gian tu luyện, đêm qua đã lãng phí rồi. Hoắc Vũ Hạo chỉ với một câu nói đã hóa giải hoàn toàn rắc rối, cả hai rửa mặt thay một bộ đồng phục khác rồi đi xuống nhà ăn. Những đệ tử hạch tâm đều có một huy chương đại diện cho thân phận của mình, huy chương này màu xanh biếc, viền vàng. Hoắc Vũ Hạo tuy rằng chỉ được hưởng đãi ngộ như một đệ tử hạch tâm, nhưng hắc cũng được phát một cái, có điều cuối năm nhất phải mang trả lại. Có món đồ chơi này, tất cả mọi thứ đều thay đổi, đồ ăn cũng được ăn thứ tốt nhất, bổ sung và cung cấp dinh dưỡng đó là chuyện hiển nhiên, hơn nữa nó còn giúp ích rất nhiều trong việc tu luyện nữa. Hai người ăn xong liền về ký túc xá tu luyện một chút rồi mới đến Giáo Học Lô năm nhất. Lúc bọn hắc đến, phòng học đã có không ít người. Khi bọn họ thấy Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bước vào liền lập tức im lặng. Tất cả sự chú ý lại dồn vào Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo liếc mắt nhìn về chỗ Vu Phong ngồi, Vu Phong vẫn chưa tới. Hắc và Vương Đông nhanh chóng ngồi xuống chỗ của mình, lúc này hắc phát hiện không ít bạn học đã thay đổi cách nhìn về hắc, ánh mắt còn có chút kính sợ. Sự thật đúng là thế, trận đánh hôm qua gần như khiến tất cả đệ tử giật mình hoảng hốt, cả Đái Hoa Bân cũng không ngoại lệ. Ban Một đúng là mạnh nhất trong bốn ban, những đệ tử ở lớp này có biểu hiện xuất sắc thì xác suất trở thành đệ tử hạch tâm sẽ cao hơn. Người Hoắc Vũ Hạo đánh bại là ai? Chính là một trong những đệ tử hạch tâm đấy. Nói cách khác, ít nhất thực lực của hắc không thua kém bất cứ ai trong lớp này. Hơn nữa hắc chỉ mới có một Hồn Hoàn thôi. Nếu hắc có hai Hồn Hoàn thì sao? Các học viên vốn xem thường hắc chỉ có một Hồn Hoàn thì hôm nay hoàn toàn thay đổi

thái độ, ít nhất không còn ai nhìn hắn với ánh mắt khinh miệt nữa. Kết quả này hoàn toàn đúng với điều Hoắc Vũ Hạo muốn, cho dù hôm qua hắn có thua nhưng sau khi hắn đã thương Vu Phong cũng đã khiến tất cả mọi người kinh hãi rồi. Bọn hắn phải cùng nhau học tập ít nhất sáu năm, thậm chí có thể còn lâu hơn. Nếu ai ai cũng nhìn hắn với ánh mắt khinh miệt thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tâm cảnh của hắn, làm sao hắn có thể thoải mái học tập được? Tiếng chuông vang lên, giờ học đã đến. Hai vị chủ nhiệm ban Một là Vương Ngôn và Chu Y cùng bước vào lớp. Khuôn mặt già nua của Chu Y nhìn qua như không có cảm xúc gì, nhưng đôi mắt sắc bén như dao lạnh lùng quét đến từng học viên trong lớp. Trước tình huống này, những học viên lớp khác còn đỡ, chứ những học viên lớp Một ban Tân Sinh cũ của bà vừa trông thấy liền lập tức run rẩy. Bởi vì bọn chúng biết, chắc chắn lão thái bà này đang giận dữ cần phát tiết lập uy rồi. Thực tế cũng gần đúng như vậy, hôm qua sau khi Chu Y nghe Vương Ngôn nói lại mọi chuyện, lập tức mắng hắn một trận xối xả, đừng nghĩ địa vị của Vương Ngôn ở học viện này cao hơn Chu Y mà lắm, với tính cách của Chu Y, không có chuyện gì mà bà không dám làm. Sau khi mắng Vương Ngôn xong, bà còn đến tận phòng Hoắc Vũ Hạo, xác định được hắn không có chuyện gì mới ra về. Khi đó Hoắc Vũ Hạo vẫn còn đang hôn mê. Vương Ngôn cũng không đi lên bục giảng mà đứng yên ở cửa, chỉ có mỗi Chu Y bước vào. Bà lạnh lùng nhìn từng học viên trong lớp, những học viên này cho dù chưa từng gặp bà những cũng vì ánh mắt khủng bố này mà giật thót mình, bầu không khí yên tĩnh đến kì lạ. Vương Ngôn chưa từng thấy Chu Y dạy học như thế nào, chỉ mới nghe loáng thoáng một vài lời đồn mà thôi. Hôm qua bị bà mắng một trận, trong lòng cũng có chút không vui, hắn thầm nghĩ: "Bà nghĩ ta muốn vậy chắc, dám đệ tử nổi bật này kiêu ngạo như thế, để xem bà quản chúng thế nào." - Tất cả đứng dậy. Chu Y lạnh lùng quát. Những học viên từng theo học bà lập tức đứng dậy như kiểu trên ghế bọn chúng vừa có người đặt một lò than hồng lên vậy. Những đệ tử khác thì có nhanh có chậm nhưng cũng lần lượt đứng lên. Trong mắt bọn chúng, Vương Ngôn còn chả tính là gì huống chi lão thái bà chức vị so với Vương Ngôn còn thấp hơn. Hôm qua Vương Ngôn đã mất mặt trước Vu Phong, để xem hôm nay bà lão này có

thể làm gì. Chu Y lạnh lùng nói. - Tốt lắm, cả lớp tổng cộng sáu mươi bảy học viên, có một người không đến. Trong đó có ba mươi sáu người sau khi nghe mệnh lệnh của ta lập tức chấp hành, còn lại ba mươi người khác thì không. Những người ta đọc tên sau đây lập tức ra hành lang đứng chịu phạt. - Hoàng Sở Thiên. Người đầu tiên bà gọi tên lại là người cũng đang có được đãi ngộ như đệ tử hạch tâm giống Hoắc Vũ Hạo, Hoàng Sở Thiên. Hoàng Sở Thiên ngẩn người, sau đó cười nói. - Chu lão sư, không cần phải vậy chứ? Đệ tử chỉ chậm một chút thôi mà. Chu Y căn bản không thèm để ý đến lời của hắn, vụt một cái đi đến trước mặt Hoàng Sở Thiên rồi đưa tay nắm vạt áo, vèo một cái ném hắn ra ngoài cửa sổ. Hoàng Sở Thiên chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết rồi im bật. Tất cả các đệ tử còn lại, bao gồm luôn cả Vương Ngôn cũng giật mình lắp bắp kinh hãi trước một màn này. - Diệp Vũ Lâm, Ngự Linh, Đường Tiểu Tiểu, Âu Dương Hải Nhai... Bà lạnh lùng đọc tên từng người, giây lát sau, ba mươi cái tên lần lượt vang lên. Có vết xe đổ của Hoàng Sở Thiên, làm sao còn có ai dám phản kháng nữa, nhìn sáu Hồn Hoàn trên người Chu Y, cả đám đệ tử thành thành thật thật đi ra hành lang. Chu Y bình thản nói. - Ta muốn tuyên bố hai chuyện. Thứ nhất là chỉ định lớp trưởng. Lớp trưởng bên hệ Cường Công là Vương Đông, còn hệ Khống Chế là Hoắc Vũ Hạo. Chuyện thứ hai, sau này bất cứ học viên nào dám nghi ngờ quyết định của lão sư, lập tức khai trừ. - Chu lão sư, lớp trưởng không phải là bầu cử sao? Đái Hoa Bân đột nhiên nói. Chu Y lạnh lùng nhìn hắn một cái. - Ta vừa mới nói, những học viên dám nghi ngờ quyết định của lão sư, lập tức khai trừ. Người là đệ tử hạch tâm, ta không có quyền khai trừ người. Nhưng ta sẽ kiến nghị học viện gạch tên người khỏi ban Một này. Đái Hoa Bân, đứng dậy, đi ra ngoài.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 37: Lão sư Phách Vương Hoa ngang ngược bao che khuyết điểm

Chương 37: Lão sư Phách Vương Hoa ngang ngược bao che khuyết điểm Đái Hoa Bân sừng sốt, hăn không ngờ Chu Y lại khủng bố đến thế, nhất thời ngẩn người không biết làm thế nào, Chu Y cũng không đợi hăn kịp phản ứng đã đi đến trước mặt hăn, dừng nghỉ Đái Hoa Bân trong ban Tân Sinh có thực lực mạnh mẽ, nhưng trước mặt Chu Y thì một chút sức để phản kháng cũng không có. Hăn lập tức nổi gót Hoàng Sở Thiên bay qua cửa sổ. - Chu lão sư, ta không phục. Chu Lộ cũng hết sức kinh sợ, nhưng vẫn lên tiếng nói. Chu Y không thèm để ý, bước ngay về phía cô bé lập lại hành động ban nãy. - Không phục thì rút. (M2: Đúng, ko phục thì rút, ý kiến mần rằng mà nhiều lời rủa) Nếu như nói sau khi Hoàng Sở Thiên bị ném ra ngoài đã khiến cả lớp chấn động, vậy thì sau khi Chu Y ném hai đệ tử hạch tâm qua cửa sổ cả lớp lập tức im lặng, trong phòng học ban Một hiện giờ yên tĩnh đến nỗi một con ruồi bay ngang cũng có thể nghe thấy tiếng nó vỗ cánh. Còn những đệ tử bị phạt đứng ngoài hành lang thì run rẩy hoảng sợ. Vương Ngôn đứng ngay cửa lớp mở to hai mắt kinh ngạc, hăn rốt cục cũng hiểu tại sao Chu Y không thể thăng cấp lên lão sư cao cấp rồi, tính tình của bà quả là cực phẩm... - Chu lão sư... Vương Ngôn vội vàng lên tiếng. Chu Y lập tức đi đến trước mặt Vương Ngôn, các học viên bên dưới cứ ngỡ bà định đến ném Vương Ngôn như ném ba học viên ban nãy (=)), nhưng không, bà lạnh lùng nói: - Vương lão sư, ngài là lão sư chủ nhiệm, còn ta là phó chủ nhiệm. Nhưng ta vẫn có tư cách dạy học theo cách của mình. Phiên ngài báo lên trên lớp chúng ta có ba đệ tử là Hoàng Sở Thiên, Đái Hoa Bân, Chu Lộ làm trái kỷ luật nghiêm trọng. Bọn hăn là đệ tử hạch tâm và đệ tử được hưởng đãi ngộ như đệ tử hạch tâm của ngoại viện nên ta không có quyền khai trừ. Nhưng xin học viện chuyển lớp cả ba bọn chúng dùm ta, ta không có những đệ tử như thế. Còn nữa, đệ tử Vu Phong ngày đầu tiên sau khi phân ban không đến lớp, cũng mời học viện chuyển ban luôn. Vương Ngôn vội la lên. - Chu lão sư, bà bình tĩnh một chút, bọn chúng đều là đệ tử hạch tâm... Chu Y lạnh lùng cắt lời. - Trong mắt ta chỉ có đệ tử vâng lời và đệ tử vứt đi. Không có đệ tử hạch tâm. Ý ta đã quyết, tốt nhất mang bọn chúng khuất mắt ta. Tốt lắm, ngài dạy đệ tử bên trong đi, bên ngoài để cho ta. Tiêu Tiêu thấp giọng nói: - Vũ Hạo, bạn thấy chưa?

Chu lão sư đang trả thù cho bạn đó. Ta rất thích tính bao che khuyết điểm này của lão sư. Vương Đông càng nói ngắn gọn hơn. - Bá khí đầy trời. Chu Y quả thật bá đạo, chỉ đơn giản vài lời của bà đã một lúc khai trừ ba đệ tử hạch tâm, một đệ tử hưởng đãi ngộ của đệ tử hạch tâm. Những lão sư khác, cho dù là lão sư cao cấp cũng không dám làm thế. Cho nên, giây phút này, Vương Ngôn mới hiểu được bà "điên" như thế nào. Nhưng mà, không thể không nói, hành động của Chu Y đã hoàn toàn khiến tất cả các đệ tử ban Một chấn động, toàn bộ học viên đều cảm thấy một nguy cơ khủng bố đang kề cận mình. Đệ tử trung tâm không thể dễ dàng khai trừ, nhưng đệ tử bình thường khác thì sao? Ngay cả đệ tử hạch tâm còn bị lấy ra khai đao, còn ai dám mạo phạm Chu Y nữa? Lúc này, bất luận là đệ tử ở trong hay ngoài lớp đều thành thành thật thật không dám có chút thái độ gì nữa. Những đệ tử lớp Một ban Tân Sinh cũ lúc này đều nhìn ra ngoài và cảm thấy thương xót cho hai mươi chín đệ tử ở ngoài hành lang, bọn họ sắp phải đối mặt với địa ngục rồi. Bọn chúng đã quá hiểu những thủ đoạn của Chu Y. Bất quá, sau đó bọn chúng lại cảm thấy may mắn, xen vào đó là một chút thân thiết và ấm áp. Bọn họ biết Chu Y làm thế là thay Hoắc Vũ Hạo trút giận, cũng tương đương với việc trút giận thay đệ tử lớp Một ban Tân Sinh bọn họ a! Mặc dù trong lòng hết sức bức bối nhưng Vương Ngôn cũng lên bục giảng bài, cho dù hẳn muốn tố cáo Chu Y cũng phải đợi sau khi tan học đã. Nhưng... tích tắc sau Vương Ngôn liền phát hiện lớp học đã hoàn toàn thay đổi. So với ngày hôm qua, lớp học hiện giờ chỉ còn hơn ba mươi mấy học viên, nhưng những học viên này lại chăm chú nghe giảng bài hơn. Hơn nữa, tất cả đều rất ngoan ngoãn vâng lời. Vương Ngôn hoàn toàn bất ngờ, đến nỗi trong đầu hẳn bắt đầu xuất hiện một ý nghĩ, hình như nghiêm khắc một chút cũng không hẳn là sai? Đương nhiên, ba người Hoàng Sở Thiên, Chu Lộ và Đái Hoa Bân lại không nghĩ vậy, bọn họ ngàn vạn lần không ngờ sẽ xảy ra chuyện này. Thậm chí Đái Hoa Bân còn nghĩ mình có cơ hội được chức lớp trưởng cao hơn Vương Đông nữa. Không ngờ Chu Y mặc kệ hết thầy mà ném hẳn ra ngoài. Hơn nữa, còn khai trừ hẳn khỏi ban Một. Năm nhất có bốn ban, ban Một là mạnh nhất, hơn nữa còn dạy song song hai hệ Cường Công và Khống Chế. Ban Một không nhận bọn hẳn thì bọn hẳn có

thể đi đâu đây? Chẳng nhẽ sang ban Hai? Ban Hai là của hệ Phòng Ngự và Mẫn Công a! Hẳn ở lớp đó thì học được gì chứ? Quan trọng hơn là thể diện, là danh dự, là mặt mũi... Đường đường là đệ tử nhà Công Tước Bạch Hộ vậy mà để bị khai trừ khỏi lớp, nếu không phải hẳn là đệ tử hạch tâm chỉ sợ bây giờ phải cuốn gói về nhà rồi. Càng nghĩ, Đái Hoa Bân càng nắm chắc hai tay. Hẳn rất muốn nổi điên lên. Nhưng giờ bọn hắn đang ở đâu, là học viện Sử Lai Khắc, học viện đệ nhất đại lục, hẳn chỉ là Hồn Tôn Tam Hoàn, tuy so với bạn bè đồng lứa có chút nổi bật nhưng so với những cường giả thật sự thì hẳn chả là gì hết. Cho dù cha hắn có đến đây cũng phải quỳ lạy trước tượng của Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất. Hẳn có thể làm gì chứ? - Hoa Bân, chúng ta làm sao bây giờ? Chu Lộ cũng có chút hoảng hốt. Cô bé là Hồn Sư hệ Mẫn Công, lẽ ra phải vào ban Hai, nhưng vì cô bé và Đái Hoa Bân có thể thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ nên mới được xét vào ban Một. Hiện tại lại cùng bị khai trừ, sự kiêu ngạo của cô bé cũng không kém gì Đái Hoa Bân a! Đái Hoa Bân nghiêng răng nói: - Nghe theo an bài của học viện. Sự sỉ nhục này ta sẽ nhớ kỹ, một ngày nào đó, hừ... Cuối cùng Vương Ngôn cũng không có tố cáo Chu Y, mà còn đứng về phía của bà nữa. Ngày học hôm đó, hiệu suất học tập của cả lớp đã tăng lên rất nhiều. Vương Ngôn làm sao có thể không phục chứ? Hẳn thừa nhận, phương pháp dạy học của Chu Y có vẻ thô bạo một chút nhưng hiệu quả cực kỳ. Có một lão sư hợp tác giảng dạy như thế chắc chắn có thể dạy dỗ ra những đệ tử giỏi. Bởi vậy trước khi trình bày lên trên, hẳn còn cùng Chu Y bàn bạc một hồi. Điều kiện của hắn chỉ có một, hẳn hy vọng có thể cùng hợp tác với Chu Y, cả hai sẽ theo lớp đến khi bọn chúng tốt nghiệp mới thôi. Dĩ nhiên Chu Y hoàn toàn vui vẻ nhận lời. - Ấu tả. Chu Y, người nói coi người đã làm gì hả? Vừa mới phân ban đã gây chuyện lớn đến thế. Người sợ người khác không biết tới mình phải không? Gần đây thành tích dạy học của người khá tốt, học viện vừa định phê chuẩn người thăng cấp lão sư cao cấp, thế mà lại làm ra cái chuyện này, người... người... Đỗ Duy Luân cực kỳ tức giận vỗ vỗ lên bàn làm việc mà gào thét. Chu Y thản nhiên nói: - Phương pháp giảng dạy của ta là thế. Lão sư cao cấp thôi thì dẹp đi. Nếu ngài không đuổi việc ta thì ta vẫn cứ dạy như thế. - Người... Đỗ Duy Luân thật sự rất muốn đuổi việc

nàng, nhưng hần không nóng tính như Chu Y. Hần biết phương pháp giảng dạy của Chu Y có vấn đề nhưng rất hiệu quả. Có thể nói số đệ tử được vào nội viện của Chu Y hơn xa những lão sư khác, nhưng đồng dạng, số đệ tử bị bà loại bỏ cũng là nhiều nhất. Vương Ngôn vội vàng lên tiếng hòa giải nói: - Đổ chủ nhiệm, ngài bớt giận. Thật ra Chu lão sư làm vậy cũng không sai. Những đệ tử kia đều là những học viên có thiên phú dị bẩm, kiêu ngạo là chuyện bình thường. Nhưng sau lần giáo huấn hôm nay, bọn chúng đã thành thật hơn rất nhiều. Chuyện này đối với việc dạy học sau này của chúng ta chỉ có lợi chứ không hại. Còn bốn đệ tử kia, vốn đều là đệ tử hạch tâm hoặc đệ tử có đãi ngộ như đệ tử hạch tâm, nên cũng đâu có thật sự bị khai trừ, mà thật ra với thân phận của bọn chúng, bọn chúng sẽ được những lão sư nội viện chỉ điểm riêng, tính ra chuyện này cũng không có ảnh hưởng gì nhiều. Ta ủng hộ phương pháp giảng dạy nghiêm khắc của Chu lão sư. Có Vương Ngôn hòa giải, sắc mặt Đổ Duy Luân cũng dịu xuống một chút, hần chỉ vào Chu Y, bộ dạng tiếc nuối rèn sắt không thành thép nói: - Để ta xem người xử lý chuyện này tốt như thế nào? Người là một đóa hoa Phách Vương làm sao mà không có chút dịu dàng thế này... Chu Y bình thản đáp: - Phàm Vũ không cảm thấy ta không dịu dàng là được. Đổ Duy Luân thật sự không chịu nổi nha đầu này nữa, con bé này làm mình tức phát điên lên mất. - Thôi thôi, hai người ra ngoài đi. Chu Y, người muốn làm gì ta mặc kệ. Người theo lớp này luôn đi, đến khi tốt nghiệp mà không đủ năm đệ tử được vào nội viện thì ta sẽ khai trừ người. Nếu Đái Hoa Bân, Chu Lộ, Vu Phong và Hoàng Sở Thiên vẫn chưa bị khai trừ thì yêu cầu này Vương Ngôn cũng không cảm thấy có gì không đúng, nhưng giờ thiếu đến bốn đệ tử trung tâm, làm sao có thể được chứ? Nhưng Chu Y lại không thèm để ý đến, lập tức nói: - Chỉ có nhiều chứ không ít. Nói xong liền xoay người rời đi. Trong lúc Chu Y, Vương Ngôn đang nói chuyện với Đổ Duy Luân cũng là lúc Hoắc Vũ Hạo một mình đến Hồn Đạo hệ. Hiện giờ không thể bán cá nướng nữa, nên sau khi tan học buổi chiều, hần xuống nhà ăn ăn cơm chiều rồi chào Vương Đông một cái, xong lập tức đi đến Hồn Đạo Hệ. Từ hôm nay trở đi, hần bắt đầu theo học Phàm Vũ lão sư ở Hồn Đạo hệ. Nhờ cái huy hiệu Phàm Vũ đưa cho hần nên hần dễ dàng đi vào Hồn Đạo hệ, rồi đi

thăng tới phòng thí nghiệm số 12. Cửa vừa mở, hần liền thấy Thái Đầu đang đứng bên một cái bàn bằng kim loại thật lớn làm cái gì đó. Phàm Vũ thì đứng bên cạnh chỉ đạo. - Chào Phàm Vũ lão sư, Hòa sư huynh. Hoắc Vũ Hạo vội vàng bước nhanh tới, lúc này mới thấy rõ Hòa Thái Đầu đang đùa nghịch một chút linh kiện linh tinh bằng kim loại. Phàm Vũ mỉm cười nói: - Đến rồi à? Chuyện của con hôm qua ta nghe rồi, làm tốt lắm. Nam nhân không thể chịu thua, càng không thể chịu nhục. Thái Đầu, tỉ mỉ một chút. Hòa Thái Đầu quay sang chào Hoắc Vũ Hạo một cái, sau đó Phàm Vũ lập tức dẫn Hoắc Vũ Hạo sang cái bàn kim loại gần đây. Phàm Vũ kéo một cái ghế dựa ra rồi ngồi xuống trước mặt Hoắc Vũ Hạo, nói: - Con là đệ tử đích truyền của ta, phương thức giảng dạy của ta so với các lão sư khác cũng bất đồng, thời gian học tập cũng hết sức gấp rút. Sau cơm chiều đến đây học thêm một canh giờ nữa mới được về nghỉ ngơi, có vấn đề gì không? Hoắc Vũ Hạo trả lời không chút do dự: - Dạ không có vấn đề gì hết, con không sợ khổ. Con nhất định sẽ chăm chỉ học tập. Phàm Vũ gật đầu nói: - Hai chữ chăm chỉ đó không cần phải nói mà phải làm cho ta thấy. Được rồi, nói cho ta xem, Hồn Đạo Khí là gì? Hoắc Vũ Hạo giật mình sửng sốt, hần có biết gì về Hồn Đạo Khí đâu, hơn nữa hần chỉ mới đến đây có hai lần... Phàm Vũ dường như cũng không có ý định đợi nghe câu trả lời của hần, lập tức đáp luôn. - Hồn Đạo Khí là thứ vũ khí mà Hồn Sư có thể truyền Hồn Lực vào và sử dụng. Hồn Đạo Khí và Hồn Lực của Hồn Sư đều phải có cùng một nhịp thở. Cho dù là Định Trang Hồn Đạo Khí cần ít Hồn Lực cũng không ngoại lệ. Hôm nay ta sẽ dạy cho con một số kiến thức cơ bản về Hồn Đạo Khí, con nhất định phải nhớ kỹ. - Dạ. - Hồn Đạo Khí xuất hiện từ bao giờ, câu trả lời đến nay vẫn chưa có người nào giải đáp được. Nhưng nơi mà Hồn Đạo Khí thực sự phát triển lại là đại lục Nhật Nguyệt. Lịch sử của đại lục chúng ta hần là con đã biết, ngày xưa khi đại lục Nhật Nguyệt va chạm vào đại lục Đấu La của chúng ta rồi dẫn đến chiến tranh. Tuy rằng cuối cùng chúng ta đã giành được thắng lợi nhưng đại lục Nhật Nguyệt dựa vào Hồn Đạo Khí đã khiến đại lục Đấu La của chúng ta chịu một tổn thất rất lớn. - Đại lục Nhật Nguyệt dựa vào cái gì mà có thể phát triển đến vậy? Ngoại trừ nguyên nhân tìm tòi học hỏi chính là nguyên liệu. Trên đại lục

Nhật Nguyệt có vô vàng khoáng sản kim loại quý hiếm, với số lượng như thế bọn họ tha hồ chế tạo ra Hồn Đạo Khí phẩm chất tuyệt hảo. Mấy ngàn năm nay, trình độ chế tạo Hồn Đạo Khí của bọn họ phát triển càng lúc càng cao. Xét về mặt phẩm chất, thực lực, hay cấp độ của Hồn Đạo Khí, đế quốc Nhật Nguyệt đều hơn xa các đế quốc trên đại lục Đấu La. Nguyên nhân chỉ có một, đó là nguyên liệu. Cũng vì các nguyên liệu này mà các đế quốc không ngừng xảy ra chiến tranh. Với sự phát triển không ngừng của Hồn Đạo Khí, nếu không phải đế quốc bọn họ khuyết thiếu cường giả, chỉ sợ bọn họ đã sớm phát động chiến tranh trên toàn đại lục rồi. - Cho nên, Hồn Đạo Khí đối với mỗi quốc gia đều có ý nghĩa rất lớn, nó có thể xem là một dạng vũ khí chiến lược. Chẳng qua muốn sử dụng Hồn Đạo Khí phải cần có Hồn Sư, nếu không nó mà phổ biến vào quân đội, chỉ sợ chiến tranh trên đại lục sẽ càng thêm đáng sợ. - Học viện Sử Lai Khắc của chúng ta nổi tiếng là học viện đệ nhất đại lục, nhưng con phải nhớ, nó chỉ xếp hạng nhất nếu xét về phía Vũ Hồn hệ thôi. Còn Hồn Đạo hệ của chúng ta thì không phải. Nói đến đây, hai mắt của Phàm Vũ dường như lóe lên một tia sáng sắc bén. - Ý? Không phải thứ nhất? Chẳng lẽ học viện hạng nhất về Hồn Đạo hệ là ở đế quốc Nhật Nguyệt? Hoắc Vũ Hạo hỏi. Phàm Vũ gật đầu nói: - Con nói đúng rồi. Học viện nổi tiếng đệ nhất về mặt chế tạo Hồn Đạo Khí chính là ở đế quốc Nhật Nguyệt, nó là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Học viện này chỉ chuyên dạy Hồn Đạo Sư chế tạo và nghiên cứu Hồn Đạo Khí mà thôi. Bọn họ bắt đầu sớm và có nhiều nguyên liệu quý hiếm nên so ra chiến ưu thế nhiều hơn chúng ta. Như Định Trang Hồn Đạo Khí, cũng là bọn họ nghiên cứu ra đầu tiên. - Chúng ta trước giờ vẫn luôn cố gắng đuổi theo học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, nhưng mãi mà vẫn chưa thể theo kịp. Nhưng ta tin, chúng ta sẽ có ngày trở mình. Chúng ta so với bọn họ vẫn có ưu thế hơn, đó là bên học viện của chúng ta có nhiều nhân tài hơn. - Trời cao luôn công bằng, họ cho đế quốc Nhật Nguyệt nhiều nguyên liệu quý hiếm nhưng về mặt thiên phú của hồn sư thì không. Mà các đế quốc ở đại lục Đấu La của chúng ta thì ngược lại. Trong giới Hồn Đạo Sư trước giờ luôn truyền miệng một câu nói thế này: Hồn Đạo Khí càng mạnh thì càng cần Hồn Sư cường đại để sử dụng nó. Đây cũng là con

đường trước mắt của chúng ta. - Kế tiếp, ta giúp con phân loại các loại Hồn Đạo Khí cơ bản. - Hồn Sư chủ yếu nghiên cứu chế tạo Hồn Đạo Khí, gọi chung là Hồn Đạo Sư. Hồn Đạo Sư cũng có phân cấp bậc nhưng không chia làm Đại Hồn Sư, Hồn Tôn, Hồn Tông... phức tạp như bên hệ Vũ Hồn. Chỉ đơn giản phân chia cấp từ một đến chín. Từ trước đến giờ chưa nghe thấy có sự tồn tại của Hồn Đạo Sư cấp mười. Con biết tại sao không? Hoắc Vũ Hạo mù mờ lắc đầu. Phàm Vũ nói tiếp: - Hồn Đạo Sư phân cấp dựa theo cấp bậc Hồn Đạo Khí họ có thể chế tạo. Ta ví dụ thế này cho dễ hiểu, nếu con có thể chế tạo Hồn Đạo Khí cho Hồn Sư dưới cấp mười sử dụng vậy con là Hồn Đạo Sư cấp Một. Nếu con có thể chế tạo Hồn Đạo Khí cho Hồn Sư từ cấp mười đến cấp hai mươi gọi là Hồn Đạo Sư cấp Hai. Mà Hồn Đạo Sư cấp Chín phải cần tu vi đến bậc Phong Hào Đấu La. Còn Hồn Đạo Sư cấp mười, tu vi ít nhất phải trên cấp chín mươi lăm. - Mỗi người sức lực đều có hạn, Hồn Sư tu luyện đã hết sức gian nan rồi, cho dù có thiên phú tuyệt đỉnh, muốn tu luyện đến cấp bậc Phong Hào Đấu La cũng phải trả giá rất lớn và cố gắng rất nhiều. Đừng nói chi phân tâm nghiên cứu cả Hồn Đạo Khí. Bởi vậy, số Hồn Đạo Sư có thể tu luyện đến cấp Chín phải nói là rất hiếm. Theo ta biết, ở đế quốc Nhật Nguyệt chỉ có được ba Hồn Đạo Sư cấp Chín, còn ở ba đế quốc Thiên Hồn, Đấu Linh và Đấu La, Hồn Đạo Sư cao cấp nhất chỉ đến bán cấp Tám mà thôi. Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nói: - Còn có cả bán cấp nữa à? Phàm Vũ nói: - Vị Hồn Đạo Sư bán cấp Tám kia đang ở ngay học viện của chúng ta, cũng chính là viện trưởng hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc. Tu vi của người đó đã đến cấp Phong Hào Đấu La nhưng sở dĩ cấp bậc Hồn Đạo Sư lại là bán cấp Tám là vì Hồn Đạo Khí cao cấp mà lão chế tạo được chỉ có Hồn Sư bậc Phong Hào Đấu La mới có thể sử dụng. Cho nên người ta gọi lão là Hồn Đạo Sư bán cấp Tám. Còn Hồn Đạo Sư cấp Mười thì theo ghi chép trong lịch sử, từ trước đến nay chưa từng xuất hiện. Cấp bậc đó chỉ có trong hệ thống xếp hạng mà thôi, điều này cũng hiển nhiên rồi, Hồn Sư muốn đến cấp bậc Phong Hào Đấu La đã là quá khó, mà trong số mười Phong Hào Đấu La chưa chắc có một người trong đó vượt qua được cấp chín mươi lăm nữa, đừng nói chi đây lại là một người kiêm tu Hồn Đạo Sư. - Cấp bậc Hồn Đạo Sư con đã rõ rồi chứ? Kế

đến là phân loại Hồn Đạo Khí. Hồn Đạo Khí trải qua mấy ngàn năm phát triển, càng lúc càng hoàn thiện hơn, thường thì chia làm ba loại chính, đó là: Cận Chiến Hồn Đạo Khí, Viễn Trình Hồn Đạo Khí và Định Trang Hồn Đạo Khí. - Cận Chiến Hồn Đạo Khí, tên sao vật như vậy, nói đơn giản đó là những thứ thường sử dụng nhất trong chiến đấu, sau khi được truyền hồn lực vào sẽ phát động công kích hoặc phòng ngự. Thường thì rất ít Hồn Đạo Sư sử dụng Cận Chiến Hồn Đạo Khí, bởi vì Hồn Đạo Sư hiếm có người am hiểu chiến đấu, thế nên bọn họ rất sợ phải chiến đấu trong khoảng cách gần, hơn nữa Cận Chiến Hồn Đạo Khí tuy rằng uy lực không kém nhưng nếu gặp phải một Chiến Hồn Sư đồng cấp thì bọn họ hiếm có cơ hội sử dụng. Bởi vậy, Cận Chiến Hồn Đạo Khí thường được Chiến Hồn Sư hệ Vũ Hồn sử dụng hơn, còn Hồn Đạo Sư thì dùng nhiều Viễn Trình Hồn Đạo Khí. - Hôm trước những Hồn Đạo Khí mà Thái Đầu dùng cho con xem đều là Viễn Trình Hồn Đạo Khí. Mặc dù Viễn Trình Hồn Đạo Khí tiêu hao hồn lực nhiều hơn Cận Chiến Hồn Đạo Khí nhưng tác dụng tốt hơn nhiều, mỗi một kiện có thể xem là một Hồn Kỹ, hơn nữa lực công phá của nó cũng rất mạnh. Với tu vi và trình độ thao tác sử dụng Hồn Đạo Khí của Thái Đầu, nó đã có thể chiến đấu với một Hồn Tông có bốn Hồn Hoàn mà không gặp chút vấn đề gì. - Cuối cùng chính là Định Trang Hồn Đạo Khí, đây là thứ khó chế tác nhất, không chỉ yêu cầu vật liệu tương đối cao, mà phương pháp chế tạo còn hết sức phức tạp. Khi chế tạo Định Trang Hồn Đạo Khí cần phải khắc trận pháp vào bên trong nó, khi sử dụng thì dùng hồn lực dẫn động nó. Ưu điểm của nó là uy lực công kích rất lớn, tầm bắn xa, nhưng nhược điểm là hao tổn quá nhiều nguyên liệu và khác với Viễn Trình Hồn Đạo Khí, khi sử dụng Định Trang Hồn Đạo Khí, bản thân Hồn Sư phải tự nhắm bắn và xác định mục tiêu. Đây cũng là nguyên nhân ta cảm thấy hứng thú với Tinh Thần Tham Trắc của con. - Sau khi Định Trang Hồn Đạo Khí xuất hiện thì ưu thế của ba đế quốc Đông Phương lại càng bị đế quốc Nhật Nguyệt áp chế thêm một chút. Nếu không phải bọn họ kiêng kị bên chúng ta có nhiều Hồn Sư cường đại thì đã phát động chiến tranh từ lâu rồi. Bởi vậy, Định Trang Hồn Đạo Khí là trọng điểm nghiên cứu của ta, một khi Định Trang Hồn Đạo Khí có thể xác định mục tiêu một cách chính xác và

dễ dàng thì chiến tranh có nổ ra chúng ta cũng không sợ nữa. - Ngoài trừ ba loại trên, Hồn Đạo Khí còn chia ra một số nhánh nhỏ nữa, ví dụ như Hồn Đạo Khí thiên về công kích, phòng ngự, phụ trợ, chiếu sáng... còn rất nhiều nữa, sau này từ từ ta sẽ dạy cho con. Kế đến là đề mục cuối cùng, và cũng là thứ quan trọng nhất mà ta cần phải dạy cho con. Đây chính là cấu tạo của Hồn Đạo Khí. Phàm Vũ nói đến đây liền đứng lên lấy ra một hộp kim loại dài và hẹp, cái hộp này dài chừng một thước, bề ngang khoảng hai tấc, cả chiếc hộp đen nhánh một màu, mặt trên là hình vuông, mặt dưới là hình vòng cung. Phàm Vũ lấy hộp kim loại này áp vào vừa khít cánh tay trái của mình, sau đó không biết hẩn làm thế nào mà hộp kim loại màu đen đó đột nhiên phát sinh biến hóa. Một loạt tiếng lộp ráp vang lên, hộp kim loại ôm trọn cánh tay hẩn vào, phía trên còn xuất hiện thêm ba cái ống sắt lớn cỡ ngón tay cái. - Cái Hồn Đạo Khí này tên là Tụ Lý Pháo, là một loại Viễn Trình Hồn Đạo Khí hạng trung bình, để ta thúc dụng hồn lực vào cho con xem. Phàm Vũ vừa nói vừa vận dụng hồn lực, lập tức ba ống sắt kia bắn ra ba luồng sáng màu trắng, dao động hồn lực tăng lên mãnh liệt, ba luồng sáng kia bắn thẳng vào vách tường phía trước lóe ra từng vầng sáng chói mắt. - Nguyên lý của Hồn Đạo Khí quả thật rất đơn giản, chỉ cần sử dụng một số phương pháp đặc biệt, biến hồn lực trở thành một lực lượng có tính tàn phá, sau đó phóng ra bên ngoài. Mà phương pháp thường được sử dụng nhất chính là "nén". Cách thực hiện nó chính là khắc pháp trận vào Hồn Đạo Khí. Phàm Vũ chậm rãi tháo Tụ Lý Pháo ra rồi đặt xuống trước mặt Hoắc Vũ Hạo để hẩn xem xét kỹ càng, sau đó mới từ từ mở cái Hồn Đạo Khí này ra, vừa mở vừa giải thích: - Hồn Đạo Khí bình thường chia làm ba bộ phận: vỏ ngoài, vỏ trong và hạt nhân. Vỏ ngoài con cũng thấy rồi đó, nó phải được chế tạo từ kim loại vô cùng cứng rắn và chịu được nhiệt độ cao, như thế mới có thể sử dụng lâu dài mà không dễ bị hỏng. Còn vỏ trong thì không giống thế, tác dụng chủ yếu của nó là phóng lớn và truyền hồn lực. Bởi vậy, vỏ trong thường được chế tạo bằng những kim loại quý hiếm, ví dụ như thủy tinh, bạc. Sau khi được lớp vỏ bên trong khuếch đại hồn lực mới có thể giúp chúng ta giảm thiểu phần trăm tiêu hao hồn lực khi sử dụng Hồn Đạo Khí. Bởi vậy, Hồn Đạo Sư chúng ta bình thường dưới cấp bảy mươi có

thể chiến đấu liên tục mà hồn lực tiêu hao không quá nhiều. Còn bộ phận hạt nhân kia chính là bộ phận then chốt nhất trong Hồn Đạo Khí, nó cũng phải chế tạo bằng những kim loại quý hiếm, có thể nói còn cần phẩm chất cao hơn lớp vỏ bên trong kia nữa, thường chỉ sử dụng bảo thạch để chế tạo thôi. Còn pháp trận khắc vào bên trong cũng tùy loại Hồn Đạo Khí mà có pháp trận khác nhau. Nên nhờ thế mới kết hợp được hai lớp vỏ bên trong và bên ngoài. Vì vậy việc khắc trận pháp vào Hồn Đạo Khí là một bước rất quan trọng đối với Hồn Đạo Sư. - Khi xét duyệt thăng cấp bậc trong Hồn Đạo Sư, điều kiện quan trọng nhất chính là khả năng khắc pháp trận vào hạt nhân của Hồn Đạo Khí. Con có thể khắc bao nhiêu pháp trận vào hạt nhân thì đó cũng là cấp bậc Hồn Đạo Sư của con. - Học tập khắc pháp trận không có đường tắt, đầu tiên con phải ghi nhớ hết các loại pháp trận đã được nghiên cứu ra từ xưa đến nay, sau đó dùng kim loại bình thường để luyện tập, như vậy mới từ từ tiến bộ được. Khi nào con thuần thục hết tất cả các bước này mới tính đến chuyện sáng tạo pháp trận của riêng con. Đến lúc đó con đã có thể xuất sư rồi. - Hồn Đạo Sư chúng ta trước nay chủ yếu cũng chỉ là nghiên cứu phát minh pháp trận. Sau khi khắc pháp trận vào hạt nhân rồi thì việc lắp ráp vỏ ngoài và vỏ trong trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Về phương diện này Thái Đầu rất có thiên phú. Con đừng xem tính tình hãn khờ khạo nhưng hãn có điểm đặc biệt hơn người, đó chính là sự chuyên tâm, hay nói đúng hơn là khả năng tập trung làm việc. Đó cũng là điều kiện tiên quyết để có thể khắc pháp trận một cách hoàn hảo nhất. - Pháp trận ở hạt nhân không phải không được phép sai sót, nhưng sai sót càng ít thì Hồn Đạo Khí càng bền. Nói đến đây Phàm Vũ liền dừng lại một chút, hãn nhìn về mặt Hoắc Vũ Hạo đang chìm đắm suy nghĩ, mỉm cười hài lòng. Hãn cảm nhận được sự chuyên tâm từ đứa nhỏ Hoắc Vũ Hạo này. Hơn nữa, nhìn bộ dạng của Hoắc Vũ Hạo, hãn biết tên nhóc này đã có lý giải cho riêng mình. Một lát sau, Phàm Vũ nói: - Đã hiểu hết chưa? Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Thưa lão sư, đệ tử đã hiểu. Phàm Vũ mỉm cười nói: - Những thứ ta vừa nói chính là những trụ cột đơn giản nhất, đoạn đường phía trước còn rất dài, cái con phải làm chính là luyện tập cho tốt những trụ cột này. Đây cũng là điểm căn bản mà mỗi Hồn Đạo Sư cần phải học. Chỉ có nắm vững cốt lõi, sau

này mới có thể trở thành Hồn Đạo Sư cường đại. Con phải nhớ, là một Hồn Đạo Sư, mỗi kiện Hồn Đạo Khí mình sử dụng đều phải tự mình chế tạo, bởi vì những thứ mình làm ra mình mới hiểu rõ và cũng chỉ có bản thân mình mới tin tưởng mình nhất. Bây giờ chúng ta chính thức bắt đầu học. Đầu tiên là rèn kim loại. Muốn trở thành một Hồn Đạo Sư cường đại, trước tiên phải là một thợ rèn xuất sắc đã. Sau đó, trước mặt Hoắc Vũ Hạo lần lượt xuất hiện một bộ đồ dùng chuyên dụng của thợ rèn, nào là ống bễ, bếp lò, búa, thớt sắt... Phàm Vũ đã chính thức bắt đầu dạy hần rèn sắt. Chu trình đúc kim loại gồm bốn bước, đối với bất cứ kim loại nào cũng vậy, thậm chí cả những kim loại dùng làm hạt nhân cũng không ngoại lệ. Bốn bước này theo thứ tự, đầu tiên là tinh luyện kim loại, thông qua lửa lớn không ngừng gõ đập, từ từ loại bỏ các tạp chất lẫn bên trong nó, nhờ thế kết cấu của kim loại càng thêm bền chắc, độ tinh khiết cũng theo đó mà tăng cao. Kim loại nào cũng dùng cách tinh luyện này. Bước thứ hai là tạo khuôn, có một số sẽ có khuôn sẵn, số còn lại tùy theo mục đích mà tạo khuôn khác nhau. Bước thứ ba là tôi lửa, quá trình này rất phiền phức, chủ yếu dựa vào kinh nghiệm của Hồn Đạo Sư thôi. Bước cuối cùng chính là mài. Quá trình mài cũng là bước cuối cùng trong việc chế tạo Hồn Đạo Khí, đối với hạt nhân, bước này cũng là lúc Hồn Đạo Sư sẽ khắc pháp trận vào. Xong bốn bước này mới đến giai đoạn lắp ráp, sau đó có thể nói một món Hồn Đạo Khí hoàn chỉnh đã hoàn thành. Từng bước, từng giai đoạn, nghe đều có vẻ đơn giản nhưng yêu cầu cực cao, bây giờ Hoắc Vũ Hạo mới chính thức bắt đầu giai đoạn đầu tiên: Tinh luyện kim loại. Từng tiếng búa gõ vào kim loại vang lên nhịp nhàng từ phòng thí nghiệm số mười hai. Lúc ăn cơm tối, Vương Đông thấy tay Hoắc Vũ Hạo run rẩy liền tò mò hỏi: - Ấy, tay người làm sao run thế? Hoắc Vũ Hạo tức giận nói: - Người thử dùng búa đập kim loại suốt nửa canh giờ xem. Nếu không phải ta đã tu luyện Huyền Ngọc Thủ, chỉ sợ giờ tay ta đã nổi đầy mụn nước rồi. Ăn cơm xong, hần lập lại mọi thứ Phàm Vũ vừa giảng dạy hần cho Vương Đông nghe, Vương Đông nghe xong bất mãn nói: - Người làm thế này không phải là tự hành hạ mình sao? Phàm Vũ lão sư chẳng phải đã nói sau khi đạt đến bậc Hồn Thánh, Hồn Đạo Sư không còn là đối thủ của Hồn Sư hay sao? Người còn chịu khổ làm gì? Tu vi của người

vốn đã thua người ta rồi còn phân tâm tu luyện Hồn Đạo Sư làm gì? Chẳng phải tốc độ đã chậm còn chậm hơn sao? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Không được, ta nhất định phải là một Hồn Đạo Sư. Hắn có lý tưởng của riêng hắn, và Hồn Đạo Sư rất thích hợp để thực hiện chuyện này. Hơn nữa, Phàm Vũ đã nói với hắn, hiện giờ địa vị của Hồn Đạo Sư cũng không thua kém Hồn Sư bao nhiêu. Cho dù đến cấp cao cũng vậy, bởi vì Hồn Sư cường đại cũng chỉ là sức chiến đấu của một người, còn một Hồn Đạo Sư đồng cấp lại có thể tạo ra cả một đội quân khủng bố. Kẻ thù của hắn là ai, chính là vợ chồng Công Tước Bạch Hồ, nói cách khác là tương đương với một nửa đế quốc Tinh La! Bây giờ cho dù tu vi của hắn đạt đến bậc Phong Hào Đấu La thì sao, cũng chỉ là có một mình hắn, hắn thắng được sao? Cho nên, hắn chỉ có thể trở thành Hồn Đạo Sư, tự mình làm ra những Hồn Đạo Khí cường đại nhất. Tuy mục tiêu của hắn rất cao, rất xa vời, nhưng hắn tin vào khả năng của mình. Bởi vì Hoắc Vũ Hạo là một người không ngại khó khăn, hắn chịu cố gắng gấp 200% người bình thường. Còn Hồn Hoàn trăm vạn năm độc nhất vô nhị trên đại lục Đấu La nữa. Thiên Mệnh Băng Tầm đã nói, sau này tu vi hắn càng cao thì uy lực của Hồn Hoàn cũng càng mạnh. Sau khi ăn bữa cơm miễn phí dành cho đệ tử hạch tâm, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy cả người hết sức thoải mái. - Đi thôi, về nghỉ ngơi một chút. Vương Đông lau miệng sạch sẽ rồi quay sang nói với Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo nói: - Ta còn phải đến chỗ Phàm Vũ lão sư luyện tập thêm một canh giờ nữa. Người về trước đi, chờ lát nữa ta về rồi cùng ta minh tường. Vương Đông vỗ vỗ trán mình nói: - Hoắc Vũ Hạo à, đôi khi ta cảm thấy người đúng là một thằng điên. Hoắc Vũ Hạo cười ha hả nói: - Một tên điên đáng yêu, đúng không? Hai người vừa ra khỏi nhà ăn liền gặp phải Đường Nhã và Bối Bối. Vừa thấy Hoắc Vũ Hạo, Đường Nhã như trút được gánh nặng, vỗ vỗ ngực nói: - Tiểu Vũ Hạo, ta còn tưởng đệ gặp phải chuyện gì chứ. Không sao là tốt, không sao là tốt rồi. Hóa ra Đường Nhã và Bối Bối đã biết chuyện ngày hôm qua Hoắc Vũ Hạo đấu với Vu Phong, hôm nay lại không thấy hắn ra bán cá nướng nên cứ ngỡ hắn bị thương rất nặng. Hai người chợt nhớ lúc này đang là giờ cơm tối nên đến nhà ăn thử thời vận, may mắn sao vừa đúng lúc gặp Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông ra khỏi nhà ăn. Hoắc Vũ Hạo

nói: - Chào Tiểu Nhã lão sư, Đại sư huynh. Giờ đệ phải sang khu vực thí nghiệm của hệ Hồn Đạo tiếp tục luyện tập, giờ không có thời gian nói chuyện, mọi chuyện hôm qua hai người cứ hỏi Vương Đông, chuyện gì hắc cũng biết rõ hết. Nói xong hắc liền vội vàng chạy đi. Vạn sự khởi đầu nan, hắc không muốn chậm trễ tu luyện bất cứ hệ nào nên phải tranh thủ thời gian thôi. Đường Nhã tò mò hỏi: - Này, Tiểu Vũ Hạo nó có chuyện gì thế? Vương Đông cười nói: - Hắc là một kẻ điên. Bất quá, theo lời hắc nói là một tên điên đáng yêu. Hắc lúc nào cũng liều mạng tu luyện mà chả thèm để ý đến bản thân mình. Sau đó hắc nói hết mọi chuyện xảy ra trong hôm qua cho hai người Đường Nhã và Bối Bối nghe, bao gồm cả chuyện Phàm Vũ nhận Hoắc Vũ Hạo làm đệ tử đích truyện. Bất quá, hắc vẫn giữ lại một chút chuyện không nói, như chuyện Hoắc Vũ Hạo đã trở thành đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo, chuyện này không nên rêu rao ra ngoài, chẳng may hệ Vũ Hồn mà biết chỉ sợ lập tức cắt bỏ đãi ngộ của hắc thì chết. Nghe Vương Đông nói xong, Đường Nhã và Bối Bối lập tức quay sang nhìn nhau. Bối Bối cười khổ nói: - Không ngờ chúng ta cố gắng suốt mấy năm lại không bằng ba tháng của tiểu sư đệ. Phàm Vũ lão sư vậy mà đã thu hắc làm đồ đệ. Tiểu Nhã, xem ra trọng trách chấn hưng Đường Môn phải nhờ vào tiểu sư đệ rồi. Đường Nhã gật đầu, có chút thoải mái nói. - Như vậy cũng tốt, về phương diện chế tạo Hồn Đạo Khí muộn cũng không có thiên phú gì, tập luyện mãi mà có tiến triển gì đâu. Chẳng thà đặt toàn bộ tâm tư vào việc luyện tập sử dụng ám khí Đường Môn còn hơn. Vương Đông vẻ mặt khó hiểu hỏi: - Đường Nhã lão sư, Đại sư huynh, hai người đang nói chuyện gì thế? Bối Bối nói: - Đường Môn chúng ta hưng suy đều từ ám khí, ngày đó cũng vì sự xuất hiện của Hồn Đạo Khí mà Đường Môn chúng ta suy tàn. Bởi vậy, ta và Đường Nhã đã thảo luận rồi, nếu có thể kết hợp giữa ám khí Đường Môn và Hồn Đạo Khí thì Đường Môn của chúng ta sẽ có cơ hội quật khởi. Vì thế, cả hai người chúng ta đều chọn học thêm bên Hồn Đạo hệ. Có điều, ta là đệ tử hạch tâm của Vũ Hồn hệ nên bên Hồn Đạo hệ kia chỉ có thể học một vài môn mà thôi, đến giờ chỉ là Hồn Đạo Sư cấp Một. Còn Tiểu Nhã, tuy cũng chú tâm nghiên cứu nhưng tính tình nàng rất hiếu động, làm sao chuyên tâm nghiên cứu Hồn Đạo Khí cho được, thế nên chỉ

mới là Hồn Đạo Sư cấp hai. Chỉ sợ rất khó thăng lên cấp Ba. Đường Nhã tiếp lời: - Nhưng Phàm Vũ lão sư thì khác a! Phàm Vũ lão sư là thiên tài đệ nhất của hệ Hồn Đạo, cũng là người duy nhất có hi vọng trở thành Hồn Đạo Sư cấp Chín đầu tiên trong lịch sử học viện. Có thể trở thành đệ tử của hắn cũng tương đương với việc đã trở thành thành phần nòng cốt của hệ Hồn Đạo. Chẳng những được dạy dỗ một cách tốt nhất còn được bên phía Hồn Đạo hệ toàn lực ủng hộ. Tiểu Vũ Hạo thật giỏi a! Không ngờ đệ ấy đã hoàn thành mơ ước bấy lâu nay của chúng ta. Bối Bối, ta thấy chúng ta có thể giao toàn bộ bí mật về ám khí của Đường Môn cho Vũ Hạo rồi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 38: Hồn Đạo Sư bán cấp Một - Hoắc Vũ Hạo

Chương 38: Hồn Đạo Sư bán cấp Một - Hoắc Vũ Hạo Bối Bối cười cười nói: - Mặc dù tiểu sư đệ vào học viện chưa được bao lâu, nhưng so với bạn cùng lứa thì hắn trầm ổn và siêng năng hơn nhiều. Tính cách hắn ôn hòa nhưng cũng rất quật cường. Tuy Hồn Hoàn thứ nhất của hắn chỉ có mười năm, nhưng nếu có thể phát huy toàn bộ ở hồn đạo khí thì đó chính là mẫu chốt để Đường Môn ta quật khởi sau này. Đường Nhã dứt khoát nói: - Đường Môn đến đời của ta đã suy sụp đến mức này, nếu không có gì phát triển thì sợ rằng sẽ lụi tàn thôi. Như vậy thật có lỗi với tổ tiên. Vương Đông, nếu Vũ Hạo đã vào hệ Hồn Đạo thì đệ cùng bọn tỷ luyện tập tuyệt học Đường Môn đi. Ngày mai tỷ sẽ đem nguyên tắc cùng phương pháp tu luyện giao cho Tiểu Hạo, theo hiểu biết của về cách chế tạo hồn đạo khí thì việc này đối với chuyện học tập của đệ ấy cũng trợ giúp rất nhiều. Vương Đông có chút bất đắc dĩ nhìn Đường Nhã cùng Bối Bối thầm nghĩ: "Ta không phải con ong mật chăm chỉ như Hoắc Vũ Hạo kia! Ta đây là bị ép buộc phải cố gắng a!" Hắn biết chắc tối về thế nào cũng sẽ bị Hoắc Vũ Hạo kéo đi tu luyện không cách nào ngủ được, không khỏi nhăn mặt. Ngày hôm sau, ban quản lý hệ Vũ Hồn ra thông báo, học viên ban Một năm nhất: Đái Hoa Bân, Chu Lộ, Hoàng Sở Thiên, Vu Phong được chuyển qua ban Hai

tiếp tục học tập. Chắc hẳn những học viên kia đều sẽ khiêu nại với học viện, nhưng học viện Sử Lai Khắc thì vẫn là học viện Sử Lai Khắc, không cần biết người có thân phận thế nào, chỉ cần học tập ở nơi này đều được đối xử bình đẳng. Học viên nhất định phải tôn trọng quyết định của sư phụ. Cũng như Vương Ngôn lão sư nói, tuy rằng bọn họ đã bị khai trừ khỏi ban Một, nhưng bọn họ vẫn còn được lưu lại. Hơn nữa đối với các đệ tử trung tâm mà nói, bọn họ thường cảm thấy kiêu ngạo vì thiên phú của mình cho nên gặp phải đả kích lần này cũng đối với bọn chúng cũng không phải là chuyện xấu. Việc này qua đi, bầu không khí ban Một liền có chút thay đổi, đa số đều tựa như là chuột sợ mèo. Tuy rằng chưa đến mức vừa nhìn thấy Chu Y đã run rẩy nhưng ít ra cũng không còn ai có can đảm làm trái ý bà. Vương Ngôn cũng không khỏi bội phục, nghiêm khắc như vậy làm cho một lớp học bình thường trở thành một lớp học nghiêm chỉnh đúng là quá tuyệt vời. Việc học tập lần nữa trở nên yên ổn, nhưng đây là đối với đại đa số đệ tử là vậy. Với con ông mật chằm chỉ Hoắc Vũ Hạo thì cuộc sống mỗi ngày của hắn lại tràn đầy sức sống. Đương nhiên việc này cũng là do hắn cảm thấy như vậy, còn trong mắt Vương Đông, hắn quả thật là một con người sắt... Mỗi sáng sớm thức dậy thì tu luyện Tử Cực Ma Đồng, sau đó lại bắt đầu một cuộc sống khẩn trương, bận rộn mỗi ngày. Đối với Hoắc Vũ Hạo mà nói. Ban ngày đi học ở Vũ Hồn hệ là nhẹ nhàng nhất. Chỉ cần động não thôi là hiểu được rồi, học tập tri thức, được lão sư chỉ điểm cho chiến thuật của Hồn Sư, phương pháp tu luyện, cách phối hợp lẫn nhau. Cho dù là giữa trưa hắn cũng không hề lãng phí. Cơm trưa xong, hắn lôi kéo Vương Đông cùng nhau tu luyện một lát. Như vậy không những có thể làm cho tinh thần buổi chiều sẽ tốt hơn, hơn nữa còn có thể tăng lên thực lực. Vương Đông cảm giác như mình cùng Hoắc Vũ Hạo nghiên cứu ra Hạo Đông lực tuyệt đối là một việc sai lầm. mỗi ngày không cần hắn chủ động tu luyện, vừa đến giờ lập tức có Hoắc Vũ Hạo đến lôi kéo hắn cùng tu luyện. Kết quả là Vương Đông lười biếng cũng bị bức bách trở nên siêng năng. Hồn lực hắn cũng tăng trưởng thật nhanh. Vừa kết thúc giờ học buổi chiều xong, Hoắc Vũ Hạo lại chạy sang Hồn Đạo hệ bên kia để tập luyện với Phàm Vũ. Hai canh giờ này chính là thời gian cực khổ nhất đối với hắn. Phàm Vũ dạy học cực

kì nghiêm khắc, đối với đệ tử đích truyền của mình lại có yêu cầu cực cao, ở Sử Lai Khắc học viện cũng có thể xem là số một. Lúc trước Hòa Thái Đầu cũng từng trải qua giai đoạn này cũng không biết từng ném qua bao nhiêu đau khổ. Nhưng làm cho Phàm Vũ ngạc nhiên nhất là Hoắc Vũ Hạo tựa như một quả bóng cao su co giãn, dù cho tạo cho hắn bao nhiêu áp lực, hắn cũng đều có thể chịu đựng được. Chẳng những có thể hoàn thành xong nhiệm vụ mà Phàm Vũ đề ra mà còn cẩn thận tỉ mỉ, không hề có một chút lười nhát. Thậm chí cả Phàm Vũ đôi khi cũng nhận thấy mình quá mức khắt khe đối với hắn. Nhưng Hoắc Vũ Hạo lại không hề oán hận nửa câu mà còn thật tâm hoàn thành. Nhiều khi mệt mỏi đến không còn sức quay về kí túc xá nhưng hắn cũng không hề than khổ. Có nhiều lần Phàm Vũ còn phải đưa hắn về nữa. Về đến nơi hắn cũng không chịu ngủ mà nhờ Vương Đông giúp hắn khoan chân ngồi xuống, tu luyện Hồn Lực điều tiết thân thể. Trong các tuyệt học ám khí của Đường Môn, Hoắc Vũ Hạo đầu tiên dùng đến chính là phương pháp rèn Loạn Phi Phong Chùy Pháp. Loạn Phi Phong Chùy Pháp này vốn là dùng lực từ chân, eo lên đến chùy, lực lượng mỗi kích chú tạo chùy đều liên tục tăng cường, chẳng những có thể tiết kiệm khí lực mà còn rất có hiệu quả trong việc rèn đúc. Đây chính là bí kĩ bất truyền của Đường Môn (DG:cái này của Hạo Thiên Tông mà ta, Biên: thì ĐT cũng từ HTT mà ra chứ đâu...) Loạn Phi Phong Chùy Pháp này đều do Hoắc Vũ Hạo tự học và vận dụng, ngay cả khi vận dụng Huyền Ngọc Thủ thì hai tay hắn cũng bị phỏng dập lên. Da tay biến thành từng vết chai, rồi dần dần tựa như một cái kén. Nhưng hắn một ngày cũng không hề lơ lỏng, không một lần kêu ca. ngược lại hắn vô cùng thích thú. Tựa như là người sắt không ngừng nỗ lực, cố gắng. Ba tháng sau, Loạn Phi Phong Chùy Pháp của hắn đã có thể liên tục xuất ra mười tám lần. Năm tháng sau lại gia tăng lên đến ba mươi sáu chùy. Mà cảnh giới cao nhất của Loạn Phi Phong Chùy pháp cũng chỉ có tám mươi một chùy. Khi hắn có thể liên tục phát động ra ba mươi sáu chùy thì cửa thứ nhất của chế tác hồn đạo khí của hắn đã qua, theo như lời Phàm Vũ nói thì chính là trò giỏi hơn thầy. Lúc trước Hòa Thái Đầu phải mất một năm mới qua được cửa ải này. Mà Hoắc Vũ Hạo lại chỉ mất có năm tháng. Trong việc này có thể nói là nhờ vào tác dụng của tuyệt học

Đường Môn Loạn Phi Phong Chuy Pháp, nhưng cũng không thể thiếu tâm tính bền bỉ không sợ khổ của Hoắc Vũ Hạo. Thu qua đông tới, đông qua rồi xuân lại về. Trong chớp mắt tám tháng đã qua đi. Năm học đầu tiên của Hoắc Vũ Hạo, Vương Động, Tiêu Tiêu, cùng với bọn người Đái Hoa Bân, Chu Lộ ở Sử Lai Khắc học viện đã gần kết thúc. Kế tiếp chính là kỳ nghỉ. Học viện hằng năm đều được nghỉ một tháng, trong một tháng này không phải các là để cho các học viên thư thả đi du sơn ngoạn thủy, mà là để cho bọn họ có thời gian đem những kiến thức học được trong mười một tháng trước đó suy ngẫm lại một lần nữa, khắc khổ tu luyện. Sau một tháng nghỉ ngơi này sẽ là cuộc thi lên lớp. Những đệ tử không thông qua kì thi sẽ bị đào thải trực tiếp. Bởi vậy kì nghỉ hằng năm ngược lại lại là thời gian vất vả bận rộn nhất của các học viên. Ai mà dám lơ là nghỉ ngơi cơ chứ! Khu vực thí nghiệm hồn đạo khí, phòng thí nghiệm thứ mười hai. Cạnh chiếc bàn kim loại thật lớn, Phàm Vũ cùng Hòa Thái Đầu một trái một phải đứng bên Hoắc Vũ Hạo lẳng lẳng nhìn. Hai tay Phàm Vũ chấp sau lưng vô cùng chăm chú. Còn Hòa Thái Đầu lại siết chặt hai nắm đấm, hiển nhiên là có chút khẩn trương. Hoắc Vũ Hạo ngồi ở trước bàn kim loại, tay trái nắm một khối kim loại hình lục giác lớn chừng quả hạch đào, tay phải cầm một thanh đao nhỏ mảnh mảnh cẩn thận điêu khắc trên khối kim loại. Động tác chậm rãi, hai tay ổn định, mỗi đao hạ xuống cũng thập phần trầm ổn, kiên định. Khối kim loại màu vàng lam, trên mặt tỏa ra một chút hơi thở kì dị, tiểu đao trong tay Hoắc Vũ Hạo từ từ đem những đường vân phức tạp khắc vào trên đó. Hai mắt hần tán ra màu vàng kim sắc, chăm chú cẩn thận nhìn, trong thời gian dài không một lần chớp mắt, thời gian từng giây từng phút trôi qua, thân thể hần lẳng im như tượng chỉ có mấy đầu ngón tay khống chế tiểu đao này, thông thả rót hồn lực vào chậm rãi khắc vào đồ vật, thậm chí tiết tấu của từng chữ cũng không một chút thay đổi. Vẻ hưng phấn trong mắt Hòa Thái Đầu dần dần xuất hiện, hai mắt Phàm Vũ cũng sáng lên, hai tay phía sau không nhịn được cũng chậm rãi nắm thành nắm đấm. Cuối cùng Hoắc Vũ Hạo cũng đem đường vân cuối cùng hoàn thành, sau khi lấy đi những mảnh phần kim loại ra, động tác của hắn cũng ngừng lại. Kim quang trong mắt hắn cũng từ từ nhạt đi, vẻ mặt có chút mệt mỏi, nhưng khi hắn ngẩng đầu

lên, lúc nhìn về phía Phàm Vũ cùng Hòa Thái Đầu trên mặt cũng hiện lên một nụ cười sáng lạng. - Lão sư, sư huynh, ta đã thành công. Từ giờ trở đi, ta có thể xem là Hồn Đạo Sư bán cấp Một rồi chứ. Ánh mắt Hòa Thái Đầu có chút ngốc trệ nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo, - Vũ Hạo, đệ, đệ thật sự thành công? Hoắc Vũ Hạo cẩn thận đem khối kim loại trên tai trái kia nâng lên, chậm chậm rót hồn lực vào trong đó. Khối kim loại kia bắt đầu tản mát ra lam quang rõ ràng, vầng sáng nhanh chóng hóa thành một cột ánh sáng cao chừng một thước. Lam quang thẳng tắp không một chút lay động. Mà khối kim loại kia lại tản ra một màu lam thần bí. - Tốt, tốt, tốt! Phàm Vũ cuối cùng cũng mở miệng, vẻ kích động trên mặt hẳn có thể dễ dàng nhận ra, có thể thấy được tâm tình hẳn bây giờ như thế nào. - Vũ Hạo, hảo hảo tử, con không phải là Hồn Đạo Sư bán cấp Một. Mặc dù tu vi của con chưa đủ, nhưng hiện tại lão sư có thể tuyên bố, con chính thức là một Hồn Đạo Sư cấp Hai. Thiên phú của con thật kinh khủng, lại còn khắc khổ như vậy. Thành công cũng không phải ngẫu nhiên, tám tháng vất vả của con cuối cùng đã có thu hoạch a! Hòa Thái Đầu reo lên một tiếng, thân hình cường tráng mạnh mẽ nhào về phía Hoắc Vũ Hạo, ôm cổ hẳn, đem hẳn nhắc lên không trung. Trên mặt Hoắc Vũ Hạo cũng toát ra ý cười, nhưng đôi môi lại mím chặt. Đúng vậy a, khối kim loại hẳn vừa khắc xong chính là hạt nhân của Hồn Đạo Khí cấp hai a! Hẳn dùng năm tháng để hoàn thành xong căn bản, sau đó tiếp tục dùng một tháng để học xong tạo hình, khuôn đúc, tôi (1), cuối cùng là mài dũa rồi bắt đầu học tập khắc pháp trận vào trung tâm đồ vật. Đây chính là bước quan trọng nhất trong những bước chế tạo Hồn Đạo Khí. Nếu như nói tốc độ học tập lúc trước của Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng là nhờ sự cố gắng và chịu khổ của hẳn. Nhưng khi hẳn học tập điêu khắc pháp trận vào đồ vật thì hẳn liền thể hiện ra mình là một thiên tài chế tạo Hồn Đạo khí chân chính. Hoắc Vũ Hạo trầm ổn hơn so với bạn cùng lứa, hơn nữa hẳn lại có một lợi thế trời sinh chính là linh mâu. Nhờ vào Tử Cực Ma Đồng cùng với linh mâu, nhãn lực của hẳn ít nhất cũng hơn hẳn người thường mấy lần. Trận pháp khắc vào đồ vật nhiều khi bởi vì một số sai sót mà thất bại, nhưng đối với Hoắc Vũ Hạo thì sẽ không xuất hiện những việc này.

(1) Rèn đồ sắt còn đang đỏ đem bỏ vào nước cho cứng ngay gọi là tôi.

Nhờ Tinh Thần Tham Trắc nên Hoắc Vũ Hạo dễ dàng thấy rõ từng chi tiết của khối hạt nhân này, mỗi một đao khắc xuống sâu cạn bao nhiêu đều thấy rõ, khó gặp phải sai lầm. Hơn nữa thời gian Hoắc Vũ Hạo học tập lý thuyết đến trận pháp rồi đến khi bắt đầu luyện tập điêu khắc, hoàn thành kiện Hồn Đạo Khí cấp một đầu tiên chỉ trong vòng một tháng. Nói cách khác, chỉ trong thời gian bảy tháng Hoắc Vũ Hạo đã chính thức trở thành một Hồn Đạo Sư cấp một. Khi đó, Phàm Vũ nói cho hẵn biết, tuy rằng không rõ là kỷ lục ở Nhật Nguyệt đế quốc bên kia ghi lại thế nào, nhưng Hoắc Vũ Hạo cũng hoàn toàn xứng đáng trở thành đệ nhất nhân trong tam đại đế quốc Thiên Hồn, Đấu Linh và Tinh La. Hòa Thái Đầu dùng thời gian một năm bốn tháng để hoàn thành quá trình này đã làm cho Phàm Vũ lâm vào kinh sợ. Vậy mà Hoắc Vũ Hạo lại ngắn hơn một nửa thời gian a! Hoắc Vũ Hạo siêng năng học tập, rèn luyện. Trong ấn tượng của Phàm Vũ, hài tử này tựa hồ như không biết cái gì gọi là buồn chán. Cùng một cái pháp trận để khắc vào Hồn Đạo Khí cấp một, nó có thể dùng kim loại bình thường để khắc đến mấy trăm lần. Một tháng sau đó, Hoắc Vũ Hạo lần đầu tiên thử điêu khắc pháp trận cấp hai vào hạch tâm. Thế mà nó đã thành công, thật sự thành công. Mặc dù trong lòng Phàm Vũ đã từng nghĩ tới chuyện này, nhưng lúc Hoắc Vũ Hạo thành công, hẵn cũng không tìm được mà rơi nước mắt. Lão sư cường đại khó tìm, đệ tử thiên tài càng khó kiếm! Huống chi là một người vừa có thiên phú lại đồng dạng nỗ lực gấp đôi người khác. Phàm Vũ nổi tiếng hà khắc nhưng với Hoắc Vũ Hạo thì không tìm ra chút khuyết điểm nào. Phải biết rằng, độ phức tạp của pháp trận cấp hai so với cấp một ít nhất cũng gấp ba lần. Hơn nữa lại yêu cầu đối với mức độ vận dụng hồn lực cực cao. Hoắc Vũ Hạo thành công quyết không phải là do may mắn, hẵn quả thật có khả năng này. Phàm Vũ nhìn về Hòa Thái Đầu khẽ vẩy tay, lúc này hẵn mới buông Hoắc Vũ Hạo ra, hẵn nhìn về vị sư đệ này trong

lòng không khỏi kiêu ngạo. Hoắc Vũ Hạo năm nay đã hơn mười hai tuổi, vừa qua sinh nhật tuổi mười hai không lâu. So với một năm trước hẳn vừa vào học viện viện thì cao hơn cũng chừng nửa cái đầu. Vũ Hồn đỉnh cấp, thức ăn có đầy đủ chất dinh dưỡng, năm tháng rèn luyện cũng làm cho thân thể Hoắc Vũ Hạo rắn chắc hơn nhiều. Mặc dù cơ thể không khoa trương như Hòa Thái Đầu, nhưng so với những người bạn cùng tuổi thì cũng xem như lớn hơn không ít. Cơ bắp rõ ràng lại tràn ngập sự mềm dẻo. Nếu xắn cởi áo ra, nhìn hẳn tựa như là một con báo nhỏ chờ mồi. Ánh mắt kiên định, trầm ổn. Thân hình thẳng tắp, đứng yên một nơi. Phàm Vũ hướng về hai đệ tử mình khẽ vẫy tay: - Các con ngồi xuống đi. Vũ Hạo, con đem khối hạt nhân vừa hoàn thành cho ta, đây là kiện Hồn Đạo Khí cấp hai đầu tiên của con, ta sẽ đích thân giúp con hoàn thành lớp vỏ bên trong và bên ngoài, xem như đây là quà mừng tốt nghiệp năm nhất vậy. - Tạ ơn sư phụ. Hoắc Vũ Hạo cũng không từ chối mỉm cười đem khối hạt nhân đưa cho Phàm Vũ. Phàm Vũ nói: - Kỳ nghỉ sắp đến, hai con có tính toán gì không? Hòa Thái Đầu mỉm cười nói: - Lão sư, con là cô nhi hay là con ở lại học viện tiếp tục tu luyện đi. Tiểu sư đệ tiến bộ quá nhanh cũng làm con cảm thấy có chút nguy cơ. Con phải cố gắng năm sau tăng lên Hồn Đạo Sư cấp Bốn. Con nghĩ cũng không bao lâu nữa, tiểu sư đệ sẽ đuổi kịp con mất. Phàm Vũ mỉm cười nói: - Con cũng đừng đánh giá thấp mình thế, Hồn Đạo Sư càng lên cao càng khó thăng cấp, tiểu sư đệ con có thiên phú dị bẩm ở phương diện điêu khắc pháp trận, nhưng tu vi của nó còn chưa đủ. Muốn điêu khắc pháp trận cao cấp hơn thì trước tiên cần phải đề cao tu vi đã, nếu không hồn lực của hẳn cũng không đủ để hoàn thành việc điêu khắc. Vũ Hạo, đây cũng là chuyện kế tiếp con cần phải làm. Cố gắng tăng tu vi lên. Nếu ta không lầm thì hồn lực của con cũng đã đủ hai mươi cấp. Lão sư cùng con đi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm nha. Con phải tìm một cái Hồn Hoàn thích hợp mới được. Đúng vậy, tu vi Hoắc Vũ Hạo cũng đã đạt đến cấp hai mươi, hơn nữa đã đạt được từ hai tháng trước. Tám tháng vừa qua hẳn tu luyện không hề ngơi nghỉ, hơn nữa dưới trợ giúp của Hạo Đông lực, tốc độ tăng trưởng hồn lực của hẳn cũng không hề thua kém so với tiến bộ trong tu luyện. Hẳn đạt tới cấp hai mươi nhưng chưa đến kỳ nghỉ, nên Vương Ngôn cũng đề nghị hẳn

không cần phải gấp gáp đi thu thập Hồn Hoàn mà tiếp tục cố gắng tu luyện. Dựa theo lý luận của Đại Sư đời thứ nhất Sử Lai Khắc học viện năm đó. Hồn sư tu luyện cũng không bởi vì chưa đạt được Hồn Hoàn mà đình chỉ, chỉ là chờ bộc phát mà thôi. Nói cách khác, sau khi Hoắc Vũ Hạo đạt được hai mươi cấp, cấp bậc của hắn sẽ không tăng lên, nhưng tu vi thì vẫn tiến bộ như cũ, đợi sau khi hắn lấy được hồn hoàn thì sẽ thể hiện ra.

Cho nên Hoắc Vũ Hạo luôn luôn có gắng tu luyện. Hồn lực của Vương Đông cũng tăng trưởng cực nhanh, hắn và Hoắc Vũ Hạo đồng thời tu luyện Hạo Đông lực, tốc độ tăng lên một người lại tương đương với hai người đồng thời tu luyện. Tám tháng qua, hồn lực hắn hiển nhiên tăng lên ba cấp đạt đến cấp hai mươi tám. Theo Vương Đông tính toán, nhiều nhất là cuối năm nay là hắn có thể có Hồn Hoàn thứ ba. Tốc độ tu luyện thật kinh người. Hoắc Vũ Hạo có được đãi ngộ của đệ tử trung tâm bên Vũ Hồn hệ, không chỉ là ở thức ăn hằng ngày. Mỗi tuần đều có lão sư nội viện đến chỉ điểm cho bọn hắn tu luyện. Đương nhiên hắn cũng chỉ hưởng thụ được vẻ bên ngoài của đệ tử trung tâm. Nhưng thứ hắn học được so với những người khác cũng không hề ít hơn. - Lão sư, không cần đâu. Lúc đệ tử đạt được quán quân ở khảo hạch tân sinh có một phần thưởng là lão sư học viện sẽ giúp đệ tử đạt được một cái Hồn Hoàn có khả năng thừa nhận cực hạn. Ngài bận việc nghiên cứu, đệ tử cũng không muốn phiền ngài. Phàm Vũ cười ha ha nói: - Đúng vậy a! Ta quên mất việc này. Con có thể trực tiếp đi tìm Đồ chủ nhiệm, những sự tình này đều do hắn an bài. Khi nào thì con đi? Hoắc Vũ Hạo nói: - Có lẽ là ngày mốt, sáng sớm ngày mốt con sẽ xuất phát. Người yên tâm, con sẽ mau chóng hoàn thành. Sau khi lấy được Hồn Hoàn liền quay trở về. Phàm Vũ gật đầu nói: - Vũ Hạo, nếu con muốn tăng lên Vũ Hồn thì ta đề nghị người nên tìm một cái kỹ năng thuộc tính tinh thần. Nhưng nếu như người muốn tăng năng lực Hồn Đạo Sư như vậy ta đề nghị con cố gắng ở phương diện Tinh Thần Tham Trắc, lão sư cũng không thể cho con nhiều ý kiến, hơn nữa đạt được Hồn Hoàn thế nào cũng tùy thuộc

vào duyên phận. Nhớ đem theo cái Hồn Đạo Khí mà con vừa hoàn thành. “- Vâng lão sư, đệ tử đã nhớ. Hoắc Vũ Hạo gật đầu. Nhưng hôm nay lần đầu tiên hắn lại nói dối Phàm Vũ. Hắn vốn không định yêu cầu Vũ Hồn hệ giúp hắn lấy được Hồn Hoàn thứ hai. Hắn muốn tự đi một mình. Bởi vì hắn có Thiên Mộng Băng Tẩm. Vừa nghĩ tới việc chính mình sẽ trở thành một Đại Đấu Sư, hơn nữa lại được Thiên Mộng Băng Tẩm chỉ điểm, đệ nhị Vũ Hồn cũng chính thức giác tỉnh, tình thần hắn cũng không khỏi nóng lên. Phàm Vũ nói: - Sắp đến kì nghỉ rồi, hôm nay con cũng không cần tiếp tục khắc khổ. Đi thôi, quay về thu thập đồ đạc rồi nghỉ ngơi một chút. Hòa Thái Đầu không nhìn được, mở to hai mắt ra nhìn, đây là lần đầu tiên hắn nghe được hai chữ nghỉ ngơi. Ra khỏi khu thực nghiệm của Hồn Đạo hệ, bầu trời bên ngoài đã sẫm tối, thời tiết ngày hôm nay cũng không tốt lắm, mưa rơi tí tách, thời tiết cuối xuân vẫn còn mang đến một cảm giác mát lạnh. Nhưng Hoắc Vũ Hạo lại cảm thấy mưa thế nào không có gì là bất ổn, ngược lại hắn lại cảm giác được như tâm linh được rửa sạch, mọi cảm giác mệt mỏi đều tiêu biến. Ngay lúc hắn muốn đi vào bên trong màn mưa, cảm thụ khoảng khắc thanh lương này, ánh mắt hắn khẽ động một chút, nhìn sang bên trái. Xa xa có một người đang che dù từ từ đi về phía này, dần dần hắn thấy rõ, dưới tán ô che là một người tóc ngắn màu lam với bộ đồng phục năm nhất, đồng thời một cặp mắt lam tràn ngập linh khí cùng bên trong đó hiện lên một tia kinh ngạc. - Người sắt cũng có thời gian nhàn rỗi rồi sao? Hắn mỉm cười nói với Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo giật mình nhìn hắn: - Sao người lại tới đây? - Trời mưa rồi, Ngày mốt phải chia tay, ta tới để đón người. Về mặt người thiếu niên này có chút khác thường. Hoắc Vũ Hạo lớn tiếng cười nói: - Không cần phải luyến tiếc như vậy a? Chỉ một tháng thôi, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại. Đi thôi, chúng ta về kí túc xá trước. Ta cũng không phải là nhàn rỗi, là do Phàm Vũ lão sư đặc biệt cho ta về sớm một chút. Người đến đón hắn chính là Vương Đông, tám tháng qua, đang tuổi dậy thì, Vương Đông cũng cao lớn hơn một ít, nhưng cũng không bằng Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo so với hắn đã muốn cao hơn một chút. (DG: Con gái mà cao chi cho lắm a, đâu như cô Ú nhà mình... Biên: ê ê, đâm chọt bạn nha nha nha) Hai người chậm rãi đi về phía kí túc xá, ngày thường Hoắc Vũ Hạo

đều chạy thật nhanh về, nhưng hôm nay lại khác, hần từ từ bước từng bước, đi trong màn mưa cũng khiến cho hần có một cảm giác khác thường. Hai người cố ý chậm rãi bước đi. - Hệ Hồn Đạo đồng ý giúp người đi thu thập Hồn Hoàn chứ? Vương Đông hỏi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Đương nhiên rồi, ta là đệ tử hạch tâm của Hồn Đạo hệ mà. Nói ra những lời này trong lòng hần không khỏi có một chút áy náy, vì bí mật của Thiên Mộng băng tằm, hần không thể không nói dối hai bên. Vương Đông nói: - Ta cũng phải về nhà rồi, tranh thủ về sớm một chút. Người phải chú ý an toàn a. Đáng tiếc Hồn Lực của ta còn chưa đến ba mươi cấp nếu không ta cùng người đi liên sát hồn thú thì thật tốt biết bao. Hoắc Vũ Hạo cười lớn nói: - Người cũng đừng tham lam quá a, sau khi chúng ta có Hạo Động lực, tốc độ tu luyện cũng gia tăng rất nhanh. Người hỏi những đồng học khác mà xem, sau hai mươi cấp, có ai giống như người một năm tăng lên nhiều vậy không. Bây giờ đến sau kì nghỉ rồi thông qua sát hạch thăng cấp cũng có hơn hai ba tháng, người cũng có thể tăng đến ba mươi cấp. Ta tuy rằng còn chưa có được Hồn Hoàn, nhưng ta có thể phỏng đoán Hồn Lực của ta bây giờ khoảng cấp hai mươi hai. Càng về sau này Hạo Động Lực sẽ giúp chúng ta có nhiều ưu thế rõ ràng hơn. Chúng ta tranh thủ trong năm thứ tư tăng Hồn Lực đuổi kịp Đái Hoa Bân. Tám tháng nay, Hoắc Vũ Hạo đặt toàn bộ tinh lực vào việc tu luyện, hiện giờ hần đã có thể坦然 đối mặt với Đái Hoa Bân, tuy nhiên đây không phải vì cừu hận trong lòng hần đã biến mất mà là nó càng lúc càng được chôn giấu sâu thêm thôi. Cừu hận đã nảy mầm mọc rễ, muốn biến mất là biến mất dễ vậy sao? Hiện giờ cấp bậc hồn lực của Đái Hoa Bân là bao nhiêu bọn hần cũng không rõ nữa, có lẽ trên dưới ba mươi ba cấp. Tuy nói hồn lực sau khi vượt cấp ba mươi sẽ khó thăng cấp hơn nhưng vốn dĩ thiên phú của Đái Hoa Bân đã không tệ, một năm muốn tăng ba bốn cấp là chuyện bình thường, thêm vào chuyện bị khai trừ khỏi ban Một, dường như Đái Hoa Bân càng cố gắng tu luyện hơn. Vương Đông mỉm cười không nói thêm gì, nhưng ánh mắt hần tràn đầy sự tự tin. Bình thường đoạn đường này chỉ đi mất mười mấy phút đồng hồ, thế mà hôm nay bọn hần đi lại cảm thấy thật lâu thật lâu. Khi thấy gần về đến ký túc xá, Vương Đông đột nhiên nói: - Chúng ta ra bờ hồ Hải Thần đi, khó

lắm người mới có một buổi nhàn rồi, mà lâu rồi ta không được ăn cá nướng của người. Hoắc Vũ Hạo có chút bối rối nói: - Ta chưa có chuẩn bị nguyên liệu... nếu có thì ta sẽ nướng cho người ăn. Vương Đông cười hắc hắc rồi nhét cây dù vào tay Hoắc Vũ Hạo. - Người ở đây đợi ta một chút. Vừa nói hắn vừa phóng như bay về ký túc xá, lát sau lại chạy ra, vừa chạy vừa khoa chân múa ta nói: - Đi thôi. Hoắc Vũ Hạo mở to mắt nhìn: - Người sớm có âm mưu a! Vương Đông cũng không phủ nhận nói tiếp: - Ta vốn định đợi tối người được nghỉ mới rủ người chơi đùa. Không ngờ hôm nay người được nghỉ sớm, thôi thì hôm nay xả láng một bữa đi. Dù sao hôm nay người không cho ta ăn no cũng đừng mong được ngủ yên. Hoắc Vũ Hạo cười to, nói: - Được rồi, chỉ cần người chuẩn bị đủ nguyên liệu, ta cam đoan người sẽ ăn đến mức không chịu nổi nữa mới thôi. Lúc này, bên cửa ký túc xá, ông cụ quản lý lúc nào cũng lim dim nằm ngủ bỗng nhiên hé mắt nhìn hai người Hoắc Vũ Hạo rồi thì thào: - Lúc trước không biết có bao nhiêu cô gái đã nói với ta câu kia a! Mỗi lần ta đều cho các nàng ăn no thật no. Hai đứa bé này đúng là thú vị. (DG: ông già rồi mà cũng còn tâm hồn này, ông cũng thật là thú vị...) Cả hai hưng phấn đi về phía bờ hồ Hải Thần, Vương Đông đứng che dù, Hoắc Vũ Hạo ngồi nhóm lửa. Trời chỉ ào ào cơn mưa phùn nên chỉ cần che dù là được. Một lát sau mùi khói bếp từ từ dâng lên, hòa vào màn mưa. Bên bờ hồ Hải Thần, cơn mưa bụi cứ lất phất bay, bao trùm luôn cả đảo Hải Thần ở phía xa xa. Bầu không khí nơi này hết sức mát mẻ nhưng cũng ẩm ướt vô cùng, khiến Hoắc Vũ Hạo ngồi nhóm bếp mà cứ thom thóp lo sợ, mãi đến khi lửa cháy phừng lên hắn và Vương Đông mới nhìn nhau mỉm cười hài lòng. Cả hai vì ngồi gần bếp lửa nên đôi gò má đã đỏ bừng, nụ cười trên khuôn mặt đầy vẻ vui sướng, sự lo lắng ban nãy cũng tan biến theo mây khói. Hoắc Vũ Hạo đặt từng con cá lên vỉ nướng sau đó tập trung tinh thần khống chế ngọn lửa. Sự tập trung này so với lúc hắn khắc pháp trận vào hạt nhân cũng không khác bao nhiêu. Vương Đông vẫn đứng bên cạnh che dù cho hắn, nhưng lúc này sự chú ý của hắn không đặt vào đồng cá nướng nữa mà là Hoắc Vũ Hạo. Hắn đang ngồi giữa bầu không khí tươi mát nhưng có chút lạnh lẽo, bên cạnh là một bếp lửa nóng than hồng, thêm vào vỉ cá nướng đang từ từ tỏa ra mùi hương ngào ngạt, tất cả

tạo thành một bức tranh động lòng người. Bản thân Vương Đông biết rõ, có lẽ cả đời này hắn cũng không quên được một màn trước mắt. Hắn rất thích cảm giác lúc này, Hoắc Vũ Hạo chỉ nướng cá cho một mình hắn thôi... Lát sau, mẻ cá nướng đầu tiên cũng chín, Hoắc Vũ Hạo lập tức đưa cho Vương Đông. - Còn nóng nhanh ăn đi. - Ừ. Vương Đông nhận lấy rồi từ từ ăn, mùi cá nướng từ này giờ đã sớm làm bụng hắn cồn cào rồi. Hoắc Vũ Hạo vừa nướng vừa nói: - Sao ngươi không rủ cả Tiểu Nhã lão sư, Bối Bối sư huynh và Tiêu Tiêu đến đây cùng ăn luôn. Bọn họ cũng thích món này lắm mà. - Không được, hôm nay người chỉ của một mình ta thôi. Vương Đông nghe xong gần như buột miệng nói. Hoắc Vũ Hạo nghe thấy thế bỗng chốc ngẩn người quay đầu nhìn Vương Đông, hắn thấy đôi mắt màu lam của tên kia chứa đầy sự cố chấp và bướng bỉnh. - Ý ta là cá nướng của ngươi, đều là của ta. Vương Đông vội vàng bồi thêm một câu, dưới bếp lửa hồng trong bầu trời tối đen, khuôn mặt đỏ bừng của hắn lại càng thêm nổi bật. Bữa tiệc cá nướng hôm nay kéo dài lâu thật lâu, đến nỗi bọn hắn cũng không nhớ nữa, mãi đến khi cả hai đều no căng hông rồi mới chịu quay về ký túc xá. Vừa bước vào cửa, Hoắc Vũ Hạo liền nằm vật xuống chiếc giường vừa cứng vừa lạnh của mình. - Ấy chà, cảm giác ăn uống no say thật là thoải mái. Hôm nay ta quyết định đã lười biếng thì lười biếng cho đến nơi đến chốn, đi ngủ một giấc cho đã thôi. Ngươi nói đúng, lâu lâu cũng phải chơi đùa một lúc. - Không được, ngồi dậy tu luyện nhanh lên. Vương Đông đi đến bên giường Hoắc Vũ Hạo, đưa tay kéo hắn ngồi dậy. - Khôngggggggggg... Hoắc Vũ Hạo kêu lên thảm thiết. - Ta đã rất vất vả rồi, ta muốn được nghỉ ngơi... Vương Đông nói: - Ngày mốt là đến kỳ nghỉ rồi, giờ phải tận dụng thời gian chứ. Đến lúc không còn Hạo Đông lực thì ngươi có thể thoải mái lười biếng. - Được rồi. Hoắc Vũ Hạo miễn cưỡng ngồi dậy, ngay lúc hắn định khoanh chân ngồi xuống giường thì Vương Đông đột nhiên lên tiếng: - Qua bên giường ta này, coi như trả công ngươi hôm nay nướng cá cho ta ăn, hôm nay ta cho phép ngươi lên giường ta tu luyện. - Hả? Hoắc Vũ Hạo sửng sốt một chút rồi nhìn xuống chần đệm bằng da cừu trên giường Vương Đông, sau đó cười hắc hắc không khách khí trèo qua. - Này, ta có bảo ngươi lên liền đâu, đi thay bộ quần áo khác đi. Vương Đông

vội vàng kêu lên. Lúc này Hoắc Vũ Hạo đã khoanh chân ngồi xuống rồi, hần nói. - Đừng có phiền phức thế, nhanh qua đây, còn cảm rằm nữa chắc tới trời sáng luôn quá. Về mặt Vương Đông có chút miễn cưỡng nhưng cuối cùng cũng ngồi vào chỗ đối diện Hoắc Vũ Hạo, song chưởng hai người chạm vào nhau, bắt đầu vận hành Hạo Đông lực, sau đó lần lượt nhắm mắt lại, lúc này cả hai đều không phát hiện khóe miệng đối phương không kìm được mà nở một nụ cười. Sáng hôm sau. Không biết có phải vì hôm qua được giải trí cả buổi chiều mà lúc này cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông đều cảm thấy vô cùng sung sức. Hôm nay cũng là buổi học cuối cùng ở năm nhất của bọn họ. Ngày mai, ngoại viện của học viện Sử Lai Khắc chính thức bước vào kỳ nghỉ. Cả hai ăn điểm tâm xong liền đi vào lớp, hôm qua Phàm Vũ cũng đã cho Hoắc Vũ Hạo tạm nghỉ, từ giờ hần không cần sau giờ học chạy sang luyện tập chế tạo Hồn Đạo Khí nữa. Hần vào học ở học viện Sử Lai Khắc cũng đã được mười một tháng rồi, hôm nay là ngày đầu tiên hần cảm thấy thư thái như vậy. Cái loại cảm giác tinh thần được buông lỏng, không phải lo lắng gì cả thật là thoải mái. Thế nên hần quyết định, hôm nay dù thế nào cũng sẽ chơi đùa thỏa thích. Hôm nay Chu Y và Vương Ngôn cùng lên lớp, chỉ cần lớp học có Chu Y trong lớp thì bất cứ học viên nào cũng sẽ bày ra bộ dạng nghiêm túc, cho dù mai là ngày nghỉ rồi cũng không ngoại lệ, làm sao có ai dám đắc tội với vị lão sư Phách Vương Hoa này chứ! Vạn nhất bà nổi điên lên thì làm sao chịu cho nổi. Vương Ngôn bước lên bục giảng, còn Chu Y thì đi xuống cuối lớp, sau đó kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống. - Chào các học viên, hôm nay là ngày lên lớp cuối cùng của các người, học viện cũng không có cho các người nhiệm vụ gì. Ta chỉ có vài câu đơn giản muốn nói với các người, sau đó tất cả có thể quay về ký túc xá thu dọn đồ đạc. Vương Ngôn vừa dứt lời, cả lớp liền hoan hô một trận, cho dù Chu Y đang ngồi phía sau cũng chẳng quan tâm. Sắp được nghỉ rồi, tất cả đều nôn nóng được về thăm nhà, có ai mà không nhớ người thân, nhớ quê nhà cơ chứ? Đương nhiên, trừ những người mồ côi, cô độc. Vương Ngôn mỉm cười nói: - Một năm qua, tất cả các người đều làm rất tốt. Ta có thể nói, hiện tại trong bốn ban năm nhất, lớp của chúng ta là ưu tú nhất. Ta và Chu Y cảm tạ cố gắng của mọi người. Sự cố gắng của các người đã

mang đến vinh quang cho cả lớp chúng ta. - Nhưng... Nói đến đây đột nhiên Vương Ngôn thay đổi thay độ. - Mỗi học viên vào cuối năm đều sẽ có một kỳ thi lên lớp, nhưng học viện Sử Lai Khắc của chúng ta lại không có. Nguyên nhân tại sao ta nghĩ tất cả đều đã biết. Kỳ kiểm tra xem các người có đủ tư cách lên năm hai hay không sẽ diễn ra vào ngày khai giảng. Cho nên, từ đây đến lúc đó các người tuyệt đối không được lơ là tu luyện, thậm chí trong một tháng này tốc độ tu luyện còn phải tăng cường thêm mấy lần. Chỉ có thể các người mới có cơ hội tiếp tục học tại học viện này, ta hi vọng tất cả các người sang năm đều có thể có mặt đầy đủ ở đây không thiếu người nào. - Tiếp theo là một số điểm đặc biệt quan trọng trong kỳ sát hạch lên cấp này, các người phải nghe rõ và nhớ kỹ. Thứ nhất, cũng là cái căn bản nhất, chính là cấp bậc hồn lực của các người. Năm nhất muốn lên năm hai, tất cả các đệ tử phải đạt cấp hai mươi trở lên. Nếu đến lúc sát hạch vẫn chưa có đủ hai Hồn Hoàn thì ta thấy năm sau các người không cần đến đây nữa. Bất kể trong kỳ sát hạch các người có biểu hiện tốt đến mức nào nhưng mặt này không đủ điều kiện cũng vô dụng thôi. Quy tắc của học viện trước nay chưa từng thay đổi. Bởi vậy, các đệ tử chưa đạt đến cấp hai mươi thì trong một tháng này bằng mọi giá phải hoàn thành. Hơn nữa, còn phải có Hồn Hoàn thứ hai mới được. Đây là bằng chứng chứng minh thực lực các người đã đạt cấp Đại Hồn Sư. - Tuy vậy, không phải cứ có hai Hồn Hoàn là các người có thể thông qua sát hạch thăng cấp. Nội dung cụ thể của kỳ sát hạch này ngay cả ta và Chu lão sư cũng chưa rõ nữa. Nhưng theo kinh nghiệm của ta, thường thì học viện sẽ ra nhiệm vụ cho mỗi học viên dưới sự giám sát của lão sư phải tự mình lập sát Hồn Thú trăm năm tuổi. Nhớ rõ, là một mình, không có bất kỳ sự trợ giúp nào. Loại sát hạch này là dạng học viện thường sử dụng nhất. Nếu như kỳ này nhiệm vụ đó được chọn cho các người thì các người hãy tự cảm ơn vận khí mình may mắn đi, bởi vì để hoàn thành nó các người chỉ cần thực lực của bản thân đủ mạnh là được. Còn những nhiệm vụ còn lại, ngoài thực lực còn phải cần đến vận khí, trí tuệ... bất kể loại nào cũng đều vô cùng khó khăn và gian nan. Bất quá, bình thường nó chỉ xuất hiện trong những lần sát hạch thăng cấp của học viên cấp cao thôi. Còn của chúng ta có lẽ sẽ không biến thái đến thế. - Hơn nữa,

sát hạch thăng cấp không phải là chuyện riêng của mỗi người, mà có liên quan đến cả lớp chúng ta, mỗi lớp đều phải trải qua một kỳ sát hạch, và dựa vào kết quả đó để xác định số học sinh tối đa của lớp vào năm sau.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 39: Tam Đại Thiên Vương tại Cực Bắc

Chương 39: Tam Đại Thiên Vương tại Cực Bắc Những lời lúc đầu Vương Đông nói, tất cả học viên đều hiểu cả, nhưng câu cuối cùng của lão lại không có ai hiểu cả, cái gì là lớp học thăng cấp? Vương Ngôn bình thản nói: - Mỗi lớp học là một đoàn thể, cả đoàn không thăng cấp thì đoàn viên thăng cấp được gì chứ? Thật ra kỳ kiểm tra thăng cấp lớp học là dành cho ta và Chu Y lão sư, chúng ta sẽ chọn ra ba đến bảy học viên để tham gia kỳ sát hạch đặc biệt này. Sau đó dựa theo điểm số hoàn thành nhiệm vụ của đội ngũ đó mà quyết định cấp độ của lớp học. Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ, thì tất cả học viên sau khi vượt qua kỳ sát hạch cá nhân là có thể trở thành học viên năm hai. Nhưng nếu nhiệm vụ hoàn thành không hoàn hảo thì sẽ dựa vào mức độ điểm số họ đạt được mà giảm bớt số lượng học viên. Nói cách khác, tất cả học viên của lớp chúng ta đều thông qua sát hạch cá nhân, nhưng lớp chúng ta trong kỳ sát hạch đặc biệt chỉ hoàn thành được 90% thì sẽ dựa theo bảng điểm mà loại bỏ 10% số đệ tử xếp hạng cuối. Sau khi nghe hẳn giải thích, tất cả học viên đều hiểu rõ nhưng đồng thời cũng há hốc mồm kinh ngạc. Bọn chúng cứ nghĩ một tháng này là cơ hội thông thả nghỉ ngơi chơi đùa cho thoải mái, nên vẻ mặt ai cũng tươi roi rói. Nhất là những đệ tử có tu vi tương đối cao một chút. Tất cả bọn chúng đều nghĩ là kỳ sát hạch lên cấp sắp đến sẽ không có quá nhiều khó khăn, càng không ngờ đến còn một kỳ sát hạch đặc biệt nữa. Vương Ngôn mỉm cười ôn hòa nhưng giọng nói lại ẩn chứa một chút lạnh lùng: - Ta thấy, nếu các học viên được chọn vào đội tham gia kỳ sát hạch đặc biệt mà phạm phải sai lầm gì thì các người còn lại cứ nhớ kỹ hẳn, sau này có oán hận gì cứ tìm người ấy mà xử lý. - Năm đó ta cũng từng tốt nghiệp ở học viện Sử Lai Khắc này, theo kinh nghiệm của ta. Thời điểm thật sự thoải mái nhất chính là lúc thông qua kỳ thi lên cấp, còn một tháng nghỉ ngơi này lại là quãng thời gian gần như phải sống trong địa ngục trần gian. Trừ khi người không muốn tiếp tục ở lại học viện, nếu không, sau khi về nhà việc các người cần làm là gì ta nghĩ trong lòng các người đã rõ. - Những lời ta muốn nói chỉ có bấy nhiêu thôi. Tan học. Quay về ký túc xá thu dọn đồ đạc đi. Vương Ngôn nói xong liền phát tay tuyên bố hết giờ học.

Cả đám học viên lúc này vẫn chưa bình tĩnh lại được nữa, cảm giác hưng phấn ban nãy đã biến mất hoàn toàn không còn sót lại chút gì hết, tất cả bọn chúng đều phải một mình chiến đấu với Hồn Thú trăm năm tuổi? Đây là nhiệm vụ mà Đại Hồn Sư Song Hoàn có thể hoàn thành được sao? Tuy đa số bọn họ đều có Hồn Hoàn trăm năm nhưng có mấy ai tự tay liệt sát hồn thú ấy thu Hồn Hoàn về cho mình? Ấy là chưa kể đến kỳ sát hạch đặc biệt để thăng cấp lớp học nữa. Vương Đông gượng cười nhìn Hoắc Vũ Hạo nói: - Người có nghĩ là kỳ sát hạch đặc biệt ấy sẽ có phần ta không? Hoắc Vũ Hạo liếc mắt nhìn hắn đáp: - Người đoán thử xem, Vương lớp trưởng. Vương Đông bức bối đứng lên nói: - Được rồi, đoán con khi gì nữa! Đi thôi, về ký túc xá tu luyện. Tu luyện thêm một ngày thì đỡ một ngày, sau này chúng ta có thêm cơ hội thông qua sát hạch hơn. Yên tâm, ta sẽ chủ động xin tham chiến, người cứ yên tâm ở phía sau đi. - Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo, hai các người ở lại một chút. Giọng nói của Chu Y lạnh lùng vang lên. Hai người Hoắc Vũ Hạo vội vàng dừng bước, còn các đệ tử khác vẫn từ từ đi khỏi, Vương Ngôn và Chu Y bảo hai người bọn họ đến trước bục giảng, Chu Y hỏi: - Những lời Vương lão sư vừa nói về kỳ sát hạch thăng cấp lớp học các người thấy thế nào? Vương Đông miễn cưỡng nói: - Còn có thể thấy thế nào nữa? Hai đệ tử nhất định sẽ tham gia! À quên, còn cả Tiêu Tiêu nữa. Tiêu Tiêu đã dung hợp với khối Hồn Cốt kia rồi nên hiện giờ thực lực của cô bé đã tăng lên đáng kể, hơn nữa cô bé còn có Vũ Hồn Song Sinh. Tuy hồn lực không tăng nhanh như Vương Đông nhưng tu vi có thể nói đã xếp vào dạng top trong lớp. Vương Ngôn gật đầu nói: - Hai người nhất định phải tham gia rồi. Nội dung sát hạch cụ thể như thế nào ta cũng chưa rõ nữa, bất quá, trong một tháng tới các người nhất định phải không ngừng cố gắng. Vũ Hạo, vấn đề Hồn Hoàn thứ hai của người thế nào rồi? Có vấn đề gì không? Hoắc Vũ Hạo lập tức lắc đầu nói: - Dạ thưa lão sư không có vấn đề gì. Hắn trả lời mà lòng thấp thỏm lo lắng, cứ sợ Vương Ngôn sẽ hỏi thêm mà lộ tẩy của mình. May sao Vương Ngôn chỉ hỏi một câu rồi thôi, hiển nhiên lão hoàn toàn tin tưởng hắn. Chu Y nói: - Bài vở năm hai sẽ càng căng thẳng hơn năm nhất này. Ta cũng không muốn nói nhiều. Hai người thân là lớp trưởng thì sau kỳ nghỉ này tranh thủ về trường sớm một

chút. Đại khái khoảng trước kỳ sát hạch mười ngày ta và Vương lão sư sẽ được biết nội dung sát hạch lớp học, các người về sớm chừng nào thì chúng ta có thể chuẩn bị nhiều hơn chừng ấy. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đồng thanh đáp. Chu Y nói: - Thôi được rồi, đi đi. - Chào Chu lão sư, Vương lão sư, hẹn ngày gặp lại. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng cung kính hành lễ chào hai vị lão sư của mình, sắp phải tạm xa nhau, trong lòng bọn hắn thật có chút không nỡ. Có điều sau đó kế hoạch quay về ký túc xá tiếp tục tu luyện của bọn họ không thể thực hiện nữa, vì cả hai vừa bước ra liền thấy Tiêu Tiêu đứng đợi sẵn ở cửa, bên cạnh còn có Bối Bối và Đường Nhã. Kết quả, lời nói vô tình hôm qua của Hoắc Vũ Hạo bỗng chốc trở thành sự thật, hắn phải nướng cá cho tất cả mọi người ăn. Buổi liên hoan hôm nay không chỉ có năm người họ, Hoắc Vũ Hạo gọi luôn cả vị sư huynh Hòa Thái Đầu kia của mình đến chung vui, sáu người quây quần bên nhau hết sức náo nhiệt, buổi tiệc kéo dài đến tận khuya mới dừng. Từ đầu đến cuối Hoắc Vũ Hạo không có nói với bất cứ ai hắn sẽ đến đâu tìm Hồn Hoàn thứ hai cả, cho nên lời nói dối ấy cuối cùng cũng không bị vạch trần. Sáng sớm hôm sau. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng đi trên con đường mòn cạnh bờ hồ Hải Thần, vì cả hai đều có trữ vật Hồn Đạo Khí nên cũng không cần tay xách nách mang gì cả. Hai người chậm chậm bước đi, bầu không khí im lặng nặng nề. Bên bờ hồ Hải Thần, từng cơn gió thổi đến mang theo hơi nước ngập tràn, nhiều đến nỗi khiến đồng phục của cả hai có chút ẩm ướt. Con đường này tuy rất dài nhưng cuối cùng vẫn đến điểm dừng, dưới ánh mặt trời soi rọi, hơi nước dần tản đi. - Ta đi đây, ta sẽ cố gắng trở lại sớm. Người cũng đi đi. Vương Đông quay mặt sang nhìn Hoắc Vũ Hạo nói, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy trên đôi mắt đứa bạn của mình có chút ửng đỏ. Mười một tháng, cả hai ở cùng nhau suốt gần ấy thời gian, có thể nói gần như sớm chiều có nhau, tình cảm làm sao không nảy nở được cơ chứ. Mặc dù chỉ chia tay một khoảng thời gian, nhưng trong lòng bọn họ cũng cảm thấy có chút khó chịu. Vương Đông bỏ lại một câu rồi lập tức chạy như bay ra khỏi học viện, hắn cũng không quay đầu lại nhìn, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi, miệng không ngừng lẩm bẩm: Hoắc Vũ Hạo, người là đồ ngu ngốc. Hoắc Vũ Hạo đứng nhìn bóng dáng Vương Đông khuất dần rồi mới

quay đầu lại nhìn về phía học viện Sử Lai Khắc, trong lòng thầm nhủ...

"Tiểu Nhã lão sư, Đại sư huynh, Hòa sư huynh, Chu lão sư, Phàm Vũ lão sư, Vương lão sư, ta đi đây. Đến khi ta trở về, ta sẽ cho các người một bất ngờ thật lớn. Ta thề, ta nhất định sẽ khiến những người khinh thường Hồn Hoàn màu trắng của ta phải hoảng sợ khi gặp lại nó. Ta sẽ rất nhanh rất nhanh trở về." Hãn hít sâu một hơi cố gắng bình tĩnh lại rồi mới bắt đầu nhắm hướng bắc mà chạy. Cảm giác ly biệt đối với một đứa bé mới mười hai tuổi như Hoắc Vũ Hạo mà nói cũng không có gì quá lớn lao, hãn chạy được một lúc đã cảm thấy thoải mái hơn rồi, cảm giác gió lùa từng cơn cũng có chút thích thú. Giờ này một năm trước hãn vẫn còn đang chịu khổ ở phủ Công Tước Bạch Hồ, lúc ra đi cũng chỉ như một tên ăn mày không hơn không kém. Mà lúc này hãn đã gần như thăng đến cấp Đại Hồn Sư hệ Khống Chế, ngoài ra còn là một Hồn Đạo Sư cấp hai nữa. Đồng thời, về những phương diện khác cũng hiểu biết nhiều hơn. Có lẽ, trong một năm học này, Hoắc Vũ Hạo không phải là học viên tiến bộ nhanh nhất, nhưng lại là người có nhiều thay đổi nhất. Sau một năm, hãn đã hoàn toàn thay da đổi thịt, đây là điều không ai có thể phủ nhận được. - Thiên Mộng ca, chúng ta cứ đi về hướng Bắc thế này à? Có xa không? Thiên Mộng Băng Tầm trước nay luôn say ngủ, bình thường cả tháng không nói một câu nào với Hoắc Vũ Hạo là chuyện bình thường, mãi đến khi hồn lực của Hoắc Vũ Hạo tăng đến cấp hai mươi nó mới tỉnh táo lại. Có một chuyện có chút ngoài ý muốn của Hoắc Vũ Hạo, chính là ông lão màu xám lần trước sau lần đó đến nay không có chút động tĩnh gì nữa, viên cầu ánh sáng màu xám lặng yên nằm một chỗ, cũng không có chút biến hóa gì. Thiên Mộng Băng Tầm thấy thế còn ác mồm ác miệng bảo là có khi luồng thần thức kia tan biến luôn rồi cũng không chừng. Nhưng Hoắc Vũ Hạo biết nếu luồng thần thức kia tan biến thì viên cầu ánh sáng ấy nhất định cũng sẽ biến mất theo. Giọng nói uể oải của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên: - Cứ đi thôi, đệ tiếp tục đi về phía bắc là được. Đoạn đường cần đi cũng không gần đâu. Không phải lúc còn ở học viện đệ thường xuyên chạy bộ sao? Giờ không cần mang theo cái gì chạy lại càng thoải mái hơn. Để xem, với tốc độ này ít nhất mười ngày nữa mới đến nơi. - Cái gì? Mười ngày á? Hoắc Vũ Hạo trợn mắt há hốc mồm

hỏi. - Thiên Mộng ca, thật ra chúng ta đang đi đâu? Sao lại phải cần đến mười ngày... Tốc độ hiện giờ của đệ đã nhanh lắm rồi. Nếu dốc toàn lực, một ngày không được ngàn dặm cũng tám trăm. Nếu đến đó phải mất mười ngày vậy thì khoảng cách ít nhất cũng tám ngàn dặm sao? - Ủ, khoảng đấy. Nơi chúng ta đến là quê nhà của ta, cực bắc của đại lục Đấu La. Thiên Mộng Băng Tầm bình thản nói. - Đệ đừng quên, đó mới là nơi ta quen thuộc nhất. Hoắc Vũ Hạo nghi ngờ hỏi: - Thiên Mộng ca, nhưng thế cũng là quá xa. Đệ sợ không kịp trở về thăm gia sát hạch mất. Chẳng lẽ chỉ có ở đó mới có hồn thú thuộc tính tinh thần? Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Cũng không phải chỉ có nơi đó mới có hồn thú thuộc tính tinh thần, trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cũng có. Nhưng vấn đề là đệ không phải cần một Hồn Hoàn đơn giản như vậy, mà đệ còn phải giác tỉnh vũ hồn thứ hai của mình nữa. Mà muốn làm chuyện đó, không đâu thích hợp hơn nơi cực bắc này. Ta đã chuẩn bị xong xuôi mọi chuyện rồi. Đệ bớt suy nghĩ linh tinh mà tranh thủ tăng tốc đến đây càng sớm càng tốt thì hơn, đỡ phí thời gian chùng nào thì lúc được trở về sớm hơn được chừng ấy. Nếu tất cả đều thuận lợi thì trong vòng một tháng trở về học viện Sử Lai Khắc không có vấn đề gì hết. Vừa nghĩ đến chuyện có thể tranh thủ thời gian thu thập Hồn Hoàn, Hoắc Vũ Hạo liền tăng tốc vội vàng điều chỉnh hô hấp một mạch nhằm thẳng hướng bắc mà chạy. Hôm qua hắn đã chuẩn bị một ít lương khô đủ dùng đến hai ngày, ít nhất hai ngày tới không phải lo lắng chuyện cơm nước. Hơn nữa Phàm Vũ còn cho hắn một trăm kim hồn tệ, cộng với số tiền hắn để dành có lẽ là đủ dùng. Một năm khổ tu đã rèn luyện đức tính kiên cường bền bỉ của Hoắc Vũ Hạo càng thêm rõ rệt. Không phải bất cứ hồn sư cường đại nào cũng có thể chịu đựng được cảnh cô đơn vắng lặng. Lúc này Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn bình tĩnh, dẹp hết mọi tạp niệm trong lòng, hắn lúc này chỉ nghĩ đến mỗi chuyện đi thật nhanh về phương bắc. Thế nên mấy ngày kế tiếp hắn cứ chạy liên tục hai ba canh giờ đến khi nào hồn lực cạn kiệt mới dừng lại khôi phục, sau đó lại lập tức đứng lên đi tiếp. Hắn cứ liên tục đi chuyển với tốc độ tối đa thế này thì cho dù là cường giả Tam Hoàn Tứ Hoàn cũng không bì kịp được quãng đường hắn đi được mỗi ngày. Nháy mắt đã đi được ba ngày, Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng cảm thấy nhiệt độ hạ

xuống, bầu không khí lạnh lẽo này khiến hần phải dừng bước rẽ vào một thành thì mua quần áo ấm, chút lương thực dự trữ, và quan trọng nhất là một tấm bản đồ. Lúc này hần đã đi vào phạm vi lãnh thổ của đế quốc Thiên Hồn, hần chỉ cần đi tiếp về phía bắc đế quốc Thiên Hồn là có thể đến được nơi cần đến. Phải biết rằng học viên Sử Lai Khắc là ở phía biên giới đông nam của đế quốc Thiên Hồn, nơi giáp ranh với đế quốc Tinh La. Chuyển đi này của Hoắc Vũ Hạo có thể nói là đi từ nam đến bắc, dọc khắp đế quốc Thiên Hồn, vất vả thế nào chỉ cần nghĩ là biết ngay. Bất quá Hoắc Vũ Hạo lại không cảm thấy cực khổ, ngược lại xem nó như một lần du ngoạn. Tuy vậy, ngoại trừ lần rẽ vào thành thị này, hần cũng không vào tòa thành nào khác nữa, bởi vì hần không còn nhiều thời gian để lãng phí, đa số những lúc hần dừng lại nghỉ ngơi đều là những vùng hoang vắng, vì thế lần mua sắm ấy hần cũng tiện tay mua một cái lều gấp, lều này cũng không lớn, mở rộng ra thì chỉ dài chừng hai thước, ngang khoảng một thước hai, nhưng hần đi có một mình, nên bấy nhiêu cũng tạm ổn. Hần cảm thấy như thế này là quá được rồi, dù sao những lúc ấy hần chỉ toàn ngồi mình tưởng chứ có lần nào thật sự ngủ đâu. Lúc nhỏ, Hoắc Vũ Hạo chỉ quanh quẩn trong phủ Công Tước, hần chưa từng biết đến thời tiết lạnh giá là gì. Nhưng nhờ một năm khổ luyện, cơ thể hần đã cường tráng hơn rất nhiều, nhờ vậy chỉ cần vài ngày thích ứng hần đã không cảm thấy khó chịu nữa. Đây là vì hần không mua áo khoác lông cừu, vì thứ ấy quá đắt, hần chỉ mua áo bông mặc tạm mà thôi. Đến ngày thứ tám, hần rốt cục cũng đến được phạm vi phía bắc đế quốc Thiên Hồn, mà từ đây, trên cái bản đồ hần mua cũng không có ghi chép thêm gì nữa. Hoắc Vũ Hạo dừng bước, miệng thở phì phò, từng luồng khí từ trong mũi miệng hần bay ra lập tức hóa thành băng vụn bay lả tả vào không khí. Hoắc Vũ Hạo kéo mũ trùm kín đầu, cố gắng tránh cái lạnh buốt giá nhưng khí lạnh vẫn như cũ không ngừng chui vào cơ thể hần. Ở nơi này thật sự đúng theo câu nói, nước hóa băng a! Trên mi mắt hần đã đóng từng mảng băng li ti li ti. Hoắc Vũ Hạo nhìn xuống tấm bản đồ trên tay mà lòng cực kỳ khó chịu, từ đây nếu tiếp tục đi về phía bắc thì không còn viết gì nữa, thậm chí còn có một dòng ghi chú thế này: "Cực bắc, tử địa của loài người. Hồn thú ẩn hiện, nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm!" Ba chữ nguy

hiếm cuối cùng còn được viết bằng thứ mực màu đỏ cho thêm phần nổi bật.

- Thiên Mộng ca, đừng ngủ nữa, đoạn đường phía trước phải nhờ huynh dẫn đường rồi. Hoắc Vũ Hạo nôn nóng gọi Thiên Mộng Băng Tầm dậy. - Chỉ đường, đường gì? Giọng nói mơ mơ màng màng của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên. Vị Hồn Thú trăm vạn năm đệ nhất Đấu La Đại Lục dường như vẫn chưa tỉnh ngủ, mất mấy giây sau mới nói tiếp. - Nơi này ta cũng không biết a. - Cái gì? Hoắc Vũ Hạo hoảng hồn nói. - Thiên Mộng ca, ca cũng đừng có giỡn vậy chứ? Đệ nghe lời ca chạy xuống tận nơi này, mất đến tám ngày rồi. Bây giờ ca nói không biết thì chúng ta phải làm sao đây? Giọng nói đầy vẻ vô tội của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên. - Thật tình là ta không biết. Nơi ta ở trước kia là ở sâu phía trong, cách nơi này rất xa. Còn lúc ta đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm là do trôi dạt trên biển mà, đệ không nhớ sao? Ta đoán nơi này chắc là ở phía Trung Bắc Bộ của đại lục, cũng là Tây Bắc Bộ của Đấu La Đại Lục ngày trước, làm sao ta biết đường được? Hoắc Vũ Hạo vội la lên: - Vậy giờ phải làm sao? Thiên Mộng ca... Thiên Mộng Băng Tầm cười hắc hắc nói: - Cái bộ dạng quỳnh quáng của người thật là mắc cười, thôi không giỡn với đệ nữa, đúng là ta không biết đường nhưng đệ quên tuyệt kỹ của ta là gì rồi sao? Ca còn có lực lượng tinh thần cường đại mà. Hiện giờ ta không biết đường nhưng tìm mục tiêu của chúng ta thì được, không phải cũng vậy sao? À đúng rồi, đệ cởi hết quần áo ra đi. Hoắc Vũ Hạo sững sốt nói: - Cởi quần áo? Cởi làm gì? Ở đây băng tuyết ngập trời, đệ chết cóng mất... Thiên Mộng Băng Tầm tức giận nói: - Nhanh lên, không cởi thì đệ mới thật sự chết cóng đấy. Ở đây mà gọi là băng tuyết ngập trời á? Nhiệt độ cao thế này ta muốn chảy mồ hôi luôn rồi này. Ở đây so với vùng đất băng giá thật sự thì còn kém quá xa. Chúng ta mà đến vùng trung tâm của cực bắc thì thôi rồi, nhiệt độ thấp đến nỗi đệ chả tưởng tượng nổi đâu. Còn chờ gì nữa, cởi quần áo nhanh lên, nếu không còn tiếp tục đi về phía bắc không đến hai ngày nữa là đệ xong đời. Đến lúc này Hoắc Vũ Hạo căn bản không còn lựa chọn nào khác đành tin vào Thiên Mộng Băng Tầm. Từng cơn gió lạnh thổi đến khiến hân lạnh thấu tâm can, cảm giác y hệt như vừa nuốt chửng một cục nước đá vậy. Hân đứng trong tuyết, vì nhiệt độ quá lạnh mà có thể thấy rõ ràng từng luồng nhiệt đang không

ngừng từ người hấn tỏa ra. Hoắc Vũ Hạo nghiêng rặng, dùng tốc độ nhanh nhất cởi từng lớp áo, một cơ thể ửng đỏ dần dần lộ ra, từng cơn rét lạnh không ngừng phả vào người khiến hấn nhin không được mà nhảy nhót từng từng, cái cảm giác này tuyệt đối có thể dùng hai chữ "vui sướng" để hình dung. - Còn cái quần lót kia, sao không cởi luôn đi còn để đó làm gì, người còn cà rề lỗ tiểu huynh đệ của người có mệnh hệ gì là không phải tại ta đâu đó. Thiên Mộng Băng Tầm cười hắc hắc đầy xấu xa. Hoắc Vũ Hạo bực bội nói. - Người mau mau mau lên. Nếu không ta chết cóng mất.. Giọng nói hấn đã run rẩy, hai hàm răng đánh bò cạp, cũng chẳng để ý gì nữa nhanh nhanh làm theo lời Thiên Mộng Băng Tầm. Cơ thể hấn càng lúc càng đỏ lên, nhìn y hệt như con tôm luộc không khác chút nào. Ngay lúc Hoắc Vũ Hạo không chịu nổi những luồng khí lạnh này nữa, chuẩn bị nhào đến nhặt lấy áo bông mặc vào thì hấn cảm thấy cảnh vật xung quanh nhất thời biến đổi, một luồng ánh sáng ánh kim chậm chậm bay ra từ người hấn. Luồng ánh sáng ấy khiến mọi hàn ý xung quanh biến mất không còn chút dấu vết, cảm giác ấm áp lại ủa về. - Ấy.... Hoắc Vũ Hạo hạnh phúc kêu lên, suýt chút nữa khóc ra nước mắt, cái loại cảm giác này quả thật rất đặc biệt... Sau đó, luồng ánh sáng từ từ bay về phía ngực của hấn, Hoắc Vũ Hạo kinh hãi phát hiện dường như trên người hấn có gì đó quái lạ, mà luồng ánh sáng đó cũng từ từ dung nhập hóa thành một ấn ký trên da hấn. Sau khi nó dung hợp vào người Hoắc Vũ Hạo, hấn cảm thấy lớp da tại vị trí đó dường như dày thêm một chút, những tia sáng rực rỡ dần dần biến mất, tuy vậy, cảm giác ấm áp kia vẫn còn đó, từng cơn gió lạnh vẫn thổi đến liên tục nhưng không còn mang đến cảm giác rét buốt như ban nãy nữa. - Thiên Mộng ca, cái này là... Hoắc Vũ Hạo cực kỳ ngạc nhiên, mọi chuyện vừa diễn ra thật thần kỳ, hoàn toàn vượt khỏi phạm vi hiểu biết của hấn. Giọng nói uể oải của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên. - Đây là cái vỏ ngày trước ca lột xác còn sót lại. Cũng chính là thân thể của ca lần đầu gặp đệ. Lúc trước không phải nó dán ở trước ngực đệ sao, giờ thì nó hóa rộng ra bao phủ lấy cả người đệ. Ca là người ở đây mà còn sợ lạnh sao? Lớp vỏ này của ca chẳng những thông thoáng còn thủy hỏa bất xâm, cực kỳ hữu dụng. Hơn nữa nó còn có thể giúp đệ ẩn giấu khí tức. Nếu không với tu vi đấy đệ nghĩ đệ có khả năng bước

vào vùng cực bắc này sao? Nhanh mặc quần áo vào đi, trần truồng thật chẳng đẹp mắt chút nào... Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không biết nói gì nữa, cười cũng là miêu ta cười, giờ lại còn nói thế nữa. Nhưng hắn không thể không công nhận Thiên Mộng Băng Tâm suy tính thật chu đáo. Hắn vội vàng mặc quần áo vào, lần này một chút rét lạnh cũng không còn nữa. Nhờ lớp vỏ còn lại của Thiên Mộng Băng Tâm bao phủ lấy hắn khiến hắn càng tăng hi vọng lên rất nhiều. Lúc này giọng nói của Thiên Mộng Băng Tâm đột nhiên trở nên nghiêm túc. - Vũ Hạo, từ giờ đề phải hoàn toàn nghe lời hướng dẫn của ca, một chút sai lầm cũng không được. Nếu không chẳng những đệ vĩnh viễn nằm xuống nơi này mà còn liên lụy đến ca nữa. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo gật đầu đáp. Hắn đương nhiên sẽ nghe theo hướng dẫn của Thiên Mộng Băng Tâm rồi, nếu không chẳng phải tự mình đâm mù hai mắt sao. - Đi thôi, cứ đi về hướng bắc, đến được vùng trung tâm rồi tính tiếp. Thức ăn người đem theo còn đủ dùng không? Chúng ta cần ở tại đây khoảng mười ngày, nơi này không có nước cũng không có gì cho đệ ăn đâu. Hoắc Vũ Hạo vỗ vỗ vào Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ trên lưng nói: - Không thành vấn đề, mọi thứ đệ chuẩn bị xong hết rồi. Vừa nói hắn vừa lấy một vài món Hồn Đạo Khí đeo vào người, sau khi giải quyết xong vấn đề gió lạnh, hiện giờ hắn phải lo đến chuyện bảo toàn lực lượng. Lại một lần nữa khởi hành, Hoắc Vũ Hạo tiếp tục bước về phương bắc, những cơn gió lạnh buốt không còn uy hiếp đến hắn nữa, nhưng lực cản từ bão tuyết vẫn như cũ hạn chế tốc độ của hắn. Lúc này tinh thần dò xét của hắn lại phát huy tác dụng, nơi nào hắn cảm thấy không ổn lại dùng tinh thần dò xét kiểm tra, nhờ thế hắn có thể không ngừng tiến về phía trước mà không sợ gặp nguy hiểm. Mà Thiên Mộng Băng Tâm có muốn ngủ cũng không thể nữa, nó phải liên tục chỉ dẫn phương hướng cho Hoắc Vũ Hạo, còn Hoắc Vũ Hạo lúc nào cũng có cảm giác Thiên Mộng Băng Tâm không ngừng phóng ra một màng tinh thần lực bao phủ lấy cơ thể hắn. Tinh thần lực của hắn so với cỗ lực linh tinh thần khủng bố này của Thiên Mộng Băng Tâm chẳng khác nào như muối bỏ biển, mà hắn cũng không biết Thiên Mộng Băng Tâm đang tìm kiếm cái gì ở bên ngoài nữa. Lại hai ngày nữa trôi qua, Hoắc Vũ Hạo gần như đã đến được vùng trung tâm của cực bắc rồi, dọc đường đi hắn cũng thấy một vài

hồn thú, nhưng những con có thể uy hiếp đến tính mạng của hắc thì hoàn toàn không. Từng mảng băng tuyết đọng trên mặt đất càng lúc càng dày, lớp tuyết dày đã gần bằng đầu gối của hắc rồi. Hoắc Vũ Hạo không thể không nhặt hai miếng gỗ cột vào chân, đi như thế không những giảm bớt được lực cản, mà những đoạn đường trơn trượt có thể nhờ nó mà thoải mái đi một đoạn. Hai ngày này, tuy rằng tốc độ di chuyển của hắc không bằng những ngày trước nhưng cũng đi được hơn bốn trăm dặm, mà số lần Thiên Mộng Băng Tầm bảo hắc thay đổi phương hướng càng lúc càng nhanh và nhiều. - Nhanh nhanh, quỳ xuống, nằm xuống mặt đất, chôn mình dưới đồng tuyết kia, nhớ nằm im không được động dậy. Cho dù có cái gì chạm vào cơ thể người cũng phải nằm im đấy. Giọng nói đầy vội vã của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên dọa Hoắc Vũ Hạo suýt ngất. Hoắc Vũ Hạo vội vàng nằm xuống, sau đó lấy tuyết phủ lên người, xong xuôi hết thì nằm im, ngay cả thở cũng không dám. Tích tắc sau, cả người Hoắc Vũ Hạo khẽ run rẩy. Tuy hắc đã bị chôn trong tuyết rồi nhưng vẫn có cảm giác a! Nhờ vào tinh thần dò xét, hắc hoàn toàn có thể biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì. Hắc cảm thấy có một hơi thở vô cùng khủng bố xuất hiện, luồng tinh thần lực hắc vừa truyền ra bên ngoài nháy mắt vỡ vụn, căn bản không có cơ hội tiến gần đến sinh vật đó. Hoắc Vũ Hạo chỉ biết sinh vật đó vô cùng to lớn, hơi thở cường đại không cần phải bàn đến nữa. Giống như nó chỉ cần thở một cái đã có thể hủy diệt bốn phương rồi. Ngay sau đó, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy cả người bị cái gì đó đè xuống, lún sâu vào lớp tuyết bên dưới. Hắc vốn đang nín thở, lại còn bị đè ép thế này, ngực như muốn vỡ tung, cả người càng lúc càng lún sâu, thậm chí đụng đến lớp đất bên dưới luôn. Nhưng đúng lúc này, hắc cảm thấy bên ngoài cơ thể mình dường như được một lớp vỏ cực kỳ cứng cáp bao phủ, nên chỉ cảm thấy khó chịu, còn cơ thể thì không bị thương tổn gì. Nếu lúc này không có Thiên Mộng Băng Tầm dặn dò chỉ sợ hắc đã rên lên đau đớn rồi, còn giờ hắc chỉ có thể nhìn, đợi sinh vật đó đi qua rồi tính gì thì tính. Áp lực khủng bố kia lát sau đã biết mất, cổ hơi thở khủng bố ấy cũng dần đi xa, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy lồng ngực của mình đã vô cùng bỏng rát. Nhưng Thiên Mộng Băng Tầm vẫn chưa lên tiếng, hắc lại càng không dám động dậy, chỉ có thể cố gắng chịu đựng, Nếu không, rất có

thể sẽ dẫn đến họa sát thân a. Cuối cùng, thêm mười giây nữa, hơi thở khủng bố kia đã hoàn toàn biến mất, lúc này Thiên Mộng Băng Tầm mới bảo hắc đứng lên. Hoắc Vũ Hạo miễn cưỡng đứng dậy, hắc hít lấy hít để bầu không khí lạnh buốt bên ngoài. càng hít càng khiến hắc run rẩy rùng mình, hắc vội vàng hít thở chậm lại, nhưng lồng ngực vẫn đập dữ dội như cũ. Mặc dù hắc không biết sinh vật vừa đập lên mình là gì, nhưng dựa vào lực lượng của nó, hắc cũng biết mình vừa vòng một vòng từ quỷ môn quan trở về a! Lớp vỏ cứng ngắt ban nãy dĩ nhiên là cái xác Thiên Mộng Băng Tầm đang bao bọc người hắc, nếu không bản thân hắc đã dẹp dẹp từ đời nào rồi. Hắc ngồi xuống hít thở một lúc, vất vả lắm mới khôi phục được, lúc này trong lòng hắc càng lúc càng hoảng sợ, bởi vì khi hắc ngược nhìn lên, đập vào mắt hắc là hàng đồng dấu chân cực lớn, còn hắc thì đang ngồi trong một trong những dấu chân đó. Mỗi dấu chân dài đến năm thước, rộng cũng hơn hai thước, cả người Hoắc Vũ Hạo cũng chỉ bằng một phần ba của nó. Hắc giương mắt dõi theo từng dấu chân, cũng may nó đã đi xa rồi. Hoắc Vũ Hạo dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, hắc gặp phải tình huống này làm sao mà không sợ được cơ chứ? - Thiên Mộng ca? Sinh vật vừa rồi là con gì thế? Chân của nó đã lớn đến thế này rồi sao? Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên, lúc này nó đã có phần hồi hộp khẩn trương hơn trước rồi. - Con mẹ nó, chút xíu nữa là chết rồi. Con này cũng có thuộc tính tinh thần, nhưng nhờ tinh thần lực của ta che chở cho người, cũng may tinh thần lực của ta cao hơn nó, nếu không thì đã bị nó phát hiện rồi. Cái số của đệ cũng may thật, vừa vào đã gặp phải một trong Tam Đại Thiên Vương của vùng cực bắc này rồi, nó là Thái Thân Tuyết Ma Vương. May mà ta phát hiện ra kịp, nếu không cho dù lúc ta mạnh mẽ nhất gặp nó cũng chỉ có một chữ CHẾT. - Thái Thân Tuyết Ma Vương? Là loài vật gì? Nó cũng là Hồn Thú sao? Sau khi cơn hoảng sợ qua đi, sự tò mò lại chiếm lấy suy nghĩ của Hoắc Vũ Hạo. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Tam Đại Thiên Vương ở cực bắc này cũng tương đương với những hồn thú vương giả tại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Ở đây bọn chúng là chúa tể, là cường giả đỉnh cấp thật sự. Ở nơi lạnh giá như thế này, bọn chúng gần như là vô địch. Nếu nói về thực lực chính thể, cho dù tất cả những tên thú vương ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm hợp lại

cũng không phải là đối thủ của bọn chúng, chẳng qua diện tích ở đây quá lớn, số lượng hồn thú nhiều không đếm xuể, rất khó tụ hội lại một chỗ. - Số lượng hồn thú trên mười vạn năm ở đây cực nhiều, thậm chí gấp mấy lần ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, dù sao hoàn cảnh ở đây cũng không tệ, có bao nhiêu nhân loại dám bước chân vào đây chứ? Mà Tam Đại Thiên Vương ở cực bắc này đều là những hồn thú trên mười vạn năm. Hoắc Vũ Hạo cả kinh, hẳn cũng không phải là đứa nhỏ lần đầu tiên gặp Thiên Mộng Băng Tầm nữa, sau khi học tập một năm ở học viện Sử Lai Khắc, một số tri thức về Hồn Sư, Hồn Thú và Hồn Hoàn trong đầu hắn đã phong phú hơn trước rất nhiều. - Thiên Mộng ca, đệ nhớ không lầm thì Hồn Thú sau khi tu vi đạt đến mười vạn năm thì không thể tăng trưởng nữa mà. Thậm chí sinh mệnh của bọn chúng cũng từ đó mà suy giảm, từ trước đến giờ chưa có ngoại lệ. Đâu phải hồn thú mười vạn năm nào cũng giống như ca có thiên tài địa bảo bồi dưỡng không ngừng. Tam Đại Thiên Vương này làm sao cũng có thể như thế được? - Khụ khụ... bọn chúng đương nhiên không giống ca rồi. Nếu ca có thực lực cường đại như bọn Tam Đại Thiên Vương đó thì đã không phải chạy trốn a! Lúc trước ca chính là bị một trong ba tên bọn chúng bức bách đến nỗi phải chạy sang phương nam. Thế giới này rộng lớn vô cùng vô tận có chuyện lạ gì mà không thể, hồn thú cũng như con người, cũng có thể có những kỳ ngộ khác nhau, giống như ca đây? Tuy vậy, Tam Đại Thiên Vương đó thì không giống ca. Vì bộ tộc Băng Tầm của ca từ trước đến nay chỉ là tầng lớp thấp bé ở cực bắc này, bọn ta cũng thường bị xem là thức ăn cho những chủng tộc khác. Còn Tam Đại Thiên Vương thì không phải vậy, trong cơ thể bọn chúng chảy xuôi dòng máu của Băng Thần. Bọn chúng đều thuộc một trong những bộ tộc cường đại nhất vùng cực bắc này, khả năng thu thập thiên tài địa bảo thậm chí còn khủng bố hơn ca nữa, điểm đặc biệt nhất bọn chúng đều có những bí mật riêng, tu vi có thể đột phá mười vạn năm chính là một trong số đó. - Bất quá, muốn vượt qua bức tường mười vạn năm cũng không phải dễ, dù sao ta cũng đã sống trên mười vạn năm, từ trước đến nay cũng chỉ thấy có ba tên này thôi. Ngoài bọn chúng ra, những con khác có đột phát cũng đều đã chết hết rồi. Mỗi cánh cửa mười vạn năm không phải muốn qua là qua đơn giản như vậy. - Cái tên chết tiệt ban nãy

chúng ta gặp nghe nói là hậu nhân của Thái Thân Cự Nhân, một loài hồn thú được Băng Thần sủng hạnh từ thời thượng cổ. Bốn tộc tên là Thái Thân Tuyết Ma, nếu nói về bộ tộc của nó không thì chủng tộc này có thể xem là mạnh nhất ở vùng cực bắc này. Hiện giờ bọn chúng còn đến hơn trăm tộc nhân. Chỉ cần bọn chúng tập trung lại một chỗ lập tức trở thành một tập thể mạnh vô địch tại đây. Thái Thân Tuyết Ma mới ra đời đã cao hơn mười thước, trưởng thành thì cao năm mươi thước, mà con Thái Thân Tuyết Ma Vương kia, cả người dài hơn trăm mét, gọi nó là sinh vật lớn nhất trên Đại Lục cũng không ngoa. Hoắc Vũ Hạo trợn mắt há hốc mồm nói: - Cao trăm mét? Kinh khủng quá. Vậy chẳng phải nó là tồn tại vô địch thủ rồi sao? - Vô địch? Thiên Mộng Băng Tầm khinh thường nói: - Dĩ nhiên là không, chẳng cần nói đến trên khắp đại lục, chỉ riêng ở đây nó cũng không thể. Bởi vì trong Tam Đại Thiên Vương, nó xếp hạng chót. Đương nhiên, nếu một cường giả nhân loại của bọn đệ muốn chiến thắng nó là chuyện không thể. Hoắc Vũ Hạo giật mình nói: - Nó to khủng bố như thế mà chỉ hạng ba thôi sao? Vậy thì hai Thiên Vương kia... Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Không phải cứ lớn xác là mạnh nhất. Có đôi khi cơ thể càng bé càng có ưu thế. Hai Thiên Vương kia tuy không lớn như nó nhưng thực lực lại hơn một cách tuyệt đối. Con Thái Thân Tuyết Ma Vương này theo ta biết nó chỉ mới bước qua cửa hai mươi vạn năm, ít nhất chưa qua được ba mươi vạn năm, còn hai Thiên Vương kia, một trên ba mươi vạn năm, con còn lại thì khủng bố hơn, trên năm mươi vạn năm. Ba tên này, trừ ta ra, là những hồn thú sống lâu nhất trên đại lục này. Nếu xét thực lực của hồn thú trên cả đại lục này, thì ba bọn chúng có thể nói là vô địch.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 40: Thiên Mộng, Băng Đế

Chương 40: Thiên Mộng, Băng Đế Nghe Thiên Mộng Băng Tầm nói thế Hoắc Vũ Hạo không khỏi nuốt nước miếng. - Thiên Mộng ca, thôi đừng nói nữa, không thôi chút lòng tin còn con của đệ bị ca đả kích tan tành mất.

Tam Đại Thiên Vương của cực bắc này thật sự cách đệ quá xa. Chúng ta tính chuyện thực tế đi, khi nào phụ thêm Hồn Hoàn cho đệ đây? Còn giác tỉnh vũ hồn thứ hai nữa. - Cái gì mà cách đệ quá xa? Không không, một chút cũng không xa. Thiên Mộng Băng Tầm cười cười làm vẻ thần bí nói: - Vũ Hạo à! Đệ chưa nghe câu càng can đảm thì càng được nhiều hơn sao? Lần này mục tiêu quan trọng nhất của chúng ta chính là người thứ hai trong Tam Đại Thiên Vương a! - Cái gì? Hoắc Vũ Hạo nghe xong cảm giác như sét đánh bên tai, khóe miệng giật giật, thành khẩn nói: - Thiên Mộng ca, ca không thấy đi xa đến vậy chỉ để cho người ta một con mồi bé bỏng như đệ có chút vất vả sao? Thiên Mộng Băng Tầm tức giận nói: - Cái gì mà cho người ta con mồi? Đúng là phế vật, ta không ngờ lá gan đệ lại nhỏ vậy, không phải chỉ là Tam Đại Thiên Vương của cực bắc thôi sao? Có cái gì đáng sợ cơ chứ? Hoắc Vũ Hạo bị phản nói: - Không đáng sợ? Không đáng sợ sao lúc trước ca bỏ chạy hả? - Ta... Thiên Mộng Băng Tầm bực bội nói: - Giờ không giống trước nữa, ta không còn là ta của ngày xưa. Ta đã dám dẫn đệ đến đây thì tự nhiên có biện pháp xử lý tên kia. Hại đệ chết ta có được gì đâu? Chẳng lẽ ta có thể sống lại? Với lại đệ xem cái thân thể của mình xem, không sử dụng biện pháp mạnh làm sao sau này đệ thay ca báo thù được, làm sao khiến ca nở mày nở mặt chứ hả? Hoắc Vũ Hạo khiếp sợ trong giây lát rồi bình tĩnh lại, có chút bất đắc dĩ nói: - Được rồi. Dù sao mạng đệ đã giao cho ca rồi, cho dù ca có đem đệ đi bán thì đệ cũng chỉ có thể ngồi giúp ca đếm tiền chứ biết làm sao? Thôi cứ đi tiếp, chết sớm sớm siêu sinh, chúng ta đi hưởng nào đây? - Tiếp tục đi về hướng bắc, tên kia chỉ quanh quẩn ở vùng trung tâm thôi. Từ giờ, đệ đi chậm lại một chút, đệ gần như đã tiến vào vùng trung tâm rồi, nơi này nhiệt độ cực thấp, là môi trường sinh sống lý tưởng cho hồn thú hệ băng. Giống như tên vừa rồi đấy. Ở đây tinh thần dò xét của ca cũng có thể bị sai sót, nên tốt nhất là chúng ta cứ cẩn thận đi, nếu không gặp phải bọn ác thì chúng ta tiêu đời. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo xem như đã hiểu, Thiên Mộng Băng Tầm chỉ có một chút nắm chắc chứ không phải là trăm phần trăm, vẫn có nguy cơ bị thất bại. Nhưng với tính tình và kiến thức của nó, lần này nó đã mạo hiểm vào tới đây, nếu thành công thì lợi ích đạt được tuyệt đối không nhỏ. Thậm chí lớn đến nỗi khiến

bất cứ người nào biết được đều phải giật mình kinh hãi. Hoắc Vũ Hạo vì muốn che dấu bản thân thật tốt nên đã tháo hai miếng gỗ dưới chân xuống, đi chậm lại, từ từ vượt qua từng đồng tuyết cao đến nửa thước trước mặt hắn. Hắn hiện giờ đã hoàn toàn tin tưởng lời Thiên Mộng Băng Tâm mấy ngày trước, nếu không có cái vỏ này của nó, chỉ sợ giờ hắn đã bị đông cứng thành một khối băng rồi. Ở cái nơi quỷ quái này, bông tuyết cũng cứng hơn bình thường, từng cơn bão tuyết cứ thổi đến không ngừng làm hắn có cảm giác như có ai đó đang thi triển Hồn Kỹ vậy. Cường độ của từng cơn gió không ngừng lớn lên, liên tục như thế khiến hắn không thể không bò rạp xuống mặt băng, đúng là lúc này hắn không sợ lạnh nữa, nhưng như thế cũng không có nghĩa là hắn không sợ gió. Vì nhiệt độ ở đây quá thấp nên bầu trời cũng vẩn vọ không thể nhìn rõ nữa, tuy nhiên, thỉnh thoảng cũng có xuất hiện một chút ánh sáng bảy màu rực rỡ. Đi thêm hai ngày nữa, cuối cùng Hoắc Vũ Hạo đã cảm thấy có chút kiệt sức, không phải vì thể lực của hắn yếu kém mà chủ yếu vì không được ăn uống đầy đủ. Hắn không sợ lạnh nhưng thức ăn nước uống thì không a! Bất kể là cái gì, miễn vừa lấy ra khỏi Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ liền lập tức đóng băng. Thế nên lần nào muốn ăn uống cũng hết sức cực khổ, hắn chỉ có thể dùng răng cạo cạo từng chút một. Thiên Mộng Băng Tâm cũng không có hắn dựng lều trại, sợ bị hồn thú chú ý. Nước uống thì thôi rồi, số nước hắn mang theo giờ đã đông cứng hết. Vì thế mỗi lần khát nước hắn đành phải nhặt tuyết ngậm đỡ, nhưng khổ nỗi những bộ phận khác trong cơ thể hắn không có gì bảo vệ, băng tuyết vừa vào liền khiến hắn run mình mấy lần mới bình thường được. Trong tình huống này hắn đành phải nhịn ăn thôi, có điều lê bước dưới lực cản của bão tuyết khiến hắn hao tổn rất nhiều thể lực, tuy hồn lực có thể khôi phục nhưng thiếu ăn thiếu uống, dần dần hắn đã cảm thấy không chịu nổi nữa rồi. Lúc này hắn đang ngồi sau một đồng tuyết, xung quanh đều là những đồi tuyết cao ngất, Hoắc Vũ Hạo thở hắt ra nói: - Thiên Mộng ca, tiếp tục thế này đệ chịu không nổi nữa mất! Cho dù giờ có tìm được Hồn Thú chúng ta cần, với cái điều kiện này đệ làm sao mà đánh chết nó đừng nói chi là dung hợp làm Hồn Hoàn! Mà có nếu có thành công, chỉ sợ đệ cũng không lết ra khỏi cái địa phương này được. Thật sự là quá sức

của đệ rồi a. Vừa nói hần vừa lấy cái áo bông bọc một mớ lương khô lại, hần định dùng nhiệt độ cơ thể mình làm mềm nó một chút nhưng làm sao có thể dễ dàng như vậy. Cái vỏ của Thiên Mộng Băng Tầm để lại không chỉ ngăn khí lạnh từ bên ngoài tràn vào còn cản cả nhiệt độ hần tỏa ra xung quanh. Cuối cùng hần chỉ có thể vừa ngậm vừa cào miếng lương khô, chờ nó tan được chừng nào thì ăn được chừng ấy. - Được rồi, được rồi. Đệ bớt cầm rằm đi, tới đây là tương đối ổn rồi. Giờ chúng ta chỉ cần ngồi đây ôm cây đợi thỏ là xong. Thiên Mộng Băng Tầm ngừng một lát rồi nói tiếp. - Đệ nghỉ ngơi lại sức một chút rồi sau đó làm theo những lời ta hướng dẫn. Vừa nghe nói không cần phải tiến vào sâu hơn nữa, Hoắc Vũ Hạo liền thở phào nhẹ nhõm, hiện giờ hần đã hoàn toàn vào đến vùng trung tâm của cực bắc. Nhiệt độ ở đây không những thấp đến mức không tưởng tượng nổi, mà số lượng và thực lực của Hồn Thú cũng hết sức kinh khủng, khiến Hoắc Vũ Hạo mỗi lần trong thấy đều run rẩy sợ hãi. Tuy bọn chúng không thể nào so được với Thái Thân Tuyết Ma Vương kia nhưng đều là Hồn Thú trên vạn năm. Cái nơi quý quái gì mà muốn tìm một Hồn Thú ngàn năm cũng không có (DG: lạy bố , bố vô tận bên trong rồi còn ma nào nữa đâu mà cho bố tìm , con nào mò được vô tận đây thì cũng thành mồi cho mấy anh mấy chị vạn năm kia hết rồi) Hoắc Vũ Hạo ngồi nghỉ ngơi một lúc, đến khi đứng dậy thì tuyết đã gần như lấp đầy hết xung quanh. Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm lại vang lên, lần này ngữ điệu của nó lại nghiêm túc chưa từng thấy: - Vũ Hạo, đệ xem, nếu giờ không còn lớp vỏ của ta bảo vệ thì đệ có thể chống đỡ được bao lâu? Hoắc Vũ Hạo giật mình, suy nghĩ một chút rồi nói: - Nếu đệ toàn lực thúc dục hồn lực, thì khoảng năm phút là dư sức, tối đa không quá mười phút. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Nếu muốn dụ tên kia đến nhất định phải phát ra khí tức của ta, sau đó mới có thể bày kế biến nó thành Hồn Hoàn nồng cốt của đệ, mấu chốt vấn đề là ở lớp da này. Bởi thế nên đệ phải chịu khổ một chút nữa rồi. Trong khoảng thời gian này, ta không những phải vây bắt nó mà còn phải đàm phán với nó nữa. Việc quan trọng nhất của đệ bây giờ là phải chịu đựng, nếu không chúng ta công dã tràng mất thôi. Về mặt Hoắc Vũ Hạo xụ xuống, đau khổ nói: - Lão đại à, sao từ đầu không nói rõ để đệ còn mang theo nhiều quần áo ấm a! Thiên

Mộng Băng Tầm hừ lạnh một tiếng nói: - Đệ nghĩ ở đây có quần áo ấm là có thể đỡ lạnh à? Kiên trì năm phút? Đệ đánh giá cao mình quá rồi. Bây giờ đệ vào trong kia làm một đỡ một chỗ ở tạm đi, lát nữa khi ta lấy cái lớp xác ra thì đệ ở trong ấy nhóm lửa sưởi ấm. Tiếp theo có phát sinh chuyện gì cũng không được làm bừa. Lần này chúng ta đi, không thành công thì thành nhân. Đệ có thể sử dụng Tinh Thần Tham Trắc để biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì nhưng tuyệt đối không được làm bậy, đệ hiểu chưa? Hoắc Vũ Hạo vội vàng gật đầu. Muốn ở dưới mặt tuyết làm một nhà băng không phải là chuyện đơn giản với người bình thường a! Mặc dù nó gọi là "tuyết" nhưng lại không thật sự là "tuyết", vì nó cứng như băng vậy. Hoắc Vũ Hạo thúc dục hồn lực vào Bạch Hồ chủ đạo bởi không ngừng, vậy mà mất gần một ngày mới miễn cưỡng làm được một hầm băng nho nhỏ vừa đủ để hẩn chui vào. - Ta chuẩn bị bắt đầu đây. Vũ Hạo à, lần này muốn thành công đệ phải vượt qua ba cửa ải, cửa thứ nhất chính là chống đỡ qua được khoảng thời gian ngắn ngủi ở đây. Cái thứ hai là vận khí, hi vọng may mắn sẽ mỉm cười mà giúp đỡ ta khắc chế được hẩn, cái cuối cùng chính là nghị lực. Đệ là người ta đã chọn, nếu đệ thất bại thì ta và đệ cùng bỏ mạng tại đây. Còn nếu thành công, ta đảm bảo đệ sẽ thật sự một bước lên trời, trở thành thiên tài đệ nhất đại lục Đấu La này. Chúng ta cùng nhau hợp lực chiến thắng trận này nha. Nói đến đây, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm đã có vài phần kích động. Nhưng giờ hẩn còn có thể làm gì nữa? Đã đến bước này hẩn chỉ còn cách cùng tiến cùng lui với Thiên Mộng Băng Tầm, không còn đường lui nữa rồi. Hẩn không nhiều lời vô ích, gật đầu một cái tỏ vẻ hoàn toàn ủng hộ Thiên Mộng Băng Tầm. Trong đầu hẩn, một luồng dao động tinh thần lực nồng đậm xuất hiện, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy cả người choáng váng, miễn cưỡng dựa vào hầm băng mới đứng vững được. Hồn Hoàn duy nhất của hẩn đã xuất hiện bên cạnh, Hồn Hoàn trắng tinh này tỏa ra một luồng ánh sáng rực rỡ, nó bay vòng vòng xung quanh người hẩn vài vòng rồi mới từ từ có biến động. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy ánh sáng màu vàng kim trong mắt hẩn đang phát sinh biến hóa, đầu óc hẩn vẫn còn tỉnh táo nhưng lại không thể khống chế cơ thể được nữa. Giờ khắc này, hẩn cảm nhận được mọi thứ xung quanh một cách rõ ràng, hơn nữa càng lúc

càng có thể khuếch tán ra xa, cái loại cảm giác này cũng giống như đang từ trên cao nhìn xuống mặt đất vậy, hoàn toàn khác xa cảm giác bình thường hẳn sử dụng Tinh Thần Tham Trắc. Phạm vi dò xét lên đến vạn km, gần như bao quát hết khu vực trung tâm cực bắc, mà ánh sáng ở khắp nơi cũng dần âm đạm, giống như đang từ ban ngày một lèo chuyển về đêm. Một cỗ khí thể đầy uy phong không ngừng bành trướng ra bên ngoài, mà lấy Hoắc Vũ Hạo làm trung tâm, luồng tinh thần lực khổng lồ ấy cũng từ từ nở rộ. Hoắc Vũ Hạo giật mình phát hiện từng giây từng phút này hẳn cứ như là một vị vua trên cao nhìn xuống lãnh thổ của mình, mặt đất, mưa băng bão tuyết, bất cứ cái gì cũng thần phục dưới chân hắn. Cái loại cảm giác này quá mức tuyệt vời. Giống như giờ hắn chỉ cần với tay một cái là có thể hủy thiên diệt địa, bất cứ cái gì cũng làm được. Trên bầu trời âm đạm đột nhiên xuất hiện từng trận sấm sét vang rền. Lúc này Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên phát hiện cơ thể mình đã hoàn toàn biến thành màu vàng. Mà quang sáng trên người hắn cũng chậm rãi biến đổi, màu trắng từ từ hóa ánh kim, ánh kim đậm dần rồi chuyển hẳn sang màu vàng. Mà cái màu vàng này vẫn có ánh kim, màu sắc của nó rất đặc biệt, bất cứ Hồn Hoàn nào Hoắc Vũ Hạo từng thấy đều không thể so sánh được. Cho dù Hồn Hoàn mười năm màu trắng, trăm năm màu vàng, ngàn năm màu tím, vạn năm màu đen, hay mười vạn năm màu đỏ xuất hiện ở đây, trông thấy Hồn Hoàn màu vàng ánh kim trước mặt này cũng chỉ có thể thần phục. Đây mới là màu sắc thật sự của Bách vạn niên Hồn Hoàn duy nhất trên Đấu La Đại Lục! Cũng là lần đầu tiên Thiên Mệnh Băng Tâm xuất hiện với màu sắc thật sự của nó. Ánh sáng màu vàng rực rỡ này làm trong lòng Hoắc Vũ Hạo nảy sinh một suy nghĩ táo bạo. Một ngày nào đó, ta cũng muốn được như hôm nay, ta muốn mặt đất, cây cối, bầu trời, tất cả mọi thứ trên thế gian này đều phải thần phục ta. Phải là người nắm giữ thần cung Nhật Nguyệt Trích Tinh kia. Lúc này Thiên Mệnh Băng Tâm không chỉ tạo cho hắn một ham muốn nỗ lực trở nên mạnh mẽ mà còn gieo vào lòng hắn một hạt mầm niềm tin trở thành Thiên Địa Quân Vương. Lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo mới có một lý tưởng cao hơn cả sự quyết tâm báo thù của hắn. Chuyện này giống như đã khiến trái tim hắn thay đổi, đúng vậy, Thiên Mệnh Băng Tâm đã mang đến cho

hắn một cảm giác cực kỳ vui sướng a. Nó là một con Hồn Thú trăm vạn năm tuổi, và nó cũng là Hồn Hoàn của mình, nếu mình không có hoài bão chẳng phải là uổng phí hết mọi thứ sao? Từng luồng ánh sáng ánh kim từ ấn đường (*) của Hoắc Vũ Hạo chui ra, mỗi một luồng sáng bay ra Hoắc Vũ Hạo cảm thấy như bị rút cạn sức lực, đến khi chín luồng sáng bay hết ra ngoài hắn thậm chí không thể đứng vững nữa. (*) ấn đường (mi tâm): điểm ở giữa hai đầu lông mày. Lúc trước, khi Thiên Mộng Băng Tầm chui vào cơ thể hắn tổng cộng có mười luồng ánh sáng, đây là lực lượng căn nguyên còn lại của hắn, cũng chính là luồng năng lượng quan trọng nhất. Hiện giờ chín luồng bay đi, trong người hắn chỉ còn duy nhất một quả cầu ánh sáng đã bị hắn hấp thu một chút, và nó cũng chính là mối liên hệ còn lại của hắn và Thiên Mộng Băng Tầm. Chín luồng ánh sáng từ trên không từ từ hạ xuống, viên cầu ánh sáng thứ nhất rơi thẳng xuống mặt tuyết, sau đó lần lượt đến viên thứ hai, thứ ba... đến khi chín viên tạo thành một chỉnh thể thì nó lại từ từ thu nhỏ lại, đến lúc này Hoắc Vũ Hạo mới cảm nhận được sự cường đại của Thiên Mộng Băng Tầm. Luồng tinh thần lực của nó duy trì cả ngày cũng không có dấu hiệu suy giảm. Chín quả cầu ánh sáng sao khi chồng lên nhau dần dần thành hình, không ngờ nó có thể ngưng tụ thành một hình thường, có điều... người nọ... khiến hắn vừa trông thấy phải giật mình khiếp sợ... vì đấy chính là hắn a. Cả hai giống từ da dẻ đến cả bộ đồng phục Sử Lai Khắc, khiến Hoắc Vũ Hạo từ bàng hoàng chuyển sang dờ khóc dờ cười. Một cỗ lực lượng tinh thần mang theo đầy sự nhớ nhung từ người Thiên Mộng Băng Tầm phát ra, sau đó giọng nói của nó cũng vang lên: - Băng Đế, ta biết nàng đã cảm nhận được sự tồn tại của ta. Ta... Thiên Mộng Băng Tầm đã trở về báo thù. Nàng có dám ra đây không? Cũng trong lúc Thiên Mộng Băng Tầm lên tiếng nói, một luồng lực lượng tinh thần nháy mắt xuất hiện bên người Hoắc Vũ Hạo, sau đó phong ấn mọi thứ xung quanh, hơi thở của hắn nháy mắt được che giấu cẩn thận bên trong hầm băng này. Theo ý nào đó, Thiên Mộng Băng Tầm và Hoắc Vũ Hạo đã sớm hai mà như một. Bởi vậy Hoắc Vũ Hạo nương theo tinh thần lực cường đại của nó mà phóng ra tinh thần dò xét, mọi thứ xung quanh hắn đều cảm nhận được một cách rõ ràng. Thậm chí bị tinh thần lực của Thiên Mộng Băng

Tầm ảnh hưởng mà có chiều hướng mở rộng ra. Trong phạm vi một cây số, cho dù là một cơn gió thổi hắt cũng cảm thấy được, càng thần kì hơn là thông qua đó hắt có thể thấy được mọi thứ bên ngoài mà không cần nhìn trực tiếp bằng mắt, có điều nó chỉ là nhìn thôi, hoàn toàn không thể tra xét gì thêm nữa. Thiên Mộng Băng Tầm nói xong một câu cũng yên lặng, có điều ánh sáng màu vàng quanh người nó không ảm đạm đi mà ngược lại còn rực rỡ hơn. Ánh sáng màu vàng giữa một vùng tuyết trắng quả thật hết sức nổi bật. Bầu trời đã ảm đạm nay càng lu mờ thêm, bầu không khí có chút không thông. Thiên Mộng Băng Tầm dường như không có chút gì nôn nóng, nó lặng im đứng đó, mặc cho cuồng phong gió rét thổi ào ào xung quanh. Nhưng Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được, Hồn Thú ở trong phạm vi hắt dò xét được đang không ngừng hoảng sợ bỏ chạy. Có lẽ khi trực tiếp chiến đấu, Thiên Mộng Băng Tầm quả thật không bằng cả một con Hồn Thú vạn năm, nhưng nếu chỉ xét về mặt tinh thần lực, nhìn khắp Đấu La Đại Lục này, không có Hồn Thú nào có thể bì được với nó. Vấn đề lớn nhất của Thiên Mộng Băng Tầm chính là huyết mạch, cho rằng nó đã tu luyện được đến trăm vạn năm nhưng dù sao gốc gác vẫn chỉ là một con Hồn Thú Băng Tầm tầm thường, vì xuất thân mà cho dù nó suốt trăm vạn năm không ngừng được hàn tủy tắm bổ nhưng chỉ có thể tiến hóa mà không có chút sức mạnh nào. Nói một cách đơn giản, nó cũng như một Hồn Sư cấp bậc cực cao, hồn lực vô cùng khủng bố nhưng lại không có một Hồn Kỹ và Hồn Hoàn nào. Nếu tu vi của đối thủ kém hơn nó, nó có thể dễ dàng dùng tinh thần lực đánh bại, nhưng nếu gặp người có thực lực một chút thì sao? Hết cách. Tinh Thần Lực khổng lồ nhưng không thể hóa thành kỹ năng thì được gì? Thậm chí khi nó thành Hồn Hoàn của Hoắc Vũ Hạo, mang đến cho cậu bé đến bốn cái Hồn Kỹ, chuyện này đã khiến nó ganh tỵ, hăm mộ suốt một thời gian. Nhưng Thiên Mộng ca luôn trọng sĩ diện, làm sao nói ra được. Nếu không, ngày trước chỉ cần nó có một cái kỹ năng thôi, chỉ sợ đi khắp Đấu La Đại Lục này cũng chẳng có ai có thể uy hiếp nó được. Giờ khắc này, nó dùng tất cả tinh thần lực của mình bao phủ xuống một phạm vi vô cùng rộng lớn, ít nhất một phần ba khu vực trung tâm đã bị tinh thần lực của nó kiểm soát. Đừng xem bình thường Thiên Mộng Băng Tầm cà rờn cà

rờn, nhưng thật sự nó không phải loại đầu óc đơn giản. Tinh thần lực nó phóng ra lần này không phải khí tức bình thường của nó, ít nhất nếu có hồn thú từng quen thuộc nó sẽ không thể nhận ra kia là con hồn thú không có chút kỹ năng công kích nào. Nó muốn bất cứ hồn thú nào cảm nhận được khí tức này đều run rẩy không dám đối kháng thì phải chọn khí tức của tên hồn thú đứng đầu Tam Đại Thiên Vương của cực bắc kia. Tu vi của tên kia đã trên năm mươi vạn năm, hơn nữa huyết mạch của nó cũng hết sức cao quý. Với lại nó cũng tránh xa phạm vi lãnh địa của tên kia, nên chẳng sợ bị phát hiện. Thế nên cuối cùng, người bị hù dọa lại là đám hồn thú xung quanh, bọn chúng như chim sợ cành cong bỏ chạy tán loạn, không hề mang lại chút phiền phức gì cho Hoắc Vũ Hạo. Người hẳn muốn tìm chính là Băng Đế, cường giả xếp thứ hai trong Tam Đại Thiên Vương, cũng chính là phạm vi dò xét chủ yếu của nó. Băng Đế này đã quen hẳn từ lâu nên không thể nào nhầm lẫn khí tức của nó được, huống chi nó đã mở miệng nói một câu đầy kiêu ngạo kia. Với những gì Thiên Mộng Băng Tầm biết về Băng Đế, nó tin chắc Băng Đế nhất định sẽ đến. Có một con mồi béo bở như Thiên Mộng Băng Tầm dâng đến tận miệng làm sao có thể từ chối được? Huống chi tu vi của Băng Đế đã đạt đến ba mươi vạn năm, nhưng khó mà vượt qua bức rào cản bốn mươi vạn năm được. Cả Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế đều cực kỳ hiểu rõ đối phương, lúc Băng Đế đuổi giết buộc Thiên Mộng Băng Tầm phải trốn khỏi cực bắc cũng chỉ mới vượt qua mức ba mươi vạn năm, khi đó nó nhớ rõ Băng Đế có nói đây là cực hạn của nó rồi, huống chi lực lượng căn nguyên của nó đã bị thương tổn, bức tường bốn mươi vạn năm khó mà qua được. Mà từ khoảng thời gian đó đến nay... có lẽ đại hạn của Băng Đế không còn bao xa nữa. Chỉ khi nào nó hấp thu được lực lượng căn nguyên của Thiên Mộng Băng Tầm mới có thể phá tan rào cản, thậm chí một bước vượt qua kẻ đứng đầu Tam Đại Thiên Vương kia. May mắn duy nhất của Thiên Mộng Băng Tầm chính là, cái tên kia không biết đến sự tồn tại của nó, nếu không chỉ sợ nó có trốn đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cũng sẽ bị bắt trở về. Dưới sự hấp dẫn của thứ có thể thay đổi sinh mệnh bản thân, căn bản Băng Đế không còn lựa chọn nào khác. Nó tất nhiên muốn đến, và sẽ đến. Còn Thiên Mộng Băng Tầm trong hình hài

Hoắc Vũ Hạo, càng lúc càng cảm nhận được khí tức của người mình cần tìm đến gần thì trên nét cười trên khuôn mặt càng rõ rệt, mưu kế của mình sắp thành công rồi. Từng giây từng phút căng thẳng trôi qua, Thiên Mộng Băng Tầm vẫn không lộ vẻ gì rối ruột, còn Hoắc Vũ Hạo đang gần như đông cứng ngồi trong hầm băng lại không dám thở mạnh chứ đừng nói chi là cử động. nó không biết khi nào Băng Đế mà Thiên Mộng Băng Tầm đã nhắc tới sẽ xuất hiện nhưng nó hoàn toàn không nghi ngờ bất cứ lời nào Thiên Mộng Băng Tầm nói, thế nên hắn liều mạng giữ vững tinh thần vượt qua khảo nghiệm đầu tiên này. Mặc dù trong lòng hắn vẫn đầy thắc mắc và nghi ngờ, thật sự hắn không nghĩ ra Thiên Mộng Băng Tầm dựa vào cái gì có thể chắc chắn đánh bại được một cường giả mà so với Phong Hào Đấu La còn khủng bố hơn? Ngay lúc này, tim hắn đột nhiên đập nhanh hơn, trong lòng đầy sự lo lắng, sợ hãi, thậm chí có cả cảm giác hưng phấn. Bởi vì, hắn phát hiện bên ngoài có biến hóa. Trên bầu trời xám xịt bỗng nhiên khuấy động, sau đó, từ xa xa dưới chân trời phía bắc, một luồng ánh sáng màu xanh biếc bay đến với tốc độ kinh khủng. Bầu trời đen tối nháy mắt hóa thành xanh biếc, giống như từng cụm mây trên trời đã biến thành từng miếng bảo thạch vậy. Cổ khí thể đầy áp lực cũng theo đó mà tan biến. Khi luồng sáng màu xanh biếc đó lan đến phạm vi một cây số gần Thiên Mộng Băng Tầm thì Hoắc Vũ Hạo liền cảm nhận được. Trong lòng hắn xuất hiện một câu: "Đến rồi, thật sự đến rồi." - Thiên Mộng, không ngờ người vẫn còn sống, quả không hổ danh là hồn thú trường thọ nhất cực bắc chúng ta. Một giọng nói thanh thúy vang lên từ bốn phương tám hướng. Sau khi giọng nói này vang lên, từng đôi tuyết xung quanh đột nhiên nháy mắt dâng lên trên ba thước, chỉ trừ phạm vi trăm mét xung quanh Thiên Mộng Băng Tầm là không bị ảnh hưởng. - Băng Đế, nàng còn ở đây làm sao ta có thể chết được? Còn nhớ những lời ta nói năm đó không? Nếu ta không chết, một ngày nào đó, ta muốn trở thành chồng của nàng. Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm đột nhiên cực kỳ dịu dàng, thậm chí còn có chút ngọt ngào quá đáng khiến Hoắc Vũ Hạo đứng nghe bên ngoài mà nổi da gà đầy người. Cũng ngay trong lúc này, ánh mắt hắn đột nhiên mở to, vì... hắn chợt nghĩ tới một khả năng... Xét thực lực của hắn và Thiên Mộng Băng Tầm hiện

giờ, việc làm của cả hai lúc này là một cuộc phiêu lưu rất lớn, Thiên Mộng Băng Tầm tuy mạnh mẽ nhưng hiện giờ nó đã gần như phụ thuộc vào mình rồi, vì nó là Hồn Hoàn đầu tiên của mình, cho dù là Hồn Hoàn trí tuệ đi chăng nữa... nó vẫn là một bộ phận của cơ thể mình. Mạnh hay yếu, chủ yếu là xét về mình? Trong tình huống này, muốn tốt cho nó thì đầu tiên phải giúp mình có nhiều Hồn Hoàn để thực lực của mình mạnh mẽ lên. Sau đó mới tới đây tìm kiếm Băng Đế và giác tỉnh vũ hồn thứ hai. Nhưng, tại sao hồn lực của mình mới tăng đến cấp hai mươi nó đã một hai bảo mình đến đây tìm Băng Đế khủng bố này? Chuyện này không mạo hiểm sao? Cho dù nó đã tính toán chặt chẽ nhưng chỉ cần có một sai lầm là cả hai sẽ vĩnh viễn chôn thây tại vùng cực bắc lạnh khủng khiếp này. Vì cái gì khiến Thiên Mộng Băng Tầm liều mạng đến đây? Vì muốn mình trở nên cường đại sao? Không... nghe giọng nói ôn nhu kia của nó, thì mọi chuyện dường như không phải đơn giản như vậy.... Nghĩ đến đây, trong lòng hần đột nhiên bình tĩnh một cách lạ thường. Hiện giờ hần không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tin tưởng Thiên Mộng Băng Tầm, trong đầu không ngừng tự huyền hoặc bản thân rằng Thiên Mộng Băng Tầm không phải như thế, tất cả chỉ do mình suy nghĩ quá nhiều. Giờ hần chỉ còn cách đợi... và quan sát.

- Thiên Mộng, người muốn chết? Giọng nói thanh thúy tràn ngập sát khí của Băng Đế vang lên, bầu trời từ màu xanh biếc nháy mắt hoá thành xanh lục. Một cổ sát khí khủng bố từ trên trời giáng xuống khiến vòng bảo hộ trên người Thiên Mộng Băng Tầm nháy mắt từ trăm mét giảm xuống còn mười mét. Nhưng, hiện giờ chỉ đơn thuần so đấu về tinh thần lực, Thiên Mộng Băng Tầm cũng không e ngại gì Băng Đế, nó mỉm cười, ung dung tao nhã nói: - Không, đây là những lời thật lòng của ta. Ta đã sống suốt trăm vạn năm, và cũng đã ở đây gần ấy thời gian. Tuy phần lớn thời gian đều chìm vào giấc ngủ nhưng trong lòng ta, người có thể để lại dấu ấn và thật sự làm ta động tâm không kèm chế được cũng chỉ có mình nàng - Băng Đế à. Nàng có biết vì sao hôm nay ta trở về không? Bởi vì ta biết không đến trăm năm nữa là đến cực hạn của nàng. Đó là tử lộ. Đến khi đó, nàng không thể đột phá cực hạn thì sẽ vĩnh viễn biến mất trong thế giới băng giá này. Cho nên, ta phải trở về. Ta không muốn chờ đợi thêm nữa, sinh mệnh buồn chán

này thật sự không có ý nghĩa gì với ta. Ta trở về chính là muốn giúp nàng có thể sống tiếp, cho chúng ta thật sự được ở cùng một chỗ. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo khẽ thở dài một tiếng, hai mắt lại. Quả nhiên là thế! Thiên Mộng Băng Tầm thật sự lừa mình, nó đến đây đúng là có mục đích. Từ ngày gặp Thiên Mộng Băng Tầm, trong lòng Hoắc Vũ Hạo đã tin tưởng nó vô điều kiện, nó là Hồn Hoàn trăm vạn năm của mình, mang đến cho mình bốn Hồn Kỹ... và điều này chẳng khác gì đã cho mình một sinh mạng mới. Trong lòng hần, hần cảm kích nhất cũng chính là người bạn này của hần, một Hồn Hoàn trí tuệ. Địa vị của Thiên Mộng Băng Tầm trong lòng hần thậm chí nếu so với Đường Nhã, Bối Bối hay Vương Đông đều cao hơn vài phần. Giờ khắc này, trong lòng Hoắc Vũ Hạo dường như có cái gì đó bị xé nát, giống hệt cái cảm giác lúc bé hần bị bắt nạt. Nó lừa ta, cuối cùng đúng là nó lừa ta! Đau đớn, một cơn đau, đau đến mức trước nay chưa từng có khiến nước mắt hần không ngừng chảy xuôi hai bên má, có điều nước vừa rơi đã hoá thành những viên băng. Hoắc Vũ Hạo chỉ mới mười hai tuổi, ngay lúc hần cảm thấy mình có hi vọng thì sự phản bội của Thiên Mộng Băng Tầm làm lòng hần như chết đi, sự cứng cỏi trong lòng hần nháy mắt vỡ vụn. Hoắc Vũ Hạo không sợ khổ, không sợ gian nan, chỉ cần có hi vọng thì cho dù có khó khăn đến thế nào hần cũng chấp nhận. Một năm ở học viện Sử Lai Khắc đã làm hần thay đổi rất nhiều, ở đây hần có bạn bè, có thầy cô, có đồng đội, theo ý nào đó, tất cả đều từ Thiên Mộng Băng Tầm cho hần. Có Thiên Mộng Băng Tầm hần mới có sức mạnh, có sự tin tưởng. Thế nên sự lừa gạt lúc này của Thiên Mộng Băng Tầm đối với hần giống như chặt đứt hết mọi sự tin tưởng, như một gốc cây bị người ta đến một tay nhổ lên vậy. Loại cảm giác này, có thể nói đã vượt xa hai chữ "thống khổ" rồi, hi vọng trong lòng Hoắc Vũ Hạo đã biến mất. Tinh thần lực của Thiên Mộng Băng Tầm mặc dù mạnh mẽ nhưng giờ phút này nó tập trung hoàn toàn vào Băng Đế, nên không có phát hiện tâm tính của Hoắc Vũ Hạo vừa thay đổi, một sự thay đổi long trời lở đất. Băng Đế nghe Thiên Mộng Băng Tầm liền im lặng một lúc, dường như nó bị nói đúng tâm sự trong lòng nên lặng yên tự ngẫm nghĩ. Thiên Mộng Băng Tầm có chút gấp gáp nói: - Ta đã về đây Băng Đế. Chúng ta nhiều năm không gặp, chả nhẽ nàng

không chịu ra để ta gặp mặt một lần sao? Giọng nói lạnh lùng của Băng Đế lại vang lên: - Thiên Mộng, người không nhớ chủng tộc của ta và người, là thiên địch hay sao? Thiên Mộng Băng Tầm cười buồn một tiếng nói: - Ta đương nhiên vẫn còn nhớ, nhưng thì sao? Ai bảo không thể yêu kẻ thù của mình? Mà hình như cũng vì thế, mà ta càng thêm thích nàng. Băng Đế khinh thường nói: - Đáng tiếc, người không có tư cách thích ta. Bất quá, ta rất cảm động, ta không ngờ người lại về đây làm thức ăn cho ta. Người muốn dùng cách này để hai chúng ta trở thành một thể sao, chuyện tốt như thế làm sao ta từ chối người được? Người không cảm thấy ta đang đến đây sao? Chờ ta, một phút nữa thôi, người sẽ giúp người đạt được mong muốn, ta cũng sẽ chiếu cố thân thể và năng lượng của người thật tốt. Biến nó thành một bộ phận của ta. Thiên Mộng Băng Tầm dường như đã quen với những lời này của Băng Đế, có chút bất đắc dĩ nói: - Nàng không dịu dàng một chút được sao? Lúc nào cũng lạnh lùng bá đạo như thế. Khó trách đến giờ vẫn độc thân. Đúng rồi, có chuyện này ta luôn muốn hỏi nàng, cái chuyện cười đã truyền khắp cực bắc này... có phải năm đó nàng thật sự thích Tuyết Đế? - Thiên Mộng, ta nhất định sẽ băm thây người thành vạn khúc. Câu nói vừa rồi của Thiên Mộng Băng Tầm dường như đã chạm đến nỗi đau trong lòng Băng Đế, giọng nói của nó đột nhiên trở nên điên cuồng. Bầu trời màu xanh lục nháy mắt chìm vào đen tối. Nụ cười trên khoé môi của Thiên Mộng Băng Tầm vẫn còn đấy, nó dường như cố ý chọc giận Băng Đế, còn Hoắc Vũ Hạo, lúc này hẳn không khóc nữa, chỉ cảm thấy lòng mình càng lúc càng lạnh thêm. Từ cuộc nói chuyện của Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế, cả hai bọn họ rõ ràng đã quen biết nhau từ lâu, và cũng có nhiều ân oán tình cừ, mọi chuyện không đơn giản như những gì trước mắt. Mà Thiên Mộng Băng Tầm cũng cố ý chọc giận Băng Đế, hiển nhiên nó làm vậy là có chuẩn bị thủ đoạn gì rồi. Nhưng, những chuyện này đối với mình còn quan trọng sao? Thiên Mộng Băng Tầm còn đáng để mình tin à? Nó lừa mình đến nơi cực bắc đầy rẫy nguy hiểm này thật sự là vì trợ giúp vũ hồn của mình thức tỉnh? Không, nhất định là không. Nó vẫn còn giấu mình rất nhiều chuyện. Hoắc Vũ Hạo thở sâu một hơi, khuôn mặt hẳn dần trở nên lạnh lùng, sự đau đớn trong lòng đã khiến tâm tính hẳn thay đổi. Sự hồi hộp

và lo lắng đã hoàn toàn biến mất, trong lòng chỉ còn mỗi cồi lạnh như băng. Ngay lúc này, viên cầu ánh sáng màu xám trong thế giới tinh thần của Hoắc Vũ Hạo khẽ động đậy, vang lên một giọng nói rất rất rất nhỏ: - Đứa bé này đã chịu quá nhiều tổn thương, nội tâm của nó là yếu ớt nhất. Thôi, xem như đây là một lần rèn luyện của nó đi, nếu không làm sao nó lớn dần được! Tốt nhất là mình không nên nhúng tay vào. Bất quá, con trùng đó cũng được thật, mình phải thay đổi cách nhìn về nó a! Nói xong, viên cầu ánh sáng màu xám lại một lần nữa lặng yên trở lại. Cũng ngay lúc này, giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên trong đầu Hoắc Vũ Hạo: - Vũ Hạo, chuẩn bị sẵn sàng. Khi nào được ta sẽ bảo bắt đầu, giờ đệ phải chịu khổ rồi. Nhất định phải cố gắng biết không? - Ừ. Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng đáp lại. Thiên Mộng Băng Tầm lúc này dường như đang rất hồi hộp nên không phát hiện biến hoá của Hoắc Vũ Hạo. Bầu trời tối đen trên cao lại một lần nữa trở lại màu xanh biếc, ở trong luồng ánh sáng này nhất thời xuất hiện một đường hoa văn, nháy mắt sau đó lại loé sáng rực rỡ, rồi trước mặt Thiên Mộng Băng Tầm xuất hiện một con Hồn Thú. Hoắc Vũ Hạo lúc này đang tập trung toàn bộ tinh thần quan sát xung quanh, tuy hấn chưa tận mắt trông thấy Thái Thân Tuyết Ma Vương, Hồn Thú xếp thứ ba trong Tam Đại Thiên Vương nhưng hấn đã từng thấy qua dấu chân của nó. Nên khi hấn nghĩ đến Băng Đế, người còn xếp hạng cao hơn cả Thái Thân Tuyết Ma vương thì có lẽ cũng không bé hơn bao nhiêu. Có điều, khi Băng Đế vừa xuất hiện, Hoắc Vũ Hạo không khỏi ngạc nhiên, nhìn không được trong lòng thầm tán thưởng, thật sự rất đẹp. Đúng vậy, Băng Đế rất đẹp, cho dù nó là một Hồn Thú, Hoắc Vũ Hạo cũng không cưỡng lại được sức hấp dẫn của nó. Băng Đế cao chừng một thước năm, trên người có hai màu sắc xen lẫn, một trắng một xanh biếc, nó còn bé hơn cả bản thể của Thiên Mộng Băng Tầm. Nãy giờ Hoắc Vũ Hạo ngồi suy đoán rất nhiều về bản thể của Băng Đế, nhưng hoàn toàn sai hết, vì thật sự, Băng Đế là một con bò cạp, một con bò cạp đẹp cực kỳ. Bò cạp và mỹ lệ, hai từ này có dính dáng gì đến nhau sao? Có chứ, hiện giờ Hoắc Vũ Hạo có thể khẳng định được đáp án trong lòng mình. Phía trước cơ thể nó là một dãy các lớp giáp xếp chồng lên nhau, mỗi lớp đều lớn dần từ trên xuống dưới, ở phần đầu còn ẩn ẩn một dòng khí màu

trắng bạc đầy lạnh lẽo. Tầng giáp này trông hết sức kỳ dị, dường như trong số những loài hồn thú Hoắc Vũ Hạo đã học ở học viện Sử Lai Khắc đều không thấy nghe nhắc đến có loại vậy bao phủ cơ thể nào kỳ lạ như thế. Mà không, nói chính xác phải là lỗi ra mới đúng.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 41: Băng Bích Đế Hoàng Hạt

Chương 41: Băng Bích Đế Hoàng Hạt Còn kia, bề mặt tầng giáp có một cái gì đó có hình lục giác, lóe ra ánh sáng rực rỡ, trông hết như một viên kim cương đang từ từ nhô lên vậy. Trên thân nó, ngay cạnh tầng giáp kia là sáu cái chân thon dài đầy mạnh mẽ. Nó đứng trên lớp tuyết trắng xóa càng sáng chói hơn bao giờ hết, giống như nó mới thật sự là mặt trời, là nguồn sáng soi rọi vạn vật. Hai chân trước của nó dài chừng một mét, nhô thẳng ra như muốn bao trùm lấy vật thể sáu cánh giống như viên kim cương kia, có điều, cả nó lẫn cái kẹp hay xúc tu, đều phát ra ánh sáng bạc rực rỡ chói lóa.

Nhưng trong tất cả những thứ đó, cái làm Hoắc Vũ Hạo đặc biệt chú ý nhất chính là đôi mắt, đôi mắt của nó màu vàng hết sức kỳ dị, hắc thề là nó trông y hệt hai cái lòng đỏ trứng gà được trảm lên đấy. Nếu như nửa người trên của nó tỏa ra ánh sáng ngọc rực rỡ thì thân sau, nhất là cái đuôi, lại lộ ra luồng ánh sáng huyền lệ đầy mê hoặc. Cái đuôi của nó hoàn toàn khác với những con bọ cạp khác, vì đuôi của nó chỉ có năm mẫu, nhưng mỗi một mẫu lại là một màu xanh biếc mê người, từng cái từng cái tràn đầy khí tức sinh mệnh, và thống nhất một màu, độ lớn từ mẫu thứ nhất giảm dần đến mẫu thứ năm, tiếp giáp mép cuối cùng của nó là một đường viền sáng lóa như kim cương, và cuối cùng, cũng chính là vũ khí đặc trưng của nó, mũi tiêm độc, nó cũng không ngoại lệ, tỏa ra một màu sáng bóng rực rỡ. Làm sao có một con Hồn Thú hoàn mỹ thế này, cả người như được điêu khắc từ bảo thạch, thế này còn chưa xứng với hai chữ xinh đẹp hay sao? (M2: tổn quá nhiều chất xám để dịch hết đồng này, cái gì mà rực rỡ rồi sáng bóng sáng lóa lập đi lập lại làm mình cứ phải ngồi suy nghĩ xem tả thế nào cho nó

không bị trùng lặp, điền cả đầu, cuối cùng tạm ổn là thế này nhưng mà vẫn... không hài lòng lắm, thôi thì, mọi ng thông cảm cho trí tưởng tượng có hạn của em đây vậy =.) Vừa trông thấy nó, Thiên Mộng Băng Tầm không khỏi ngẩn người lộ vẻ say mê. Nó chăm chú nhìn Băng Đế, rồi mỉm cười nói: - Nàng đến rồi. Băng Đế nhìn thấy Thiên Mộng Băng Tầm chỉ dùng thân thể ngưng tụ từ tinh thần lực đến gặp nàng cũng có chút ngoài ý muốn, đôi mắt màu vàng lóe ra một chút kỳ dị. - Thiên Mộng, người nghĩ người giấu bản thể của mình đi, đem một phân thân bằng tinh thần lực này đến gặp ta thì ta sẽ không tìm được bản thể của người sao? Cho dù tinh thần lực của người cường đại đến mức có thể ngưng tụ lại thành hình dáng của nhân loại, nhưng nó vẫn chỉ là một phân thân, không thể nào so sánh với bản thể được. Băng Đế lạnh lùng nói. Thiên Mộng Băng Tầm mỉm cười nhìn nàng, không chút giấu sự si mê trong ánh mắt, chỉ còn thiếu chảy đầy nước miếng thôi: - Nàng vẫn xinh đẹp và lộng lẫy như xưa, ta còn nhớ lần trước chúng ta gặp nhau, đuôi của nàng vẫn còn sáu màu, mà bây giờ chỉ còn năm a! Ta thích nhất màu xanh như bảo thạch này của nàng. Xem ra trí nhớ của ta không sai, đại nạn của nàng không còn xa nữa... Băng Đế khinh thường hừ thành một tiếng, giọng nói trong trẻo tươi trẻ lại vang lên. - Dẻo mềm dẻo miệng thì càng chết nhanh hơn thôi. Người trốn nhiều năm như vậy rồi, lần này về đây chỉ là chịu chết thôi sao? Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm đầy vẻ thâm tình: - Ta đương nhiên về đây để cứu nàng a! Tình yêu đơn phương của ta mãi không thay đổi, nhiều năm rồi, trong giấc mơ của ta cũng chỉ có hình bóng của nàng thôi. Người ta yêu ơi, chúng ta rất cực có thể vĩnh viễn không chia lìa rồi. Cuối cùng Băng Đế cũng không chịu được bộ dạng say mê của Thiên Mộng Băng Tầm nữa, nó giơ cao cái đuôi lên, một luồng ánh sáng nháy mắt đâm thẳng vào phân thân của Thiên Mộng Băng Tầm. Cũng ngay lúc này, Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được tinh thần lực của Thiên Mộng Băng Tầm run rẩy kịch liệt, sau đó thoáng đột, phân thân cũng trở nên mơ hồ hơn trước. - Ta không biết người có âm mưu gì. Nhưng người đã tự dâng đến miệng ta thì ta cũng không ngại mà hấp thu hết năng lượng của người, sau này ta sẽ là hồn thú mạnh nhất trên đại lục này. Thân thể màu trắng của Thiên Mộng Băng Tầm bị đâm thủng vẫn chưa hoàn toàn

biến mất, ngược lại tinh thần lực từ đấy bắt đầu khuếch tán ra xung quanh, thân thể màu vàng cũng nháy mắt bị phá hủy. Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên, âm điệu hết sức bình thản, dường như không có chút gì tiếc nuối cả: - Ta vốn còn định nói chuyện với nàng một lát nữa, nhưng nàng đã tuyệt tình đến thế thì thôi, chúng ta chỉ có thể càng sớm càng ở cùng một nơi thì hơn, vậy thì, bắt đầu đi. Băng Đế có tu vi cao đến thế, tất nhiên các giác quan của nó cũng rất mạnh, nháy mắt nó thấy cơ thể của Thiên Mộng Băng Tầm phát sinh biến hóa liền cảm thấy có gì đó không đúng. Bởi vì Thiên Mộng Băng Tầm lúc này đã bay đến sát bên người nàng rồi. Tốc độ của Băng Đế cũng không kém, nhưng nháy mắt này, nàng cảm thấy cả người mình không trở nên chậm chạp, mọi thứ xung quanh cũng thế. Một luồng tinh thần lực khủng bố phủ xuống người nàng khiến nàng không thể cử động được nữa. Ánh mắt của Băng Đế nháy mắt trở nên sắc bén, nàng cố gắng sử dụng cái đuôi màu xanh biếc của mình. - Thiên Mộng, người thật sự muốn chết rồi. Người dám sử dụng tinh thần lực đến mức này, không sợ lát nữa không bảo vệ được bản thể sao? Mà cái tên phế vật nhà ngươi, có dù có cố gắng đến mức nào cũng không thể thay đổi được cục diện đâu? Người nghĩ người có thể giam giữ ta bao lâu? Một giây hay hai giây? Thiên Mộng Băng Tầm dịu dàng nói: - Không cần nhiều, một giây là đủ rồi. Một lớp màn ánh sáng mỏng thật mỏng không biết từ lúc nào chậm rãi lan dần dưới mặt đất, cho dù Băng Đế thực lực cường đại đến thế cũng không phát hiện trên mặt tuyết cho một lớp màn này. Mà lúc này, Hoắc Vũ Hạo bên trong hầm băng đang run rẩy kịch liệt, khả năng chịu đựng của hắn đã đến ực hạn. Mặc dù có hầm băng chắc gió rét và nhóm lửa sưởi ấm nhưng hắn vẫn cảm thấy lạnh cóng. Nhiệt độ ở đây bao nhiêu hắn không biết, hắn chỉ có cảm giác trái tim của mình dường như cũng cóng đi, lúc nào cũng có thể ngừng đập. Hắn chỉ có thể liều mạng thúc dục hồn lực, duy trì một chút ấm áp là đủ rồi. Đúng vậy, thực sự chỉ cần một giây thôi. Ngay lúc Băng Đế phóng thích ra lực lượng cường đại của mình, và chờ Thiên Mộng Băng Tầm tiêu hao hết tinh thần lực thì nó cảm thấy cả người mình đột nhiên bị cái gì đó bao chặt lại, sau đó mất đi khả năng di chuyển. Băng Đế chấn động, nhất thời giây dựa điên cuồng, hai ánh sáng màu trắng và lục

không ngừng nhấp nháy, các kỹ năng công kích không ngừng phóng ra ngoài, không có chút gì lưu lại. Nhưng nhấp mắt tiếp theo, vị cường giả tung hoành tại cực bắc mấy chục vạn năm nay thật sự cảm thấy hoảng sợ, cho dù nàng có giấy dựa thế nào cũng chẳng thắm vào đâu. Cái màng trời buộc kia càng quấy càng siết chặt vào bằng một tốc độ kinh người. Càng lúc nàng càng không thể ngăn cản được nữa. Cuối cùng, Băng Đế - một trong Tam Đại Thiên Vương của cực lại có thể bị khóa lại trời chặt như thế này. - Không? Làm sao có thể? Thiên Mộng, tên phế vật người mà trời được ta sao. Đây là cái kỹ năng gì? Tại sao không có công kích nào của ta có thể thoát ra ngoài được? Ánh sáng màu vàng kim rút xuống, Thiên Mộng Băng Tầm lại một lần nữa hóa thân thành Hoắc Vũ Hạo từ từ hiện ra, mỉm cười nói: - Ta đã đợi ngày này quá lâu rồi. Nàng không hiểu tại sao đúng không? Ta sẽ cho nàng đáp án. Bất quá không phải lúc này, để sau này chúng ta cùng rời đi rồi chúng mình từ từ tâm sự nhé. Giờ thì, đi thôi. Vừa nói nó vừa giơ tay lên chỉ một cái về phía Băng Đế, ánh sáng màu vàng kim lại lóe lên, cả người Băng Đế hoàn toàn biến mất. Thiên Mộng Băng Tầm ngửa mặt lên trời thở dài: - Không ngờ sau khi mất đi thân thể lại có thể sử dụng những kỹ năng trước nay mình không ngờ tới. Đáng tiếc, đây chỉ là cơ hội duy nhất. Băng Đế a Băng Đế, hi vọng nàng không làm ta thất vọng. Một lớp màng tinh thể màu trắng lại xuất hiện trên không trung, lúc này cũng không còn thấy Băng Đế nữa, lớp màng này từ từ hạ xuống mặt đất rồi chui vào hầm băng phủ xuống cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Giá rét bên ngoài nhấp mắt biến mất nhưng cả người Hoắc Vũ Hạo vẫn cứng ngắc như cũ, khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc. Ánh sáng màu vàng kim càng lúc càng thu nhỏ lại rồi chui vào mi tâm của hắn. Thiên Mộng Băng Tầm khẽ gọi: - Vũ Hạo, Vũ Hạo, đệ làm sao thế? Ca thành công rồi. Tuy cả người Hoắc Vũ Hạo lạnh cứng nhưng đầu óc hắn lại đặc biệt tỉnh táo. - Tại sao? Hoắc Vũ Hạo đứng bên trong thế giới tinh thần của mình lạnh lùng hỏi. - Sao? Sao sao cái gì? Thiên Mộng Băng Tầm khó hiểu nói: Hoắc Vũ Hạo lại càng lạnh lùng hơn: - Tại sao lại lừa đệ? Ca bảo đệ đến đây là có mục đích gì? Thật sự chỉ vì giúp đệ thức tỉnh vũ hồn thứ hai sao? Còn những lời ban nãy là sao? Thiên Mộng Băng Tầm im lặng. Hoắc Vũ Hạo tức giận nói: - Thiên Mộng,

ca có biết từ khi đệ rời khỏi phủ Công Tước, ca là người đầu tiên mang hi vọng đến cho đệ không? Đệ xem ca là lão sư, là bạn bè thân thiết nhất. Chính ca tạo ra mục tiêu phấn đấu cho đệ. Vậy thì tại sao? Tại sao lại lừa đệ? Tại sao chứ? Ca biến đệ thành một con rối rồi đưa đến đây để làm gì? Ta cố gắng hết sức để đến đây, cuối cùng chỉ vì để ca thể hiện tình yêu của mình với Băng Đế sao? Đệ không phải không dám mạo hiểm với ca, chỉ cần ca nói một tiếng, dù lên núi đao xuống chảo dầu đệ cũng đồng ý đi cùng. Chỉ là, ca đừng gạt đệ. Thiên Mộng Băng Tầm thở dài một tiếng, nói: - Vũ Hạo, ca xin lỗi. Ta lừa đệ cũng vì chưa thật sự tin tưởng đệ. Ta không biết nếu nói thật thì đệ có còn giúp ta hay không. Đúng là ta có tư tâm, ta muốn được vĩnh viễn ở cạnh Băng Đế. Từ khi ta ra đời đến nay, thời gian vui vẻ nhất cũng chỉ là những lúc ở cạnh Băng Đế. Ta không sợ trở thành thức ăn của nàng, tình yêu trong lòng ta có vì cái gì cũng không thể phai mờ được. - Ta biết làm thế này đệ sẽ bị tổn thương nhưng ta không muốn đệ khinh thường ta. Giống như Băng Đế đã nói, ta là một phế vật, cũng là một kẻ nhu nhược. Băng Đế tên đầy đủ là Băng Bích Đế Hoàng Hạo. Nó là một thành viên của bộ tộc Băng Bích Hạo, cũng chính là thiên địch của bộ tộc Băng Tầm chúng ta, nhưng, hai mươi vạn năm trước, lần đầu tiên ta gặp nó cũng bất tri bất giác vướng vào lưới tình rồi. - Ta biết đệ sẽ không hiểu tại sao bọn ta, hai chủng tộc khác nhau lại nảy sinh tình yêu được? Kỳ thật đến cấp bậc này, bọn ta không còn bị cái gì là chủng tộc ràng buộc nữa, cái ta theo đuổi là sự hòa hợp về mặt tinh thần. Ta nghĩ người nhìn ta sẽ hiểu. Thật sự, sở dĩ ta vội vàng trở thành Hồn Hoàn của đệ, nguyên nhân chủ yếu đúng là không thể đợi được nữa, nhưng không phải ta, mà là nàng, ta biết đại hạn của nàng sắp đến, nếu nàng có mệnh hệ gì ta sợ ta không sống nổi nữa. Ta yêu nàng, và không ép buộc nàng phải yêu ta, nhưng, ta không hi vọng nàng có chuyện. Càng lúc ta càng muốn lúc nào cũng có thể ở cạnh nàng, dù nàng chỉ toàn mắng chửi ta nhưng ta cũng rất vui. Đệ có hiểu không? Đây là tình yêu. Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm càng lúc càng đầy tình cảm, bộ dạng lúc nào cũng uể oải của nó cũng không còn nữa, cho nên Hoắc Vũ Hạo nghe nó tâm sự cũng dần dần bình tĩnh lại. Hoắc Vũ Hạo chỉ là đứa bé mười hai tuổi, đương nhiên làm sao hiểu cái gì là tình

yêu. Nhưng nghe những lời nói chân thành của Thiên Mộng Băng Tầm nó cũng có chút cảm thấy cảm động. - Có điều nếu lần này chúng ta đi có chuyện gì ngoài ý muốn hay năng lực của ca không đủ để chế trụ nàng thì sao? Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Nếu có tinh thần lực của ta trợ giúp thì rất khó xảy ra hai tình huống này. Hơn nữa làm sao ta không thành công cơ chứ? Lúc ta chết để lại cái vỏ này, nó đã trở thành một vũ khí cực kỳ khủng bố, đừng nói là nàng, cho dù là Tuyết Đế, cường giả đứng đầu trong Tam Đại Thiên Vương, tiếp cận ta trong phạm vi mười thước ta cũng dám chắc có thể vây khốn được nó. Đáng tiếc, ta chỉ có một cơ hội duy nhất này thôi. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng sau khi ta trở thành Hồn Hoàn của đệ mà vẫn có thể rời khỏi để phát động công kích. Bởi vì, linh hồn của ta không cho phép xảy ra tình huống này. Ta đã là Hồn Hoàn của đệ, hai chúng ta sớm đã là một, tuy vậy nếu đệ gặp nguy hiểm ta vẫn có khả năng sử dụng nguồn năng lượng cuối cùng này đẩy đệ đi xa trăm dặm. Như vậy ít nhất về mặt an toàn sẽ được đảm bảo chắc chắn hơn. Vũ Hạo à, đệ phải nhớ, tuy ca có chút không tin tưởng đệ, nhưng chúng ta tuy hai mà một, có phước cùng hưởng có họa cùng chia. Hoắc Vũ Hạo nghe nó nói đến đây đã hoàn toàn im lặng, chuyện Thiên Mộng Băng Tầm lừa hắn đúng là làm hắn rất buồn, nhưng nghe Thiên Mộng Băng Tầm giải thích thì cảm giác buồn bã trong lòng hắn dần dần biến mất, thay vào đó là một cảm giác không tên, hắn vẫn chưa biết rõ nó là gì nữa. - Ta chỉ có thể cố gắng làm hết khả năng của mình, cho dù không có chuyện tình cảm của ta và Băng Đế, ta cũng sẽ dẫn đệ đến đây, bởi vì chỉ có ở đây mới có thể giúp đệ giác tỉnh vũ hồn một cách hoàn hảo nhất. Hoắc Vũ Hạo thở dài một hơi, thì thào nói: - Thiên Mộng ca, có phải tâm của đệ rất yếu đuối không? Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Không, cái này không thể trách đệ. Bất kể ai đều phải trải qua rất nhiều chuyện, tâm tính mới được rèn luyện càng ngày càng trưởng thành. Chỉ có điều đệ quá phụ thuộc vào ta. Đệ không cảm thấy sao? Bất luận là sát hạch hay lúc gặp phải nguy hiểm, trong lòng đệ lúc nào cũng tự nói với mình: "Bất kể thế nào, ta vẫn còn có Thiên Mộng ca." Hoặc là: "Ta chỉ cần cố gắng tu luyện, Thiên Mộng ca sẽ giúp ta càng ngày càng cường đại hơn!" Đúng không? Hoắc Vũ Hạo theo bản năng gật đầu, lúc này cả người

cứng ngắc của hắn đã được xoa dịu rất nhiều, tốc độ màu lưu thông nương theo hồn lực cũng bắt đầu nhanh hơn, cảm giác ấm áp đầy thích thú dần dần trở về. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Sự ỷ lại này của đệ đôi lúc là chuyện tốt nhưng đôi khi cũng là chuyện xấu. Quá ỷ lại sẽ mất sự quyết đoán của chính mình. Đệ chính là đệ, là Hoắc Vũ Hạo, là một Hồn Sư nhận loại, cũng là một Hồn Đạo Sư nữa. Còn ta, là Thiên Mộng Băng Tầm, và bây giờ là một Hồn Hoàn trí tuệ, Hồn Hoàn trí tuệ này của ai? Hoắc Vũ Hạo tiếp lời: - Của đệ. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Đúng, ta là cho dù là một Hồn Hoàn trí tuệ, nhưng cũng chỉ là một Hồn Hoàn. Cho nên, đệ phải nhớ kỹ, ta là một bộ phận của đệ, chứ không phải đệ là một bộ phận của ta. Đệ mới là người nắm quyền chủ đạo, trong quan hệ cộng sinh này đệ mới là người quyết định. Ta là người phụ thuộc vào đệ chứ không phải đệ ỷ lại vào ta. Nếu đệ có thể suy nghĩ theo hướng này thì đã không hoài nghi ta, bởi vì cho dù ta làm cái gì cũng sẽ không thể để ảnh hưởng đến đệ. Đệ sống càng khỏe mạnh thì ta càng được lợi. Đệ hiểu rõ chưa? Nghe đến đây, Hoắc Vũ Hạo dường như được khai sáng ra một cái gì đó, hắn chợt hiểu ra, cảm giác vừa xuất hiện trong lòng mình là gì, cũng chính trong tích tắc ngăn ngui này, sự oán hận đã tích tụ bấy lâu nay trong lòng hắn chợt giảm bớt xuống vài lần, mà quan trọng hơn, tâm tính của hắn cũng vững vàng hơn, không còn yếu ớt dễ vấp ngã như khi xưa nữa, càng nghĩ hắn càng tự trách, càng hối hận. Sự quyết tâm, lòng tự tin lại một lần nữa xuất hiện trên ánh mắt của hắn, mọi thứ đã được khôi phục. Ta mới là chúa tể, ta mới là người nắm giữ sức mạnh Nhật Nguyệt a. Hoắc Vũ Hạo từ trong hầm băng chui ra, khi hắn vừa đứng lên đông tuyết gần đấy, đột nhiên ngửa mặt lên trời định hét dài một tiếng. - Không, không được lên tiếng, đi theo hướng ta chỉ, nhanh lên. Tộc nhân của Băng Đế sắp đến rồi. Bọn chúng hắn là cảm nhận được khí tức của Băng Đế đã biến mất, nhất định sẽ tìm được đến đây nhanh thôi, chúng ta phải rời khỏi đây, đến một nơi an toàn lo chuyện của Băng Đế đã. - Được. Hoắc Vũ Hạo không nói thêm gì quay đầu chạy theo hướng Thiên Mộng Băng Tầm bảo. Trong lòng đã thông suốt hoạt động tay chân cũng nhanh nhạy hơn, còn Thiên Mộng Băng Tầm thì ở bên cạnh dùng tinh thần lực cường đại của nó cố gắng che dấu hơi thở của Hoắc Vũ Hạo. Còn dấu

chân thì không cần phải lo lắng, ở thế giới băng tuyết lạnh thấu xương này, chỉ cần một cơn gió thổi qua, tất cả dấu vết đều bị phá hủy. Hoắc Vũ Hạo vừa chạy vừa nói với Thiên Mộng Băng Tầm: - Thiên Mộng ca, đệ sai rồi, đệ không nên nghi ngờ ca. Bất quá, chuyện ca lừa đệ đệ vẫn còn giận lắm. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Thôi được rồi, đừng giận nữa. Đợi ta lo chuyện của Băng Đế xong đệ sẽ thấy lần mạo hiểm này đáng giá như thế nào. Hoắc Vũ Hạo nói: - Băng Đế và đệ có quan hệ gì? Nàng là người ca yêu, chẳng lẽ ca nhẫn tâm giết nàng để nàng làm Hồn Hoàn của đệ sao? - Hắc hắc, lát nữa đệ sẽ biết. Bất quá, từ giờ ca hứa với đệ sẽ không bao giờ gạt đệ cái gì nữa. Đệ đã thông qua khảo nghiệm của ca. - Khảo nghiệm? Khảo nghiệm gì? Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Đương nhiên là khảo nghiệm lòng của đệ. Tuy trái tim đệ yếu ớt, cảm xúc cũng dễ bị kích động. Nhưng đệ lại làm cho ta có cảm giác đệ thật sự tin tưởng và ỷ lại vào ta. Ta mặc dù nói như thế không tốt, nhưng... ừm thì cuối cùng một chút khúc mắt của chúng ta không còn nữa. Hoắc Vũ Hạo bất đắc dĩ nói: - Cảm giác ấy thật không thích chút nào. Thiên Mộng Băng Tầm cười cười nói: - Có gì không tốt? Kinh nghiệm gì cũng có ích hết. Đối với đệ, đây cũng không phải là chuyện xấu. Ít nhất giữa chúng ta sẽ càng thêm tin tưởng, không dễ dàng phát sinh nghi ngờ nữa. Hoắc Vũ Hạo nói: - Chuyện Băng Đế ca định giải quyết như thế nào đây? Hay là, kể đệ nghe một chút chuyện của ca và Băng Đế đi. Đệ tò mò quá, không biết tình yêu này rốt cục là như thế nào? - Được rồi, để ca kể một chút cho mà nghe. Nhưng mà đệ chạy nhanh lên đi, lỡ bị phát hiện là công dã tràng hết bây giờ. - Đệ chạy hết tốc lực rồi đây. Hoắc Vũ Hạo toàn lực thúc lực hồn lực, chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung, vèo vèo chạy đi trên băng tuyết. Cũng may lớp băng tuyết ở đây rất cực và dày nên hằn chỉ để lại những dấu chân không sâu lắm. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Ta thích Băng Đế từ hai mươi vạn năm trước. Đó là một lần ta tỉnh dậy từ giấc ngủ say, chuẩn bị tìm một nơi ngủ tiếp thì nàng đột nhiên xuất hiện. Hóa ra nàng đến tìm băng tuyết vạn năm, nào ngờ đã bị ca ăn sạch hết. Lần đầu tiên gặp nhau, cả hai đều hết sức kinh ngạc. Bản thể của ca người đã gặp rồi đấy, hết sức mỹ lệ, ấy mà nàng lại còn đẹp hơn, cả người nàng lóng lánh ánh sáng ngọc, thêm vào cái đuôi xanh biếc động lòng người,

ngay lúc đó, ta đã bị nàng hấp dẫn. Nhất là giọng nói trong trẻo đầy lạnh lùng kia, tuy đa phần đều là nàng mắng chửi và muốn giết ta, nhưng khí chất của nàng trong lòng ta vẫn hoàn mỹ như thế. Hoắc Vũ Hạo nghe xong cũng chịu không nổi nó. - Thiên Mộng ca, đệ thấy ca đừng nói nữa, chuyện giữa hồn thú đệ thật sự không hiểu nổi, chuyện tình yêu lại càng khó mà đồng cảm. À, đệ không ngờ ca lại là một người mê gái, người ta muốn giết mình mà còn ở đó cái gì mà xinh đẹp với chả hoàn mỹ, ha ha ha ha... - Hoắc Vũ Hạo, tên tiểu tử thối nhà ngươi cũng dám cười ta. Có tin ta lập tức phá hủy thế giới tinh thần của ngươi không? Thiên Mộng Băng Tầm tức giận hét lớn. - Không tin, ca có giỏi thì phá hủy đi. Ca phá hủy Tinh Thần Hải của đệ thì ca cũng xong đời. Sau này đừng mong gặp lại Băng Đế của ca nữa. Ca bỏ nàng được sao? Bỏ được thì làm đi. Đệ chả sợ đâu. - Người... Thiên Mộng Băng Tầm bị năm cán bị phản nói: - Hiểu nhau quá cũng không tốt, mất hết riêng tư rồi. Tên tiểu tử thối này không kiên sợ mình nữa a! Số ta mệnh khổ mà... Hoắc Vũ Hạo hừ một tiếng nói: - Ca chưa nghe qua câu có hại mới được lợi sao? Thôi, ca im lặng chút để đệ tập trung tinh thần đã. Lúc này Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn phát huy hết tiềm năng của mình, hắc sắc toàn lực điên cuồng chạy với tốc độ khủng bố, đến khi hồn lực tiêu hao không còn gì nữa hắc sắc mới ngừng lại nhặt hai mảnh tuyết ngậm vào miệng, sau đó ngồi xuống minh tường. Lúc này những thứ đó có lạnh hay cứng hắc sắc cũng chẳng quan tâm nữa. Băng tuyết vừa vào miệng liền từ từ tan chảy, hồn lực và thể lực của hắc sắc tiêu hao như thế nào chỉ cần nhìn là biết. Nhưng hắc sắc cũng không còn cách nào khác. Ban này hắc sắc chỉ trong mười bốn canh giờ, hơn một ngày chút xíu, đã có thể chạy từ vùng trung tâm cực bắc ra vùng đất bên ngoài. - Rầm. Hoắc Vũ Hạo miễn cưỡng đứng lên rồi lại ngã phịch lún xuống đồng tuyết bên cạnh, làm sao cũng không đứng dậy được nữa. Do cố gắng quá sức khiến thể lực của hắc sắc cạn sạch sẽ nên giờ tay chân hắc sắc bủn rủn, hết sức yếu ớt. May là hắc sắc đã ra cận rìa bên ngoài rồi nên nhiệt độ cũng cao hơn một chút, ít ra lúc này hắc sắc ngậm tuyết bổ sung nước cũng dễ dàng hơn nhiều. - Không xong rồi đại vương ời. Đệ thật sự quá đuối rồi. Đệ phải nghỉ ngơi, nếu còn không ăn uống gì nữa đệ chết mất. Hoắc Vũ Hạo lẩm bẩm than thở. Hắc sắc há miệng thở dốc, từng luồng

sương trắng không ngừng phun ra, hắn cảm thấy đầu óc choáng váng, đầu đã xuất hiện cảm giác choáng váng. Hiện giờ hắn yếu đến nỗi ngay cả tinh thần dò xét cũng không dùng nổi. Lúc này hắn chỉ mong mình có thể thiếp đi một lát. Trước đây cho dù ở học viện Sử Lai Khắc có luyện tập gian khổ đến mức nào cũng chưa khiến hắn có cảm giác này a. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Ở đây cũng được. Ta vừa mới dò xét xung quanh, trong phạm vi trăm dặm không phát hiện gì bất thường, cũng không có hồn thú ẩn nấp. Vũ Hạo à, hiện giờ đệ không có thời gian nghỉ ngơi đâu. Kế tiếp mới thật sự là khảo nghiệm của đệ. - Cái gì? Còn khảo nghiệm nữa? Ca giết đệ luôn đi. Từ ngày Hoắc Vũ Hạo và Thiên Mộng Băng Tầm giải tỏa khúc mắc, cả hai đã thân thiết hơn rất nhiều, nên nói chuyện cũng gần gũi hơn, không còn phân biệt như ngày trước nữa. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Đệ thật sự không cần khảo nghiệm này sao? - Khảo nghiệm này là gì? Hoắc Vũ Hạo bắt đầu hỏi. Thiên Mộng Băng Tầm cười thần bí nói: - Chúng ta đi đến cực bắc này để làm gì? - Thì để thức tỉnh vũ hồn cho đệ chứ làm gì. Ấy, ý ca là giờ bắt đầu xử lý Băng Đế? Hoắc Vũ Hạo rốt cục cũng có phản ứng, bất quá thật sự hiện giờ đúng là hắn đã cạn kiệt sức lực rồi, vừa nhón người lên lại ngã lăn xuống đất. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Chính xác. Hôm trước ta dùng xác của mình trói Băng Đế lại, sau đó dùng tinh thần lực biến hóa thành một cái Tinh Thần Tù Lung, giam giữ nòng lại. Có điều thực lực của Băng Đế quá mạnh, ta sắp không chịu nổi rồi. - Tinh Thần Tù Lung là cái gì? Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Là một loại kỹ năng của tinh thần lực. Sau khi ta rời khỏi cơ thể của đệ, tinh thần căn nguyên của ta đột nhiên có thể sử dụng một số kỹ năng. Đáng tiếc sau lần đó, từ giờ tinh thần lực của ta và của đệ phải hoàn toàn dung hợp lại một lần nữa. Sau này, ta chỉ có thể trở thành người phụ thuộc vào đệ chứ không thể tự ý sử dụng nữa. Đệ cần phải chuẩn bị kỹ càng, muốn dung hợp với Băng Đế nhất định phải được nó chấp nhận. Nhưng cho dù trong tình huống nó tự nguyện đệ cũng phải chịu đựng một áp lực rất lớn. Nó không giống ta ngày trước bị đám quái quỷ trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm rút cạn năng lượng chỉ còn lại lực lượng căn nguyên. Nó chính là một hồn thú ba mươi vạn năm hàng thật giá thật. Năng lượng khủng bố của nó chắc chắn đệ không chịu

đựng nổi. Ta và nó phải hợp sức phong ấn lại phần lớn lượng năng lượng đó, mà quá trình này đối với đệ hay bọn ta đều không thể khinh thường, nó sẽ rất đau đớn. Cho nên, đệ phải cố gắng, nhất định phải vượt qua được. Nếu không, cả ba chúng ta liền có một chuyện du ngoạn miễn phí xuống âm tào địa phủ luôn, hiểu chưa? Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Hiểu hiểu hiểu, dạ em hiểu. Nhưng mà, Băng Đế đã đồng ý chưa? Thiên Mộng Băng Tầm cười thần bí nói: - Đệ đừng thấy bọn ta đã sống lâu như vậy, thực thế so với nhân loại, bọn ta còn sợ chết hơn nhiều. Đối mặt với sự sống, có ai mà chán ghét chứ? Nàng khinh thường ta? Chả sao. Nhưng chuyện liên quan đến tánh mạng của mình thì lại khác. Sờ dĩ ta bắt nàng đến đây cũng chỉ vì muốn thúc ép nàng, đến đây thì đám cháu chút chút trong tộc Băng Bích Hạt của nàng làm sao tìm ra được. Đệ mở mắt to ra mà xem ca ca ta đây. Mà nhớ ngồi yên đấy đừng có động đấy. Hai tròng mắt Hoắc Vũ Hạo từ từ sáng lên, ánh sáng màu vàng kim cũng lóe ra. Ngay sau đó, hắn cảm thấy toàn thân rét lạnh, mặc dù không có khủng khiếp như ở vùng trung tâm nhưng cũng khiến hắn rùng mình một cái, cơ thể không tự chủ được mà co rúm lại. Hiên nhiên, Thiên Mộng Băng Tầm đã thu lại cái lớp xác của nó rồi. Một luồng ánh sáng màu vàng kim từ mi tâm của Hoắc Vũ Hạo chui ra bay thẳng lên không trung, sau đó từ một điểm sáng dần dần khuếch trương ra, nháy mắt đường kính đã tăng đến trên một thước. Ở trung tâm quầng sáng bắt đầu mờ nhạt, nếu nhìn bằng thường sẽ thấy dường như tất cả ánh sáng đang dần bị hút vào cái vệt sâu không đáng nằm ở chính giữa luồng sáng. Một luồng ánh sáng nữa chợt lóe lên, sau đó một bóng người từ bên trong quầng sáng ánh kim xuất hiện, nháy mắt sau khi nó bay ra, ánh sáng màu vàng trên bầu trời cũng theo đó mà biến mất. Một người nữa từ trong mi tâm của Hoắc Vũ Hạo bay ra rồi phiêu phù trên không trung. Mà cái người vừa xuất hiện từ quầng sáng màu vàng kia không phải Băng Bích Đế Hoàng Hạt thì là ai? Lúc này nó lại một lần nữa bị lớp vỏ của Thiên Mộng Băng Tầm chế trụ, bất luận nó dùng cách gì cũng vô phương thoát ra được. Lớp vỏ này của Thiên Mộng Băng Tầm là thành quả kết tinh suốt trăm vạn năm tu luyện của nó. Tuy rằng trước đây nó bị đám hồn thú ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm bắt giữ và không ngừng bòn rút năng lượng, nhưng lúc nào nó cũng cố gắng

xoa dịu thân thể của mình, nếu không nhờ lớp vỏ cứng rắn này, chỉ sợ nó đã chết không biết bao nhiêu lần rồi. Sau khi chọn dung hợp vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo, nó vẫn giữ lại lớp xác này, và thứ đó lúc này còn hơn một món chỉ bảo nữa, ngay cả một cường giả như Băng Đế còn không thể phá vỡ thì độ cứng cỏi của nó như thế nào không cần nghĩ cũng biết. Chẳng qua hiện giờ tu vi của Hoắc Vũ Hạo còn xa mới đủ để sử dụng nó nên Thiên Mộng Băng Tầm đành tự thân xuất thủ, mỗi lần thế này đều phải sử dụng một lượng lớn lực lượng căn nguyên của nó, nên chỉ khi nào thật cần thiết nó mới sử dụng.

- Băng Đế, nàng đừng từ chối ta nữa, nàng đã cố gắng bao nhiêu lần rồi mà có được đâu. Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm lúc này đã hết sức mệt mỏi. Băng Đế lạnh lùng nói: - Người muốn gì? Thiên Mộng Băng Tầm dịu dàng nói: - Ta chỉ muốn có thể mãi mãi ở cùng một chỗ với người ta yêu mà thôi. - Đây là cách người yêu sao? Sau bao ngày suy nghĩ, Băng Đế đã nhận ra mình mắc lừa tên phế vật này. Nếu hôm trước không đến gần hẳn đã không có chuyện. Đáng tiếc, bây giờ có nói gì cũng chả còn nghĩa lý gì nữa, mình rơi vào tay hắn rồi, cố gắng đến mấy cũng không thoát ra được.

Nhưng vị cường giả sắp tiếp cận cánh cửa tu vi bốn mươi vạn năm này làm sao có thể dễ dàng bỏ cuộc, khả năng không đủ thì mình dùng cách khác. Thiên Mộng Băng Tầm mỉm cười nói: - Nàng đừng vội, nghe ta nói đã. Băng Đế lạnh giọng nói: - Nói gì, nói người yêu ta à? Nếu người thực sự yêu ta sao giờ không đem bản thể đến đây? Ta hiện giờ đã là tù nhân của người rồi, người còn sợ cái gì nữa? Thiên Mộng Băng Tầm thở dài một tiếng nói: - Dĩ nhiên là ta không sợ, nhưng căn bản lúc này ta không thể nào xuất hiện bằng bản thể trước mặt nàng nữa. Bản thể của ta vốn đã không còn tồn tại. Chẳng lẽ nàng không nhận ra, ta lúc này chỉ là lực lượng căn nguyên hóa thành mà không phải tinh thần lực sao? Là một cường giả đứng đầu đã lâu nên nàng mới mất đi tính thận trọng, nếu không làm sao ta dễ dàng thành công như vậy. Băng Đế sửng sốt, giật mình nói: - Cái gì? Người chỉ còn lực lượng tinh thần căn nguyên, cơ thể của người đâu? Nói đến đây nó mới chú ý đến Hoắc Vũ Hạo đang nằm co ro dưới nền tuyết trắng. Bởi vì quá lạnh nên từ này giờ cho dù nó muốn hẳn cũng không thể lên tiếng nổi, cũng may đã có một thời gian ở vùng trung tâm cực bắc nên giờ khả năng

chịu đựng rét lạnh của hắc đã tăng lên rất nhiều. - Không phải vì nhân loại này đầy chứ? Tuy ta bị người chế trụ nhưng liếc mắt một cái đã biết hắc cực kỳ yếu ớt. Hắc là con rối của người à? - Không, không, không. Đương nhiên là không, hắc là túc chủ của ta, hoặc nói cách khác là chủ nhân của ta cũng được. Còn ta bây giờ, là Hồn Hoàn của hắc. Có điều, ta khác với những Hồn Hoàn mà nàng từng biết, bởi vì ta là Hồn Hoàn trí tuệ duy nhất trên đại lục này. Băng Đế thất thanh nói: - Cái gì? Người đã trở thành Hồn Hoàn cho nhân loại? Chuyện này sao có thể chứ? Tuy người là một tên phế vật nhưng cũng sống quá lâu rồi, với thân thể yếu ớt của nhân loại kia làm sao chịu nổi năng lượng khổng lồ của người? Thiên Mộng Băng Tầm cười khở nói: - Đừng nói nữa, nói đến lại khiến ta thêm đau buồn, tất cả nếu muốn nói, đều là tại nàng. Nếu năm đó nàng không đuổi giết ta, cắn nuốt ta, ép ta phải bỏ trốn. Thì lúc này ta vẫn muốn giữ lấy cơ thể, làm một hồn thú bình thường ở bên cạnh yêu thương nàng. Khi ấy, ta trôi dạt trên biển, đi xuống tận vùng đất phía nam... Thiên Mộng Băng Tầm từ từ kể lại bi kịch của đời mình, câu chuyện này nó đã kể cho Hoắc Vũ Hạo nghe một lần rồi, bất quá lần này Thiên Mộng Băng Tầm kể cho Băng Đế nghe với giọng điệu hoàn toàn khác, chẳng những đầy bi thương còn tự miêu tả bản thân mình hết sức bi thảm. Cái gì thương tích đầy mình lại còn sống không bằng chết... - ... Nàng biết đó, đối với chúng ta, đại nạn nó khủng khiếp như thế nào. Nàng cũng biết, trên thế gian này ta là hồn thú có tuổi thọ lớn nhất. Cho dù trong lòng nàng ta chỉ là một tên phế vật, một tên phế vật sống đã đủ lâu, nhưng sau khi năng lượng của ta bị bọn chúng hút gần cạn sạch, đại hạn cũng đến. Có điều, thật lòng ta không muốn chết a! Ta tin, nàng cũng giống như thế, ta cảm giác được, không đến trăm năm nữa là đại hạn của nàng cũng đến, nên trong lòng ta rất là lo lắng. - Bất kể là nàng hay ta, có sống mấy chục vạn năm rồi đi chẳng nữa, thật lòng chúng ta đều không muốn chết! Cho nên, ta đã nghĩ ra một phương pháp thật tốt. Thiên Mộng Băng Tầm kể chuyện xưa để Băng Bích Đế Hoàng Hạo có cảm giác hưng thú, rồi dẫn dắt nàng đi theo câu chuyện của mình, lúc này Băng Đế gần như theo bản năng hỏi: - Phương pháp gì? Thiên Mộng Băng Tầm trầm giọng nói: - Tạo Thần. - Tạo Thần? Băng Đế sững hốt lập lại, lúc này nó lại

càng tò mò hơn. - Cái gì là tạo thần? Thiên Mộng Băng Tầm trầm giọng nói: - Người yêu của ta ơi, ta hỏi nàng, trên đại lục chúng ta, chủng tộc nào có tiềm lực nhất? Băng Đế vì bị Thiên Mộng Băng Tầm dẫn dắt nên nó lại tiếp tục theo bản năng suy nghĩ, thậm chí quên cả cách Thiên Mộng Băng Tầm vừa gọi nó. - Ý ngươi, là nhân loại?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 42: Tạo Thần

Chương 42: Tạo Thần Thiên Mộng Băng Tầm gật đầu mạnh mẽ nói: - Chính xác, đúng là con người. Mặc dù trong hồn thú chúng ta cũng có những chủng tộc đặc biệt cường đại như chủng tộc của nàng, trời sinh đã có thực lực kinh người. Nhưng không thể không thừa nhận, tiềm năng của chúng ta không thể sánh bằng con người được. Đơn giản thế này, thử so sánh một nhân loại với tộc nhân Bích Băng Hạt của các nàng xem, nếu một Hồn Sư có thiên phú của bọn họ, chỉ cần vài thập niên tu luyện đã có thể đạt được thực lực sánh ngang với các hồn thú có tu vi vạn năm của bọn nàng, thậm chí ngang bằng với cả hồn thú mười vạn năm nữa. Đây là vì cái gì? Không phải là sự chênh lệch của tiềm năng sao? Cơ thể con người yếu ớt thật, tuổi thọ cũng không cao, nhưng ông trời rất công bằng, bù lại thiên phú và tiềm năng của bọn họ lại rất cao, chúng ta vô phương có thể sánh kịp. Đây cũng là ưu thế của bọn họ là chỗ thiếu sót của chúng ta. - Vấn đề quan trọng nhất, và cũng là chuyện chúng ta trước giờ chưa từng đạt được, nàng còn nhớ chuyện một vạn năm trước không? Băng Đế lập tức đáp: - Thiên địa biến sắc, nháy mắt thành thần. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Đúng, ta còn cảm thấy được, có ít nhất năm vị thần được sinh ra. Mà trước đó, bên trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm có hai vị Thú Vương chết đi. Bọn chúng đều là những cường giả sống tại vùng trung tâm của cánh rừng, mặc dù ta đang trong trạng thái ngủ say bị bọn chết tiệt kia hấp thụ năng lượng những vẫn cảm nhận được hết sức rõ ràng. Mà hai vị đó cũng không phải yếu ớt, mà là hai hồn thú cực kỳ mạnh mẽ. Một trong đó là Thái Thản Tuyết

Ma Vương có huyết mạch giống tên kia, mà người còn lại lại càng khủng bố hơn, bởi hắc có huyết mạch của Long Tộc. Thế mà bọn chúng cùng chết một lượt, lại càng không phải bị giết mà cùng tự sát thành toàn cho vị cường giả kia. Cuối cùng, người đó đã trở thành một vị thần thực lực hết sức mạnh mẽ. (M2: Anh Tam nhà mình chứ ai) Nói đến đây, nó dừng lại một chút rồi nói tiếp bằng giọng hết sức nặng nề: - Băng Đế à, nàng cũng biết, chỉ có trở thành thần mới có được sinh mệnh kéo dài vô tận a! Băng Đế im lặng, Thiên Mộng Băng Tầm tranh thủ thời cơ nói tiếp: - Hồn Thú chúng ta sau khi đạt đến mười vạn năm đều có cơ hội lựa chọn hóa hình thành người. Nhưng, thật sự có bao nhiêu hồn thú dám liều lĩnh lựa chọn con đường này chứ, bởi vì chúng ta căn bản không thể trong vòng trăm năm ngăn ngừa đột phá được, cho dù có, tuổi thọ cũng sẽ hết sức ngắn ngủi, không được năm trăm năm nữa, thế nên con đường thành thần với chúng ta là hết sức xa vời, chỉ có trong mộng thôi. Đại lục này đã phát triển được trên tỷ năm, nhưng chỉ có con người thành thần chứ có hồn thú nào thành thần không? Mặc dù có một vài hồn thú hóa hình thành con người đã tu luyện đến một cấp bậc thật cao, nhưng bức tường kia, chưa ai có thể vượt qua được. - Đây cũng là lý do ngày đó mặc dù trong người nàng chảy dòng máu cao quý như thế mà cuối cùng cũng không lựa chọn con đường hóa hình, đúng không? - Ta không muốn thử phương pháp không chắc chắn đó, chẳng may trong lúc hóa hình tu luyện lại rồi chết yếu thì sao? Thế nên ta quyết định lấy lui làm tiến, chọn một phương pháp khác, chính là Tạo Thần. Phải tìm một người nào đó rồi giúp đỡ người đó trở thành thần. Tuy sau đó bản thân ta không thể trở thành thần, nhưng đi theo thần cũng sẽ có được sinh mệnh vô tận, trở thành một bộ phận của thần. Cho nên, ta chọn trở thành Hồn Hoàn, một Hồn Hoàn trí tuệ. Ta muốn dùng lực lượng của mình giúp hắc bước từng bước thành THẦN. - Đúng vậy, trong mắt nàng lúc nào ta cũng là một tên phế vật, nhưng tu vi của ta đã trên trăm vạn năm. Khi ta trở thành Hồn Hoàn trí tuệ của hắc cũng đã mang đến cho hắc đến bốn kỹ năng. Gặp hai lần các Hồn Thú mười vạn năm. Hơn nữa, ta còn giúp hắc tạo nên một vũ hồn nữa. Lúc này hắc đã là một Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh. Cậu bé này chỉ mới mười hai tuổi thôi, nhưng thiên phú của nó dưới

sự hướng dẫn của ta đã dần dần bộc lộ. Hơn nữa, tâm tính của nó so với bạn bè đồng lứa không những trầm ổn còn có một nghị lực phi thường. Dưới sự giúp đỡ của ta, tại sao hầy không thể có được thành tựu như người thanh niên vạn năm trước? Bằng Đế nghe nó nói đến đây cũng đã động dung, trầm giọng nói: - Người này chắc bao nhiêu phần trăm? Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Nếu chỉ dựa vào sức ta thì không hơn 30, dù sao ta cũng không am hiểu mặt công kích cho lắm, nên không thể giúp nó tự bảo vệ mình. Nhưng... Nói đến đây đột nhiên nó dừng lại. - Nhưng cái gì? Bằng Đế hỏi dồn. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Ta biết hiện giờ nàng đang nghĩ gì, nàng cũng muốn tìm một nhân loại và làm theo cách của ta, từng bước tạo thần. Đúng, xét nhiều khía cạnh thì quả thật nàng mạnh hơn ta, thế nên khả năng thành công của nàng cao hơn ta là chuyện hiển nhiên. Nhưng, nàng quên sở trường của ta là gì sao? Đúng, về mặt tinh thần lực, có thể nói ta là vô địch. Nhưng quan trọng hơn, nàng còn thời gian sao? Đại hạn của nàng còn không đến trăm năm nữa, nàng còn thời gian để nghiên cứu tìm tòi sao? Hơn nữa ta suy ngẫm suốt vạn năm, từng thử mấy lần cuối cùng mới thành công. Còn nàng, cho dù giờ ta có thả nàng ra, chỉ sợ một cơ hội thử nghiệm cũng không có. - Tên phế vật kia người nói cái gì? Bằng Đế phẫn nộ hét lớn, một tia hi vọng vừa xuất hiện nháy mắt đã bị Thiên Mộng Băng Tầm phá hủy, nàng không phát điên lên mới là lạ. - Tuy nhiên, không phải mọi chuyện đều không thể. Người yêu dấu à, làm sao ta có thể để nàng chết được? Ta đã nói ta có biện pháp rồi mà, nó không chỉ giúp cho ta mà cũng có lợi cho nàng nữa. Đúng là bản thân nàng làm chuyện này là không thực tế, nàng không còn thời gian đi tìm một người có cơ thể thích hợp với mình được, càng không thể chắc chắn sau khi dung hợp có thể giữ lại lực lượng căn nguyên để bảo toàn thần trí của mình. Nhưng, còn có kinh nghiệm của ta mà. Ta đã trải qua quá tình này một lần rồi, hơn nữa, có lực lượng căn nguyên của ta giúp đỡ thì chắc chắn khả năng thành công khi dung hợp của nàng tăng lên mấy chục lần. Ban này ta đang nói rồi dừng lại cũng chính vì chuyện đó còn phụ thuộc vào nàng nữa. Đúng là nếu ta tự mình bồi dưỡng hầy, tự làm quá trình tạo thần thì phần trăm thành công không quá 30, nhưng hai chúng ta hợp sức thì lập tức đạt trên 50%, hơn một nửa cơ hội

đấy, chẳng lẽ không đáng để chúng ta đánh cược một lần sao? Băng Đế nghe hẳn nói đến đây liền ngậy người, cuối cùng nó cũng hiểu mục đích của Thiên Mệnh Băng Tâm là gì, đôi mắt vàng rực chuyển sang nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo. Nãy giờ Hoắc Vũ Hạo vẫn im lặng lắng nghe Thiên Mệnh Băng Tâm và Băng Đế trò chuyện, cơ thể hẳn bị từng cơn rét lạnh phủ vào nhưng lòng lại cháy bỏng hi vọng. Hẳn không thể không đồng ý những lời Thiên Mệnh Băng Tâm vừa nói hết sức kích thích a. Nhất là đối với Băng Đế, một người không còn sống được bao lâu nữa... Cơ hội và hi vọng này giống như mặt trời giữa rừng đông, thật sự là rất hấp dẫn. Khó trách nó không ngại nguy hiểm mà bắt Băng Đế đến đây, bởi vì căn bản nó không phải đang thuyết phục mà là dụ dỗ Băng Đế a! Băng Bích Đế Hoàng Hạo thật sự sẽ trở thành Vũ Hồn thứ hai và Hồn Hoàn của mình sao? Trời ơi, người ta là cường giả đứng thứ hai trong Tam Đại Thiên Vương của cực bắc đó a!

Hoắc Vũ Hạo chưa bao giờ dám nghĩ mình sẽ có ngày một bước lên trời thế này, nhưng nếu hẳn có vũ hồn là Băng Bích Đế Hoàng Hạo thì hẳn không còn là một Hồn Sư hệ Khống Chế bình thường nữa, mà trở thành một Hồn Sư có cả hai khả năng khống chế lẫn công kích. Bất luận là sau khi trở thành Hồn Hoàn, Băng Đế mang cho hẳn kỹ năng gì thì chắc chắn đó cũng là một dạng công kích, hơn nữa với tu vi của nó, thậm chí có thể có cả Hồn Cốt như hồn thú mười vạn năm nữa. Chuyện tốt như thế làm sao Hoắc Vũ Hạo không hưng phấn được chứ? Thiên Mệnh Băng Tâm được nước nói tiếp: - Thế nào? Nàng phải suy nghĩ kỹ càng, tận dụng thời cơ đi. Hơn nữa giờ ta không còn là ta của ngày xưa nữa, nếu nàng không đồng ý thì đơn giản thôi, ta sẽ giúp đỡ chủ nhân của mình biến nàng thành Hồn Hoàn của hẳn và tất nhiên, nàng sẽ chẳng còn ý thức của riêng mình nữa. Cho nên, sau khi ta tóm được nàng thì nàng đã không còn đường lùi nữa, ta có rất nhiều cách, nhưng hiện giờ nàng có quyền chọn lựa, cùng lắm thì tổn chút ít thời gian thôi. Một bên là trường tồn, một bên là hủy diệt, bên nào nặng bên

nào nhẹ, nàng cứ suy nghĩ đi. Lời nói này rõ ràng là uy hiếp trắng trợn, nhưng trong giới hồn thú, đôi khi uy hiếp còn hiệu quả hơn giải thích bình thường nữa. Thiên Mộng Băng Tầm đã sống trên trăm vạn năm, chín mươi vạn năm đầu có thể nói hảnh đờn thuần như một tờ giấy trắng, vì lúc nào hảnh cũng chìm trong giấc ngủ say, nhưng sau đấy là khoảng thời gian hảnh bị giam cầm ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, hảnh có thể cầm cự trước biết bao hồn thú trong một thời gian dài như thế đâu phải là chuyện dễ dàng a! Nhờ thế, để giữ tính mạng, bất tri bất giác tâm tính đã dần trở nên gian xảo đầy mưu mô. - Ta còn có thể lựa chọn sao? Băng Đế lạnh lùng nói. Nhưng so với ban nãy đã giảm bớt rất nhiều. Rõ ràng nó đã đồng ý thương lượng. Tuy rằng để trường sinh bằng cách này có chút mất tự do nhưng còn đỡ hơn là vĩnh viễn tan biến, hơn nữa, nó cũng sống đến gần bốn mươi vạn năm rồi, có thể tiếp tục sống tiếp dù sao vẫn hạnh phúc hơn. Thiên Mộng Băng Tầm thở phào nhẹ nhõm, nói: - Quả nhiên không hổ danh là Băng Băng mà ta yêu, sau này nhất định nàng sẽ cảm thấy hôm nay mình đã sáng suốt và may mắn như thế nào. Băng Bích Đế Hoàng Hạp tức giận nói: - Thiên Mộng, tên phế vật chết tiệt này, người còn chiếm tiện nghi của bà nữa thì bà liều mạng cũng phải giết chết cả hai bọn người. Ta không tin ta tự bạo vẫn không thể thoát được cái lồng giam này, đến lúc đó các người không muốn chôn cùng ta cũng không được. Hợp tác Tạo Thần với người cũng được nhưng ta có một yêu cầu, người bớt nói nhảm dùm ta cái. - Ách... nàng đừng tuyệt tình vậy chứ. Ta đặc biệt đến đây vì nàng mà... Băng Đế liếc nhìn nó nhưng không mở miệng nói thêm gì. - Được rồi, được rồi, ta đồng ý là xong chứ gì. Nàng phóng thích lực lượng tinh thần của mình ra đi, không lẽ nàng nghĩ ta dễ dàng thả nàng đi như vậy à? Tính tình của nàng thật khó khiến người ta an tâm được. Đừng nghĩ bình thường Thiên Mộng Băng Tầm bát nháo ba hoa nhưng thực tế hảnh rất tỉ mỉ, thực lực của Băng Bích Đế Hoàng Hạp mạnh như thế nào chả nhẽ hảnh không biết? Đường đường là cường giả đứng thứ hai ở cực bắc này đấy chứ phải đùa đâu. Thả nàng đi? Nói giỡn sao, làm sao mạo hiểm như vậy được. Còn cái gì tự bạo ban nãy nàng nói, Thiên Mộng Băng Tầm cũng chả quan tâm đến, chỉ cần có một cơ hội sống, không một hồn thú nào có can đảm cự tuyệt cả. Ánh mắt Băng Đế có chút

do dự, sau đó mới phóng ra lực lượng tinh thần căn nguyên, cái thứ này hoàn toàn không thể so với của Thiên Mộng Băng Tầm, đến bước này nó có muốn đổi ý cũng không kịp nữa. Nếu thật sự Thiên Mộng Băng Tầm lừa nó, nó chỉ có thể tự trách bản thân mình quá đại dốt mà thôi. Thiên Mộng Băng Tầm dĩ nhiên nhận thấy sự do dự của nó, liền trầm giọng nói: - Băng Thần trên cao, ta Thiên Mộng Băng Tầm xin thề trước mặt người, nếu ta có lừa dối Băng Đế, ép nàng phóng xuất ra lực lượng tinh thần căn nguyên nhưng không thể giúp nàng trở thành Hồn Hoàn trí tuệ thì tất cả những lực lượng hệ băng nào trên người ta đều sẽ trả về cho ngài. Hoắc Vũ Hạo nghe lời thề ấy không có cảm giác gì nhưng Băng Đế lại khác, bởi vì đây là lời thề nặng và trịnh trọng nhất tại thế giới băng tuyết này. - Được, ta tin người. Băng Đế có thể trở thành một trong Tam Đại Thiên Vương thì làm sao bình thường được chứ, điểm nổi bật nhất của nó chính là tính bá đạo và sát phạt quyết đoán, đã quyết định cái gì thì sẽ dốc toàn lực làm cho băng được. Dù sao hiện giờ Thiên Mộng Băng Tầm cũng không còn thân thể nữa, cho dù đúng như nó nói, nó muốn đưa mình vào chỗ chết cũng không phải dễ dàng gì. Hơn nữa, trước giờ Thiên Mộng Băng Tầm luôn thích mình, nó lúc nào cũng lộ vẻ lo lắng, làm sao làm ra chuyện đó được. Đôi mắt màu vàng của Băng Đế dần dần hóa thành màu xanh biếc, cái đuôi dài thật dài màu xanh biếc cũng một lần nữa nhếch lên. Đây cũng nhờ Thiên Mộng Băng Tầm đã lấy lại lớp xác của nó rồi nên Băng Bích Đế Hoàng Hạo mới có thể cử động được. Một vầng sáng dịu dàng màu xanh biếc nhẹ nhàng từ đuôi của nó phóng ra, từ từ ngưng tụ lại ở đầu mũi tiêm độc. Sau đó ánh sáng màu xanh này lại lóe lên, rồi một quả cầu ánh sáng màu xanh biếc nho nhỏ chậm rãi tách ra rồi trôi nổi trên không trung. Mà sau giây phút đó, ánh mắt của Băng Bích Đế Hoàng Hạo cũng dần ảm đạm rồi nhắm lại. Đúng vậy, đây chính là tinh thần căn nguyên của nó. Đừng thấy quá trình phóng thích tinh thần căn nguyên đơn giản mà xem thường, không phải bất cứ hồn thú nào cũng làm được đâu. Chỉ có những hồn thú đã đột phá được một kiếp nạn và tu vi đạt trên mười vạn năm mới có thể thực hiện. Dĩ nhiên chuyện này đối với cường giả tuyệt thế như Thiên Mộng Băng Tầm hay Băng Bích Đế Hoàng Hạo đều chẳng đáng là gì. Thiên Mộng Băng Tầm lại thở phào một hơi, một

luồng sáng màu vàng kim nhất thời xuất hiện, rồi từ từ bay về phía viên cầu ánh sáng màu xanh biếc, sau đó từ từ mở rộng bao bọc lấy nó. Đây chính là lớp xác của Thiên Mộng Băng Tầm. Sau đó nó nhanh chóng quay ngược trở về mi tâm của Hoắc Vũ Hạo, đồng thời từng cơn lạnh cóng người cũng truyền vào cơ thể cậu bé. Băng Bích Đế Hoàng Hạo sau khi mất đi tinh thần căng nguyên lập tức rơi xuống mặt đất, mà cơ thể ấy sau khi mất đi sự khống chế lập tức tự phát ra một cỗ khí thể uy nghiêm cực kỳ khủng bố. Bầu trời nháy mắt hóa thành màu xanh ngọc bích, chỉ cần tình cảnh trước mắt cũng đủ biết thực lực của Băng Bích Đế Hoàng kinh khủng đến mức nào. - Lạnh chết ta mất. Cơ thể Hoắc Vũ Hạo liên tục chịu đựng mất cơn rét lạnh không khỏi đánh bò cạp run rẩy. - Thiên Mộng à, người người chọn kém quá đi. Cũng là một tên phế vật y hệt người. Người nghĩ thân thể yếu ớt này của hãn có chịu được cỗ lực lượng của ta sao? Giọng nói đầy vẻ khinh thường của Băng Đế vang lên trong đầu Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên có ý nghĩ kỳ quái, hiện giờ trong thế giới tinh thần của mình đã có Thiên Mộng Băng Tầm và ông lão màu xám rồi, giờ thêm cái bà Băng Bích này nữa là vừa đủ bốn tay, có thể đánh mặt chược được rồi, thật là náo nhiệt a! Thiên Mộng Băng Tầm cười hắc hắc nói: - Băng Đế, nàng đừng vội. Nếu nàng chết đi để hãn hấp thụ hết lực lượng của nàng thì đúng là chuyện không thể. Với cơ thể hiện giờ của hãn, một Hồn Hoàn ngàn năm không biết có chịu nổi không nữa, đừng nói chi là nàng đã gần bốn mươi vạn năm. Có điều, với sự khống chế của ta, tình huống đã không giống thế nữa. Chúng ta hợp tác mà còn thất bại sao?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 43: Dung hợp - Khảo nghiệm đau đớn cực hạn

Chương 43: Dung hợp - Khảo nghiệm đau đớn cực hạn Sau khi nghe những lời của Thiên Mộng Băng Tầm xong, Băng Đế có chút do dự nói: - Người năm chắc chứ? Nếu như đã chọn thì tất nhiên nó phải cố gắng vì lựa chọn của mình rồi. Nếu mất đi cơ hội lần này, cho dù lực lượng tinh thần căn

nguyên của nó có thể trở về cũng khó thoát đại nạn sắp đến. Làm sao mà nó không cẩn thận đây? Thiên Mệnh Băng Tầm nói: - Nếu chúng ta cùng phối hợp thì quá trình dung hợp ít nhất năm chắc chín phần, còn lại thì phải xem bản thân của Vũ Hạo... để ta giới thiệu hai người với nhau đã. Vũ Hạo, đây là Băng Băng, à không, Băng Đế. Băng Bích Đế Hoàng Hạo, là cường giả xếp thứ hai trong Tam Đại Thiên Vương ở Cực Bắc. Băng Đế, đây là Hoắc Vũ Hạo, trời sinh có Vũ Hồn Linh Mâu thuộc tính tinh thần, lại được ta mở ra Vũ Hồn thứ hai có thuộc tính băng nữa. Hiện tại Vũ Hồn thuộc tính Băng của hắc cần một Hồn Hoàn làm chủ, cũng chính là một Hồn Hoàn trí tuệ giống ta. Có thể nói, năng lực thuộc tính băng của hắc hiện giờ vẫn chưa có gì hết, chỉ khi hai người dung hợp vào thì ngoài việc nàng trở thành Hồn Hoàn của hắc thì Vũ Hồn thứ hai của hắc cũng là Băng Bích Đế Hoàng Hạo! - Chào ngài, Băng Đế. Hoắc Vũ Hạo nói. Giọng nói của hắc hết sức bình tĩnh, không để lộ quá nhiều cảm xúc. Băng Đế thoáng do dự một chút, sau đó mới nói: - Chào người, hi vọng người có thể kiên trì được. Nếu không tất cả cố gắng sẽ như công dã tràng, hại bản thân người cũng hại cả chúng ta. Thái độ nói chuyện lúc này so với lúc nói chuyện với Thiên Mệnh Băng Tầm có vẻ dịu dàng hơn, có lẽ là bởi vì nó sắp trở thành một bộ phận trong thân thể Hoắc Vũ Hạo nên đối với tên nhân loại nho nhỏ này nó cảm thấy thân thiết hơn. Tuy lúc lựa chọn nó có chút bất đắc dĩ nhưng sau khi đã chọn thì Băng Đế lập tức thay đổi thái độ, tốc độ biến đổi nhanh đến nỗi khiến Hoắc Vũ Hạo phải âm thầm khâm phục. Tuy rằng Băng Đế còn chưa chính thức trở thành Vũ Hồn và Hồn Hoàn của hắc, nhưng hắc vẫn cảm thấy được, Băng Đế dường như có bài bản hơn ông trời Thiên Mệnh ca của hắc. Thiên Mệnh Băng Tầm nói: - Đây là cực bắc. Có Băng Đế ở đây sẽ chắn niếp tất cả. Trừ phi là Tuyết Đế xuất hiện, nếu không bất kỳ hồn thú nào cũng không có gan tiếp cận. Cho dù là Thái Thân Tuyết Ma Vương cảm nhận được hơi thở của Băng Đế cũng sẽ tránh đi. Nơi này gần như tuyệt đối an toàn rồi. Kế tiếp chính là dung hợp như thế nào. Băng Đế, để ta nói sơ phương pháp dung hợp cho nàng nghe rồi chúng ta lập tức bàn bạc cụ thể. Thế giới thần của Hoắc Vũ Hạo đột nhiên yên tĩnh kỳ lạ, có lẽ vì không muốn cho hắc biết cần dung hợp như thế nào để tránh ảnh hưởng đến tâm

trạng của hắn, nên Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Bích Đế Hoàng Hạo dùng phương thức khác để nói chuyện.

Không lâu sau, Hoắc Vũ Hạo nghe Băng Bích Đế Hoàng Hạo thở phào một hơi nói: - Nếu mà nói như vậy thì khả năng thành công khá lớn. Nhưng mà thân thể Hoắc Vũ Hạo hơi yếu ớt một chút, trình tự dung hợp nhất định phải điều chỉnh lại. Nhất định phải tăng cường thể chất của hắn trước sau đó mới tiến hành dung hợp hoàn chỉnh. Nếu như là Hồn Hoàn trí tuệ thì ta sẽ cố gắng hết sức phong ấn lại năng lượng của mình sau đó mới cho nó vào cơ thể của Hoắc Vũ Hạo . Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Nàng muốn nói là tiên Cốt hậu Hồn, cuối cùng mới là Hoàn? Băng Bích Đế Hoàng Hạo nói: - Đúng vậy, dựa theo phương pháp của người nhiều nhất chỉ có tám phần nắm chắc, người vẫn là xem thường năng lượng của ta. Hồn Lực của ta hết sức bá đạo, cho dù ta cố hết sức thu gọn lại hơn nữa không ngừng phong ấn, vẫn sẽ bị tràn ra một chút, tuy chỉ là một chút nhưng ta sợ là Hoắc Vũ Hạo cũng không thể chịu nổi. Cho nên cẩn thận vẫn hơn. Giọng điệu của Thiên Mộng Băng Tầm càng dịu dàng hơn. - Băng Băng, không ngờ nàng tin tưởng ta đến thế. Nếu làm vậy thì cơ thể nàng còn gì nữa, cũng giống như hoàn toàn chặt đứt đường lui rồi. Thật khiến ta cảm động a! - Người chết đi. Giọng nói của Băng Đế hết sức lạnh lùng, khiến người nghe gần như rét run: - Có khi nào ta làm gì mà hối hận chưa? Nếu đã quyết định vậy thì phải cố gắng hết sức, sợ đầu sợ đuôi sẽ càng sớm mất cơ hội thôi. Giờ người cứ thoải mái mà làm phiền ta đi, đợi khi ta và Hoắc Vũ Hạo dung hợp xong, ta trở thành Hồn Hoàn vào cơ thể hắn thì... hắc hắc... - Ách... Thiên Mộng Băng Tầm nghe thấy Băng Đế nói như vậy thì nhất thời thu liễm rất nhiều. Hoắc Vũ Hạo có chút khó hiểu nói: - Băng Đế, cái gì gọi là tiên Cốt hậu Hồn? Thái độ của Băng Đế đối với Hoắc Vũ Hạo lại tốt hơn nhiều, nó kiên nhẫn nói: - Dựa theo biện pháp của Thiên Mộng, ta sẽ trực tiếp trở thành Vũ Hồn thuộc tính Băng của người, sau đó mới tiếp tục phong ấn năng lượng trở thành Hồn Hoàn đầu tiên. Người là Hồn Sư nhân loại hắn là cũng biết,

hồn thú mười vạn năm như chúng ta tất nhiên sẽ có Hồn Cốt, ta cũng không ngoại lệ. Tuy rằng ta tu luyện cũng gần được bốn mươi vạn năm nhưng cũng không thể tạo ra nhiều Hồn Cốt được, có điều Hồn Cốt của ta so với Hồn Cốt mà hồn thú mười vạn năm thông thường cường đại hơn rất nhiều. Hơn nữa ta có thể chọn hình thái Hồn Cốt của ta như thế nào. Bởi vậy, ta quyết định trước tiên giúp người dung hợp Hồn Cốt, như vậy thể chất của người sẽ được đề thăng thật nhiều sau đó lại đem hồn lực của ta dung hợp vào bên trong thân thể của người, bởi vì người đã có Hồn Cốt của ta nên việc dung hợp phần còn lại sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới hoàn toàn thông suốt từng bước trong quá trình, khó trách Thiên Mệnh Băng Tẩm có nói Băng Bích Đế Hoàng Hạo làm như thế thì không còn đường lui. Đúng vậy! Nàng lấy thân thể của mình đánh cược, nếu thất bại chỉ sợ rằng nàng cũng sẽ tan biến, quả nhiên là hoàn toàn không có đường lui. Điều này cũng làm cho hảo cảm của Hoắc Vũ Hạo đối với Băng Đế tăng lên rất nhiều, hắc trịnh trọng nói: - Băng Đế, người cần ta phối hợp như thế nào? Hắc không nói bất cứ lời cảm ơn nào bởi vì đây là hợp tác hai bên đều có lợi, nếu lần dung hợp này thành công tốt đẹp thì đối với hắc hay Băng Đế cũng đều là kết quả tốt nhất. Băng Đế nói: - Bởi vì là ta tự nguyện, dung hợp Hồn Cốt sẽ không xuất hiện vấn đề gì, nhưng ta nghĩ sẽ có một chút năng lượng ẩn chứa trong Hồn Cốt bị tiết ra ngoài. Và quá trình này cũng sẽ rất đau đớn. Ta đã nghĩ kỹ rồi, đối với người mà nói, Hồn Cốt thích hợp nhất lúc này phải là khung xương, hay chính xác là xương cột sống, bởi vì ta tu luyện đã gần bốn mươi vạn năm, ta có thể nắm chắc thời gian dung hợp, khiến xương cột sống, xương sườn, xương ngực của người lần lượt thay đổi triệt để. Bởi vì Hồn Cốt của ta có lực lượng quá mức khổng lồ, trong quá trình dung hợp, khung xương của người nhất định phải trải qua sự một cải tạo. Quá trình này sẽ tương đối mất thời gian hơn nữa sẽ hết sức đau đớn. Tựa như tháo toàn bộ khung xương của người xuống sau đó trùng tu lại một lần. Thống khổ như thế người có chịu được không? Năng lượng của chúng ta có thể bảo vệ thân thể của người, nhưng không thể bảo vệ được lực lượng tinh thần, nếu người không chịu được đau khổ lần này mà đầu hàng thì mọi thứ sẽ sụp đổ, tất cả thành quả đều mất

hết. Đối với Hồn Cốt thì trong năm học vừa rồi ở học viện Sử Lai Khắc, Hoắc Vũ Hạo có nghe đến không ít, trong những loại Hồn Cốt, quý giá nhất là ở đầu và khung xương, sau đó mới đến Hồn Cốt ở tứ chi. Mà Hồn Cốt khung xương thật ra chính là ở xương cột sống, mà không phải là toàn bộ khung xương. Giống xương sườn, xương ngực nếu như có thể tìm được Hồn Cốt dung hợp, đều được gọi là Hồn Cốt Ngoại Phụ, độ trân quý có thể cùng so sánh với Hồn Hồn mười vạn năm. Hơn nữa sẽ mang đến năng lực cường đại đặc thù. Dựa theo lời nói của Băng Đế, tuy nó nói là cho mình một khối Hồn Cốt nhưng cái này đã tương đương với một cái Hồn Cốt xương cột sống bình thường và ít nhất thêm hai cái Hồn Cốt Ngoại Phụ nữa! Bấy nhiêu đây là quá khủng bố rồi, nên sau đó bất kể nó đem lại hồn kỹ gì, thì quá trình này cũng vô cùng đáng giá. Hơn nữa, đã là hồn thú mười vạn năm thì ngoài Hồn Hoàn và Hồn Cốt, thì còn mang đến hai cái Hồn Kỹ. Khó trách Thiên Mộng Băng Tầm không ngừng lập đi lập lại, bảo mình chỉ cần đột phá cấp hai mươi thì thực lực sẽ có biến hóa long trời lở đất a! - Băng Đế, ta có thể chịu được, bất kể là đau đớn gì, ta cũng có thể chịu được. Giọng nói của Hoắc Vũ Hạo vô cùng thành khẩn, muốn có thực lực cường đại thì đâu chỉ nói suông là được. Không có trả giá làm sao có thu hoạch? Một năm qua, thời gian tu luyện của hắn gần như gấp hai lần so với người khác, mới có thể đạt đến mức này. Hiện giờ cơ hội đến trước mắt, bất kể đau đớn cỡ nào thì Hoắc Vũ Hạo cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước. Băng Bích Đế Hoàng Hạo nói: - Tốt, nếu thế thì chúng ta không nên chậm trễ nữa. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Vũ Hạo, chúng ta lập tức bắt đầu dung hợp Hồn Cốt đi, đệ lấy cái Bí Pháp Hồn Tả Tí Cốt - Hồn Cốt cánh tay trái ra đây, lát nữa chúng ta dùng nó làm dung môi giúp đệ dung hợp Hồn Cốt của Băng Đế, tốc độ dung hợp sẽ nhanh hơn một chút và đau đớn cũng sẽ giảm bớt rất nhiều. Còn có thể tránh lúc dung hợp Hồn Cốt, năng lượng của nó bị tiết ra ngoài nữa. Hoắc Vũ Hạo vội vàng lấy Hồn Cốt trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ ra cầm ở trong tay, không ngờ nó còn có thể sử dụng như thế. Băng Bích Đế Hoàng Hạo trầm giọng nói: - Hoắc Vũ Hạo, người đã chuẩn bị xong chưa? Hoắc Vũ Hạo dùng sức gật đầu: - Bắt đầu đi. Vừa dứt lời, trong nháy mắt nhiệt độ cả người hắn tuột xuống, Tinh Thần Hải ở

giữa trán mở ra, linh hồn của Hoắc Vũ Hạo rung mình một cái, hắn cảm thấy dường như mình vừa rơi xuống một hầm băng vô cùng lạnh giá. Cái lạnh này hoàn toàn khác với cái lạnh ở môi trường bên ngoài bởi vì đây xuất hiện từ bên trong linh hồn, khiến tinh thần hắn dường như ngay lập tức bị đông cứng lại. Thanh âm của Băng Đế vang lên: - Ta sẽ dùng cảm giác giá rét này gây tê thần kinh của ngươi, như thế mới có thể khiến nỗi đau đớn của ngươi giảm xuống một cách thấp nhất. Nhưng vì cơ thể của ngươi còn chưa dậy thì hoàn toàn, nên ta cần phải hết sức cẩn thận, cho nên quá trình sẽ rất lâu. Vì để đạt được hiệu quả tốt nhất, ngươi tuyệt đối không thể hôn mê, vì khi ngươi tỉnh táo ta mới có thể dựa vào phản ứng bản năng của ngươi mà điều chỉnh từng bước cho phù hợp. Hoắc Vũ Hạo hiện giờ đã không thể lên tiếng trả lời nỗi nữa, mà đến lúc này Băng Đế cũng thấy mình đã không còn đường lui tự nhiên không có khả năng tiếp tục thay đổi chủ ý. Ánh sáng màu xanh đậm trên đầu Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng lớn, đôi mắt và Vũ Hồn Linh Mâu của hắn cũng đã hóa thành màu xanh biếc, Thiên Mệnh Băng Tầm vẫn giữ im lặng, để Băng Đế muốn làm gì thì làm. Hai mắt Hoắc Vũ Hạo bắn ra hai luồng ánh sáng trúng vào thân thể của Băng Bích Đế Hoàng Hạc. Thân hình dài một thước năm kia nhất thời run rẩy kịch liệt. Nhất là phần đuôi dài thật dài kia, ánh sáng màu xanh biếc không ngừng dao động kịch liệt. Trên cơ thể giống một khối kim cương kia lại càng tản ra ánh sáng vô cùng chói mắt. Hoắc Vũ Hạo mơ hồ nghe được tiếng thở dài của Băng Đế, ngay sau đó, hắn chợt cảm giác được một cổ hàn ý cực mạnh khiến cho linh hồn và thân thể hắn như chết lặng. Thân thể Hoắc Vũ Hạo chấn động, một luồng ánh sáng xanh chậm rãi nâng hắn lên, đồng thời bản thể Băng Bích Đế Hoàng Hạc nhanh chóng bay đến bên người hắn. Một luồng ánh sáng màu xanh đậm từ chiếc đuôi phát ra mãnh liệt, chiếc đuôi kia cũng đồng thời run lên, đâm mạnh vào lưng Hoắc Vũ Hạo. Cả người Hoắc Vũ Hạo run lên dữ dội, hắn cảm giác như xương sống của mình trong nháy mắt bị một cái gì đó xuyên qua. Vật bén nhọn kia đâm xuyên da thịt, huyết nhục cuối cùng mạnh mẽ đâm mạnh vào đến khung xương bên trong. Loại thống khổ tinh thần vốn dĩ không phải một nhân loại có thể chịu được. Hoắc Vũ Hạo liền mở to miệng, hai mắt như muốn lồi ra.

Thân thể hần run rẩy kịch liệt, Bí Pháp Hồn Tả Tí Cốt - Hồn Cốt cánh tay trái nằm trong tay hần nháy mắt cũng rơi xuống. Mặc dù Hoắc Vũ Hạo đã chuẩn bị tinh thần đón chờ lần thống khổ này rồi. Nhưng hần cũng là một nhân loại a, khi cơn đau ập đến cho dù cơ thể hần đã gần như chết lặng, nhưng nó vẫn có thể trong nháy mắt khiến hần không thể thở được. Cùng lúc đó, tại mi tâm Hoắc Vũ Hạo, một chút ánh sáng ánh kim chợt lóe lên, nhanh chóng bao phủ đầu hần lại, Tinh Thần Hải của hần một lần nữa biến thành màu vàng. Màu vàng này dịu dàng xoa dịu thế giới tinh thần đang nổi sóng gió của hần, hết như người mẹ giang rộng vòng tay dỗ dành trấn an vậy, Thiên Mộng Băng Tầm rốt cục cũng ra tay. Được Thiên Mộng Băng Tầm trợ giúp, thân thể hần cuối cùng cũng có chút giãn ra. Mà bên kia, Băng Đế đã bắt đầu quá trình dung hợp. Một luồng ánh sáng xanh biếc bao bọc lấy khối Bí Pháp Hồn Tả Tí Cốt - Hồn Cốt cánh tay trái. Sau đó nhanh chóng chóng tan chảy ra hóa thành một chất lỏng bằng nắm tay, Băng Bích Đế Hoàng Hạt lập tức nuốt vào bụng. Băng Đế vốn có thể dùng Bí Pháp Hồn Tả Tí Cốt - Hồn Cốt cánh tay trái tiến hành điều hòa trước, như vậy có thể giảm mức độ đau đớn xuống mức thấp nhất, nhưng nàng lại không làm như vậy, bởi vì nàng muốn xem thử một chút, khả năng chịu đựng của cậu bé này đến mức thế nào. Đáp án nhận được khiến nàng ngạc nhiên vô cùng, thân thể Hoắc Vũ Hạo tuy rằng trong nháy mắt bị thống khổ làm cho chết lặng đi. Nhưng thông qua phản ứng của thân thể hần, nàng có thể cảm nhận được. Thân thể của nhân loại này lại cứng cỏi dẻo dai vô cùng, ngay, tạp chất trong cơ thể tồn đọng cực ít. Quan trọng nhất là Tinh Thần Hải của hần tuy rằng có chút dao động mạnh, nhưng cũng không có chút dấu hiệu hư hỏng nào. Cho dù Thiên Mộng Băng Tầm không ra tay thì hần cũng không vì vậy mà chết đi. Trong lòng Băng Đế cũng hiện lên một chút hâm mộ, thiên phú cùng tiềm năng của nhân loại cho dù hồn thú huyết mạch cao quý đến mức nào cũng không thể so sánh. Đương nhiên nó cũng chỉ hâm mộ mà thôi. Nếu cho nó được đổi thì nó cũng không muốn. Nếu không thì lúc tu vi đột phá mười vạn năm nó đã không lựa chọn đột phá đại nạn. Mà đã hóa thân thành người, tu luyện lần nữa. Dù cho thiên phú của nhân loại có tốt hơn. Nhưng mà thọ nguyên của nhân loại cũng không thể so sánh với hồn

thú. Bí Pháp Hồn Tả Tí Cốt biến thành chất lỏng bị Băng Đế nuốt vào trong cơ thể, sau khi tinh lọc qua chột hóa thành một dòng xanh biếc dừng mãi tiến vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy như có một luồng khí ôn hòa giống hệt như một lần nữa được lớp vỏ Thiên Mộng Băng Tầm bảo vệ. Đau đớn kịch liệt cũng giảm đi nhiều. Một chút đau nhức còn lại so với lúc trước thì không khác gì mũi đốt. Đau đớn đột nhiên giảm xuống đồng thời lồng ngực hần cũng bắt đầu phập phồng lên, tham lam hít vào từng ngụm khí lạnh. Thân thể hần đột nhiên toát mồ hôi, thậm chí cả đại tiểu tiện cũng không thể khống chế. Có thể thấy rằng thống khổ vừa rồi mãnh liệt đến mức nào. Áo bông trên người hần sau khi thấm hết mồ hôi trong nháy mắt bị một màu xanh biếc phá tan, chỉ có Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ được Thiên Mộng Băng Tầm nhắc nhở Băng Đế mới bỏ qua cho. Thân thể trần truồng của hần trông có vẻ rắn chắc, một năm khổ tu của Sử Lai Khắc học viện cũng không hề uổng phí. Mà lớp da trắng trẻo của hần so với băng tuyết trên mặt đất cũng không khác cho mấy. Nhưng càng khiến cho người ta rung động hơn là bên trong lớp da này, một tia xanh biếc được chậm rãi rót vào trong khung xương, từ từ lan ra khắp cơ thể. Nơi đầu tiên hiển nhiên là xương sống, chất lỏng xanh biếc kia theo khung xương từ từ lan về phía trước, xương sườn Hoắc Vũ Hạo cũng trở thành một màu xanh. Màu xanh kia lan đến đâu thì cơ thể Hoắc Vũ Hạo cũng bắt đầu co rút, đau đớn đến đó. Hần liều mạng nhịn đau, thân thể phản ứng kịch liệt nhưng lại bị Băng Bích Đế Hoàng Hạp khống chế không thể di động chút nào. Hoắc Vũ Hạo không ngừng tự nhủ, chịu đựng, chịu đựng, phải cố gắng chịu đựng, mặc kệ đau đớn thế nào cũng quyết không thể từ bỏ. Thống khổ đã khó có thể chịu được rồi vậy mà hần còn tập trung toàn lực bảo vệ tinh thần của mình. Băng Đế từng nói qua, sợ nhất là tinh thần không thể kiên trì mà vỡ tan, như vậy thì xem như là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Đã vậy thì hần chỉ cần toàn lực bảo vệ tinh thần của mình vậy là đủ rồi. Thân thể thế nào thì để cho Băng Đế lo đi, nàng hần không hại chết mình đâu. Nghĩ thế, tính tình cố chấp của hần lại hiện ra. Thiên Mộng Băng Tầm vô cùng kinh ngạc, vài loại phụ trợ hộ tinh thần chuẩn bị cho Hoắc Vũ Hạo hần đều chưa cần dùng tới. Tinh thần căn nguyên của Băng Đế lúc này đã ở trong cơ

thể Hoắc Vũ Hạo, hiển nhiên nàng cũng phát hiện ra điều kì dị này. Lần đầu tiên nàng thay đổi cách nhìn đối với Thiên Mộng Băng Tầm, tuy rằng Thiên Mộng Băng Tầm lựa chọn nhân loại nhỏ tuổi này, thực lực cũng không đáng nhắc tới, nhưng lại có ý chí cứng cỏi như vậy đây chính là một việc tốt a! Thiên Mộng Băng Tầm lặng lẽ rút sang một bên. Hoắc Vũ Hạo tự mình vượt qua mọi chuyện hiển nhiên là quá tốt, từng cơn đau này cũng chính là một phương pháp ma luyện tinh thần lực tốt nhất. Làm cho ý chí hần càng thêm kiên cường hơn, rất tốt cho việc tu luyện về sau. Sau khi chất lỏng màu xanh biếc kia bao phủ toàn bộ khung xương trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo thì ánh sáng xanh biếc tại bản thể của Băng Bích Đế Hoàng Hạo bắt đầu chậm rãi mờ đi. Bản thể Băng Đế biến thành Hồn Cốt, đây chính là một phần tinh hoa lực lượng của nó biến thành. Lần cải tạo tuy rằng vô cùng thống khổ nhưng tương lai tác dụng của khối Hồn Cốt này mang lại thì hơn xa so với những Hồn Cốt khác. Thiên Mộng Băng Tầm mặc dù là hồn thú trăm vạn năm, nhưng nếu xét ưu đãi mà nó mang lại thì thua xa Băng Đế. Băng Đế có huyết mạch cao quý, trời sinh chính là một vương giả, lại tu luyện nhiều năm như vậy. Nàng có thể làm cho Hoắc Vũ Hạo tăng trưởng toàn diện. Đương nhiên, bây giờ Hoắc Vũ Hạo chỉ có thể thừa nhận một bộ phận rất nhỏ lực lượng này. Năng lượng còn lại nhất định phải phong ấn lại, dựa vào mức độ thừa nhận của Hoắc Vũ Hạo mà từ từ tăng cường thêm. Nhưng mà như vậy thì tiềm năng của Hoắc Vũ Hạo cũng cực kì kinh người. Đối với Hồn Sư mà nói, càng về sau, hồn lực tăng lên càng khó khăn, uy lực của hồn kỹ không đủ mạnh mẽ tuyệt sẽ không xuất hiện trên người hần. Tương lai hần có thể phát triển đến mức độ nào ngay cả Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Bích Đế Hoàng Hạo cũng không thể biết được. Cách thức tạo thần của bọn họ chỉ sợ trên Đấu La Đại Lục này cũng chưa từng xuất hiện. Phải biết rằng, Thiên Mộng Băng Tầm phải mất mười vạn năm thời gian mới có thể hoàn thành xong công tác chuẩn bị. Đừng nghĩ rằng hần và Hoắc Vũ Hạo dung hợp dễ dàng như thế, trên thực tế hần đã đóng cửa tinh thần căn nguyên của mình, hơn nữa hần cũng sớm hoàn thành quá trình phân cách. Còn có rất nhiều bước cần chuẩn bị. Lần này đi đến nơi của Băng Đế, trong lúc dung hợp hần cũng ở một bên chỉ điểm và trợ giúp, băng vào tinh

thần lực cường đại của mình phụ trợ cho Băng Đế. Lúc đó mới có thể thành công dung hợp. Thân thể Hoắc Vũ Hạo không ngừng run rẩy, bên ngoài làn da mặt hắc đã ngưng kết thành từng hạt băng châu, tất cả cũng từ mồ hôi mà thành. Thắt khiếu đã sớm chảy ra từng đường tơ máu, làn da dưới lớp băng đã biến thành một màu đỏ. Huyết khí trong cơ thể hắc vận chuyển với tốc độ cực nhanh, đến mức trông rợn cả người. Nếu là người khác thì đã sớm bị nổ tan xác rồi. Mà lúc này, trong thân thể Hoắc Vũ Hạo đã có hai tinh thần căn nguyên của hai đại cường giả Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Bích Đế Hoàng Hạo thủ hộ. Triệu chứng huyết khí vận chuyển nhanh chóng cũng là một tình huống thường gặp trong lúc dung hợp Hồn Cốt, mà nơi bọn họ thủ hộ chính là nội tạng, kinh mạch cùng với khung xương. Tương đương với một lớp màng bảo vệ cơ thể. Mặc cho tốc độ huyết khí kia vận chuyển nhanh thế nào cũng không cách nào phá tan phòng tuyến này. Khí huyết dao động dao động không ổn định, từ ngoài nhìn vào làn da tái nhợt kia có thể thấy được một khung xương xanh biếc, như là một bức tranh thật kinh khủng. Thiên Mộng Băng Tầm tuy rằng không cần phụ trợ bảo vệ linh hồn hắc, nhưng nhất định phải giúp hắc bảo vệ Vũ Hồn. Thiên Mộng Băng Tầm là một Hồn Hoàn trí tuệ của Vũ Hồn bản thể của Hoắc Vũ Hạo, Vũ Hồn Linh Mâu. Chúa tể tương lai của tất cả Linh Mâu. Mà sau khi Băng Đế dung hợp vào, cũng chính là chúa tể của Băng Bích Đế Hoàng Hạo Vũ Hồn. Cũng nhờ đó làm cho Hoắc Vũ Hạo chân chính trở thành Hồn Sư có Vũ Hồn song sinh. Chất lỏng màu xanh biếc kia vừa bắt đầu liền hóa thành từng sợi tơ màu xanh bao trùm xương sống, xương ngực, xương sườn hắc. Thời gian dần qua, sợi tơ này bắt đầu lan rộng ra đem khung xương hoàn toàn bao bọc. Thống khổ của Hoắc Vũ Hạo lại bắt đầu thay đổi, đau đớn co rút lúc trước dần dần chuyển biến, thay vào đó, khung xương của hắc lúc này bắt đầu truyền ra từng đợt nóng lạnh luân phiên. Cái này đúng là băng hỏa lưỡng trọng thiên a! Nháy mắt trước còn giá rét rùng mình thế mà phút chốc sau lại nóng như lửa đốt. Máu huyết trong người hắc cứ phải luân phiên thay đổi theo nhiệt độ, lúc lạnh thì gần như đông cứng, lúc nóng thì tan chảy sôi trào, trên da mặt hắc đã lấm tấm những giọt máu đỏ tươi. Từ cực lạnh sang cực nóng khiến nhiệt độ cơ thể hắc cũng biến đổi theo, quá

trình này không những mang đến đau đớn còn rèn luyện cơ thể hần nữa, tuy vậy cũng khiến con người ta khó lòng chịu đựng nổi, đến cả một người ý chí sắt đá như hần mà cũng đã cảm thấy không chịu đựng nổi nữa. Có thể nói quá trình Hoắc Vũ Hạo dung nạp Hồn Cốt lúc này là một trường hợp đặc biệt và khó khăn nhất trong lịch sử. Thứ nhất vì tu vi của hần quá thấp, cái thứ hai vì phẩm chất Hồn Cốt hần đang dung hợp quá cao, hai phạm trù chênh lệch cực lớn hỏi sao không khó khăn cho được. Cho dù Băng Đế đã cố hết sức phụ trợ hần, nhưng khối Hồn Cốt kia làm sao thay đổi được giá trị của nó, ba mươi vạn năm, ba mươi vạn năm đó a! Cho dù đã phong ấn hết các năng lượng vào bên trong nhưng một chút khí bị rò rỉ ra cũng đủ khiến Hoắc Vũ Hạo đau đớn đến mức sống không bằng chết. Khi Hoắc Vũ Hạo cảm thấy đầu óc choáng váng, ý thức dần rơi vào trạng thái mơ hồ, dường như đã đến cực hạn, hần không thể nào tiếp tục chống đỡ được nữa thì đột nhiên một lượng lớn tinh thần lực được Thiên Mệnh Băng Tầm rót vào, giúp hần lại một lần nữa trở về trạng thái thanh tỉnh, đồng thời cũng tranh thủ cho hần chút thời gian nghỉ ngơi, giảm bớt cảm giác đau đớn. Thiên Mệnh Băng Tầm muốn Hoắc Vũ Hạo rèn luyện tinh thần càng thêm bền bỉ nhưng tuyệt đối không để hần sụp đổ. Nó đứng bên ngoài quan sát, đến lúc Hoắc Vũ Hạo không thể chịu đựng được nữa nó sẽ ra tay, giúp Hoắc Vũ Hạo tiếp tục kiên trì. Hoắc Vũ Hạo mặc dù bị tra tấn tinh thần đau muốn chết đi sống lại nhưng khi Thiên Mệnh Băng Tầm ra tay, sự minh mẫn lại trở về với hần, lúc này hần không còn cảm thấy đau đớn nữa, mặc dù quá trình biến chuyển nóng - lạnh vẫn còn diễn ra nhưng hần cảm thấy tốt hơn nhiều. Hần cố gắng lấy lại bình tĩnh, và ngưng kết lại tinh thần lực ban này suýt nữa tan vỡ. Có điều, ngay khi hần làm xong những chuyện này thì sự trợ giúp của Thiên Mệnh Băng Tầm cũng biến mất, sự đau đớn ban này lại một lần nữa trở lại. Hoắc Vũ Hạo hét to trong lòng: "Thiên Mệnh ca, ca chơi đùa đấy sao?" Thời gian thấm thoát trôi qua, cứ mỗi lần Hoắc Vũ Hạo không chịu nổi nữa thì Thiên Mệnh Băng Tầm lại xuất hiện, sau đó biến mất. Sau đó dần dần khả năng chịu đựng của hần cũng tăng lên. Nếu ngay từ đầu Thiên Mệnh Băng Tầm đã ra tay trợ giúp Hoắc Vũ Hạo thì sao đây? Đúng là Hoắc Vũ Hạo sẽ bớt đau đớn hơn đấy, có thể nói sẽ hoàn

thành nhẹ nhàng hơn, nhưng, đấy chỉ là lúc đầu, Thiên Mộng Băng Tầm đầu thế giúp hần đi từ đầu đến cuối được, càng về sau càng đau đớn hơn, đến lúc đó thì chỉ có thể cầu trời thôi. Cho nên, cách Thiên Mộng Băng Tầm làm không chỉ chắc chắn hần có thể vượt qua được còn giúp cơ thể lẫn ý chí của hần được rèn luyện triệt để, lợi ích nhiều vô cùng. Càng về sau càng rõ rệt hơn, mặc dù vẫn còn đau đớn nhưng khoảng thời gian hần cần Thiên Mộng Băng Tầm ra tay trì hoãn càng lúc càng dài. Mà khoảng thời gian Thiên Mộng Băng Tầm trì hoãn để hần khôi phục tinh thần lực cũng rút ngắn hơn, hai cái tỉ lệ nghịch với nhau hoàn toàn. Sau vài lần như thế, Hoắc Vũ Hạo cuối cùng cũng hiểu, ông trời của hần, Thiên Mộng ca đang mượn cơ hội này để hần rèn luyện ý chí a! Nếu là người khác hần là sẽ luôn mong chờ cảm giác thoải mái kia, nhưng hần thì không, sau một năm tu luyện ở học viện Sử Lai Khắc, hần đã hoàn toàn minh mạch, trả giá càng lớn, kết quả càng cao. Bởi vậy, những gì Thiên Mộng Băng Tầm làm không chỉ cho hần chút thời gian nghỉ ngơi còn khẳng định thêm niềm tin của hần trong mọi chuyện. Thế nên, khi hần chịu đựng đau đớn, ý chí càng thêm kiên định. Cuối cùng mới mang lại kết quả như kia. Phát hiện này khiến cả Thiên Mộng Băng Tầm lẫn Băng Đế đều cực kỳ chấn động, hai vị cường giả này lần đầu tiên cảm thấy khâm phục nhân loại nhỏ bé này. Bởi vì mức độ đau đớn mà Hoắc Vũ Hạo đã và đang phải chịu, chưa chắc bọn chúng có thể vượt qua nữa. Tuy Thiên Mộng Băng Tầm có trợ giúp cho Hoắc Vũ Hạo một chút, nhưng toàn bộ quá trình đều là tự hần kiên trì chịu đựng. Từ ngày đến đêm, rồi đêm sáng đến ngày, Hoắc Vũ Hạo cứ ngồi đấy, ánh sáng màu xanh đậm trên người hần càng ngày càng rõ rệt, làn da hần nhanh chóng thay đổi liên tục giữa hai màu trắng - hồng, tốc độ tăng đến mức càng lúc càng khó phân biệt được. Và khí huyết trong cơ thể hần so với trước kia bắt đầu mạnh mẽ hơn nhiều, nhiều lắm. Mặc dù Băng Bích Đế Hoàng Hạo đã chia năng lượng của mình ra rất nhiều phần nhỏ nhưng sau khi dung hợp vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo, đấy vẫn là một vật đại bổ. Năng lượng của một hồn thú gần tiếp cận cấp bậc bốn mươi vạn năm mà, không mạnh sao được a! Khắp người Hoắc Vũ Hạo, bao gồm thân thể, khung xương, nội tạng, tất cả đều có sự biến hóa. Cho dù Hồn Cốt hần đang dung

hợp không phải là chân tay hay đầu, nhưng nó cũng đồng loạt truyền cảm giác tươi mát đến tất cả các bộ phận, nương theo sự thoải mái này, cảm giác thống khổ mà Hoắc Vũ Hạo đang phải chịu đựng cũng từng bước từng bước giảm xuống. Đến lúc này Thiên Mộng Băng Tầm hoàn toàn không cần ra tay nữa, Hoắc Vũ Hạo đã có thể dựa vào ý chí kiên định của mình mà vượt qua thống khổ từ sự thay đổi nhiệt độ nóng lạnh. Hắn thậm chí có thể cảm nhận được khí huyết khắp người mình đang càng ngày càng mạnh mẽ, cơ thể cũng cứng cỏi hơn. Có điều vì hồn lực của hắn đang ở bình cảnh cấp hai mươi nên không thể xác định chính xác hiện giờ tu vi của hắn là bao nhiêu. Nhưng, chắc chắn sau khi hoàn tất mọi quá trình, cấp bậc hồn lực của hắn sẽ tăng lên đáng kể, ít nhất hai cấp là không có vấn đề gì hết. - Vũ Hạo, đệ cẩn thận một chút. Hiện giờ quá trình dung hợp Hồn Cốt cơ bản đã xong rồi. Chỉ còn để nó hoàn toàn dung hợp vào khung xương của đệ là được. Vì ta muốn phong ấn năng lượng của Hồn Cốt vào trong tủy xương của đệ nên lát sau có thể sẽ rất đau đớn, nhưng như thế sau này đệ có thể từ từ hấp thu nguồn năng lượng đó một cách dễ dàng hơn. Tất cả việc đệ phải làm là chịu đựng, quá trình này chỉ sợ Thiên Mộng Băng Tầm cũng khó mà giúp đỡ đệ được. Đái khái cần một canh giờ thôi. Xong bước này là đệ chính thức có được khối Hồn Cốt này của ta. Giọng nói của Băng Đế càng lúc càng dịu dàng hơn, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi, từ âm điệu của giọng nói có thể thấy nó có vẻ có chút mệt mỏi rồi. Dù sao nó cũng đang đem chính cơ thể của mình dung hợp vào Hoắc Vũ Hạo mà, tuy tu vi của nó cường đại nhưng đau đớn nó phải chịu không hề nhỏ so với Hoắc Vũ Hạo. Chẳng qua nó đã tu luyện suốt mấy chục vạn năm nên ý chí và sức chịu đựng hơn Hoắc Vũ Hạo rất nhiều mà thôi. Hoắc Vũ Hạo hít sâu một hơi, từ này giờ hắn bị cảm giác đau đớn hành hạ liên tục nên giờ có muốn mở lời nói chuyện cũng không thể nữa. Hiện giờ hắn chỉ có thể cố gắng giữ vững lòng tin kiên định của mình để Băng Đế cảm nhận được mà càng thêm tin tưởng. Thiên Mộng Băng Tầm thật sự không thể bảo vệ Hoắc Vũ Hạo sao? Dĩ nhiên là không rồi, nhưng Băng Đế nói thế để Hoắc Vũ Hạo tăng thêm áp lực và sự quyết tâm, chỉ có như thế, hắn mới có thể hoàn toàn bộc lộ hết tiềm năng của mình. Nhưng, khi bước cuối cùng này vừa bắt đầu, một cơn

đau cực kỳ khủng bố lập tức truyền đến khiến Hoắc Vũ Hạo rung mình run rẩy, bên trong thế giới tinh thần của hắn càng biểu lộ rõ ràng hơn, suýt chút nữa là tan vỡ. Đau, hắn chịu được. Nóng - Lạnh luân phiên, hắn có thể miễn cưỡng kiềm chế. Nhưng, cái cảm giác quái quỷ lúc này lại không đơn giản như thế, bởi vì nó ngứa. Đúng thế, sau khi Băng Đế bắt đầu quá trình dung hợp cuối cùng thì cả người Hoắc Vũ Hạo lập tức ngứa ngáy kinh khủng, giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến bắt đầu bò khắp người hắn rồi tiến vào khung xương vậy. Có thể nói là ngứa đến tận xương tủy, một câu nói hoàn toàn hiểu theo nghĩa đen a. Trong khoảng khắc này, hắn chỉ có một mong ước duy nhất là được xé nát cơ thể mình ra, sau đó lập tức xoa xoa nắn nắn chấm dứt cái cảm giác khiến người ta phát điên này. Cả người Hoắc Vũ Hạo run rẩy co rút, căn bản không thể khống chế nữa, mà trên từng khớp xương của hắn cũng không ngừng phát ra những tiếng răng rắc. Thiên Mệnh Băng Tẩm biết lúc này đau đớn Băng Đế phải chịu cũng không ít hơn Hoắc Vũ Hạo là bao, bởi vì tinh thần lực của nàng đang không ngừng run rẩy. Quá trình dung hợp Hồn Cốt vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo chỉ là một bước cơ bản, bởi vì thật sự muốn trở thành Hồn Hoàn không khó, cái khó là phải giữ được ý thức tự chủ, để là một Hồn Hoàn trí tuệ. Bên phía Băng Đế, Thiên Mệnh Băng Tẩm không cảm thấy lo lắng, nó chỉ lo Hoắc Vũ Hạo không thể chịu đựng được thôi. Ánh sáng màu vàng kim trong thế giới tinh thần của Hoắc Vũ Hạo bắt đầu khởi động, khi thì run rẩy, khi thì như sóng biển sôi trào. Mà khung xương của Hoắc Vũ Hạo cũng đang từ màu xanh lá hóa thành màu xanh lục, rồi sau đó lại từ lục biến trở về xanh lá. Cũng chính thời điểm chuyển hóa này mới là bước đau đớn tột đỉnh. Ngứa... ngứa quá... ngứa chết mất... Hoắc Vũ Hạo cảm thấy mình không thể chịu nổi nữa rồi, cái cảm giác này so với tra tấn ban nãy còn khủng khiếp hơn. Rốt cục trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt, hiển nhiên nếu để những vết nứt này tiếp tục lan rộng thì cái thế giới tinh thần này sớm muộn gì cũng vỡ nát tan tành. Thiên Mệnh Băng Tẩm đứng bên cạnh thấy thế không chút do dự xuất thủ, một luồng ánh sáng màu vàng đậm ánh kim nhanh chóng chuyển động trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo. Cũng đúng lúc này Hoắc Vũ Hạo đột nhiên gào lên trong

Tinh Thần Hải. - Đừng nhúng tay vào, để có thể vượt qua được, để để làm. Thiên Mộng Băng Tầm nghe hẳn nói mà ngăn người, nó cảm nhận được sự kiên cường từ Hoắc Vũ Hạo, mà không ngờ sau tiếng hét này, những vết nứt trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo lại từ từ khép lại một cách thần kỳ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 44: Dung hợp hoàn mỹ, Hồn Hoàn màu đỏ

Chương 44: Dung hợp hoàn mỹ, Hồn Hoàn màu đỏ - Vũ Hạo, sau này... con phải giống như phụ thân của con... trở thành một... anh hùng cái thế. Có điều... mẫu thân... có lẽ... không thể nhìn thấy... ngày ấy. Mẫu thân... sắp... phải đi rồi... Con nhất định... phải tự chăm sóc... bản thân... Đứa con ngoan của ta... đừng khóc... Mẫu thân trên trời sẽ luôn... dõi theo con... Mẫu thân... thật sự... không hận phụ thân của con... nếu nói... ở phủ Công Tước này... người duy nhất... mẫu thân không hận... chính là huynh ấy... - Mẫu thân... không có may mắn... ở cùng một chỗ... với phụ thân của con... Thật lòng... ta chỉ mong được như ngày xưa... mỗi ngày... đều có thể gặp huynh ấy... đi theo... bên cạnh huynh ấy... Huynh ấy... có lẽ trong lòng huynh ấy... chưa từng có mẫu thân... nhưng... đối với ta... nó không quan trọng. Vũ Hạo à... con giống ta... nên không thể... trở thành một Hồn Sư... thôi thì... con cứ học... một nghề nào đó... rồi sống cuộc sống... bình an... Như vậy... mẫu thân ở cửu tuyền... mới có thể... mỉm cười... nhắm mắt... - Mẫu thân... mẫu thân... Hoắc Vũ Hạo gào lên trong lòng, một chấp niệm tưởng như đã tan biến lại một lần nữa bùng cháy, tất cả thống khổ dường như hoàn toàn lu mờ trước chấp niệm và sự bi phẫn trong lòng hắn. Mẫu thân, con sẽ... con sẽ hoàn thành tâm nguyện của người, con sẽ khiến người kia quỳ trước mộ người cầu xin người tha thứ. Mẫu thân, vì mẫu thân, ta phải kiên cường, ta phải kiên cường, bất kể như thế nào ta cũng phải chịu đựng, ta không phải là người nhu nhược, ta là Hoắc Vũ Hạo, là một người dũng cảm đầu đội trời chân đạp đất. Ta phải trở thành cường giả, ta không muốn ngang hàng với lão Công Tước ấy, ta phải hơn lão ta, phải mạnh hơn lão! Trong lúc hắn điên cuồng gào thét thì luồng tinh thần lực trong Tinh Thần Hải của hắn bất ngờ bộc phát, tất cả các vết nứt lại một lần nữa khép lại bằng tốc độ kinh người, Tinh Thần Hải nháy mắt ngừng tụ trở lại, tuy rằng ban nãy nó vì Hoắc Vũ Hạo không chịu nổi sự đau đớn hành hạ mà rạn nứt nhưng không ngờ sau khi hàn gắn lại còn cứng cáp hơn trước rất nhiều. Thiên Mệnh Bảng Tầm chứng kiến một màn này nhất thời ngây người, ngay cả Bảng Đế mà vẫn còn đang khó khăn chống đỡ, thế mà Hoắc Vũ Hạo có thể mạnh mẽ chịu đựng, cái này, phải cần sự chấp niệm lớn đến mức nào mới được đây a!

Giờ khắc này, Thiên Mộng Băng Tầm không chỉ khâm phục Hoắc Vũ Hạo mà còn có chút sợ hãi nữa. Vì nó biết, nó tuyển đúng người rồi, có điều, chắc chắn tương lai sau này của Hoắc Vũ Hạo hẳn không thể đoán trước được nữa, nó chỉ còn là một Hồn Hoàn trí tuệ mà thôi. Một canh giờ tra tấn cuối cùng cũng kết thúc, hai màu xanh lá và xanh lục dần dần ổn định lại, cuối cùng trở về một màu xanh lá cây sẫm y hệt với cái đuôi của Băng Bích Đế Hoàng Hạo, mà cơ thể của Hoắc Vũ Hạo cũng xảy ra biến hóa long trời lở đất. Khung xương của hắn sau khi được tu bổ đã thay đổi một cách rõ rệt, bả vai rộng hơn, cơ thể cũng cao hơn, ngay cả gân mạch, da thịt, máu huyết, nội tạng... tất cả đều cứng cáp hơn trước rất nhiều. Ngay cả làn da cũng sáng bóng như ngọc thạch, lúc này hẳn so với băng tuyết ở đây cũng không khác nhau là mấy, thậm chí còn toát ra chút khí chất cao quý nữa. Hai mắt hắn vẫn mở to, đôi mắt màu xanh đậm càng nhìn càng thêm lôi cuốn. Bộ dạng hắn lúc này dùng hai chữ thay đổi vẫn chưa đủ để miêu tả, chính xác phải là lột xác. Ngày trước khi hắn rời khỏi phủ Công Tước Bạch Hồ, hắn chỉ là một người có thiên phú cực kỳ bình thường, cũng chả có danh sư chỉ điểm, nói thẳng là chả có tiền đồ gì hết. Mà từ giờ phút này, hắn đã trở thành một thiên tài siêu cấp, không những có một Hồn Cốt thân thể cao cấp nhất, mà ngay lập tức còn trở thành một Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh. Đau đớn dần qua đi, cơ thể của Hoắc Vũ Hạo cũng từ từ buông lỏng, cái đuôi của Băng Bích Đế Hoàng Hạo đâm vào người hắn cũng đã được thu hồi kéo cả cơ thể Hoắc Vũ Hạo lên lưng Băng Bích Đế Hoàng Hạo. Đôi mắt thâm thúy của Hoắc Vũ Hạo dần lộ vẻ mệt mỏi, từng giai đoạn dung hợp, bước nào cũng hết sức đau đớn, lúc này hắn có cảm giác như mình vừa trải qua một trận tàn sát bừa bãi, cả cơ thể lẫn hồn lực đều đã đến cực hạn, sở dĩ hắn có thể chịu đựng chính là nhờ phần chấp niệm kia. Có điều, sau khi hoàn thành dung hợp Hồn Cốt, sự mệt mỏi ùn ùn kéo đến, hắn cũng vô phương chống đỡ nữa đành tựa vào lưng Băng Bích Đế Hoàng Hạo, chìm vào giấc ngủ say. Chừng nửa canh giờ sau, giọng nói đầy mệt mỏi của Băng Đế mới vang lên: - Thiên Mộng. - Ta đây, nàng có sao không? Thiên Mộng Băng Tầm ân cần hỏi han. Băng Đế hừ một tiếng. - Dĩ nhiên là không, người nghĩ ta cũng là một phế vật hay sao, có điều, người cũng tỉnh mắt lắm. - Hắn

hắn. Thiên Mộng Băng Tầm đã quen bị Băng Đế mắng rồi nên cũng không để ý lắm. - Nói thật, ta cũng không ngờ Vũ Hạo lại kiên cường đến thế. Cũng nhờ sự chấp niệm trong lòng hắn chống đỡ nên hắn mới có thể kiên trì đến vậy. Nhưng dù sao cũng được, từ giờ con đường trước mắt hắn đã mở rộng thênh thang, nàng nhanh bắt đầu quá trình dung hợp Vũ Hồn đi. Cái quan trọng nhất là bảo vệ tinh thần căn nguyên của nàng, để càng lâu càng nguy hiểm. - Ừ, người thủ hộ cho ta đi. Đối với Hoắc Vũ Hạo, có thể nói thử thách của hắn đã xong rồi, quá trình dung hợp Hồn Cốt chính là quan trọng nhất, cửa ải khó khăn nhất hắn cũng đã vượt qua. Kế tiếp là quá trình dung hợp Vũ Hồn và biến Băng Bích Đế Hoàng Hạt trở thành Hồn Hoàn đầu tiên của Vũ Hồn thứ hai của hắn. Quá trình này chủ yếu là việc của Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế. Cả hai phải phong ấn năng lượng lại rồi mới bắt đầu dung hợp được, đối với Băng Đế mà nói, giai đoạn quan trọng nhất của nàng mới chuẩn bị bắt đầu mà thôi. Trong quá trình dung hợp Vũ Hồn này, nàng phải bảo vệ cho được tinh thần căn nguyên của mình không bị đồng hóa, để giữ lại ý thức và trí tuệ, đây là một thứ vô cùng quan trọng trong quá trình tạo thần của bọn họ. Trước giờ nó chưa từng biết đến việc này chứ đừng nói chi là thử nghiệm, bây giờ bảo nó không hồi hộp mới là lạ, chỉ cần có một chút sai lầm chính là từ thiên đường rớt thẳng xuống địa ngục, vĩnh viễn biến mất. - Yên tâm đi, còn có ta mà. Băng Đế, ta thật sự thích nàng, nàng yên tâm, vì hạnh phúc của mình, ta sẽ toàn lực trợ giúp nàng. Đến đây đi, chúng ta bắt đầu. Kỳ lạ là lúc này Băng Đế không chút phản bác lại, sau đó một luồng ánh sáng màu trắng đục từ dưới chân Hoắc Vũ Hạo bay lên, từ từ bao bọc lấy cơ thể hắn. Băng Bích Đế Hoàng Hạt trên người hắn như một viên vi tinh thể lặng lẽ hòa tan, hóa thành từng đám khí bay vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo theo từng lỗ chân lông. Hoắc Vũ Hạo đang chìm sâu vào giấc ngủ, hơn nữa có Thiên Mộng Băng Tầm thủ hộ ở Tinh Thần Hải của hắn nên lúc này hắn vẫn yên lặng ngủ say không hay biết gì. Sau một đợt khảo nghiệm vừa rồi, trách nhiệm của hắn đã xong, cuối cùng chỉ cần Băng Đế hoàn thành nữa là mọi chuyện thành công. Đoàn sương mù ngưng kết từ luồng hơi băng rất nhanh che giấu hết cơ thể Hoắc Vũ Hạo, mà lúc này Băng Đế cũng đã hoàn toàn hòa tan dung nhập vào cơ thể hắn.

Nếu để người bình thường nhìn thấy một màn này nhất định sẽ nghĩ rằng cơ thể Băng Đế tan chảy, nhưng thật sự, nó không hẳn là hòa tan, mà là thiêu đốt. Chỉ có bản thân tự thiêu đốt căn nguyên của chính mình mới có thể tạo thành hiện tượng như thế. Nếu không với cơ thể cứng rắn của nó, cho dù là vũ khí cường đại nhất trên đại lục cũng khó mà làm nó thương tổn được. Ánh sáng màu vàng ánh kim lặng lẽ xuất hiện, rồi nổi đuôi theo luồng ánh sáng màu trắng đục ban nãy từ từ rút vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Thiên Mộng Băng Tầm quả thật đã toàn lực trợ giúp Băng Đế, Nó một bên bảo vệ Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo, một bên bảo vệ lực lượng tinh thần căn nguyên của Băng Đế, hơn nữa còn giúp Băng Đế phong ấn năng lượng của mình, có thể nói đồng thời một lúc làm đến ba việc, nhưng nhờ thế mà Băng Đế dễ dàng hoàn thành quá trình dung hợp này hơn. Tuy vậy, vẫn cần một thời gian rất dài... rất dài... ... Từng cơn gió lạnh thấu xương ào ào thổi đến, từng đống tuyết như từng ngọn núi nhỏ bao phủ khắp nơi. Đột nhiên, "rắc" một tiếng, trong một đống tuyết xa xa lộ ra một cánh tay. Ngay sau đó, một cơ thể bé nhỏ từ từ xuất hiện. Cơ thể hắc hết sức nhanh nhẹn, tuy không có vẻ cường tráng nhưng cũng không có chỗ nào chệch được. Làn da của nàng đứng dưới mặt băng tuyết càng thêm nổi bật. Hắc từ từ mở mắt, đôi mắt vốn màu xanh đậm đột nhiên biến rồi, biến đổi rồi lại biến đổi, xanh hóa vàng, vàng hóa xanh, cứ luân phiên như thế, cuối cùng mới dừng lại màu trắng như bạch ngọc, hai màu kia không ngờ lại bị một màu trắng này hoàn toàn áp chế. Sau đó, một chuyện kỳ lạ xuất hiện, băng tuyết từ trên trời vẫn không ngừng thổi đến nhưng lạ là không thể tiến gần đến hắc. Bất ngờ, tròng mắt màu trắng biến mất, thay vào đó là một màu xanh lục, ba lần thay đổi màu sắc của tròng mắt đều vô cùng thần kỳ. Hắc nắm chặt hai tay, rồi đột nhiên tung người lên cao đến hai thước, ngửa mặt thét dài. Từng tiếng thét vang vọng trong không gian, khiến băng tuyết bay tán loạn, khí huyết trong người hắc nháy mắt bị kích thích chuyển động mạnh mẽ, kéo theo hồn lực vận chuyển điên cuồng, có thể thấy rõ ràng, từ xương ngực, xương sườn đến xương cột sống, tất cả đều ánh lên một màu xanh biếc cực kỳ hoàn mỹ. Một màn này trông hết sức tráng lệ nhưng cũng cực kỳ khủng bố, khung xương của một người có thể tỏa ra ánh sáng kỳ lạ như thế sao? Ngay cả bên

ngoài cũng có thể nhìn thấy rõ ràng được? Cũng trong lúc này, một luồng ánh sáng màu xanh lá cây từ cơ thể hắc không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, lấy hắc làm trung tâm, trong phạm vi mười thước, tất cả những bông tuyết chạm vào đều như được tăng sức nặng, bùm bùm rơi xuống mặt băng như những thanh đao nhỏ bị ném xuống đất vậy. Bất quá, luồng ánh sáng này nháy mắt thu liễm trở lại, cơ thể hắc cũng theo đó mà nhẹ nhàng tiếp đất. Một Hồn Hoàn lóe ra ánh sáng chói mắt từ dưới chân hắc bay lên, quang sáng này hết sức kỳ lạ, cả vật thể màu đỏ như máu nhưng tỏa ra đầy khí chất cao quý, lạnh băng đầy uy nghiêm, phía ngoài của nó còn có bốn đường kim vân như ẩn như hiện. Hai màu đỏ và ánh kim bình thường đã rất nổi bật rồi, ấy mà trên nền tuyết trắng ở đây lại càng thêm rực rỡ. Nháy mắt sau khi Hồn Hoàn màu đỏ kia xuất hiện, cậu thiếu niên kia cũng có chút biến hóa, một luồng khí chất đầy vẻ hoang dã từ người cậu bé không ngừng tuôn trào. Cơ thể hắc không xuất hiện biến hóa gì rõ ràng, nhưng hình xăm thật lớn trên lưng lại phát ra ánh sáng lóa mắt, trên hình xăm nổi bật nhất là một cái đuôi màu xanh biếc thật dài, còn không phải hình dạng của Băng Bích Đế Hoàng Hạc nữa sao? Cái hình xăm này lớn đến mức gần như phủ kín hết lưng hắc, sáu cái chân dài áp sát vào xương sườn của hắc, đôi càng thật lớn phía trước thì xõa xuống hai vai, cái đuôi dài nằm dọc theo xương sống, sau đó hướng dần rồi dừng lại ở hông bên phải. Ngoài hình xăm đó ra, sự thay đổi lớn nhất của thiếu niên kia chính là đôi tay, hai bàn tay của hắc đều được một cái gì đó bao trùm tỏa ra ánh sáng ánh kim rực rỡ, dường như đây được tạo thành từ những thứ gì đó trong y hệt những viên bi cực kỳ tinh xảo. Mỗi viên bi đều hết sức hoàn mỹ, nó có hình lục giác và lớn chừng hạt đậu xanh bình thường thôi. Tất cả hợp lại khiến bàn tay của hắc sáng bóng, cộng thêm hình xăm dưới lưng, tất cả hợp lại càng thêm rực rỡ. Tất nhiên, nếu hắc mặc quần áo vào thì trừ mười ngón tay bên ngoài, tất cả đều bị che giấu. - Ta thành công rồi. Cậu thiếu niên kia thì thảo lắm bầm, trên khóe mắt của hắc không kìm được mà nước mắt tuôn rơi. Vì giờ phút này hắc đã chịu đựng biết bao sự tra tấn thể xác lẫn tinh thần. Có trả giá mới cảm thấy quý trọng. Ngay từ lúc cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể hắc suýt chút nữa không kèm chế được cảm xúc của mình. Đúng, người thiếu

niên này chính là Hoắc Vũ Hạo, hẳn rốt cục cũng hoàn thành quá trình dung hợp với Băng Bích Đế Hoàng Hạp, cường giả đứng thứ hai trong Tam Đại Thiên Vương Còn cái Hồn Hoàn đỏ như máu có bốn đường vân màu vàng kim chính là Hồn Hoàn đầu tiên của Vũ Hồn thứ hai của hắn, một Hồn Hoàn bốn mươi vạn năm a. Đúng vậy, là bốn mươi vạn năm chưa không phải ba mươi chín vạn năm. Có biết tại sao không? Vì trong quá trình Thiên Mộng Băng Tầm dùng lực lượng căn nguyên của mình giúp đỡ Băng Đế hoàn thành quá trình dung hợp cũng đã tiện tay giúp nó vượt qua bình cảnh bốn mươi vạn năm luôn rồi. Nhờ thế lúc này Hồn Hoàn mới có đến bốn đường vân màu vàng kim tượng trưng cho bốn mươi vạn năm chưa, đừng nghĩ từ ba mươi chín vạn chín trăm năm lên bốn mươi vạn năm chỉ cách biệt có một trăm năm mà lắm, một sự chênh lệch nhỏ nhưng ý nghĩa cực kỳ lớn lao, bởi vì ba đường vân và bốn đường vân sẽ đem đến nguồn năng lượng khác nhau hoàn toàn. - Cuối cùng cũng thành công, quả không uổng công ta lao tâm khổ tứ. Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên đầy vẻ mệt mỏi nhưng cũng có chút gì đó như vừa trút được một gánh nặng. - Thiên Mộng ca. Hoắc Vũ Hạo gọi to một tiếng, nước mắt lại ào ào tuôn rơi. - Cám ơn ca. Hắn đương nhiên hiểu rõ, từ giờ mình không còn là một tên đệ tử thiên phú bình thường ở học viện Sử Lai Khắc ngày trước nữa, hắn cũng không cần phải lo lắng đủ đường mới miễn cưỡng ngang bằng những học viên khác. Tất cả mọi thứ đều là Thiên Mộng Băng Tầm mang đến cho hắn. Làm sao hắn không cảm kích cho được? Thiên Mộng Băng Tầm cười to nói: - Thành công là tốt rồi, bước đầu tiên xong rồi. Nhờ Băng Đế giúp cơ thể đệ thoát thai hoán cốt, nhờ thể tố chất của đệ đã tăng lên ít nhất năm lần, có lẽ đã có thể chịu được Hồn Hoàn khoản ba ngàn năm tuổi. Đây cũng là lý do ta muốn đệ và Băng Đế dung hợp trước, sau đó mới thu Hồn Hoàn thứ hai. Hiện giờ Băng Đế đã trở thành Vũ Hồn thứ hai của đệ và cũng là Hồn Hoàn trí tuệ thứ nhất của Vũ Hồn đó luôn. Hiện giờ tu vi của đệ còn thấp quá, chưa thể nhận được quá nhiều năng lượng của nàng. Nhưng nếu tu vi của đệ không ngừng tăng lên, Băng Đế còn có thể đem đến cho đệ rất nhiều bất ngờ nữa. - Lúc trước, ta đã đem đến cho đệ bốn Hồn Kỹ và một Vũ Hồn. Băng đế tuy rằng tu vi không bằng ta nhưng nàng lại có xuất thân cao

quý, thế nên dựa theo năng lực và truyền thừa đặc biệt của nàng, lần này nàng cũng đem đến cho đệ bốn Hồn Kỹ và một Hồn Cốt đã dung hợp hoàn mỹ vào cơ thể đệ rồi. Sở dĩ là bốn Hồn Kỹ bởi vì bản thân nàng là Hồn Hoàn trên mười vạn năm sẽ được hai Hồn Kỹ, hai Hồn Kỹ còn lại chính là từ khối Hồn Cốt kia. Tuy sau khi dung hợp xong, khối Bí Pháp Hồn Tả Tí Cốt đã biến mất nhưng tuyệt đối đáng giá. Nếu không có nó, từng cơn đau đớn đệ phải chịu kia ít nhất sẽ tăng cấp độ lên 20%, hơn nữa, sau khi dung hợp cũng chưa chắc được hoàn mỹ như thế này. Còn tăng lên 20%, chỉ mới nghe thôi Hoắc Vũ Hạo đã không kèm được mà rung mình một cái, hắc ngàn vạn lần không muốn nhớ lại cái cảm giác sống không bằng chết kia. Nhất là một canh giờ cuối cùng kia, chỉ cần nghĩ thôi hắc đã cảm thấy cả người hết sức ngứa ngáy rồi. - Bốn Hồn Kỹ, lại thêm đến bốn Hồn Kỹ? Hoắc Vũ Hạo nghe thấy thế liền mừng rỡ, hỏi dồn dập: - Thiên Mộng ca, Băng Đế mang đến cho đệ bốn Hồn Kỹ gì thế? Mà tỷ ấy đâu rồi? Thần trí có sao không? Dù sao một Hồn Hoàn trí tuệ so với một Hồn Hoàn bình thường vẫn mạnh hơn rất nhiều, huống chi là Băng Đế, một cường giả tại cực bắc này, với địa vị của nàng nhất định sẽ biết rất nhiều chuyện, sau này chắc chắn sẽ có thể giúp đỡ hắc rất nhiều. Mà Vũ Hồn thứ hai của Hoắc Vũ Hạo cũng mang thuộc tính băng a. Băng Đế vì hắc mà trả giá rất lớn rồi, nếu không thể giữ lại lực lượng tinh thần căn nguyên thì rất đáng tiếc a. - Băng Đế không sao, chẳng qua sau quá trình dung hợp mặc dù có ta thủ hộ vẫn rất mệt mỏi, nàng ấy đã ngủ say rồi. Vì khi dung hợp không sử dụng được đến năng lực hay hồn lực hay gì gì hết, chỉ có thể sử dụng mỗi năng lượng tinh thần căn nguyên để dung hợp mà thôi, ta có thuộc tính tinh thần nên quá trình này dễ dàng hơn nhiều. Còn nàng ấy không phải thể tất nhiên sẽ có chút phiền toái, may mắn có thể vượt qua được. Không lâu nữa nàng ấy sẽ tỉnh lại nhanh thôi. Vừa nhắc đến Băng Đế, rõ ràng Thiên Mộng Băng Tầm lộ vẻ vui mừng khắp khởi. - Thế bốn cái Hồn Kỹ kia thì sao? Hoắc Vũ Hạo hỏi tiếp. Thiên Mộng Băng Tầm cười cười nói: - Ta không biết. Ta không phải Băng Đế mà, người cứ từ từ tìm hiểu đi. Thôi chủ nhân của ta ơi, chúng ta đi tìm Hồn Hoàn thứ hai cho đệ nào. Tâm trạng của Hoắc Vũ Hạo đang cực kỳ vui sướng nên hắc cũng quên băng đi mất hiện giờ mình

vẫn là một Hồn Sư có một Hồn Hoàn, hồn lực còn bị hạn chế ở cấp hai mươi. Mặc dù hẳn đúng là vừa có thêm một cái Hồn Hoàn, nhưng đây là cho vũ hồn thứ hai, còn Hồn Hoàn thứ hai đúng là chưa có a. Cho nên, hẳn muốn tăng cấp nhất định phải có thêm một Hồn Hoàn nữa mới được. -

Thiên Mộng ca, đệ nên thêm Hồn Hoàn vào vũ hồn Linh Mâu hay vũ Hồn Băng Đế? Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi. Vì hiện giờ hai vũ hồn của hẳn đều chỉ có một Hồn Hoàn, nên bắt đầu gặp rắc rối phải chọn tu luyện vũ hồn nào trước. Bởi vì những Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh đa số đều chọn tăng Hồn Hoàn vào một Vũ Hồn nhất định, sau đó đợi tu vi đạt một cấp độ nhất định mới tiếp tục tăng Hồn Hoàn vào Vũ Hồn thứ hai. Như thế, Vũ Hồn thứ hai của hẳn sẽ có được những Hồn Hoàn với phẩm chất cực cao. Tới lúc đó ưu thế của những hồn sư có Vũ Hồn Song Sinh mới thật sự hiện rõ, năng lực của hẳn những hồn sư cùng cấp bậc không thể so sánh được a. Bình thường, trước khi có được bảy Hồn Hoàn, những hồn sư sẽ không thêm Hồn Hoàn vào Vũ Hồn thứ hai của mình. Tiêu Tiêu cũng sẽ như thế, tuy cô bé bắt buộc phải phụ thêm Hồn Hoàn cho vũ hồn thứ hai của mình để bản thân có thêm một kỹ năng, sau này vào học viện Sử Lai Khắc có chút vốn liếng riêng. Mà mỗi Hồn Hoàn không chỉ giúp hồn sư có thêm một Hồn Kỹ còn có tác dụng rèn luyện toàn diện thân thể hồn sư nữa, đây cũng là lý do chủ yếu mà Tiêu Tiêu quyết định phụ thêm Hồn Hoàn vào vũ hồn Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu của mình. Tuy nhiên, chắc chắn trước khi đạt được bảy Hồn Hoàn, cô bé nhất định sẽ không cho vũ hồn thứ hai của mình có thêm bất cứ Hồn Hoàn nào nữa. Nếu Hoắc Vũ Hạo tiếp tục lựa chọn tu luyện với vũ hồn Linh Mâu vậy thì trong tương lai, hẳn sẽ chủ yếu đi theo hướng tu luyện của hồn sư hệ Khống Chế. Còn nếu tăng thêm Hồn Hoàn cho vũ hồn Băng Đế, vậy thì con đường của hẳn sẽ đi theo hướng của hệ Cường Công. Và chắc chắn, với Hồn Hoàn bốn mươi vạn năm màu đỏ rực kia, nếu hẳn đi theo con đường của hệ Cường Công, hẳn nhất định sẽ một bước lên trời, trở thành thiên tài đệ nhất học viện Sử Lai Khắc. Có điều, hẳn phải làm sao giải thích sự xuất hiện của cái Hồn Hoàn này đây? Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Vũ Hạo, ta biết trong lòng đệ đang nghĩ gì. Vũ hồn Băng Đế quả thật cường đại, nhưng theo kinh nghiệm của ta, muốn sống càng lâu thì càng hạn chế

tiết lộ khả năng của mình. Bây giờ, cho dù đệ chọn tu luyện theo hệ Cường Công cũng phải phụ thêm một Hồn Hoàn nữa cho vũ hồn Linh Mâu, bởi vì Hồn Hoàn màu đỏ kia quá nổi bật. Chúng ta phải tìm cách giấu nó đi, nếu không đệ nhất định sẽ trở thành đối tượng bị người khác nghiên cứu đấy. Hoắc Vũ Hạo nghe xong lập tức gật đầu nói: - Thiên Mộng ca, đệ quyết định rồi, chúng ta cứ tiếp tục phụ thêm Hồn Hoàn cho vũ hồn Linh Mâu đi, đợi đến khi tu vi của đệ cao hơn nữa mới tiếp tục phụ thêm Hồn Hoàn cho vũ hồn Băng Đế. Sau này đệ sẽ cố gắng hạn chế sử dụng vũ hồn Băng Đế, như thế người khác sẽ không biết được sự tồn tại của nó. Thiên Mộng Băng Tầm cười xấu xa nói: - Tại sao lại phải giấu? Tại sao không khiến người khác giật mình hoảng sợ chứ? Học viện Sử Lai Khắc kia của đệ không đơn giản đâu a! Muốn tiếp tục ở lại đó phải có sức lực đứng vững và thể hiện ra được năng lực của mình. Ta có cách giúp đệ sử dụng vũ hồn Băng Đế mà người khác không phát hiện ra được sự huyền bí của nó. Hoắc Vũ Hạo gật đầu: - Thiên Mộng ca à, đệ không biết nữa. Thiên Mộng Băng Tầm cười thần bí: - Đợi đến lúc đệ có Hồn Hoàn thứ hai thì sẽ hiểu. Mau mặc quần áo vào đi, thời gian không chờ đợi người đâu. Giờ chắc cũng gần khai giảng rồi, vì phải giúp Băng Đế và người dung hợp nên ta cũng không quan sát đến biến hóa thời gian bên ngoài. Hai mắt Hoắc Vũ Hạo lóe sáng, hẩn thu hồi vũ hồn Băng Đế rồi xuất ra Tinh Thần Tham Trắc nhưng ngay khi vừa phóng xuất Vũ Hồn hẩn lại bị dọa cho suýt nhảy dựng lên. Sau khi tu vi của hẩn tăng vọt thì phạm vi của Tinh Thần Tham Trắc đã hơn tám mươi thước còn nếu phóng theo một đường thẳng sẽ hơn hai trăm thước. Nhưng lúc này khi Hoắc Vũ Hạo vừa xuất ra Tinh Thần Tham Trắc thì hẩn lại nhận thấy tại mắt mình có một dòng khí kỳ lạ, sau đó tất cả mọi vật trong phạm vi đường kính hai trăm thước đột nhiên hiện lên trước mắt hẩn, vô số những thông tin không ngừng đập vào tâm thần khiến hẩn giật mình. - Chuyện gì thế này? Hoắc Vũ Hạo ngơ ngác vừa nhìn Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ vừa nghĩ. - Chuyện này cũng không có gì lạ cả, người không cảm thấy Tinh Thần Hải của mình đã lớn gấp đôi sao? Nếu dựa theo tốc độ tu luyện bình thường của người thì ít nhất phải có ba Hồn Hoàn người mới có thể có được Tinh Thần Hải to lớn thế. Nhưng người lại dựa vào ý chí của mình chịu

đựng đau khổ nên Tinh Thần Hải đã tiến hóa, ta cũng đã dùng tinh thần lực của mình trợ giúp người một chút. Chúc mừng nhé, lúc này Hồn Hoàn thứ nhất của người đã ở khoảng ngàn năm, thân thể người lúc này cũng có thể chịu được Hồn Hoàn thứ hai khoảng ba ngàn năm. Sau khi nghe Thiên Mộng Băng Tầm giải thích thì Hoắc Vũ Hạo đã hiểu rõ tất cả. Khổ tận cam lai! Sau khi chịu đủ mọi cực khổ thì hẳn đã đạt được thành tựu to lớn, tất cả đau khổ mà hẳn phải chịu đựng đã được đền đáp một cách toàn vẹn, bóng ma trong nội tâm của Hoắc Vũ Hạo cũng đã mờ đi rất nhiều. Hoắc Vũ Hạo lấy một bộ quần áo từ Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ ra rồi mặc vào, lúc này hẳn chỉ mặc một bộ y phục đơn giản. Sau khi dung hợp với Băng Bích Đế Hoàng Hạo thì hẳn đã không còn sợ bất kỳ giá lạnh nào nữa, bản thân hẳn đã là một động băng! - Đi thôi! Thiên Mộng Băng Tầm hét lên đánh tỉnh Hoắc Vũ Hạo còn đang ngây ngất trong hạnh phúc. Không sợ giá lạnh, thân thể lại được Băng Bích Đế Hoàng Hạo cải tạo nên lúc này Hoắc Vũ Hạo đã khác xa trước kia, trong màn tuyết trắng chỉ còn đọng lại vài vệt mờ... Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo nhẹ nhàng lưu chuyển trong cơ thể, lúc này hẳn chỉ dùng sức mạnh thân thể để di chuyển. Trong lúc tu luyện Hoắc Vũ Hạo không hề ăn uống nhưng lúc này hẳn lại không hề có cảm giác mệt mỏi mà lại thấy toàn thân khỏe mạnh sung mãn. *** Học viện Sử Lai Khắc. Thời gian khai giảng đã đến, bên ngoài học viện lúc này tụ tập rất nhiều người, ngoài trừ một số ít đệ tử cũ từ ngoài quay về còn lại đều người thân của các đệ tử dẫn con cháu của mình đến báo danh. Không cần biết người có lai lịch gì, nếu không thông qua sát hạch thì chỉ có một con đường duy nhất là quay về nhà. Ngoài ra còn có một ít đệ tử trợ giảng giúp đỡ các lão sư tiến hành sát hạch. Bọn hẳn tuy chỉ là đệ tử nhưng để có thể đại biểu cho học viện Sử Lai Khắc đứng tại đây làm trợ giảng thì tu vi ít nhất cũng là Hồn Tôn. Tại đại lục thì Hồn Tôn cũng đã có địa vị nhất định còn trong học viện Sử Lai Khắc nếu không đạt đến Hồn Tôn thì sẽ không được trở thành đệ tử năm thứ sáu và cuối cùng cũng sẽ bị loại tại sát hạch. Hai mươi tám ngày trôi qua, thời hạn về trường chỉ còn hai ngày. Các đệ tử mới đến thì vội vàng báo danh sát hạch, các đệ tử từ ngoài quay về cũng không rảnh rỗi, kỳ sát hạch thăng cấp của bọn họ cũng sắp đến. Phải vượt qua sát hạch thì

bọn họ mới có thể tiếp tục theo học tại học viện, nếu thất bại thì cũng phải theo chân các đệ tử năm nhất sát hạch thất bại mà ra về. Lúc này đã có hai phần ba các đệ tử quay lại, trong thời gian nghỉ ngơi tất cả đều không dám lơ lửng, khai giảng sắp đến các đệ tử cũng muốn nhanh trở về để được các lão sư giúp đỡ. Các đệ tử có thực lực thì không hề sợ sát hạch, đối với họ sát hạch chính là cơ hội để kiểm tra thành quả học tập và tu luyện của mình. Đối với các đệ tử bình thường khác thì sát hạch chính là kỳ thi khó khăn nhất của mỗi năm nên bọn cũng không muốn bỏ qua một cơ hội được hướng dẫn dù là nhỏ nhất. Lúc này một thiếu niên từ Bờ Hồ vọt đến, bóng người này chạy xuyên qua quảng trường Sử Lai Khắc rồi tiến đến ký túc xá. Người này vừa chạy lại vừa lẩm bẩm: -Trời ơi, lần này chắc ta đến chậm rồi. Hẳn chắc đã trở lại sớm và đang sốt ruột chờ đợi, cũng tại ta mà... Nhưng lần này ta sẽ cho hẳn một ngạc nhiên lớn, ha ha. Lúc này thiếu niên đã đến trước cửa ký túc xá nơi có vị lão gia gác cửa vẫn thoải mái nhàn nhã ngồi trên ghế dựa không màng sự đời. - Xin chào lão gia! Hẳn vẫn không dừng chân, chào lão gia một câu rồi tiếp tục chạy vào trong ký túc xá. Khuôn mặt lão gia sáng lên, khóe miệng khẽ cười rồi lại khôi phục bình thường tiếp tục nhắm mắt. - Ầm ầm ầm. Thiếu niên vọt đến cửa phòng rồi giơ tay đánh mạnh vào cửa khiến bụi đất bay tung tóe. - Hả? Thiếu niên này ngạc nhiên: - Hoắc Vũ Hạo, người đâu rồi? Người ra đây mà xem, lo tu luyện đến nổi lối vào cũng không để ý để bụi bám đầy vào cửa rồi nè! Thiếu niên này chính là Vương Đông, hẳn so với một tháng trước vẫn không có gì thay đổi: Vẫn bộ quần áo năm nhất, vẫn mái tóc lam tươi mát cùng đôi mắt tinh nghịch tràn đầy sức sống. Trên đường trở về vì gặp phải một ít phiền phức nên Vương Đông chậm mất vài ngày, phải đến trước khi khai giảng hai ngày hẳn mới trở về trường học. Hẳn nghĩ lúc này Hoắc Vũ Hạo đã sớm trở lại đợi hẳn, dù sao hai người bọn họ ở cùng một chỗ thì tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn nhiều. Lúc này hẳn cũng đang cố nhả mặt bày ra một bộ dạng hối lỗi chuẩn bị giải thích nên không lấy chìa khóa mở cửa. Im lặng, trong ký túc xá hoàn toàn không có giọng nói đáp trả khiến Vương Đông ngơ ngác. - Nè nè, đừng có xấu bụng như thế chứ, ta đâu phải muốn đến trễ đâu, thật sự có lý do mà. Vương Đông tiếp tục gõ cửa, bên trong vẫn

im lặng. - Hoắc Vũ Hạo, người là tên quỷ hẹp hòi! Người không mở cửa thì ta tự mở. Vương Đông chu miệng hét lên. Vẫn im lặng. Lúc này Vương Đông đã thật sự ngạc nhiên, hẳn biết tuy mình về trễ nhưng chắc chắn Hoắc Vũ Hạo cũng sẽ không im lặng như thế. Hắn lấy chìa khóa mở cửa phòng. Căn phòng hoàn toàn yên lặng, khung cảnh không hề khác so với trước lúc hắn rời đi. Vương Đông cuộn chăn đệm của mình lại, phía dưới vẫn còn một lớp chống bụi. Còn bên giường của Hoắc Vũ Hạo vẫn như cũ, trên bàn cũng đã phủ một lớp bụi mờ. Vương Đông bước đến vài bước rồi nhìn kỹ giường của Hoắc Vũ Hạo rồi xoay lại nhìn giường mình sau đó khuôn mặt hắn bỗng nhiên trắng bệch. Chưa về, hắn lại chưa về? Lúc này Vương Đông bỗng cảm thấy toàn thân lạnh toát, hắn thà rằng để Hoắc Vũ Hạo trở về sớm đợi mình, để hắn tức giận mình chứ không hề muốn có cảm giác này, cảm giác toàn thân trống rỗng hít thở dồn dập khó khăn. - Tại sao hắn còn chưa trở lại, chẳng phải hắn có lão sư dẫn vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm để lấy Hồn Hoàn thứ hai sao... tại sao còn chưa quay về? Hắn là cô nhi thì có thể đi đâu? Lúc này tâm thần Vương Đông vô cùng nóng nảy, hắn thở dồn dập vài hơi rồi quay đầu chạy ra ngoài. Đến cửa ký túc xá thì hắn dừng lại rồi ngồi xổm xuống cạnh người lão giả: - Lão gia à, ông có thấy Hoắc Vũ Hạo trở về chưa? Là người ở cùng phòng với con đó! Lão giả trợn mắt lên rồi lắc đầu. Vương Đông cắn môi rồi lại đứng dậy chạy về khu làm việc của các lão sư. Hắn chạy đến văn phòng của Chu Y, lúc này Chu Y đang ngồi trước bàn làm việc nói chuyện gì đó với một nhóm đệ tử. Vương Đông lúc này đã vô cùng lo lắng nên không để ý nhiều, hắn chạy vào gọi to: -Chu lão sư, Chu lão sư ơi! Đang đứng trước mặt Chu Y là một nhóm đệ tử năm nhất ban Một, cả bọn thấy Vương Đông vội vàng chạy tới cũng giật mình hoảng hốt. Tất cả đều biết tính của lão sư Chu Y, nàng rất ghét những đệ tử không hiểu quy củ, tuy Vương Đông là trưởng lớp nhưng dám làm loạn thế này cũng thật là lớn gan. Nhưng Chu Y lại khiến cả bọn ngạc nhiên hơn. Nàng không những không tức giận mà lại còn đứng dậy, sau đó cả hai cùng hỏi một câu. Chu Y: -Hoắc Vũ Hạo đâu? Vương Đông: -Chu lão sư à, Hoắc Vũ Hạo đâu rồi? Lời vừa dứt cả hai lại trợn mắt nhìn nhau sau đó lại cùng hô to: -Người (người) đang tìm Hoắc Vũ Hạo?

Chương 45: Người còn sống sao?

Chương 45: Người còn sống sao? Sự ăn ý của cả hai lại dọa mấy học viên đứng bên cạnh sững sờ cả người, bọn chúng hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Chu Y quay sang phất phất tay nói; - Các người về trước chuẩn bị đi. - Dạ. Ba học viên kia tuy rằng trong lòng hết sức tò mò nhưng không chút do dự vội vàng ra về. Hơn nữa còn thông minh quay lại đóng cửa giúp Chu Y nữa. Vương Đông vội vàng nói: - Chu lão sư, Hoắc Vũ Hạo còn chưa về nữa! Ngài cũng không nghe thấy tin tức gì của hắc sao? Hay là chúng ta sang bên hệ Hồn Đạo hỏi thử xem? Chu Y cau mày, ánh mắt đầy giận dữ nói: - Khỏi cần. Ta đã hỏi rồi. Tên nhóc chết tiệt đó không biết đang định làm gì nữa. Nó nói với ta các lão sư bên hệ Hồn Đạo đã sắp xếp người giúp đỡ nó thu thập Hồn Hoàn. Nhưng khi ta hỏi Phàm Vũ, thì Phàm Vũ lại nói Hoắc Vũ Hạo nói với hắc bên hệ Vũ Hồn bên này đã phái lão sư giúp đỡ nó rồi. Đây không phải là lừa cả hai bên sao? Cuối cùng chẳng có ai đi theo nó cả. Chả nhẽ một mình nó vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm sao? Nghe Chu Y nói thế nhất thời Vương Đông càng thêm lo lắng. - Không thể nào, hắc không có một kỹ năng công kích nào hết, làm sao có thể tự lập sát hồn thú được? Như thế là quá nguy hiểm. Không đâu... không đâu. Hắc đâu phải người ngu ngốc như vậy. Lúc bọn đệ tử chia tay, hắc vẫn còn rất bình thường mà. Chu Y trầm giọng nói: - Hắc nhất định có chuyện gì đó giấu chúng ta. Giờ người đến lớp cao cấp hỏi Bối Bối và Đường Nhã xem có tin tức gì của Hoắc Vũ Hạo không, hắc là đệ tử Đường Môn có khi bọn chúng biết cũng nên. Nếu Hoắc Vũ Hạo đi đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cùng Bối Bối và Đường Nhã thì mọi chuyện không sao đâu. - Dạ. Vương Đông nghe Chu Y ra lệnh lập tức xoay người chạy đi, lúc này trong lòng hắc chỉ có thể thầm hi vọng suy đoán của Chu Y là đúng, và Bối Bối lẫn Đường Nhã lúc này cũng chưa trở về. Nhất định Hoắc Vũ Hạo đang đi cùng bọn họ, nhất định là thế. Nhưng, sự thật nào phải lúc nào cũng theo

ý người. Hắn đi một lúc, lát sau trong phòng Chu Y lại nhiều thêm hai người nữa, đây chính là Bối Bối và Đường Nhã, bọn họ vừa mới về đến, nhưng đúng là, đã về. Cả hai nghe tin Hoắc Vũ Hạo chưa về đến đều cực kỳ chấn động. Bối Bối nói: - Chu lão sư, lúc bọn đệ tử và Hoắc Vũ Hạo chia tay, sư đệ vẫn rất bình thường. Không lẽ nó lại một mình đi liệt sát hồn thú? Tuy rằng lần đầu chúng ta gặp nhau cũng như thế nhưng lần đó nó cũng bị thương, mà hồn thú nó liệt sát được chỉ có mười năm thôi. Lần này nó cần tìm Hồn Hoàn thứ hai, với thực lực hiện giờ của nó, cho dù có thêm sự trợ giúp của võ học Đường Môn, chỉ sợ nó cũng khó đối phó được với hồn thú trăm năm. Dù sao tu vi của hắn còn quá thấp mà. Tiểu sư đệ trước nay rất thông minh tại sao hôm nay lại làm chuyện ngớ ngẩn như thế? Bốn người đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều không hiểu lý do tại sao Hoắc Vũ Hạo lại làm thế, càng không biết thật ra Hoắc Vũ Hạo đang giấu bọn họ chuyện gì. Người chưa trở về, lo lắng cũng vô dụng. Tuy thế, Chu Y cũng vô cùng lo lắng, Phạm Vũ lại càng sốt ruột hơn. Khó khăn lắm mới tìm được một đệ tử có thiên phú tốt như thế, mà nó lại làm chuyện khờ dại, hỏi sao hắn không lo lắng được cơ chứ. Hiển nhiên hắn cũng giống như những người khác, không tài nào hiểu được lý do Hoắc Vũ Hạo làm vậy. Mà theo những gì hắn biết, Hoắc Vũ Hạo tuyệt đối không phải là dạng người vô phép như thế, nó nhất định là có khổ tâm gì đó mới làm ra chuyện này. Những người thân thiết với Hoắc Vũ Hạo đều mang những tâm trạng khác nhau, có phần nộ, có hối hận, cũng có nghi hoặc nữa. Có thể bọn họ vẫn đang lo lắng hay thắc mắc nguyên nhân sâu xa của sự việc, nhưng... thời gian lại không đứng yên chờ đợi con người.

Nháy mắt, một ngày đã trôi qua. Nháy mắt một cái nữa, lại trôi qua thêm một ngày. Ngày trình diện cuối cùng của năm học mới đã đến. Hầu hết các đệ tử đều đã đến trình diện hoặc đăng ký. Kỳ sát hạch Tân Sinh cũng gần như hoàn thành, những học viên năm nhất đều đã chuẩn bị bước vào năm học đầu tiên tại học viện Sử Lai Khắc, còn những học viên lớp trên lại bắt

đầu bước vào kỳ thi sát hạch thăng cấp. Buổi sáng bắt đầu đến trình diện, kéo dài đến tận chiều mới chấm dứt. Vương Đông sáng sớm đã đến đây trình diện sau đó ra trước cửa học viện Sử Lai Khắc nhìn về phía xa xa, và đợi. Tại sao hắn vẫn chưa về? Rốt cục là tại sao? Quy củ của học viện Sử Lai Khắc rất nghiêm ngặt, nếu đến hạn vẫn chưa đến trình diện thì chắc chắn sẽ bị cho thôi học. Gần tối rồi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu... Vương Đông nhìn về phía xa, ánh mắt đã có chút ngây dại. Năm nay hắn mới mười hai tuổi, so với Hoắc Vũ Hạo còn bé hơn một chút, thế mà suốt mười hai năm nay, đây là lần đầu tiên hắn trông ngóng một người đến thế. Cả ngày đứng yên một chỗ, hai chân của hắn đã tê cứng từ lâu, nhưng trong đầu hắn lúc này không ngừng hiện lên từng hình ảnh của một năm qua cùng sống cùng học tập với Hoắc Vũ Hạo. Cả hai cùng lên lớp, cùng tu luyện, cùng tham gia kỳ sát hạch, cùng đạt giải quán quân, cùng nhau ăn cá nướng, cuối cùng... cũng cùng nhau hoàn thành năm học thứ nhất và rời khỏi học viện Sử Lai Khắc. Giờ ta đã về, còn người? Người ở đâu? Sắc trời dần tối, phía chân trời ở xa xa đỏ ửng một màu, hoàng hôn hôm nay rất đẹp, nhưng Vương Đông nào còn tâm trạng mà thưởng thức. Muộn... muộn rồi. Đã hết hạn về trình diện. Không kịp nữa rồi. Ba người Bối Bối, Đường Nhã và Tiêu Tiêu cũng đã đi đến trước cổng học viện, vẻ mặt của bọn họ cũng không tốt hơn Vương Đông là bao. Sau đó Vương Đông cũng không biết mình về ký túc xá như thế nào, lúc hắn bừng tỉnh thì bên ngoài trời đã tối đen. Chuyện Hoắc Vũ Hạo không về đúng hẹn hay việc đã bỏ lỡ buổi trình diện hắn cũng không chút tức giận oán trách nữa. Hắn chỉ mong Hoắc Vũ Hạo còn sống trở về là tốt rồi. Hắn rất lo, hắn sợ Hoắc Vũ Hạo đã chết ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Nếu thế thì chỉ sợ, đến hài cốt cũng không còn. Vương Đông vừa suy nghĩ vừa quay sang nhìn chiếc giường lạnh lẽo đầy bụi bặm của Hoắc Vũ Hạo rồi đi đến và ngồi xuống, lúc này hắn đã hoàn toàn không để ý đến cái gì là dư bản nữa. Hoắc Vũ Hạo, người có còn sống không? Hai nắm tay Vương Đông nắm chặt, khoé mắt dần đỏ lên, trong lòng vừa lo lắng vừa sốt ruột muốn phát điên lên. Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập và tiếng thở gấp gấp. Dường như có ai đang chạy đến. Vương Đông giật mình ngẩng đầu lên, sau đó

"Rầm" một tiếng, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn. - Xong rồi, tiêu đời rồi, mình chạy muốn chết rồi mà cuối cùng vẫn muộn. Thiếu niên kia vào đến phòng rồi mà miệng vẫn lẩm bẩm không ngừng, sau đó hắn ngẩng đầu lên nhìn Vương Đông cười nói: - A người đến rồi! Hôm nay mọi người đến trình diện hết rồi hả? Còn ta thì thăm rồi, ta đến muộn a. Không được, ta đi tìm Chu lão sư đã, tranh thủ tối nay nghĩ biện pháp cho tốt. Thiếu niên kia vừa dứt lời đã định quay người chạy đi. - H O Ắ C - V Ữ - H Ạ O Một tiếng hét cực kỳ chói tai vang lên, Hoắc Vũ Hạo vừa xoay người chưa kịp chạy đi nữa đã bị một cái gì đó đè lên lưng khiến hắn ngã lăn xuống đất, sau đó hắn cảm thấy sau lưng mình bị ai đó đánh túi bụi. Đúng vậy, thiếu niên vừa bước vào không phải Hoắc Vũ Hạo chủ nhân chiếc giường ván gỗ lạnh lẽo kia thì còn ai là nữa? Mặc dù hắn đã cố gắng hết sức nhưng cuối cùng vẫn đến muộn. Đây cũng vì quá trình dung hợp với Băng Đế mất quá nhiều thời gian. Mà hắn cũng không biết cụ thể là bao lâu, sau đó còn phải đợi Thiên Mệnh Băng Tẩm giúp hắn tìm Hồn Hoàn thứ hai cho vũ hồn Linh Mâu rồi mới rời khỏi vùng đất lạnh giá ấy, đến khi dò hỏi những người xung quanh hắn mới hoảng hồn rồi liều mạng chạy về, haizzz, vậy mà vẫn muộn một ngày. - Ấy da... Hoắc Vũ Hạo hai tay che đầu, hắn bị Vương Đông đánh mà vẫn ngơ ngẩn không hiểu tại sao, có điều cái cảm giác có hai vật mềm mại áp vào hông mình không ngừng vặn vẹo cũng có chút... ừm có chút... không tệ. - Người còn biết đường về sao? Tên chết tiệt này còn chịu về sao? Vương Đông vừa mắng vừa khóc như mưa, lần đầu tiên hắn lo lắng cho một người ngoài gia đình mình đến thế này. Khi hắn vừa thấy Hoắc Vũ Hạo trở về, trong lòng hắn dường như có một cái gì đó bị vỡ nát, cảm xúc dồn nén bấy lâu nay không kèm được mà bộc phát.

Hai nắm tay dần dần vô lực, sau đó hắn ôm chặt lưng Hoắc Vũ Hạo khóc rống lên. Hoắc Vũ Hạo tự dưng bị đánh cũng có chút bức bối nhưng thấy Vương Đông khóc hắn cũng ngẩn người. Có điều đang bị đè dưới đất thế này nên hắn cũng không biết làm sao cho phải. - Vương Đông, người khóc

cái gì. Khóc khóc như con gái thế kia. Hoắc Vũ Hạo thực không biết nói gì nữa. - Chết tiệt. Người có biết người làm biết bao người lo lắng không hả? Ta còn tưởng người làm mồi cho bọn hồn thú ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm hết rồi. Người... tại sao gạt mọi người hả? Tại sao nói dối với mọi người đã có lão sư dẫn người đi liệp sát hồn thú? Tại sao lại đi một mình? Vương Đông nắm chặt bả vai Hoắc Vũ Hạo, giận dữ chất vấn. - Ách... không lẽ chuyện này các lão sư đều biết hết rồi hả? Hoắc Vũ Hạo chợt dạ nói. - Nói thừa, giờ người mới về không lẽ chuyện ấy còn giấu được? Vương Đông tức giận đến mức hai hàm răng nghiến kẻo kẹo, chỉ hận không thể nhào đến cắn Hoắc Vũ Hạo vài phát cho đỡ ức. Hoắc Vũ Hạo cười khổ nói: - Hay là người đứng dậy đi rồi nói, tuy người không nặng nhưng cũng không thể cứ đè ta thế này. Lúc này Vương Đông mới giật mình rồi đứng dậy nhanh như tên bắn, khuôn mặt cũng đỏ hồng ngượng ngịu. Hoắc Vũ Hạo xoay người đứng dậy, thấy đôi mắt đắm lệ của Vương Đông không khỏi cảm động, hẳn biết người bạn này của mình không giữ được bình tĩnh cũng vì lo lắng cho an nguy của mình thôi. Hắn nói với vẻ áy náy. - Ta xin lỗi đã làm người lo lắng. Ta cũng không nghĩ sẽ mất nhiều thời gian đến vậy. Cũng vì không xác định được thời gian nên mới muộn thế này. Vương Đông lau nước mắt, lạnh lùng liếc hắn một cái rồi nói: - Người lừa mọi người một vố như thế mà không có lý do chính đáng, ta sẽ không để yên cho người đâu. Hoắc Vũ Hạo cười cười nói: - Nhìn người vậy mà ta không ngờ người cũng có lúc mít ướt như một cô bé thế này, cái khí thế của Chiến Hồn Sư hệ Cường Công đâu rồi? Vương Đông giật mình, lập tức đổi ngữ điệu. - Người nói ai là cô bé? Người không phải muốn đi tìm Chu lão sư sao? Nhanh đi đi. Ta đi chung với người. Có điều người lo cho cái mạng của mình đi, Chu lão sư bây giờ chắc là đang rất tức giận đấy. Vừa nói hắn vừa vội vàng kéo Hoắc Vũ Hạo chạy đi. Hoắc Vũ Hạo quả thật nôn nóng tìm lão sư giải thích mọi chuyện, hẳn không muốn mình bị khai trừ oan uổng như thế. Cho nên cũng không để ý đến vẻ xấu hổ của Vương Đông lúc này. Cả hai ra khỏi ký túc xá thì Vương Đông cũng bình tĩnh lại, hẳn thấy Hoắc Vũ Hạo đang đi trước mặt mình liền cảm thấy hết sức an tâm, sau khi tắt cả lo lắng, căng thẳng được giải tỏa, cả người hắn liền cảm thấy hết sức mệt mỏi. - Cuối cùng

người đã đi đâu? Sao lừa gạt cả các lão sư? Vương Đông chạy lên đi song song với Hoắc Vũ Hạo, miệng hỏi không ngừng. Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Một lời khó nói hết được, đợi lát nữa gặp Chu lão sư rồi ta nói một lượt luôn. Vương Đông nói: - Người cũng cẩn thận chút, ta cảm thấy vấn đề này cũng không lớn lắm, tuy quy củ của học viện rất nghiêm ngặt nhưng đối với những đệ tử có tiềm năng đều sẽ có chút du di. Dù sao giờ người cũng là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo rồi mà. Chuyện quan trọng lúc này là người phải lo mà giải thích lý do với các lão sư đi. Chỉ cần lão sư Phàm Vũ và Chu lão sư chịu bảo vệ người thì vấn đề sẽ xong xuôi thôi. Tính tình Chu lão sư thế nào người cũng biết rồi đấy, còn Phàm Vũ lão sư mặc dù không tỏ thái độ gì nhưng nhất định cũng rất lo lắng. Trên đường trở về Hoắc Vũ Hạo đã sớm tìm được lý do thích đáng rồi, hắn gật đầu nói: - Ta thật sự có nguyên nhân đặc biệt mới làm thế, ta tin các lão sư sẽ hiểu. Lát sau cả hai đã đến khu làm việc của lão sư, ký túc xá của các lão sư ngoại viện cũng ở ngay tại đây. Toà nhà này các tầng dưới là phòng làm việc, các tầng trên cũng chính là nhà ở của lão sư. Bất quá, cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông đều chưa từng đến nhà của Chu lão sư nên cũng không biết chính xác nó ở đâu, cả hai đành lần mò đến phòng làm việc của Chu lão sư. May sao lúc này phòng vẫn còn sáng đèn. Cả hai còn chưa đến gần đã nghe giọng Chu Y rít gào trong phòng... - Phàm Vũ, chàng nói xem tên nhóc Hoắc Vũ Hạo này muốn làm cái quái gì? Chúng ta dốc sức bồi dưỡng nó mà nó dám làm càn, bỏ lại một lời nói dối rồi trốn mất. Tối giờ còn chưa chịu về. Chàng nói xem tại sao nó lại lừa chúng ta chứ? Chẳng lẽ chúng ta không thể giúp nó tìm được Hồn Hoàn tốt sao? Không ngờ, không ngờ thiếp lại nhìn nhầm người. Thật tức chết người ta mà. Đừng để thiếp gặp lại nó, thiếp thề, không lột xác nó thiếp không hả cơn giận này mà. Vừa nghe Chu Y nói xong, cả người Hoắc Vũ Hạo không kiềm được mà rung mình, sau ót đổ mồ hôi lạnh. Hắn quay sang nhìn Vương Đông, dường như muốn tìm chút sự giúp đỡ. Vương Đông vẻ mặt há hê nhìn hắn, ý bảo hắn tự cầu phúc cho mình đi. Trong lòng còn thầm nghĩ: "Ai bảo người dám nói dối? Ai bảo người tối giờ mới chịu về? Đáng đời." Hoắc Vũ Hạo vẻ mặt đầy đau khổ tiếp tục bước về phía phòng của Chu Y, lúc này giọng nói của

Phàm Vũ vang lên: - Thôi thôi, nàng cũng đừng tức giận làm gì? Chẳng lẽ ta không sốt ruột sao? Khó khăn lắm ta mới tìm được đệ tử đích truyền, thiên phú của nó còn tốt hơn Thái Đầu nữa. Ta đã đặt rất nhiều hi vọng lên người nó. Giờ nó biến mất ta còn lo lắng hơn cả nàng. Có điều, ta tiếp xúc với nó một thời gian dài rồi, nó tuy rằng rất có chủ kiến nhưng rất ngoan hiền, chẳng chặc. Nó tuyệt đối sẽ không làm những chuyện bốc đồng đâu. Nếu nó giấu diếm chúng ta chuyện gì ắt hẳn phải có nguyên nhân. Hiện giờ ta chỉ mong hãn có thể trở về. Ta tin hãn sẽ cho chúng ta một lời giải thích ưng ý. Chu Y tức giận nói: - Trễ rồi, về làm chi, bị xoá tên rồi về làm cái quái gì nữa. Phàm Vũ dịu dàng nói: - Cũng không hẳn, chỉ cần nó có lý do chính đáng, chúng ta sẽ cho lộ thân phận đệ tử hạch tâm hệ Hồn Đạo của nó là được. Dù sao nó cũng gần hết thời gian nhận đãi ngộ của đệ tử hạch tâm ở hệ Vũ Hồn rồi. Nếu lần sát hạch này không có thành tích tốt chắc đãi ngộ ấy cũng mất luôn. Đã vậy thì chúng ta cứ mặc kệ chuyện đó đi, dù sao trước đó Tiên viện trưởng đã tính trước rồi. Nghe vợ chồng Phàm Vũ nói chuyện, trong lòng Hoắc Vũ Hạo tràn ngập cảm động, mình lừa hai người mà cả hai vẫn còn ở đây lo tính cho mình. Hãn rất áy náy về chuyện này, thậm chí còn định nói rõ sự thật cho cả hai nữa. Đúng lúc này, giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên trong đầu hãn: - Nếu không muốn trở thành vật thí nghiệm thì giữ mồm giữ miệng một chút. Nghe nó nhắc nhở Hoắc Vũ Hạo mới giật mình tỉnh táo lại. Đúng a, dù thế nào cũng không thể nói thật được, nếu để lộ chuyện một hồn thú tu vi trăm vạn năm và một cường giả trong Tam Đại Thiên Vương đều đã trở thành Hồn Hoàn trí tuệ của hãn, không biết sẽ nổi lên phong ba gì nữa. Hoắc Vũ Hạo nghiêng răng rồi bước nhanh hơn, hãn đến trước cửa phòng làm việc của Chu Y mới thấy cửa vẫn chưa đóng, có lẽ các lão sư khác đều đã về nhà của mình nên ở đây không còn ai nữa. Hoắc Vũ Hạo ló đầu vào trong, vừa hay trông thấy một màn hết sức nóng bỏng. Chu Y không còn mang mặt nạ già nua nữa, lúc này tuy đang phản nộ nhưng đúng là nàng đang ngồi trên đùi Phàm Vũ, hai tay ôm cổ Phàm Vũ, còn hai tay của Phàm Vũ thì ôm lấy hông nàng. - Khụ khụ... sư phụ... Chu lão sư... đệ tử đã về... Đột nhiên thấy Hoắc Vũ Hạo xuất hiện, cả Phàm Vũ lẫn Chu Y đều giật mình sửng sốt, sau đó Chu Y theo bản năng

bản người đứng dậy. Vương Đông từ sau lưng Hoắc Vũ Hạo tiến đến, hắn cũng dang há hốc mồm trước một màn này, mặc dù hắn từng nghe Hoắc Vũ Hạo nhắc đến chuyện Chu Y mang mặt nạ, nhưng đây cũng là lần đầu tiên thấy được dung mạo thật của Chu Y. - Hoắc Vũ Hạo, người còn biết đường về sao? Chu Y nổi giận ùng ùng vọt lên. Không thể không nói vận khí của Hoắc Vũ Hạo thật sự tốt lắm, Vương Đông ở bên cạnh hắn lúc này cũng chưa hoàn hồn lại được, hắn theo bản năng thốt lên: - Chu lão sư, ngài thật đẹp quá. Chu Y đang hùng hùng hổ hổ nghe hắn nói câu này xong lửa giận trong lòng cũng vơi đi vài phần. Bà dừng bước, ánh mắt liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo như muốn toé lửa. - Hai đứa vào đây, đóng cửa lại. Bây giờ Hoắc Vũ Hạo mới thật sự hiểu tại sao bình thường Chu Y phải dùng mặt nạ che lấy dung mạo của mình. Bà chẳng những xinh đẹp, mà vẻ đẹp này lại đẹp theo kiểu dịu dàng, phải nói là cực kỳ cực kỳ dịu dàng, thế nên tuy giọng nói vẫn đầy sự giận dữ nhưng nét mặt lại hoàn toàn trái ngược, khiến người khác cảm thấy như một đại mỹ nữ đang làm nũng chứ chẳng có chút uy hiếp nào. Phàm Vũ vẫn ngồi im ở đây, có điều ánh mắt chăm chú nhìn Hoắc Vũ Hạo, mặc dù ban nãy hắn không ngừng nói giúp đệ tử của mình nhưng thật lòng hắn không tức giận sao? Hoắc Vũ Hạo thành thành thật thật đi vào phòng, Vương Đông ở phía sau đóng cửa lại. Hoắc Vũ Hạo lập tức đi đến trước mặt Phàm Vũ quỳ xuống. - Sư phụ, đệ tử sai rồi. Trong lòng Phàm Vũ vốn đang đầy lửa giận, thấy Hoắc Vũ Hạo đã về, vẻ mặt hắn càng lúc càng lạnh lùng hơn, hắn đang cố kềm chế để nghe xem rốt cuộc lý do của đệ tử yêu quý này là gì. Nhưng khi thấy Hoắc Vũ Hạo chẳng những không mở miệng giải thích mà ngay lập tức quỳ xuống nhận lỗi, lửa giận trong lòng hắn cũng vơi bớt vài phần, vẻ mặt cũng thêm phần nhu hoà. Không thể không nói, các sư phụ đều rất dễ khoan dung đệ tử mình yêu quý, dù Chu Y hay Phàm Vũ cũng không ngoại lệ. Thấy bình thường Chu Y cực kỳ nghiêm khắc với các đệ tử, giờ phút này bà lại lui về sau, đứng sau lưng Phàm Vũ, mặc hắn toàn quyền quyết định. Phàm Vũ bình thản nói: - Tại sao? Hoắc Vũ Hạo ngẩng đầu, trên mặt đầy vẻ áy náy: - Sư phụ, đệ tử sai rồi, đệ tử không nên gạt ngài và Chu lão sư. Nhưng thật lòng, đệ tử... đệ tử sợ hai người lo lắng nên mới nói rồi rồi một mình bỏ đi. Bởi

vì... lúc đệ tử ra đi, cũng không biết mình có thể trở về hay không... Lý do này hẳn đã suy nghĩ rất nhiều lần rồi, thêm sự giúp đỡ của Thiên Mộng Băng Tầm nữa thì chắc chắn không có chút sơ hở gì. Hẳn đúng là rất áy náy nhưng không thể nói hết sự thật, bất kể là với hẳn hay hai lão sư, nói hết mọi chuyện không phải lúc nào cũng tốt a! - Hả? Hoắc Vũ Hạo vừa dứt lời, không chỉ Phàm Vũ mà cả Chu Y lẫn Vương Đông đều bị hẳn làm giật mình. Chu Y buột miệng nói: - Có chuyện gì mà học viện không thể giúp người? Người không nên một mình giải quyết như thế? Chẳng lẽ người thấy chúng ta không thể giúp người sao? Hoắc Vũ Hạo nhẹ nhàng lắc đầu nói: - Đúng là không thể giúp được... Bởi vì là vũ hồn của đệ tử có chuyện. Chu lão sư, ngài còn nhớ Vương lão sư từng nói đối với hồn sư, chuyện kinh khủng nhất chính là vũ hồn bị vỡ nát không? Chu Y kinh ngạc nói: - Cái gì? Vũ hồn của người??? Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Khi năm học gần kết thúc, đệ tử phát hiện vũ hồn của mình có vấn đề. Vũ hồn Linh Mâu làm cho đệ tử thỉnh thoảng cảm thấy hoảng hốt, thậm chí còn có lúc có dấu hiệu gần như vỡ tan. Vương lão sư từng nói, vũ hồn của đệ tử ban đầu đã rất kém cỏi, Tiên Thiên hồn lực chỉ có cấp một, nếu cứ miễn cưỡng tu luyện rất có thể sẽ gặp phải trường hợp vũ hồn chịu đựng không nổi mà tự động vỡ nát. Đối với một hồn sư mà nói, vũ hồn biến mất nhẹ thì mất sạch hồn lực, nặng thì nguy hiểm đến tính mạng. Nghe đến đây, sắc mặt Phàm Vũ đã hoàn toàn thay đổi, nếu quả thật đúng là vũ hồn thoái hoá thì bọn họ cũng không có biện pháp cứu vãn. Cho dù cường giả bậc Phong Hào Đấu La cũng thúc thủ vô sách. Với hồn sư, vũ hồn là một thứ cực kỳ quan trọng, nếu có xảy ra chuyện gì, cho dù dùng thiên tài địa bảo ngàn năm hiếm thấy cũng khó tránh khỏi án tử a. - Vũ Hạo, vậy con... Hiện giờ Phàm Vũ chẳng còn lòng nào tức giận nữa, giọng nói hết sức lo lắng, đầy vẻ ân cần. Chu Y tức giận nói: - Nó có thể quỳ ở đây thì còn có chuyện gì nữa. Vũ Hạo nói tiếp đi. (M2: Em chịu chị Chu Y này quá xá, mai ai đồ) Hoắc Vũ Hạo nói: - Khi kỳ nghỉ càng đến gần thì đệ tử càng cảm nhận được rõ ràng hơn, lúc đó đệ tử rất sợ, đệ tử sợ vũ hồn của mình sẽ tan vỡ. Càng sợ hơn là phụ lòng kỳ vọng của các lão sư, nên đệ tử đành giấu hai người, một mình bỏ đi. Nếu thật sự vũ hồn bị thoái hoá thì thôi, đệ tử sẽ không để liên lụy đến ai. Còn nếu

không, đệ tử nhất định sẽ trở về. Thật lòng, đệ tử không muốn nói dối hai lão sư, đệ tử chỉ không muốn hai người lo lắng mà thôi. - Con... làm sao mà ta không lo lắng cho con được chứ? Phàm Vũ thở dài một hơi, đưa tay đỡ Hoắc Vũ Hạo lên. Đứa nhỏ này thật là hiểu chuyện. Chu Y đứng bên cạnh cũng không còn tức giận nữa, chỉ có Vương Đông đang đứng sau lưng Hoắc Vũ Hạo mới có vẻ khác lạ, hẳn chẳng những không hết giận mà còn muốn nổi điên lên, tên chết tiệt này, cái đồ đểu này, hẳn nói xạo, chắc chắn là hắn đang nói xạo. Những lời vừa rồi của Hoắc Vũ Hạo có thể gạt được Chu Y và Phàm Vũ nhưng làm sao qua mắt được hắn, bọn hắn có Vũ Hồn dung hợp, thời điểm ấy ngày nào cũng cùng tu luyện, nếu vũ hồn của Hoắc Vũ Hạo có vấn đề gì, Vương Đông phải là người biết đầu tiên. Ấy mà rõ ràng hắn hoàn toàn không phát hiện có gì khác lạ hết. Mặc dù vậy Vương Đông vẫn im lặng đứng phía sau không lên tiếng vạch trần Hoắc Vũ Hạo. Chu Y nói: - Giờ người sao rồi? Vũ Hồn không còn dấu hiệu thoái hoá nữa phải không? Hoắc Vũ Hạo gật đầu. Chu Y chau mày nói: - Haiz, đúng là phiền phức, người chẳng những đến muộn mà còn không có cả Hồn Hoàn thứ hai nữa, chỉ sợ học viện... Hoắc Vũ Hạo chớp mắt nói: - Chu lão sư, đệ tử có được Hồn Hoàn thứ hai rồi. - Hả? Chu Y kinh ngạc nhìn hắn, Phàm Vũ nói: - Nàng để Vũ Hạo kể cho xong đã. Hoắc Vũ Hạo nói: - Lúc đó, khi đệ tử vừa rời khỏi học viện, bản thân nghĩ mình hoàn toàn không còn hi vọng gì nữa, rồi đột nhiên có một linh cảm nào đó không ngừng bảo đệ tử đi về phía bắc. Mà vũ hồn của đệ tử cũng càng ngày càng liên tục xuất hiện dấu hiệu vỡ nát, cũng trong lúc đó, một luồng khí tức xuất hiện bảo đệ tử cứ đi về phía bắc đi. Trong trạng thái hoảng hốt, đệ tử cứ đi cứ đi, đến khi ý thức được thì xung quanh đã tràn ngập một màu trắng xoá, khắp nơi lạnh như băng. Đệ tử cảm thấy rất rất lạnh, lúc này vũ hồn thoái hoá càng lúc càng mãnh liệt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ vậy. Rồi sau đó, do quá lạnh và căng thẳng, đệ tử hôn mê luôn. Lúc ấy đệ tử rất sợ, đệ tử sợ mình ngủ rồi vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại nữa. Một thời gian dài trôi qua, đệ tử không biết mình ngủ bao lâu nữa, nhưng chắc chắn vì lần ngủ say này mà đệ tử trở về muộn. Phàm Vũ và Chu Y liếc mắt nhìn nhau, ở khu vực gần học viện Sử Lai Khắc tuy vẫn còn chút lạnh lẽo nhưng khí hậu đã vào

mùa xuân rồi. Nếu nói một nơi mà khắp nơi đều là băng tuyết vậy chắc hẳn phải là vùng cực bắc quanh năm không có bóng người. Trời ơi, Hoắc Vũ Hạo chẳng những không đi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm mà ngược lại đi đến một nơi xa đến vậy. Hơn nữa còn là vì bị dấu hiệu thoái hoá dẫn dắt đến. Chuyện này quá hoang đường mà. Hoắc Vũ Hạo tiếp tục kể: - Lúc đệ tử tỉnh lại liền thấy mình bị vùi sâu trong một đồng tuyết. Khi ấy đập vào mắt đệ tử là một mảng trắng xoá, đệ tử cứ tưởng mình đã chết rồi. Một lát sau, đệ tử phát hiện cơ thể mình có gì đó không đúng, hồn lực xuôi chảy bình thường, còn vũ hồn Linh Mâu thì ổn định một cách kỳ lạ. Không còn vấn đề gì nữa hết. - Đệ tử hết sức kinh ngạc, rồi từ từ chui ra khỏi đồng tuyết ấy, sau đó mới biết mình vẫn còn sống. Càng kinh ngạc hơn chính là trong cơ thể của đệ tử dường như có thêm một luồng lực lượng. Cách chỗ đệ tử bất tỉnh không xa có xác một con bọ cạp màu trắng ngọc. Cả người nó chỉ có cái đuôi là màu xanh biếc, lớp vỏ bên ngoài phủ rất nhiều thuỷ tinh, tuy nó đã chết từ lâu nhưng đệ tử vẫn cảm nhận được sự cường đại của nó. - Băng Bích Hạt? Chu Y hít sâu một hơi nói. Còn Phàm Vũ thì đầy vẻ khiếp sợ. Vương Đông bên cạnh nhin không được hỏi: - Chu lão sư, Băng Bích Hạt là gì? Chu Y nói: - Nó là một ma thú cực kỳ cường đại ở cực bắc. Bọn nó thường sống theo một quần thể khổng lồ. Bộ tộc này là một chúa tể thực sự ở nơi lạnh giá khủng khiếp đó. Chúng nó có thuộc tính băng cực hạn, hơn nữa, bọn chúng chỉ sinh trưởng ở vùng trung tâm của cực bắc thôi. Mà nơi đó là một trong những cấm địa của hồn sư chúng ta. Ở nơi nhiệt độ cực thấp đó cho dù là những cường giả bậc Phong Hào Đấu La cũng không dám tùy tiện tiến vào. Vậy mà không ngờ Vũ Hạo có thể đến gặp một con Băng Bích Hạt và an toàn trở về.

Vốn trong lòng Chu Y và Phàm Vũ vẫn còn chút nghi ngờ nhưng sau khi nghe Hoắc Vũ Hạo mô tả chi tiết về Băng Bích Hạt liền tin tưởng hơn rất nhiều. Hồn thú ở cực bắc tuy rằng rất nhiều nhưng thông tin về bọn chúng rất ít, trong giáo trình của học viên ở năm nhất đến năm thứ sáu đều không

có nhắc đến. Nếu không phải thực sự đã gặp làm sao Hoắc Vũ Hạo có thể miêu tả cụ thể như vậy? Hoắc Vũ Hạo nói: - Đệ tử cũng không biết nó chết như thế nào, nhưng từ lúc đó trong cơ thể dường như có thêm một luồng năng lượng đặc biệt, đệ tử thử dùng hồn lực tác động vào nó thì... Vừa nói Hoắc Vũ Hạo vừa đưa hai tay của mình lên, tích tắc sau, từ đôi mắt màu xanh biếc của hắn loé ra một luồng ánh sáng màu trắng đục, ngay sau đó, nhiệt độ trong phòng làm việc của Chu Y từ từ hạ xuống. Sự lạnh lẽo đến bất ngờ này khiến Vương Đông nhin không được rùng mình một cái, còn Chu Y và Phàm Vũ thì thấy rõ ràng đôi tay của Hoắc Vũ Hạo đã được một lớp màng trong suốt rực rỡ bao phủ, y hệt như một cái bao tay bằng kim cương vậy. Rốt cuộc Phàm Vũ cũng không thể ngồi yên được nữa, hắn đứng lên chìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo. Ngay sau đó, hắn thấy trước mặt Hoắc Vũ Hạo xuất hiện một Hồn Hoàn màu tím đang từ từ bay lên. - Hồn Hoàn ngàn năm. Vương Đông giật mình hét lên. Màu tím, còn không phải là Hồn Hoàn ngàn năm nữa sao, có điều, tình huống này có chút quái lạ a. Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng cởi áo xuống để lộ ra nửa thân trên. -

Aaaaaaaaa. Vương Đông đứng sau lưng hắn hét to một tiếng, ngay sau đó đập vào mắt hắn là hình xăm của Băng Bích Đế Hoàng Hạo, cái hình xăm này hết sức sống động khiến hắn vừa trông thấy liền bị dọa nhảy dựng lên. Hoắc Vũ Hạo từ từ xoay người quay lưng về phía Phàm Vũ và Chu Y cho hai người xem. Trên đường trở về, khi hắn và Thiên Mộng Băng Tầm đang thảo luận tìm lý do thích hợp, hắn có hỏi Thiên Mộng Băng Tầm, không biết các lão sư ở học viện có nhận ra sự khác biệt giữa Băng Bích Đế Hoàng Hạo và Băng Bích Hạo bình thường không. Thiên Mộng Băng Tầm trả lời rất đơn giản: - Tất cả những người từng trông thấy Băng Bích Đế Hoàng Hạo đều đã chết. - Băng Bích Hạo... thật là Băng Bích Hạo. Vũ Hạo, người... người... chuyện này không thể nào... Chu Y hoàn toàn không dám tin vào sự thật trước mắt, Phàm Vũ cũng không ngoại lệ, cả hai vợ chồng nhìn hắn chăm chăm như trông thấy quái vật. Hoắc Vũ Hạo mặc lại quần áo, thu hồi vũ hồn của mình rồi thành thành thật thật đứng sang một bên. - Sư phụ, Chu lão sư, đệ tử cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nữa. Hai người hiểu biết nhiều hơn đệ tử, có thể giúp đệ tử giải đáp thắc mắc này không? Từ sau khi

có luồng năng lượng này, đệ tử không còn cảm thấy lạnh nữa, dường như đã trở thành một bộ phận của vùng đất băng giá ấy rồi. Đột nhiên hai mắt Chu Y sáng lên, quay sang nhìn Phàm Vũ: - Chàng, có khi nào là vũ hồn Bản Thể của nó thức tỉnh lần thứ hai không? Thiếp nghe Vương Ngôn lão sư từng nói nếu hồn sư có vũ hồn Bản Thể cao cấp có thể sẽ xuất hiện tình huống vũ hồn thức tỉnh lần thứ hai. Nếu đúng thế thì có thể giải thích rõ ràng trường hợp của nó rồi. Hay giờ thiếp đi hỏi Vương Ngôn thử xem. Chu Y là người nói xong làm liền, vừa dứt lời đã lập tức bước đi, Phàm Vũ nghe xong liền giơ tay nắm tay nàng kéo lại. - Không được, không thể đi. Nàng bình tĩnh lại nào, nếu chuyện này để Vương Ngôn biết, nàng nghĩ hệ Vũ Hồn sẽ bỏ qua Vũ Hạo sao? Chu Y giật mình ngẩng đầu nhìn Phàm Vũ, nàng thấy ánh mắt đầy kiên quyết của hắn liền giật mình tỉnh ngộ, sau đó im lặng lui về. Phàm Vũ lại ngồi xuống ghế, nhìn Hoắc Vũ Hạo nói: - Vũ Hạo, tình huống vừa xảy ra trên người con là một chuyện vô cùng hiếm thấy. Cả ta và Chu Y đều là lần đầu tiên nghe thấy. Cho nên, chúng ta cũng không thể giải thích chính xác được. Nhưng ta đoán nó có quan hệ đến vũ hồn Bản Thể của con. Vũ hồn Bản Thể từ trước đến nay đều vô cùng kỳ quái. Trên đại lục này cũng có một tông môn thần bí gọi là Bản Thể Tông, bọn họ từ trước đến giờ luôn tìm kiếm những hồn sư có vũ hồn Bản Thể về bồi dưỡng và đào tạo. Có lẽ chỉ có bọn họ mới biết rõ tình huống chính xác trên người con là gì. Nhưng theo ta thấy đây không hẳn là chuyện xấu. Có lẽ, con đã có thêm một vũ hồn nữa, mà vũ hồn này cũng đã có một Hồn Hoàn ngàn năm. Có lẽ nó là từ con Băng Bích Hạt chết bên cạnh con đó. Con tại sao vũ hồn thứ hai của con lại là Băng Bích Hạt thì ta cũng không hiểu nổi. Nhưng chắc chắn đối với con, nó là một chuyện cực kỳ tốt. Băng Bích Hạt chính là hồn thú có thuộc tính băng cực kỳ cao cấp trong những Thú Vũ Hồn của hệ Cường Công. Sau này con tu luyện có lẽ sẽ còn nhiều ưu đãi nữa. Ta giải thích như thế con đã hiểu chưa? Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói. - Dạ. Nhưng giờ đệ tử phải làm sao đây sư phụ? Phàm Vũ nói: - Chuyện con đến muộn cứ để ta giải quyết, ta sẽ chính thức tuyên bố con là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo. Hơn nữa cũng sẽ nói lên trên con đi làm nhiệm vụ cho ta nên mới về muộn. Nhưng nếu thế thì sau này con không

còn cơ hội trở thành đệ tử hạch tâm của hệ Vũ Hồn nữa. Sư phụ không muốn ép con, ta cũng dám chắc với Vũ Hồn Song Sinh, mà vũ hồn thứ hai có Hồn Hoàn ngàn năm thế này, con sẽ không bị khai trừ đâu. Giờ con có thể tùy ý chọn hệ Vũ Hồn hoặc hệ Hồn Đạo. - Còn tương lai của con, dù con ở hệ Vũ Hồn hay hệ Hồn Đạo, ta nghĩ con nên tu luyện vũ hồn Linh Mâu là chủ đạo. Ưu thế của Vũ Hồn Song Sinh chính là về sau khi tu vi con đạt một mức mình ưng ý rồi mới tiếp tục phụ thêm Hồn Hoàn vào vũ hồn thứ hai cũng được. Mà con đường con tu luyện trước giờ cũng rất ổn, hơn nữa vũ hồn Linh Mâu cũng đã có thêm một Hồn Hoàn rồi, giờ cứ tiếp tục tu luyện vũ hồn Linh Mâu vẫn tốt hơn là vũ hồn mới, mà vũ hồn mới này cũng quá mức kỳ lạ đi, để ta quan sát một thời gian đã. Thôi giờ con cho chúng ta xem Hồn Hoàn thứ hai của vũ hồn Linh Mâu đi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 46: Hồn Kỹ thứ hai của Linh Mâu

Chương 46: Hồn Kỹ thứ hai của Linh Mâu Hoặc Vũ Hạo gật đầu, đôi mắt hần loé ra một luồng ánh sáng màu ánh kim, vũ hồn Linh Mâu xuất hiện, hai Hồn Hoàn một trắng một tím từ dưới chân hần bay lên. Sự khiếp sợ lại một lần nữa trở về trên khuôn mặt Phạm Vũ, Chu Y và Vương Đông. Ngàn năm, lại là ngàn năm. Không ngờ Hồn Hoàn thứ hai của Hoặc Vũ Hạo lại là Thiên niên Hồn Hoàn. Cuối cùng cả tháng nay hần đã làm những chuyện gì a. Một người không có nổi một kỹ năng công kích vậy mà có thể tự thu thập Hồn Hoàn ngàn năm, chuyện này đúng là không biết nói sao nữa. - Hồn Hoàn ngàn năm? Làm sao... làm sao cơ thể người chịu đựng nổi? Vẻ mặt Chu Y đầy sự khó tin. - Bay này vũ hồn Băng Bích Hạch đem đến cho người Hồn Hoàn ngàn năm ta đã thấy khó tin rồi, giờ vũ hồn Linh Mâu cũng có Hồn Hoàn ngàn năm, chuyện gì đang xảy ra thế này? Người đừng nói với ta là người ngủ một giấc là có hết tất cả đấy nhé, nếu thế sau này ngày nào ta cũng chạy đến cực bắc ngủ một giấc. Hoặc Vũ Hạo có chút xấu hổ nói: - Cái này... dĩ nhiên không phải đệ tử ngủ là có được rồi. Là đệ tử giết một

hồn thú, sau đó mới phát hiện nó có thuộc tính tinh thần, đến lúc hấp thu nó làm Hồn Hoàn mới phát hiện tu vi của nó đã trên ngàn năm. Còn tại sao đệ tử có thể chịu đựng nổi, có lẽ vì đệ tử có thêm... một Hồn Cốt. Cả ba người vừa nghe xong đều đồng loạt run rẩy. Hai Hồn Hoàn ngàn năm, một Hồn Cốt, rốt cục lần này Hoắc Vũ Hạo rơi vào cái bảo khố gì thế này??? Phàm Vũ nói: - Con nói rõ ràng mọi chuyện xem, rốt cuộc còn chuyện gì nữa. Hoắc Vũ Hạo gật đầu ngoan ngoãn nói tiếp: - Khối Hồn Cốt đó cũng xuất hiện sau khi đệ tử tỉnh dậy, hình như có liên quan đến Băng Bích Hạch, và lại còn là Hồn Cốt thân thể. Lúc đệ tử phát hiện khung xương mình có gì đó kỳ lạ liền lập tức rút hồn lực vào bên trong xương sống, sau đó từ đó phát ra một luồng khí lạnh cực kỳ khủng bố, tiếc là chỉ có thể duy trì một chút, lát sau hồn lực đã tiêu hao sạch sẽ. - Lúc đệ tử phát hiện từ người con hồn thú mình vừa tiêu diệt bay ra một Hồn Hoàn màu tím đã rất hoảng sợ, nhưng lúc đó không còn cứu vãn kịp nữa, đành cắn răng chịu đau đớn mà hấp thu. Rồi cứ vậy không biết mất bao lâu cũng hoàn thành. Còn nguyên nhân sâu xa như thế nào đệ tử cũng không rõ nữa, đệ tử đoán có lẽ liên quan đến khối Hồn Cốt này. Chu Y gật đầu nói: - Rất có thể, nhưng làm sao người giết được con hồn thú ngàn năm đó. Cho dù đệ tử có ba Hồn Hoàn cũng không thể dễ dàng giết được nó, huống chi lúc đó người mới có mỗi một Hồn Hoàn. Hoắc Vũ Hạo nói tiếp: - Con hồn thú đệ tử gặp phải rất kỳ lạ, nó là một con Mãnh Hổ màu trắng, lúc vừa gặp đệ tử đã cảm thấy con này rất khó xơi, nên nào có ý định liệp sát nó. Đệ tử lập tức quay đầu bỏ chạy, chạy được một lúc nhìn lại thì thấy thật may nó không đuổi theo mình. Nhưng nghĩ kỹ lại, đệ tử cảm thấy có gì đó không đúng, loài hổ lúc nào cũng hiếu chiến, tại sao nó gặp đệ tử mà không đuổi theo chứ? Vì thế đệ tử lớn mật quay lại quan sát nó, không ngờ nó vẫn đứng đấy nhìn đệ tử nhưng chẳng có ý định công kích. Sau đó đệ tử dùng một Viên Trình Hồn Đạo Khí đánh thẳng vào nó thì thấy cơ thể nó đột nhiên trở nên hư ảo, công kích của đệ tử thất bại. Rồi nó cũng nhào đến đánh thẳng vào đệ tử. - Lúc đó đệ tử cảm thấy mình ngu ngốc lắm, kỳ này chết là cái chắc rồi. Đệ tử lại tiếp tục quay đầu bỏ chạy, nhưng tốc độ của con Mãnh Hổ kia nhanh hơn đệ tử rất nhiều, vài bước đã đuổi kịp rồi. Nó nhe hàm răng hung tợn đánh về phía đệ tử.

Trong lúc cấp bách đệ tử không biết làm sao đành phóng xuất vũ hồn bọ cạp này ra. Nó đỡ lấy vũ hồn của đệ tử, lúc đó đệ tử sợ lắm, đệ tử tưởng mình tiêu đời rồi đành đánh liều một lần giơ tay lên chụp lấy cổ nó, mà con Mãnh Hổ này vẫn tiếp tục công kích vào đệ tử, không ngờ nó lại sử dụng kỹ năng công kích tinh thần. Trùng hợp thật, vũ hồn của đệ tử là Linh Mâu a! Tuy rằng tinh thần bị nó công kích có chút choáng váng nhưng chưa bị thương tổn thật sự. Lúc tỉnh táo lại đệ tử mới phát hiện con Bạch Hổ ban nãy đã biến mất, còn trong tay mình lại là một con trùng thật lớn. Cơ thể nó màu trắng như tuyết, dài chừng một thước, còn hết sức trong suốt nữa. À, đúng rồi, nó giống hệt con tằm bình thường vậy. Từ sau khi đệ tử có thêm vũ hồn bọ cạp, đệ tử cảm thấy thực lực của mình đã cao lên nhiều lắm, con tằm lớn đó hình như bị đệ tử bóp chết. Lúc đó đệ tử có suy nghĩ gì nhiều đâu, chỉ biết bản thân mình có vũ hồn thuộc tính tinh thần, còn hồn thú thuộc tính tinh thần lại vô cùng khó tìm nên cứ hấp thu trước tính sao. Sau đó thì có được Hồn Hoàn ngàn năm này. Vương Đông khó tin hỏi: - Chuyện người kể quá ly kỳ đi, làm sao chốc là hổ chốc lại thành con tằm thế kia? Hoắc Vũ Hạo cười thần bí nói: - Lúc đầu ta cũng không hiểu giống như người, nhưng đến lúc ta biết Hồn Kỹ mới nhất của mình là gì liền thông suốt. Các người xem đây. Hoắc Vũ Hạo vừa dứt lời, trong mắt hắn lại loé ra ánh sáng màu vàng kim, Hồn Hoàn màu tím trên người cũng sáng rực lên. Hắn lùi nhanh về sau vài bước, đi đến gần Vương Đông, sau đó, Phàm Vũ và Chu Y liền kinh ngạc phát hiện trước mặt có đến hai Vương Đông, còn Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn biến mất. Vương Đông quay đầu sanh nhìn "Vương Đông" ở bên cạnh mình, giật mình hỏi: - Đây là kỹ năng gì? Văng sáng bên người "Vương Đông" kia lại xuất hiện, vạn vẹo một lát rồi trở lại là Hoắc Vũ Hạo. Kế tiếp, Hoắc Vũ Hạo lại làm ra một chuyện khiến tất cả mọi người ở đây đều giật mình kinh hãi, hai Hồn Hoàn trên người hắn nháy mắt có sự biến đổi. Hai cái vốn một trắng một tím, nháy mắt đều biến thành màu đỏ, hai Hồn Hoàn màu đỏ tràn ngập khí tức khủng bố. Nháy mắt sao khi nó xuất hiện, một áp lực kinh khủng lập tức đè xuống căn phòng khiến Phàm Vũ và Chu Y theo bản năng xuất ra Hồn Hoàn của mình, hơn nữa cả hai đều đồng loạt lui về sau. - Mười... Hồn Hoàn mười vạn năm? Vương

Đông thẳng thốt kêu lên. Ngược lại, phản ứng của hãn thế này còn không kịch liệt bằng hai vị sư phụ bên cạnh nữa, đơn giản thôi, vì hãn và Hoắc Vũ Hạo có Vũ Hồn dung hợp lực nên hãn chẳng bị chút áp lực uy hiếp nào. Ánh sáng lại một lần nữa biến đổi, hai Hồn Hoàn màu đỏ khúng bổ biến mất, thay vào đó là hai Hồn Hoàn màu trắng hết sức yếu ớt. Từ mười vạn năm đến mười năm thật là một sự chênh lệch rất lớn. Hoắc Vũ Hạo cười cười nói: - Đây chính là kỹ năng mới nhất từ Hồn Hoàn ngàn năm đó, Mô Phỏng. Ta có thể thông qua dao động tinh thần khiến mọi thứ biến đổi, từ đó có thể mô phỏng thành bất cứ vật gì tùy ý ta muốn. Nhưng phạm vi mô phỏng không vượt quá đường kính ba thước, hơn nữa nhờ kỹ năng mô phỏng này ta có thể thay đổi màu sắc Hồn Hoàn thành gì cũng được. Tuy nó là kỹ năng thuộc tính tinh thần không có lực công kích gì nhưng nếu sử dụng đúng chỗ cũng sẽ tốt lắm. Đúng vậy, đây là Hồn Kỹ thứ hai của vũ hồn Linh Mâu. Tuy mọi chuyện ban nãy hãn nói đa phần đều là giả, nhưng Hồn Kỹ thứ hai và quá trình có được Hồn Hoàn thì không sai lệch lắm, chỉ thiếu chuyện hãn có thể đánh chết con hồn thú kia là nhờ Thiên Mộng Băng Tầm tìm được và giúp hãn phá vỡ ảo giác mà thôi. Loài hồn thú nào Thiên Mộng Băng Tầm quen thuộc nhất? Dĩ nhiên là chủng tộc của nó chứ ai! Năng lực mô phỏng này tuy không có tác dụng công kích nhưng lại là cách bảo vệ tính mạng tốt nhất. Đối với hiện tại, kỹ năng này càng có ích với Hoắc Vũ Hạo hơn. Nếu có thể mô phỏng, thì bất cứ lúc nào Hoắc Vũ Hạo cũng có thể thay đổi màu sắc Hồn Hoàn của mình mà không sợ bại lộ thân phận Hồn Hoàn đầu tiên của vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo, đấy cũng là lý do tại sao ban nãy nó xuất hiện lại là màu tím. - Tốt, mô phỏng tốt lắm. Hai mắt Phàm Vũ lập tức sáng lên, là một Hồn Đạo Sư cường đại, nên lập tức hãn đã nghĩ ra một vài ứng dụng cho kỹ năng này, và quan trọng hơn, nó có thể che dấu một cách hoàn hảo thực lực của Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo lúc này cũng vô cùng chấn động, hãn bị số Hồn Hoàn trên người Phàm Vũ hoá hết hồn. Hai vàng, hai tím, bốn đen, tổng cộng tám Hồn Hoàn. Hãn biết vị sư phụ khoảng bốn mươi tuổi này của mình là một người hết sức xuất sắc, nhưng không thể tưởng tượng nổi lại là một cường giả Hồn Đấu La. Bát Hoàn - Hồn Đấu La... với tuổi của sư phụ mà đã đạt đến bậc Hồn

Đấu La thật quá sức tưởng tượng mà. Phàm Vũ trầm giọng nói: - Vũ Hạo, hiện giờ cho sư phụ câu trả lời đi. Con muốn ở lại hệ Vũ Hồn hay để ta công bố thân phận đệ tử trung tâm của hệ Hồn Đạo? Hoắc Vũ Hạo không chút do dự, cung kính quỳ xuống nói: - Một ngày làm thầy, suốt đời là cha. Lão sư, đệ tử muốn được tiếp tục ở lại hệ Hồn Đạo học tập tri thức. (M2: mình rất ấn tượng với câu một ngày làm thầy suốt đời là cha, ở phần một Đường Tam cũng xem Đại Sư y hệt thế này, rất rất rất thích truyện ở điểm này này, lại dạt dào cảm xúc rồi...) - Tốt, tốt lắm. Phàm Vũ cực kỳ vui mừng, hân liên tiến lên kéo Hoắc Vũ Hạo ra trước mặt mình. - Đứa trẻ ngoan. Đã thế thì con phải làm theo mệnh lệnh này của ta. Sau này, bất kể là sát hạch thăng cấp hay luận bàn với các đệ tử khác đều phải sử dụng Hồn Kỹ biến tất cả Hồn Hoàn của con thành màu trắng, biết chưa? Nói xong trên khoé miệng hắn vẫn còn ẩn ẩn một nụ cười xấu xa. Chu Y tức giận nói: - Chàng đang dạy nó giả trư ăn thịt cợn sao? Phàm vũ mỉm cười nói: - Có gì không tốt chứ? Các lão sư bên hệ Vũ Hồn của nàng, người nào cũng thông minh nhanh trí. Nếu để bọn họ biết rõ tình hình còn không chạy sang đây cướp người sao? Chu Y ngờ vực nói: - Tiền viện trưởng không phải đã cá cược với Ngôn viện trưởng rồi sao? Chẳng lẽ Ngôn viện trưởng còn nuốt lời? Phàm Vũ cười lạnh một tiếng nói: - Làm sao không thể chứ? Có một đệ tử thiên tài trước mặt, đánh cuộc thì là cái gì? Nàng đừng thấy bình thường Ngôn viện trưởng đạo mạo nghiêm trang, nếu có cơ hội giúp hệ Vũ Hồn càng thêm mạnh mẽ thì đen lão cũng nói thành trắng được. Nàng không thấy bình thường Tiền viện trưởng gian xảo thế nào vậy mà còn chịu thua với Ngôn viện trưởng nữa. Cần thận tránh được vạ rắc rối. Vương Đông, ta muốn người giữ bí mật chuyện này, nếu không, từ nay người là kẻ thù của cả hệ Hồn Đạo. Thôi, cả hai về ký túc xá đi, chuyện còn lại để ta giải quyết. Vũ Hạo, ít nhất từ giờ đến năm thứ ba con vẫn phải ở hệ Vũ Hồn học tập, cho nên dù ta tuyên bố với bên ngoài con là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo, con vẫn phải khiêm tốn nghe chưa? - Dạ sư phụ. Phù, cuối cùng cũng xong rồi, Hoắc Vũ Hạo thở phào một hơi nhẹ nhõm. Phàm Vũ vội vàng đi ra cửa, còn Chu Y thì đích thân đưa Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông về ký túc xá, trước khi về còn dặn dò cả hai ngày mai đến thẳng phòng học ban

Một năm hai trình diện rồi chuẩn bị sát hạch thăng cấp. Mọi chuyện đều đã có Phàm Vũ lo rồi, kỳ sát hạch chắc chắn Hoắc Vũ Hạo phải tham gia. Nếu không qua được cho dù viện trưởng muốn cũng không thể giữ hãn lại, quy định có thể du di nhưng cái nào ra cái đó, không thể quá mức được. Về đến ký túc xá, rốt cuộc cũng đã được nghỉ ngơi, Hoắc Vũ Hạo thở dài một hơi đầy mệt mỏi, cả ngày không ngừng chạy về đã làm hãn mệt muốn đứt hơi rồi. Giờ hãn chỉ muốn được đánh một giấc cho sáng khoái nên cũng chẳng thèm lau chùi dọn dẹp gì đã nhảy lên chiếc giường bằng ván gỗ của mình định lăn ra ngủ. - Hoắc Vũ Hạo, người đứng lên cho ta. Vương Đông tức giận nói. - Làm gì? Không phải người đổi tính siêng năng đấy chứ? Thôi đi, hôm nay ta mệt muốn chết rồi, để yên cho ta ngủ. Nói xong hãn lập tức xoay người vào trong, tích tắc sau liền vang lên tiếng ngáy. Nhìn bộ dạng của hãn, Vương Đông chỉ biết cười trừ, cái người này vậy mà ngủ được sao? Thôi kệ, dù sao hãn cũng đã trở về rồi. Hơn nữa còn có Vũ Hồn Song Sinh. Nhưng sao mình vẫn có cảm giác cả người hãn đầy chuyện kỳ bí, rốt cuộc là sao đây? Trước giờ trong mắt Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo chỉ là một cô nhi, nhưng giờ hãn đã thay đổi rất nhiều, càng lúc càng trở nên huyền bí. Chuyện ban nãy hãn kể thật lòng Vương Đông vẫn chưa thể tin được. Bởi vì Hoắc Vũ Hạo có chứng cứ để chứng minh và mọi chuyện cũng không có sơ hở, Vương Đông chỉ cảm thấy duy nhất chuyện hãn bảo vũ hồn của hãn bị thoái hoá là có chút không đúng, bởi vì cả hai sử dụng dung hợp lực trong suốt một thời gian dài mà không có chút gì kỳ lạ hết. Chẳng lẽ vì đây là chuyện riêng của hãn nên mình không cảm nhận được sao? Tuy trong lòng vẫn đầy những câu hỏi thắc mắc nhưng Vương Đông cũng không đánh thức Hoắc Vũ Hạo dậy. Hãn đã quay về ngồi xuống chiếc giường trải đệm lông cừu của mình, trong lòng thầm nghĩ, thôi quên hết đi, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, mình không phải cũng vậy sao? Thế thì mình có tư cách gì chất vấn người ta đây? Ít ra hãn không có thay đổi, vậy là được rồi. Sau khi nghĩ thông suốt, Vương Đông bất tri bất giác cũng cảm thấy mệt mỏi. Tên quỷ ma kia ngủ rồi, mình còn tu luyện gì nữa. Thôi ngủ luôn. Nghĩ thế hãn liền kéo mền nằm xuống, nhưng tích tắc sau hãn lại bật người ngồi dậy, lấy một cái đệm khác từ trong Trữ Vật Hồn Đạo Khí ra đắp lên

người Hoắc Vũ Hạo. - Ngày mai rồi đưa đệm cho người sau. Hừ, giường toàn bụi là bụi. Lần này về nhà hẳn còn đặc biệt mua cho Hoắc Vũ Hạo một bộ chăn đệm này. Hắn làm xong xuôi hết mới trở lại giường của mình nằm xuống đi vào giấc ngủ. Mấy ngày nay, lúc nào cũng lo lắng cho tên chết tiệt đó, có ngày nào hẳn ngủ ngon giấc đâu. Sáng hôm sau, Hoắc Vũ Hạo thức dậy, thấy Vương Đông còn trùm kín chăn ngủ ở giường bên cạnh, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy vui vẻ, miệng nở nụ cười. Trở về rồi, cảm giác thật thoải mái a! Trời mới tờ mờ sáng, hắn đứng dậy nhẹ nhàng mở cửa sổ, nhìn chằm chằm về chân trời phía đông ở xa xa. Lát sau, mặt trời từ từ lộ dạng, Hoắc Vũ Hạo vội vàng hít sâu một hơi rồi thu lấy Tử Khí Đông Lai vào hai mắt và tu luyện. Linh Mâu đã có Hồn Hoàn thứ hai rồi nên xét về tổng thể cũng có tăng lên một chút. Thị lực của hắn so với trước kia càng thêm nhạy bén, bốn Hồn Kỹ ngày trước Thiên Mộng Băng Tầm mang đến cho hắn cũng được đồng loạt nâng cấp. Lúc này mỗi cái đều phát ra uy lực của một Hồn Hoàn ngàn năm a. Thế nên bề ngoài hắn chỉ là một Đại Hồn Sư có hai Hồn Hoàn, nhưng nếu là hồn sư có Tam Hoàn, Tứ Hoàn, cũng chưa chắc có thể là đối thủ của hắn. Tử Cực Ma Đồng nhờ Linh Mâu thăng cấp mà cũng đề thăng theo, lúc này nếu hắn thi triển Linh Hồn Công Kích thì uy lực của nó đã có thể ngang ngửa với ngày trước hắn và Vương Đông cùng liên hợp sử dụng Hạo Đông lực. Sau hành trình đến cực bắc, mọi thứ đúng hệt như những gì Thiên Mộng Băng Tầm đã nói, thực lực của hắn rốt cuộc đã tăng lên toàn diện, hắn đã có khả năng chiến đấu cá nhân rồi. Ánh sáng màu tím bay lượn trong mắt hắn chừng năm phút mới dừng lại, còn ánh mặt trời bên ngoài cũng đã sáng rực hơn rất nhiều. Hoắc Vũ Hạo vỗ vỗ mền của Vương Đông nói: - Đây, dậy đi đồ lười, trời sáng rồi. - Đừng có làm ồn, để ta ngủ thêm một chút. Vương Đông kéo mền trùm kín đầu, nhất quyết không chịu dậy. Hoắc Vũ Hạo cười cười, hai tay theo khe hở của tấm mền luồn vào bên trong, đến khi chạm vào cổ Vương Đông thì hắn liền sử dụng vũ hồn thuộc tính băng. - Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa Vương Đông gần như ngay lập tức bật dậy, cái mền đang đắp cũng bị đá văng đi, để lộ ra đôi chân thon dài. - Lạnh chết ta mất. Chết tiệt, Hoắc Vũ Hạo, ta liều mạng với người. Chiếc cổ lạnh cóng khiến hắn ngay lập tức tỉnh táo lại, nhìn thấy

Hoắc Vũ Hạo đứng gần đó cười ngặt nghèo, không cần hỏi cũng biết chuyện tốt này từ đâu mà ra. Hắn lập tức phi thân tung cước về hướng Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên sẽ không đứng đấy chờ bị đánh, hắn lập tức sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung bỏ của chạy lấy người. Sau khi được Bằng Bích Đế Hoàng Hạt cải tạo cơ thể, lúc này thể lực của hắn thậm chí hơn cả Vương Đông nữa, tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều, nháy mắt đã mất dạng. Có điều trước khi đi còn không quên bỏ lại một câu. - Ta đi rửa mặt trước, người nhanh nhanh ra nhà ăn luôn nha. - Lạnh quá, hừ hừ. Vương Đông xoa xoa cổ, không kèm được rung mình một cái, nghiêng răng nói: - Hoắc Vũ Hạo người chờ đó. Ý định trả thù của Vương Đông rốt cuộc lại không có cơ hội thực hiện, vì bọn hắn vừa gặp nhau ở nhà ăn thì Bối Bối, Đường Nhã và Tiêu Tiêu cũng đến. Năm người gặp nhau dĩ nhiên lại thêm một phen náo nhiệt. Hoắc Vũ Hạo kể lại câu chuyện tối hôm qua một lần nữa, có điều lần này không nói rõ Hồn Hoàn của mình bao nhiêu năm mà thôi. Hiện giờ hắn còn đang chờ tin tức của sư phụ Phàm Vũ. - Nếu Phàm Vũ lão sư đã đồng ý giúp đệ ở lại thì bọn tỷ cũng yên tâm. Tiểu Vũ Hạo à, lần sau còn như vậy nữa là Môn Chủ đuổi đệ ra khỏi nhà luôn. Đường Nhã nói với vẻ hung dữ, nhưng ánh mắt thân thiết đầy ân cần đã bán đứng nội tâm của nàng rồi. Hoắc Vũ Hạo áy náy nói: - Tiểu Nhã lão sư, Đại sư huynh, sau này đệ sẽ không như thế nữa, bất kể chuyện gì cũng sẽ thảo luận với mọi người. Bối Bối nhìn hắn đầy thâm ý, vỗ vỗ vai hắn nói: - Tiểu sư đệ, lần này mặc dù là chuyện tốt. Nhưng sư huynh ta cũng mong đệ cố gắng vượt qua được lần sát hạch thăng cấp này. - Dạ Đại sư huynh. Hoắc Vũ Hạo lúc nào cũng hết sức tôn kính đối với Bối Bối và Đường Nhã. Bối Bối cười to nói: - Thôi, đi ăn sáng nào. Ở ngoại viện chỉ có hai nhà ăn, một của hệ Vũ Hồn và một của hệ Hồn Đạo. Cho nên cả bọn đều cùng ngồi ăn ở một phòng ăn nhưng chẳng qua khác cấp lớp mà ngồi ở những khu vực khác nhau thôi. Từ năm nhất lên năm hai, Giáo Học Lô của bọn Hoắc Vũ Hạo cũng thay đổi, năm nhất là toà Giáo Học Lô màu trắng, còn năm hai và ba thì màu vàng. Tuy hôm qua Hoắc Vũ Hạo không đến trình diện nhưng Vương Đông và Tiêu Tiêu thì có. Ba người cùng nhau đi về toà Giáo Học Lô của năm hai, rồi đi thẳng lên phòng học của ban Một. Bọn họ đang đi thì đột nhiên đụng phải

ba người, cả ba đều là người quen. Dáng người của Đái Hoa Bân đã cao lớn hơn trước, bộ dạng đã lạnh lùng lúc này còn thêm chút u ám, tuyệt đối không hề giống một thiếu niên mới mười hai mười ba tuổi, trông hẳn chín chắn già dặn hơn rất nhiều. Bên cạnh hẳn là Chu Lộ, cô bé đã bắt đầu dậy thì, so ra không thấp hơn Đái Hoa Bân là bao, hơn nữa bước đi không có chút tiếng động, quả không hổ danh hồn sư có vũ hồn U Minh Linh Miêu. Người còn lại dĩ nhiên chính là cô gái có vũ hồn Cửu Vĩ Hồ Thôi Nhã Khiết. Đái Hoa Bân hệ Cường Công, Chu Lộ hẳn là hệ Mẫn Công, còn Thôi Nhã Khiết, Hồn Kỹ thứ nhất của cô bé là "Mị Hoặc", có thể xem như thuộc hệ Khống Chế, nhưng Hồn Kỹ thứ hai lại là "Hồ Vĩ Châm", cái này lại giống hệ Mẫn Công. Nên khi Chu Lộ và Đái Hoa Bân cùng bị chuyển sang ban Hai thì cô bé cũng đi theo. Dù sao trong kỳ sát hạch Tân Sinh, cả ba đều cùng một tổ. Hoắc Vũ Hạo thấy ba người Đái Hoa Bân thì dĩ nhiên bọn Đái Hoa Bân cũng thấy ba người bọn họ. Hai bên từ từ tiến lại gần đối diện nhau. Đái Hoa Bân vừa thấy ba người Hoắc Vũ Hạo, sắc mặt càng thêm u ám. Hai bên có thể nói là đã kết oán với nhau từ lâu, kỳ sát hạch Tân Sinh, nhóm Hoắc Vũ Hạo đã thắng bọn hắn, sau đó đến lúc bầu chọn lớp trưởng, hắn và Chu Lộ đều bị Chu Y khai trừ. Thua một trận, Đái Hoa Bân có thể nhịn được, dù sao đó là phán đoán của chủ nhiệm Đồ Duy Luận, hắn mặc dù không phục cũng không thể làm gì. Hơn nữa, bản thân hắn biết thực lực của mình nhất định hơn Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo. Có điều, khi Chu Y khai trừ hắn và Chu Lộ mới thực sự khiến hắn cảm thấy nhục nhã. Từ khi lọt lòng đến nay, hắn chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế. Là con trai nhà Công Tước Bạch Hồ, hắn không những bị giáo dục nghiêm khắc còn được dưỡng dục tính nết ăn trên ngồi trước, nếu không ngày xưa làm sao có chuyện với mẹ con Hoắc Vũ Hạo, cuối cùng mới tạo nên bi kịch cho cả hai mẹ con họ. Mà cũng vì bản thân là con trai nhà Công Tước Bạch Hồ, hắn mới không dễ dàng bị đả kích này làm sụp đổ, ngược lại càng khiến hắn có ý chí phấn đấu mạnh mẽ hơn. Hắn không chỉ dựa vào thực lực của mình trở thành lớp trưởng ban Hai còn không ngừng cố gắng tu luyện, mức độ chăm có thể nói ngang bằng với cả Hoắc Vũ Hạo. Hơn nữa hắn có thiên phú dị bẩm, hiện tại hồn lực đã đạt đến cấp ba mươi sáu. Chỉ tính riêng về mặt tu vi, tuyệt đối là

nhân vật số một số hai ở năm Hai. Người ta thường nói cừu nhân gặp mặt sẽ đỏ mặt tía tai, Chu Lộ vừa thấy bọn họ lập tức nói với giọng châm chọc: - Ý, đây chẳng phải là Hoắc Vũ Hạo sao? Ủa, sao ta nghe nói hôm qua người không kịp đến trình diện mà. Sao giờ còn ở đây? Người đi lộn chỗ rồi. Về đi, quy củ của học viện chẳng nhẽ người không rõ, đến muộn là bị khai trừ ngay. Hoắc Vũ Hạo cười nhạt một tiếng, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Đái Hoa Bân. - Chuyện đó liên quan gì tới người? Chu Lộ nói: - Dĩ nhiên là có. Ta là một học viên của học viện Sử Lai Khắc, ta phải có trách nhiệm bảo vệ nội quy của học viện. Nơi này không phải là nơi người muốn vào là vào. Cút xéo đi. Quan hệ hai bên vốn đã như nước với lửa, cô bé vừa có cơ dĩ nhiên sẽ đả kích không chút khách sáo. Vương Đông khinh thường nói: - Người gì sao? Người có tư cách gì bảo vệ quy định học viên? Nếu chẳng nhờ ưu đãi của đệ tử hạch tâm thì người và cái người bên cạnh người đã sớm cút khỏi học viện này rồi. Đái Hoa Bân bị nói trúng chỗ đau, hai mắt tóe ra từng tia lửa giận, hắc hừ lạnh một tiếng nói: - Muốn chết. Sau đó sải bước ra giơ tay lên đánh thẳng về phía Vương Đông. Đúng lúc này, một luồng sáng màu đen xuất hiện chắn ngang song phương, chính là Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của Tiêu Tiêu. Tuy vậy Đái Hoa Bân vẫn tiếp tục xông về phía trước, thời khắc này, tu vi chênh lệch của hai phía hiện ra một cách rõ rệt, sau khi va chạm vào Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh vang lên một tiếng trầm đục, vũ hồn của Tiêu Tiêu bị va đập bay thẳng về phía Vương Đông. Lúc này Tiêu Tiêu chỉ còn hai sự lựa chọn, một là thu hồi vũ hồn để Vương Đông bại lộ trước mặt Đái Hoa Bân, thứ hai là để Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh đã bị mất sự khống chế bay thẳng về phía sau. Trong lúc Tiêu Tiêu do dự chưa biết làm thế nào thì một bóng người xuất hiện, hắc bay đến đưa hai tay chụp lấy Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh, lúc này cái đỉnh đó mới được ổn định lại và nhẹ nhàng rơi xuống đất. Người vừa ra tay không phải Vương Đông, mà là Hoắc Vũ Hạo. Hiện giờ Đái Hoa Bân chưa sử dụng vũ hồn và Hoắc Vũ Hạo cũng vậy, nhưng Đái Hoa Bân chỉ dùng một tay, còn Hoắc Vũ Hạo thì hai. Nhưng Hoắc Vũ Hạo dùng hai tay của mình giữ chặt lấy Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh. Đái Hoa Bân vừa trông thấy chuyện này lập tức hoảng hồn, hắc đúng là từng chiến đấu với Hoắc Vũ Hạo, nhưng trong ấn tượng của

hắn, Hoắc Vũ Hạo chỉ có sự gian xảo thông minh, vũ hồn thuộc tính tinh thần có chút đặc biệt, còn lại không có gì nổi bật nữa. Hắn tự tin vào hồn lực của bản thân, nếu không làm sao hắn dám dùng một tay đánh bay Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh chứ? Ấy vậy mà Hoắc Vũ Hạo có thể dễ dàng đỡ được. Nói cách khác, có lẽ hồn lực Hoắc Vũ Hạo không bằng hắn nhưng cũng không thấp hơn bao nhiêu. Chuyện này sao có thể??? Tiêu Tiêu cũng chấn động không kém, tuy cô bé biết Hoắc Vũ Hạo đã giác tỉnh vũ hồn thứ hai, nhưng nàng vẫn nghĩ Hoắc Vũ Hạo là một Chiến Hồn Sư hệ Không Chế bình thường, không ngờ hắn lại mạnh đến thế. Hoắc Vũ Hạo lạnh nhạt nói: - Đái Hoa Bân, nếu người muốn đánh nhau thì chúng ta đến Đấu Hồn Khu. Còn đây là Giáo Học Lô, nội quy học viện thế nào chẳng lẽ người không biết. Vừa nói hắn vừa liếc mắt bảo Tiêu Tiêu thu hồi Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh. Đái Hoa Bân lúc này cũng đã bình tĩnh: - Không cần đến Đấu Hồn Khu đâu, Hoắc Vũ Hạo người có dám đánh cuộc với ta tại kỳ sát hạch sắp tới không? Hoắc Vũ Hạo hỏi: - Đánh cuộc gì? Đái Hoa Bân trầm giọng nói: - So sánh thành tích của nhóm chúng ta với nhóm các người. Vương Đông xen ngang: - Thế cược gì? Đái Hoa Bân nói: - Ta muốn lấy phần thưởng của các người tại kỳ sát hạch Tân Sinh lúc trước. Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu giật mình, phần thưởng của bọn họ tại kỳ sát hạch Tân Sinh chính là một khối Hồn Cốt, mà khối Hồn Cốt này Tiêu Tiêu đã dung hợp vào chân trái từ lâu rồi. Hồn Cốt khác với Hồn Hoàn, khi Hồn Sư chết đi thì Hồn Hoàn sẽ tự động biến mất. Hồn Cốt lại có thể được giữ lại, chỉ cần Hồn Cốt không bị đánh vỡ thì khi Hồn Sư chết đi hoặc bộ phận thân thể chứa Hồn Cốt bị tách ra khỏi người thì người khác có thể hấp thu Hồn Cốt. Tuy ba người Hoắc Vũ Hạo không biết đối phương có biết tất cả phần thưởng của mình là gì không, như sơ sơ đã là một chân trái của Tiêu Tiêu rồi. Nhìn thấy ba người Hoắc Vũ Hạo biến sắc thì Chu Lộ vô cùng đắc ý: - Ha ha, không dám sao? Không dám thì mau cúi đầu rồi rút đi. - Chơi thì chơi sợ gì chứ! Tiêu Tiêu tức giận đáp trả, tuy cô bé tính tình hiền lành nhưng bị người khác khinh thường như thế cũng phải giận dữ. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu rồi nói với Đái Hoa Bân: - Đổi lại tiền cược đi. Đái Hoa Bân lạnh lùng: - Không đổi, hoặc cược hoặc lăn ra ngoài đi. Hoắc Vũ Hạo chớp

mắt một cái: - Nếu các người thua thì thế nào? Đái Hoa Bân nói: - Nếu chúng ta thua thì tất nhiên sẽ đưa ra phần thưởng tương tự. Hoắc Vũ Hạo hít sâu một hơi rồi trầm giọng: - Được lắm, ta đồng ý. Phần thưởng của chúng ta tại kỳ sát hạch Tân Sinh chính là một khối Hồn Cốt, lúc này Tiêu Tiêu đã dung hợp nó vào chân trái rồi. Theo như yêu cầu của người nếu chúng ta thua thì chúng ta phải chặt đi chân trái của Tiêu Tiêu rồi đưa khối Hồn Cốt đó cho các người. Ngược lại nếu các người thua ta cũng muốn lấy đi một chân của người và một khối Hồn Cốt cùng cấp bậc, chuyện này không vấn đề chứ. Lúc này chỉ cần người đưa ra Hồn Cốt chúng ta sẽ lập tức đánh cược. Lúc này lại đến lượt ba người Đái Hoa Bân giật mình. Bọn hăn vốn không biết phần thưởng của nhóm Hoắc Vũ Hạo là gì, lúc này lại phải đặt cược chính thân thể của mình... nhưng khi nghe được hai chữ Hồn Cốt thì hai mắt Đái Hoa Bân lại đỏ lên. - Được, ta... - Im ngay! Ngay khi Đái Hoa Bân chuẩn bị đồng ý thì một tiếng thét to vang lên cắt ngang lời hăn. Vương Ngôn từ sau bước đến tức giận quát to: - Các người muốn làm gì? Chỉ là một đám nhóc mà đã dám lấy thân thể ra đánh cược, không biết cái gì là giới hạn sao? Đái Hoa Bân, các người không về lớp trình diện mà ở đây làm gì, muốn bị phạt à? Việc này Hoắc Vũ Hạo cũng đã tính trước được. Hăn không phải vì trong lúc nóng giận bộc phát mà chấp nhận, đây chính là một chân của Tiêu Tiêu! Lúc trước hăn thấy Vương Ngôn đang đi đến nên mới cố ý nói to việc đặt cược với Đái Hoa Bân để Vương Ngôn nghe được. - Vương lão sư à, là do Đái Hoa Bân ngăn chặn không cho đệ tử đi đưa tin, hơn nữa bọn họ còn ép buộc đệ tử phải đánh cược, đệ tử cũng vì bắt buộc nên mới đồng ý... Xin lão sư tha thứ. Hoắc Vũ Hạo cúi người kể lại với Vương Ngôn. Vương Ngôn hừ lạnh: - Lấy thành tích sát hạch làm tiêu chuẩn đánh cược có thể cổ vũ các người dốc sức tu luyện, việc này ta rất hoan nghênh. Nhưng lấy thân thể ra làm vật cược thì không thể được, các người còn nhỏ có thể không suy nghĩ được sâu xa nhưng đã nghĩ đến người nhà của các người chưa? Sau này các người mất đi một bộ phận thân thể thì tu luyện sẽ vô cùng khó khăn! Lần này ta sẽ làm người làm chứng, hai nhóm đặt cược, nhóm nào thua sẽ phải cúi đầu xin lỗi đối phương. Chu Lộ hét lên: - Cúi đầu thì nhẹ nhàng quá, phải bắt bọn chúng quỳ lạy nhận lỗi.

Vương Ngôn vừa định cản lại thì Vương Đông đã nhảy ra hét lên: - Được lắm, đây chính là do người nói. Chỉ cần bọn ta thua thì bọn ta sẽ quỳ xuống nhận sai, nếu các người thua thì sao? Đái Hoa Bân từ đầu đã bị khí thế của Vương Đông áp đảo nên rất tức giận, nghe Vương Đông nói thế cũng không kịp nghĩ mà trả lời: - Được lắm, nếu thua thì chúng ta cũng quỳ xuống nhận sai! - Một lời đã định! Hoắc Vũ Hạo đưa tay lên đánh ba lần vào tay Đái Hoa Bân, ván cược đã được định, lúc này Vương Ngôn muốn ngăn cản cũng đã không kịp. Quỳ xuống nhận sai tuy không gây tổn thương thân thể nhưng chắc chắn sau này cả hai nhóm sẽ kết thù với nhau. Hai nhóm đều có hai đệ tử hạch tâm của hệ Vũ Hồn, nếu thù hận nhau thì toàn nhóm Tân Sinh của hệ Vũ Hồn sẽ mất đoàn kết... nghĩ đến đây Vương Ngôn cũng phải nhíu mày. Nhưng việc đã đến nước này, hai bên đã vỗ tay ước định hẳn cũng không thể ra mặt ngăn cản. Ba người Đái Hoa Bân tránh sang một bên nhường đường cho Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu. Sau đó để cả nhóm theo Vương Ngôn về phòng học. Trông thấy Hoắc Vũ Hạo trở về thì các học viên của ban Một vô cùng ngạc nhiên. Mặc dù năng lực của Hoắc Vũ Hạo trong mắt người khác không quá mạnh nhưng trận chiến lúc trước của hắn với Vu Phong cũng đã để lại ấn tượng trong lòng mọi người, bây giờ hắn vẫn còn là lớp trưởng, hôm qua trình diện không có mặt mà hôm nay hắn lại xuất hiện. Hoắc Vũ Hạo vẫn ngồi ở vị trí như khi ở năm nhất, khi hắn vừa ngồi xuống thì Chu Tư Trần ở phía sau đã chồm lên hỏi: - Hoắc lão đại à, tại sao giờ này mới đến? Trình diện chậm sẽ gặp rắc rối đấy. Sau trận đấu giữa Hoắc Vũ Hạo và Vu Phong thì Chu Tư Trần bị hại thê thảm nhất, hắn thua Vương Đông và Tiêu Tiêu gần hai vạn kim hồn tệ. Cho dù gia cảnh hắn rất tốt nhưng trong một thời gian ngắn cũng không thể lấy ra một số tiền lớn như thế. Cũng may Vương Đông và Tiêu Tiêu vô cùng hào phóng chờ Chu Tư Trần kiếm đủ tiền rồi mới lấy. Từ đó về sau Chu Tư Trần và Tào Cẩn Hiên xem như về phe Hoắc Vũ Hạo, quan hệ dần dần tốt lên. Đái Hoa Bân, Chu Lộ và Hoàng Sở Thiên không ở đây thì nhóm ba người Hoắc Vũ Hạo và Chu Tư Trần, Tào Cẩn Hiên với hai tỷ muội họ Lam trở nên nổi bật nhất. Lam Tổ Tổ và Lam Lạc Lạc cũng rất thân với Hoắc Vũ Hạo, cả bọn đều đã từng chiến đấu với nhau nên rất dễ

dàng thân thuộc, ban Một năm nhất vì cũng vì thế mà trở nên đoàn kết. Chỉ còn lại một số ít đệ tử vì ghen tỵ mà tách ra thành một nhóm... nhưng nhóm đệ tử này vì tâm lý ghen tức nên không thể tập trung vào tu luyện, kỳ sát hạch sau có thể vượt qua được không cũng là một vấn đề.

Hoắc Vũ Hạo nói nhỏ: - Thì cứ nghe theo các lão sư chỉ bảo thôi, chắc cũng không có gì to lớn đâu. Chu Tư Trần cười nói: - Không sao là tốt, nếu người mà bị loại thì tên tiểu tử họ Tào kia lại được dịp ăn may. Trong số các Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế thì trừ Hoắc Vũ Hạo được Chu Y chỉ định làm lớp trưởng, còn lại thực lực mạnh nhất là Tào Cẩn Hiên. Hai tỷ muội họ Lam mặc dù có Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ nhưng vẫn là hai người, nếu không có Hoắc Vũ Hạo thì trưởng lớp hệ Khống Chế rất có thể sẽ do Tào Cẩn Hiên đảm nhận. Tào Cẩn Hiên cũng ngồi gần đó, hẳn nghe thế lập tức nổi giận: - Chu Tư Trần, giỏi thì trả ngay cho ta hai trăm kim hồn tệ, đã thiếu tiền ta lại còn dám nói xấu sau lưng ta sao? - Ấy ấy, lỡ lời... lỡ lời thôi! Chu Tư Trần giật mình quay sang nhìn Tào Cẩn Hiên rồi cười cười: - Tào ca, ngài nhìn đi, quan hệ của chúng ta vô cùng thân thiết mà. Vừa rồi là đệ nói đùa thôi, mà đó cũng là khen Tào ca mà, nếu không có thực lực thì sao có thể thay thế Hoắc lão đại làm lớp trưởng được. - Đừng có mà mong ly gián nữa, mau trả tiền đây! Tào Cẩn Hiên nhảy lên bóp cổ Chu Tư Trần. Thấy hai tên dờ dơi gậy rối thì Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu lại nhoẻn miệng cười. Bên ngoài bọn hắn vô cùng hung hãn nhưng quan hệ hai bên lại vô cùng tốt.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 47: Huy chương Hồn Đạo Sư cấp hai

Chương 47: Huy chương Hồn Đạo Sư cấp hai - Chu lão sư đến kìa. Tiêu Tiêu khẽ kêu lên một tiếng, nhất thời cả Tào Cẩn Hiên lẫn Chu Tư Trần đều rùng mình một cái, sau đó nhanh chóng trở về vị trí của mình ngồi nghiêm

chính. Bất quá không biết có phải Tiêu Tiêu có năng lực tiên đoán hay không, mà cô bé chưa kịp lên tiếng giễu cợt đã thấy Chu y thật sự bước vào. Chu Tư Trần và Tào Cần Hiên không hẹn mà cùng quay đầu lại liếc mắt nhìn Tiêu Tiêu, thậm chí còn cùng giơ lên ngón tay cái. - Cái này... Tiêu Tiêu vốn định trêu bọn họ, nào ngờ lại thành ra vậy cũng có chút đỡ khóc đỡ cười. Chu Y vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng như trước, bộ dạng của nàng không chỉ làm những học viên trong lớp run rẩy mà cả Vương Ngôn cũng cảm thấy có chút ớn lạnh. Chu Y nhanh chóng liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo một cái, sau đó nhỏ giọng nói: - Vương lão sư, người định làm sao đây? Nàng dĩ nhiên không nói bản thân mình đã biết trước mọi chuyện rồi. Vương Ngôn nhú mày nói: - Chuyện hôm qua Hoắc Vũ Hạo không đến trình diện đã bị rất nhiều người biết, sáng nay bọn chúng còn cãi nhau một trận với mấy đứa Đái Hoa Bân nữa. Chuyện này chắc chắn không thể ém xuống được, chúng ta chỉ có thể cố hết sức bảo vệ thôi. Hai người chúng ta phải đồng lòng yêu cầu giữ Hoắc Vũ Hạo lại. Quy định tuy nghiêm ngặt nhưng trước đó Hoắc Vũ Hạo dù sao vẫn còn được nhận đãi ngộ như đệ tử hạch tâm, nếu hai người chúng ta cứ khẳng khẳng yêu cầu nhất định học viện sẽ xem xét đến ý kiến của chúng ta. Nghe lời Vương Ngôn nói, trong lòng Chu Y không khỏi dâng lên một chút khâm phục, Vương Ngôn hoàn toàn chưa biết lý do tại sao Hoắc Vũ Hạo đến muộn, mà khi hai người gặp mặt hẳn cũng không đến hỏi tại sao, thế mà đã hết lòng giúp đỡ Hoắc Vũ Hạo ở lại không chút nghi ngờ. Chuyện này làm Chu Y cảm thấy chút áy náy, thế nên nàng cũng không đành lòng giấu diếm nữa. - Vương lão sư, chuyện hồi năm nhất Vũ Hạo nhất mực chọn học thêm môn học bên hệ Hồn Đạo người có biết không? Vương Ngôn gật đầu nói: - Biết! Nhưng không rõ bên ấy hẳn học như thế nào? Chu Y nói tiếp: - Thành tích của nó tốt lắm, hiện giờ đã bá Phàm Vũ làm sư phụ. Phàm Vũ cũng quyết định cho nó làm đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo. Thế nên người không cần lo lắng, Vũ Hạo sẽ không bị khai trừ đâu. - Cái gì? Giọng nói của Vương Ngôn nhất thời lớn hơn vài phần. Sau đó hắn mới giật mình nói nhỏ: - Sao có thể như thế? Lúc này hai người đứng đây xì xào nói chuyện, những học viên bên dưới mặc dù tò mò nhưng không thể nghe thấy gì, giờ Vương Ngôn lại sơ ý hơi lớn

tiếng một chút nhất thời thu hút sự chú ý của tất cả các học viên. Vương Ngôn cũng đã biết mình thất lễ, lập tức nói tiếp: - Chu lão sư, chúng ta ra ngoài nói tiếp. Vừa nói hẳn vừa vội vội vàng vàng đi ra khỏi phòng. Chu Y thầm than một tiếng: "Xin lỗi Vương lão sư, vì chồng ta, ta không thể không làm như thế. Việc cuối cùng ta có thể làm chỉ là không lừa người nữa thôi." Vừa nghĩ nàng vừa quét đôi mắt lạnh lùng khắp phòng một lần rồi mới theo Vương Ngôn đi ra ngoài. - Chu lão sư, mọi chuyện là sao? Tại sao trước giờ ta không biết chút tin tức gì? Ta biết người là vợ của Phàm Vũ, nhưng người đừng quên người cũng là lão sư của hệ Vũ Hồn mà? Sao lại đem đệ tử ưu tú như thế tặng cho hệ Hồn Đạo chứ? Không được, tuyệt đối không được, ta không đồng ý. Vương Ngôn có chút kích động nói. Chu Y thở dài một tiếng. - Vương lão sư, bình tĩnh nào, người nghe ta nói đã. Đúng, trong mắt ta và người, Vũ Hạo đúng là một đệ tử ưu tú, có thể nói tương lai không hạn lượng. Nhưng, trong mắt những vị lãnh đạo của hệ chúng ta có như thế không? Bất kể là Ngôn viện trưởng hay Đỗ chủ nhiệm, thậm chí cả Huyền lão, tất cả đều nghĩ Vũ Hạo không có triển vọng. Không chịu cho hẳn làm đệ tử hạch tâm. Người nghĩ đến chuyện khi đó Hoắc Vũ Hạo cảm thấy như thế nào không? Bản thân cố gắng giành được chức vô địch trong kỳ sát hạch Tân Sinh, thế mà một tư cách trở thành đệ tử hạch tâm cũng không có? Nó chỉ là một đứa trẻ thôi, người có nghĩ nó sẽ vì chuyện này mà thất vọng suy sụp không? Nghe hàng loạt câu hỏi của nàng, Vương Ngôn nhất thời ngẩn người. Chu Y nói không sai, nhưng bên phía Đỗ chủ nhiệm cũng có lý do của lão. Chu Y nói tiếp: - Đã thế thì thôi để chúng ta chăm sóc Vũ Hạo, bởi vì chúng ta tin, với thiên phú của nó, nhất định tương lai nó sẽ từng bước từng bước bộc lộ ra được năng lực thật sự của mình. Ta tin, sau những năm làm đệ tử hạch tâm, nó rất có khả năng sẽ trở thành đệ tử nội viện. Mà ta nghe nói, biểu hiện của nó bên hệ Hồn Đạo phải dùng từ kinh khủng để hình dung. Thậm chí còn kinh động đến Tiền viện trưởng, thế nên chính ngài đã cho phép hẳn trở thành đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo. Vương Ngôn có chút nôn nóng nói: - Không thể nào, nó mới sang hệ Hồn Đạo có bao lâu đâu, khoảng chừng tám tháng thôi. Thường thì đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo chỉ đến năm thứ tư mới chọn ra

được. Trừ một số đệ tử được tuyển chọn đặc biệt ở bên ngoài chứ trước nay chưa từng có ngoại lệ. Mà Vũ Hạo lại chỉ sang học ở hệ Hồn Đạo vài canh giờ mỗi ngày sau giờ học, làm gì có được thành tích cao cơ chứ. Chu Y thở dài một tiếng nói: - Vương Ngôn à, tính cách ta thế nào chẳng nhẽ người không biết. Đúng là trong lòng ta có một chút nghiêng về phía Phàm Vũ một chút, dù sao đây cũng là chồng của ta. Người nói không sai, ta vẫn là lão sư của hệ Vũ Hồn mà. Nếu lúc đầu hệ Vũ Hồn coi trọng Vũ Hạo, ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng yêu cầu của Phàm Vũ cho Vũ Hạo trở thành đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo. Nhưng người xem, hệ Vũ Hồn chúng ta đã làm những gì? Chúng ta khiến đứa bé này đau lòng. Người có biết bình thường Vũ Hạo đã cố gắng đến mức nào không? Hẳn trừ những giờ học trên lớp thì mặc kệ gió mưa bão táp, đều đều hai canh giờ mỗi ngày đều sang học tập bên hệ Hồn Đạo. Ta không muốn giấu người, đúng, khi kết thúc năm nhất mặc dù Hoắc Vũ Hạo chưa có Hồn Hoàn thứ hai, nhưng nó đã là một Hồn Đạo Sư cấp hai rồi. Phàm Vũ nổi tiếng nghiêm khắc, vậy mà chính miệng chàng đã công nhận cấp bậc này của Hoắc Vũ Hạo. Tám tháng, với độ tuổi như thế, mà nó chỉ cần tám tháng đã có thể trở thành một Hồn Đạo Sư cấp hai. Hơn nữa với thành tích này, nó còn phá vỡ luôn kỷ lục ghi chép bên hệ Hồn Đạo, người nghĩ dưới tình huống vậy người ta còn không vội vàng nhận nó làm đệ tử hạch tâm hay sao? Nghe đến đây, Vương Ngôn có cảm giác hít thở không thông. Đúng a! Là hệ Vũ Hồn không chịu nhận Hoắc Vũ Hạo làm đệ tử hạch tâm, người ta có thiên phú tuyệt đỉnh bên hệ Hồn Đạo, thì mình còn lý do gì để cản trở nữa? Hẳn còn nhớ rõ ràng lúc tuyên bố Hoắc Vũ Hạo không có tên trong danh sách đệ tử hạch tâm, hẳn còn vì sự thất vọng hiện rõ trong ánh mắt Hoắc Vũ Hạo mà thương cảm, nên lúc này không cách nào phản bác được lời của Chu Y. *** Cũng ngay lúc này, trên Hải Thần Đảo có hai lão già gian xảo cùng nói chuyện về một chủ đề tương tự. - Lão Ngôn! Lần trước người thua ta một vụ cá cược đấy, giờ thực hiện đi. Tiền Đa Đa nghiêm chỉnh ngồi trên ghế sofa, nhìn chằm chằm Ngôn Tiểu Triết đang ngồi sau bàn làm việc, ung dung nói. Ngôn Tiểu Triết đặt hai tay lên bàn, hơi hơi cúi người về trước, nói với vẻ mặt ngạc nhiên: - Chuyện gì? Đồ thư đâu? Sao ta không nhớ gì hết vậy

cà? - Gì? Gì không nhớ? Tiền Đa Đa trợn mắt nói: - Lão Ngôn, người có biết xấu hổ không đấy! Cái đồ mặt dày, năm ngoái ta với người cá cược trong trận chung kết sát hạch Tân Sinh đó, cuối cùng người thua, giờ lại làm bộ quên à? Người có tin ta phá nát chỗ này để người hồi phục trí nhớ không? Ngôn Thiệu Triết có chút buồn cười, nhìn bộ dạng như bị dẫm phải đuôi của Tiền Đa Đa. - Được rồi, được rồi, từ từ nào. Chuyện nhỏ vậy mà người cũng chạy đến đây làm phiền ta sao? Ta bận trăm công nghìn việc mà còn bị người phá rối nữa. Nói đi, người vừa ý đệ tử nào của hệ Vũ Hồn ta hả? Ta nhắc lần nữa, tuyệt đối không được chọn đệ tử hạch tâm của bọn ta, bọn chúng đều là những đệ tử ưng ý của ta, người có muốn cũng không được. Tiền Đa Đa thấy hắc nhố ra rồi mới dẹp cái dáng vẻ phẫn nộ đi, ngồi lại xuống ghế sô pha: - Người nhớ là tốt rồi. Cái đồ tham lam, keo kiệt bủn xỉn, ta mà bảo muốn đệ tử hạch tâm của người chắc người liều mạng với ta quá. Yên tâm đi, ta chỉ muốn một đệ tử bình thường thôi. Ngôn Thiệu Triết nghe lão kia nói thế trong lòng đột nhiên sinh chút cảnh giác, cái dáng vẻ của Tiền Đa Đa hiện giờ nguy hiểm quá. - Lão Tiền, người đừng có lấy biệt danh của mình mà gán cho ta, lão phu không có dễ nổi giận như người đâu. Mà Hồn Đạo Hệ của người giàu có thế rồi đừng có đến trấn lột của ta nữa. Nói coi, học viên nào lọt vào pháp nhãn của người thế? Tiền Đa Đa có chút khó chịu nói: - Cái gì mà pháp nhãn chứ! Càng nói càng bực bội, ta vất vả lắm mới thắng người một lần, vậy mà... hừ, toàn là chuyện của hệ Vũ Hồn các người... đúng là lần này lỗ nặng rồi. - Gì? Nghe lão nói thế nhất thời khiến Ngôn Thiệu Triết cảm thấy tò mò: - Chuyện làm sao? Tiền Đa Đa nói: - Thì cũng vì Chu Y, con bé lão sư của hệ Vũ Hồn mà lúc nào cũng thích mang mặt nạ già nua đấy. Con bé đấy là vợ của Phàm Vũ, mà lần này trong lớp nó có một đệ tử đến trình diện muộn, mà đấy lại là đệ tử nó thích nữa. Nhưng theo nội quy, cái đứa kia chắc chắn sẽ bị khai trừ. Người cũng biết tên tiểu tử Đỗ Duy Luân rồi đấy, trước giờ nó coi quy định của học viện còn hơn lời cha dạy dỗ nữa, làm sao nhờ nó giúp đỡ được. Nên đêm qua Chu Y mới nói lại với Phàm Vũ, Phàm Vũ vốn không định xen vào chuyện này, nhưng nếu thế thì bị vợ tổng cổ ra khỏi nhà mất. Nên cuối cùng lại đến nhờ ta thu nhận đứa bé kia làm đệ tử hạch tâm. Người cũng biết Phàm Vũ là

người được đề cử làm viện trưởng kế nhiệm mà, ta làm sao không nể mặt hẳn được đây. Mà cái lão già quỷ quyệt người nữa, ta không nhanh nhanh đến đòi nợ có khi người quýt luôn cũng không chừng. Thế nên ta mới phải chạy đến đây một chuyến. Ngôn Thiệu Triết có chút nghi ngờ nhìn Tiền Đa Đa. - Tên đệ tử đến muộn ấy đáng để Phàm Vũ làm vậy sao? Nó tên gì? Tiền Đa Đa thản nhiên nói: - Hoắc Vũ Hạo. Ngôn Thiệu Triết đảo mắt nói: - Hình như có chút ấn tượng.

Tiền Đa Đa cười cười nói: - Còn không phải tên nhóc trong đội vô địch kỳ sát hạch Tân Sinh nhưng không được chọn làm đệ tử hạch tâm nữa sao? Tất cả cũng vì Hồn Hoàn đầu tiên của nó chỉ là Thập niên Hồn Hoàn. Lúc Phàm Vũ tìm ta, ta cũng cảm thấy không đáng giá, nhưng dù sao nó cũng góp phần giúp ta thắng người một trận. Thắng người thật không dễ a, sau này giữ nó bên hệ Hồn Đạo, thỉnh thoảng gặp nó lại nhớ đến bộ dạng thua cuộc của người, tâm trạng cũng thoải mái hơn haha. Cho nên, ta mới đồng ý. Ta chỉ đến nói với người một tiếng thôi, những chuyện còn lại để Phàm Vũ lo liệu. Thôi ta về đây, còn biết bao là chuyện phải làm a. Nói xong lão liền đứng dậy phui mông bỏ đi. Ngôn Thiệu Triết nhìn bóng lưng Tiền Đa Đa khuất dần cảm thấy có chút không đúng, lão lập tức chớp lấy cái Truyền Thanh Hồn Đạo Khí, sau đó rút hồn lực vào một nút kim loại. - Duy Luân hả? Ngôn Thiệu Triết trầm giọng nói: Bên kia đột nhiên vang lên giọng nói của Đỗ Duy Luân. - Chào Ngôn viện trưởng, ta đây. Ngôn Thiệu Triết nói: - Người kiểm tra dùm ta xem có phải một đệ tử đến muộn tên là Hoắc Vũ Hạo không? Đỗ Duy Luân có chút kinh ngạc nói: - Đúng là trùng hợp, vừa có mấy học viên tố cáo với ta, có một học viên tên là Hoắc Vũ Hạo, đã đến muộn còn công khai đến lớp. Ta đang chuẩn bị xử lý chuyện này đây. Ngôn Thiệu Triết nói: - Theo hiểu biết của người, tiểu tử Hoắc Vũ Hạo này thế nào? Thiên phú ra sao? Đỗ Duy Luân nói: - Tên nhóc này cũng có chút thiên phú, năm ngoái cùng Vương Đông và Tiêu Tiêu đạt được chức quán quân trong kỳ thi sát hạch Tân Sinh. Vũ hồn của nó là Linh Mâu, Hồn Kỹ

chắc là một dạng kỹ năng của hệ tinh thần. Năng lực chỉ bình thường thôi, nhưng có dấu hiệu của vũ hồn Bản Thể. Vì trong kỳ sát hạch đạt được chức quán quân nên được hưởng đãi ngộ như đệ tử hạch tâm, nhưng đến năm nay là kết thúc rồi. Hơn nữa, lần này hẳn đến muộn, chắc có lẽ sẽ bị khai trừ. Ngôn Thiệu Triết hỏi tiếp: - Ta nhớ hình như Hồn Hoàn của nó chỉ có mười năm phải không? Đỗ Duy Luân nói: - Dạ. Nó nhập học theo diện ưu tiên vì là người của Đường Môn. Nghe nói khi mới nhập học tu vi của nó chỉ mới cấp mười ba, bây giờ có lên được cấp hai mươi chưa ta cũng không rõ. Rất có thể là không được, nhưng như thế càng tốt, không đủ hai mươi cấp thì nhất định sẽ bị khai trừ. Còn về chuyện vũ hồn Bản Thể, Vương Ngôn đã tìm Huyền lão nhờ lão đến quan sát, nhưng kết quả đã khiến Huyền lão thất vọng, lão còn bảo nó chẳng đáng để bồi dưỡng. Sau đó, nó phối hợp với Vương Đông thi triển ra Vũ Hồn dung hợp kỹ, lúc đó Vương Ngôn cũng đã tìm đến Huyền lão một lần nữa, lần này Huyền lão chính thức xác định vũ hồn của nó không thể nào giác tỉnh một lần nữa. Từ đó về sau chúng ta cũng không đặc biệt chú ý gì đến nó. Nghe xong những lời của Đỗ Duy Luân, Ngôn Thiệu Triết lập tức tươi cười. Khả năng đánh giá của Đỗ Duy Luân trước giờ chưa từng mắc sai lầm. Chỉ là một đệ tử bình thường thôi, ấy vậy mà khi cần là lão có thể lập tức nói rõ năng lực lẫn quá trình tiến vào học viện rồi thời gian ở đây học tập ra sao, bấy nhiêu đã đủ chứng tỏ năng lực quản lý của lão tốt như thế nào. - Được, vậy thì chuyện này không cần người xử lý nữa. Ban này Tiền Đa Đa đến tìm ta, hẳn muốn sử dụng yêu cầu cá cược lần trước, nên từ giờ Hoắc Vũ Hạo là đệ tử hạch tâm của bọn họ. Nghe nói là do con bé Chu Y năn nỉ Phàm Vũ, Phàm Vũ mới cầu tới hẳn. Nếu chỉ là học viên bình thường thì thôi cứ cho bên hệ Hồn Đạo đi, đỡ phải bị lão gia kia léo nhéo suốt ngày. - Tiền viện trưởng đến chỗ ngài xin người? Chuyện này thật kỳ lạ. Có nên đợi kỳ sát hạch thăng cấp xong xuôi để xác định lại năng lực của nó rồi hẵng quyết định không? Đỗ Duy Luân suy nghĩ cẩn thận nói. Ngôn Thiệu Triết lập tức đáp: - Thôi quên đi, nó có thể qua được sát hạch không còn chưa biết nữa. Với lại cho dù nó có được Hồn Hoàn thứ hai thì sao, với thuộc tính tinh thần của nó, Hồn Kỹ thứ hai chắc cũng chẳng mạnh mẽ gì. Hồn Hoàn đầu tiên lại còn là mười năm, chả có

tiền đồ. Tặng cho Tiền Đa Đa là được rồi. Không thôi hẳn cứ làm phiền ta mãi, thế này coi như chúng ta hào phóng với hệ Hồn Đạo một lần. Vậy đi. - Dạ. Đỗ Duy Luân đáp lời rồi cả hai cùng gác máy. Cả Ngôn Thiệu Triết lẫn Đỗ Duy Luân đều giống nhau, hoàn toàn không chút coi trọng Hoắc Vũ Hạo, học viện Sử Lai khắc có quá nhiều thiên tài, với những biểu hiện bình thường của Hoắc Vũ Hạo làm sao khiến bọn họ chú ý được chứ. Nhưng bọn họ không biết, Tiền Đa Đa vừa rời khỏi đảo Hải Thần trở về bên ngoài viện hệ Hồn Đạo lập tức cười to ba tiếng, vẻ mặt còn vô cùng đắc ý, bộ dạng hẳn lúc này thậm chí còn hơn cả lần trước thắng cược với Ngôn Thiệu Triết nữa. - Lão Ngôn a lão Ngôn, thật sự là ngại quá, không ngờ người dễ mắc câu như vậy. Ha ha, ta không ngờ có ngày hệ Hồn Đạo của ta cũng có được đệ tử có vũ hồn Song Sinh, ha ha ha. Hoắc Vũ Hạo đúng là phúc tinh của ta, ta lại chiếm tiện nghi của lão già đó một lần nữa rồi. Tu luyện tám tháng đã thành Hồn Đạo Sư cấp hai, vũ hồn Song Sinh, Vũ Hồn cao cấp nhất trong hệ băng - Băng Bích Hạt. Hoàn mỹ... hoàn mỹ a ha ha ha ha ha ha... *** Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không biết mình đã trở thành đề tài của cả hai hệ Vũ Hồn lẫn Hồn Đạo. Lúc này hẳn còn đang bận nghe Chu Y giảng dạy quy tắc kỳ sát hạch thăng cấp. Ngoài lần sát hạch Tân Sinh lúc đầu, tất cả những kỳ sát hạch còn lại đều rất quan trọng. Nếu không đạt yêu cầu thì đơn giản thôi, cuốn gói về nhà. Cho dù là đệ tử hạch tâm cũng không ngoại lệ. Đương nhiên chưa từng xuất hiện tình huống đệ tử hạch tâm không vượt qua được kỳ sát hạch. Chu Y đứng trên bục giảng nói: - Kỳ sát hạch từ năm nhất lên năm hai cũng dễ dàng thôi. So với các kỳ sát hạch ở lớp cao cấp thì của các người đơn giản hơn rất nhiều. Nội dung sát hạch của lớp chúng ta và lớp ban Hai sẽ giống nhau, còn ban Ba và ban Bốn thì năng lực vũ hồn khác biệt nên sẽ có kiểu sát hạch khác. - Kỳ sát hạch này của chúng ta sẽ diễn ra ở Đấu Thú Khu, có lẽ đa số các người đều không biết Đấu Thú Khu ở đâu phải không? Chính xác thì nó ở phía nam của Đấu Hồn Khu, khu vực này cũng giống như một toà thành bình thường, bao quanh nó là một dãy tường thành màu xám. Nó là nơi nuôi giữ một vài loại hồn thú của học viện. Đặc biệt nó còn là nơi để các đệ tử cao cấp tu luyện nữa. Nếu sau này các người còn có thể ở lại đây đến năm tư thì cũng sẽ có cơ hội đến đó tu luyện.

Nhưng hiện giờ nó là địa điểm khảo hạch của các người. - Kỳ sát hạch này, các người sẽ đánh nhau với hồn thú, còn hồn thú thế nào sẽ do các người tự chọn. Hồn thú không giống nhau thì giá trị cũng khác nhau, khiêu chiến với hồn thú tu vi càng cao thì điểm càng lớn. Kỳ sát hạch này sẽ do lão sư cao cấp chấm điểm, tối đa là một trăm, đạt được sáu mươi thì xem như thông qua sát hạch. - Giờ ta có vài lời nhắc nhở các người. Thứ nhất không nên quá nhất gan chọn hồn thú tu vi thấp, cho dù các người có thắng cũng chưa chắc có thể thông qua sát hạch. Thứ hai không được lỗ mãng chọn hồn thú quá cao, chẳng may trong lúc sát hạch, các lão sư không kịp cứu viện thì... Nói đến đây, hai mắt Chu Y lộ ra vẻ sắc bén, khiến các học viên đang chăm chú lắng nghe lạnh cả người. Đúng là bọn chúng đều đã gặp qua hồn thú, nhưng một mình đánh nhau với chúng thì quá thật không phải là ai cũng từng thử. Tất cả bọn chúng đều còn bé, dĩ nhiên lúc đạt được Hồn Hoàn đều có người trợ giúp. Không phải ai cũng lớn mật và may mắn như Hoắc Vũ Hạo cả. - Thứ ba, không phải miễn các người thua là bị loại bỏ. Nếu các người khiêu chiến một hồn thú cao cấp và trong quá trình chiến đấu biểu hiện không quá tệ thì cũng còn cơ hội. Có điều, tiêu chuẩn trong kỳ sát hạch này của hệ Cường Công và hệ Khống Chế sẽ có chút khác biệt. Hệ Cường Công nghiêng về mặt đánh bại hồn thú, còn hệ Khống Chế thì chủ yếu phải khống chế hồn thú, nếu không thể chiến thắng thì cứ cố gắng kiên trì, càng được lâu càng cao điểm. Hoắc Vũ Hạo lắng nghe từng câu từng chữ của Chu Y hết sức chăm chú, bọn hắn đã đánh cược với Đái Hoa Bân rồi, làm sao không chăm chú cho được. Nếu thua thì phải quỳ xuống nhận sai, chuyện này đối với người khắc thì sẽ có chút lo lắng, nhưng hắn thì không. Chỉ nghĩ đến chuyện Đái Hoa Bân quỳ xuống nhận sai với mình thì hắn liền cảm thấy dường như mình đã báo thù được một chút rồi. Cho nên bất kể thế nào, lần cá cược này bọn hắn phải thắng. Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa. Bình thường trừ khi học viện có chuyện gì đặc biệt, nếu không sẽ chẳng bao giờ xuất hiện tình huống này. Cả Vương Ngôn lẫn Chu Y đều lặng người đi một chút. Vương Ngôn đang đứng ngay cửa liền xoay người mở cửa ra. Trước cửa lớp là một vị lão sư, các học viên trong lớp không biết nàng, cả Hoắc Vũ Hạo cũng thế. Hắn nào biết chính vị lão

sư này đã đưa cho hần khối Bí Pháp Hồn Tả Tí Cốt ngày ấy, cũng chính là người từng thua Chu Y một lần cá cược - lão sư Mộc Cận. Sau lưng nàng còn có hai lão sư khác của học viện nữa. Sắc mặt Chu Y chợt trầm xuống. - Mộc lão sư, người không ở bên lớp ban Hai mà chạy qua bên ban Một làm gì? Không biết có phải vì cố ý khiêu khích Chu Y hay không mà vừa hay tin Chu Y làm lão sư chủ nhiệm ban Một, Mộc Cận liền làm lão sư chủ nhiệm ban Hai. Mộc Cận lạnh nhạt nói: - Ta nghe nói lớp người có học viên hôm qua không đến trình diện mà hôm nay vẫn có thể vào lớp nên đến xem một chút thôi. Mà thật ra cũng không phải là ta tìm người, mà là hai lão sư này muốn tìm người. Về mặt Chu Y càng lúc càng lạnh lùng hơn, nàng từ trên bục giảng đi xuống, đến trước mặt hai lão sư vừa đến, một nam lão sư tuổi trung niên đứng bên trái nói: - Chu lão sư, Vương lão sư, chúng ta nhận được tố cáo của các học viên bảo là trong lớp các người có một học viên tên là Hoắc Vũ Hạo hôm qua không đến trình diện mà hôm nay vẫn lên lớp học. Nội quy của học viện các người chắc đã rõ, giờ chúng ta đến dẫn học viên kia đi làm thủ tục thôi học. Vương Ngôn nhìn Chu Y, Chu Y cười nhạt một tiếng nói: - Lý lão sư, Lục lão sư, chuyện là thế này. Hoắc Vũ Hạo kia chính là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo. Hôm qua nó về muộn là vì chấp hành nhiệm vụ của hệ Hồn Đạo, hệ Hồn Đạo sẽ giải thích rõ với các người sau. Hai vị lão sư đến trường phạt nghe thấy Chu Y nói thế liền sững sờ cả người. Lục lão sư nói: - Đệ tử hạch tâm hệ Hồn Đạo??? Mộc Cận đứng bên cạnh vội vã chen lời vào: - Chu Y, người có tìm lý do cũng tìm cái gì hợp lý một chút chứ, từ trước đến nay bên hệ Hồn Đạo có bao giờ chọn đệ tử hạch tâm từ năm nhất đâu? Thường thường ít nhất phải đến khi học viện hoàn thành kỳ thi sát hạch ở năm thứ ba. Người định lừa ai chứ! Hai vị lão sư kia cũng chỉ ngẩn người chốc lát, rồi Lục lão sư lại xoay người sang nói với Mộc Cận. - Mộc lão sư, chuyện này cứ để chúng ta xử lý, có lẽ người nên về lớp của mình quản lý đệ tử đi. Cũng bởi vì lý do Chu Y vừa nói quá mức hoang đường nên hần mới quyết định xử lý cẩn thận. Hơn nữa Chu Y đứng bên cạnh còn không ngừng nói lời chia rẽ hai phía nữa. Mộc Cận tức giận hừ một tiếng nói: - Sau khi xử lý xong, hi vọng học viện thông cáo kết quả cụ thể ra ngoài. - Hiện giờ ta cũng có thể báo cho người biết, Hoắc Vũ Hạo

là đệ tử của ta, cũng chính là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo. Một bóng người cao lớn từ cửa phòng bước vào, chính là Phàm Vũ. Bên cạnh hắn còn có chủ nhiệm Đỗ Duy Luân. - Chào chủ nhiệm. Hai vị lão sư kia vội vàng lên tiếng chào Đỗ Duy Luân. Đỗ Duy Luân vừa bước vào phòng liền lập tức nói: - Sau khi được Ngôn Thiệu Triết viện trưởng và Tiền Đa Đa viện trưởng xác nhận, Hoắc Vũ Hạo từ giờ không còn được nhận đãi ngộ của đệ tử hạch tâm hệ Vũ Hồn nữa mà chính thức trở thành đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo. Lần này hắn vì phải hoàn thành nhiệm vụ cho Phàm Vũ lão sư mà đến muộn. Chuyện đến đây chấm dứt. Từ giờ Hoắc Vũ Hạo vẫn có thể tiếp tục ở lại hệ Vũ Hồn học tập những kiến thức căn bản, sau khi kết thúc năm ba mới chính thức sang học ở hệ Hồn Đạo. Sau khi nghe Đỗ Duy Luân thông báo, các lão sư khác đều hoàn toàn im lặng, hai mắt Mộc Cận mở to lộ rõ sự không thể tin nổi. Nàng không ngờ Phàm Vũ lại dùng cách này giúp đỡ Chu Y. Hơn nữa còn thuyết phục được Đỗ Duy Luân nữa. - Không, nhất định không đúng. Đỗ chủ nhiệm, tên nhóc Hoắc Vũ Hạo kia làm gì có tư cách trở thành đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo chứ? Những đệ tử được làm đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo đều phải là người có thiên phú kinh người về mặt chế tạo Hồn Đạo Khí chứ. Mộc Cận không phục nói. Phàm Vũ hừ lạnh một tiếng, quát to: - Hoắc Vũ Hạo, đứng dậy, tiến về phía trước. Hoắc Vũ Hạo lập tức đứng dậy rồi làm theo lời Phàm Vũ bảo, đến lúc này hắn vẫn không hiểu tại sao Mộc Cận lại quá khích như thế, nhưng đối mặt với nhiều lão sư như thế hắn hoàn toàn không cảm thấy hồi hộp, mà ngược lại, trong lòng hắn còn có chút ấm áp nữa. Ba vị lão sư Chu Y, Vương Ngôn và Phàm Vũ đều che chở hắn, trong lòng hắn cũng vì thế mà càng thêm mạnh mẽ. Phàm Vũ phẩy tay một cái, trên tay hắn liền xuất hiện một cái huy chương hình bát giác màu xanh nước biển, trên mặt của huy chương dường như có khắc hai khóa gài trông như viên kim cương vậy. - Hoắc Vũ Hạo từ khi vào năm nhất đã theo ta học chế tạo Hồn Đạo Khí, sau tám tháng dưới sự chỉ dạy của ta đã thông qua khảo hạch thăng cấp Hồn Đạo Sư cấp hai, với địa vị của ta ở học viện này, ta đã xin ý kiến của viện trưởng Tiền Đa Đa, ngài cũng đã xác nhận và đặc biệt cấp ra huy chương cấp hai này. Chỉ với tám tháng mà nó có thể từ một hồn sư bình thường trở thành Hồn

Đạo Sư cấp hai, thành quả này đã tạo nên một kỷ lục mới tại học viện chúng ta. Vậy thì bên hệ Hồn Đạo chúng ta tại sao lại không thu nhận hẳn làm đệ tử hạch tâm chứ? Lúc này cả Đỗ Duy Luân cũng hết sức kinh ngạc, hẳn hoàn toàn không biết những thông tin gì của Hoắc Vũ Hạo ở bên hệ Hồn Đạo cả? Tám tháng? Chỉ mới học có tám tháng đã có thể trở thành Hồn Đạo Sư cấp hai? Thành tích này đã không thể dùng hai chữ "thiên tài" bình thường để hình dung nữa. Đừng quên, hiện giờ Hoắc Vũ Hạo chỉ mới mười hai tuổi! Cho dù ở đế quốc Nhật Nguyệt cực kỳ coi trọng Hồn Đạo Sư thì số người có được thành tích này cũng vô cùng hiếm thấy. Chuyện gì thế này? Tại sao lại có thể chứ? Có điều hiện giờ hẳn có muốn ngăn cản hệ Hồn Đạo nhận Hoắc Vũ Hạo làm đệ tử hạch tâm cũng muộn rồi, chính miệng hẳn vừa tuyên bố a. Đỗ Duy Luân chắc chắn Phàm Vũ không thể nói dối những chuyện thế này được. Nhưng như thế lại càng làm hẳn bức bối, thế nên hẳn chỉ có thể tự an ủi bản thân rằng Hoắc Vũ Hạo chỉ có thiên phú về mặt Hồn Đạo Khí thôi. Khó trách Tiên viện trưởng đích thân đến nói tốt cho hẳn trước mặt Ngôn viện trưởng, trời ơi, thế mà mình không đoán ra chuyện này ngay từ đầu, sai lầm, thật sự là sai lầm quá. Nếu Ngôn viện trưởng biết trước tin này, dù có cho phép Hoắc Vũ Hạo sang bên ấy, ít nhất cũng moi được chút của hồi từ túi của Tiên viện trưởng rồi. Đừng xem bình thường ở học viện Sử Lai Khắc, địa vị của hệ Vũ Hồn hơn xa hệ Hồn Đạo, thực ra nếu xét về mặt giàu có hay của cải, hệ Vũ Hồn thua xa người ta. Nhiều khi hệ Vũ Hồn còn phải nhờ hệ Hồn Đạo chi tiền ra nữa. Chu Y lạnh lùng liếc nhìn Mộc Cận rồi nói: - Đỗ chủ nhiệm, Mộc Cận là lão sư chủ nhiệm ban Hai mà cứ sang ban Một của ta đổ dầu thêm lửa, chuyện này có chút quá đáng rồi! Đỗ Duy Luân lập tức tỉnh táo lại, chuyện đã đến bước này có hối hận cũng không kịp, lão lạnh lùng nói: - Mộc lão sư, về lớp của người đi, lần sau không được thế nữa. Mộc Cận liếc nhìn Chu Y đầy vẻ căm hận, sau đó lại nhìn sang Phàm Vũ đang đứng đứng một bên, rồi mạnh mẽ quay người bỏ đi. Chu Y thản nhiên nói tiếp: - Đỗ chủ nhiệm, ta thấy tính tình Mộc lão sư như thế không thích hợp làm lão sư chủ nhiệm, sẽ chậm trễ chuyện học hành của các đệ tử hết a. Đỗ Duy Luân nhướng mày nói: - Đây chuyện của ban quản lý, các người dạy tiếp đi. Chiều bắt đầu buổi sát hạch

thăng cấp, ta sẽ đích thân đến theo dõi quá trình sát hạch của năm hai. Nói xong lão quay người gật đầu chào Phàm Vũ rồi cùng hai lão sư kia rời đi. Phàm Vũ vỗ vỗ vai Hoắc Vũ Hạo rồi cũng theo chân Đỗ Duy Luân, rốt cuộc cũng chính thức tuyên bố Hoắc Vũ Hạo là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo rồi, hơn nữa còn do đích thân viện trưởng Ngôn Thiếu Triết xác nhận nên giờ chuyện như ván đã đóng thuyền, cho dù hệ Vũ Hồn có đổi ý cũng không kịp nữa. Sau khi đi khỏi phòng học, Phàm Vũ không kèm được mà khẽ nở nụ cười. Hệ Hồn Đạo mặc dù trong tay mình không thể quật khởi, nhưng chắc chắn đến thời của Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu sẽ được. Trong ánh mắt nhìn chăm chăm khác thường của các những bạn cùng lớp, Hoắc Vũ Hạo cuối cùng cũng ngồi xuống, trừ Tiêu Tiêu và Vương Đông đã biết trước mọi chuyện, những cười còn lại không có ai ngoại lệ, tất cả đều há hốc mồm đầy kinh ngạc. Sau một năm học chung, tất cả mọi người đều biết Hoắc Vũ Hạo là cô nhi, hoàn toàn không có người hậu thuẫn. Thế mà từ lúc hấn vào học viện Sử Lai Khắc đến nay lại không ngừng được mọi người ưu đãi. Chu Y vì hấn không tiếc khai từ một lúc hai đệ tử hạch tâm, bây giờ đến lượt hệ Hồn Đạo thu nhận hấn làm đệ tử hạch tâm, hơn nữa còn đến tận phòng học trao huy chương Hồn Đạo Sư cấp hai cho hấn nữa. Không cần nói gì thêm, chỉ cần với huy chương này, ở bất cứ quốc gia nào, Hoắc Vũ Hạo cũng sẽ được nhận ưu đãi thật lớn, bởi vì hiện giờ, quốc gia nào cũng cần những thiên tài Hồn Đạo Sư. *** - Cái gì? Hồn Đạo Sư cấp hai? Ngôn Thiếu Triết giật mình nhìn Đỗ Duy Luân hỏi lại một lần nữa, mọi chuyện diễn biến quá nhanh, nhất thời lão không khỏi nhíu mày suy nghĩ. Đỗ Duy Luân sau khi rời khỏi phòng học ban Một năm Hai lập tức sang báo cho lão tin tức này. - Hồng rồi, bị chơi rồi, cái tên cáo già Tiền Đa Đa được lắm. Ngôn Thiếu Triết vỗ mạnh xuống bàn một cái, vẻ mặt vô cùng hối hận. Đỗ Duy Luân nói: - Ngôn viện trưởng, chuyện đâu có nghiêm trọng đến thế. Đứa nhỏ Hoắc Vũ Hạo này có thiên phú về mặt học tập chế tạo Hồn Đạo Khí thì cứ cho nó sang làm đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo, coi như cũng có chút hữu dụng. Ngôn Thiếu Triết khoát tay nói: - Không, đời nào đơn giản như vậy. Người suy nghĩ đơn giản quá rồi, nếu chuyện chỉ có thể thì Hồn Đạo Hệ gấp làm gì? Cứ đợi Hoắc Vũ Hạo đến năm tư rồi

thông báo nhận nó làm đệ tử hạch tâm, thế là xong. Nếu nó chỉ có thiên phú về mặt chế tạo Hồn Đạo Khí thì sẽ không được hệ Hồn Đạo coi trọng vậy đâu. Còn lần này nó về muộn, chỉ cần để Vương Ngôn và Chu Y tìm được nó một lý do coi được một chút là xong, việc gì Tiền Đa Đa phải lặn lội đến đây, hẳn còn lấy cái điều kiện lần trước hẳn thắng ta ra đánh đổi, người có đoán ra chuyện này là thế nào chưa? Đỗ Duy Luân hoảng hồn nói: - Ý ngài là, cái thật sự khiến hệ Hồn Đạo quan tâm đến Hoắc Vũ Hạo cũng là cái mà hệ Vũ Hồn chúng ta cần? Ngôn Thiệu Triết gật đầu nói: - Hiển nhiên là vậy rồi. Nếu không Tiền Đa Đa sẽ chẳng tìm đến ta đâu. Khó trách ta cứ có cảm giác có cái gì đó không đúng. Ấy da, lần này lại mắc mưu quỷ già kia rồi. Đỗ Duy Luân gượng cười nói: - Viện trưởng, chuyện đã thành ra thế này rồi, bên kia cũng tuyên bố Hoắc Vũ Hạo là đệ tử hạch tâm của bọn họ thì chúng ta biết làm sao đây? Dù sao cũng chỉ là một người thôi mà, học viện của chúng ta cũng không thiếu thiên tài, sau này chúng ta cẩn thận một chút là không bị hệ Hồn Đạo lừa nữa. - Ừ. Ngôn Thiệu Triết gật đầu nói: - Thôi thì chiều nay bọn chúng có buổi kiểm tra sát hạch, người đến giám sát ngoài chuyện quan sát biểu hiện của mấy đứa đệ tử hạch tâm thì đặc biệt chú ý đến Hoắc Vũ Hạo nữa. Nếu hẳn thật sự có biểu hiện xuất sắc thì phải lập tức báo cho ta biết. Đúng là giờ chúng ta không thể đổi ý nữa, nhưng nếu thắng bé đổi ý thì sao, như vậy là xong rồi. Nói xong khước miệng Ngôn Thiệu Triết lại lộ ra một nụ cười狡 hoạt, ta không thể trực tiếp chọn nó làm đệ tử hạch tâm thì hẳn chủ động là được. *** Giờ học buổi sáng hôm nay không phải đến khi chuông reo mới kết thúc, sau khi giảng giải và nói hết các lưu ý cần thiết thì Chu Y lập tức cho phép tất cả về phòng. Nàng làm thế vì muốn các học viên mình có nhiều thời gian chuẩn bị hơn, như thế mới có trạng thái tốt nhất mà tham gia khảo hạch vào buổi chiều. Nhìn cái huy chương Hồn Đạo Sư cấp hai trên áo, Hoắc Vũ Hạo không khỏi cảm thấy tự hào. Cái huy chương màu xanh nước biển đã hết sức nổi bật rồi, ấy thế mà mặt trên còn được khảm hai viên kim cương nữa, như thế còn chưa đủ rực rỡ sao? - Đừng có ngăm nữa. Vương Đông nhin không được lên tiếng trêu chọc. - Từ này giờ người cứ nhìn nó cười không khép miệng được. Hoắc Vũ Hạo cười cười nói: - Có thứ này thì xem như đã được Hiệp

Hội Hồn Đạo Sư công nhận rồi, bất luận đi đâu cũng sẽ có việc làm. Ít nhất sau này không phải lo chuyện cơm áo gạo tiền nữa. Vương Đông tức giận nói. - Đúng là cái thứ không có tiền đồ. Đi, về tu luyện tiếp nhanh lên. Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên nói: - Ô hô, đúng là mặt trời mọc từ đằng tây rồi, người chăm chỉ như thế từ lúc nào vậy cả? Vương Đông hừ một tiếng nói: - Ta lúc nào mà chẳng siêng năng!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 48: Uy hiếp khủng bố!

Chương 48: Uy hiếp khủng bố! Hoắc Vũ Hạo cố nén cười nói: - Ờ phải rồi, người chăm chỉ lắm, chăm chỉ đến mức sáng nào cũng trùm kín chăn không chịu ra khỏi giường, không biết mới sáng nay ai năn nỉ ta đừng gọi dậy đây ha. - Hừ. Vương Đông hừ một tiếng cũng không thèm nói nhiều, quay mặt bỏ lại Hoắc Vũ Hạo, một mình về ký túc xá. Hoắc Vũ Hạo cười cười vội vàng chạy theo. Cả hai về đến trước cửa ký túc xá còn ghé vào chào hỏi ông lão ngồi ở cửa một chút rồi mới quay về phòng. - Đến đây, cho ta xem Hồn Hoàn thứ hai với vũ hồn Hồn Hoàn của người đi. Hình như tu vi của người đã tăng lên không ít nha. Vương Đông vừa về tới liền lên giường ngồi. Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Người gấp cái gì, không phải vì vụ đánh cược hồi chiều mà gấp gáp đấy chứ? Chỉ cần điểm cả ba chúng ta cộng lại bằng ba người bọn hắn là được, có chút xiu đó người cũng lo lắng sao? Vương Đông liếc mắt nhìn hắn nói: - Đương nhiên là ta tin bản thân mình rồi, nhưng đối với người thì có chút nghi ngờ thôi. Hoắc Vũ Hạo thật không biết nói gì nữa, hắn lập tức không thèm khách sáo ngồi xuống giường Vương Đông, tháo giày rồi khoanh chân lên giường. - Đến đây, để ca cho người mở rộng tầm mắt, để người giật mình trước sự lợi hại của ca. Sau chuyển đi với Thiên Mộng Băng Tầm về, Hoắc Vũ Hạo cũng nhiễm kiểu xưng hô ca của nó luôn. Vương Đông tức giận nói: - Chẳng phải ta mua đệm chăn cho người rồi sao, còn lên đây làm gì? Hoắc Vũ Hạo nói: - Ừ ừ, biết rồi, nhanh đi, người lúc nào cũng xấu tính như thế. Vương Đông cũng

không nói thêm gì nữa mà xoay người đưa hai tay lên áp vào hai tay của Hoắc Vũ Hạo. Ngay lập tức cả ngay đồng loạt lộ vẻ kinh ngạc. Vừa dung hợp hồn lực, cả hai đều đồng thời cảm nhận được hồn lực của đối phương đã tăng lên một cách mãnh liệt, hơn nữa không chỉ tăng lên về mặt số lượng mà còn thay đổi cả chất lượng. Nếu nói một tháng trước, Hạo Đông lực của bọn họ như một dòng suối nhỏ chảy róc rách thì lúc này nó đã phát triển thành một con sông nho nhỏ rồi. Cảm nhận hồn lực đang vận chuyển trong cơ thể, bọn họ càng kinh hãi hơn khi phát hiện tốc độ của nó đã tăng lên ít nhất 50%. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy hồn lực của Vương Đông tăng lên khủng khiếp, nhưng Vương Đông lại cảm nhận được Hoắc Vũ Hạo không chỉ tăng lên hồn lực mà kinh mạch đã mở rộng gấp đôi ngày xưa. Hai người lúc này dung hợp hồn lực có thể nói là tương đối khổng lồ rồi, ấy vậy mà nó có thể thoải mái di chuyển trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo mà không bị chút cản trở nào. Hơn nữa, dường như cơ thể Hoắc Vũ Hạo đã trải qua tu bổ, sau khi Hạo Đông lực vào cơ thể hần rồi chảy ngược về cơ thể Vương Đông, hần đột nhiên cảm nhận được một luồng lực lượng rất cường đại. Cả hai tuy đều giật mình nhưng đã bắt đầu tu luyện nên cũng không dám có chút khinh thường, sau một chút bờ ngỡ liền vội vàng bảo vệ tâm thần của mình, sau đó dần dần chìm vào trạng thái minh tưởng. Hai người tu luyện đến tận giờ cơm trưa mới ngừng lại. Khi bọn họ rút tay về và mở mắt ra, ánh mắt đều hết sức quái dị. Chỉ mới tu luyện có một canh giờ mà cả hai đều có thể cảm nhận được hồn lực trong cơ thể tăng lên một cách rõ rệt. Dựa vào tốc độ này, e rằng không đến một tháng cả hai ít nhất sẽ tăng lên một bậc hồn lực. Tốc độ này quá mức kinh khủng a. - Người đúng là một quái thai! Vương Đông nhin không được nói. Hoắc Vũ Hạo tức giận đáp trả: - Còn người không phải vậy chắc. Ta chỉ nhờ may mắn thôi. Vương Đông cười cười nói. - Khó trách người dám tự tin đánh cược với Đái Hoa Bân, yên tâm, chỉ cần điểm sát hạch người hơn được Chu Lộ hoặc Thôi Nhã Khiết là được. Cơ hội chiến thắng của chúng ta lớn lắm rồi. Ta nhất định sẽ cố gắng bằng điểm Đái Hoa Bân. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói. - Nếu chúng ta ăn gian, lão sư giám trận có phát hiện không nhỉ? Hai người tâm ý tương thông, Vương Đông ngay lập tức hiểu ý hần là gì: - Ta nghĩ là rất khó. Ta cảm nhận được

khả năng khống chế của người đã tăng lên rất nhiều, cứ cẩn thận một chút là được. Nhất định phải cho bọn Đái Hoa Bân quỳ xuống nhận sai, xem sau này bọn chúng còn dám kiêu ngạo nữa không! Có một chuyện bất ngờ là cơm trưa của Hoắc Vũ Hạo không vì hấn bại lộ thân phận đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo mà giảm xuống. Khi hấn và Vương Đông đến nhà ăn đã thấy một vị đầu bếp chừng ba mươi tuổi đứng đợi sẵn ở cửa. Hấn vừa thấy Hoắc Vũ Hạo đến đã bước ra chào. - Người là Hoắc Vũ Hạo? - Ngài là...? Hoắc Vũ Hạo dám chắc mình mới gặp người này lần đầu. Người đầu bếp kia mỉm cười nói: - Ta là đầu bếp riêng của Phạm Vũ, từ giờ cơm của người đều sẽ do ta làm mang đến. Vừa nói hấn vừa lấy ra một hộp đựng thức ăn đưa cho Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo ngẩn ngơ cả người, trong lòng liền cảm thấy hết sức ấm áp, sự phụ mình đúng là chu đáo quá. Sau khi nhận lấy hộp thức ăn, hấn mới cùng Vương Đông bước vào nhà ăn. Vương Đông nói: - Người sướng thật. Còn có người mang cơm đến. Đãi ngộ của đệ tử hạch tâm hệ Hồn Đạo đúng là không tầm thường. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Người đi lấy cơm nhanh đi. Khi Hoắc Vũ Hạo mở hộp thức ăn ra không kèm được mà há hốc mồm kinh ngạc, bữa ăn quá phong phú! Cơm nước của đệ tử hạch tâm hệ Vũ Hồn đã là thượng hạng, thế mà hộp cơm của vị đầu bếp kia mang đến còn cao cấp hơn một bậc. Hai món mặn một món canh, còn có một phần cơm lớn nữa. Nghe nói thì đơn giản, nhưng những nguyên liệu làm từng món ăn đều phải dùng hai chữ "quý báu" để hình dung. Trong mỗi ngăn cơm đều có dán nhãn, phía trên thậm chí còn viết rõ đầu tiên nên ăn cái gì, sau đó đến cái gì cái gì mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất. Đầu tiên là uống canh, món canh này là Ngọc Sâm trăm năm hầm cách thủy Thiên Ma. Hoắc Vũ Hạo lúc này không còn là đứa bé ngây thơ ngày trước, sau một năm được hưởng đãi ngộ như đệ tử hạch tâm, hấn đã có một chút nghiên cứu về mặt nguyên liệu nấu ăn cao cấp. Sơ sơ chén canh này cũng gần năm mươi kim hồn tệ. Bên hệ Vũ Hồn tuy cũng có món ăn tương tự nhưng chỉ nấu từ Ngọc Sâm mười năm và Thiên Ma thôi. Nguyên liệu cách biệt một trời một vực. Món canh này là món cung cấp dinh dưỡng cực phẩm, bổ não, bổ thân. Còn hai món mặn kia, một món là thịt kho tàu từ gân Địa Long trăm năm. Gân Địa Long này được rút từ hồn thú Địa

Long tu vi trăm năm thật sự. Sức chiến đấu của Địa Long trăm năm nào phải tầm thường, xét trong những hồn thú cùng cấp bậc, nó có thể xem là một trong những hồn thú mạng nhất. Mà gân của nó lại là thứ cực kỳ tốt trong việc bồi bổ gân cốt, nhất là đối với những trẻ em tuổi vị thành niên. Bình thường muốn hầm như gân Địa Long ít nhất phải cần nấu liên tục ba ngày ba đêm. Món này chẳng những ngon còn cực kỳ dễ dàng hấp thu. Món còn lại chính là Tuỷ Điều Hầm Tương, có điều loài Thanh Điều này nghe nói còn có chút huyết mạch của Phượng Hoàng, tuỷ của nó chẳng những ngon còn là vậ đại bổ cho xương cốt của con người. Ba món đồ ăn này có thể gọi là Gân Rồng - Tuỷ Phượng - Canh Ngọc Sâm, bất kể là tác dụng hay giá trị đều được xếp vào thứ hạng cao nhất. Đến cả những hạt cơm cũng bóng mấy như những viên trân châu bạch ngọc. Tất cả đều có tác dụng bổ khí dưỡng thân tăng cường thể lực. Bữa cơm này hoàn toàn ngang chuẩn của một bữa tiệc rồi, tổng cộng phải hơn một trăm năm mươi kim hồn tệ. Đây là chưa tính đến phí hao tổn nữa. Kết quả khi Vương Đông đi lấy cơm về, nhìn cơm của mình rồi nhìn cơm của Hoắc Vũ Hạo, nhất thời bức bối nói: - Vũ Hạo, ta ghen tỵ chết mất. Ta cũng muốn sang hệ Hồn Đạo huhu. Cơm nước của hệ Hồn Đạo từ khi nào tốt đến thế này. Ta nghe nói trước giờ cơm của hệ Vũ Hồn vẫn tốt hơn hệ Hồn Đạo mà. Tin tức của Vương Đông không sai, nhưng đây chỉ là với những đệ tử hạch tâm bình thường, còn Hoắc Vũ Hạo thì khác. Hắn là đệ tử đích truyền của Phạm Vũ, lại còn là người đầu tiên có vũ hồn Song Sinh gia nhập hệ Hồn Đạo. Thế nên hệ Hồn Đạo đã đặt tất cả hi vọng vào hắn, điểm này ngay cả Hoắc Vũ Hạo cũng không biết. Hoắc Vũ Hạo cười cười đẩy phần cơm của mình ra. - Thôi mỗi người một nửa, người cũng chia một nửa cơm cho ta, như vậy là đều. Nói xong hắn cũng chẳng đợi Vương Đông đồng ý đã không chút khách sáo lấy phần cơm của Vương Đông đặt xuống cạnh phần cơm của mình rồi há mồm ăn ngẫu nhiên. Vương Đông nhìn hắn thật lâu, lặng im không nói gì, hắn cũng không từ chối, cứ như vậy hai người, một đệ tử hạch tâm hệ Hồn Đạo, một đệ tử hạch tâm hệ Vũ Hồn cùng nhau chia sẻ phần cơm. *** Đấu Thú Khu. Đây là khu vực lớn nhất trong học viện Sử Lai Khắc, tổng diện tích của nó bằng tất cả diện tích của hệ Vũ Hồn, tính luôn các Giáo Học Lô, ký

túc xá và cả quảng trường Sử Lai Khắc. Trên đại lục Đấu La, những học viện có khu vực nuôi nhốt hồn thú phải nói là cực kỳ thừa thớt, đã vậy mà có thể so sánh với quy mô của học viện Sử Lai Khắc lại càng hiếm có. Cho dù là hoàng thất của các đại đế quốc cũng chưa chắc làm được chuyện này. Nuôi nhốt hồn thú không phải là chuyện đơn giản, đầu tiên phải quản lý được chúng, đồng thời còn phải nắm được thói quen ăn uống của từng loại, sau đó phải đảm bảo chúng không gây hại cho bên ngoài. Hơn nữa chi phí cho nó rất lớn, các học viện bình thường không tài nào lo nổi. Tất cả số tiền thu được từ thuế ở thành Sử Lai Khắc đều của học viện Sử Lai Khắc, nhưng một phần ba số tiền khổng lồ đó phải đổ vào Đấu Thú Khu. Nói đơn giản như thế đã đủ để hiểu chi phí cho Đấu Thú Khu lớn đến mức nào rồi. Bình thường các học viên vừa vào học viện đều cảm thấy học phí đắt quá, nhưng sau khi đến Đấu Hồn Khu, tất cả đều hoàn toàn không còn nghĩ thế nữa. Học phí hàng năm của bọn họ so với số tiền bỏ ra của cả học viện chả thấm vào đâu. Ngoài nguồn thu từ thuế má, học viện Sử Lai Khắc còn có một nguồn thu nữa đến từ hệ Hồn Đạo. Hàng năm hệ Hồn Đạo chế tạo ra được rất nhiều Hồn Đạo Khí bán ra bên ngoài. Nhưng chủ yếu trong phạm vi ba đế quốc Thiên Hồn, Đấu Linh và Tinh La thôi, không có đến đế quốc Nhật Nguyệt. Đây cũng là lý do tại sao Ngôn Thiệu Triết bảo Tiên Đa Đa giàu có. Đấu Thú Khu chia làm hai khu vực, một bên là nơi nuôi giữ hồn thú, khu vực này học viên không thể vào, còn gọi là Thú Quyển. Khu vực còn lại chính là Đấu Thú Tràng. Thú Quyển ngoài phạm vi trên mặt đất còn có một phần nằm dưới mặt đất nữa, ban đầu khi làm Thú Quyển này, trừ những thợ xây còn có hơn trăm vị Hồn Đạo Sư nữa, tất cả bọn họ cùng hợp sức chế tạo ra một lượng lớn Hồn Đạo Khí dùng làm chuồng nuôi thú. Và lúc nào ở đây cũng có các cường giả Hồn Đạo Sư và Hồn Sư trấn giữ. Nghe nói trong số hồn thú còn có cả Hồn Thú tu vi vạn năm. Còn hồn thú tu vi mười vạn năm có hay không cũng không rõ. Tuy hồn thú mười vạn năm rất khó bắt giữ nhưng không phải là không có cách. Mà hồn thú mười vạn năm đối với hồn sư đều là những vật giá trị to lớn. Không phải khoa trương chứ miễn hồn sư có được Hồn Hoàn mười vạn năm đều một bước lên trời. Hồn Hoàn mười vạn năm mang đến hai Hồn Kỹ và một Hồn Cốt, bấy nhiêu đấy

là tương đương với bao nhiêu kỹ năng rồi? Còn Đấu Thú Tràng là nơi học viện Sử Lai Khắc thường dùng để huấn luyện chiến đấu thực tế cho các học viên, hoặc thỉnh thoảng cũng dùng làm nơi sát hạch. Lúc này hầu hết các học viên năm hai đều đã có mặt tại Đấu Thú Tràng chuẩn bị bước vào kỳ sát hạch thăng cấp. Đấu Thú Tràng có dạng hình quả trứng, dài chừng 187m, ngang khoảng 155m, nơi cao nhất đến khoảng chừng trên dưới 57m. Từ bên ngoài nhìn vào, cả tòa kiến trúc này chia làm bốn tầng, ba tầng dưới được xây cất y hệt nhau, phía trên là mái vòm, bên dưới có các cột đá chống đỡ, trên tầng thứ tư có thêm vách đá. Lối đi vào Đấu Thú Tràng là những hành lang dài gấp khúc quanh co. Bên trong Đấu Thú Tràng chia làm bốn nhóm xếp theo thứ tự từ thấp đến cao, sẽ được phân loại tùy theo từng tính chất riêng. Cả công trình kiến trúc này vô cùng đồ sộ, rực rỡ. Nơi này có thể chứa khoảng một vạn người đến xem, đây cũng vì bên trong cần sử dụng quá nhiều diện tích. Đấu Thú Tràng cũng giống Đấu Hồn Khu, cả hai đều có thể đồng thời bắt đầu nhiều trận đấu khác nhau, mà đa số đều là một đấu một giữa học viên và hồn thú. Đối với những học viên của các lớp cao cấp, chỗ này cũng chả xa lạ gì, những đệ tử tu vi cao đều rất thích đến đây rèn luyện kỹ xảo chiến đấu, còn với những đệ tử cấp thấp, thì nơi này chính là ác mộng. Đến năm thứ tư, mỗi lớp mỗi tuần đều có ít nhất một buổi đến học ở Đấu Thú Tràng, mà thành tích mỗi lần đấy đều được ghi nhận lại để cuối kỳ thêm vào bảng thành tích sát hạch. Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu cùng bước vào Đấu Thú Tràng, lúc này cả ba đều bị choáng ngợp trước khung cảnh to lớn ấy. - Vũ Hạo. Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm đột nhiên vang lên trong đầu Hoắc Vũ Hạo, tuy hẵn cũng quen với hành tung xuất quỷ nhập thần của Thiên Mộng ca rồi nhưng lần nào cũng bị dọa hết hồn. - Có chuyện gì thế Thiên Mộng ca. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Chẳng phải đệ muốn tên tiểu tử đó quỳ xuống nhận sai sao? Ta có một phương pháp vô cùng đơn giản giải quyết nhanh gọn chuyện này. Đây cũng là một cách chiến đấu cực tốt, sau này đệ có thể thoải mái sử dụng. Hoắc Vũ Hạo mừng rỡ nói: - Dạ. Thiên Mộng Băng Tầm nói tiếp: - Đệ cứ làm thế này... thế này... Tất cả học viên năm hai đến sát hạch đều phải bước lên nhận lấy bảng mẫu thành tích, trên đó có viết sẵn số thứ tự ra trận của

bọn họ luôn. Bảng điểm này sau này cũng sẽ được nộp và lưu lại. Tất cả mọi người đang xếp hàng, Vương Đông liếc mắt một cái đã thấy Đái Hoa Bân đang đứng gần đấy, hắn đẩy nhẹ khuỷu tay Hoắc Vũ Hạo rồi nói. - Kìa, bọn Đái Hoa Bân đến rồi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, sau đó đi về phía Đái Hoa Bân. Vương Đông thấy thế liền lạng người đi: "Vũ Hạo muốn làm gì đây? Làm gì kích động đến thế?". Tuy thắc mắc nhưng hắn và Tiêu Tiêu vẫn đi theo sau Hoắc Vũ Hạo. Đái Hoa Bân vốn cũng đang để ý đến bọn họ, mắt thấy Hoắc Vũ Hạo đi về phía mình, hắn cũng không chút yếu thế, lạnh lùng nhìn lại. Những đệ tử khác đều không biết lần đánh cược này của bọn họ. Nhưng vẫn biết cả hai nhóm là đối thủ trong trận chung kết của kỳ sát hạch Tân Sinh, hơn nữa chuyện Đái Hoa Bân và Chu Lộ gì khai trừ cũng có đồn thổi khá nhiều trong học viện, thế nên dĩ nhiên tất cả đều biết cả hai có thù oán với nhau. Nhất thời sáu người bọn họ lại trở thành tâm điểm. Hoắc Vũ Hạo đi đến trước mặt Đái Hoa Bân khoảng ba thước rồi dừng lại, lạnh lùng nói: - Đái Hoa Bân, đánh cược hôm qua của chúng ta người còn nhớ không? Hôm nay ta đến hỏi lại một lần nữa, người có hối hận không? Đái Hoa Bân sững sốt, thầm nghĩ chẳng nhẽ tên Hoắc Vũ Hạo này bị bệnh rồi sao, nhưng vẫn lạnh lùng nói: - Đái Hoa Bân ta trước giờ chưa từng nuốt lời, hôm nay sát hạch, xét tổng điểm của hai bên, ai thua thì phải quỳ xuống xin lỗi đối phương. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Được, vậy phiền mọi người xung quanh làm chứng dùm. Đái Hoa Bân theo bản năng nói: - Tất nhiên là thế. Bất quá nếu giờ người hối hận vẫn còn kịp, người và Vương Đông chỉ cần quỳ xuống xin lỗi ta là được, Tiêu Tiêu là con gái ta không chấp. Hoắc Vũ Hạo cười nhạt một tiếng, nói: - Để sát hạch xong rồi biết. Ta ở đây chờ người. Nói xong hắn liền quay người bỏ đi. Cuộc đối thoại của bọn họ đã khiến học sinh cả hai lớp ban Một và ban Hai xôn xao một trận. Sắc mặt Đái Hoa Bân càng lúc càng khó coi, hắn lạnh lùng nói: - Tự gây nghiệt không thể sống. Người đã muốn mất mặt thì ta đây sẽ khiến người hài lòng. Hắn biết Hoắc Vũ Hạo cố ý làm lớn chuyện để tất cả học viên năm hai đều biết chuyện này, từ giờ người nào thua thì sau này chắc chắn không thể ngẩng cao đầu được nữa. Mặc dù hắn không biết Hoắc Vũ Hạo dựa vào gì mà tự tin đến thế, nhưng hắn tin vào bản thân mình. Một năm này hắn cố

gắng không ít, trả giá cũng rất nhiều a! Sau khi nhận bảng điểm mẫu xong, tất cả học viên dưới sự dẫn dắt của hai lão sư chủ nhiệm lần lượt tiến vào Đấu Hồn Tràng. Vì tất cả đều vào đây thi sát hạch nên cũng không có bước lên khán đài, mà xếp hàng chỉnh tề đứng dưới khu vực sát hạch đợi đến lượt mình. Hôm nay số học viên đến đây tiến hành khảo hạch có khoảng một trăm người, tính cả lớp ban Một và ban Hai. Nhưng vì hôm nay là lần đầu tiên tất cả bọn chúng đến Đấu Thú Khu nên học viện đặc biệt cẩn thận để đảm bảo an toàn cho tất cả học sinh. Lúc này đã có khoảng hai mươi lão sư chờ sẵn ở đây. Bọn họ sẽ có nhiệm vụ mang hồn thú vào, bảo hộ đệ tử và chấm điểm. Tuy số học viên cần khảo hạch không ít, nhưng để tất cả quen thuộc phương thức này mà hôm nay Đấu Thú Tràng không có chia khu vực, mỗi lần cứ để một học viên vào thôi. Như thế cũng tiện cho các lão sư chấm điểm. Chủ nhiệm Đỗ Duy Luân cũng đã đến, hôm nay lão là tổng giám khảo, lúc này lão và bốn lão sư có nhiệm vụ chấm điểm đã có mặt ở đài cao, từ đây sẽ dễ dàng quan sát tình huống ở Đấu Thú Tràng hơn. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông là lớp trưởng nên cả hai đứng ở đầu hàng. Bên lớp ban Hai, đứng đầu là Đái Hoa Bân và Tà Huyền Nguyệt. So về tu vi, Tà Huyền Nguyệt không kém Đái Hoa Bân là bao, thêm vào mặt phòng ngự của Tà Huyền Nguyệt vô cùng khủng bố, ba người Hoắc Vũ Hạo đã từng nếm trải rồi. Mộc Cận đứng bên cạnh Đái Hoa Bân nhìn về phía Chu Y không chút thiện ý. Chu Y nhỏ giọng nói: - Vũ Hạo, giờ con xem như là người của hệ Hồn Đạo rồi, lần này cứ làm theo sức mình thôi, không cần chọn hồn thú mạnh quá, chỉ cần đảm bảo có thể thông qua sát hạch là được. Nhưng cũng đừng giữ sức quá. Thứ tự các trận đấu con xem chưa? Vì học viện muốn cổ động các học viên nên hai lớp đều phải cử lớp trưởng ra đấu đầu tiên. Vương Đông, người ra trước đi, nhất định phải một lần thành công. Nếu người nắm chắc phần thắng thì cứ chọn hồn thú cao nhất ấy. Cho dù không thắng, chỉ cần kéo dài lâu là được. - Dạ, lão sư cứ yên tâm. Vương Đông vừa trả lời vừa siết chặt nắm tay bé bé xinh xinh của mình. - Không, lão sư để đệ tử lên trước cho. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên nói: - Gì? Vũ Hạo à, cái này là chuyện liên quan đến danh dự của lớp mình đấy. Chu Y lạnh lùng nói. Hoắc Vũ Hạo gật đầu. - Chu lão sư, ngài cứ yên tâm, đệ tử không để người

thất vọng đầu. Nhìn thấy sự kiên quyết của hân, Chu Y do dự một chút cũng gật đầu nói: - Được, vậy thì người lên đi. Cho dù nàng rất muốn thắng Mộc Cận, nhưng cũng sẽ không để đệ tử của mình mất đi nhiệt huyết. Lúc này, giọng nói của Đỗ Duy Luân từ trên đài quan sát vang lên. - Sát hạch bắt đầu. Đệ tử ban Một năm Hai bắt đầu trước, sau đó đến ban Hai. Hoắc Vũ Hạo cầm giấy kiểm tra của mình rồi sải bước ra ngoài tiến vào Đấu Thú Khu, đột nhiên lúc này trong lòng hân có một cảm giác vô cùng kỳ lạ, như là máu huyết sôi trào vậy. Có lẽ bởi vì nơi này đã có quá nhiều các cuộc chiến đấu nên bất cứ đệ tử nào đến đây đều sẽ sinh ra ý chí chiến đấu mãnh liệt như vậy. Chỉ có chiến đấu thực tế mới thật sự lĩnh ngộ được những gì mình đã học một cách rõ ràng nhất, đây cũng là lý do tại sao có Đấu Thú Tràng, cũng là một trong những nguyên do khiến các học sinh có thể tốt nghiệp tại học viện Sử Lai Khắc đều là những hồn sư được các đại đế quốc tranh đoạt. Sau khi đưa mảnh giấy kiểm tra của mình cho một lão sư đứng bên ngoài, mảnh giấy đó ngay lập tức được đặt lên một cái giá lên xuống và nháy mắt đã đến trước mặt chủ nhiệm Đỗ Duy Luân đang ở trên đài cao. Đỗ Duy Luân nhìn thấy người đầu tiên sát hạch là Hoắc Vũ Hạo thì lập tức tập trung tinh thần, hân muốn nhìn cho rõ xem người được hệ Hồn Đạo cấp bách thu về rốt cuộc là giỏi đến mức nào. Chiến đấu thực tế với hồn thú hoàn toàn khác với cuộc chiến giữa các hồn sư với nhau. Hồn thú trời sinh đã cực kỳ căm hận con người, trong quá trình chiến đấu bọn chúng sẽ tuyệt đối không nường tay, thế nên đây rất có thể sẽ là một cuộc chiến sinh tử, nó mới mười hai tuổi, liệu sẽ làm được những gì đây? Hoắc Vũ Hạo bước vào sân, giữa sân có đến hai lão sư giám trận, có đến hai người vì học viện muốn đảm bảo sự an toàn của học viên một cách tốt nhất. Lão sư giám trận bên trái nói: - Người chủ tu hệ nào? Hoắc Vũ Hạo cung kính đáp: - Hệ Khổng Chế. Người kia nói tiếp: - Giờ người lựa chọn hồn thú đi, nhớ kỹ, hệ khổng chế thì phải cố gắng thể hiện rõ hai chữ "khổng chế", cơ hội sát hạch chỉ có một lần, cố gắng nắm lấy. Cấp bậc Hồn Thú sẽ xét theo đơn vị trăm năm, từ một trăm năm đến một ngàn năm.

Tất cả học viên ban Một và ban Hai đều tập trung chú ý lên người Hoắc Vũ Hạo, một mình đối mặt với hồn thú, đối với đa số những người ở đây đều là lần đầu tiên, nói không hề hoi mới là lạ. Thế nên tất cả đều hi vọng có người bắt đầu thử trước để đứng ngoài quan sát học tập kinh nghiệm. Kỳ sát hạch thăng cấp này rất quan trọng, nó quyết định xem bọn họ có thể tiếp tục ở lại học viện hay không a. Hai mắt Hoắc Vũ Hạo lóe sáng, trầm giọng nói: - Đệ tử chọn hồn thú một trăm năm. - Một trăm năm? Người chắc chứ? Lão sư giám trận cứ tưởng mình nghe lầm, có thể đại diện cả lớp xuất trận đầu tiên dĩ nhiên phải là người ưu tú, thế mà nó chỉ chọn hồn thú một trăm năm? Không phải quá kém sao? Cho dù là hồn sư hệ Khống Chế cũng không tệ đến vậy chứ? Hoắc Vũ Hạo xác nhận lại một lần nữa. - Da đúng, đệ tử chọn hồn thú một trăm năm. Lần này hẳn nói rất lớn nên tất cả lão sư và học viên ở xa xa đều có thể nghe được. Chu Y ngay lập tức cảm thấy choáng váng mặt mày, nàng thầm nghĩ không biết tên tiểu tử này muốn làm trò gì đây. Mộc Cận thì hoàn toàn ngược lại, vẻ mặt đầy vui sướng khi thấy người ta gặp họa, Đái Hoa Bân cũng không kém, hẳn thoáng sững sốt rồi lập tức nở nụ cười tươi rói. Thấy Hoắc Vũ Hạo khẳng khẳng yêu cầu như thế nên lão sư giám trận kia đành gật đầu nói: - Vậy thì theo yêu cầu của người. Chuẩn bị xong chưa? Hoắc Vũ Hạo không chút do dự nói: - Dạ đệ tử đã sẵn sàng. - Sát hạch bắt đầu !!!! Lão sư giám trận giơ tay ra dấu, từ phía xa lập tức vang lên một tiếng tách, rồi một cơ quan đột nhiên mở ra, sau đó lại vang lên từng tiếng cái gì đó đang chạy đến như điên. Các học viên khác vốn vẫn đang lớn tiếng cười nhạo Hoắc Vũ Hạo thì lúc này cũng im lặng một cách kỳ lạ, trong lòng bọn họ không hiểu tại sao xuất hiện một luồng áp lực không tên. Một cái bóng màu đen xuất hiện, nó sải từng bước chân với tốc độ kinh khủng lao thẳng về hướng Hoắc Vũ Hạo. Con vật này dài chừng hai thước, cao khoảng một thước hơn, bộ lông màu xanh khuấy động trong gió, đôi mắt màu nâu hạt dẻ đầy sự cáu kỉnh. Đây là một loài hồn thú thường thấy, nó chủ yếu thiên về tốc độ, tên là Phong Linh Lang. Cũng ngay lúc này, trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên có hành động, từ dưới chân hắn xuất hiện hai luồng ánh sáng màu đỏ sậm, trong mỗi quang sáng ấy thậm chí còn có bốn đường vân ánh kim lập

lòe. Khi nó xuất hiện thì hai tròng mắt của Hoắc Vũ Hạo cũng biến thành đỏ tươi. Từ người hắt tỏa ra một hơi thở mang theo hơi hướm hoang dã từ viễn cổ vô cùng khủng bố, luồng sáng màu đỏ ấy lấy hắt làm trung tâm từ từ khuếch trương ra bên ngoài. Giờ khắc này, bóng người vô cùng nhỏ bé ấy lại mang đến cho người khác một cảm giác vô cùng khủng khiếp, hết như một vị thần cổ xưa từ trên trời giáng xuống vậy. - Ngao ô.... Con Phong Linh Lang kêu lên một tiếng thảm thiết rồi cả người lặn xuống đất xoay tròn như hồ lô, nháy mắt sau đã nằm xụi lơ dưới mặt đất, sồn đầy mặt đất. (nguyên văn của nó hơi thô, mình dịch thoáng chút nghe cho nó lịch sự... ai cần biết thì bơi đen đoạn sau nhé: gốc phải dịch ra là : "đái ỉa một lượt"). Cũng ngay lúc đó, từ xa xa truyền đến vô số tiếng kêu gào thảm thiết của hồn thú. Hồn Hoàn màu đỏ đại biểu cho cái gì? Là mười vạn năm, cũng chính là từ hồn thú cao cấp nhất. Mỗi một Hồn Hoàn mười vạn năm đều là những vật vô cùng quý giá, đừng nói là các đệ tử, trong số tất cả các lão sư ở đây đều không có ai có Hồn Hoàn mười vạn năm. Vậy mà Hoắc Vũ Hạo không chỉ đem ra Hồn Hoàn mười vạn năm, mà có đến tận hai cái. Bất luận là nhìn bằng mắt thường hay cảm nhận từ khí tức của nó, cái nào cũng khiến người khác sợ hãi mà run rẩy, bầu không khí lạnh ngắt đầy áp lực. Ở Đấu Thú Tràng lúc này, không chỉ những hồn thú có phản ứng mà tất cả lão sư, học sinh đều có phản ứng mãnh liệt. Nhưng bọn họ chỉ cảm nhận được trước mắt đột nhiên xuất hiện một mãnh thú vô cùng khủng bố, vậy nên ngay lập tức bọn họ phóng xuất ra vũ hồn của mình và theo bản năng thiết lập một thế phòng ngự. Đỗ Duy Luân đã từ ghế ngồi bật dậy từ lâu rồi, tám cái Hồn Hoàn không ngừng lượn lờ xung quanh. Đối mặt với hơi thở của hồn thú mười vạn năm, hắt cũng không ngoại lệ mà phóng ra vũ hồn của mình. - Không, không thể nào. Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra. Nó mới mười hai tuổi, làm sao có được Hồn Hoàn mười vạn năm. Nhưng... đây thật sự là khí tức của hồn thú mười vạn năm! Hơn nữa, cái này còn có phần cường đại hơn nữa. Hắt rốt cuộc đang làm cái gì thế này? Màu đỏ từ từ biến mất, hai tròng mắt của Hoắc Vũ Hạo cũng theo đó mà biến đổi, sau đó hai Hồn Hoàn màu đỏ cũng từ từ biến mất. Tích tắc trước bầu không khí vẫn đầy áp lực khủng bố vậy mà lúc này lại bình thường hơn cả bình

thường. Mà uy áp của Hoắc Vũ Hạo phát ra cũng chưa kịp đi xa, chỉ loanh quanh trong Đấu Thú Tràng mà thôi. Một mùi xú uế đột nhiên từ đâu bay đến, lại còn càng lúc càng nồng hơn nữa. Hoắc Vũ Hạo quay sang hai vị lão sư đang thất thần cung kính thi lễ nói: - Thưa lão sư, khảo hạch của đệ tử đã xong. Đúng vậy, quả thật đã xong rồi, đấu thú Phong Linh Lang kia chỉ là hồn thú tu vi trăm năm, ấy vậy mà nó phải trực tiếp đối mặt với áp lực từ hồn thú mười vạn năm, làm sao nó chịu đựng nổi? Cho nên lúc này nó chẳng những sồn ra đất mà miệng còn sùi bọt mép, nằm run rẩy trên mặt đất, hoàn toàn mất đi khả năng chiến đấu. - Cái này... Vị lão sư giám trận nhìn tình huống trước mắt mà không biết xử lý thế nào nữa. Hắn đã tham gia bao kỳ thi sát hạch rồi mà có bao giờ xảy ra tình huống này đâu? Học viện Sử Lai Khắc trước nay không thiếu quái vật, nhưng quái vật cấp độ này đúng là chưa từng xuất hiện! Đệ tử năm hai có Hồn Hoàn vạn năm? Không chỉ một mà có đến hai cái? Sau một màn rung động cực kỳ mãnh liệt này, số người có thể kịp thời phản ứng lại chỉ có Chu Y và Vương Đông. Bởi vì sự chấn động này tối hôm qua bọn họ đã trải qua rồi. Có điều khi đó không có khủng khiếp như hôm nay thôi. Mặc dù Chu Y đã từng nghe Phàm Vũ ca ngợi về tác dụng của kỹ năng này, nhưng thật ra nàng cũng không tin tưởng lắm, lúc này sự việc rành rành trước mắt thật quá mức bất ngờ. Thậm chí lúc này Hoắc Vũ Hạo còn chưa dùng đến vũ hồn thứ hai của mình nữa. Đúng vậy, đối thủ của Hoắc Vũ Hạo tuy chỉ là hồn thú trăm năm, nhưng từ này giờ hắn chưa làm gì cả, chỉ đứng yên đó phóng vũ hồn của mình ra, ấy vậy mà nháy mắt đã giải quyết xong mọi chuyện, như thế còn có thể có thành tích kém sao? Đây chính là khả năng khổng chế mạnh nhất a. Lúc này Chu Y cũng đã hiểu tại sao Hoắc Vũ Hạo lại chọn đối thủ là hồn thú trăm năm. Bởi vì hắn muốn chắc chắn mình có thể thành công. Nếu chẳng may chọn phải hồn thú kiên cường quá thì Hồn Hoàn mười vạn năm này cùng lắm chỉ làm nó mất năng lực chiến đấu chứ không có biểu hiện dữ dội như con Phong Linh Lang này. Tinh thần lẫn thị giác đều bị chấn động quá mãnh liệt. Lần này, đừng nói đề bệ ban Hai, ngay cả những lão sư ở đây, tất cả đều bị đứng hình. Trong chốc lát, toàn trường lặng ngắt như tờ, ai ai cũng ngây ngời nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo đang từ từ đi trở về ban

Một. Chu Từ Trần nuốt nước miếng nói: - Hoắc lão đại không phải hồn thú mười vạn năm chuyển kiếp thành người đấy chứ? Quá kinh khủng, ta mắc đại quá. Tào Cần Hiên tức giận nói: - Ta còn muốn đi ị luôn đây. (M2: 2 cái bạn này nói chuyện bựa quá, nhưng bạn bè với nhau m dịch lịch sự quá lại mất cái hay, biến chuyển tùy chỗ nhé, hihi) Sự khiếp sợ nhanh chóng qua đi, các lão sư giám trận đang trong sân đấu lẫn các lão sư khác đều đồng loạt quay sang nhìn chủ nhiệm Đỗ Duy Luân, trên mặt bọn họ viết rành rành bốn chữ: Làm sao bây giờ? Đúng a! Giờ phải làm sao đây? Tình huống này trước nay chưa từng xuất hiện nên lão cũng không biết làm sao cho phải! Làm sao có thể tin được chuyện hai Hồn Hoàn mười vạn năm xuất hiện dọa con hồn thú trăm năm phát ngất??? Bây giờ coi như cho Hoắc Vũ Hạo thông qua đi, nhưng điểm chấm thế nào đây? Đúng lúc này, vài bóng người từ bên trong Thú Quyền bay thẳng ra. Dẫn đầu là một ông lão đáng người cao lớn, mái tóc màu đỏ vô cùng bắt mắt. Lão vừa lao đến vừa hét to: - Ai? Kẻ nào? Là tên nào dám dọa hồn thú dưới vạn năm của ta sồn cả ra đất thế này? Cả đám yếu không chịu nổi nữa rồi. Đỗ Duy Luân, là người phải không? Đỗ Duy Luân méo mặt nói: - Lão Cung, không phải ta. Ông lão đầu tóc màu đỏ rực này tên là Cung Trường Long, chính là người quản lý Đấu Thú Tràng này, địa vị của lão ở học viện Sử Lai Khắc này cao vô cùng, hơn nữa lão còn vô cùng thích nghiên cứu hồn thú. Cho dù là Đỗ Duy Luân, khi gặp lão cũng phải vô cùng khách khí. - Gì? Chuyện này tuyệt đối không thể? Không có khả năng. Đứa bé này mới mười hai tuổi, cho dù nó thiên phú cực cao và có nhiều thiên tài địa bảo tẩm bổ cũng không thể nào hấp thu được Hồn Hoàn mười vạn năm. Tên nhóc đó đâu, kêu nó qua đây cho ta xem. Cung Trường Long là người tính tình nóng nảy, vừa nghe sơ sơ mọi chuyện liền lập tức làm ầm. Đỗ Duy Luân có chút khó xử nói: - Lão Cung à, giờ đang tiến hành sát hạch thăng cấp mà, có gì đợi sát hạch xong đã rồi... Cung Trường Long tức giận ngắt lời: - Còn kiểm tra cái quái gì nữa. Người không nghe ta nói gì sao, tất cả hồn thú dưới vạn năm đều sồn ra đất hết rồi, bất cứ hồn thú dưới ngàn năm càng không sót lại một con nào hết, giờ sát hạch gì nữa? Đám hồn thú đó ít nhất cần nghỉ ngơi hai ba ngày mới khôi phục lại được. Chưa kể là khắp nơi đều dơ bẩn hôi thối, người có

biết ta phải phải người quét dọn mất bao lâu không? Tắm rửa cho bọn hồn thú này mất thời gian lắm, làm không cẩn thận là lại dãi tràng xe cát hết. Đổ Duy Luân không ngờ mọi chuyện lại nghiêm trọng đến thế, thậm chí đến kỳ sát hạch cũng không thể tiếp tục nữa. Lớn chuyện rồi, lịch học của các lớp sẽ bị ảnh hưởng mất. - Thôi được rồi, lão Cung, lão ở đây chờ ta một chút, ta đi thông báo rồi quay lại ngay. Đổ Duy Luân xoay người đi vào đối mặt với hơn một trăm học viên của hai lớp ban Một và ban Hai, cao giọng nói: - Vì có chút chuyện ngoài ý muốn nên kỳ sát hạch tạm dừng tại đây, các lão sư chủ nhiệm đưa học sinh của mình về phòng trước đi. Chu Y vội vàng hỏi: - Đổ chủ nhiệm, thế sát hạch của Hoắc Vũ Hạo tính sao? Đổ Duy Luân cau mày nói: - Coi như hãn thông qua, Hoắc Vũ Hạo đi theo ta. Nói xong hãn lại xoay người đi về phía lão Cung. Lúc này Hoắc Vũ Hạo chưa vội đi theo Đổ Chủ Nhiệm mà bước về phía ban Hai, nhìn Đái Hoa Bân lạnh lùng nói: - Người ở đây chờ ta. Ta nhớ không sai thì ban này chúng ta đánh cược với nhau, nếu ta thắng thì sẽ quỳ xuống nhận sai. Sao? Ta chờ người đến quỳ nhận sai đây...

Chương 49: Bểng Đế Ngao

Chương 49: Bểng Đế Ngao "Ta chờ người đến quỳ xuống nhận sai đây!" Những chữ này như từng cái búa tạ nện thẳng vào lòng Đái Hoa Bân, khuôn mặt lạnh lùng của hắn đã tái nhợt rồi. Đúng vậy, ngay khi vừa bước vào Đấu Thú Trảng, Hoắc Vũ Hạo đã lập lại vụ cá cược này một lần nữa. Hắn ngàn vạn lần không ngờ Hoắc Vũ Hạo lại dùng cách này tham gia sát hạch, lại càng không ngờ hắn có Hồn Hoàn mười vạn năm. Lúc này bất luận hắn có suy nghĩ gì đi nữa cũng không thể thay đổi được, sự thật rành rành trước mắt rồi a! Hơn nữa, ngoài các học viên hai lớp, còn có cả lão sư Vương Ngôn xác nhận vụ đánh cược này nữa, lúc này hắn có muốn chối cãi cũng không được. Nhất thời, Đái Hoa Bân cảm thấy ngực mình đau nhói, khoe miệng ngọt lịm, rồi phụt một tiếng phun ra một ngụm máu tươi. Hắn quá tự tin, càng tự tin càng bị đả kích mạnh mẽ, lúc này đến cả nội tâm của hắn cũng không thể chịu nổi nữa. Chu Lộ giật mình hét lên một tiếng rồi vội vàng chạy đến đỡ lấy Đái Hoa Bân, nhưng lại bị hắn vẩy tay đuổi đi, lúc này hai mắt Đái Hoa Bân đã hằn từng tia máu, hắn chăm chú nhìn bóng lưng Hoắc Vũ Hạo đang khuất dần theo Đỗ Duy Luân. Tích tắc sau, hắn phù rụp xuống đất hét lớn: - Ta sai rồi Vừa nói hắn vừa đập đầu xuống đất một cái. Sau đó đứng lên quay đầu bỏ chạy, Khi nghe được câu nói của hắn, cả người Hoắc Vũ Hạo liền trở nên ngây dại, cái mũi có chút cay cay. "Mẫu thân, người nghe rõ chưa? Đái Hoa Bân vừa xin lỗi con đó, hắn là con trai của người đàn bà kia, nhưng bây giờ chỉ mới bắt đầu rồi. Người chịu khổ suốt mười một năm, con nhất định sẽ đòi lại cho bằng hết." Hoắc Vũ Hạo cũng không xoay người lại nhìn Đái Hoa Bân nữa, chốc lát sau hắn bình tĩnh lại liền tiếp tục đi theo Đỗ Duy Luân. Đái Hoa Bân sau khi bỏ chạy cũng không quay đầu lại nhìn. Chu Lộ và Thôi Nhã Khiết vội vàng đuổi theo. Mục tiêu của Hoắc Vũ Hạo là Đái Hoa Bân nên Vương Đông và Tiêu Tiêu dĩ nhiên cũng không làm khó hai cô bé kia. Bọn họ đã thắng, mà lại

còn dùng cách không ai ngờ đến nữa. Đỗ Duy Luân lại một lần nữa bước đến trước mặt Cung Trường Long. - Lão Cung, ta dẫn hắc đến rồi đây, lão xem... Không chờ Đỗ Duy Luân nói hết, Cung Trường Long đã hừ lạnh một tiếng rồi vọt người tới giơ tay đánh thẳng về phía Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo theo bản năng phóng người tránh đi, chân bước Quý Ảnh Mê Tung liên tục lùi về sau. Nhưng cánh tay của Cung Trường Long dường như có chất kết dính, nháy mắt đã kéo Hoắc Vũ Hạo ngược trở lại, hơn nữa từ đôi tay ấy tỏa ra một hơi nóng khủng khiếp, khiến luồng không khí xung quanh cơ thể Hoắc Vũ Hạo nhộn nhạo dậy sóng. Đỗ Duy Luân đứng bên ngoài hoàn toàn không có ý định ngăn cản, vì lão biết Cung Trường Long chỉ muốn thử Hoắc Vũ Hạo một chút thôi. Hơn nữa, lão cũng muốn biết thực lực của Hoắc Vũ Hạo rốt cuộc là đến mức nào. Ngay lúc này, từ hai mắt của Hoắc Vũ Hạo lóe ra một luồng ánh sáng màu trắng, hai chân dậm mạnh một cái trụ vững lại trên mặt đất. Sau đó, một Hồn Hoàn màu trắng từ dưới chân hắc bay lên, sau đó hắc giơ song chưởng ra đón đòn một chưởng của lão Cung đang bay đến. Mặc dù lúc này đã là xế chiều, nhưng ánh mặt trời vẫn còn khá rực rỡ, thế nên khi Hoắc Vũ Hạo đưa hai tay lên, những lão sư đứng gần đấy đều bị lóa mắt, đôi tay của hắc như đang đeo một cái bao tay bằng kim cương vậy. Cũng ngay lúc này, bọn họ cảm nhận được có một luồng khí lạnh đột nhiên xuất hiện. Luồng hàn khí đó không những xuất hiện bất ngờ mà còn vô cùng mạnh mẽ, rất nhanh nó đã xâm nhập vào tận trong linh hồn của mỗi người xung quanh, nó khiến cả một cường giả như Đỗ Duy Luân cũng không kìm được mà run mình một cái. Lúc này bàn tay của Cung Trường Long đã đỏ rực một màu, trông y hệt như một khối than hồng đang bay trên không trung, ấy vậy mà sau khi nó chạm vào hai tay của Hoắc Vũ Hạo liền phát ra từng tiếng "xèo xèo", và một luồng sương trắng liên tục bay ra từ vị trí tam chưởng va vào nhau, thậm chí còn che phủ cả hai người nọ nữa. Ngay sau đó Hoắc Vũ Hạo liền liên tục tui về sau mấy bước, rồi ngã oạch xuống đấy, khuôn mặt có chút kinh ngạc nhưng không có vẻ gì là bị thương cả. Luồng khí kia dần dần tiêu tán, cả người Cung Trường Long từ từ hiện ra, khuôn mặt lão lộ vẻ vô cùng bất ngờ: - Hảo tiểu tử, thuộc tính băng cực hạn. Chỉ dựa vào vũ hồn mà cũng áp chế được lão

phu. Bất quá người chỉ mới có một Hồn Hoàn mà hồn lực lại trên cấp hai mươi? Còn nữa, ban này bọn họ bảo người có Hồn Hoàn mười vạn năm mà, nó đâu rồi? Không ai thấy được lúc này cánh tay phải lão đang chấp sau lưng đang còn chút sương mù lượn lờ chưa bay đi hết nữa. Hoắc Vũ Hạo từ từ đứng dậy, hẳn biết rõ ông lão trước mặt này chỉ muốn thử thực lực của mình thôi, nên lập tức cung kính đáp: - Thưa lão sư, đệ tử nào có cái Hồn Hoàn mười vạn năm nào, đấy chẳng qua là ảo ảnh từ hồn kỹ của đệ tử thôi. Còn đệ tử đã hơn cấp hai mươi vì đệ tử có đến hai vũ hồn. Vũ hồn đầu tiên đã có hai Hồn Hoàn. Ban này đệ tử cảm giác được vũ hồn của ngài có thuộc tính hỏa nên mới sử dụng vũ hồn thuộc tính băng của mình, hi vọng có thể ứng phó tốt một chút. Khi Đỗ Duy Luân thấy Hoắc Vũ Hạo thi triển ra hồn kỹ thuộc tính băng cũng đã ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn, sau khi thấy Hồn Hoàn màu trắng xuất hiện rồi lại nghe chính miệng Hoắc Vũ Hạo thừa nhận bản thân có vũ hồn song sinh, hẳn liền cảm thấy trước mặt tối sầm, thậm chí còn suýt thổ huyết như Đái Hoa Bân. Đừng thấy mỗi lớp của Hoắc Vũ Hạo đã có đến hai hồn sư có Vũ Hồn Song Sinh là hẳn và Tiêu Tiêu mà nhầm, thật ra cả ngoại viện cũng chỉ có duy nhất hai người bọn họ. Mà từ trước đến nay, cho dù ở học viện Sử Lai Khắc vô cùng nghiêm khắc này, tất cả các đệ tử có Vũ Hồn Song Sinh đều trở thành đệ tử hạch tâm và tất nhiên sau đó là đệ tử nội viện. Còn chuyện thật sự khiến Đỗ Duy Bân tức muốn học máu đấy là hẳn cảm thấy Hoắc Vũ Hạo đang làm nhục bốn chữ Vũ Hồn Song Sinh a. Là một đệ tử học viện Sử Lai Khắc mà có Hồn Hoàn mười năm đã là xấu hổ rồi, vậy mà giờ hẳn lại tiếp tục có Hồn Hoàn thứ hai cũng là Hồn Hoàn mười năm, rồi đến vũ hồn thứ hai cũng y hệt vậy. Trời đất ơi, cái quái gì thế này??? À, mà nó vừa nói cái gì? Cái Hồn Hoàn mười vạn năm ban này chỉ là do một cái kỹ năng biến ảo ra thôi sao? Cung Trường Long nghiêm túc gật đầu nói: - Rất tốt, một kỹ năng hết sức cường đại. Tác dụng và thuộc tính đều đạt đến cực hạn, nếu ta nhìn không lầm thì dường như người nhất định có Hồn Cốt phải không? Hơn nữa còn là Hồn Cốt thân thể, nếu không vừa rồi người không thể nào bộc phát ra sức lực mạnh mẽ đến thế. Ban này lão thấy Thú Quyền của mình bị người ta phá thành tan tành thật lòng tức không chịu nổi nên mới vùng một chương định dạy dỗ

Hoắc Vũ Hạo một chút, lẽ ra một chương này nhẹ gì Hoắc Vũ Hạo cũng phải bị té xuống lăn vài vòng dưới đất, ấy vậy mà hắn chỉ vung tay là đón được, sau đó vì quá sức mà lùi vài bước rồi ngã xuống đất. Muốn làm được như thế không chỉ dựa vào uy lực của hồn kỹ là được mà còn phải nhờ vào thực lực của bản thân nữa, thế nên Cung Trường Long mới vô cùng kinh hãi. Bởi vì, tu vi của lão ở học viện Sử Lai Khắc này cũng thuộc top mười người đứng đầu. Hoắc Vũ Hạo đáp: - Dạ, đệ tử may mắn nên đã có được một khối Hồn Cốt thân thể. Lúc này Đỗ Duy Luân đã choáng đến mức hai mắt tối sầm lại. Hồn Cốt thân thể? Chỉ trong một tháng mà nó tìm được một khối Hồn Cốt? Hồn Cốt từ khi nào lại dễ tìm thế này? Chẳng phải nói nó là cô nhi sao? Hệ Hồn Đạo, đúng rồi, nhất định là từ hệ Hồn Đạo mà ra, không ngờ bên hệ Hồn Đạo lại đầu tư vào hắn lớn đến thế. Khoan khoan, lão Cung vừa khen cái gì thế? Hồn Kỹ từ Hồn Hoàn mười năm của nó làm sao? Đỗ Duy Luân rốt cuộc cũng kèm không được nữa, hắn lớn tiếng hỏi: - Hoắc Vũ Hạo, người rốt cuộc đã làm chuyện gì? Vừa rồi người làm gì mà khiến đám hồn thú xui lơ thế kia? Người có biết muốn nuôi dưỡng hồn thú ở đây không dễ dàng chút nào không? Nói rõ mau lên, bằng không, ta bắt người bồi thường hết tất cả thiệt hại ở đây. Sắc mặt Cung Trường Long lập tức trầm xuống: - Tiểu Đỗ, người làm nhảm cái gì đấy? Nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà, hơn nữa còn là một đệ tử tuyệt vời. Người là Hoắc Vũ Hạo phải không? Nói rõ ràng cho lão phu nghe xem, ta cũng cảm thấy chút tò mò rồi. Đã đến mức này dĩ nhiên Hoắc Vũ Hạo cũng không tiếp tục giấu diếm làm gì, hắn lập tức thật thà nói hết mọi chuyện: - Vũ Hồn thứ nhất của đệ tử là Linh Mâu, nó vừa có thêm Hồn Hoàn thứ hai, Hồn Kỹ đấy là Mô Phỏng. Kỹ năng này giúp đệ tử có thể thay đổi hình dáng và biến đổi màu sắc Hồn Hoàn. Ban này đệ tử chỉ đổi màu hai Hồn Hoàn của mình thành màu đỏ sậm của Hồn Hoàn mười vạn năm và giả dạng khí tức của nó mà thôi. Có điều tu vi của đệ tử chưa cao nên không thể mô phỏng hoàn hảo được, nếu không hiệu quả sẽ còn tốt hơn rất nhiều. Những lời hắn nói không hề có chút phóng đại, đối tượng hắn mô phỏng chính là Băng Đế có tu vi bốn mươi vạn năm, nên dù không hoàn hảo cũng có thể dễ dàng hù dọa đám hồn thú tu vi nhỏ bé kia, chỉ cần một chút áp lực của nó đã có thể nghiền

chết hết cả đám rồi. Nghe Hoắc Vũ Hạo giải thích xong, Đỗ Duy Luân với Cung Trường Long mới giật mình tỉnh ngộ, hai mắt của lão Cung nhất thời sáng rực lên: - Hay, kỹ năng này thật thú vị. Có thể mô phỏng tốt như vậy thì quá tuyệt vời. Thử nghĩ coi nếu vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm mà có kỹ năng này thì sẽ tránh được rất nhiều những trận chiến không cần thiết. Đối với việc bắt hồn thú sẽ có tác dụng rất lớn. Lão phu là Cung Trường Long, còn được gọi là Thú Vương. Ta còn có một thắc mắc, không biết vũ hồn thứ hai của người là gì? Ta biết với những hồn sư có Vũ Hồn Song Sinh, vũ hồn thứ hai thường phải che dấu rất cẩn thận. Lão phu cũng không thể khư khư đòi biết bí mật của người được. Thôi thì thế này, ta sẽ giúp người thu một Hồn Hoàn trong phạm vi khả năng của ta, thế nào? Hoắc Vũ Hạo nghe hẳn nói thế liền hết sức vui mừng, hồn thú có thuộc tính tinh thần thật sự rất khó tìm được, vị lão sư này là người quản lý Đấu Thú Trảng, nếu được lão giúp đỡ sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian rồi. Nghĩ thế hẳn liền vội vàng gật đầu, cung kính nói: - Cung lão sư, đệ tử đồng ý. Đỗ Duy Luân và những lão sư khác ở bên cạnh cũng vô cùng tò mò nhưng dĩ nhiên Hoắc Vũ Hạo không có ý định thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn họ rồi. Đôi mắt hắn chợt lóe ra ánh sáng màu ánh kim, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng lập tức xuất hiện. Ngay lúc đó trong đầu Cung Trường Long cũng hiện ra rõ ràng từng hình ảnh của tất cả những sự việc đang xảy ra xung quanh phạm vi trăm mét, sau đó, hình xăm sau lưng của Hoắc Vũ Hạo cũng hiện ra rõ ràng trong mắt lão. Đây là lần đầu tiên Cung Trường Long được thử nghiệm một hồn kỹ thần kỳ thế này, tất nhiên lão cũng không ngoại lệ mà bật thốt lên từng lời khen ngợi. - Một kỹ năng tuyệt hảo, hai vũ hồn của người mà phối hợp lại thì đảm bảo là một dạng cao cấp nhất trong những Vũ Hồn Song Sinh. Hay lắm, hay lắm. Hóa ra vũ hồn thứ hai của người là nó, khó trách thuộc tính băng của người lại đạt đến cực hạn. Lần này học viện chúng ta nhất được bảo vật rồi. Người yên tâm, lão phu sẽ giữ bí mật cho người. Không ngờ trong đời ta lại có thể gặp qua loại Vũ Hồn tuyệt đỉnh thế này. Cung Trường Long càng nói càng khiến Đỗ Duy Luân ở bên cạnh thêm phần tò mò. Nhưng đối với các hồn sư có Vũ Hồn Song Sinh, vũ hồn thứ hai quả thật là một bí mật cực lớn, không phải bị ép đến đường cùng tuyệt

đôi sẽ không dễ dàng sử dụng. Vũ Hồn thứ hai của Tiêu Tiêu - Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu là một loại Khí Vũ Hồn nên rất dễ bị lộ, bởi thế nên cô bé mới không che giấu làm gì. Nhưng vũ hồn thứ hai của Hoắc Vũ Hạo lại khác, đến cả Thú Vương Cung Trường Long cũng chỉ đoán được nó có thuộc tính băng cực hạn chứ chẳng phát hiện được chính xác nó là gì. Hơn nữa, lúc này Đỗ Duy Luân đã hiểu ra vấn đề, hồn kỹ thứ hai của Hoắc Vũ Hạo là Mô Phong, vậy gì chắc gì Hồn Hoàn của vũ hồn thuộc tính băng kia là thật sự? Cung Trường Long mà khen ngợi một hồn kỹ từ Hồn Hoàn mười năm ư? Đánh chết hắn cũng không tin. Hoắc Vũ Hạo thành thành thật thật nói: - Cung lão sư, Đỗ chủ nhiệm, nếu không còn gì nữa thì giờ đệ tử xin phép đi trước. Cung Trường Long gật đầu nói: - Ủ người đi đi, sau này rảnh thì đến chỗ ta chơi, nhưng mà đừng có đem cái Hồn Hoàn mười vạn năm đó ra đây nữa, bằng không ta đá đít ngươi vào Thú Quyển mà dọn dẹp phân của đám hồn thú đấy. Hoắc Vũ Hạo cười to rồi quay đầu bỏ chạy. Đỗ Duy Luân cũng không ngăn cản hắn, cản hắn thì được gì? Người ta là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo rồi a! Lúc này Đỗ chủ nhiệm của chúng ta nhìn đâu cũng thấy một màu đen tối, lão năm mơ cũng không ngờ đã để mất một thứ tốt đến thế, hơn nữa còn là bản thân mình và viện trưởng tự nguyện buông tha a. Thực tế cũng không thể trách Đỗ Duy Luân được, trước đó biểu hiện của Hoắc Vũ Hạo cũng không nổi bật gì, chỉ sau hành trình về miền cực bắc kia hắn mới thật sự lộ xác. Đỗ Duy Luân cúi chào Cung Trường Long rồi cũng vội vàng rời đi. Lần sát hạch năm hai này diễn ra không thuận lợi nên lão phải về sắp xếp lại mọi chuyện, đồng thời lão còn phải nhanh chóng báo cho Ngôn Thiệu Triết tình hình hiện tại nữa. Khi Hoắc Vũ Hạo từ Đấu Thú Tràng đi ra nháy mắt đã bị tất cả bạn học bao vây. - Hoắc lão đại, mau thành thật khai báo, làm sao bạn có được Hồn Hoàn mười vạn năm kia? Lam Tố Tố là người đầu tiên lên tiếng hỏi. - Lão đại à, người phải đền cho ta cái quần mới đấy, lúc này thiếu chút nữa hại ta đá ra quần rồi. Chu Tư Trần ở bên cạnh đổ dầu vào lửa, khiến các học viên bên cạnh cười ồ lên. Hoắc Vũ Hạo tức giận nói: - Vậy là vẫn chưa chứ gì? Thế giờ người ở đây tiểu ra quần đi rồi ta đền cho người. Chu Tư Trần nghe hắn nói thế nhất thời nghẹn họng. Hoắc Vũ Hạo lớn tiếng nói: - Mọi người hắn là đoán ra Hồn Hoàn

mười vạn năm ấy không phải là thật. Ta chỉ có thể nói đúng là ta có một Hồn Hoàn mới và cũng có một Hồn Kỹ mới nữa, nhưng tác dụng là gì thì ta không thể nói được. Cho ta giữ chút bí mật đi. Kỳ sát hạch thăng cấp này chỉ mới bắt đầu, mọi chuyện không phải vì thế mà kết thúc, trong khi Hoắc Vũ Hạo và các bạn cùng lớp vô cùng vui vẻ trở về lớp thì ngược lại, Đái Hoa Bân đang đứng trong một góc cách đó không xa, khóe miệng còn dính một vết máu, ánh mắt vô cùng hung ác. - Hoa Bân, người không sao chứ? Chu Lộ lo lắng hỏi. Đái Hoa Bân lạnh lùng đáp: - Người về nói với Mộc lão sư ta có chuyện phải ra ngoài một chút. - Người muốn làm gì? Đái Hoa Bân nói: - Chuyện của ta người không cần quan tâm. Nói xong hắn liền xoay người bỏ đi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 50: Chuyện về Đường Tam...

Chương 50: Chuyện về Đường Tam... Vì sát hạch thăng cấp bị tạm dừng nên các học viên ban Một và ban Hai của năm nhất đều phải quay về phòng học để tiếp tục học lý thuyết. Vương Ngôn và Chu Y cùng nhau bàn bạc vài câu rồi gọi Hoắc Vũ Hạo lên hỏi một chút sau đó mới bắt đầu giờ học buổi chiều. Mà Hoắc Vũ Hạo cũng không về lại chỗ ngồi mà vẫn đứng yên ở trên bục giảng, còn Chu Y thì bị chủ nhiệm Đỗ Duy Luân gọi về tham dự cuộc họp đột xuất. - Vì có chút chuyện ngoài ý muốn nên lần sát hạch này phải dời lại khoảng chừng hai ba hôm nữa. Như thế cũng tốt, tất cả sẽ có thêm chút thời gian tu luyện. Hôm nay quá trình Hoắc Vũ Hạo chiến đấu với Phong Linh Lang hẳn là cái người đã thấy rõ, đấu với hồn thú phải là như thế, việc quan trọng nhất chính là bình tĩnh, chỉ khi bình tĩnh mới có thể thể hiện được bản lĩnh của mình. Hồn thú thật ra cũng không đáng sợ, đa số bọn chúng đều chiến đấu theo bản năng mà thôi. Bước đầu tiên của các người là phải vượt qua được lòng mình, càng sợ hãi chỉ càng làm vướng chân vướng tay thôi. Vương Ngôn liếc mắt nhìn từng học viên trong lớp, sau đó nói tiếp: - Mỗi người các người tự ngẫm lại xem, hôm nay lúc Phong

Linh Lang xuất hiện, trong lòng các người có cảm thấy hoảng hốt hay không? Lúc này trong lớp có không ít học viên xấu hổ cúi đầu. Vương Ngôn lại nói tiếp: - Đây không phải vì thực lực các người yếu kém, mà vì các người thiếu kinh nghiệm chiến đấu với hồn thú. Nếu các người đối mặt với bạn học của mình thì có cảm thấy hoảng hốt như vậy nữa không? Hiển nhiên là không rồi. Bởi vì các người biết chắc bạn của mình sẽ không bao giờ thật sự làm mình bị thương. Như vậy, rốt cuộc là hồn thú mạnh hay hồn sư chúng ta mạnh? Ta thay các người khẳng định lại một lần nữa, nếu cả ngang bằng tu vi, thì chắc chắn hồn sư chúng ta lợi hại hơn. Nói đến đây hắn liền giơ tay lên chỉ thẳng vào người mình. - Bởi vì chúng ta là con người có trí tuệ. Sở dĩ các người gặp hồn thú thì sợ hãi, vì các người biết bọn chúng chỉ đánh theo bản năng, chắc chắn sẽ không nường tay. Nhưng một khi các người có thể thích ứng được với cuộc chiến này, thì chắc chắn người mạnh hơn sẽ là chúng ta. Bởi vì lúc đó chúng ta sẽ có thể lợi dụng Vũ Hồn và Hồn Kỹ của mình mà tạo thành những chiến thuật khác nhau. Tuy vậy, các người phải nhớ rõ, bất luận là hồn kỹ hay vũ hồn của người mạnh như thế nào cũng đều phải cần một hồn sư thật sự can đảm mới có thể phát huy tác dụng một cách cao nhất. - Kỳ sát hạch thăng cấp này sẽ quyết định các người có thể tiếp tục ở lại học viện học tập hay không, nói một cách cao hơn một chút là nó liên quan đến tương lai cả đời này của các người. Hôm nay chúng ta sẽ tranh thủ chút thời gian còn lại mà rèn luyện dũng khí cho các người. Vũ Hạo có khả năng thay đổi màu sắc Hồn Hoàn nên từ giờ, ta hi vọng các người cố gắng chịu đựng, dù áp lực có lớn đến mức nào cũng phải áp chế tâm trạng, tuyệt đối không thể phóng thích vũ hồn của mình ra, phải cố gắng hết sức bình tĩnh. Nhớ chưa? Vũ Hạo, bắt đầu đi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, hai mắt hăn lóe ra ánh sáng màu vàng kim rồi hai Hồn Hoàn màu trắng lập tức xuất hiện. Đúng là một cặp Hồn Hoàn mười năm. Vừa rồi Vương Ngôn gọi hăn lên chính là hỏi hăn có muốn dùng cách này giúp đỡ các bạn cùng lớp hay không, bởi vì lúc đầu Hoắc Vũ Hạo đã nói sơ lược tác dụng của hồn kỹ thứ hai này rồi, nếu không Vương Ngôn cũng không biết mà đưa ra yêu cầu như thế. Hoắc Vũ Hạo nghe xong không chút do dự lập tức đồng ý. Hăn là lớp trưởng, nếu có khả năng giúp đỡ các bạn tuyệt đối sẽ

không từ chối. Hơn nữa kỹ năng Mô Phỏng này cũng không có cách nào giấu diếm được. Mà hẳn cũng không định giấu làm gì. Sau khi được Thiên Mệnh Băng Tầm nhắc nhở, sau này hẳn có thể dựa vào nó mà hù dọa kha khá hồn thú. Đồng thời, lúc này Hoắc Vũ Hạo cũng cảm nhận được một chút cách sử dụng kỹ năng biến hóa khôn lường này. Hồn Hoàn màu trắng dĩ nhiên sẽ không đem đến uy hiếp gì cho những học viên ở đây. Nhưng sau đó, màu trắng kia nháy mắt đã hóa thành màu vàng. Tất cả học viên ban đầu trông thấy một màn biến đổi này đều há hốc mồm kinh ngạc. Một kỹ năng quá sức thần kỳ a. Hồn Hoàn mà cũng thay đổi màu sắc được sao??? Vương Ngôn trầm giọng nói: - Màu trắng, Hồn Hoàn mười năm. Cũng là Hồn Hoàn cấp bậc thấp nhất mà hồn sư chúng ta có thể dung hợp. Màu vàng, chính là Hồn Hoàn trăm năm. Tại sao Hồn Hoàn lại thay đổi màu sắc theo cấp bậc các người có biết không? Đó chính là vì năng lượng được dồn nén bên trong nó có số lượng khác nhau. Tuy vậy, không phải cứ Hồn Kỹ nào từ Hồn Hoàn cấp thấp nhất này đều yếu kém nhất. Sau đó Hồn Hoàn màu vàng lại biến thành màu tím, hai cái màu tím kia đại biểu cho Hồn Hoàn ngàn năm. Sau khi nó xuất hiện, từ người Hoắc Vũ Hạo lập tức tỏa ra một luồng áp lực vô hình khiến các học viên bên dưới bắt đầu có chút hồi hộp. Dù sao, những người ở đây cũng chỉ có mình Vương Đông là có Hồn Hoàn ngàn năm mà thôi. - Mọi người cẩn thận. Hoắc Vũ Hạo lớn tiếng nhắc nhở, nháy mắt sau, hai Hồn Hoàn màu tím từ từ đậm lại rồi biến thành màu đen. Ở đây đang là lớp học, không gian cũng không lớn như ở Đấu Thú Trường, hai Hồn Hoàn vạn năm vừa xuất hiện thì luồng áp lực vô cùng to lớn từ người Hoắc Vũ Hạo không ngừng lan tỏa ra xung quanh. Lúc này Hoắc Vũ Hạo đang mô phỏng chính hơi thở của Băng Bích Đế Hoàng Hạo, mặc dù chỉ mới là Hồn Hoàn vạn năm nhưng nó là một Hồn Thú Siêu Cấp, nên chỉ cần khí tức thôi đã đủ khiến các học viên bên dưới cảm thấy ngột thở. Nhất thời, một số học viên có tu vi hơi yếu một chút không kèm được mà để Hồn Hoàn xuất hiện, còn bọn họ cũng không khá gì hơn, sắc mặt người nào cũng vô cùng tái nhợt. Vương Ngôn nhíu mày, quay sang nói với Hoắc Vũ Hạo. - Không cần tăng lên nữa, cứ giữ thế này được rồi. Hẳn thật sự tin nếu trong không gian nhỏ bé này mà Hoắc Vũ Hạo để hai Hồn Hoàn

mười vạn năm xuất hiện thì đám nhỏ này cũng không khác những hồn thú ban nãy là bao, tất cả đều sẽ sớm hết ra quần. Chuyện gì cũng cần có mức độ, đòi hỏi cao quá chưa hẳn là tốt. Hiện giờ cứ sử dụng áp lực từ hồn thú vạn năm là được rồi, đối với bọn nhỏ, từ từ thích ứng mới là chuyện tốt. - Hồn thú đạt được đến tu vi vạn năm sẽ có một bước nhảy vọt về chất. Cũng giống như hồn sư chúng ta đạt được sáu Hồn Hoàn vậy. Đến Hồn Thú trên ba vạn năm thì phải cần hồn sư có bảy Hồn Hoàn, đạt được Vũ Hồn Chân Thân mới so sánh được. Ban nãy ta đã nói nếu xét theo từng cấp bậc, hồn sư chúng ta là mạnh nhất. Nhưng thực tế, trong lịch sử của Đấu La Đại lục, từng có hồn sư cường đại hơn cả hồn thú vượt cấp bậc của mình, tuy nhiên đó cũng chỉ là một lần duy nhất. Những người ấy cũng chính là Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất của học viện Sử Lai Khắc chúng ta. Trong đó người đặc biệt cần phải nhắc tới chính là người đã sáng lập ra Đường Môn, thường gọi là Thiên Thủ Tu La - Đường Tam. Ngoài những người đó ra, sau này không còn một hồn sư nào có thực lực áp đảo được hồn thú cả. - Các hồn thú có tu vi đạt đến mười vạn năm thì đối mặt với cường giả Phong Hào Đấu La cũng không có chút e ngại. Bởi vì những hồn thú này đều là những loài có huyết mạch truyền thừa cực kỳ khủng bố. Hồn sư muốn đối kháng được với bọn chúng thì ít nhất phải đạt trên cấp chín mươi lăm, lúc đó tuy vẫn là cường giả bậc Phong Hào Đấu La, nhưng thực lực của bọn họ đều đã bước lên một bậc thang mới. Hoặc là cường giả Phong Hào Đấu La có đầy đủ Hồn Cốt ở tất cả các bộ phận mới được. - Tinh Đấu Đại Sâm Lâm từng có một đạo tặc nên thú triều công kích học viện Sử Lai Khắc chúng ta, khiến học viện chịu một tổn thất vô cùng khủng bố. Mà hồn thú có tu vi mười vạn năm cũng không phải là siêu việt nhất, mười vạn năm thật ra chỉ là một mốc tu vi chứ chưa phải là cảnh giới cao nhất. Có một số hồn thú may mắn đột phá được cánh cửa này mà bước vào một cảnh giới mới. Đó là những hồn thú có tu vi cao hơn mười vạn năm mà chúng ta gọi là Hồn Thú Siêu Cấp. Ta dám chắc trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm hẳn là phải có Siêu Cấp Hồn Thú ấy. Đối với hồn sư chúng ta, hồn thú mười vạn năm là một thứ vô cùng quý giá. Bởi vì từ hồn thú ấy, sẽ tạo ra được một Hồn Hoàn mười vạn năm và Hồn Cốt nữa, tổng cộng chúng ta được đến bốn kỹ năng.

Nhưng Hồn Thú Siêu Cấp lại không phải vậy, cho dù chúng ta cố sống cố chết đánh bại được nó cũng vô phương hấp thu được Hồn Hoàn, thành ra cuối cùng lại chẳng đạt được ích lợi gì. Chu Tư Trần ngồi nghe say mê, không kèm được lên tiếng hỏi; - Vương lão sư, cường giả Phong Hào Đấu La cũng không thể sao? Không phải hồn sư trên cấp chín mươi là có thể trở thành Phong Hào Đấu La sao, lúc ấy cơ thể chúng ta đã có một sự biến đổi rất lớn rồi mà? Hắn nói xong câu này sắc mặt lập tức tái nhợt, bởi vì từ này giờ Hoắc Vũ Hạo cũng không thu lại hai Hồn Hoàn vạn năm, tất cả học viên vừa phải tập trung tinh thần lắng nghe lão sư giảng dạy vừa cố gắng áp chế nỗi sợ hãi từ nội tâm. Vương Ngôn tức giận nói: - Đồ ngốc, người phạm phải một sai lầm rất lớn rồi có biết không? Kiến thức bình thường thôi mà cũng quên cho được, nếu bây giờ đang sát hạch thì ta đã cho người cuốn gói về nhà rồi. Ta hỏi người, Phong Hào Đấu La có bao nhiêu Hồn Hoàn? Chu Tư Trần hồn nhiên đáp: - Chín... ặc ặc. Hắn chưa trả lời xong đã giật mình hiểu ra rồi. Cường giả Phong Hào Đấu La đã có chín Hồn Hoàn rồi, làm sao phụ thêm Hồn Hoàn nữa? Vương Ngôn mỉm cười nói tiếp. - Người biết mình sai chỗ nào rồi chứ? Các người cố gắng chịu đựng, áp chế nỗi sợ hãi kia đi, tiếp theo, ta sẽ kể các người nghe một câu chuyện, đây cũng chính là một bí mật, bí mật về Hồn Hoàn cao cấp nhất. Chỉ một câu của Vương Ngôn đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả học viên trong lớp, một số đệ tử bị áp bách phóng xuất vũ hồn cũng đã giật mình thu lại hết rồi. Vương Ngôn trầm giọng nói: - Từ trước đến nay, ta chủ yếu nghiên cứu về Vũ Hồn và Hồn Hoàn. Ta đã tìm đọc rất nhiều tư liệu, tất cả đều nói rằng, Hồn Hoàn thứ mười xuất hiện cũng có nghĩa là thần giáng thế. Trong tư liệu của học viện chúng ta đã ghi lại rằng cường giả từng đạt được mười Hồn Hoàn ở học viện chúng ta, cũng chính là người mà ban này ta vừa nhắc đến, vị Tông Chủ đầu tiên của Đường Môn - Đường Tam. Bản thân ngài là hồn sư có Vũ Hồn Song Sinh, Vũ Hồn có mười Hồn Hoàn chính là Vũ Hồn chủ đạo của ngài - Lam Ngân Hoàng. Những người nghiên cứu như ta thường gọi Hồn Hoàn thứ mười ấy là Hồn Hoàn Thần Cấp. Áp lực Vương Đông phải chịu so với những đệ tử khác ít hơn một chút, vì hắn quá quen thuộc Hoắc Vũ Hạo rồi, hơn nữa hai người còn có Vũ Hồn Dung Hợp Lực, bất kể Hoắc Vũ

Hạo sử dụng cái gì cũng sẽ không đem lại uy hiếp quá lớn cho hắn, lúc này hắn nghe Vương Ngôn nói đến đây cũng không kèm được sự tò mò mà lên tiếng hỏi: - Vương lão sư, thế Hồn Hoàn Thần Cấp có màu gì? Vương Ngôn đáp: - Ta cũng không rõ nữa. Theo tư liệu ghi lại thì tiên tổ Đường Tam có hai vũ hồn, Hồn Hoàn thứ chín của vũ hồn Lam Ngân Hoàng có màu vàng lam, còn của vũ hồn Hạo Thiên Chùy lại không giống như thế, vì nó có màu vàng sẫm. Cả hai rất có thể đều là Hồn Hoàn Thần Cấp, vì thế ta đoán, màu sắc của Hồn Hoàn Thần Cấp sẽ biến đổi tùy theo vũ hồn của hồn sư. Vương Đông lại hỏi tiếp: - Ở ban này lão sư bảo Hồn Hoàn thứ mười mới có Hồn Hoàn Thần Cấp mà? Sao Hồn Hoàn thứ chín của tiên tổ Đường Tam đã là Hồn Hoàn Thần Cấp rồi? Vương Ngôn mỉm cười đáp: - Cái này lại phải kể đến một truyền kỳ khác trong lịch sử Đấu La Đại Lục của chúng ta, bí mật này cho dù các lão sư khác cũng hiếm người biết đến. Người xưa đồn đại rằng khi ấy có một hồn thú gọi là Thâm Hải Ma Kinh Vương, tu vi của nó ở khoảng trăm vạn năm, nhưng cụ thể có qua mức trăm vạn năm hay chưa thì không ai rõ cả. Trong tư liệu chỉ nói khi tiên tổ Đường Tam hấp thu Hồn Hoàn thì có một năng lực nào đó của ngài kết hợp vào khiến nó trở thành Hồn Hoàn Thần Cấp màu vàng sẫm. Còn một chuyện quan trọng hơn nữa là khi ngài hấp thu Hồn Hoàn này thì tu vi đã đạt đến cấp bát tuyệt đỉnh, một trăm cấp, khi ấy ngài đã gần như trở thành thần rồi, thế nên mới có khả năng đánh chết được Thâm Hải Ma Kinh Vương. Từ lúc Vương Ngôn nói đến chuyện tiên tổ Đường Tam có Hồn Hoàn Thần Cấp thì Hoắc Vũ Hạo đã ngây người rồi, sau đó nghe tiếp tin ngày xưa từng có một hồn thú tu vi vượt qua trăm triệu năm lại càng kinh hãi. Lúc này bản thân hắn cũng không kèm được mà mở miệng hỏi: - Vương lão sư, tu vi của con Thâm Hải Ma Kinh Vương kia thật sự đã đạt đến trăm vạn năm sao? Vương Ngôn lắc đầu nói: - Thật ra suốt vạn năm nay đã có rất nhiều người nghiên cứu vấn đề này rồi, nhưng vẫn chưa có kết quả chính xác được. Thường thì cấp bậc cao nhất mà hồn thú đạt được là mười vạn năm. Khi đó bọn chúng sẽ phải vượt qua một kiếp nạn, và bọn chúng sẽ có quyền chọn độ kiếp hay hóa thân thành người. Ta đã nói qua, miễn hồn thú nào độ kiếp thành công liền trở thành Hồn Thú Siêu Cấp ngay. Nhưng từ lúc đó, bọn chúng phải liên tục

cứ mười vạn năm độ kiếp một lần, đến khi nào thành công đủ mười lần thì bọn chúng sẽ như cá chép hóa rồng. Con Thâm Hải Ma Kinh Vương kia cũng không ngoại lệ. Cho nên, bất luận tu vi của nó có đạt đến trăm vạn năm hay không mà nó không đạt đủ yêu cầu thì vẫn phải là Hồn Thú Siêu Cấp chứ chẳng thể thành Thần được. Đương nhiên, cũng chỉ có Thần Cấp mới có thể khuất phục được Hồn Thú Siêu Cấp khủng bố như nó. Nếu tiên tổ Đường Tam không có thực lực như vậy thì cho dù có giết được Thâm Hải Ma Kinh Vương cũng không thể hấp thu nó thành Hồn Hoàn và cả Hồn Cốt kia được. Hoắc Vũ Hạo nói: - Vương lão sư, tiên tổ Đường Tam khi thành Thần rời bỏ thế giới chúng ta, ngoài vũ hồn Lam Ngân Hoàng và Hạo Thiên Chùy còn có vũ hồn nào khác không? Vương Ngôn lắc đầu nói: - Hẳn là không. Khi ấy tiên tổ Đường Tam từng đại chiến một trận với Vũ Hồn Điện, đối thủ của ngài là hai cường giả Thần Cấp, và trong tư liệu ghi lại hoàn toàn không có chi tiết nào nhắc đến việc ngài có một vũ hồn thứ ba cả. Vũ Hạo, tại sao con lại hỏi thế? Hoắc Vũ Hạo gãi đầu nói: - Đệ tử chỉ thuận miệng hỏi thôi, Thần Cấp cách chúng ta xa quá. Con chỉ tò mò không biết đạt đến cấp Thần có vũ hồn thứ ba không nữa? Vương Ngôn mỉm cười nói: - Con nghĩ ra được chuyện này là tốt lắm, với những người nghiên cứu vũ hồn như chúng ta, giả thuyết càng lớn mật lại càng thú vị, cứ thoải mái tưởng tượng rồi từ từ tìm hiểu chứng minh sau. Được rồi, dừng lại đi. Câu cuối cùng này là hắc nói riêng với Hoắc Vũ Hạo, sau đó các đệ tử khác liền cảm thấy nhẹ cả người, cảm giác đột nhiên được thả lỏng khiến hồn lực dao động một cách kịch liệt đúng là vô cùng sáng khoái a. Lúc này bọn hắc mới giật mình nhận ra bản thân họ đã không còn bị áp lực từ Hồn Hoàn vạn năm của Hoắc Vũ Hạo đè nén nữa. Vương Ngôn nhìn bộ dạng như vừa trút được gánh nặng của các học viên rồi mỉm cười nói: - Bất luận là áp lực từ hồn thú hay hồn sư đều là một dạng khiến tinh thần của mình sinh ra cảm giác sợ hãi. Nếu tinh thần của mình mạnh mẽ thì áp lực có mạnh đến mức nào cũng có thể đứng vững được. Vừa rồi tinh thần của các người bị ta gây chú ý nên mới không cảm nhận được áp lực nữa. Sau buổi học này các người về cẩn thận ngẫm nghĩ lại từng cảm giác mình vừa trải qua rồi rút kinh nghiệm cho kỳ sát hạch sắp tới. Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Ngày mai chúng ta lại

tiếp tục rèn luyện thể này. Mỗi học viên trong lớp, bao gồm cả Hoắc Vũ Hạo, lúc này đều nhìn Vương Ngôn bằng ánh mắt kính phục. Quả thật, về phương diện giảng dạy, Chu Y không bằng vị bác học Vương Ngôn này. Nhưng về phương diện kiểm soát học viên, Chu Y lại thắng tuyệt đối. Hai người bọn họ cùng hợp tác với nhau đúng là có thể cùng bổ trợ một cách hoàn hảo nhất. Ít nhất sau một năm đầu, tất cả học viên đều đã có hai Hồn Hoàn. Lúc này vẫn khá lâu nữa mới đến giờ cơm nên Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liền về ký túc xá, sau đó dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Hoắc Vũ Hạo, cả hai bắt đầu tu luyện. Hôm nay đúng là không phải vì Hoắc Vũ Hạo quá siêng năng, chỉ vì trong lòng hắn đang có hàng tá câu hỏi muốn hỏi Thiên Mộng Băng Tầm. Trước giờ hắn ở cùng phòng ở Vương Đông, chỉ khi nào cả hai tu luyện hắn mới có cơ hội nói chuyện với Thiên Mộng Băng Tầm mà thôi. Hồn lực trong cơ thể của cả hai bắt đầu lưu chuyển, sau đó tần số dao động càng lúc càng tăng cao. Tu vi của hắn và Vương Đông đều có một bước nhảy vọt về chất nên ưu đãi trong việc tu luyện thể này càng lúc càng rõ rệt. - Thiên Mộng ca, Thiên Mộng ca. Hoắc Vũ Hạo vừa tiến vào trạng thái minh tưởng liền vừa khống chế hồn lực di chuyển theo quỹ đạo vừa hô to gọi nhỏ Thiên Mộng Băng Tầm. Rất nhanh sau đó liền có tiếng nói đáp lại của Thiên Mộng Băng Tầm, giọng nói của nó có vẻ hết sức mệt mỏi: - Cái gì nữa đây? Vì chuyện Thâm Hải Ma Kinh Vương sao? Hoắc Vũ Hạo nói: - Dạ. Thiên Mộng ca, con Thâm Hải Ma Kinh Vương kia cũng là hồn thú trăm vạn năm thật sao? Thiên Mộng Băng Tầm cười to nói: - Không phải đệ đã có đáp án rồi sao? Đúng vậy, ban nãy sở dĩ Hoắc Vũ Hạo hỏi Vương Ngôn chuyện tiên tổ Đường Tam khi đó có vũ hồn thứ ba hay không chính vì muốn xác minh xem con Thâm Hải Ma Kinh đó có phải là hồn thú trăm vạn năm không. Hoắc Vũ Hạo nói: - Thế nó không phải thật sao? Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Ta đã nói rồi, ta là hồn thú duy nhất trên đại lục này đột phá được cấp bậc trăm vạn năm. Vì ngay cái lúc ta đột phá cánh cửa đó, cái cảm giác đó ta không thể diễn tả được, nhưng ta biết chắc ta là hồn thú đầu tiên đạt được cấp độ này. Mặc dù trên đại dương số lượng hồn thú nhiều gấp mấy trên đất liền nhưng ta chắc chắn trong số chúng nó cũng không có hồn thú trăm vạn năm nào. Hoắc Vũ Hạo nói: - Ồ vậy chẳng

phải Thiên Mộng ca thành Thần rồi sao? Trong lòng hăn lúc này có một chuyện vô cùng thắc mắc, nó cũng xuất phát từ lúc vũ hồn Linh Mâu của hăn có Hồn Hoàn thứ hai mang đến kỹ năng Mô Phỏng. Từ trước đến giờ Thiên Mộng Băng Tầm luôn không cho Hoắc Vũ Hạo biết màu sắc thật sự của Hồn Hoàn thứ nhất của vũ hồn Linh Mâu, nhưng nhờ bản tính "siêng năng" của nó mà Hoắc Vũ Hạo mới có cơ hội biết được, bởi vì từ sau khi Hoắc Vũ Hạo có khả năng biến đổi màu sắc Hồn Hoàn thì nhiệm vụ hóa trang nó liền giao hết cho Hoắc Vũ Hạo. Đến tận lúc đó Hoắc Vũ Hạo mới biết hóa ra cái Hồn Hoàn trí tuệ kia có màu vàng ánh kim vô cùng rực rỡ. Màu sắc Hồn Hoàn đó không giống bất cứ màu nào trong năm loại trắng vàng tím đen đỏ thường nghe nói. Mà ban nãy lão sư Vương Ngôn đã có nhắc đến chuyện Hồn Hoàn Thần Cấp của tiên tổ Đường Tam cũng có màu không giống bình thường, thế nên Hoắc Vũ Hạo mới đánh liều nghĩ rằng Hồn Hoàn đầu tiên kia của mình cũng là cấp Thần. Thiên Mộng Băng Tầm tức giận nói: - Làm gì dễ đến thế, ta mà là Thần thì làm sao để bọn oắt con trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm bắt nạt được chứ? Đúng, Hồn Hoàn của ta cho đệ đúng là Hồn Hoàn Thần Cấp nhưng cũng không phải thật sự đạt cấp Thần. Đó là vì nó thiếu hai thứ, một là Thần Ấn trên người đệ, chỉ khi nào tu vi của đệ đạt đến cấp bậc cao nhất thì trên người đệ mới xuất hiện ấn ký này, cái thứ hai chính là Thần Vị. Đệ tưởng muốn thành Thần dễ lắm sao? Muốn đạt được nó đệ phải vượt qua vô số thử thách gian nan vô cùng. Hiện giờ đệ nghĩ đến chuyện đó vẫn còn quá sớm. Giờ đệ chỉ cần biết, ca là độc nhất vô nhị, là một Hồn Hoàn trăm vạn năm thật sự, như vậy là đủ rồi. Hiểu chưa? - Dạ. Hoắc Vũ Hạo đáp như cái máy. Sau đó cũng lại hỏi tiếp. - Thiên Mộng ca, khoan khoan đi ngủ, đệ còn một câu hỏi nữa. Hôm nay đệ vừa thử sử dụng một Hồn Kỹ mà Băng Đế mang đến cho đệ. Nhưng không biết tại sao năng lượng đột nhiên lại khổng lồ như thế? Thiên Mộng Băng Tầm bực bội nói: - Đệ còn dám hỏi một câu vô nghĩa thế này sao? Đệ coi Băng Đế là gì? Nàng là một trong những Hồn Thú cường đại nhất trên đại lục này. Đệ mới chỉ hấp thụ được một lượng nhỏ năng lượng trong Hồn Hoàn và Hồn Cốt thôi, vậy mà thể chất đã biến đổi rất lớn rồi. Hơn nữa hai Hồn Kỹ nàng đem đến cho đệ đều là những kỹ năng thiên về sức mạnh. Kỹ

năng cực mạnh mang thuộc tính băng cực hạn mà hôm nay đệ thi triển gọi là Băng Đế Ngạo. Bất quá, kỹ năng này chỉ phát huy được tác dụng mạnh nhất trong cận chiến mà thôi. Còn hai cái kỹ năng mà Hồn Cốt mang đến cho đệ thì thôi tạm thời đừng động đến, mặc công sử dụng xong đệ lại chẳng còn chút khí lực nào nữa. À quên, nếu đệ và cái đứa dung hợp hồn lực với đệ ấy, hai đứa cùng hợp lại thì có thể miễn cưỡng sử dụng một cái. Ài, thật ra hôm nay đệ phải cảm thấy tự hào rồi, vì cái người lúc chiều ra tay với đệ ấy là cái gì cái gì mà nhân loại bọn đệ gọi là Phong Hào Đấu La. Hoắc Vũ Hạo thất kinh nói: - Thiên Mộng ca, ý ca là, Cung lão sư hả??? Thiên Mộng Băng Tầm nói: -Cảm giác của ta không sai đâu... Thôi được rồi, ca đi ngủ đây, người cứ tiếp tục cố gắng tu luyện đi nhé. Hồi đáp một hồi Hoắc Vũ Hạo cũng đã được giải đáp hết mọi thắc mắc, sau sự tình hôm nay thì lòng tin của hắn lại tăng lên rất nhiều. Màn trình diễn của Hoắc Vũ Hạo tại Đấu Thú Tràng mau chóng lan truyền khắp ngoại viện, nhưng mọi người cũng biết là hắn có năng lực mô phỏng khí tức nên sự việc cũng không gây náo động quá lớn. Kỳ thi thăng cấp năm hai tiến hành trễ hai ngày so với dự định, mà Chu Y sau khi đi họp về cũng cho Hoắc Vũ Hạo biết được một tin tức: Học viện yêu cầu Hoắc Vũ Hạo phải sát hạch lại và không được sử dụng Hồn Kỹ Mô Phỏng nữa. Tuy lúc này Hoắc Vũ Hạo chắc chắn có thể thông qua sát hạch nhưng Chu Y vẫn mong muốn hắn có thể phát huy tối đa sức lực để đạt thành tích cao nhất tại kỳ sát hạch này. Đỗ Duy Luân rất khó chịu! Sau kỳ sát hạch thăng cấp hắn phải lập tức triệu tập một vài lão sư đến họp đột xuất, rồi lại còn đi báo cáo kết quả cho viện trưởng Ngôn Thiểu Triết. Mà viện trưởng nghe xong lại lập tức ra lệnh cho hắn phải tìm hiểu được Vũ Hồn thứ hai và Hồn Kỹ của Hoắc Vũ Hạo là gì. ... - Nhị thiếu chủ à, việc này nguy hiểm quá. Học viện Sử Lai Khắc chính là học viện tốt nhất ở đại lục, bọn họ có rất nhiều cường giả, Phong Hào Đấu La ở đó cũng nhiều hơn Đế Quốc của chúng ta nữa. Nếu chúng ta liều lĩnh giết người tại học viện thì Công Tước đại nhân sẽ gặp rắc rối! - Vậy nếu ta ra tay ở bên ngoài học viện? - Nếu nơi đó ở xa học viện thì chúng ta có thể thử xem xét. Nhị thiếu chủ à, người phải giữ bình tĩnh. Còn nếu không thể chịu được thì ngài cũng nên hỏi ý kiến của Đại thiếu chủ. -

Không cần, ta đã nghĩ kỹ rồi. Lúc này ta tức giận quá nên không suy xét thiệt hơn, thôi các người cứ tìm biện pháp đi. Nếu không có cách thích hợp thì ta sẽ ra tay, tất cả cũng vì danh dự của phủ Bạch Hồ Công Tước. Lúc đó các người không được ngăn cản ta nữa! - Vâng. ... - Ha ha, lão già Ngôn Thiếu Triết lúc này chắc đang tức giận đến râu tóc dựng ngược lên rồi. Đã quá, đã quá... ha ha ha. Tiền Đa Đa dựa lưng vào ghế đắc ý cười to. Phàm Vũ ngồi ở đối diện cung kính nói: - Tiền viện trưởng à, lần này thật sự cảm ơn ngài. Lúc này hân vô cùng vui mừng, Tiền Đa Đa ra tay rất đúng lúc, ngay tại thời khắc quan trọng thì Hoắc Vũ Hạo đã được đưa về bên hệ Hồn Đạo, cho dù là Ngôn Thiếu Triết cũng không thể nói được gì. Tiền Đa Đa khoát tay: - Cảm ơn gì chứ, ta làm tất cả cũng vì hệ Hồn Đạo thôi. Lão già Ngôn Thiếu Triết kia rất gian manh, chúng ta vẫn phải cảnh giác. Phàm Vũ giật mình: - Còn phải cảnh giác nữa sao? Tiểu Hoắc bây giờ đã là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo rồi mà! Tiền Đa Đa nói: - Không được lơ đãng như thế, ta hiểu rất rõ con người của lão hồ ly kia. Hân không dễ dàng chịu thua như thế đâu, tuy hân không ác đến mức cường bức trẻ em nhưng dụ dỗ thì hân vẫn có thể làm được. Người phải luôn theo sát Tiểu Hoắc không để thằng bé bị lão già kia giăng bẫy. Nói cho nó biết Ngôn Thiếu Triết có thể cho nó thứ gì thì chúng ta cũng có thể cho nó vật ấy. Ta không tin lão già ấy có thể cướp đi miếng thịt trước miệng ta... Vũ Hồn Song Sinh, ha ha ha. Chỉ cần tưởng tượng đến vẻ mặt của lão già ấy lúc này là ta đã vui rồi. Phàm Vũ mỉm cười: - Ta cảm thấy ngài nghĩ nhiều quá rồi. Ta tiếp xúc với Tiểu Vũ Hạo cũng được một thời gian, tính cách của nó ta cũng nắm khá rõ. Ta có thể cam đoan với ngài chỉ cần có đầy đủ điều kiện thì Tiểu Hoắc sẽ thăng cấp rất nhanh. Trong vòng năm năm ta sẽ giúp nó trở thành một Hồn Đạo Sư cấp năm rồi tiến vào nội viện, sau đó nó và Thái Đầu sẽ cùng nhau thực hiện kế hoạch của chúng ta. - Kỹ năng Mô Phỏng của Tiểu Hoắc cũng đã giúp chúng ta giải quyết một vấn đề lớn của kế hoạch. Tuy kỹ năng này không thể dùng để công kích nhưng lại có năng lực che dấu tu vi của bản thân. Lần này cả trời cao cũng giúp đỡ hệ Hồn Đạo rồi, Hoắc Vũ Hạo chính là người tốt nhất cho kế hoạch Cực Hạn Đan Bình của chúng ta. Tiền Đa Đa cũng gật đầu: - Phàm Vũ à, ta có một đề nghị. Thằng nhóc Hoắc Vũ Hạo

này rất không bình thường, thiên phú của nó cũng rất kỳ lạ. Chúng ta không thể đem cách đào tạo một Hồn Sư thông thường mà áp đặt cho nó. Ta nghĩ cũng nên thay đổi kế hoạch đối với Hòa Thái Đầu. Nếu sau này Hoắc Vũ Hạo là Cực Hạn Đan Binh thì chúng ta sẽ biến Hòa Thái Đầu thành kho vũ khí của Cực Hạn Đan Binh. Phàm Vũ giật mình: - Nhưng mà việc này có phần mạo hiểm. Nếu chúng ta thất bại thì... Tiền Đa Đa nghiêm mặt trầm giọng: - Không có nếu ở đây. Ngay cả Vũ Hồn Song Sinh cũng không giúp kế hoạch thành công thì chúng ta còn có cách nào? Được ăn cả ngã về không, phải có quyết tâm thì mới thắng lớn được. Phàm Vũ nhú mày: - Nhưng ta vẫn hơi lo lắng, chúng ta cũng nên hỏi ý kiến của Thái Đầu một chút. Tiền Đa Đa mỉm cười: - Ủm, việc này cứ từ từ. Bọn chúng vẫn còn nhỏ, vẫn nên tu luyện cho căn cơ vững chắc đã. À, khi nào thì Tiểu Hoắc đến đây? Phàm Vũ trả lời: - Sau khi kết thúc sát hạch bên hệ Vũ Hồn thì nó sẽ đến. Tiền Đa Đa nói: - Tiểu Hoắc bây giờ đã là đệ tử hạch tâm của chúng ta. Sau khi kết thúc sát hạch bên đó thì người nên dẫn nó sang đây tham gia kỳ sát hạch thăng cấp của hệ Hồn Đạo. Ta cũng rất muốn biết rõ năng lực chiến đấu của nó. - Được! Phàm Vũ trả lời đầy tự tin. Hoắc Vũ Hạo là đệ tử đặc ý nhất của hắn, đối với tên đệ tử này thì hắn luôn tin tưởng tuyệt đối.

*** Hai ngày sau. Bên ngoài Đấu Thú Tràng. - Hoắc Vũ Hạo kia, người có dám tiếp tục đánh cược không. Đái Hoa Bân bước ra chặn đường Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Hoắc Vũ Hạo chưa kịp trả lời thì Vương Đông đã nhanh miệng: - Gì chứ? Vẫn không phục à? Người biết Tiểu Hoắc của chúng ta bị hạn chế Hồn Kỹ nên mới dám chạy ra đánh cược đúng không? Thua chính là thua, người không cần nói nhiều nữa! Chính người mới hôm trước còn quỳ xuống nhận lỗi với bọn ta đấy. Ánh mắt Đái Hoa Bân lập tức trở nên lạnh lùng: - Hừ, một chút mưu mẹo vặt vãnh thì tính làm gì? Lần đấy là ta chấp nhận thua, lần này ta chỉ hỏi hai người có dám tiếp tục đánh cược hay không mà thôi. Lần này một mình ta đánh cuộc với hai người, ta chấp hai người cộng điểm lại với ta đấy. Đái Hoa Bân vừa nói xong thì Vương Đông đã nhảy lên: - Tên Đái Hoa Bân kia, người đừng quá kiêu ngạo. Đái Hoa Bân lạnh lùng: - Kiêu ngạo thì sao, dám hay không? Vương Đông hăng máu cãi lại: - Sao lại không dám, cược thì cược. Vẫn như lúc

trước, lần này nếu người thua thì phải lạy ba lạy. Đai Hoa Bân nhìn sang Hoắc Vũ Hạo vẫn đang im lặng: - Không dám à? Hoắc Vũ Hạo trả lời một cách thản nhiên: - Xem ra lần trước người thua mà không phục! Được thôi, thích thì nhích! Hai mắt Đái Hoa Bân híp lại nhìn hai người một lần nữa rồi xoay người bước đi. Nhìn theo bóng lưng của Đái Hoa Bân, Vương Đông cười nhẹ rồi nói: - Người đoán thật không sai, hắn chỉ là một tên tứ chi phát triển mà thôi, não quá phẳng, chỉ vì trả thù mà hắn dám làm tất cả. Nhưng nghĩ lại thì hắn khinh thường tội mình quá. Hoắc Vũ Hạo cũng mỉm cười: - Cũng không phải là hắn xem thường tội mình mà là do tội mình che dấu quá tốt, nếu cứ suy đoán theo lẽ thường thì hắn sẽ mắc mưu thôi. Hạo Đông lực chính là bí mật lớn nhất của hai người, nếu không có Hạo Đông lực thì tu vi của hai người không thể tăng lên với tốc độ chóng mặt như thế. Hoắc Vũ Hạo còn có bí mật về Vũ Hồn Song Sinh, về Hồn Hoàn và thân thể của Băng Đế... Ngoài những việc đó ra, hắn còn có một bí mật cực lớn mà ngay cả các lão sư cũng không biết. Sau hai ngày tu luyện với tốc độ chóng mặt thì Vương Đông đã dẫn Hoắc Vũ Hạo đi kiểm tra Hồn Lực. Kết quả là Vương Đông mang theo tâm trạng kinh hãi đi dùng điểm tâm: Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo đã tiến đến cấp hai mươi sáu. Hồn lực của Hoắc Vũ Hạo đạt cấp mười ba khi tiến vào học viện Sử Lai Khắc, một năm sau hắn đã cấp hai mươi sáu. Có thể nói trong số toàn bộ các đệ tử tại học viện Sử Lai Khắc thì Hoắc Vũ Hạo có tốc độ tăng trưởng Hồn Lực kinh khủng nhất. Tính toán Hồn Lực thì không thể dùng phép cộng để hình dung, nếu như lúc trước ở cấp mười ba Hoắc Vũ Hạo có mười đơn vị Hồn Lực thì tại cấp hai mươi sáu này hắn đã có ít nhất là năm mươi đơn vị Hồn Lực. Chỉ trong một năm mà Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo đã tăng lên gấp năm lần! Chuyện này không ai có thể nghĩ đến. Lúc này cho dù tính cả các đệ tử ở ban một năm hai thì Hồn Lực của hắn cũng nằm trong mười người đứng đầu... mà việc này cũng chỉ có Vương Đông là biết rõ, hơn nữa ngay cả Vương Đông cũng có bí mật của mình mà còn không chỉ một bí mật... Quá trình sát hạch thăng cấp cũng giống như hai ngày trước, Đỗ Duy Luân làm người giám sát nhưng lúc này còn có thêm viện trưởng hệ Vũ Hồn Ngôn Thiểu Triết đến xem, lúc này Ngôn viện trưởng lại thay thế Đỗ Duy Luân làm chủ bình

thăm. Kỳ thi Sát hạch thăng cấp của đệ tử ngoại viện cũng khiến viện trưởng ra tay? Hơn nữa việc Ngôn viện trưởng ra mặt cũng chỉ vì một đệ tử! Vì làm viện trưởng của hệ Vũ Hồn tại học viện Sử Lai Khắc nên địa vị của Ngôn Thiệu Triết rất cao. Nếu hãn đến một quốc gia nào đó làm quan thì nhất định sẽ được đón tiếp như một quốc sư... Nhưng Ngôn Thiệu Triết vẫn luôn ở lại học viện Sử Lai Khắc. Hãn thích nhất là việc nhìn những hạt giống thiên tài được mình bồi dưỡng ngày càng phát triển rồi kéo theo cả học viện cũng trở nên mạnh mẽ. Trong mắt người khác thì một học viên cho dù là thiên tài cũng không đáng để hãn phải tự mình ra mặt nhưng Ngôn Thiệu Triết lại nghĩ khác, đệ tử này chính là người có Vũ Hồn Song Sinh vạn năm khó tìm! Không những thế mà trước khi đến đây hãn còn tìm đến Thú Vương Cung Trường Long hỏi thăm một chút tin tức. Tuy rằng không thể xác định chính xác Vũ Hồn của Hoắc Vũ Hạo nhưng từ Cung Trường Long mà Ngôn Thiệu Triết biết được hai chữ cực hạn. Sau khi biết đến hai chữ này thì hãn cũng đã vô cùng tin tưởng vào nhận định của mình, một loạt kế hoạch cũng được hãn vạch ra. Ngôn Thiệu Triết nhìn thấy đám đệ tử đang tiến vào rồi khẽ mỉm cười. Tiền Đa Đa ơi Tiền Đa Đa , người cứ ở đó mà vui mừng đi. Để ta xem ai sẽ là người có thể cười đến phút cuối.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 51: Điệp Thần Trảm và Cuồng Bạo Bạch Hổ

Chương 51: Điệp Thần Trảm và Cuồng Bạo Bạch Hổ - Năm Hai ban Một - Vương Đông. Vương Đông bước nhanh về phía trước rồi giao bản sát hạch của mình cho lão sư giám trận. Lần này Vương Đông thay Hoắc Vũ Hạo đánh trận đầu. Các đệ tử khác cũng không ngạc nhiên về việc này, lúc trước Hoắc Vũ Hạo nhờ vào Hồn Kỹ đặc biệt của mình hù dọa các Hồn Thú khác mới chiến thắng nhưng lúc này hãn đã không được sử dụng lại Hồn Kỹ đó, vì thế ban Một cần có một đệ tử xuất sắc đánh trận đầu tiên. Nhưng Đái Hoa Bân lại thấy khác, hãn nghĩ Hoắc Vũ Hạo đang sợ hãi nên không dám ra trận. Tưởng tượng đến cảnh Hoắc Vũ Hạo quỳ xuống nhận sai thì cảm

giác vui sướng vì được sỉ nhục đối phương của hắn đã hóa thành oán độc hận thù. Trả thù, hắn muốn trả thù! Đầu tiên hắn sẽ đưa chân dẫm nát đối phương, sau đó lại tiếp tục tìm cơ hội giết chết tất cả. Hắn muốn nhìn thấy đối phương quỳ xuống van xin hắn, sau đó hắn sẽ vui vẻ ra tay giết chết tất cả. Một thiếu niên chưa đến mười ba tuổi như Đái Hoa Bân nhưng đã sớm trải qua giết chóc nên mới có thể suy nghĩ tàn nhẫn như vậy! - Đệ tử chọn Hồn Thú ngàn năm. Giọng nói của Vương Đông kéo Đái Hoa Bân ra khỏi thế giới của mình, nghe Vương Đông nói xong thì Đái Hoa Bân cũng giật mình. Vương Đông này chỉ mới có hai Hồn Hoàn, cho dù hắn có Hồn Kỳ từ Hồn Hoàn ngàn năm thì vẫn chỉ là một Đại Hồn Sư! Một Đại Hồn Sư lại dám khiêu chiến với Hồn Thú ngàn năm vốn là cấp bậc cao nhất tại kỳ sát hạch? Hai lão sư giám trận cũng giật mình. Hai ngày trước bọn họ đã bị Hoắc Vũ Hạo dọa một lần: Tên nhóc này tuy ra sân chỉ chọn một Hồn Thú trăm năm nhưng lại đưa ra hai Hồn Hoàn mười vạn năm khiến đám Hồn Thú tại Đại Đấu Thú Tròng sợ đến mức tè cũng không biết. Lúc này Vương Đông lại chọn một Hồn Thú ngàn năm, đám nhóc này muốn làm nổi bật khẩu hiệu dạy dỗ đệ tử quái vật của học viện Sử Lai Khắc hay sao? Nhưng vì có ngôn Thiếu Triết ở đây nên lão sư giám trận cũng không dám làm qua loa: - Vương Đông, người chắc chắn chứ? - Chắc chắn! Vương Đông gật đầu rồi bắt đầu tập trung Hồn Lực. Ánh sáng lam xuất hiện, lúc này Vương Đông không dám chần chờ mà lập tức xuất ra Vũ Hồn của mình. Hắn thật sự không dám sơ suất khi đối mặt với Hồn Thú ngàn năm. - Hả? Các đệ tử bên ngoài giật mình hét to, các lão sư trên khán đài cũng vô cùng ngạc nhiên. Bọn họ giật mình không phải vì Vũ Hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông mà là vì ba Hồn Hoàn dưới chân hắn - Đây cũng chính là bí mật của Vương Đông. Hoắc Vũ Hạo trình diện muộn, Vương Đông cũng trở về cách hạn chót hai ngày. Tại sao hắn lại trở về muộn? Trong vòng một tháng đó hắn được gia tộc giúp đỡ đã đột phá ba mươi cấp và có được Hồn Hoàn thứ ba! Ánh mắt của ngôn Thiếu Triết trên đài cao cũng sáng lên, hắn vuốt vuốt cằm: - Tốt, tốt lắm! Một vàng hai tím, thiên phú của thằng nhóc này tốt lắm. Nếu được mài dũa cẩn thận thì trong tương lai nó sẽ là một viên ngọc quý, lại còn Vũ Hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp. . . Nói đến đây

hắn lại mỉm cười một cách bí ẩn. Hồn Hoàn thứ ba của Vương Đông cũng là một Hồn Hoàn ngàn năm. Bước vào cảnh giới Hồn Tôn hắn đã có hai Hồn Hoàn ngàn năm, đây cũng không giống như Hồn Kỹ mô phỏng của Hoắc Vũ Hạo mà là thực lực thật sự của hắn! Đái Hoa Bân cũng không thể tin vào mắt mình, Vương Đông đã mang đến cho hắn một sự ngạc nhiên đáng sợ. Tuy Hồn Lực của Đái Hoa Bân vẫn mạnh hơn Vương Đông rất nhiều nhưng lúc này Vương Đông đã trở thành Hồn Tôn! Vương Đông và hắn lúc này đều là Hồn Tôn, mà về mặt Hồn Hoàn thì Vương Đông lại còn áp đảo hắn. Nếu chỉ tính về Hồn Kỹ thì Vương Đông đã chiến thắng hắn, việc này cũng góp phần kéo gần khoảng cách giữa hai người. Tuy sắc mặt Đái Hoa Bân đã trở nên khó chịu nhưng hắn vẫn rất tin tưởng vào phán đoán của bản thân. Hoắc Vũ Hạo lần này không được dùng Hồn Hoàn thứ hai, trong mắt Đái Hoa Bân thì việc này đã khiến Hoắc Vũ Hạo trở thành đồ bỏ. Chỉ với một Hồn Hoàn và Tinh Thần Trùng Kích thì Hoắc Vũ Hạo không có khả năng chiến thắng các Hồn Thú cao cấp, cùng lắm thì hắn chỉ có thể thông qua sát hạch ở mức thấp nhất. Lúc này tuy hắn vẫn chắc chắn bản thân có thể vượt qua được Vương Đông nhưng một cảm giác hồi hộp vẫn nhẹ nhàng len lỏi vào lòng hắn. Lúc này một cỗ khí tức mạnh mẽ phát tán ra xung quanh, cánh cửa sân đấu mở ra, một Hồn Thú to lớn xuất hiện. Hồn Thú này không có tốc độ kinh khủng như Phong Linh Lang nhưng nó lại mang đến một áp lực kinh khủng. Hồn Thú này cao khoảng ba thước, cả người nó đứng thẳng và được phủ bởi một bộ lông vàng phát ra mùi tanh nồng nặc. Trên lồng ngực nó có một phần lông trắng xen vài đường vân vàng trông giống với Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông. Hồn Thú này có hình dạng một con gấu, ánh mắt của nó khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo khốc liệt. Cùng loại Hồn Thú ngàn năm thì chiến lực của các Hồn Thú loại trâu, bò, nai... không thể so với hổ, báo, gấu, sói... Đặc biệt là Hồn Thú loại gấu này, nó lấy việc giết chóc rồi ăn thịt đối phương làm mục tiêu tu luyện nên thực lực của nó lại có phần mạnh hơn các Hồn Thú ngàn năm khác. Đối thủ lần này của Vương Đông là một Hồn Thú ngàn năm gọi là Thị Huyết Ma Hùng có thuộc tính thổ mạnh mẽ. Nhìn thấy bộ dạng của đối phương thì Vương Đông đã có biện pháp đối phó, hắn vung hai cánh

bay lên cao. . . nhưng khi vừa cách mặt đất năm thước thì một áp lực mạnh mẽ xuất hiện đè hấn xuống, sau đó giọng nói của lão sư giám trận vang lên: -Trong kỳ sát hạch thăng cấp không được bay quá mặt đất năm thước. Thị Huyết Ma Hùng bước từng bước chậm rãi mang theo một áp lực vô hình ép đến Vương Đông khiến hấn giật mình. Tuy đây là lần đầu đối mặt với một Hồn thú ngàn năm nhưng Vương Đông vẫn vô cùng tin tưởng bản thân. Cùng lúc đó thì toàn bộ sự việc đang xảy ra xung quanh đột nhiên hiện lên trong đầu hấn: Hoắc Vũ Hạo đứng gần đó đã xuất ra Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng hỗ trợ hấn. Nếu không vì việc đánh cuộc với Đái Hoa Bân hấn nhất định không nóng nảy mà làm càn như vậy. . . Nhưng khi đối mặt với một trong những kẻ hại chết mẫu thân thì hấn nhất định không thể thua! Hơn nữa Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của hấn cũng giúp đỡ Vương Đông, ít nhất thì Vương Đông sẽ không bị thương. Vương Đông giơ hai tay lên rồi hợp lại với hai cánh sau đó chậm rãi tiến về phía Thị Huyết Ma Hùng. Tốc độ của hấn tuy không nhanh nhưng vô cùng ổn định, bước chân lại vô cùng vững vàng thể hiện tâm tư trầm ổn của chủ nhân. Khoảng cách giữa hai bên ngắn dần, hai vị lão sư giám trận cũng đang hết sức tập trung quan sát. Chỉ cần Vương Đông gặp nguy hiểm cả hai sẽ lập tức ra tay ứng cứu. Hồn Thú khác với con người, chúng lúc nào cũng dùng hết sức để tấn công con mồi vì thế đã có lần xảy ra chuyện đệ tử bị đánh chết. Bọn họ cũng đã xem qua bảng sát hạch của Vương Đông, việc hấn chính là đệ tử hạch tâm càng khiến các lão sư tập trung không dám để xảy ra sai sót. Bộ dáng của Thị Huyết Ma Hùng nhìn qua có chút kỳ dị, không những bước đi chậm chạp mà lại còn nghiêng ngửa không ổn định. Nhưng khi Thị Huyết Ma Hùng còn cách Vương Đông khoảng ba mươi thước thì thân thể nó bỗng hạ thấp xuống, hai chi trước cũng chạm đất trở thành bốn chân. Biến hóa này khiến Vương Đông giật mình, hấn khựng người lại mà không kịp nghĩ nhiều. Thị Huyết Ma Hùng vẫn nhẹ nhàng tiến về phía trước, đôi mắt đỏ nhạt của nó còn hiện lên vẻ đùa cợt. Hồn Thú ngàn năm đã có một ít trí tuệ, Hồn Thú tiến hóa đến vạn năm thì đã có thể suy nghĩ như con người thậm chí còn có thể nói tiếng người. Vừa nhìn thấy Thị Huyết Ma Hùng thay đổi tư thế thì Vương Đông lập tức giật mình. Ngay lúc đó Thị Huyết

Ma Hùng bỗng nhiên tăng tốc, toàn thân nó bốc lên một vầng sáng đỏ dày đặc rồi bay thẳng về hướng Vương Đông. Tốc độ của nó lúc này không hề kém hơn Hoắc Vũ Hạo khi chiến đấu với Phong Linh Lang. Hai chân biến thành bốn, sự việc lại diễn ra một cách nhanh dần. . . tất cả đều là tâm lý chiến! Quả không hổ danh là một Hồn Thú ngàn năm mạnh mẽ, thực lực của Thị Huyết Ma Hùng lúc này đã vượt xa sức mạnh của Hồn Thú trăm năm. Khoảng cách ba mươi thước chỉ cần hít thở hai hơi là có thể vượt qua, mà trong thời gian Vương Đông còn đang sững sờ thì Thị Huyết Ma Hùng đã nhảy đến mang theo một cú tát. Lão sư giám trận cũng đã chuẩn bị ra tay, các lão sư quan sát trên đài cao cũng nhú mày, việc một đệ tử năm hai trở thành Hồn Tôn đã khiến bọn họ vô cùng ngạc nhiên và vui mừng. Hơn nữa Vương Đông lại là đệ tử hạch tâm thì kinh nghiệm chiến đấu cũng không thể yếu kém đến mức bị đối phương dọa cho đầu óc bị choáng váng. Vương Đông bị dọa cho sợ hãi? Việc này chắc chắn không thể xảy ra, ngay khi bàn tay của Thị Huyết Ma Hùng vươn đến trước mặt Vương Đông thì hai chân của hắn cũng chuyển động, sau đó toàn thân Vương Đông xoay tròn khiến cú tát của Thị Huyết Ma Hùng bị lệch sang một bên. Lúc này thì Vương Đông cũng đã áp sát đến bên cạnh đối phương. Hai cánh vung lên tạo thành hai lưỡi đao chéo nhau rồi chém vào cổ Thị Huyết Ma Hùng. Thị Huyết Ma Hùng sau một cú tát hụt cũng đã cảm thấy nguy hiểm, nó vận lực rồi biến thân thể đổi thành màu vàng khiến cho lớp da bên ngoài trở nên cứng rắn. Hồn Kỹ thứ nhất của Vương Đông đánh thẳng vào lớp da cứng như sắt của đối phương, trong phút chốc thanh âm va chạm chói tay vang lên, hoa lửa bắn ra tung tóe. Là Hồn Thú thuộc tính thổ nên Thị Huyết Ma Hùng phòng thủ rất giỏi. Nhưng lúc này nó đã chậm nửa nhịp, trong lúc còn đang nghĩ đến việc Vương Đông trúng đòn tâm lý chiến thì nó đã bị đánh trúng. Tuy nó phản ứng nhanh nhưng vẫn bị Vương Đông quét trúng cổ lấy đi một mảng thịt lớn. Ta mà sợ tâm lý chiến sao? Vương Đông cười lạnh rồi dừng tay, sau khi đánh trúng đối thủ thì hắn không tiến lên mà lại vỗ cánh lui về sau năm thước vừa vận thoát khỏi một kích bất ngờ của Thị Huyết Ma Hùng. Nếu không được Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo hỗ trợ thì nhiều nhất Vương Đông chỉ có thể đánh ngang tay với

Thị Huyết Ma Hùng. Nhưng Tinh Thần Dò Xét lại giúp Vương Đông nắm rõ tình huống thân thể cùng với phương hướng tấn công của đối phương. . . cơ hội tốt thế này hẳn không thể bỏ qua. Một kích này đánh ra đã khiến các lão sư trên đài như ngôn Thiệu Triết, Đỗ Duy Luân và các lão sư bình phẩm khác vô cùng ngạc nhiên. Gặp nguy không sợ hãi, lợi dụng mưu kế của đối thủ để phản công hơn nữa trong khoảng cách gần như thế lại có thể bình tĩnh chiến đấu với Hồn Thú ngàn năm. . . Cho dù là các đệ tử cấp cao cũng không có quá nhiều người có thể có được bản lĩnh này.

Thị Huyết Ma Hùng bị đánh trúng nên tức giận gào to một tiếng sau đó thân thể to lớn của nó dựng thẳng lên, hai mắt trở nên đỏ ngầu dữ tợn. Thị Huyết Ma Hùng sau khi bộc phát hung tính đã sử dụng kỹ năng thiên phú: Thị Huyết. Hồn Thú này có tên gọi là Thị Huyết Ma Hùng cũng do kỹ năng thiên phú của nó, nhờ có kỹ năng này cùng với thuộc tính thổ mà nó vô cùng mạnh mẽ. Sau khi phát động kỹ năng Thị Huyết thì da lông toàn thân nó được phủ một sắc đỏ như máu, sau đó nó như phát điên vọt đến tấn công Vương Đông. Hai cánh của Vương Đông vung lên rồi vươn lên phía trước vỗ mạnh một cái khiến thân thể trượt dài về phía sau nhằm kéo dài khoảng cách giữa hai bên. Nhưng Thị Huyết Ma Hùng sau khi sử dụng kỹ năng thiên phú thì tốc độ của nó đã tăng lên rất nhiều, Vương Đông tuy phản ứng khá nhanh nhưng vẫn không kịp. Một tay của Thị Huyết Ma Hùng tuy đã vỗ huyệt Vương Đông nhưng lại đánh mạnh vào mặt đất tạo ra một vòng sáng vàng không ngừng lan tỏa ra xung quanh. Kỹ năng thuộc tính thổ của Thị Huyết Ma Hùng: Sóng Địa Chấn. Hồn Thú ngàn năm có khác biệt rõ rệt so với Hồn Thú trăm năm: Hồn Thú trăm năm mạnh nhất cũng chỉ có kỹ năng công kích từ xa còn Hồn Thú ngàn năm không những có thể công kích từ xa mà còn có thể có kỹ năng công kích phạm vi lớn. Sóng Địa Chấn chính là một tuyệt kỹ mà Thị Huyết Ma Hùng rất thích sử dụng. Dưới ảnh hưởng của sóng địa chấn thì đối phương sẽ mất đi cân bằng thân thể cộng thêm một ít ảnh hưởng choáng váng. Chỉ cần Sóng Địa Chấn đánh trúng đối

phương thì Thị Huyền Ma Hùng sẽ lập tức chồm đến tấn công không ngừng. Vì thế nên khi Thị Huyết Ma Hùng vừa sử dụng Sóng Địa Chấn thì hai lão sư giám trận cũng đã hành động, chỉ cần Vương Đông bị Sóng Địa Chấn làm ảnh hưởng thì hai người sẽ lập tức can thiệp. Hồn Sư và Hồn Thú chiến đấu thì thắng thua nhiều lúc chỉ dựa vào một Hồn Kỹ duy nhất, chỉ cần một Hồn Kỹ đặc biệt được xuất ra đúng thời điểm thì tình thế trận đấu sẽ lập tức thay đổi. Ngay khi cánh tay của Thị Huyết Ma Hùng đánh xuống mặt đất tạo ra Sóng Địa Chấn thì Quang Minh nữ Thần Điệp của Vương Đông cũng chớp lên, sau đó Hồn Hoàn thứ hai của hắn phát sáng. Lúc trước khi Vương Đông vung mạnh hai cánh để lui về phía sau đã tạo ra một lực đẩy mạnh cùng một dòng khí lưu, lúc này hai cánh của hắn tiếp tục đập mạnh xuống phía dưới mượn dòng khí này đưa cơ thể bay lên cao, trong nháy mắt toàn thân hắn đã nằm song song với mặt đất và cách đất gần ba thước. Ngay lúc này Sóng Địa Chấn cũng ập đến, Thị Huyết Ma Hùng cũng theo đà mà lao dừng lại ngay phía dưới Vương Đông đồng thời để lộ toàn bộ phần lưng. Quang Minh nữ Thần Điệp tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt, sau đó toàn bộ lại ngưng tụ thành một cột sáng rồi bắn thẳng xuống. Hồn Kỹ thứ hai của Vương Đông là Hồn Kỹ của Hồn Hoàn ngàn năm: Điệp Thần Quang. (DG: lúc thì TG gọi là Thần Quang, lúc thì gọi là Điệp Thần Quang, thôi thì m thống nhất gọi là Điệp Thần Quang nha.) Điệp Thần Quang từ trên bắn thẳng xuống lưng Thị Huyết Ma Hùng, ánh sáng chói mắt bao phủ không gian. Phía dưới tiếng gầm rú đau đớn của Thị Huyết Ma Hùng vang lên không ngừng. Sau khi nó phát động đòn tấn công thì thân thể sẽ thoáng chậm lại một chút nên không thể né được Điệp Thần Quang, lúc đó nó chỉ còn cách cuộn tròn thân thể rồi dùng tấm lưng vững chắc để ngăn chặn toàn bộ lực lượng của Điệp Thần Quang. Ba giây sau công kích của Điệp Thần Quang mới chấm dứt, thân thể của Vương Đông nhẹ nhàng vươn thẳng dậy, sau đó hai cánh màu lam cũng hóa thành màu vàng, hai bàn tay Vương Đông đặt trước ngực, lòng bàn tay lại hướng ra ngoài, Hồn Hoàn thứ ba của hắn tỏa sáng. Một quả cầu ánh sáng xuất hiện giữa hai tay hắn, quả cầu này được hai màu đỏ và vàng tạo thành đang không ngừng lớn lên, chớp mắt một cái nó đã có đường kính hơn một thước. Xung quanh quả cầu

ánh sáng có vô số các tia điện không ngừng chớp động khiến toàn thân Vương Đông như được nhuộm một màu vàng. Hai cánh sau lưng của Vương Đông cũng không ngừng phát sáng rồi truyền năng lượng vào quả cầu ánh sáng phía trước. Thị Huyết Ma Hùng sau khi trúng phải Điệp Thần Quang thì thân thể đã quỳ xuống sát đất, tuy rằng lúc trước nó đã dùng toàn bộ sức lực để phòng thủ nhưng uy lực của Hồn Kỹ ngàn năm vô cùng kinh khủng. Phần da lưng của nó đã bị rách toác, toàn lưng bị máu nhuộm đỏ và kỹ năng Thị Huyết của nó cũng bị cắt đứt. Nhưng Điệp Thần Quang cũng không khiến Thị Huyết Ma Hùng mất đi toàn bộ sức chiến đấu, dù sao nó cũng là một Hồn Thú ngàn năm thiên về phòng thủ, vết thương Thần Quang gây ra khiến tốc độ và năng lực hành động của nó bị giảm đi khá nhiều. Thị Huyết Ma Hùng cảm nhận được khí tức khủng bố phía trên nên xoay ngược cơ thể một cách khó khăn, sau khi trông thấy quả cầu ánh sáng đáng sợ trước người Vương Đông thì nó sợ hãi gầm lên một tiếng. Sau đó nó nâng chân lên tạo thành một tấm chắn ánh sáng vàng bao trước người. - Đủ rồi, sát hạch kết thúc. Vương Đông, mau thu hồi Hồn Kỹ đi thôi. Giọng nói của Đỗ Duy Luân vang lên. Tuy nhiên lúc này muốn thu hồi Hồn Kỹ không phải là chuyện đơn giản, Vương Đông vội vung hai tay lên cao, quả cầu ánh sáng theo đó bay thẳng lên không trong hơn trăm mét rồi nổ to, một vầng sáng chói mắt tỏa ra xung quanh như một đóa hoa nở rộ rồi dần dần tan biến chỉ để lại một bầu trời vàng rực. Hai lão sư giám trận cũng tiến đến không chế Thị Huyết Ma Hùng kết thúc trận sát hạch. Không cần các lão sư bình phẩm lên tiếng thì các đệ tử cũng đoán được Vương Đông đã đạt được thành tích rất cao. Sau khi sử dụng Hồn Kỹ của Hồn Hoàn thứ ba thì thân thể của Vương Đông run nhẹ, khuôn mặt của hắn cũng tái đi. Nếu không vì đánh cuộc với Đái Hoa Bân thì hắn cũng không muốn để lộ ra Hồn Kỹ này. Hồn Kỹ này của hắn gọi là Điệp Thần Trảm, từ ngoài nhìn vào thì đây chỉ là một quả cầu ánh sáng nhưng bên trong quả cầu này lại ẩn chứa một trăm lẻ tám nhát chém mang theo khí tức quang minh. Một khi quang cầu đánh trúng đối thủ thì một trăm lẻ tám nhát chém này cũng sẽ từ quang cầu phóng ra ngoài chém giết đối phương. Điệp Thần Quang là một kỹ năng công kích có phạm vi lớn và có uy lực rất mạnh nhưng khả năng bạo phát lại kém. Còn

Điệp Thần Trảm thì ngược lại, nó mất đi khả năng tìm kiếm chính xác mục tiêu và công kích từ xa nhưng uy lực bộc phát của nó được nâng đến mức cao nhất. Điệp Thần Trảm một khi bay quá khoảng cách năm thước sẽ bị ăn mòn dần cho đến khi biến mất hoàn toàn, đây cũng là nguyên nhân xảy ra một màn chói mắt trên bầu trời lúc trước. Vương Đông chọn kỹ năng này làm Hồn Kỹ thứ ba của mình cũng do chịu ảnh hưởng rất lớn từ Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo. Một khi được Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng hỗ trợ thì Thần Chi Điệp sẽ phát huy được tối đa sức mạnh của nó. Đỗ Duy Luân bàn bạc với ngôn Thiệu Triết một lúc rồi đưa ra quyết định. Đỗ Duy Luân trầm giọng: - Vương Đông chiến đấu với thử thách lớn nhất của sát hạch: Hồn Thú ngàn năm, sau khi phân tích thì kỹ năng cuối cùng của hắn có bảy phần mười sẽ trực tiếp giết chết Thị Huyết Ma Hùng, biểu hiện của hắn khi chiến đấu cũng vô cùng xuất sắc, kỹ xảo chiến đấu và khả năng phán đoán tình huống cũng rất tốt. Ta quyết định Vương Đông đạt điểm tối đa. Trong kỳ thi sát hạch thăng cấp, khi chiến đấu với các Hồn Thú khác nhau thì cách tính điểm cũng khác nhau. Hồn thú cấp bậc thấp nhất là trăm năm đồng thời cũng tương đương với 10 điểm, sau đó cứ mỗi trăm năm tăng lên thì tương đương 10 điểm. Hồn thú có tu vi ngàn năm cũng chính là 100 điểm. Nếu học viên nào chọn Hồn Thú trăm năm thì chẳng những nhất định phải đánh bại được nó, hơn nữa còn phải lấy được điểm về mặt kỹ xảo, nếu không thì tiêu đời. Vì trong mỗi kỳ sát hạch, học viên ít nhất phải đạt 30 điểm mới thông qua. Còn Vương Đông, hắn đã chọn Hồn Thú ngàn năm, vậy thì giờ chỉ cần hắn kiên trì được 30' là sẽ dễ dàng thông qua sát hạch. Vừa nghe mình đạt điểm tối đa thì Vương Đông vô cùng vui mừng, lúc này chẳng cần quan tâm đến thành tích của Hoắc Vũ Hạo thì hắn cũng đã thắng rồi. Vương Đông đạt điểm tối đa thì Đái Hoa Bân kia lấy gì để so sánh với hắn? Nhưng hắn còn chưa kịp vui mừng thì Đỗ Duy Luân đã dội thêm một gáo nước lạnh. - Nhưng Thị Huyết Ma Hùng chính là một Hồn Thú thuộc ngàn năm có thuộc tính thổ rất giỏi phòng ngự, nó vẫn còn ba phần khả năng có thể ngăn cản được một chiêu cuối cùng của người. Mà sau khi người phát ra Hồn Kỹ thứ ba thì Hồn Lực của người cũng đã tiêu hao gần hết và không thể tiếp tục chiến đấu. Trường hợp đó

người chỉ có thể bị nó phản công, thậm chí còn có thể bị giết. Là một hồn sư mà lại liều mạng đánh như thế thì rất không khôn ngoan, sau khi thương lượng với Ngôn viện trưởng thì chúng ta đã có quyết định cuối cùng, người trừ điểm tối đa sẽ bị trừ đi năm mươi điểm còn lại một trăm điểm và vượt qua sát hạch. - Hả? Vương Đông há mồm: - Đừng đùa chứ, có cần phải trừ nhiều đến thế không, đây là chiến đấu với Hồn Thú ngàn năm đó. Ngôn Thiếu Triết lúc này lại lên tiếng: - Là một Hồn Sư thì người phải xác định rõ một việc, lúc chiến đấu phải đảm bảo an toàn cho bản thân rồi sau đó mới tính toán đến việc chiến thắng đối phương. Người bỏ công sức ra tu luyện nhiều năm, cả gia tộc dốc sức giúp đỡ người tu luyện để cho người đi liều mạng chết chung với một con Hồn Thú hay sao? Chết như vậy thì được gì. Chúng ta trừ đi năm mươi điểm của người còn vì người là đệ tử hạch tâm của học viện. Là một đệ tử hạch tâm thì không được có những sai lầm như thế, đệ tử hạch tâm có thể được học viện giúp đỡ rất nhiều nhưng cũng phải chịu những yêu cầu khắt khe trong tu luyện. . . người đã hiểu rõ chưa? Vương Đông tuy vô cùng bức tức nhưng lại không thể phản bác, cuối cùng hắn đành cuối đầu ừ ừ rời khỏi sân. Vương Đông được 100 điểm khi thi sát hạch đã là thành tích rất cao, dù gì thì hắn cũng chiến thắng một Hồn Thú ngàn năm. Mặc dù Ngôn Thiếu Triết và Đỗ Duy Luân phê bình khá nghiêm khắc nhưng hai người rất vui mừng. Hai người vì không muốn Vương Đông kiêu ngạo nên mới trừ nhiều điểm như thế. Vương Đông bức bối quay người bước trở về bên cạnh Hoắc Vũ Hạo: - Thật là bất công mà, trừ gì mà trừ nhiều thế! Hoắc Vũ Hạo nói nhỏ: - Vậy cũng được rồi, 100 điểm là tốt rồi. Phần còn lại cứ để ta, hơn nữa nếu không có Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của ta thì người có thắng dễ như vậy được không, còn dám nói các lão sư bất công nữa. Vương Đông lè lưỡi nói: - Nếu không có người thì ba phần ta cũng không dám nắm chắc, con Thị Huyết Ma Hùng này rất láu cá và mạnh mẽ. Tới lượt người thì ít nhất cũng phải được ba mươi điểm đấy, tổng cộng chúng ta phải trên một trăm ba mươi thì mới nắm chắc phần thắng, ta không tin tên Đái Hoa Bân kia có thể mạnh hơn chúng ta hợp lại. Nhìn lại thì Đái Hoa Bân khi chiến đấu không có ai ngầm giúp đỡ, Vương Đông cũng hiểu nếu đánh một chọi một thì hắn vẫn chưa phải là đối thủ của

Đái Hoa Bân. Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông là sự kết hợp dung hòa giữa hệ Mẫn Công và hệ Cường Công còn Vũ Hồn Bạch Hổ của Đái Hoa Bân là Vũ Hồn hệ Cường Công. Nếu cả hai chiến đấu với nhau trong phạm vi cố định và Vương Đông không được Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo hỗ trợ thì hẳn không thể chiến thắng Đái Hoa Bân. (DG: kiểu như 1 chọi 1 trong 1 khu vực nhỏ thì thắng đi đường pê đê vừa damg vừa kỹ ko ăn được 1 thắng đi thuần damg) Được công nhận là đệ tử có thực lực mạnh nhất tại ban Tân Sinh thì thiên phú của Đái Hoa Bân không thể tầm thường. - Năm Hai ban Hai, Đái Hoa Bân. Đái Hoa Bân hô to một tiếng rồi bước lên, lúc này cả người hắn tỏa ra khí thế vô cùng mạnh mẽ tựa như một ngọn núi lửa sắp phun trào. Nhìn thấy Đái Hoa Bân xuất hiện thì ánh mắt của ngôn Thiệu Triết sáng lên, hắn xoay qua nói với Đỗ Duy Luân: - Đây là đệ tử mạnh nhất năm hai phải không? Đỗ Duy Luân gật đầu: - Tên nhóc này đến từ phủ Công Tước Bạch Hổ. Thiên phú của hắn còn cao hơn đại ca hắn nữa. Ca ca hắn khi ở tuổi này vẫn chưa đạt được tu vi này. Hơn nữa ta nghe Mộc Cận nói hắn tu luyện vô cùng nghiêm túc và khắc khổ, với tốc độ tu luyện của hắn thì trong vòng một năm hoặc một năm rưỡi nữa thôi hắn sẽ có bốn Hồn Hoàn, đây cũng sẽ là kỷ lục mới của học viện. Ngôn Thiệu Triết mỉm cười: - Từ cấp ba mươi chín muốn đột phá lên cấp bốn mươi cũng không dễ dàng đâu. Nhưng mà thằng nhóc này cũng khá lắm rồi, chúng ta cứ xem nó phát triển ra sao. - Đệ tử chọn Hồn Thú ngàn năm. Không đợi lão sư giám trận hỏi thì Đái Hoa Bân đã lên tiếng. Vì đã có Vương Đông đi đầu nên hai lão sư giám trận đã không còn quá ngạc nhiên, cả hai chuẩn bị một lúc rồi thả Hồn Thú. Lần này cũng thật trùng hợp, đối thủ của Đái Hoa Bân lại cũng là Hồn Thú loại hổ. Một tiếng gầm gừ vang lên, một Hồn Thú hình dáng hổ từ cánh cửa phóng ra. Vừa phóng khỏi cửa lồng nó liền ngừng lại rồi cẩn thận quan sát đối thủ. Hồn thú này có bộ lông màu vàng nhạt và vằn xanh, so với Hỏa Diễm Ma Hổ thì nó nhỏ hơn một ít nhưng tốc độ lại nhanh có vẻ nhanh hơn. Hai mắt nó tỏa ánh sáng xanh biếc của hệ Phong. Phong Hổ cũng cảm giác được sự nguy hiểm phát ra từ Đái Hoa Bân, nó không tiến lên trước mà nhẹ nhàng đi ngang rồi nhích dần lên để quan sát đối phương. Bốn chân nó bước đi rất

nhẹ nhàng, khi chạm đất cũng không vang lên tiếng động. Bỗng nhiên Đái Hoa Bân thu hồi khí thế, hần bước đến gần Phong Hồ mà không hề sử dụng Vũ Hồn Bạch Hồ. Hành động này của hần cũng khiến hai lão sư giám trận giật mình. Sau một lúc dò xét, Phong Hồ nhận thấy Đái Hoa Bân đã không còn có thể gây nguy hiểm cho mình nên quyết định hành động. Hai mắt nó lóe lên, bốn chân chùn xuống rồi phóng mạnh về phía Đái Hoa Bân. Tốc độ của nó còn nhanh hơn vài phần so với Phong Linh Lang, lực công kích thì tất nhiên mạnh hơn gấp bội. Sói vốn đã không thể bằng hồ chưa tính đến chênh lệch giữa trăm năm và ngàn năm. Khoảng cách giữa hai bên đã dần thu hẹp, Phong Hồ đang phóng đến phía trước đột nhiên nhảy vồ lên, hai chân trước của nó vươn ra ngoài để lộ mười móng vuốt sắt bén rồi rồi vung mạnh tạo thành mười ngọn đao gió tấp thẳng vào người Đái Hoa Bân. Phong Hồ dùng bốn chân của mình làm vũ khí tấn công, Hồn Lực kết hợp với thiên phú về gió khiến đòn thế của nó vô cùng nhanh, mạnh và sắc bén. Đái Hoa Bân không tránh, hần rống to một tiếng, xuất ra Vũ Hồn Bạch Hồ rồi đánh về phía Phong Hồ. Hần khác với Vương Đông, hần muốn dùng thực lực tuyệt đối của mình để kết thúc trận đấu nhanh chóng. Hồn Hoàn thứ ba của hần cũng phát sáng. Khí thế của Bạch Hồ phát ra ngoài khiến Phong Hồ giật mình hoảng sợ. Trong các loại hồn thú dạng hồ thì Bạch Hồ là mạnh mẽ nhất, ở những nơi hoang dã thì Bạch Hồ luôn là vương giả. Nhưng lúc này toàn thân Phong Hồ đã phóng lên cao nên không thể thay đổi phương hướng, nó chỉ có thể cố gắng đánh xong một đòn rồi hạ xuống đất thì mới có thể phát huy ưu thế về tốc độ của mình. Hồn Hoàn ngàn năm được phát động, thân thể Đái Hoa Bân nhanh chóng tiến đến trạng thái mạnh nhất. Lúc trước khi thi triển Hồn Kỹ thứ ba thì Đái Hoa Bân cần có thời gian để biến hóa nhưng bây giờ hần đã đem quá trình biến hóa thu gọn lại trong một thời gian rất ngắn. Việc này sẽ khiến cơ thể chịu áp lực rất lớn nhưng khuôn mặt của hần vẫn không hề tỏ vẻ khó chịu. Hồn Kỹ thứ nhất Bạch Hồ Hộ Thân Chưởng được Bạch Hồ Kim Cương Biến phụ trợ lúc này phát ra một vòng sáng trắng, hai bàn tay của Đái Hoa Bân cũng biến thành màu vàng. Tất cả mọi người đều đoán Đái Hoa Bân sẽ ngăn cản một đòn này của Phong Hồ rồi mới tiến hành phản công nhưng hần lại chấp nhận

chịu bị thương để đánh thẳng vào Phong Hồ. Đái Hoa Bân không tránh né mười ngọn đao gió đang bay đến, hắn cũng không tránh hai chân đang tát đến của Phong Hồ mà giơ hai tay chộp vào đầu Phong Hồ như muốn cùng chết với đối phương. Ngôn Thiếu Triết, Đỗ Duy Luân và các lão sư đang xem trận đấu cũng giật mình đứng dậy. Một thiếu niên mười hai tuổi lại có thể có lối đánh liều mạng như thế sao, khuôn mặt Đái Hoa Bân lúc này vạm vỡ dữ tợn nhìn hung ác hơn hắn Hồn Thú! Phong Hồ vốn đã bị khí thế của Đái Hoa Bân áp chế, lúc này nhìn thấy hành động của Đái Hoa Bân nó lại càng hoảng sợ. Từng ngọn đao gió chém vào người Đái Hoa Bân, mặc dù hắn đã dùng Bạch Hồ Kim Cương Biến và Bạch Hồ Hộ Thân Chương nhưng vẫn không thể chống đỡ toàn bộ uy lực của kỹ năng này. Từng vết máu xuất hiện trên vai và ngực Đái Hoa Bân nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn về phía Phong Hồ. Đái Hoa Bân lúc này dường như không hề có cảm giác đau đớn, những vết thương do đao gió tạo thành chỉ như từng cơn gió nhẹ lướt qua người hắn. Hai tay của Đái Hoa Bân đánh ra với tốc độ không kém cú vỗ đến của Phong Hồ nhưng vì hai tay hắn ngắn hơn nên khi hắn còn đưa đánh trúng đối phương thì hơi gió từ cú tát của Phong Hồ đã ập đến. Liều mạng đánh nhau thì ai thắng? Hai hồ gặp nhau, con mạnh sẽ chiến thắng! Phong Hồ đã bị khí thế của Đái Hoa Bân áp đảo hoàn toàn, tuy nó có thể đánh trúng Đái Hoa Bân trước khi đối thủ chạm vào mình nhưng nó vẫn thay đổi đòn đánh. Phong Hồ vung chân đánh vào hai bên cánh tay Đái Hoa Bân hòng vây nguy cứu Triệu. Từ đầu Đái Hoa Bân đã muốn liều mạng lấy mạng đấu mạng nên lúc này hắn không hề chùn bước. Một tiếng hồ gầm từ miệng Đái Hoa Bân vang lên, uy nghiêm của chúa tể sơn lâm bộc phát ra xung quanh. Phong Hồ cũng bị tiếng gầm làm ảnh hưởng, hai chân của nó đang đánh đến khựng lại nửa nhịp. . . Đúng lúc đó Đái Hoa Bân dồn sức vào chân rồi nhào người phóng về phía trước. Lần này hắn dùng vai đỡ lấy đòn đánh từ hai chân của Phong Hồ, hai bàn tay của hắn lại âm thầm vung lên. - Ầm! Hai chân của Phong Hồ va vào vai của Đái Hai Bân rồi bật sang hai bên. Song đồng của Đái Hoa Bân co lại, hai tay của hắn từ hai bên hung hăng đánh vào hai bên má Phong Hồ. Chiến lược của hai bên đã được bày ra hoàn toàn, Phong Hồ gầm lên đau đớn rồi cố gắng há mồm tấp vào tay Đái

Hoa Bân. Nhưng Đái Hoa Bân lại không hề quan tâm đến đòn phản công của Phong Hồ, hắn thần nhiên đưa tay đến trước miệng hồ rồi lấy móng vuốt đâm vào hai bên má nó. Lúc này bàn tay hắn đã bị Phong Hồ cắn xuyên qua nhưng hắn lại lợi dụng việc này xoay mạnh tay tách hắn miệng Phong Hồ không cho nó ngậm lại. Hồn Hoàn thứ hai tỏa sáng, một tia sáng bắn thẳng vào miệng Phong Hồ: Bạch Hồ Liệt Quang Ba! - Ngừng tay! Đỗ Duy Luân hét lên, thắng bại đã rõ! Nhưng lúc này Đái Hoa Bân đã bị hơi máu làm mờ mắt, hắn đã biến Phong Hồ thành Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Hắn dùng sức ngửa người ra phía sau rồi tung chân đá vào bụng đối phương, sau đó hai tay hắn kéo mạnh sang hai bên xé toang thân thể Phong Hồ. Phong Hồ bị Đái Hoa Bân xé đôi người, máu thịt mà nội tạng của nó văng tung tóe vào người Đái Hoa Bân nhuộm đỏ toàn thân hắn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 52: Băng Hoàng Hộ Thế

Chương 52: Băng Hoàng Hộ Thế Khi lão sư giám thị đến nơi thì đã chậm một bước, một vòng sáng tím xuất hiện bên trên xác của Phong Hồ. Chết! Lúc chiến đấu Đái Hoa Bân không hề né tránh mà dùng lực đối lực rồi lấy khí thể của mình áp đảo Phong Hồ sau đó xé toang thân thể đối phương thành hai nửa. Lúc hắn buông tay đứng dậy để lộ máu thịt và nội tạng của Phong Hồ thì rất nhiều đệ tử đã hoảng hốt tái mặt rồi bắt đầu nôn. Chỉ có Chu Lộ kích động nhìn Đái Hoa Bân, trong mắt Chu Lộ thì đây chính là cách làm của một nam nhân đúng nghĩa, Chu Lộ thích Đái Hoa Bân cũng ở điểm này. - Đái Hoa Bân! Người không nghe ta bảo dừng lại à! Đỗ Duy Luân tức giật quát to, để chết một Hồn Thú ngàn năm là một tổn thất khá lớn cho học viện. Muốn bắt được một Hồn Thú ngàn năm rồi thuần dưỡng để làm đối thủ cho các đệ tử thì sát hạch phải mất một thời gian dài và tốn rất nhiều công sức. Đái Hoa Bân thần nhiên trả lời: - Hồn Sư khi chiến đấu với Hồn Thú thì không được xem thường đối thủ, không sống thì chết. Tình thế lúc đó rất nguy hiểm nên đệ tử không dám dừng lại, Phong Hồ đã chặn

được hai tay của đệ tử, nếu đệ tử không tấn công thì có thể sẽ gặp nguy hiểm. Hơn nữa đệ tử không muốn phạm phải sai lầm như Vương Đông để Hồn Thú có ba phần cơ hội phản công rồi không được điểm tối đa. Về phần tổn thất thì đệ tử sẵn sàng bồi thường. Đỗ Duy Luân nhú mày, tên Đái Hoa Bân này tuy thực lực mạnh mẽ nhưng tâm tính lại quá hung ác. Tính cách của Đái Hoa Bân lại kiêu ngạo bất tuân, sau này thực lực của hắn mạnh lên sẽ càng khó khống chế. Đỗ Duy Luân quay sang nhìn Ngôn Thiểu Triết, Ngôn Thiểu Triết cúi đầu vuốt cằm rồi nói nhỏ vài câu. Sau đó Đỗ Duy Luân ngồi xuống rồi trầm giọng: - Đái Hoa Bân chọn chiến đấu với Hồn Thú ngàn năm tại kỳ thi sách hạch và đã chiến thắng nên được một trăm điểm. Trong lúc chiến đấu Đái Hoa Bân cũng đã thể hiện được ưu điểm của Chiến Hồn Sư hệ Cường Công là mạnh mẽ và dứt khoát nhưng vẫn thiếu một ít kỹ xảo cần thiết vì thế hắn được bốn mươi lăm điểm. Cuối trận đấu hắn đánh chết Hồn Thú ngàn năm khiến học viện bị tổn thất, trong vòng mười ngày nếu không đền bù sẽ bị tước đi tư cách đệ tử hạch tâm. - Đệ tử tuân lệnh. Lúc này Đái Hoa Bân đã thoát khỏi trạng thái say máu, hắn khom người hành lễ với Đỗ Duy Luân rồi đi về trở lại vị trí cũ. Một trăm bốn mươi lăm điểm! Tất cả mọi người đều giật mình, số điểm này đã gần như là tối đa, trong trí nhớ của hai người Chu Y và Mộc Cận thì chưa có đệ tử năm hai nào đạt được thành tích này ngoài Đái Hoa Bân. Nhưng biểu hiện của Đái Hoa Bân tại trận chiến lại rất xứng đáng với điểm số này. Tuy hai tay của hắn bị thương nhưng hắn vẫn không bị mất đi sức chiến đấu, một Hồn Sư mới mười hai tuổi đã có thể giết chết một Hồn Thú ngàn năm mà không cần dùng bất cứ mưu kế thủ đoạn hay nhờ vào giúp đỡ của người khác... trình độ này ngoại trừ Thất Quái Sử Lai Khắc thì chưa có đệ tử nào đạt được. Cũng vì lý do này mà Ngôn Thiểu Triết cho hắn điểm rất cao. Ngôn Thiểu Triết cũng đã đoán được tính cách của Đái Hoa Bân. Hắn không thể dùng lại phương pháp trừ điểm như đã dùng với Vương Đông. Tính cách của Đái Hoa Bân rất mạnh mẽ, mà thường thì càng mạnh càng dễ gãy, nếu dùng cách áp chế trừ điểm như đối với Vương Đông thì chỉ có hại chứ không lợi nên chỉ có thể từ từ hướng hắn đi đúng đường. Lúc này điều cần thiết nhất là tặng cho Đái Hoa Bân một lòng tin về thực lực của bản

thân, Ngôn Thiểu Triết cũng tin tưởng hẳn có thể dạy dỗ được Đái Hoa Bân. Khẩu hiệu của học viện Sử Lai Khắc là đào tạo đệ tử quái vật, không sợ tính cách khác thường của đệ tử... chỉ sợ đệ tử không phải là quái vật. Nhìn thấy Đái Hoa Bân mang một thân đầy máu trở về thì Mộc Cận nhíu mày: - Này, người trở về tắm rửa sạch sẽ đi, người đã vượt qua kỳ thi sát hạch lần này rồi. Đái Hoa Bân lắc đầu, hẳn xoay đầu nhìn về phía ban một năm hay rồi đưa tay phải lên chỉ về phía Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo cũng đang nhìn Đái Hoa Bân, lúc này ánh mắt của Hoắc Vũ Hạo vô cùng bình tĩnh thậm chí có vài phần lạnh lùng. Đối chọi với khí thế mạnh mẽ và thân thể đầy máu của Đái Hoa Bân mà hẳn không hề có nửa phần e ngại, hẳn vươn lưng đứng thẳng rồi xoay người đi. Hoắc Vũ Hạo biết Đái Hoa Bân đang thách thức hẳn. - Đến lượt ta rồi! Hoắc Vũ Hạo nắm chặt tay rồi xoay người nói nhỏ với Vương Đông, sau đó hẳn bước ra ngoài. Hẳn từ tốn bước đến sân đấu rồi đưa bằng sát hạch của mình cho hai lão sư giám trận. - Hoắc Vũ Hạo, năm Hai ban Một. Hoắc Vũ Hạo bình tĩnh báo rõ tên, lớp rồi tiếp tục bước lên. Lúc này thân thể hẳn đã to lớn hơn một tháng trước khá nhiều, các lão sư cũng đã phát hiện khí thế của Hoắc Vũ Hạo đã thay đổi, lúc này ánh mắt của hẳn chỉ có sự tự tin, tự tin vào bản thân, tự tin vào thực lực của mình! - Người vẫn chọn Hồn Thú trăm năm à? Trận chiến lần trước của Hoắc Vũ Hạo đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng các lão sư, Hồn Kỹ của hẳn khiến cho Thú Vương cũng phải giật mình. Lần này Hoắc Vũ Hạo lại lắc đầu: - Không, đệ tử chọn Hồn Thú ngàn năm. - Hồn Thú ngàn năm? Lão sư giám trận giật mình: - Hoắc Vũ Hạo à, người phải suy nghĩ kỹ! Lúc này người chỉ là một Đại Hồn Sư, Hồn Thú ngàn năm sẽ tạo một áp lực rất lớn lên người của người. Người cũng đã thấy hai trận đấu vừa rồi phải không, trong những tình huống nguy cấp chúng ta có muốn ra tay ứng cứu cũng cần phải có một chút thời gian. Hoắc Vũ Hạo trả lời mà không chút do dự: - Thưa lão sư, đệ tử đã quyết định rồi! Đệ tử chọn mức cao nhất của sát hạch: Hồn Thú ngàn năm. Giọng nói của hẳn rất lớn, lớn đến nỗi các lão sư và đệ tử ngồi trên đài quan sát có thể nghe rõ. Đái Hoa Bân giật mình, lúc này ánh mắt hẳn đã mang theo vài phần sợ hãi! Hoắc Vũ Hạo chọn Hồn Thú ngàn năm! Hẳn dựa vào đâu mà có quyết định này? Chỉ bằng Linh Hồn Trùng

Kích hay sao? Kỹ năng Linh Hồn Trùng Kích mặc dù không yếu nhưng vẫn không đủ để đánh bại một Hồn Thú ngàn năm. Cho dù đối phương có nằm yên cho hấn đánh thì hấn có thể đánh tan phòng ngự của Hồn Thú cấp bậc ngàn năm sao? Hấn thật sự có tuyệt chiêu ẩn dấu hay chỉ là chơi ngu lấy số? Vương Đông và ta muốn đánh thắng Hồn Thú ngàn năm cũng phải tốn khá nhiều sức lực, một Đại Hồn Sư mà lại dám khiêu chiến Hồn Thú ngàn năm hay sao. Đái Hoa Bân một trăm bốn mươi lăm điểm, Vương Đông một trăm điểm. Vậy Hoắc Vũ Hạo phải đạt ít nhất bốn mươi lăm điểm mới có thể thắng cược. Nhưng học viện lại không cho phép hấn sử dụng Hồn Kỹ thứ hai tại lần sát hạch này, đối lại chỉ cần hấn đạt trên ba mươi điểm là có thể vượt qua sát hạch. Đồ Duy Luân có quyết định này một phần cũng vì muốn tìm hiểu năng lực thật sự của Hoắc Vũ Hạo. Nếu không chỉ cần Hoắc Vũ Hạo xuất ra Hồn Kỹ thứ hai cũng có thể nhẹ nhàng vượt qua sát hạch. - Được, cứ để cho nó đánh! - Vâng! Lão sư giám trận trả lời rồi bắt đầu chuẩn bị, lúc này sân đấu đã được dọn dẹp sạch sẽ. - Hoắc Vũ Hạo, người đã chuẩn bị xong chưa? Lão sư giám trận hỏi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu. Lão sư giám trận khoát tay thủ thế rồi lại nhắc nhở lần nữa: - Phải chú ý đến an toàn của mình, nếu cảm thấy không chịu nổi nữa thì phải lên tiếng ngay, không được liều mạng. Hoắc Vũ Hạo cúi đầu không trả lời, lúc này hấn đang rất tập trung nên ngay cả tiếng cảm ơn cũng quên nói ra. Lúc này hấn vẫn chỉ là một Đại Hồn Sư, mà theo quy định thì hấn không được phép dùng Hồn Kỹ thứ hai của mình. Dưới tình huống này mà phải chiến đấu với Hồn Thú ngàn năm thì quả thật vô cùng khó khăn. Hoắc Vũ Hạo cũng tự hiểu năng lực chiến đấu của hấn vẫn kém hơn Vương Đông và Đái Hoa Bân rất nhiều. Hấn dám chọn Hồn Thú ngàn năm là vì tin tưởng vào Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng và Hồn Hoàn của Băng Đế. Ánh sáng chớp lên, hai Hồn Hoàn dưới chân Hoắc Vũ Hạo phát sáng. Hai trận đấu trước Vương Đông và Đái Hoa Bân bày ra các Hồn Hoàn trăm năm, ngàn năm thì mọi người cũng chỉ kinh ngạc một chút rồi thôi... lần này khi Hoắc Vũ Hạo vừa phóng ra hai Hồn Hoàn của mình thì đám đệ tử bên ban hai lại giật mình ầm ĩ. Bởi vì bọn hấn nhìn thấy hai Hồn Hoàn của Hoắc Vũ Hạo đều là màu trắng! Nhưng không ai dám xem thường hai Hồn Hoàn của hấn, cách đây

hai ngày thì chúng vẫn còn là màu đỏ... đến lúc này thì tất cả mọi người đều muốn biết Hồn Hoàn thứ hai của Hoắc Vũ Hạo đạt đến cấp bậc nào. Ngôn Thiệu Triết ngồi trên đài cao cũng đang chăm chú quan sát Hoắc Vũ Hạo. Ánh mắt hần lóe lên, mặc dù hần không có Vũ Hồn Linh Mâu nhưng với tu vi của bản thân thì cảm giác của hần đối với mọi vật xung quanh không hề kém hơn Hoắc Vũ Hạo khi dùng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng. - Kỳ lạ! Ta thật sự không thể cảm giác được khí tức từ Hồn Hoàn của Hoắc Vũ Hạo, chẳng lẽ nó thật sự chỉ là một Hồn Hoàn mười năm? Đỗ Duy Luân nhíu mày. Ngôn Thiệu Triết lắc đầu: - Không thể là Hồn Hoàn mười năm được. Chúng ta đã sống bao nhiêu lâu rồi, có bao nhiêu dạng Hồn Hoàn mà chúng ta chưa từng gặp qua? Nhưng trong số đó không có Hồn Hoàn mười năm nào có năng lực mô phỏng khí tức của Hồn Thú mười vạn năm! Hơn nữa nếu chỉ là Hồn Hoàn mười năm thì Hoắc Vũ Hạo có thể dựa vào đó mà khiến các Hồn Thú trăm năm, ngàn năm sợ hãi hay sao? Theo ta đoán thì đây có thể là một Hồn Hoàn ngàn năm có cùng cấp bậc với Hồn Hoàn của Vương Đông. Đỗ Duy Luân giật mình nói lắp bắp: - Không thể có chuyện đó, Hồn Hoàn thứ nhất của hần chỉ có cấp bậc mười năm thì Hồn Hoàn thứ hai của hần không thể là Hồn Hoàn ngàn năm. Hơn nữa thân thể của nó cũng không thể chịu nổi áp lực của Hồn Hoàn ngàn năm được. Ngôn Thiệu Triết lại lắc đầu: - Người không được quên việc nó là người có Vũ Hồn song sinh. Mà Vũ Hồn còn lại của nó có thể vừa được giác tỉnh gần đây khiến cho thân thể của nó xảy ra biến đổi. Nhưng theo lời của người thì Hoắc vũ Hạo rời khỏi học viện một mình, mà nó lại là một cô nhi không ai thân thuộc. Với thực lực của nó và một Hồn Hoàn mười năm thì không thể nào đánh chết được Hồn Thú ngàn năm... chẳng lẽ trong học viện có người nào âm thầm giúp đỡ nó? Hai người nói đến đây thì im lặng quay nhìn về phía sân đấu, lúc này đối thủ của Hoắc Vũ Hạo đã xuất hiện. Một luồng hơi nóng tỏa ra xung quanh, một con sư tử lửa xuất hiện. Các Hồn Thú ngàn năm xuất hiện trong kỳ thi sát hạch đều là các Hồn Thú có sức mạnh lớn nhất: gấu, hổ, báo... Nhìn thấy Hỏa Diễm Sư Vương xuất hiện thì trong lòng Hoắc Vũ Hạo lại xuất hiện một cảm giác kỳ lạ, hần bỗng nhớ đến trận chiến với Vu Phong. Cũng từ trận chiến ấy mà hần có thể tiến vào ban một

năm hai mà không ai phản đối, cũng vì thế mà Vu Phong phải chuyển đến ban Hai... Vu Phong đứng không xa vị trí của Đái Hoa Bân cũng đang chăm chú nhìn Hoắc Vũ Hạo. Trong thâm tâm của Vu Phong luôn có một cảm giác sợ hãi không thể giải thích được về Hoắc Vũ Hạo, thực lực của đối phương rõ ràng là yếu hơn cô bé rất nhiều nhưng từ sau trận chiến ấy Vu Phong vẫn luôn sợ hãi. Vì thế đã vài tháng trôi qua mà cô không dám tiếp tục khiêu chiến Hoắc Vũ Hạo. Mỗi khi Vu Phong nghĩ đến việc chiến đấu trả thù thì ánh mắt bất khuất kiên cường của Hoắc Vũ Hạo lại hiện lên... Hỏa Diễm Sư Vương! Lần này đối thủ của Hoắc Vũ Hạo là một Hồn Thú ngàn năm có tên Hỏa Diễm Sư Vương. Khi Vu Phong thấy Hồn Thú này xuất hiện thì đã thầm vui mừng, lần này chắc chắn sẽ có kịch hay để xem... tốt nhất là Hoắc Vũ Hạo nên bị nướng cho đen thui. Hỏa Diễm Sư Vương vừa bước ra khỏi lồng liền ngửa mặt gầm to, bờm sư tử phồng lên, một ngọn lửa đỏ bao phủ toàn thân khiến nó trông vô cùng mạnh mẽ và cường tráng. Nó cao khoảng ba thước, thân dài một thước rưỡi, ánh mắt của nó vô cùng hung dữ... nó tiếp tục rống lên một tiếng rồi xông về phía Hoắc Vũ Hạo. Trong lúc di chuyển thì ngọn lửa trên người Hỏa Diễm Sư Vương liên tục bốc cháy dữ dội làm cho không khí xung quanh nó vì nhiệt độ quá cao mà trở nên vặn vẹo. Hoắc Vũ Hạo có thể chiến thắng được Hỏa Diễm Sư Vương hay không? Hồn Thú này mạnh hơn Thị Huyết Ma Hùng mà Vương Đông gặp phải ở trận đầu tiên, thậm chí nó còn mạnh hơn cả Phong Hồ! Lúc này Đái Hoa Bân đã an tâm, hẳn không tin kỳ tích sẽ tiếp tục xuất hiện. Hẳn tin chắc Hoắc Vũ Hạo sẽ không đỡ nổi dù chỉ một đòn của Hỏa Diễm Sư Vương. Đối mặt với Hỏa Diễm Sư vương đang lao đến hùng hục thì Hoắc Vũ Hạo vẫn đứng yên bất động. Hắn phóng Tinh Thần Tham Trắc rồi tập trung vào người Hỏa Diễm Sư Vương. Không thể nói là hắn không hồi hộp, dù sao đối thủ chính là một Hồn Thú ngàn năm. Tuy rằng trước đây hắn đã từng phải đối mặt với Hồn Thú ngàn năm... nhưng một mình chiến đấu thì cảm giác lại khác hẳn. Khi Tinh Thần Tham Trắc của hắn chạm vào người của Hỏa Diễm Sư Tử rồi phát hiện thuộc tính của đối phương thì hắn vui nhẹ nhõm thở phào. Lúc này Hỏa Diễm Sư Vương đã tiến đến khoảng cách năm mươi thước... tất cả mọi người đều chú ý đến

hành động của nó mà không phát hiện ra biến hóa trên người Hoắc Vũ Hạo. Lúc này biến hóa không phải là màu sắc của Hồn Hoàn như lần trước mà là biến hóa về số lượng: Hai Hồn Hoàn đã hợp lại làm một nhưng vẫn giữ nguyên màu trắng. Hồn Hoàn sau khi được dung hợp cũng không phát ra ánh sáng chói mắt mà lại được một vầng sáng mềm dịu trong suốt như băng phủ lấy rồi sau đó nó chậm rãi bao quanh thân thể của Hoắc Vũ Hạo. Trong thoáng chốc thì thân thể của hắn đã được một lớp giáp băng mềm mại phủ lấy. Băng tinh có hình dạng một viên kim cương, khi ánh sáng chiếu vào sẽ được phản xạ theo rất nhiều hướng... vì thế chỉ trong chốc lát mà thân thể của Hoắc Vũ Hạo đã trở nên sáng chói. Khi băng tinh vừa bao phủ Hoắc Vũ Hạo thì Hỏa Diễm Sư Tử bỗng nhiên dừng lại, thân thể nó co lại rồi một ngọn lửa to lớn được ngưng tụ từ cơ thể nó. Ngọn lửa này lại hóa thành một Hồn Thú Hỏa Diễm Sư Tử thứ hai rồi mạnh mẽ húc vào người Hoắc Vũ Hạo. Đây là kỹ năng thiên phú của Hỏa Diễm Sư Tử: Hỏa Diễm Phân Thân Kích. Sau đánh ra đòn này thì ngọn lửa quanh người Hỏa Diễm Sư Tử cũng tắt đi nhưng tốc độ của nó lại không hề giảm, nó mạnh mẽ bổ nhào vào người Hoắc Vũ Hạo. Lúc này hai lão sư giám trận đã tập trung chú ý Hoắc Vũ Hạo chuẩn bị ra tay ngăn cản Hồn Thú thì lại trông thấy hình dạng cơ thể hắn. Cả hai đều vô cùng ngạc nhiên, đây là Vũ Hồn gì? Cả hai quan sát một chút lại phát hiện thêm một việc: Hai Hồn Hoàn của Hoắc Vũ Hạo đã biến thành một! Sự việc kỳ lạ này khiến cho hai lão sư giám trận ngẩn người... mà một cái ngẩn người này cũng đã làm mất đi cơ hội chạy đến ứng cứu Hoắc Vũ Hạo. Nếu bây giờ cả hai mới ra tay thì đã trễ, Hoắc Vũ Hạo rất có thể sẽ không chống nổi đòn đánh này của Hỏa Diễm Sư Vương... ngọn lửa phân thân của nó đã đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Đỗ Duy Luân cũng đã khẩn trương đứng lên, tay phải của hắn nâng lên. Lúc này Đỗ Duy Luân cũng nhận ra hai lão sư giám trận đã không kịp cứu viện. Bỗng nhiên Ngôn Thiển Triết ngồi bên cạnh lại đưa tay kéo Đỗ Duy Luân ngồi xuống rồi cười nói: - Không cần đâu. Lúc này ngọn lửa phân thân của Hỏa Diễm Sư Tử đã chạm vào người Hoắc Vũ Hạo. Từng tiếng thét to từ khán đài vang lên, sau đó Vương Ngôn và Chu Y gần như cùng lúc xông vào sân đấu... nhưng hai người vừa đi được vài bước thì đã ngừng lại. Một

sự việc thần kỳ đã diễn ra trước mắt cả hai. Khi ngọn lửa phân thân vừa chạm vào người Hoắc Vũ Hạo thì vô số sương trắng từ người hắn bốc lên. Phía sau lưng của hắn xuất hiện một hình ảnh mơ hồ rồi biến mất, sau đó ngọn lửa phân thân kia lập tức biến mất không để lại dấu vết gì cứ như nó chưa từng xuất hiện. Màn sương trắng tản dần, lúc thân thể Hoắc Vũ Hạo đã trở lại trạng thái bình thường, hắn chấp hai tay sau lưng rồi trừng mắt nhìn Hỏa Diễm Sư Vương: - Cút! Thân thể to lớn của Hỏa Diễm Sư Vương giật lên một cái rồi nó sợ hãi quay đuôi bỏ chạy trốn chết. Hỏa Diễm Sư Tử giống như vừa nhìn thấy một thứ gì đó vô cùng kinh khủng, lúc này trong đầu nó chỉ có một ý nghĩ: Chạy, phải chạy thật nhanh. Mà trong suốt quá trình chiến đấu Hoắc Vũ Hạo vẫn chỉ đứng yên một chỗ. Hai lão sư giám thị trợn mắt ngạc nhiên. Lần trước là dọa cho Hồn Thú trăm năm sợ hãi, lần này đến lượt Hồn Thú ngàn năm cũng phải bỏ chạy. Hơn nữa lần này Hoắc Vũ Hạo cũng đã nhận lấy một đòn từ kỹ năng thiên phú của đối phương mà không hề xuất ra Vũ Hồn mô phỏng! Chuyện gì đã xảy ra? Tất cả các lão sư đều đang giật mình tự hỏi. Ngôn Thiệu Triết chậm rãi đứng dậy rồi xoay người nhìn Đỗ Duy Luân: - Hết việc rồi, ta đi trước đây. Hoắc Vũ Hạo được điểm tối đa. Thăng nhóc này ta chấm rồi đấy! Vừa nói xong hắn bước ra khỏi đài rồi lắc mình biến mất. Trong tất cả những người có mặt thì chỉ có Ngôn Thiệu Triết hiểu rõ Hoắc Vũ Hạo vừa làm gì. Khi ngọn lửa phân thân của Hỏa Diễm Sư Vương chạm vào người hắn thì sương trắng bốc lên, lúc đó tầng giáp băng tinh của hắn cũng hóa thành màu xanh biếc rồi đám sương trắng sau lưng Hoắc Vũ Hạo hóa thành một hình ảnh. Đám khói trắng hóa thành một con Hạt Tử cao khoảng một thước rưỡi, vì lúc này đang tập trung chú ý Hoắc Vũ Hạo nên Ngôn Thiệu Triết thấy rõ mọi sự việc. Hạt Tử kia có đôi mắt màu vàng, nó lạnh lùng liếc nhìn Hỏa Diễm Sư Vương một cái rồi biến mất... chỉ như thế cũng đủ để Hỏa Diễm Sư Vương quay đuôi bỏ chạy.

Đây không phải là Hồn Kỹ mô phỏng nữa mà đã là Hồn Kỹ có khả năng uy hiếp tâm thần đối phương. Nó cũng giống như tiếng gầm từ Vũ Hồn Bạch Hổ của Đái Hoa Bân đã làm Phong Hồ bị ảnh hưởng. Ngôn Thiệu Triết kích động mà đi khỏi. Hắn đã tiến vào học viện Sử Lai Khắc được bảy mươi sáu năm, trong bảy mươi sáu năm đó thì Hoắc Vũ Hạo chính là đệ tử duy nhất có thuộc tính cực hạn. Cực hạn băng, là cực hạn băng ! Hỏa Diễm Sư Vương bị Vũ Hồn có cực hạn băng dọa lui! Đây chính là sức mạnh áp chế tuyệt đối của thuộc tính! Ngôn Thiệu Triết đoán cũng không sai nhiều lắm so với sự thật. Hoắc Vũ Hạo vừa dùng một kỹ năng gọi là Băng Hoàng Hộ Thể. Đây là kỹ năng được thêm từ Băng Bích Đế Hoàng Hạp. Sự kiêu ngạo của Băng Đế: Băng Hoàng Hộ Thể, đây chính là một đại thần kỹ! Chỉ là tu vi lúc này của Hoắc Vũ Hạo không đủ để phát ra toàn bộ uy lực của nó. Dùng phương thức áp chế thuộc tính, lấy cực hạn băng để dọa lùi Hỏa Diễm Sư Vương là chuyện vô cùng đơn giản. Ngôn Thiệu Triết rời đi vì hắn đã biết được những điều cần biết, việc quan trọng nhất của hắn lúc này là quay về để tìm ra cách đưa Hoắc Vũ Hạo tiến vào hệ Vũ Hồn. Ngôn Thiệu Triết mỉm cười âm hiểm... Tiền Đa Đa ời là Tiền Đa Đa, xem như lần này ta trúng kế của người, nhưng để xem ai là người trụ được đến cuối cùng nhé. Hệ Vũ Hồn của ta xứng đáng được ngôi vị đứng đầu đại lực, một chút ưu thế của hệ Hồn Đạo làm sao có thể khiến ta dao động. Lần này bốn viện trưởng sẽ dùng mọi cách... khả khả, thuộc tính cực hạn sao, rất đáng giá! Sau khi Ngôn Thiệu Triết rời đi thì các học viên bắt đầu xôn xao bàn tán. Chuyện gì đã xảy ra? Lúc trước Đái Hoa Bân rat ay đánh chết Hồn Thú ngàn năm đã khiến mọi người sợ hãi, lúc này Hoắc Vũ Hạo chỉ cần đứng yên chịu một đòn của Hỏa Diễm Sư Vương đã dọa cho đối thủ sợ hãi bỏ chạy. Việc này so với việc đánh chết đối thủ còn tạo nên ấn tượng sâu sắc hơn! Nhưng hắn đã làm cách nào? Đã có quy định là không được dùng kỹ năng mô phỏng mà! Ánh mắt của Đái Hoa Bân cũng đại đi, miệng hắn thì thào: - Không thể như thế, chắc chắn không thể... Lúc này giọng nói của Đỗ Duy Luân lại vang lên: - Kỳ thi sát hạch của Hoắc Vũ Hạo kết thúc, sau khi bàn bạc với viện trưởng Ngôn Thiệu Triết thì chúng ta đã có quyết định. Hoắc Vũ Hạo đạt điểm cao nhất: 150 điểm, vượt qua sát hạch. - Cái gì...

Các học viên lại kinh ngạc hô to, tất cả đều biết viện trưởng có đến xem kỳ thi sát hạch này. Lúc này Đỗ Duy Luân lại lấy tên của Ngôn Thiệu Triết ra tuyên bố Hoắc Vũ Hạo đạt điểm cao nhất nên không ai không phục. Lúc này mọi người đều cảm giác có một bức màn bí mật che quanh người Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo chậm rãi bước về chỗ, lúc đầu hắn cũng không đoán được sẽ xảy ra tình huống này. Một chữ “Cút” kia cũng không phải là hắn cố ý nói mà sau khi sử dụng Vũ Hồn Băng Hoàng Hộ Thể thì một tia ý niệm của Băng Đế đã khiến hắn thốt lên trong vô ý. Hỏa Diễm Sư Vương bị quát một tiếng đã sợ hãi quay đuôi bỏ chạy, uy thế của Băng Đế thật không tầm thường. Không đợi Hoắc Vũ Hạo về đến nơi thì Vương Ngôn đã chạy đến đón hắn. Mặc dù Vương Ngôn không có tầm nhìn như Ngôn Thiệu Triết nhưng hắn đối với Vũ Hồn lại có sự hiểu biết rất cao nên cũng đoán được một chút manh mối. - Vũ Hạo à, vừa rồi con đã làm gì thế? Hai Hoàn hợp một, con là hồn sư có Vũ Hồn Song Sinh à? Mà Vũ Hồn thứ hai của con là thuộc tính băng phải không? Vương Ngôn liên tục hỏi. Đối với người khác thì có lẽ Hoắc Vũ Hạo sẽ dấu diếm một chút nhưng với lão sư Vương Ngôn thì hắn không muốn. Vương Ngôn là lão sư luôn quan tâm đến hắn, hắn cũng thật sự tôn kính Vương Ngôn không thua gì Phàm Vũ hay Chu Y. Lúc này hắn gãi gãi đầu rồi im lặng xem như chấp nhận phỏng đoán của Vương Ngôn. Hai mắt Vương Ngôn lập tức sáng rực. - Nói vậy con đến muộn cũng vì Vũ Hồn thứ hai phải không? Chẳng lẽ nó vừa mới giác tỉnh một lần nữa? Đi, con đi theo ta, ta có chuyện muốn hỏi con. Nói xong hắn liền nắm lấy cánh tay Hoắc Vũ Hạo mà kéo đi. Chu Y đứng bên cạnh chứng kiến mọi chuyện cũng không biết làm sao, Vương Ngôn đi rồi nàng làm sao đi được nữa. Cả hai người bọn họ đều có nhiệm vụ hướng dẫn các đệ tử tiến hành sát hạch thăng cấp a. Hoắc Vũ Hạo bị lôi đi nhưng Vương Đông vẫn còn ở lại. Mặc dù hắn cũng bị hành động của Hoắc Vũ Hạo làm hết hồn nhưng giữa cả hai có Vũ Hồn Dung Hợp vô cùng mật thiết nên Hoắc Vũ Hạo càng mạnh thì càng có lợi cho bản thân hắn nên cảm giác khiếp sợ nhanh chóng biến mất thay vào đó là một sự hưng phấn khó kềm nén được. Hắn quay sang nhìn Đái Hoa Bân đang giật mình tái xanh với vẻ mặt khinh thường, sau đó nói với giọng châm biếm: - Họ Đái kia, thế nào? Lần này

phục rồi chưa? Xì, còn dám bảo cái gì mà chấp hai người bọn ta, một mình Vũ Hạo đã đủ ăn đứt người rồi. Lát nữa đừng quên ban này mình đã nói gì nha. Ấy da, cái cảm giác từ trên cao nhìn xuống cũng đã thiết. - Người... Đái Hoa Bân bị chọc giận đến mức cả người run rẩy, cùng với bộ quần áo màu đen hần đang mặc càng khiến dáng vẻ lúc này của hần thêm phần dữ tợn. Chu Lộ ở bên cạnh đã không nhìn được muốn lao ra ngoài. Còn Tà Huyền Nguyệt thì vẻ mặt đầy bất ngờ. Đái Hoa Bân giờ tay kéo Chu Lộ lại, chỉ trong tích tắc hần đã ổn định được tâm trạng của mình, bình thản nói: - Có chơi thì có chịu, đợi Hoắc Vũ Hạo đến tự nhiên ta sẽ làm. Sau đó hần quay sang nói với Mộc Cận: - Mộc lão sư, đệ tử đi tắm rửa thay quần áo. Nói xong hần buông tay Chu Lộ ra, còn liếc cô bé một cái đầy ẩn ý nữa rồi mới quay người bước đi. Mãi đến khi rời khỏi Đấu Thú Tràng rồi đôi mắt Đái Hoa Bân mới phun đầy sát khí... Nhìn bóng lưng hần dần khuất xa, Vương Đông bữu môi nói: - Hoá ra vẫn còn chút thông minh, còn biết nói có sức chơi có sức chịu, ra dáng con trai rồi đấy. Vương Đông lúc này không ngờ lần thua hôm nay đã khiến Đái Hoa Bân thật sự phát điên, không còn biết suy nghĩ gì nữa, bất kể hậu quả ra sao. Hoắc Vũ Hạo bị Vương Ngôn kéo thẳng vào văn phòng, Vương Ngôn vừa đóng cửa xong liền hỏi dồn: - Vũ Hạo, có phải con vừa nói Vũ Hồn của con vừa giác tỉnh lần thứ hai không? Hoắc Vũ Hạo gật đầu, sau đó một lần nữa kể lại câu chuyện đã nói với Chu Y và Phạm Vũ. Sau khi nghe Hoắc Vũ Hạo nói xong, Vương Ngôn sửng sốt đến mức líu lưỡi không biết nói gì, mãi một lúc sau hần mới lên tiếng: - Làm sao có thể như thế chứ? Không... không thể... Làm sao xảy ra chuyện ấy được. Cho dù Vũ Hồn Bản Thể giác tỉnh lần thứ hai cũng không thể tự dưng mọc ra một cái vũ hồn mới được. Từ trước đến nay Vũ Hồn Song Sinh đều xuất hiện cùng lúc mà? Chẳng lẽ vũ hồn cũng có thể ẩn nấp sao? Ta nhớ rõ rằng lịch sử chưa từng ghi chép lại tình huống nào giống như thế này. Vương lão sư của chúng ta lúc này đã hoàn toàn biến thành bộ dạng một nhà nghiên cứu khoa học hơi bị quá khích. Hần cứ đứng yên đấy liên tục lăm bầm tự hỏi tự trả lời... Bất thành hình hần quay người về phía Hoắc Vũ Hạo hỏi gấp: - Vũ Hạo, vũ hồn thứ hai của con là gì? Hoắc Vũ Hạo nói: - Con nghe Chu lão sư nói hình như là Băng Bích Hạt. Vương

Ngôn nghe xong liền hít sâu một hơi, đối với những lão sư khác có lẽ có người sẽ không biết Băng Bích Hạch là Hồn Thú gì. Nhưng hẳn thì chắc chắn là không rồi. Hẳn chuyên tâm nghiên cứu về vũ hồn không phải một sớm một chiều, hiển nhiên hẳn hoàn toàn biết rõ ở cực bắc có tồn tại một bộ tộc Hồn Thú khủng bố như vậy.

- Ta hiểu, ta hiểu rồi. Hai mắt Vương Ngôn lập tức sáng ngời. - Khó trách Hoả Diễm Sư Tử ban nãy bỏ chạy trốn chết. Vũ hồn thứ hai của con không ngờ lại là Vũ Hồn Cực Hạn vô cùng hiếm thấy. Trời ạ, là Vũ Hồn Cực Hạn a. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Vương lão sư, đệ tử có nghe Phàm Vũ sư phụ nhắc đến hai chữ cực hạn này, nhưng đến giờ đệ tử cũng không biết rốt cuộc Vũ Hồn Cực Hạn có ý nghĩa gì? Ánh mắt của Vương Ngôn lúc này nhìn Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn thay đổi, y hết như đã gặp được người trong mộng của mình vậy, khiến Hoắc Vũ Hạo cảm thấy ngứa ngáy không yên. - Vũ Hồn Cực Hạn là cái gì ư? Ta không biết giải thích cho con thế nào nữa. Nói thế này đi, con biết là bên trong cơ thể hồn sư chúng ta, vũ hồn cũng chia ra rất nhiều loại mà đúng không? Hoắc Vũ Hạo gật đầu. Vương Ngôn nói: - Trong số các loại vũ hồn, Vũ Hồn Song Sinh là cao cấp nhất, nó đứng vị trí đầu tiên trong bảng kim tự tháp phân loại vũ hồn. Bất luận hai vũ hồn kia là gì thì cũng có thể giúp chủ nhân nó trở thành một cường giả mạnh mẽ. Nhưng những người có Vũ Hồn Song Sinh lúc nào cũng vô cùng hiếm thấy, lần này con và Tiêu Tiêu là trường hợp đầu tiên ngoại viện chúng ta cùng thời thu nhận hai hồn sư có Vũ Hồn Song Sinh. - Ngoại trừ trường hợp đặc biệt Vũ Hồn Song Sinh này, vũ hồn khác đều có đặc điểm riêng, phân biệt là Thú Vũ Hồn và Khí Vũ Hồn. Mỗi một loại vũ hồn đều có thuộc tính của riêng nó, chỉ cần khi nó thức tỉnh có xuất hiện hồn lực thì nó mới có giá trị tồn tại. Bởi vậy, rất khó phân biệt cấp bậc của các loại vũ hồn. Mặc dù thế, vẫn có vài loại vũ hồn được công nhận là mạnh mẽ. - Thứ nhất, là Vũ Hồn Bản Thể, sở dĩ nói Vũ Hồn Bản Thể cường đại chính vì vũ hồn là một bộ phận trong cơ thể chúng ta, tự mình rèn luyện thân thể dĩ nhiên dễ

dàng và thuận lợi hơn so với tu luyện vũ hồn sinh ra sau khi thức tỉnh. Ngoài ra, Vũ Hồn Bản Thể còn có thể xuất hiện trường hợp giác tỉnh lần hai, lần giác tỉnh này có thể xuất hiện ngay khi vừa thức tỉnh vũ hồn, cũng có thể xuất hiện sau hồn sư đạt một cấp độ nhất định. Từ trước đến nay ta luôn chú ý quan sát con cũng vì hi vọng sẽ có thể chứng kiến tình huống này. Một khi Vũ Hồn Bản Thể thức tỉnh lần thứ hai thì vũ hồn sẽ có một sự lột xác ngoạn mục, về bản chất nó đã hoàn toàn thay đổi rồi. Cho nên nó mới có thể vượt lên các vũ hồn khác xếp đầu bảng phân loại này. Cũng giống như Hồn Thú mười vạn năm sau khi đột phá cực hạn, có thể gọi nó bằng hai chữ "Siêu Cấp". - Bất kể vũ hồn nào được gọi là Siêu Cấp Vũ Hồn thì cũng mạnh hơn những vũ hồn bình thường rất nhiều. Ngoại trừ Vũ Hồn Bản Thể có thể giác tỉnh lần thứ hai ra, loại còn lại chính là Vũ Hồn Cực Hạn, cũng chính là vũ hồn thứ hai của con hiện giờ. Hoắc Vũ Hạo chăm chú lắng nghe Vương Ngôn giảng giải, hẳn hoàn toàn không ngờ Vũ Hồn Cực Hạn lại được đánh giá cao đến thế. Dường như Vương Ngôn càng nói càng hưng phấn, khuôn mặt cũng đã đỏ bừng, tuy vậy hắn vẫn nói tiếp: - Vũ Hồn Cực Hạn sở dĩ mạnh mẽ cũng chính vì hai chữ Cực Hạn của nó. Vũ Hồn Cực Hạn có rất nhiều loại và thuộc tính khác nhau, nhưng cho dù có là gì đi chăng nữa, con thử nghĩ xem, muốn thuộc tính của vũ hồn đạt đến cực hạn có phải chuyện dễ dàng không? Cho dù là kém một chút cũng không thể xem là cực hạn. Ví dụ như vũ hồn Hoả Long của Vu Phong, ngọn lửa của vũ hồn này có thể xem là một trong những loại có cấp bậc cao nhất rồi, nhưng tiếc là, nó vẫn chưa phải là vũ hồn có thuộc tính hoả cực hạn. Bởi vậy loại vũ hồn Hoả Long kia của cô bé, chúng ta thường gọi là Hoả Long chứ không phải Chân Hoả Long. Hoả Long thật sự phải là Xích Địa Thiên Lý mới được. Còn Băng Bích Hạt của con lại đúng thật là vũ hồn thuộc tính băng cực hạn a. Băng Bích Hạt là một loại Hồn Thú chỉ sống tại cực bắc của đại lục, đó cũng là vùng đất cấm địa của hồn sư chúng ta. Ở nơi ấy, Hồn Thú là chúa tể tuyệt đối. - Nghe đồn rằng ở thế giới đầy băng tuyết đó, có ba đại chủng tộc Hồn Thú thuộc tính băng vô cùng hùng mạnh. Theo thứ tự từ thấp đến cao là Thái Thân Tuyết Ma, Băng Bích Hạt và Tuyết Nữ. Chúa tể của ba bộ tộc đó còn được gọi là Tam Đại Thiên Vương tại cực bắc. Ta

dám khẳng định, chắc chắn Tam Đại Thiên Vương này đều là Hồn Thú Siêu Cấp. Nghe Vương Ngôn nói đến đây, Hoắc Vũ Hạo bỗng dưng cảm thấy vô cùng kính nể người thầy này của mình, những lời Vương Ngôn nói về tình hình Hồn Thú ở cực bắc hoàn toàn giống với những gì Thiên Mộng Băng Tầm đã nói với hắn. Mà vùng đất ấy lại là nơi khó tìm hiểu được tin tức, ấy vậy mà Vương Ngôn lão sư có thể biết được đến thế. Ngay cả Băng Đế vừa tỉnh lại trong Tinh Thần Hải của hắn cũng không kèm được mà lên tiếng khen vị nhân loại này thật có hiểu biết.

Dĩ nhiên Vương Ngôn không biết trong đầu Hoắc Vũ Hạo đang nghĩ gì, hắn còn đang bận thao thao bất tuyệt, nói cho Hoắc Vũ Hạo nghe những gì mình biết: - Ta còn nghe nói, trong ba chủng tộc lớn đó ở cực bắc, mạnh nhất là bộ tộc Tuyết Nữ, lai lịch của Tuyết Nữ từ đâu đến ta cũng không rõ, nhưng ta thực nghi ngờ bọn chúng có chút huyết mạch từ nhân loại chúng ta, vì vẻ ngoài của chúng rất giống nhân loại. Và tất nhiên, bọn chúng tuyệt đối là Vũ Hồn Cực Hạn. Ngoài Tuyết Nữ chỉ còn một bộ tộc nữa cũng có thuộc tính băng cực hạn chính là Băng Bích Hạt. Còn một tộc còn lại trong đó là Thái Thân Tuyết Ma lại không phải là Hồn Thú có thuộc tính cực hạn. Có điều, theo ta biết từ xưa đến nay chưa từng có ai có vũ hồn là Tuyết Nữ hay Băng Bích Hạt cả. Ấy vậy mà không ngờ, không ngờ ta có thể thấy, hơn nữa, còn thấy trên chính đệ tử của ta. Hoắc Vũ Hạo có chút ngượng ngùng nói: - Vương lão sư, thật ra đệ tử cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Vương Ngôn nói: - Vũ Hồn Cực Hạn từ trước đến nay vô cùng hiếm thấy. Con còn nhớ những pho tượng ở cửa ra vào học viện chúng ta hay không? Trong những người ấy, ngoài tiên tổ Đường Tam đã sáng lập ra Đường Môn thì không còn người nào có Vũ Hồn Cực Hạn nữa. Mà trong lịch sử vạn năm của học viện chúng ta, cũng chỉ có duy nhất ba người có Vũ Hồn Cực Hạn. Theo thứ tự là: Phong, Hoả, Mộc. Con là người đầu tiên có Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng. Và ba người kia, đều đã trở thành ba huyền thoại trên đại lục chúng ta. Nổi danh nhất là vị có Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính

Hoả, đó là người đã dẫn dắt ba đại đế quốc ở đại lục Đấu La chúng ta chiến thắng đế quốc Nhật Nguyệt. Sau này trong gia tộc cường đại của ngài dù vẫn được kế thừa vũ hồn nhưng không còn ai có thể làm nó xuất hiện hai chữ Cực Hạn được. - Vũ Hồn Cực Hạn tại sao lại hiếm như vậy, con có biết không? Hoắc Vũ Hạo ngẩn ngơ lắc đầu. Vương Ngôn nói: - Bởi vì cơ thể con người chúng ta rất khó chịu đựng được vũ hồn mạnh mẽ như vậy. Con thử nghĩ xem, bất kể là Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng của con hay Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Hoả của vị tổ tiên kia, khi vũ hồn vừa thức tỉnh thì sẽ rất dễ bị năng lượng cực hạn ấy làm thân thể mình vỡ tan. Nếu không phải có thiên phú dị bẩm, căn bản không thể nào chịu đựng nổi. Bởi vậy, trên đại lục chúng ta, số hồn sư có Vũ Hồn Cực Hạn mà vẫn còn tồn tại được thì hiếm thấy vô cùng. Dựa theo những gì con đã kể, ta lớn mật lý giải thế này. Có lẽ vũ hồn thứ hai của con khi thức tỉnh đã xuất hiện, nhưng là biến dị. Và cũng vì thuộc tính của nó quá bá đạo mà nó đã sinh ra một chút trí tuệ. Cho nên, nó tự động ẩn mình đi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 53: Ưu đãi khó mà từ chối?

Chương 53: Ưu đãi khó mà từ chối? - Nó ẩn nấp vì muốn đợi cơ thể phát triển hơn và đến khi tu vi con đạt cấp hai mươi, lúc này mới xuất hiện tình huống giác tỉnh kia. Như thế con hoàn toàn có thể chịu đựng được. Tuy giả thuyết này nghe có vẻ khó tin, nhưng ta cảm thấy đây là lời giải thích hợp lý nhất. Bất ngờ??? Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không thể tưởng tượng được vị lão sư của mình có thể suy nghĩ được thế này. Hắn cảm thấy lưng mình ướt đẫm mồ hôi lạnh, Vương lão sư thật lợi hại a. Tuy vũ hồn Băng Đế của hắn không phải xuất hiện cùng lúc với vũ hồn Linh Mâu. Nhưng... vũ hồn của hắn đúng là có trí tuệ. Vương Ngôn hít sâu một hơi nói tiếp: - Vũ Hạo, ta có một đề nghị thế này. Mặc dù hiện giờ con đã là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo nhưng với Vũ Hồn Cực Hạn kia, ta mong con vẫn nên ở lại hệ Vũ Hồn đi. Chỉ có thể, Vũ Hồn Cực Hạn của con mới có thể tu luyện đến một mức

cao nhất. Lúc trước ta đã cảm thấy con sẽ trở thành một hồn sư cường đại, nhưng không ngờ, bây giờ con ngoài Vũ Hồn Bản Thể còn có Vũ Hồn Song Sinh và Vũ Hồn Cực Hạn a. - Tuy hiện giờ con vẫn chưa mạnh mẽ lắm nhưng thực tế, chỉ cần con tiếp tục tu luyện đúng phương pháp thì ta chắc chắn con sẽ tiến bộ với tốc độ kinh khủng. hơn nữa, vũ hồn Linh Mâu của con còn có cơ hội giác tỉnh lần thứ hai a. Trời ơi! Bây giờ đến cả ta vẫn chưa thể tưởng tượng nổi tương lai của con sẽ thế nào. Bất quá, khi con tu luyện phải đặc biệt cẩn thận, vũ hồn có thuộc tính cực hạn không phải cái gì cũng tốt, bản thân nó vẫn có chút hạn chế, đó là tốc độ tu luyện. Trong lịch sử học viện ghi lại, những vị tiền bối có Vũ Hồn Cực Hạn kia, sau khi tu vi qua cấp ba mươi, tốc độ tăng trưởng chậm vô cùng. Hoắc Vũ Hạo hoảng hồn hỏi gấp: - Tốc độ giảm xuống? Sẽ giảm đến mức nào? Vương Ngôn mỉm cười nói: - Con không cần phải lo, tuy tốc độ tu luyện giảm xuống nhưng hồn sư có Vũ Hồn Cực Hạn so với hồn sư bình thường vẫn mạnh hơn rất nhiều. Sở dĩ tốc độ chậm lại vì để thân thể thích nghi với thuộc tính cực hạn. Cho nên, chậm không phải là xấu, bởi vì, những hồn sư có Vũ Hồn Cực Hạn sẽ không bao giờ gặp bình cảnh hay chướng ngại nào cả. Nghe Vương Ngôn giải thích xong, Vũ Hồn Cực Hạn Hoắc Vũ Hạo mới hiểu được vũ hồn của mình còn có ưu đãi lớn đến thế. Nhưng có một chuyện Vương Ngôn còn chưa biết, chính là trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo còn có hai Hồn Hoàn trí tuệ trăm vạn năm và bốn mươi vạn năm a. Có điều, Vương Ngôn hoàn toàn không sai, hiện giờ Hoắc Vũ Hạo còn rất yếu, nhưng tương lai hẳn thì không thể đoán trước được. - Thế nào? Con cần nhắc chuyện ở lại hệ Vũ Hồn đi, chỉ cần con đồng ý, ta sẽ lập tức đi tìm viện trưởng, lần này ta cam đoan ngài sẽ cho con làm đệ tử hạch tâm hơn nữa sau này chắc chắn con sẽ vào được nội viện. Hoắc Vũ Hạo nhíu mày suy nghĩ, nhưng lát sau vẫn kiên quyết lắc đầu: - Vương lão sư, cảm ơn ý tốt của ngài. Đệ tử biết trước nay ngài luôn quan tâm con. Nhưng lúc đệ tử khốn khó nhất, hệ Hồn Đạo đã tiếp nhận đệ tử. Đệ tử đã là người của hệ Hồn Đạo, chắc chắn sẽ không đổi ý đâu. Vương Ngôn than nhẹ một tiếng nói: - Cái này cũng chỉ biết trách hệ Vũ Hồn chúng ta không có mắt nhìn người. Từ lúc con và Vương Đông Tiêu Tiêu đạt giải quán quân ta đã đề nghị rất nhiều lần, thậm

chí còn mời Huyền lão đến xem xét, có điều... haiz. Vũ Hồn Cực Hạn không thể để lãng phí như thế. Vũ Hạo à, nếu con muốn nghiên cứu Hồn Đạo Khí thì cũng không thể để hoang phí vũ hồn như vậy. Ta sẽ cố gắng nói giúp cho con, đảm bảo hệ Vũ Hồn sẽ giúp con tìm những Hồn Hoàn tốt nhất, Vũ Hồn Cực Hạn phải được bồi dưỡng một cách tốt nhất. Đôi mắt Hoắc Vũ Hạo đã ửng đỏ vì những lời nói này của Vương Ngôn. - Vương lão sư. Đệ tử mãi mãi là đệ tử của ngài. Ngài yên tâm, đệ tử sẽ cố gắng tu luyện, sẽ không để ngài phải thất vọng đâu. Vương Ngôn nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn rồi nói: - Con về ký túc xá nghỉ ngơi đi. Kỳ sát hạch này chắc phải mất một ngày, hôm nay không cần lên lớp nữa đâu. Giờ ta lập tức đi tìm viện trưởng, vừa rồi viện trưởng cũng có đến xem con thi sát hạch. Con cũng không cần quyết định nhanh quá, Ngôn viện trưởng luôn luôn cầu tài như khát nước, lần này thấy đệ tử ưu tú như thế này thì không dễ dàng bỏ qua đâu. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo trả lời một tiếng rồi định xoay người rời đi. Đúng lúc này, một giọng như từ bốn phương tám hướng đột nhiên vang lên: - Vương lão sư, người không hổ danh là một trong những lão sư ưu tú nhất của hệ Vũ Hồn chúng ta, ta cảm ơn những cống hiến người đã dành cho học viện, người không cần đến tìm ta nữa, ta đến rồi đây, mở cửa đi. Giọng nói này vô cùng ấm áp, tựa như một cơn gió mùa xuân từ đâu thổi đến, khiến người nghe cảm thấy vô cùng thoải mái, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy trong Tinh Thần Hải của mình dường như cũng có chút dao động theo giọng nói kia. Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Bích Đế Hoàng Hạo trong Tinh Thần Hải của hắn gần như đồng thanh nói: - Một nhân loại thật cường đại. Vương Ngôn nghe xong liền vô cùng mừng rỡ, vội vàng chạy ra mở cửa phòng, đứng bên ngoài cửa còn không phải Ngôn Thiếu Triết, viện trưởng hệ Vũ Hồn của học viện Sử Lai Khắc nữa thì là ai? Vị Ngôn viện trưởng này sau khi trở về nội viện lập tức triệu tập một vài lão sư nòng cốt, tất cả thảo luận một chút rồi lão lại lập tức trở ra tìm Hoắc Vũ Hạo. Lão vừa nghe nói Vương Ngôn đã dẫn Hoắc Vũ Hạo đi liền lập tức chạy đến văn phòng bên này. Với tu vi của lão dĩ nhiên những lời Vương Ngôn nói từ này giờ đều nghe rõ ràng không sót một câu. - Viện trưởng. Vương Ngôn cung kính cúi chào Ngôn Thiếu Triết. Đối với vị viện trưởng này, hắn hoàn toàn kính

trọng từ tận đáy lòng. Ngôn Thiểu Triết mỉm cười nói: - Vương lão sư, những lời ban nãy của người ta đều nghe hết rồi. Ta lấy tư cách là viện trưởng vô cùng cảm ơn người. Vì muốn giữ lại nhân tài cho hệ Vũ Hồn của chúng ta người đã cố gắng hết sức mình rồi. Đợt lớp của Hoắc Vũ Hạo tốt nghiệp ngoại viện thì người vào nội viện giảng dạy đi. Ta nhớ hình như người rất muốn vào Mật Đồ Thư Quán của nội viện phải không. Ừm, mai một đến tìm ta, ta cho người vào đấy một lần. Vương Ngôn nghe thấy thế quá đổi vui mừng, rồi rít nói: - Cảm ơn viện trưởng, tốt quá, thật tốt quá. Nếu không phải Ngôn Thiểu Triết còn ở đây, chỉ sợ hắn đã hưng phấn nhảy dựng lên rồi. Bất kể là trở thành lão sư nội viện hay vào Mật Đồ Thư quán đều là một trong những mục tiêu quan trọng trong cuộc đời Vương lão sư. Nhưng hắn tuyệt đối không thể ngờ hai mục tiêu ấy mình lại đạt được trong tình huống này. Thế nên hắn làm sao không vui mừng cho được. Ngôn Thiểu Triết từ từ bước vào phòng Vương Ngôn, rõ ràng không thấy lão ấy làm hành động gì thế mà cửa phòng lại tự động đóng lại. Hoắc Vũ Hạo đứng phía sau Vương Ngôn cũng vội vàng cung kính hành lễ với lão. Ngôn Thiểu Triết mỉm cười đi đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo nói: - Trò Hoắc Vũ Hạo, lần này là ta đặc biệt đến tìm con. Đầu tiên, ta đại diện hệ Vũ Hồn tại học viện Sử Lai Khắc này nói lời xin lỗi con. Vị này đường đường là một trong những nhân vật số một tại học viện Sử Lai Khắc, đồng thời cũng là một hồn sư nổi tiếng trên đấu la Đại Lục, thế mà giờ lão lại ở đây cúi người nói lời xin lỗi một dưới bé mới mười hai tuổi. Hoắc Vũ Hạo cũng không tránh sang một bên né cái cúi đầu này của lão, vì căn bản hắn đã ngăn ngại cả người không còn biết gì nữa rồi. Lúc Ngôn Thiểu Triết đến đây, hắn mang máng đoán được vị viện trưởng đại nhân này rất có thể đến vì hắn, hắn cũng đã quyết định nếu lão có bảo hắn ở lại hệ Vũ Hồn hắn cũng sẽ từ chối. Nhưng nào ngờ vừa mới đến lão đã làm thế này. Đừng nói là Hoắc Vũ Hạo, ngay cả Vương Ngôn đang đứng bên cạnh cũng khiếp sợ há hốc mồm trước một màn này, từ trước đến nay hắn chưa từng thấy Ngôn viện trưởng cúi người trước bất cứ ai a. Trước đây từng có một vị đế vương ghé thăm học viện Sử Lai Khắc, thế mà hắn còn phải hành lễ trước Ngôn viện trưởng nữa. Bởi vì, vị đế vương đã từng học tập tại học viện này, hơn nữa còn chưa

kịp tốt nghiệp ngoại viện là đã bị khai trừ rồi. Cho dù vậy, vị đế vương đó vẫn vô cùng kính trọng học viện Sử Lai Khắc. Bấy nhiêu đã đủ để chứng tỏ danh vọng của học viện cao đến mức nào. Chuyện vừa rồi mà truyền ra bên ngoài, chắc chắn sẽ khiến giới hồn sư vô cùng kinh hãi. Ngôn Thiểu Triết sau khi cúi đầu liền đứng thẳng lại, vẻ mặt vẫn tươi cười như cũ không hề có chút xấu hổ nào, lão nhẹ nhàng nói: - Trò Hoắc Vũ Hạo, vì hệ Vũ Hồn không kiểm tra thấu đáo nên suýt chút nữa đã để mất đi một nhân tài, nay ta chân thành xin lỗi con về sai lầm này của chúng ta. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới kịp phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ bé nhất thời đỏ bừng, liên tục xua tay, không nói nên lời. Hẳn mà so với Ngôn Thiểu Triết thì chẳng khác gì một người trên trời một người tận dưới mặt đất. Vậy mà Ngôn Thiểu Triết lại cúi người hành lễ với hắn, chuyện này thật sự đã vượt ngoài sự tưởng tượng của bản thân hắn rồi. Ngôn Thiểu Triết nói: - Hôm nay khi con thi triển vũ hồn, nếu ta nhìn không nhầm thì vũ hồn thứ hai của con là Băng Bích Hạt, Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng? Ta biết hiện giờ con đã là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo, nhưng chẳng có vấn đề gì hết, chuyện này ta sẽ thương lượng với bọn họ sau. Bản thân con có Vũ Hồn Cực Hạn mà lại đi học tập Hồn Đạo Khí chẳng phải là lãng phí quá sao? Ta dám chắc ở đại lục Đấu La này, những người có thể giảng dạy con một cách xuất sắc nhất cũng chỉ có hệ Vũ Hồn ở học viện Sử Lai Khắc này thôi. Ta sẽ đích thân hướng dẫn con tu luyện. Ta thấy, với thiên phú của con, cho dù Vũ Hồn Cực Hạn có bị hạn chế tu luyện chậm hơn người khác đi chẳng nữa, ta cũng dám chắc trước bốn mươi tuổi giúp con đạt đến bậc Phong Hào Đấu La, Vũ Hồn Cực Hạn bậc Phong Hào Đấu La, con có hiểu nó có ý nghĩa gì không? Hoắc Vũ Hạo theo bản năng lắc đầu. Ngôn Thiểu Triết mỉm cười, kiên định nói: - Chính là vô địch. Thiên hạ vô địch. Nghe một câu cuối cùng của Ngôn Thiểu Triết, Hoắc Vũ Hạo không kiềm được mà lùi về sau nửa bước. May là hắn không bị yếu tim, nếu không chỉ sợ giờ đã lên cơn đau tim mà chết rồi.

--- M2: Chà chà, bác Ngôn này cướp người cũng quá bá đạo đi, các bạn đoán xem Tiểu Hạo nhà mình chọn thế nào đây a Ngôn Thiểu Triết nói: - Đúng thật những năm gần đây Hồn Đạo Khí phát triển rất nhanh, nhưng chúng ta là những hồn sư chân chính, phải dựa vào thực lực chính mình.

Nếu con thích Hồn Đạo Khí thì cứ đợi đạt được cấp bậc Phong Hào Đấu La rồi quay lại học cũng không muộn. Ta hi vọng con suy nghĩ cho kỹ càng, đừng để lỡ một cơ hội tốt thế này. Đồng thời, để bày tỏ tấm lòng của chúng ta, chúng ta sẽ giúp con làm ba chuyện để bồi thường sai lầm ngày trước. Thứ nhất, ta cam đoan những người đã hợp tác cùng con, bao gồm Vương Đông người từng thi triển Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ với con và Tiêu Tiêu có Vũ Hồn Song Sinh kia, tương lai nhất định sẽ trở thành đệ tử nội viện. Con cũng biết đệ tử hạch tâm và đệ tử nội viện khác nhau như thế nào rồi chứ. Không phải bất cứ đệ tử hạch tâm nào cũng đều có thể trở thành đệ tử nội viện đâu. Hơn nữa, trở thành đệ tử nội viện thì sẽ được rất rất rất nhiều ưu đãi. Thứ hai, ta lấy danh dự của viện trưởng hệ Vũ Hồn học viện Sử Lai Khắc cam đoan với con rằng học viện sẽ dốc hết sức tìm cho con những Hồn Cốt tốt nhất để dung hợp vào cơ thể. Trong đó sẽ có ít nhất một khối Hồn Cốt từ Hồn Thú mười vạn năm. Thứ ba, ta cam đoan chắc chắn sẽ cho con phụ thêm một cái Hồn Hoàn mười vạn năm. Cái quái gì thế này???

(M2: mình dịch mà nổi cả da gà, kiểu này ai từ chối cho nổi huhuhuhuhuh)

Vương Ngôn ở bên cạnh càng nghe Ngôn Thiểu Triết nói càng há hốc mồm thật to, đến khi nghe hết, trong đầu hẳn chỉ có mỗi một suy nghĩ: Viện trưởng bị điên rồi. Học viện Sử Lai Khắc tuy rằng giàu có nhưng ba chuyện Ngôn Thiểu Triết vừa hứa với Hoắc Vũ Hạo đều không phải là những chuyện bình thường a. Hồn Cốt, Hồn Hoàn mười vạn năm? Vậy thì ít nhất học viện phải phải hết cường giả ra tay giúp Hoắc Vũ Hạo rồi. Trong lịch sử học viện, chưa từng nghe nói có chuyện như thế này a. Đây là chưa nói còn giúp Hoắc Vũ Hạo dung hợp đầy đủ Hồn Cốt nữa chứ. Không thể không công nhận Ngôn Thiểu Triết vô cùng xảo quyệt khi nói ra ba chuyện này, vì trong đó không hẳn là hoàn toàn chỉ liên quan đến Hoắc Vũ Hạo mà còn kéo cả Vương Đông và Tiêu Tiêu vào cuộc nữa. Cả ba bọn họ là bạn tốt của nhau, nên chắc chắn Hoắc Vũ Hạo sẽ suy nghĩ kỹ càng rồi mới quyết định chấp nhận hay từ chối. Nếu như không bị hệ Hồn Đạo cạnh tranh, hay hệ Vũ Hồn sớm phát hiện ra Hoắc Vũ Hạo thì Ngôn Thiểu Triết tương lai chắc hẳn cũng sẽ làm như vậy, nhưng sẽ không nói ra sớm như thế này thôi. Tình hình hiện giờ vô cùng gấp gáp, Hoắc Vũ Hạo đã là đệ tử hạch tâm của

hệ Hồn Đạo, nếu hãn không đưa ra điều kiện cực kỳ hấp dẫn thì rất khó làm Hoắc Vũ Hạo đổi ý. Đồng thời, hãn phải khiến hệ Hồn Đạo á khẩu không thể nói gì nữa. Sau đó sẽ quang minh chính đại dẫn Hoắc Vũ Hạo trở về. Hệ Hồn Đạo có tiền, nhưng bọn họ có thể tìm được Hồn Cốt cao cấp nhất không? Hệ Hồn Đạo có thể giúp Hoắc Vũ Hạo liệt sát Hồn Thú mười vạn năm sao? Chuyện này dĩ nhiên là không rồi. Ngôn Thiệu Triết ban nãy trở về nội viện chính là để thảo luận những điều kiện này, tất cả bọn họ đều nhất trí quyết định bằng bất cứ giá nào phải đoạt được người trở về. Nếu có người hỏi hãn làm chuyện này có đáng giá không? Ngôn Thiệu Triết nhất định lập tức trả lời tuyệt đối đáng giá. Đúng vậy, vì Hoắc Vũ Hạo, hệ Vũ Hồn sẽ không tiếc bất cứ gì hết. Bởi vì, chỉ cần đợi Hoắc Vũ Hạo trưởng thành, thì chắc chắn trong vòng ba trăm năm tới, địa vị đệ nhất đại lục của học viện tuyệt đối sẽ không bị lay động. Hồn sư đạt đến cấp bậc Phong Hào Đấu La thì muốn sống đến ba năm trăm năm là chuyện vô cùng bình thường. Hiện giờ, với thực lực hùng mạnh của học viện Sử Lai Khắc, không cần nói đến đế quốc Nhật Nguyệt kia, ngay cả Tam Đại Đế Quốc ở đại lục Đấu La cũng đã xuất hiện tình trạng bằng mặt không bằng lòng rồi. Điểm này chỉ cần để ý thấy Tam Đại Đế Quốc không còn cử người trong hoàng thất đến học tập nữa là hiểu. Từ trên người Hoắc Vũ Hạo, Ngôn Thiệu Triết thấy được một tương lai mới của học viện Sử Lai Khắc. Hãn không cần sau này Hoắc Vũ Hạo ở lại học viện, chỉ cần học viện đào tạo ra được một cường giả siêu cấp như thế thì học viện Sử Lai Khắc sẽ lại có thể đứng vững sừng sững không còn bị cái gì uy hiếp nữa. Vì mấy trăm năm tương lai của học viện, hiện giờ trả giá một chút thì có là gì? Huống chi học viện từ trước đến nay luôn cần nhân tài. Vũ Hồn Cực Hạn bộ dễ dàng tìm thấy sao? Vương Ngôn là lần đầu tiên và dĩ nhiên Ngôn Thiệu Triết cũng không ngoại lệ. Có điều, không phải cứ là Vũ Hồn Cực Hạn thì là vũ hồn mạnh nhất đại lục, nhưng ít ra, cũng có thể xem là có chút "máu mặt", là một trong những vũ hồn cường đại nhất. Và đừng quên, Hoắc Vũ Hạo còn là một hồn sư có Vũ Hồn Song Sinh a. Từng nhân tố chồng lên nhau, thúc đẩy Ngôn Thiệu Triết quyết định đánh phủ đầu trước. Nghe Ngôn Thiệu Triết nói xong, bản thân Hoắc Vũ Hạo thật sự không biết quyết định như thế nào

nữa, từng thông tin, từng yêu cầu, từng đề nghị đều quá sức tưởng tượng. Dù tính tình hẩn hiềm tĩnh và có chút thông minh nhưng dù sao hẩn cũng chỉ là một đứa bé mới mười hai tuổi. Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng gào thật to, doạ Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Ngôn nhẩy dựng lên. - Ngôn - Thiếu - Triết, người có biết xấu hổ không hả???? Rầm. Cánh cửa phòng bị đánh mở bật ra, Tiền Đa Đa giận dữ bước vào, phía sau hẩn là Phàm Vũ. Ngôn Thiếu Triết đến theo dõi sát hạch, rồi khi Hoắc Vũ Hạo vừa sát hạch xong liền bỏ đi. Sau đó Vương Ngôn lại lôi Hoắc Vũ Hạo đi, Chu Y đứng bên ngoài cảm thấy có chút gì đó quái lạ, thế nên nàng liền viết một mảnh giấy bảo Vương Ngôn đem đưa cho Phàm Vũ. Phàm Vũ vừa xem xong liền biết có chuyện không ổn, Ngôn Thiếu Triết đến xem sát hạch làm gì? Chắc chắn là vì Hoắc Vũ Hạo rồi. Như vậy, chắc chắn... sau đó hẩn lập tức không dám chậm trễ chạy đi tìm Tiền Đa Đa. Thật ra bọn họ cũng đến được vài phút rồi, Ngôn Thiếu Triết ở bên trong cũng biết, và dĩ nhiên những lời khủng khiếp ban nãy bọn họ hoàn toàn nghe rõ. Thế nên lúc này Tiền Đa Đa mới nổi giận dùng dùng chạy vào chửi ầm lên. Ngôn Thiếu Triết mỉm cười nói: - Lão Tiền à, sao hôm nay người lại rảnh rồi ghé thăm ký túc xá chúng ta thế này? Tiền Đa Đa tức giận nói: - Ngôn Thiếu Triết, người còn biết xấu hổ không hả? Chúng ta đã nói rõ ràng rồi, người cũng hứa nhường Hoắc Vũ Hạo cho chúng ta làm đệ tử hạch tâm. Đây là tiền cược lần trước ta đánh thắng người mà. Ngôn Thiếu Triết nói với giọng vô cùng lưu manh: - Được rồi, là ta đồng ý, thì sao? Con người ai chả phạm sai lầm đúng không? Ông bà ta nói biết sai chịu sửa mới là tốt, hiện giờ chẳng phải ta đang sửa chữa sai lầm của mình sao? Tiền Đa Đa giận dữ nói: - Người câm đi. Chẳng lẽ *** ỉa ra còn có thể nhét trở vào? Người dám cướp người của ông, ông liều mạng với người. Ngôn Thiếu Triết vẫn giữ vẻ mặt cười híp mắt của mình nói: - Muốn đánh nhau à? Cũng được, hồi trẻ chúng ta đánh suốt, giờ lớn tuổi rồi, cũng khá lâu rồi chúng ta không luận bàn nha. Đến đây, chúng ta ra ngoài tìm một chỗ nhanh lên. Nếu ta thắng Hoắc Vũ Hạo sẽ là người của bên ta, người không được đòi hỏi nữa. Tiền Đa Đa thiếu chút nữa tức đến lên máu, lão chửi um lên. - Ngôn Thiếu Triết, ta chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như người, cái thứ xỏ lá chết tiệt. Cái đồ nói mà không

biết giữ lời. Cái đồ ăn quýt còn la làng. Ngôn Thiểu Triết ra vẻ oan uổng nói: - Ta không giữ lời hồi nào? Ta có ăn quýt gì người đâu? Ta đồng ý và ta làm rồi mà. Hiện giờ Hoắc Vũ Hạo đã là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo các người. Ta có ngăn cản gì đâu, đúng không? Hiện giờ ta chỉ cho nó lựa chọn kèm theo vài điều kiện thôi. Nếu nó bỏ hệ Hồn Đạo về hệ Vũ Hồn của ta cũng là quyết định của nó mà. Rõ ràng không phải là ta không giữ lời. Vũ Hạo, con quyết định đi. Ta khẳng định những gì ta hứa với con ta sẽ làm được, còn hệ Hồn Đạo chắc chắn là không. Hồn Thú mười vạn năm không phải muốn giết là giết. Không có cường giả Phong Hào Đấu La cấp chín mươi lăm trở lên trấn thủ thì tuyệt đối không có khả năng. Tu vi của ta hiện giờ là cấp chín mươi lăm. Nói đơn giản thế này, nếu ta và vị Phó viện trưởng Tiền Đa Đa kia luận bàn, ta chỉ dùng một bàn tay thôi hãn cũng tuyệt đối không có cơ hội chiến thắng. Hãn cũng là một Phong Hào Đấu La đấy, nhưng con hỏi thử xem hãn có khả năng đánh chết Hồn Thú mười vạn năm không? Tiền Đa Đa cảm thấy lồng ngực của mình muốn nổ tung ra, từ hồi trẻ đến giờ, hãn luôn xếp sau Ngôn Thiểu Triết. Nếu đánh nhau, hãn chắc chắn không phải là đối thủ của Ngôn Thiểu Triết, dù sự thật khó nghe, nhưng đúng là thế. Hãn không ngờ Ngôn Thiểu Triết vì muốn cướp người, điều kiện thế này cũng dám hứa. Cũng giống như Ngôn Thiểu Triết, Tiền Đa Đa quay lại nhìn Hoắc Vũ Hạo nói: - Vũ Hạo, con là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo chúng ta, và cũng là đệ tử đích truyền của Phàm Vũ. Tương lai Phàm Vũ chính là viện trưởng của hệ Hồn Đạo. Về mặt chế tạo Hồn Đạo Khí con cũng có thiên phú nữa. Ta nghĩ chắc con biết tâm ý của hệ Hồn Đạo đối với con như thế nào, con phải suy nghĩ cho cẩn thận. Suy nghĩ? Suy nghĩ cái gì? Hiện giờ Hoắc Vũ Hạo dường như không còn có thể suy nghĩ gì nữa rồi. Một bên là viện trưởng chí tôn của hệ Vũ Hồn, một bên là Phó viện trưởng hệ Hồn Đạo. Cả hai đều là cường giả bậc Phong Hào Đấu La, Ngôn Thiểu Triết còn là cường giả siêu cấp Phong Hào Đấu La nữa, một đứa trẻ nhỏ bé như Hoắc Vũ Hạo làm sao dám trả lời, bất cứ ai ở đây hãn đều đặc tội không nổi a! Phàm Vũ nhìn Hoắc Vũ Hạo đứng bên cạnh đờ bưng mặt mà không có chút phản ứng gì liền vội vàng đi đến vỗ vỗ vai an ủi hãn. - Hai vị viện trưởng à, hai người đừng làm khó Hoắc Vũ Hạo nữa.

Ngôn viện trưởng, chuyện này rõ ràng là ngài không đúng, Vũ Hạo đã là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo chúng ta, vì sự đoàn kết giữa hai hệ, xin người đừng tiếp tục gây thêm phiền toái nữa. Đối với Phàm Vũ, Ngôn Thiếu Triết lại không dùng giọng điệu giống khi nói chuyện Tiên Đa Đa, hần thản nhiên nói: - Phàm Vũ, người hẳn là biết Hoắc Vũ Hạo có Vũ Hồn Cực Hạn đúng không? Người nghĩ các người dạy dỗ Vũ Hồn Cực Hạn tốt hay hệ Vũ Hồn chúng ta tốt hơn đây? Một hồn sư có Vũ Hồn Cực Hạn có ý nghĩa gì với học viện người có biết không? Vạn năm nay, học viện chúng ta từng bước phát triển lên đến tầm cỡ đệ nhất đại lục, trừ lúc ban đầu có tiên tổ Đường Tam cùng Sử Lai Khắc Thất Quái dẫn dắt, học viện Sử Lai Khắc chúng ta cũng chỉ có ba thời khắc huy hoàng nhất thôi... - Ba thời khắc huy hoàng nhất của học viện Sử Lai Khắc chúng ta đều là do những cường giả Cực Hạn Đấu La dẫn dắt. Do đó, việc Hoắc Vũ Hạo có được Vũ Hồn Cực Hạn đối với học viện chúng ta có ý nghĩa vô cùng trọng đại. Nếu không ta đã không dùng đến cách này mang hần trở về. Chuyện này không thể thương lượng được, ta thà rằng làm người xấu cũng phải giữ nó ở lại hệ Vũ Hồn, tương lai của học viện chúng ta là nằm trong tay nó. Phàm Vũ nhú mày, hẳn không ngờ Ngôn Thiếu Triết nổi giận vùng lên lại khó chơi như vậy. - Ngôn Thiếu Triết, người muốn cướp người có hỏi qua ta chưa? Một giọng nói vô cùng du dương đột nhiên vang lên, ngay sau đó lại xuất hiện thêm một người nữa khiến văn phòng của Vương Ngôn bắt đầu trông có vẻ chật chội. Thấy người vừa đến, sự phẫn nộ trên mặt Tiên Đa Đa nhất thời dịu xuống một chút. - Lâm Nhi, nàng cuối cùng cũng đến rồi. Nếu không lão Ngôn kia làm ta tức chết mất. Người vừa đến là một phụ nữ, cao chừng một mét bảy, da dẻ trắng nõn, dung mạo khoảng chừng năm mươi tuổi, mái tóc đen búi cao, bà mặc một bộ quần áo màu trắng viền vàng, trông hết sức gọn gàng, dáng vẻ của bà khiến người ta cảm thấy bà là một người hết sức lão luyện. Tuy lúc này bà đã lớn tuổi rồi, nhưng vẫn rất dễ đoán được khi còn trẻ đây tuyệt đối là một mỹ nữ tuyệt sắc. Phàm Vũ nói nhỏ với Hoắc Vũ Hạo. - Đây là viện trưởng của hệ Hồn Đạo chúng ta, Tiên Lâm Nhi. Hoắc Vũ Hạo đứng cạnh Phàm Vũ đã có chút bình tĩnh trở lại, hẳn biết lúc này mình nên giữ im lặng thì hơn. Thần tiên đánh nhau, người phạm nhỏ bé như

hắn tốt nhất không nên chen vào. Thấy Tiên Lâm Nhi đến, Ngôn Thiệu Triết cũng nhú mào. - Lâm Nhi, chuyện này... Viện trưởng Tiên Lâm Nhi lạnh lùng ngắt lời. - Thời trẻ người đã không giữ lời rồi, chẳng lẽ quen thói đến tận tám mươi tuổi vẫn chưa bỏ được sao? Giờ người vẫn còn tìm đến bắt nạt ta à? Người muốn đánh hả? Ta với người một chọi một, đi, đi đến Đấu Hồn Khu. Một khắc trước Ngôn Thiệu Triết còn trên cơ Tiền Đa Đa và Phàm Vũ, thế mà giờ lại lộ vẻ xấu hổ nói: - Lâm Nhi, sao phải đến thế chứ? Chuyện này đúng là ta dối ý, nhưng nàng cũng biết một Vũ Hồn Cực Hạn có ý nghĩa thế nào với tương lai học viện mà. Chuyện đến mức độ này rồi làm sao có thể tính bằng một lần đánh cuộc nữa. Ta đã thảo luận với các lão sư nội viện rồi, Hoắc Vũ Hạo phải ở lại hệ Vũ Hồn. Tiên Lâm Nhi lạnh lùng nói: - Người dựa vào cái gì mà nói những lời này? Dựa vào vị trí đệ nhất thiên hạ của hệ Vũ Hồn là muốn hệ Hồn Đạo chúng ta nhường đệ tử hạch tâm cho bọn người sao? Làm sao người biết đứa trẻ này ở hệ chúng ta không tốt hả? Đúng, nếu để hệ Vũ Hồn bồi dưỡng thì tương lai nó sẽ là trụ cột của hệ Vũ Hồn và cũng sẽ tiếp tục giúp các người duy trì vị trí đệ nhất hiện tại. Nhưng người có nghĩ, bên bọn ta bồi dưỡng nó tốt thì sao này nó sẽ giúp hệ Hồn Đạo của học viện chúng ta bước lên vị trí dẫn đầu, dè bẹp đế quốc Nhật Nguyệt đã áp chế chúng ta bấy lâu nay không? Ta xác định lại một lần nữa, người muốn cướp người của chúng ta là tuyệt đối không thể, người cũng không cần bức ép nó nữa, Hồn Thú mười vạn năm chứ gì, đến thời điểm nó cần ta sẽ giúp nó đi liệt sát, cho dù cái mạng ta có làm sao thì cũng là do chính người bức ta thôi. Về mặt Tiền Đa Đa đang đứng cạnh Tiên Lâm Nhi có chút quái lạ, cũng có thể gọi là xấu hổ, nhưng sự tức giận trong lòng lão lúc này đã hoàn toàn biến mất rồi. Lần này đến lượt về mặt Ngôn Thiệu Triết lúc trắng lúc xanh. Dù trong lòng hắn có hàng nghìn hàng vạn lời giải thích cũng không thể nào nói trước mặt Tiên Lâm Nhi được. Chung quy cũng vì lúc trẻ có lỗi với người ta mà thôi. Có điều, Vũ Hồn Song Sinh Cực Hạn đối với hệ Vũ Hồn là cơ duyên ngàn năm khó gặp, hắn là viện trưởng hệ Vũ Hồn làm sao có thể vì tình riêng của mình mà bỏ qua được. Ngôn Thiệu Triết hít sâu một hơi nói: - Lâm Nhi, hay là thế này. Chúng ta đã không thể thương lượng được thì về đảo Hải Thần mở một

cuộc họp rồi từ từ quyết định, được không? Tiên Lâm Nhi không chút do dự nói: - Được, hội nghị ở Hải Thần Các thì hội nghị ở Hải Thần Các. Ta sợ người chắc. Dù ở đâu lý lẽ cũng đứng về phía bọn ta. Đi, chúng ta về mời các trưởng lão Cung Phụng Đường ra dự hội nghị. Để ta xem cuối cùng người dựa vào cái gì mà muốn cướp người của ta.

Ngôn Thiểu Triết nhú mày, sau đó quay đầu lại nhìn Hoắc Vũ Hạo rồi mỉm cười nhẹ nhàng nói: - Hoắc Vũ Hạo, chuyện này liên quan đến lợi ích của bản thân con, con cứ từ từ suy nghĩ đi, chúng ta đi thương lượng một chút. Lão nói xong mới chịu xoay người ra về. Về mặt Tiên Lâm Nhi vô cùng khó coi, nhưng bà cũng quay lại nhìn Hoắc Vũ Hạo rồi nói: - Bé cưng, con mặc xác hã. Chuyện này con đừng lo nữa, con cứ tu luyện cho tốt đi, có gì học viện sẽ thông báo cho con sau. Nói xong nàng cũng xoay người bước đi. Tiền Đa Đa vội vàng chạy theo, cuối cùng trong phòng chỉ còn Phàm Vũ, Hoắc Vũ Hạo, Vương Ngôn. Vương Ngôn khổ sở nói: - Chuyện này, ài... Phàm Vũ vỗ vỗ vai Hoắc Vũ Hạo nói: - Vũ Hạo, con cũng về nghỉ ngơi đi. Tiên viện trưởng nói đúng, con không cần suy nghĩ gì nhiều, cũng không cần khiến mình thêm áp lực. Bất luận kết quả ra sao đều sẽ không mang đến kết quả xấu cho con đâu. Hiện giờ cố gắng tu luyện tăng tu vi mới là quan trọng nhất. mấy vị viện trưởng đi rồi nên áp lực tâm lý của hã cũng nhẹ nhàng hơn. Hã vội vàng gật đầu, nói: - Dạ sư phụ. Hã thông minh nhất ở chỗ từ này giờ không lên tiếng nói gì cả, lòng của hã dĩ nhiên hướng về hệ Hồn Đạo, nhưng hã cũng không phải không cảm động với những gì Vương Ngôn lão sư và Ngôn Thiểu Triết viện trưởng đã làm. Sự cảm động với Ngôn Thiểu Triết không phải vì những điều kiện kia, bản thân hã đã có hai cái Hồn Hoàn trí tuệ vô cùng cường đại rồi, còn Hồn Cốt hay Hồn Hoàn cho tương lai, hã cũng không lo lắng lắm. Cái hã cảm thấy xúc động chính là việc Ngôn viện trưởng đồng ý cho cả Vương Đông lẫn Tiêu Tiêu trở thành đệ tử nội viện. Hã không nghĩ cho bản thân cũng lo cho đồng đội của mình chứ. Cho nên bây giờ bảo hã chọn, hã cũng không biết nên chọn thế nào. Tuy trong lòng hã đã có quyết định, học viện bảo hã thế nào thì hã sẽ làm thế đấy nhưng thật ra, hã không muốn bỏ một hệ nào cả. Từ phòng làm việc giáo viên trở về ký túc xá, Hoắc Vũ Hạo liền thấy Vương Đông và Tiêu Tiêu đang đứng chờ mình ở bên ngoài. Vừa thấy hã cả hai đã lập tức chạy đến. Vương Đông thấp giọng nói: - Tình hình sao

rồi? Vương lão sư dẫn người đến đây có chuyện gì không? Hoắc Vũ Hạo không định giấu diếm bọn họ nên lập tức kể lại mọi chuyện xảy ra ở văn phòng Vương lão sư cho bọn họ nghe. Vương Đông và Tiêu Tiêu nghe đến đoạn ba viện trưởng tranh đoạt cũng không kèm được mà há hốc mồm. Vương Đông giật mình nói: - Người được đẩy, nhanh vậy đã biến thành miếng bánh ngon ai cũng thích rồi, Ngôn viện trưởng đúng là có thành ý, nhưng hệ Hồn Đạo trước nay đối xử với người cũng không tệ. Giờ người định làm thế nào? Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Ta cũng không biết tính sao nữa. Ta chỉ là một đệ tử nhỏ bé, người nghĩ ta quyết định được gì sao? Thôi thì cứ nghe theo học viện an bài. Ngôn viện trưởng, Tiền viện trưởng và Tiên viện trưởng đều đi thương lượng với nhau rồi, chắc sẽ có kết quả nhanh thôi. Có điều, thật lòng ta không muốn bỏ bên nào cả. Tiêu Tiêu có chút lo lắng nói: - Không biết kết quả sẽ vào hệ nào nữa. Nhưng bạn đừng lo lắng cho bọn mình, bọn mình sẽ cố gắng vào được nội viện thôi. Bạn cứ chọn cái mà bạn muốn ý. Nghe cô bé nói thế, trong lòng Hoắc Vũ Hạo không khỏi có chút cảm động, hần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Tiêu, rồi nói một lời cảm ơn từ đáy lòng. Về mặt Vương Đông ở bên cạnh này giờ cũng vô cùng căng thẳng nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại. - Thôi chúng ta về đi. Người nói đúng, chuyện này để học viện quyết định là tốt nhất. Hoắc Vũ Hạo hỏi: - Đúng rồi Tiêu Tiêu, sát hạch của bạn thành tích thế nào? Tiêu Tiêu cười hì hì nói: - 110đ, mình là hệ Khống Chế nhưng vẫn chọn Hồn Thú ngàn năm, mình và nó chiến đấu một lúc lâu đến khi hồn lực mình tiêu hao gần hết mới kết thúc. Sau đó lão sư tuyên bố điểm của mình luôn. Hoắc Vũ Hạo nói: - Đúng rồi, tên Đái Hoa Bân lại thua chúng ta một lần nữa, chừng nào tìm hần tính sổ đây? Bây giờ Hoắc Vũ Hạo không còn tâm trạng nghĩ tới chuyện với Đái Hoa Bân nữa, thậm chí hần còn hồi hận vì đã đánh cược với tên kia, nếu không hần đã không bị bại lộ thực lực rồi sinh ra phiền toái này. - Tạm thời mặc kệ hần đi. Chúng ta về ký túc xá đợi kết quả từ học viện đã. Vương Đông gật đầu nói: - Ừ, chúng ta về ký túc xá tu luyện đi. Hoắc Vũ Hạo có chút buồn cười nói: - Không ngờ cũng có ngày người lại chăm chỉ đến thế này nha. Vương Đông hừ một tiếng nói: - Hiện giờ người đã thành miếng bánh ngọt thơm ngon rồi, ta còn không cảm thấy

sợ sao? À mà cái Vũ Hồn Cực Hạn của người thật thần kỳ, không ngờ ngay cả Hồn Thú ngàn năm cũng bị dọa chạy té khói. Hoắc Vũ Hạo nói: - Chỉ là thuộc tính vũ hồn của ta áp đảo nó thôi, chứ thật ra một chọi một, người và Đái Hoa Bân ăn đứt ta là cái chắc. À đúng rồi, Tiêu Tiêu, hồn lực của bạn cấp bao nhiêu rồi? Tiêu Tiêu nói: - Hiện giờ mình mới cấp hai mươi tám thôi. Có lẽ trong năm nay sẽ đột phá được cấp ba mươi. Khi vừa vào học viện, hồn lực của cô bé xấp xỉ Vương Đông, nhưng cô bé không được trợ giúp từ vũ hồn dung hợp giống Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo nên từ từ mới có sự chênh lệch thế này. Hoắc Vũ Hạo nói: - Đi thôi, chúng ta cùng về ký túc xá nào, cố gắng tăng cường thực lực mới là quan trọng nhất. Như thế sau này chúng ta có trở thành đệ tử nội viện cũng vững vàng hơn. *** Đảo Hải Thần. Trên đảo Hải Thần có rất nhiều toà nhà, nhưng chỉ có một toà nhà cao nhất, và nó cũng nằm tại vị trí trung tâm của hòn đảo này, gọi là Hải Thần Các. Hải Thần Các là toà nhà gồm sáu tầng, mỗi tầng đều cao đến trên mười thước và cực kỳ rộng lớn. Chặng qua đảo Hải Thần quanh năm đầy hơi nước nên những đệ tử ngoại viện không thể thấy rõ nó mà thôi. Hải Thần Các chính là vùng quan trọng nhất trong học viện Sử Lai Khắc, đây cũng là chỗ ở của Cung Phụng Đường. Nơi gọi là Mật Đồ Thư Quán mà Ngôn Thiệu Triết ban nãy nhắc đến với Vương Ngôn cũng nằm ở đây. Một số bí mật mà ít người biết đến đều tập trung vào Hải Thần Các này...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 54: Hội nghị tại Hải Thần Các

Chương 54: Hội nghị tại Hải Thần Các Nơi cất giữ bảo vật dĩ nhiên sẽ thu hút trộm cướp "ghé thăm", từng có không biết bao nhiêu cao thủ trên đại lục lén vào đảo Hải Thần, cố gắng lén lút vào Hải Thần Các nhưng chưa từng có ai vào mà ra được. Mỗi khi học viện Sử Lai Khắc có đại sự gì đều mở hội nghị ở trong Hải Thần Các này, đây cũng là dạng hội nghị cao cấp nhất ở học viện. Hội nghị này chỉ có viện trưởng viện phó hai hệ và trưởng lão của Cung Phụng Đường là có tư cách tham gia. Những vấn đề quan trọng

thường dùng cách biểu quyết để quyết định. Và bốn vị viện trưởng và phó viện trưởng của hai hệ ở trong hội nghị này, mỗi người cũng chỉ có một phiếu mà thôi. Lúc này, bầu không khí trong phòng họp hội nghị tại Hải Thần Các im lặng một cách kỳ lạ. Giữa phòng là một cái bàn tròn dài hình oval, xung quanh có mười người đang ngồi, nhưng ở vị trí chủ tọa đầu bàn lại đặt một cái ghế dựa, vị trí này nhìn vào là chỗ ít có ánh sáng nhất, chỉ mơ hồ thấy được dường như có ai đó đang ngồi ở đấy. So với mười người ngồi xung quanh, thì người kia trông hết sức đặc biệt. Tiên Lâm Nhi và Tiên Đa Đa ngồi ở vị trí cuối cùng bên phải, còn Ngôn Thiệu Triết và một người phụ nữ khác cũng ngồi ở vị trí tương tự nhưng nằm bên trái. Người phụ nữ kia mang một vẻ đẹp hết sức mặn mà, nhưng lại vô cùng lạnh lùng, cô nàng không thèm liếc nhìn Tiên Lâm Nhi một cái. Cả bốn người này so với những người trong phòng là chính tề nhất. Những ông lão bà lão ngồi phía trước đều rất kỳ lạ. Trong đó có cả vị Huyền lão mà Vương Ngôn từng dẫn đến. Ông lão đó ngồi ở vị trí đầu tiên kế bên chủ tọa, cũng chính là vị trí đầu tiên bên dãy của Ngôn Thiệu Triết. Huyền lão lúc này vẫn tay đùi gà tay bình rượu, vừa ăn vừa uống trông hết sức nhàn nhã. - Mọi người đến đủ rồi thì bắt đầu họp đi, Thiệu Triết, người chủ trì. Một giọng nói vô cùng ôn hoà vang lên, giọng nói này đi vào tai khiến người ta có cảm giác linh hồn mình được tẩy rửa, nhưng khó mà đoán được tuổi tác chính xác của người nói, chỉ biết nó phát ra từ người đang ngồi trên ghế dựa kia thôi. - Dạ lão sư. Ngôn Thiệu Triết đứng lên khom người hành lễ với người ngồi ở ghế chủ tọa. Nếu có người ngoài ở đây nghe thấy tiếng gọi này của Ngôn Thiệu Triết chắc là giật mình chết khiếp quá. Bởi vì Ngôn Thiệu Triết đã thành danh khoảng sáu mươi năm rồi, tuổi thật cũng hơn tám mươi. Vậy mà lão sư của ông vẫn còn khoẻ mạnh thế này thật khiến người hết hồn. (M2: Ông TG chém dữ quá, đến bậc Phong Hào thì 300 năm là bình thường, ông này tuổi thiệt chắc chưa đc 1/2 khoảng đó nữa, còn trẻ chán.) Khi giọng nói này vang lên, ngay cả Huyền lão đang gặm đùi gà cũng bỏ hai thứ trên tay xuống, bàn tay đầy dầu mỡ không ngừng chùi vào quần áo, sau đó ngồi thẳng thóm lại. Những vị trưởng lão còn lại cũng không khác mấy, ai ai cũng sửa lại tư thế ngồi. Ngôn Thiệu Triết cúi chào mấy vị trưởng lão rồi

nói: - Lão sư, các vị trưởng lão. Hôm nay Thiếu Triết và Lâm Nhi cùng mời mọi người đến đây là muốn thương nghị một chuyện liên quan mật thiết đến tương lai mấy trăm năm tới của học viện chúng ta. Rằm Tiên Lâm Nhi vỗ mạnh một cái xuống bàn. - Ngôn Thiếu Triết, người đừng có nói lệch đi chuyện khác, vào thẳng vấn đề đi. Lúc nàng vỗ bàn, mấy trưởng lão đều bị nàng dọa mà giật mình, ánh mắt của họ càng thêm phần quái lạ. Lão bà ngồi ở vị trí đầu tiên bên phải kế bên chủ tọa nhíu mày nói: - Lâm Nhi, đây là hội nghị ở Hải Thần Các. Con còn muốn làm ồn thì đi ra ngoài đi. Sắc mặt Tiên Lâm Nhi khẽ biến, nàng hừ một tiếng rồi không nói nữa. Lão bà kia tóc trắng như tuyết, nếp nhăn trên mặt cũng không nhiều lắm, đôi mắt hết sức dịu dàng, bà quay sang nhìn Ngôn Thiếu Triết mỉm cười nói: - Thiếu Triết, người nói tiếp đi. - Dạ Lâm lão. Ngôn Thiếu Triết liếc nhìn Tiên Lâm Nhi với vẻ áy náy, nhưng ánh mắt lại đầy sự kiên quyết. Bản thân là viện trưởng hệ Vũ Hồn, hẳn không thể để tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến phán đoán của mình. Tiên Lâm Nhi quay đầu đi chỗ khác không thèm nhìn hẳn một cái. Ngôn Thiếu Triết trầm giọng nói: - Các vị trưởng lão, chuyện là thế này... Sau đó hẳn từ từ kể lại mọi chuyện mà không giấu diếm một cái gì hết, đầu tiên nói về lần đánh cược của mình và Tiền Đa Đa, sau đó lại nói đến biểu hiện của Hoắc Vũ Hạo. -... sau kỳ nghỉ, nó trở về chẳng những có được vũ hồn thứ hai, mà vũ hồn ấy lại còn là Vũ Hồn Cực Hạn. Tuy rằng mấy Hồn Hoàn đầu tiên của nó không tốt lắm, nhưng nó có vũ hồn thuộc tính cực hạn, nếu chúng ta dốc hết sức bồi dưỡng thì tương lai nhất định sẽ là trụ cột của cả học viện, hơn nữa đứa bé này còn là cô nhi, rất có thể sẽ được giữ nó ở lại học viện. - Đúng là ta đánh cược thua Tiền viện trưởng, nhưng bản thân ta thấy, chỉ có hệ Vũ Hồn mới đủ tiêu chuẩn bồi dưỡng nó, cũng chỉ có chúng ta mới giúp nó phát huy được toàn bộ tiềm năng. Những lời của Ngôn Thiếu Triết nghe có vẻ ngay thẳng nhưng ẩn ý lại bảo chính Tiền Đa Đa lừa mình cướp lấy Hoắc Vũ Hạo. Nghe hẳn nói xong, mấy vị trưởng lão ai cũng đầy vẻ kinh ngạc, người bất ngờ nhất chính là Huyền lão, lão nhíu mày suy nghĩ, ánh mắt cũng không còn nhìn chăm chăm đui gà trước mặt nữa. Hội nghị ở Hải Thần Các thường mở ra theo hai dạng, thứ nhất là có chuyện và mời đến như thế này gọi là hội nghị lâm

thời, thứ hai là hội nghị mỗi năm một lần gọi là hội nghị định kỳ. Hội nghị định kỳ thì không cần phải bàn, còn hội nghị lâm thời thì mỗi lần mở ra đều do học viện Sử Lai Khắc phát sinh chuyện trọng đại. Trước đây, có mấy lần hội nghị lâm thời thậm chí còn quyết định hướng phát triển của cả đại lục. Thuộc tính cực hạn đúng là đáng để mở hội nghị lâm thời, bất quá, các trưởng lão nghe xong câu chuyện, biết là do hai hệ Vũ Hồn và Hồn Đạo tranh giành đệ tử liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Đây là chuyện nội bộ, cũng tương đối dễ giải quyết. Ngôn Thiệu Triết nói xong liền ngồi lại xuống chỗ của mình, sau đó Tiền Đa Đa lập tức đứng bật dậy. - Các vị trưởng lão, câu chuyện Ngôn viện trưởng vừa nói có vài điểm không đúng. Đúng là ta và lão ấy có đánh cược, nhưng khi đó bên hệ Hồn Đạo của chúng ta hoàn toàn chưa biết Hoắc Vũ Hạo có vũ hồn thứ hai. Khi đó chúng ta chỉ cảm thấy ưng ý với thiên phú chế tạo Hồn Đạo Khí của nó mà thôi. - Hoắc Vũ Hạo đã bá Phàm Vũ làm sư phụ, sau đó nó chỉ mất tám tháng, từ một người chưa từng tiếp xúc đến Hồn Đạo Khí mà trở thành Hồn Đạo Sư cấp hai, tốc độ thăng cấp này có thể nói trong lịch sử chúng ta chưa từng thấy qua. Đứa bé này siêng năng đến mức ngay cả Phàm Vũ cũng phải lên tiếng khen ngợi. Thiên tài như thế làm sao chúng ta bỏ qua được đây? Mà ngày xưa, khi nó dẫn nhóm giành được chức quán quân trong kỳ sát hạch Tân Sinh thì sao? Ngay cả tư cách trở thành đệ tử hạch tâm nó cũng không có? Vậy mà Ngôn viện trưởng vừa phát hiện nó có vũ hồn thứ hai liền nhào đến tranh giành với ta? Ta đại diện hệ Hồn Đạo nói thẳng một câu, bất kể như thế nào, hệ chúng ta cũng sẽ không nhường bước. Hơn nữa, hệ Hồn Đạo chúng ta đã quyết định dốc toàn lực bồi dưỡng nó, nhất định trong vòng ba mươi năm sẽ giúp nó trở thành một Hồn Đạo Sư cấp chín đầu tiên ở học viện Sử Lai Khắc. - Vì bồi dưỡng Hoắc Vũ Hạo, ta, Tiên viện trưởng và Phàm Vũ đã quyết định đặt kế hoạch bồi dưỡng Cực Hạn Đan Bình vào nó, còn Hoà Thái Đầu thì chuyển thành bồi dưỡng trở thành Hồn Đạo Sư phụ trợ Cực Hạn Đan Bình. - Các vị trưởng lão, ta có thể hiểu cho tâm trạng của Ngôn viện trưởng, Vũ Hồn Cực Hạn quả thật rất quan trọng với hệ Vũ Hồn, nhưng đối với hệ Hồn Đạo chúng ta cũng không kém. Hệ Vũ Hồn của học viện đã là thiên hạ đệ nhất, nhưng hệ Hồn Đạo thì không. Mọi chuyện

chúng ta làm cũng vì muốn tạo nên một bước đột phá. Mà hệ Hồn Đạo thiếu nhất cái gì, chính là nhân tài. Các vị trưởng lão, xin các vị nhớ lại xem, đệ tử vào hệ Hồn Đạo lúc nào cũng là người thừa từ hệ Vũ Hồn mà thôi, như thế thì chúng ta lấy cái gì mà cạnh tranh với đế quốc Nhật Nguyệt chứ? Hiện giờ, chúng ta không thiếu tiền cũng chẳng thiếu tài nguyên, cái thiếu chỉ là nhân tài mà thôi. Ta tin chắc chúng ta có thể bồi dưỡng nó thành một Hồn Đạo Sư cường đại. Cho nên, chúng ta tuyệt đối không nhường nó cho ai hết. Từng lời nói của Tiên Đa Đa như đinh đóng cột, không để chút đường lui nào, so với Ngôn Thiểu Triết còn cứng rắn hơn rất nhiều. Quả thật chuyện này, lý lẽ thuộc về hệ Hồn Đạo. Tiên Lâm Nhi nói: - Ý của Tiên viện trưởng cũng là ý của ta, hệ Hồn Đạo chấp nhận đánh cược vào đứa bé này, được ăn cả ngã về không. Nếu trên người nó còn không thể hoàn thành được kế hoạch Cực Hạn Đan Bình thì ta chấp nhận từ chức viện trưởng hệ Hồn Đạo này. Nàng vừa nói xong, cả Ngôn Thiểu Triết lẫn người phụ nữ bên cạnh đều kinh hoàng, quá ác liệt, một chiêu này của Tiên Lâm Nhi đúng là không thể đỡ được. Đúng là trong học viện Sử Lai Khắc, hệ Vũ Hồn luôn chiếm ưu thế, nhưng cả hai hệ lúc nào cũng đứng ngang hàng với nhau. Tuy các vị trưởng lão đa số đều xuất thân từ hệ Vũ Hồn nhưng cũng không thể tùy ý bác bỏ ý kiến của hai vị lãnh đạo hệ Hồn Đạo Kia, dù sao lần này là hệ Hồn Đạo hoàn toàn đúng. Nhất thời Ngôn Thiểu Triết cảm thấy vô cùng khó xử, càng tranh cãi chỉ sợ mâu thuẫn của hai hệ lại càng tăng thêm, đây là điều hẳn hoàn toàn không muốn thấy. Bản thân là viện trưởng hệ Vũ Hồn, đương nhiên hẳn sẽ vì sự phát triển của hệ mà cố gắng, nhưng nói thế nào, hệ Vũ Hồn hay hệ Hồn Đạo cũng đều là một bộ phận của học viện Sử Lai Khắc, nội chiến thế này hẳn không muốn một chút nào. Nếu không phải Hoắc Vũ Hạo có Vũ Hồn Cực Hạn quá mức quan trọng, hẳn cũng không muốn đứng ra tranh giành với hệ Hồn Đạo đâu... Lúc này Huyền lão đột nhiên lên tiếng, lão ho khan một cái rồi nói: - Ý các người thế nào ta cũng nghe rõ rồi. Hoắc Vũ Hạo ta cũng từng gặp, lúc trước hệ Vũ Hồn không chọn nó cũng vì cái Hồn Hoàn mười năm đầu tiên của nó thôi, bởi vì vũ hồn Linh Mâu, tương lai muốn phụ thêm Hồn Hoàn rất là khó khăn. Còn Vũ Hồn Bản Thể của nó ta cũng kiểm tra rồi, khả năng xuất hiện

tình huống giác tỉnh lần hai của nó rất thấp. - Mọi người hẳn là biết, Vũ Hồn Bản Thể càng ở vị trí quan trọng của cơ thể thì cạnh mạnh. Nhưng kiểu gì nó cũng phải giác tỉnh lần thứ hai mới được. Mà quan trọng hơn, Vũ Hồn Bản Thể ở vị trí càng quan trọng thì khả năng giác tỉnh càng thấp. Đôi mắt là cửa sổ linh hồn, nó thuộc vào loại Vũ Hồn Bản Thể thuộc tính tinh thần cao cấp nhất. Cơ hội giác tỉnh lần thứ hai quá mong manh. Cho dù ở Bản Thể Tông, ta cũng chưa từng nghe nói có trường hợp nào giác tỉnh được. Cho nên, ta khẳng định, Vũ Hồn thứ hai của nó hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện giác tỉnh Vũ Hồn Bản Thể cả. - Ta suy nghĩ mãi không hiểu vũ hồn thứ hai của nó ở đâu mà ra. Ta thấy hay là chúng ta tìm hiểu chuyện này trước đi. Lâm lão ngồi đối diện Huyền lão nghe thấy thế liền mỉm cười. - Huyền lão, người lạc đề rồi. Nguyên nhân có thể điều tra, nhưng đó là chuyện sau này. Hiện giờ nội dung chính của cuộc họp này là chọn ra con đường phát triển tốt nhất cho nó. Huyền lão cười to nói: - Đương nhiên là về hệ Vũ Hồn chúng ta rồi. Bất kể Vũ Hồn Cực Hạn của hắn từ đâu mà ra, tốt nhất nó nên ở hệ chúng ta thì hơn. Chúng ta đã từng bồi dưỡng hồn sư có Vũ Hồn Cực Hạn rồi, hơn nữa, bên ta cũng đang thiếu người đây. Lâm lão lắc đầu nói: - Không được. Tiền Đa Đa có lý của nó, Hồn Đạo Hệ đến giờ vẫn vô cùng thiếu hụt nhân tài. Đứa nhỏ kia đã là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo rồi. Thay đổi như thế không đúng quy định. Huyền lão bĩu môi nói: - Có cái gì không đúng quy định chứ? Ta hỏi người, hệ Hồn Đạo đến lớp mấy mới được nhận đệ tử? Phải là hơn năm ba, nhưng Hoắc Vũ Hạo năm mấy đây? Cái này là hệ Hồn Đạo làm sai trước. Ngôn Thiệu Triết nghe thấy thế trong lòng vô cùng mừng rỡ, thầm khen đúng là gừng càng già càng cay. Đừng thấy bình thường Huyền lão luôn say khướt, nhưng khi đụng chuyện lại vô cùng nghiêm túc a. Một ông lão ngồi ở vị trí sau Lâm lão lắc đầu nói: - Huyền lão, người nói vậy là không đúng. Đối với Hồn Đạo Sư, ta hiểu rõ hơn người nhiều. Trong vòng tám tháng trở thành Hồn Đạo Sư cấp hai chỉ sợ ngay cả bên đế quốc Nhật Nguyệt cũng chưa từng có. Hơn nữa kế hoạch Cực Hạn Đan Binh lần trước hội họp ở đây chúng ta đã thông qua rồi mà. Hiện giờ Tiên Lâm Nhi và Tiền Đa Đa đang chung sức hoàn thành nó, chúng ta phải nên cổ vũ chứ? Vũ Hồn Cực Hạn dù sao vẫn ở

học viện chúng ta mà, cho học ở hệ Hồn Đạo thì cũng giống nhau thôi? Huyền lão hừ một tiếng nói: - Ai bảo giống nhau? Giống chỗ nào người chỉ ta xem? Cho vào hệ Hồn Đạo chỉ là lãng phí thôi. Tiên Lâm Nhi tức điên lên không thèm nhìn nữa, dừng phắt dậy nói: - Huyền lão, cái gì mà bảo lãng phí hả? Hệ Vũ Hồn luôn mồm bảo có kinh nghiệm đào tạo Hồn Sư có Vũ Hồn Cực Hạn à? Nhưng theo ta biết, Vũ Hồn Cực Hạn của Hoắc Vũ Hạo thuộc tính Băng mà? Các người từng bồi dưỡng Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng sao? Hơn nữa, ngài làm trưởng lão thì đừng có mà thiên vị hệ Vũ Hồn như thế. Ngài đã như thế thì hệ Hồn Đạo chúng ta tồn tại còn ý nghĩa gì nữa? Huyền lão nghe thế cũng không chút tức giận, nói tiếp: - Con bé này, ta đúng là có chút nghiên về hệ Vũ Hồn, bởi vì Vũ Hồn là căn bản của Hồn Sư, cũng chính là cội nguồn của học viện Sử Lai Khắc chúng ta. Mà hệ Hồn Đạo đối với học viện cũng vô cùng quan trọng. Ta cũng không muốn thiên vị hệ Vũ Hồn như thế, thôi thì vậy đi, Thiếu Triết, người chọn mười tên đệ tử hạch tâm bên hệ Vũ Hồn để Lâm Nhi chọn ra ba đứa, cứ thế trao đổi. Được chưa? Hai mắt Ngôn Thiếu Triết lập tức sáng lên. Ý kiến này quá tuyệt vời, hệ Hồn Đạo không phải thiếu nhân tài sao? Thế thì ta lấy nhân tài đối với các người. Nghĩ thế lão liền vội vàng đứng lên bày tỏ thái độ: - Cái này không thành vấn đề. Ta đồng ý dùng năm đệ tử hạch tâm đổi lấy Hoắc Vũ Hạo. Chúng ta đã rất có thành ý rồi. Mấy năm nay đúng là hệ Vũ Hồn không có ủng hộ hệ Hồn Đạo nhiều lắm. Tiên viện trưởng, Tiền viện trưởng, ta quyết định thế này. Từ giờ, ta cam đoan, sau năm thứ ba, hệ Vũ Hồn chúng ta sẽ không tuyển chọn đệ tử trước nữa mà hai hệ đồng thời cùng chọn, và sẽ cho học viên tự quyết định. Như thế không đến mười năm nữa, hệ Hồn Đạo sẽ phát triển với tốc độ chóng mặt. Nghe lão nói thế, lửa giận trong lòng Tiên Lâm Nhi và Tiền Đa Đa cũng nguôi xuống vài phần. Không thể không thừa nhận Ngôn Thiếu Triết rất biết nắm thời cơ, hơn nữa điều kiện này của hắn sẽ mang đến rất nhiều ưu đãi cho tương lai của hệ Hồn Đạo. Đồng thời, cũng biểu hiện lão nhất quyết cần có Hoắc Vũ Hạo. Tiền Đa Đa keo kiệt là ở tiền bạc, còn Ngôn Thiếu Triết chính là nhân tài. Lần này lão đã nhượng bộ đến mức này đã có thể nói là vô cùng có thành ý rồi. Lâm lão ngồi ở vị trí đầu tiên bên kia nhìn sang Tiên Lâm Nhi hỏi: -

Lâm Nhi, con thấy sao? Tiên Lâm Nhi mãi mê suy nghĩ chưa kịp trả lời thì Tiên Đa Đa lại từ từ đứng lên. - Ngôn viện trưởng, Thái viện trưởng, các vị trưởng lão. Ta nói ra quyết định của mình trước. Theo cá nhân ta, ta không muốn đổi. Ngựa tốt không cần nhiều. Nhiều nhân tài vào hệ chúng ta đúng là sẽ mang đến nhiều kỳ ngộ, nhưng vậy thì sao? Chỉ cần một mình Hoắc Vũ Hạo đã có thể giúp hệ Hồn Đạo một bước lên trời rồi. Tới lúc đó chúng ta còn sợ thiếu nhân tài sao? Dựa vào tình huống trước mắt, tốt nhất là chúng ta tập trung vào một người thì hơn. Ta rất cảm ơn thành ý của Ngôn viện trưởng, nhưng cá nhân ta vẫn mong có thể giữ lại Hoắc Vũ Hạo. Nghe lão nói xong, Tiên Lâm Nhi cũng chậm rãi đứng lên: - Ta hoàn toàn đồng ý với Tiên viện trưởng. Hệ Hồn Đạo chúng ta quyết định không đổi. Đệ tử hạch tâm của mình, chúng ta nhất định không nhường cho ai hết. Sắc mặt Ngôn Thiếu Triết lập tức trầm xuống, lão đã nhượng bộ đến thế rồi mà Tiên Lâm Nhi và Tiên Đa Đa cũng không chịu đồng ý, lửa giận trong lòng lão đã bắt đầu bộc phát rồi. - Ta, viện trưởng hệ Vũ Hồn cũng đưa ra quyết định của mình. Hồn Sư có Vũ Hồn Cực Hạn ngàn năm khó gặp, hệ Vũ Hồn chúng ta nhất quyết không buông tha. Hôm nay tình thế bắt buộc mới mở cuộc họp này, nếu vẫn không thể thương lượng được thì chúng ta biểu quyết đi. Người phụ nữ từ nãy giờ vẫn ngồi im lặng bên cạnh hần từ từ đứng dậy nói. - Ta ủng hộ Ngôn viện trưởng. Vũ Hồn Cực Hạn nhất định phải ở lại hệ Vũ Hồn. Người này chính là Phó viện trưởng của hệ Vũ Hồn, tên là Thái Mị Nhi. Bình thường đều dạy học ở nội viện. Hai hệ Vũ Hồn và Hồn Đạo đều không nhường bước, các vị trưởng lão cũng cảm thấy khó xử. Bất luận quyết định cuối cùng là thế nào cũng sẽ làm một bên bất mãn. Từ đây rất có thể sẽ khiến hai hệ phát sinh xung đột. Mặc dù hệ Vũ Hồn chiếm ưu thế nhưng hệ Hồn Đạo là một bộ phận không thể thiếu của học viện. Nếu cứ tiếp tục chèn ép thế này, chỉ sợ hệ Hồn Đạo càng lúc càng rơi vào tình huống bất lợi, thậm chí còn có thể xuất hiện chuyện nhân tài ra đi. Bởi vậy, các trưởng lão đều cẩn thận suy nghĩ, không ai bày tỏ thái độ gì cả. - Ngồi xuống hết đi. Giọng nói ôn hoà của người ngồi ở vị trí chủ tọa vang lên, mà hai bên đang đối chọi gay gắt thế mà vừa nghe thấy câu nói kia liền lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống. Giọng nói kia tiếp tục vang lên. - Lý lẽ của các

người ta đều nghe rõ rồi. Nhưng còn một khả năng mà các người chưa tính tới. Ta hỏi các người một câu, mục tiêu ban đầu khi học viện Sử Lai Khắc sáng lập là gì? Ngôn Thiệu Triết cung kính đáp: - Dạ là bồi dưỡng những Hồn Sư quái vật. Học viện Sử Lai Khắc chỉ bồi dưỡng quái vật, không dạy dỗ người thường. Giọng nói ôn hoà lại vang lên. - Không sai, chúng ta chỉ bồi dưỡng quái vật không dạy dỗ người thường. Đã vậy tại sao chúng ta không dừng cảm một chút, bồi dưỡng một quái vật khủng khiếp nữa đây? Đứa nhỏ Hoắc Vũ Hạo này chắc chắn gặp được may mắn gì đó. Nó chỉ là một cô nhi, cho nên sẽ không nghiêng về bất cứ quốc gia nào. Đồng thời, rất có thể nó sẽ lựa chọn ở lại học viện này. Tiền Đa Đa. Tiền Đa Đa vội vàng đứng dậy cung kính đáp. - Dạ Mục lão. - Ta hỏi người, trong quá trình tám tháng nó học tập ở hệ Hồn Đạo có từng gián đoạn học tập ở hệ Vũ Hồn không? Tiền Đa Đa lập tức đáp: - Dạ chưa. Nó mỗi ngày đều theo Phàm Vũ học hai canh giờ. Cũng chính vì thế ta mới gọi nó là thiên tài a. Rõ ràng tám tháng như thế mà nó vẫn trở thành Hồn Đạo Sư cấp hai được. - Tốt, ta hỏi tiếp các người. Hoắc Vũ Hạo học bên hệ Hồn Đạo như thế, vậy trong quá trình học ở hệ Vũ Hồn thì sao? Tu vi thế nào? Ngôn Thiệu Triết nói: - Khi ta quan sát nó chiến đấu, hồn lực của nó khoảng chừng trên dưới cấp hai mươi lăm. Ta cũng đã xem lại hồ sơ, khi nó mới vào học viện, tu vi chỉ là cấp mười ba, một năm tăng lên mười hai cấp. Bất kể do may mắn hay thiên phú, đây quá đủ tiêu chuẩn của một thiên tài rồi. Cho dù sau ba mươi cấp, tốc độ tu luyện của nó có giảm lại cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn. Giọng nói ôn hoà kia vang lên kèm theo một tiếng cười nhẹ nhàng. - Các người người trong cuộc nên u mê. Nếu đứa bé này trong một năm học cả hai hệ mà thành tích vẫn cao đến thế thì tại sao các người còn tranh giành làm gì? Cứ cho nó theo cả hai hệ thế là xong. - A. Cả bốn người Ngôn Thiệu Triết, Thái Mị Nhi, Tiên Lâm Nhi và Tiền Đa Đa đều đồng loạt ngẩn người. Bởi vì người đang ngồi trên ghế dựa kia mới thực sự là người đứng đầu học viện Sử Lai Khắc, cũng chính là lão sư của Ngôn Thiệu Triết và Tiên Lâm Nhi, ngoài ra còn là chủ nhân của Hải Thần Các nữa. Lời của hắn rất có trọng lượng, cho dù hai đại trưởng lão là Huyền lão hay Lâm lão đều không dám làm trái quyết định của lão. Tiên Lâm Nhi nhịn không được hỏi:

- Lão sư, bất luận là hệ Hồn Đạo hay hệ Vũ Hồn, càng về sau kiến thức càng cao thâm, sẽ mất rất nhiều thời gian. Nếu cùng học hai bên chỉ sợ làm chậm trễ chuyện học hành của nó. Học nhiều mà không hiểu hết cũng bằng không, như thế càng lãng phí tài năng của nó? Mục lão mỉm cười nói: - Làm sao con biết nó không thể thành công? Thật ra các con đều rơi vào sai lầm căn bản nhất. Đó hình là đặt hai hệ Vũ Hồn và Hồn Đạo vào thế đối lập. Ta hỏi các con một câu. Các con một bên thiếu hồn lực, một bên thiếu vũ hồn, mà điểm khác nhau của hai bên chỉ là phương pháp công phòng thủ thôi, chứ có cái gì đâu? Đừng làm phức tạp vấn đề lên nữa. - Lâm Nhi, nếu con thật sự muốn Hoắc Vũ Hạo trở thành một Hồn Đạo Sư đứng đầu thì hồn lực với nó là quan trọng nhất, nếu không làm sao nó có thể sử dụng và chế tạo Hồn Đạo Khí cường đại được? Mà những hồn sư có Vũ Hồn Cực Hạn thì tốc độ hồn lực tăng lên càng lúc càng giảm, bên con không có phương pháp giảng dạy tốt như bên hệ Vũ Hồn, thế thì tốc độ tu luyện của nó cũng giảm thôi. - Thiếu Triết, con cũng tương tự như thế. Hoắc Vũ Hạo có thiên phú về mặt chế tạo Hồn Đạo Khí, mà Hồn Đạo Khí sẽ giúp nó bảo vệ tính mạng một cách tốt nhất. Muốn bồi dưỡng nó trở thành hồn sư cường đại không phải ngày một ngày hai là xong, lúc nào con cũng có thể ở bên cạnh bảo vệ nó sao? Nếu nó gặp nguy hiểm, nó có khả năng tự bảo vệ mình mới là tốt nhất. Đã vậy tại sao không cho nó làm Hồn Đạo Sư? Và học viện chúng ta hiện nay cũng thiếu đúng một Hồn Đạo Sư cao cấp nhất. Thế nên ta mới quyết định cho nó cùng tu luyện cả hai hệ. Việc các con phải làm là đừng ép nó phải lựa chọn, mà dốc sức cho nó một môi trường học tập tốt nhất, để nó có thể thoải mái tu luyện. Các con quên mất một chuyện vô cùng quan trọng, đó chính là đứa bé này còn có suy nghĩ của riêng nó. Nó chỉ mới mười hai tuổi thôi, các con tạo nhiều áp lực cho nó làm gì? - Thế nên từ giờ các con cứ để nó học tập như ngày trước. Hai hệ cùng lúc bồi dưỡng nó. Cứ để tương lai quyết định mọi chuyện, nếu lần sát hạch nào nó cũng đạt được thành tích cao, thì thật sự chúng ta đã bồi dưỡng ra một quái vật khủng khiếp rồi. Đây cũng là tổng hợp lại từ quy trình đào tạo Cực Hạn Đan Binh. Nghe xong những lời này của Các chủ, những trưởng lão còn lại đều gật đầu, vẻ mặt cũng bình tĩnh trở lại. Tiên Lâm Nhi nói: - Lão sư, nếu

thành tích của Hoắc Vũ Hạo giảm xuống thì sao? Hải Thần Các Chủ mỉm cười nói: - Vậy thì càng đơn giản. Cứ để cho nó chọn là xong. Nó thích hệ nào thì theo hệ đó. Chúng ta chỉ là những người dẫn đường mà thôi. Còn chuyện này nữa, lão Huyền, đừng đi điều tra lai lịch vũ hồn thứ hai của nó. Tuy ta cũng tò mò nhưng ta có thể khẳng định, đứa nhỏ này rất lương thiện, ý chí của nó cũng vô cùng kiên định. Cho nên, chúng ta không cần đi tìm hiểu bí mật kia làm gì. - Dạ Các chủ. Huyền lão gật đầu đáp ứng. Ngôn Thiệu Triết và Tiên Lâm Nhi liếc mắt nhìn nhau một cái, vẻ mặt hai người đều đã thả lỏng đi một chút, hai bên giảng co từ này giờ cuối cùng cũng có được một kết quả tốt nhất. Hải Thần Các Chủ nói: - Nếu các người không còn ý kiến gì nữa thì cứ vậy đi. Thiệu Triết, Lâm Nhi, các con đừng xuất hiện nhiều trước mặt đứa bé đó nữa. Ở tuổi này cứ để nó chuyên tâm tu luyện đi, mọi chuyện bên ngoài càng ít quấy nhiễu càng tốt. - Dạ. Hội nghị quan trọng tại Hải Thần Các cứ vậy mà kết thúc, vận mệnh của Hoắc Vũ Hạo cũng đã được an bài. Rất nhanh sau đó Hoắc Vũ Hạo đã nhận được tin tức từ Phàm Vũ, học viện quyết định giữ nguyên hiện trạng, đồng thời hệ Vũ Hồn cũng cho hắn thân phận đệ tử hạch tâm, và hắn đã trở thành đệ tử đầu tiên làm đệ tử hạch tâm của cả hai hệ. Còn những gì Ngôn Thiệu Triết hứa hẹn thì không thấy nhắc đến, Phàm Vũ chỉ dặn dò hắn cứ tu luyện bình thường, ban ngày học ở hệ Vũ Hồn, buổi tối sang hệ Hồn Đạo. Đồng thời chiều mai cũng phải đến hệ Hồn Đạo thi sát hạch. Kết quả này làm Hoắc Vũ Hạo thở phào một hơi đầy nhẹ nhõm, không phải lựa chọn dĩ nhiên là tốt nhất. Kỳ sát hạch học sinh năm hai của hệ Vũ Hồn vẫn chưa kết thúc, dù sao hai lớp cộng lại đến cả trăm học viên, mà mỗi học viên đều sát hạch riêng lẻ. Sáng hôm sau, Hoắc Vũ Hạo thức dậy rồi cùng Vương Đông tu luyện đến trưa, sau đó xuống nhà ăn ăn cơm, mãi đến chuông reo báo giờ học buổi chiều bắt đầu hắn mới đi đến khu vực thí nghiệm của hệ Hồn Đạo mà tiến hành sát hạch. - Hoà sư huynh. Hoắc Vũ Hạo chạy đến gọi to. Hoà Thái Đầu cười to, túm lấy Hoắc Vũ Hạo xoay một vòng. - Vũ Hạo, huynh nghe nói đệ đã thành tâm điểm của học viện rồi a. Vài vị viện trưởng còn vì đệ mà suýt chút đánh nhau nữa. Lợi hại, thật lợi hại. Hoắc Vũ Hạo giật mình nói: - Sư huynh, cả huynh cũng biết rồi sao? Hoà Thái Đầu ngây ngô

nói: - Là sư phụ nói cho huynh biết. Sư phụ còn dặn huynh đừng đi nói lung tung. Hoắc Vũ Hạo lúc này mới bình tĩnh lại, hẳn cũng không muốn chuyện này bị lộ ra ngoài, không thôi lại thành mục tiêu công kích của cả ngoại viện nữa. Hắn chỉ muốn được tu luyện một cách bình thường mà thôi. - Đi, vào trong này. Lão sư bảo đệ đến thi sát hạch kia. Đệ chuẩn bị xong chưa? Hoà Thái Đầu ôm vai Hoắc Vũ Hạo đi vào trong. Hoắc Vũ Hạo nói: - Sư huynh, sát hạch của hệ Hồn Đạo chúng ta thường như thế nào? Hoà Thái Đầu nói: - Đương nhiên cũng là chiến đấu thực tế giống hệ Vũ Hồn thôi, đó là cách đơn giản nhất để kiểm tra thực lực. Sư phụ sắp xếp xong xuôi rồi, cụ thể sẽ sát hạch đệ cái gì huynh cũng không rõ. Trong khu vực thí nghiệm, ở Đối Chiến Khu đang có hai học viên chiến đấu với nhau. Điểm khác biệt với sát hạch của hệ Vũ Hồn chính là sát hạch ở hệ Hồn Đạo chủ yếu dựa vào Hồn Đạo Khí. Cả người hai học viên kia đều loé ra một vòng hào quang màu vàng rực rỡ trông như vòng bảo hộ của họ, đồng thời khi bọn họ công kích lẫn nhau, trên bầu trời còn trôi nổi một quang ảnh, dường như là đang quan sát bọn họ vậy. Hiện giờ Hoắc Vũ Hạo không còn là một đứa bé ngây thơ không biết gì về Hồn Đạo Khí nữa, hẳn biết quang ảnh trên không trung kia cũng là một dạng Hồn Đạo Khí, còn gọi là Di Động Hồn Đạo Thuần (thuần là lá chắn). Đây là một loại Viễn Trình Hồn Đạo Khí có tác dụng phòng ngự. Loại Hồn Đạo Khí cao cấp này phải cần Hồn Đạo Sư cấp bốn trở lên mới có thể thao tác được. Tác dụng của nó chỉ đơn giản thôi, khi hai đệ tử chiến đấu phát sinh tình huống nguy hiểm nó sẽ lập tức phát động chắn ngang bảo vệ an toàn của các đệ tử. Hai học viên kia thi đấu đã đến thời điểm quan trọng, từng tia ánh sáng trên không trung không ngừng đan xen vào nhau tạo thành một chùm ánh sáng vô cùng đẹp mắt. Hoắc Vũ Hạo theo bản năng phóng ra Tinh Thần Tham Trắc dò xét xung quanh, nhưng không đợi hắn nắm rõ tình hình, chiến đấu đã kết thúc. - Ầm. Vòng bảo hộ của đệ tử phía bên trái nháy mắt nổ tung hoá thành hàng ngàn điểm sáng, ngay sau đó, Di Động Hồn Đạo Thuần lập tức bay đến chắn trước mặt hắn, chặn ngay một kích của đối thủ. - Tử Phong thắng Mạc Khoa. Điểm thích lũy thêm một. Lão sư giám trận đứng bên ngoài đọc to kết quả, sau đó cúi xuống ghi chép cái gì đó. - Nhóm tiếp theo. - Chờ một chút. Giọng nói trầm

ấm của Phàm Vũ vang lên, sau đó hần từ từ tiến vào. - Vũ Hạo lại đây. Tiếp theo là lượt của con. Cái Di Động Hồn Đạo Thuần kia là do hần khống chế, với tu vi của hần mới có thể đảm bảo được Di Động Hồn Đạo Thuần di chuyển vào đúng vị trí, hơn nữa, hần còn đang đồng thời khống chế đến bốn cái Di Động Hồn Đạo Thuần. Như thế mới có thể nắm chắc bảo vệ được an toàn của học viên. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo vâng lời lập tức vội vàng bước vào. Lúc này, các học viên còn đứng đợi đến lượt sát hạch trông thấy Hoắc Vũ Hạo đều vô cùng kinh ngạc, bình thường Hoắc Vũ Hạo đều đi theo Phàm Vũ học tập nên bọn họ cũng không biết hần là ai. Nhưng đáng vẻ bên ngoài hần chỉ mới mười hai mười ba tuổi, rõ ràng không phải là đệ tử của hệ Hồn Đạo. Phàm Vũ lão sư làm sao lại cho hần vào đây thế này? Phàm Vũ nói: - Sát hạch rất đơn giản, chính là đối chiến. Trong quá trình đối chiến, mỗi người đều phải sử dụng Hồn Đạo Khí do chính mình làm ra. Ai đánh vỡ được phòng ngự của đối phương thì chiến thắng. Ta sẽ khống chế Di Động Hồn Đạo Thuần bảo vệ các người. Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: - Sư phụ, không cần sử dụng Di Động Hồn Đạo Thuần hộ đệ tử đâu. Phàm Vũ mỉm cười nói: - Được, vậy thì theo ý con. Nếu không thể cản được thì Tinh Thần Tham Trắc sẽ lập tức báo với con thôi. Có gì cứ kêu cứu. Rồi, vào đi. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo bước vào bên trong Đối Chiến Khu, đồng thời lấy Hồn Đạo Khí của mình ra. Lúc này những đệ tử bên ngoài mới phát hiện huy hiệu đang đeo trên ngực của Hoắc Vũ Hạo. Không thể nào? Hần là Hồn Đạo Sư cấp hai???

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 55: Hồn Đạo Sư! Điểm cường đại thật sự của Hoắc Vũ Hạo.

Chương 55: Hồn Đạo Sư! Điểm cường đại thật sự của Hoắc Vũ Hạo. Nhìn Hoắc Vũ Hạo đang đứng trong sân đấu, ánh mắt Phàm Vũ thoáng hiện ra một tia hiền hoà. Làm sao có sư phụ nào không mong muốn đệ tử của mình mạnh mẽ cơ chứ? Thầy giỏi khó kiếm, trò giỏi còn khó tìm hơn. Bất luận là thiên phú hay sự cố gắng của Hoắc Vũ Hạo, Phàm Vũ đều hết sức hài lòng.

Tuy Hoà Thái Đầu đã ở bên cạnh Phàm Vũ lâu rồi, nhưng vị trí của Hoắc Vũ Hạo trong lòng hắc giờ đã ngang Hoà Thái Đầu. Cứ tiếp tục thế này, thậm chí sẽ có lúc vượt qua thôi. - Dạ Tàn Ảnh, Đường Tuỳ Phong, Lăng Tuyết. Phàm Vũ xoay người nhìn sang nhóm đệ tử đang chờ sát hạch đọc lên ba cái tên. Ba học viên, hai nam một nữ lập tức bước ra rồi cúi người hành lễ với Phàm Vũ. Phàm Vũ nói: - Ba người các người cùng lên, mục tiêu là đánh bại hắc. Thắng thì xem như đã thông qua sát hạch thăng cấp. Cả hai nam một nữ này đều trông có vẻ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, ba người nghe thấy thế liền đưa mắt nhìn nhau. Dạ Tàn Ảnh nhin không được nói: - Phàm Vũ lão sư, ngài chắc chứ? Vị tiểu đệ này... Phàm Vũ nhíu mày nói: - Nghe không hiểu lời ta sao? Ở hệ Hồn Đạo, Phàm Vũ là lão sư cao cấp nhất, ngoại trừ hai vị viện trưởng, trong học viện này hắc là người có quyền nhất, ba học viên kia tuy trong lòng có ngàn câu hỏi nhưng cũng không dám nhiều lời nữa, lật đặt bước vào Đối Chiến Khu. Hồn Đạo Khí của bọn họ đã sớm lắp ráp xong rồi. Vị lão sư giám trận cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắc quay sang đưa ánh mắt tò mò nhìn Phàm Vũ. Phàm Vũ đi đến bên cạnh hắc nói nhỏ: - Đó là đệ tử đích truyền của ta, ta muốn kiểm tra xem cực hạn của hắc, yên tâm đi, ta biết giới hạn mà. Bắt đầu đi. - Được. Lão sư giám trận nghe thấy thế cũng không nói thêm gì nữa. - Hai bên chuẩn bị. Thấy Phàm Vũ bảo ba học viên vào đối chiến với mình Hoắc Vũ Hạo cũng có chút hoảng sợ. Nhìn tuổi tác của ba người này chắc hắc đã là năm thứ ba thứ tư rồi. Tuy nói học viên của hệ Hồn Đạo đa phần đều là những người bị hệ Vũ Hồn loại bỏ, nhưng dù sao cũng là đệ tử của học viện Sử Lai Khắc a! Những người có thể kiên trì đến năm ba năm tư làm sao có thể yếu được. Sư phụ tin tưởng mình vậy sao? Mặc dù giật mình nhưng Hoắc Vũ Hạo cũng không có ý định lùi bước, hắc cẩn thận quan sát ba học viên kia. Trên áo ba học viên kia đều gắn ba huy chương giống hệt hắc, tất cả đều là Hồn Đạo Sư cấp hai. - Sát hạch - Bắt đầu. Nương theo tiếng hét lớn của lão sư giám trận, ba học viên kia cũng bắt đầu hành động. Hồn Hoàn dưới chân của bọn họ cũng xuất hiện. Trong đó, Dạ Tàn Ảnh là người lớn tuổi nhất, dưới chân có ba Hồn Hoàn màu vàng, còn hai người kia đều là hai Hồn Hoàn màu vàng. Sau khi phóng thích vũ hồn, cả ba đồng

thời giờ cánh tay lên, sau đó từng luồng sáng loé ra, hiển nhiên bọn họ đang dẫn phát Hồn Đạo Khí của mình. Lấy một địch ba, hơn nữa trong ba người kia còn có một người là Hồn Tôn nữa, nếu bình thường Hoắc Vũ Hạo biết chắc chắn mình không có cơ hội. Nên chủ yếu hẳn dựa vào tính bất ngờ mà thôi. Hai cái Hồn Hoàn màu trắng từ dưới chân hẳn bay lên. Hồn Hoàn thứ hai của hẳn toả ra ánh sáng rực rỡ, nhưng ba học viên kia không chút để ý đến. Cơ thể Hoắc Vũ Hạo có chút trở nên hư ảo, ngay sao đó liền xuất hiện một màn doạ ba người kia biến sắc. Một vật thể màu đen dài chừng một thước năm xuất hiện trên vai Hoắc Vũ Hạo. Bên trong ống sắt, một ánh sáng màu đỏ rực không ngừng phóng ra. Đừng nói ba học viên kia mà ngay cả lão sư giám trận cũng chấn động trước một màn này, hẳn không ngừng muốn bảo chấm dứt cuộc đối chiến nhưng bị Phàm Vũ dè bả vai xuống, lời nói ra tới miệng lại phải nuốt trở vô. Cái ống sắt kia là gì? Cái thứ này tất cả học viên ở đây đều đã thấy qua, nhưng ngoài Hoà Thái Đầu thì chưa có ai từng sử dụng. Cái món đồ chơi này chính là Định Trang Hồn Đạo Pháo a! Tất cả các Hồn Đạo Khí thuộc loại Định Trang thì đều có uy lực vô cùng khủng khiếp. Hơn nữa, sử dụng Định Trang Hồn Đạo Khí không cần quá nhiều hồn lực, cái thiếu chính là cách định vị mà thôi. Bởi vậy, cho dù hồn sư mới có hai Hồn Hoàn cũng có thể sử dụng được. Có điều, đạn pháo của Định Trang Hồn Đạo Pháo vô cùng quý hiếm, một quả đến trên trăm kim hồn tệ. Cho nên học viện chưa bao giờ dạy chế tạo thứ này. Tuy nhiên, chưa ăn thịt heo cũng phải thấy heo chạy. Khi bọn họ vừa nhập học ở hệ Hồn Đạo đã từng chứng kiến uy lực của Định Trang Hồn Đạo Khí rồi. Cái Định Trang Hồn Đạo Pháo xuất hiện trên người Hoắc Vũ Hạo giống y hệt cái bọn họ đã gặp làm sao mà không nhận ra cho được. Tất cả bọn họ đều nhớ lúc trước chính chỗ này, một phát của nó thôi đã khiến mặt đất xuất hiện một cái hố rộng đến mười thước sâu chừng ba thước. Lão sư giảng dạy đã từng nói, cho dù một hồn sư có sáu Hồn Hoàn bị nó đánh trúng cũng phải chết a. Cho nên, khi ba người Dạ Tàn Ảnh, Đường Tuỳ Phong và Lăng Tuyết thấy nó xuất hiện làm sao không hoảng sợ được? Ánh sáng màu đỏ xuất hiện cũng có nghĩa Định Trang Hồn Đạo Pháo chuẩn bị phóng ra, không còn cách nào nghịch chuyển a. Cái thứ đồ chơi này ngay cả Di Động Hồn Đạo

Thuần cũng khó mà đỡ được, hơn nữa, bọn họ không thấy Di Động Hồn Đạo Thuần đâu a. Việc duy nhất bọn họ có thể làm lúc này là xoay người bỏ chạy. Nhược điểm của Định Trang Hồn Đạo Khí bọn họ cũng biết, đó chính là không nhắm bắn chính xác được. Ba người đồng thời chia nhau chạy về ba hướng, bọn họ đã hoàn toàn quên mất là đang khảo hạch thăng cấp, hiện giờ giữ cái mạng là quan trọng nhất. Trong đó, người chạy nhanh nhất lại là Đường Tuỳ Phong, Hồn Hoàn thứ hai trên người hắt sáng lên, sau đó nháy mắt lao về trước với tốc độ chóng mặt. Khoé miệng Hoắc Vũ Hạo nở ra một nụ cười, sau đó trước ánh mắt soi mói của các học viện, Định Trang Hồn Đạo Pháo nháy mắt biến mất. Sau đó, hắt lập tức nhanh như cắt đuổi theo Đường Tuỳ Phong. Trong quá trình này, hai chân hắt đột nhiên loé ra ánh sáng màu xanh, tốc độ đột nhiên tăng lên, có thể nói không thua kém Đường Tuỳ Phong Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công kia là bao. Lúc này Đường Tuỳ Phong nằm phụng xuống mặt đất, hai tay ôm đầu, đồng thời cả người được một lớp ánh sáng bao phủ, đây chính là Hồn Đạo Hộ Thuần do chính hắt chế tạo, hắt đang dốc hết sức để phòng ngự cho thật tốt. Nhưng hắt giật mình phát hiện, không có tiếng nổ nào vang lên, phía sau vô cùng yên tĩnh. Đường Tuỳ Phong không khỏi sửng sốt, Định Trang Hồn Đạo Pháo làm sao không phát ra âm thanh thế này? Vậy nên, hắt theo bản năng ngẩn đầu định chạy tiếp thì đúng lúc này, trước mặt hắt là một khuôn mặt đang mỉm cười. Lực phòng ngự của Hồn Đạo Hộ Thuần tuy rằng không yếu nhưng nó thiên về phòng ngự công kích từ xa, cũng chính là phòng ngự với hồn lực. Còn đối với công kích vật lý thì rất là kém. Một chuôi đao lặng lẽ xuất hiện, không một tiếng động đâm thẳng vào Hồn Đạo Hộ Thuần của Đường Tuỳ Phong. Khi hắt ngẩn đầu lên thì đỉnh đao cũng đang chạm nhẹ vào đỉnh đầu của hắt. Sau đó, khuôn mặt tươi cười lập tức biến mất. - Đường Tuỳ Phong, loại. Giọng nói tuyên bố kết quả của lão sư giám trận vang lên. Không đúng sao? Nếu Hoắc Vũ Hạo nhân cơ hội ấy mà thắng tay thì Đường Tuỳ Phong đã bị Bạch Hồ chuỳ đâm chết rồi. Khi Đường Tuỳ Phong bên này bị loại thì Dạ Tàn Ảnh và Lăng Tuyết cũng nhận ra mình bị lừa. Cả hai đã ở học viện Sử Lai Khắc học tập nhiều năm nên dù lúc này trong lòng không hiểu cũng không lên tiếng hỏi mà ngay lập tức đồng thời

đánh về phía Hoắc Vũ Hạo. Hồn Đạo Khí bọn họ sử dụng đều nằm trên cánh tay, bề ngoài cũng giống hệt nhau, phía trên hai cánh tay là một cái hộp bằng kim loại, cái hộp vừa mở ra, bên trên liền xuất hiện ba cái ống sắt nhỏ, từ ba ống sắt ấy bay ra từng luồng sáng trắng. Đây là một loại Hồn Đạo Khí cấp hai đúng chuẩn, gọi là Hồn Quang Xạ Tuyệt, nguyên lý hoạt động của nó là hồn lực từ Hồn Đạo Sư thông qua pháp trận ở vị trí trung tâm, nén lại, rồi bắn ra ngoài, lực sát thương cũng tương đối cao. Tiêu chuẩn xét bậc Hồn Đạo Khí có rất nhiều, nhưng quan trọng nhất chính là sức tàn phá, khoảng cách công kích và phạm vi công kích. Loại Hồn Quang Xạ Tuyệt cấp hai này có thể công kích trong phạm vi trăm mét, lực phá hoại tương đương với một Đại Hồn Sư dùng Hồn Kỹ công kích từ xa. Dạ Tàn Ảnh và Lăng Tuyết đồng thời ra tay, Hồn Quang Xạ Tuyệt của bọn họ bắn ra đến sau tia ánh sáng. Tuy rằng bọn họ phối hợp không được ăn ý nhưng phương pháp chiến đấu của Hồn Đạo Sư lại vô cùng quen thuộc, mười hai tia sáng bay theo mười hai hướng khác nhau. Nhanh chóng khoá chặt mọi hướng tránh né của Hoắc Vũ Hạo. Nhưng bọn họ có chút ngoài ý muốn chính là trong nháy mắt bọn họ phóng ra Hồn Quang Xạ Tuyệt thì cảm thấy tinh thần của mình có chút choáng váng, khiến phương hướng công kích của nó cũng bị lệch đôi chút. Lúc này bọn họ cách Hoắc Vũ Hạo đến ba mươi thước, từ bên này lệch một chút thì đến chỗ Hoắc Vũ Hạo cũng là khá xa. Hoắc Vũ Hạo sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung di chuyển sang chỗ khác, khiến mười hai tia sáng kia đánh vào vùng đất trống. Cùng lúc đó, Hoắc Vũ Hạo cũng giơ hai tay của mình lên, Hồn Đạo Khí trên tay hắn trông có vẻ giống Hồn Đạo Khí của Dạ Tàn Ảnh và Lăng Tuyết, cũng là một cái hộp kim loại dài, sau khi mở ra cũng xuất hiện ba cái ống sắt nhỏ. Thấy thế, Dạ Tàn Ảnh và Lăng Tuyết lập tức cùng lúc phóng ra một vòng bảo hộ từ Hồn Đạo Khí cấp hai của mình. Hồn Đạo Xạ Tuyệt sau khi bắn ra cần một chút thời gian làm nguội rồi mới tiếp tục bắn nữa. Nhưng cũng giống như ban nãy Định Trang Hồn Đạo Pháo không phát ra tiếng nổ, lúc này cái Hồn Đạo Khí trông như Hồn Đạo Xạ Tuyệt kia cũng không loé ra ánh sáng mà chỉ phát ra một tiếng xé gió vô cùng chói tai. Sáu luồng ánh sáng màu trắng nhanh như điện bay thẳng về phía Dạ Tàn Ảnh và Lăng Tuyết nhưng phía

sau nó không hề có chút ánh sáng nào. Luồng ánh sáng màu trắng đỏ bắn trúng vào phía trên vòng bảo hộ của Dạ Tàn Ảnh và Lăng Tuyết, sau đó xuất hiện một màn khiên cả hai vô cùng hoảng sợ, Hồn Đạo Hộ Tráo (vòng bảo hộ) tiếp xúc với ánh sáng màu trắng nhận nhạo một cách kỳ lạ, ngay sau đó, thậm chí cái thứ đó còn chui tọt thẳng vào bên trong, cả hai cảm thấy đôi tay mình chấn động, sau đó cánh tay đang cầm Hồn Đạo Hộ Tráo bị đẩy ra, đồng thời từng tiếng răng rắc vang lên, một luồng sương màu xám lan toả trước mắt bọn họ. Nháy mắt trước mặt bọn họ bị bao phủ bằng một luồng sương mù ảm đạm. Đây là Hồn Đạo Khí gì vậy trời? Trong lòng Dạ Tàn Ảnh và Lăng Tuyết cực kỳ hoảng sợ. Nhưng bản thân là hồn sư, cho dù bọn họ không có Hồn Đạo Khí thì vẫn còn Hồn Kỹ mà. Lăng Tuyết nhanh chóng lui về phía sau, một lượng lớn hoa tuyết từ trên người nàng khuếch tán ra, nó vừa vừa xua tan sương mù, vừa cản trở tầm nhìn của Hoắc Vũ Hạo. Vũ Hồn của nàng là Tuyết. Tuyết không giống băng, băng thì cứng rắn hơn, nên nhất định có thể trở thành Chiến Hồn Sư, còn Tuyết thì phải trở thành hệ Phụ Trợ rồi. Bản thân Lăng Tuyết là một hồn sư am hiểu cả hệ Không Chế lẫn hệ Phụ Trợ. Nàng nhanh chóng ẩn giấu bản thân rồi dùng Hồn Đạo Khí phát động công kích. Cũng bởi vì vũ hồn của nàng thích hợp trở thành một Hồn Đạo Sư nên nàng mới gia nhập vào hệ Hồn Đạo. Dạ Tàn Ảnh phản ứng cũng không chậm, Hồn Hoàn thứ hai trên người hắt loé sáng, nháy mắt một cái, từ một người hoá thành ba người y hệt nhau. Vũ Hồn của hắn chính là Ảnh Tử (ảnh tử: bóng, hình, bóng dáng). Hai cánh tay của cả hai đều đã tê rần không thể sử dụng Hồn Đạo Xạ Tuyến nữa, mà Hồn Đạo Hộ Tráo cũng đã mất tác dụng. Cho nên bọn họ lựa chọn tự bảo vệ mình hoặc mê hoặc đối thủ. Một đấu ba, vậy mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn Hoắc Vũ Hạo có thể hoàn toàn chiếm thế thượng phong, chuyện này khi sát hạch vừa bắt đầu làm sao có ai dám nghĩ đến chứ? Ánh sáng dưới chân Hoắc Vũ Hạo lại sáng lên, cơ thể hắn lập tức vọt thẳng về phía trước, ngay ngực hắn cũng có một luồng ánh sáng rực rỡ loé lên. Ánh sáng từ ngực hắn phát ra thậm chí còn mãnh liệt hơn cả ánh sáng dưới chân hắn nữa. Hồn Đạo Thôi Tiến Khí cấp hai (thôi tiến: thúc đẩy, đẩy mạnh). Trong khoảng thời gian ngắn có thể giúp người dùng tăng

tốc một cách cực nhanh. Còn dưới chân Hoắc Vũ Hạo cũng lại là một Hồn Đạo Khí có tác dụng tăng tốc, gọi là Hồn Đạo Biến Tốc Thôi Tiến Khí. Hẳn dù sao cũng chỉ mới trở thành Hồn Đạo Sư chưa đến một năm, hơn nữa hẳn nghĩ, kết hợp tốt nhất với năng lực dò xét của mình chính là tốc độ. Cho nên, chỉ dựa vào mỗi Hồn Đạo Khí trên tay hẳn thì lực công kích vẫn chưa đủ. Lúc này, nhân lúc đối phương đang bận toàn diện phòng ngự và né tránh, Hoắc Vũ Hạo ra sức tăng tốc, cùng lúc đó, hai Hồn Hoàn trên người hẳn nháy mắt hợp thành một. Hồn Đạo Biến Tốc Thôi Tiến Khí dưới chân hẳn chỉ có tác dụng rất nhỏ trong việc gia tốc, ưu điểm lớn nhất của nó chính là giúp thay đổi phương hướng dễ dàng hơn. Còn cái Hồn Đạo Thôi Tiến Khí trên ngực hẳn mới thật sự là giúp gia tăng tốc độ. Tuy nó chỉ trợ giúp thay đổi phương hướng một chút xíu thôi nhưng nếu di chuyển trong khoảng cách ngắn, tốc độ của Hoắc Vũ Hạo lúc này có thể so sánh với một Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công cùng cấp bậc rồi. Khoảng cách của hai bên cũng chỉ có hơn ba mươi thước, Hoắc Vũ Hạo lắc mình tiến về trước nháy mắt đã đến nơi. Dạ Tàn Ảnh và Lăng Tuyết bị luồng sương màu xám kia bao vây có chút chật vật, mặc dù có hoa tuyết xuất hiện xua tan nhưng luồng sương mù vẫn chưa kịp biến mất hoàn toàn nữa thì Hoắc Vũ Hạo đã đến sát bên họ rồi. Hai người đang vô cùng kinh hãi lại còn không quen phối hợp với nhau nên lập tức lộ ra khuyết điểm. Dạ Tàn Ảnh nhanh chóng di chuyển sang bên trái, còn Lăng Tuyết thì lui về sau. Cả hai đã tách ra rồi. Điều khiến Lăng Tuyết cảm thấy hoảng sợ nhất chính là những hoa tuyết mình phóng ra đều đột nhiên rơi xuống hết khiến nàng không còn chỗ ẩn nấp nữa. Cùng lúc đó, Hoắc Vũ Hạo đang toàn lực tăng tốc đã đến ngay trước mặt nàng rồi, đôi tay sáng loá như kim cương lập tức đánh thẳng về phía nàng. Lăng Tuyết theo bản năng giơ hai tay ra đỡ, trong lúc hốt hoảng đó, nàng chỉ kịp kích phát Hồn Đạo Xạ Tuyến trên cánh tay mình thôi. Nhất thời sáu luồng ánh sáng đồng thời bắn về phía Hoắc Vũ Hạo. Nhưng không ngờ, sáu luồng ánh sáng mãnh liệt bắn tới phía Hoắc Vũ Hạo lại đồng loạt bắn ra bốn phía khác một cách quỷ dị. Hoá ra hai tay Hoắc Vũ Hạo vừa lúc chặn lấy Hồn Đạo Xạ Tuyến trên tay Lăng Tuyết, sáu luồng sáng kia chiếu vào tay hẳn chẳng những không gây ra được vết thương nào mà còn bị khúc

xạ bắn ra ngoài. Sau đó hai tay Hoắc Vũ Hạo đã tóm được hai tay của Lăng Tuyết. Một luồng sáng màu trắng lập tức lan toả ra bên ngoài, sau đó Hoắc Vũ Hạo hét lớn một tiếng. - Sư phụ, đỡ lấy. Hắn vừa nói xong, Lăng Tuyết đã bị hắn ném thẳng ra bên ngoài. Càng khiến người xem rung động hơn chính là cả người Lăng Tuyết bị bao phủ một tầng sương trắng đục như băng. Khi Phàm Vũ đỡ lấy nàng cũng không kèm được mà run rẩy cả linh hồn. Sau khi quăng Lăng Tuyết đi, Hoắc Vũ Hạo lập tức xoay người lại, hắn vừa vận công thấy trước ngực ba bóng người của Dạ Tàn Ảnh toả ra một ánh sáng rực rỡ, và từ đó bắn ra ba quả cầu ánh sáng nho nhỏ màu trắng bạch, bay nhanh về phía Hoắc Vũ Hạo theo ba hướng khác nhau. Tụ Lực Hồn Đạo Pháo! Đối với những Hồn Đạo Sư cấp thấp thì đây có thể xem là một trong những Hồn Đạo Khí có uy lực cao nhất. Trong một thời gian ngắn tập trung hồn lực của mình vào trong trận pháp của Hồn Đạo Khí, sau đó sẽ có thể phát ra một lực công kích vô cùng mạnh mẽ. Nó hoàn toàn khác với phương thức phát động của Hồn Đạo Xạ Tuyến. Bởi vì Tụ Lực Hồn Đạo Pháo có một hệ thống xi-phông ở bên trong. Nói đúng hơn là có thể hấp thụ một lượng lớn hồn lực. Cho nên, mặc dù uy lực nó phát ra rất cao nhưng đồng thời cũng tiêu hao một lượng hồn lực cực lớn, có khi đến cả một phần ba hồn lực của hồn sư. Tụ Lực Hồn Đạo Pháo còn có một khuyết điểm nữa, chính là chỉ có thể đạt được hiệu quả lớn nhất trong khoảng cách gần, tối đa là 10m thôi. Càng ra xa, uy lực chẳng những càng giảm mà còn khó điều khiển nữa. Vũ hồn của Dạ Tàn Ảnh là Ảnh Tử, đây là một dạng vũ hồn vô cùng kỳ dị, bản thân hắn là Hồn Đạo Sư, có thêm sự trợ giúp từ vũ hồn này, có thể nói là cực kỳ ổn. Nhưng đáng tiếc, đối thủ của hắn là Hoắc Vũ Hạo. Dưới tác dụng dò xét của Tinh Thần Tham Trắc thì làm gì có ảo ảnh nào thoát được? Hoắc Vũ Hạo căn bản không quan tâm đến có ba Dạ Tàn Ảnh mà nhanh như cắt lao về phía Dạ Tàn Ảnh "thật", hắn giơ tay phải lên, nháy mắt sau, quả cầu ánh sáng đã nằm gọn trong tay phải của hắn. Ngay sau đó, Tụ Lực Hồn Đạo Pháo đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Dạ Tàn Ảnh, tuy nhiên không phải nó bị hỏng, mà bị Hoắc Vũ Hạo ném ra ngoài, sau đó trực tiếp nổ trên người Dạ Tàn Ảnh. Thủ pháp hắn sử dụng chính là một trong những bí pháp ném ám khí của

Đường Môn. Trong cơn hoảng sợ, Dạ Tàn Ảnh chỉ kịp phát động Hồn Đạo Hộ Tráo cấp hai ra bảo vệ mình và đồng thời thi triển Hồn Kỹ thứ ba, một bóng đen nhanh chóng tách ra từ người hắn rồi nhào đến ôm chầm lấy viên cầu ánh sáng đang chuẩn bị phát nổ kia. Sau đó, một tiếng nổ khủng khiếp vang lên, cả người Dạ Tàn Ảnh bị đánh bay thẳng lên trời. Cuối cùng được một lão sư giám trận đỡ lấy mới không bị té thẳng xuống đất. Luồng hồn lực dư âm lại còn khiến Hoắc Vũ Hạo lui về sau mấy bước mới đứng vững được. Hoắc Vũ Hạo thấy một màn trước mắt trong lòng vô cùng giật mình, uy lực của Tụ Lực Hồn Đạo Pháo không ngờ lại mạnh đến thế, xem ra mình phải làm một cái phòng thân mới được. Dạ Tàn Ảnh rõ ràng đã sử dụng Hồn Kỹ thứ ba để tách ra một bóng người đỡ lấy quả cầu ánh sáng, nhưng đáng tiếc không thể thay đổi kết quả bị nổ tung bay lên. Một kích này có thể nói tương đương với một kích toàn lực của một Hồn Tôn hệ Cường Công a. Hoắc Vũ Hạo giật mình nhưng hắn lại không biết tất cả các học viên của hệ Hồn Đạo đứng xem bên ngoài phải nói là choáng váng. Thiếu niên này có vẻ chỉ mới mười hai mười ba tuổi thôi, làm sao có thể làm được chuyện này? Cấp Đại Hồn Sư? Hồn Đạo Sư cấp hai? Hai cái này cũng không mạnh hơn bọn họ bao nhiêu, nhưng mà hắn có thể lấy một thắng ba, lại còn thắng một cách vô cùng thuyết phục nữa. Ngay cả Phàm Vũ cũng không ngờ Hoắc Vũ Hạo có thể kết thúc bài thi một cách hoàn hảo như vậy. Kỳ sát hạch thăng cấp này của Hồn Đạo Sư cấp hai chỉ xem là hình thức thôi, chứ sát hạch thật sự của bọn họ phải là về phương diện chế tạo Hồn Đạo Khi cơ. Cũng chính là quá trình khắc trận pháp vào bên trong hạt nhân. Một đấu ba, toàn thắng? Khi vừa bắt đầu Hoắc Vũ Hạo đã sử dụng kỹ năng Mô Phỏng tạo ra một Định Trang Hồn Đạo Khí, sau đó tiếp tục dùng Hồn Kỹ Băng Đế Ngao đỡ lấy Hồn Đạo Xạ Tuyến của Lăng Tuyết. Kể đến vẫn là kỹ năng kia, nhưng Hoắc Vũ Hạo sử dụng nó đông lạnh Tụ Lực Hồn Đạo Pháo lại. Hoắc Vũ Hạo bất kể là chiến đấu, phán đoán, hay sử dụng vũ hồn và Hồn Đạo Khí đều không có chút khuyết điểm. Hơn nữa, khi Hoắc Vũ Hạo giơ ra hai Hồn Đạo Khí ở trên tay ra đã khiến Phàm Vũ nở ra một nụ cười. Lúc trước khi Hoắc Vũ Hạo làm ra thứ này đã làm hắn bất ngờ không ít. Bởi vì Hoắc Vũ Hạo mang đến cho hắn một ý niệm hoàn toàn mới mẻ. Hai Hồn

Đạo Khí trông có vẻ giống Hồn Đạo Xạ Tuyến trên tay hắc chính là một loại Định Trang Hồn Đạo Nổ do chính hắc phát minh ra, điểm khác biệt rất đơn giản, nó chính là một loại Hồn Đạo Khí kết hợp giữa lực công kích từ hồn lực và vật lý. Vì đây là luận bàn, nên đạn bắn ra chỉ là bi thép bình thường. Khi bi thép kia bắn trúng hai tay Lăng Tuyết và Dạ Tàn Ảnh thì nó cũng vỡ ra đồng thời tạo nên một luồng bụi mù che khuất tầm nhìn. Tác dụng nghe nói thế thôi cũng đủ cảm thấy vô cùng kì diệu rồi. Lý thuyết của Hoắc Vũ Hạo rất đơn giản, Định Trang Hồn Đạo Khí tại sao nhất định phải có uy lực khủng bố chứ? Như thế phải sử dụng đạn pháo thật tốt, và đồng thời cũng đắt vô cùng. Nếu phối hợp cách chế tạo ám khí Đường Môn với cách chế tạo Hồn Đạo Khí thì sao đây? Như thế là có kết hợp cả hai kiểu tấn công rồi? Còn sử dụng, thì mỗi lần dùng một loại đạn khác nhau thì đã có thể biến đổi tác dụng của nó rồi, chẳng phải là tiện dụng hơn sao? Lý luận này của hắc đã giúp đỡ rất lớn trong việc chế tạo Hồn Đạo Khí, đấy cũng là lý do Phàm Vũ càng lúc càng thích hắc, và hệ Hồn Đạo nhất quyết phải giữ hắc ở lại. Đứa bé này cực kỳ sáng tạo về phương diện chế tạo Hồn Đạo Khí. Vấn đề lớn nhất của ám khí Đường Môn thật ra không phải uy lực của nó, vì trong một lượng lớn ám khí của Đường Môn cũng có một số loại có uy lực vô cùng khủng bố. Nhưng sở dĩ nó bị đào thải khỏi dòng phát triển của xã hội chính là khoảng cách công kích của nó. Nếu kết hợp phương thức công kích của ám khí Đường Môn với khoảng cách công kích của Hồn Đạo Khí thì thế nào? Chẳng phải sẽ có thể tạo ra một loại Hồn Đạo Khí hoàn toàn mới sao? Định Trang Hồn Đạo Nổ nhỏ gọn trên tay Hoắc Vũ Hạo kia chính là một minh chứng rõ rệt nhất. Nó không tiêu hao nhiều hồn lực nhưng uy lực công kích không hề nhỏ. Và nó cũng giống hệt Hồn Đạo Xạ Tuyến ở chỗ, khoảng cách công kích lên đến cả trăm mét mà uy lực phát ra lại có thể phá vỡ một Hồn Đạo Hộ Thuần cấp hai đấy. Đương nhiên, vấn đề này cần nghiên cứu nhiều và sâu nữa, nhưng đã bắt đầu có một đường đi cụ thể rồi. Nhìn Hoắc Vũ Hạo trước mặt mình, Phàm Vũ không khỏi cảm thán: - Đứa nhỏ này quả thực sinh ra vì hệ Hồn Đạo mà. À không, phải nói là sinh ra để kết hợp Hồn Đạo Khí và Hồn Lực vào nhau một cách hoàn mỹ nhất. Sát hạch của con - Thông qua. Lúc này, Lăng Tuyết ở bên cạnh Phàm

Vũ vẫn còn không ngừng rung mình, tuy rằng nàng chỉ tiếp xúc với Băng Đế Ngao một chút xíu thôi nhưng cũng suýt chút nữa bị đông cứng. Và nàng còn đang bị lớp sương mù màu trắng bạch bao phủ không thể cử động được. Nàng nhờ được Phàm Vũ thúc giục hồn lực trợ giúp mới có thể từ từ khôi phục lại. Nhưng lúc này, ánh mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo đã chuyển từ tò mò sang sợ hãi rồi. Từ bé đến nay, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy lạnh đến khủng khiếp như thế, nếu so sánh thì Tuyết của mình ấm áp hơn nhiều. Băng Đế Ngao là một trong những Hồn Kỹ mạnh mẽ nhất mà Băng Bích Đế Hoàng Hạo giao cho Hoắc Vũ Hạo, tuy lúc này Hoắc Vũ Hạo chưa thể phát huy ra uy lực lớn nhất của nó, nhưng về mặt đặc tính vẫn đầy đủ không sót chút gì. Đầu tiên, Băng Đế Ngao sẽ làm đôi tay của Hoắc Vũ Hạo trở nên cứng rắn như băng tuyết ngàn năm, đồng thời trên từng hạt băng trông như kim cương kia kết hợp lại tạo thành khả năng khúc xạ vô cùng đặc biệt. Chỉ riêng Băng Đế Ngao đã có thể xem là một loại vũ khí rồi. Phải biết rằng, vũ khí mạnh nhất của Băng Bích Đế Hoàng Hạo chính là đôi càn và cái đuôi a! Đây cũng là nguyên nhân tại sao Hồn Đạo Xạ Tuyến bị khúc xạ mà không cách nào làm tổn thương Hoắc Vũ Hạo được. Băng Đế Ngao ngoài lớp vỏ cứng rắn còn mang đến một luồng năng lượng vô cùng cường đại. Nó sẽ giúp đôi tay của Hoắc Vũ Hạo có sức lực hết sức khủng bố, thậm chí không kém chút nào so với khi Đái Hoa Bân thi triển vũ hồn Bạch Hổ. Mà hai đặc tính này cực kỳ giống với Huyền Ngọc Thủ, tuyệt học của Đường Môn, cả hai cái cùng phụ trợ lẫn nhau thì càng thêm hiệu quả. Nếu ai thấy kỹ năng Băng Đế Ngao mà chống đỡ đơn giản thì kết quả sẽ giống như Lăng Tuyết và Dạ Tàn Ảnh kia. Đây là hai đặc tính cơ bản nhất, ngoài ra nó còn toả ra một luồng khí vô cùng lạnh giá, bởi vì nó là Vũ Hồn Cực Hạn mà. Bất kỳ Hồn Kỹ nào Băng Bích Đế Hoàng Hạo mang đến cho Hoắc Vũ Hạo đều có tính chất lạnh như băng kia. Loại khí lạnh này chính xác là kế thừa từ sự bá đạo của Băng Bích Đế Hoàng Hạo. Hơn nữa, nếu tu vi hãn hãn càng tăng lên thì ưu đãi lại càng nhiều. Vũ Hồn của Lăng Tuyết tuy rằng cũng mang thuộc tính Hàn nhưng so với vũ hồn Băng Đế thì kém không biết bao nhiêu lần. Vũ hồn bị áp chế thì không cần nói cũng biết kết quả thế nào. Băng Đế Ngao của Hoắc Vũ Hạo thậm chí có thể trong một thời gian

ngắn đông lạnh năng lượng lại rồi thấy Tự Lực Hồn Đạo Pháo ra ngoài, như thế cũng đủ hiểu sức lực của nó lớn đến mức nào. Nếu lúc đó hãn muốn thì hoàn toàn có thể tóm lấy cổ của Lăng Tuyết. Sau trận chiến này, tất cả các học viên của hệ Hồn Đạo đều vô cùng hiếu kỳ với Hoắc Vũ Hạo, đây là khả năng của một hồn sư chỉ có Hồn Hoàn màu trắng sao? Hơn nữa, chủ yếu hãn chỉ sử dụng Hồn Đạo Khí có tác dụng tăng tốc mà thôi. Phàm Vũ quay sang nhìn đám đông rồi nói: - Sát hạch vừa rồi các người đã thấy rồi chứ. Dạ Tàn Ảnh, Đường Tuỳ Phân và Lăng Tuyết mặc dù thua nhưng Hoắc Vũ Hạo có chút đặc biệt nên ta sẽ cho các người một cơ hội sát hạch lại, có gắng mà kiểm điểm tích lũy đi. Hiện tại, để ta giới thiệu với mọi người. Nói đến đây, Phàm Vũ quay sang kéo Hoắc Vũ Hạo ra phía trước mình. - Đây là Hoắc Vũ Hạo, nó cũng giống Hoà Thái Đầu, đều là đệ tử đích truyền của ta. Đồng thời, vì nó có thiên phú về phương diện chế tạo Hồn Đạo Khí lẫn một số phụ trợ, cho nên, tạm thời có thể xem nó là đệ tử hạch tâm của hệ Hồn Đạo. Vũ Hạo và các người có thể xem là giống nhau, đều là Hồn Đạo Sư cấp hai. Hoắc Vũ Hạo vội vàng khom người hành lễ: - Xin chào các vị học trưởng. Các đám học viên bên dưới nhao nhao hành lễ đáp lại, so ra bọn họ cảm thấy ganh tị nhiều hơn là kính nể, tất cả cũng vì Hoắc Vũ Hạo còn quá nhỏ. Tuy nhiên, sau trận chiến vừa rồi, hãn đã thể hiện ra thực lực của bản thân mình, ngay cả Hồn Tôn cũng đấu không lại. Trận chiến vừa rồi cũng đã kích thích Hoắc Vũ Hạo rất nhiều, Hồn Đạo Khí hoàn toàn có thể bù đắp vào một số thiếu sót hiện nay của hãn, hãn tự nhủ nếu có thời gian phải chế tạo ra một ít trang bị, để sau này có đánh nhau với Đái hoa Bân cũng không bị thiệt thòi. Đồng thời, càng lúc hãn càng cảm nhận được sự cường đại của bốn Hồn Kỹ mà Thiên Mệnh Băng Tầm giao cho hãn. Bề ngoài, bốn Hồn Kỹ kia đều rất bình thường, tuy nhiên theo tu vi nó sẽ ngày một tăng lên, và tác dụng của nó cũng được thể hiện một cách rõ rệt. Thứ hữu dụng nhất dĩ nhiên là Tinh Thần Tham Trắc, kể đến là Tinh Thần Kiên Nhiễm. Vừa rồi khi chiến đấu, hãn đã sử dụng một chút để quấy nhiễu đối phương. Hai kỹ năng tinh thần to lớn như thế còn phối hợp với Hồn Đạo Khí nữa thì sẽ tạo nên một Hồn Kỹ mạnh như thế nào chứ? Nhất là với tu vi hiện giờ Hoắc Vũ Hạo đã có thể sử dụng được Định Trang Hồn Đạo Khí. Với Tinh Thần

Tham Trắc của mình, nếu trong khoảng cách cần thiết và đầy đủ đạn pháo, hẳn hoàn toàn có thể đối kháng được hồn sư có bốn Hồn Hoàn, thậm chí là năm Hồn Hoàn cũng không sao. Càng tiếp tục, học tập và sử dụng Hồn Đạo Khí, Hoắc Vũ Hạo càng cảm thấy nó tiên tiến hơn ám khí của Đường Môn rất nhiều. Cả hai so sánh với nhau thì giống như thế này, một bên chỉ thuần túy là một loại cơ quan cực kỳ tinh vi, còn một bên là một loại công cụ kết hợp từ hồn lực rồi cơ quan rồi cả trận pháp nữa. Bất luận là sử dụng nguyên liệu tốt đến mức nào, hiệu quả của cơ quan cũng chỉ có hạn, còn hồn lực thì khác. Nương theo tu vi của hồn sư không ngừng tăng lên thì uy lực của Hồn Đạo Khí tăng lên như thế. Hơn nữa, tùy theo nguồn năng lượng mà Hồn Đạo Khí sẽ có thiết kế và chế tạo khác nhau, uy lực cũng tăng lên rất nhiều, Đây cũng là nguyên nhân khiến Hồn Đạo Sư cao cấp nhất sẽ vô cùng khủng bố a. Bất quá khi đạt đến cấp bậc Phong Hào Đấu La thì Hồn Đạo Sư cấp chín chiếm ưu thế về mặt tấn công từ xa hơn, còn cận chiến thế nào thì rất khó nói. Hơn nữa từ trước đến nay chưa từng có Hồn Đạo Sư nào đột phá được cấp chín mươi lăm. Cho nên, đây cũng là nguyên nhân tại sao địa vị của học viện Sử Lai khắc lại cao đến thế. Sau khi giới thiệu xong, Phàm Vũ liền bảo Hoắc Vũ Hạo trở về nghỉ ngơi, hơn nữa Phàm Vũ còn cho hắn nghỉ hôm nay, từ ngày mai bắt đầu đến học bình thường. Hoắc Vũ Hạo cúi chào sư phụ và Hoà sư huynh xong liền trở về ký túc xá, vừa về đến hắn đã thấy Vương Đông đang vô cùng hưng phấn ngồi ở trong phòng. - Gì đấy? Có chuyện gì mà vui mừng thế? Hoắc Vũ Hạo vội vàng bước đến hỏi. Vương Đông ngẩn đầu lên hỏi: - Sát hạch bên hệ Hồn Đạo người thông qua chưa? Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Dĩ nhiên là qua rồi. Hơn nữa ta cảm thấy bản thân sử dụng Hồn Đạo Khí chiến đấu vô cùng thoải mái. Tiêu hao hồn lực còn ít hơn khi sử dụng Hồn Kỹ nữa. Ở đây là cái gì? Vừa nói hắn vừa nhìn cái miếng giấy màu hồng mạ vàng trên tay Vương Đông. - Thương Bảo Hội? Cái này là gì đây? Hoắc Vũ Hạo nhìn thoáng qua nội dung trên mảnh giấy, trên đó viết là mời các đệ tử hạch tâm của học viện Sử Lai Khắc tham gia cuộc liên hoan gì đó, hình như có thưởng bảo vật nữa??? Vương Đông xoay người đứng dậy cười to nói: - Ta đã hỏi rồi, đây là một thông lệ của học viện. Bất quá cũng có phân cấp bậc, đây cũng là ưu đãi của riêng đệ tử

hạch tâm chúng ta. Hoắc Vũ Hạo tức giận nói: - Người nói không đầu không đuôi, ta chẳng hiểu gì hết. Vương Đông lờm hăn một cái rồi nói: - Cái đồ ngu ngốc. Thường bảo vật là cái gì người biết không? Chính là do một số ít thương gia trong thành Sử Lai Khắc tổ chức. Thành Sử Lai Khắc không phải là trung tâm thương nghiệp sao? Ở đây thường xuyên có các thương nhân ở các đế quốc đến tiến hành giao dịch, mà các thương gia đến đây đều mang theo một số thứ tốt, bọn họ thường đến đây tổ chức Thường Bảo Hội để học viện chúng ta chọn ra một số, những thứ còn thừa lại mới đem đi đấu giá, hiểu chưa? Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nói: - Có chuyện tốt vậy sao? Làm vậy bọn họ được lợi ích gì chứ? Trong học viện chúng ta đâu phải ai cũng giàu có? Vương Đông hừ một tiếng nói: - Đương nhiên là có lợi ích rồi, chủ yếu là nịnh bợ thôi. Học viện chúng ta không những giàu mà khi mua đồ còn được chiết khấu nữa. Nhưng thành Sử Lai Khắc từ đâu mà ra? Chẳng phải từ học viện Sử Lai Khắc chúng ta sao? Hiện giờ học viện chúng ta không chỉ là học viện đệ nhất đại lục mà còn có quân đội hết sức mạnh mẽ. Học viện Sử Lai Khắc còn ngày nào thì thành Sử Lai Khắc sẽ còn ngày ấy. Cho dù các quốc gia trên đại lục có phát động chiến tranh cũng không dám đem quân đến đây. Nếu có mối quan hệ tốt với học viện của chúng ta thì sẽ có được rất nhiều ưu đãi. Nghe Vương Đông nói thế nhất thời Hoắc Vũ Hạo cảm thấy có chút hứng thú. - Cái Thường Bảo Hội kia thường có thứ gì tốt không? Vương Đông nói: - Thường Bảo Hội bình thường chia làm ba loại, loại thứ nhất là học viện chúng ta tổ chức chủ yếu vì học viện cần vào mua sắm. Ví như hệ Hồn Đạo các người cần kim loại quý hiếm hay hệ Vũ Hồn cần một ít vật dụng. Hoặc một số học viên cần cái gì đó rồi đặt hàng với học viện, ví dụ như nguyên liệu nấu ăn này nọ. Thường thì từ các thứ học viên và sư phụ đặt hàng ra thì thường chả còn gì tốt nữa. - Loại Thường Bảo Hội thứ hai chính là nhắm vào đệ tử chúng ta, thứ tốt sẽ nhiều hơn. Trong đó những thứ nhắm vào đệ tử nội viện đều là những thứ tốt, nghe đâu có lần còn xuất hiện cả Hồn Cốt nữa. Bất quá chỉ có đệ tử nội viện mới có tư cách tham gia, chúng ta không có phần đâu. Loại còn lại chính là loại viết trên thư mời này đây, và đệ tử hạch tâm như chúng ta cũng có thể tham gia.

Chương 56: Thường Bảo Hội

Chương 56: Thường Bảo Hội - Thường Bảo Hội dành cho đệ tử hạch tâm này diễn ra vào tối nay. Mặc dù Thường Bảo Hội này không có các học trưởng nội viện tham gia nhưng nghe nói cũng có rất nhiều đồ tốt. Như đan dược, dược liệu hay tìm kiếm Hồn Hoàn, hình như còn có đề cập đến Hồn Đạo Khí nữa, dù là thứ gì cũng có phẩm chất khá tốt. Đi không? Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Không đi đâu. Ta làm gì có tiền, đi làm chi? Nếu đều là thứ tốt thì giá cũng không rẻ đâu. Đi không gặp thứ mình thích còn đỡ, lỡ có thứ vừa ý chẳng phải tự làm mình khó chịu sao? Vương Đông đặc ý nói: - Tại người không biết thôi. Ban này chẳng phải người nói không phải đệ tử nào ở học viện Sử Lai Khắc cũng có tiền sao, thế thì làm cái Thường Bảo Hội này có ý nghĩa gì nữa chứ? Thật ra, quan trọng nhất bởi vì ở đây chúng ta có thể ký sổ. Đây cũng là lý do tại sao không mở rộng ra cho đệ tử bình thường. Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi: - Ký sổ? Người nói rõ ràng coi. Vương Đông nói: - Người đừng xem thường cái thân phận đệ tử hạch tâm của chúng ta, xác suất đệ tử hạch tâm có thể tốt nghiệp ngoại viện lên đến 90%. Mà phàm là những đệ tử tốt nghiệp ngoại viện thì bất cứ quốc gia hay tổ chức nào cũng vô cùng khao khát mời gọi. Bởi vì theo yêu cầu tốt nghiệp của ngoại viện thì ít nhất hồn sư phải có bốn Hồn Hoàn mới được. - Cho nên, các thương gia làm thế này cũng tương đương đã đầu tư vào chúng ta, nếu chúng ta ký sổ thì mỗi năm chỉ cần trả một khoảng, hoặc đợi sau khi tốt nghiệp trả cũng được và lãi suất thì thấp vô cùng. - Ta biết giờ người vẫn chưa hiểu bọn họ làm thế này được lợi gì đúng không? Thứ nhất, đây là người hưởng lợi từ người ta, thế thì người ta có chuyện nhờ người làm hay gặp vấn đề khó khăn gì không lẽ người không giúp? Còn nếu người ta muốn thuê người, người có từ chối được sao? Lui một bước mà thiết lập được mối quan hệ với một Đại Hồn Sư mà tương lai rất có thể là Hồn Tông thì có hại gì? Hơn nữa giờ là người bỏ tiền vào cửa hàng của bọn họ, giờ

người không có tiền nhưng sau này không lẽ không có? - Những người buôn bán không bao giờ làm chuyện lỗ vốn đâu. Nếu chúng ta từ đệ tử hạch tâm trở thành đệ tử nội viện thì ưu đãi còn nhiều hơn nữa, tiền lời không cần phải trả, chỉ phải đến hạn trả đủ tiền là được. Mà cách để trả cũng có nhiều lắm. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới hiểu ra. - Không ngờ mọi chuyện lại rắc rối đến thế, vậy là giờ chúng ta cũng có thể ký sổ rồi sao? Vương Đông gật đầu nói: - Đương nhiên rồi. Chúng ta đều là đệ tử hạch tâm mà. Hơn nữa người còn là đệ tử hạch tâm của cả hai hệ. Nếu bọn họ mà biết chỉ sợ còn giảm giá cho người nhiều hơn. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Vậy cũng không được, mặc dù có lợi nhưng chúng ta cũng không chiếm ưu thế lắm. Ê cái mặt người là sao? Muốn đi lắm hả? Vương Đông hưng phấn nói: - Dĩ nhiên. Chúng ta vào học viện lâu vậy rồi, người có đến thành Sử Lai Khắc lần nào chưa? Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên là chưa rồi, đối với hắn, thời điểm khó khăn nhất là năm thứ nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể bị khai trừ thì hắn còn tâm trạng nào mà dạo phố nữa. - Vậy thì đi cho biết. Sắp vào học chính thức rồi, tranh thủ lúc này còn chút thời gian mình đi dạo một vòng. Cho dù không mua được gì cũng có thêm kinh nghiệm, tu luyện hoài cũng không phải là tốt. Hoắc Vũ Hạo nhìn vẻ mặt hưng phấn của tên kia cũng không đành lòng bảo không nữa, hắn bất đắc dĩ nói: - Tối phải không? Vậy thì lát cơm nước xong người phải tu luyện với ta một chút, không được lười biếng. Vương Đông cười nói: - Được thôi. Kể tiếp dĩ nhiên bọn họ lại tiếp tục tu luyện rồi. Lẽ ra bản thân Hoắc Vũ Hạo cũng cảm thấy hồn lực của mình gần đuổi kịp các bạn học rồi nhưng nghe lão sư Vương Ngôn và Ngôn viện trưởng nói mình sau cấp ba mươi hồn lực sẽ tăng chậm lại nên hắn càng lo lắng hơn. Với lại hiện nay hắn khác với các bạn học của mình, hắn phải học song song hai hệ vì hiện giờ học viện tạm thời cho hắn làm đệ tử hạch tâm của cả hai hệ. Cùng tu luyện hai hệ đâu phải chuyện đơn giản, hơn nữa càng ở học viện lâu thì càng không thể thả lỏng, ngược lại càng phải cố gắng nhiều hơn. Đắm chìm trong tu luyện thời gian trôi qua thật mau, khi sắc trời hơi tối thì cả hai dừng tu luyện rồi đến nhà ăn ăn cơm tối. Sau đó mới lấy thư mời lặng lẽ ra khỏi học viện. Những người nhận được thư mời dĩ nhiên không phải chỉ có hai người bọn họ mà cả những bạn học cùng cấp như Đái

Hoa Bân, Chu Lộ, Chu Tư Trần, Tào Cẩn Hiên đều có cả. Chẳng qua vì hai ngày sát hạch này nên bọn họ cũng không hẹn nhau ở cùng một chỗ. Tất cả đều đi riêng lẻ mà thôi. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bắt đầu đi cũng tương đối muộn, cả hai đi đến cổng học viện thì Hoắc Vũ Hạo đột nhiên đứng lại. - Bị gì đấy? Vương Đông hỏi. Hoắc Vũ Hạo nói: - Người biết Tụ Bảo Các ở chỗ nào sao? Ta chưa từng đến thành Sử Lai Khắc, người chắc cũng vậy chứ hả? Vương Đông ngẩng lên gõ một cái vào đầu hăn: - Đồ ngu, người coi phía sau thư mời đi. Hoắc Vũ Hạo lật mặt sau của thư mời lại thì thấy rõ ràng trên ấy đã vẽ ra bản đồ đi đến Tụ Bảo Các. Học viện Sử Lai Khắc mặc dù là ở thành Sử Lai Khắc nhưng lại hoàn toàn không có liên quan gì hết. Nói cách khác không có đường nào từ học viện đi thẳng vào thành được. Cho nên Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông muốn đến thành Sử Lai Khắc thì phải đi ra khỏi học viện rồi chọn đi từ cửa Nam hoặc Bắc để vào thành. Mà theo bản đồ kia, Tụ Bảo Các gần cửa Bắc hơn nên dĩ nhiên bọn hăn đi về phía Bắc rồi. Thành Sử Lai Khắc rất lớn, hai người sau khi ra khỏi học viện vẫn chạy băng băng như cũ mà cũng phải mất nửa canh giờ mới đến được cửa bắc. Là một trong những thành thị phồn hoa nhất đại lục Đấu La nên về đêm mới là thời khắc náo nhiệt nhất của thành Sử Lai Khắc. Hoắc Vũ Hạo, một người chưa từng đến thành phố lớn bao giờ, vừa bước vào cửa liền bị từng tiếng ồn ào truyền đến mà hoảng sợ. Từ trước đến nay hăn chưa từng thấy nơi nào có nhiều người đến thế. Dòng người ra vào thành nối liền không dứt, bên trong thành có vô số những quầy hàng rong đang buôn bán, thanh âm mời gọi hỗn tạp. - Đông người vậy sao? Hoắc Vũ Hạo giật mình. Vương Đông nói: - Bình thường thôi, thành Sử Lai Khắc là một trong những thành thị trung tâm của đại lục mà. Dân số của thành lúc này khoảng năm trăm vạn người, con số này đã gần bằng hoàng thành của các đế quốc lớn rồi. Ủa, mà người chưa đến các thành lớn bao giờ à? Hoắc Vũ Hạo gật đầu: -Đúng thế, đây là lần đầu tiên ta vào thành lớn như thế này. Hoắc Vũ Hạo vừa tò mò quan sát xung quanh vừa theo Vương Đông bước qua cửa thành. Con đường bên trong thành Sử Lai Khắc lớn đến nỗi có thể để tám chiếc xe ngựa cùng đi một lúc. Loại cảm giác to lớn đông đúc này khiến Hoắc Vũ Hạo cảm thấy mình quả là ếch ngồi đáy giếng. -Thôi nào,

ngạc nhiên thì ngạc nhiên, đừng có làm bộ mặt ngu ngốc vậy chứ. Vương Đông vừa cười vừa nói, đây cũng là lần đầu tiên hấn vào thành Sử Lai Khắc nên hấn vẫn khá tò mò. Bản đồ cực kỳ chính xác, đường đi bên trong thành Sử Lai Khắc cũng vô cùng thoáng đãng và ngay ngắn nên không khó tìm. Sau hơn năm phút tìm kiếm thì hai người đã đến được Tụ Bảo Các. Tụ Bảo Các chuyên buôn bán các loại vật phẩm có liên quan đến Hồn Sư và Hồn Đạo Sư. Nhìn từ xa Tụ Bảo Các là một tòa lầu bốn tầng cao hơn hai mươi thước, bề ngang của nó cũng không nhỏ, bên ngoài được sơn một lớp xanh vàng rực rỡ như một tòa ngọc lâu. Sự xa hoa này đã vượt khỏi tưởng tượng của Hoắc Vũ Hạo, khi cả hai đến gần lại được tám cô gái xinh xắn mặc váy dài cúi chào khiến hấn trợn mắt ngẩn ngơ. Những cô gái này chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, giọng nói ngọt ngào, tướng mạo thon thả khuôn mặt xinh đẹp. Các cô mặc váy dài đến gót chân, hai vai để trần lộ ra làn da trắng như ngọc, phần vải trước ngực lại được bó chặt vào lộ ra hai rãnh sâu hun hút. Làn da trắng nõn cùng dáng người xinh xắn của các cô dưới màu xanh vàng rực rỡ của ngọc lâu lại càng thêm xinh đẹp, lúc này Hoắc Vũ Hạo đã trợn mắt mà nhìn, miệng lưỡi thì khô khốc không nói ra lời. - Ấy da, Vương Đông! Người làm gì thế, sao lại néo ta? Bỗng nhiên Hoắc Vũ Hạo hét lên rồi vừa xoa eo vừa quay đầu lại. Vương Đông ở phía sau đang hung hăng nhìn hấn. - Nhìn nhìn nhìn... nhìn cái gì mà nhìn, coi chừng lòi mắt ra đấy! Vương Đông tức giận trả lời. Nhìn thấy đôi mắt to tròn của Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo trả lời thật thà: - Con người ta ai mà chẳng có lòng yêu thích cái đẹp, ta chỉ cảm thấy các tỷ tỷ này thật xinh đẹp mà thôi. - Hừ hừ, đẹp lắm sao. Vương Đông khinh thường nhìn hấn, muốn nói gì đó nhưng lại nhịn xuống. Hoắc Vũ Hạo vẫn còn đau, hấn xoa xoa eo: - Được rồi được rồi, cùng lắm thì ta không nhìn nữa. Còn người, các cô gái xinh đẹp như thế mà không muốn nhìn, đúng là còn con nít. Vương Đông cũng không quan tâm đến Hoắc Vũ Hạo, hấn nhanh chân tiến vào bên trong Tụ Bảo Các, Hoắc Vũ Hạo cũng phải vội vàng chạy theo. Cả hai còn chưa đến trước cửa Tụ Bảo Các thì một cô gái đã mỉm cười bước đến rồi nhẹ nhàng hỏi: - Hai vị Hồn Sư muốn tham gia Hội Thường Bảo phải không? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều mặc đồng phục của học viện Sử Lai Khắc nên rất dễ nhận

biết. Trên đường đến đây cả hai đã thu hút rất nhiều ánh mắt từ những người xung quanh. Sau đó hai người đưa thiệp mời ra, cô gái sau khi nhận lấy thiệp mời thì cười càng tươi: - Xin mời hai người đi theo tôi. Vừa nói xong nàng liền đưa tay ra rồi bước đi trước. Trước đây cho dù là đệ tử hạch tâm của học viện Sử Lai Khắc cũng rất ít có người còn ít tuổi như Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông mà đã đến tham gia Hội Thường Bảo. Lúc hai người tiến vào thì các cô gái hai bên đều nhìn với ánh mắt tò mò. Vương Đông có lẽ do sống tại gia tộc lớn nên đã quen, còn Hoắc Vũ Hạo lúc này thì mặt đỏ như gấc, đây là lần đầu tiên hắn bị nhiều cô gái nhìn chăm chú như vậy. Vừa tiến vào Tự Bảo Các thì một khí tức xa hoa lập tức ủa đến, cả sảnh đường đều có màu vàng rực rỡ, thính đường thì được treo đèn thủy tinh sáng lấp lánh. Hai bên đại sảnh cũng có hai hàng cô gái đứng chào. Các cô gái ở đây còn khiến người khác chú ý hơn cả tám cô gái ở trước cửa Tự Bảo Các. Tuổi bọn họ có vẻ nhỏ hơn, váy cũng ngắn hơn một ít để lộ ra đôi chân và đùi thon dài trắng nõn. Bất kỳ một cô gái nào cũng vô cùng xinh đẹp, chỗ cần lời thì lời mà chỗ cần lôm thì lôm. Khi vừa tiến vào sảnh đường thì người ta đã có cảm giác bước đến trước cổng thiên đường. -Hoan nghênh quý khách. Những cô gái hai bên đồng loạt khom người cúi chào làm cho Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông giật mình nhảy ngược lại. Bọn họ khom người cúi xuống lộ ra khe rãnh mê người khiến cả hai đỏ mặt lúng túng. Tuổi của Hoắc Vũ Hạo chưa nhiều, trước kia hắn vẫn không rõ chênh lệch về địa vị giữa người và người có thể lớn bao nhiêu, người nhiều tiền thì thế nào. Lúc này khi đến nơi đây hắn đã có một chút hiểu rõ, những người bình thường sao có thể đến được nơi này. Tuy Hoắc Vũ không hiểu rõ nhân tình thế thái nhưng hắn vẫn là một thiếu niên, vẫn còn là một xử nam và chưa từng tiếp xúc thân mật với cô gái nào nên khi gặp phải cảnh này thì máu trong người hắn lập tức chảy nhanh, toàn thân nóng lên. Bỗng nhiên trước mắt Hoắc Vũ Hạo tối sầm, Vương Đông đã tiến đến trước che tầm nhìn của hắn: - Hừ, không được nhìn nữa. Nếu biết chuyện này ta đã không dắt người đến đây, để người bị lây nhiễm cái xấu. Hoắc Vũ Hạo bất đắc dĩ: - Gì mà học xấu, người cũng nhìn mà, giờ lại còn giành phần nhìn với ta, rõ ràng là người muốn học xấu. Vương Đông trả lời mà không chút suy nghĩ: - Ta

không giống người, ta là... Vừa nói đến đây hẳn bỗng im lặng rồi sau đó gằn giọng: - Không nói nữa, dù sao người cũng phải nhắm mắt không được nhìn. Vừa nói xong hẳn lại đưa tay che hai mắt của Hoắc Vũ Hạo. Hai người vừa đi vừa nói chuyện chớp mắt đã bước qua hành lang, cô gái lúc này tiếp tục dẫn cả hai đến một cầu thang màu vàng rồi tiến lên tầng hai của Tự Bảo Các. Tầng hai có vẻ yên ắng hơn tầng một, cách bày trí ở đây vừa nhìn thì có vẻ tán loạn nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy mọi vật được sắp xếp vô cùng hợp lý. Đáng chú ý nhất là những tủ kính đang được trưng bày. Mỗi tủ đều được làm từ thạch anh thủy tinh, bên trong trưng bày khá nhiều vật phẩm. Cô gái dẫn đường dừng lại rồi nói: - Xin hoan nghênh hai vị đến tham gia Hội Thường Bảo. Hội Thường Bảo sẽ được cử hành tại tầng hai, hai vị có thể xem xét thoải mái. Nếu hai vị ưng ý vật gì thì hãy đến quầy hàng phía tây để đăng ký mua hoặc đánh giá tại chỗ. Kết quả đánh giá sẽ quyết định số hoa hồng hay chiết khấu mà hai vị được giảm.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 57: Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt

Chương 57: Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt Nghe cô gái mặt váy trắng nói xong cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Hoắc Vũ Hạo hỏi: - Có hạn chế mức nợ không? Quy định cụ thể như thế nào? Cô gái mặc váy trắng mỉm cười đáp: - Hai vị hẳn là lần đầu tham gia Thường Bảo Hội phải không? Là thế này, Tự Bảo Các sẽ căn cứ vào thực lực của các vị để quyết định xem các vị có thể ký nợ bao nhiêu, số nợ này luôn khác nhau với những khách hàng khác nhau. Mà phương thức đánh giá chủ yếu dựa vào tuổi tác hiện giờ của các vị, thêm cả tu vi và hệ mà các vị tu luyện, sau đó mới tổng hợp lại. Hai vị có thể yên tâm, Tự Bảo Các cam đoan tuyệt đối sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài, đồng thời cũng sẽ không hỏi hoàn cảnh gia đình hay lai lịch của các vị nữa. Chúng ta sẽ có cách riêng để giữ bí mật một cách an toàn nhất. Nếu hôm nay là lần đầu tiên hai vị đến đây chi bằng giờ chúng ta đi đánh giá trước, để khi các vị cần mua gì

cũng thoải mái hơn. Nếu được thì giờ ta dẫn hai vị đi luôn. Hoắc Vũ Hạo đưa mắt hỏi Vương Đông, Vương Đông gật đầu nói: - Được, phiền cô dẫn bọn ta đi. Cô gái mặc váy trắng lập tức dẫn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đi về phía tây, cả hai đi sau lưng không khỏi bị các tử kính bên ngoài hấp dẫn. Đột nhiên Vương Đông kéo Hoắc Vũ Hạo nhìn sang một hướng rồi chỉ chỉ vào cái tử kính gần đây, bên trong đó không ngờ lại trưng bày một cái Hồn Cốt. Cái Hồn Cốt đó ánh lên màu hồng ánh kim, nó không có nằm im mà đang lơ lửng bên trong tử kính, trông bề ngoài có lẽ nó là một khúc xương cánh tay, năm ngón tay đang chỉ thẳng về trước, ở đầu mỗi ngón tay đều lóe ra ánh sáng màu hồng ánh kim rực rỡ. Lúc này không chỉ có bọn họ chú ý đến khối Hồn Cốt đó mà xung quanh tử kính này đang có gấp đôi số khách đứng xem so với những tử kính khác. Lớp kính bằng thủy tinh càng khiến ánh sáng từ khối Hồn Cốt phát ra càng thêm rực rỡ. Phía dưới khối Hồn Cốt đó có một cái thẻ nhỏ bằng đồng, phía trên viết không ít chữ nhưng vì Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chỉ đi lướt qua nên không kịp xem rõ trong ấy viết những gì. Hoắc Vũ Hạo nhìn sang Vương Đông, thấy đôi mắt của tên kia ngày càng sáng rực, mà Vương Đông cũng đang nhìn chăm chăm hẳn. - Ta cảm thấy dường như nó rất hợp với ta. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Có điều, giá của nó... Đôi mắt Vương Đông đã trở nên kiên quyết, hẳn nói: - Cái đó tính sau. Trong đây thứ tốt không chỉ mỗi cái Hồn Cốt mà Vương Đông chấm ban này, Hoắc Vũ Hạo cũng nhìn thấy rất nhiều thứ hẳn ưng ý. Cái hấp dẫn sự chú ý của Vương Đông chính là những thứ có ích trong việc tu luyện của Hồn Sư, còn những thứ hấp dẫn sự chú ý của Hoắc Vũ Hạo lại là một số kim loại có ích cho Hồn Đạo Sư. Ví dụ như ban này hẳn trông thấy một phần bản thiết kế mà một Hồn Đạo Sư cấp bảy vừa nghiên cứu ra được. Tuy không biết trong đó viết về Hồn Đạo Khí gì nhưng chỉ hai chữ cấp Bảy đã đủ khẳng định giá trị rồi. Vì bình thường trừ đệ tử đích truyền của mình ra, những Hồn Đạo Sư cấp cao ít khi nào để bản thiết kế Hồn Đạo Khí của mình lạc ra bên ngoài lắm. Có điều, Hoắc Vũ Hạo không cần hỏi cũng biết giá cả của bản thiết kế kia chắc cũng không thua kém khối Hồn Cốt mà Vương Đông thích là bao. Bởi vì bản thiết kế đó không bình thường, nó là một bản viết đầy đủ chi tiết cách chế tạo lẫn quá

trình nghiên cứu làm ra món Hồn Đạo Khí cấp bảy của chính vị Hồn Đạo Sư cùng cấp. Cũng không phải cứ Hồn Đạo Sư cấp bảy là có thể thiết kế được Hồn Đạo Khí cấp bảy đâu. Bởi vì khi đạt đến cấp bảy, Hồn Đạo Sư sẽ bị rất nhiều quy ước hạn chế, rất nhiều Hồn Đạo Sư cấp bảy cũng vì thế mà cả đời không làm ra được món Hồn Đạo Khí cấp bảy nào. Hồn Đạo Khí cấp càng cao thì càng có khả năng vượt qua Hồn Đạo Sư đã chế tạo ra nó, cho nên rất khó thiết kế và chế tạo được. Ví dụ đơn giản thế này. Những nghiên cứu của các Hồn Đạo Sư cấp chín đều có ý nghĩa cực kỳ to lớn với bất cứ quốc gia nào, thậm chí có thể gọi là một dạng vũ khí chiến lược nữa, nhưng chưa chắc khi Hồn Đạo Sư ấy chế tạo ra Hồn Đạo Khí như mong muốn của mình mà bản thân mình vẫn có thể sử dụng được. Sở dĩ địa vị của Hồn Đạo Sư trên đại lục lúc nào cũng kém Hồn Sư là bởi vì số lượng Hồn Đạo Sư cấp cao quá ít, mà Hồn Đạo Sư cấp bảy cũng chỉ được xem là mới nhập môn vào Hồn Đạo Sư cấp cao mà thôi. Trước khi đến đây, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã đánh giá khá cao Thường Bảo Hội này rồi, nhưng giờ những gì bày ra bên trong Tự Bảo Các lại thực sự khiến cả hai mở rộng tầm mắt, thực lực của Tự Bảo Các đúng là không thể xem thường được. Tuy nhiên bọn họ không biết một chuyện, Tự Bảo Các muốn gom hết mọi thứ đến đây cũng không phải dễ dàng, tuy bề ngoài các bảo vật ở đây có vẻ hơn cả những Thường Bảo Hội bình thường dành cho đệ tử nội viện nhưng thật ra cũng không khác biệt quá đâu, bởi vì hai món đồ Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chấm ban này cũng đã từng xuất hiện trong một kỳ Thường Bảo Hội dành cho nội viện rồi, có điều do giá cao quá nên mới còn đến giờ thôi. Cả hai đi gần trăm thước mới đến được cuối dãy phía tây. Trước mặt là một tủ trưng bày lóe ra ánh sáng vô cùng trong suốt, ánh sáng kia có chút rực rỡ nhưng không hề chói mắt một chút nào. Cô gái váy trắng kia dẫn hai người đi về phía bên trái của quầy hàng, lập tức có một cô gái khác bước ra cung kính nói: - Xin chào hai vị Hồn Sư. Phiền hai vị điền vào bảng mẫu này một chút. Sau đó chúng ta sẽ lập tức tính ra số tiền các vị có thể ghi nợ được. Hai mảnh giấy lập tức xuất hiện trước mặt Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, nội dung cần điền cũng không quá nhiều. Tên, tuổi, cấp bậc Hồn Lực, Vũ Hồn, có từng đạt giải gì không... Trong đây chỉ có sáu mục, ngay

cả Hồn Hoàn bao nhiêu năm cũng không cần. Cũng tốt, thế này thì cả hai điền vào thoải mái hơn, ở mục Vũ Hồn, Hoắc Vũ Hạo chỉ viết là Linh Mâu thôi chứ không đem cả Băng Bích Hạp vào. Cho dù ở học viện Sử Lai Khắc cũng rất ít người biết vũ hồn kia của hãn là Băng Bích Hạp. Sau khi điền xong, rất nhanh đã có kết quả đánh giá. Người phụ trách nhìn bảng đánh giá mà có chút ngẩn người, cô gái mặc váy trắng đang đứng cùng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông thấy thế liền lên tiếng giục: - Tiểu Hồng, nhanh lên. Cô gái đứng bên trong quầy đang cầm tờ giấy kia có vẻ hơi nhỏ người, nhưng hết sức đáng yêu, trông bộ dạng cũng lắm chỉ là mười bảy mười tám tuổi. Nàng nghe tiếng bạn mình giục liền vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, sau đó ánh mắt lại lập tức thay đổi, có thể nói là thêm chút mãnh liệt. Ánh mắt dạng này Hoắc Vũ Hạo đã thấy rất nhiều rồi, các bạn học trong lớp thường xuyên nhìn Vương Đông với ánh mắt ấy, ai bảo Vương Đông người ta còn muốn đẹp hơn những bạn nữ cùng tuổi nữa chứ? Có điều, ánh mắt của cô gái tên là Tiểu Hồng kia không phải nhìn về phía Vương Đông mà là Hoắc Vũ Hạo. Lúc này nàng mới lên tiếng, giọng nói vô cùng cung kính và dịu dàng: - Hoắc tiên sinh đáng kính, hoan nghênh ngài đến Tụ Bảo Các, chuyện là thế này, sau khi chúng ta kiểm tra thì xác định ngài không thể ghi nợ. - Hả? Hoắc Vũ Hạo sững sốt. - Tại sao? Hãn đã không có tiền rồi, giờ đến cả phương thức ghi nợ cũng không được dùng, vậy thì làm sao hãn mua đồ đây? Tiểu Hồng nhìn phản ứng của Hoắc Vũ Hạo liền biết hãn đã hiểu lầm rồi, vội vàng ngắt lời. - Hoắc tiên sinh đừng gấp. Vì hiện giờ ngài đã là khách quý cao cấp nhất của Tụ Bảo Các chúng ta, nên ngài không cần ghi nợ. Dựa theo ưu đãi của khách quý thì hàng năm ngài có thể đến Thường Bảo Hội tuyển chọn một món đồ mà không cần tốn bất cứ gì. - Ặc... Hoắc Vũ Hạo nhất thời ngây người nhìn sang Vương Đông, cả hai hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra... Ngay cả cô gái mặc váy trắng trắng dẫn bọn họ đến cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, có điều Tiểu Hồng cũng không để ý đến nàng mà quay sang nói nhỏ với một cô gái khác vài câu, cô gái đó lập tức đứng dậy từ sau chạy đến. Lúc này Tiểu Hồng đã đặt hai cái thẻ lên trên bàn, một cái màu đỏ còn một cái màu tím. Nàng lấy cái màu tím đưa cho Vương Đông rồi nói: - Vương tiên sinh,

tối đa mỗi năm ngài có thể ghi nợ mười vạn kim hồn tệ, hết một năm thì lại trở về đây đánh giá lại. Ở độ tuổi này của ngài thì thẻ màu tím đã là cấp bậc cao nhất. Khi mua vật phẩm gì cũng có thể hưởng chiết khấu 10%. Giá cả ở đây đã rất thấp so với bên ngoài rồi. Vương Đông nhận lấy tấm thẻ màu tím rồi gật đầu, nhưng cả hân hay Hoắc Vũ Hạo lúc này vẫn còn vô cùng khiếp sợ. Đúng ra, cho dù với biểu hiện của Hoắc Vũ Hạo hiện giờ cũng không thể nào vượt qua được hân mới đúng a. Nhưng xem biểu hiện của cô gái kia, bọn họ lại đánh giá Hoắc Vũ Hạo hơn hân??? Trên tấm thẻ màu đỏ có một dây hoa văn ánh kim, Hoắc Vũ Hạo vừa nhận lấy tấm thẻ liền cảm nhận được một luồng khí ấm áp từ trên tay truyền xuống, vô cùng thoải mái. Đây là... Xích Linh Ôn Ngọc? Xa xỉ quá!!! Hoắc Vũ Hạo vô cùng khiếp sợ nhìn chăm chăm vào tấm thẻ bài trong tay mình, bởi vì chỉ cần một mảnh nhỏ Xích Linh Ôn Ngọc thôi đã đủ giúp người ta chống đỡ lạnh giá rồi. Đương nhiên là với những luồng giá rét bình thường chứ không phải cái loại biến thái như ở cực bắc. Quan trọng nhất nếu dùng nó làm hạt nhân để khắc pháp trận thì nó có thể chịu đựng mức đến cấp sáu lận. Nó là một nguyên liệu chuyên dùng để làm hạt nhân, chỉ một mảnh nhỏ thôi cũng đã trên trăm kim hồn tệ và hiện nay số lượng Xích Linh Ôn Ngọc còn lại không còn nhiều đâu a! Phía trên mỗi tấm thẻ đều chỉ viết ba chữ cổ "Tụ Bảo Các", ngoài ra không còn ký hiệu đặc biệt nào nữa. Tiêu Hồng nhìn tấm thẻ trong tay Hoắc Vũ Hạo với vẻ mặt vô cùng hâm mộ, nhỏ tiếng nói: - Hoắc tiên sinh, với tấm thẻ khách quý này thì ngài có thể hưởng chiết khấu 40%, đây cũng là chiết khấu cao nhất rồi, đồng thời hàng năm còn có thể chọn một vật phẩm tùy thích trong Thường Bảo Hội nữa. Vương Đông tò mò hỏi: - Ở Tụ Bảo Các có bao nhiêu loại thẻ khách quý này vậy? Tiêu Hồng lắc đầu nói: - Thật xin lỗi, ta cũng không rõ lắm vì mỗi khách hàng đến đây đều là những khách hàng tôn quý nhất. Hơn nữa, mỗi loại khác nhau thì sẽ được hưởng ưu đãi khác nhau. Còn như Hoắc tiên sinh mỗi năm được chọn một món cũng là lần đầu tiên ta nghe thấy. Đúng lúc này, một giọng nói ôn hòa vang lên trong tai Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông: - Các người không cần cảm thấy kinh ngạc, đi chọn thứ các người muốn đi. Tụ Bảo Các cũng là một sản nghiệp của học viện ta, cho nên mới biết rõ các

người. Hoắc Vũ Hạo có được tấm thẻ cao cấp nhất kia cũng là quyết định của học viện. Tuy nhiên các người phải giữ bí mật chuyện này nếu không sẽ không còn cơ hội vào Tụ Bảo Các nữa. Giọng nói này là lần đầu tiên Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo nghe được, tuy chỉ là một câu nói nhưng đã khiến cả hai hít thở không thông, nên vừa nghe xong liền lập tức xoay người rời khỏi quầy hàng. Bọn họ vừa đi không lâu thì từ trong quầy hàng xuất hiện một bóng người, tất cả các nhân viên vừa thấy người này liền cung kính cúi người. Người kia là một bà lão tóc bạc trắng, cách đây không lâu bà cũng có mặt trong Hải Thần Các dự hội nghị kia. Bà chính là người ngồi ở vị trí đầu tiên bên dãy của Tiên Lâm Nhi, Lâm lão, cũng chính là chủ nhân của Tụ Bảo Các. Những lời bà nói hoàn toàn không sai, Tụ Bảo Các chính là sản nghiệp của học viện Sử Lai Khắc, nhưng có một chuyện bà không nhắc đến chính là nó chỉ bị hạn chế khi liên quan đến hội nghị ở Hải Thần Các, còn lại thì bình thường chỉ có bà mới có quyền xử lý mọi chuyện trong Tụ Bảo Các. Một người có thể khiến các nhân vật chủ chốt trong học viện mở ra hội nghị Hải Thần Các thì bây giờ nhận được ưu đãi lớn nhất trong Tụ Bảo Các cũng không có gì lạ. Đây cũng là quyết định trong buổi họp hôm trước, bề ngoài học viện không có chút phản ứng gì nhưng dĩ nhiên bọn họ ai cũng mong Hoắc Vũ Hạo có thể phát triển nhanh hơn một chút. Đối với nhân tài bậc này học viện sẽ không tiếc gì mà đầu tư vào. Đó cũng là lý do tại sao học viện luôn có nhiều những đệ tử xuất sắc, mà những cường giả như những trưởng lão trong Cung Phụng Đường hiện nay cũng từ đó mà ra. Chẳng qua lúc đó ưu đãi của bọn họ không cao như vậy mà thôi. Thông qua Hải Thần Các giúp đỡ Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên sẽ không làm mọi người chú ý quá nhiều, dù sao cũng chỉ có các thành viên cấp cao trong học viện mới biết Tụ Bảo Các có quan hệ với học viện Sử Lai Khắc mà thôi. Cho nên, học viện từ bên này giúp đỡ Hoắc Vũ Hạo sẽ không bị các đệ tử nội viện bất mãn, thoải mái như thế tại sao lại không làm chứ? Và cũng tất nhiên học viện sẽ không chu cấp đầy đủ hết cho hắn, vì bản thân hắn có thiên phú mà không có động lực phấn đấu thì cũng chỉ là một tên phế vật mà thôi. Cho nên, hàng năm Hoắc Vũ Hạo chỉ được chọn một món bảo vật. Bản thân cùng tu luyện hai hệ nên hắn sẽ chăm nhiều món lắm, nhưng nếu

muốn có hết thì phải dựa vào cố gắng của mình thôi. - Chúng ta đi xem khối Hồn Cốt kia đi. Hoắc Vũ Hạo không chút do dự kéo Vương Đông đi về phía khối Hồn Cốt ban nãy. Vương Đông vội vàng kéo tay hãm lại. - Vũ Hạo, không cần, để ta tự mua. Hãn đương nhiên biết Hoắc Vũ Hạo đang định dùng quyền ưu đãi của mình để lấy khối Hồn Cốt đó. Hoắc Vũ Hạo xoay người lại nhìn chăm chăm Vương Đông. Vương Đông bị hãn nhìn chăm chăm có chút khó chịu nói: - Nhìn ta làm gì? Hoắc Vũ Hạo nói: - Vương Đông, người còn nhớ khối Hồn Cốt lần trước Chu lão sư đưa cho ta không. Ta đã sử dụng nó rồi, tuy không trực tiếp dung nhập vào cơ thể nhưng nhờ nó môi giới mà ta đã thành công dung hợp một khối Hồn Cốt cực kỳ cao cấp. Ta không thể nói với người khối Hồn Cốt cao cấp kia ở đâu ta có, nhưng nếu không có khối Hồn Cốt đó, ta chắc chắn không thể nào dung hợp thành công được. Hiện giờ ta và Tiêu Tiêu đều đã có Hồn Cốt rồi, mà người, một Chiến Hồn Sư hệ Cường Công lại không có. Xét theo quyền lợi trong nhóm thì lần này phải đến lượt của người. Nói đến đây hãn dừng lại một chút. - Huống chi giờ ta và người làm gì còn phân biệt lợi ích hay tiền bạc nữa. Chúng ta là đồng đội, có thể cùng nhau dung hợp hồn lực. Nói cách khác, hai người chúng ta tuy hai mà một. Thực lực của người tăng lên thì ta cũng sẽ được nhờ. Nếu đã là huynh đệ thì đừng nói gì nữa. Đi. Nói xong hãn nắm chặt lấy tay Vương Đông rồi kéo đi về phía trưng bày khối Hồn Cốt. Khối Hồn Cốt màu hồng ánh kim kia đang thu hút sự chú ý của không ít người, những người có thể tham dự Thường Bảo Hội hôm nay đều là đệ tử hạch tâm của ngoại viện. Đa số những người ở đây Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo đều không biết. - Đại sư huynh. Hoắc Vũ Hạo liếc mắt một cái đã thấy vị sư huynh Bối Bối vô cùng tao nhã của mình, bất quá bên cạnh hãn không có Đường Nhã, hiển nhiên vì Đường Nhã không phải đệ tử hạch tâm của ngoại viện. Nhưng lúc này, người đang đứng bên cạnh Bối Bối lại là một người cả hai bọn họ đều quen biết, còn không phải Từ Tam Thạch có vũ hồn Huyền Vũ Quy thì là ai? Người này đang khoát tay lên vai Bối Bối nói cái gì đó. Nghe tiếng Hoắc Vũ Hạo gọi, cả hai cùng lúc ngẩng đầu lên, cái bọn họ đang chú ý không phải là khối Hồn Cốt kia mà là một món đồ khác trong dãy gần đây. - Hai sư đệ tới rồi sao. Bối Bối mỉm cười nói. Từ

Tam Thạch vừa nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo liền làm ra bộ dạng oán phụ nói: - Vũ Hạo, lâu rồi ta không được ăn cá nướng của ngươi. Nghe nói gần đây ngươi nổi tiếng lắm nha, ngay cả Ngôn viện trưởng cũng phải ra tay cướp người. Nhưng làm sao ngươi lại chạy sang hệ Hồn Đạo thế? Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Từ đại ca, chuyện của đệ dài dòng lắm, đệ cũng không biết nói thế nào nữa, dù sao hiện giờ đệ không có gì thay đổi, vẫn tiếp tục kiên tu hai hệ. Từ Tam Thạch nói: - Sẵn đến thì hai người sang đây cố vấn giúp ta một chút đi. Ta và Bối Bối vừa nói chỉ cần các người lôi kéo được Giang Nam Nam vào Đường Môn thì ta cũng sẽ gia nhập theo, thế nào? Nghe hẳn nói thế cả Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều không khỏi lắp bắp kinh hãi, Từ Tam Thạch cũng giống như Bối Bối đều là đệ tử hạch tâm, hơn nữa giờ Từ Tam Thạch đã muốn từ năm năm lên năm sáu rồi, về mặt tu vi cả hai ngang ngửa nhưng tuổi tác còn muốn nhỏ hơn Bối Bối nữa, vì hẳn vào học viện khá sớm thôi. Vũ Hồn Huyền Vũ Quy là vũ hồn cao cấp nhất trong hệ Phòng Ngự, mặc dù không phải mạnh như Vũ Hồn Cực Hạn nhưng cũng có thể gọi là có lực phòng ngự cực hạn. Hơn nữa, Từ Tam Thạch có thể kế thừa vũ hồn khủng bố như thế này dĩ nhiên gia cảnh cũng không tầm thường, nếu hẳn chịu gia nhập Đường Môn thì tương lai Đường Môn sẽ được rất nhiều lợi ích. Bối Bối liếc mắt nói: - Ngươi coi Đường Môn là cái gì? Là công cụ giúp ngươi tán gái sao? Cút sang bên kia. Từ Tam Thạch cũng không tức giận, cười hắc hắc nói: - Ai bảo Nam Nam thân thiết với Tiểu Nhã của ngươi đây? Người bình thường nói giúp ta với Tiểu Nhã, bảo Tiểu Nhã kéo Nam Nam vào, với tính cách của nàng, nàng đã gia nhập Đường Môn thì không dễ rời khỏi đâu. Đến lúc đó ta cũng chui vào, không phải cơ hội càng lớn sao? Bối Bối than nhẹ một tiếng: - Tuy ngươi là một thằng chả ra gì nhưng không thể không thừa nhận cũng được cái si tình, ngươi vì Giang Nam Nam mà từ chối lên năm sáu ở lại năm năm, nếu không phải ngươi là đệ tử hạch tâm chỉ sợ đã bị học viện khai trừ từ lâu rồi. Từ Tam Thạch đau khổ nói: - Không còn cách nào a! Ai bảo nàng là mối tình đầu của ta chứ? Vì nàng cái gì ta cũng dám làm. Từ Tam Thạch vì Giang Nam Nam mà ở lại lớp sao??? Đúng là ở học viện Sử Lai Khắc không có chuyện gì không thể xảy ra. Hoắc Vũ Hạo nhin không được nói: -

Vậy cũng được sao? Từ Tam Thạch cười to nói: - Sao không? Đây là Bối Bối dạy ta đấy chứ, nếu không với tuổi hăn làm sao còn học thua cả ta một lớp được? Đây còn không phải do Tiểu Nhã mà ra sao. Các người cho là hăn khen ta sao? Rõ ràng là đang tự khen chính mình. Đúng vậy, lẽ ra ta, Bối Bối, Tiểu Nhã và Nam Nam đều ở cùng ban. Bất quá Bối Bối à, Tiểu Nhã nhà người sợ rằng khó mà tốt nghiệp ngoại viện được nói chỉ chuyện vào nội viện. Bối Bối thở dài một tiếng nói: - Hai năm qua nàng đã cố gắng rất nhiều rồi. Nhưng người cũng biết vũ hồn Lam Ngân Thảo khó tu luyện đến mức nào rồi mà. Dù sao, vũ hồn của nàng không giống vũ hồn Lam Ngân Hoàng của vị tổ tiên ngày xưa. Cho nên giờ chỉ biết cố hết sức thôi. Ta đã tính rồi, nếu Tiểu Nhã không thể vào nội viện thì ta cũng không vào, ta thà cùng nàng đi du lịch khắp đại lục. Từ Tam Thạch vừa thấy thế liền lộ vẻ kính nể: - Giỏi, quả nhiên không hổ danh người đàn ông hợp ý với Từ Tam Thạch ta. Có tình có nghĩa. Bối Bối tức giận nói: - Người đi chết đi, tránh xa ta ra. Hăn vừa nói vừa giơ chân ra đá một cái. Rõ ràng Bối Bối không đá mạnh lắm nhưng Từ Tam Thạch vẫn kêu gào thảm thiết, cả người bay vèo ra ngoài. Đột nhiên Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông trông thấy Giang Nam Nam đang đi đến từ cái hướng Từ Tam Thạch đang bay đi. Giang Nam Nam mặc bộ đồng phục năm năm màu đen vẫn lộ ra vẻ dịu dàng động lòng người. Nàng thấy Từ Tam Thạch đột nhiên bay về phía mình nhưng không hề có chút hoang mang. Nàng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, chân phải giơ lên đá thẳng vào Từ Tam Thạch. - A. Lần này Từ Tam Thạch mới thật sự bị đá văng đi, cả người bay vèo một cái rớt xuống cách đó chừng năm thước, hai tay tiếp đất lộn một vòng mới có thể đứng vững được. - Nam Nam nàng thật vô tình a! Nàng không thấy Bối Bối đá ta sao? Nàng không giúp ta thì thôi lại còn bồi thêm một cái nữa. Từ Tam Thạch than trách với vẻ mặt vô cùng đau khổ. Giang Nam Nam cũng không thèm liếc nhìn hăn mà đi thẳng về phía ba người Hoắc Vũ Hạo mỉm cười chào rồi đi luôn, hoàn toàn xem Từ Tam Thạch không tồn tại. Từ Tam Thạch vội vàng đứng bật dậy định chạy theo nàng thì Giang Nam Nam đột nhiên xoay người lại, đôi mắt lóe ra sát khí nói: - Người còn tiếp tục đi theo ta thì ta thôi học ở học viện Sử Lai Khắc này. - Ách. Từ Tam Thạch nghe nàng nói

thể liền lập tức dừng lại, vẻ mặt vô cùng lúng túng và xấu hổ, dĩ nhiên là không còn cách nào với Giang Nam Nam nữa rồi. Bối Bối thấy Giang Nam Nam đi xa rồi mới nhỏ giọng nói: - Huynh đệ, đường xa gánh nặng a! Từ Tam Thạch đau khổ nói: - Bối Bối, nếu là anh em thì giúp ta một chút đi. Thật sự cách gì ta cũng dùng đến rồi, nhưng một chút cơ hội nàng cũng không cho ta nữa. Bối Bối có chút tò mò hỏi: - Ta cũng có chút không hiểu, xét tướng mạo, thực lực hay thiên phú người cũng có thể miễn cưỡng coi được. Giang Nam Nam muốn tìm một người ở tuổi này mạnh hơn người cũng không phải dễ dàng a! Đương nhiên trừ hoa đã có chủ như ta, nhưng tại sao nàng không chút hứng thú gì với người nhĩ? Ta thấy hình như hai người quen nhau từ trước khi nhập học rồi phải không? Có phải trước đó người làm gì không phải với người ta rồi không hả? - Ách. Từ Tam Thạch đột nhiên lộ vẻ xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng. - Không có, à không, không thể nói. Ta đi trước đây. Nói xong liền xoay người chạy biến đi. Bối Bối thấy thể chỉ còn biết lắc đầu, thật lòng hắn luôn tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người bọn họ. - Tiểu sư đệ, các đệ có muốn mua gì không? Thường Bảo Hội có nhiều thứ tốt lắm, các đệ từ từ xem đi. Ta cũng đi đây. Nói xong hắn cũng xoay người đi. Vương Đông có chút hâm mộ nói. - Ta thấy Từ đại ca tốt thật, không ngờ lại si tình đến thế. Giang học tử không biết sao còn không chấp nhận hắn nữa. Người lo mà học tập hắn đi. Hoắc Vũ Hạo sững sờ nói: - Học gì? Nãy giờ ta không hiểu bọn họ nói gì nữa. Vương Đông hừ một tiếng nói: - Ngoài tu luyện người không biết gì nữa à? Cái đồ đầu gỗ không có cảm xúc. Hoắc Vũ Hạo gãi đầu nói: - Chúng ta đang đi học, không lo học cho tốt còn nghĩ nhiều làm gì? Mau mau đi xem coi khối Hồn Cốt kia có hợp với người không. Vừa nói hắn vừa xoay người sang nhìn chăm chăm tủ kính đang trưng bày khối Hồn Cốt ban nãy. Vương Đông đứng sau lưng giơ chân nhá đá hắn một cái rồi mới bực bội đi đến cạnh hắn. Khúc xương cánh tay trái đó tỏa ra một luồng khí màu hồng ánh kim rực rỡ nhưng lại tạo cho người xem một cảm giác vô cùng mội mội. Phía dưới nó có một cái bảng nhỏ viết vài dòng giới thiệu: Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt Đây là Hồn Cốt rơi ra từ hồn thú vạn năm Hoàng Kim Địa Long Vương. Thuộc tính Quang Minh, có thể liên quan đến năng lượng

thuộc tính hỏa quang minh. Thích hợp với Hồn Sư hệ Quang Minh. Dự đoán rằng Hồn Cốt này sẽ mang đến một kỹ năng công kích. Hoàng Kim Địa Long Vương là hồn thú có một chút huyết mạch Quang Minh thuần khiết từ Long Tộc, mà trong khối Hồn Cốt này chính là tinh hoa từ con hồn thú vạn năm đó. Xin chú ý một chút ở hai chữ thuần khiết, cho dù con hồn thú này chỉ có một chút huyết mạch từ Long Tộc nhưng còn hơn nhiều những loài có huyết mạch Long Tộc bị pha tạp. Chỉ có một điểm đáng tiếc chính là khi con hồn thú Hoàng Kim Địa Long Vương bị giết, tu vi chỉ hơn một vạn năm, nếu tu vi đạt đến mười vạn năm thì đã đạt đến cấp bậc Thú Vương rồi. Giá: 950 vạn kim hồn tệ (M2: omg) Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông vừa thấy cái giá trên trời này suýt tý nữa ngã lăn ra đất. Xã hội càng phát triển, giá cả các mặt hàng càng lúc càng cao. Tuy nhiên một nhà ba miệng ăn cùng lắm mỗi năm chỉ tiêu mấy chục kim hồn tệ là cùng. 950 vạn kim hồn tệ có thể làm gì? Bấy nhiêu đủ để trang bị từ a -> z cho một đội kỵ binh hơn vạn người. Bao gồm luôn cả ngựa a. Hồn Cốt quả nhiên không hổ danh một trong những vật phẩm quý nhất đại lục. Cái này còn chưa phải là Hồn Cốt mười vạn năm nữa. Một khối Hồn Cốt mười vạn năm căn bản không thể định giá nữa, bởi vì nó là thứ vô giá a. Bất quá, chưa bao giờ trên thị trường buôn bán hay đấu giá xuất hiện khối Hồn Cốt mười vạn năm. Bởi vì đó là vật mà cả hồn sư bậc Phong Hào Đấu La cũng vô cùng ham muốn. Những cửa hàng dám đem Hồn Cốt vạn năm ra bày bán như Tự Bảo Các là vô cùng vô cùng hiếm thấy. Đây cũng là điểm chứng tỏ bọn họ hoàn toàn tin tưởng vào sự bảo vệ của mình. Hoắc Vũ Hạo nhìn Vương Đông cười gượng nói: - Người còn dám nói mình mua nổi nó không? Vương Đông há hốc mồm nhìn. - Sao mà mắc vậy trời. Ta nhớ Hồn Cốt mặc dù cao giá nhưng đó giờ khoảng 300 vạn kim hồn tệ đổ lại thôi a. Hoắc Vũ Hạo nói: - Chắc vì hai chữ "thuần khiết" kia quá. Hồn Cốt có huyết mạch Long Tộc thuần khiết làm sao mà bình thường được? Đây đúng là đồ tốt nhưng giá cũng khủng khiếp quá. Không biết ta muốn dùng ưu đãi lấy nó người ta có cho không nữa. Hình như đây là món quý giá nhất ở lần Thường Bảo Hội này rồi. Khó trách nó còn ở đây, giá thế này ai mà mua nổi. Vương Đông quay đầu lại nhìn Hoắc Vũ Hạo nói: - Quý giá quá... Vũ Hạo. Ta nghĩ ta đã

hiếu được một chút ý đồ của học viện rồi. Đây là đặc quyền học viện cho người, nhưng đây cũng vì Vũ Hồn Cực Hạn của người thôi. Nếu người chọn món gì quý giá ở đây thì tình nghĩa người nợ người ta càng nhiều, đây là cái giá tương lai người phải trả. Ít nhất sẽ ràng buộc người vào học viện càng chặt hơn. Vũ Hạo, nếu người muốn tự do thì đừng lấy thứ gì ở đây hết. Hoắc Vũ Hạo khẽ lắc đầu. - Khi ta vừa nghe câu nói của người kia thì đã hiểu rồi. Có điều người chẳng lẽ không biết, ta không có quyền lựa chọn. Chu lão sư từng nói, con đường tương lai, cho dù là Hồn Sư hay Hồn Đạo Sư, muốn ngày càng mạnh mẽ nhất định phải có người giúp đỡ một chút. Nếu không, Hồn Cốt ở đâu ra cho người dùng? Nguyên liệu ở đâu ra cho người làm Hồn Đạo Khí? Một Hồn Sư bình thường muốn tự bản thân cố gắng trở nên mạnh mẽ thì cái giá phải trả càng lớn hơn, thường sẽ bị rất nhiều những thứ liên quan đến tiền bạc chi tiêu ảnh hưởng. Nếu trong lòng ta không có mối hận kia, có lẽ ta sẽ chọn con đường ấy. Nhưng giờ, ta chỉ có thể chọn theo cùng học viện mà thôi, ít nhất tương lai có ở lại học viện cũng dễ thở hơn vào một đế quốc nào đó. Ta thích học viện, ở đây mang đến cho ta cảm giác ấm áp vô cùng, cảm giác này lần đầu tiên trở lại sau khi mẫu thân của ta qua đời, lần đầu tiên ta biết thế nào là gia đình. Hôm nay, ta chấp nhận đi theo học viện thì tương lai ta sẽ vì học viện mà trả giá. Vương Đông nhìn Hoắc Vũ Hạo một lúc thật lâu, hẳn hiểu được bình thường người bạn của mình có vẻ ngu ngốc nhưng thật ra rất triết lý sâu xa. Ngoài mặt luôn luôn bình tĩnh tươi cười nhưng nội tâm lại vô cùng cháy bỏng. - Được, ta muốn khỏi Hồn Cốt này, người đi lấy cho ta đi, ta muốn xem nó một chút nữa. Rốt cuộc Vương Đông cũng đưa ra câu trả lời của mình. Hoắc Vũ Hạo nghe thấy thế liền tươi cười vỗ vỗ vai hắn rồi xoay người đi về phía quầy hàng phía tây ban này. Mọi thứ so với tưởng tượng còn dễ dàng hơn nhiều, lát sau Hoắc Vũ Hạo đã trở lại, hắn nói nhỏ vào tai Vương Đông: - Đi thôi. Tụ Bảo Các sẽ giúp mình giữ bí mật, bọn họ sẽ mang đến học viện cho chúng ta. Thứ đắt tiền như thế mang trên người cũng không tốt. Vương Đông nói: - Người có muốn mua gì không? Nếu trong mức độ ghi nợ của ta thì để ta mua cho. Hoắc Vũ Hạo vừa định lắc đầu thì giọng nói vô cùng trong trẻo của Băng Đế vang lên trong đầu hắn: - Tủ thứ ba bên tay trái,

không thể bỏ qua thứ đó. Hoắc Vũ Hạo thoáng giật mình rồi quay sang nói với Vương Đông: - Chúng ta đi xem một chút đã. Vừa nói hẳn vừa đi về phía mà Băng Đế vừa nói ban nãy. Món vật này từ này giờ hoàn toàn không hấp dẫn sự chú ý của bọn hắn, bởi vì nó không bắt mắt lắm, nó chỉ là một khối pha lê đen nhánh, hoàn toàn không tỏa ra chút ánh sáng rực rỡ nào, có thể nói khác biệt một trời một vực với khối Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt, nếu so về vẻ ngoài thì đúng là cái trên trời cái dưới đất. Phía dưới cũng có một cái bảng giới thiệu: Kinh Giao ngàn năm. Kinh Giao là một thứ đặc biệt chỉ có trong não của Kinh Ngư. Có tác dụng tẩm bổ giúp hồn sư tăng cường thân thể, khung xương và tăng khả năng chịu đựng. Khối Kinh Giao này có thể gọi là Kinh Giao ngàn năm, nhưng Kinh Giao bình thường có màu vàng ánh kim, giá cao ngất ngưỡng, một khối to thế này đủ để hồn sư thay da đổi thịt. Đáng tiếc khối Kinh Giao này có màu đen, theo người thẩm định có lẽ nó đã bị phong hóa một thời gian rồi, có thể đã bị biến chất, tuy vậy vẫn còn dùng được, có điều phẩm chất giảm xuống một chút thôi. Giá của khối Kinh Giao ngàn năm này không đắt lắm, chỉ 6000 kim hồn tệ thôi. Vương Đông nhìn Hoắc Vũ Hạo nói với vẻ nghi ngờ. - Vũ Hạo, không lẽ người chăm thứ này? Kinh Giao ngàn năm ta thấy rồi, nó có màu vàng óng ánh, vô cùng trong suốt, y hệt thủy tinh màu vàng ấy, đây mới gọi là Kinh Giao tuyệt phẩm, khối Kinh Giao ngàn năm thật to chừng này phải đến 5 vạn kim hồn tệ. Khối này có 6000, nghe là biết không tốt đẹp gì rồi. - Ý, người cũng biết Kinh Giao à? Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi. Vương Đông gật đầu nói: - Kinh Giao là một nguyên liệu nấu ăn vô cùng quý giá, nhưng cần ngọn lửa cực nóng mới có thể làm nó mềm được. Món ăn chế biến từ nó có thể giúp hồn sư cải thiện thể chất. Ví dụ như giờ người có thể chịu đựng được Hồn Hoàn từ hồn thú hai ngàn năm, nhưng nếu người dùng khối Kinh Giao ngàn năm to chừng này thì khả năng chịu đựng lập tức tăng lên năm trăm năm. Bất quá đây chỉ là lý thuyết thôi. Kinh Giao đúng là tốt với cơ thể hồn sư nhưng nó cũng có một khuyết điểm, chúng ta không thể nào phán đoán được chính xác tu vi của hồn thú, hay nói đúng hơn là không biết bản thân mình cần hấp thu bao nhiêu. Hơn nữa, gặp được hồn thú thích hợp thì cũng không kịp thời gian để tính toán. Cho nên, mặc dù Kinh Giao là

thứ tốt nhưng giá trị không cao lắm. Mà người dùng ba cái thứ Kinh Giao phẩm chất kém này không chừng bị tào tháo rượt mệt nghỉ... Hoắc Vũ Hạo ngân người, nhưng sau đó vội vàng nói: - Vương Đông, người mua dùm ta khối Kinh Giao này đi, mau lên.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 58: Tốc độ sinh tử

Chương 58: Tốc độ sinh tử - Người thật sự muốn mua. Vương Đông nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ mặt khó hiểu. Hoắc Vũ Hạo ghé vào tai Vương Đông nói nhỏ: - Nhanh lên, cửa hàng này không biết nhìn hàng. Thứ kia không phải Kinh Giao ngàn năm mà là vạn năm cho nên nó mới màu đen như vậy, người mua nhanh lên, không thôi bị người khác phát hiện là mình không còn cơ hội nữa. Vương Đông nghe hẩn nói thế cũng giật mình, nhưng hẩn và Hoắc Vũ Hạo vô cùng hiểu ý nhau, Hoắc Vũ Hạo đã nói thế thì hẩn không hỏi thêm gì nữa lập tức đi về quầy phía tây tính tiền. Đúng vậy, khối Kinh Giao này đúng là vạn năm như Hoắc Vũ Hạo đã nói, nhưng dĩ nhiên với hiểu biết của hẩn làm sao hẩn biết được, đáp án này chính là Băng Đế nói cho hẩn biết. Kinh Giao vạn năm là thứ vô cùng hiếm thấy, cho nên cả Tụ Bảo Các cũng không ai nhận ra nó cả. Biển cả là thiên đường của hồn thú, nghe nói trong số lượng hồn thú trong đó gấp mười lần hồn thú trên đất liền. Và ở đó, hồn thú cũng chia ra những cấp bậc khác nhau, mà hồn thú loại cá kinh này là một trong những bá chủ ở nơi đấy. Con người đi vào biển cũng giống như cá nằm trên thớt, cho nên rất ít có người có gan đi sâu vào biển. Bởi vậy, họ mới có thể miễn cưỡng săn bắt tìm Kinh Giao ngàn năm chứ những con có tu vi trên vạn năm đều sống ở những vùng biển sâu, hơn nữa còn vô cùng mạnh mẽ nữa, như thế thì ai dại mà tìm phiền phức chứ? Đối với hồn sư bình thường, Kinh Giao có thể giúp cải thiện cơ thể, sau đó bọn họ sẽ cố hết sức tìm hồn thú phù hợp với khả năng chịu đựng của mình. Nhưng đối với Hoắc Vũ Hạo thì Kinh Giao chính là một bảo vật tuyệt vời. Hiện giờ vấn đề lớn nhất của hẩn chính là thân thể quá yếu không

thể chịu đựng được nguồn năng lượng từ Băng Đế và Thiên Mộng Băng Tầm. Thiên Mộng Băng Tầm mang đến cho hắn chỉ là một Hồn Hoàn bình thường có thể gia tăng năm tuổi, còn Băng Đế thì khác. Nguồn năng lượng từ mấy chục vạn năm tu vi của Băng Bích Đế Hoàng Hạo đều bị phong ấn lại trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo, cho nên cơ thể hắn càng cứng cáp thì tu vi hắn sẽ càng tăng nhanh. Băng Đế luôn mong Hoắc Vũ Hạo sớm ngày cường đại, hiển nhiên không thể bỏ qua Kinh Giao vạn năm quý như vậy rồi. Lát sau Vương Đông đã trở về, lúc này về mặt Hoắc Vũ Hạo mới bình tĩnh lại được. Khối Kinh Giao này không giống với khối Hồn Cốt ban nãy, nên Tự Bảo Các sau khi nhận tiền liền giao hàng cho bọn họ luôn, Vương Đông nhận lấy rồi đặt vào tay Hoắc Vũ Hạo. - Hi vọng chúng ta không nhìn nhầm. Vương Đông nhìn cái thứ đen tuyền trong tay Hoắc Vũ Hạo mà có chút không tin. Cái này chả có chút mùi hương nào, thật khó tin nó là từ Ma Kinh vạn năm a. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Đi thôi, thứ chúng ta cần đều lấy được rồi. Để tí nữa về ta tìm Chu lão sư nhờ một lão sư hệ hỏa giúp chúng ta nung chảy nó, thứ này không thể ăn sống a. Vương Đông lắc đầu liên tục. - Người muốn ăn thì ăn một mình đi. Ta ghét cái thứ này, trước đây ta ăn rất nhiều rồi, lần nào cũng là bị ép. Sau khi dung hợp được Hồn Hoàn ngàn năm ta đã thề cả đời không bao giờ ăn cái thứ sền sệt này nữa. Hoắc Vũ Hạo chột nói: - Khó trách Hồn Hoàn thứ hai của người là Hồn Hoàn ngàn năm a. Nhà người giàu thật. Hai người trên đường đi về thì gặp Bối Bối sư huynh, cả ba chào hỏi nói chuyện với nhau vài câu, Bối Bối bảo bọn họ về trước đi, mình còn chờ Từ Tam Thạch một chút. Mà Từ Tam Thạch lúc này vẫn còn đang bận trăm phương ngàn kế bám chặt Giang Nam Nam. *** Học viện Sử Lai Khắc, đảo Hải Thần. - Cái gì? Chính là tên nhóc Hoắc Vũ Hạo kia? Mã Tiểu Đào về mặt vô cùng kinh hoàng nhìn Ngôn Thiệu Triết. Ngôn Thiệu Triết gật đầu nói: - Đúng, luồng hàn băng lúc trước vào cơ thể con rất có thể từ Hoắc Vũ Hạo, có lẽ khi đó nó chỉ vô thức làm ra mà thôi. Khi đó vũ hồn thứ hai của nó còn chưa thức tỉnh. Ta đoán là vì bị vũ hồn Tà Hỏa Phượng Hoàng của con bóp chặt nên nó mới theo bản năng tự bảo vệ mình thôi. Có khi cũng nhờ lần đó mà vũ hồn thứ hai của nó mới thức tỉnh được. Mã Tiểu Đào vô cùng hưng phấn nói. - Thật tốt quá, tốt quá.

Đệ tử bị luồng Tà Hỏa này tra tấn muốn chết rồi. Huyền Vũ Quy của Từ Tam Thạch dù sao cũng chỉ là vũ hồn thuộc tính thủy chứ không phải thuộc tính băng, càng ngày càng không còn hiệu quả nữa. Có Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính băng của Hoắc Vũ Hạo thì đệ tử có thể thoát khỏi tình cảnh này rồi. Như thế thì đệ tử vẫn có thể đại diện học viện đi tham dự trận thi đấu lớn nhất của tất cả các học viện cao cấp sắp cử hành rồi. Ngôn Thiệu Triết mỉm cười nói: - Con vẫn chưa qua hai mươi tuổi, nếu có thể ổn định lại vũ hồn thì đúng là lần này có thể đại diện học viện dẫn đầu dự thi rồi. - Thật tốt quá. Rốt cuộc cũng còn cách cứu vãn. Không được, đệ tử phải lập tức đi tìm Hoắc Vũ Hạo, để nó giúp đệ tử trấn áp Tà Hỏa. Nói xong, Mã Tiểu Đào lập tức xoay người chạy ra ngoài. Ngôn Thiệu Triết cười nói: - Cái con bé này, từ từ đi. Hoắc Vũ Hạo hôm nay hẳn là đến thành Sử Lai khắc tham dự Thường Bảo Hội rồi. - Dạ, đệ tử biết rồi... Lời còn chưa dứt mà bóng dáng Mã Tiểu Đào đã biến mất dưới màn đêm. Ngôn Thiệu Triết bất đắc dĩ lắc đầu. - Con bé này tính tình không sửa được. Sau này ai mà dám cưới đây. Trong nội viện nhiều đệ tử vậy mà không ai dám theo đuổi nó. Trừ Nhạc Huyền thì con bé Tiểu Đào này có thiên phú tốt nhất. Hi vọng Vũ Hạo có thể dần dần hóa giải luồng Tà Hỏa trong cơ thể con bé, giúp nó trở thành Hỏa Phượng Hoàng thật sự giống vị tổ tiên của nó ngày xưa. *** Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang đi trong thành Sử Lai Khắc, tâm trạng cả hai vô cùng tốt, mặc dù không biết khối Hồn Cốt Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt có thể mang đến Hồn Kỹ gì cho Vương Đông, nhưng xem cái giá kia chắc chắn nó là một Hồn Cốt mạnh rồi. 950 vạn kim hồn tệ, khi Hoắc Vũ Hạo đi giao dịch cũng có chút không yên lòng, cuối cùng hẳn không ngờ Tụ Bảo Các vẫn cho hắn nhận lấy. Lần này, không chỉ hắn mà Vương Đông cũng đã nợ học viện một phần tình nghĩa vô cùng lớn rồi. Hoắc Vũ Hạo là người ân oán rõ ràng, những gì học viện đã dành cho hắn, hắn chưa bao giờ quên. - Đêm nay về người dùng khối Kinh Giao kia trước đi, rồi mai ta nhận được Hồn Cốt thì người hộ pháp cho ta. Có khối Hồn Cốt này rồi cho dù một chọi một ta cũng có thể đánh một trận với Đái Hoa Bân. Vương Đông vừa nói vừa huơ huơ nắm đấm của mình, Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy cũng không nhịn được cười. Thực lực của Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu

đang dần dần lớn lên. Chờ Vương Đông có được khối Hồn Cốt này thì thực lực cả nhóm lại tăng lên một lần nữa. Lúc đó có thể xem là một trong những nhóm mạnh nhất năm hai rồi. Còn về phần Đái Hoa Bân, Hoắc Vũ Hạo đã có thể đổi mặt mà không còn tức giận nữa rồi, những cừu hận đã bị hấn chôn chặt vào tận đáy lòng, hơn nữa Đái Hoa Bân còn hai lần thua mà quỳ xuống nhận sai với hắn, nhờ thế cảm xúc trong lòng Hoắc Vũ Hạo cũng đã vơi đi không ít. - Vũ Hạo, có sát khí. Là nhằm vào đệ. Đúng lúc này, giọng nói đầy sự cảnh giác của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên trong đầu Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo tuy còn bé nhưng đã trải qua không ít trận đấu rồi, sau khi nghe Thiên Mộng Băng Tầm nhắc nhở, hắn chẳng những không cuống quýt mà còn cố gắng giữ bình tĩnh. Tốc độ di chuyển hắn vẫn không giảm xuống, nụ cười trên khóe môi vẫn còn nguyên đấy, tuy nhiên Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng bắt đầu hoạt động. Lúc đầu Vương Đông có chút sững sờ nhưng cả hai hợp tác đã lâu nên lập tức có phản ứng quay đầu sang nhìn Hoắc Vũ Hạo. Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo rất nhanh đã dẫn ra đến khoảng cách lớn nhất, quả nhiên, hắn cảm nhận được xa xa có một luồng sát khí không ngừng truyền đến, có điều khoảng cách dò xét của Tinh Thần Tham Trắc còn bị hạn chế nên hắn chưa thể biết được chính xác nó phát ra từ đâu. Hoắc Vũ Hạo chủ động nắm chặt tay Vương Đông, Hạo Đông lực của cả hai nháy mắt di chuyển trong cơ thể hai người. Về mặt Hoắc Vũ Hạo cũng không có gì thay đổi, hắn nhỏ giọng nói: - Phía trước có người phục kích chúng ta, nơi này cách học viện xa hơn so với thành Sử Lai Khắc, giờ ta đếm ba tiếng chúng ta quay đầu chạy về thành Sử Lai Khắc, phải chạy hết tốc độ, hiểu chưa? Vương Đông nhỏ giọng nói: - Là ai? Hoắc Vũ Hạo nói: - Không biết, nhưng có sát khí. Chúng ta về thành Sử Lai Khắc trước rồi tính sau. Chuẩn bị. Càng tiến về phía trước sát khí càng nồng đậm, Hoắc Vũ Hạo cẩn thận kéo Tinh Thần Tham Trắc về hướng phát ra sát khí, khoảng cách dò xét nhất thời kéo dài ra, đến khi nó kéo dài đến hai trăm thước thì xuất hiện sáu bóng người đang ẩn núp phía xa, dựa theo luồng hồn lực phát ra từ người bọn họ thì cả hai Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông tuyệt đối không phải là đối thủ. - Một. Hoắc Vũ Hạo thấp giọng nói, bước đi cũng không chậm lại, lúc này bọn họ tuyệt đối không thể để kẻ địch phát

hiện ra mục đích của mình. - Hai. - Ba! Chạy... Hoắc Vũ Hạo gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên ôm cổ Vương Đông quay đầu bỏ chạy. Đồng thời lấy ra một khối kim loại đeo lên lưng, một luồng ánh sáng màu trắng xuất hiện, cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông nhất thời tăng tốc bay về thành Sử Lai Khắc nhanh như tên bắn. Sáu người đang ẩn núp ở phía xa dĩ nhiên không ngờ Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đột nhiên chuyển hướng như thế, thấy cả hai quay đầu bỏ chạy, sáu người này đều vô cùng sửng sờ. Cũng chính trong lúc này, sau khi vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp xuất hiện, Hoắc Vũ Hạo ôm hai chân của Vương Đông, cả hai nhờ Hồn Đạo Thôi Tiến Khí trợ giúp, nháy mắt đã lao về trước mấy chục thước. Tuy nhiên, Hồn Đạo Thôi Tiến Khí mà Hoắc Vũ Hạo đang dùng chỉ là Hồn Đạo Khí cấp một thôi, mặc dù sau khi rót Hạo Đông Lực vào, nháy mắt tốc độ của cả hai tăng đến cực hạn nhưng khó mà duy trì lâu được, nếu tiếp tục sử dụng thì nó sẽ vỡ nát, nên Hoắc Vũ Hạo không còn cách nào khác đành ngừng dùng. Khi Vương Đông vương cánh tăng tốc bay lên, Hoắc Vũ Hạo lập tức toàn lực truyền hồn lực vào giúp cả hai bay đi với tốc độ nhanh nhất. Lúc này sáu tên đang ẩn núp ở phía xa cũng hoàn hồn lại, cả bọn lập tức từ rừng cây bay ra, sau đó khắp nơi lóe ra ánh sáng Hồn Hoàn vô cùng rực rỡ, trong đó có năm người có năm Hồn Hoàn, người còn lại có đến sáu Hồn Hoàn. Ba người trong đó lập tức bay lên trên cao hiển nhiên là vừa thi triển Hồn Kỹ phi hành rồi. Nháy mắt sau, cả sáu tên đồng loạt đuổi theo Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Thực lực hai bên chênh lệch quá kinh khủng, cho dù Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã lợi dụng sự bất ngờ để bỏ chạy trước nhưng khoảng cách hai bên càng lúc càng rút ngắn lại. Hạo Đông Lực đúng là mạnh đó, nhưng với thực lực của cả hai hiện giờ có dung hợp lại cũng chỉ ngang ngửa một hồn sư có ba Hồn Hoàn mà thôi. So với bọn người kia hoàn toàn không có chút hi vọng chiến thắng. Ba tên bay trên không trung nhanh chóng rút ngắn khoảng cách, và cả ba đều là cường giả bậc Hồn Vương. Lúc này Vương Đông đã bay lên cách mặt đất khoảng năm mươi thước, từ khoảng cách này kẻ thù từ dưới mặt đất sẽ khó mà tấn công bọn họ được. Tuy nhiên vì phi hành nên tốc độ của Vương Đông chậm hơn những người dưới mặt đất một chút. Hiện giờ bọn họ còn cách cửa phía bắc

thành Sử Lai Khắc đến mấy ngàn thước. Hoắc Vũ Hạo vung tay lên, một luồng ánh sáng màu đỏ từ tay hắn bắn ra ngoài, ánh sáng màu đỏ lóe lên một cách rực rỡ bay cao đến trên vài trăm thước mới nổ tung lên hóa thành vô số điểm sáng màu hồng và không ngừng lan rộng ra xung quanh. Sáu tên kia, bao gồm cả ba tên đang bay trên không trung khi thấy một màn này cũng biến sắc, hăn nhin không được gầm nhẹ một tiếng: - Không phải nói hăn chỉ là một tên đệ tử hạch tâm thôi sao, đây rõ ràng là tín hiệu cầu cứu của học viện Sử Lai Khắc. Nhanh lên, mau giết chết bọn hăn, chúng ta phải rút nhanh thôi. Câu cuối cùng hăn còn rót hồn lực vào để câu nói vang to và xa hơn. Mặc dù đây chỉ là ngoại thành Sử Lai Khắc, nhưng thành Sử Lai Khắc cũng tương đương với học viện Sử Lai Khắc a. Mà học viện Sử Lai Khắc thì sao? Chỉ cần một người trong đội ngũ cấp cao của bọn họ đến đã có thể dễ dàng bóp chết bọn họ rồi. Thế nên bọn họ căn bản không còn thời gian để lãng phí. Nghe tên Hồn Đế rống to một câu cuối cùng thì một trong ba gã Hồn Vương đang bay trên bầu trời lập tức phát động Hồn Kỹ. Hăn có năm Hồn Hoàn, màu sắc lần lượt là một trắng, hai vàng, hai tím. Hồn Kỹ hăn đang chuẩn bị sử dụng chính là từ Hồn Hoàn thứ tư, cũng là Hồn Hoàn ngàn năm màu tím. Một ánh sáng màu tím đậm bất ngờ từ đôi cánh của hăn tỏa ra xung quanh, hai cánh vẫn không ngừng vỗ đập. Cả người hăn đột nhiên tăng tốc bay thẳng về phía Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo. Hăn hoàn toàn tự tin với tu vi của mình, chỉ cần đuổi kịp hai tên nhóc kia thì một kích tất sát. Có điều, vì tự tin quá mà hăn quên đi một chuyện, cả Vương Đông lẫn Hoắc Vũ Hạo đều còn nhỏ nhưng dù sao bọn chúng cũng là đệ tử hạch tâm của học viện Sử Lai Khắc a. Hơn nữa có chuyện này hăn không biết, Hoắc Vũ Hạo vừa khiến cả các thành viên cao cấp của học viện mở ra hội nghị Hải Thần Các a. Mắt thấy kẻ địch đang càng lúc càng đến gần, lúc này Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chỉ còn cách toàn lực phối hợp với nhau. Vương Đông ra sức bay về phía trước, còn Hoắc Vũ Hạo thì cố gắng trèo lên, tay trái ôm chặt bả vai Vương Đông, còn tay phải thì chỉ về phía đối thủ. Vì thời gian quá gấp nên Hoắc Vũ Hạo chỉ kịp lấy ra Định Trang Hồn Đạo Nỗ trong tay áo mà thôi. Sau khi hăn giơ tay lên, ba khẩu pháo nhỏ trong hộp kim loại lập tức xuất hiện, hồn lực vừa được rót vào thì từng mũi

tên bắn ra nhanh như điện. Mà ba mũi tên đó đều đen nhánh một màu nhờ thế nên trong đêm tối mới không bị phản quang. Hơn nữa, lúc chế tạo nó, Phàm Vũ đã đặc biệt hướng dẫn Hoắc Vũ Hạo làm sao cho âm thanh khi bắn ra được giảm xuống một mức thấp nhất, cho nên lúc này tên đã bay đi mà hoàn toàn không có chút tiếng động nào. Đây cũng là ưu điểm của Định Trang Hồn Đạo Khí. Nếu là những Hồn Đạo Khí bình thường thì cho dù mũi tên có đen đến mức nào, lúc bắn đi cũng sẽ phát ra một chút ánh sáng. Chỉ duy nhất Định Trang Hồn Đạo Khí là ngoại lệ. Nhưng nếu là người khác, trong bầu trời tối đen thế này tuyệt đối sẽ không lấy Định Trang Hồn Đạo Khí ra sử dụng, chỉ có Hoắc Vũ Hạo có tinh thần dò xét vô cùng đặc biệt kia mới có thể làm được chuyện này thôi. Lúc này Vương Đông đang tăng tốc bay cũng có chút giảm lại, hồn lực trong cơ thể hai người lập tức đổi chiều. Hai tròng mắt Hoắc Vũ Hạo từ từ lóe ra ánh sáng màu tím ánh kim, vì muốn giữ lại cái mạng nên hắn không hề nường tay, xuất chiêu xong lập tức đảo lại chiều hồn lực giúp Vương Đông tiếp tục tăng tốc. Mà tên Hồn Vương đang đuổi theo bọn họ cũng không ngờ Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông dám dừng lại mà đánh về hắn cho nên cũng có chút bất ngờ. Đừng vì tu vi bậc Hồn Vương của hắn làm hoảng hồn, thật ra trong học viện Sử Lai Khắc cũng không thiếu hồn sư bậc Hồn Vương, hơn nữa Hồn Hoàn cao cấp nhất của hắn cũng chỉ là từ Hồn Thú ngàn năm thôi, cho nên về phương diện tinh thần lực hắn không có chút đặc biệt nào. Lúc trước Hoắc Vũ Hạo chỉ mới có một Hồn Hoàn mà vẫn có thể liên thủ với Vương Đông tận dụng tích tắc thời gian mà sử dụng Linh Hồn Trùng Kích tấn công Mã Tiểu Đào, đừng nói chi hiện giờ thực lực cả hai đã có một bước tăng vọt về chất. Tên Hồn Vương vừa tăng tốc bay như điên đuổi theo hai người Hoắc Vũ Hạo chỉ bất ngờ cảm thấy đầu mình như vừa đập vào một bức tường cứng, sau đó hét lên đau đớn, mũi mà miệng không ngừng chảy máu, Hồn Kỹ có tác dụng gia tăng tốc độ cũng bị cắt ngang. Tích tắc sau đó, ba mũi tên đen nhánh ban nãy lặng yên bắn vào người hắn và phát ra một tiếng nổ khủng khiếp, sau đó một luồng sương mù màu đen xuất hiện che khuất tầm nhìn của hắn. Hoắc Vũ Hạo biết Hồn Đạo Khí cấp một hắn đang dùng cho dù bắn trúng tên Hồn Vương kia cũng không thể nào làm hắn bị thương

được nên chỉ còn cách quấy nhiễu hấn mà thôi. Sau khi tên Hồn Vương kia bị trúng chiêu dừng lại thì khoảng cách của hai bên lại một lần nữa được kéo dài ra. Hơn nữa Hoắc Vũ Hạo còn bảo Vương Đông chẳng những bay nhanh về trước mà còn không ngừng tăng độ cao lên, cố gắng hết sức không để ba tên ở dưới đất công kích được. Bởi vì ở dưới đây có một tên Hồn Đế a. Nhưng, những tên đang truy đuổi bọn hấn trên không cũng không yếu, tất cả đều là cường giả bậc Hồn Vương a! Mặc dù cấp độ Hồn Hoàn không cao nhưng người ta vẫn là Hồn Vương hàng thật giá thật. Hai tên Hồn Vương phía sau nhanh chóng đuổi kịp đến chỗ tên Hồn Vương vừa bị Hoắc Vũ Hạo dùng Linh Hồn Trùng Kích công kích, sau đó cả ba lại tiếp tục tăng tốc. Lúc này khoảng cách giữa hai bên còn không được năm mươi thước. - Vương Đông, bay thẳng lên. Hoắc Vũ Hạo quát một tiếng, sau đó hai Hồn Hoàn dưới chân hấn nháy mắt hóa thành một. Ở bên dưới lớp áo đồng phục, hai màu xanh biếc và trắng bạch trên hình xăm cùng kết hợp lại, một luồng áp lực vô hình từ từ lan tỏa. Nhờ Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo nên Vương Đông hoàn toàn biết rõ tốc độ của những người đang đuổi theo phía sau nên lúc này hấn đã có chút tuyệt vọng rồi. Dù sao thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, bọn hấn một người hai Hồn Hoàn, một người ba Hồn Hoàn, cho dù thiên phú cực cao cũng không thể nào đánh thắng được ba Hồn Vương. Huống chi, nếu giờ bọn hấn rơi xuống, thì bên dưới còn hai Hồn Vương và một Hồn Đế đang chờ sẵn nữa. Mặc dù đã báo tin tức về học viện, nhưng chưa chắc sẽ có người đến ngay lập tức. Lúc này bọn họ chỉ còn cách thành Sử Lai Khắc không đến hai ngàn thước, nhưng hai ngàn thước này xa vời vô cùng. Vì trong lòng hấn đã hết cách nên đành hoàn toàn làm theo những gì Hoắc Vũ Hạo nói. Hấn lập tức vờ người lên cao bay lên như điều gặp gió. Có điều vì bay lên cao nên lực cản khá mạnh, nhưng Hồn Đạo Thôi Tiến Khí của Hoắc Vũ Hạo đã ngụy đi một chút rồi nên Hoắc Vũ Hạo lập tức lấy ra dùng tiếp, nháy mắt tốc độ của cả hai lại một lần nữa đạt đến mức độ cao nhất, tích tắc sau cả hai đã lên cao thêm được trăm mét. Hiện giờ, có lẽ bọn họ đã bay lên hơn ba trăm mét rồi, từ đây nhìn xuống thành Sử Lai Khắc đèn đóm sáng rực một bầu trời. Bất quá đến đây Vương Đông cũng đã có chút cạn sức, Hồn

Đạo Thôi Tiến Khí cũng không ngoại lệ, cho nên tốc độ của hai người lại dần chậm xuống. - Mở hai cánh ra. Hoắc Vũ Hạo chỉ huy Vương Đông. Vương Đông nghe thấy thế liền giật mình, mở cánh ra không phải sẽ giảm tốc độ xuống sao? Cùng lắm chỉ có thể lơ lửng trên không trung mà thôi. Tuy nhiên, dưới sự tín nhiệm tuyệt đối với Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông vẫn lập tức làm theo. Hai cánh vừa mở ra tốc độ liền chậm lại. Mà trong lúc này, ba tên Hồn Vương cũng đã đuổi gần đến. - Năm, bốn, ba, hai, một... Hoắc Vũ Hạo thầm đếm ngược trong lòng, mà cũng đúng lúc này, Vương Đông đột nhiên kinh hoảng phát hiện Hạo Đông Lực của mình và Hoắc Vũ Hạo dung hợp đang điên cuồng chảy sang người Hoắc Vũ Hạo. Bề ngoài Hoắc Vũ Hạo vẫn giữ vẻ bình tĩnh không biểu lộ chút cảm xúc nào, nhưng Vương Đông có cảm giác hẫng giống như cái bong bóng đang không ngừng được thổi phình lên. Hẫng muốn làm gì đây? Khi ba tên kia đuổi đến cách bọn họ hai mươi thước thì Hồn Hoàn dưới chân bọn họ cũng sáng lên. Mười lăm thước, Hồn Kỳ của bọn họ đã chuẩn bị xong xuôi, nhưng tần suất và cách thức ra tay của bọn họ đã hoàn toàn hiện ra trong Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo rồi. Trong tích tắc ba tên Hồn Vương muốn ra tay thì đột nhiên bọn họ cảm thấy có một cái gì đó vô cùng quái lạ, đồng thời mục tiêu trước mắt của mình cũng sáng lên. Trong màn đêm đen tối, ánh sáng màu xanh biếc vừa xuất hiện kia lập tức đập vào mắt bọn họ, cột ánh sáng cao cao thẳng tắp không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, không những thế nó còn đang xoay quanh xương sống, xương sườn, xương ngực... toàn bộ khung xương của người kia. Mà xanh phi thúy vô cùng đẹp mắt, nhưng cảm giác mê người này không duy trì được lâu, nháy mắt sau luồng ánh sáng đó cũng đã bao trùm lấy bọn họ. Lạnh, cực kỳ rét lạnh. Chỉ nháy mắt sau, ba gã Hồn Vương đã được thưởng thức hiệu quả của cái gì gọi là băng giá cực hạn. Từng dòng máu đang chảy trong cơ thể bọn họ gần như đều đông cứng lại, giây lát này bọn họ không thể cử động làm gì nữa, những động tác đang thực hiện đều dừng lại trên không trung. Tuy nhiên đây là trên bầu trời cách mặt đất hơn ba trăm thước, một người đột nhiên tạm dừng hoạt động ở độ cao này thì sao? Tất nhiên cả ba vị cường giả đó nháy mắt như ba viên đá từ trên trời rớt thẳng xuống đất. Ánh sáng màu xanh trên bầu

trời sau đó cũng biến mất, lúc nó tan biến đồng thời ba gã Hồn Vương cũng rơi xuống, còn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bên cạnh thì mặt mày tái nhợt. Mặc dù luồng ánh sáng màu xanh phát ra từ cơ thể Hoắc Vũ Hạo không có ảnh hưởng đến Vương Đông nhưng Vương Đông cũng rung mình ớn lạnh. Chưa bị cái đó đụng đến mà hắn đã cảm thấy đôi cánh của mình có chút cứng ngắc, may là vẫn có thể giữ vững và tiếp tục lơ lửng trên bầu trời. Sắc mặt Hoắc Vũ Hạo tái nhợt vì hắn tiêu hao hồn lực quá nhiều, hơn nữa vừa rồi cơ thể phải chịu đựng luồng hồn lực ào ào tiến vào. Nhưng hắn còn lâu mới được nghỉ ngơi, bởi vì hắn biết một chiêu vừa rồi mặc dù lợi hại nhưng đối thủ của bọn hắn cũng không yếu, làm sao một Hồn Vương có thể từ độ cao này ngã xuống chết được? Cánh tay phải đang cầm Hồn Đạo Thôi Tiến Khí nháy mắt hóa thành xanh ngọc, đồng thời cái Hồn Đạo Khí cũng được hồn lực rót vào mà lóe lên ánh sáng màu đỏ chói mắt, ngay sau đó, một luồng ánh sáng màu trắng phụt ra đem cơ thể cả hai đang lơ lửng trên bầu trời lại tiếp tục bay về trước. Sau khi Thiên Mộng Băng Tầm nhắc nhở có người mai phục bọn họ, Hoắc Vũ Hạo đã bắt đầu tính toán đường lui. Cũng nhờ thế hắn mới có thời gian tính toán từng bước đi. Kẻ địch mạnh như thế, đánh bừa tuyệt đối không có hi vọng nào, như vậy bọn họ chỉ còn có thể dựa vào những thứ thần kỳ mà thôi. Khi bắt đầu chạy trốn thì kế hoạch của Hoắc Vũ Hạo cũng bắt đầu. Hắn phải sử dụng hết khả năng của mình mới có thể làm ra cục diện trước mắt này. Độ cao trên ba trăm thước? Cho dù là cường giả Hồn Đế, nhưng hắn không thể phi hành thì cũng chẳng thể nào từ dưới mặt đất tấn công được bọn họ cả. Cũng không phải Hồn Sư cấp cao không thể phi hành được nhưng ít nhất phải đến cấp bậc Hồn Thánh có bảy Hồn Hoàn mới được. Bởi vậy, bay lên không trung là cơ hội duy nhất của bọn họ. Nhưng điều kiện quan trọng nhất vẫn là may mắn. Nếu chẳng may vị Hồn Đế kia có thể phi hành thì sao? Đúng như Hoắc Vũ Hạo dự đoán, ba tên kia rơi xuống hơn một trăm thước thì cũng khôi phục lại bình thường, sau đó tất cả miễn cưỡng giang đôi cánh trên lưng ra để giảm lực cản của không khí. Tuy bọn họ có chút luống cuống tay chân nhưng trước khi tiếp đất vẫn có thể nắm được thể chủ động trở lại. Có điều lúc này bọn họ không kịp bay lên đuổi theo Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông rồi. Tên

Hồn Đế đang chạy dưới mặt đất đột nhiên tăng tốc chạy về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông sẽ rơi xuống. Hắn biết hiện giờ mình không còn nhiều cơ hội nữa. Nếu không thể giết hai đứa kia trước khi chúng nó về đến thành Sử Lai Khắc thì phải chấm dứt lần mai phục này. Nhưng bất kể thế nào hắn cũng phải ra tay thử một lần, nếu không thành công thì lập tức rút lui. Tốc độ của một Hồn Đế làm sao Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông tưởng tượng ra nổi, hơn nữa trong sáu Hồn Hoàn của hắn, Hồn Hoàn cuối cùng là màu đen tượng trưng cho Hồn Hoàn vạn năm. Khi Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông còn cách đầu tường thành Sử Lai Khắc chừng hai trăm thước thì tên Hồn Đế kia đã trước một bước đến cửa thành phía bắc rồi, hắn nhanh chóng trèo lên tường như khi leo cây, tốc độ nhanh cực kỳ. Nháy mắt đã đến đầu tường rồi.

Lúc này hồn lực của cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông đều đã cạn kiệt gần hết rồi, hơn nữa đôi cánh của Vương Đông bị luồng ánh sáng màu xanh ban nãy của Hoắc Vũ Hạo ảnh hưởng chưa hết cứng ngắt nữa, dù sao Vương Đông chưa phải là hồn sư bậc Hồn Vương a. Trong thời gian ngắn như thế, máu huyết trong người hắn còn chưa kịp lưu thông bình thường nữa nói chi là dùng sức bay cao. Còn tên Hồn Đế kia, khi vừa leo được đến đầu tường hắn lập tức nhảy lên, nhưng không phải nhảy thẳng lên trời mà là nhảy về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Tay phải của gã Hồn Đế ấy giơ lên cao, một ngọn lửa màu đen xuất hiện, ngọn lửa này đúng là đến từ Hồn Hoàn vạn năm kia. Có thể chắc chắn, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông hoàn toàn không thể đỡ được một kích này. Cũng ngay lúc đó, ba bóng người nhanh như cắt từ trong thành Sử Lai Khắc bay vọt lên đầu tường. Người đi đầu tiên cả người phủ đầy vảy rồng, hiển nhiên hắn đã thi triển ra vũ hồn Lam Diện Phách Vương Long - Bối Bối, hai người phía sau lần lượt là Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam. Số Hồn Hoàn trên người Bối Bối và Từ Tam Thạch không còn là ba nữa mà đã lên bốn. Hai vàng, hai tím này chứng tỏ bọn họ đã tiến vào cấp bậc Hồn Tông rồi. Có điều, thấy bọn họ xuất hiện,

trong lòng Vương Đông vẫn không khỏi cảm thấy tuyệt vọng, không kịp nữa rồi a... - Vương Đông! Hoắc Vũ Hạo đột nhiên hét lớn một tiếng sau đó ôm chặt lấy bạn của mình. Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng nháy mắt hoàn toàn biến mất. Vương Đông giật mình phát hiện Hạo Đông Lực trong cơ thể bọn họ nháy mắt sôi trào. Nhất thời trong phạm vi mười thước xung quanh tỏa ra một luồng ánh sáng rực rỡ, một ánh sáng vô cùng kỳ lạ tỏa ra từ hai người bọn họ. Cái loại ánh sáng này lại lần lượt biến đổi từ ba màu lam, tím, ánh kim. Một luồng hơi thở quang minh nồng đậm xuất hiện hòa hợp với luồng hồn lực đầy màu sắc kia. Sau lưng Vương Đông xuất hiện một ảo ảnh cực lớn, đó cũng chính là Quang Minh Nữ Thần Điệp thật sự. Còn sau lưng Hoắc Vũ Hạo thì xuất hiện một con mắt ảo ảnh thật lớn, con mắt này màu ánh kim, tuy không rực rỡ nhưng ẩn ẩn hiện ra một chút ánh sáng màu tím. Hai ảo ảnh trên không trung nháy mắt hợp thành một, khi cả hai chuẩn bị hòa lẫn vào nhau thì quang ảnh Linh Mâu của Hoắc Vũ Hạo dần dần trở nên thâm thúy, màu vàng biến mất thay vào đó là màu lam ánh tím. Còn quang ảnh Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông thì gần như vừa tiếp xúc Linh Mâu đã bùng cháy mạnh mẽ hóa thành ngọn lửa màu vàng lam. Khi Quang Minh Nữ Thần Điệp bốc cháy thì đôi cánh nó cũng mở rộng ra chậm rãi ôm lấy quang ảnh Linh Mâu rồi từ từ hạ xuống cùng một chỗ với Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Linh Mâu mang theo vẻ thâm thúy kia nếu cẩn thận quan sát thì sẽ thấy bên trong nó là một thế giới vô cùng vô tận. Một luồng hồn lực khủng khiếp mang hỗn hợp ba màu sắc lam, tím, ánh kim cũng từ từ tiếp cận đến tên Hồn Đế ở phía xa. Luồng ánh sáng này di chuyển theo một đường thẳng tắp, nó đi đến đâu cũng đều để lại một vệt sáng vô cùng đẹp mắt và huyền lệ động lòng người. Tên Hồn Đế thấy một màn trước mắt trong lòng vô cùng rung động, mà ba người Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam đang đến cứu viện cũng rung động không kém. Những gì đang diễn ra còn không thể gọi là huyền lệ sao? Một luồng sáng rực rỡ đi qua để lại một vệt dài ánh sáng màu vàng lộng lẫy. Đúng vậy, giờ khắc này, cái Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang thi triển chính là Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ của bọn họ, cũng là át chủ bài duy nhất còn sót lại. Rực rỡ - Điều tàn, Hoàng Kim Lộ. Lần cuối cùng thi triển Hồn Kỹ

này, Hoắc Vũ Hạo mới có một Hồn Hoàn còn Vương Đông thì hai. Nhưng lúc này cả hai bọn họ mỗi người đều đã có thêm một Hồn Hoàn rồi, cũng chính là hai Hồn Hoàn và ba Hồn Hoàn. Cho nên, tu vi tăng lên, uy lực của Hồn Kỹ chắc chắn cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Nháy mắt khi thi triển Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ, cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông đều cảm thấy hồn lực của mình bị cái gì đó rút cạn, nhưng vẫn chưa thể đủ hoàn thành một kích này. Ngọn lửa màu đen trên thanh đao của tên Hồn Đế kia đột nhiên bùng cháy dữ dội, hắc không phải mù nên chỉ cần nhìn số lượng Hồn Hoàn trên người bọn họ đã đoán được tu vi rồi. Hắc tin chắc một màn này tuy rất đẹp nhưng chỉ cần hắc vung đao lên là có thể giải quyết dứt điểm cả hai tên kia. Nhưng, rất nhanh sau đó hắc đã biết mình sai rồi. Ngọn lửa màu đen vừa tiếp xúc với luồng ánh sáng kia thì tinh thần hắc bất ngờ cảm thấy hoảng hốt. Loại cảm giác này lạ lẫm, không phải đau đớn nhưng giống như cả người dơ hầy bước vào nhà tắm liền bị người ta lột sạch quần áo ném vào trong ao. (??? hông hiểu) Cảm giác sắp có thể kết thúc mọi chuyện cũng biến mất, Hồn Kỹ tiêu thất, đao không còn, Hồn Kỹ cũng đi luôn. Cuối cùng chỉ còn lại hắc như một pho tượng rơi từ trên tường thành xuống mặt đất. Hắc cảm nhận được bản thân mình vẫn có thể hành động nhưng xung quanh không hiểu tại sao lại biến thành màu xanh, hồn lực vẫn còn vận chuyển bình thường, nhưng sao cơ thể lại muốn bốc cháy, dường như muốn khiến hắc tan chảy ra. Hơn nữa, vũ hồn đã hoàn toàn mất liên lạc rồi. Thật ra hắc phải cảm thấy may mắn và vinh quang vì là người đầu tiên chịu đựng toàn bộ lực công kích của Hoàng Kim Lộ. Mặc dù hiện giờ uy lực của Hoàng Kim Lộ không đủ để đánh hắc ngã xuống nhưng nó có một kỹ năng hạn chế năng lượng, cũng chính là điểm đặc biệt nhất của nó: Tước Đoạt Vũ Hồn. Nhưng đồng thời sau khi Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông phát ra một kích này thì hồn lực cũng tiêu hao sạch sẽ, hai người thậm chí còn không thể duy trì vũ hồn nữa. Mất đi đôi cánh của vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng lúc rơi xuống. Ngay lúc này, từ phía xa xuất hiện một bóng người màu đỏ bay đến như tia chớp, nhanh đến nỗi để lại trên không trung mười tàn ảnh. Ngay một khắc trước khi Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông rơi xuống đất, người đó rốt cuộc cũng

vượt qua những tên Hồn Vương kia mà trước một bước đỡ được hai người bọn họ. Và phía sau, ba người Bối Bối, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam cũng đã nhảy qua đầu tường đến nơi kịp thời. - Để ta xem ai dám to gan công kích người của học viện Sử Lai Khắc đây. Một giọng nói mang âm điệu khùng bố vang lên. Cả người Mã Tiểu Đào lúc này đang đắm chìm trong ngọn lửa màu đỏ rực rỡ, nàng trông hết như một nữ hoàng, đôi cánh phượng hoàng sau lưng càng tăng thêm sự kiêu ngạo.

DAOTIEUVU

Chương 59: Hỏa Diễm Cuồng Ma - Mã Tiểu Đào!

Chương 59: Hỏa Diễm Cuồng Ma - Mã Tiểu Đào! Phải, Mã Tiểu Đào đã đến, nàng đang trên đường bay đến thì thấy tín hiệu cầu cứu của Hoắc Vũ Hạo nên nàng lập tức tăng tốc bay về phía cửa bắc thành Sử Lai Khắc. Với tốc độ kinh khủng của nàng, nháy mắt đã đến, vừa kịp cứu Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông một mạng. Tuy rằng kẻ địch có đến sáu người nhưng dĩ nhiên Mã Tiểu Đào chẳng chút sợ hãi. Nàng là một cô gái nhưng theo một cách nào đó, tính tình của nàng chẳng khác nào các đại tướng quân chinh chiến sa trường. Bối Bối đỡ lấy Hoắc Vũ Hạo, còn Giang Nam Nam thì đỡ lấy Vương Đông. Hoắc Vũ Hạo có chút giật mình khi thấy dưới chân đệ nhất mỹ nữ ngoại viện Giang Nam Nam cũng có bốn Hồn Hoàn. Xem ra tu vi của nàng không hề kém Bối Bối và Từ Tam Thạch, khó trách nàng cũng là một đệ tử hạch tâm. - Tiểu sư đệ, các đệ có sao không? Bối Bối trầm giọng hỏi. Lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo thấy ánh mắt đại sư huynh đầy sát khí thế này, rõ ràng huynh ấy đã tức giận thật sự rồi. Vừa rồi lúc bọn họ rơi xuống nếu không có Mã Tiểu Đào đến kịp đỡ lấy chỉ sợ bọn họ không chết cũng trọng thương. - Đại sư huynh, bọn đệ không sao, có điều hồn lực bị tiêu hao gần cạn kiệt thôi. Hoắc Vũ Hạo nhỏ giọng đáp. Bối Bối gật đầu, nhẹ nhàng đặt hãn xuống mặt đất, Giang Nam Nam ở bên cạnh cũng đặt Vương Đông xuống. Sáu tên kia đã tụ hội lại với nhau, vị Hồn Đế bị Hoàng Kim Lộ đánh trúng mãi tới lúc này ánh sáng màu ánh kim trên người hãn mới dần tiêu tán, nhưng quần áo thì rách nát thảm thương, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi. Chỉ vì chống đỡ một chiêu Hoàng Kim Lộ mà hãn phải tiêu hao đến ba phần hồn lực, ba phần hồn lực của một vị Hồn Đế a! Đối thủ của hãn chỉ là hai tên Đại Hồn Sư và Hồn Tôn vậy mà còn khiến hãn chật vật như thế này, làm sao hãn không giận được? Nhưng bên dưới cơn giận dữ ấy, là một sự sợ hãi, đúng, là sợ hãi. Quả nhiên không hổ danh đệ tử hạch tâm của học viện Sử Lai Khắc a! Chỉ cần một Hồn Tôn và một Đại Hồn Sư cũng có thể chạy thoát khỏi sự truy đuổi của năm Hồn Vương và một Hồn Đế. Chuyện này đồn ra ngoài có ai dám tin? Có điều, cái ánh sáng màu vàng ban nãy chắc

hắn là một Vũ Hồn dung hợp kỹ. Mặc dù hắn vô cùng giận dữ nhưng trong lòng hắn hoàn toàn không có ý tiếp tục mà bắt đầu chuẩn bị rút lui. Mặc dù đám người Mã Tiểu Đào trước mặt không có vẻ gì là đối thủ của bọn họ nhưng tất cả bọn chúng đều là đệ tử của học viện Sử Lai Khắc a, muốn ngay lập tức bắt bọn chúng đi là chuyện không thể, huống chi ở đây rất gần học viện Sử Lai Khắc, chẳng may trong đó có một hồn sư cao cấp đi ra thì... Nghĩ đến đây, vị Hồn Đế này lập tức vung tay phải lên ra hiệu rồi cả bọn quay đầu bỏ chạy. - Còn muốn chạy? Bà mà cho bọn mày bỏ chạy thì bà đây không còn là Hỏa Diễm Cuồng Ma - Mã Tiểu Đào nữa. Nhìn thấy đối phương xoay người bỏ chạy, Mã Tiểu Đào nhất thời nổi giận hét to, bọn này gan thật, ít nhất trong vòng trăm năm nay chưa có ai dám chặn giết đệ tử học viện Sử Lai Khắc ở ngay ngoại ô thành Sử Lai Khắc thế này cả. Là một đệ tử nội viện, nàng đối với học viên vô cùng tôn sùng, huống chi nàng đến đây là muốn nhờ Hoắc Vũ Hạo giúp đỡ, cho nên thấy có thể giúp đệ ấy trả thù dĩ nhiên nàng sẽ dốc hết sức mà ra tay. Mã Tiểu Đào hét lớn: - Từ Tam Thạch, người ở lại bảo vệ hai học đệ, Bối Bối, Giang Nam Nam, hai người một trái một phải chặn đường bọn họ nhanh lên. Các người để bọn chúng chạy thoát thì đợi ta tìm các người hỏi tội. Vừa nói, sáu Hồn Hoàn đỏ rực đang lượn lơ bên trong ngọn lửa màu đỏ chột bùng sáng, trong đó hai cái thứ hai và thứ ba là rực rỡ nhất. Sau đó, ngọn lửa màu đỏ xung quanh nàng như phun trào từ miệng giếng, ào ào bùng cháy. Sau đó, hai cánh chuyển động, cơ thể nàng bay về phía đối thủ nhanh như tên bắn. Bộ dạng này của nàng rõ ràng là muốn lấy một đấu sáu a! Dũng mãnh sao? Ừ đúng! Nhưng cái này cũng phải cần có thực lực nữa. Cùng là cường giả bậc Hồn Đế, nhưng xem sáu Hồn Hoàn của Mã Tiểu Đào kia, hai vàng, hai tím, hai đen. Đây là cấp bậc Hồn Hoàn đạt tiêu chuẩn nhất. Đa số Hồn Đế thực lực tương đối mạnh trong học viện cũng chỉ là ba vàng, hai tím, một đen mà thôi, làm sao so được với đệ tử nội viện như Mã Tiểu Đào được. Tốc độ của sáu người kia đúng là rất nhanh, nhưng lúc này Mã Tiểu Đào đồng thời thi triển Hồn Kỹ thứ hai là "Dục Hỏa Phượng Hoàng" lẫn Hồn Kỹ thứ ba "Phượng Dục Thiên Tường" nên tốc độ vượt xa bọn họ. Hơn nữa vì muốn có thể chắc chắn chặn được đối thủ nên Mã Tiểu Đào còn phát động thêm một

Hồn Kỹ, à không, nói chính xác là hai Hồn Kỹ, nhưng lại không phải là kỹ năng từ Hồn Hoàn. Chỉ thấy hai chân Mã Tiểu Đào đồng thời phát sáng, từng luồng ánh sáng màu đỏ ánh kim chuyển động quanh đôi chân ấy, ngay sau đó, một ngọn lửa bùng cháy từ hai lòng bàn chân của nàng (M2: Giống Na Tra quá) Bởi vì tốc độ của nàng tăng lên trong một thời gian ngắn nên từng bước di chuyển của Mã Tiểu Đào đều phát ra những tiếng xé gió thật to. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông mặc dù bị thoát lực nhưng tinh thần cũng vô cùng tỉnh táo, cả hai thấy một màn này không khỏi mở to hai mắt đầy kinh ngạc. Bọn hãn đương nhiên biết thực lực của đệ tử nội viện ai cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng lần này tận mắt trông thấy Mã Tiểu Đào chiến đấu bọn họ mới thật sự hiểu rõ hai chữ "mạnh mẽ" đó đạt đến trình độ nào. Chỉ vì truy đuổi kẻ địch mà có thể đồng thời sử dụng bốn kỹ năng? Lúc này tốc độ của Mã Tiểu Đào đã không thể nào diễn tả bằng những từ ngữ bình thường được nữa, và bọn hãn cũng không sao tưởng tượng ra nổi. Chỉ sợ Hồn Sư có bảy, tám Hồn Hoàn cũng chưa chắc so bằng được. Hơn nữa hai cái Hồn Kỹ nàng sử dụng sau cùng chắc là từ Hồn Cốt, nói cách khác, Mã Tiểu Đào có hai khối Hồn Cốt ở hai bên chân. Mà hai khối Hồn Cốt này còn y hệt nhau nữa chứ. Mã Tiểu Đào bay đi như một viên đạn, phụ họa cho nàng là những tiếng xé gió kia, mà từ lúc Mã Tiểu Đào sử dụng xong bốn Hồn Kỹ đuổi theo bọn chúng đến lúc tiếp cận cũng chỉ khoảng hai ba giây thôi. Cho nên lúc nàng đuổi kịp đến, đối phương còn chưa nhận ra nữa, có thể nói là không kịp trở tay. Mục tiêu của Mã Tiểu Đào cũng chính là vị Hồn Đế sử dụng thanh đao kia, căn bản này vừa bay đến liền nhắm thẳng vào hãn. Hồn Đế dĩ nhiên sẽ nhạy cảm hơn Hồn Vương rồi, khi hãn cảm thấy có chuyện gì đó không đúng và quay đầu lại nhìn thì Mã Tiểu Đào đã đến bên trước mặt hãn. Khi đối mặt với nguy cơ ảnh hưởng đến tính mạng của mình thì bất cứ ai đều theo quán tính là tự bảo vệ mình, vị Hồn Đế này cũng không ngoại lệ. Hãn đem hoàn bộ hồn lực bao phủ cơ thể, đồng thời lách người sang một bên tránh Mã Tiểu Đào. Hãn căn bản không có gan đón đỡ cô gái đang bùng bùng khí thế kia. Mà hãn có trốn cũng chẳng sao, Mã Tiểu Đào lập tức chuyển mục tiêu vào năm tên Hồn Vương ngay bên cạnh. Rầm. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chỉ kịp nhìn thấy Mã Tiểu Đào

đánh thẳng vào đội ngũ kia, sau đó từ nơi đó liên vang lên một tiếng nổ khủng khiếp, một cột lửa rực rỡ từ nơi đó phát ra bay thẳng lên trời, mơ hồ còn nghe thấy có tiếng phượng ngâm nữa, thậm chí ảo ảnh Hỏa Diễm Phượng Hoàng cũng xuất hiện xoay quanh cột lửa ấy một vòng. Sau đó có bốn bóng người đồng thời té ngã về bốn hướng khác nhau, sau khi cột lửa ấy biến mất thì sáu tên đang chạy chỉ còn lại bốn thôi. Hoắc Vũ Hạo nuốt nước miếng, lẩm bẩm: - Vương Đông, giờ ta không thể hiểu nổi tại sao lúc trước chúng ta có thể chạy thoát khỏi tay vị tỷ tỷ này nữa... Vương Đông bên cạnh còn sững sờ hơn cả hắn, hoàn toàn không thể lên tiếng trả lời. Từ Tam Thạch có nhiệm vụ bảo vệ bọn họ nghe thấy thế liền gượng cười nói: - Đây là vì Tiểu Đào học tỷ còn phải áp chế Tà Hỏa trong cơ thể mình, bình thường ít khi nào tỷ ấy có thể dùng toàn lực lắm. Hôm nay chắc vì tỷ ấy thực sự tức giận nên mới dùng hết thực lực thế này. Các người nghĩ xem, Tiểu Đào học tỷ là con gái mà tại sao lại có biệt hiệu là Hỏa Diễm Cuồng Ma chứ?... Trong chốc lát bọn họ trò chuyện thì Mã Tiểu Đào lại xuất hiện. Bốn Hồn Kỹ của nàng không phải chỉ có tác dụng tăng tốc mà còn có thể nâng cao thực lực của nàng đến cực hạn, một kích vừa rồi có thể tương đương với Hồn Sư bậc Hồn Thánh thi triển Hồn Kỹ. Bản thân là đệ tử nội viện của học viện Sử Lai Khắc, nàng không chỉ mạnh mà khả năng thao tác Hồn Kỹ cũng vô cùng nhuần nhuyễn. Trong học viện Sử Lai Khắc có một số phương pháp đặc biệt hướng dẫn thao tác sử dụng Hồn Kỹ, nhưng đây chỉ lưu truyền nội bộ mà không bao giờ để lộ ra bên ngoài. Chỉ khi nào đệ tử nội viện thỏa thuận cam kết giữ bí mật mới được phép học tập. Trong bốn gã còn sống sót vẫn còn cả vị cường giả Hồn Đế kia, tuy nhiên xung quanh mỗi người đều bị một tầng lửa màu đỏ sậm bao phủ, tất cả đều nằm im bất động dưới mặt đất, có vẻ là do ảnh hưởng của một kích vừa rồi. Mã Tiểu Đào cũng không tiếp tục công kích, một kích vừa rồi đã tiêu hao không ít hồn lực của nàng. Nàng ngẩng đầu lên, hai cánh Phượng Hoàng sau lưng nương theo cử động của nàng mà mở rộng ra. Nàng đột nhiên lơ lửng giữa bầu trời hít sâu một hơi, nhất thời có thể trông thấy một cách rõ ràng, từ đôi cánh kia, từng điểm ánh sáng nhỏ li ti li ti hội tụ về phía nàng. Không ngờ ngay cả trong chiến đấu nàng vẫn có thể khôi phục hồn lực. Mà lúc này

Bối Bối và Giang Nam Nam mới đuổi đến kịp, hai người đồng thời đều chọn một gã Hồn Vương mà ra tay. Tu vi càng cao, khả năng khôi phục càng nhanh, gương mặt gã Hồn Đế trong phe địch đã đầy vẻ hoảng sợ. Đây còn là người sao? Chỉ một Hồn Đế thôi đã có thể đấu lại sáu người bọn họ. Ngọn lửa kia nóng một cách khủng khiếp, nó còn bao phủ quanh cơ thể thì còn làm cả người hấn và hồn lực muốn cháy bùng lên, mà hiện giờ hấn không còn chút ý chí chiến đấu nào nữa. Hấn không dám có chút chần chờ, sau khi quyết định liền lập tức xoay người bỏ chạy. Giờ phút này hấn hoàn toàn không còn nhớ đến đồng đội của mình nữa, hấn biết những người trong học viện Sử Lai Khắc rất mạnh nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này. Chỉ một Hồn Đế bọn hấn đã không đánh lại rồi. Đôi mắt Mã Tiểu Đào lúc này đã lóe lên tia lửa đỏ, khi nàng thấy gã Hồn Đế kia bỏ chạy, khóe miệng liền nở một nụ cười. Hai cánh sau lưng lập tức chuyển động, cả người cũng di chuyển, tuy nhiên không phải đuổi theo tên Hồn Đế mà quay sang giúp Bối Bối và Giang Nam Nam đối phó hai tên Hồn Vương còn lại. Nháy mắt nàng đã xoay người chuẩn bị ra tay mới một trong hai gã Hồn Vương đó. Vị Hồn Vương kia bị hành động bất ngờ này của nàng làm giật mình, sau đó liền lĩnh muốn thi triển Hồn Kỹ của mình ngăn lại. Nhưng ngọn lửa trên đôi cánh sau lưng Mã Tiểu Đào cũng lụi tắt ngay lúc này, nháy mắt sau khi nó biến mất, một luồng ánh sáng màu đỏ rực như từ trên bầu trời rơi thẳng xuống người tên Hồn Vương kia, sau đó lại tiếp tục biến mất không còn dấu vết, tên Hồn Vương bị luồng ánh sáng kia chiếu vào khiến Hồn Kỹ hấn vừa mới thi triển ra nhất thời đông đặc lại. Mà từ này giờ Mã Tiểu Đào cũng không thèm liếc mắt nhìn hấn một cái, cả người nàng nhẹ nhàng uyển chuyển bay lên bầu trời, ngay sau đó vang lên một tiếng phượng ngâm, không ngờ từ trên người nàng xuất hiện vô số lông chim cực kỳ mỹ lệ và chói mắt, tiếp theo cả người nàng được một tầng ánh sáng bao phủ, rồi nàng lại bay nhanh về phía trước đuổi theo tên Hồn Đế đang bỏ chạy bỏ lại một luồng sáng màu đỏ kéo dài sau lưng. Trong số sáu Hồn Hoàn của Mã Tiểu Đào, rốt cuộc một Hồn Hoàn màu đen trong số đó cũng nhấp nháy lóe sáng. Ánh sáng màu đỏ ánh kim lại nhanh chóng cắn nuốt hết thảy. Mà tên Hồn Đế kia cũng không khá hơn đồng bọn của mình là bao.

Khi hấn đối mặt với Mã Tiểu Đào một chút khả năng chống cự cũng không có. Mặt khác, bên cạnh đó, Bối Bối và Giang Nam Nam cũng không khiến Mã Tiểu Đào thất vọng. Hồn Tôn đấu với Hồn Vương, trong tình huống bình thường chắc sẽ bị áp chế. Nhưng đám người Bối Bối là ai? Bọn họ đều là đệ tử hạch tâm của học viện Sử Lai Khắc. Cho dù khi đối phương còn đầy đủ thực lực vẫn có thể một đấu một mà khó đoán trước được kết quả. Huống chi bây giờ hai tên Hồn Vương kia đã bị một kích của Mã Tiểu Đào đánh cho xác bấc xang bang rồi. Bối Bối là cao thủ hệ Cường Công, còn Giang Nam Nam lại là cao thủ hệ Mẫn Công, kết quả không cần nói cũng biết. Khi Mã Tiểu Đào chấm dứt trận chiến thì hai tên Hồn Vương kia, một tên bị sét đánh cháy thành tro bụi, người còn lại bị Giang Nam Nam đá một cước bay lên mấy chục thước rồi sau đó tiếp tục được nàng "tặng" cho một cú nữa bay thẳng xuống mặt đất. Từ lúc Mã Tiểu Đào bắt đầu trận chiến đến khi kết thúc không được một phút đồng hồ, vậy mà sáu tên kia toàn bộ bỏ mạng. Sau khi giết hết toàn bộ bọn chúng rồi Mã Tiểu Đào mới giặt mình xấu hổ nói: - Chết, quên giữ lại một tên để hỏi cung rồi... Bối Bối và Giang Nam Nam chỉ còn biết liếc nhìn nhau rồi miễn cưỡng quay sang nhìn nàng. Tính tình của Mã Tiểu Đào thế nào đã quá nổi tiếng rồi, ban nãy trước khi nàng bay đi để lại một câu như thế thì Bối Bối và Giang Nam Nam làm sao dám xuất thủ nương tay, huống chi đối thủ là cường giả bậc Hồn Vương, bọn họ tuyệt đối không thể khinh thường. Lúc này trên vẻ mặt và ánh mắt của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chỉ còn lại sự hâm mộ. Những gì bọn chúng thấy là quá trình chiến đấu cực kỳ thuần thực của Mã Tiểu Đào, có thể nói là đánh nhanh như gió mạnh như lửa. Cùng là hồn sư, nhưng sáu Hồn Hoàn trên người Mã Tiểu Đào cứ như đang có sự sống, luân phiên nhấp nháy không ngừng, mỗi một lần biến hóa của nó đều có thể thi triển là một Hồn Kỹ thích hợp nhất. Tốc độ thi triển Hồn Kỹ nhanh như thế, cả hai người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông tự nhủ bản thân chúng không làm được. Mã Tiểu Đào có thể thi triển Hồn Kỹ mà không bị hạn chế bởi thứ tự của Hồn Hoàn à. Cùng là hồn sư bậc Hồn Đế, nhưng tên Hồn Đế ban nãy đối mặt với nàng hoàn toàn không có chút cơ hội tấn công. Đương nhiên, một phần lí do trong đó là vì vũ hồn có thiên phú dị bẩm của nàng -

Tà Hỏa Phượng Hoàng, thêm vào Hồn Cốt mạnh mẽ nữa. Cho nên thực lực của nàng hoàn toàn vượt trội so với Hồn Đế đồng cấp. Lúc này đột nhiên phía trên thành Sử Lai Khắc không biết từ lúc nào xuất hiện bảy tám bóng người, mà phía sau bọn họ là cả một đội quân, những quân nhân này đều cung kính yên lặng đứng chờ. Trong số bảy tám người này có cả Lâm Lão và Ngôn Thiểu Triết. Tín hiệu cầu cứu của đệ tử nội viện đối với học viện Sử Lai Khắc chính là một chuyện lớn. Và tất nhiên bọn họ đã đến từ lâu rồi, với tu vi của những người này, có lẽ còn đến sớm hơn cả Mã Tiểu Đào nữa. Nhưng cũng bởi vì bọn họ là những người thầy nên mới không lập tức ra tay. Bởi vì bọn họ muốn chờ xem những đệ tử của mình có thể làm được đến mức nào. Sự thật chứng minh, những đệ tử yêu quý của bọn họ đã không làm họ thất vọng. Bất luận là Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông phải chạy trốn chết, hay Mã Tiểu Đào, Bối Bối, Giang Nam Nam, Từ Tam Thạch đến ứng cứu kịp thời, biểu hiện của tất cả đều khiến bọn họ rất hài lòng, điểm sai lầm duy nhất chính là không giữ lại tên tù binh nào thôi. Ngôn Thiểu Triết có chút bất đắc dĩ nói: - Con bé Tiểu Đào này tính nết nóng nảy không sửa được. Cứ vừa vào trạng thái chiến đấu là hoàn toàn thay đổi thành một người khác ngay. Lâm Lão mỉm cười nói: - Tính cách này cũng không phải là sai, nó chỉ vì bị ảnh hưởng từ vũ hồn mà thôi. Bất quá, tu vi của con bé tăng lên không ít. Có lẽ không đến ba năm nữa nó sẽ có thể đột phá lên cấp bảy mươi. Ngôn Thiểu Triết cười to nói: - Lâm Lão, ban đầu ta cũng không chắc có được không, nhưng giờ có thằng nhóc Hoắc Vũ Hạo rồi, ta có thể trả lời chắc chắn là được. Bất quá, ngài không thấy quá trình trốn chạy vừa rồi của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông thật đáng kinh ngạc sao? Bọn họ dĩ nhiên đã chứng kiến từ đầu tới cuối mọi chuyện. Lâm Lão lại còn là người đang ở gần nhất nữa, bà vừa thấy tín hiệu cầu cứu thì đã xuất hiện trên đầu tường rồi. Lúc đó cũng là khi Hoắc Vũ Hạo thi triển kỹ năng có màu sắc trộn lẫn giữa xanh lục và xanh lá khiến ba gã Hồn Vương bị mất khả năng phi hành mà rơi xuống đất. Ngôn Thiểu Triết tuy đến chậm hơn nhưng cũng không vì thế mà bỏ lỡ một màn này. Bọn họ là những cường giả đứng đầu, tốc độ di chuyển làm sao những hồn sư bình thường có thể tưởng tượng được. Mà quá trình chạy trốn chết tiếp theo, hay nói đúng hơn là lúc Hoắc

Vũ Hạo và Vương Đông sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ, Rực rỡ - Điều tàn, Hoàng Kim Lộ đã thật sự khiến các vị cường giả của học viện khắc sâu ấn tượng. Mã Tiểu Đào thật sự rất mạnh, nhưng dù sao nàng cũng đã là đệ tử nội viện, hơn nữa nàng còn là hồn sư bậc Hồn Đế nữa, chiến thắng này là chuyện hiển nhiên rồi. Nhưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông thì khác, bọn họ chỉ là Đại Hồn Sư và Hồn Tôn thôi, vậy mà vẫn chạy thoát khỏi sự truy đuổi của năm tên Hồn Vương và một tên Hồn Đế nữa. Bấy nhiêu đã đủ chứng minh mọi vấn đề rồi. Cho dù ban này Mã Tiểu Đào không đến kịp thì bọn chúng có thể sẽ ngã xuống đất bị thương nhưng khả năng mất mạng là rất thấp. Khi đó, ba người Bối Bối, Giang Nam Nam, Từ Tam Thạch cũng đến kịp rồi, vấn đề còn lại không lớn nữa. Có thể nói, quá trình chạy trốn hôm nay của bọn họ đã thành công. Ngôn Thiệu Triết và Lâm Lão đều là thành viên của Hải Thần Các, với ánh mắt đánh giá của bọn họ, biểu hiện hôm nay của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng làm bọn họ ưng ý. - Thiệu Triết, người có đoán được kỹ năng Hoắc Vũ Hạo thi triển trên không trung ban này là gì không? Lâm Lão mỉm cười hỏi. Ngôn Thiệu Triết lặng đi một chút rồi lắc đầu nói: - Lúc ấy ta đang ở quá xa không thấy rõ được. Lâm Lão, ban này bà ở gần thế chắc chắn là thấy được. Kỹ năng đấy rốt cuộc là gì? Làm sao nó có thể trong nháy mắt làm ba tên Hồn Vương mất đi năng lực phi hành được? Lâm Lão mỉm cười nói: - Ban này hai đứa nhóc này lấy đi một khối Hồn Cốt của ta, ta còn đang cảm thấy rất đau lòng. Bất quá sau khi trông thấy kỹ năng này, ta lại cảm thấy nó rất xứng đáng. Nếu ta không nhìn lầm, đó là một loại Linh Vực, mà nguồn gốc phát ra có lẽ là từ khối Hồn Cốt của nó. Dường như khối Hồn Cốt này có liên quan đến việc vũ hồn thứ hai của nó thức tỉnh. Ngôn Thiệu Triết nghe bà nói xong vô cùng chấn động: - Cái gì? Lâm Lão, bà chắc đó là Hồn Kỹ Linh Vực??? Lâm Lão liếc mắt nhìn hẳn một cái rồi xoay người đi về thành, vừa đi vừa ung dung nói: - Có người to gan dám đánh lên đầu học viện chúng ta. Người về lo liệu chuyện này đi. Ngôn Thiệu Triết biết mình lỡ lời nên xoay người về hướng Lâm Lão vừa rời đi rồi khom người hành lễ chào tạm biệt, lúc này trong mắt lão đã đầy sát khí, lão quay sang nói với một người bên cạnh: - Đem toàn bộ thi thể này về học viện, không cần biết bằng cách gì, phải điều tra

rõ ràng cho ta trong thời gian sớm nhất, ta muốn biết là kẻ nào dám động đến người của học viện Sử Lai Khắc này. - Dạ Dưới thành. - Cảm ơn học tử. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bị tiêu hao hết hồn lực nhưng thể lực vẫn không vấn đề gì, trước khi trở về cả hai đồng thời cúi người nói lời cảm ơn với Mã Tiểu Đào, trong mắt cả hai đều lộ vẻ khâm phục. Mã Tiểu Đào khoát tay nói: - Không cần cảm ơn ta. Bọn chúng chán sống mới đến kiếm chuyện với học viện Sử Lai Khắc. Gần đây các người có gây thù chuốc oán với ai không? - Dạ không. Hoắc Vũ Hạo vừa nói xong lời này đột nhiên sực nhớ ra cái gì đó liền quay sang nhìn Vương Đông. Vương Đông thấy hắc nhìn sang mình lập tức hiểu ý. Nếu nói gần đây bọn họ gây thù với ai thì chỉ có một người khả nghi nhất. Người này không ai khác chính là Đái Hoa Bân. Trước sau Đái Hoa Bân thua bọn họ đến hai lần, hơn nữa hẳn là người của phủ Công Tước Bạch Hổ, nên rõ ràng có thể điều động nhiều người như thế. Một Hồn Đế, năm Hồn Vương, số lượng cường giả thế này không phải bất cứ thể lực nào cũng có thể điều động được. Không đợi Hoắc Vũ Hạo mở miệng nói tiếp, Bối Bối đã bước đến bên cạnh hắc nói: - Hai sư đệ, nơi này chưa chắc an toàn, chúng ta về học viện trước rồi nói sau. Trên thực tế, lúc này làm sao còn có chuyện không an toàn nữa chứ? Mà cái pháo cầu cứu ban nãy đã khiến nhiều cường giả của học viện đến đây thế này thì dĩ nhiên lát sau Phàm Vũ cũng chạy tới. Không thể nghi ngờ, cái pháo cầu cứu của đệ tử nội viện kia là Phàm Vũ cho Hoắc Vũ Hạo, mà trong viên pháo này, Phàm Vũ còn cho vào một số chất đặc biệt nên khi nó vừa phát ra, Phàm Vũ nhìn thấy lập tức hiểu ngay. Sau đó hắc dùng tốc độ nhanh nhất bay đến đây. Kết quả lúc đi chỉ có hai người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, vậy mà lúc về lại là một đám người. Những thi thể còn sót lại tất cả đều bị Ngôn viện trưởng mang đi rồi. Đêm nay Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng không có được giấc ngủ ngon, vì bọn họ vừa về đến học viện đã liên tục bị hết người này đến người khác hỏi han, mãi đến sáng cả hai mới được về ký túc xá. Học viện mặc dù không thể đưa ra câu trả lời chắc chắn, nhưng dự đoán hiển nhiên là có. Đối với việc học viện sử lý chuyện này thế nào Hoắc Vũ Hạo cũng không lo lắng, lần này đúng là do hắc và Vương Đông quá sơ suất, bọn họ làm sao có thể ngờ Đái Hoa Bân dám ra tay ngay

tại ngoại ô thành Sử Lai Khắc chứ. Những thi thể còn sót lại không tìm được những chứng cứ cụ thể nào. Những người đó đúng là do Đái Hoa Bân phái đi, nhưng trước khi đến địa điểm mai phục Hoắc Vũ Hạo, bọn họ đã tiêu hủy hết mọi vật chứng có thể làm bại lộ thân phận rồi. Dĩ nhiên vì bọn họ không muốn chẳng may có chuyện gì lại mang đến phiền toái Đái Hoa Bân, đồng thời, cũng vì sợ mang đến phiền phức cho Công Tước Bạch Hồ a. Cơn giận của học viện Sử Lai Khắc cho dù là Công Tước Bạch Hồ ở đế quốc Tinh La dưới một người trên vạn người cũng không thể chịu đựng nổi. Tuy nhiên vì không có đủ bằng chứng nên học viện không thể làm ầm lên được, mà phần lửa giận này cũng không vì thế mà biến mất, chỉ là tạm thời áp chế xuống thôi. Sáng hôm sau, Đái Hoa Bân trông thấy vẻ mặt uể oải của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liền biến sắc. Bất quá, hắn đường đường là công tử của phủ Công Tước Bạch Hồ cho nên dù khá bất ngờ vẫn không để lộ nhiều sơ hở. Hôm qua hắn chờ cả đêm nhưng không thấy có chút tin tức gì, hắn hi vọng kết quả đừng tệ quá, cùng lắm thất bại mà số người hắn phái đi trở về nguyên vẹn là được rồi, như thế hắn cũng dễ ăn nói với cha của hắn. Bất tri bất giác lưng Đái Hoa Bân đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Một Hồn Đế và năm Hồn Vương vẫn chưa đủ để giết chết bọn chúng sao? Hắn cảm thấy vô cùng hối hận với quyết định của mình, có thể nói là hối hận tận đáy lòng. - Đái Hoa bân. Thị lực của Hoắc Vũ Hạo vô cùng tốt, liếc mắt đã thấy Đái Hoa Bân đang đứng ở cửa phòng ban Hai nhìn chăm chăm bọn hắn, hắn nắm tay Vương Đông đi nhanh về phía đây. Vẻ mặt Đái Hoa Bân có chút tối sầm, dù tâm tính hắn có độc ác thế nào thì hắn vẫn là một đứa trẻ mười mấy tuổi mà thôi, kiểu gì cũng không thể che giấu được cảm xúc của mình một cách hoàn hảo nhất. Vương Đông thấy Đái Hoa Bân lập tức nổi điên lên, Hoắc Vũ Hạo vội vàng giữ chặt hắn lại. Đái Hoa Bân lạnh lùng nói: - Gì? Hoắc Vũ Hạo một bên giữ chặt Vương Đông không cho hắn làm bậy, một bên trầm giọng nói: - Hôm trước đánh cuộc người thua ta, hôm nay thực hiện lời hứa đi. Lúc này chuẩn bị vào giờ học nên các học viên đi ra đi vào không ngớt. Tất cả đều là đệ tử năm hai nên hoàn toàn rõ ràng chuyện Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Đái Hoa Bân đã trở mặt. Không ít người dừng bước lại quan sát diễn biến mọi chuyện. Đái Hoa Bân cắn răng,

hai đấm siết chặt, trên trán nổi cả gân xanh. - Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, các người đừng có quá đáng. Chu Lộ từ trong phòng học ban Hai bước ra đứng chặn trước mặt Đái Hoa Bân mà lớn mồm. Vương Đông lạnh lùng nói: - Chúng ta quá đáng? Người đi mà hỏi thằng chết tiệt kia đêm qua đã làm gì những gì? Nó có gan làm không biết có gan nhận không đây ha. Đái Hoa Bân nghiêng răng nghiêng lợi nói: - Ta không hiểu các người đang nói gì. Vương Đông hừ một tiếng biểu lộ sự khinh thường. - Quả nhiên là thứ nhất gan. Không cần biết người có dám nhận chuyện kia hay không, cứ quỳ xuống nhận sai với bọn ta đi đã. Chu Lộ đang định mắng tiếp thì bị Đái Hoa Bân kéo mạnh về sau. Hắn chưa biết mình có chắc đã bại lộ hay chưa, nếu có thì là chuyện lớn rồi, liên quan đến cả phủ Công Tước Bạch Hồ, cho nên bất kể thế nào hắn cũng không thể nhận. Nếu không rất có thể học viện Sử Lai Khắc sẽ trở mặt với phủ Công Tước Bạch Hồ thậm chí cả đế quốc Tinh La luôn. Đái Hoa Bân hít sâu một hơi, cố gắng đè nén sự tức giận trong lòng, sau đó quỳ rạp xuống đất, dập đầu trước mặt Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông ba cái rồi lớn tiếng nói: - Ta sai rồi. Sau đó hắn lập tức đứng lên trở về lớp học. Cừu hận trong mắt Chu Lộ không kém hơn Đái Hoa Bân là bao, người vừa bị bọn họ vũ nhục chính là người đàn ông tương lai của nàng a! Nàng run rẩy giơ tay chỉ về phía hai người Hoắc Vũ Hạo nói: - Các người... các người chờ đó. Hoắc Vũ Hạo làm như không nghe thấy, một mực kéo Vương Đông về lớp của mình. Trong lòng hắn lúc này hoàn toàn không cảm thấy vui sướng gì, mà lại càng cảnh giác hơn. Trước mặt nhiều bạn học như vậy mà Đái Hoa Bân vẫn có thể quỳ xuống nhận sai sau đó không biểu lộ ra chút tức giận nào. Đối thủ như thế càng thêm đáng sợ. Huống chi thực lực của Đái Hoa Bân càng lúc càng tăng nhanh. Đáng tiếc lần này không thể để hắn nhận lấy trừng phạt thích đáng vì hành động của mình. Hoắc Vũ Hạo cũng không biết vì lần tập kích này mà cái tên Đái Hoa Bân đã bị học viện liệt vào sổ đen. Mặc dù không có chứng cứ chứng minh những người ở học viện Sử Lai Khắc là ai chứ? Với bấy nhiêu dấu vết của bọn chúng để lại bọn họ đã đoán ra được rất nhiều rồi. Tuy nhiên, học viện vẫn không thể không kiêng kỵ, vì hai học viên mà trở thành kẻ thù của đế quốc Tinh La thật không phải là quyết định sáng suốt. Hơn nữa chuyện này chỉ là một

mình Đái Hoa Bân làm ra thôi. Cho nên, dù bản thân có thiên phú dị bẩm, nhưng sau lần tập kích không giết được Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông này, cơ hội trở thành đệ tử nội viện của hãn cũng hoàn toàn tan biến. Kỳ sát hạch thăng cấp cũng đã hoàn toàn chấm dứt. Lúc này những học viên có thể lên lớp đều là đệ tử đã thông qua sát hạch rồi. Những người không thông qua, ba ngày sau sẽ có một kỳ thi lại, nếu kết quả lần này cũng thế thì chỉ còn cách dọn đồ về nhà mà thôi. Thành tích cao nhất trong kỳ sát hạch này chính là lớp ban Một của Vương Ngôn và Chu Y. Sự thật đã chứng minh, hai người bọn họ hợp tác với nhau là một tổ hợp ăn ý nhất. Chu Y có thể quản đệ tử, còn Vương Ngôn với kiến thức uyên bác của mình sẽ đảm nhiệm phần giảng dạy, đệ tử của bọn họ chính là những người được giáo dục một cách tốt nhất. Những người trong ban Một không thông qua sát hạch rất ít, nhưng bọn họ còn có cơ hội thi lại nữa. Tương đối mà nói, số người này so với các lớp khác đã rất tốt rồi. - Vũ Hạo, sao người không cho ta tìm hãn tính số? Vương Đông hầm hừ ngồi xuống bên cạnh Hoắc Vũ Hạo hỏi. Hoắc Vũ Hạo nói: - Học viện chưa đưa ra kết luận cụ thể, chúng ta làm dữ được gì? Chúng ta còn đang ở học viện, giờ tìm hãn tính số được sao? Cứ im lặng theo dõi tình hình đã. Trước tiên mình cứ cố gắng tăng thực lực của bản thân mới là quan trọng nhất. Khi nào tu vi chúng ta bằng học tỷ Tiểu Đào thì không còn sợ bị tập kích nữa. Trận chiến hôm qua đối với hãn có sự kích thích không nhỏ, muốn tu vi tăng lên trong thời gian ngắn là chuyện không thể. Nhưng có Hồn Đạo Khí giúp đỡ lại là chuyện khác. Cho nên Hoắc Vũ Hạo đã quyết định rảnh rồi sẽ cải tạo toàn bộ Hồn Đạo Khí của mình, ít nhất phải nâng cấp chúng lên cấp hai. Nếu lúc bọn hãn bị tập kích mà hãn có một cái Hồn Đạo Thôi Tiến Khí cấp hai đã không khổ sở như vậy. - Oa, linh thật. Vương Đông há hốc mồm nhìn về phía cửa phòng học. Hoắc Vũ Hạo theo bản năng cũng quay đầu nhìn về phía đó, đập vào mắt hãn là Mã Tiểu Đào toàn thân đỏ rực đang nhìn hãn vẫy vẫy tay. Tuy nhiên lúc này Mã Tiểu Đào có gì đó rất lạ, khuôn mặt đỏ hồng, trên người còn có ánh sáng màu đỏ như ẩn như hiện. Hoắc Vũ Hạo chỉ tay vào mình, Mã Tiểu Đào nhìn hãn gật đầu, sau đó liền quay người đi ra ngoài. Lúc này giờ học còn chưa đến nên Hoắc Vũ Hạo vội vàng quay sang nói với Vương

Đông: - Chắc ta trở lại trễ một chút, người xin phép dùm ta. Ta đi coi học tử tìm ta có chuyện gì không. - Ủ. Vương Đông cũng biết Mã Tiểu Đào có chuyện. Nhưng nếu là lúc trước, hẳn nhất định không cho Hoắc Vũ Hạo ra ngoài, nhưng hôm qua Mã Tiểu Đào vừa mới cứu bọn hã a, cho nên trong lòng hã không còn sự cảnh giác nữa. Hoắc Vũ Hạo bước nhanh ra khỏi phòng học, nhưng vừa đến cửa đã cảm thấy có một luồng ánh sáng màu hồng đánh thẳng về phía hã, mặc cho Tinh Thần Tham Trắc của hã chính xác thế nào lúc này hã cũng không kịp tránh nữa. Nhất thời đã bị một ngọn lửa nóng rực bao phủ. Mà lý do xuất hiện ngọn lửa đó, chính là vì Mã Tiểu Đào đã ôm hã. Mã Tiểu Đào trên dưới hai mươi tuổi, đây cũng là độ tuổi đẹp nhất của các cô gái, huống chi bình thường nàng đã cực kỳ xinh đẹp rồi. Lúc này thêm vào đôi gò má ửng hồng, càng nhìn nàng lại càng thấy bị hấp dẫn. Sau khi ôm lấy Hoắc Vũ Hạo, Mã Tiểu Đào đồng thời kêu lên từng tiếng nũng nịu. - Hoắc Vũ Hạo, không được rồi, ta chịu không nổi nữa rồi. Nhanh lên... Nàng nói chuyện tương đối không nhỏ cho nên không chỉ những học viên vừa đi ngang đây hay những học viên trong lớp ban Một đều nghe thấy rõ ràng. Huống chi lúc này Hoắc Vũ Hạo còn đứng ngay cửa lớp bị Mã Tiểu Đào quấn chặt, hã muốn tránh cũng không tránh được. Một luồng ánh sáng màu đỏ lóe lên, Mã Tiểu Đào vẫn ôm lấy Hoắc Vũ Hạo, nháy mắt bay đi. Vương Đông nghe thấy câu nói kia đã cảm thấy có gì đó không đúng, hã vội vàng chạy ra, nhưng khi hã đến nơi chỉ kịp thấy bóng lưng của Mã Tiểu Đào mà thôi. Các học viên bên trong lớp ban một lần đang đứng ngoài hành lang đều đưa mắt nhìn nhau. Đừng nghĩ bọn chúng còn nhỏ, bởi vì tất cả đều là hồn sư cho nên cái thứ gì đó bọn họ tiếp xúc sớm hơn bạn đồng lứa bình thường nhiều. Hơn nữa, tiếng rên rỉ ban nãy của Mã Tiểu Đào hết sức mê người, cho nên khó tránh bọn họ có chút liên tưởng kỳ quái. Sắc mặt Vương Đông nháy mắt tối sầm xuống, hã đang định đuổi theo thì có một cánh tay túm chặt lấy hã. - Buông. Hã tức giận quát to một tiếng, nhưng quay đầu lại nhìn thì lập tức ử rử. Người vừa bắt lấy tay hã chính là Chu Y. - Sao thế này? Làm gì tức giận thế? Chu Y trầm giọng nói, mặc dù nàng thích Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo nhưng bản thân là lão sư, bà tuyệt đối không cho phép đệ tử xúc phạm mình. Vương

Đông vội la lên: - Chu lão sư, Hoắc Vũ Hạo bị Mã Tiểu Đào bắt đi rồi. Ngài nhanh đi cứu hân đi! Ta cảm thấy Mã Tiểu Đào đang không được bình thường. Chẳng may tỷ ấy làm hại Hoắc Vũ Hạo thì... Chu Y kéo hân trở vào phòng học nói: - Yên tâm đi, không có gì đâu. Hôm nay Ngôn viện trưởng đã nói với ta rồi. Vũ Hồn của Mã Tiểu Đào có chút khuyết điểm nên cần vũ hồn thứ hai của Hoắc Vũ Hạo trợ giúp, hơn nữa chuyện này cũng tốt cho cơ thể của Hoắc Vũ Hạo. Người trở về chỗ ngồi của mình đi, bắt đầu học. Nói xong, Chu Y liền quay người đóng cửa phòng học lại. Sự lo lắng trong lòng Vương Đông đương nhiên không vì một câu giải thích của Chu Y mà biến mất, ngược lại càng lúc càng tăng thêm. Hân đương nhiên biết Mã Tiểu Đào mang Hoắc Vũ Hạo sẽ không gây bất lợi gì cho hân, nhưng vừa rồi thấy Mã Tiểu Đào ôm lấy Hoắc Vũ Hạo hân cảm thấy vô cùng bức bối. Lúc này trong lòng Hoắc Vũ Hạo cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hân cũng như Vương Đông, hân biết Mã Tiểu Đào sẽ không làm hại hân, hơn nữa lần trước hân đã gặp Mã Tiểu Đào phát điên thế này rồi. Có điều đột nhiên bị một đại mỹ nữ ôm lấy, hân cũng không biết phải làm sao. Trên người Mã Tiểu Đào hoàn toàn không có bất kỳ mùi vị gì của hơi nước mà là một hương vị rất nhẹ nhàng khoáng khoái, giống như vừa đắp phải cái chăn còn sức nóng của mặt trời khi phơi dưới nắng vậy. Đáng tiếc cảm giác đó không phải ấm áp mà là nóng rực.

Dáng người Mã Tiểu Đào cũng khá cao, nàng ôm lấy Hoắc Vũ Hạo thì đầu Hoắc Vũ Hạo chỉ đến được bả vai của nàng thôi, nương theo sự di chuyển của nàng, hân cảm thấy có hai cái gì đó vô cùng co giãn đang cọ xát vào cơ thể mình. Tuổi hân còn nhỏ nên đối với chuyện nam nữ cũng không rõ lắm, nhưng cũng đã cảm thấy toàn thân khô nóng, trong lúc nhất thời đầu óc mờ mịt không biết làm gì. Chớp mắt cả hai đã ra khỏi Giáo Học Lâu, Mã Tiểu Đào mang Hoắc Vũ Hạo chạy ra hồ Hải Thần, nàng vừa chạy vừa nói đứt quãng: - Vũ Hạo, mau... mau giúp ta ... mau dùng... thuộc tính hàn... của người... giúp ta áp chế... Tà Hỏa...

Chương 60: Không có chuyện gì, người vẫn còn là một xử nam.

Chương 60: Không có chuyện gì, người vẫn còn là một xử nam. Nghe tiếng kêu của Mã Tiểu Đào, Hoắc Vũ Hạo mới tỉnh táo lại. Mặc dù bên người Mã Tiểu Đào truyền đến một cảm giác vô cùng mềm mại nhưng rốt cuộc hắn cũng biết mình nên làm gì rồi. Hồn lực trong cơ thể bắt đầu lưu chuyển, Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng phóng xuất ra vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo của mình. Nhất thời, một luồng khí lạnh từ người hắn bay ra, sau đó tiến sang cơ thể Mã Tiểu Đào khiến nàng kêu lên một tiếng vô cùng thoải mái, chân cũng mềm nhũn theo. Phốc phốc... Lẽ ra Mã Tiểu Đào ôm Hoắc Vũ Hạo bay về phía hồ Hải Thần là muốn đưa hắn vào bên trong nội viện, nhưng không ngờ luồng khí lạnh kia vừa xuất hiện, cơ thể nàng được tưới mát một chút, tinh thần vô cùng thoải mái và thả lỏng, thế nên, cả hai lại rơi tòm xuống hồ. Dòng nước mát lạnh ủa đến giúp tinh thần Mã Tiểu Đào thanh tỉnh lại vài phần, hôm nay thật sự nàng không thể chịu đựng nổi nữa. Vốn gần đây cơ thể nàng đã có nhiều dấu hiệu Tà Hỏa muốn phát tác, đêm qua lại còn toàn lực ra tay, sau đó nàng trở về tu luyện cả đêm mà không thấy khá hơn chút nào, nên nàng không thể không chạy đến Giáo Học Lô tìm Hoắc Vũ Hạo. Sau khi Hoắc Vũ Hạo phóng xuất ra vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo, tinh thần cũng nhẹ đi một chút. Bất quá cả hai lúc này đã chìm xuống, hắn vội quơ tay ôm chặt lấy Mã Tiểu Đào cùng trời lên mặt nước, sau đó lập tức sử dụng Hồn Kỹ thứ nhất của vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo, Băng Hoàng Hộ Thể. Từng khối băng tinh hình lục giác xuất hiện bao phủ cả người Hoắc Vũ Hạo, sau khi luồng khí băng giá của vũ hồn cực hạn phát ra càng lúc càng tăng lên và lan rộng ra, dòng nước trong hồ vừa tiếp xúc với nó thì lập tức kết băng với tốc độ kinh người. Giây lát sau, cả hai bọn họ đã bị đông cứng trong hồ. Đối với người bình thường nếu rơi vào trường hợp này có lẽ sẽ vô cùng khó chịu và ngạt thở, nhưng Hoắc Vũ Hạo thì khác, bản thân hắn có Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính băng nên khi ở

trong băng lại càng thoải mái hơn ở trong nước. Hắc kéo theo Mã Tiểu Đào bơi về phía trước, rất nhanh sau đó cả hai đã thoát được lên mặt băng. Hoắc Vũ Hạo cũng không tiếp tục tiến về trước nữa, hồn lực của hắc có hạn, lúc này mọi thứ đã hóa thành băng, môi trường quá thích hợp với hắc nên đầu tiên hắc nghĩ nên giúp đỡ Mã Tiểu Đào trước. Vũ Hồn Cực Hạn đúng là Vũ Hồn Cực Hạn, Mã Tiểu Đào chỉ ôm Hoắc Vũ Hạo một chút đã cảm thấy từng luồng khí lạnh không ngừng truyền vào cơ thể mình, Tà Hỏa nhanh chóng bị áp chế trở xuống. Cơ hội tốt như thế dĩ nhiên nàng sẽ không bỏ qua, vì sợ khiến Hoắc Vũ Hạo bị thương nên nàng từ từ phóng thích ngọn lửa trong cơ thể mình ra, sau đó dùng nó cấu xé Băng Hoàng Hộ Thể của Hoắc Vũ Hạo. Cứ như thế, Tà Hỏa trong cơ thể nàng được cái lạnh bao phủ áp chế từng bước từng bước. Mà Hoắc Vũ Hạo bên cạnh thì không tốt như vậy, cơ thể hắc cứ luân phiên nóng lạnh không ngừng. Tuy hắc có vũ hồn thuộc tình băng cực hạn nhưng tu vi hắc kém Mã Tiểu Đào rất xa, ban đầu Hoắc Vũ Hạo cũng chưa cảm thấy có gì khó chịu nhưng một lúc sau hắc phát hiện lượng tiêu hao hồn lực trong cơ thể mình thì cảm thấy có chút chịu không thấu. Luồng khí nóng không ngừng xâm nhập vào trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo, lúc này hắc chỉ còn cách cắn răng chịu khổ, hắc không biết Mã Tiểu Đào cần bao lâu mới có thể áp chế hoàn toàn được, nên chỉ có thể cố gắng duy trì và chờ thôi. Hoắc Vũ Hạo không ngừng lên tiếng gọi Thiên Mộng Băng Tâm và Băng Đế trong Tinh Thần Hải, nhưng không hiểu tại sao hai vị Hồn Hoàn trí tuệ của chúng ta lại hoàn toàn im lặng không lên tiếng trả lời, giống như cùng nhau đi ngủ rồi vậy. Cũng ngay lúc này, dưới vạt áo của Hoắc Vũ Hạo, Hồn Cốt thân thể chậm rãi phát sáng. Cơ thể hắc đang không ngừng bị nung nóng, nó là một bộ phận của cơ thể hắc, đồng thời cũng là thứ quan trọng nhất Băng Bích Đế Hoàng Hạo giao cho, cho nên dưới tình hình này nó lập tức cử động, phát ra từng luồng khí lạnh. Vì không còn hồn lực hỗ trợ nên luồng hàn khí đó chỉ có bảo vệ lấy cơ thể của Hoắc Vũ Hạo chứ không thể phóng ra ngoài. Miễn nguồn năng lượng của Tà Hỏa Phượng Hoàng tiếp xúc với cơ thể hắc sẽ lập tức bị luồng khí lạnh này bức ra ngoài, tuy vậy nó chỉ có thể ở yên phòng thủ mà không thể phản công. Thật ra Mã Tiểu Đào đã sớm ổn định được Tà Hỏa trong người rồi.

Từ này giờ nàng luôn chú ý trạng thái cơ thể của Hoắc Vũ Hạo, ngay lúc nàng cảm thấy Hoắc Vũ Hạo không thể chịu đựng nữa, nàng định ra tay giúp đỡ thì đột nhiên thấy từ người nó xuất hiện một luồng năng lượng kỳ lạ, nháy mắt khiến cơ thể nó một lần nữa lạnh như băng. Mã Tiểu Đào thấy chuyện vừa xảy ra, trong lòng vô cùng vui sướng, nàng bị Tà Hỏa tra tấn quá lâu rồi. Nếu không, với thiên phú của nàng hiện giờ làm sao chỉ mới đạt được bấy nhiêu tu vi. Vất vả lắm nàng mới có được cơ hội tốt thế này, nàng lập tức mừng như nhật được vàng, dĩ nhiên không thể nào dễ dàng buông tha được. Bởi vậy, nàng vẫn tiếp tục phóng thích hồn lực mang theo Tà Hỏa Phượng Hoàng của mình ra. Mã Tiểu Đào thì thoải mái rồi, chỉ khổ Hoắc Vũ Hạo đau đớn không thôi, bên trong hắc thì đầu đầu cũng lạnh ngắt, còn bên ngoài thì từng luồng nhiệt không từng ủa đến, nóng ngoài lạnh trong khiến hắc nhớ đến quá trình khổ sở khi dung hợp với Hồn Cốt của Băng Bích Đế Hoàng Hạo a. Cũng may hắc từng trải qua quá trình tương tự rồi nên dù rất đau đớn nhưng tinh thần hắc vẫn miễn cưỡng có thể chịu đựng được. Bên trong Tinh Thần Hải của hắc, hai vị Hồn Hoàn trí tuệ đang trò chuyện với nhau, còn tại sao ban này hắc gọi mà không ai lên tiếng trả lời cũng vì bọn họ cố ý mà thôi. - Cơ hội tốt thế này không phải muốn là được, là may mắn, may mắn a, hơn nữa còn khối Kinh Giao vạn năm kia, sau khi nó sử dụng xong ta đoán nó mức độ chịu đựng năng lượng Hồn Hoàn có thể tăng thêm khoảng một ngàn năm a. Thiên Mộng Băng Tầm hưng phấn nói. Băng Đế lạnh lùng nói: - Cũng khoảng chừng ấy, bất qua tu vi của nó còn thấp quá. Mà làm sao tối qua ngươi không cho ta tiếp quản cơ thể hắc? Thiên Mộng Băng Tầm tức giận nói: - Tiếp quản? Chỉ sợ ngươi vừa tiếp quản cơ thể nó thì nó bị người giết chết luôn rồi. Đúng là nếu ngươi tiếp quản cơ thể nó thì thực lực và tiềm năng của hắc sẽ bộc phát ra mức độ cao nhất, nhưng đó là khi nó đã có được một thực lực kha khá rồi. Giờ ngươi mà giải phóng nguồn năng lượng đã phong ấn rồi thì thẳng bé lặn đùng ra chết luôn. Băng Đế nghe xong liền im lặng. Thiên Mộng Băng Tầm nói tiếp: - Với tính của nàng, nàng còn chịu bỏ chạy sao, tất nhiên sẽ lập tức quay sang liều mạng với bọn kia. Nàng nghĩ với hồn lực mới đạt cấp hai mươi của Hoắc Vũ Hạo có thể sống sót được sao? Hơn nữa khi đó đã có

nhieu cường giả của học viện Sử Lai Khắc đến rồi. Căn bản không cần phải làm bừa. Cách Vũ Hạo ứng phó không tốt sao? - Hừ. Băng Đế hừ lạnh một tiếng. Thiên Mộng Băng Tầm cũng không muốn nói tiếp vấn đề này nữa bèn chuyển đề tài: - Đáng tiếc, phải chi cô bé có kia vũ hồn thuộc tính hóa cực hạn thì tốt rồi, nếu nó và Hoắc Vũ Hạo song tu thì không đến mười năm... hắc hắc... Băng Đế nhìn hắc khinh thường nói: - Nếu nàng có thuộc tính cực hạn lại càng nguy hiểm hơn. Người không biết à? Hai cực hạn, nếu không xử lý cẩn thận mà cho nó va chạm với nhau thì tình huống thế nào? Hoắc Vũ Hạo giúp con bé kia áp chế Tà Hỏa cũng tốt. Nếu bọn chúng có thể thực sự dung hợp thì thực lực của Hoắc Vũ Hạo nhất định tăng lên một cách rõ rệt, Tà Hỏa của cô bé kia cũng được hóa giải triệt để. Bất quá, Vũ Hạo còn chưa kịp dậy thì, còn nhỏ quá... Thiên Mộng Băng Tầm cười to nói: - Ta thì dậy thì lâu rồi nè, ta không nhỏ a! Người xem, không phải chúng ta cũng đã thực sự dung hợp rồi sao? Chỉ còn thiếu cái kia nữa thôi. - Cút. *** Băng lạnh, lửa nóng, Hoắc Vũ Hạo bị hai thứ này luân phiên tra tấn cơ thể, dần dần hắc cảm thấy không còn đau đớn nữa, không phải vì đau đớn giảm đi mà vì thần trí hắc bắt đầu trở nên mơ mơ màng màng. Vốn dĩ với mức độ tinh thần hiện giờ của hắc, những đau đớn kia vẫn chưa đủ để tạo nên uy hiếp cho hắc, nhưng quan trọng nhất là đừng khiến cơ thể hổng mất là được. Mà thực tế, ngọn lửa từ Tà Hỏa Phượng Hoàng tuy rằng bá đạo nhưng làm sao so được với vũ hồn Băng Bích Lễ Hoàng Hạc chứ? Bởi vậy, ngoại trừ đau đớn ra cũng chỉ là cảm giác khó chịu trong nóng ngoài lạnh kia thôi, vấn đề không lớn lắm. - A... Mã Tiểu Đào thở dài một hơi, đôi mắt khẽ nhếch lên, từ ngày tu luyện với vũ hồn Tà Hỏa Phượng Hoàng, chưa bao giờ nàng cảm thấy thoải mái như thế này. Khi mới bắt đầu tu luyện Nàng đã phải chịu rất nhiều sự tra tấn rồi. Không ít lần nàng muốn buông tay, hoặc theo ý của Ngôn Thiệu Triết đã nói, dùng một cách khác để làm dịu nó xuống. Nàng có thể chịu đựng suốt nhiều năm như thế này, có thể nói tinh thần của nàng so với Hoắc Vũ Hạo chỉ có hơn chứ không kém. Hôm nay ôm Hoắc Vũ Hạo ở trong hồ Hải Thần lâu như vậy, hồn lực của nàng đã thông qua cơ thể Hoắc Vũ Hạo mà tinh lọc lại một lần, toàn bộ Tà Hỏa đã bị áp chế vào tận cùng huyết mạch, ít nhất trong một thời gian dài

sau này sẽ không ảnh hưởng gì tới nàng nữa. Điều này cũng có ý nghĩa là từ nay nàng có thể thoải mái chiến đấu và sử dụng tất cả thực lực của mình. Đối với các hồn sư khác thì đây chỉ là chuyện bình thường thôi, nhưng với Mã Tiểu Đào đó có thể nói là một thứ rất xa xỉ. Từ này giờ ngọn lửa không ngừng thiêu đốt xung quanh nên mặt băng sớm đã tan thành nước như ban này rồi. Lúc này, Mã Tiểu Đào chợt kêu lên một tiếng, vì nàng phát hiện Hoắc Vũ Hạo trong lòng mình dường như đã hôn mê. Nàng vội vàng xem thử hãn còn thở không, may mà không sao... Nàng thầm mắng bản thân mình, chỉ vì sự thoải mái của bản thân mà quên mất Hoắc Vũ Hạo không thể chịu đựng nổi. Tất cả cũng vì nàng bị Tà Hỏa tra tấn một thời gian này nên vừa bắt được cơ hội làm sao để dàng buông tha được. Mã Tiểu Đào bơi rất giỏi, đôi chân dài dong đưa trong nước rất nhanh đã kéo Hoắc Vũ Hạo vào bờ. Sau khi lên bờ nàng cũng không dám dùng hồn lực giúp Hoắc Vũ Hạo khôi phục, vì hai người, một băng một hỏa, thuộc tính hoàn toàn khác nhau. Liều lĩnh cứu chữa chỉ sợ còn tai hại hơn. Mã Tiểu Đào ngẩng đầu nhìn thì mới phát hiện trời đã chạng vạng tối, mặt trời đã chuẩn bị hạ xuống trời tây. Ráng chiều đỏ rực xinh đẹp vô cùng khiến tâm tình Mã Tiểu Đào cũng tốt lên một chút. Nhưng khi quay lại nhìn Hoắc Vũ Hạo thì nàng lại cảm thấy xấu hổ và có lỗi với vị học đệ này. -Ta quá lỗ mãng rồi. Mã Tiểu Đào vỗ trán mình. Hoắc Vũ Hạo không giống Từ Tam Thạch, thứ nhất tu vi của hãn yếu hơn Từ Tam Thạch nhiều, thứ hai những khi Từ Tam Thạch giúp nàng áp chế Tà Hỏa thì đều dùng phương pháp tu luyện một cách chậm rãi. Cách này tuy tra tấn Từ Tam Thạch đau đến chết đi sống lại nhưng cũng không xảy ra vấn đề gì lớn. Lần này nàng vì nóng vội mà đi đường tắt, kết quả làm cho Hoắc Vũ Hạo phải chịu ảnh hưởng lớn. Mã Tiểu Đào cảm thấy vô cùng có lỗi và quyết tâm tìm cách giúp đỡ bồi thường cho vị học đệ này.

Một lúc sau Hoắc Vũ Hạo cũng dần thanh tỉnh. Lúc này hãn cảm thấy toàn thân rã rời, cảm giác mệt mỏi này còn ghê gớm hơn cảm giác chịu tập kích

vào đêm hôm trước. Hoắc Vũ Hạo nhú nhú mày rồi vô thức mở hai mắt. Cảnh đầu tiên đập vào mắt hắn là hai đôi chân dài ẩn dưới lớp quần đã bị thấm ướt làm lộ rõ ra, phía dưới là hai mông to tròn xinh đẹp và một thân thể mềm mại. - Ừm..ừm. Hoắc Vũ Hạo ho khan, hắn cảm thấy thân thể vô cùng đau đớn, hơn nữa ngoài đau đớn lại còn có cảm giác tê ngứa. - Tỉnh rồi à. Mã Tiểu Đào xoay người lại, vừa trông thấy nàng thì Hoắc Vũ Hạo lại xị máu mũi suýt ngất đi. Thân thể hắn sau một thời gian chịu sự rèn luyện của hai lực lượng băng và nhiệt vẫn chưa hồi phục hoàn toàn lúc này lại gặp phải “cảnh đẹp” nên lập tức phản ứng. Bởi vì bị nước hồ thấm ướt nên hai vạt áo của Mã Tiểu Đào đã dán sát vào ngực, nàng lại không mặc nội y nên khi Mã Tiểu Đào vừa quay người lại thì hai ngọn núi xinh đẹp đã đập thẳng vào mắt Hoắc Vũ Hạo. Lúc này hắn lại được Mã Tiểu Đào ôm lấy, tiếp xúc vô cùng thân mật! Mã Tiểu Đào lại hồn nhiên không biết mình đang làm gì, nàng chỉ nghĩ Hoắc Vũ Hạo bị thương nên vội vàng ôm chặt hắn rồi nâng người đưa đầu hắn áp chặt vào ngực mình, cũng vì thế máu mũi Hoắc Vũ Hạo lại chảy càng nhiều... Lúc này Mã Tiểu Đào đã bắt đầu lúng túng. Nàng ta là đệ tử của Ngôn Thiếu Triết nên rất rõ tầm quan trọng của Hoắc Vũ Hạo đối với học viện, mà lần này Hoắc Vũ Hạo vì giúp nàng áp chế tà hỏa mới bị thương. Tuy Mã Tiểu Đào luôn thể hiện tính tình nóng nảy nhưng nội tâm của nàng lại rất đơn thuần và thiện lương. - Vũ Hạo! Hoắc Vũ Hạo! Người làm sao thế? Mau tỉnh lại.. đừng làm ta sợ, người mà chết là ta cũng chết theo đó. Mã Tiểu Đào vội vàng lay người hắn. Hoắc Vũ Hạo nói một cách yếu ớt: - Học tử à, làm ơn nhẹ nhàng một chút đi. Được hai khối thịt mềm mại thơm ngát đè chặt thì cảm giác thoải mái nhưng khí huyết của hắn cũng vì việc này mà bị kích động khiến hắn lại càng đau đớn. Mã Tiểu Đào nói lỏng tay rồi ân cần hỏi han: - Thế này được chưa? - Ừm. Hoắc Vũ Hạo hừ nhẹ rồi nói tiếp: - Học tử à, đệ không sao rồi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẽ khỏe. - Thật vậy sao? Nếu người thấy có chỗ nào không ổn thì phải nói ngay để ta đưa người đến gặp các lão sư trị thương. Hoắc Vũ Hạo liếc mắt nhìn nàng rồi nghĩ thầm, đến bây giờ mới nhớ đến chuyện đưa ta gặp các lão sư trị thương. Nếu ta bị thương nặng mà gặp phải nàng chỉ sợ chết trước khi về đến nhà. Vị học tử này thực lực mạnh thật nhưng có lẽ bị

tà hỏa thiêu cháy nên đầu óc có chút... Một lát sau Hoắc Vũ Hạo đã khôi phục được một ít lực lượng, lần trước vì phải chống lại tà hỏa mà Hồn Lực của hắn đã khô cạn. Lúc này không bị ảnh hưởng gì nên đặc tính của Huyền Thiên Công đã được hiện rõ, từng luồng Hồn Lực nhẹ nhàng lan tỏa khắp cơ thể hắn rồi theo đó trị thương làm dịu cơ thể. Hoắc Vũ Hạo phát hiện toàn bộ thân thể của hắn trở nên vô cùng yếu ớt nhưng sau khi được Hồn Lực chữa trị đã dần khôi phục, lúc này hắn lại cảm thấy đói bụng. -Học tử à, người có thể giúp đệ chuyện này không? Hoắc Vũ Hạo gọi Mã Tiểu Đào. Mã Tiểu Đào gật đầu liên tục: -Không thành vấn đề, lần này vì sơ suất của ta nên người mới bị thương. Từ giờ trở đi người cứ yên tâm, nếu trong học viện có ai dám bắt nạt người thì cứ nói cho ta biết, ta sẽ thay người dạy dỗ hắn. Vừa nói xong nàng đã hất cằm rồi nắm chặt bàn tay. Hai mắt của Hoắc Vũ Hạo trợn trắng, học tử này quả thật vô cùng nóng nảy. Sau khi thúc dục một tia Hồn Lực vừa được khôi phục của mình vào Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, Hoắc Vũ Hạo lấy ra khối Kinh Giao mua từ Thường Bảo Hội đưa cho Mã Tiểu Đào. - Học tử à, đây là Kinh Giao, tử có thể giúp đệ giảm mềm nó hay không? Với tình trạng thân thể hiện này thì Hoắc Vũ Hạo chắc chắn vật này chính là thứ tốt nhất để giúp hắn khôi phục. Mã Tiểu Đào nhận lấy Kinh Giao vạm vỡ đen tuyền rồi nhíu mày: -Cái thứ này mà là Kinh Giao hay sao? Sao nhìn vào ta lại cảm thấy chất lượng của nó quá kém, người thật sự muốn ăn à? Hoắc Vũ Hạo cười khố: - Không phải là chất lượng kém đâu, chỉ là để hơi lâu năm một chút thôi. Xin làm phiền học tử vậy, lúc này mà còn không ăn thì đệ sẽ chết đói đó. Mã Tiểu Đào gật đầu: - Được rồi. Đốt nóng một khối Kinh Giao đối với nàng là một việc vô cùng đơn giản, dưới Phượng Hoàng Hỏa Diễm thì Kinh Giao dần biến hóa. - Ồ, vẫn còn cứng quá! Mã Tiểu Đào khá ngạc nhiên, mảnh Kinh Giao này cứng rắn hơn với những mảnh khác mà nàng từng gặp qua. Nàng phải liên tục thúc dục Phượng Hoàng Hỏa Diễm mới có thể khiến nó dần dần chuyển biến nhưng vẫn chưa hoàn toàn tan ra. Dần dần, một mùi hương kì lạ từ khối Kinh Giao tỏa ra bên ngoài, mùi hương vô cùng nồng đậm và không hề phát tán ra bên ngoài, chỉ lẫn quẩn trong phạm vi một thước thôi. Khối Kinh Giao màu đen đỏ cũng từ từ thay đổi màu sắc, từ màu đen tuyền trở

thành màu vàng lợt. Mà theo nhiệt độ tăng lên, nó cũng bắt đầu mềm lại. - Thơm quá, xem ra khối Kinh Giao này phẩm chất không tồi a. Mã Tiểu Đào kinh ngạc nói. Nàng là đệ tử nội viện, hơn nữa còn là đệ tử đích truyền của viện trưởng cho nên những thứ có thể khiến nàng phải kinh ngạc mà khen ngợi không nhiều. - Đệ định ăn thế nào? Coi chừng bị bỏng đó. Mã Tiểu Đào đưa khối Kinh Giao đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Nhìn thấy thứ màu vàng lợt ấy Hoắc Vũ Hạo cũng há hốc mồm kinh ngạc, hẳn chưa từng ăn thử thứ này làm sao biết ăn như thế nào? Mã Tiểu Đào nói: - Để tỷ giúp đệ. Vừa nói nàng vừa lấy tay gỡ một miếng nhỏ thối thối rồi đút vào miệng Hoắc Vũ Hạo. Kinh Giao sau khi mềm nên lập tức dùng ngay, nếu để nó nguội thì hiệu quả không còn tốt nữa. Hiện giờ Hoắc Vũ Hạo gần như kiệt sức rồi, may nhờ Mã Tiểu Đào giúp đỡ mới ăn được. Kinh Giao vừa vào miệng thì có chút xiu mùi tanh nhưng lát sau đã hóa thành một luồng nhiệt chảy vào trong bụng, mà nó không chỉ quanh quẩn trong bụng còn để một vài tia khí lẫn lẫn đi ngược ra theo hơi thở từ mũi nữa, loại cảm giác này thực có chút kỳ diệu. Sau khi ăn một chút Kinh Giao đệ nhất thiên hạ, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy vùng ngực và bụng của mình dần nóng lên, cái loại cảm giác ấm áp này khiến đau đớn trong cơ thể hẳn giảm xuống rất nhiều. Ăn xong hết thì luồng khí ấm áp trong người hẳn đã bắt đầu di chuyển về khắp tứ chi. Quả nhiên không hổ danh là một trong những thiên tài địa bảo, năng lượng trong cơ thể hẳn đang từng bước khôi phục với tốc độ kinh người, mà cơ thể Hoắc Vũ Hạo vừa trải qua một lần rèn luyện, đây cũng là lúc thích hợp nhất để hấp thu thứ dinh dưỡng này. Hoắc Vũ Hạo đánh bậy đánh bạ vậy mà phát huy được tác dụng của khối Kinh Giao vạn năm đến cực hạn. Luồng khí ấm áp dần dần biến thành nóng bỏng, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy khắp tứ chi bách hải, nhiệt độ nóng hổi cuộn cuộn chảy không ngừng, cả người hẳn bắt đầu ướt đầm mồ hôi. Loại cảm giác này còn thoải mái hơn ban nãy nữa, khiến hẳn sús nữa rên rỉ thành tiếng. Cả người Hoắc Vũ Hạo dần đỏ ửng, Mã Tiểu Đào ở bên cạnh cũng có chút sốt ruột vì nàng đã cảm nhận được trạng thái thân thể của Hoắc Vũ Hạo, hơn nữa trong quá trình nung nóng, nàng đã cảm thấy khối Kinh Giao đó hoàn toàn không tầm thường. Mặc dù cả người mồ hôi đầm đìa nhưng khí huyết trong người hẳn

hoàn toàn ổn định, có thể nói chỉ có hơn chứ không kém lúc bình thường. Mã Tiểu Đào đỡ hắn ngồi thẳng dậy trầm giọng nói: - Bảo vệ tâm thần, vận chuyển hồn lực hấp thu được liệu. Ta hộ pháp cho ngươi. Hoắc Vũ Hạo đang trong trạng thái vô cùng thoải mái đã không nói nên lời rồi, hắn gật đầu nhìn nàng với vẻ cảm kích rồi từ từ thúc dụng hồn lực trong cơ thể di chuyển.

Bất quả, hồn lực của hắn không có vẻ gì có thể điều động được nguồn được liệu nóng bỏng kia, cơ thể hắn càng lúc càng nóng, mà luồng khí nóng này lại không kích thích khối Hồn Cốt trên cơ thể hắn phản ứng nữa chứ. Dần dần, thần trí hắn lại bắt đầu mơ hồ. Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên không biết, Kinh Giao là vật đại bổ chí cương chí dương, nếu một người bình thường sử dụng liền sẽ có chút kích thích về chuyện ấy, mà hắn dùng lại là một khối lớn Kinh Giao vạn năm. Bấy giờ, luồng dương khí thừa thải bắt đầu phát huy tác dụng phụ của nó rồi. Rất nhanh sau đó, Hoắc Vũ Hạo không ngồi yên được nữa, hai mắt của hắn đã biến thành màu đỏ. Cơ thể lão đảo không vững, nhìn là cảm thấy hắn có thể ngã bất cứ lúc nào. Mã Tiểu Đào đứng bên ngoài hoàn toàn không biết có chuyện gì đang phát sinh, khi nàng đưa tay đỡ lấy Hoắc Vũ Hạo mới cảm thấy cả người hắn nóng bừng bừng. Sao thế này? Chẳng lẽ là bổ quá??? Mã Tiểu Đào nhú mày, nếu là lạnh nàng còn có cách chứ nóng thế này thì... Chính bản thân cô bị Tà Hỏa tra tấn muốn chết lên chết xuống cũng không có biện pháp nào, huống chi cơ thể Hoắc Vũ Hạo có luồng khí lạnh băng kia bảo vệ còn không hạ nhiệt độ xuống được thì nàng có thể sao? Rơi vào đường cùng, Mã Tiểu Đào chỉ còn cách ôm lấy Hoắc Vũ Hạo lại một lần nữa nhảy ùm xuống hồ Hải Thần. Nàng định dùng dòng nước lạnh băng ấy điều hòa nhiệt độ cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Vì lúc này thần trí của Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ màng rồi. Dường như Mã Tiểu Đào ôm hắn khiến hắn bị kích thích rất lớn, hắn vừa kéo vừa xé quần áo, hai tay cũng không yên phận mà bắt đầu sờ soạng người Mã Tiểu Đào. - Sặc, tiểu tử thú này muốn làm gì đây? Cái

thứ hăn mới ăn rồi cuộc là cái gì? Mã Tiểu Đào mặc dù lớn hơn Hoắc Vũ Hạo bảy tám tuổi nhưng dù sao vẫn còn là một cô gái. Nàng bị hăn sờ soạng lung tung vô tình chạm vào vài chỗ mẫn cảm, nhất thời vô cùng lúng túng. Nhưng rõ ràng Hoắc Vũ Hạo đang bị cái gì đó, hơn nữa dường như do chính nàng gây ra à. Cho nên Mã Tiểu Đào cũng không thể đẩy hăn ra mà chỉ có thể ngăn hăn không sờ lung tung nữa thôi. Dần dần quần áo trên người Hoắc Vũ Hạo cũng bị hăn tự cởi hết, cả người ngâm trong nước dần dần tỉnh táo lại. Nhưng hai chân lại không tự chủ được mà ôm lấy hông Mã Tiểu Đào, hai tay quấn lấy cổ nàng, ngọc nguyệt không yên. Mã Tiểu Đào không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, nàng xấu hổ vô cùng và cực kỳ muốn vứt Hoắc Vũ Hạo xuống, nhưng không thể! Ấy da, cuối cùng thằng nhóc này cũng không sờ loạn nữa rồi. Có thể Hoắc Vũ Hạo không biết mình trong trạng thái mơ hồ đã chiếm đại tiện nghi. Hai chân của hăn bao quanh hông Mã Tiểu Đào, gót chân dừng lại trên mông của nàng. Hai cánh tay hăn ôm thật chặt Mã Tiểu Đào, lồng ngực cũng áp sát lên ngực nàng. Mã Tiểu Đào rất nhanh phát hiện điều bất thường, bởi vì nàng cảm nhận được có thứ gì đó thô ráp đang ma sát trên bụng mình. Con gái lúc nào cũng trưởng thành sớm hơn con trai, huống chi Mã Tiểu Đào đã là một thiếu nữ hai mươi tuổi rồi, nàng ngăn người một lát rồi dần dần hiểu chuyện gì đang xảy ra. - Cm nó, bà lỗ nặng rồi! Thằng nhóc này rồi cuộc bị cái gì đây??? Cuối cùng Mã Tiểu Đào cũng không nhịn được nữa mà quát ầm lên, nàng vội vàng kéo tay Hoắc Vũ Hạo xuống muốn tránh thoát cái ôm của hăn. Hiện tại Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ hồ do ảnh hưởng của Kinh Giao vạn năm. Tuy rằng thân thể chưa phát dục hoàn toàn nhưng tiểu huynh đệ lại phát cao ngọn cờ. Cánh tay vừa buông xuống liền bắt lấy thứ rung rinh trước ngực Mã Tiểu Đào. Hơn nữa ngón tay vừa vịn đặt lên núm hồng sớm đã căng cứng Mã Tiểu Đào bị hăn chộp lấy nhất thời tay chân mềm nhũn, ngay sau đó nàng cảm thấy cả người Hoắc Vũ Hạo đột nhiên cứng lại. Sau đó cái thứ thô ráp kia dường như đang run lên, từng luồng từng luồng gì đó nóng nóng chảy lên quần áo mình. - Hu hu... không còn mặt mũi nhìn người khác. Lại bị một tiểu tử như vậy dâm loạn thế này. Mã Tiểu Đào cảm thấy khuôn mặt mình lúc này còn đỏ hơn cả Hoắc Vũ Hạo

nữa. Cũng may hình như Hoắc Vũ Hạo đã giải quyết xong vấn đề quá thừa dương khí trong cơ thể, nằm yên tĩnh trên người nàng, hoàn toàn rơi vào trong mê man. - Ta... ta muốn giết nó. Mã Tiểu Đào hận không thể một tát giết chết thằng nhóc này. Mặc dù nó mới mười hai mười ba tuổi. Nhưng... nhưng... tuy hai người chưa làm gì quá đáng nhưng đối với một cô gái mới lớn như nàng, chuyện này đã quá mức kinh khủng rồi. Dù Hoắc Vũ Hạo nhỏ hơn nàng rất nhiều nhưng vẫn là một thiếu niên a! Lẽ ra ban nãy nàng còn cảm thấy vô cùng áy náy với hắn nhưng lúc này hoàn toàn không còn chút gì nữa, nếu tính ra, cuối cùng ai mới là người thiệt thòi đây? Tuy vậy cuối cùng một cái tát kia nàng cũng không làm được. Dù sao, Hoắc Vũ Hạo đã giúp nàng giải quyết một vấn đề vô cùng khó khăn rồi, hơn nữa sau khi bình tĩnh lại, nàng cũng biết, chắc chắn Hoắc Vũ Hạo không biết Kinh Giao kia còn có hiệu quả kỳ lạ này. - Xấu hổ chết được. Mã Tiểu Đào phải rất vất vả mới kéo Hoắc Vũ Hạo trên người mình xuống được, ném xuống bên cạnh. Nhìn đến chỗ đang "nhất trụ kinh thiên" của tên nào đó, Mã Tiểu Đào vội vàng che kín mặt. Rốt cuộc hắn có phải chỉ mới mười hai tuổi không vậy! Chỗ kia hình như hơi bị lớn. Mã Tiểu Đào, người đang suy nghĩ cái gì đây a! Mã Tiểu Đào vỗ vỗ lên hai má của mình rồi hung hăng liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo một cái. Bất quá nàng không vội vã lên bờ mà ở trong hồ giúp Hoắc Vũ Hạo giặt sạch sẽ quần áo, sau đó mời trèo lên. Khéo léo không chế Phượng Hoàng Hỏa Diễm hơi khô đồng phục cho mình và Hoắc Vũ Hạo, lại giúp hắn mặc quần áo vào. Mã Tiểu Đào đột nhiên cảm thấy hư thoát, chỗ tiểu phúc bằng phẳng kia dường như vẫn còn lửa nóng như trước. Tuy rằng quần áo đã giặt sạch nhưng sự rung động trước nay chưa từng có kia vẫn tồn tại như cũ. Nàng đưa tay búng lên chỗ vẫn chống đỡ lều trại của Hoắc Vũ Hạo một chút, cột cờ kia nghiêng đi rồi lại nhanh chóng bật trở lại. Khuôn mặt Mã Tiểu Đào đỏ bừng nhưng rồi lại không nhin được mà khúc khích cười. "Thật không ngờ người con trai đầu tiên gần gũi nhất với mình lại là tên nhóc này. Hừ, từ giờ mình không còn thiếu hắn cái gì nữa. Không được, mình phải đi khỏi chỗ này ngay, không thôi lát nữa làm sao đối mặt với hắn. Dù sao ở đây cũng gần học viện, chắc không có nguy hiểm gì đâu." Nghĩ thế nàng liền quay đầu định bước đi, nhưng lại cảm thấy có

chút không cam lòng bèn quay lại bẻ một nhánh cây viết lại vài dòng chữ. Sau đó mới đá vào móng Hoắc Vũ Hạo một cái rồi hậm hực bay về đảo Hải Thần. Sắc trời đã tối đen, tiếng côn trùng réo rắt quanh quần khiến nơi này càng thêm âm u. Hơi nước từ hồ Hải Thần vẫn dâng lên không ngớt, cho nên mới có thể che giấu đi hòn đảo ở chính giữa nó. Lúc này khí trời đã vào mùa xuân, vạn vật bừng bừng sức sống, trong một đêm không biết có bao nhiêu cây non đâm chồi nảy lộc nữa. Chỉ cần đợi đến buổi sáng bọn chúng hấp thu được làn hơi nước dịu mát từ hồ Hải Thần lập tức luồng khí tức sinh mệnh sẽ được thay đổi hoàn toàn. Một đêm cứ như thế trôi qua. Khi Hoắc Vũ Hạo tỉnh dậy thì phía đông đã lóe ra từng tia nắng mặt trời. Hắn xoay người ngồi dậy rồi bắt đầu thổ nạp. Mỗi ngày dậy sớm hấp thu Tử Khí Đông Lai đã là thói quen của hắn, mà nương theo quá trình hấp thu đó, thần trí của hắn cũng dần dần thanh tỉnh lại. A! Sáng rồi. Chẳng lẽ mình đã ngủ ở đây suốt một đêm sao? Nương theo luồng ánh sáng màu tím biến mất nơi chân trời, Hoắc Vũ Hạo cũng đã tỉnh táo. Quần áo trên người hắn mặc dù bị sương đêm làm ướt đầm như vô cùng sạch sẽ, dường như đã từng tắm rồi vậy, hơn nữa còn mang theo chút hương thơm nhàn nhạt. Trí nhớ dần trở về, Hoắc Vũ Hạo từ từ nhớ lại mọi chuyện hôm qua. Trong ký ức của hắn, trừ đoạn hắn hôn mê ngủ say lúc cuối cùng, những chuyện còn lại đều nhớ rõ mồn một, đây cũng có lẽ là điểm không tốt của hồn sư hệ Tinh Thần a. Cho dù cơ thể đã mất đi không chế nhưng trí nhớ vẫn được lưu lại. - Trời ạ! Ta đã làm gì thế này? Tiểu Đào học tử vậy mà không đánh chết ta sao??? Nhớ lại một màn xấu hổ kia, Hoắc Vũ Hạo quả thật muốn đập đầu chết cho xong. Cái gì nên làm cũng đã làm, nên sờ cũng đã sờ a. Tại sao có thể như vậy, ta... Lúc này hắn rất muốn đập đầu chết luôn cho xong, hắn hoàn toàn không ngờ sau khi ăn khối Kinh Giao kia lại xảy ra phản ứng như thế, mà phản ứng đó vô cùng khủng bố, bản thân hắn không sao không chế được. Hắn thật sự không biết làm sao đối mặt với Mã Tiểu Đào đây. Buồn phiền một lúc lâu hắn mới chợt nhớ lại hôm qua có một cảm giác gì lúc cuối cùng rất đặc biệt, nhưng cái đó rốt cuộc là gì đây? Nhưng đúng là rất thoải mái... Cũng ngay lúc này, hắn phát hiện tám chữ được Mã Tiểu Đào để lại ở dưới chân: "Thời gian quá ngắn, nhỏ quá, vô lực! - Ặc. Hoắc Vũ Hạo đọc xong

thật sự muốn tìm cái lỗ để chui vào. Ngắc sao? Trong lòng Hoắc Vũ Hạo có chút không phục, trong học viện hẳn từng thấy của những người khác rồi, so với hẳn cũng đâu có lớn hơn đâu. - Ta còn nhỏ mà!!! Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng xóa đi những chữ trên mặt đất, là con trai, bất cứ ai cũng không muốn thừa nhận về mặt nào đó bản thân mình không tốt, cho dù nó chỉ là một đứa bé... Bực bội một lúc, Hoắc Vũ Hạo quyết định đi ăn sáng đã, bụng đói cả một ngày một đêm rồi, hẳn cảm thấy lúc này mình có thể ăn hết cả một con voi. Nhưng vừa bước chân đi về phía con đường mòn bờ hồ, hẳn cảm thấy có gì đó không đúng. Cơ thể vừa chuyển động lập tức truyền đến một luồng năng lượng kỳ lạ. Mặc dù hẳn không rõ luồng năng lượng đó đến từ đâu nhưng hẳn cảm nhận được năng lượng đang di chuyển khắp người đã tăng lên rất nhiều đến nỗi hẳn có cảm giác mình dùng không hết. Giờ khắc này hẳn thật sự rất muốn bật khóc, đúng là có đau khổ sẽ được đền bù. Xem ra khối Kinh Giao kia quả thật là đồ tốt. Ngay cả luồng hồn lực đang di chuyển trong cơ thể cũng tiến bộ rõ rệt, vốn hẳn chỉ mới đạt đến cấp hai mươi sáu thôi nhưng giờ khoảng cách đến cấp hai mươi bảy không còn bao xa. Hẳn đương nhiên hiểu, bản thân được cải thiện thì khả năng chịu đựng nguồn năng lượng từ hai đại Hồn Hoàn trí tuệ càng tăng cao. Nhưng hẳn nào biết rằng, tính chất thân thể hẳn tăng lên không phải là công lao của mỗi khối Kinh Giao mà cả quá trình đè ép Tà Hỏa Phượng Hoàng nữa. Mà lúc này, hai tên bất lương hẳn vừa nhớ đến lại đang cười nghiêng ngả trong thế giới tinh thần của hẳn. Đêm qua khi hẳn bộc phát, Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế đã cười muốn xỉu rồi. Nhưng bọn hẳn không hèn mà cùng quyết định không ra tay giúp đỡ Hoắc Vũ Hạo. Theo lời Thiên Mộng Băng Tầm nói thì là: sự trưởng thành đầy phiền não... Còn theo Băng Đế thì là: con đường phải đi qua nếu muốn trưởng thành... Cho nên đây là một trong những nguyên nhân dẫn đến lần đầu tiên đầy bi kịch của Hoắc Vũ Hạo. Đương nhiên, nếu Mã Tiểu Đào còn ở đây, không chừng nàng còn vỗ vai hẳn nói lời an ủi: Yên tâm đi Tiểu Vũ Hạo, đệ vẫn còn là một xử nam...

DAOTIEUVU

Chương 61: Vĩnh Đông Chi Vực và Hoàng Kim Chi Mang

Chương 61: Vĩnh Đông Chi Vực và Hoàng Kim Chi Mang Điểm tâm của đệ tử hạch tâm vốn đã rất phong phú, mà Hoắc Vũ Hạo lại còn đồng thời là đệ tử hạch tâm của hệ Vũ Hồn lẫn hệ Hồn Đạo. Tuy nhiên bình thường Hoắc Vũ Hạo chỉ hay ăn phần cơm hệ Hồn Đạo đưa đến, bất quá hôm nay hỗng đói bụng dữ lắm nên một mạch "xử lý" luôn hai phần cơm của hai hệ mới cảm thấy no nê. Mãi đến khi hỗng ăn gần xong rồi Vương Đông mới phờ phạc đi vào. Vương Đông vừa đến liền trông thấy Hoắc Vũ Hạo đang ngẫu nhiên xử lý đồng thức ăn trên bàn thì vội vàng chạy đến nói: - Vũ Hạo, người không sao chứ? Mã Tiểu Đào có làm gì người không? Hoắc Vũ Hạo làm bộ tự nhiên nói: - Không có gì! Ta có làm sao đâu. Hôm qua ta chỉ đi tu luyện với Đào học tử thôi mà. Người cũng biết vũ hồn của tử có điểm đặc biệt rồi mà. Nên ta mới đến trợ giúp tử ấy áp chế Tà Hỏa. Sau khi đi ra khỏi bờ hồ Hải Thần, hỗng quyết tâm ai hỏi gì cũng không nói, đánh chết cũng không nói. Rất là mất mặt a! Vương Đông nhìn hỗng với vẻ nghi ngờ, khoe mũi giật giật, nói: - Sao thơm thế này? Là một người có khả năng kiểm soát rất mạnh nên lúc nào Hoắc Vũ Hạo cũng muốn khống chế mọi chuyện xảy ra với mình, cho nên, từ đầu hỗng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, hỗng không chút do dự đáp: - À vì tu luyện cực khổ quá ấy mà, ngọn lửa Phượng Hoàng của Tiểu Đào học tử rất bá đạo làm ta ướt đầm mồ hôi. Nên ta mượn chút xà phòng của tử ấy để giặt quần áo, không ngờ tử ấy bình thường dữ như vậy mà lại dùng xà phòng có mùi hương này. (M2: ờ, giải thích hay quá, chả thấy liên quan gì hết...) Vương Đông nhìn nhìn trên người Hoắc Vũ Hạo nhưng không tìm thấy sơ hở gì nữa mới thở phào một hơi, có chút oán giận nói: - Tu luyện mà cũng mất một ngày một đêm, Tiểu Đào cũng quá bá đạo a. Đúng rồi, hôm qua Chu lão sư có dặn hôm nay trước khi vào học phải đến văn phòng của ngài, mà cũng không phải chỉ hai chúng ta nữa, tất cả đệ tử hạch tâm trong lớp đều phải đi. Xem ra là có gì tặng riêng cho chúng ta rồi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Thế thì tốt quá! À, Đái Hoa Bân có phản ứng gì không? Vương Đông lắc đầu nói: - Không, sau đó không có

chuyện gì nữa. Ở cái quái gì thế này, người là heo sao? Người ăn hết bao nhiêu đấy á? Đến lúc này hẳn mới để ý đến đồng chén không trên bàn. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Tại hôm qua tu luyện mệt quá mà không được ăn gì nên mới thế thôi. Bất quá lúc trước Từ Tam Thạch học trưởng nói đúng, tu luyện với Mã học tử tuy rằng đau khổ nhưng cũng không tệ. Ta còn nhờ tử ấy nung chảy khối Kinh Giao kia dùm ta nữa. Đúng rồi, khối Hồn Cốt kia mang đến chưa? Vừa nhắc đến Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt, Vương Đông lập tức vui vẻ lên, hẳn liên tục gật đầu nói: - Đã đưa đến rồi. Đêm nay người giúp ta hộ pháp, ta sẽ dung hợp nó, được không? Ta đã nói với Chu lão sư rồi, nếu thời gian dung hợp có hơn một ngày cũng không sao. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Để tối nay ta đến chỗ Phàm Vũ sư phụ lấy một số vật liệu rồi ta ở trong phòng vừa hộ pháp cho người vừa cải tạo Hồn Đạo Khí của ta. Hoắc Vũ Hạo ăn điểm tâm xong liền chạy về ký túc xá rửa mặt chải đầu thay quần áo rồi mới cùng Vương Đông đi tìm Chu Y. Thời tiết hôm nay vẫn vô cùng trong xanh, còn học viện Sử Lai Khắc cũng đã bắt đầu một năm học mới. Mỗi cấp lớp đều có những áp lực khác nhau. Tân Sinh thì có khảo hạch Tân Sinh, còn những cấp lớp khác thì có khảo hạch thăng cấp và lịch học cũng càng lúc càng phức tạp. - Cốc, cốc, cốc... Hoắc Vũ Hạo gõ vài cái lên cửa phòng. - Vào đi. Giọng nói lạnh như băng của Chu Y vang lên. Lúc này Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông mới đẩy cửa bước vào. Trong phòng sớm đã đầy người, tất cả đều là đệ tử hạch tâm của lớp Một năm Hai. Trừ Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông ra còn có Tiêu Tiêu, Lam Tổ Tổ, Lam Lạc Lạc, Chu Tư Trần, Tào Căn Hiên và một người mới chính thức trở thành đệ tử hạch tâm - Hoàng Sở Thiên. Cộng lại vừa đủ tám người. Chu Y cố ý liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo một cái. Thấy sắc mặt hẳn vẫn bình thường cũng không hỏi nhiều, nàng ho khan một tiếng thu hút sự chú ý của mọi người: - Hôm nay ta gọi các người đến đây vì có một chuyện muốn thông báo. Ba ngày sau ngoại viện sẽ tổ chức một cuộc thi đấu giữa các đệ tử hạch tâm. Vốn cuộc thi này không phải là chuyện của đệ tử năm hai nhưng không hiểu tại sao học viện lại quyết định cho đệ tử hạch tâm năm hai tham gia. Cho nên, các người phải chuẩn bị sẵn sàng. Chu Tư Trần tò mò hỏi: - Chu lão, thi đấu này để làm gì? Chu Y nói: - Các người cũng

đừng lo lắng quá, thi đấu này thắng thua không sao cả. Đối tượng tham gia chỉ là những đệ tử hạch tâm dưới mười lăm tuổi, bao gồm cả đệ tử hệ Hồn Đạo, ta nghĩ có khoảng trên dưới ba mươi người. Sau đó sẽ chọn ra bảy người đứng đầu để làm một nhiệm vụ cao cấp. (M2: 7 người, tui thích số 7, nghe có mùi hấp dẫn rồi) Còn nội dung nhiệm vụ là gì ta cũng không rõ nữa, chỉ có những đệ tử chiến thắng mới biết. Lẽ ra chỉ có đệ tử năm ba, năm bốn và năm năm được tham gia thôi, nhưng lần này các người may mắn được tham gia, phải cố gắng thi đấu hết sức. Lần này lớp chúng ta có tổng cộng bảy đệ tử hạch tâm, ít nhất đừng để bị loại hết là được. Nghe Chu Y nói có vẻ lần này không quan trọng nên tất cả liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, thậm chí trong lòng còn bức bối mà rửa học viện thi cử cũng nhiều quá đi. Kỳ sát hạch thăng cấp vừa xong lại đến sát hạch đệ tử hạch tâm. - Được rồi, các người về phòng học đi. Hoắc Vũ Hạo ở lại. - Dạ. Tất cả cung kính đáp, trước khi đi Chu Tư Trần còn liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo mỉm cười vui sướng khi thấy người khác gặp họa, sau đó đi cùng Tào Căn Hiên ra ngoài. Vương Đông nhỏ giọng nói: - Ta và Tiêu Tiêu ở bên ngoài đợi người. Sau khi những người khác ra ngoài hết rồi Hoắc Vũ Hạo mới thành thành thật thật bước lên đóng cửa, sau đó mới quay sang hỏi: - Chu lão sư, ngài còn chuyện gì căn dặn đệ tử sao? Chu Y thần nhiên nói: - Ta chỉ có vài lời nhắc nhở Ngôn viện trưởng và Tiên viện trưởng thôi. Hai vị viện trưởng nói nếu người không lọt vào top bảy thì tự gánh hậu quả. - Ặc... Nghe nàng nói thế nhất thời Hoắc Vũ Hạo cảm thấy có một luồng áp lực vô hình phủ xuống người mình. - Chu lão sư, không được đâu, nếu làm bảng xếp hạng theo thứ tự từ dưới lên thì chắc chắn đệ tử có thể đứng đầu. Kỳ này còn có các đệ tử lớp cao cấp nữa a. Chu Y đứng lên, mỉm cười nói: - Cái này người khỏi cần nói với ta, có nói cũng vô dụng, ta chỉ truyền đạt lời nói thôi, còn nếu người muốn ý kiến thì cứ đi tìm Ngôn viện trưởng và Tiên viện trưởng. Đến giờ học rồi, đi thôi. - Ta... Nhất thời vẻ mặt Hoắc Vũ Hạo vô cùng uể oải, mặc dù hãn tin tưởng bản thân mình nhưng cũng phải xem ở tình huống nào a! Thi đấu với những học trưởng lớp cao, lại còn là đệ tử hạch tâm nữa, đâu phải chuyện đùa??? Không nói đâu xa, chỉ tính những đệ tử hạch tâm mà hãn đã gặp rồi thôi, Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, ba người

này chưa đến mười lăm tuổi mà đều đã có bốn Hồn Hoàn hết rồi. Hắc vừa ra khỏi cửa đã thấy Vương Đông và Tiêu Tiêu đứng đợi bên ngoài. - Chu lão sư gọi người lại nói gì thế? Vương Đông tò mò hỏi. Chuyện này cũng không có gì cần giấu diếm nên Hoắc Vũ Hạo liền sào nã kể lại. Nghe hắc nói xong, Vương Đông và Tiêu Tiêu không khỏi đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời vỗ vỗ vai hắc nói: - Tự cầu nhiều phúc đi. Hoắc Vũ Hạo bi phẫn nói: - Các người đúng là không có tình người, sao không an ủi ta hả??? Vương Đông cười to nói: - Ai bảo người là đệ tử hạch tâm song hệ hả? Ai bảo người trong lần sát hạch biểu hiện tốt như thế? Ai bảo người có Vũ Hồn Cực Hạn? Chúng ta sẽ cố vũ cho người. À đúng rồi, ta quên hỏi người cái kỹ năng lần trước người thi triển là gì? Cái mà chúng ta cùng dung hợp hồn lực rồi người phát ra luồng ánh sáng màu xanh biếc đó. Hôm đó cả hai có thể chạy thoát chủ yếu là nhờ một chiêu kia. Trong nháy mắt nó lập tức làm ba Hồn Vương mất đi khả năng phi hành không thể đuổi theo bọn họ nữa, cho nên bọn họ mới thuận lợi chạy đến cửa bắc và kiên trì đến lúc Mã Tiểu Đào và Bối Bối đến cứu viện. Hoắc Vũ Hạo hừ một tiếng nói: - Các người cứ cười trên nỗi đau của ca đi, ca không nói cho các người biết. Nói xong hắc liền xoay người đi về phía Giáo Học Lô. Lâm Lão đã phán đoán hoàn toàn chính xác, kỹ năng kia của hắc đúng là một dạng Linh Vực. Độ hiểm có của kỹ năng Linh Vực có thể so sánh với Vũ Hồn Cực Hạn vậy. Để có được một Hồn Kỹ Linh Vực chính là trong một phạm vi nhất định đem mọi thứ thay đổi thành Linh Vực của mình, đây cũng là Hồn Kỹ cao cấp nhất về mặt khống chế. Kỹ năng đó của Hoắc Vũ Hạo chính là đến từ khối Hồn Cốt thân thể từ Băng Bích Đế Hoàng Hạo, và cũng chính là một trong hai kỹ năng từ Hồn Cốt của Băng Đế mang đến cho hắc, gọi là : Vĩnh Đông Chi Vực. Với tu vi hiện giờ của Hoắc Vũ Hạo, muốn thi triển Vĩnh Đông Chi Vực là vô cùng khó khăn, cùng lắm chỉ có thể sử dụng sơ sơ mà thôi. Muốn có thể phát huy hoàn toàn uy lực của nó ít nhất phải đợi đến lúc hắc có được bảy Hồn Hoàn. Lúc trước khi Băng Bích Đế Hoàng Hạo xưng bá vùng cực bắc, mỗi khi nó sử dụng Vĩnh Đông Chi Vực là có thể đóng băng vạn vật. Đó cũng chính là một trong những kỹ năng bốn mạng cao cấp nhất của nó. Nếu Hoắc Vũ Hạo muốn thi triển ra được uy lực tương tự thì hắc phải

có thực lực tương đương với Băng Đế khi đó đã. Sau đó cả buổi học Hoắc Vũ Hạo mang bộ mặt đưa đám ngồi suy nghĩ làm sao có thể trụ lại trong kì sát hạch đệ tử hạch tâm kia. Mặc dù rất buồn rầu nhưng hắn không hề oán trách chút nào. Trong Thường Bảo Hội hắn đã nhận được ưu đãi của học viện, giờ có chút áp lực thì hắn phải chịu thôi. Suy đi nghĩ lại cuối cùng Hoắc Vũ Hạo tổng kết được một đáp án, chính là: Liều mạng. Bất quá, buổi tối khi hắn đến học ở chỗ Phàm Vũ thì nghe được một tin tốt lành, lần sát hạch đệ tử hạch tâm này bao gồm cả hệ Vũ Hồn lẫn Hồn Đạo, mà bên hệ Hồn Đạo, người có tư cách và có hi vọng cũng chỉ có mỗi hai người Hoà Thái Đầu và Hoắc Vũ Hạo. Phàm Vũ đơn giản chỉ là loại hết những đệ tử không có hi vọng khiến số lượng đệ tử tham gia cứ thế giảm xuống thôi. Đồng thời vì là đệ tử hạch tâm của hai hệ nên lần này Hoắc Vũ Hạo cũng có quyền sử dụng Hồn Đạo Khí. Điều này hoàn toàn là một ưu đãi thật lớn với Hoắc Vũ Hạo. Sau khi trao đổi với Phàm Vũ và được hắn chỉ điểm một chút, Hoắc Vũ Hạo bắt đầu chế tạo Hồn Đạo Khí cấp Hai phù hợp với mình, hắn nhất định phải trong vòng ba ngày tăng cường thực lực của mình. Vì đến khi cần lắp ráp thì hết giờ học nên hắn mang các linh kiện trở về ký túc xá, một bên hộ pháp cho Vương Đông hấp thu Hồn Cốt, một bên làm nốt Hồn Đạo Khí của mình. Vừa mở cửa phòng ra hắn đã bị một luồng ánh sáng màu ánh kim vô cùng ập ập đập vào mắt dọa hắn suýt nhảy dựng lên, hắn lập tức vội vàng xoay người đóng cửa lại. Bên trong ký túc xá, Vương Đông đang im lặng ngắm nghía khối Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt đang trôi nổi trên không trung. Dường như mọi sự chú ý của hắn đều đã tập trung vào đây rồi vậy, thậm chí Hoắc Vũ Hạo trở về hắn cũng không hay không biết. Hoắc Vũ Hạo bước về phía Vương Đông cùng hắn quan sát. Lúc này không còn bị lớp kính ngăn cách nữa, bọn hắn có thể quan sát và cảm thụ sự kỳ lạ của khối Hồn Cốt một cách dễ dàng. Đúng là không hổ danh Hồn Cốt giá 950 vạn kim hồn tệ a! Nó trôi nổi trong phòng trông y hệt như căn phòng vừa mọc ra một mặt trời vậy. Hơi thở quang minh tràn ngập mọi ngõ ngách trong phòng. Những thứ âm u dường như đều đã bị nó xua tan hết rồi vậy. Bên trong hơi thở quang minh đó còn ẩn chứa một chút khí thể ngút trời. Chỗ nổi bật nhất chính là mỗi đầu ngón tay đều loé ra một ánh sáng

màu hồng ánh kim, nó ở trong không khí cứ không ngừng phát ra từng tiếng "vèo vèo" cứ như tự nhiên mà sinh ra vậy. Hoắc Vũ Hạo đi ra phía sau Vương Đông, hai tay đặt lên lưng của hắn chậm rãi rót hồn lực của mình vào dung hợp ra Hạo Đông Lực. Vương Đông bị hành động này của hắn làm giật mình mới tỉnh táo lại. - Ta về rồi, bắt đầu đi. Hoắc Vũ Hạo nhỏ giọng nói. - Ừ. Vương Đông không dám chậm trễ vội đưa tay lên thúc dục Hạo Đông Lực. Hắn ở trong phòng quan sát khối Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt cũng được một canh giờ rồi, càng xem lại càng thấy nó hoàn hảo. Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt dường như cũng cảm nhận được sự quan sát của Vương Đông, nên sau đó từng luồng ánh sáng phát ra từ từ hoà nhịp với tiết tấu hơi thở của Vương Đông. Lúc này Vương Đông mới dần dần bước vào trạng thái nhập định để cảm nhận sự kỳ ảo bên trong nó. Lúc này, hắn vừa nâng cánh tay trái lên, hồn lực chỉ mới thoáng tiếp xúc với khối Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt thì luồng ánh sáng màu hồng ánh kim bên trong đó đã ào ào chảy ra trông như vì hắn mà xuất hiện vậy. Nháy mắt nó đã di chuyển đến quần lấy cánh tay trái của Vương Đông rồi. Nhất thời, cả người Vương Đông bị ánh sáng màu hồng ánh kim này chiếu rọi trở nên rực rỡ, hơi thở ấm áp không ngừng dâng lên. Vương Đông thở ra một hơi vô cùng thoải mái, sau đó nhắm hai mắt lại dường như cứ như vậy là bắt đầu quá trình dung hợp rồi. Hạo Đông Lực hoàn toàn không cần dùng đến nên Hoắc Vũ Hạo lập tức rút tay lại. Khi hắn thấy vẻ mặt Vương Đông vô cùng thoải mái thì có chút cảm thấy bức bối. Đều là dung hợp Hồn Cốt mà sao lại chênh lệch lớn đến vậy? - Đồ đần, cái này người ta gọi là phù hợp. Vì khối Hồn Cốt kia vô cùng phù hợp với nó có hiểu không? Cho nên quá trình dung hợp mới dễ dàng như vậy. Lúc người dung hợp với ta thì tu vi mới bao nhiêu hử? Hơn nữa lúc đó người có thể thành công là rất tốt rồi. Giọng nói đầy tức giận của Băng Đế vang lên. Hoắc Vũ Hạo bị dọa hoảng hồn nói: - Băng Đế, Thiên Mộng Băng Tầm, hai người sao giờ mới lên tiếng. Lần trước đệ kêu cứu muốn chết mà không thấy hai người đâu. Sao cứ làm lơ với đệ thế. Bất luận là lúc hắn và Vương Đông gặp nạn hay lần xấu hổ với Mã Tiểu Đào, hai vị Hồn Hoàn trí tuệ này im lặng không hề lên tiếng. Thiên Mộng Băng Tầm uể oải nói: - Nếu đệ cứ dựa vào bọn ta thì làm sao trường

thành được? Cái chúng ta có thể giúp đệ chỉ là để đệ không ngừng phát triển. Còn làm sao thì đệ phải tự dựa vào khả năng của mình. Hơn nữa, tu vi đệ càng tăng thì càng hấp thu được nhiều năng lượng từ bọn ta mà thôi. Chỉ khi nào hết cách bọn ta mới ra tay giúp đỡ đệ. Mà đệ phải nhớ kỹ, chúng ta là Hồn Hoàn của đệ chứ không phải hộ vệ nghe chưa? Năng lượng của bọn ta đã sớm dung hợp vào cơ thể của đệ rồi. Nếu lúc đệ thật sự bị nguy hiểm, bọn ta cũng không biết làm sao. Kết cục cuối cùng chắc có lẽ phải đồng quy vu tận a! Đệ không thể ỷ vào chúng ta mà phải dựa vào chính mình. Dù gần đây mọi chuyện Hoắc Vũ Hạo làm đều rất tốt, nhưng Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế biết muốn để hắc càng thêm mạnh mẽ thì Hoắc Vũ Hạo phải làm tốt hơn nữa. Hoắc Vũ Hạo nghe nó nói xong liền hiểu ra, cũng không trách gì nó nữa mà áy náy nói: - Đệ xin lỗi, đệ cũng không ngờ mình bị tập kích. Lần sau đệ sẽ không mạo hiểm như thế nữa. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Chúng ta có một tin tốt lành này muốn nói với đệ. Hôm qua, tuy ngọn lửa Phượng Hoàng của cô gái kia không đủ thuần chính nhưng độ nóng cũng không tồi, cộng thêm hiệu quả từ khối Kinh Giao vạn năm nữa. Cơ thể đệ đã tăng lên rất nhiều, thậm chí còn tốt hơn chúng ta tưởng tượng nữa. Bởi vậy chúng ta cũng nhân cơ hội đó mà giải phóng một chút năng lượng dung nhập vào Hồn Hoàn và Hồn Cốt. Còn nữa, một chút hồn lực người tăng lên cũng là từ Băng Đế mà ra. Ta đoán chừng hiện giờ mỗi Hồn Hoàn của người ước chừng tương đương với Hồn Hoàn bốn ngàn năm rồi. Uy lực tất cả Hồn Kỹ đều tăng lên, nhưng càng là Hồn Kỹ cường đại thì lượng hồn lực tiêu hao càng nhiều, hồn lực không đủ thì cũng như không. Quả là một tin vui, Hoắc Vũ Hạo nhất thời vô cùng mừng rỡ. Đây cũng là ưu đãi mà hai Hồn Hoàn trí tuệ mang đến cho hắc. Cứ tu luyện như vậy thì sau này Hồn Hoàn của hắc không cần Mô Phỏng cũng là Hồn Hoàn màu đỏ thật sự. - Tốt quá, cảm ơn hai người. Đệ nhất định sẽ không lười biếng nữa. Bất quá tối nay không tu luyện được, để còn phải hộ pháp cho Vương Đông. Vương Đông dung hợp với khối Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt khá là thuận lợi, không đến ba canh giờ hắc đã hoàn thành rồi. Cả đêm Hoắc Vũ Hạo không ngủ một là vì hộ pháp hai là vì chế tạo Hồn Đạo Khí cấp hai cho mình. Bởi vì cần hộ pháp nên hắc không thể tập trung quá, đành

phải ngồi làm một số linh kiện phụ thôi. - Haiz. Vương Đông thở dài một hơi rồi từ từ mở mắt ra, một chút ánh sáng màu hồng ánh kim hiện lên ở đáy mắt hần rồi biến mất. Hoắc Vũ Hạo nhất thời cảm thấy khí chất Vương Đông có chút thay đổi, ngày xưa Vương Đông làm cho người ta có cảm giác thanh lịch tao nhã nhưng lúc này lại thêm phần khí phách. Phần khí phách đó thậm chí còn có chút giống với Mã Tiểu Đào. - Thế nào? Vương Đông gật đầu với hần. - Xong rồi. Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi: - Là Hồn Kỹ gì? Thử cho ta xem với. Vương Đông nói: - Vậy người nói cho ta biết kỹ năng kia của người là gì rồi ta cho người xem. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Người còn nhớ sao! Được rồi, nói thì nói. Kỹ năng kia của ta là Vĩnh Đông Chi Vực, có thể hạ nhiệt độ xuống thấp nhất trong một phạm vi nhất định. Hôm đó mấy tên kia bị đông cứng nên mới rơi xuống. Còn người? Vương Đông lườm hần một cái. - Cũng không sai biệt lắm. Vừa nói hần vừa hưng phấn đưa cánh tay trái của mình lên. Đôi cánh của vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Diệp lập tức xuất hiện rồi từ từ mở rộng, cái cánh bên tay trái hoàn toàn toả ra một màu hồng ánh kim vô cùng rực rỡ. - Hoàng Kim Chi Mang, kỹ năng phụ trợ. Có thể tăng cường bất cứ kỹ năng nào, còn cụ thể ra sao ta phải thử mới biết. Có lẽ nó sẽ tăng thuộc tính phá hoại quang minh. Hai mắt Hoắc Vũ Hạo lập tức sáng lên: - Kỹ năng Hồn Cốt tăng trưởng toàn diện. Ta đã nghe Vương lão sư nhắc đến, loại kỹ năng này rất hiếm thấy a! Lúc này vẻ mặt Vương Đông càng lúc càng vui sướng. - Hồn lực của ta hồi phục nhanh hơn, bình thường cứ phóng thích ra vũ hồn thì hồn lực sẽ từ từ tiêu hao, nhưng giờ ta lại cảm thấy nó đang tăng lại, tuy không nhiều lắm nhưng ta vẫn cảm giác được. Hoắc Vũ Hạo nắm lấy tay Vương Đông, hai người nhanh chóng hợp thành Hạo Đông Lực. Nhất thời, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy, một luồng hơi thở nồng đậm khí chất quang minh đang chậm rãi rót vào cơ thể Vương Đông. Quả nhiên có thể giúp khôi phục hồn lực. Bởi vì Vương Đông đang trong trạng thái dồi dào hồn lực nên hiệu quả khôi phục không rõ ràng lắm. Hoắc Vũ Hạo lập tức sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, Linh Hồn Trùng Kích, Tinh Thần Kiên Nhiều, để mấy kỹ năng lại làm hao bớt một phần hồn lực của hai người. Lúc này thì cảm giác trở nên rõ ràng hơn, lần này nguồn khí tức quang minh đó nhanh chóng rót vào cơ

thể Vương Đông. Càng làm bọn họ vui mừng chính là luồng năng lượng quang minh này có thể điều chỉnh biên độ tăng trưởng, hoàn toàn không có chút xung đột với Huyền Thiên Công hay hồn lực của Hoắc Vũ Hạo, hơn nữa bọn hắn còn có thể sử dụng nó trực tiếp dung hợp thành Hạo Đông Lực. Chuyện này thật sự quá bất ngờ, bất luận là biên độ tăng trưởng công kích của Vương Đông tăng lên bấy nhiêu, riêng chuyện bọn họ có thể thông qua trạng thái dung hợp mà cùng khôi phục lại đã là một hiệu quả vô cùng kinh khủng rồi. Có kỹ năng này giúp đỡ thì sau này khả năng chiến đấu liên tục của bọn họ liền tăng lên một bước lớn. Đây cũng giải quyết vấn đề tiêu hao hồn lực mà Thiên Mộng Băng Tầm vừa nói với hắn ban nãy. - Quá tuyệt vời. Hoắc Vũ Hạo hoan hô một tiếng rồi ôm chặt lấy Vương Đông. Vương Đông ngẩn người rồi đỏ mặt nhưng cũng không đẩy hắn ra hay ôm lại hắn cả. Hoắc Vũ Hạo đang vui vẻ làm sao cảm nhận được có chuyện khác thường chứ, hắn cười to nói: - Nhanh lên, chúng ta cùng tu luyện thử xem, không biết Hoàng Kim Chi Mang có phát huy được tác dụng trong lúc chúng ta dung hợp tu luyện không nhỉ? Sự thật chứng minh, bọn hắn không phải lúc nào cũng may mắn, Hoàng Kim Chi Mang chỉ có thể khôi phục hồn lực bị tiêu hao chứ không có trợ giúp gì trong lúc bọn họ tu luyện cả. Mặc dù thế cũng không làm vơi đi tâm trạng hưng phấn của họ. Còn hai ngày nữa là bắt đầu lần sát hạch học viện hạch tâm rồi, giờ Vương Đông có thể tăng cường thực lực đúng là quá tốt. Hai ngày tiếp theo này đối với Hoắc Vũ Hạo chắc chắn là những ngày vô cùng bận rộn. Mỗi ngày trừ lúc tu luyện và học tập, tất cả thời gian còn lại hắn đều dùng để cải tạo Hồn Đạo Khí của mình. Vì để tiết kiệm thời gian, một vài linh kiện đơn giản Phàm Vũ sẽ làm giúp hắn, còn trận pháp bên trong hạt nhân phải do Hoắc Vũ Hạo tự khắc. Phàm Vũ rất rõ ràng mọi chuyện, cho nên mặc dù hắn rất thích Hoắc Vũ Hạo nhưng vẫn dạy dỗ nghiêm khắc như trước. Không ai rõ lần thi đấu sắp tới sẽ tiến hành theo phương thức nào. Nhưng đây là một cửa ải không thể trốn chạy của bất cứ đệ tử hạch tâm nào, may là lần sát hạch này không có sự trừng phạt nào. - Reng... Tiếng chuông tan học vang lên báo hiệu một buổi học đã kết thúc. Các học viên ban Một năm Hai cũng theo đó mà thả lỏng thoải mái lại. Ở học viện Sử Lai Khắc, có thể là học

viên năm hai đều là người đã trải qua nhiều kỳ sát hạch chọn lựa và thực lực cũng không tệ. Hơn nữa, sau năm học đầu tiên trong lòng bọn họ đã biết nếu muốn tiếp tục ở lại đây thì cái giá phải trả không nhỏ, việc bọn họ cần làm chính là cố gắng, cho lên những giờ lên lớp sẽ không có ai không chú ý lắng nghe bài giảng của lão sư. Không cố gắng chính là tự mình khiến bản thân bị đào thải. Thực lực học viên của học viện Sử Lai Khắc nổi tiếng trên khắp đại lục nhưng muốn tốt nghiệp ở học viện này đơn giản vậy sao? Cho dù đây chỉ là ngoại viện. Vương Ngôn sắp xếp lại giáo án của mình rồi nói: - Tất cả đệ tử hạch tâm ở lại, một lát nữa theo ta đến Đấu Hồn Khu. Đến rồi! Nghe câu nói này của Vương Ngôn, tinh thần tất cả những đệ tử hạch tâm đều rung lên một cái, bọn họ biết, kỳ sát hạch sắp bắt đầu rồi. Bất quá, trái với những gì bọn họ nghĩ, kỳ sát hạch này không diễn ra trong giờ học mà là lúc trưa, sau khi kết thúc giờ học. Số lượng đệ tử hạch tâm ở cấp lớp của Hoắc Vũ Hạo năm nay khá nhiều, hơn các năm trước một chút, như lớp bọn họ có đến tám người, còn ban Hai có Đái Hoa Bân, Tà Huyền Nguyệt, Chu Lộ, Vu Phong. Ban Ba thì có Ninh Thiên, tổng cộng là mười tám người. So với mọi năm, đây là một con số khá hiếm thấy. So với bọn hắn, số đệ tử hạch tâm ở năm ba và năm tư cộng lại cũng chỉ ngần này. Sau khi ra khỏi lớp, Hoắc Vũ Hạo liếc mắt sang bên ban Hai liền thấy Đái Hoa Bân, Tà Huyền Nguyệt, Chu Lộ và Vu Phong vừa ra khỏi lớp, dẫn đầu không ai khác là Mộc Cận lão sư. Dĩ nhiên Đái Hoa Bân cũng thấy Hoắc Vũ Hạo, ánh mắt hắn thoáng trở nên lạnh lùng, nhưng với bản tính giỏi che giấu cảm xúc, hắn vẫn bình tĩnh bước đi xem như không có chuyện gì. Mặc dù hắn là đệ tử hạch tâm nhưng cũng đã bị học viện cảnh cáo, hơn nữa hắn vừa nhận được tin, thi thể sáu người hắn phái đi hôm trước đều đã được trả về phủ Công Tước Bạch Hổ, may mà khi đó cha hắn không có ở nhà, mẹ hắn giúp hắn ém nhẹm đi, nếu không, với tính tình của Công Tước Bạch Hổ, hắn sẽ không yên ổn như thế này đâu. Cho nên, dù hắn không muốn cũng phải cố đè nén thù hận xuống tận đáy lòng, không dám làm ra chuyện gì nữa. Vì học viện Sử Lai Khắc không có bằng chứng cụ thể nên mới phải cho Công Tước Bạch Hổ chút mặt mũi, nếu không cho dù không chứng không có chẳng lẽ học viện không làm gì được hắn sao? Ít nhất tổng cổ hắn khỏi đây

là chuyện quá dễ dàng. Nghĩ đến hậu quả, cả người Đái Hoa Bân tự dừng cảm thấy sợ hãi, hẳn không muốn bị cừu hận làm mờ mắt mà ảnh hưởng đến cả tiền đồ của mình. Rất nhanh sau đó, Ninh Thiên cũng xuất hiện, cô bé vẫn xinh xắn như ngày nào, khi cô bé từ lớp mình bước tới, thái độ cũng y hệt Đái Hoa Bân, chỉ liếc nhìn Hoắc Vũ Hạo một cái. Toàn bộ mười hai đệ tử hạch tâm của năm hai nhanh chóng theo lão sư của mình đi ra khỏi Giáo Học Lô tiến về phía Đấu Hồn Khu. Đi được một chút Hoắc Vũ Hạo liền gặp vài người quen của mình. Đại sư huynh Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, cả ba lần lượt xuất hiện trong tầm mắt của hắn, bọn họ đều là đệ tử hạch tâm năm năm. Trong đó, bộ đôi Bối Bối và Từ Tam Thạch thu hút sự chú ý của mọi người nhất, mặc dù năm năm không phải chỉ có ba người bọn họ là đệ tử hạch tâm, nhưng dưới mười lăm tuổi đúng là chỉ có ba người này, không thể nghi ngờ, bọn họ là những đệ tử hạch tâm có tu vi cao nhất ngoại viện. Trong ngoại viện, số học viên có ba Hồn Hoàn cũng khá nhiều, nhưng đến bốn Hồn Hoàn thì có rất ít đệ tử dưới lớp năm đạt được lắm. Từ ba Hồn Hoàn tăng lên bốn Hồn Hoàn cực kì khó khăn so với từ hai lên ba Hồn Hoàn. Từ điểm này cũng phải công nhận Đái Hoa Bân rất có thiên phú, hắn chưa đến mười ba tuổi mà hồn lực đã đạt cấp ba mươi bảy, xét ra cũng là một trường hợp khá hiếm trong lịch sử của học viện. Có thể nói đây là một trong những nguyên nhân học viện dễ dàng bỏ qua cho hắn, chẳng qua con đường bước vào nội viện của hắn tạm thời bị tước bỏ, muốn mở con đường này ra một lần nữa phải tùy thuộc vào biểu hiện của hắn có làm các vị lãnh đạo cấp cao suy nghĩ lại hay không. Học viên Sử Lai Khắc không phải là của nhà Hoắc Vũ Hạo, cho nên Vũ Hồn Cực Hạn của hắn khiến bọn họ có hứng thú, nhưng điều này không có nghĩa bọn họ sẽ bỏ qua những trường hợp ưu tú khác. Đương nhiên, Đái Hoa Bân làm sai phải chịu trừng phạt, cũng vì thế mà con đường vào nội viện của hắn trở nên mịt mờ. Thực tế, trừ ba người Bối Bối ra, hôm nay số đệ tử hạch tâm có mặt ở đây không ai có hơn bốn Hồn Hoàn nữa. Các đệ tử hạch tâm của năm ba và năm bốn cũng đã đến, còn bên hệ Hồn Đạo cũng chỉ có một mình Hòa Thái Đầu mà thôi. Tổng số người vừa đủ hai mươi bảy. Trong đó số đệ tử hạch tâm của năm hai đã chiếm gần một nửa. Các đệ tử và lão sư đều im lặng

chờ đợi. Tuy nói lần sát hạch này không có trừng phạt nhưng những người được làm đệ tử hạch tâm nào phải nhân vật tầm thường. Càng có thiên phú lại càng cố chấp, làm sao dễ dàng chịu thua được. Đái Hoa Bân đã sớm nóng lòng không yên rồi. Hồn lực của hắn cấp ba mươi bảy có thể xem là một đệ tử hạch tâm khá cao cấp. Cho nên hắn xem lần sát hạch này là một cơ hội để hắn chứng tỏ thực lực của mình. Tuy rằng các các lão sư chưa nói rõ bảy người đứng đầu sẽ được ưu đãi gì nhưng học viện nhất định đã có sẵn mục đích của mình. Đúng lúc này, từ xa xa, một bóng người đang từ từ di chuyển đến, nhìn bóng người đó cứ lung lay tưởng chừng sắp ngã đến nơi. Hoắc Vũ Hạo vừa thấy người đó liền lộ vẻ kinh ngạc, kia không phải Huyền lão sao? Tuy khuôn mặt của lão bị mái tóc rối mù che phủ nhưng tay trái hồ lô rượu, tay phải đùi gà đã thay lão thông báo tên tuổi rồi. Ở học viện Sử Lai khắc, trừ lão ra còn ai khác thường như vậy nữa. Huyền lão lắc lư đi về phía trước mặt các học viên, khuôn mặt lão lơ lơ say ngẩn đầu nói: - Tiểu Vương. - Huyền lão. Vương Ngôn vội vàng bước nhanh về trước hành lễ với lão. - Mọi người đến đủ chưa? Huyền lão hỏi. Vương Ngôn đáp: - Dạ đã đến đủ, đệ tử hạch tâm của hệ Vũ Hồn từ năm hai đến năm năm tổng cộng hai mươi sáu, hệ Hồn Đạo chỉ có một người. - Ừ, vậy vào thôi. Vừa nói Huyền lão vừa lắc lư đi vào Đấu Hồn Khu. Không phải bất cứ đệ tử hạch tâm nào cũng đều gặp qua Huyền lão, cho nên phần lớn bọn họ đều mang vẻ mặt đầy nghi ngờ. Đái Hoa Bân nhin không được thấp giọng nói Tà Huyền Nguyệt. - Lão bợm rượu này là ai? Tà Huyền Nguyệt lắc đầu không trả lời. Đấu Hồn Khu vẫn như trước, nhưng hôm nay lại không có lão sư nào, cũng chẳng có học viên đến đây đấu hồn. Huyền lão đi đến vị trí trung tâm của Đấu Hồn Khu mới dừng bước, các đệ tử hạch tâm lẫn sư phụ dẫn dắt bọn họ cũng dừng theo. Huyền lão ồm ồm nói: - Mấy đứa nghe cho kỹ. Nội dung kỳ sát hạch này rất đơn giản. Ta gọi nó là đấu tập thể. Trong phạm vi Đấu Hồn Khu này, các người có thể tùy ý công kích, muốn đánh sao thì đánh, không bị hạn chế gì hết. Ai nhận thua thì sẽ được cứu ra ngoài. Bảy người còn sống sót cuối cùng sẽ là người thắng. Rõ chưa? Được rồi, các lão sư ra ngoài đi, khi nào lão phu hô bắt đầu thì các người có thể hành động. - Vậy cũng được? Nghe Huyền lão nói xong các học viên không khỏi

mở to hai mắt đầy kinh ngạc, cả đám đưa mắt nhìn nhau. Kiểu sát hạch này trước giờ bọn họ chưa từng nghe nói. Ở đây có đến hai mươi bảy người, tu vi chênh lệch không đồng đều, đấu loạn với nhau thì sát hạch cái kiểu gì? Các lão sư dĩ nhiên sẽ không làm trái lệnh của Huyền lão, lập tức xoay người rời khỏi Đấu Hồn Khu. Không đợi các học viên ổn định tinh thần lại, Huyền lão đã giơ tay cầm bình rượu lên cao hét lớn một tiếng: - Bắt đầu. - Vèo. Vừa hô xong cả người lão liền biến mất như tan vào trong không khí, thế nhưng các đệ tử hạch tâm lại bắt đầu làm ra những lựa chọn khác nhau. Hoắc Vũ Hạo phản ứng cực nhanh, hai tay của hắn đồng thời bắt lấy tay của Vương Đông và Tiêu tiêu, sau lưng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sau đó hắn lập tức kéo hai người bạn của mình chạy sang phía Bối Bối.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 62: Kỳ kiểm tra đại loạn

Chương 62: Kỳ kiểm tra đại loạn
Mấy chục người đánh xáp lá cà với nhau thì loạn đến mức nào đây? Tuy rằng từ năm hai đến năm năm tu vi chênh lệch không nhỏ nhưng nếu có nhiều người thì tuyệt đối có thể bù lại sự chênh lệch này. Thử nghĩ xem nếu cùng lúc năm sáu người công kích Bối Bối và Từ Tam Thạch thì bọn họ cũng đỡ không nổi! Bởi vậy, tất cả ngấn ra một chút rồi lập tức nghĩ đến chuyện tìm đồng đội. Hoắc Vũ Hạo không tìm đến bạn học cùng lớp vì thật ra bọn họ hoàn toàn không hề ăn ý, mà chưa chắc là đã đoàn kết, hơn nữa tất cả đều là năm hai thì ở cùng nhau liệu có cơ hội tồn tại? Cây cao bóng cả, cho nên lựa chọn đầu tiên của Hoắc Vũ Hạo là tìm Đại sư huynh của mình. Bối Bối hiển nhiên cũng hiểu ý của Hoắc Vũ Hạo, hắn khẽ quát một tiếng: - Tam Thạch, Nam Nam, chúng ta liên thủ. Bọn họ không chỉ là học viên năm năm mà lại còn có bốn Hồn Hoàn, cho nên chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người ở đây. Hơn nữa quan hệ của bọn họ cũng không bình thường như vẻ bề ngoài, người ngoài đều tưởng Bối Bối và Từ Tam Thạch là quan hệ cạnh tranh nhưng thật ra bọn họ là bằng hữu tốt của nhau. Còn Giang Nam Nam tuy

rằng không thân với bọn họ lắm nhưng nếu lựa chọn, vị đệ nhất mỹ nữ này hiển nhiên không chọn ai khác ngoài bọn họ, huống chi nàng còn rất thân với Đường Nhã nữa. Ngoại trừ Hoắc Vũ Hạo có phản ứng, những người khác cũng không kém, Đái Hoa Bân, Tà Huyền Nguyệt, Chu Lộ tự động gom thành một nhóm. Đồng thời Vu Phong và Ninh Thiên ở bên cạnh cũng sát nhập vào thành một tổ năm người. Mặt khác, các học viên năm ba năm tư đều tự lập thành từng nhóm riêng, Lam Tố Tố, Lam Lạc Lạc dĩ nhiên cùng Hoàng Sở Thiên thành một đội, riêng Chu Tư Trần và Tào Cẩn Hiên thì chạy theo ba người Hoắc Vũ Hạo sang phía Bối Bối. Hai người này rất lanh trí, trừ ngày Hoắc Vũ Hạo biểu hiện ra thiên phú kinh người, bọn hắn đã hoàn toàn minh bạch, theo Hoắc lão đại là quyết định sáng suốt nhất. Đáng tiếc, bọn hắn không phải Hoắc Vũ Hạo, càng không có Hồn Đạo Thôi Tiến Khí gia tăng tộc độ, dĩ nhiên không đuổi theo kịp rồi. Trong những người ở đây, chỉ có một người duy nhất không tìm người lập nhóm, chính là người có dáng người cường tráng, và cũng là đệ tử hệ Hồn Đạo duy nhất tham gia kỳ sát hạch này - Hòa Thái Đầu. Trong lúc mọi người nhao nhao tìm nhóm thì hắn đứng đấy lắp ráp vài thứ biến mình thành một người máy đầy sắt thép bao phủ xung quanh, từng ống sắt được lắp ráp lên từng bộ phận khác nhau trên cơ thể hắn. Từ ngoài nhìn vào trông hắn y hệt một con nhím. Thứ kinh khủng nhất trên người hắn chính là hai cái khẩu pháo bự chà bá trên bắp đùi. Cho dù các đệ tử hệ Vũ Hồn không biết đó là Định Trang Hồn Đạo Pháo cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm phát ra từ nó. Hòa Thái Đầu đã theo Phàm Vũ rất lâu rồi, hắn được Phàm Vũ mang từ bên ngoài vào gia nhập học viện Sử Lai Khắc. Ngoài những Hồn Đạo Khí trên người hắn còn có bốn cái Hồn Hoàn rực rỡ từ dưới chân bay lên, phân biệt là hai vàng, hai tím. Rõ ràng hắn đã tăng cấp lên bậc Hồn Tông rồi. Sau khi hoàn chỉnh những trang bị trên cơ thể, Hòa Thái Đầu cũng không chút khách khí chĩa mũi vào phía những nơi có nhiều người rồi nả từng phát pháo. Trong số đó, xui xẻo nhất chính là Chu Tư Trần và Tào Cẩn Hiên, hai người bọn họ chẳng hiểu tại sao lại rơi trúng tầm bắn của hắn. Công kích đến quá bất ngờ, quá nhanh, hơn nữa công kích từ Hồn Đạo Khí không hề có điềm báo trước, bọn hắn lại lần đầu tiên gặp phải nên nhất thời sửng sờ

cả người. Cũng ngay lúc này, cả hai đột nhiên cảm thấy người mình nhẹ bẫng, như là đang bay lượn trên bầu trời vậy. - Hai người bị loại. (M2: số đúng xui, hồi lần trước thì Tào Cần Hiên bị nốc ao trước khi xuất ra vũ hồn, lần này cũng không ngoại lệ, có điều bạn tốt Chu Tư Trần cũng dính cái xui theo, đúng là ăn ở) Một mùi rượu xông vào mũi khiến Chu Tư Trần và Tào Cần Hiên giật mình tỉnh táo lại, lúc này bọn họ mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã lơ lửng trên không trung rồi, hơn nữa còn ở ngay bên cạnh Huyền lão. Một luồng ánh sáng màu trắng đang bao phủ lấy cơ thể bọn họ. Mà cũng đúng lúc này, phía dưới vang lên một tiếng nổ thật lớn. Hai mươi luồng sáng bay từ Hồn Đạo Khí tỏa ra khắp nơi, lúc này ở bên dưới trừ Tào Cần Hiên và Chu Tư Trần ra, những người khác đều điên cuồng chạy ra ngoài. Một kích này của Hòa Thái Đầu không phải bắn bừa, hẳn đang giúp tiểu sư đệ của mình cản đường phía sau. Nếu không làm sao vừa vặn bắn trúng hai người Chu Tư Trần chứ? Nhờ công kích của Hòa Thái Đầu mà Hoắc Vũ Hạo có thể thuận lợi kéo Tiêu Tiêu và Vương Đông đến trước mặt ba người Bối Bối. - Hòa sư huynh, bên này. Hoắc Vũ Hạo quay sang vẫy tay với Hòa Thái Đầu, sau đó hắn cũng lập tức phát động kỹ năng phụ trợ. Từ đáy mắt hắn lóe lên một tia sáng màu vàng kim, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng nháy mắt bao phủ lấy Vương Đông, Tiêu Tiêu, Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu. Trong sáu người, chỉ có Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam là hai người lần đầu tiên được thử qua kỹ năng này. Phải biết rằng, tu vi càng tăng thì hiệu quả từ Tinh Thần Tham Trắc càng nhiều, tuy hiện giờ Hoắc Vũ Hạo vẫn chưa thể bao phủ khắp Đấu Hồn Tràn như cũng che phủ được phần lớn diện tích. Tất cả mọi thứ, mọi diễn biến xung quanh không ngừng truyền vào đầu óc của mỗi người. Đối thủ xung quanh bọn họ đang làm gì và định làm gì đều có thể Tinh Thần Tham Trắc phân tích rõ ràng chính xác hết. Loại phụ trợ tuyệt vời này dĩ nhiên sẽ không có hồn sư nào cự tuyệt. Bối Bối quay sang Hoắc Vũ Hạo đưa ngón tay cái lên rồi đột nhiên giậm chân phải một cái, sau đó vang lên một tiếng long ngâm, vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long từ trên người hắn lập tức được phóng thích. Từ Tam Thạch cũng bắt đầu phóng thích vũ hồn, từng dòng khí màu đen không ngừng xoay quanh cơ thể hắn, một lá

chấn từ Huyền Vũ Quy thật lớn xuất hiện, nhưng vẻ mặt hần thì không tốt chút nào. - Bối Bối, lúc trước người thắng Huyền Thủy Đan của ta có phải nhờ vào kỹ năng này của Vũ Hạo không? Ta biết mà, người làm sao mạnh như thế chứ, người dám ăn gian ta. Bối Bối liếc nhìn Từ Tam Thạch đang vô cùng phẫn nộ nói: - Dù sao tiểu sư đệ đã dùng rồi, người còn muốn gì nữa? Từ Tam Thạch tức giận nói: - Để xong vụ này rồi ta tính sổ với người. Bối Bối và Từ Tam Thạch đứng đầu, Giang Nam Nam đứng chệch một bên Bối Bối, Hòa Thái Đầu đứng phía sau Bối Bối, còn Tiêu Tiêu, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông thì đứng sau cùng. - Chúng ta vừa đủ bảy người. Giọng nói vừa đủ nghe của Hoắc Vũ Hạo truyền vào tai từng người. Ý của hần đã quá rõ ràng, bọn họ vừa đủ bảy người, cho nên không cần lo cạnh tranh lẫn nhau. - Đánh. Bối Bối khẽ quát một tiếng liền lập tức sải bước ra ngoài, kinh nghiệm chiến đấu của hần có thể nói vô cùng phong phú. Hần, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu, bốn Hồn Tông ở một chỗ, muốn người khác không chú ý cũng khó. Một khi không biết những người kia khi nào mới ra tay thì thôi mình ra tay trước sẽ tốt hơn. Tiên hạ thủ vi cường. Bất quá ở đây đều là đệ tử hạch tâm, làm sao có người ngu ngốc chứ? Ngay lúc Bối Bối lao về phía trước đã có một đệ tử hạch tâm năm thứ tư hét lớn: - Mọi người tập trung lực lượng, giải quyết nhóm người có bốn Hồn Hoàn trước. Hồn Tông, hai chữ này cực kỳ có hiệu quả, hần vừa lên tiếng nhắc nhở, mười tám học viên khác liền có phản ứng nhanh chóng chạy đến vây kín đám người Bối Bối. Bảy đấu mười tám? Tất cả đều là đệ tử hạch tâm, cho dù nhóm bọn họ có bốn Hồn Tông nhưng thực lực của Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu không đủ, bọn họ căn bản không có cơ hội chiến thắng. Phía bên phải bọn họ có sáu học viên, bao gồm hai nhóm khác nhau nhưng đều là đệ tử năm ba. Tất cả bọn họ đều đã phóng xuất ra vũ hồn của mình, sáu người đều là Hồn Tôn, hơn nữa số Hồn Hoàn còn là hai vàng hai tím đẳng cấp nhất. Sáu người này phản ứng tương đối nhanh, tất cả đều đã bắt đầu thi triển Hồn Kỹ của mình, nhưng đúng lúc đó, bọn họ cảm giác đầu của mình nháy mắt bị choáng váng, động tác lập tức chậm lại nửa nhịp. Bọn hần không biết ai ra tay, nhưng đồng đội của Hoắc Vũ Hạo dưới Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng dĩ nhiên cảm nhận

được Hoắc Vũ Hạo đã sử dụng Hồn Kỹ. Bối Bối đi đầu, tự tin nhảy vào bên trong trận chiến, chào đón hẳn là hai Chiến Hồn Sư hệ Cường Công. Bên trái là một người có mái tóc dài màu đỏ, cơ thể phình to gấp đôi người bình thường, vũ hồn là một loài trong họ sư tử. Hẳn hung hãn tung một chưởng về phía Bối Bối. Chiến Hồn Sư hệ Cường Công phía bên phải vũ hồn là một cây thương, cây thương dẻo như rắn hóa thành một luồng sáng màu trắng đâm vào ngực Bối Bối. Bọn họ dĩ nhiên không phải lần đầu tiên phối hợp nên một trước một sau vô cùng ăn ý, người có vũ hồn là cây thương tuy ra tay sau nhưng lại đến trước, cây thương bén nhọn đâm thẳng vào người Bối Bối. Đối mặt với công kích của hai người này dĩ nhiên Bối Bối không hề cảm thấy sợ hãi, hẳn hét lớn một tiếng, khắp người hẳn xuất hiện một đàn rắn điện, không chỉ bao trùm lấy bọn họ mà cả bốn hồn sư ở phía sau cũng không trốn thoát. Cùng lúc đó, một tiếng tiêu lạng yên vang lên, tất cả mọi người ở khắp nơi đột nhiên bị giảm tốc độ, Tiêu Tiêu lựa chọn thời điểm rất chính xác để sử dụng Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu. Tay trái của Bối Bối vung thẳng vào thanh thương đang bay tới, thanh thương cùng Long Trảo của hẳn vừa va vào nhau liền lóe ra hàng loạt tia lửa, chỉ cần một trảo quét ngang đã có thể tống gã Hồn Tôn có vũ hồn sư tử đó bay đi. Giang Nam Nam vô thanh vô tức di chuyển, tốc độ của nàng thật sự quá nhanh, cho dù là người trong nhóm cũng không nhìn thấy rõ lắm. Thời điểm hành động của nàng chính là dựa theo những gì Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng phân tích trả về, cho nên vô cùng hoàn hảo. Vị hồn sư có vũ hồn sư tử vừa bay lên, cổ hẳn đã bị hai chân Giang Nam Nam kẹp lấy, nàng xoay lưng một cái, trực tiếp đá hẳn bay ra ngoài. Lúc này rõ ràng người quan trọng nhất trong sáu hồn sư kia dĩ nhiên là vị hồn sư đứng phía trước này, trách nhiệm của hẳn là giữ chân Bối Bối tạo cơ hội cho đồng đội, đồng thời tranh thủ thời gian cho những người xung quanh. Có điều, hẳn không ngờ mấy Hồn Tôn này phối hợp với nhau lại mạnh đến vậy, hẳn chỉ kịp thi triển một Hồn Kỹ đã bị đá bay ra ngoài. Hơn nữa đây là Giang Nam Nam hạ thủ lưu tình chứ với hồn lực chênh lệch của hai người, Giang Nam Nam đã có thể dễ dàng bẻ gãy cổ hẳn rồi. Bởi vậy, sau khi vị hồn sư này bay lên trời liền trở thành một thành viên trong tiểu đội lơ lửng trên không cạnh Huyền lão. Ở phía sau, Từ Tam

Thạch cũng bắt đầu xuất thủ, hấn ở bên cạnh hỗ trợ Bối Bối, Huyền Minh Quy Giáp Thuần nhanh chóng hóa lớn trực tiếp chặn hai gã Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công và một gã Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế giúp lực công kích của Bối Bối được phát huy một cách lớn nhất. Cũng chính hấn là người đã đỡ lấy thanh thương của gã Chiến Hồn Sư hệ Cường Công kia, sau khi công kích của người kia thất bại lập tức phải đối mặt với chuyện phải đỡ lấy một trảo của Bối Bối, vị Chiến Hồn Tôn này chỉ kiên trì được ba giây đã được Huyền lão kéo lên không trung đoàn tụ với người bạn của mình. Khi đám người Bối Bối phát động công kích, những hồn sư xung quanh cũng không phải ngồi xem. Trong đó đội mạnh nhất lúc này có thể tạm thời xem là đội của Đái Hoa Bân. Tác dụng phụ trợ khủng bố từ Thất Bảo Lưu Ly Tháp của Ninh Thiên nhanh chóng hiện ra, được sự giúp đỡ của cô bé, thực lực của Đái Hoa Bân, Tà Huyền Nguyệt, Vu Phong và Chu Lộ liền tăng lên một cấp bậc mới. Bốn người đồng thời vọt tới, Đái Hoa Bân và Tà Huyền Nguyệt dẫn đầu, hai bên là Vu Phong và Chu Lộ, cả đám bay như một mũi tên nhằm vào ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu. Ba người Hoắc Vũ Hạo đứng phía sau, sau khi Bối Bối vọt về trước, Giang Nam Nam cũng phát động công kích thì phía sau trở thành một chỗ không người. Hoắc Vũ Hạo dừng bước xoay người vọt về phía Đái Hoa Bân nở một nụ cười sáng lạn. Sau đó, nghênh đón bọn người kia chính là mười luồng ánh sáng màu trắng rực rỡ. Được Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng điều khiển, mỗi tia sáng đều bay đi nhưng không hẳn đều nhằm vào đám người Đái Hoa Bân đang vọt tới. Trong số những đệ tử hạch tâm ở đây, xét về mặt chiến đấu và lực công kích, người mạnh nhất không phải Bối Bối cũng chẳng phải Từ Tam Thạch mà chính là người cũng đang có bốn Hồn Hoàn nhấp nháy vừa bước chân vào cánh cửa Hồn Đạo Sư cấp bốn kia - Hòa Thái Đầu. Dưới bảy Hồn Hoàn, dĩ nhiên ở cùng cấp bậc Hồn Đạo Sư là người chiếm ưu thế hơn, huống chi Hòa Thái Đầu còn là đệ tử đích truyền đầu tiên của Phạm Vũ nữa, về phương diện chế tạo Hồn Đạo Khí hẳn cực kỳ có thiên phú. Có thể nói là một người nổi bật trong lớp bạn đồng lứa, điểm này dễ dàng nhận ra từ uy lực Hồn Đạo Khí của hấn. Công kích và phòng ngự từ Hồn Đạo Khí của hấn hơn các Hồn Đạo Sư đồng cấp ít nhất 20%. Hiện giờ

nếu Hòa Thái Đầu công kích toàn lực, cho dù là Từ Tam Thạch cũng không chắc chắn có thể đỡ được. Khi đối đầu với Hồn Đạo Sư đồng cấp, các hồn sư chỉ có một cách duy nhất chính là tìm mọi cách khiến người kia tiêu hao hết hồn lực, đến lúc đó bọn họ mới có cơ hội chiến thắng. Ở thời điểm Bối Bối, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam phát động công kích cũng đã từ Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng biết được biến hóa của Hòa Thái Đầu. Cho nên, bọn hắn hoàn toàn không lo lắng phía sau của mình, ít nhất trong một thời gian ngắn sẽ không có ai có khả năng đột phá được bức tường lửa của Hòa Thái Đầu. Đương nhiên, Hòa Thái Đầu không phải vạn năng, với tu vi hiện giờ, hắn không dám liều lĩnh sử dụng Hồn Đạo Khí viễn trình, vì nó cần quá nhiều hồn lực, mà Hồn Đạo Sư tiêu hao hết hồn lực thì chẳng khác nào như hổ mất răng. Mặc dù hắn có đem theo cả Định Trang Hồn Đạo Khí, nhưng nếu trong kì sát hạch này hắn mà dám sử dụng thì người đầu tiên đến lộ da hắn không ai khác ngoài Phàm Vũ. - Xếp thành một nhóm, tiến lên. Một gã đệ tử năm tư thấy tình hình trước mắt dứt khoát hét lớn. Hắn là một Chiến Hồn Tôn hệ Phòng Ngự, hai cánh tay hắn lập tức hình thành một ấn trước người, sau đó nháy mắt trở nên vô cùng cường tráng. Hồn Hoàn ngàn năm màu tím trên người hắn nhấp nháy. Trên cánh tay hắn không ngừng xuất hiện từng mảnh giáp lớn, sau đó hắn liền xông nhanh về phía Hòa Thái Đầu chặn lấy các đòn công kích. Tuy những học viên này đều lần đầu tiên phối hợp với nhau nhưng ai cũng là tinh anh của học viện Sử Lai Khắc, chỉ cần một lời nhắc nhở cũng đủ để bọn họ biết mà phát sinh biến đổi. Tất cả hồi hả núp sau tên Chiến Hồn Tôn hệ Phòng Ngự kia rồi ào ào bay về phía trước. Vị Chiến Hồn Tôn hệ Phòng Ngự này dĩ nhiên không thể so được với lực công kích của Hòa Thái Đầu, vốn dĩ với lực phòng ngự của hắn chỉ có thể tạm thời đỡ lấy công kích của Hòa Thái Đầu, chuyện hắn cần làm chính là hỗ trợ những người phía sau tiến về bên này mà thôi. Tuy vậy, Hòa Thái Đầu cũng không hề hoang mang dừng lại công kích, một cái đỉnh lớn xuất hiện vừa vặn chặn đứng lối đi của gã Chiến Hồn Tôn hệ Phòng Ngự. Xếp thành một nhóm đúng là có thể giúp cả đội nhận một lượng công kích nhỏ nhất, cho dù lực công kích của Hòa Thái Đầu có mạnh đến mức nào. Nhưng nó cũng có một điểm yếu đó là nếu

người đứng đầu gặp trở ngại thì những người phía sau đều phải dừng lại, chậm chí còn vì sự ách tắc này mà trở nên hỗn loạn. Cũng trong nháy mắt này, tất cả mọi người đột nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt, giống như vạn vật xung quanh đều đã hóa thành hư ảo. Tinh Thần Kiên Nhiêu của Hoắc Vũ Hạo đã ra trận. Bình thường Tinh Thần Kiên Nhiêu chỉ là gân gà, có cũng được mà không có cũng chả sao, tuy nhiên nếu sử dụng đúng lúc sẽ có thể thay đổi cục diện. Hơn nữa chỗ tốt nhất của nó chính là không bị cản trở. Ở một nơi khác, một đôi mắt thật lớn vô thanh vô tức xuất hiện. Sau đó Quang Minh Nữ Thần Điệp vô cùng huyền lệ ôm chăm lấy nó, sau khi cả hai tiếp xúc với nhau, đôi mắt đó nháy mắt mở ra. Lam, Tím, Ánh Kim, hỗn hợp ba màu sắc hóa thành một đường thẳng tập tạc thành một luồng sáng màu ánh kim vô cùng sáng lạn - Hoàng Kim Lộ. Sau khi nó xuất hiện và di chuyển, bất kỳ nơi nào nó đi qua đều để lại một chút ánh sáng ánh kim, nháy mắt mười hai tên đệ tử hạch tâm đang xếp thành một nhóm bị nó phủ lên hóa thành từng pho tượng màu vàng rực rỡ. Đúng vậy, tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của Hoắc Vũ Hạo. Là một Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế, Hoắc Vũ Hạo không chỉ sử dụng tinh thần dò xét mọi nơi mà hẳn còn khống chế cục diện trên chiến trường nữa. Bất luận là đám người Đái Hoa Bân, Tà Huyền Nguyệt, Vu Phong, Ninh Thiên đã quá quen thuộc với hắn hay những học trưởng năm ba năm tư đều không sao ngờ được một hồn sư có hai Hồn Hoàn như hắn và một người có ba Hồn Hoàn là Vương Đông có thể tạo thành uy hiếp của bọn họ. Rực rỡ - Điều tàn, Hoàng Kim Lộ. Cho dù là Hồn Đế hôm nọ đuổi giết bọn họ cũng bị trúng chiêu thì những đệ tử tu vi còn không đến bốn Hồn Hoàn này làm sao tránh được. Mười hai pho tượng màu hoàng kim nháy mắt đứng lặng dưới mặt đất, trong đó ba người Lam Tố Tố, Lam Lạc Lạc và Hoàng Sở Thiên có tu vi khá kém đã xuất hiện nguy hiểm. Huyền lão mang vẻ mặt khiếp sợ từ trên trời bay xuống, tay phải của lão giơ lên giơ xuống không ngừng, từng luồng sáng trắng bao phủ lấy từng học viện bên dưới. Mỗi đệ tử bị luồng ánh sáng trắng ấy rơi vào đều ngã lăn xuống đất. Hồn sư có ba Hồn Hoàn còn đỡ, chỉ có điều đáng vẻ vô cùng chật vật, quần áo đều bị ăn mòn, vũ hồn tạm thời bị phong ấn. Hồn lực trong cơ thể bọn họ vì bị Hoàng Kim Lộ

ăn mòn mà tiêu hao một lượng lớn. Mà các hồn sư chỉ có hai Hồn Hoàn thì thảm hơn, tất cả đều đã hôn mê rồi. Nếu không phải Huyền lão ra tay kịp thời chỉ sợ bọn họ bị nguy hiểm đến tính mạng rồi. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không ngờ Hoàng Kim Lộ sau lưng bọn họ lại có hiệu quả như thế. Nhất thời cả hai đều ngẩn người ra. Mà Bối Bối, Từ Tam Thạch sau khi giải quyết sáu gã đối thủ xong cũng ngỡ ngàng nhận ra cả Đấu Hồn Tràng chỉ còn bảy người bọn họ. Hòa Thái Đầu giật mình há hốc mồm, ba người Bối Bối cũng không ngoại lệ. Bốn vị Hồn Tông đều không thể ngờ lần sát hạch này lại kết thúc như thế này. Những người có tác dụng quyết định không ngờ lại là hai người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Hơn nữa trong số những người hứng chịu công kích còn có hai đôi có thể tạo thành Vũ Hồn dung hợp kỹ, ấy vậy mà sau khi bị Hoàng Kim Lộ chiếu vào cũng không thể thay đổi được kết quả. Đái Hoa Bân nhìn tình hình trước mặt hoàn toàn chẳng biết làm sao nữa. Từ lần đầu tiên bại dưới tay Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu, hãn hoàn toàn không phục. Hãn luôn cảm thấy mình mạnh hơn những người này rất nhiều. Cho nên, đến tận lúc này hãn mới hiểu được những gì chủ nhiệm Đỗ Duy Luân đã đánh giá sau khi chặn lấy hai Vũ Hồn dung hợp kỹ của bọn họ là hoàn toàn chính xác. Hoàng Kim Lộ của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đúng là U Minh Bạch Hổ của hãn và Chu Lộ không thể nào so sánh được. Hãn không rõ đây là cái gì nhưng cảm nhận được hồn lực trong cơ thể chỉ còn một nửa hãn đã biết, bản thân mình đã thua, thật sự thua, thua một cách thảm hại. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt của bọn họ ngoài sự vui sướng còn cái gì nữa? Uy lực của Vũ Hồn dung hợp kỹ có cùng một nhịp thở với tổng lượng thực lực của đôi bên. Hoàng Kim Lộ của bọn họ sở dĩ mạnh hơn U Minh Bạch Hổ không phải vì nó vốn là Hồn Kỹ mạnh mà vì cấp bậc dung hợp quá cao. Đây là Vũ Hồn dung hợp kỹ với mức độ hòa hợp đến 100%, độ hiếm của nó chắc chắn hoàn toàn vượt qua Vũ Hồn Cực Hạn. Có điều đến nay cũng không có ai hỏi bọn hãn chuyện này mà thôi. Tu vi của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông ngày một tăng lên, Hoắc Vũ Hạo đã có thể chịu đựng Hồn Hoàn đến bốn ngàn năm Vương Đông thì có thêm một hồn cốt. Thực lực của bọn họ so với hôm trước bị tập kích đã tăng lên một cấp bậc

mới, hơn nữa thời gian thi triển Hoàng Kim Lộ cũng được rút ngắn còn ba ngày một lần. Mặc dù thời gian được rút ngắn nhưng mỗi lần thi triển vẫn hút hết toàn bộ hồn lực của bọn họ. Nhưng chuyện này không còn là vấn đề nữa, cả hai đang nắm lấy tay nhau sử dụng tác dụng khôi phục hồn lực từ Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt, hồn lực của bọn họ đang từ từ được khôi phục. Với tu vi của Huyền lão, lão không cần cần thận kiểm tra cũng có thể biết chính xác tình trạng của từng học viên hiện giờ, nhận thấy không có ai bị trọng thương lão liền quay ra phía ngoài Đấu Hồn Tràng vẫy vẫy tay. Vương Ngôn, Mộc Cận và vài vị lão sư nữa đang đứng chờ bên ngoài vội vàng chạy tới. Quá trình chiến đấu vừa rồi bọn họ đều trông thấy, cho nên hiện giờ ánh mắt bọn họ nhìn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông hoàn toàn là ánh mắt nhìn thấy quái vật. Cho dù đây là học viện quái vật cũng không ngờ có loại học viên quái vật như vậy. Một người hai Hồn Hoàn, một người ba Hồn Hoàn, vậy mà có thể đồng thời khiến mười hai người có tu vi không kém bọn họ mất đi sức chiến đấu. - Những người bị loại đều trở về đi. Bảy người các người ở lại. Huyền lão đầu tóc rối bù vừa cắn đùi gà vừa tuyên bố, ánh mắt không ngừng chăm chú nhìn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông một cách quái lạ. Được các vị lão sư giúp đỡ, những học viên đang hồn mê từ từ tỉnh dậy, rất nhiều đệ tử đều mang vẻ mặt cực kỳ khó chịu, cũng đúng thôi, đa số bọn họ đều chưa kịp phát huy ra thực lực của mình mà. Cho nên, dù bọn họ đều nghe thấy lời Huyền lão nói nhưng không ai chịu rời đi, tất cả đều tập trung nhìn vào Huyền lão. Huyền lão lại cắn một miếng đùi gà, rồi hừ một tiếng nói: - Sao? Không phục à? Không phục cái gì? Có phải cảm thấy ta chọn phương pháp loạn đấu như thế này không công bằng phải không? Khiến các người chưa kịp phát huy ra thực lực đã phải chịu thua rồi? Các đệ tử hạch tâm sử dụng sự im lặng để trả lời lão. Huyền lão bĩu môi nói: - Thật sự các người cảm thấy không công bằng? Loạn đấu cũng giống như trên chiến trường, các người có quyền chọn đối thủ và tình huống phải đối mặt không? Dĩ nhiên là không. Ít nhất trận chiến hôm nay các người chỉ hạn chế trong một phạm vi nhất định chứ không bị rơi vào tuyệt cảnh. Tâm tính hiện giờ của các người ta có thể nói, không có bất cứ đứa nào có tư cách trở thành đệ tử nội viện. Cái phương thức loạn đấu

tưởng như vô cùng bình thường này lại là cách kiểm tra tốt nhất thực lực tổng thể của các người. Chỉ trong một trận chiến ngắn ngủi ta đã có thể nhìn ra khả năng tác chiến, thực lực chiến đấu cá nhân thậm chí cả tính cách của các người nữa. Muốn có người giúp đỡ chẳng cần phải nhiều lời, đầu tiên người phải có duyên, thứ hai là thực lực, những người có tính cách quái gở thì thôi đẹp, chả làm được đại sự gì. - Loạn đấu kiểu này trong nội viện diễn ra nhiều như cơm bữa. Nếu chỉ mỗi chút khả năng phản ứng đẩy cũng không có thì các người nói ta nghe xem, các người lấy tư cách gì trở thành đệ tử nội viện? Các người có biết ở trong nội viện, các người đi trước đã từng đối mặt với chuyện gì không? Chính là nhiệm vụ mười hai người đấu với một hồn thú mười vạn năm, mười hai người đi chết hết tám người, chỉ còn sống sót bốn người mà thôi. Có điều bốn người này đã trở thành bốn đại cường giả, trong đó có một người có được Hồn Hoàn và Hồn Cốt mười vạn năm. Đừng tưởng được học tập ở đây mọi thứ đều thuận lợi. Muốn mạnh mẽ, muốn trở thành cường giả thì bất cứ lúc nào các người cũng phải đối mặt với nguy cơ sinh tử. Giọng nói của Huyền lão đều đều tưởng như vô cùng bình thản nhưng từng câu từng chữ đều ẩn chứa một lượng tinh thần lực cực lớn, nó như một cái búa lớn đánh thẳng vào lòng những đệ tử ở đây. - Các người cũng đừng nghĩ cứ có thể trở thành đệ tử hạch tâm là tương lai sẽ được làm đệ tử nội viện. Mà đệ tử nội viện cũng chả phải vinh quang gì, nó chỉ nói cho các người biết, các người đã bước vào một cách cửa lớn. Một cánh cửa sinh tử. Các người có biết việc đầu tiên phải làm sau khi trở thành đệ tử nội viện là gì không? Chính là ký giấy sinh tử. Vì để theo đuổi cấp bậc Hồn Sư đỉnh cao, thì phải bỏ mặc sinh tử của bản thân. Bất kể người xuất thân như thế nào, sau khi vào bên trong học viện Sử Lai Khắc, người chính là một phần của học viện, cả đời đều sẽ mang dấu ấn của học viện. Nhưng đồng dạng, mỗi giây mỗi phút lúc nào các người cũng sẽ phải đối mặt với những nguy cơ thật lớn. Bất cứ lúc nào cũng có thể bị nguy cơ đến tình mạng mình. Mà các người muốn vào nội viện, vậy thì khảo nghiệm trước mặt còn tàn khốc hơn. - Tại sao Học viện Sử Lai Khắc có thể đứng vững suốt vạn năm không ngã? Dựa vào cái gì chứ? Chính là sự phấn đấu không ngừng của các đệ tử nội viện. Ta có thể nói chính xác

cho các người biết, không khi nào đệ tử nội viện vượt qua con số năm mươi cả, vì hàng năm đều có đệ tử nội viện thiệt mạng, còn các người, có vấn đề gì nữa? Giọng nói của Huyền lão đến đây càng lúc càng lạnh như băng, từ lời nói của lão, các đệ tử ngoại viện dần dần hiểu rõ thế giới bên trong nội viện là như thế nào. Không phải làm bọn họ tăng thêm hi vọng mà khiến bọn họ càng hiểu rõ sự bi tráng của nó. Một lịch sử học viện Sử Lai Khắc đầy huy hoàng cũng không thiếu bi thương. Tất cả sự bất mãn trong lòng bọn họ đều tan theo mây khói, những đệ tử bị loại đều cúi đầu đi ra khỏi Đấu Hồn Khu. Hôm nay từng lời của Huyền lão, bọn họ đều đã khắc sâu vào tận đáy lòng, có lẽ, suốt cuộc đời này cũng không thể nào quên. Vương Ngôn cung kính thi lễ với Huyền lão: - Cám ơn ngài đã dạy bọn trẻ một bài học quan trọng như vậy. Huyền lão uống một hớp rượu rồi thản nhiên nói: - Ta chỉ nói sự thật mà thôi. Không ai trông thấy, bên dưới mái tóc tung bay của lão, ở khóe mắt đã xuất hiện một giọt lệ. Ngày trước, khi mười hai đệ tử nội viện đối mặt với hồn thú mười vạn năm, lão sư dẫn đầu chính là lão! Mười hai người đi, tám người chết trận, đó cũng là một trong những lần bi thảm nhất của học viện Sử Lai Khắc. Từ lần đó, lão mới bắt đầu say sưa và sa ngã. Từng là một thiên tài đệ nhất học viện, vốn lẽ sau lần đó trở về, lão sẽ trở thành chủ nhân của Hải Thần Các và viện trưởng hệ Vũ Hồn thế mà lại sa ngã đến mức này, cho nên, Hải Thần Các vẫn phải do Mục Lão chỉ huy. Sự việc đã qua nhiều năm rồi, nhưng trong lòng lão, nỗi đau đó vẫn âm ỉ khôn nguôi. Mặc dù không ai trách lão, nhưng bản thân lão không lúc nào không tự trách chính mình (M2: muốn khóc quá huhuhu) Bên trong Đấu Hồn Khu lúc này chỉ còn bảy người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, Tiêu Tiêu, Bối Bối, Hòa Thái Đầu, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam. Bảy người im lặng đứng thành một hàng, không ai đến quấy rầy Huyền lão cả, cảm nhận của bọn họ với sự bi thương kia là sâu sắc nhất, nhớ lại những gì bọn họ vừa làm, trong lòng càng thêm nặng trĩu. Vinh quang của học viện Sử Lai Khắc trước nay không hề liên quan đến ngoại viện. Rất nhiều người không hiểu tại sao nên cảm thấy nó vô cùng kỳ quái, nhưng đến hôm nay, bọn họ đã hiểu, vinh quang đây được đánh đổi từ máu và nước mắt của những đệ tử nội viện. Giờ phút này, bỗng dưng trong lòng bọn họ cháy lên một ngọn lửa

nóng bỏng, bọn họ hi vọng bản thân mình có thể cũng có được sự vinh quang chỉ thuộc về đệ tử nội viện này. Cảm xúc của ba người Bối Bối, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam là sâu sắc nhất, bởi vì bọn họ đã tiến rất gần rất gần đến cánh cửa này rồi. Huyền lão chậm rãi xoay người nhìn bảy người bọn họ: - Các người đã nghe nói về danh hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái rồi phải không? Ngay tại cửa học viện chúng ta có sừng sừng mười bức tượng của Sử Lai Khắc đời thứ nhất và những người đã thành lập học viện. Các người có biết Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất từ đâu mà có không? Lúc này sẽ không có ai lên tiếng ngắt lời Huyền lão, bọn họ chỉ im lặng tiếp tục hẩn nghe. Huyền lão trầm giọng nói: - Năm đó, Miêu Ưng Phất Lan Đức, người đứng đầu trong Hoàng Kim Thiết Tam Giác đã sáng lập ra học viện Sử Lai Khắc, bắt đầu khi đó chỉ có vài vị lão sư mà thôi, số lượng đệ tử thậm chí còn không bằng số lão sư nữa. Mà viện trưởng Phất Lai Đức thì đưa ra khẩu hiệu, học viện chỉ nhận quái vật, không nhận người thường. Nhưng, quái vật dễ tìm lắm sao? Mãi đến khi Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất xuất hiện, học viện Sử Lai Khắc mới có cơ hội chuyển mình. - Bọn họ sở dĩ gọi là Sử Lai Khắc Thất Quái vì bọn họ là những thiên tài quái vật xuất thân từ học viện Sử Lai Khắc, mà học viện lúc đó cũng chỉ có bảy người bọn họ mà thôi. Quan trọng nhất, cũng là thời điểm học viện chúng ta vang danh khắp đại lục chính là khi bọn họ đại diện học viện tham gia kỳ thi đấu Tinh Anh Đại Tái giữa các học viện cao cấp nhất trên đại lục. Khi mới bắt đầu, không có ai coi trọng học viện Sử Lai Khắc của chúng ta, vì học viện chúng ta chỉ là một học viện vô danh mà thôi. Nhưng, nhờ thực lực của Sử Lai Khắc Thất Quái mà dần dần bọn họ từng bước tiến vào vòng trong, trận chung kết, đối thủ của bọn họ là người của Vũ Hồn Điện. Vậy mà nhờ vào bản lĩnh của tiên tổ Đường Tam cộng với sự đoàn kết chiến đấu của Sử Lai Khắc Thất Quái mà học viện chúng ta đoạt chức vô địch. Từ đó, danh tiếng của Sử Lai Khắc Thất Quái cũng truyền khắp đại lục. - Vì tưởng niệm những cống hiến của Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất, mỗi năm, học viện sẽ chọn ra một nhóm Sử Lai Khắc Thất Quái. Mà những người được học sẽ thay mặt học viện tham gia tranh đấu với các hồn sư của các học viện cao cấp khác tại kỳ thi Tinh Anh Đại Tái. Mà hiện nay, Tinh

Anh Đại Tái đã được sửa thành Đấu Hồn Đại Tái vì sự xuất hiện của Hồn Đạo Khí. Mà sau khi đổi tên, cuộc thi đã có nhiều điểm khác biệt so với ngày xưa. - Lúc trước, đế quốc Nhật Nguyệt bị ba đại đế quốc ở đại lục Đấu La đánh bại, nhưng bên phía chúng ta cũng chịu tổn thất rất lớn. Mấy ngàn năm nay, đế quốc Nhật Nguyệt không ngừng nghiên cứu phát triển Hồn Đạo Khí, vì bọn họ muốn dựa vào đó để rút ngắn thực lực giữa hai bên. Có điều, thực ra ba đại đế quốc có thật sự đoàn kết đâu, còn đế quốc Nhật Nguyệt mãi mà không khai chiến cũng vì bọn họ sợ. Học viện Sử Lai Khắc chúng ta còn tồn tại nên bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ. - Ta nói lời này không hề có ý khoác lác, đế quốc Nhật Nguyệt muốn xưng bá đại lục thì mục tiêu đối phó đầu tiên của bọn họ không phải đế quốc Tinh La, Thiên Hồn hay Đấu Linh mà chính là học viện Sử Lai Khắc này. Cũng chỉ có chúng ta mới có đầy đủ thực lực để đối kháng với bọn họ. - Đế quốc Nhật Nguyệt không dám phát động chiến tranh để kiểm tra thực lực của chúng ta, nhưng bọn họ không ngừng dò xét, biện pháp để thử tốt nhất chính là thông qua Đấu Hồn Đại Tái của các học viện cao cấp nhất trên đại lục. Bởi vậy, đối thủ của chúng ta chỉ có một, chính là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 63: Đội dự bị

Chương 63: Đội dự bị Vừa nghe nhắc đến học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, Từ Tam Thạch rốt cuộc nhịn không được hỏi: - Huyền lão, ý của ngài là cho chúng ta tham gia cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này sao? Huyền lão hừ một tiếng nói: - Ta cho các người đi, các người làm được gì? Cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp có giới hạn độ tuổi, yêu cầu là dưới hai mươi. Các người đủ tư cách tham gia nhưng tiếc là kỳ sát hạch hôm nay chỉ để tuyển chọn đội dự bị mà thôi, đội các người sẽ tham gia vào kỳ Đấu Hồn Đại Tái kế tiếp. Đúng ha! Hôm nay điều kiện đầu tiên chọn đệ tử hạch tâm chính là tuổi, bởi vì dưới mười lăm tuổi thì mới

chắc chắn năm năm nữa bọn họ đủ điều kiện tham gia Đấu Hồn Đại Tái. Huyền lão nói tiếp: - Các người các người ngoài viện được trở thành đội dự bị còn có thể đi theo đội chính thức để làm thành viên dự bị bổ sung khi cần thiết. Tuy xác suất các người có thể ra thi đấu rất nhỏ nhưng thôi cứ đi, xem như quan sát cuộc chiến tương lai của mình. Cái này đối với các người là một kinh nghiệm cực kỳ quý giá. Bất quá bây giờ cũng chưa thể nói được gì, năm năm tới bất cứ lúc nào các người cũng có thể bị kiểm tra, chỉ có tăng cường thực lực mới có thể đại diện cho học viện. Hơn nữa, những người đại diện cho học viện đều là đệ tử nội viện, vì thế việc cần làm trước mắt là các người phải trở thành đệ tử nội viện đã. Mặc dù theo lời Huyền lão, bọn họ sẽ bị hạn chế rất nhiều và con đường phía trước cũng chẳng dễ dàng gì, nhưng bảy người Hoắc Vũ Hạo cũng vô cùng vui mừng. Được đại diện cho học viện Sử Lai Khắc xuất chiến, hơn nữa còn là một đời Sử Lai Khắc Thất Quái nữa, đây không thể nghi ngờ là vinh quang cao nhất bọn họ có thể đạt được ở học viện. Hôm nay khi bắt đầu thi đấu, có ai ngờ một cuộc chiến đơn giản như vậy lại quyết định một chuyện lớn đến mức này. Huyền lão nói: - Các người trở thành đội dự bị chính là một chuyện cơ mật của học viện, không được nói với bất kỳ ai. Nếu không sẽ bị tước đoạt tư cách. Từ giờ trở đi mỗi tuần các người đến chỗ ta tu luyện một ngày. Còn một tháng nữa cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp sẽ bắt đầu. Ta sẽ cho các người cùng tu luyện với đội sẽ dự thi năm nay. Được rồi, về đi. Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông hai người ở lại. - Dạ. Về mặt Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lúc này vô cùng kích động. Phải biết rằng trong bảy người ở đây, nếu nói học viên không có đủ điều kiện tham dự nhất chính là hai người bọn họ và Tiêu Tiêu. Dù sao bọn chúng còn quá bé, năm năm nữa cũng chỉ mới mười bảy tuổi, cùng lắm chỉ mới vào được nội viện mà thôi. Bọn họ so với con số hai mươi là kém ba tuổi, ba tuổi này cũng chính là ba năm tu luyện, khoảng cách lớn thế nào thử nghĩ là biết. Vậy mà Huyền lão vẫn quyết định cho bọn họ cơ hội, ít nhất tạm thời bọn họ có thể ngồi yên ở đây rồi. Hơn nữa còn có sự chỉ điểm của chính bản thân Huyền lão. Ban này trên không trung Huyền lão đã bày ra thực lực khủng bố của mình rồi, bọn hắn còn không nhận ra vị lão sư của bọn họ tu vi khủng bố như thế nào

sao? Sau khi đám người Bối Bối và Từ Tam Thạch rời khỏi thì Huyền lão quay sang vẫy tay gọi hai người Hoắc Vũ Hạo, bọn hắn vội vàng tiến về phía trước. - Biểu hiện của hai người làm ta rất kinh ngạc. Nếu bảo ta chọn ra người có biểu hiện ưu tú nhất trong trận chiến ban này, thì ta sẽ không chọn ai trong bốn Hồn Tông, Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu mà là hai đứa nhóc các người. Tuy nhiên, Vũ Hồn dung hợp kỹ của hai người mặc dù mạnh nhưng vẫn còn rất nhiều hạn chế. Rõ nhất là nó chỉ có thể công kích theo một đường thẳng, nếu đối thủ của các người có thể tránh được thì sao? Các người tiêu hao một lượng lớn hồn lực chỉ uống công mà thôi. Mặc dù vậy, các người vẫn khiến ta rất kinh ngạc, ta giật mình không phải vì uy lực của nó, mà vì các người làm cách nào có thể tính toán thời gian chính xác như vậy? Các người có tính toán được chính xác của mình cũng dễ giải thích hơn chuyện các người có thể khiến mọi người phối hợp một cách thuận lợi như thế? Hoắc Vũ Hạo vẫn giữ bộ dạng khiêm tốn chưa kịp làm gì đã bị Vương Đông không chút nghĩa khí bán đứng. - Huyền lão, tất cả thao tác trong trận chiến vừa rồi đều là kế hoạch của hắn, ngài hỏi hắn đi. Huyền lão vén mái tóc rối mù của mình lên để lộ ra đôi mắt đen tuyền hoàn toàn không hợp với độ tuổi của lão. - Nói cho ta biết đi Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo có chút ngượng ngùng nói: - Thật ra cũng không có gì, Huyền lão, ngài thử một chút sẽ hiểu ngay. Vừa nói hắn liền phóng xuất ra Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của mình, hơn nữa còn mở rộng phạm vi của Tinh Thần Tham Trắc một cách lớn nhất. Vừa cảm nhận được dao động tinh thần của Hoắc Vũ Hạo, Huyền lão có chút sửng sốt, lão theo bản năng có chút kháng cự, một luồng tinh thần lực vô cùng cường đại lập tức bảo vệ lấy Tinh Thần Hải của mình, chặn lấy kỹ năng của Hoắc Vũ Hạo. Nhưng tích tắc sau lão liền ý thức được Hoắc Vũ Hạo muốn làm gì nên vội vàng thu lại luồng tinh thần phòng vệ của mình, sau đó lão mới thật sự cảm nhận được sự tồn tại của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng. Mặc dù Huyền lão đã sớm biết Hoắc Vũ Hạo là một hồn sư thuộc tính tinh thần nhưng đồng dạng lão cũng biết Hồn Hoàn đầu tiên của hắn chỉ là Hồn Hoàn mười năm, vì thế lão mới không coi trọng Hoắc Vũ Hạo. Mãi đến khi Hoắc Vũ Hạo có được Vũ Hồn Cực Hạn, lão mới thật sự chú ý

đến hẳn. Hôm nay sở dĩ cho phép đệ tử hạch tâm năm hai tham gia kỳ tuyển chọn chủ yếu cũng vì người có được Vũ Hồn Cực Hạn là Hoắc Vũ Hạo kia. Làm sao có thể đối đãi hồn sư có Vũ Hồn Cực Hạn như hồn sư bình thường được chứ? Khi Hoắc Vũ Hạo có thể khiến các thành viên cấp cao của học viện mở ra hội nghị tại Hải Thần Các cũng đã gián tiếp xác nhận hẳn sẽ có một chân trong một đời Sử Lai Khắc Thất Quái rồi. Chẳng qua Hoắc Vũ Hạo không biết mà thôi. Bản thân Huyền lão là một vị trưởng lão, dĩ nhiên lão sẽ không vì hội nghị tại Hải Thần Các mà công nhận Hoắc Vũ Hạo, cho nên lão mượn lần sát hạch này mà kiểm tra xem Hoắc Vũ Hạo mới chỉ có hai Hồn Hoàn sẽ làm được những gì. Thật lòng Huyền lão cũng không ngờ rằng Hoắc Vũ Hạo sẽ tỏa sáng được trong lần kiểm tra này. Mà chuyện này thật ra chỉ cần một câu của lão thôi, sát hạch có làm hay không cũng chẳng quan trọng. Nhưng, thật bất ngờ khi Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã đem đến cho lão một kinh hỉ quá lớn. Chính ngay lúc lão cảm nhận được phạm vi bao phủ của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng lão đã thật sự kinh hãi rồi, đúng, vì một đệ tử ngoại viện năm hai mà chấn kinh. Ánh mắt lão nhìn Hoắc Vũ Hạo lập tức thay đổi hoàn toàn, vốn trước đây lão vô cùng lạnh lùng nhưng giờ khắc này lại hóa thành nóng bỏng, ngay cả cảm giác tiếc thương ban nãy cũng bị sự khiếp sợ ấy thay thế. Lão khẽ lẩm bẩm: - Đúng là Thống Soái trời sinh a! Kỹ năng này của người thật sự là từ Hồn Hoàn mười năm kia sao? Không, không có khả năng, tuyệt đối không thể nào. Huyền lão kích động nhìn Hoắc Vũ Hạo, tay phải lão vừa nhấc lên, Hoắc Vũ Hạo liền cảm nhận được một luồng hồn lực cực kỳ nồng đậm chui vào cơ thể hẳn, khiến hai cái Hồn Hoàn màu trắng càng thêm bắt mắt. Đúng vậy, từ ngày có kỹ năng Mô Phỏng, bất cứ lúc nào Hoắc Vũ Hạo sử dụng vũ hồn Linh Mâu hẳn cũng đều biến Hồn Hoàn của mình thành màu trắng. Nhưng lúc này sau khi hồn lực của Huyền lão rót vào, kỹ năng Mô Phỏng nháy mắt biến mất, Hồn Hoàn thứ hai lập tức trở thành màu tím thẫm, nhưng Hồn Hoàn đầu tiên vẫn màu trắng bạch như cũ. - Nói cho ta biết, hai Hồn Kỹ của người là gì? Huyền lão có chút vội vàng hỏi. Hoắc Vũ Hạo thành thành thật thật nói: - Vũ Hồn Linh Mâu, Hồn Kỹ thứ nhất là Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, Hồn Kỹ thứ hai là Mô Phỏng. Huyền lão

trầm giọng nói: - Nếu ta nhớ không lầm thì hôm thi đấu ở kỳ sát hạch Tân Sinh người từng sử dụng một kỹ năng tấn công vào tinh thần nữa mà, cái đó từ đâu mà có? Hoắc Vũ Hạo giật mình, nhưng đương nhiên hẳn không thể nói hết bí mật của mình ra, may là trước đây Vương Đông từng chất vấn hẳn nên hẳn sớm đã chuẩn bị chu toàn rồi. - Huyền lão, đệ tử là người của Đường Môn nên có tu luyện một công pháp gọi là Tử Cực Ma Đồng, vũ hồn của đệ tử lại là Linh Mâu, không hiểu tại sao hai thứ đó lại kết hợp với nhau tạo thành kỹ năng Linh Hồn Trùng Kích đó. Nghe hẳn giải thích xong, vẻ mặt Huyền lão càng thêm hoang mang. - Làm sao có thể như vậy chứ? Một Hồn Kỹ mười năm mà có thể đạt đến trình độ vậy sao? Chẳng lẽ Hồn Kỹ cũng có thể biến dị? Lão nghĩ đi nghĩ lại vẫn không sao giải thích ra được, nhưng lão không tin sau khi hồn lực của mình kiểm tra rồi vẫn còn sai sót, Hoắc Vũ Hạo tuyệt đối không có khả năng che giấu màu sắc Hồn Hoàn được nữa. Cho dù giờ lão có nghĩ nát óc vẫn không sao ngờ được Hồn Hoàn đầu tiên của Hoắc Vũ Hạo là Hồn Hoàn trăm vạn năm trước nay chưa từng có chứ? Huyền lão suy nghĩ một lúc lâu cũng không có đáp án đành nói: - Được rồi, các người trở về đi. Lẽ ra ban đầu học viện không có ý định chọn đệ tử năm hai trở thành thành viên dự bị, nhưng biểu hiện của hai người quá kinh hãi nên sẽ có ngoại lệ. Tuy nhiên, các người muốn trong vòng năm năm tới vẫn có thể ngồi ở vị trí này thì phải cố gắng, vì có rất nhiều đệ tử hạch tâm khác đang nhìn chăm chăm nó, nếu ta cảm thấy các người không đủ khả năng đảm nhiệm nữa ta sẽ loại ra và chọn người khác, hiểu chưa? - Dạ. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cúi người cung kính hành lễ với Huyền lão rồi ra về. Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, nét tang thương trên mặt Huyền lão dần biến mất, thay vào đó là một nụ cười mỉm nhẹ nhàng. - Năm hai thì sao? Hai người Vũ Hồn Song Sinh, một người có Vũ Hồn Cực Hạn, còn có Vũ Hồn dung hợp kỹ nữa. Năm năm, ai nói ta không thể đào tạo bọn chúng thành một đội ngũ mạnh mẽ nhất đấy? Ta mong là các người càng lúc càng đem đến nhiều bất ngờ cho ta. Vừa đi ra khỏi Đấu Hồn Khu, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông giật mình phát hiện Bối Bối, Hòa Thái Đầu, Tử Tam Thạch, Giang Nam Nam và Tiêu Tiêu cũng chưa đi mà đang ở bên ngoài Đấu Hồn Khu đợi bọn họ. - Đại sư huynh, Hòa sư huynh, sao mọi

người chưa về nữa? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông vội vàng bước nhanh về trước. Bối Bối mỉm cười nói: - Chúng ta ở đây chờ bọn đệ, đồng thời cũng muốn cảm ơn hai đệ nữa. - Cảm ơn bọn đệ? Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nói: Bối Bối gật đầu đáp: - Vừa rồi trong lúc đấu loạn, không phải cứ mạnh là sẽ được trở hết tài năng. Máy người chúng ta đều có bốn Hồn Hoàn. Tất nhiên sẽ bị những người khác liên thủ tấn công, mà chúng ta sở dĩ có thể thuận lợi chiến thắng thế này, tất cả công lao đều là của bọn đệ. Nhất là Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng và một chiêu cuối cùng của đệ và Vương Đông. Hoắc Vũ Hạo có chút ngượng ngùng nói: - Đại sư huynh, chúng ta là người một nhà, hơn nữa nếu không có mọi người, hai người chúng ta cũng không thể thuận lợi như vậy. Từ Tam Thạch đỉnh đạc nói: - Được rồi, huynh đệ các người đừng có mà tăng bốc lẫn nhau nữa. Tiểu Vũ Hạo, chúng ta ở lại còn vì một nguyên nhân khác nữa. Nếu lần này mọi người cùng được chọn vào đội Sử Lai Khắc Thất Quái dự bị vậy thì phải tiếp tục cố gắng, không ai được phép để bản thân tụt lại phía sau, năm năm nữa, chúng ta sẽ đại diện học viện tham gia cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái ở một trạng thái tốt nhất. Vừa nói hắn vừa liếc trộm về phía Giang Nam Nam. Giang Nam Nam lại đang cúi đầu nhìn mũi chân của mình. Hắn có thể cùng Giang Nam Nam ra trận đúng là quá tốt, đây là một cơ hội tuyệt vời để hắn có thể quang minh chính đại ở một chỗ với nàng. - Tiểu Vũ Hạo, Vương Đông, vừa rồi chúng ta đã thương lượng, nếu chúng ta đã là một đời Sử Lai Khắc Thất Quái, vậy thì cũng phải có thứ tự đã. Như Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất vậy. Hai đệ bao nhiêu tuổi? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lập tức nói tuổi và tháng sinh của mình ra. Rất nhanh sau đó, bảy người được sắp xếp lại theo đúng vị trí. Lớn tuổi nhất chính là Bối Bối, hắn và Hòa Thái Đầu, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam chỉ hơn kém nhau vài tháng thôi, cũng giống như Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu vậy. Sau Bối Bối là Hòa Thái Đầu, kế đến là Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, Tiêu Tiêu, Hoắc Vũ Hạo, bé nhất là Vương Đông. Từ Tam Thạch cười nói: - Chúng ta đều ở tại học viện, vốn là xưng hô học huynh, niên đệ, học tử, học muội, vậy thì từ giờ đối xử như sư huynh đệ là được rồi. Ha ha, ta đứng thứ ba, chẳng phải giống tiên tổ Đường Tam năm đó sao? Bối Bối tức giận nói: - Đứng cùng vị trí không có

nghĩa là có cùng năng lực, xứng hô huynh đệ không thành vấn đề, bất quá nếu người gia nhập Đường Môn chúng ta thì lại càng thân thiết hơn. Từ Tam Thạch cười to nói: - Không phải ta đã nói với người điều kiện để ta gia nhập vào Đường Môn rồi sao? Vừa nói hắc vừa bữu môi nhìn sang Giang Nam Nam. Đúng lúc này, một chuyện Bối Bối không ngờ tới đã xảy ra. Hòa Thái Đầu đột nhiên lên tiếng: - Bối Bối, à không, Đại sư huynh, ta muốn gia nhập Đường Môn không biết có được không? Bối Bối giật mình giây lát rồi cực kỳ vui mừng, bởi vì hiện giờ Hòa Thái Đầu đã là Hồn Đạo Sư cấp Bốn, mà hắc còn là đệ tử đích truyền đầu tiên của Phàm Vũ, địa vị của hắc ở hệ Hồn Đạo nếu so với Bối Bối và Từ Tam Thạch ở hệ Vũ Hồn còn cao hơn rất nhiều. Tất nhiên sau này hắc sẽ trở thành đệ tử hạch tâm của nội viện. - Thái Đầu, đệ muốn gia nhập Đường Môn thật sao? Bối Bối mặc dù vô cùng mừng rỡ nhưng vẫn hỏi rõ ràng lại một lần nữa. Hòa Thái Đầu cười cười nói: - Khi Vũ Hạo chế tạo Hồn Đạo Khí có sử dụng rất nhiều thứ từ Đường Môn, nên đệ cũng muốn học một chút. Mặc dù đệ là Hồn Đạo Sư nhưng cũng không bị hạn chế chuyện gia nhập tông môn. Hơn nữa, huynh nói rất đúng, gia nhập Đường Môn rồi gọi đại sư huynh sẽ thích hợp hơn. Dưới tình huống thế này Bối Bối làm sao còn do dự nữa, hắc lập tức gật đầu đồng ý. Bởi vậy, trong đội Sử Lai Khắc Thất Quái dự bị, chỉ còn mỗi Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam không là đệ tử Đường Môn.

DAOTIEUVU

Chương 64: Kế hoạch Cực Hạn Đan Binh

Chương 64: Kế hoạch Cực Hạn Đan Binh Chuyện Hòa Thái Đầu xin gia nhập Đường Môn đối với năm người Đường Môn có thể nói là một chuyện vui lớn. Mặc dù Bối Bối đã đồng ý rồi nhưng dù sao Đường Nhã mới là tông chủ Đường Môn nên mọi người cùng nhau đi tìm Đường Nhã để báo cho nàng tin tốt lành này. Đường Nhã dĩ nhiên là hết sức vui mừng mà đồng ý ngay. Đường Môn ngày xưa bị xuống dốc cũng vì Hồn Đạo Khí xuất hiện quá nhiều, giờ Đường Môn muốn quật khởi sẽ phải bắt đầu từ chính phương diện Hồn Đạo Khí. Đúng là nếu Đường Môn có những thành viên vĩ đại thì sẽ có cơ hội khôi phục huy hoàng khi xưa, nhưng quan trọng phải có nguồn thu nhập kinh tế đã. Mà Hồn Đạo Khí chẳng những đem lại lợi nhuận cho Đường Môn mà còn giúp Đường Môn từng bước từng bước lấy lại địa vị. Trong đó, chuyện đem Hồn Đạo Khí kết hợp với ám khí Đường Môn chính là quan trọng nhất. Tuy hiện nay Hoắc Vũ Hạo đã bộc lộ ra thiên phú của mình về mặt chế tạo Hồn Đạo Khí nhưng dù sao nó cũng chỉ là một người, mà Hòa Thái Đầu đã là Hồn Đạo Sư cấp bốn hơn nữa hẳn cũng là đệ tử đích truyền của Phàm Vũ. Có hẳn gia nhập thì thực lực Đường Môn có thể nói đã tăng mạnh lên một đoạn dài. Nghi thức Hòa Thái Đầu nhập môn được Đường Nhã giản lược đến hết mức có thể, ngay cả chuyện tại sao Đường Môn suy thoái cũng tạm thời bỏ qua, sau khi hoàn thành xong, mọi người cùng nhau ăn uống chúc mừng một phen, Giang Nam Nam và Từ Tam Thạch cũng tham gia. - Tiểu sư đệ, huynh muốn tâm sự với đệ một chút. Cơm chiều xong xuôi, Hoắc Vũ Hạo vừa chuẩn bị về ký túc xá nghỉ ngơi thì bị Hòa Thái Đầu gọi lại. - Dạ, được. Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nhìn Hòa Thái Đầu dường như đang có tâm sự, nên lập tức dừng bước. Vương Đông nói: - Ta về ký túc xá trước, hai người cứ tâm sự đi. Hoắc Vũ Hạo đi đến bên cạnh Hòa Thái Đầu ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi. - Hòa sư huynh... huynh có chuyện gì sao? Lúc này trời đã tối đen, những vì sao đã xuất hiện sáng rực trong màn đêm. Hòa Thái Đầu ngẩng mặt nhìn trời, vẻ mặt hẳn không còn sự thật thà chất phát thường ngày nữa mà từ từ trở

nên nghiêm túc, đôi mắt ngơ ngẩn cũng biến mất, khiến Hoắc Vũ Hạo ở bên cạnh cảm thấy vô cùng bất ngờ, vẻ mặt sâu sắc này của sư huynh, hẳn chưa từng trông thấy. Giờ phút này, dáng vẻ lẫn khí chất của Hòa Thái Đầu hoàn toàn thay đổi, sự thay đổi của hắn nhanh đến chóng mặt khiến Hoắc Vũ Hạo khó mà nhận ra hắn nữa. Hoắc Vũ Hạo theo bản năng lùi về sau vài bước nói: - Sư huynh, huynh... Hòa Thái Đầu một lần nữa nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo, trong ánh mắt của hắn ngoài sự sâu sắc dường như còn có thêm một chút gì đó. - Vũ Hạo, đệ biết không, huynh thực sự rất hâm mộ thiên phú của đệ. Nếu huynh cũng được như thế thì huynh sẽ nhất định cố gắng hết sức. Nhưng, huynh không thể. Cho dù huynh cố gắng đến mức nào, thành tựu tương lai cũng lắm chỉ bằng sư phụ mà thôi. Nhưng đệ thì khác, đệ có Vũ Hồn Song Sinh, Vũ Hồn Cực Hạn, tương lai của đệ không sao đoán trước được. Cho dù chúng ta đang ở học viện Sử Lai Khắc, đệ vẫn có thể tỏa sáng như thường. Nghe Hòa Thái Đầu nói thế, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy đầu óc mình có chút không theo kịp. - Sư huynh, huynh đang nói cái gì thế... Vẻ mặt Hòa Thái Đầu có chút chua xót nói: - Người biết không, ở hệ Hồn Đạo chúng ta, có một kế hoạch, kế hoạch này gọi là Cực Hạn Đan Binh. - Cực Hạn Đan Binh? Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nói: Hòa Thái Đầu gật đầu nói: - Đây cũng là kế hoạch quan trọng nhất của hệ Hồn Đạo. Nó được mở ra vì muốn đưa địa vị của Hồn Đạo Sư lên ngang bằng Hồn Đạo Sư ở đế quốc Nhật Nguyệt. - Kế hoạch Cực Hạn Đan Binh chính là dùng sức lực của một người mà thay đổi cục diện chiến tranh. Người có được năng lực này gọi là Cực Hạn Đan Binh. Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi: - Thế thì cường giả bậc Phong Hào Đấu La cũng làm được rồi, có liên quan gì đến hệ Hồn Đạo chúng ta đâu? Hòa Thái Đầu lắc đầu nói: - Không, đúng là cường giả bậc Phong Hào Đấu La có thể thay đổi cục diện chiến tranh, nhưng với những trận chiến có quy mô lớn thì không thể. Chẳng lẽ lúc ấy quân địch không có cường giả cùng cấp bậc sao? Mà Cực Hạn Đan Binh thì không giống thế. Cực Hạn Đan Binh vốn là tồn tại vì chiến tranh, người này không chỉ cần thân thể mạnh mẽ mà còn phải am hiểu chế tạo và sử dụng Hồn Đạo Khí, ngoài ra còn phải thông thạo ẩn nấp, mai phục, phá hoại, và nhạy cảm trong việc tìm điểm yếu của các cuộc chiến để phá hoại hoặc trợ giúp. Cực Hạn

Đan Binh không phải là người chỉ huy, nhưng lại là một nhà nghệ thuật có thể thay đổi cả một cuộc chiến. Phong Hào Đấu La chỉ đơn thuần là một người mạnh mẽ, cho nên tác dụng của họ trong chiến tranh làm sao so với Cực Hạn Đan Binh được. Lẽ ra, ban đầu sư phụ định đào tạo huynh cho kế hoạch này nhưng giờ đệ đã xuất hiện nên có chút thay đổi. Thiên phú của đệ hơn huynh rất nhiều, bất luận về mặt chế tạo Hồn Đạo Khí hay thiên phú tu luyện. Hôm qua sư phụ đã nói với huynh, sau này sẽ không đào tạo huynh thành Cực Hạn Đan Binh nữa mà trở thành người phụ trợ cho họ. Nếu nói đệ tương lai sẽ trở thành Cực Hạn Đan Binh vậy thì huynh sẽ là kho vũ khí di động của đệ. Nghe Hòa Thái Đầu nói đến đây, Hoắc Vũ Hạo không khỏi chấn động kêu lên: - Hòa sư huynh, đệ... Hòa Thái Đầu khoát tay chặn lời Hoắc Vũ Hạo. - Vũ Hạo, đệ đừng vội, để ta nói hết đã. Hoắc Vũ Hạo thật sự không muốn thấy những chuyện thế này xảy ra, từ ngày hãn gia nhập hệ Hồn Đạo theo sư phụ Phàm Vũ học tập, Hòa Thái Đầu lúc nào cũng chăm sóc hãn chu đáo, hơn nữa còn thoải mái nói hãn biết mọi kinh nghiệm của mình trong chuyện chế tạo Hồn Đạo Khí. Sự tôn trọng của hãn dành cho vị sư huynh này hoàn toàn không kém hơn Bối Bối một chút nào. Nhưng ngàn vạn lần hãn không ngờ mình đã cướp lấy hi vọng của sư huynh. Nhất thời trong lòng hãn vô cùng đau khổ. Cũng bởi vì từ nhỏ đã sống ở phủ Công Tước, nơi mà lòng người có thể thay đổi bất cứ lúc nào nên hãn rất trọng tình cảm. Thời gian học tập ở học viện Sử Lai Khắc, hãn đã biết thế nào là tình bằng hữu, nên trong lòng hãn rất quý trọng nó, giờ phút này, nghe sư huynh của mình nói xong, trong lòng hãn thậm chí còn nảy sinh ý định từ bỏ việc học tập ở hệ Hồn Đạo. Hòa Thái Đầu vỗ vai Hoắc Vũ Hạo, vẻ mặt đã bình thường lại một chút: - Vũ Hạo, đệ đừng nóng vội, huynh hoàn toàn không có ý trách đệ hay gì cả. Có lẽ, nếu đổi là người khác huynh sẽ không phục lắm, thậm chí còn phản kháng sự sắp xếp của sư phụ. Nhưng thật lòng huynh công nhận, đệ là người có tư cách tham gia kế hoạch Cực Hạn Đan Binh này, trong lòng huynh lúc này không những không có cảm giác không phục mà còn rất vui mừng. - Huynh biết chỗ thiếu sót của mình, bất kể là huynh cố gắng thế nào cũng khó mà đủ tư cách trở thành Cực Hạn Đan Binh được. Bởi vì vũ hồn của huynh có nhiều điểm yếu quá. Theo phân loại

thì huynh là một Hồn Sư hệ Thực Vật. Đúng là vũ hồn của huynh có tác dụng không nhỏ trong việc phụ trợ Hồn Đạo Sư, nhưng thay vào đó cũng có rất nhiều hạn chế. Sức chiến đấu của huynh làm sao so được với hệ Cường Công? Tất cả cố gắng của huynh chỉ là mong có thể nhờ Hồn Đạo Khí bù đắp lại, tuy vậy, thiên phú đâu như người muốn, huynh biết mình không thể... - Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không? Ở học viện, trong mắt người khác huynh là một người thật thà chất phát, hơn nữa tên của huynh rất kỳ lạ nên mọi người thường gọi huynh là Thái Đầu (đồ ăn), hoặc các biệt hiệu khác như Hắc Đại Cái (đen đũa), cơ nhục nam (kẻ cơ bắp). Chỉ có đệ là không như thế. Lần đầu tiên gặp huynh, đệ đã gọi huynh là Hòa sư huynh bằng giọng hết sức chân thành. Từ lúc đó, huynh đã nhận đệ là tiểu sư đệ của mình rồi. - Rồi sau đó, đệ thể hiện ra thiên phú của mình khiến sư phụ thường ngày vô cùng nghiêm khắc cũng không kèm được mà kinh hãi. Huynh có thể hiểu tâm trạng của người, có sư phụ nào mà không hi vọng dạy được đệ tử giỏi đây? Hơn nữa, nếu không có sư phụ, huynh không thể nào có mặt trên đời này. Cho nên, đệ không cần phải tự trách mình. Huynh đã nói chuyện với sư phụ rồi. Huynh sẽ toàn lực giúp đỡ đệ trở thành Cực Hạn Đan Bình của hệ Hồn Đạo chúng ta. Huynh sẽ là một kho vũ khí di động của đệ. Khóe mắt Hoắc Vũ Hạo chảy ra một giọt lệ: - Sư huynh, đệ không nghĩ mọi chuyện lại thành thế này, như thế không công bằng với huynh. Hay là để đệ... Hòa Thái Đầu lại một lần nữa ngắt lời hẳn. - Sư đệ, huynh không ngốc như vậy, có một số thứ không phải muốn cho là cho. Hơn nữa mặc dù huynh giúp đỡ đệ nhưng huynh cũng vì chuyện riêng của mình nữa. Huynh chỉ xin đệ một chuyện. Hi vọng tương lai nếu đệ có thể thành công thì giúp huynh làm chuyện này, đương nhiên phải trong khả năng cho phép mới được. - Sư huynh, huynh cứ nói đi. Hoắc Vũ Hạo vội vàng hỏi: Ánh mắt Hòa Thái Đầu hiện lên một chút thương cảm vô cùng sâu sắc: - Vũ Hạo, đệ biết không? Ngay cả sư phụ Phàm Vũ cũng không biết lai lịch và thân phận thật sự của huynh. Vì huynh không muốn mang đến phiền toái cho người, cũng không hi vọng người bị quấy nhiễu. Hôm nay huynh đã nói nhiều với đệ như vậy rồi thì huynh sẽ nói luôn. Mấy năm nay huynh giấu nó trong lòng thật sự rất đau khổ. - Ngày đó, lúc sư phụ

Phạm Vũ cứu huynh về, huynh chỉ mới có chín tuổi. Lúc đó cả người huynh đầy máu, cơ thể thoát lực. Lúc lão sư cứu tình huynh lại có hỏi lai lịch của huynh. Nhưng huynh chỉ nói với người nhà huynh là thương nhân, vì gặp kẻ cướp nên cả nhà bị bọn chúng giết chết chỉ còn một mình huynh chạy thoát, huynh đã trở thành một cô nhi. Lúc đó huynh nói thế chỉ vì sợ liên lụy sư phụ. Nào ngờ nó đã trở thành lai lịch xuất thân của huynh sau này. - Sư phụ mang huynh về học viện còn dạy huynh trở thành Hồn Đạo Sư, cho nên huynh lúc nào cũng nỗ lực học tập, dần dần bộc lộ ra thiên phú của mình. Có điều trong thâm tâm huynh, lúc nào cũng có một cừu hận khắc cốt ghi tâm. - Huynh là người của đế quốc Nhật Nguyệt, chỉ có ở đế quốc Nhật Nguyệt mới có người có màu da ngăm đen như huynh. Hơn nữa, huynh còn là người trong hoàng tộc, là cháu ruột của đương kim hoàng đế đế quốc Nhật Nguyệt. - Hả? Hoắc Vũ Hạo cực kỳ chấn động, ngàn vạn lần hăn không ngờ, Hòa sư huynh thật thà chất phác của mình vậy mà có lai lịch khủng khiếp đến thế. Nhất thời không khỏi kinh ngạc mà trợn mắt há hốc mồm. Hòa Thái Đầu gượng cười nói: - Thật hoang đường đúng không? Chuyện này huynh đã chôn kín tận đáy lòng rất lâu rồi. Cha của huynh từng là hoàng đế của đế quốc Nhật Nguyệt. Huynh còn có bảy tỷ tỷ nữa, cha huynh mãi đến năm bốn mươi tám tuổi mới có huynh. Lúc đó, cha huynh vẫn còn là thái tử, chú của huynh và cha ta lúc nào cũng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Nhưng ông nội của huynh biết chú ấy tính tình vô cùng tàn nhẫn không nên giao đất nước cho ông ấy. Cho nên mặc dù xét về thiên phú chú huynh hơn cha huynh rất nhiều nhưng ông nội huynh vẫn nhất quyết truyền ngôi cho cha huynh. - Sau khi cha huynh kế vị lúc nào cũng lo cho nước nhà. Mỗi ngày đều lo toan chính sự. Đất nước dưới sự trị vì của ông ngày càng phồn vinh, cha huynh càng lúc càng được mọi người ủng hộ. - Ngày ông nội huynh mất đã từng dặn dò cha huynh phải đoạt lại hết quyền lực trong tay chú huynh, khi đó đất nước mới có thể bình yên được. Nhưng bản tính cha huynh vốn lương thiện, chú huynh là em trai duy nhất của người nên người không đành lòng thấy hăn mất hết tất cả. Cho nên khi đó đã không làm theo lời dặn dò của ông nội, cũng từ đấy mà để lại một mầm họa khôn nguôi. - Sáu năm trước, khi cha huynh còn đang khỏe mạnh đột nhiên

qua đời sau một đêm, cả mẹ lẫn ba người chị chưa lấy chồng của huynh nữa, sau đó người ta bảo rằng họ bị ngộ độc thức ăn. Đúng lúc này, chú huynh đột nhiên dẫn quân trở về kinh đô, chỉ trong một đêm mà mọi thứ biến đổi long trời lở đất. Đến khi huynh nhận ra thì bốn phía đã đầy bóng người, khắp nơi toàn một mùi chết chóc. Cũng may mẹ huynh kịp nhét huynh vào một mật đạo, huynh mới có thể sống sót được. - Chú huynh không tìm được thi thể của huynh nên phái người đuổi giết khắp nơi, hơn nữa chú ấy còn thông cáo ra bên ngoài rằng cả nhà huynh đều đã chết vì ngộ độc thức ăn. Với chú ấy, đây là một cơ hội tuyệt vời để giết sạch tất cả tâm phúc của cha huynh, sau khi giết sạch hết, chú ấy nói với bên ngoài rằng những người đó dùng để tuần táng theo cha huynh. Sau khi xong xuôi mọi chuyện, hắn lấy danh nghĩa mình là người duy nhất còn huyết thống hoàng thất đã mạnh mẽ giành lấy ngôi vị hoàng đế. Nói đến đây, hai mắt Hòa Thái Đầu đã đỏ bừng, hai tay nắm chặt nổi cả gân xanh. Vẻ mặt thật thà chất phát ngày xưa không còn nữa mà chỉ là một khuôn mặt vô cùng dữ tợn. Điều này cũng chứng tỏ nỗi hận trong lòng hắn đã dâng đến đỉnh điểm. - Có lẽ linh hồn của cha và mẹ huynh ở trên trời đã linh thiêng mà phù hộ huynh chạy thoát được. Đường đường là một hoàng tử mà giờ lại không bằng một kẻ ăn mày giữa chợ đời. Huynh nào dám quay về, nên đành chạy trốn, lúc nào cũng chạy không ngừng, mãi đến địa phận của đế quốc Thiên Hồn thì được sư phụ cứu. Từ ngày đó đến nay, không lúc nào huynh quên được mối hận này. Nhưng huynh biết, thực lực của một người vô cùng nhỏ bé. Cho nên, trở thành Cực Hận Đan Bình là hy vọng duy nhất của huynh khi đó. Mặc dù trong lòng huynh biết rõ, với thiên phú của mình, rất khó mà thành công được. Nói đến đây, Hòa Thái Đầu quay lại nhìn Hoắc Vũ Hạo với hai mắt đỏ bừng: - Vũ Hạo, huynh chỉ mong khi đệ trở thành Cực Hận Đan Bình, nếu đệ có thể thì hãy trợ giúp huynh trả mối thù này. Huynh biết, yêu cầu này rất là quá đáng. Nhưng huynh sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ để trợ giúp cho đệ. Hôm nay huynh gia nhập Đường Môn đúng là vì muốn học tập ám khí Đường Môn, nhưng ngoài ra huynh còn muốn tình huynh đệ giữa chúng ta càng thêm khăng khít. Chỉ với một mình huynh thì không thể nào trả lại phần huyết hải thâm cừu này được, nhưng nếu đệ giúp huynh,

huynh sẽ cố hết sức bảo đảm an toàn cho đệ, được không? Hoắc Vũ Hạo thấy vẻ mặt Hòa Thái Đầu buồn bã liền nói: - Hòa sư huynh, làm sao đệ lại không giúp huynh trả mối thù giết cha này chứ? Nhưng hiện giờ đệ không thể có câu trả lời thuyết phục cho huynh được vì căn bản thực lực đệ còn cách đích đến quá xa, nên hiện giờ đừng suy nghĩ nhiều đến mối thù kia nữa. Đệ có thể đảm bảo với huynh, bất cứ người nào làm tổn thương huynh, đệ nhất định sẽ không bỏ qua cho người đó. - Ngày trước khi đệ mới vào học viện Sử Lai Khắc, trong lòng đệ lúc nào cũng ngập tràn thù hận, ngày nào đệ cũng suy nghĩ chuyện làm sao để báo thù. Nhưng sau đó đệ mới nhận ra, bản thân mình chả là cái gì cả, muốn báo thù thì phải trả giá bằng chính sự cố gắng của mình. Khi nào bản thân mình ở ngay học viện này có thể tỏa sáng thành một thiên tài tuyệt thế thì khi đó mình mới có tư cách trở về trả thù. Lúc đó, chúng ta không còn đơn thuần là huynh đệ nữa, mà là chiến hữu. Đệ sẽ luôn ở bên cạnh huynh. - Được. Hòa Thái Đầu đưa bàn tay đen sạm của mình nắm lấy bàn tay trắng nõn của Hoắc Vũ Hạo, mặc dù màu sắc của hai bàn tay hoàn toàn trái ngược nhưng lại đầy tình cảm ấm áp. Hòa Thái Đầu trầm giọng nói: - Tiểu sư đệ, vậy thì chúng ta cùng nỗ lực, cùng cố gắng. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Chúng ta bây giờ còn nhỏ yếu nhưng mười năm sau chắc chắn sẽ không còn như thế này nữa! Khi Hòa Thái Đầu tiễn Hoắc Vũ Hạo về ký túc xá thì hắn đã trở lại bộ dạng thật thà chất phát như xưa. Mà Hoắc Vũ Hạo cũng làm như từ này giờ không xảy ra chuyện gì cả, bí mật của Hòa Thái Đầu hắn cũng đã chôn kín vào tận đáy lòng. Khi chưa có thực lực tuyệt đối sẽ không nhắc đến cái gì là báo thù. Sau khi có được một chân trong đội Sử Lai Khắc Thất Quái dự bị, cuộc sống của Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu ở học viện lại càng thêm phần muôn màu muôn vẻ. Trừ thời gian lên lớp, những lúc còn lại bọn họ đều chuyên tâm tu luyện. Thân phận đội dự bị đối với bọn họ đúng là rất vinh dự nhưng đồng thời cũng mang đến rất nhiều áp lực. Bọn họ phải cố gắng bảo vệ vinh dự này của bản thân mình. Nhất là bọn họ còn thua cả ba tuổi nữa. Thế nên bọn họ phải trả giá hơn rất nhiều để bù đắp lại chỗ thiếu sót này, đồng thời củng cố tư cách của chính mình. Nháy mắt hai tuần đã trôi qua, bọn họ đã được Huyền lão chỉ điểm hai lần. Phương pháp dạy học

của Huyền lão cực kỳ đơn giản, có thể dùng hai từ "thô bạo" để hình dung. Đó chính là chiến đấu thực tế. Chiến đấu không hề có chút nhường nhịn nào. Mỗi lần bảy người bọn họ đều bị chia thành từng nhóm chiến đấu với nhau, yêu cầu duy nhất của Huyền lão chính là không được nường tay. Có cao thủ siêu cấp như lão ở bên cạnh thì bọn họ tuyệt đối sẽ không có chút nguy hiểm nào. Huyền lão còn cố ý thay đổi liên tục đồng đội của Hoắc Vũ Hạo, mà mỗi lần nhóm của hắn đều yếu hơn đối phương. Trong tình huống học tập căng thẳng và tu luyện miệt mài thế này, mỗi ngày Hoắc Vũ Hạo đều cảm thấy mình có chút tiến bộ, hắn và Vương Đông càng lúc càng thành thạo tu luyện Hạo Đông Lực. Sau nửa tháng, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy hồn lực của mình đã mập mé cấp hai mươi bảy, sẽ rất nhanh đột phá thôi. Người khiến mọi người kinh ngạc chính là Tiêu Tiêu, hồn lực của cô bé đã thuận lợi đột phá cấp hai mươi chín, chỉ cần thêm một cấp nữa rồi liệt sát hồn thú là cô bé đã có thể trở thành Hồn Tôn rồi. Hôm nay lại đến giờ lên lớp của Huyền lão. Cứ đến buổi học này là bảy người Hoắc Vũ Hạo liền tạm dừng buổi học trên lớp và đến Sát Hạch Khu chờ Huyền lão. Hôm nay cũng như thế. Bất quá, hôm nay khi ba người Hoắc Vũ Hạo vừa đến Sát Hạch Khu liền thấy trước mặt có một ít lỗ hổng. Bối Bối, Hòa Thái Đầu, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam đều đã đến. Trừ bọn họ ra, ở trong Sát Hạch Khu còn có Huyền lão và một ít học viên khác nữa. Mà vừa trông thấy những người này, tim Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu liền đập nhanh liên hồi, bởi vì đồng phục của bảy người kia đều đỏ như máu, màu đỏ kia chính là đại biểu cho đệ tử nội viện. Trong số bảy học viên đó Hoắc Vũ Hạo chỉ biết mỗi một người, cũng chính là người sau cái ngày xấu hổ đó hắn không còn gặp lại nữa, Mã Tiểu Đào. Hôm nay Mã Tiểu Đào cột tóc đuôi ngựa gọn gàng. Nàng vừa thấy Hoắc Vũ Hạo khoe miệng liền nở một nụ cười. Hoắc Vũ Hạo thấy nụ cười của nàng không khỏi đỏ mặt xấu hổ. Chuyện hôm đó hắn hoàn toàn nhớ rõ a! Hơn nữa, Mã Tiểu Đào là người con gái đầu tiên hắn thân mật như vậy, làm sao mà dễ dàng quên được. Bên cạnh Mã Tiểu Đào là sáu học viên khác, bốn nam hai nữ. Nhìn vẻ ngoài đều sàng sàng tuổi nàng. Bốn người Bối Bối đến trước lúc này đều vô cùng cung kính đứng nép sang một bên, thỉnh thoảng cũng có liếc mắt nhìn về

bảy người kia nhưng ánh nhìn vô cùng ngưỡng mộ và kính trọng. Hồng Y nội viện, đây mới thực sự là những đệ tử có thực lực ở học viện Sử Lai Khắc, cũng chính những người này đã mang vinh quang về cho học viện Sử Lai Khắc. Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu nhanh chóng đi đến bên cạnh bốn người Bối Bối, ai cũng hết sức cẩn thận, dù sao trước mặt bọn họ có nhiều vị học trưởng mạnh mẽ như vậy mà. Hơn nữa bọn họ cũng đã mơ hồ đoán ra được thân phận của bảy vị học trưởng này. Huyền lão gật đầu nói: - Mọi người đã đến đông đủ rồi. Hiện nay chỉ còn mười ngày nữa là bắt đầu cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp. Ta nghĩ tất cả đã đoán được thân phận của nhau rồi chứ. Đúng vậy, các người là hai đời Sử Lai Khắc Thất Quái, một bên là nhóm chính thức, một bên là nhóm dự bị. Hôm nay ta cho các người gặp mặt cốt yếu để mọi người làm quen lẫn nhau, và cũng để tất cả biết một chút năng lực của đồng đội mình nữa. Huyền lão nói đến đây liền quay sang bảy người Hoắc Vũ Hạo nói tiếp: - Các người tuyệt đối không thể mang cái tư tưởng lần này đến đây chỉ là khán giả. Ngược lại, nếu không có gì bất ngờ, các người cũng có cơ hội xuất chiến. Khi chúng ta gặp những đối thủ không quá mạnh mẽ thì các người sẽ được ra thi đấu. Như vậy mới che giấu được năng lực của các thành viên thật sự được. Vừa nghe thấy tất cả đều có khả năng ra thi đấu, bảy người Hoắc Vũ Hạo không khỏi vừa mừng vừa sợ, vì thật lòng bọn họ chỉ nghĩ lần này đi theo làm khán giả mà thôi. Không ngờ mình cũng có cơ hội đại diện học viện tham gia thi đấu. Chính là đại diện cho học viện Sử Lai Khắc a. Huyền lão hừ một tiếng nói: - Các người cũng đừng có vui mừng quá sớm. Cho các người ra thi đấu là chuyện hiển nhiên rồi nhưng chỉ được thắng không được thua, nếu mà thua thì... hắc hắc, kết quả thế nào các người cũng biết rồi chứ. Chỉ cần lão phu còn sống một ngày thì người đó đừng mong tiến vào nội viện được. Hơn nữa, lần này các người đi theo phải tuyệt đối ngay thẳng, chủ yếu vẫn là các đệ tử chính thức. Tất cả đều phải phục tùng mệnh lệnh, rõ chưa? - Dạ hiểu. Bảy người Hoắc Vũ Hạo đồng thanh đáp. Với tuổi của bọn họ mà có thể làm thành viên dự bị với bọn họ đã quá vui mừng. Huống chi bọn họ còn có cơ hội ra thi đấu nữa. Trái nghiệm khó khăn này cũng là vì chuẩn bị cho năm năm sau bọn họ chính

thức ra thi đấu mà thôi. Huyền lão gật đầu nói: - Được rồi, các người tự giới thiệu với nhau đi. Theo thứ tự, đội dự bị bắt đầu trước. Sau khi đã xác định tuổi tác, thứ tự trong đội dự bị dĩ nhiên không còn vấn đề gì, Bối Bối là người đầu tiên bước lên phía trước: - Bối Bối, ngoại viện năm năm, cấp 42, Chiến Hồn Tông hệ Cường Công. Hòa Thái Đầu là người thứ hai tiến lên: - Hòa Thái Đầu, ngoại viện năm tư, hệ Hồn Đạo, Hồn Đạo Sư cấp bốn. Là đệ tử hệ Hồn Đạo, dĩ nhiên hẳn sẽ không báo ra tu vi của mình mà lấy cấp bậc Hồn Đạo Sư để nói lên thực lực của mình. Kế đến là Từ Tam Thạch: - Từ Tam Thạch, ngoại viện năm năm, cấp 43, Chiến Hồn Tông hệ Phòng Ngự. Về phương diện hồn lực, hẳn nhỉnh hơn Bối Bối một chút. Người thứ tư là Giang Nam Nam, tuy thật lòng nàng không muốn đứng cạnh Từ Tam Thạch nghe hẳn léo nhéo nhưng hai người xấp xỉ tuổi nhau, lúc này không phải tình huống bình thường nên dù không vui nàng cũng không biểu lộ ra mặt. - Giang Nam Nam, ngoại viện năm năm, cấp 41, Chiến Hồn Tông hệ Mẫn Công. Vừa thấy nàng bước lên, ánh mắt một vài đệ tử nội viện nhất thời sáng lên, Giang Nam Nam đúng thật rất đẹp nếu không nàng cũng không được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ ngoại viện. Trong những cô gái ở đây, xét về dung mạo thì nàng đẹp nhất, dáng người thì là Mã Tiểu Đào. Còn Tiêu Tiêu vì còn quá bé nên chưa lộ ra vẻ nữ tính rõ ràng như đàn chị của mình. Từ Tam Thạch nhất thời căng thẳng, khóe mắt sáng lên nhìn chăm chăm các vị học trưởng nội viện ở đối diện. Người kế tiếp là Tiêu Tiêu. - Muội là Tiêu Tiêu, xin chào các vị học trưởng. Muội là đệ tử ngoại viện năm hai, cấp 29, Chiến Hồn Đại Sư hệ Khống Chế. Các đệ tử nội viện vừa bị dung mạo của Giang Nam Nam hấp dẫn nghe thấy mấy chữ cấp hai mươi chiến liền hoảng hồn mở to mắt nhìn. Cấp hai mươi chín? Mình không nghe lầm chứ? Thành viện đội Sử Lai Khắc Thất Quái dự bị thậm chí có cả đệ tử năm hai? Khó trách bọn chúng nhìn bé như vậy. Trời ơi, Huyền lão muốn làm gì đây? Sau Tiêu Tiêu chính là Hoắc Vũ Hạo, hẳn cũng bước lên đứng cạnh Tiêu Tiêu, cung kính nói: - Xin chào các vị học trưởng, đệ là Hoắc Vũ Hạo, ngoại viện năm hai, cấp 26, Chiến Hồn Đại Sư hệ Khống Chế. Năm hai? Cấp 26? Sắc mặt các đệ tử nội viện trừ Mã Tiểu Đào, còn lại đều có chút cổ quái. Bất quá bọn họ đã có thể trở thành đệ tử nội viện thì tính tình

ai cũng đều hết sức chín chắn. Tuy giật mình nhưng không có biểu hiện gì quá mức. Người cuối cùng là Vương Đông, hẳn đương nhiên nhìn thấy sự kinh ngạc của các vị học trước nên hẳn kiêu ngạo ưỡn bộ ngực bé nhỏ của mình lên nói: - Vương Đông, ngoại viện năm hai, cấp 31, Chiến Hồn Tôn hệ Cường Công. Huyền lão gật đầu chỉ sang bên phía đệ tử nội viện nói: - Đến các người. Bên phía nội viện, người đầu tiên tiến lên rõ ràng là Mã Tiểu Đào. Lúc này nàng không còn vẻ nóng nảy bình thường nữa mà trầm tĩnh hơn rất nhiều. - Nội viện, Mã Tiểu Đào. Cấp 67, Chiến Hồn Đế hệ Cường Công. Mặc dù mấy người Hoắc Vũ Hạo biết rõ Mã Tiểu Đào mạnh mẽ nhưng khi nghe chính miệng nàng nói ra con số 67 cũng không nhin được mà hít sâu một hơi. Nàng vẫn còn có thể tham gia Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp trên đại lục nghĩa là vẫn chưa quá hai mươi tuổi. Không đến hai mươi tuổi mà tu vi đã đến cấp 67 rồi, đúng là chỉ có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung nàng. Sau Mã Tiểu Đào là một nam đệ tử. Hẳn có thân hình cao lớn, đứng cạnh Mã Tiểu Đào vô cùng xứng đôi. Nhưng không hiểu tại sao vừa trông thấy hẳn, Hoắc Vũ Hạo liền cảm thấy có điểm gì đó quen mắt. Vị nam đệ tử này có vẻ trầm ổn, ánh mắt sắc như dao, hẳn trầm giọng nói: - Nội viện, Đái Thước Hành, cấp 64, Chiến Hồn Đế hệ Cường Công. Vừa nghe thấy ba chữ Đái Thước Hành rồi cuộc Hoắc Vũ Hạo cũng nhớ ra, trong lòng vô cùng chấn động, tuy nhiên vẻ mặt không chút biến hóa nào. Ánh mắt Đái Thước Hành dừng lại trên người hẳn một chút nhưng mơ hồ có chút hàn ý. Ở phủ Công Tước Bạch Hổ, Công Tước phu nhân có tổng cộng hai người con ruột, người con lớn chính là thể tử của Công Tước Bạch Hổ, cũng chính là người tương lai sẽ thừa kế tước vị Công Tước Bạch Hổ, người này dường như tên là Đái Thước Hành. Thiên phú Đái Hoa Bân vô cùng xuất chúng, chưa đến mười ba tuổi đã là cường giả Hồn Tôn cấp 37, vậy mà hẳn vẫn không thể thoát khỏi cái bóng của đại ca mình được. Hoắc Vũ Hạo ngàn lần không ngờ sẽ gặp Đái Thước Hành trong tình huống này, hơn nữa hẳn còn là một trong Sử Lai Khắc Thất Quái. Từ ánh mắt Đái Thước Hành nhìn hẳn, hẳn đã rõ ân oán của mình và Đái Hoa Bân hẳn đã biết rõ. Sau Đái Thước Hành vẫn là một nam đệ tử, người này không cường tráng như Đái Thước Hành nhưng khéo miệng lại

nở một nụ cười ấp áp: - Nội viện, Trần Tử Phong, cấp 57, Chiến Hồn Vương hệ Cường Công. Mặc dù trước hắn đã xuất hiện hai vị Hồn Đế rồi, nhưng chưa đến hai mươi tuổi đã đạt đến bậc Hồn Vương cũng không phải dễ dàng. Hơn nữa còn phải ở trong nội viện, nơi không thiếu nhân tài mà tỏa sáng đạt được tư cách đại diện cho học viện Sử Lai Khắc cũng không phải chuyện dễ, bấy nhiêu đã đủ để biết bọn họ xuất sắc đến mức nào. Đến người thứ tư rốt cuộc cũng xuất hiện một cô gái. Dung mạo của nàng nhìn qua rất bình thường, dáng người cũng vô cùng bình thường, thêm vào mái tóc ngắn cũn, nhìn phớt qua không có vẻ gì khác những đệ tử bình thường khác. Ngay cả giọng nói của nàng cũng bình thường đến mức người nghe phải kinh ngạc. - Nội viện, Tây Tây, cấp 56, Chiến Hồn Vương hệ Mẫn Công. Mặc dù vẫn là lời giới thiệu đơn giản nhưng từ lời của nàng lại khiến người ta cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ mà để lại ấn tượng. Nàng vừa nói xong cả người lại trở về dáng vẻ bình thường, hoàn toàn lu mờ dưới ánh sáng rực rỡ của những người khác. Người thứ năm vẫn là một cô gái, nhưng nàng khác với Tây Tây, nàng xinh đẹp, nhưng một vẻ đẹp đầy lạnh lùng, nếu Mã Tiểu Đào nóng bỏng, Giang Nam Nam dịu dàng thì nàng là một dạng lạnh lùng cao ngạo, cảm giác từ nàng dễ dàng khiến người ta khắc sâu ấn tượng. Làn da của nàng rất trắng, từng bước đi cũng vô cùng nhẹ nhàng giống như không cần dùng sức vậy. - Nội viện, Lăng Lạc Thần, cấp 55, Chiến Hồn Vương hệ Khổng Chế. Trừ hệ Cường Công và Mẫn Công rốt cuộc cũng xuất hiện một Chiến Hồn Sư hệ Khổng Chế. Người thứ sáu là một chàng trai dáng người nhỏ gầy, hăn chỉ cao khoảng 1m6 thôi, dáng người so với Lăng Lạc Thần còn thấp bé hơn nữa, nhưng đôi mắt của hăn lại sáng ngời đầy thông minh. - Nội viện, Diêu Hạo Hiên, cấp 55, Chiến Hồn Vương hệ Khổng Chế Phụ Trợ. Lại một gã hệ Khổng Chế nữa, nhưng còn cả Phụ Trợ sao? Người cuối cùng là một đệ tử tướng mạo cực kỳ thanh tú, đúng là thanh tú, nhưng rõ ràng hăn là con trai, nhưng dáng người của hăn thon gọn, gương mặt xinh đẹp thế kia khiến người ta nhìn là muốn yêu thương, ngay cả giọng nói cũng vô cùng nhỏ nhẹ: - Nội viện, Công Dương Mặc, cấp 59, Chiến Hồn Vương hệ Phụ Trợ. Bảy người đội dự bị không ngờ người này lại là người có tu vi đứng thứ ba chỉ sau Mã Tiểu Ngọc và

Đái Thước Hành, đến tận cấp 59? Chỉ cần một bước nhỏ nữa thôi là hẳn có thể trở thành cường giả bậc Hồn Đế rồi. Nghe mấy vị học trưởng nội viện giới thiệu xong, Hoắc Vũ Hạo liền ghi nhớ tên, hệ và cấp bậc hồn lực của họ lại. Tuy rằng bọn hắn chỉ là dự bị nhưng ghi nhớ những thứ này chắc hẳn sau này sẽ có ích. Sau khi ghi nhớ xong xuôi, ngoài trừ sự xuất hiện ngoài ý muốn của Đái Thước Hành làm hắn có chút bất ngờ và u sầu ra còn lại đa số là kinh ngạc. Ở độ tuổi dưới hai mươi, vậy mà tất cả đều trên cấp 50, trong đó còn có hai người đạt đến bậc Hồn Đế nữa. Tuy rằng bọn họ ở nội viện chắc hẳn là những nhân vật cao cấp nhưng như thế cũng không khỏi làm bảy người Hoắc Vũ Hạo cảm thấy kinh hoàng. Đồng thời cũng làm bọn họ tràn ngập hi vọng. Nếu như mình đến hai mươi tuổi tu vi cũng đến bậc Hồn Vương thì sao đây? Không nói khoa trương chứ thực lực của những đệ tử nội viện học viện Sử Lai Khắc so với những đệ tử ở học viện khác đã là bậc cao cấp rồi. Đội hình này đi thi ở Đấu Hồn Đại Tái còn có thể thua được sao? Huyền lão hơi hơi gật đầu nói: - Được rồi, các người cũng đã nhận biết nhau rồi. Vì để các người càng biết rõ nhau hơn, nhiệm vụ huấn luyện hôm nay của các người là thi đấu hữu nghị. Chỉ có trong chiến đấu mới dễ dàng quen thuộc năng lực đối phương được. Các người cũng không hẳn là chỉ phối hợp với những đồng đội quen thuộc mà trong quá trình ta cũng có thể bất cứ lúc nào cho thay thành viên. Mã Tiểu Đào, Đái Thước Thành, hai người mỗi người một Đội. Mã Tiểu Đào, tu vi của người tương đối cao vậy thì bên phía người chỉ có thể có hai đội viên của đội chính thức, nhưng cho người ưu tiên chọn trước một thành viên đội chính thức và một thành viên đội dự bị. Đái Thước Hành, người được quyền chọn ba thành viên đội chính thức trước rồi mới đến thành viên đội dự bị. Bảy người Hoắc Vũ Hạo còn chưa quen thuộc với những kiểu phối hợp này, nhưng bảy người nội viện hiển nhiên đã quá rành phương thức này của Huyền lão. Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành chia ra hai phía cách nhau một khoảng nhất định. Mã Tiểu Đào nói: - Đội chính thức ta chọn Công Dương Mặc. Bên nàng chỉ có thể chọn ba thành viên đội chính thức vậy mà người đầu tiên nàng chọn lại không phải là Trần Tử Phong, người có cùng hệ Cường Công với nàng lại mà người có tu vi cao hơn, Công Dương Mặc. Nói tới đây,

nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: - Thành viên đội dự bị đầu tiên ta chọn là Hoắc Vũ Hạo. - Hả? Nàng vừa nói xong không chỉ là hai nhóm đệ tử nội ngoại viện mà cả Huyền lão cũng lộ vẻ kinh ngạc. Mã Tiểu Đào hừ lạnh một tiếng nói: - Gì? Ta không được chọn vậy à? Vương Đông huých vai Hoắc Vũ Hạo, hai người liếc mắt nhìn nhau, Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy ánh mắt Vương Đông có chút nghi ngờ đành gượng cười. Công Dương Mặc thoải mái đi về phía Mã Tiểu Đào, hân mĩm cười nói: - Tiểu Đào, người thực tình mắt. Ánh mắt Mã Tiểu Đào lộ ra một chút chán ghét nói: - Cách ta năm thước, nếu không đừng trách ta không khách sáo. Công Dương Mặc nghe thấy thế cũng không giận mà mỉm cười đứng cách nàng hơn năm thước. Mã Tiểu Đào quay sang nhìn Hoắc Vũ Hạo vẫy vẫy tay nói: - Người còn chờ cái gì? Mau qua đây. - Dạ. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới giật mình bước nhanh sang phía Mã Tiểu Đào. Mã Tiểu Đào nhìn sang Đái Thước Hành hất cằm khiêu khích: - Tới lượt người.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 65: Bảy đấu bảy, hỗn độn chiến!

Chương 65: Bảy đấu bảy, hỗn độn chiến! Đái Thước Hành liếc mắt nhìn Mã Tiểu Đào với vẻ nghi hoặc rồi trầm giọng nói: - Trần Tử Phong, Từ Tam Thạch. Trần Tử Phong và Từ Tam Thạch lập tức bước về phía Đái Thước Hành. Mã Tiểu Đào lại nói tiếp sự lựa chọn của mình: - Tây Tây, Bối Bối. Hoắc Vũ Hạo vừa nghe nàng nói xong suýt chút nữa bật cười, Tây với Bối ghép lại chẳng phải là Tây Bối (đồ giả) sao? (M2: mình cũng không hiểu chỗ này lắm, nhưng google bên web tiếng trung thì nó giải thích thế này: Chữ Tây "西", cộng với chữ Bối "贝" thành chữ Cổ "贾", mà chữ Cổ đồng âm với chữ Giả "假", nên thường gọi cổ hàng hay tây bối hàng để chỉ hàng giả, hàng nhái. Còn trong tiểu thuyết hiện đại thì dùng để chỉ nữ cải nam trang hay trình nữ. Mình dịch lại của bên đó, thấy cũng tạm mà hông thấy mắc cười) Cả Bối Bối đang đi đến cũng nghĩ đến điểm này nên vẻ mặt hẳn có chút quái lạ, muốn cười nhưng cố kìm lại. Đái Thước Hành nói: - Lãng

Lạc Thần, Diêu Hạo Hiên. Hắn có thể chọn trước ba thành viên đội chính thức mà lần tới Mã Tiểu Đào còn có thể chọn hai người nữa nên dĩ nhiên hắn phải chọn trước hai người quan trọng để chắc chắn rồi. Nhiều thêm một vị Hồn Vương thì càng tốt. Hơn nữa tất cả còn vốn là đệ tử nội viện nữa.

Lại đến lượt Mã Tiểu Đào chọn nhưng lúc này nàng lại chọn hai thành viên đội dự bị: - Hòa Thái đầu, Vương Đông. Lúc này hai bên đã chọn xong rồi, đội dự bị chỉ còn Giang Nam Nam và Tiêu Tiêu, hai người dĩ nhiên thuộc đội Đái Thước Hành rồi, còn Mã Tiểu Đào này giờ đã chọn sáu người Công Dương Mặc, Hoắc Vũ Hạo, Tây Tây, Bối Bối, Hòa Thái Đầu và Vương Đông, thêm nàng nữa là đủ bảy người. Bên đội Đái Thước Hành là Trần Tử Phong, Lăng Lạc Thần, Diêu Hạo Hiên, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam và Tiêu Tiêu. Cả hai đội vẫn giữ số lượng bảy người như cũ nhưng thành viên đã hoàn toàn bị tách ra. Không thể nghi ngờ trận đấu này chủ yếu là màn luận bàn của Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành, nhưng đồng thời cũng là một khảo nghiệm về năng lực chọn người của mỗi đội trưởng. Chiến đấu theo tổ đội, tổ hợp những người khác nhau sẽ phát huy ra sức chiến đấu khác nhau. Huyền lão cầm bình rượu uống một hơi rồi cười to nói: - Tốt lắm, các người đã chọn xong thì ta cho các người mười phút thảo luận chiến thuật, sau mười phút thì trận đấu bắt đầu. Người nào thua thì phải hét lớn một câu "Ta là heo". Quả nhiên là một hình phạt kỳ lạ, Vương Đông nghe xong nhin không được mà bật cười. Bảy người của hai đội từ từ di chuyển về hai phía của Sát Hạch Khu. Công Dương Mặc nhỏ giọng nói với Mã Tiểu Đào. - Tiểu Đào, sao người không chọn hệ Khống Chế nào hết? Không phải ta nói với người Tây Tây không được rồi sao? Người cũng biết chiến đấu theo đội mà không có hệ Khống Chế thì thiệt hại nhiều lắm. Bình thường luyện tập người cũng biết bộ đôi khống chế Lăng Lạc Thần và Diêu Hạo Hiên hợp lực lại thì khủng bố đến mức nào còn gì. Mặc dù ta cũng miễn cưỡng có chút tác dụng trong hệ Khống Chế nhưng làm sao so được với hồn sư thuần Khống Chế được? Mã Tiểu Đào trừng mắt nhìn hắn một cái nói: - Ta làm gì không cần người dạy. Lát nữa trận đấu bắt đầu người cứ phát huy tối đa năng lực phụ trợ của mình là được. Ta lo tên Đái Thước Hành, nhưng ta không thể nào trong thời gian ngắn giải quyết hắn được, chỉ

có thể cố hết sức giúp đỡ người và mọi người thôi. Tây Tây, Trần Tử Phong ta giao cho người. Tây Tây nhú mày: - Sao không để ta lo Lăng Lạc Thần? Mã Tiểu Đào lắc đầu nói: - Bên cạnh Lăng Lạc Thần còn có Diêu Hạo Hiên, người sẽ chịu thiệt thòi lớn. Năng lực của Diêu Hạo Hiên còn khắc chế người nữa. Yên tâm, ta có tính toán rồi. Bối Bối, lát nữa người cùng tiến lên với Tây Tây, năng lực của hai người đều là lôi điện sẽ có thể hỗ trợ cho nhau. Hai người phải dùng tốc độ nhanh nhất xử lý Trần Tử Phong sau đó còn quay lại trợ giúp người khác nữa. Bởi vì chúng ta mới phối hợp lần đầu nên tốt nhất hạn chế một chút, chiến đấu cá nhân vẫn hơn. Thái Đầu, ta biết người là thiên tài của hệ Hồn Đạo, vậy thì không cần khách sáo với bọn họ, cứ toàn lực oanh kích khắp nơi cho ta. - Dạ. Hòa Thái Đầu đáp. Lúc này ánh mắt của Mã Tiểu Đào mới dừng lại trên người Hoắc Vũ Hạo, vẻ mặt nàng có chút cổ quái, nàng cười nhẹ nói: - Tiểu Vũ Hạo, tỷ tỷ chọn đệ không phải vì quan hệ cá nhân của chúng ta, Huyền lão chỉ cho tỷ chọn hai thành viên trong đội chính thức nên trận chiến này mấu chốt thắng lợi là đệ. Đệ phải xuất toàn lực cho tỷ. Tỷ cho đệ và Vương Đông tự do tác chiến. Để tỷ xem hai đệ có thể làm được những gì. Hơn nữa, khống chế cả đội cũng là nhiệm vụ của đệ. Chưa thể khống chế đối thủ thì vẫn phải khống chế được người nhà, đệ làm được không? Nhìn thấy ánh mắt Mã Tiểu Đào có chút trêu chọc, Hoắc Vũ Hạo không khỏi xấu hổ mà trốn tránh, hắn chỉ đành gật đầu nói: - Đệ sẽ cố hết sức. Mã Tiểu Đào hừ một tiếng nói: - Không chỉ cố hết sức mà phải nhất định thắng. Nếu để bà đây phải nói cái câu kia thì đệ liệu hồn. Nói xong nàng liền đứng thẳng dậy, bộ ngực vĩ đại suýt chút chạm vào Hoắc Vũ Hạo, nàng quay người nhìn về phía đối thủ bưng bưng khí thế nói: - Ta trở về lãnh đạo đội ngũ, tên Đái Thước Hành ấy có vẻ không phục. Thế thì hôm nay bà đây đánh cho hắn phục mới thôi. - Tiểu Đào tỷ, đệ có một thắc mắc. Vương Đông đột nhiên mở miệng nói: Mã Tiểu Đào liếc mắt nhìn hắn nói: - Thắc mắc gì? Vương Đông nói: - Đệ nghe nói trong Sử Lai Khắc Thất Quái phải có một đệ tử hệ Hồn Đạo mà? Sao trong đội các tỷ không có? Mã Tiểu Đào thản nhiên nói: - Dĩ nhiên là có, nhưng sau khi ta trở về hắn đã bị loại bỏ rồi. Trong đội ta người nào khác không xứng ta không biết chứ riêng Hồn Đạo Sư là chắc chắn rồi. Nghe nàng nói câu này

cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Hòa Thái Đầu đều nhú mào, mặc dù Mã Tiểu Đào không cố ý nhằm vào hệ Hồn Đạo nhưng từ lời của nàng đã dễ dàng nhận ra địa vị của hệ Hồn Đạo trong nội viện chả đáng nhắc đến. Mười phút nhanh chóng trôi qua, bên phía Đái Thước Hành rõ ràng cũng đã an bài xong rồi, khoảng cách của đôi bên tương đối xa. Mã Tiểu Đào là người xông lên đầu tiên, nàng điểm mũi chân xuống đất một cái, cả người theo đà lao về phía trước như tên bắn, đôi cánh màu đỏ sau lưng lặng yên xuất hiện, tròng mắt của nàng cũng theo đó mà sáng rực lên. Ngọn lửa màu đỏ phụt sáng tỏa khắp toàn trường. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều đã từng chứng kiến khi nàng toàn lực tấn công sẽ như thế nào, nên vừa nhìn thấy ngọn lửa Tà Hỏa Phượng Hoàng, cả hai đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Bọn họ không ngờ lại có thể kề vai chiến đấu với Mã Tiểu Đào nhanh như vậy. Bất quá đối thủ lần này của nàng là đội của Đái Thước Hành chứ không phải những kẻ đã chặn giết Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông nên nàng vẫn duy trì tốc độ dẫn đầu đội ngũ của mình. Ngay lúc Mã Tiểu Đào bắt đầu, Tây Tây cũng chuyển động, tốc độ của nàng hơn xa so với sự tưởng tượng của mấy người ngoại viện, thậm chí còn muốn nhanh hơn Mã Tiểu Đào nữa, gần như lóe sáng một cái đã đến sau lưng Mã Tiểu Đào rồi. Lúc này cả người nàng gần như dung nhập vào bên trong ngọn lửa của Mã Tiểu Đào, ngay lúc nàng biến mất, ngọn lửa Phượng Hoàng đang cháy mãnh liệt dường như nguôi lạnh xuống vài phần. Sau đó, hai đôi cánh cực kỳ mỹ lệ cùng xuất hiện trên bầu trời, một trong số đó là đôi cánh vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông. Đôi cánh trên lưng Vương Đông vẫn điểm lệ như thế nhưng hắn không lập tức bay lên mà nắm lấy tay Hoắc Vũ Hạo mà vọt về phía trước, nhờ đôi cánh của hắn phụ trợ nên tốc độ của hai người cũng không tính là chậm. Còn đôi cánh còn lại, cũng xinh đẹp, cũng điểm lệ không kém Quang Minh Nữ Thần Điệp một chút nào. Đó là một đôi cánh với những lông chim thật lo, cả đôi cánh mang một màu sắc rực rỡ của cầu vồng bảy sắc, biến đổi theo thứ tự từ đỏ phía trong đến màu tím ở phía ngoài, bên cạnh màu tím còn có một màu sắc đặc biệt vô cùng trong suốt nữa. Khi người đó bay lên giống hệt như bầu trời vừa xuất hiện một cầu vồng vậy. Chủ nhân đôi cánh ấy chính là Công Dương Mặc. Mà lúc này,

mái tóc dài của hắn cũng đã biến đổi thành bảy màu đỏ vàng cam lục lam chàm tím y hệt với màu của đôi cánh hắn vậy, đôi cánh cộng với mái tóc và làn da trắng muốt, nhìn hắn y hệt một con quái điều cầu vòng thật lớn, có điều điểm khác biệt chính là đôi chân có phần trắng kiện của hắn, ở cổ chân mơ hồ có một chút vậy nữa. Đây là vũ hồn gì? Các đệ tử ngoại viện đã học qua không ít loại vũ hồn, nhưng vũ hồn như của Công Dương Mặc bọn họ còn chưa từng nghe nói nữa. Độ hiếm của nó chắc hẳn có thể so được với vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp. Tốc độ của Hòa Thái Đầu không nhanh nhưng đừng quên hắn là một Hồn Đạo Sư cấp Bốn, sau lưng hắn đột nhiên lóe lên ánh sáng rực rỡ, Hồn Đạo Thôi Tiến Khí đã được khởi động, hơn nữa hắn còn kéo theo Bối Bối, giúp Bối Bối nhanh chóng đuổi theo sau Mã Tiểu Đào. Lúc này đội hình của bảy người bọn họ là: bốn người Mã Tiểu Đào, Tây Tây, Bối Bối và Hòa Thái Đầu dẫn đầu, sau cùng là Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, còn Công Dương Mặc thì bay trên không trung. Bên phía bảy người Đái Thước Hành cũng đã nhanh chóng bày ra trận hình. Đái Thước Hành dẫn đầu phóng xuất ra vũ hồn Bạch Hổ, đôi mắt song đồng tràn ngập chiến ý. Trần Tử Phong phía bên trái hắn, bên phải là Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam thì ở phía sau. Tiếp đến là ba Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế - Lăng Lạc Thần, Diêu Hạo Hiên, Tiêu Tiêu. Cả ba cũng đã phóng xuất ra vũ hồn của mình. Trận hình của bảy người bọn họ là 3 - 1 - 3. Bảy đấu bảy, trận hỗn chiến đầu tiên giữa các thành viên của hai đội Sử Lai Khắc Thất Quái sắp sửa diễn ra. Nhưng lúc này, nổi bật nhất trong mắt mọi người không phải là hai vị Hồn Đế phía trước mà là Hoắc Vũ Hạo chỉ có hai Hồn Hoàn. Đơn giản thôi, vì hai Hồn Hoàn màu trắng của hắn hết sức nổi bật a! Công Dương Mặc đang bay trên bầu trời vừa trông thấy hai Hồn Hoàn màu trắng của Hoắc Vũ Hạo suýt tí nữa ngã oạch xuống đất. Hắn thật sự rất rất rất muốn hỏi một câu đệ tử học viện Sử Lai Khắc có người có thể phụ thêm cho mình đến hai Hồn Hoàn màu trắng sao? Hơn nữa người này còn là đệ tử hạch tâm, một thành viên của đội Sử Lai Khắc Thất Quái dự bị? Mà đáng vẻ Mã Tiểu Đào dường như rất là coi trọng hắn??? Ngay khi những Hồn Hoàn huyền lệ màu vàng, màu tím thậm chí màu đen của những người xung quanh được phóng thích ra thì đôi Hồn Hoàn màu trắng của

Hoắc Vũ Hạo hiển nhiên lại càng nổi bật. Sát Hạch Khu của học viện Sử Lai Khắc có diện tích rất lớn, mặc dù tốc độ của hai bên đều rất nhanh nhưng muốn đến gần nhau cũng là cả một quá trình. Mắt thấy khoảng cách hai bên chỉ còn không đến một trăm mét thì Hồn Hoàn thứ nhất của Hoắc Vũ Hạo bắt đầu sáng lên. Vầng sáng màu trắng này không quá lớn nhưng nó xuất hiện liền rất dễ thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng chỉ trong tích tắc nó khuếch tán ra ngoài, ngay cả sáu người Mã Tiểu Đào cũng cảm thấy kinh ngạc khi tiếp xúc với nó. Cái cảm giác bỗng nhưng có thêm một cái đầu giúp đỡ mình tính toán và tìm kiếm thật sự rất kỳ diệu. Mình hoàn toàn không cần quan sát cũng biết rõ trước sau trái phải đang xảy ra những chuyện gì. Những hình ảnh vô cùng chân thực không ngừng xuất hiện trong đầu khiến bọn họ đắm đuối tình hình và tự tin hơn rất nhiều. Tuy lúc này đối thủ của bọn họ chưa tiến vào bên trong phạm vi dò xét nhưng một Hồn Kỹ có tác dụng dò xét cực lớn này xuất hiện cũng đủ khiến những vị Thất Quái chính thức chưa rõ năng lực của Hoắc Vũ Hạo chấn động. Vì sao Mã Tiểu Đào lại chọn Hoắc Vũ Hạo? Thật ra nàng cũng không biết rõ hoàn toàn năng lực của Hoắc Vũ Hạo, nhưng Vũ Hồn Cực Hạn của Hoắc Vũ Hạo đã khắc sâu ấn tượng trong lòng nàng a! Nếu so sánh tu vi, dù nói nàng và Hoắc Vũ Hạo một người trên trời một người dưới đất cũng không ngoa. Vậy mà chỉ cần một ngày một đêm, Hoắc Vũ Hạo dựa vào năng lượng bản năng bé nhỏ ấy mà giúp Mã Tiểu Đào áp chế hoàn toàn Tà Hỏa trong cơ thể. Sau lần đó đến nay, Mã Tiểu Đào không còn bị cảm giác khô nóng từ Tà Hỏa nữa, mặc dù nàng vẫn chỉ mới chữa được phần ngọn như lúc trước nhưng Mã Tiểu Đào có thể chắc chắn trong một tháng mình có thể thoải mái tu luyện và chiến đấu mà không sợ bị nó phát tác hành hạ. Hơn nữa, hôm đó nàng còn tận mắt thấy Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chạy trốn thành công khỏi cuộc truy sát của một Hồn Đế và năm Hồn Vương. Cho nên có thể thấy hai đứa nhỏ kia tuyệt đối không phải hai hồn sư có hai Hồn Hoàn và ba Hồn Hoàn bình thường. Mà đích thân Huyền lão còn xét duyệt cho bọn chúng và Tiêu Tiêu vào đội Sử Lai Khắc Thất Quái dự bị, vậy thì còn gì để mà nghi ngờ về thiên phú của chúng nữa? Bởi vậy người đầu tiên Mã Tiểu Đào chọn trong đội dự bị không phải Bối Bối hoặc Từ Tam Thạch,

nàng cũng hi vọng có thể thấy được bất ngờ từ Hoắc Vũ Hạo. Sự thật đã chứng minh nàng đúng, Hoắc Vũ Hạo đã mang đến bất ngờ đầu tiên cho nàng, Tây Tây và Công Dương Mặc. Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng vừa xuất hiện liền có khả năng vừa khống chế lẫn phụ trợ. Hơn nữa còn giúp bọn họ chủ động trong việc tìm kiếm mục tiêu nữa. Công Dương Mặc đang bay giữa không trung với vẻ mặt sự vui mừng và sợ hãi cũng bắt đầu triển khai năng lực của mình. Hắn không thể thua kém đàn em của mình được. Ánh sáng cầu vồng trên không trung nhấp nháy không ngừng. Hai cái Hồn Hoàn trăm năm trên người Công Dương Mặc đồng thời sáng lên. Sau đó từ hai cánh của hắn bay ra một luồng sáng màu đỏ và màu cam, sau đó vô thanh vô tức mở rộng ra bên ngoài, bao phủ xuống tất cả đồng đội ở bên dưới. Cũng tích tắc sau lúc ấy, một màn kỳ dị đã xuất hiện, trên đỉnh đầu của sáu người Mã Tiểu Đào đều lần lượt xuất hiện hai vòng ánh sáng màu đỏ và màu cam, mà bản thân bọn họ cũng cảm nhận được sự cường đại của phần phụ trợ đó. Đầu tiên là sức mạnh tăng lên một mức độ lớn. Trong chiến đấu dĩ nhiên hồn lực là quan trọng nhất nhưng tác dụng của sức mạnh cơ thể cũng không kém. Sau khi vòng ánh sáng màu đỏ xuất hiện, mọi người liền cảm thấy như mình vừa được uống thuốc tăng lực, sức mạnh tăng lên cả 50%. Tốc độ dĩ nhiên cũng tăng vọt. Mà quang sáng màu cam lại càng thần kỳ hơn, khi quang sáng này vừa tiếp xúc đến cơ thể mọi người thì ai cũng cảm thấy dao động của các nguyên tố trong không khí tăng lên rõ rệt, sau đó các nguyên tố ào ào tràn vào cơ thể bọn họ một cách khủng khiếp. Đây không ngờ lại là một kỹ năng phụ trợ khôi phục hồn lực. Có những kỹ năng này trợ giúp thì thực lực của cả đội sẽ tăng lên rất nhiều, đây cũng là tác dụng quan trọng nhất của Khí Hồn Sư hệ Phụ Trợ trong chiến đấu. Chỉ riêng chuyện Công Dương Mặc có thể trở thành thành viên chính thức của Sử Lai Khắc Thất Quái đã chứng nhận thực lực của hắn tuyệt đối không kém rồi. Sở dĩ trong đội hắn xếp cuối cùng không phải vì tu vi của hắn thấp hoặc vũ hồn yếu kém mà vì hắn là Khí Hồn Sư hệ Phụ Trợ cho nên sức chiến đấu của bản thân hắn không mạnh như người khác. Mà ở những đội ngũ khác cũng thế, bất cứ người nào sở trường về phụ trợ cũng đều xếp cuối cùng. Mà trong đội nếu xét riêng về mặt tu vi, hắn chỉ kém mỗi Mã

Tiểu Đào và Đái Thước Hành. Mấy người Hoắc Vũ Hạo cũng không biết Mã Tiểu Đào từng một lần vì Tà Hỏa quấy nhiễu mà phải rời khỏi vị trí thành viên chính thức. Khi đó, trong đội Sử Lai Khắc Thất Quái, đội trưởng là Đái Thước Hành còn đội phó chính là Công Dương Mặc xếp cuối cùng trong nhóm kia. Vũ Hồn của Công Dương Mặc là Thái Hồng Long. Thái Hồng Long là một hồn thú thật sự tồn tại, chẳng qua số lượng quá ít mà thôi, nó so với Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông cũng không kém bao nhiêu. Thực lực của Long tộc đều rất cường đại, Thái Hồng Long cũng không ngoại lệ. Có điều Thái Hồng Long không hề nổi tiếng trong Long tộc vì bình thường mỗi khi Thái Hồng Long xuất hiện đều chỉ có thể đi theo bên cạnh người mạnh nhất của Long tộc, trở thành người bầu bạn của Long Vương. Cũng có thể xem Thái Hồng Long là bạn lữ của Long Vương, sở dĩ địa vị của nó không thể lay động cũng vì năng lực phụ trợ khủng bố của nó. Trong Long tộc, gần như loài nào cũng có sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ nhưng chỉ có Thái Hồng Long là ngoại lệ, nó không có thân thể cường tráng, sức chiến đấu cũng không cao, hồn kỹ bốn mạng cũng chả có. Nhưng chỉ có nó mới có được năng lực pháp thuật mạnh mẽ, bởi vậy, Thái Hồng Long còn được gọi là Pháp Long. Mặc dù Công Dương Mặc là Khí Hồn Sư hệ Phụ Trợ nhưng thật sự xét về vũ hồn, vũ hồn của hắn đúng là một Thú Vũ Hồn. Xét trong tất cả những vũ hồn có tác dụng phụ trợ, Khí Vũ Hồn cường đại nhất chính là Thất Bảo Lưu Ly Tháp của Ninh Thiên. Mà Thất Bảo Lưu Ly Tháp tiến hóa thành Cửu Bảo Lưu Ly Tháp thì năng lực phụ trợ của nó khiến cả một Phong Hào Đấu La cũng cảm thấy sợ hãi. Mà vũ hồn Thái Hồng Long của Công Dương Mặc cũng là một trong những Thú Vũ Hồn có khả năng phụ trợ cực mạnh, mạnh đến nỗi có thể so sánh được với Thất Bảo Lưu Ly Tháp. Nhưng nó và Thất Bảo Lưu Ly Tháp đều có điểm hạn chế giống nhau chính là sau khi đạt được bảy Hồn Hoàn, muốn tăng cấp cũng rất khó khăn. Ngoài ra, cả hai vũ hồn phụ trợ cường đại này đều có nhiều ưu điểm giống nhau cho nên đánh giá tổng hợp khó mà phân cấp bậc được. Bởi vậy với tu vi Hồn Vương đỉnh của Công Dương Mặc, người đầu tiên Mã Tiểu Đào chọn dĩ nhiên phải là hắn, cũng chỉ cần có Công Dương Mặc thì thực lực tổng thể của cả đội sẽ tăng vọt lên 30%.

Như thế đã có thể bù đắp được sự chênh lệch của số lượng đội viên đội chính thức rồi. Ngay khi Hoắc Vũ Hạo và Công Dương Mặc phát ra hồn kỹ khổng chế và phụ trợ của mình thì bảy người Đái Thước Hành cũng bắt đầu phóng xuất Hồn Kỹ của mình. Một tiếng động kinh hồn vang lên, người phát ra tiếng động này chính là Diêu Hạo Hiên, người hoàn toàn không chút nổi bật trong Thất Quái. Thân hình ốm yếu của hắn đột nhiên tăng tốc vọt về trước, chân phải giơ lên đập mạnh xuống mặt đất một cái. Rầm. Lại một tiếng động nữa vang lên khiến cả khu vực sát hạch rung lên từng cơn, có cảm giác như ở đây có một con rồng vừa chuyển mình vậy. Thật khó tưởng tượng Diêu Hạo Hiên ốm yếu như kia lại có sức mạnh khủng bố đến vậy. Ngay sau đó, cả người hắn mượn lực bay vọt lên không trung, sau đó hắn liền trông thấy một màn mà trước nay chưa từng thấy ở bất cứ hồn sư nào. Trên không trung vang lên từng tiếng vải bị xé rách, bộ đồng phục nháy mắt biến thành từng mảnh nhỏ, Diêu Hạo Hiên có lẽ đoán trước được tình huống này nên bên trong có mặt một bộ quần áo co giãn màu vàng nhạt. Trước đây mặc dù Hoắc Vũ Hạo đã từng thấy không ít hồn sư có Thú Vũ Hồn sau khi phóng thích ra vũ hồn thì cơ thể sẽ có chút ít biến hóa, ví dụ như Mã Tiểu Đào hoặc Đái Thước Hành. Hơn nữa, người có biến hóa nhiều nhất hắn từng gặp cũng chỉ là cơ thể hóa lớn gấp đôi thôi, nhưng những biến hóa của Diêu Hạo Hiên trước mặt hắn đã hoàn toàn phá vỡ những hiểu biết của hắn rồi. Trên không trung, tứ chi của Diêu Hạo Hiên điên cuồng nở ra, tích tắc sau hắn đã trở thành một người đàn ông vô cùng vạm vỡ. Bất cứ chỗ nào trên cơ thể cũng nở ra, làn da cũng hóa thành chất sừng khiến cả người hắn nổi bật một màu xám đậm, đôi mắt cũng hóa thành màu xanh lá âm u. Khi hắn tiếp đất mới có thể thấy rõ cơ thể đã biến hóa của hắn, ban đầu vốn Lãng Lạc Thần cũng cao hơn hắn thể mà lúc này cơ thể hắn đã cao hơn bốn thước. Đúng, chính là hơn bốn thước, chiều cao này vốn con người không thể đạt đến a. Càng khủng bố hơn là vai hắn rộng gần ba thước, sau khi rơi xuống đất nhìn hắn y hệt như một tòa thành lũy thu nhỏ. Đồng thời năm cái Hồn Hoàn, hai vàng, hai tím, một đen nhanh chóng xuất hiện. Hai nắm tay như hai cái búa lớn của hắn liên tục đập vào bộ ngực của mình, hai Hồn Hoàn màu vàng cũng đồng thời sáng lên. Kinh, kinh, kinh, kinh, kinh,

kình... Từng tiếng từng tiếng động lớn vang lên, quầng sáng màu vàng trên người Diêu Hạo Hiên cũng nhanh chóng mở rộng, mỗi đội viên bên đội kia lập tức được một quầng sáng màu vàng bao phủ, hơi thở lập tức trở nên sắc bén. Mà bên phía Hoắc Vũ Hạo sau khi nghe từng tiếng động đó đột nhiên cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Một Hồn Sư hệ Phụ Trợ và Khống Chế thật giỏi!!! Không biết rốt cuộc vũ hồn của hắn là gì đây? Sau Công Dương Mặc lại thêm một người có vũ hồn mà Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không biết. Trong trận chiến theo đội thế này, những người ra tay trước lúc nào cũng là Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế, bởi vì không chỉ có thể kiểm soát đối phương mà đôi khi còn có thể đạt đến trình độ khống chế song phương. Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế trên chiến trường luôn nổi tiếng với khả năng chỉ huy và kiểm soát. Bởi vậy, bên phía Đái Thước Hành, người xuất thủ đầu tiên không chỉ Diêu Hạo Hiên, còn có hai vị hệ Khống Chế khác nữa - Lăng Lạc Thần, Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu tự biết bản thân mình tu vi thấp nhất nên sẽ không trợ giúp được bao nhiêu, Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu vừa xuất hiện liền vang lên một tiếng tiêu khiến Mã Tiểu Đào dẫn đầu đoàn người lập tức bị ảnh hưởng mà tốc độ giảm xuống. So với Tiêu Tiêu dĩ nhiên Lăng Lạc Thần mạnh hơn rất nhiều, sau khi vũ hồn của nàng xuất hiện thì năm Hồn Hoàn từ từ hiện ra, cả người nàng được một mảng băng mỏng bao phủ. Mảng băng này vừa xuất hiện thì Hồn Hoàn thứ hai trên người nàng cũng sáng lên tạo thành một bộ áo giáp màu lam nhạt, bộ áo giáp này dưới hào quang của hồn lực mà khúc xạ sáng rực. Hồn Hoàn thứ nhất của nàng sáng lên ngay sau đó, Lăng Lạc Thần từ từ nâng tay phải của mình lên, một thanh pháp trượng được ngưng kết từ băng tuyết lặng yên xuất hiện trong tay nàng. Hai Hồn Kỹ đầu tiên của nàng ấy vậy mà không chút liên quan gì đến hệ khống chế, một cái là tạo thành Pháp Trượng, một cái là Băng Giáp Hộ Thể. Nhìn qua hai kỹ năng này có vẻ là không hữu dụng lắm. Nhưng rất nhanh sau đó Lăng Lạc Thần đã bộc lộ ra sự cường đại của mình, nàng đưa thẳng Pháp Trượng lên cao, lập tức trên bầu trời xuất hiện một đám mây màu xanh lam, từng dòng khí màu xanh lam này không ngừng quét thẳng vào đối thủ phía trước, mà lúc này nàng cũng chưa dùng đến hồn kỹ nào nữa. Đúng vậy, vũ hồn của nàng chính là Băng, là một vũ hồn nguyên tố

hiếm thấy, mà năng lực của nàng chính là khống chế băng. Mã Tiểu Đào đang dẫn đầu lại một lần nữa đứng mũi chịu sào bị dòng khí lạnh này dội thẳng vào. Ngay khi bên phía Đái Thước Hành nghĩ là Mã Tiểu Đào sẽ dùng ngọn lửa Phượng Hoàng xua tan nó thì Mã Tiểu Đào đột nhiên dừng bước. Với tu vi của nàng dĩ nhiên luồng khí băng giá do Lăng Lạc Thần khống chế sẽ không làm gì được nàng nhưng còn một chuyện quan trọng khác là Băng khắc Hỏa. Nếu ngọn lửa Phượng Hoàng của Mã Tiểu Đào tiếp xúc với luồng khí băng kia sẽ bị suy yếu không ít, hơn nữa lượng linh lực tiêu hao cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Nhưng không ngờ Mã Tiểu Đào bình thường tính tình nóng nảy vậy mà ngay phút này lại không hấp tấp làm càn mà lại dừng bước đợi đồng đội ở phía sau đuổi đến. - Hoắc Vũ Hạo, người phóng thích hơi thở của vũ hồn thuộc tính băng ra đi. Áp chế nó. Mã Tiểu Đào quát khẽ một tiếng. Lúc này hai người Đái Thước Hành và Trần Tử Phong đã tiến vào phạm vi năm mươi thước dò xét của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng nên trạng thái và tốc độ vận chuyển hồn lực của bọn họ đều được phân tích và truyền kết quả về từng người trong đội Hoắc Vũ Hạo, thông qua Tinh Thần Tham Trắc không ai có thể ẩn trốn được. Thật sự Hoắc Vũ Hạo vẫn có chút khấn trương, dù sao đối thủ của bọn họ có đến bốn học trưởng nội viện. Thế mà tự dưng Mã Tiểu Đào lại gọi tên hắc nên làm hắc không kịp suy nghĩ kỹ mà có chút hiểu lầm. Áp chế? Áp chế thế nào? Ta chỉ là một Đại Hồn Sư mà áp chế được một Hồn Vương sao? Chuyện này làm sao có thể? Về phương diện chiến đấu thực tế, kinh nghiệm của Mã Tiểu Đào phong phú hơn hắc nhiều, ý của Mã Tiểu Đào là bảo hắc phóng xuất ra Vũ Hồn Cực Hạn vì nó có cùng thuộc tính băng, dù vũ hồn nguyên tố băng của Lăng Lạc Thần có mạnh đến mức nào cũng không thể so được với Vũ Hồn Cực Hạn. Chỉ cần Hoắc Vũ Hạo phóng xuất ra vũ hồn thuộc tính băng cực hạn thì sẽ lập tức ngăn cản được mọi kỹ năng của Lăng Lạc Thần thôi. Nếu không cứ để dòng khí lạnh giá này thổi đến hoại tốc độ và năng lực của mọi người sẽ nhanh chóng bị giảm xuống. Nhưng vì hồi hộp quá mà Hoắc Vũ Hạo không hiểu được Mã Tiểu Đào chỉ đơn giản bảo hắc phóng xuất vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo và khuếch tán khí tức của nó ra bên ngoài, hắc cứ suy nghĩ vấn đề theo cách phức tạp

nên lại luống cuống không biết nên làm sao. Tiểu Đào học tỷ làm sao lại giao cho mình nhiệm vụ khó khăn đến thế? Làm sao bây giờ? Không lẽ mình phải chịu tiếng hèn nhát? Không thể như thế được? Đột nhiên lúc này trong đầu Hoắc Vũ Hạo lại nhớ đến dòng chữ Mã Tiểu Đào viết lại cho hắn vào đạo trước, nhất thời lòng háo thẳng của hắn lại nổi lên, hai mắt hắn lóe ra ánh sáng ánh kim, Hồn Hoàn thứ hai của vũ hồn Linh Mâu cũng theo đó mà sáng lên. Lúc này vì Mã Tiểu Đào đã dừng lại nên những người khác cũng dừng theo, bọn họ cũng nghe thấy mệnh lệnh của Mã Tiểu Đào nói với Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo tiến lên một bước, lúc này hắn đã là người đứng sau cùng trong nhóm nhưng ngay sau đó, một tiếng rít thật lớn vang lên từ miệng của Hoắc Vũ Hạo, cơ thể hắn đột nhiên biến mất. Đám người Đái Thước Hành và Trần Tử Phong thấy Mã Tiểu Đào đột nhiên dừng lại cũng giảm tốc độ xuống, bọn họ dĩ nhiên phải hiểu rõ đối phương muốn làm gì mới có thể ứng biến mà chiến thắng được, nên vừa thấy đối phương có biểu hiện kỳ lạ liền dừng lại quan sát. Sau đó bọn họ trông thấy Hoắc Vũ Hạo ở phía đối diện đột nhiên bước ra, cơ thể hắn hòa trong tiếng gió rít kì lạ mà biến mất. Ngay sau đó ánh sáng trong cơ thể hắn cũng ảm đạm xuống một cách khó hiểu. Lúc này luồng khí lạnh kia đã chính thức phủ xuống bảy người Hoắc Vũ Hạo nhưng trừ hắn ra, sáu người kia liền cảm thấy cả người lạnh cóng, nhiệt độ xung quanh liên tục hạ xuống. Mã Tiểu Đào ngẩn ngơ nhìn chuyện vừa xảy ra, thật lòng nàng rất muốn mắng cái tên Hoắc Vũ Hạo ngốc nghếch này nhưng đột nhiên cảnh vật trước mắt lại thay đổi. Một bóng hình có chút kỳ dị xuất hiện ở chỗ mà Hoắc Vũ Hạo vừa biến mất, cũng trong tích tắc đó, bầu không khí đột nhiên như cô đọng lại. Một hơi thở hoang dã đầy kiêu ngạo và ngang tàng lặng yên xuất hiện. Huyền lão đang lơ lửng giữa không trung vừa hớp một ngụm rượu vừa cúi đầu xuống bỗng nhiên "phụt" một tiếng, ngụm rượu trong miệng lão chưa kịp nuốt xuống đã bị phun ra ngoài, lão vô cùng kinh hoảng mở to mắt nhìn, trông cứ như hai tròng mắt sắp rơi ra ngoài rồi. Ngay sau đó, lão ho khan một trận, e hèm, đúng là lão vừa giật mình mà bị sặc rượu. Vâng, Hoắc Vũ Hạo biến mất nhưng ngay sau đó lại xuất hiện một bóng hình khiến mỗi người ở đây vừa trông thấy là cảm thấy sợ hãi tận đáy lòng. Thân thể của nó ngay trước có

bốn tầng chồng, mỗi một tầng chiều dài đều so với nửa thước hơi nhiều một ít, đầu liền sinh trưởng ở đoạn trước nhất cái kia một tầng thượng, Ngân Bạch Sắc khẩu khí lóe ra lên sâu kín hàn quang. Đây bốn tầng chồng nửa thước trên người, bao trùm lấy một loại Hoắc Vũ Hạo ở Sử Lai Khắc học viện học tập khi chưa bao giờ học được trôi qua đặc thù vậy. Không, chuẩn xác mà nói hẳn là gồ lên. . . Phía trước cơ thể nó là một dãy các lớp giáp xếp chồng lên nhau, mỗi lớp đều lớn dần từ trên xuống dưới, ở phần đầu còn ẩn ẩn một dòng khí màu trắng bạc đầy lạnh lẽo. Tầng giáp này trông hết sức kỳ dị, dường như nó được tạo thành từ một loại vảy vô cùng hiếm thấy. Còn kia, bề mặt tầng giáp có một cái gì đó có hình lục giác, lóe ra ánh sáng rực rỡ, trông hết như một viên kim cương đang từ từ nhô lên vậy. Trên thân nó, ngay cạnh tầng giáp kia là sáu cái chân thon dài đầy mạnh mẽ. Nó đứng trên lớp tuyết trắng xóa càng sáng chói hơn bao giờ hết, giống như nó mới thật sự là mặt trời, là nguồn sáng soi rọi vạn vật. Hai chân trước của nó dài chừng một mét, nhô thẳng ra như muốn bao trùm lấy vật thể sáu cánh giống như viên kim cương kia, có điều, cả nó lẫn cái kẹp hay xúc tu, đều phát ra ánh sáng bạc rực rỡ chói lóa. Nhưng trong tất cả những thứ đó, nổi bật nhất chính là đôi mắt vô cùng kỳ dị. Và hai tròng mắt ấy trông như hai khối hình lục giác với màu vàng của lòng đỏ trứng gà. Ánh sáng màu vàng tỏa ra từ nó khiến người trông thấy cứ có cảm giác như mình vừa nhìn thấy một bảo vật vô cùng quý giá và rực rỡ. Nếu như nửa người trên của nó tỏa ra ánh sáng ngọc rực rỡ thì thân sau của nó, nhất là cái đuôi, lại lộ ra luồng ánh sáng huyền lệ đầy mê hoặc. Cái đuôi của nó hoàn toàn khác với những con bọ cạp khác, vì đuôi của nó chỉ có năm mấu, nhưng mỗi một mấu lại là một màu xanh biếc mê người, từng cái từng cái tràn đầy khí tức sinh mệnh, và thống nhất một màu, độ lớn từ mấu thứ nhất giảm dần đến mấu thứ năm, tiếp giáp mép cuối cùng của nó là một đường viền sáng lóa như kim cương, và cuối cùng, cũng chính là vũ khí đặc trưng của nó, mũi tiêm độc, nó cũng không ngoại lệ, tỏa ra một màu sáng bóng rực rỡ. Con Hồn Thú vô cùng hoàn mỹ, cả người như được điêu khắc từ bảo thạch này lại là cội nguồn của khí tức khủng bố khiến bất cứ hồn thù nào cảm nhận được cũng hoảng sợ từ tận nội tâm. Sáu đệ tử ngoại viện còn đỡ, vì bọn họ chưa được biết

đến hồn thú đỉnh cấp nên không biết hơi thở của hồn thú đỉnh cấp là như thế nào. Trong mắt bọn họ, con bọ cạp trước mắt ngoài sự xinh đẹp ra còn có chút cảm giác nguy hiểm, đơn giản vậy thôi. Nhưng với những đệ tử nội viện lại không giống thế. Phương pháp học tập của nội viện hoàn toàn khác ngoại viện. Một trong những môn học ở nội viện phải tiến trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, cảm giác nguy hiểm trước mắt khiến bọn họ lập tức liên tưởng đến sự uy hiếp từ hồn thú mười vạn năm. Hơi thở của Băng Bích Đế Hoàng Hạt nháy mắt bùng phát mạnh mẽ, một luồng hàn ý vô cùng mạnh mẽ không ngừng khuếch tán ra bên ngoài. Dòng khí lạnh đang di chuyển trong không khí nháy mắt liền dừng lại hóa thành một luồng ánh sáng màu trắng rơi xuống ngay mũi tiêm độc ở cái đuôi của Băng Bích Đế Hoàng Hạt. Mà đôi mắt màu vàng lạnh lẽo không chút cảm xúc kia lại liếc mắt nhìn về Lăng Lạc Thần ở xa xa. Cả người Lăng Lạc Thần đột nhiên cứng đờ không thể nhúc nhích, nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy bộ giáp đang bảo vệ quanh cơ thể nàng đã bắt đầu ngưng kết, một mảng băng xuất hiện từ dưới chân nàng liên kết với mặt đất phía dưới, lúc nàng cả người nàng đã bị cố định một chỗ không thể nào di chuyển nữa, nhiệt độ cơ thể không ngừng hạ xuống. Tất cả chuyện này diễn ra quá nhanh, ngay lúc Hoắc Vũ Hạo hóa thân thành Băng Bích Đế Hoàng Hạt chỉ mất có vài giây, hai bên ngăn ngờ một lát thì Lăng Lạc Thần cũng đã bị chế trụ. - Là... là... hồn thú mười vạn năm, Huyền lão. Mã Tiểu Đào hoảng sợ phóng xuất ra vũ hồn của mình che chở cho mọi người phía sau.

- Tiểu Đào học tử, tử còn đợi gì nữa? Tiến công đi! Ánh sáng lại chớp tắt một cái, nháy mắt con Băng Bích Đế Hoàng Hạt vừa khiến mọi người hoảng sợ đã biến mất không thấy bóng dáng, Hoắc Vũ Hạo lại xuất hiện, hơn nữa lại còn vội vàng thúc dục. Nhưng hẳn không hay biết mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi, suýt chút nữa mình đã trở thành đối tượng bị đánh tập thể rồi. Hơn nữa trong số đó, còn có cả Huyền lão. - Tạm dừng. Huyền lão hét lớn một tiếng rồi từ trên trời bay thẳng xuống đất dừng trước mặt

Hoắc Vũ Hạo, lão giơ tay phải lên bắt lấy Hoắc Vũ Hạo. Phản kháng???
Thôi đừng giỡn, tu vi Huyền lão đến mức nào hắc biết quá rõ rồi, so ra hắc chỉ là một con kiến không hơn không kém a. Bàn tay to lớn của Huyền lão nhanh chóng giữ lấy đầu vai của hắc, sau đó Hoắc Vũ Hạo cảm thấy có một luồng hồn lực vô cùng khủng bố đang cuồn cuộn chảy vào cơ thể. Luồng hồn lực này hết sức khủng bố, may là kinh mạch của hắc đã được cải tạo nhiều lần rồi nếu không chắc phải nứt toát ra mất. Nhưng có một chuyện khiến hắc vui mừng chính là nhờ luồng hồn lực khủng bố tiến vào cơ thể hắc một cách bất ngờ mà nháy mắt phá tan cách trở tu vi của hắc, giúp hắc thuận lợi đột phá từ cấp 26 lên cấp 27.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 66: Thắng lợi! Đối!

Chương 66: Thắng lợi! Đối! Về mặt Huyền lão có chút kỳ lạ, lão nhìn nhìn Hoắc Vũ Hạo một lát rồi mới quay sang nói với những người còn lại: - Các người đứng yên ở đây đợi ta một lát. Nói xong lão liền bắt lấy Hoắc Vũ Hạo, một luồng ánh sáng lóe lên rồi hai người biến mất. Vương Đông thấy Hoắc Vũ Hạo bị Huyền lão mang đi có chút lo lắng hỏi: - Tiểu Đào học tử, vừa xảy ra chuyện gì thế? Mã Tiểu Đào tức giận nói: - Đệ hỏi ta ta hỏi ai? Phải đợi Hoắc Vũ Hạo về mới biết rốt cuộc ban nãy hắc đã làm cái gì? Mấy người bên đội Đái Thước Hành lúc này đều vây quanh Lăng Lạc Thần, lớp băng cứng trên người Lăng Lạc Thần đang dần tan đi, một lát sau rốt cuộc nó cũng hòa tan hết nhưng lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, cả người đứng không vững suýt chút té ngã. Tiêu Tiêu đứng bên cạnh thấy thế liền đưa tay đỡ lấy nàng, khi vừa chạm vào, cô bé có cảm giác như mình vừa chạm vào một khối hàn băng vậy. Lăng Lạc Thần cũng không còn là một người lạnh lùng như mọi ngày nữa mà lúc này vẻ mặt của nàng đầy sự hoảng sợ. Bản thân nàng cũng không biết rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vừa nãy, cái liếc mắt sau cùng của con bọ cạp kia khiến hồn lực trong người nàng dường như đông cứng lại, đây là lần đầu tiên xuất hiện một tình huống mà

nàng biết mình không thể làm gì để thay đổi được. Cho dù là Phong Hào Đấu La cũng không thể nào chỉ cần liếc mắt một cái mà nàng đã mất đi lực chiến đấu. Huyền lão cũng không dẫn Hoắc Vũ Hạo đi đâu xa, cả hai chỉ đến một góc trong của khu vực sát hạch. Vừa đến đây, Huyền lão liền vội vàng hỏi: - Chuyện vừa rồi là thế nào? Nói rõ ràng tí tí một chút. Khi Hoắc Vũ Hạo biến thành Băng Bích Đế Hoàng Hạo, suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu lão là Hoắc Vũ Hạo chính là một hồn thú, hoặc nói đúng hơn là một hồn thú trùng tu thành nhân loại. Khi hồn thú đạt tu vi mười vạn năm sẽ có thể lựa chọn trùng tu thành người, nhưng đây là con đường vô cùng gian nan, bởi vì bọn chúng sẽ phải trải qua một giai đoạn thực lực bản thân bị suy yếu mà khí tức hồn thú trên người cũng chưa biến mất hoàn toàn nữa. Một khi bị hồn sư cường đại phát hiện thì chỉ có con đường chết, hơn nữa còn sẽ bị biến thành Hồn Hoàn và Hồn Cốt cho Hồn Sư. Chỉ khi nào tu vi đạt trên bảy Hồn Hoàn mới có thể che dấu được hoàn toàn khí tức hồn thú trên người mình, đồng thời cũng trở thành một nhân loại thật sự. Quá trình này tuy nói đơn giản nhưng nào phải dễ dàng. Nếu không làm sao lại có rất ít hồn thú lựa chọn nó chứ? Và dĩ nhiên, Băng Đế có thực lực cường đại như vậy sẽ không bao giờ đem tính mạng của mình ra đánh cược.

Huyền lão vì quá bất ngờ trước chuyện vừa xảy ra nên lão lại một lần nữa kiểm tra cơ thể Hoắc Vũ Hạo, nhưng rất nhanh sau đó trong lòng lão đã có câu trả lời, Hoắc Vũ Hạo không thể nào là hồn thú, Vũ Hồn Song Sinh của hắn là một bằng chứng thuyết phục nhất. Một hồn thú trùng sinh chỉ có thể có vũ hồn là hình thái nguyên thủy của nó, căn bản không thể xuất hiện vũ hồn thứ hai được. Hơn nữa trên người Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không có chút khí tức của hồn thú, đây cũng là một bằng chứng tuyệt đối xác nhận hắn là con người bình thường. Với tu vi của Huyền lão, bất cứ thủ thuật che mắt dù cao minh đến mức nào cũng không thể qua mắt được lão. Lão tin vào khả năng của mình nhưng hiện giờ, thật lòng lão rất tò mò. Lão rất hiếu kỳ lý do tại sao chỉ trong nháy mắt mà Lăng Lạc Thần đã bị đông cứng lại và mất đi năng lực chiến đấu? Thật sự Hoắc Vũ Hạo đã làm những gì? Đây không thể nào chỉ với một kỹ năng tạo ảo giác có thể làm ra được. Hoắc Vũ Hạo rành rọt nói: - Ban này Tiểu Đào học tử bảo đệ tử phóng thích Vũ Hồn

Cực Hạn ra để áp chế Lăng Lạc Thần học tử. Đệ tử nghĩ là tu vi của đệ tử và Lăng Lạc Thần học tử chênh lệch quá lớn, nếu chỉ phóng thích vũ hồn đơn giản như vậy chỉ sợ không đủ để áp chế nên đã dùng đến kỹ năng Mô Phỏng. Đệ tử biến mình thành hình thái của Vũ Hồn Cực Hạn, sau đó còn biến đổi thuộc tính sao cho giống với nó nữa. Cuối cùng mới thả khí tức cực hạn ra ngoài. Còn Lăng Lạc Thần đã xảy ra chuyện gì và tại sao lại như thế thì thật lòng đệ tử không biết. Hẳn đúng là không biết, vì khi đó, Băng Bích Đế Hoàng Hạo liếc nhìn Lăng Lạc Thần, tinh thần hẳn cũng cảm thấy có chút hoảng sợ, vì thực tế, cái liếc nhìn đó đúng là của Băng Đế. Huyền lão già đầu, chau mày: - Vũ Hồn Cực Hạn... Vũ Hồn Cực Hạn... A!!! Ta hiểu rồi... Băng??? Các người đều là thuộc tính băng, rõ ràng là áp chế, áp chế tuyệt đối. Vũ hồn của người cũng quá là bá đạo. Tốt, tốt lắm. Ha ha ha ha. Ta hiểu rồi, đi thôi. Huyền lão đã đoán đúng đại khái tình huống vừa rồi. Áp chế tuyệt đối! Mấu chốt của vấn đề chính là thuộc tính, Vũ Hồn của Hoắc Vũ Hạo và Lăng Lạc Thần đều có thuộc tính băng, nhưng của Hoắc Vũ Hạo là băng cực hạn, bấy nhiêu đã đủ để chiếm ưu thế tuyệt đối rồi. Hơn nữa đối tượng hẳn Mô Phỏng lại là Băng Bích Đế Hoàng Hạo, ưu thế đã chiếm ở trên lại tiếp tục được phát huy tối đa. Ở vùng Cực Bắc, đúng là Tam Đại Thiên Vương đều là những hồn thú có thuộc tính băng tuyết siêu lạnh giá nhưng người am hiểu nhất về khoảng hạ thấp nhiệt độ không phải là Tuyết Đế thực lực mạnh nhất mà là Băng Đế, Tuyết Đế chủ yếu khống chế năng lượng của tuyết, còn Băng Bích Đế Hoàng Hạo mới nắm giữ năng lượng băng chí hàn. Hiện nay xét trên đại lục, có thể gọi nó là Băng Tổ cũng không sai. Xét về tu vi, dĩ nhiên Hoắc Vũ Hạo làm sao bằng Lăng Lạc Thần được, nhưng năng lượng Lăng Lạc Thần sử dụng là băng mà trời xui đất khiến thế nào đối tượng Hoắc Vũ Hạo mô phỏng lại là Băng Bích Đế Hoàng Hạo. Băng Đế là một Hồn Hoàn trí tuệ, lúc nào nó cũng ở trong Tinh Thần Hải quan sát hành động của Hoắc Vũ Hạo, nên khi Hoắc Vũ Hạo Mô Phỏng khí tức của nó, nó liền thoáng cảm nhận được chút địch ý từ một thứ có cùng thuộc tính với mình. Cái liếc mắt kia nó cũng không phải dành cho Lăng Lạc Thần mà là nguyên bố Băng quanh cơ thể nàg. Trước mặt Băng Bích Đế Hoàng Hạo, trừ khi có một người có khả năng khống chế băng hơn

hắn nó, nếu không tất cả nguyên tố băng đều được nó nắm trong lòng bàn tay, muốn dùng thế nào cũng được. Đây cũng vì tu vi của Hoắc Vũ Hạo quá yếu, nếu tu vi của hắn ngang ngửa Lăng Lạc Thần thì chỉ cần Băng Bích Đế Hoàng Hạo đồng ý, hắn sẽ có khả năng khống chế nguyên tố băng khủng bố đó. Vậy thì chỉ cần Lăng Lạc Thần dám dùng đến nguyên tố băng thì Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn có thể sử dụng nó quay ngược lại đoạt lấy sinh mạng của nàng. Đây là một trong những điểm khủng bố của Băng Tổ - Băng Bích Đế Hoàng Hạo. Băng Đế với tu vi bốn mươi vạn năm hiện giờ, chỉ cần nó có lại bản thể thì trên đại lục này hiếm ai là đối thủ của nó được. Huyền lão vỗ vai Hoắc Vũ Hạo nói: - Là ta hiểu biết thấp kém không nên làm gián đoạn trận đấu của các người. Sau đó lão một tay đỡ Hoắc Vũ Hạo nháy mắt lại trở về trước mặt mấy người Mã Tiểu Đào. - Tiếp tục đi, Lăng Lạc Thần không phải đấu tiếp nữa. Nói xong Huyền lão lại bay lên lần trời, một lần nữa ở trên không trung quan sát cuộc chiến. Hai bên đều không hiểu vừa xảy ra chuyện gì, những đệ tử dự bị còn có chút khó hiểu nhưng những đệ tử nội viện đã quá quen với phong cách của Huyền lão rồi nên hoàn toàn không có thắc mắc gì. Tuy bình thường Huyền lão điên điên khùng khùng nhưng trước giờ luôn phán xét mọi chuyện công bằng, nếu cho Lăng Lạc Thần ra ngoài nhất định có lý do của mình. Trong lòng Mã Tiểu Đào đã đại khái đoán được vài phần, trong số những đệ tử nội viện ở đây chỉ có nàng biết Hoắc Vũ Hạo có Vũ Hồn Cực Hạn. Bất quá nàng không ngờ Vũ Hồn Cực Hạn lại mạnh mẽ đến thế. Hiện giờ nàng chỉ có thể chiến thắng trận đấu này trước rồi thắc mắc gì tính sau. Mã Tiểu Đào hét lớn một tiếng, lần thứ hai là người xung phong về trước, lần này khoảng cách đôi bên đã không còn quá xa nữa. Hoắc Vũ Hạo tiếp tục phát động kỹ năng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, mặc dù ban nãy hắn dùng kỹ năng Mô Phỏng đã tiêu hao một lượng hồn lực đáng kể nhưng may mà hắn đánh bại đánh bại nhờ luồng hồn lực Huyền lão truyền vào kiểm tra cơ thể mới thuận lợi đột phá lên cấp 27, cho nên hồn lực của hắn lại một lần nữa khôi phục trạng thái đỉnh cao. Lúc này vũ hồn Thái Hồng Long của Công Dương Mặc lại một lần nữa thể hiện ra tác dụng phụ trợ khủng bố của mình, hồn kỹ phụ trợ của Diêu Hạo Hiên đã bắt đầu suy yếu, thế mà hai hồn kỹ của hắn vẫn còn tiếp tục được duy trì.

Đây chính là điểm khác biệt giữa các loại vũ hồn cũng biểu hiện của sự chênh lệch tu vi. Có điều Hồn Kỹ vừa rồi chỉ từ Hồn Hoàn trăm năm nên cũng không tiêu hao bao nhiêu hồn lực, Diêu Hạo Hiên lại một lần nữa sử dụng lại kỹ năng đó, lúc này hai bên rốt cuộc cũng va chạm chính diện. Người ra tay đầu tiên là Trần Tử Phong đang đi bên cạnh Đái Thước Hành, từ đầu đến giờ hắn vẫn liên tục đi bên cạnh Đái Thước Hành và hoàn toàn chưa phóng xuất ra vũ hồn của mình, mãi đến khi hắn ra tay, vũ hồn của hắn mới xuất hiện. Một luồng ánh sáng đỏ sậm đột nhiên xuất hiện từ người Trần Tử Phong, tuy nhiên thuộc tính của nó không phải là "Hỏa" giống Mã Tiểu Đào, mà là một màu đỏ thuần túy của máu. Khi quầng sáng màu đỏ này xuất hiện, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên cảm thấy cả người Trần Tử Phong toát ra một mùi tanh nồng nặc của máu huyết. Trần Tử Phong đột nhiên ngẩng đầu lên, khí thế từ người hắn nháy mắt tăng lên vùn vụt, đôi mắt của hắn cũng đã biến thành màu đỏ, một luồng sát khí khủng bố như muốn tàn sát hết thảy mọi thứ xung quanh từ từ xuất hiện. Hắn giơ tay phải lên cao, hai ngón tay chỉ về trước nhất thời bắn ra một tia sáng màu đỏ sậm, sau đó quầng sáng màu đỏ trên người hắn dưới sự dẫn dắt của luồng ánh sáng vừa xuất hiện mà cả hai liền dung hợp vào nhau. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới kịp nhìn rõ hóa ra cái vừa xuất hiện chính là một thanh kiếm, thanh kiếm kia dài chừng ba tấc sáu, kiếm rộng một tấc và mảnh vô cùng. Thân kiếm thon dài, không có lưỡi nhưng bên trên còn có ba đường rãnh sâu màu máu. Càng kỳ dị hơn chính là năm cái Hồn Hoàn của Trần Tử Phong không hề xoay quanh người hắn mà lại xoay quanh chuôi kiếm này. Thanh kiếm màu đỏ thoáng lơ lửng trên không trung rồi nhanh như tên bắn bay về phía Mã Tiểu Đào, những nơi nó đi qua, bầu không khí như nhiễm sát khí mà đậm mùi huyết tinh. Đây chính là vũ hồn của Trần Tử Phong, Truy Hồn Kiếm. Sắc mặt Mã Tiểu Đào nhất thời trầm xuống, đối mặt với thanh kiếm màu đỏ máu đang bay vọt đến, nàng đưa hai tay về hai phía, ngọn lửa Phượng Hoàng trên người này cũng bùng cháy mạnh mẽ, đây chính là Hồn Kỹ thứ hai của nàng - Dục Hỏa Phượng Hoàng. Đây chính là một kỹ năng tăng phúc trên mọi phương vị, cùng lúc đó, Hồn Hoàn đầu tiên trên người nàng lập tức sáng lên, một ngọn lửa bay ra từ miệng của nàng sau đó bay thẳng

về phía trước nghênh đón Truy Hồn Kiếm. Dường như Truy Hồn Kiếm cảm nhận được có sự uy hiếp nên nó khẽ run một cái rồi phát ra từng tiếng kêu ong ong. Ngay sau đó, mũi kiếm lấp lóe, Hồn Hoàn thứ nhất và thứ hai cũng sáng lên, cứ như vậy đập tan ngọn lửa phượng hoàng vừa bay đến, sau đó tuy tốc độ có chút chậm lại nhưng vẫn nhắm thẳng vào mục tiêu là Mã Tiểu Đào. Đây là hồn kỹ đầu tiên của Truy Hồn Kiếm - Duệ (sắc bén), và hồn kỹ thứ hai - Phá. Nhờ hai hồn kỹ này mà Truy Hồn Kiếm vốn đã vô cùng sắc bén mà lực phá loại lại còn càng mạnh thêm. Sau khi phóng Truy Hồn Kiếm đi, Trần Tử Phong liền giảm tốc độ đi phía sau Đái Thước Hành, tay phải chỉ một cái liền xuất hiện một thanh kiếm khác, hần lập tức lẳng không ngự kiếm (cưỡi kiếm) mà đi. Lúc này Đái Thước Hành đã vọt đến trước mặt Mã Tiểu Đào, cuộc chiến giữa hai đội trưởng chuẩn bị bắt đầu, nhưng Mã Tiểu Đào còn đang bị Truy Hồn Kiếm tấn công, điều này tương đương với chuyện hai người bên Đái Thước Hành cùng công kích một mình nàng. Đột nhiên một luồng sáng rực rỡ từ trên đỉnh đầu Mã Tiểu Đào bay xuống đánh thẳng vào Trần Tử Phong ở phía sau Đái Thước Hành. Người vừa ra tay chính là Vương Đông đang lơ lửng trên không, hồn kỹ thứ hai của hắn, Diệt Thần Chi Quang. Hắn đứng trên vai Hoắc Vũ Hạo, còn Hoắc Vũ Hạo thì giữ chặt lấy chân hắn, cả hai vẫn tiếp tục duy trì Hạo Đông lực. Ngay khi bọn họ xuất thủ, trận chiến cũng đã triển khai toàn diện. Bên cạnh Mã Tiểu Đào đột nhiên xuất hiện một bóng người, Đái Thước Hành đang đánh về Mã Tiểu Đào chợt dừng lại một chút, sau đó vang lên tiếng hổ gầm thật thấp, cả người hắn cúi xuống, mỗi đầu ngón tay trên đôi hồ chưởng đều mọc ra từng cái móng vuốt thật sắc bén, hắn cẩn thận lấy tay che trước người mình. Ngay sau đó, liên tiếp các tiếng leng keng vang lên không ngớt, Đái Thước Hành đã không thể tiến thêm được bước nào nữa. Ngược lại trên người từng luồng điện không ngừng lượn lờ xung quanh, hiển nhiên Tây Tây đã xuất thủ, chỉ là tốc độ của nàng quá nhanh mà thôi, nếu Hoắc Vũ Hạo không có Tinh Thần Tham Trắc chắc cũng không nhìn kịp được sự di chuyển của nàng. Những đệ tử có thể đại diện xuất chiến cho học viện Sử Lai Khắc thì nào phải người tầm thường, không chuyên môn về cái này thì cũng am hiểu về cái khác. Đái Thước Hành bị chậm lại một nhịp nên đòn

tấn công của hắn và Trần Tử Phong liền dễ dàng bị phá giải, Mã Tiểu Đào hừ lạnh một tiếng rồi vọt về phía trước nhanh như tia chớp, hai tay nàng vung lên chộp lấy Truy Hồn Kiếm, cũng ngay lúc này, đôi cánh trên vai vàng cũng xuất hiện, ánh sáng màu đỏ đỏ nương theo Hồn Hoàn thứ sáu màu đen đang sáng lên, trong phút chốc càng thêm rực rỡ, lấy nàng làm khởi điểm, trên bầu trời xung quanh đây đều nhuộm một màu đỏ rực. Hồn kỹ thứ sáu cũng là hồn kỹ cường đại nhất của Mã Tiểu Đào hiện này, cùng lúc đó, Công Dương Mặc đang lơ lửng trên không trung cũng xuất thủ. Đừng thấy bình thường thái độ của Mã Tiểu Đào với hắn không tốt lắm mà nhảm, thực ra quan hệ của hai người không tệ chút nào, à ừm, có thể nói là một loại quan hệ như kiểu chị em tốt. Sở dĩ Mã Tiểu Đào chọn hắn đầu tiên một phần là vì thực lực còn một nguyên nhân quan trọng khác nữa là cả hai vô cùng thân thiết nên phối hợp cũng cực kỳ ăn ý. Hồn Hoàn màu đen thứ năm trên người Công Dương Mặc bắt đầu nhấp nháy, tích tắc sau đó một luồng ánh sáng màu xanh từ người hắn bay vọt ra chiếu thẳng vào lưng Mã Tiểu Đào. Xanh đỏ vừa kết hợp thì ngọn lửa trên bầu trời như được một cơn gió mát tiếp sức bùng cháy, nửa bầu trời đã nhuộm một màu đỏ rực rỡ. Từ trên bầu trời, từng quả cầu lửa đường kính trên dưới một thước không ngừng bay xuống, bao trùm lấy toàn bộ đối thủ. Bất kể là Đái Thước Hành hay Trần Tử Phong đều không ngờ trận đấu vừa bắt đầu Mã Tiểu Đào đã phát động công kích toàn lực rồi. Hơn nữa dưới sự phụ trợ của Công Dương Mặc, uy lực khủng bố của hồn kỹ thứ sáu đó tăng thêm đến cả gấp đôi. Mặc dù kỹ năng này bị hạn chế phạm vi công kích nhưng chỉ lực công kích của nó thôi cũng khiến mấy người Đái Thước Hành biến sắc. Lúc này nếu còn Lăng Lạc Thần ở đây thì tốt rồi, có vũ hồn thuộc tính băng của nàng ít ra sẽ khiến đòn tấn công của Mã Tiểu Đào suy yếu một chút, nhưng tiếc là nàng đã bị loại ra rồi a! Thế nên bên phía Đái Thước Hành chỉ còn cách đón đỡ một kích này của Mã Tiểu Đào thôi. Tính cách cố chấp của Mã Tiểu Đào đã được biểu lộ rõ nhất thông qua một chiêu này, vì từ ngày nàng trở về đội ngũ, thái độ của Đái Thước Hành với nàng không tốt lắm, cũng phải thôi, bản thân đang làm đội trưởng thế mà nháy mắt liền bị người khác thay thế, ai mà không bức chứ. Ờ bức. Ta cho người bức. Người không phục thì để ta

cho người thấy thực lực của ta rồi tâm phục khẩu phục. Mã Tiểu Đào không chỉ cố chấp mà tâm tư cũng vô cùng tinh tế. Sau khi Lăng Lạc Thần bị loại bỏ nàng liền lập tức thay đổi phương thức tác chiến, nàng phải dùng thực lực của mình áp chế bọn họ một cách triệt để. Cho nên nàng phải trong thời gian ngắn nhất đánh bại bọn họ. Thế nên, nàng lập tức sử dụng hồn kỹ mạnh nhất của mình để đơn giản hóa cục diện. Từng quả cầu lửa trên không trung không ngừng bay xuống y hệt như đang có một trận mưa sao băng vậy. Và dĩ nhiên trong sáu người bên dưới, đối tượng được "chăm sóc" chu đáo là Đái Thước Hành và Trần Tử Phong, sau đó là Diêu Hạo Hiên, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam và Tiêu Tiêu. Hồn Kỹ thứ sáu của Mã Tiểu Đào - Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ. Từng quả cầu lửa kia khi đến gần đối thủ thì đột nhiên lại hóa thành hình dạng một con phượng hoàng, sau đó còn cất tiếng hét rồi nháy mắt tăng tốc bay đến đối thủ. Giang Nam Nam và Tiêu Tiêu nhanh chóng được Huyền lão kéo ra ngoài, sáu người bên phía Đái Thước Hành nháy mắt mất đi hai. Mà bên phía Đái Thước Hành không ngừng bị Tây Tây công kích chặn đứng đường lui nên hẳn cũng chỉ có thể toàn lực chống đỡ, làm sao còn thời gian giúp đỡ đồng đội nữa. So ra Từ Tam Thạch là bi thảm nhất, khi Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ chuẩn bị rơi đến chỗ hắn thì hắn lại không nghĩ đến chuyện bảo vệ bản thân mà lo giúp đỡ Giang Nam Nam, bởi vậy hồn kỹ thứ tư của hắn - Huyền Minh Quy Thuần nháy mắt bay về phía Giang Nam Nam, tuy nhiên chẳng hiểu sao Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ lại bị lệch khỏi vị trí phòng ngự của hắn, còn Giang Nam Nam thì được Huyền lão cứu đi, chỉ còn hắn ở lại. Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự như hắn lại mất đi lá chắn thì ôi thôi làm sao chống đỡ được Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ vừa được phụ trợ tăng gấp đôi lực công kích đây? Có điều, không biết có phải Huyền lão cố ý không mà lại ra tay cứu hắn chậm một nhịp khiến người hắn bị Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ chạm vào một chút làm cả lưng hắn cháy xém. Cũng may vũ hồn của hắn thuộc tính thủy nên mặc dù hắn kêu la khá thảm thiết nhưng thương tích cũng không nặng lắm. Thực tế, tuy thực lực Mã Tiểu Đào cường đại nhưng cũng không thể nào một lúc loại được nhiều đối thủ như vậy, chẳng qua vì chênh lệch thực lực, và bọn họ lại mới phối hợp với nhau lần đầu nên khó

trách có chút không ăn ý. Cho nên Mã Tiểu Đào mới dựa vào một kích đó loại được hết các thành viên đội dự bị. Đến lúc này, sự mạnh mẽ của các đệ tử nội viện mới lần lượt thể hiện ra. Trần Tử Phong cũng không để Mã Tiểu Đào dễ dàng bắt lấy Truy Hồn Kiếm của mình như vậy, hắn vừa thấy Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ bùng nổ liền lập tức điều khiển Truy Hồn Kiếm quay về, mà Mã Tiểu Đào đang bận khống chế hồn kỹ thứ sáu của mình nên cũng không thể tiếp tục truy kích. Lúc này Truy Hồn Kiếm đang lơ lửng ở trước người Trần Tử Phong không ngừng vẽ ra từng tia sáng màu đỏ sậm, Hồn Hoàn bên cạnh cũng không ngừng nhấp nháy. Sau đó nó nhẹ nhàng phá vỡ Diệt Thần Chi Quang của Vương Đông và lập tức vọt về phía Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ mà oanh kích. Đồng thời Trần Tử Phong cũng bắt đầu di chuyển từng bước quý dị nhanh chóng né lấy quả cầu lửa không ngừng bay về phía mình, mà những quả cầu lửa đó lại không ngừng bay về phía hắn đuổi mãi không buông. Mặc dù Trần Tử Phong đã thể hiện ra được thực lực mạnh mẽ của mình nhưng trong lòng cũng rất là bức bối, từ lúc nào Mã Tiểu Đào có thể khống chế hồn kỹ thứ sáu thuận lợi thế này? Mặc dù nhờ Công Dương Mặc phụ trợ thì uy lực của Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ sẽ tăng lên rất nhiều nhưng lực khống chế vẫn khó khăn như cũ mà? Hắn ngược lên nhìn mấy quả cầu lửa lơ lửng trên bầu trời, từng quả từng quả rơi xuống đúng vị trí của từng thành viên trong đội hắn không lệch và cũng chẳng lãng phí bất cứ quả cầu nào. Ngay cả khi Giang Nam Nam, Tiêu Tiêu và Từ Tam Thạch bị kéo ra ngoài, những quả cầu lẽ ra phải công kích bọn họ cũng đột ngột chuyển hướng về phía hắn, Đái Thước Hành và Diêu Hạo Hiên. Tu vi của các thành viên trong đội chính thức không chênh lệch nhiều lắm, nhưng hôm nay, thao tác điều khiển Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ của Mã Tiểu Đào đã khiến mấy người Đái Thước Hành phải khiếp sợ. Bởi vì năng lực khống chế này đã vượt xa cấp bậc Hồn Đế bình thường rất nhiều lần rồi. Bình thường muốn khống chế Hồn Kỹ phải dựa vào sự kết hợp giữa Tinh Thần Lực và Hồn Lực. Ngoại trừ những hồn sư có thuộc tính tinh thần vô cùng hiếm thấy ra thì phần lớn Tinh Thần Lực của các hồn sư đều tăng lên theo cấp bậc của Hồn Lực, rất hiếm khi có trường hợp ngoại lệ. Ở bên kia, Diêu Hạo Hiên đang ngăn Phượng Hoàng

Lưu Tinh Vũ bằng một cách hết sức kỳ lạ. Hai nắm tay như hai cái búa của hắn đâm đâm vào ngực, sau đó phóng xuất ra mấy vòng ánh sáng bảo vệ cho đồng đội, đồng thời Hồn Hoàn màu đen thứ năm cũng nhấp nháy, sau đó đầu hắn lại trương lớn, rồi hắn ngửa mặt lên trời há to miệng, trong khoảnh khắc đó, cái miệng hắn không hiểu tại sao có thể mở to đến mức không sao tưởng tượng được, cuối cùng hắn tiếp tục ngậm lấy một quả Phượng Hoàng Lưu Tinh, sau đó lại nhổ ra cho nó chạm vào một viên Phượng Hoàng Lưu Tinh khác. Hắn cứ liên tục sử dụng cách này để ngăn cản những quả cầu lửa không ngừng bay về phía hắn. Đái Thước Hành thấy bên phía hắn liên tục bị loại ba thành viên cũng đã có chút nóng nảy, hắn ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, đôi hồ chưởng giơ lên liên tiếp phá hủy mấy viên Phượng Hoàng Lưu Tinh, mặc dù làm thế trên người hắn cũng đã xuất hiện ánh lửa nhưng hắn hoàn toàn không thèm để ý đến, ba Hồn Hoàn thứ nhất, thứ ba, thứ năm liên tục sáng lên. Một tầng hào quang màu trắng ánh kim nháy mắt xuất hiện bao phủ lấy cơ thể hắn, cả người hắn bắt đầu bành trướng, lớp lông trắng bao phủ lấy cơ thể đều đã biến thành màu vàng. Hồn Kỹ thứ ba Bạch Hồ Kim Cương Biến, Hoắc Vũ Hạo đã từng thấy qua Đái Hoa Bân thi triển, nhưng hôm nay tận mắt thấy Đái Thước Hành sử dụng hắn mới biết tên này mạnh hơn Đái Hoa Bân không biết bao nhiêu lần. Sau lưng Đái Thước Hành thậm chí đã hiện ra một ảo ảnh Bạch Hồ thật lớn, đôi song đồng cũng phóng ra ánh sáng vàng kim rực rỡ, sau đó hắn cứ thế mà vọt tới đón đỡ Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ. Hắn giơ đôi Hồ Chưởng của mình lên đỡ lấy từng quả cầu lửa rồi đánh vỡ hoặc đánh bay đi, khi thế của hắn khiến người ta có cảm giác quyết chí tiến lên. Mã Tiểu Đào đối mặt với thế tấn công của Đái Thước Hành nhưng không hề có ý lùi lại, nàng chỉ khẽ quát một tiếng: - Hoàng Kim Lộ. Rồi nàng như một tia chớp vọt về phía trước nghênh đón Đái Thước Hành. Dù vậy nàng vẫn có thể tiếp tục khống chế Phượng Hoàng Lưu Tinh từ trên bầu trời không ngừng rơi xuống. Hoắc Vũ Hạo lại một lần nữa được thấy hai quầng sáng dưới chân Mã Tiểu Đào, nàng đã thực sự tăng hết tốc lực của mình rồi, lúc này gần như nhấp nháy mắt tiếp theo nàng và Đái Thước Hành sẽ va vào nhau.

Cả hai cùng là Hồn Đế có sáu Hồn Hoàn, cùng là Chiến Hồn Sư hệ Cường Công và đệ tử nội viện, Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành chỉ có chút xúi chèo lệch ở mặt tu vi mà thôi. Nhưng phương thức tấn công của bọn họ lại khác nhau hoàn toàn, Mã Tiểu Đào sử dụng năng lượng để công kích, điểm này nàng và Vương Đông giống nhau, còn Đái Thước Hành thì khác, công kích của hắn thuần túy dựa vào năng lực của cơ thể. Bởi vậy nếu hai người cứng đối cứng thể này người chịu thiệt cũng chỉ là Mã Tiểu Đào thôi. Một tiếng nổ thật lớn vang lên, Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ đột nhiên ngừng lại, Mã Tiểu Đào nháy mắt bị bắn ngược về sau. Phải biết rằng Đái Thước Hành vừa lần lượt phóng thích đến ba Hồn Kỹ thứ nhất, thứ ba và thứ năm, tất cả đều có tác dụng tăng phúc cho cơ thể, ba Hồn Kỹ đó theo thứ tự là Bạch Hổ Hộ Thân Chương, Bạch Hổ Kim Cương Biến và Bạch Hổ Ma Thần Biến. Nhưng Mã Tiểu Đào cũng không phải hoàn toàn bị thua thiệt, chỉ trong nháy mắt hai người chạm vào nhau nàng cũng đã kịp sử dụng Hồn Kỹ thứ tư của mình. Tuy nàng bị Đái Thước Hành đánh bay đi, thậm chí còn bị vài vết thương nhẹ, còn Đái Thước Hành vốn đang chuẩn bị tích tắc sau sẽ sử dụng Hồn Kỹ thứ sáu để tiếp tục tấn công mạnh mẽ cũng bị Hồn Kỹ thứ tư của nàng cắt đứt. Một luồng sáng màu đỏ xoay quanh cơ thể Đái Thước Hành không ngừng khuếch tán ra bên ngoài. Nó chẳng những xóa bỏ hết những phụ trợ từ Diêu Hạo Hiên đồng thời cũng khóa trụ cơ thể hắn khiến hắn nháy mắt không thể cự cự được, thế thì rõ ràng không thể tiếp tục sử dụng Hồn Kỹ rồi. Đương nhiên, Đái Thước Hành chỉ tạm thời bị khóa trụ mà thôi, hắn đang có ba Hồn Kỹ tăng cường cơ thể thì thời gian bị hạn chế tuyệt đối sẽ không dài. Nhưng cũng ngay lúc này, một luồng sáng rực rỡ xuất hiện phủ xuống một cách chính xác, phía sau nó chính là Hoàng Kim Lộ. Ngay tại thời điểm Mã Tiểu Đào bị đánh bay đi thì ngay nơi nàng từng phóng ra Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ liền xuất hiện một đôi mắt thật lớn. Luồng ánh sáng màu ánh kim đó nháy mắt đã đi được năm mươi thước, cả khu vực bên trong Sát Hạch Khu đều nhuộm một màu vàng rực của Rực rỡ trong Diêu tàn, Hoàng Kim Lộ. Đái Thước Hành đang bị khóa trụ dĩ

nhien là người đứng mũi chịu sào, nháy mắt ánh sáng màu vàng kim đỏ đã lướt qua người hắc, mà không chỉ vậy, nó còn còn vừa khéo đi đến chỗ Diêu Hạo Hiên từ nãy giờ bận rộn nuốt vào nhả ra mấy quả cầu lửa. Tích tắc sau, hai khối hoàng kim hình người lập tức xuất hiện trên chiến trường. Sau đó từng tiếng sét nổ vang lên, Bối Bối đã phóng thích ra vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long của mình đang bay đến đón đỡ Truy Hồn Kiếm của Trần Tử Phong. Tất nhiên chỉ dựa vào mình Bối Bối làm sao ngăn cản được Trần Tử Phong, nhưng bên cạnh Bối Bối còn có một bóng người thoát ẩn thoát hiện nữa. Công kích của Tây Tây đến cả Đái Thước Hành cũng phải kiêng kị, dĩ nhiên Trần Tử Phong cũng không ngoại lệ. Lúc này hắc đã hoàn toàn không thể làm gì nữa rồi. Một tiếng phượng hét thật lớn vang lên, Mã Tiểu Đào vừa bị đánh bay đi lộn một vòng trên không trung sau đó đôi cánh Phượng Hoàng trên lưng lại mở rộng bay về phía Đái Thước Hành. Cùng lúc đó, mười tia sáng chói mắt đột ngột xuất hiện bay thẳng về một mục tiêu duy nhất - Diêu Hạo Hiên đang bị hóa thành pho tượng hoàng kim. Điểm yếu nhất của Hoàng Kim Lộ chính là chỉ có thể tấn công một hướng nhưng ưu thế lớn nhất của nó lại là khả năng kiểm soát cực kỳ khủng bố. Mặc dù Đái Thước Hành sau khi bị hóa thành pho tượng không đến hai giây sau đã trở về trạng thái bình thường, nhưng, chỉ có cơ thể hắc trở lại bình thường thôi còn vũ hồn Bạch Hổ thì không, sự liên lạc giữa hắc và vũ hồn đã tạm thời bị cắt đứt. Tình huống của Diêu Hạo Hiên thì bi thảm hơn nhiều, cơ thể vốn cao đến bốn thước của hắc nháy mắt liền mất, hắc lại trở về bộ dạng gầy yếu ban đầu, mà Hòa Thái Đầu ở bên cạnh lại đang toàn lực dùng Hồn Đạo Khí tấn công về phía hắc. Kết quả thế nào không cần xem cũng biết, lần này người bị đánh bay là Đái Thước Hành, còn Diêu Hạo Hiên sau khi đỡ được một lượt công kích từ Hồn Đạo Khí cũng vì thương tích trên người quá nhiều mà bị Huyền lão kéo ra ngoài. Mã Tiểu Đào sau khi đánh bay Đái Thước Hành cũng không tiếp tục truy kích nữa, nàng lơ lửng trên bầu trời ngạo nghễ nhìn Trần Tử Phong cách đó không xa nói: - Nhận thua đi. Trần Tử Phong vốn bị "Tây Bối" vây công rơi vào thế hạ phong, mà bên đội của hắc chỉ còn mỗi một người, tiếp tục chống đỡ còn ý nghĩa gì nữa? Rơi vào đường cùng hắc đánh phải nhận thua, trận đấu cũng

vì thế mà chấm dứt. Trận đấu này có thể nói bên phía Mã Tiểu Đào đã chiến thắng hoàn toàn. Không có ai bị loại, mà đội của Đái Thước Hành thì chẳng còn một ai. Thật ra Đái Thước Hành cũng không có bị thương, khi Mã Tiểu Đào đánh bay hăn cũng đã hạ thủ lưu tình, lúc này hăn chỉ nhìn chăm chăm về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông với vài phần nghi ngờ và hoảng hốt. Trận này tại sao lại thua? Nếu chỉ xét thực lực cá nhân thì rõ ràng bên phía Đái Thước Hành chiếm ưu thế. Bên phía hăn có đến bốn người trong nhóm chính thức mà, vậy mà tại sao lại thảm bại như vậy? Vấn đề chắc chắn không thể nằm trong số mấy thành viên chính thức này. Thực lực Mã Tiểu Đào tuy mạnh nhưng hăn đã đoán biết từ trước rồi. Có điều, Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, Bối Bối và Hòa Thái Đầu là những biến số mà hăn không sao ngờ được. Có thể nói trận thắng này, bốn thành viên đội dự bị bên phía đối phương có tác dụng không nhỏ, còn bên phía hăn lại không được như vậy. Ba thành viên đội dự bị chưa kịp phát huy tác dụng đã bị loại ra ngoài, hơn nữa Lăng Lạc Thần còn bị loại sớm hơn nữa. Huyền lão mang theo những đệ tử đã được lão cứu từ từ hạ xuống, lão mỉm cười nói: - Nhanh lên, đội thua mau thực hiện hình phạt của mình đi. Ta cho nhóm các người một cơ hội nữa. - Ta là heo! Đái Thước Hành lập tức nói không chút do dự, nhưng nét mặt hăn lại không như vậy, rõ ràng trong lòng không phục a! Diêu Hạo Hiên và Trần Tử Phong cũng bất đắc dĩ mở miệng, còn khi Lăng Lạc Thần lên tiếng, ánh mắt vẫn không rời khỏi Hoắc Vũ Hạo. Tiêu Tiêu cũng nói ra rất tự nhiên, các vị học trưởng của mình cũng đều như thế rồi, mình có nói cũng chả có gì xấu hổ. Người cuối cùng là Giang Nam Nam, nàng nhỏ giọng nói: - Ta là heo. Từ Tam Thạch ở bên cạnh lập tức nịnh nọt: - Đúng là người mà ta thích, ngay cả nói mình là heo cũng dễ thương như vậy. Giang Nam Nam tức giận quát: - Biến đi. Vương Đông đứng bên cạnh Hoắc Vũ Hạo suýt chút bật cười thành tiếng, hăn vội vàng quay mặt sang chỗ khác bùm miệng cười lén. Còn Hoắc Vũ Hạo vẫn đứng yên đấy cố nén cười. Từ đại ca một lòng với Giang học tỷ, tiếc là tỷ tỷ không thích hăn, nếu không thực sự hai người bọn họ là một đôi tuyệt vời. Huyền lão nói: - Được rồi, các người nghỉ ngơi một canh giờ đi, sau đó đấu tiếp, mặc công lại có người không phục. Vừa nghe lát nữa đấu tiếp, bảy người nội viện lập tức ngồi

xuống bắt đầu khôi phục hồn lực. Trận giao chiến vừa rồi, mỗi người đều tiêu hao mức hồn lực khác nhau, mọi người tranh thủ thời gian không chỉ để hồi phục hồn lực mà còn lấy lại bình tĩnh sau một trận đại chiến. Máy người Hoắc Vũ Hạo cũng vội vã ngồi xuống khôi phục hồn lực, ban này hãn và Vương Đông là tiêu hao hồn lực nhiều nhất, hơn nữa bọn họ đã sử dụng Hoàng Kim Lộ thì trận đấu kế tiếp không thể sử dụng lại rồi. Sau nhiều lần sử dụng Hoàng Kim Lộ, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông dần dần hiểu rõ tác dụng của kỹ năng này. Mặc dù bình thường khó mà thấy rõ tác dụng cụ thể của Hoàng Kim Lộ, nhưng nếu những đối thủ cường đại của bọn họ trúng chiêu thì sự hữu dụng lập tức xuất hiện. Có thể nói đây là một Vũ Hồn dung hợp kỹ kết hợp giữa cường công và khống chế. Có Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo trợ giúp thì hạn chế của Hoàng Kim Lộ đã được kéo xuống thấp nhất. Xét trong giai đoạn này thì kỹ năng kia là kỹ năng mạnh nhất của bọn họ. Cho nên, nếu không thể sử dụng nó thì lực chiến đấu của bọn họ sẽ giảm đi rất nhiều nhưng cũng không hẳn là không thể làm gì nữa. Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo là kỹ năng phụ trợ tốt nhất trong chiến đấu, hơn nữa bọn họ còn mấy kỹ năng từ Hồn Hoàn ngàn năm chưa sử dụng, hơn nữa Hoắc Vũ Hạo còn có thể áp chế thuộc tính của Lăng Lạc Thần, ít nhất đã có thể loại bỏ một cường giả Hồn Vương trong đội đối thủ, tác dụng đầu tiên đã có rồi. Sau trận chiến vừa rồi, Hoắc Vũ Hạo học được nhiều lắm, hãn được phối hợp với các học trưởng mạnh mẽ, hãn có cảm giác mình như cá gặp nước, rất là hưng phấn. Hơn nữa hãn căn bản không cần trợ giúp các học trưởng gì cả, chỉ cần duy trì Tinh Thần Tham Trắc là được, các học trưởng thông qua Tinh Thần Tham Trắc của hãn sẽ tìm được cơ hội tốt nhất để thi triển kỹ năng. Huyền lão ngồi đại xuống một chỗ, rồi không biết lấy từ đâu ra một mớ đùi gà, sau đó lão tiếp tục ngồi đùi gà nhấm rượu, mái tóc rối tung bay lộ ra đôi mắt đầy vẻ suy tư, có điều không biết lão đang nghĩ những chuyện gì mà thôi. Một canh giờ thảnh thơi trôi qua, mọi người lại một lần nữa đứng dậy chuẩn bị chiến đấu. Huyền lão cũng đứng lên, lão uống một hớp rượu rồi cười to nói: - Từ từ đừng nóng vội. Chiến đấu y hệt như cũ thì còn gì hấp dẫn? Như vậy đi, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông hai người đối chỗ với Diêu Hạo Hiên và Giang Nam Nam.

Lão vừa dứt lời, hai bên đều vô cùng ngạc nhiên, phản ứng dữ dội nhất là Đái Thước hành và Trần Tử Phong, hai người cùng nhú mày suy nghĩ, còn Lăng Lạc Thần ngược lại vẫn lạnh lùng trầm tư như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Giang Nam Nam đang ước gì có thể tách khỏi cái đuôi Từ Tam Thạch nên vừa nghe xong lập tức đi về phía đối diện, Diêu Hạo Hiên cũng vui mừng quay sang nói với Huyền lão: - Huyền lão, nếu lần này thua có phải nói ba chữ kia không? Huyền lão lập tức gật đầu nói: - Đương nhiên, lão phu rất công bằng. Trần Tử Phong không kèm được nói: - Huyền lão, lần này chỉ sợ là không công bằng rồi. Chúng ta mới thua một trận vậy mà giờ ngài lại đổi cho bên đệ tử hai thành viên yếu thế kia, cái này... Tiêu Tiêu nhất thời có chút khó chịu nói: - Học trưởng, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông có gì mà yếu chứ? Vừa rồi người có tác dụng quan trọng nhất chính là bọn họ mà. Trần Tử Phong nói: - Nếu bọn họ có thể tiếp tục sử dụng lại Vũ Hồn dung hợp kỹ thì khác, ta sẽ rút lại lời nói đó. Tiêu Tiêu giật mình sửng sốt. Đúng rồi a! Với thực lực Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông hiện giờ không thể tiếp tục sử dụng Hoàng Kim Lộ nữa. Vậy thì tác dụng của bọn họ sẽ yếu đi rất nhiều. Huyền lão bình thản nói: - Câm miệng. Hiện giờ lời của ta là mệnh lệnh, không cần phải nghe ý kiến của các người. Có bản lĩnh thì thế nào cũng thắng được. Bản thân mình là heo trước còn nói người ta cái gì nữa. Hai bên lập tức đối người. Giọng nói của Huyền lão lập tức trầm xuống, ầm ầm trong đó còn có chút áp lực cường đại nữa khiến các học viên không dám nói gì mà lật đật đổi chỗ. Trần Tử Phong không vui, Mã Tiểu Đào cũng cười không nổi. Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo có tác dụng lớn cực kỳ, không có nó thì bên bọn họ làm sao phối hợp ăn ý như vậy được? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đi về phía bên kia, còn Diêu Hạo Hiên và Giang Nam Nam thì đi đến thay thế chỗ của bọn họ. Nhìn từ bên ngoài, rõ ràng chính thể thực lực của đội Mã Tiểu Đào chiếm thế thượng phong. Bốn thành viên đội chính thức không nói, mà ba thành viên đội dự bị đều là bậc Hồn Tông có bốn Hồn Hoàn.

DAOTIEUVU

Chương 67: Thay đổi cục diện, thuộc tính tăng lên.

Chương 67: Thay đổi cục diện, thuộc tính tăng lên. Bên phía Đái Thước Hành thì không được thế, trong đội chỉ có hắc, Trần Tử Phong và Lăng Lạc Thần là tu vi cao, trong bốn người đội dự bị, ngoài Từ Tam Thạch đỡ một chút thì ba người kia nhìn mà thấy thương, ba người ấy cũng chính là một tổ ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, Tiêu Tiêu. Có điều, nhờ Hoắc Vũ Hạo ở đây nên năng lực của Lăng Lạc Thần không còn bị hạn chế nữa, tuy nhiên, hữu dụng của hắc cũng chỉ đến thế mà thôi. Huyền lão phát tay ý bảo hai bên kéo dài khoảng cách ra, nhưng lần này khác lần trước, lão không cho bọn họ thời gian hội ý nữa, khi hai bên vừa di chuyển đến khoảng cách một trăm năm mươi thước thì lão lập tức ra lệnh bắt đầu. Lúc này khoảng cách hai bên tương đối gần, Huyền lão vừa hô bắt đầu, hồn sư hệ Không Chế của hai bên đều tự động phóng xuất ra kỹ năng của mình. Ba người Đái Thước Hành, Trần Tử Phong và Từ Tam Thạch dẫn đầu, ở giữa là Lăng Lạc Thần còn sau cùng là ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu. Lăng Lạc Thần vừa chạy về trước vừa thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Hoắc Vũ Hạo, ánh mắt của nàng tuy tò mò nhưng xen lẫn chút cảnh giác. Hoắc Vũ Hạo nhìn nàng nhún nhún vai, đồng thời hai cái Hồn Hoàn màu trắng lờ mờ hiện ra một lần nữa phát sáng, vẫn là Hồn Hoàn thứ nhất sáng lên trước tiên, Hồn Kỹ Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng xuất hiện. Mấy người ở phía trước đồng loạt chấn động, nếu không phải bọn họ có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú có lẽ cũng đã quay đầu lại nhìn Hoắc Vũ Hạo rồi. Đái Thước Hành và Trần Tử Phong rốt cuộc cũng đã hiểu tại sao lúc này Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ của Mã Tiểu Đào lại có thể tấn công chính xác như vậy. Hai chàng trai này ngàn vạn lần không ngờ nguyên nhân lại nằm trên người Hoắc Vũ Hạo. Hồn Hoàn của hắc là màu trắng, chẳng phải là Hồn Hoàn mười năm sao? Làm sao Hồn Kỹ thuộc tính tinh thần của hắc lại mạnh đến thế này? Hơn nữa, ban này rõ ràng vũ hồn của hắc thuộc tính băng, làm sao lại có hồn kỹ thuộc tính tinh thần??? Khoảng cách của hai bên chỉ còn hơn trăm thước, bất kể là Đái Thước Hành, Trần

Tử Phong hay Lăng Lạc Thần có thác mắc đến thế nào cũng phải chiến đấu với đối thủ đã. Lăng Lạc Thần cũng là một Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế, luồng khí lạnh lần trước lại một lần nữa xuất hiện. Lúc này đối diện nàng là Mã Tiểu Đào trên lưng đã xuất hiện đôi cánh Phượng Hoàng, còn Công Dương Mặc thì lơ lửng trên bầu trời phụ trợ những người ở dưới. Một ngọn lửa màu đỏ rực lại xuất hiện, bầu không khí ở khu vực sát hạch nhanh chóng nóng lên. Đúng lúc này đột nhiên Lăng Lạc Thần cảm nhận được có một đôi tay đang áp vào lưng mình, nàng giật mình suýt chút nữa tự mình phá vỡ hồn kỹ của mình. Lăng Lạc Thần tỉnh tỉnh có chút lạnh lùng nhưng vô cùng thuần khiết, trước này trừ người thân trong nhà nàng chưa bao giờ để người con trai nào chạm vào cơ thể của mình cả. Lúc này sau lưng nàng chỉ có ba người, mà người đứng ngay vị trí đấy dường như chính là Hoắc Vũ Hạo. Chắc chắn là Hoắc Vũ Hạo rồi, nàng vừa xác định được liền vô cùng giận dữ, lúc nàng định quay lại mắng thẳng bé kia một trận thì đột nhiên nàng cảm nhận được trong cơ thể mình có cái gì đó thay đổi, một luồng khí lạnh từ sau lưng nàng nháy mắt truyền khắp cơ thể. Năng lượng của nàng vốn có thuộc tính băng, mà năng lượng từ bên ngoài đang truyền vào cũng mang đến cảm giác tương tự, cái khí lạnh đó khiến khí chất cả người nàng thay đổi hoàn toàn. Trong số những đệ tử ở nội viện, Lăng Lạc Thần chẳng những có thực lực mạnh mẽ mà các mảng kiến thức trong giới hồn sư cũng vô cùng phong phú, nàng lập tức nghĩ đến một khả năng... Ngay lúc nàng nghĩ đến khả năng đó, rốt cuộc nàng cũng hiểu được tại sao ban nãy mình lại thua. Cực hạn. Không ngờ lại là thuộc tính Băng Cực Hạn. Cậu bé nhỏ nhắn kia mang đến một bất ngờ khó mà tưởng tượng nổi, nó có Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng!!! Khoảng cách của hai bên càng lúc càng thu hẹp, thông qua Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo, Lăng Lạc Thần dần dần nắm bắt được tình hình mà bình tĩnh lại, nàng thấy sau lưng mình đúng là Hoắc Vũ Hạo, có điều hai Hồn Hoàn bên người hẳn chỉ còn một, phía sau Hoắc Vũ Hạo là Vương Đông, hai tay Vương Đông cũng đang đặt sau lưng Hoắc Vũ Hạo. Nguyên tố Băng nháy mắt trở thành Cực Hạn Nguyên Tố Băng. Loại cảm giác này đối với Lăng Lạc Thần rất thần kỳ, nhưng cũng hết sức tuyệt vời. Tuy nàng không thể trực tiếp trở

thành Hồn Sư có vũ hồn Cực Hạn Nguyên Tố Băng nhưng nàng tạm thời có thể phát huy ra uy lực của nó. Hơn nữa, còn là một Hồn Vương có Cực Hạn Chi Băng. Lăng Lạc Thần nhanh chóng sử dụng Hồn Kỹ thứ nhất biến ra Pháp Trường, tuy nhiên lần này nàng không gọi ra Băng Giáp từ Hồn Kỹ thứ hai mà nàng đưa Pháp Trường chỉ thẳng lên trời, tích tắc sau, một quang sáng màu trắng xanh từ trên người nàng khuếch tán ra bên ngoài, khiến cả người nàng trông y hệt như một khối băng màu trắng xanh vậy. Ngay sau luồng sáng màu trắng xanh đó xuất hiện, bầu không khí vốn đang khô nóng lập tức biến mất, không chỉ như thế, luồng khí lạnh băng đó còn nhanh chóng như thủy triều không ngừng khuếch tán đến ngọn lửa Phượng Hoàng của Mã Tiểu Đào. Đái Thước Hành trước nay luôn giữ bình tĩnh thể mà lúc này cũng không kiềm được mà ngẩng đầu nhìn luồng khí lạnh băng vừa xuất hiện trên bầu trời, đó cũng là lúc nó lướt qua người hắn và Trần Tử Phong rồi xông thẳng về phía ngọn lửa của Mã Tiểu Đào. Cái cảm giác lạnh đến tận xương tủy này ngay cả Đái Thước Hành và Trần Tử Phong là đồng đội của nàng cũng bị nó làm rung mình một cái, sau đó cả hai liếc nhìn nhau đồng thời cùng thấy được sự khiếp sợ trong mắt đối phương. Bọn hắn đang ở trong Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo, dĩ nhiên biết rõ chuyện Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang liên thủ phía sau Lăng Lạc Thần. Mà khí tức băng giá lạnh lẽo của Lăng Lạc Thần vừa sử dụng cũng khiến Đái Thước Hành có tu vi bậc Hồn Đế hoảng hồn. Ngọn lửa màu đỏ, dòng khí lạnh màu trắng xanh, cả hai nháy mắt va chạm vào nhau. Lúc này các thành viên bên đội Mã Tiểu Đào mới nhận ra phán đoán của mình sai lầm rồi. Người đang chiếm thế thượng phong không phải Hồn Đế Mã Tiểu Đào mà lại là Hồn Vương Lăng Lạc Thần. Dòng khí lạnh và ngọn lửa vừa mới tiếp xúc, ngọn lửa liền có dấu hiệu như vừa gặp một trận mưa to mà cháy nhỏ lại, còn luồng khí lạnh thì càng lúc càng khuếch tán dữ dội hơn, từng cơn rét lạnh không ngừng phủ vào mỗi người trong đội Mã Tiểu Đào khiến tốc độ của bọn họ có chút chậm lại. Lúc này Diêu Hạo Hiên đã biến thành một người cao đến bốn thước, hắn đang không ngừng dấn vào ngực mình, Hồn Kỹ thứ nhất - Chiến Ý. Nhưng những luồng sáng màu sáng kia không thể giúp bọn họ giảm bớt cảm giác rét lạnh mà ngược lại còn khiến

hắn trở nên chậm chạp hơn. Cũng đúng lúc này, Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu của Tiêu Tiêu đột nhiên vang lên, từng giai điệu nhẹ nhàng khẽ lướt qua các thành viên khác trong đội đối phương và chỉ tập trung và một mình Mã Tiểu Đào. Tổng hợp thực lực của các thành viên trong đội Mã Tiểu Đào đúng là nhìn hơn bên đội kia nhưng bọn họ có một nhược điểm chính là bên đội bọn họ hoàn toàn không có một Hồn Sư hệ Khống Chế chân chính, còn bên đội đối phương lại có đến ba người. Dưới sự cản trở của Lăng Lạc Thần và Tiêu Tiêu, tốc độ của bọn họ lập tức có dấu hiệu giảm xuống. Còn Đái Thước Hành và Trần Tử Phong lúc này đã hoàn toàn chấn động rồi, bọn họ đột nhiên cảm thấy có lẽ chưa chắc trận chiến này mình sẽ thua. Vũ Hồn của hai người cũng đã được phóng ra từ nãy giờ rồi, cả hai lập tức tăng tốc vọt về phía Mã Tiểu Đào. Lần này Mã Tiểu Đào không còn Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo giúp đỡ nữa nên ngọn lửa Phượng Hoàng mới bị Lăng Lạc Thần dễ dàng áp chế, trận đấu này từ lúc bắt đầu đã liên tục xuất hiện bất ngờ. - Tây Tây, xử lý Hoắc Vũ Hạo. Mã Tiểu Đào hét lớn một tiếng, rồi lập tức vọt về trước nghênh đón đòn tấn công, Bối Bối và Hòa Thái Đầu nhanh chóng rẽ sang hai bên, một bóng người với tốc độ vô cùng khủng bố thoát ẩn thoát hiện bên phía bọn họ, nháy mắt sau khi Mã Tiểu Đào ra lệnh, nàng liền vọt về phía Hoắc Vũ Hạo. Bất kể là dòng khí lạnh của Lăng Lạc Thần hay Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu của Tiêu Tiêu cũng không làm tốc độ của người đó suy giảm quá nhiều, nàng chính là Tây Tây, là người có tướng mạo vô cùng bình thường nhưng lại là một sát thủ thật sự, một Chiến Hồn Vương hệ Mẫn Công. Một tiếng động thật lớn vang lên, bốn phía xuất hiện vô số tia điện, lúc này Tây Tây mới để lộ ra tướng mạo của mình. Bây giờ nàng không còn vẻ bình thường như lúc đầu nữa, hai mắt nàng hóa thành màu đồng, làn da cũng đen hơn, các tia lửa điện lượn lờ khắp người. Đúng vậy, vũ hồn của nàng chính là Thiểm Điện Báo. Có điều, nàng vừa ra tay đã bị chặn lại, dĩ nhiên Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không có khả năng ngăn cản một chiêu bất ngờ của nàng rồi, nhưng người khác có thể, chính là Từ Tam Thạch. Một cái Huyền Minh Quy Giáp Thuần nhẹ nhàng xuất hiện che chắn trước người Hoắc Vũ Hạo, khiến cả người Tây Tây bị bắn ngược về sau. Sau đó, Đái Thước Hành

và Trần Tử Phong càng rõ ràng tác dụng của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, có Tinh Thần Tham Trắc, bọn họ sẽ dễ dàng thông qua nó biết rõ tình hình trận đấu. Nếu bình thường, với tốc độ khủng bố của Tây Tây làm sao bọn họ ứng cứu kịp thời được. Mắt thấy hai bên sắp đến gần nhau rồi, khóe miệng Đái Thước Hành liền lộ ra một nụ cười kỳ quái, sau đó Hồn Hoàn thứ tư trên người hắt lóe sáng. Một cột sáng màu trắng nháy mắt phóng lên trời, ở giữa cột sáng đó lơ lửng có một vòng trắng lấp lánh. Ngay sau đó, hơn mười luồng sáng từ cột sáng kia không ngừng rơi xuống dưới. Đa số các luồng sáng đó đều tập trung vào hai người Mã Tiểu Đào và Công Dương Mặc, phần còn lại thì rơi hướng vào Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu. Mưa sao băng ai mà không biết, người có Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ thì ta cũng có Bạch Hổ Lưu Tinh Vũ. Ban này người có người giúp đỡ thì lúc này tới phiên ta được Tinh Thần Tham Trắc trợ giúp. Dĩ nhiên, uy lực từ Hồn Kỹ của Hồn Hoàn thứ tư của Đái Thước Hành làm sao bằng uy lực từ Hồn Hoàn thứ sáu của Mã Tiểu Đào được. Cùng là mưa sao băng nhưng số lượng của hắt ít hơn của Mã Tiểu Đào một chút, có điều uy lực của từng quả cầu không hề kém, mà hắt lại chủ yếu tập trung vào Công Dương Mặc nữa. Chỉ cần đội bên kia thiếu đi sự phụ trợ của Dương Công Mặc thì sức chiến đấu của bọn họ yếu đi nhiều lắm. Lúc này Công Dương Mặc đã sử dụng ba Hồn Kỹ, Hồn Kỹ thứ nhất màu đỏ, thứ hai màu cam và thứ ba màu vàng. Cho nên trên đỉnh đầu mỗi đội viên bên đội kia đều có ba quầng sáng rực rỡ, cộng thêm sự phụ trợ của Diêu Hạo Hiên, thực lực của mỗi cá nhân bên đội bọn họ đều đã mạnh hơn rất nhiều. Nhưng ngay lúc hai bên chuẩn bị bắt đầu cận chiến thì Lăng Lạc Thần lại bùng nổ. Pháp Trượng bằng băng của Lăng Lạc Thần lại chỉ về phía trước, Hồn Hoàn thứ ba trên người nàng bắt đầu lóe sáng, một luồng ánh sáng màu trắng xanh xuất hiện chính xác trên đỉnh đầu Mã Tiểu Đào. Ánh sáng màu trắng xanh đó vừa phủ xuống liền hóa thành một ngọn núi băng vây lấy Mã Tiểu Đào. Tuy nhiên trước khi nó chạm được vào người Mã Tiểu Đào đã bị ngọn lửa Phượng Hoàng chặn lấy, cả hai đụng mạnh vào nhau rồi dừng lại. Nhưng ngọn núi băng đó không dễ bị phá hủy như trong tưởng tượng của Mã Tiểu Đào, nó chỉ bị rạn nứt một chút xíu, còn ngọn lửa của nàng lại dần dần bị nó áp chế.

Trong đội chính thức, Mã Tiểu Đào không chỉ bằng mặt không bằng lòng với Đái Thước Hành, mà quan hệ của nàng với Lăng Lạc Thần cũng không được tốt lắm. Một người thuộc tính băng, một người thuộc tính hỏa, bằng hỏa kị nhau thì làm sao mà hòa hợp cho được. Trước đây Lăng Lạc Thần còn từng cự tuyệt giúp đỡ Mã Tiểu Đào áp chế Tà Hỏa nữa, nếu không nàng cũng chẳng đi tìm Từ Tam Thạch làm gì. Xét về mặt tu vi, Mã Tiểu Đào vượt trội Lăng Lạc Thần một cách rõ rệt, vậy mà lần này kết quả hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của nàng. Trên chiến trường, cơ hội luôn trôi qua rất nhanh, nhưng nếu nắm bắt được thì chắn chắn sẽ thay đổi được chiến cục. Đái Thước Hành vốn định đâm thẳng vào Mã Tiểu Đào, nhưng tích tắc trước khi Lăng Lạc Thần ra tay, hắn thông qua Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo biết được mục tiêu của nàng liền lập tức sử dụng Hồn Kỹ thứ nhất, ba và năm để tăng phúc cho cơ thể mình rồi nghiêng người chuyển mục tiêu sang Bối Bối. Bối Bối mặc dù được vũ hồn Thái Hồng Long của Công Dương Mặc phụ trợ nhưng đối mặt với sự công kích của Đái Thước Hành vẫn phải liên tục bỏ chạy, máu từ mũi và miệng không ngừng chảy ra. Cùng lúc đó, Công Dương Mặc ở trên không trung bị công kích dữ dội chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ bản thân, không thể tiếp tục phụ trợ cho Mã Tiểu Đào nữa. Còn bên phía Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu, cả hai lại bận rộn tự bảo vệ mình khỏi công kích của Bạch Hồ Lưu Tinh Vũ, một đội ngũ vốn liên kết chặt chẽ thoáng chốc đã bị chia tách hoàn toàn. Một luồng ánh sáng màu trắng xanh lại xuất hiện vây chặt lấy Diêu Hạo Hiên đang không ngừng nuốt lấy các quả cầu từ Bạch Hồ Lưu Tinh Vũ giải vây cho Công Dương Mặc. Lúc này Mã Tiểu Đào vừa thoát được khỏi tòa băng kia thì Lăng Lạc Thần lại tiếp tục công kích. Hồn Hoàn màu đen thứ năm trên người nàng lóe sáng, Pháp Trượng bằng băng chỉ lên trời, một chiếc vòng bằng băng vô thanh vô tức xuất hiện khiến nhiệt độ trong khu vực sát hạch giảm xuống nhanh chóng, thậm chí còn xuất hiện một tầng sương trắng nữa. Ngay cả ngọn lửa Phượng Hoàng của Mã Tiểu Đào cũng bị nó áp chế xuống chỉ còn lượn lờ được trong phạm vi hai thước quanh Mã Tiểu Đào. Tây Tây ở bên kia điên cuồng tấn công không ngừng nhưng tốc độ của nàng nhanh thì có nhanh mà lực công kích thì không được mạnh

lắm. Mà Hồn Tông Từ Tam Thạch lại cực kỳ kiên cố về mặt phòng ngự. Thêm vào Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng dự đoán chính xác từng tình huống, Huyền Minh Quy Giáp Thuần cứ lúc lớn lúc nhỏ xuất hiện đúng chỗ Tây Tây tấn công, Từ Tam Thạch hoàn toàn có thể bảo hộ Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu một cách dễ dàng. Chiếc vòng bằng băng ấy lơ lửng trên không trung, rồi từ đấy bay ra ba cột ánh sáng bay về phía Mã Tiểu Đào, Công Dương Mặc và Diêu Hạo Hiên. Bản thân là Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế nên Lăng Lạc Thần rất giỏi trong việc kiểm soát, lúc này thuộc tính vũ hồn của nàng được Hoắc Vũ Hạo trợ giúp mà tăng lên, kỹ năng vừa phát ra nàng liền nắm được thể chủ động trong tay mình. Mã Tiểu Đào nghiêng rằng thăm nghĩ nếu lần này trúng một kích kia thì không thể nào thay đổi cục diện nữa. Nàng vỗ mạnh hai cánh sau lưng, hồn lực trong cơ thể lập tức bùng nổ. Một tiếng phượng ngâm thật lớn vang lên. Cơ thể nàng nhất thời trở nên hư ảo, trong tích tắc đó, dường như nàng đã hóa thân thành một con phượng hoàng thật sự rồi. Hai quầng sáng màu đỏ dưới chân nàng sáng lên rực rỡ, tốc độ lại lập tức tăng lên, Hồn Hoàn thứ năm nhấp nháy, rồi bay thẳng về phía Lăng Lạc Thần. Nếu không giải quyết Lăng Lạc Thần thì không thể nào giành lại thể chủ động nữa. Nhưng, trong một đội, làm sao có thể để một Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế nòng cốt như Lăng Lạc Thần đỡ lấy một kích toàn lực của Mã Tiểu Đào đây? Nháy mắt ấy, bóng hình cường tráng của Đái Thước Hành lập tức xuất hiện, hân gấm lên một tiếng, Hồn Hoàn thứ sáu rốt cuộc cũng sáng lên. Một chữ Sát thật lớn xen lẫn hai màu đen trắng đột nhiên xuất hiện giữa không trung, sau đó lập tức bay thẳng về phía hai quầng sáng màu đỏ có tác dụng tăng tốc từ Hồn Cốt dưới chân Mã Tiểu Đào. Rầm. Khi cả hai chạm vào nhau vang lên một tiếng động khủng khiếp, hồn lực dao động mạnh mẽ liên tục khuếch tán ra bên ngoài, khiến mọi người xung quanh không khỏi phóng ra tầng phòng ngự bảo vệ cơ thể mình. Sau đó hai luồng sáng màu đỏ và trắng ánh kim cùng lúc bay thẳng lên trời, mãi đến khi hai luồng sáng này va vào nhau, thì hai người mới tách ra hai phía. Sau khi va chạm, Đái Thước Hành nháy mắt rơi xuống đất, hai chân chạm vào mặt đất kéo dài một đoạn tạo hành hai rãnh sâu hút. Đến khi hân dừng lại thì hai chân hân đã lún sâu đến đầu gối

rồi. Mã Tiểu Đào cũng chịu thiệt thòi không nhỏ, cả người lộn một vòng mới dừng lại, nhưng cũng ngay lúc đó, cột sáng từ vòng băng đột nhiên chiếu thẳng vào vị trí của nàng, khiến cả người nàng bị đông cứng lại. Khả năng phụ trợ của Công Dương Mặc rất mạnh nhưng hẳn không giỏi về mặt chiến đấu. Mặc dù hẳn được Hòa Thái Đầu dùng Hồn Đạo Khí toàn lực trợ giúp nhưng kỹ năng thuộc tính băng cực hạn từ Hồn Hoàn ngàn năm nào phải bình thường, một Hồn Đạo Sư cấp bốn không thể nào chống đỡ được. Cột sáng đó vừa chiếu xuống, hẳn lập tức cũng không tránh khỏi tình trạng bị đông cứng giống Mã Tiểu Đào. Diêu Hạo Hiên thì thôi không cần phải nói, hẳn còn chưa kịp phá vỡ tòa núi băng đã bị luồng sáng kia chiếu xuống đóng băng thêm một lần nữa. Có thể nói, sau khi Lăng Lạc Thần được Hoắc Vũ Hạo trợ giúp tăng trưởng thuộc tính thì năng lực khống chế của nàng liền tăng lên một bậc rõ rệt. Truy Hồn Kiếm đỏ như máu liền chớp lấy thời cơ tấn công vào Mã Tiểu Đào, Công Dương Mặc và Diêu Hạo Hiên đang bị đông cứng, sau đó mới tiếp tục chiếu cổ đến ba người Bối Bối, Hòa Thái Đầu và Giang Nam Nam. Bối Bối vốn đã bị thương, hồn lực trong người còn bị tiêu hao một lượng lớn, Hòa Thái Đầu cũng vậy, còn Giang Nam Nam, vì ban nãy đã dốc toàn lực chống đỡ Bạch Hồ Lưu Tinh Vũ nên cũng không khá hơn, lúc này ba người họ làm sao còn khả năng chống đỡ một kích của Truy Hồn Kiếm nữa. Theo dự đoán của Tinh Thần Tham Trắc, không quá ba giây nữa trận đấu bên này sẽ chấm dứt. Còn phía bên kia cũng xong nhanh thôi. Ngay khi Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành va chạm vào nhau, sự phòng ngự của Từ Tham Thạch rốt cuộc cũng lộ ra sơ hở, Tây Tây thấy có cơ hội trước mắt làm sao buông tha được? Nàng lập tức ra tay, mục tiêu là Hoắc Vũ Hạo đang đứng sau lưng Lăng Lạc Thần. Nhưng cũng đúng lúc, đột nhiên Hoắc Vũ Hạo nghiêng đầu sang một bên, sau đó từ hai mắt hẳn bắn ra một luồng ánh sáng màu tím ánh kim. Tiếp đó Tây Tây cảm thấy đầu mình như bị một cái búa tạ đập thẳng vào choáng váng mất mấy giây. Tốc độ của nàng rất nhanh, nhưng nàng vẫn là một hồn sư bậc Hồn Vương, một kích vừa rồi là Hoắc Vũ Hạo kết hợp từ Linh Hồn Trùng Kích và Tử Cực Ma Đồng, đồng thời còn liên thủ với Vương Đông sử dụng Hạo Đông lực nữa, cho nên dù có là Mã Tiểu Đào cũng choáng váng một lúc.

Người tiếp theo ra tay không phải là Hoắc Vũ Hạo hay Vương Đông mà là Tiêu Tiêu luôn đứng im lặng bên ngoài. Một cái đỉnh màu đen thật lớn từ trên trời bay xuống - Quốc Trọng Khí, Đỉnh Chấn Động. Kỹ năng nàng vừa sử dụng là kỹ năng mạnh nhất của mình, nó khiến Tây Tây đang choáng váng lại một lần nữa bị quấy nhiễu, sau đó cô bé dùng cái đỉnh lớn kia chặn trước người Hoắc Vũ Hạo, dựa vào sự giúp đỡ của Tinh Thần Tham Trắc, một vài giây choáng váng đã quá đủ rồi. Sau đó đến lượt Vương Đông ra tay, một luồng sáng ánh kim vô cùng mỹ lệ bay thẳng về phía Tây Tây. Tây Tây mặc dù tu vi khá cao, sau khi bị Quốc Trọng Khí, Đỉnh Chấn Động tấn công rất nhanh đã tỉnh táo lại nhưng lúc này muốn tránh đã không kịp nữa. Hồn Kỹ ngàn năm - Điệp Thần Trảm. Một quả cầu ánh sáng thật lớn bay nhanh về phía Tây Tây, trước khi tiếp xúc với nàng, nó lập tức hóa thành 108 tia sáng quặp lấy cổ Tây Tây. Hơn nữa Điệp Thần Trảm của Vương Đông là kỹ năng được sử dụng bằng Hạo Đông Lực kết hợp với tác dụng tăng phúc từ Hoàng Kim Chi Mang. Sau khi hoàn thành chiêu này, hắc và Hoắc Vũ Hạo cùng bị thoát lực ngã oạch xuống đất. Một trăm lẻ tám tia sáng này không hề yếu hơn một kỹ năng từ Hồn Tông, nên vị vua tốc độ Tây Tây cũng bị nó làm luống cuống tay chân, nàng ngàn vạn lần không thể ngờ ba tên nhóc Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu lại có thể nghĩ ra một cái bẫy tuyệt vời thế này dành cho nàng. Nàng phải dùng đến ba Hồn Kỹ mới miễn cưỡng hóa giải được uy lực của Điệp Thần Trảm, nhưng sau đó lại không tránh khỏi sự va chạm với Huyền Minh Quy Giáp Thuần. Khi Tây Tây va phải Huyền Minh Quy Giáp Thuần bay ra ngoài thì trận chiến bên kia cũng chấm dứt, Đái Thước Hành lập tức xoay người sang tấn công Tây Tây, mặc dù đôi hồ trảo của hắc vừa đụng vào Tây Tây liền bị những tia điện giật rung rung nhưng hắc không hề có ý định bỏ ra, còn Tây Tây lúc này cũng không còn sức phản kháng nữa. Trận đấu chấm dứt. Kết quả vẫn toàn thắng như cũ, có điều thay đổi vị trí hai đội mà thôi. Sau khi trận đấu chấm dứt, ba vị đệ tử nội viện Đái Thước Hành, Trần Tử Phong và Lăng Lạc Thần hoàn toàn không hề có cảm giác vui mừng mà đồng thời quay đầu lại nhìn ba người Hoắc Vũ Hạo. Trần Tử Phong kinh ngạc nói: - Vũ Hồn Song Sinh, còn muội, muội cũng vậy??? Hắc vừa chỉ vào Hoắc Vũ

Hạo nói, rồi tiếp tục chỉ sang Tiêu Tiêu hỏi. Lúc này rốt cuộc hắc cũng hiểu tại sao Huyền lão lại cho mấy tên nhóc bé tí tuổi này làm thành viên dự bị rồi. Lăng Lạc Thần chỉ có một thắc mắc duy nhất, nàng lập tức hỏi Hoắc Vũ Hạo. - Bằng Cực Hạn? Lúc này ngoài gật đầu thừa nhận, Hoắc Vũ Hạo còn có thể làm gì nữa? Đái Thước Hành tiến lên vài bước đỡ Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đứng lên, mỉm cười nói: - Hoan nghênh các đệ gia nhập đội Sử Lai Khắc Thất Quái dự bị. Ta biết các đệ có mâu thuẫn với đệ đệ của ta. Nhưng nó là nó, ta là ta, các đệ không cần để ý đến chuyện đó, sau này chúng ta là chiến hữu. Không thể nghi ngờ, một câu này của Đái Thước Hành đã thể hiện sự thừa nhận vị trí thành viên dự bị với ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu. Nhưng Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không chút vui mừng khi nghe thấy câu nói này của hắc, ngược lại còn tăng thêm cảnh giác. Nụ cười của Đái Thước Hành rất chân thành nhưng càng chân thành Hoắc Vũ Hạo lại càng ớn lạnh. Vừa rồi rõ ràng trong mắt hắc lóe lên một tia sát khí, mặc dù hắc giấu đi rất nhanh nhưng vũ hồn của Hoắc Vũ Hạo là Linh Mâu nên rất nhạy cảm trong những chuyện này. Hắc thật sự không tính toán, hắc rộng lượng vậy sao? E rằng là không rồi. Huống chi Đái Thước Hành cũng là con trai của phu nhân Công Tước, mà phu nhân Công Tước là kẻ thù lớn nhất của Hoắc Vũ Hạo. Một đối thủ không dễ dàng để lộ cảm xúc mới là một kẻ địch đáng sợ. Lúc này trong lòng Hoắc Vũ Hạo, sự khiếp sợ với Đái Thước Hành hơn Đái Hoa Bân rất nhiều. Mà theo huyết thống, vị Đái Thước Hành đây đúng là anh trai của hắc. Cũng may tướng mạo của Hoắc Vũ Hạo giống mẹ của hắc, nếu không Đái Thước Hành thế nào cũng nhận ra sơ hở. - Cảm ơn. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói. Đái Thước Hành biết che giấu cảm xúc, chẳng lẽ hắc không biết học theo sao? Ít nhất lúc này hắc còn ở học viện, Đái Thước Hành và Đái Hoa Bân có muốn gây với hắc cũng không dám làm chuyện gì thiếu suy nghĩ. - Thấy thế nào? Chiến đấu thực tế là cách kiểm tra tốt nhất, tuy hiện giờ thực lực của Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu còn yếu nhưng cái bọn chúng có là tiềm năng. Vì thế ta mới cho bọn chúng một cơ hội. Hoắc Vũ Hạo, từ giờ ngươi là chủ khống (khống chế chủ yếu) của đội dự bị, còn Bối Bối là đội trưởng đội dự bị. Nếu nói đội trưởng là thủ lĩnh, thì chủ khống chính là

bộ não của cả đội. Nhờ vào biểu hiện trong hai trận chiến vừa rồi, Hoắc Vũ Hạo chỉ với tu vi Đại Hồn Sư đã hoàn toàn thuyết phục được mọi người. Lúc này, mấy người bên phía Mã Tiểu Đào bị đóng băng cũng đã bình thường trở lại, Mã Tiểu Đào giận dữ trừng mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo thấy vẻ mặt giận dữ của nàng chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai, hẳn không biết tại sao, so với nụ cười vui vẻ của Đái Thước Hành hẳn lại thích sự tức giận của Mã Tiểu Đào hơn. Huyền lão vô cùng hài lòng với hai trận chiến hôm nay, thực lực đội chính thức lão đã rõ như lòng bàn tay rồi. Có điều từ khi Mã Tiểu Đào trở về, một số thành viên trong đội chính thức cũng có chút bất mãn, hôm nay Mã Tiểu Đào thể hiện ra thực lực mạnh mẽ của mình, ít ra cũng đã đủ sức thuyết phục rồi. Tuy trận thứ hai đội Mã Tiểu Đào thua nhưng ai cũng thấy rõ ràng xét về thực lực, Mã Tiểu Đào hơn Đái Thước Hành một bậc. Đương nhiên nếu chiến đấu sinh tử thì kết quả khó nói trước được, trong hai trận chiến vừa rồi, có một số chiêu thức vô cùng tàn bạo mà bọn chúng chưa sử dụng đến thôi. So với các thành viên đội chính thức, đối tượng quan sát chủ yếu của Huyền lão là bảy người của đội dự bị. Biểu hiện của Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, Hòa Thái Đầu khá tốt. Giang Nam Nam vì là Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công nên bị áp chế tương đối kịch liệt, biểu hiện không được tốt là phải rồi, điểm này cũng không thể trách nó được. Mà lần này, những người khiến Huyền lão bất ngờ chính là ba đứa nhóc Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu. Mặc dù tu vi của bọn chúng thấp nhất nhưng cả ba phối hợp vô cùng ăn ý. Nhờ Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo mà sức chiến đấu của cả đội tăng lên một cấp độ mới. Khi nó phối hợp với Mã Tiểu Đào đã sử dụng đến Hoàng Kim Lộ, nhờ vào Tinh Thần Tham Trắc mà giảm thiểu nhược điểm của kỹ năng kia xuống mức thấp nhất. Tuy vì các thành viên chính thức không rõ thực lực của nó mà phạm phải sai lầm nhưng tác dụng của Hoàng Kim Lộ không thể chối cãi được. Hơn nữa có Hoắc Vũ Hạo ở trong đội tương đương với chuyện có thể hạn chế hết thấy những hồn sư có thuộc tính băng. Lăng Lạc Thần là một trong những đệ tử ưu tú nhất của nội viện mà gặp phải Hoắc Vũ Hạo cũng không ngoại lệ, có điều nếu cùng một đội thì tình hình lại khác hẳn, Hoắc Vũ Hạo sẽ có thể giúp đỡ Lăng Lạc Thần

tăng cường thuộc tính. Mà trong Đấu Hồn Đại Tái, bọn họ không thể nào là kẻ địch của nhau được. Cho nên, nếu Hoắc Vũ Hạo và Lăng Lạc Thần cùng ra thi đấu thì Lăng Lạc Thần chắc chắn sẽ là chủ khống của cả đội. Ban này Mã Tiểu Đào thua chẳng phải vì bị nàng áp chế hoàn toàn hay sao? Điểm yếu duy nhất của Hoắc Vũ Hạo chính là tu vi quá thấp, nếu không thậm chí Huyền lão còn liều lĩnh cho hắn làm chủ khống của đội chính thức nữa. Sau hai trận chiến này, lão đã quyết định, đội dự bị này tương lai chắc chắn sẽ là đội chính thức, còn vị trí chủ khống của Hoắc Vũ Hạo, tuyệt đối sẽ không thay đổi. Trần Tử Phong cười to nói: - Ấy da, có người nào thua chưa làm hình phạt kìa. Nghe hắn lên tiếng nhắc nhở, mấy người trong đội Đái Thước Hành lập tức cười cười nhìn qua đội Mã Tiểu Đào. Những người bức bối nhất dĩ nhiên là Diêu Hạo Hiên và Giang Nam Nam rồi, hai người bọn họ bị thua đến hai lần. Mã Tiểu Đào lại trừng mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo một lần nữa rồi nói. - Người chờ đó. Ta là heo. Những người còn lại chỉ có thể bất đắc dĩ mở miệng nhận mình giống với con vật mập mập ấy thôi. Huyền lão đứng bên cạnh thấy thế liền cười to đầy vui sướng. Trong lòng lão lúc này rất là hưng phấn, lão tin chắc, năm năm nữa, một đời Sử Lai Khắc Thất Quái của đám người Hoắc Vũ Hạo còn mạnh hơn một đời Sử Lai Khắc Thất Quái hiện nay. - Tốt lắm, các người về đi. Nhớ thu dọn hành lý sáng mai tập trung trước cửa học viện, chúng ta đi đến thành Tinh La chuẩn bị thi đấu. - Thành Tinh La? Nghe được cái tên này, Hoắc Vũ Hạo không kiềm được hô to. Huyền lão có chút khó hiểu nhìn hắn nói: - Có vấn đề gì sao? Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp sẽ luân phiên tổ chức ở các đế quốc khác nhau. Lần này là ở đế quốc Tinh La, đến lần của các người thì ở đế quốc Nhật Nguyệt. Khi đó học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư sẽ được đấu trên sân nhà. Cho nên năm năm tới các người sẽ phải cố gắng và trả giá rất nhiều. Nghe thấy ba chữ thành Tinh La kia làm sao tâm trạng của Hoắc Vũ Hạo không chấn động được đây? Cho dù hắn chưa bao giờ đi đến đế đô của đế quốc Nhật Nguyệt nhưng tên thành Tinh La, từ nhỏ đến lớn hắn đã được nghe rất nhiều rồi. Ngày xưa, mỗi ngày trời trong lành hắn và mẹ ra khỏi phủ Công Tước đều mơ hồ thấy được tòa thành đó ở xa xa. Nhịp tim của Hoắc Vũ Hạo không kiềm được mà đập nhanh hơn, hắn không ngờ

mình phải trở về nơi ấy nhanh như thế. Trong đội chính thức có cả Đái Thước Hành, có khi nào hãn dẫn mọi người về phủ Công Tước không? Tuy anh em Đái Thước Hành và Đái Hoa Bân không biết hãn nhưng hãn lớn lên ở phủ Công Tước, nhất định những người làm ở trong phủ vẫn còn nhớ hãn. Vừa nghĩ đến chuyện trở về nơi mình ra đời, nơi hãn vô cùng oán hận và căm ghét nhất thời tâm tư Hoắc Vũ Hạo rối loạn như tơ vò. - Dạ không có gì, đệ tử không nghĩ sẽ phải đến đế quốc Tinh La thôi. Hoắc Vũ Hạo cúi đầu trả lời bừa một câu. Huyền lão lơ đễnh nói: - Vậy giải tán đi. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng về ký túc xá, người khác không nhận thấy biểu hiện khác thường của Hoắc Vũ Hạo nhưng Vương Đông thì cảm nhận được vô cùng rõ ràng. Hãn và Hoắc Vũ Hạo ở chung đã hơn một năm, hãn vô cùng hiểu rõ Hoắc Vũ Hạo, hơn nữa hãn biết rõ trong lòng Hoắc Vũ Hạo còn chôn giấu một nỗi hận khôn nguôi. - Vũ Hạo, ngươi có sao không? Vương Đông thấp giọng hỏi. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Không sao, chỉ là đột nhiên phải về nên ta có chút chưa quen. Ta không thể để Đái Thước Hành biết thân phận thật sự của ta được. Vương Đông im lặng một lúc rồi nhỏ giọng nói: - Vũ Hạo, chẳng lẽ hãn là anh của ngươi. Ngươi... Hoắc Vũ Hạo đột nhiên kích động ngắt lời hãn. - Ta không có anh em, ta không còn người thân nào hết, mẹ ta đã chết rồi, ta là một cô nhi. - Được rồi, được rồi, ngươi là cô nhi. Vương Đông vội vàng phụ họa. - Ta xin lỗi. Hoắc Vũ Hạo cúi đầu nói. Vương Đông bước đến ngồi xuống cạnh hãn: - Ngươi đừng nghĩ nhiều nữa, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Hơn nữa, giờ ngươi có về đấy thì chắc gì có người nhận ra ngươi. Chắc bản thân ngươi chưa nhận ra chứ so với khi mới đến đây ngươi đã thay đổi nhiều lắm rồi. Ta biết trong lòng ngươi rất đau đớn nhưng nếu ngươi đã chọn con đường trả thù này thì phải kiên cường đến cùng. Kẻ thù của ngươi không phải rất là mạnh mẽ sao? Hoắc Vũ Hạo ngăn người nói: - Ta thay đổi rất nhiều sao? Vương Đông gõ đầu hãn một cái rồi lấy cái gương ở bên giường của mình cho hãn xem. - Tự xem đi. Đúng a! Hãn đã vào học viện Sử Lai Khắc được một năm rồi, bây giờ nói hãn đã thay đổi long trời lở đất cũng có thể chấp nhận được. Khi mới đến đấy, hãn chỉ là một đứa bé nhút nhát có vẻ quê mùa nhưng sau một năm, chẳng những thực lực hãn tăng mạnh, trở thành đệ tử hạch tâm

của học viện Sử Lai Khắc mà cả tướng mạo lẫn khí chất cũng có biến hóa không nhỏ. Có thực lực thì con người ta sẽ tự tin ngay, bản thân Hoắc Vũ Hạo có hai Hồn Hoàn trí tuệ, nhất là lúc dung hợp Hồn Cốt của Băng Bích Đế Hoàng Hạo, cơ thể hắn đã cao lớn hơn rất nhiều. Lúc mới đến đây, cơ thể hắn vô cùng gầy yếu nhưng hiện giờ lại cường tráng hơn, sắc mặt hồng hào không còn tái xanh như ngày đó nữa. Vương Đông nói rất đúng, với sự thay đổi trong một năm nay, hắn đã không còn là một đứa bé bị người khác sai vặt ở phủ Công Tước nữa. - Thật ra người đã xác định mục tiêu của mình thì cứ đi theo con đường đó là được, cần gì suy nghĩ nhiều nữa. Vương Đông đứng lên giật lấy cái gương trong tay Hoắc Vũ Hạo, sau đó chủ động ngồi đối diện với hắn rồi chìa hai tay ra: - Đến đây tu luyện đi. Chúng ta so với các học trưởng vẫn còn kém nhiều lắm. Không cố gắng là không được đâu. Nhìn vẻ mặt thành thật của Vương Đông, rốt cuộc Hoắc Vũ Hạo cũng mỉm cười nói: - Cái tên lười biếng như ngươi mà cũng có ngày hối thúc ta tu luyện à. Đến thì đến, sớm muộn gì cũng có ngày ta vượt qua ngươi. Vương Đông giật mình nhìn ra cửa sổ. - Ấy, trời vẫn còn sáng sủa lắm mà, có sao trăng gì đâu mà ngươi mơ sớm vậy Hoắc Vũ Hạo? - Ngươi dám chế giễu ta hả? Để ca cho ngươi biết sự lợi hại của ca đây. Hoắc Vũ Hạo đánh mạnh về phía Vương Đông, Vương Đông bị tấn công bất ngờ không kịp đề phòng nhất thời bị Hoắc Vũ Hạo đẩy ngã xuống giường. Hoắc Vũ Hạo có chút xấu xa đè chặt hai tay Vương Đông xuống quát to một tiếng: - Ngươi có phục không? - Không phục! Vẻ mặt Vương Đông đầy khiêu khích nói. - Thật sự không phục? Hoắc Vũ Hạo từ từ cúi mặt xuống nhìn chăm chăm Vương Đông, khoảng cách của cả hai càng lúc càng gần, đến nỗi thấy cả gương mặt xấu xa của hắn trong đôi mắt to tròn kia. Vương Đông thấy Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng lại gần mình nhất thời hoảng sợ theo bản năng nhắm mắt lại nhưng miệng vẫn nói: - Không phục là không phục. Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy đôi mi dài có chút run rẩy, mùi hương thơm ngát và dáng vẻ bất lực thậm chí có chút yếu đuối của Vương Đông, chẳng hiểu tại sao trong lòng lại có chút chùn xuống. Hắn lập tức buông hai tay của Vương Đông ra rồi nắm lấy mặt của Vương Đông, sau đó bóp khuôn mặt xinh xắn kia lại, cười ha ha nói: - Ngươi không phục thì ta biến ngươi

thành heo. Ha ha, người làm heo cũng được lắm, mau chu chu mỏ lên thì càng giống hơn. - Hoắc Vũ Hạo, ta liều mạng với người.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 68: Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn

Chương 68: Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn Bờ hồ Hải Thần. Có hai bóng người trông có vẻ giống nhau đang đứng ở đó. - Thế nào rồi đại ca? Không có cơ hội ra tay sao? Đái Hoa Bân oán hận hỏi. Đái Thước Hành hừ lạnh một tiếng nói: - Tốt nhất đệ nên dẹp cái ý nghĩ này đi. Không còn khả năng nữa đâu. Thiên phú của Hoắc Vũ Hạo còn tốt hơn đệ nhiều lắm. Nó có một kỹ năng Tinh Thần Tham Trắc cực kỳ có lợi cho đồng đội. Hơn nữa ta thấy Huyền lão thích nó lắm. Thực lực của nó trong hai trận đấu kia đã thuyết phục mọi người rồi. Huyền lão là ai chắc ta không cần nhắc lại. Còn nữa, chuyện vừa rồi làm mẹ tức giận lắm. May mà cha không có ở nhà, nếu không lần này đệ gặp phiền phức lớn rồi. - Mẹ bảo ta nói với đệ nếu còn một lần nữa thì không ai giúp được đệ nữa đâu. Đệ có biết vì lần này mẹ phải chịu áp lực lớn đến mức nào không? Cho dù Hoàng Thất cũng không dám đắc tội đến học viện. Ta không ngờ đệ là kích động đến thế. Đôi mắt Đái Hoa Bân đỏ bừng nói: - Chẳng lẽ dễ dàng bỏ qua cho nó như vậy? Để người của chúng ta chết một cách vô ích sao? - Ngu ngốc. Đái Thước Hành vung tay tát Đái Hoa Bân một cái khiến Đái Hoa Bân lão đảo suýt té ngã xuống mặt đất. Đái Thước Hành lạnh lùng nói: - Năm nay đệ bao nhiêu tuổi rồi? Chẳng lẽ đệ không rõ lợi ích của gia tộc và tư thù cá nhân cái nào quan trọng hơn sao? Nếu chúng ta đang ở học viện bình thường thì tùy đệ muốn làm gì thì làm. Nhưng đây là Sử Lai Khắc, đệ không hiểu ý nghĩa của ba chữ Sử Lai Khắc này sao? Nếu còn muốn tiếp tục học tập ở đây thì đệ nên cư xử khiêm tốn một chút. Đây có phải là nơi muốn làm gì là làm đâu? - Còn thằng nhóc Hoắc Vũ Hạo kia, chúng ta chẳng những không thể đối phó nó mà ngược lại còn phải lôi kéo nó nữa. Tuy bây giờ thực lực của nó còn yếu nhưng nó là Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh mà vũ hồn còn lại là Vũ

Hồn Cực Hạn nữa. Cho dù ở học viện Sử Lai Khắc đầy rẫy thiên tài, chắc hẳn nó cũng được xem là bảo bối. Hơn nữa sau chuyện lần trước, mấy lão gia hỏa kia nhất định sẽ bảo vệ nó cẩn thận hơn. Nếu có thể lôi kéo được nó thì gia tộc chúng ta được nhiều lợi ích như thế nào đệ có hiểu không? Đệ không nhớ mục tiêu mà mẹ đã đặt ra cho chúng sao? Đái Hoa Bân nghe Đái Thước Hành nói thế liền im lặng, mặc dù ánh mắt hắc vẫn đầy vẻ tức giận nhưng ít nhất cũng không làm loạn nữa. Sắc mặt Đái Thước Hành dịu xuống một chút: - Được rồi, đệ về đi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Tuy đệ khó mà thay đổi được vị trí của Hoắc Vũ Hạo, nhưng vị trí của những người khác chưa chắc đã vững vàng. Đệ phải cố gắng nhiều lên mới có cơ hội vào Sử Lai Khắc Thất Quái. Có lẽ sau cuộc thi này ta đã đủ tư cách tốt nghiệp rồi, ta sẽ về nhà trước chuẩn bị cho chuyện mà mẹ đã sắp đặt. - Dạ. Đái Hoa Bân gật đầu nói, sau đó quay đầu bước đi, trong lòng nghĩ thầm: "Đái Thước Hành, người chỉ sinh sớm hơn ta vài năm thôi. Nhất định sẽ có ngày ta vượt qua người, để lúc đó ta xem người còn dám ở trước mặt ta điều vô dương oai nữa không." *** Sáng sớm, dưới làn sương, một đoàn người bước ra khỏi cửa học viện Sử Lai Khắc. Theo tuổi tác, có lẽ bọn họ là học viên của học viện Sử Lai Khắc, nhưng bọn họ lại không mặc đồng phục mà mặc đủ loại quần áo khác nhau, có quần áo vải bình thường lẫn quần áo rực rỡ nữa. Tuy nhiên, quần áo đẹp không có nghĩa mặc lên sẽ đẹp, quần áo vải không có nghĩa sẽ bình thường. Ví dụ điển hình là Diêu Hạo Hiên và Giang Nam Nam. Diêu Hạo Hiên mặc một bộ quần áo hết sức sang trọng nhưng vì dáng người ốm yếu nên trông có chút dung tục, còn Giang Nam Nam chỉ mặc một bộ quần áo vải bình thường nhưng lại vô cùng xinh đẹp. Bộ quần áo ngày trước Hoắc Vũ Hạo mặc đến học viện giờ đã không còn mặc nữa rồi, nhưng đây là bộ quần áo do mẹ hắc may cho hắc nên hắc vẫn giữ gìn cẩn thận bên trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Hiện giờ hắc đã cao ráo hơn trước rất nhiều, hắc mặc bộ quần áo màu đen trông vô cùng gọn gàng. Tuy hắc chưa được 13 tuổi nữa nhưng dáng vẻ trông như thiếu niên 14 15 tuổi vậy. Hiện giờ Vương Đông không còn cao hơn Hoắc Vũ Hạo nữa, nhưng dáng người hắc vẫn thon cao như trước, thêm vào dung mạo thanh tú khôi ngô và đôi mắt to xinh xắn khiến người ta không thể

không chú ý. Nếu nói trong nhóm người này Giang Nam Nam là cô gái xinh xắn nhất thì hẳn là chàng trai khôi ngô nhất. Đoàn người đang đi dưới buổi bình minh này không ai khác chính là hai chiến đội Sử Lai Khắc Thất Quái dự bị và chính thức. Dẫn đầu vẫn là Huyền lão, nhưng lúc này có thêm một người nữa đó chính là chủ nhiệm của lớp Hoắc Vũ Hạo, lão sư Vương Ngôn. Mãi đến sáng nay Hoắc Vũ Hạo mới biết hóa ra Huyền lão chính là sư tổ của Vương Ngôn, chẳng qua Huyền lão không cho Vương Ngôn gọi lão như vậy thôi. Huyền lão cũng vô cùng thích người đệ tử này của mình. Mặc dù về phương diện tu luyện, Vương Ngôn không thể so được với những thiên tài khác nhưng trong phương diện nghiên cứu vũ hồn lại vô cùng xuất sắc. Hắn chỉ cần rèn luyện hai năm nữa là có thể vào dạy học ở nội viện rồi. Một đoàn mười mấy người chia ra đi theo tốp năm tốp ba, vẻ ngoài của Huyền lão chẳng có gì thay đổi, vẫn tay bình rượu tay đũa gà, quần áo rách nát đầu tóc rối tinh rối mù. Không hiểu sao lão ăn mãi hai món đó mà không thấy ngán nữa. Không biết có phải vì lão muốn vừa đi vừa nhăm nháp hay không mà tốc độ cũng bình thường như mọi người, nhờ thế mà mọi người đi cũng thoải mái hơn. Với bọn họ, tốc độ đi lại bình thường thế này thật là thoải mái lắm. So với trước đây, Hoắc Vũ Hạo không còn là một đứa bé phải nhờ vào ưu đãi của Đường Môn mới vào được học viện nữa. Khi đó chẳng những hồn lực của hắn vô cùng thấp kém mà còn chẳng có một kỹ năng công kích nào, thêm vào thân thể yếu ớt hơn cả người bình thường nữa. Trong một năm nay, tuy có sự giúp đỡ từ hai Hồn Hoàn trí tuệ nhưng Hoắc Vũ Hạo muốn thay đổi được đến mức này cũng đã cố gắng không ít. Nói thẳng ra, cái giá Hoắc Vũ Hạo phải trả phải gấp đôi những đệ tử bình thường, hàng ngày gần như hắn không có một giây một phút nghỉ ngơi nào cả. Hiện nay nhờ sự giúp đỡ của Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Bích Đế Hoàng Hạo nên hắn được các cường giả cấp cao của học viện coi trọng nhưng hắn tuyệt đối không dám lười biếng một chút nào. Hắn nhớ rõ Ngôn Thiệu Triết viện trưởng từng nói, bất cứ hồn sư có Vũ Hồn Cực Hạn nào qua cấp ba mươi tốc độ tu luyện đều sẽ từ từ suy giảm. Cho nên khi bí mật tu luyện cùng Vương Đông hắn cũng luôn chú ý đến chuyện này, hướng chi hắn còn là đệ tử hạch tâm của cả hai hệ Vũ Hồn lẫn Hồn Đạo, cố gắng

gấp đôi bình thường còn có vẻ ít nữa. Ngày đó tâm sự với Hòa Thái Đầu một lúc lâu, hẳn biết thêm nhiều về kế hoạch Cực Hạn Đan Binh, hẳn biết nếu mình thành công thì sẽ có cơ hội và tư cách báo thù. - Tu luyện một chút đi. Với tâm trạng này làm sao Hoắc Vũ Hạo cho phép mình lãng phí thời gian được. Hắn thấy tốc độ di chuyển của mọi người cũng không nhanh lắm nên quay sang nói nhỏ với Vương Đông. Vương Đông tức giận liếc mắt nhìn hắn nói; - Mệt quá. Sao ta lại xui xẻo có một người ở cùng phòng như người vậy chứ hả trời? Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Người không thấy tốc độ tu luyện của người càng lúc càng nhanh sao? Lẽ ra người phải cảm ơn ta mới đúng. Vương Đông hừ một tiếng nói: - Ta thà rảnh rỗi nhiều còn hơn. Lại đây, không được dùng Tinh Thần Tham Trắc đấy. Vừa nói hai chân Vương Đông liền chuyển động đi về phía Hoắc Vũ Hạo, nhưng lại không chạm vào chỉ lướt qua thôi. Hoắc Vũ Hạo vẫn thông thả bước đi, lúc này bọn họ đang đi sau cùng nên chẳng sợ bị mọi người thấy. Đối mặt với từng bước chuyển động của Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo chỉ đưa hai tay lên, từng tiết tấu khác nhau bắt đầu xuất hiện, khi thì giơ ra trước, khi thì trêu chọc linh tinh. Mơ hồ còn có thể trông thấy hai tay của hắn được một luồng ánh sáng màu trắng bao phủ nữa. Tốc độ của Vương Đông nhất thời chậm lại, hiển nhiên là bị Hoắc Vũ Hạo ảnh hưởng, nhưng hắn lại lập tức thúc dục hồn lực tăng tốc, sau đó mới có thể vững vàng lại. Hòa Thái Đầu đang đi cùng Bối Bối ở phía trước bỗng quay đầu lại nhìn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang làm những động tác kì lạ liền nhỏ giọng hỏi: - Đại sư huynh, Vương Đông đang sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung phải không? Còn Vũ Hạo nó dùng gì thế? Bối Bối dĩ nhiên cũng thấy từng động tác của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, khóe miệng hắn nở ra một nụ cười đầy tự hào nói: - Vũ Hạo cũng đang dùng một tuyệt kỹ của Đường Môn gọi là Khống Hạc Cầm Long, tác dụng của nó là trong một phạm vi nhất định có thể đẩy hoặc lôi kéo. Đây là một kỹ năng hữu dụng trong cận chiến. Từ từ huynh sẽ dạy cho đệ. Thật ra cho dù Vũ Hồn của đệ có điểm khó trong chiến đấu nhưng chỉ cần học tốt các tuyệt học của Đường Môn thì sẽ cải thiện được rất nhiều năng lực chiến đấu. Tiêu Tiêu nhìn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đầy hâm mộ rồi tiến lại gần Bối Bối nói: - Đại sư huynh, chúng ta cũng thử một chút

đi. Bối Bối bật cười nói: - Chúng ta thử không được, cách bọn họ luyện tập chỉ thích hợp với những người có cùng cấp bậc, đúng là huynh biết sử dụng Khống Hạc Cầm Long nhưng chỉ sợ muội dùng Quỷ Ảnh Mê Tung theo không kịp. Tiêu Tiêu cong môi nói: - Hai người bọn họ ăn ý như thế muội chen vào không lọt. Hức, bọn họ đều là con trai mà chẳng hiểu sao lại thân thiết thế không biết. Cô bé đúng là có chút ghen tị với Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo, lúc đầu khi mới vào nhóm, cô bé vốn nghĩ mình là con gái, chắc sẽ dễ dàng thân thiết với hai bạn nam kia. Nào ngờ sự thân thiết của Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo đã sớm vượt khỏi giới hạn bình thường thôi. Hòa Thái Đầu cười nói: - Có lẽ bọn họ có thể dung hợp vũ hồn nên quan hệ mới thân thiết đến vậy. Bất quá lần đầu tiên huynh thấy một trường hợp không cùng huyết thống nhưng cùng giới tính lại có thể dung hợp vũ hồn. Tiêu Tiêu, hay là để huynh giúp muội. Tuy huynh chưa biết dùng Khống Hạc Cầm Long nhưng có thể dùng một số Hồn Đạo Khí uy lực thấp thay thế, vậy thì muội vẫn có thể luyện Quỷ Ảnh Mê Tung, thế nào? Tuy đáng người Hòa Thái Đầu vô cùng cường tráng, làn da lại còn ngăm đen có chút hung dữ nhưng tính tình hẳn lại vô cùng hiền lành, thật thà phúc hậu. Vì thế Tiêu Tiêu thoải mái đồng ý nói: - Dạ. Muội cũng phải cố gắng nhiều hơn, nếu không sẽ bị bọn họ qua mặt mất. Huyền lão và bảy thành viên đội chính thức đi phía trước, bảy thành viên đội dự bị đi phía sau. Cho nên những lời Bối Bối vừa nói dĩ nhiên Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam đều nghe thấy. Khó khăn lắm mới có cơ hội cùng đi với Giang Nam Nam nên làm sao Từ Tam Thạch không mặt dày đi cạnh Giang Nam Nam được. Giang Nam Nam thấy không đỡ được cái đuôi này đành nói thẳng cấm hẳn không được đến gần mình trong phạm vi một thước, đồng thời cũng không cho hẳn làm nhảm gây rối nữa, còn Từ Tam Thạch nghe Giang Nam Nam nói thế cũng gật đầu như gà mổ thóc nhưng ngay sau đó lại quên luôn. Lúc này hẳn thấy mấy người Hoắc Vũ Hạo cố gắng luyện tập nhất thời nghĩ ra một kế liền cười cười nói: - Nam Nam, muội xem bọn Vũ Hạo cố gắng ghê chưa. Hay là chúng ta cũng luyện tập đi. Muội xem ta da dày thịt béo, thích hợp để muội luyện quyền đó. Đương nhiên nếu muội muốn luyện tập lúc ngủ cũng được. Hẳn đưa bộ mặt đầy ao ước nhìn Giang Nam Nam, trên mặt hẳn chỉ

còn thiếu mấy chữ "Đánh ta đi, đập ta đi" nữa là đủ bộ. Giang Nam Nam lạnh lùng nhìn hần nói: - Người biến đi xa một chút là tốt rồi. Từ Tam Thạch nghe nàng nói thế nhất thời suy sụp, ai oán nói: - Nam Nam, ta phải làm sao mới đủ để mọi hiểu lòng ta đây? Ta thật lòng với mọi mà. Làm sao mọi mới có thể chấp nhận ta? Giang Nam Nam tức giận trừng mắt nhìn hần, khuôn mặt xinh đẹp thoáng đỏ bừng, có điều không biết đỏ vì thẹn thùng hay phần nộ nữa: - Bất kể thế nào ta cũng không thể chấp nhận một kẻ ăn chơi trác táng như người. Cầm thú thì thế nào cũng là cầm thú. Đừng quẩn luyến ta nữa, với lại từ nay làm ơn gọi ta là Giang Nam Nam, đừng có thân thiết như thế. Nói xong nàng lập tức bước nhanh hơn, bỏ lại Từ Tam Thạch ở phía sau. Từ Tam Thạch giơ tay che mặt nói với vẻ vô cùng đau đớn: - Ta muốn chết, để ta chết đi. Bối Bối không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Từ Tam Thạch, mỉm cười ân cần nói: - Có cần ta làm giúp không? Từ Tam Thạch lập tức buông tay xuống giận dữ nói: - Có phải là huynh đệ không? Cái thứ huynh đệ gì mà chỉ biết cười trên nỗi đau của người khác là sao hả??? Tiểu Nhã không có ở đây là người lộ cái bản mặt thối tha này ra ngay. Bối Bối ngạc nhiên nói: - Giờ nói tới huynh đệ rồi sao? Ta nhớ có người nói vì huynh đệ không tiếc mạng sống, còn vì phụ nữ không tiếc dâm huynh đệ một đao a! Từ Tam Thạch nghe thấy thế không cho là nhục còn ngẩng cao đầu nói: - Con gái có thể sinh con cho ta, người có thể sao? Con gái có thể ngủ cùng giường với ta. Người làm được chắc? Bối Bối mỉm cười ân cần nói: - Vẽ đâu không được nhưng vẽ sau thì vô tư. Huyền lão đang đi tuốt ở phía trước nghe thấy câu này liền sắc rượu quay đầu liếc mắt nhìn Bối Bối và Từ Tam Thạch với vẻ hung tợn. Cả hai lập tức biết điều không nói nhiều nữa. - Thôi được rồi, dừng lại đây một chút. Huyền lão vừa phun ra một ngụm rượu, liền lấy ống tay áo đã dính đầy dầu mỡ lau lau chùi chùi. Mọi người nghe lệnh liền vội vàng bước nhanh đến đứng vây một vòng quanh lão. Vì này giờ bận luyện tập nên Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu có chút thờ dốt. Từ Tam Thạch còn tưởng vì câu nói ban nãy của Bối Bối nên mới dừng lại liền quay sang nói nhỏ: - Người chờ bị mắng đi, ha ha. Lúc này Bối Bối không còn vẻ tươi cười nữa mà lạnh lùng nói: - Ta mà bị mắng thì ta sẽ nói với Giang Nam Nam thật ra người

thích con trai, người theo đuổi nàng chỉ vì muốn che giấu xu hướng tính dục (tính = giới tính) của mình thôi. - Người... muội... Từ Tam Thạch nhất thời đỏ mặt run rẩy nói. Bối Bối không chút chớp mắt nói tiếp: - Ta không có muội muội. Huyền lão nghe hần nói thế suýt chút té ngã, lão quay sang trừng mắt nhìn Bối Bối và Từ Tam Thạch nói: - Hai người còn nói nhảm nữa là ta đánh cho sống không bằng chết. Mã Tiểu Đào cười to nói: - Huyền lão vẫn còn khỏe chán, tai không điếc mắt không mờ. Bất quá hiện nay thời thế thay đổi quá nhanh a! Mấy đứa nhỏ không khỏi có chút lệch lạc, ta đề nghị sau này học viện phải chỉnh đốn tác phong lại. - Xu hướng tính dục của ta rất bình thường. Bối Bối và Từ Tam Thạch gần như đồng thanh nói. - Im. Mã Tiểu Đào lạnh lùng nói: - Ta nói hai người sao? Ta nói Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo kia. Các người nóng cái gì? Từ Tam Thạch dấm cho Bối Bối một phát phẫn nộ nói: - Đều tại người. Ôi thanh danh của ta... Giang Nam Nam hừ một tiếng nhỏ giọng nói thầm: - Người cũng có thanh danh sao? Người là cái thứ... Từ Tam Thạch cực kỳ thính tai liền chen ngang: - Nam Nam, không phải không phải như thế. Lần đó ta... - Người còn dám nói!!! Giang Nam Nam lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy sát khí khiến Từ Tam Thạch giật mình im luôn, hần lập tức trở lại bộ dạng oai phong lẫm liệt có đánh chết cũng không nói. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đứng nghe nãy giờ ráng nhin cười đến nổi đau cả bụng. Vương Đông nhỏ giọng nói: - Có gian tình, Từ học trưởng và Giang học tử nhất định có gian tình. Hần vừa nói xong đột nhiên mọi người cảm thấy bầu không khí có gì đó là lạ, trong đầu liền hiện lên ba chữ "có sát khí", nhất thời cả bọn im thin thít không dám nói gì nữa. Luồng sát khí kia khủng bố đến nỗi khiến ba người Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu có tu vi thấp nhất cứng đờ cả người. May là nó chỉ xuất hiện trong tích tắc rồi biến mất. Huyền lão ra vẻ như nãy giờ không nghe thấy gì hết, trầm giọng nói: - Ở đây còn khá gần học viện, ta có vài lời muốn nói trước với các người. Bầy tên nhóc đội dự bị chú ý lắng nghe đây, chuyện này rất quan trọng đến con đường tương lai của các người ở học viện. Thái độ bình tĩnh và nghiêm túc bất thường này của Huyền lão là lần đầu tiên bảy người Hoắc Vũ Hạo trông thấy, bọn họ lập tức trầm tĩnh lại tập trung nhìn Huyền lão. Bảy người nội viện và Vương Ngôn đường

như cũng đoán được Huyền lão sắp nói gì nhưng vẻ mặt bọn họ vẫn vô cùng chăm chú lắng nghe, thậm chí còn có một chút kiêu ngạo kì lạ nữa. Huyền lão nói: - Học viện Sử Lai Khắc chúng ta đã có lịch sử trên vạn năm. Bình thường một Hồn Sư cường đại ít nhất có thể sống trên hai trăm năm. Mà hàng năm đều có học viên ngoại viện thông qua sát hạch trở thành đệ tử nội viện, nhưng trước sau số đệ tử nội viện cũng không đến một trăm người, các người có biết tại sao không? Từ Tam Thạch nói: - Vì các học trưởng sau khi tốt nghiệp đều rời đi. Huyền lão lắc đầu nói. - Người chỉ nói đúng một phần thôi, quả thật có một số ít đệ tử nội viện sau khi tốt nghiệp sẽ rời khỏi học viện. Nhưng một phần khác ta muốn nói chính là số đệ tử không thể tốt nghiệp khỏi học viện. Nói đến đây, giọng nói của Huyền lão rõ ràng có chút bi thương. - Bọn chúng đều là những đứa trẻ ngoan, mặc dù bọn chúng chưa thể tốt nghiệp học viện, nhưng trong danh sách học viên ưu tú của học viện vĩnh viễn có tên bọn chúng. Bọn chúng lấy học viện làm lý tưởng sống của mình, mà thật ra tất cả bọn chúng không phải không đủ thực lực để tốt nghiệp mà đã chết vì chính lý tưởng ấy. - Có rất nhiều đệ tử ngoại viện đủ tư cách vào nội viện nhưng sau khi tốt nghiệp ngoại viện đều chọn rời khỏi học viện, các người có biết vì sao lại thế không? Bởi vì nếu đã chọn vào nội viện, không chỉ được hiểu biết nhiều hơn, được các lão sư giỏi giảng dạy mà trách nhiệm trên vai càng thêm nặng nề. Những người chọn rời khỏi học viện đều là những học viên cảm nhận không thể chịu nổi phần trách nhiệm kia, và dĩ nhiên trước khi đi phải thề cả đời giữ bí mật này. - Học viện luôn tôn trọng quyết định của đệ tử, nhưng với ta, những đệ tử đã chọn bước vào nội viện đều là những anh hùng. Bọn họ không phải là anh hùng của mỗi học viện Sử Lai Khắc, mà còn là anh hùng của cả vùng đất đại lục Đấu La này. Anh hùng - hai chữ này đối với những thiếu niên như Hoắc Vũ Hạo khá là xa lạ. Nhưng hai chữ này từ miệng Huyền lão nói ra lại mang một cảm xúc vô bờ. Huyền lão trầm giọng nói: - Ta cũng không giấu các người nữa, từ ngày các người được chọn làm thành viên dự bị thì các người đã bước một chân vào nội viện rồi. Nhưng cũng vì nguyên nhân đấy lần này ta mới hỏi lại ý của các người xem có đồng ý gánh vác phần trách nhiệm kia không? Nếu các người không muốn thì từ chối vẫn còn kịp, cứ thoải mái trở

về học viện, sẽ không có ai trách các người đâu. Các người vẫn tiếp tục được học tập và tốt nghiệp ngoại viện như trước. Hơn nữa, sẵn ta nói luôn, thật ra nội viện cũng chả giảng dạy nhiều hơn ngoại viện bao nhiêu đâu. Đệ tử nội viện sở dĩ mạnh mẽ như vậy cũng vì trách nhiệm của bọn họ thôi. Nếu các người quyết định trở về thì cũng sẽ giống như các đệ tử ngoại viện sau khi tốt nghiệp, phải thề mãi mãi giữ chặt bí mật này, có được không? Bảy người Hoắc Vũ Hạo cảm thấy dường như Huyền lão sắp nói ra một bí mật rất quan trọng nên gần như đồng thanh nói: - Dạ có. Huyền lão nói: - Diện tích của đại lục Đấu La vốn đã rất lớn, sau này còn sát nhập vào đại lục Nhật Nguyệt nên lại càng lớn hơn. Trong bốn đế quốc, diện tích của đế quốc Nhật Nguyệt là lớn nhất, ở đó tài nguyên và khoáng sản vô cùng phong phú. Nhưng bọn họ so với chúng ta dù sao cũng là người ngoài. Cho dù đã qua mấy ngàn năm, nhưng trong lòng bọn họ lẫn người dân ở ba đế quốc bên phía đại lục Đấu La vẫn không sao hòa hợp được. Bọn họ không thể gây hấn trực tiếp thì chọn cách đối lập với nhau. Tuy trước mắt trên đại lục không có cuộc chiến tranh quy mô lớn nào nhưng không lúc nào không xảy ra phân tranh. Nếu các tranh chấp ấy của người bình thường thì không nói gì, nhưng nếu là của các hồn sư thì sao? - Không phải bất cứ hồn sư nào cũng lương thiện, rất nhiều người vì thực lực bản thân mạnh mẽ mà nghĩ mình là chúa tể thiên hạ, thậm chí còn nảy sinh những suy nghĩ tiêu cực. Những người như thế sẽ mang đến rất nhiều tổn thất cho bá tánh bình dân. Hồn sư làm chuyện ác nhiều sẽ thành thói quen, hơn nữa hồn sư có tu vi và thiên phú càng cao thì sau khi đi vào con đường sai trái càng để lại nhiều hậu quả khủng khiếp. Từng có một Hồn Đế chẳng qua vì ăn phải món ăn không ngon miệng liền ra tay tàn sát cả một thôn làng, tạo thành thảm kịch. Vì sao lại như thế? Cũng chính vì thực lực của Hồn Đế quá mạnh so với người bình thường, bọn họ còn không bị bất cứ thế lực nào hạn chế hành động nữa. - Học viện Sử Lai Khắc chúng ta trước nay chưa bao giờ cho mình là một thế lực chính nghĩa, nhưng chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn thảm kịch cứ liên tục xảy ra như vậy, cho nên, khoảng sáu ngàn năm trước, học viện bắt đầu chia làm nội và ngoại viện. - Người bên ngoài nhìn vào thì tưởng phân chia nội ngoại viện cũng tức là phân chia thực lực,

thậm chí còn thấy không công bằng với đệ tử ngoại viện nữa, bởi vì rất nhiều đệ tử và lão sư ưu tú đều vào nội viện. Nhưng bọn họ nào biết, áp lực của đệ tử nội viện phải chịu đựng, các đệ tử ngoại viện không sao tưởng tượng nổi. Mà phần trách nhiệm ấy còn gọi là Giám Sát. Nói đến đây Huyền lão càng tỏ ra nghiêm túc. - Các người nhất định sẽ thắc mắc hai chữ "Giám Sát" đó là gì phải không? Giám sát cái gì? Chúng ta muốn tiêu diệt hết mọi bất công trên đại lục sao? Căn bản đây là chuyện không thể. Diện tích của đại lục Đấu La quá lớn, dân số của bốn đế quốc lớn cộng lại đã là một con số khủng bố rồi. Không nói đâu xa, riêng thành Sử Lai Khắc, dân số đã lên đến con số năm trăm vạn. Mà số đệ tử ở nội viện quá ít, căn bản không thể lo hết được. Cho nên, đối tượng giám sát của chúng ta là hồn sư, chúng ta đúng là nhắm vào con người, thậm chí cả quan lại, nhưng không phải là nhắm vào quốc gia. Các tổ chức tình báo của chúng ta trải rộng khắp nơi, một khi trên bất cứ quốc gia nào ở đại lục xuất hiện chuyện ác hoặc có hồn sư làm xằng làm bậy thì đệ tử nội viện sẽ ra tay giải quyết. Ở học viện chúng ta, những đệ tử nội viện còn được gọi là Giám Sát Giả (người giám sát), hoặc Sử Lai Khắc Giám Sát Giả, nội viện cũng có một tên gọi khác đó là Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn. Hiện nay ta là Phó đoàn trưởng. - Các người có lẽ không hiểu tại sao số đệ tử ở nội viện không đến trăm người mà trên đại lục rộng lớn như vậy, chuyện ác phát sinh mỗi ngày nhất định không ít, chúng ta giám sát bằng cách nào đây? Để ta nói cho các người rõ, bất cứ quốc gia nào trên đại lục, cho dù là đế quốc Nhật Nguyệt kia cũng không dám coi thường Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn. Hiện nay ở nội viện tuy chỉ có bấy nhiêu đệ tử nhưng theo sổ sách của học viên ghi lại thì số đệ tử ngoại viện đã tốt nghiệp khỏi học viện đã gần 2 vạn người. Đồng thời, những người từng là Giám Sát Giả và tốt nghiệp khỏi nội viện cũng gần ngàn người. Nội viện thường xuyên có người mất đi nhưng ta dám chắc, những học viên có thể tốt nghiệp từ nội viện đều là tinh anh trong tinh anh. Hơn nữa, học viện chúng ta còn có những đội ngũ giáo viên ưu tú nhất, bất cứ học viên nào được giữ lại làm lão sư đều sẽ là một Giám Sát Giả. - Mỗi một đệ tử nội viện muốn tốt nghiệp phải hoàn thành ba mươi nhiệm vụ giám sát mới được. Trong quá trình làm nhiệm vụ, đấy chẳng những là khảo

nghiệp của học viên mà còn là quá trình phát triển tâm hồn nữa. Đối tượng bồi dưỡng của học viên Sử Lai Khắc không phải là những cường giả bình thường, mà chính là những người sẵn lòng đứng lên bảo vệ hòa bình cho đại lục, là những nhân tài chân chính. - Và Giám Sát Giả thật ra cũng chính là Chấp Pháp Giả. Bất cứ chuyện gì cần đến Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn xử lý đều là những chuyện cực kỳ nguy hiểm. Thậm chí có nhiệm vụ đối thủ là cường giả bậc Phong Hào Đấu La nữa. Bởi vậy các người phải suy nghĩ cho kỹ xem có thật sự muốn trở thành một thành viên của Giám Sát Đoàn hay không? - À quên, Giám Sát Giả không có lương đâu. Nói đến câu cuối cùng Huyền lão đã trở lại vẻ thoải mái bình thường. Bởi vì lão trông thấy ánh mắt của bảy người trước mặt, không người nào có một chút mơ hồ không dứt khoát, ai ai cũng vô cùng kiên định và cố chấp. Rõ ràng trong lòng bọn chúng đã có đáp án rồi. Đái Thước Hành bước lên vài bước đi đến cạnh Huyền lão nói: - Các niên đệ và học muội. Với tư cách là một thành viên của Giám Sát Đoàn, ta có thể nói, rất nhiều học trưởng trước khi tốt nghiệp đều nói rằng trong cuộc đời bọn họ, được trở thành một Giám Sát Giả chính là một vinh dự lớn nhất, mặc dù lúc này bọn họ đều đã tốt nghiệp nhưng không ai không mong muốn được tiếp tục làm công việc giám sát đó. Đối với những người làm chuyện ác, chúng ta như là tử thần, con đối với người yếu bị ức hiếp lăng nhục, chúng ta lại chính là thiên sứ tối cao. Những Giám Sát Giả sau khi hoàn thành những nhiệm vụ, được giúp đỡ những con người lương thiện cũng là một cách rèn luyện tâm hồn của mình. Cái cảm giác thoải mái đấy, những chuyện bình thường không thể nào so sánh được. - Ta thật vinh dự và may mắn vì đến nay đã hoàn thành 28 nhiệm vụ giám sát rồi. Trong những nhiệm vụ ấy, ta từng giết qua rất nhiều tên giặc cướp gian dân, vô số hôn quan xem mạng người như cỏ rác, hay bọn ác nhân thất đức buôn bán trẻ em, nô lệ... Khẩu hiệu của nội viện chính là: Thực lực và trách nhiệm ngang nhau, tâm hồn đi cùng sự lương thiện, ta nguyện cố gắng cùng các người. Lời này của Đái Thước Hành rất bình thường nhưng lại có một cảm xúc vô cùng đặc biệt khiến cả Mã Tiểu Đào bình thường không hợp với hần hay những Giám Sát Giả đang đứng bên ngoài lắng nghe cũng lộ vẻ kính nể, khuôn mặt không giấu nổi sự kiêu ngạo

lẫn tự hào. Giống như bọn họ đều đang đắm chìm trong vinh quang vậy. Huyền lão gật đầu nói: - Được rồi. Các người nói cho ta đáp án của mình đi. Gia nhập hay rút lui? - Gia nhập! Bảy người lại một lần nữa đồng thanh nói, trong nháy mắt này, bảy thành viên của đội dự bị dường như tâm linh tương thông vậy. Bọn họ biết là đệ tử nội viện của học viện Sử Lai Khắc thì tương lai sẽ gắn liền với sứ mệnh và trách nhiệm với đại lục. Trước mắt bọn họ vẫn chưa cảm nhận được vinh quang từ nó và đồng thời, dĩ nhiên bọn họ cũng có chút sợ sệt khi nhận lấy trách nhiệm này. Huyền lão mỉm cười vui vẻ nói. - Tốt lắm, ta đã không nhìn lầm người. Bảy người các người không có ai là kẻ hèn nhát. Nãy giờ ta đông dài như thế cũng vì các người ngay lập tức sẽ phải nhận nhiệm vụ giám sát đầu tiên. Tiểu Đào, nói cho bọn chúng nghe một chút về nhiệm vụ sắp tới đi. Vương Ngôn, lấy trang bị của Giám Sát Giả đưa cho bọn chúng. - Dạ. Vương Ngôn lập tức vâng lời rồi lấy từ Trữ Vật Hồn Đạo Khí của mình ra mấy chiếc nhẫn sau đó lần lượt đưa cho từng người trong đội dự bị. Chiếc nhẫn ấy rất đẹp, dường như được làm bằng bạc, phía trên có khảm một viên đá quý màu xanh biếc lớn cỡ móng tay, viên đá này rất đẹp, xung quanh nó ngập tràn khí tức sinh mệnh. Xung quanh chiếc nhẫn còn điêu khắc hình dạng của tòa thành Sử Lai Khắc nữa. Mã Tiểu Đào nói: - Các người nhận lấy rồi cất cho kỹ đi, đây cũng là dấu hiệu của Sử Lai Khắc Giám Sát Giả. Thứ này chỉ có chúng ta mới có, lát nữa các người nhỏ một giọt máu vào nó thì nó huyết mạch tương liên với các người. Chỉ cần là người của mình, sau khi kiểm tra chiếc nhẫn này sẽ biết có phải thật sự hay giả mạo. Chiếc nhẫn của Giám Sát Giả cũng là một Trữ Vật Hồn Đạo khí, bên trong có trọn bộ vật dụng chuyên dùng, các người có thể lấy ra xem một chút. - Trong đó bao gồm quần áo, mặt nạ, áo choàng chuyên dụng, còn có cả đạn tín hiệu cầu cứu nữa. Trong khi chấp hành nhiệm vụ, chúng ta không thể để người khác thấy được tướng mạo của mình để tránh những rắc rối không đáng có. Cho nên mới cần mặt nạ. Mà trong những thứ này, quan trọng nhất chính là đạn tín hiệu. Loại đạn này cũng dành riêng cho chúng ta. Bất cứ Giám Sát Giả nào nếu gặp nguy hiểm chỉ cần sử dụng là sẽ có đệ tử nội ngoại viện đến ứng cứu. Tác dụng của nó so với tướng tượng của các người còn lớn hơn nhiều. - Tiếp đến là nhiệm

vụ. Nhiệm vụ lần này của các người là đến vùng biên giới của đế quốc Tinh La và đế quốc Nhật Nguyệt tìm kiếm và tiêu diệt một đám trộm cướp, từ giờ đến ngày bắt đầu Đấu Hồn Đại Tái không còn xa nữa nên chúng ta phải hoàn thành nhiệm vụ này trong vòng ba đến bốn ngày. - Đám trộm cướp đó vô cùng tàn nhẫn và gian xảo. Bọn chúng đặc biệt hay chặn cướp những thương nhân đi xuyên qua biên giới hai nước, hơn nữa không bao giờ cho người sống sót. Có thể nói bọn chúng không có chuyện ác nào không làm. Đại bản doanh của bọn chúng nằm trên một ngọn núi có địa hình khá phức tạp có rất nhiều dốc đứng và hang động có thể ẩn náu. Cho nên vô cùng khó khăn cho quân đội tấn công. Với lại, ngọn núi mà bọn chết tiệt đó ẩn nấp còn nằm giữa đế quốc Tinh La và Nhật Nguyệt nữa. - Các người cũng biết hai quốc gia này vốn không thân thiện với nhau lắm, dĩ nhiên làm sao có thể liên hiệp tiêu diệt bọn chúng được. Nếu bên này có đại quân đến tiêu diệt thì bọn chúng sẽ chạy trốn sang bên kia. Thậm chí có một lần vì truy đuổi bọn chúng mà dẫn đến một trận chiến quy mô nhỏ giữa hai đế quốc nữa. Cho nên đến giờ bọn chúng mới có thể tồn tại mà không sợ bị tiêu diệt, số lượng bọn chúng không đến ba trăm người nhưng ai cũng thông thuộc địa hình lại còn gian xảo nữa. Bởi vậy, những tiểu đội số lượng ít như chúng ta mới dễ chiến đấu với bọn chúng. - Nghe đồn đám trộm cướp đó tự xưng là Sứ Giả của Tử Thần, người cầm đầu là một Tà Hồn Sư cường đại. Cho nên chúng ta tuyệt đối không thể xem thường. Các người trước nay chưa từng giết người đúng không, vậy thì tranh thủ lần này đi thử một lần. Ta nhắc lại, nhiệm vụ lần này của chúng ta là tiêu diệt bọn chúng không chừa một tên nào, bởi vì bên trong bọn chúng không có người già, phụ nữ hay trẻ em, tóm lại không có ai là người tốt cả. Giết người? Hai chữ này với mấy người Hoắc Vũ Hạo đúng là vô cùng xa lạ. Nhất là Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu, ba đứa con quá nhỏ, cho nên vừa nghe thấy hai chữ kia đều không kèm được mà tim đập rộn ràng. Mã Tiểu Đào bật cười nhìn Hoắc Vũ Hạo nói: - Sao? Sợ rồi à? Đến lúc đó đừng có sợ đến mức tè ra quần đấy, không ai rảnh lấy quần cho đệ thay đâu. Hoắc Vũ Hạo đỏ mặt nói: - Đệ không có sợ. Trước mặt Mã Tiểu Đào đúng là hấn không thể ngẩng cao đầu được, chuyện hôm đó đến nay vẫn là bóng ma trong lòng

hắn. Mã Tiểu Đào cười cười nói: - Không sợ thì tốt. Lần này ra tay chủ yếu là bảy người chúng ta, các người đi theo chỉ giúp đỡ một chút thôi, quan trọng là tự bảo vệ mình. Bọn đạo phỉ này vô cùng tàn nhẫn cho nên mới lấy tên là Sứ Giả của Tử Thần đấy. Ở vùng núi đấy, miễn nghe đến tên Tử Vong Chi Thủ hay Tử Thần Sứ Giả dân chúng đều sợ mà biến sắc. - Vùng núi này rộng khoảng bốn nghìn năm trăm thước, là vùng đất sinh ra từ vụ va chạm giữ hai đại lục, bởi vậy còn có tên là Minh Đẩu sơn mạch, khoáng sản ở đây phong phú vô cùng, hàng năm sản xuất ra hơn mười loại khoáng sản quý hiếm. Vì thế hai đế quốc Tinh La và Nhật Nguyệt luôn vì Minh Đẩu sơn mạch mà chiến tranh liên miên. Về phía đế quốc Tinh La chắc hẳn không giúp được gì nhiều cho chúng ta đâu.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 69: Tà Hồn Sư

Chương 69: Tà Hồn Sư - Trước khi chúng ta lên đường đã thông báo cho quân đội canh giữ Minh Đẩu sơn mạch ở đế quốc Tinh La rồi, khi chúng ta đến bọn họ sẽ cung cấp cho chúng ta bản đồ và tin tình báo mới nhất. Nếu không có vấn đề gì thì bây giờ chúng ta bắt đầu xuất phát đi đến đó bằng tốc độ nhanh nhất. Mọi người cất chiếc nhẫn kia vào đi, khi nào thi hành nhiệm vụ mới lấy ra đeo vào. Mọi người ồn ào chuẩn bị sau khi thấy mọi chuyện xong xuôi hết rồi Mã Tiểu Đào lại nói tiếp: - Những người có tu vi thấp rất dễ làm chậm trễ tốc độ của mọi người, chúng ta không thể đi theo tốc độ của các người được. Nên từ giờ ta sẽ giúp đỡ Hoắc Vũ Hạo, Đái Thước Hành, người giúp Vương Đông đi, còn Lăng Lạc Thần thì lo cho Tiêu Tiêu. Xuất phát. Từ khi để Mã Tiểu Đào giải thích nhiệm vụ Huyền lão đã không lên tiếng nữa. Mọi chuyện đều do Mã Tiểu Đào quyết định, điều này chứng tỏ lão hoàn toàn tin tưởng vào khả năng chỉ huy của nàng, đồng thời đây cũng là một phương thức rèn luyện cho nàng. Ngọc không mài không sáng, nhiệm vụ giám sát lần này cũng là lần rèn luyện khả năng lãnh đạo cuối cùng của nàng trước khi bắt đầu bước vào cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. - Đệ muốn được Mã học tử mang đi. Vương Đông đột nhiên nói, sau đó đi nhanh về phía Mã Tiểu Đào, vẻ mặt mỉm cười đầy kính trọng: - Mã học tử, đệ khâm phục tử nhất. Tử dẫn đệ đi được không? Mã Tiểu Đào lặng người giây lát rồi cười nói: - Được, để ta mang đệ đi, Đái Thước Hành người giúp Hoắc Vũ Hạo đi. Chúng ta đi thôi. Nói xong nàng liền khoác lấy tay phải của Vương Đông rồi phóng người bay lên. Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần cũng làm động tác tương tự giúp đỡ Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu tăng tốc. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo cảm thấy có gì đó không đúng, Vương Đông hâm mộ Mã Tiểu Đào từ lúc nào sao hắn không biết? Ngược lại theo hắn thì hắn còn cảm thấy Vương Đông có chút không thích Mã Tiểu Đào nữa. Cái tên quỷ quái kia định làm gì không biết? Tuy nhiên Hoắc Vũ Hạo biết không có nghĩa là Mã Tiểu Đào cũng biết, lúc này dưới sự giúp đỡ của Mã Tiểu Đào, Vương Đông vô cùng hài lòng với quyết định của mình, còn tại sao hắn làm thế thì chỉ có mỗi mình hắn (M2: và một cơ sở đọc giả) biết mà thôi. Khi mọi người đồng loạt tăng tốc thì mới thấy rõ

được sự mạnh mẽ của các đệ tử nội viện. Bối Bối, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam phải cố hết sức mới theo kịp nhưng cũng vất vả vô cùng. Hòa Thái Đầu thì đỡ hơn, hẳn có Hồn Đạo Gia Tốc Khí cấp bốn trợ giúp nên thoải mái tăng tốc, hơn nữa với thân thể cường tráng của mình, hẳn chả có vẻ gì là quá sức cả. Mã Tiểu Đào tuy rằng phải mang theo Vương Đông nhưng tốc độ vẫn nhanh nhất, thậm chí còn phải giảm chút tốc độ để cả nhóm có thể di chuyển cùng nhau nữa. Tốc độ của vũ hồn Tà Hỏa Phượng Hoàng đúng là không thể xem thường. Khi Đái Thước Hành mang theo Hoắc Vũ Hạo bay đi, Hoắc Vũ Hạo chỉ cảm thấy cả người đột nhiên nhẹ bẫng giống như đang cưỡi mây lướt gió mà đi vậy. Bàn tay của Đái Thước Hành rất lớn nên khi tóm lấy Hoắc Vũ Hạo rất là nhẹ nhàng. Mỗi lần Đái Thước Hành điểm nhẹ mũi chân xuống đất, hẳn và Hoắc Vũ Hạo liền bay về phía trước như tên bắn, khi tốc độ có vẻ chậm lại hẳn liền lập tại động tác kia, cả hai cứ thế liên tục tiến về trước không chút trở ngại. Hai người di chuyển với tốc độ quá nhanh nên mặc dù Hoắc Vũ Hạo có vũ hồn Linh Mâu cũng cảm thấy hơi hoa mắt khi nhìn sang cảnh vật hai bên đường. - Vũ Hạo, nghe nói đệ và em trai của ta có chút xích mích phải không? Đái Thước Hành vừa đi về phía trước vừa hỏi Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo nghe hẳn hỏi thế trong lòng vô cùng kinh hãi, hẳn ngạc nhiên không phải vì câu hỏi của Đái Thước Hành mà vì hẳn không ngờ Đái Thước Hành có thể vừa duy trì tốc độ khủng bố vừa lên tiếng nói chuyện với mình. Hơn nữa giọng nói kia hoàn toàn không có chút gì khác lạ, giống như hai người đang vừa tản bộ vừa trò chuyện vậy. Thực lực của Đái Thước Hành thật đáng sợ. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo lắp lửng đáp. Đái Thước Hành vô cùng chân thành nói: - Tuy ta không biết các đệ tại sao lại trở mặt với nhau, nhưng có lẽ là Hoa Bân không đúng. Ta lấy tư cách là anh trai của nó thay nó xin lỗi đệ. Hoa Bân từ nhỏ đã có thiên phú trời cho nên không khỏi có chút ngạo mạn. Ta đã mắng nó một trận, còn tát nó một cái nữa. Đây là lần đầu tiên ta đánh nó. Chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua đi, chúng ta đều cùng học tập ở học viện Sử Lai Khắc mà, hiện giờ đệ còn là một thành viên của Giám Sát Đoàn nữa, sau này chúng ta chính là huynh đệ, là đồng đội của nhau. Ta mong trong lòng đệ đừng vì chuyện đấy mà ngại ngùng, nếu có chuyện gì cần ta giúp đệ

cứ nói. Lần này là Hoa Bân nợ của đệ, sau này ta sẽ trả thay nó. Những lời này của Đái Thước Hành có thể nói là vô cùng hoàn hảo, nếu không phải hôm qua Hoắc Vũ Hạo từng thấy được vẻ mặt dữ tợn và luồng sát khí khủng bố từ hắc tử có lẽ Hoắc Vũ Hạo thật sự cảm thấy khó xử vì câu nói kia. Cho nên lúc này Hoắc Vũ Hạo nghe xong âm thầm cười khẩy, vì hắc tử biết Đái Thước Hành nói thế chẳng qua muốn lôi kéo hắc tử mà thôi! - Học trưởng, thật ra đệ cũng có một phần sai. Ngài nói đúng, quá khứ cứ để nó trôi qua đi. Hoắc Vũ Hạo quả thật không làm ra dáng vẻ chân thành như Đái Thước Hành được, hắc tử chỉ cố gắng hết sức giữ cho tâm trạng mình bình tĩnh lại thôi. Thù giết mẹ, tuổi thơ bị chà đạp, chỉ một vài câu giải thích là xong chuyện sao? Huống chi Hoắc Vũ Hạo nhạy cảm hơn người bình thường rất nhiều, hắc tử còn có cả Tinh Thần Tham Trắc trợ giúp nữa, khi Đái Thước Hành nói những lời kia nhịp tim của hắc tử vẫn đều đều như bình thường, chứng tỏ hắc tử vô cùng bình tĩnh, không hề kích động chút nào, hoàn toàn trái ngược với những lời hắc tử nói. Đái Thước Hành thấy biểu hiện của Hoắc Vũ Hạo cũng tương đối hài lòng vì từ thái độ của Hoắc Vũ Hạo, hắc tử cảm nhận được đứa bé này trong lòng vẫn còn khúc mắc đó, hắc tử hài lòng vì mặc dù Hoắc Vũ Hạo có thiên phú rất tốt nhưng vẫn là một đứa bé chưa biết che giấu cảm xúc của mình. Vẻ mặt miễn cưỡng của nó vậy mà bình thường chứ nó tỏ rõ thái độ bỏ qua chuyện cũ thì mới nguy hiểm. Lôi kéo một đứa bé thế này dễ dàng vô cùng. Kỹ năng của Hoắc Vũ Hạo rất mạnh nhưng tu vi còn quá thấp, lúc này Hoắc Vũ Hạo thậm chí còn kém hơn Đái Hoa Bân nữa, cho nên chưa thể gây bất lợi gì cho hắc tử được. Đái Thước Hành mỉm cười nói: - Vậy thì tốt rồi. Để chúng ta quen biết một thời gian nữa đệ sẽ hiểu ta là người thế nào. Nếu là Hoắc Vũ Hạo trước đây, có lẽ hắc tử không thể kiềm chế bản thân được, chắc chắn sẽ có biểu hiện khiến Đái Thước Hành nghi ngờ. Nhưng sau một năm đối mặt với biết bao chuyện, ít nhiều tâm tính của Hoắc Vũ Hạo đã trưởng thành hơn nhiều. Hắc tử biết tạm thời mình không có khả năng báo thù, vậy chỉ còn cách đối lòng vậy thôi. - Học trưởng, vừa rồi đệ có nghe Mã học tử nhắc đến Tà Hồn Sư nhưng không biết đấy là gì? Mặc dù thực lực của Hoắc Vũ Hạo không sao bì kịp với Đái Thước Hành nhưng này giờ chạy băng băng hắc tử không phải

tốn nhiều sức lực nên miễn cưỡng dùng hồn lực bảo vệ mũi miệng để nói chuyện vẫn được. Đái Thước Hành cười nói: - Ta biết thế nào đệ cũng hỏi câu này. Tà Hồn Sư thật ra cũng là Hồn Sư, nhưng bọn chúng rất đáng sợ. Với tu vi và sự tự tin của Đái Thước Hành vậy mà khi nhắc đến ba chữ Tà Hồn Sư nét mặt cũng lộ chút vẻ sợ hãi. Một tinh anh của học viện Sử Lai Khắc mà phải e ngại Tà Hồn Sư sao? Biểu hiện của Đái Thước Hành khiến Hoắc Vũ Hạo vốn chỉ vô tình hỏi cũng cảm thấy giật mình. - Tà Hồn Sư đã tồn tại từ rất lâu rồi, nghe nói năm đó tiên tổ Đường Tam của Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất cũng từng gặp qua một Tà Hồn Sư vô cùng cường đại, người đó còn là Tà Đấu La nữa. Đồng thời người còn còn từ chỗ Tà Đấu La đó lấy được một kỹ năng linh vực. Những người được gọi là Tà Hồn Sư cũng chính là một số Hồn Sư có Tà Vũ Hồn đặc biệt hiểm thấy. - Vũ Hồn cũng có loại tà ác sao? Đái Thước Hành gật đầu nói: - Vũ Hồn có thể là bất cứ thứ gì. Vũ Hồn không phân biệt rõ chính tà nhưng có một số hồn sư lại tu luyện theo một cách tà ác mà thôi. Như thế thì Vũ Hồn đó cũng là Tà Vũ Hồn. Để ta ví dụ cho đệ dễ hiểu. - Khoảng hơn sáu trăm năm trước, trên đại lục từng xuất hiện một Tà Hồn Sư vô cùng cường đại, người đó sau này còn đạt đến cấp bậc Phong Hào Đấu La nữa, hắn tự gọi mình là Huyết Anh. Phương thức tu luyện của hắn kỳ lạ vô cùng, vũ hồn của hắn còn đến tận năm hắn mười tám tuổi mới giác tỉnh. Sau khi vũ hồn giác tỉnh hắn đột nhiên thay đổi, trở nên đặc biệt thích thú với trẻ con. Hắn nhất định phải hút não và ăn tim trẻ con mới có thể tu luyện được. Đệ xem Hồn Sư như thế có gọi là tà ác không? Hắn có thể tu luyện được đến bậc Phong Hào Đấu La thì trên tay hắn là biết bao sinh mệnh? Hắn cảm thấy cả người dâng lên một luồng khí lạnh chạy dọc theo sống lưng khiến da đầu hắn tê dại suýt chút nữa giật mình kinh hô, hắn chưa bao giờ nghĩ có tồn tại một loại Hồn Sư như thế. Trong mắt Đái Thước Hành cũng lộ vẻ sợ hãi, hắn nói tiếp: - Thực lực của Huyết Anh Đấu La rất mạnh, hắn tu luyện theo phương pháp kia trong vòng hai mươi năm ngắn ngủi đã đạt đến cấp bậc Phong Hào Đấu a. Mỗi khi hắn sử dụng hồn lực đều xuất hiện một hư ảnh huyết anh. Trong chín Hồn Hoàn của hắn, thấp nhất là bậc ngàn năm, hắn có đến hai cái Hồn Hoàn mười vạn năm. Sau này phải nhờ đến Đoàn trưởng của Sử Lai Khắc

Giám Sát Đoàn ra tay tìm hắc suốt nhiều năm mới diệt trừ được. Khi đó, học viện chúng ta đã tổn thất hơn mười lão sư lẫn đệ tử trên tay hắc. Đệ xem Tà Hồn Sư có đáng sợ không? - Có lẽ, bản tính của Tà Hồn Sư không ác, nhưng thực lực và quyền lực là hai thứ cực kỳ hấp dẫn với Hồn Sư, rất dễ dàng làm Hồn Sư đi vào con đường sai trái. Biết bản thân mình có thể nhanh chóng gia tăng thực lực thì có ai từ chối được sự hấp dẫn đó? Cuối cùng chỉ còn cách sa đọa vào con đường tà ác. Cho nên, đối thủ lớn nhất của Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn chính là Tà Hồn Sư. Một khi có dấu hiệu xuất hiện Tà Hồn Sư phải lập tức diệt trừ. Bởi vì không những bọn chúng có sức phá hoại lớn mà tốc độ gia tăng thực lực cũng rất nhanh, tuy nhiên những Tà Hồn Sư thường không sống lâu được, có điều miễn bọn chúng con sống thì sẽ còn gây ra nhiều chuyện khủng khiếp. Hoắc Vũ Hạo chợt nói: - Thì ra là thế, cảm ơn học trưởng. Tuy trong lòng hắc lúc nào cũng có sự cảnh giác với Đái Thước Hành nhưng không thể không thừa nhận, bản thân Đái Thước Hành là một đệ tử nội viện, kiến thức của hắc so với mình phong phú hơn nhiều. - Học trưởng, đệ còn một thắc mắc nữa. Vừa rồi Mã học tử nói chúng ta phải hoàn thành nhiệm vụ này trong vòng ba ngày. Tuy tốc độ hiện giờ của chúng ta rất nhanh nhưng vị trí học viện Sử Lai Khắc nằm ở biên giới đế quốc Thiên Hồn và Bắc Trung Bộ của đế quốc Tinh La, còn Minh Đẩu sơn mạch lại nằm ở biên giới phía Tây của đế quốc Tinh La với đế quốc Nhật Nguyệt. Chỉ sợ ba ngày còn không kịp để chúng ta đi đến đó nữa, đừng nói chi là giết địch... Đái Thước Hành mỉm cười nói với vẻ bí ẩn: - Đừng nôn nóng, chiều nay đệ sẽ biết. Ta nghĩ mấy người trong đội dự bị của đệ cũng sẽ có thắc mắc này. Mặc dù trường của chúng ta chỉ là một học viện, nhưng còn rất nhiều bí ẩn mà đệ không thể ngờ được đâu. Bất kể đệ tử nào sau khi tốt nghiệp khỏi học viện đều có một phần tài sản riêng, đấy chính là thực lực cá nhân, đồng thời cũng là nhân mạch (nhân mạch ý chỉ mối quan hệ nữa người với người). Qua lần trò chuyện này, Hoắc Vũ Hạo đã dần dần quen với việc nói chuyện với Đái Thước Hành, hắc đã có thể từ từ che dấu hận thù vào tận đáy lòng. Cả hai cũng dần dần thân thiết. Đái Thước Hành hoàn toàn không giống vẻ bề ngoài lạnh lùng của mình, càng không trầm tĩnh ít nói như Đái Hoa Bân mà có vẻ thân thiện và giỏi ăn

nói. Dọc đường đi hăn kể cho Hoắc Vũ Hạo nghe khá nhiều chuyện thú vị trong những lần hăn đi làm nhiệm vụ giám sát khiến tâm trạng Hoắc Vũ Hạo dần tốt hơn, và lòng dũng cảm cũng tăng lên rất nhiều. Đi một ngày đường học một sàng khôn, càng lúc Hoắc Vũ Hạo càng thấy thế giới tri thức rộng lớn vô cùng mà kiến thức của bản thân mình thì ít đến thảm thương. Đối với những chuyện trên đại lục Đấu La, chẳng qua hăn chỉ mới biết đến lớp vỏ bên ngoài mà thôi. Cả nhóm liên tục di chuyển mãi đến giữa trưa mới dừng lại nghỉ ngơi, các đệ tử nội viện vẫn thoải mái như thường, cùng lắm hơi thở dốc một chút, còn bốn vị Hồn Tông trừ Hòa Thái Đầu có Hồn Đạo Khí phụ trợ, ba người kia đều ướt đầm mồ hôi. Giang Nam Nam dù sao cũng là Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công nên dáng người vô cùng gọn gàng, nàng chẳng qua hơi mướt mồ hôi một chút, quần áo vẫn còn khô ráo bình thường. Còn Bối Bối Chiến Hồn Sư hệ Cường Công và Từ Tam Thạch Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự thì thảm hơn nhiều. Nhất là Từ Tam Thạch, trong ba người hăn là người đồ con nhất, lúc dừng lại, dưới mặt đất chỗ hăn đứng liền bị mồ hôi chảy xuống đọng thành vũng nước. - Hoắc Vũ Hạo, thể hiện tài năng cho chúng ta xem đi. Mã Tiểu Đào buông Vương Đông ra rồi quay sang nói với Hoắc Vũ Hạo. - Hả? Tài năng gì? Hoắc Vũ Hạo giật mình hỏi. Mã Tiểu Đào nói. - Còn có thể là gì nữa? Đương nhiên là nấu nướng rồi. Mọi người không biết chứ lúc trước đến chiều tối là đệ ấy lại ra cổng học viện bán cá nướng kiếm tiền đóng học phí đấy. - Được, được, ta đồng ý. Tay nghề nấu nướng của Vũ Hạo rất tuyệt vời. Từ Tam Thạch thở hồng hộc vẫn không bỏ sót chuyện vui, có điều hăn ngã lặn xuống đất đưa cả hai tay hai chân lên trời trông vô cùng buồn cười. Bối Bối cười ha hả nói: - Người đúng là con rùa to xác (nguyên văn là vương bát có nghĩa là rùa, cũng có ý mỉa mai là bị vợ cầm chừng), không hổ danh hồn sư Huyền Minh Quy ha ha ha ha. - Phụt... Giang Nam Nam đứng bên cạnh nghe thấy thế nhin không được bật cười. Từ Tam Thạch vốn định nổi giận nhưng thấy Giang Nam Nam cười liền đổi giọng nói: - May cho ngươi là chộc được người ta yêu cười đấy, lần này ta sẽ tha cho ngươi. Lúc này tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Hoắc Vũ Hạo, ngay cả Huyền lão cũng không ngoại lệ. Từ lúc bắt đầu tăng tốc liền không thấy bóng dáng của lão đâu,

vừa ngồi xuống nghỉ ngơi lão lại xuất hiện tay hồ lô rượu tay đùi gà như trước. Hoắc Vũ Hạo bối rối nói: - Có điều không có nguyên liệu làm sao mà nấu được. Với lại đệ chỉ biết làm một vài món đơn giản thôi, gia vị đệ cũng có mang theo sẵn rồi. - Cái này đơn giản thôi. Huyền lão không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Hoắc Vũ Hạo, lão vừa lên tiếng liền dọa Hoắc Vũ Hạo suýt ngất. - Tiểu Đào người đi nhóm lửa. Đái Thước Hành, Trần Tử Phong, hai người đi bắt cá, càng nhiều càng tốt. Lăng Lạc Thần với Tây Tây thì đi bắt một chút thú rừng. À Dương Công Mặc người đi cùng hai đứa nó luôn đi. Diêu Hạo Hiên vội vàng ưỡn ngực xung phong nhận việc. - Huyền lão, còn đệ tử? Huyền lão tức giận trừng mắt nhìn hăn. - Người? Người ngoan ngoãn ở đây cho ta. Chẳng lẽ muốn ta ăn cái thứ người nhả ra sao? - Ách... thật ra cũng rất vệ sinh mà... Diêu Hạo Hiên nín nọt nói. - Không muốn nhịn đói thì làm mau lên. Hoắc Vũ Hạo hôm nay là đầu bếp, những người còn lại đi nhặt củi, đừng có mà lười biếng. Nói xong Huyền lão liền đi đến bên cạnh Hoắc Vũ Hạo nói nhỏ: - Cá nướng của người thật sự rất ngon sao? Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Cũng tạm được thôi. Huyền lão gật đầu nói: - Vậy thì ta ngồi đợi lát nữa thử tay nghề của người, nếu mà không ngon thì, hừ hừ, sau này về học viện người liệu hồn. - Ác... Nhìn dáng vẻ của Huyền lão như kiểu trên trời đất này không gì quan trọng bằng chuyện ăn uống nhất thời Hoắc Vũ Hạo có cảm giác dở khóc dở cười. Không thể không nói, các vị tinh anh của học viện Sử Lai Khắc hoàn thành nhiệm vụ đơn giản kia bằng tốc độ vô cùng khủng bố, không đến mười lăm phút trước mặt Hoắc Vũ Hạo đã bày đầy củi khô rồi, Hoắc Vũ Hạo cũng đi tìm ở xung quanh được mấy viên đá làm tạm thành một cái bếp lò. Lát sau, Công Dương Mặc, Tây Tây và Lăng Lạc Thần đã trở về mang theo hai con thỏ hoang, hai con gà rừng và một con hươu béo ú nữa. - Bắt đầu, bắt đầu. Huyền lão phẩy phẩy cái hồ lô rượu về phía Hoắc Vũ Hạo ý bảo hăn nhanh tay làm đi. Hoắc Vũ Hạo giật mình khi thấy Lăng Lạc Thần sử dụng hồn lực khống chế năm con thú lơ lửng trước mặt nàng, sau đó như một đầu bếp thành thạo xử lý và rửa sạch từng con. Không đến một phút sau, năm con thú rừng đã được làm sạch liền xuất hiện trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Khả năng khống chế bằng thật giỏi a! Hoắc Vũ Hạo thầm tán thưởng, mặc dù hăn có

Vũ Hồn Cực Hạn nhưng khả năng khống chế còn rất yếu, so với Lăng Lạc Thần thì kém rất xa. Sau khi lột sạch da của năm con thú, Hoắc Vũ Hạo cũng bắt đầu chế biến. Đúng là hắn có đem theo một gia vị, hơn nữa còn rất là phong phú. Có lẽ vì lúc còn bé cuộc sống quá khổ cực nên hiện giờ mặc dù đã khá hơn nhưng mỗi khi đi đâu hắn vẫn thích đem theo những thứ này. Các động vật hoang dã này đều có chút ít mỡ nên hắn không cần thoa thêm để nướng, quan trọng nhất chính là khống chế độ lửa. Cũng giống như nướng cá, Hoắc Vũ Hạo bắt đầu dùng chút gia vị tẩm ướp vào bên trong bụng chúng sau đó bắt đầu nướng. Cách hắn nướng cũng đơn giản vô cùng, sau khi Mã Tiểu Đào nhóm lửa xong, hắn cầm lấy một que củi, thỉnh thoảng dùng nó để chỉnh độ lửa lớn nhỏ bên trong bếp lò, đồng thời lật qua lật lại các miếng thịt ở bên trên. Sự thật đã chứng minh, dùng Tinh Thần Tham Trắc để nấu cơm cũng không tệ. Lát sau, một mùi hương vô cùng quyến rũ từ từ tỏa ra, các miếng thịt bắt đầu vàng rộm, từng giọt dầu mỡ nhỏ giọt xuống đồng than bên dưới phát ra từng tiếng xèo xèo, nhưng cũng chính những cái đó mới bay ra một mùi hương đậm đà nhất. Lúc này Huyền lão y hết một đĩa trẻ tham ăn, rượu cũng không thêm uống nữa mà ngồi xõm xuống bên cạnh Hoắc Vũ Hạo giương mắt mong chờ, thỉnh thoảng còn quay sang xung quanh liếc mắt nhìn những người khác đang nuốt nước miếng nhìn chăm chăm các miếng thịt trên bếp lò giống như muốn nói đây là lãnh địa của lão vậy. Rốt cuộc Đái Thước Hành và Trần Tử Phong cũng đã trở lại, hai người từ xa đã ngửi được mùi hương quyến rũ kia, sau khi về đến thấy Hoắc Vũ Hạo ngồi nướng thịt vô cùng thuần thục không khỏi kinh ngạc. Nó năm nay mới học năm hai, vậy là chưa đến mười ba tuổi, làm sao có thể nấu nướng giỏi đến vậy? Bọn họ mang về rất nhiều cá, Trần Tử Phong còn hái một mớ nấm nữa. Hai người lập tức bước về phía Hoắc Vũ Hạo, Đái Thước Hành nói: - Vũ Hạo, chúng ta mang cá về rồi. Hoắc Vũ Hạo ngẩng đầu lên thấy mớ nấm Trần Tử Phong đang túm trong vạt áo không khỏi vui mừng: - Hai vị học trưởng, đệ cần một cái nồi lớn bằng gỗ. Lăng học tử, phiền tử làm sạch mớ cá kia đi, đừng đánh vảy cá, chỉ cần rửa sạch nội tạng là được rồi. - Ừ. Lăng Lạc Thần gật đầu nói, nhìn dáng vẻ bận rộn của Hoắc Vũ Hạo nàng không khỏi mỉm cười. Ấn tượng của nàng với

vị niên đệ bé nhỏ này càng lúc càng tốt, không khỏi khiến nàng nhớ đến đứa em trai tinh nghịch của mình. Nồi lớn bằng gỗ chỉ cần hai phút là đã làm xong. Đái Thước Hành đốn ngã một cây đại thụ, sau đó Trần Tử Phong dùng Truy Hồn Kiếm gọt đẽo. Một cái nồi lớn tròn trĩnh rất nhanh đã xuất hiện trước mặt Hoắc Vũ Hạo, bất quá Lăng Lạc Thần không chịu nổi mùi máu từ Truy Hồn Kiếm nên lại dùng nguyên tố băng rửa lại một lần nữa. Lúc này năm con thú rừng đã sắp chín rồi, đầu tiên chính là hai con gà rừng. Khi Hoắc Vũ Hạo vừa gắp hai con gà rừng xuống liền có một bóng người chộp lấy chạy đi xa, người kia chỉ để lại một câu: - Còn lại cho các người. Thấy một màn này Diêu Hạo Hiên không khỏi cảm thán: - Gà rừng cũng là gà a! Huyền lão nên đổi tên là Khiếu Kê lão (gà trống) mới phải! - Người muốn chết hả? Một giọng nói mơ hồ vang lên trên không trung, sau đó Diêu Hạo Hiên bỗng dưng bị ai đó quăng lên chạc cây chỉ còn lại tiếng kêu gào vô cùng thảm thiết. Từ Tam Thạch che miệng cười nói: - Diêu học trưởng dám gọi Huyền lão là Cơ lão, đây chẳng phải là muốn chết sao? *Cơ lão: Xuất phát từ bộ phim điện ảnh "Cáo cơ" của Hồng Công, sau này từ Cơ lão dùng để chỉ nam đồng tính luyến ái hay dễ hiểu hơn là Gay. Thịnh thoảng còn gọi là "Đồng chí" hay "Thủy tinh" nữa. Bối Bối gật đầu nói: - Cơ lão phải là người mới đúng! - Câm miệng, ca thích con gái, ca thích con gái mông to. Từ Tam Thạch đầy căm phẫn nói. Có điều Giang Nam Nam vừa nghe hắn nói xong liền liếc mắt nhìn hắn đầy hung dữ, sau đó tức giận hừ một tiếng rồi tránh xa ra. - Con mẹ nó, Bối Bối, ra đây quyết đấu với bố. Từ Tam Thạch đỏ mặt tía tai nhảy dựng lên rồi nhào về phía Bối Bối. - Ừ vậy thì người đừng mong được ăn thịt nướng của sư đệ ta. Bối Bối ung dung nói: Hai tay của Từ Tam Thạch sắp đụng đến Bối Bối liền dừng lại, hậm hực nói: - Để ta ăn xong rồi xử lý người sau. Bối Bối, người có biết người khó ưa nhất ở điểm nào không? Bối Bối lắc đầu nói: - Con người làm sao hiểu được suy nghĩ của loài heo được? - Người.... Từ Tam Thạch đang định xông đến chột nhớ đến thịt nướng nên đành uất ức nói: - Ta ghét nhất cái kiểu người nói xằng nói bậy mà mặt mũi vẫn ra vẻ vô tội. Người là một thằng khốn đời bại, ta không hiểu Tiểu Nhã thích người ở điểm nào nữa. Bối Bối thuận miệng đáp: - Vì ta khá lớn a! - Mặc ói. Từ Tam Thạch đột

nhiên ưỡn ngực nói: - Người đồ con bằng bố sao? Bối Bối chợt đưa hai ngón trỏ và giữa lên trước mặt Từ Tam Thạch nói: - Tứ nhất, ta không thêm so lớn bé với lạc nhân. (hạt đậu phộng: hình như còn có ý chỉ trường sinh, không hiểu lắm =.) Nói xong hắn rút lại ngón trỏ rồi nói tiếp: - Thứ hai, ca thể này là đúng tuổi của mình. - Ta... ta không nhịn được nữa. Từ Tam Thạch rút cuộc cũng giương nanh múa vuốt nhào về phía Bối Bối, có điều đúng lúc này Hoắc Vũ Hạo lại lên tiếng làm hắn thay đổi quyết định. - Thỏ chín rồi. Đối với con người, một trong những hình phạt tàn khốc nhất chính là ngũ mã phanh thây, còn với hai con thỏ vừa mới được nướng chín kia, bị kịch lớn nhất chính là bị mười người nhào đến chia sẻ. Hoắc Vũ Hạo vừa dứt lời, hai con thỏ liền bị xé thành từng miếng thịt nhỏ. Đây là ví dụ điển hình cho câu sói nhiều thịt ít a! Chuyện làm Hoắc Vũ Hạo buồn cười nhất chính là các học trưởng đến ăn cơm cũng phải so đấu thực lực. Mã Tiểu Đào thực lực mạnh nhất dĩ nhiên tốc độ cũng nhanh nhất, nàng ra tay vô cùng thuận lợi, còn Đái Thước Hành thì chậm hơn nàng một chút nên cuối cùng cả hai chia sẻ một con thỏ. Còn một con kia thì chừa lại cho những người khác. Lần này Từ Tam Thạch vẫn bị thảm nhất, hắn là Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự nên tốc độ nào so được với những người khác, hắn giành giật thảm thiết mới được một cái đầu thỏ. Đương nhiên, lẽ ra so với hắn, Vương Đông và Tiêu Tiêu còn thảm hơn nữa nhưng nhờ Hoắc Vũ Hạo tranh thủ trong lúc Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành giành giật kịp giữ lại hai cái đuôi thỏ cho bọn họ. Dưới tình huống không đủ ăn thế này Hoắc Vũ Hạo mới chính thức bắt đầu bận rộn, có điều hắn không lập tức nướng cá tiếp mà nhờ Lăng Lạc Thần tạo một khối băng cho vào nồi gỗ, sau đó để Mã Tiểu Đào dùng lửa đun sôi, tiếp đó lấy nấm Trần Tử Phong mang về cho vào nồi cùng hai con cá. Lúc này hình tượng của Mã Tiểu Đào đã hoàn toàn vỡ nát, nàng một tay cầm thịt thỏ nướng miệng ăn không ngừng, một tay dùng ngọn lửa Phượng Hoàng nung nóng nồi gỗ. Khả năng khống chế lửa của nàng không hề kém Lăng Lạc Thần khống chế băng, nồi gỗ từ từ sôi lên, nhưng nồi gỗ cũng chỉ bị nhò đen chứ không hề bị cháy xém chút nào. Nướng cá đối với Hoắc Vũ Hạo là một chuyện dễ dàng vô cùng, mặc dù cá khá lớn nhưng bếp lò bằng đá cũng lớn không kém, một lần hắn có thể nướng đến bốn con.

Tích tắc sau, lại một mùi hương ngào ngạt bay ra, con hươu béo ú cũng bắt đầu chín. Ngay cả Vương Ngôn, một người không có yêu cầu cao với thức ăn cũng không kềm chế được, hắt lấy một cái túi da màu đen sẫm trong Trữ Vật Hồn Đạo Khí ra, trong túi da đó là một ít thức ăn, hắt bắt đầu chia cho từng người ở đây. Đây là thức ăn bình thường các đệ tử nội viện ra ngoài hay mang theo, nó được làm từ mười loại dược liệu vô cùng dinh dưỡng, có khả năng khôi phục thể năng trong thời gian ngắn, cực kỳ tốt với cơ thể. Nhưng có một khuyết điểm chính là không được ngon lắm.

Lần này nhiệm vụ của Vương Ngôn đi theo đoàn nặng nề vô cùng. Hắn chẳng những là chỉ huy chính của học viện trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp mà còn làm cả nhiệm vụ tiếp tế hậu cần nữa. Huyền lão mà chịu làm những chuyện trẻ con này sao? Sở trường của lão chỉ là dùng thực lực uy hiếp người khác mà thôi. Thấy bữa ăn vô cùng hoành tráng kia ai cũng hớn hờ tươi như hoa, ban đầu vốn định ở đây nghỉ ngơi khoảng nửa canh giờ đến một canh giờ, cuối cùng thời gian chuẩn bị cũng đã mất nửa canh giờ rồi. Vì số cá nhiều mà con nào cũng lớn nên rất nhanh sau đó mọi người đều no nê, mà cũng qua bữa ăn này, bảy người đội chính thức và bảy người đội dự bị đã thân thiết hơn rất nhiều, Hoắc Vũ Hạo càng được nhiệt liệt hoan nghênh hơn. Một nồi canh nắm cá tươi kia được Hoắc Vũ Hạo nêm nếm một chút cũng ngon vô cùng. Buồn cười nhất là Huyền lão vì đã ăn đến hai con gà rừng và bốn con cá nướng nên không thể uống canh nổi nữa, lão đành lấy ra một cái hồ lô thật lớn rồi múc hết nửa nồi canh vào, xong rồi còn giả vờ bảo để dành lát nữa lên đường cùng uống. Mọi người nghe xong ai cũng không nói nên lời nhưng nhớ lại cái gương Diêu Hạo Hiên ban nãy đành im lặng xem như không thấy. - Vũ Hạo, để ta mang đệ đi. Tốc độ của ta tuy không bằng Đái Thước Hành nhưng cũng không chậm hơn bao nhiêu. Diêu Hạo Hiên cười to nói. Trần Tử Phong tức giận xen vào: - Người thôi đi. Bản thân mình không biết có theo kịp cả đội hay không mà còn bày đặt lắm lời. Đế Chiến Hồn Sư hệ Cường Công chúng

ta lo những chuyện này cho. Tiểu đệ, đi theo Trần ca này, đệ yên tâm sau này cần bất cứ nguyên liệu nấu ăn gì ca cũng bao hết. - Bỗng với băng càng hợp nhau hơn, ta cũng có thể giúp đệ. Lăng Lạc Thần tính tình lạnh lùng như băng cũng lên tiếng, nàng vừa dứt lời bầu không khí lập tức im lặng hoàn toàn. Đến cả băng nữ nổi tiếng của nội viện cũng có hứng thú với thằng bé này sao? Cuối cùng người giúp đỡ Hoắc Vũ Hạo đi tiếp vẫn là Đái Thước Hành, lý do của hắn rất đơn giản, thứ nhất là thực lực, thứ hai là không muốn kéo dài thời gian nữa. Cả đoàn lại bắt đầu tăng tốc di chuyển, tuy ban này nghỉ ngơi khá lâu nhưng sau khi bổ sung đầy đủ năng lượng một lúc sau bọn họ cũng đến được biên giới của đế quốc Thiên Hồn và Tinh La. Trước mặt là một quân doanh quy mô lớn. Đái Thước Hành thả Hoắc Vũ Hạo xuống rồi một mình đi vào quân doanh, rất nhanh sau đó Hoắc Vũ Hạo liền biết tại sao ban sáng Đái Thước Hành lại thần thần bí bí như vậy. Bọn họ không vào quân doanh nhưng Đái Thước Hành đã vào đấy mượn được hơn mười cái Hồn Đạo Khí phi hành chuyên dùng trong quân đội. Hồn Sư muốn phi hành trừ những Hồn Sư có Vũ Hồn trợ giúp, số còn lại đều phải đột phá được bảy Hồn Hoàn mới làm được. Tuy nhiên phi hành bằng cách đó chỉ thuần túy dựa vào hồn lực nên không thể đi xa được. Chỉ có cường giả siêu cấp Phong Hào Đấu La mới có khả năng phi hành đường xa được. Nhưng sau này Hồn Đạo Khí xuất hiện và càng lúc càng phát triển, cuối cùng Hồn Đạo Khí phi hành cũng ra đời ở đế quốc Nhật Nguyệt. Khi đó nó từng mang đến nhiều rắc rối cho hai đế quốc tiếp giáp với đế quốc Nhật Nguyệt là Tinh La và Thiên Hồn. sau đó hai nước này gần như dốc hết toàn lực bắn hạ nhiều Hồn Đạo Khí Phi Hành của đế quốc Nhật Nguyệt rồi dùng nó làm bản mẫu rồi nghiên cứu và chế tạo là trang bị tương tự. Hồn Đạo Khí phi hành dĩ nhiên cũng giống như những Hồn Đạo Khí khác, chỉ có Hồn Sư mới có thể sử dụng, giá của mỗi cái không rẻ một chút nào. Tuy nhiên Hồn Sư cũng phải ngoài bốn Hồn Hoàn mới có thể dùng được. Số lượng của nó trong quân đội cũng không nhiều, dù sao, hồn sư hơn bốn Hồn Hoàn ở ngoài rất là hiếm. Đái Thước Hành có thể một hơi mượn được hơn mười cái Hồn Đạo Khí phi hành, chuyện này đúng là bất ngờ thật. Và nó cũng khiến Hoắc Vũ Hạo cảm khái không thôi. Đúng a! Đái

Thước Hành là con trai trưởng của Công Tước Bạch Hổ, cũng chính là Thống Soái của đế quốc Tinh La, với thân phận đó hẳn muốn mượn bao nhiêu Hồn Đạo Khí phi hành mà không được? Vừa nghĩ đến người đó Hoắc Vũ Hạo liền nắm chặt nắm tay, cũng may Hồn Đạo Khí phi hành đã thu hút hết sự chú ý của mọi người nên không ai thấy được hành động này của hắn. Hồn Đạo Khí phi hành của đế quốc Tinh La có chút cồng kềnh, bản thân nó dài chừng một thước, rộng khoảng nửa thước, bề dày đến một thước, y hệt một cái hộp cỡ lớn. Hai bên là hai cánh được xếp gọn lại, hai đôi cánh này nếu mở rộng ra có thể dài đến bốn thước. Như thế mới đủ đảm bảo có thể giữ được thăng bằng. Các đệ tử nội viện đã từng sử dụng rồi nên không cần hướng dẫn nữa, Đái Thước Hành chủ yếu chỉ dạy cẩn thận phương pháp sử dụng cho các đệ tử ngoại viện thôi. Bước quan trọng nhất trong quá trình sử dụng Hồn Đạo Khí phi hành chính là cất cánh bay lên, bởi vì lúc đó cần rút hồn lực một cách chính xác để lấy đà bắn lên, sau khi bay lên trời rồi mới mở rộng cánh ra, sau đó bọn họ chỉ cần thông qua Hồn Đạo Hồn Đạo Khí thúc đẩy năng lượng là có thể phi hành. Bất quá không dễ khống chế một chút nào. Sở dĩ nó cần hồn sư có bốn Hồn Hoàn mới sử dụng được cũng vì chỉ có hồn sư trên cấp bốn mươi mới đủ hồn lực duy trì đến độ cao cần thiết, nếu không đủ độ cao, lực đẩy sẽ không đủ đừng nói chi đến chuyện phi hành.

Lần này Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu lại phải đối mặt với vấn đề lớn nữa, nhưng cũng không phải là hết cách, cách khắc phục đơn giản vô cùng, chỉ cần có người kéo bọn họ lên độ cao nhất định, sau đó bọn họ sẽ có thể dễ dàng khống chế Hồn Đạo Khí phi hành. Vương Đông thì đơn giản rồi, hắn vốn có thể bay mà, hắn có hai cánh của Quang Minh Nữ Thần Điệp thì sử dụng Hồn Đạo Khí phi hành cũng không khó khăn lắm. Hai người khổ nhất phải là Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu. Hòa Thái Đầu không sử dụng Hồn Đạo Khí phi hành mà Đái Thước Hành mang đến, hắn cũng có sẵn thứ đó rồi. Hơn nữa còn nhỏ gọn hơn, đôi cánh nhỏ hơn một chút sẽ dễ dàng sử

dụng hơn. Hãn không những có một cái cho mình mà còn dư một cái cho Hoắc Vũ Hạo dùng nữa. Vương Ngôn nói: - Các đệ tử ngoại viện luyện tập một chút đi, các đệ tử nội viện thì đi theo chỉ dẫn và bảo vệ bọn chúng. Đái Thước Hành vốn định tiếp tục giúp đỡ Hoắc Vũ Hạo nhưng thấy Hòa Thái Đầu đang giúp Hoắc Vũ Hạo đeo Hồn Đạo Khí vô cùng gọng gàng kia vào thì đành từ bỏ ý định. Hòa Thái Đầu vừa giúp Hoắc Vũ Hạo vừa nói: - Vũ Hạo, đờn tu vi của đệ cao hơn một chút, sư phụ sẽ dạy đệ làm Hồn Đạo Khí phi hành này. Giờ tạm sử dụng cái của huynh đi. Cách sử dụng Hồn Đạo Khí phi hành ban nãy học trưởng đã nói rõ ràng rồi. Có điều Hồn Đạo Khí phi hành của chúng ta làm chỉ cần hồn sư có ba Hồn Hoàn là có thể sử dụng rồi. Nghe nói bên đế quốc Nhật Nguyệt còn có loại có thể dự trữ hồn lực để bổ sung khi cần biết nữa, mấy loại đó hồn sư có một Hồn Hoàn là có thể sử dụng rồi. Hoắc Vũ Hạo lắp bắp kinh hãi: - Hồn lực cũng có thể dự trữ trong Hồn Đạo Khí sao? Hòa Thái Đầu cười khố nói: - Không có gì là không thể? Đây cũng là điểm chênh lệch giữa chúng ta và đế quốc Nhật Nguyệt. Nhưng kỹ thuật này không phải dễ dàng nghiên cứu, mục tiêu của đế quốc Nhật Nguyệt chính là người bình thường cũng có thể sử dụng Hồn Đạo Khí. Nếu bọn họ có thể làm được thì khó mà tránh khỏi một trận đại chiến.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 70: Hồn Đạo Khí Phi Hành

Chương 70: Hồn Đạo Khí Phi Hành Hoắc Vũ Hạo nghe xong không khỏi rung mình một cái. Nếu một đội quân ngàn vạn người được trang bị Hồn Đạo Khí, cho dù đó là Hồn Đạo Khí cấp thấp đi chăng nữa, một khi phát động công kích thì đáng sợ đến mức nào? - Sư huynh, đệ vẫn không hiểu tại sao hiện giờ người thường vẫn chưa thể sử dụng Hồn Đạo Khí mà Đường Môn chúng ta vẫn suy sụp? Dù sao ám khí của Đường Môn vốn không cần dùng hồn lực mà? Bối Bối đang thử phi hành nghe thấy Hoắc Vũ Hạo hỏi thế liền thở dài trả lời: - Chỉ là thuận theo thời thế thôi, vì quân đội thường sử dụng nhất chỉ là cung tên bình thường còn những ám khí của Đường

Môn rất đắt tiền, bình thường khách hàng của yếu của tông môn chúng ta là các môn phái hay gia tộc Hồn Sư, mà sau khi xuất hiện Hồn Đạo Khí, bọn họ đều chuyển sang dùng cái đấy cả. Đột nhiên Hoắc Vũ Hạo cảm thấy trong đầu mình có một linh cảm đầy khí phách nhưng hẳn không biết nó phát ra từ đâu. - Vũ Hạo đến đây, chúng ta dùng thử cái Hồn Đạo Khí Phi Hành này, có vẻ khá vững chắc rồi. Để huynh giúp đệ bay lên. Vừa nói Hòa Thái Đầu vừa từ sau lưng bắt lấy cánh tay của Hoắc Vũ Hạo rồi rót hồn lực vào Hồn Đạo Khí Phi Hành, sau đó từ Hồn Đạo Khí phun ra hai luồng sáng màu trắng đẩy hai người bay lên cao. Khi hai chân không chạm đất nữa khiến Hoắc Vũ Hạo cảm thấy có chút không quen, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo sử dụng Hồn Đạo Khí Phi Hành mà. Ở bên kia, Mã Tiểu Đào đang hướng dẫn Tiêu Tiêu sử dụng nhưng cô bé sợ quá không ngừng la hét. Muốn sử dụng Hồn Đạo Khí Phi Hành quan trọng nhất phải tập trung tinh thần rót hồn lực vào trận pháp ở hạt nhân của Hồn Đạo Khí. Sau đó nó mới sinh ra lực đẩy được. Mà trên lưng Hồn Đạo Khí Phi Hành có mấy cái nút dùng để điều chỉnh đóng mở cánh. Không phải cứ trải dài hết mức là sẽ bay nhanh mà còn phải dựa vào lực cản của gió, độ cao đang bay rồi điều chỉnh mới được. Bản thân Hoắc Vũ Hạo là Hồn Đạo Sư nên khi sử dụng Hồn Đạo Khí phi hành cũng không gặp quá nhiều khó khăn, vấn đề lớn nhất của hắn chính là giữ thăng bằng. Bất quá lúc này hắn có muốn bình tĩnh cũng không được vì trong đầu hắn không ngừng vang giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế, cả hai đang vô tư "đàm đạo" trong Tinh Thần Hải của hắn. - Không ngờ con người nghĩ ra được cả thứ này? Có cái này không phải tương đương với chuyện mọc ra một đôi cánh sao? Băng Đế giật mình nói. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Con người có thể thống trị đại lục mà không phải hồn thú chúng ta cũng bởi vì sự sáng tạo vô tận của bọn họ. Trước kia lúc ta còn ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đã thấy rất nhiều Hồn Đạo Khí cường đại hơn nữa. Uy lực của những thứ đó phải hình dung bằng hai chữ kinh khủng. Ngay cả hồn thú mười vạn năm cũng không dám đón đỡ. Băng Đế có chút tủi thân nói: - Cuộc sống của con người so với hồn thú chúng ta đúng là muôn màu muôn vẻ. Ta sống gần bốn mươi vạn năm rồi vậy mà trong trí nhớ của ta chỉ có băng và tuyết. Thiên

Mộng Băng Tầm vội vàng an ủi: - Bây giờ không phải khác rồi sao? Mọi chuyện đã chứng minh quyết định của nàng hoàn toàn chính xác. Tiểu Vũ Hạo càng trưởng thành thì chúng ta càng được thấy nhiều chuyện đặc sắc hơn. Tiếc là không thể đốt cháy giai đoạn nếu không nó còn phát triển nhanh hơn nữa. Băng Đế thở dài nói: - Như vậy cũng được rồi. Không biết giờ Tuyết Đế ra sao? Nàng cũng không khác ta lắm, thậm chí còn nguy hiểm hơn rất nhiều. Ta sợ nàng không qua được cửa ải này... Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Hay chúng ta quay về dẫn Tuyết Đế vào đây với chúng ta luôn? Băng Đế tức giận nói: - Người muốn chết cũng đừng kéo ta theo. Người nghĩ chúng ta có thể thuyết phục nàng chắc? Lúc trước nếu người không bắt và uy hiếp tính mạng ta thì ta chọn con đường bị động thế này sao? Quyền lực trong tay Tuyết Đế còn mạnh hơn ta nữa, nàng là chúa tể thực sự của Cực Bắc, bảo nàng phụ thuộc vào con người, căn bản là mơ giữa ban ngày. Thiên Mộng Băng Tầm cười xấu xa nói: - Cũng không phải là hoàn toàn không thể. Nếu nàng ấy yêu ta thì sao? Không chừng nàng ấy chả để ý đến chuyện đó nữa ý chứ. - Cái thứ không biết xấu hổ. Để ta nhắc cho người nhớ, năm đó Thái Thân Tuyết Ma Vương từng biểu lộ tình cảm với Tuyết Đế, nhưng kết quả của hãn thế nào người biết không? Toàn bộ xương cốt kể cả xương đầu đều bị Tuyết Đế đập nát. Hãn phải nghỉ ngơi dưỡng thương suốt một ngàn năm mới khôi phục lại được. Đây là vì Tuyết Đế niệm tình trên người hãn có một chút huyết mạch của Băng Thần không thì tiêu đời rồi. Người muốn bị Tuyết Đế ép thành nước thì rút khỏi đây trước rồi nói sau. - Ách, ta nói giỡn, giỡn thôi mà. Người ta yêu chỉ có mỗi mình nàng. Tuyết Đế gì chứ? Chỉ là mây khói phù du thôi. Thiên Mộng Băng Tầm vội vàng nói. Băng Đế hừ lạnh một tiếng nói: - Kinh tởm quá, rút xa xa ra một chút cho ta nhờ. Tuyết Đế nhờ kỹ năng lột xác của nàng mà mấy lần vượt qua được kiếp nạn, nếu ta nhớ không lầm thì đại nạn thứ bảy của nàng không còn bao lâu nữa sẽ đến. Hi vọng nàng có thể vượt qua được. Trong khi hai người rảnh rỗi kia trò chuyện rất cuộc Hoắc Vũ Hạo cũng sử dụng được Hồn Đạo Khí Phi Hành. Tinh Thần Tham Trắc đúng là một kỹ năng thần kỳ, bất cứ lúc nào cũng phát huy được tác dụng của mình. Hãn có thể cảm nhận được từng dòng khí lưu trong không khí nên quá dễ

dàng trong việc điều chỉnh đôi cánh trên lưng, vừa thử được một lúc hẳn đã có thể giữ thăng bằng một cách thành thạo. Từ khi bắt đầu thử phi hành, Tiêu Tiêu đã rơi xuống đất lần thứ ba rồi, nếu không có Mã Tiểu Đào bên cạnh chỉ sợ lúc này cô bé đã gãy thành bao nhiêu khúc rồi nữa. Ngay cả Bối Bối, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam cũng nơm nớp lo sợ, bọn họ chỉ mới sử dụng lần đầu lại không có kỹ năng phụ trợ như Hoắc Vũ Hạo nên phải cần một thời gian mới thoai mái sử dụng được. Hoắc Vũ Hạo đương nhiên biết có đồ tốt không thể giấu dùng một mình, lát sau mọi người cũng được Hoắc Vũ Hạo dùng kỹ năng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng giúp đỡ dần dần giữ được thăng bằng. Đương nhiên trước khi bắt đầu phải đợi bọn họ minh tường khôi phục hồn lực lại đã. Vì để được Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo trợ giúp, tất cả các đệ tử đều tập hợp xung quanh Hoắc Vũ Hạo. Lúc này chỉ huy cả nhóm chỉ còn mỗi Vương Ngôn, còn Huyền lão không biết lại đi đâu nữa rồi. Bảy người nội viện do Mã Tiểu Đào dẫn đầu mở đường di chuyển theo hình chữ nhân (人), sau đó tăng tốc đến tốc độ cao nhất. Ưu điểm lớn nhất trong việc di chuyển bằng phi hành chính là không bị cái gì cản trở cả, có thể thoai mái di chuyển theo đường thẳng, có điều Hoắc Vũ Hạo không biết các vị học trưởng xác định phương hướng bằng cách nào, lúc này hẳn phải chuyên tâm dùng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng giúp đỡ đồng đội của mình rồi. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông phi hành sát nhau, sau khi Vương Đông giang rộng đôi cánh ra, Hoắc Vũ Hạo liền nắm lấy cổ chân của Vương Đông. Lúc bọn họ bắt đầu phi hành theo kiểu này cũng bị mọi người nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ, nhưng dĩ nhiên Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo không thể để lộ ra bí mật về Hạo Đông Lực của bọn họ rồi, cho nên chỉ cười cười ra vẻ thần bí trước ánh mắt tò mò của những người khác mà thôi. Nhờ Hạo Đông Lực không ngừng vận chuyển trong cơ thể nên tốc độ của bọn họ không hề kém Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam hay Hòa Thái Đầu chút nào. Càng không giống Tiêu Tiêu phải buộc một sợi dây thừng quanh hông để Mã Tiểu Đào kéo đi như thả diều vậy. Mọi người chỉ có thể thấy từng tia sáng màu vàng ánh kim vận chuyển trên người Vương Đông sao đó từ từ di chuyển sang người Hoắc Vũ Hạo. Phi hành suốt một canh giờ có thể đi được năm trăm

dặm, lẽ ra vẫn phải đi tiếp nhưng vì tu vi của các đệ tử ngoại viện khá yếu nên bọn họ chỉ phi hành được tối đa một canh giờ. Có một chuyện khiến các đệ tử nội viện kinh ngạc chính là hai người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không cần ai giúp đỡ cũng có thể kiên trì đến cùng. Bởi vì ban này chuẩn bị mất nhiều thời gian nên khi bọn họ hạ xuống trời đã dần tối đen. - Không được rồi, cứ tiếp tục thế này sợ sẽ đến không kịp mất, thôi lát nữa để lão phu giúp các người một đoạn. Giọng nói của Huyền lão đột nhiên vang lên, sau đó lão từ tốn bước ra từ rừng cây giống từ lão đã có mặt ở đây từ rất lâu rồi. - Có điều, ta hơi đói bụng, trước khi đi tiếp các người nên biết phải làm gì rồi chứ? Huyền lão tươi cười đi đến bên cạnh Hoắc Vũ Hạo, sau đó có chút thích thú vỗ vỗ vai hắn. Lúc này không cần Huyền lão ra lệnh, mọi người lập tức đi làm nhiệm vụ của mình, đầu bếp Hoắc Vũ Hạo chưa kịp khôi phục hồn lực đã phải bận rộn nữa rồi. Hắn và Vương Đông sở dĩ có thể kiên trì suốt một canh giờ ngoài Hạo Đông Lực có sự giúp đỡ của Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt nữa, lúc này nó lại một lần nữa lộ ra tác dụng phụ trợ tuyệt vời. Nếu không có nó giúp đỡ cả hai khôi phục hồn lực thì bọn họ đã sớm kiệt sức rồi. Tối nay tuy không bắt được cá nhưng có khá nhiều thú rừng, trái cây dại và măng tươi nên bữa tối cũng vô cùng thịnh soạn. Các đệ tử nội viện vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon, lần này đi nhờ có Hoắc Vũ Hạo mà bọn họ có cảm giác mình đang đi dã ngoại chứ không phải đi làm nhiệm vụ gì cả. Cả nhóm mất một canh giờ để xong bữa cơm tối, lúc này hồn lực của bọn họ cũng đã khôi phục bình thường nên mặc dù trời đã tối đen nhưng cả nhóm không hề lãng phí thời gian mà lập tức lên đường, may mà đêm nay trăng khá tròn nên tầm nhìn không bị ảnh hưởng nhiều lắm. Trong cả nhóm Hoắc Vũ Hạo hẳn là người không bị hạn chế tầm nhìn nhất vì với vũ hồn Linh Mâu, trời có tối đen hẳn vẫn thấy rõ bình thường. - Cột vào hông đi. Vương Ngôn đưa cho Hoắc Vũ Hạo một sợi dây thừng thật dài, sợi dây thừng này dài hơn ba mươi thước phía trên còn có mấy cái móc cài có thể móc vào từng vị trí ở ngực, bụng hoặc đùi. Hoắc Vũ Hạo lập tức nhận lấy sợi dây thừng rồi móc vào người, lúc này hắn mới nhận ra sợi dây thừng này được làm chuyên dùng cho Hồn Đạo Khí Phi Hành trong trường hợp có những hồn sư chênh lệch tu vi cùng phi hành có

thể giữ tốc độ nhanh hơn một chút. Không chỉ có mỗi Hoắc Vũ Hạo phải móc dây thừng vào người mà là tất cả mọi người ai cũng phải như thế, mà đầu của sợi dây thừng đó là móc vào Huyền lão. - Đám nhóc kia, lát nữa các người chỉ cần cố gắng bảo vệ bản thân là được. Sau khi lên không trung nhớ phải giữ thẳng bằng như ban nãy, sau khi nghe lệnh của ta lập tức dùng hồn lực bảo vệ cơ thể tránh bị luồng khí lưu đập vào cơ thể bị thương đấy, hiểu chưa? - Dạ hiểu. Huyền lão ra tay ư? Trong lòng Hoắc Vũ Hạo vô cùng phấn khởi, Hòa Thái Đầu cũng đã đi ra phía sau hăn giúp hăn bay lên không trung. Không biết ở đâu Huyền lão có được một cái Hồn Đạo Khí Phi Hành mỏng hơn cái của Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu đến một nửa. Một đôi cánh màu đỏ sậm xuất hiện, đôi cánh này không lớn lắm chỉ dài khoảng hai thước thôi nhưng phía sau cánh có đến mười hai cái lỗ phun khói. Ngay cả Hồn Đạo Khí Phi Hành chuyên dùng của quân đội hay Hồn Đạo Khí Phi Hành tự làm của Hòa Thái Đầu cũng có hai lỗ phun khói giống nhau thôi, của lão đến mười hai cái để làm gì đây? Tích tắc sau Hoắc Vũ Hạo liền biết tác dụng của mười hai cái lỗ phun khói kia. Khi tất cả mọi người đều đã bay lên không giọng nói của Huyền lão lại vang lên: - Chuẩn bị xong chưa? Ba, hai, một. Đi nào. Huyền lão vừa hét xong, mười hai cái lỗ phun khói kia liền phóng ra mười hai luồng sáng màu trắng, sau đó Hoắc Vũ Hạo liền cảm nhận được từ bên hông truyền đến một luồng lực kinh khủng, đôi cánh sau lưng tự động bật ra, tiếp đó hăn không thấy được cảnh vật xung quanh nữa. Từng tiếng ồ ồ không ngừng vang lên làm tai của Hoắc Vũ Hạo không nghe rõ được âm thanh xung quanh nhất thời khiến hăn cảm thấy có chút chịu không nổi. Lúc này nếu chỉ đơn giản dùng hồn lực bảo vệ cơ thể là không đủ. Hăn vẫn nắm chắc lấy chân của Vương Đông như trước, nhưng lúc này Vương Đông cũng không khá hơn hăn bao nhiêu, Hạo Đông Lực không ngừng vận chuyển giữa cơ thể, bên cánh tay trái của Vương Đông không ngừng nhấp nháy một luồng sáng màu hồng bảo vệ cơ thể của hăn. Lúc này Hoắc Vũ Hạo không dám chậm trễ lập tức phóng vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạch của mình ra, một tầng ánh sáng lạng lẹ xuất hiện bao phủ lấy cơ thể hăn. Đây đúng là kỹ năng Băng Hoàng Hộ Thể. Quả nhiên Băng Hoàng Hộ Thể vừa ra, áp lực xung quanh liền giảm xuống một cách

nhANH chóng. Hoắc Vũ Hạo vốn định dùng tinh thần lực của mình dò xét xung quanh một chút nhưng hắN lập tức phát hiện lúc này kỹ năng của hắN không thể sử dụng được. Tại sao lại thế? - Vì đệ đang di chuyển với tốc độ quá nhanh nên tinh thần lực vừa rời khỏi cơ thể của đệ liền bị tốc độ đó đánh vỡ tan nát rồi. Đàng hoàng một chút đi, cái gì cũng dám làm. Nhân loại kia thật mạnh a. Thiên Mộng Băng Tầm lập tức lên tiếng nhắc nhở Hoắc Vũ Hạo. Băng Bích Đế Hoàng Hạo có chút không phục nói: - Nếu là ta trước kia, hắN nhất định không phải là đối thủ của ta. Thiên Mộng Băng Tầm lập tức đổi giọng: - Dĩ nhiên, Băng Băng của ta lợi hại nhất. - Cầm miệng. Chỉ cần bảo vệ cơ thể thôi nên hồn lực không tiêu hao nhiều quá, sau khi sử dụng Băng Hoàng Hộ Thể, Hoắc Vũ Hạo tiếp tục dùng một Hồn Đạo Thuần cấp hai nên hiệu quả phòng ngự cũng không tệ lắm, ít nhất bản thân hắN không gặp chút trở ngại nào. Di chuyển bằng tốc độ khủng bố này khiến Hoắc Vũ Hạo nhìn sang xung quanh chỉ thấy một màu tối đen, thậm chí ngẩng đầu lên nhìn cũng không thấy được ánh trăng phía trên cao nữa. Đây là thực lực của Huyền lão sao? Mặc dù mỗi người đều có Hồn Đạo Khí Phi Hành giữ vững thăng bằng trên không trung nhưng trên bầu trời không có trở lực sao? Huyền lão làm cách nào mang mọi người đi với tốc độ khủng bố thế này chứ? Muốn làm được thế này thì thực lực phải kinh khủng đến mức nào đây? Nếu ban này cả nhóm phi hành suốt một canh giờ chỉ được năm trăm dặm thì lúc này một canh giờ phi hành lại trên cả ngàn dặm...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 71: Công Tước Bạch Hổ

Chương 71: Công Tước Bạch Hổ Biên giới phía Tây đế quốc Tinh La. Dưới màn đêm, thời điểm mặt trời sắp hé mở báo hiệu một ngày mới bắt đầu và ánh trăng đã biến mất chính là lúc bầu trời đen tối nhất, thời điểm này nếu đưa bàn tay năm ngón ra trước mặt chưa chắc đã có thể nhìn được nữa. Đột nhiên, một luồng sáng màu trắng từ phía chân trời xẹt đến, để lại trên không

trung một tia sáng như cắt đôi bầu trời vậy. Luồng sáng đó từ từ giảm tốc độ chuẩn bị hạ xuống mặt đất. Tiếp đó đột nhiên luồng sáng mở rộng, rồi từ bên trong đó xuất hiện mười mấy bóng người chậm rãi rơi xuống mặt đất. Oe... Oe... Từng tiếng nôn mửa vang lên khắp nơi, mười mấy bóng người kia lão đảo tiếp đất, người thì ngồi xồm xuống đất, người dựa vào thân cây, một nửa số người trong đó thì quay đầu sang một bên nôn mửa không ngừng. - Coi kìa coi kìa, các người thiệt là tệ. Một giọng nói già nua bất ngờ vang lên, sau đó xuất hiện một ông lão cả người dính đầy dầu mỡ. Rõ ràng chính là Huyền lão, một trong các vị trưởng lão của Hải Thần Các ở học viện Sử Lai Khắc, đồng thời cũng là Phó đoàn trưởng của Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn. Còn đám người đang nằm ngửa dưới mặt đất hoặc nôn mửa kia dĩ nhiên là các học viên đi theo lão cả ngày hôm nay. Cho dù là hai người có tu vi cao nhất là Mã Tiểu Đào hay Đái Thước Hành, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, cả hai miễn cưỡng lắm mới có thể ngăn lại cơn sóng trong dạ dày của mình. Hai người thảm nhất chính là Hòa Thái Đầu và Từ Tam Thạch, cả hai nôn đến mức muốn ra cả mật vàng. Ai bảo cơ thể bọn họ cường tráng quá làm chi? Tiêu Tiêu vì tu vi khá thấp nên nôn cũng không ít, còn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chỉ nôn khan mà thôi. Vì ngay từ khi bắt đầu đi, nhờ Hạo Đông Lực liên tục vận chuyển trong cơ thể bọn họ, Vương Đông còn có Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt bảo vệ nữa, cho nên mới đỡ hơn mấy người bạn của mình một chút. Không tận mắt thấy thì sẽ không thể nào cảm nhận được sự cường đại của Huyền lão. Vốn Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo cảm thấy thực lực của các học trưởng nội viện đã rất mạnh rồi, nhưng khi Huyền lão ra tay thì nhìn lại mấy người Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành giống như đom đóm so với ánh trăng rằm. Một mình Huyền lão mang theo cả nhóm đi với tốc độ kinh khủng như vậy suốt hai canh giờ không ngừng nghỉ, lúc này có lẽ bọn họ đã đi được hơn ba nghìn dặm rồi. Nhìn Huyền lão xem, lão so với lúc trước khi đi có khác gì đâu? Tuy cái đó hẳn là có liên quan đến Hồn Đạo Khí Phi Hành đặc biệt của lão nhưng quan trọng hơn phải có thực lực và hồn lực khủng bố mới làm được. Đường nhiên, đây cũng đã chứng minh thêm chuyện Hồn Đạo Khí có khả năng ảnh hưởng lớn thế nào đến hồn sư ở đại lục Đấu La, bởi vì nếu không có nó

chưa chắc Huyền lão đã có thể mang theo cả nhóm đi với vận tốc đó suốt một thời gian dài như vậy. - Tiểu Đái Tử Huyền lão uể oải gọi. Khuôn mặt Đái Thước Hành khẽ run rẩy một cái nhưng sau đó vẫn ngoan ngoãn đi về phía Huyền lão cung kính nói: - Dạ Huyền lão. Huyền lão nói: - Ban này lúc hạ cánh hơi khá ổn một chút, chắc là bên quân đội đã phát hiện rồi. Ở đây cách quân doanh phía tây của đế quốc Tinh La khoảng năm mươi dặm, người ta sẽ đến nhanh thôi. Người lo chuyện này đi. Ta đi ngủ một lát. Haizzz, đúng là già rồi không còn sức như trước nữa. May mà hôm nay được ăn no không thì mệt rồi. Lão vừa than thở vừa lách người biến mất. Quả nhiên không lâu sau, từ chân trời xa xa bay đến một đám người, mục tiêu của những người đó đúng là nơi mấy học viên Sử Lai Khắc đang đứng. Đái Thước Hành đưa tay lên không trung đánh ra một quyền, nhất thời một luồng sáng màu trắng từ đỉnh đầu hắt lan tỏa ra ngoài. Những bóng người trên không trung lập tức xác định được địa điểm chính xác, ngay sau đó một đội ngũ hơn ba mươi người mặc quần áo màu đen bó sát và áo giáp từ trên trời hạ xuống. Sau lưng bọn họ cũng là Hồn Đạo Khí Phi Hành màu đen kia. Có điều hơi khác với những cái mà Đái Thước Hành mượn được lúc trước. Có lẽ chất lượng có thể so được với Hồn Đạo Khí Phi Hành của Hòa Thái Đầu đã làm. Những người kia vừa hạ xuống lập tức tạo thành một vòng tròn vây tất cả học viên Sử Lai Khắc lại, người dẫn đầu là một ông lão với gương mặt vô cùng lạnh lùng. - Các người là ai? Sử dụng Hồn Đạo Khí Phi Hành tiếp cận quân doanh chúng ta có mục đích gì? Ông lão đó vừa lên tiếng liền cùng những đồng đội của mình phóng xuất ra vũ hồn. Nhất thời cả góc trời sáng rực ánh sáng phát ra từ Hồn Hoàn, ông lão dẫn đầu là một cường giả Hồn Thánh có bảy Hồn Hoàn, hai vàng, hai tím, hai đen, tuy tổ hợp không phải tốt nhất nhưng cũng khá xuất sắc. Các hồn sư trong đội của lão đều có tu vi từ Hồn Tông trở lên, bất quá tuổi tác ít nhất cũng ngoài ba mươi. Trong đó có vài người đạt đến bậc Hồn Vương nữa. Từ ánh sáng tỏa ra từ Hồn Hoàn có thể thấy rõ trước ngực những người này đều có một hoa văn hình Bạch Hổ. Đầu hổ đó lớn vô cùng, phủ kín lấy hơn một nửa ngực giáp phía trước, trông sống động và uy nghiêm vô cùng. Ba mươi cường giả thấp nhất cũng là Hồn Tông, đây là một đội ngũ khá giỏi rồi. Khó trách bọn

họ có thể sử dụng thành thạo Hồn Đạo Khí Phi Hành như vậy. - Đồ lão, ngài không nhận ra ta à? Đái Thước Hành mỉm cười chào đón. Ông lão kia ngậy người ra một lát rồi nhờ vào ánh sáng Hồn Hoàn mà từ từ nhìn rõ dung mạo người trước mặt, sau đó kêu lên đầy vui mừng lẫn sợ hãi: - A, là Đại thiếu gia. Đại thiếu gia sao lại đến đây? Còn những người này... Đái Thước Hành mỉm cười nói: - Những người này đều là bạn học của ta ở học viện Sử Lai Khắc. Ta đã viết thư báo cho cha rồi. Cha ta đâu? Ông lão được gọi là Đồ lão kia tên đầy đủ là Đồ Lôi Tư, là người của phủ Công Tước Bạch Hổ. Lão đi theo Công Tước Bạch Hổ nam chinh bắc chiến lập được rất nhiều công lao, và thực lực bản thân khá mạnh nên ở đế quốc Tinh La cũng có tước vị Tử Tước. Sở dĩ lão gọi Đái Thước Hành là Đại thiếu gia chứ không phải Tiểu Tước gia vì gia quy của Đái Gia rất nghiêm ngặt, người kế thừa tước vị tương lai phải là con cháu trực hệ có thực lực mạnh mẽ. Bởi vậy cho dù Đái Thước Hành là con trưởng nhưng hẳn có được kế thừa tước vị hay không cũng phải coi thực lực của hẳn. Đây cũng là nguyên nhân tại sao huynh đệ Đái Gia lại siêng năng tu luyện đến vậy. Công Tước chỉ có hai người con trai là bọn họ, còn với vợ kế thì Công Tước cũng chỉ có một người con là Hoắc Vũ Hạo nhưng có lẽ Công Tước Bạch Hổ kia sợ rằng đã sớm quên mất mình từng có một đứa con trai rồi. Đồ Lôi Tư khoát tay một cái, các hồn sư đứng bên ngoài đều lập tức thu hồi vũ hồn. - Ra là thế. Nguyên soái đang ở trong quân doanh, lúc này khi ta đi người đã dậy luyện công buổi sáng rồi, để ta dẫn Đại thiếu gia và các bạn học của ngài đến gặp người. Đái Thước Hành cười khổ nói: - Lão xem bọn ta như thế này có thể đi liền sao? Đợi chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi đến gặp cha sau. Đồ Lôi Tư nói: - Cũng được, để ta gọi người về trước bẩm báo với ngài một tiếng trước. Nói xong lão liền gọi một cường giả Hồn Vương đến dẫn dò vài tiếng, vị Hồn Vương kia lập tức xoay người bay đi, dùng Hồn Đạo Khí Phi Hành nhanh chóng trở về quân doanh báo tin tức. Tuy rằng lúc này dạ dày trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo co thắt không ngừng nhưng hẳn vẫn nghe rõ được cuộc trò chuyện giữa Đái Thước Hành và Đồ Lôi Tư, tâm tình của hẳn lại dao động kịch liệt. Gương mặt vốn tái nhợt lập tức thoáng đỏ hồng. Hẳn ngàn vạn lần không ngờ lần này đi tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái lại

gặp "người đó". Thật sự phải gặp hãn sao? Tính mạng của mình một nửa là do người ấy ban cho, có điều từ khi mình ra đời đến nay chưa một lần được gặp người cha "đáng kính" kia. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo chỉ nhớ đến bóng hình đã được mẹ hãn dùng nhánh cây vẽ trên mặt đất không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần như thế, mẹ hãn đều dùng ánh mắt vô cùng dịu dàng và chuyên chú. Hoắc Vũ Hạo còn nhớ rõ, ngày xưa mẹ hãn từng nói, thời gian hạnh phúc nhất của người chính là lúc ở cùng "người đó", và có thể sinh cho "người đó" một đứa con trai. Từ trước đến nay, mẹ hãn chưa từng hối hận, dù không bao giờ được gặp lại "người đó", mẹ hãn cũng không hề cảm thấy hối tiếc. "Người đó" tốt vậy sao? Hoắc Vũ Hạo nắm chặt nắm tay khi nhớ đến mọi chuyện, hãn nắm chặt đến độ móng tay bấm vào lòng bàn tay để lại một vết hằn sâu. - Người đó có nhận ra người không? Vương Đông nói nhỏ vào tai Hoắc Vũ Hạo. Chỉ có mỗi mình hãn biết rõ thân thế của Hoắc Vũ Hạo, nên lúc này hãn không khỏi có chút hồi hộp. Hãn hồi hộp hoàn toàn vì Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo khẽ lắc đầu, thật buồn cười, mang tiếng là cha ruột của mình nhưng đã đến gặp mình một lần nào đâu? Ngày xưa hãn ở phủ Công Tước chẳng qua là một nô tài làm tạp vụ mà thôi. Huống chi một năm qua hãn đã thay đổi rất nhiều. - Quân tử báo thù mười năm không muộn. Hoắc Vũ Hạo người cố gắng giữ bình tĩnh một chút. Vương Đông rõ ràng cảm nhận được cơ thể Hoắc Vũ Hạo đang cứng đờ không khỏi nhỏ giọng nhắc nhở. - Ừ. Hoắc Vũ Hạo giật mình giật đầu. Mặc dù trong lòng hãn biết mình phải bình tĩnh, nhưng muốn là làm được sao? Mọi người ngồi nghỉ ngơi một canh giờ cũng bắt đầu khôi phục lại một chút, sắc mặt mặc dù có chút khó coi nhưng hồn lực và thể lực đều đã bình thường lại rồi. Bất quá lúc này bắt bọn họ ăn cái gì bọn họ cũng sẽ nuốt không trôi. Đái Thước Hành bắt đầu giới thiệu đội ngũ của Đỗ Lô Tư với mọi người, những người kia đều là hồn sư tinh nhuệ nhất trong đội ngũ Bạch Hồ Thân Vệ của Công Tước Bạch Hồ và chỉ nghe mệnh lệnh của mỗi một mình Công Tước Bạch Hồ. Những người này có thể xem tương đương với Gia Tướng của phủ Công Tước. Bạch Hồ Thân Vệ chẳng những mỗi người đều là cường giả bậc Hồn Tôn mà trong nhà ít nhất ba đời đều là người của phủ Công Tước mới được xét duyệt. Bởi vậy ngoài thực lực, sự trung thành của bọn họ

cũng không thể nghi ngờ. Bạch Hồ Thân Vệ tổng cộng chỉ có năm trăm người, nhưng năm trăm người này chính là át chủ bài lớn nhất của Công Tước Bạch Hồ. Mỗi người đều được trang bị Hồn Đạo Khí. Đãi ngộ của bọn họ tốt vô cùng, thậm chí còn có chỗ ở bên trong phủ Công Tước Bạch Hồ nữa. Từ đây đã có thể thấy Công Tước Bạch Hồ coi trọng bọn họ đến mức nào rồi. Ngày xưa Hoắc Vũ Hạo ở phủ Công Tước cũng đã từng mấy lần thấy bọn họ từ phía xa, chẳng qua lúc đó thân phận của hắn qua thấp kém nên không có cơ hội đến gần. Mọi người lại một lần nữa khởi hành, nhưng sau hành trình đầy tra tấn với Huyền lão, lúc này mỗi người đều chậm chậm bay lên cứ như hưởng thụ cảm giác đấy vậy. Sắc mặt của cả nhóm cuối cùng cũng tươi tỉnh lại. Bất quá nếu thật sự di chuyển với tốc độ của Huyền lão ban này e là lão chỉ cần bảy ngày là có thể vòng quanh một vòng quanh đại lục. Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng ngưỡng mộ Huyền lão, lão chắc chắn không phải là một Phong Hào Đấu La bình thường, chỉ sợ cả viện trưởng Ngôn Thiệu Triết cũng không bằng.

Sắc trời càng lúc càng sáng lên, ánh mặt trời bắt đầu lộ dạng từ phía đông, từng người từng người đều được luồng ánh sáng đó chiếu rọi bao phủ một màu vàng nhàn nhạt. Từ xa xa, tầng tầng lớp lớp quân doanh bắt đầu xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Các doanh trại này đều được xây tựa vào vách núi, thậm chí có một phần còn dính liền vào sơn mạch Minh Đấu nữa. Càng đến gần càng thấy mấy chữ "doanh trại" không thích hợp để hình dung vùng đất ấy nữa, bởi vì doanh trại phía tây này là một dãy kiến trúc với tường thành sừng sững cao đến trên ba mươi thước, chiều rộng không dưới năm mươi thước. Một công trình thật lớn a! Mặc dù lúc này trời còn chưa sáng tỏ thế mà từng đoàn xe vận chuyển đá từ trong sơn mạch ra ngoài đã tấp nập vô cùng. Đái Thước Hành đang bay khá gần Hoắc Vũ Hạo, mà sau một ngày đi cùng nhau, hắn cảm thấy mình và Hoắc Vũ Hạo đã thân thiết rồi liền mỉm cười nói: - Vũ Hạo, lần đầu tiên đệ đến quân doanh sao? Hoắc Vũ Hạo gật đầu: Đái Thước Hành bắt đầu thao thao bất tuyệt giới

thiệt mọi thứ: - Đế quốc Tinh La là chủ nhân vùng đất phía nam của đại lục, phía đông và phía nam thì giáp với biển. Diện tích cả đế quốc chỉ đứng sau đế quốc Nhật Nguyệt. Quân đội chủ yếu chia thành hai đại quân gọi là Tây Phương Quân Đoàn và Bắc Phương Quân Đoàn. Trong đó vì Tây Phương Quân Đoàn phải phòng bị đế quốc Nhật Nguyệt nên quan trọng hơn, tổng binh lực đạt trên năm mươi vạn. - Dãy núi Minh Đẩu có địa thế vô cùng hiểm trở, biến đổi khôn lường nên muốn hành quân xuyên qua nó là một chuyện cực kỳ khó khăn, hơn nữa mỗi quốc gia đều có một đội ngũ Hồn Sư có nhiệm vụ trinh sát trên không. Cho nên muốn tác chiến theo phương pháp vượt núi băng đèo là cực kỳ khó khăn bất kể đối với đế quốc Tinh La hay Nhật Nguyệt. Quân đội muốn đóng quân ở đây đều phải chọn những góc tương đối thuận lợi cho việc hành quân, mà những nơi như thế ở Minh Đẩu sơn mạch này chỉ có ba chỗ. Dãy núi bắt đầu trải dài sang từ phía nam, nó gần như chiếm hết hai phần ba biên giới, còn một phần ba còn lại chính là một vùng rừng rậm đầy hồn thú, diện tích khu rừng đó khoảng chừng bằng một nửa Tinh Đẩu Đại Sâm Lâm, nơi đó gọi là Minh Đẩu Đại Sâm Lâm, là một khu rừng có rất nhiều hồn thú biến dị. Minh Đẩu Đại Sâm Lâm đối với giới hồn sư thì không nguy hiểm bằng Tinh Đẩu Đại Sâm Lâm nhưng với những binh lính bình thường lại khác. Vì những hồn thú biến dị đều cực kỳ hung hãn, cho nên quân đội mới lựa chọn đóng quân chủ yếu ở những vị trí có địa thế trải dài. - À đúng rồi, Vũ Hạo, ta quên chưa hỏi đệ, đệ ở đâu? Hoắc Vũ Hạo nghe Đái Thước Hành giải thích một lượt tâm trạng đã đỡ hơn rồi nhưng vừa nghe thấy câu hỏi kia liền khẽ biến sắc, hắn cúi đầu nói: - Đệ cũng là người của đế quốc Tinh La. - Ồ? Ở đâu trong đế quốc Tinh La? Không ngờ chúng ta lại là người cùng một nước. Nụ cười trên khóe miệng của Đái Thước Hành càng lúc càng tươi. Hoắc Vũ Hạo nói: - Một thôn nhỏ gần thành Tinh La, chắc học trưởng chưa từng nghe qua đâu. Đái Thước Hành cười to nói: - Càng hỏi ra lại càng gần. Chúng ta không những ở cùng một nước lại còn là đồng hương. Ta cũng ở gần thành Tinh La. Trong khi hai người trò chuyện thì cả nhóm cũng đã vào đến phạm vi của doanh trại. Bất quá mấy người Bạch Hồ Thân Vệ kia vẫn chưa có ý định hạ xuống. Đỗ Lôi Tư dẫn đầu bất ngờ giơ một tay phải lên phóng ra

một thứ gì đó trông như pháo hoa, sau đó bọn họ tiếp tục đi thẳng về trước. Thị lực Hoắc Vũ Hạo vốn khá tốt nên hẳn hoàn toàn thấy rõ ngay lúc đó, phía dưới không ít các thiết bị phòng ngự đã có phản ứng. Mới sáng sớm mà cả doanh trại đã hừng hực khí thế quân nhân tập luyện. Từng người, từng đội ngũ không chỉ chỉnh tề mà còn phát ra khí thế vô cùng oai phong凛冽 sát khí bùng bùng. Đúng là một quân đoàn thiết huyết tinh nhuệ. Đái Thước Hành đầy kiêu ngạo nói: - Tây Phương Quân Đoàn là đội quân tinh nhuệ nhất đế quốc Tinh La, mười vạn người trước mặt chúng ta lại còn là những tinh nhuệ trong tinh tuệ. Tuy Hoắc Vũ Hạo chưa từng được gặp người cha ruột của mình nhưng một số chuyện về người đó hẳn cũng từng được nghe qua. Công Tước Bạch Hồ không những là Đại Nguyên Soái của đế quốc mà còn là Thống Lĩnh của Tây Phương Quân Đoàn và đồng thời cũng là Quân Đoàn Trưởng của Quân Đoàn Trung Tâm của Tây Phương Quân Đoàn. Bấy nhiêu đủ để thấy đương kim hoàng gia của đế quốc Tinh La tín nhiệm ông đến mức nào. Nghe nói Quân Đoàn Trung Tâm này là một đội quân mười vạn người nhưng sức chiến đấu có thể so với tất cả các quân đội còn lại trên đế quốc Tinh La. Từng dãy doanh trại từ từ xẹt qua dưới chân bọn họ, cả đoàn người phi hành khoảng mười lăm phút nữa thì trước mặt bọn họ xuất hiện một cái lều bằng da bò thật lớn. So với lều trại bọn họ thường thấy thì cái lều này phải dùng đến ba chữ "cực cực lớn" để hình dung. Cái lều lớn này có đến sáu mặt, hoàn toàn được làm bằng da bò màu thật dày. Xung quanh nó cũng không có nhiều thị vệ, nhìn quanh chỉ có hơn hai đội Bạch Hồ Thân Vệ tuần tra, mỗi đội ước chừng khoảng ba mươi người. Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo rất nhanh đã bị một bóng người trong lều lớn thu hút. Tuy vẫn chưa nhìn thấy rõ nhưng từ người kia phát ra một khí thế kinh người. Đó là một dạng khí tức trộn lẫn giữa sát khí và tu vi mạnh mẽ cao thâm. Người nọ dường như đang luyện quyền nên cũng không phóng thích ra vũ hồn, động tác của y xuất thủ theo phong cách cổ xưa, gọn gàng nhưng từng quyền từng quyền đều phát ra tiếng xé gió đầy kinh hãi. Đỗ Lô Tư dẫn đầu từ từ giảm tốc độ, sau đó cùng cả đoàn chậm rãi hạ xuống. Mọi người còn cách mặt đất khoảng trên dưới trăm mét đã bắt đầu cảm nhận được từng dòng khí đang dao động kịch liệt trong không khí. Hoắc Vũ Hạo

chăm chú nhìn người kia, lúc này hắn đã hoàn toàn thấy rõ dáng vẻ của y rồi. Y đang quay lưng về phía hắn, mái tóc màu vàng tung bay trong gió, nửa thân trên để trần lộ ra một cơ thể rắn chắc màu đồng. Dáng người y khá cao, có lẽ khoảng hai thước. Chỉ cần nhìn một bên đã có thể biết đây là một người đàn ông đầy cương nghị (cứng rắn và quả quyết). Từng động tác đều vô cùng trôi chảy thậm chí có vẻ lưu loát như nước chảy mây trôi nhưng từng quyết khi phát ra đều phát tiếng xé gió nặng nề. Cả người y mang đến cho người khác cảm giác như đây là một ngọn núi sừng sững giữa trời, khiến Hoắc Vũ Hạo trông thấy mà khí huyết sôi trào. Người kia dường như cảm nhận được có người đến nên chậm rãi dừng lại thở dài một hơi nhưng lại nghe như tiếng hổ gầm gừ, nhất thời cả cái lều lớn trên trăm thước vuông cuồn cuộn gió lớn. Khiến các học viện Sử Lai Khắc vừa đi đến liền có cảm giác dựng tóc gáy. Khí thế khi Mã Tiểu Đào chiến đấu vốn đã kinh người rồi, nhưng khi so với người đàn ông trước mặt lại kém không chỉ một bậc. Là y sao? Trong lòng Hoắc Vũ Hạo kích động không thôi, hắn nắm chặt lấy bàn tay của mình. Hắn nào dám nghĩ đến lần đầu tiên gặp mặt lại trong tình huống này. Đây là người đàn ông mà mẹ hắn nhớ mãi không quên sao? Mọi người ào ào tiếp đất, Đỗ Tư Lôi dẫn đầu cả đoàn khê khom người nói: - Nguyên Soái, Đại thiếu gia và các bạn học ở học viện Sử Lai Khắc đã đến. Lúc này người đàn ông cao lớn vạm vỡ kia mới xoay người lại. Từ dung mạo thì trông hắn có vẻ khoảng ba mươi tuổi, gương mặt khá nghiêm nghị, đôi mắt sâu, tròng mắt song đồng vô cùng thu hút. Gương mặt y có vẻ hơi gầy so với thân hình nhưng cả người lại có cảm giác như được đúc từ kim loại. Nhất là ánh mắt của y, y chỉ đảo mắt nhìn một lượt đã khiến các đệ tử học viện Sử Lai Khắc không kèm được mà dừng bước. Bất quá ánh mắt của y rất nhanh đã trở nên ôn hòa. Anh tuấn, cương nghị, tài giỏi, lại còn có khí chất thiết huyết nữa. Vừa gặp y, cho dù là những đệ tử thiên tài của học viện Sử Lai Khắc cũng không kèm được mà nảy sinh chút cảm giác muốn thần phục. Mã Tiểu Đào lại càng bị thu hút dữ dội hơn, bởi vì loại con trai như thế này mới là dạng nàng thích nhất. Đái Thước Hành bước ra khỏi đoàn người, quỳ một gối xuống trước mặt người đàn ông kia cung kính nói: - Cha. Rõ ràng người đàn ông cao lớn kia chính là Đái Hạo,

đương kim Công Tước Bạch Hổ, một Chiến Thần Thiết Huyết một người trên vạn người của đế quốc Tinh La, đồng thời cũng là cha của Đái Thước Hành, Đái Hoa Bân và cả... Hoắc Vũ Hạo. Đái Thước Hành vừa gọi một tiếng cha cả người Hoắc Vũ Hạo liền có cảm giác khí huyết sôi trào, tròng mắt hấn nháy mắt đỏ bừng, cả người kích động suýt chút nữa không khống chế được. Là y, chính là y, y là người đã hại cả đời mẹ của hấn, là người mà mẹ hấn mãi mãi không thể quên. Cũng chính là người cha mà mười hai năm nay hấn chưa được gặp mặt. Là y... là y... Giọng nói du dương, dáng điệu dịu dàng của người mẹ đã khuất của hấn lại một lần nữa tràn ngập mọi ngõ ngách trong thế giới tinh thần của hấn, nước mắt ở khóe mi suýt chút nữa tràn ra. Vương Đông nhẹ nhàng lách người bước ra chắn trước mặt Hoắc Vũ Hạo, sau đó đưa tay phải về sau định nắm lấy góc áo của Hoắc Vũ Hạo giật giật vài cái để hấn tỉnh táo lại, ai ngờ lại lâm mục tiêu, vừa hay đụng trúng "chỗ hiểm" của Hoắc Vũ Hạo. Vương Đông lập tức cùng đờ cả người, sau đó như bị điện giật buông tay ra, gương mặt nháy mắt cũng đỏ bừng. May mà mọi người đều bị Công Tước Bạch Hổ hấp dẫn sự chú ý nên không ai trông thấy vẻ mặt này của hấn. Dù đúng hay sai, một cái tóm kia đã thành công giúp Hoắc Vũ Hạo tỉnh táo lại, đơn giản thôi, chỗ bị tập kích quá mức đặc biệt khiến hấn vốn bị cảm xúc chi phối muốn rơi nước mắt liền giật mình rùng mình một cái. - Người làm gì đấy. Hoắc Vũ Hạo nhỏ giọng nói: Vương Đông cố làm như không có gì: - Giúp người tỉnh táo. - Vậy mai một ta giúp người tỉnh táo cũng sẽ tóm chỗ đó của người. - Cút... Rốt cuộc hấn cũng có thể bình tĩnh trở lại, may mà hấn và Vương Đông đứng ở sau cùng nên không bị người khác chú ý. Lúc này Đái Thước Hành đã đứng dậy đi đến trước mặt Đái Hạo nói nhỏ vài câu, Công Tước Bạch Hổ liền tiến nhanh về trước mỉm cười nói: - Hoan nghênh Vương Ngôn lão sư và các học viên thiên tài của học viện Sử Lai Khắc. - Chào Công Tước đại nhân. Vương Ngôn dẫn đầu cả đoàn lên tiếng chào, phía sau hấn là đệ tử nội viện, đệ tử ngoại viện đứng sau cùng, mọi người đều cùng lúc hành lễ chào Công Tước Bạch Hổ. Xét trên toàn đại lục, vị Công Tước Bạch Hổ này cho dù không phải Nguyên Soái cũng là quý tộc đứng đầu, dĩ nhiên bọn họ không thể thất lễ. Công Tước Bạch Hổ nắm lấy tay Vương Ngôn nói: - Mời các vị

vào trong, chúng ta trò chuyện một chút để bốn soái làm tròn nghĩa vụ của chủ nhà. Vương Ngôn mỉm cười nói: - Công Tước đại nhân không cần khách sáo, lần này chúng ta đến vì có nhiệm vụ phải làm. Chỉ cần Công Tước đại nhân cung cấp đủ tin tình báo cho chúng ta là được rồi. Ngài bận rộn trăm công nghìn việc không tiện quấy rầy ngài. Quả nhiên Công Tước Bạch Hổ không khách sáo nữa, mỉm cười gật đầu nói: - Đã vậy thì Đồ lão, người phụ trách tiếp đãi các vị khách quý. Sau này mọi người tốt nghiệp nếu có hứng thú tham gia quân đội thì Quân Đoàn Trung Tâm của Tây Phương Quân Đoàn thuộc đế quốc Tinh La ta trước sau vẫn mở rộng cửa chào đón. Có lẽ ở đây đãi ngộ không được tốt nhưng tuyệt đối là nơi tốt nhất cho nam nhi tạo dựng sự nghiệp. Mã Tiểu Đào đột nhiên nói: - Công Tước đại nhân, vậy là ngài khinh thường con gái chúng ta sao? Công Tước Bạch Hổ thoáng sửng sốt, ánh mắt nhìn Mã Tiểu Đào không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, trong mắt hằn, cô gái trước mặt có một loại khí tức vô cùng cuồng dã. Hơn nữa rõ ràng thực lực không yếu. - Không phải ta khinh thường, chỉ là con gái ở quân đội có chỗ bất tiện. Có điều với tu vi của cô nương thì khác. Nếu sau này tốt nghiệp muốn đến chỗ bốn soái, bất cứ lúc nào bốn soái cũng hoan nghênh. Mã Tiểu Đào nghe thế liền nở một nụ cười tươi rói, sau đó không nói thêm gì nữa, có vẻ đã rất hài lòng rồi. Vương Ngôn đứng bên cạnh có chút bất đắc dĩ, mặc dù trên danh nghĩa hẳn là người chỉ huy nhưng xét về mặt tu vi hẳn kém cả Mã Tiểu Đào nên dĩ nhiên không quản nổi bà cô này, hần áy náy nói: - Công Tước đại nhân, chúng ta không làm phiền ngài nữa. - Ừ. Sau này hi vọng vẫn còn cơ hội gặp lại các vị. Công Tước Bạch Hổ nói xong liền xoay người đi vào trong lều của mình. Mãi đến khi y bước vào bên trong lều rồi Hoắc Vũ Hạo mới có cảm giác như trút được gánh nặng. Cho dù là trước đây khi thực lực còn yếu phải đấu với Vu Phong hẳn cũng chưa từng hồi hộp đến vậy. Đồ Lôi Tư dẫn mọi người đến nghỉ ngơi ở một lều trại khác còn mình thì đi thu thập tin tình báo và manh mối cần cho nhiệm vụ của bọn họ. Trước khi đi lão còn nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu với vẻ tò mò. Vương Ngôn nói: - Sau khi ăn xong mọi người nghỉ ngơi ba canh giờ, sau đó chúng ta sẽ lên đường tiến vào Minh Đẩu Sơn Mạch. Lúc đó hẳn là có đủ tin tình báo rồi. Sau một

ngày đi đường mọi người đã có chút mệt mỏi nên trước nhất phải để cơ thể nghỉ ngơi trở về trạng thái tốt nhất rồi mới bắt đầu nhiệm vụ. Từ Tam Thạch nhin không được hỏi: - Vương lão sư, Bạch Hồ Thân Vệ thủ hạ của Công Tước Bạch Hồ thực lực không kém tại sao không để Bạch Hồ Thân Vệ vào đây tiêu diệt bọn cướp kia? Đái Thước Hành lập tức đáp thay: - Đã từng thử. Đi nhiều người bọn cướp nghe tin sẽ bỏ chạy, còn ít người thì không có tác dụng. Thực lực của đám người Tử Vong Chi Thủ kia không yếu, lại còn cực kỳ gian xảo. Thậm chí còn dám cài gian tế vào quân đội nữa. Cha ta đã rất nhiều lần phái người đi tiêu diệt nhưng tổn thất quá lớn đành rút lui. Nơi đóng quân của bọn chúng là biên giới hai nước nên có chút nhạy cảm. Vì tránh một số cuộc chiến không cần thiết nên Quân Đoàn Trung Tâm mới nhần nhin đến lúc này. Chúng ta thì khác, chúng ta không bị hạn chế bởi bất cứ quốc gia nào nên lần này phải tiêu diệt hoàn toàn bọn chúng. Mọi người vừa ăn cơm xong lập tức bắt đầu minh tưởng nghỉ ngơi, đối với các đệ tử nội viện, những nhiệm vụ này đã làm mãi thành thói quen rồi. Những đệ tử ngoại viện khá lớn như Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu làm quen cũng khá nhanh, chỉ còn mỗi ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu còn hơi bỡ ngỡ, dù sao với cái tuổi mười hai đó, bọn chúng vẫn còn được xem là trẻ con. Nhưng Huyền lão đã quyết định bọn chúng phải tham gia thì không ai có thể thay đổi được. Vương Ngôn biết rõ Huyền lão làm vậy không phải để ba đứa nhóc kia tham gia giết chóc mà muốn để bọn chúng tận mắt thấy một lần làm nhiệm vụ là như thế nào, từ từ về phương diện tâm lý bọn chúng sẽ dần trưởng thành hơn. Sát hạch của học viện mặc dù vẫn là chiến đấu nhưng không thể nào bằng chiến đấu thực sự được. Nhiệm vụ lần này tấn công chủ yếu là bảy người nội viện. Huyền lão không vào quân doanh cũng vì không muốn liên quan đến bất cứ quốc gia nào, với thực lực và địa vị của lão dư sức đại diện học viện Sử Lai Khắc rồi. Nhưng lão cũng sẽ không để mất dấu những học viên kia, đây là lý do tại sao lão dám cho mấy đứa trẻ kia tham chiến. Ba canh giờ minh tưởng nhanh chóng trôi qua, lúc này đã là giữa trưa, bọn họ lại tiếp tục ăn cơm trưa mà Đỗ Lôi Tư mang đến sau đó Đỗ Lôi Tư mới đưa toàn bộ tin tình báo mà Quân Đoàn Trung Tâm có được cho bọn họ. Theo những tin

tức kia, bọn cướp gọi là Tử Vong Chi Thủ kia chủ yếu hoạt động ở khu vực trung tâm của Minh Đẩu Sơn Mạch, mỗi vụ cướp đều có mục tiêu và thời gian cụ thể. Tổng số bọn cướp khoảng hơn ba trăm tên. Tất cả đều trong độ tuổi thanh niên đến trung niên. Trong đó số hồn sư chiếm 1/10, thủ lĩnh của bọn chúng là ai thì trong tin tình báo không thấy nhắc đến. Chỉ biết ít nhất gã đó có tu vi từ bậc Hồn Vương trở lên, năng lực càng không biết rõ được. Sở dĩ tin tình báo ít như vậy cũng vì những người đã từng gặp Tử Vong Chi Thủ đều đã chết. Thủ đoạn của bọn chúng cực kỳ tàn nhẫn. Tin tình báo mới nhất là từ nửa tháng trước, bọn họ đã cướp của một đám thương nhân rồi trốn vào trong Minh Đẩu Sơn Mạch, trong đó có viết đại khái vị trí xuất hiện sau cùng của bọn chúng. Quân đội chỉ có thể cung cấp tin tức cũng vì có khả năng trận chiến này sẽ kéo sang tận địa phận của đế quốc Nhật Nguyệt, nên Tây Phương Quân Đoàn không thể giúp đỡ cụ thể hay cung cấp nhân lực, thậm chí ngay cả Hồn Đạo Khí Phi Hành cũng không thể mang theo. Vì thời gian quá gấp, bọn họ còn phải đến tham gia cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái nữa nên sau khi nhận được tin tình báo và bản đồ liền lập tức khởi hành. Đầu tiên là dùng Hồn Đạo Khí Phi Hành đi theo sự chỉ dẫn của Bạch Hồ Thân Vệ, sau đó gỡ bỏ Hồn Đạo Khí Phi Hành và tiến vào Minh Đẩu Sơn Mạch theo bản đồ quân đội đã cung cấp. - Giữ nguyên đội hình, ta, Đái Thước Hành và Trần Tử Phong đi trước dẫn đường, hệ Không Chế và Phụ Trợ đi cách mười thước, Hoắc Vũ Hạo lại đây đi theo ta, nhớ sử dụng Tinh Thần Tham Trắc. Bối Bối, Từ Tam Thạch, hai người ở sau cùng. Xuất phát. Người ra lệnh chính là đội trưởng Mã Tiểu Đào, Hoắc Vũ Hạo cực kỳ không vui vì mình bị trưng dụng thế này, tuy vậy hắn cũng phải đi theo phía sau Mã Tiểu Đào và phóng thích ra Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng. Tác dụng của kỹ năng này có thể thấy ở bất cứ phương diện nào dù trên đồng bằng hay rừng núi, lúc này mặc dù địa hình khá phức tạp nhưng có Tinh Thần Tham Trắc giúp đỡ nên mọi người di chuyển thoải mái hơn nhiều. Mặc dù nếu dò xét toàn phương vị, phạm vi của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng chỉ là mấy chục thước, nhưng bấy nhiêu đã quá đủ rồi. Có ba người Mã Tiểu Đào đi trước dẫn đường tốc độ tăng lên rất nhiều. Truy Hồn Kiếm là có tác dụng rõ ràng nhất, đao kiếm vung lên toàn bộ cây

cỏ bụi gai nhanh chóng bị tàn phá. Hơn nữa thực lực của Đái Thước Hành và Mã Tiểu Đào không hề yếu nên một con đường nhanh chóng được phá mở. Khi sắc trời dần tối thì cả nhóm đã vào đến sâu bên trong Minh Đẩu Sơn Mạch. Vương Ngôn thấy trời đã tối liền quay sang nhắc nhở Mã Tiểu Đào: - Nghỉ ngơi ăn uống một chút đi. Mã Tiểu Đào gật đầu nói. - Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, không được nhóm lửa tránh đả thảo kinh xà. Đêm nay e là chúng ta phải đi suốt đêm rồi. Các học viên liền vây lại ngồi cùng một chỗ, lão sư Vương Ngôn lặng lẽ đi ra ngoài một mình, Mã Tiểu Đào thấy hân rờ đi cũng không có ý kiến, nàng quay sang nói với Đái Thước Hành: - Đái Thước Hành, cha người thật giỏi nha. Đái Thước Hành lạnh nhạt nói. - Lúc trẻ cha ta là đệ nhất công tử của đế quốc Tinh La nhưng không hẳn là vì tướng mạo của người mà chính là tài năng. Cha ta chưa từng đến học ở học viện Sử Lai Khắc, mười ba tuổi người đã theo ông nội lên chiến trường. Từ một binh lính bình thường từ từ thăng cấp lên Ngũ Trưởng, Đội Trưởng, Trung Đội Trưởng, Đại Đội Trưởng, Doanh Trưởng, Sư Đoàn Trưởng, năm người trở thành Quân Đoàn Trưởng chỉ mới hai mươi ba tuổi. Mà khi đó không có ai biết lai lịch của người. Sau một trận đại chiến, cha ta vì lập được công lớn mà được triệu về đế đô nhậm chức, lúc đó khi bệ hạ đang phong thưởng, vì tướng mạo của cha ta và ông nội ta quá giống nhau nên đã bị ngài phát hiện, lúc đó bệ hạ rất vui mừng, lập tức đem Tây Phương Quân Đoàn cho người. Hơn nữa còn nói trước mặt các vị đại thần rằng đế quốc còn Đái Hạo thì trăm năm tới không phải lo gì nữa. Mã Tiểu Đào nghe thấy thế ánh mắt lập tức sáng lên nói: - Nói thế cha người còn là một anh hùng sao? Đái Thước Hành có chút kiêu ngạo nói: - Ông nội ta từng nói, tư chất của cha ta thậm chí còn có thể so với người đứng đầu Sử Lai Khắc Thất Quái năm đó. Cha ta năm nay bốn mươi ba tuổi, đã lãnh quân ba mươi năm, tham gia không biết bao nhiêu là cuộc chiến lớn nhỏ. Đế quốc Nhật Nguyệt tuy rất mạnh nhưng đế quốc Tinh La chúng ta vẫn có thể phòng thủ kiên cố suốt bao năm chính là vì có cha ta trấn thủ. Nếu như nói ở đế quốc Tinh La người nào có thể nhận hai chữ anh hùng, cũng chỉ có thể là cha ta thôi. Hai mắt Mã Tiểu Đào nhất thời còn sáng hơn ban nãy: - Cha người có bao nhiêu vợ? Đái Thước Hành giật

mình, nhìn Mã Tiểu Đào với ánh mắt kì lạ: - Chỉ có mình mẹ ta. Cha ta cũng chỉ có hai huynh đệ ta và Hoa Bân thôi. Cha ta không thích gần phụ nữ. Ông thường nói, nếu đàn ông không thể khống chế dục vọng với phụ nữ thì sẽ không làm chuyện lớn được. Người hỏi làm gì? Mã Tiểu Đào lườm hắt một cái nói: - Hâm mộ thì hỏi không được sao? Cha người mới thật sự là đàn ông, người phải học tập ông cho tốt vào. Đái Thước Hành lập tức nói: - Sau khi xong nhiệm vụ này ta sẽ hoàn thành toàn bộ ba mươi nhiệm vụ giám sát kia. Sau khi ta tốt nghiệp liền vào quân đội. Nhưng ta không ở Tây Phương Quân Đoàn mà về phương Bắc, tuy rằng bên kia chiến sự không gay gắt như bên này nhưng ta muốn đi con đường giống cha ta, ta muốn dùng thực lực của mình để tạo dựng sự nghiệp.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 72: Tử Vong Chi Thủ, Sứ Giả của Tử Thần!

Chương 72: Tử Vong Chi Thủ, Sứ Giả của Tử Thần! Đái Thước Hành và Mã Tiểu Đào đang trò chuyện cũng không phát hiện Hoắc Vũ Hạo ở bên cạnh hai tay đã cào sâu xuống đất. Chỉ có một người vợ? Hạn chế gần nữ sắc? Vậy còn mẹ hắt là gì? Sau khi nghe những lời kia, cừ hận đã khắc sâu vào lòng hắt lại tăng thêm vài phần. Có lẽ "người đó" là anh hùng, nhưng y không xứng là một người đàn ông và một người cha. Nếu y có quan tâm thì mẹ hắt đã không đến nỗi... Sắc trời càng lúc càng tối, bọn họ còn đang ở trong rừng rậm nữa nên rất khó quan sát xung quanh. Đúng lúc này, Vương Ngôn trở về. - Tất cả lại đây một chút. Vương Ngôn vẫy tay ý bảo mọi người đi đến cạnh hắt. Các đệ tử ngoại viện lập tức vâng lời, còn bảy người nội viện thì có chút miễn cưỡng. Xét về tu vi, Vương Ngôn chỉ là bậc Hồn Vương, không chênh lệch lắm so với bọn họ, hắt lại chỉ còn là lão sư của ngoại viện thôi. Trong khi đó ở nội viện trước nay chỉ xét theo thực lực, đối với những lão sư tu vi không cao thì ít nhiều không tôn trọng lắm. Bất quá lão sư vẫn là lão sư, bọn họ thế nào cũng phải nể mặt hắt. Vương Ngôn trầm giọng nói: - Ta vừa đi xem xét tình hình xung quanh, có phát

hiện được một chút dấu vết. - Gần đây có một loại cây gọi là Ôn Lam. Nó có thể nói là tương đối quý hiếm, phần tâm của nó có thể dùng làm thuốc, còn lớp gỗ cứng bên ngoài dùng làm vật dụng bình thường trong nhà. Yêu cầu khí hậu để nó sinh trưởng cũng khá cao. Chỉ ở những nơi cực kỳ nhiều cây cối nó mới phát triển được. Ta từng đọc qua một cuốn sách cổ từng nhắc đến Ôn Lam chỉ sinh trưởng ở những vùng trung tâm của các khu rừng lớn thôi. Đồng thời, nó là một loại cây có tính âm hàn, cho nên rất hữu dụng với hõn sư tu luyện vũ hõn thuộc tính âm hàn. Mã Tiểu Đào cau mày nói: - Vương lão sư, chuyện ngài nói có liên quan gì đến nhiệm vụ? Vương Ngôn nói: - Ý ta là một khi xuất hiện cây Ôn Lam cũng chứng tỏ chúng ta đã vào đến trung tâm của Minh Đẩu Sơn Mạch. Theo tin tình báo, thủ lĩnh của Tử Thần Chi Thủ là một gã Tà Hồn Sư, mà ban nãy ta đã phát hiện ra cái này. Nói xong hắn liền lấy ra một khúc cây từ Trữ Vật Hồn Đạo Khí. Khúc cây đó không biết vì cái gì chặt đứt nhưng rõ ràng bên trong trống rỗng. Vương Ngôn nói: - Đây là Ôn Lam, phần tâm của nó thường có màu xanh đậm, nhưng ở đây đã mất rồi, hay nói đúng hơn đã bị người ta lấy mất. Kết hợp mọi thứ lại ta đoán thế này, đây chính là do tên thủ lĩnh hoặc thuộc hạ của hắn đã làm, mục đích chính là tên thủ lĩnh cần sử dụng nó. Nếu đúng như vậy thì khả năng đối thủ của chúng ta là Tà Hồn Sư rất lớn. Cũng đồng nghĩa chúng ta đã đến rất gần chỗ ở của bọn chúng rồi. Mã Tiểu Đào nói: - Lão sư đợi chút đợi chút, ta xin phép hỏi một câu, sao ngài biết chúng ta đến gần bọn chúng rồi? Cây Ôn Lam này chẳng lẽ những nơi khác không có sao? Vương Ngôn chỉ dựa vào một ít manh mối cộng với kiến thức của mình liền có thể suy đoán đến mức này thật khiến mọi người bội phục, vì thế trong lòng Mã Tiểu Đào cũng tự động kính trọng vị lão sư này. Vương Ngôn tự tin cười nói: - Ta đã nói rồi, cây Ôn Lam này là một loại thực vật quý hiếm. Đã quý hiếm thì tất nhiên ít xuất hiện rồi. Ta cũng đã nói rõ hoàn cảnh sinh trưởng của nó như thế nào nhưng chưa chắc ở những nơi đáp ứng được những yêu cầu đó thì sẽ có cây Ôn Lam. Thường thì Ôn Lam chỉ xuất hiện rất ít ở một nơi, vậy mà ở đây lại có rất nhiều, ban nãy ta đã thấy có một lượng lớn cây Ôn Lam ở quanh đây. Mà những hõn sư tu luyện Vũ Hồn thuộc tính âm hàn, nó là thứ khá quý hiếm, thậm chí đối với bọn họ còn có

thể gọi là một thiên tài địa bảo, vì tác dụng chính của nó chính là phụ trợ và tăng tính chịu đựng của nội tạng với âm hàn. Nếu là các người, có thứ tốt có thể trợ giúp bản thân tu luyện người sẽ bỏ qua sao? Cũng vì thế ta mới dám cả gan kết luận như vậy. Bọn cướp đã phát hiện và đến đây chặt cây Ôn Lam thì chắc chắn sào huyết của bọn chúng ở gần đây. Chúng ta khá may mắn đã không đi sai đường. Nếu không với một nơi núi non trùng trùng thế này đến mai còn không tìm được sào huyết của bọn chúng chắc chắn sẽ bị chúng phát hiện. Vương Ngôn vừa nói xong những lời này, các đệ tử lập tức thay đổi cách nhìn với hắn. Trong số mười bốn đệ tử ở đây, chỉ có Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu đã từng theo học hắn. Nhưng ba người bọn họ chỉ biết Vương Ngôn kiến thức uyên bác nhưng không ngờ kinh nghiệm dã ngoại của hắn cũng vô cùng phong phú. Mã Tiểu Đào theo bản năng hỏi: - Vương lão sư, vậy bây giờ chúng ta làm sao? Chẳng lẽ ôm cây đợi thỏ? Vương Ngôn lắc đầu nói: - Không. Chúng ta phải chủ động tấn công. Những người kia khi về sào huyết của bọn chúng đã để lại không ít dấu vết. Hiện giờ trời khá tối, với thực lực của chúng ta không thể nào tìm ra những dấu vết đó được, nhưng chúng ta có Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo, những chuyện kia sẽ đơn giản hơn nhiều. Vũ Hạo con lên đây, bắt đầu tìm kiếm theo lệnh của ta. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo lập tức bước nhanh đến bên cạnh Vương Ngôn. Hắn cũng muốn học cách tìm kiếm kẻ thù ở trong rừng rậm như thế này. Vương Ngôn dẫn tất cả mọi người tiến sâu vào trong rừng rậm được chừng ba trăm thước thì dừng lại bên một góc cây Ôn Lam nói: - Ta thấy góc cây này có là góc có dấu hiệu bị chặt phá mới nhất, mặc dù nó chết rồi nhưng Vũ Hạo, con dùng Tinh Thần Tham Trắc tìm kiếm cẩn thận quanh phạm vi mười thước đi. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo lập tức triển khai Tinh Thần Tham Trắc, nhờ tu vi tăng lên, hắn đã có thể sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng cho trên mười người. Nhưng vì muốn tìm kiếm chuẩn xác nên hắn chỉ sử dụng cho mỗi mình Vương Ngôn. Nhất thời, một loạt hình ảnh từ bốn phương tám hướng dưới sự hướng dẫn của Tinh Thần Tham Trắc nhanh chóng truyền về bộ não của hai người. Vương Ngôn cũng nhanh chóng từ lượng tin tức khủng bố kia bắt đầu tìm kiếm dấu vết. Vương Ngôn quay sang giơ ngón tay cái với Hoắc Vũ Hạo, trong số những

đệ tử hẳn đã dạy, hẳn thích nhất đứa bé trước mặt này. Có thể Hoắc Vũ Hạo không phải là đệ tử thông minh nhất trong số ấy nhưng hẳn tuyệt đối là một đứa trẻ hiểu chuyện và chừng chạc nhất. Hơn nữa cũng là đệ tử có thiên phú nhất nữa. - Ngừng. Vương Ngôn khề nói, Hoắc Vũ Hạo lập tức dừng lại ngay phạm vi này. Tiếp đến Vương Ngôn làm một động tác ý bảo Hoắc Vũ Hạo dừng di chuyển, sau đó bản thân hẳn từ từ bước về phía hướng ba giờ rồi ngồi xuống, hẳn dùng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng kiểm tra một lát rồi quay sang vẫy tay gọi mọi người đi về phía đấy. Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng đi về phía Vương Ngôn, từ này giờ hẳn vẫn duy trì Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng. Những người khác thì đứng phía sau, Mã Tiểu Đào bên trái, Đái Thước Hành bên phải, hệ Khống Chế và Phụ Trợ đứng chính giữa, Tây Tây và Giang Nam Nam hệ Mẫn Công đã biến mất vào bóng đêm, hiển nhiên đang tìm kiếm ở góc xa xa nào đó. Hoắc Vũ Hạo tiếp tục đem Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng phủ xuống Mã Tiểu Đào, Đái Hoa Bân và Vương Đông. Bọn hẳn thông qua đó mà cẩn thận tìm kiếm, tất cả càng lúc càng cảm thấy bội phụ Vương Ngôn. Vương Ngôn nhờ sự giúp đỡ của Hoắc Vũ Hạo mà từ từ tìm kiếm được thêm rất nhiều dấu vết của bọn cướp để lại như một nhánh cây nhỏ, vài dấu chân đã gần phai nhạt, mảnh vải dính trên chạc cây, vết máu trên các bụi gai nhọn. Từ những manh mối đó, cả nhóm dần dần đi về phía rừng bên đấy, suốt nửa canh giờ kế tiếp luôn di chuyển với tốc độ chậm chạp thế này. - Ngừng. Vương Ngôn đột nhiên giơ tay lên, các đệ tử đi phía sau lập tức ngồi xổm xuống, hơn nữa còn dính sát vào hẳn nữa. Vương Ngôn trầm giọng nói: - Hướng chúng ta đang đi chắc là đúng rồi. Phía trước có rất nhiều dấu chân, rõ ràng là có người thường xuyên đi qua. Kẻ thù không còn ở xa nữa, mọi người chuẩn bị một chút rồi bắt đầu chiến đấu. Cây cối ở phía trước thưa thớt hơn ở chỗ bọn họ đang đứng rất nhiều, thông qua Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo, Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành cũng phát hiện được những dấu vết đó. Hiển nhiên Vương Ngôn đã đúng. - Vương lão sư thật lợi hại. Mã Tiểu Đào nhỏ giọng khen, sự tôn kính dành cho Vương Ngôn trong lòng bọn họ lại tăng thêm một chút. Vương Ngôn gượng cười nói: - Ta không có thiên phú tu luyện, chỉ thích học hỏi những thứ này, ta không giỏi gì đâu. Sau này

ta có thể vào dạy học ở nội viện rồi, nếu các người thích thì chăm đến học một chút. Vũ Hạo, Tinh Thần Tham Trắc của con có thể dò xét xa nhất là bao nhiêu?

Hoặc Vũ Hạo suy nghĩ một lúc rồi nói: - Nếu dò xét theo một hướng thì khoảng trên hai trăm thước, nhưng không thể duy trì lâu vì tiêu hao rất nhiều hồn lực và tinh thần lực. Vương Ngôn gật đầu nói: - Vậy cũng được rồi, con dùng Tinh Thần Tham Trắc dò xét đi, theo hướng một giờ đến ba giờ ấy. Xem có phát hiện gì không. - Dạ. Hoặc Vũ Hạo tập trung tinh thần, tròn mắt màu vàng của hắn dần dần đậm lên, Tinh Thần Tham Trắc toàn phương vị từ từ chuyển thành Tinh Thần Tham Trắc một hướng, sau đó giống như hình một cái quạt, dò xét trong phạm vi Vương Ngôn đã nói. - Ở bên trái, khoảng năm trăm thước có một sườn núi. Dấu chân đều hướng về phía sườn núi đó. Hoặc Vũ Hạo nhanh chóng nói ra đáp án, đồng thời cũng thu lại Tinh Thần Tham Trắc, loại dò xét theo kiểu này tiêu hao rất nhiều hồn lực. Vương Ngôn gật đầu nói: - Tốt lắm, hắn là sào huyệt của bọn chúng ở sườn núi đó. Nếu ta đoán không lầm, chắc chắn bọn chúng ẩn thân trong huyệt động. Trước khi chúng ta động thủ phải xác định được thân phận của bọn chúng đã, nếu chắc chắn là bọn cướp Tử Vong Chi Thủ thì phải làm gì chắc không cần ta dạy nữa chứ? Đội dự bị tập trung ở gần ta, các người có nhiệm vụ tiếp viện. Tiểu Đào, công kích chủ yếu là phần của các người. - Không thành vấn đề, cứ để cho bọn ta. Đôi mắt Mã Tiểu Đào đã bắt đầu bùng cháy ngọn lửa cuồng dã. Đã tìm được mục tiêu thì kế tiếp chỉ cần ra tay là được. Vương Ngôn nói: - Tất cả thay trang phục đi, Sử Lai Khắc Giám Sát Giả chuẩn bị hành động. Mọi người ồn ào chuẩn bị, Hoặc Vũ Hạo không hiểu tại sao khi vừa nghe Vương Ngôn nhắc đến mấy chữ Sử Lai Khắc Giám Sát Giả đột nhiên cả người liền khô nóng và tràn đầy dũng cảm lẫn nhiệt huyết. Đây chính là cảm xúc dâng trào khi hắn chưa đến mười ba tuổi đã có tư cách đại diện cho học viện sao? Tất cả đều đã đeo chiếc nhẫn Giám Sát Giả lên tay, bình thường Hồn Đạo Khí càng nhỏ càng

khó chế tạo, Hoắc Vũ Hạo quan sát rất lâu vẫn không biết được chiếc nhẫn kia là Hồn Đạo Khí cấp mấy, mãi đến lúc Mã Tiểu Đào nhắc nhở hắn mới đeo nó lên ngón trỏ tay trái của mình. Đêm qua lúc nghỉ ngơi Hoắc Vũ Hạo đã trích máu nhỏ vào chiếc nhẫn ấy, cho nên lúc này hắn vừa đeo lên tay chiếc nhẫn vô cùng vừa vặn với ngón tay của hắn. Sau đó hắn tiếp tục rút hồn lực vào, mặt trên màu xanh biếc của chiếc nhẫn lập tức thoáng hiện một tầng ánh sáng màu lục, Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng lấy các thứ bên trong ra. Đầu tiên là quần áo bảo hộ bên trong, nó trùm kín cả người chỉ để lộ mỗi đôi mắt, không biết nó được làm từ vật liệu gì mà vừa có tính co giãn đàn hồi vừa vô cùng cứng rắn nữa, vừa mặc vào liền có cảm giác cả người được bao phủ thêm một lớp da vô cùng mềm mại. Hoắc Vũ Hạo thử xem có thể phóng hồn lực ra ngoài không nhưng dùng rất nhiều cách cũng không thể làm được. Đây là một món đồ phòng ngự vô cùng chắc chắn, nếu quan sát kỹ sẽ thấy mặt ngoài của nó là một lớp vảy nhỏ vô cùng. Cả nhóm tự động chia thành hai nhóm một nam một nữ rồi nhanh chóng thay trang phục. Hoắc Vũ Hạo vốn định kéo Vương Đông đi thay chung nhưng không biết từ lúc nào Vương Đông đã chùn đi thay trước rồi. Sau khi mặc quần áo bảo hộ vào, bọn họ tiếp tục mặc thêm một bộ quần áo màu lục, ngay cả áo choàng cũng đồng bộ. Bên hông thì đeo ba viên đạn tín hiệu chuyên dụng của Sở Lai Khắc Giám Sát Giả. Khi mọi người chuẩn bị xong xuôi tập hợp lại, nhìn đồng đội trước mặt ai cũng hóa trang xong rồi nhất thời cảm thấy có chút thần bí. Áo choàng bọn họ mặc dường như cũng làm từ chất liệu tương tự với bộ quần áo bảo hộ kia. Dĩ nhiên cũng là một món đồ bảo hộ không tầm thường. Vương Ngôn khẽ nói: - Chuẩn bị xuất phát. Tiểu Đào, người chỉ huy chiến đấu, ta chỉ huy đội dự bị. - Được. Mã Tiểu Đào đáp ngay lập tức. Sau đó nàng khẽ mỉm cười rồi cúi người phóng đi, sau đó đến lượt Đái Thước Hành và Trần Tử Phong, bốn người còn lại cũng nhanh chóng hành động, tuy nhiên vẫn luôn duy trì bố trận như ban đầu. Sau khi bảy đệ tử nội viện đi rồi Vương Ngôn mới dắt bảy người đội dự bị đi theo. Bên đội dự bị Bối Bối đi đầu, Từ Tam Thạch áp chót, dù sao nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là phụ trợ cho các vị học trưởng mà thôi, quan trọng nhất vẫn là bảo vệ bản thân mình. Hòa Thái Đầu và Giang Nam Nam được

Vương Ngôn bố trí đi hai bên trái phải, còn hắc thì đi sát bên cạnh ba đứa nhóc Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu, vì bọn chúng có tu vi thấp nhất trong nhóm. Tốc độ của mấy người Mã Tiểu Đào rất nhanh, bọn họ không thể nào sử dụng Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo được, nên Hoắc Vũ Hạo lập tức dùng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng lên mấy người đội dự bị và Vương Ngôn. Rất nhanh sau đó, cả nhóm đã đến chỗ sườn núi mà Hoắc Vũ Hạo đã nói, bảy người Mã Tiểu Đào hoàn toàn bị mất tung tích rồi, nhưng xung quanh vẫn vô cùng im lặng. Vương Ngôn khẽ nói: - Cũng ta cũng xuống đây, Bối Bối, chuẩn bị chiến đấu. - Dạ. Bối Bối tuyệt đối không dám khinh địch, nhanh chóng phóng xuất ra vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long của mình, sau đó là người đầu tiên đi đến sườn núi. Vừa đến đó, cả nhóm liền thấy có một hang động được phủ bằng lá cây, rõ ràng đây là sào huyệt của bọn cướp rồi. Cửa hang động đã bị mở, bên ngoài có xác của năm sáu tên cướp, rõ ràng sau khi xác nhận được chính xác đây là bọn cướp Tử Vong Chi Thủ, mấy người Mã Tiểu Đào đã hành động. Đúng lúc này chợt vang lên một tiếng nổ khủng bố, sau đó tiếng quát mắng ồn ào khắp nơi, dao động hồn lực bắt đầu trở nên mãnh liệt. Bối Bối quay đầu nhìn Vương Ngôn, Vương Ngôn trầm giọng nói: - Tiến vào, Vũ Hạo, phóng ra Tinh Thần Tham Trắc toàn phương vị đi. Mọi người cẩn thận. Hoắc Vũ Hạo lập tức phóng ra Tinh Thần Tham Trắc, một loạt hình ảnh bắt đầu truyền về cho cả nhóm. Cửa hang động này không lớn lắm nhưng bên trong lại rộng rãi vô cùng, trừ năm sáu cái xác bên ngoài, tiến vào bên trong hơn năm mươi thước nữa mới bắt đầu lại thấy xác của bọn cướp. Mùi máu tanh không ngừng bay đến chỗ mấy người Hoắc Vũ Hạo, trừ ba người Bối Bối, Tử Tam Thạch và Hòa Thái Đầu, những người còn lại đều tái mặt. - A... Giang Nam Nam hét lớn một tiếng, cả người run rẩy kịch liệt, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo vốn đang dò xét trên nhiều phương vị lập tức chuyển sang hướng ánh mắt của nàng. Ban này không thấy thì không sao, giờ vừa nhìn thấy nó, Vương Ngôn và bảy người đội dự bị không khỏi biến sắc. Hai bên vách của hang động có hơn mười bộ da người, thậm chí còn có thi thể của một đứa trẻ bị một mảnh đá đâm xuyên qua treo trên vách tường. Lúc này Giang Nam Nam nhìn thấy một vết máu

từ thi thể kia nhỏ xuống mới ngẩng đầu lên nhìn. - Khốn kiếp. Bối Bối vốn luôn nho nhã cũng không kèm được mà lớn tiếng mắng. Cả đám Tử Vong Chi Thủ này đều là bọn khốn nạn. Giờ khắc này, tất cả mọi người đều cảm thấy cả người nóng hừng hực, bọn khốn kiếp kia ngay cả con nít cũng không bỏ qua đúng là không bằng cầm thú. Cả nhóm tiếp tục đi sâu vào, thi thể trên mặt đất càng lúc càng nhiều, tiếng đánh nhau cũng càng lúc càng rõ. Mặc dù thấy bọn cướp bị giết rất nhiều nhưng mấy người Hoắc Vũ Hạo không hề cảm thấy thương xót, vì theo còn đường đi vào đây, các bộ da trên vách tường cũng càng lúc càng khủng khiếp, số lượng không dưới một trăm, thậm chí còn bị phơi khô nữa chứ. - Giữ vững tinh thần. Những tên này đều là kẻ xấu, giết hết bọn chúng xem như chúng ta đã gián tiếp cứu vô số người. Vương Ngôn hét lớn một tiếng, làm Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, Tiêu Tiêu và Giang Nam Nam chấn động bưng tỉnh. Con đường trước mặt bọn họ dần dần rộng ra, rốt cuộc đã đến nơi đang diễn ra chiến đấu, màu sắc Hồn Hoàn chớp động khắp nơi khiến người xem có cảm giác hoa mắt. Vũ hồn Tà Hỏa Phượng Hoàng của Mã Tiểu Đào là nổi bật nhất, ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt khắp nơi, gần như mỗi giây mỗi phút không chỉ tiêu diệt một kẻ địch. Xung quanh nàng xác bọn cướp nằm la liệt khắp nơi. Công Dương Mặc đang đứng ở giữa, từng luồng sáng với màu sắc khác nhau không ngừng bay đến các người bạn của mình, mà những người khác cũng từ từ đẩy hẳn vào chính giữa. Diêu Hạo Hiên đã hóa thành bộ dáng cao to lực lưỡng lần trước, hai đấm không ngừng đấm vào lồng ngực của mình. Hẳn bảo vệ phía sau lưng của công Dương Mặc, Lăng Lạc Thần thì đang lo ở chỗ khác. Ba người này mặc dù không phải là chủ công nhưng nếu nghĩ bọn họ dễ đối phó thì xin lỗi, bạn sai rồi. Những tên cướp còn có thể chiến đấu hai mắt đều đã chuyển thành màu đỏ, đa số bọn họ đều là hồn sư, tu vi khá cao, thậm chí có ba người bậc Hồn Vương nữa. Nhưng đối thủ của bọn họ là các đệ tử nội viện của học viện Sử Lai Khắc, cho nên bọn họ cũng không thể làm gì ngoài chuyện tìm đường chạy trốn. Sâu trong huyết động không ngừng có đạo phỉ tràn ra ngoài. Nhưng bất kể là Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành, Trần Tử Phong hay Tây Tây, mỗi người đều có thể công kích trong phạm vi lớn. Tác dụng khủng bố từ kỹ năng phụ trợ của Công Dương

Mặc lại được thể hiện rõ một lần nữa. Không cần nói đến hai vị Hồn Đế, chỉ riêng Trần Tử Phong và Tiêu Tiêu, hai Hồn Vương đang kề sát cánh cửa Hồn Đế, sau khi được Công Dương Mặc phụ trợ, sức chiến đấu liền tăng vọt đến ngang ngửa bậc Hồn Đế. - Xoẹt. Đái Thước Hành mạnh mẽ xé đôi tên đối thủ Hồn Vương, máu tươi văng khắp nơi, sau đó Bạch Hồ Lưu Tinh Vũ xuất hiện đánh thẳng vào ba tên đang quần công Công Dương Mặc. Bên phía Mã Tiểu Đào còn tuyệt vời hơn nữa, không biết nàng dùng cách nào nhưng đôi cánh Phượng Hoàng được nàng phóng lớn ra đến ba thước, đây là một vũ khí vô cùng mạnh mẽ, độ nóng của ngọn lửa có thể làm đối thủ của nàng chết ngay lập tức. Tên Hồn Vương trước mặt nàng cũng không dám làm hành động gì thiếu suy nghĩ, chỉ vờn vờn phô trương thanh thế ở phía ngoài mà thôi. Theo tin tình báo, thủ lĩnh của bọn cướp là một tên Hồn Vương, như vậy chắc hẳn là một trong hai tên còn sống sót. Mắt thấy đại cục đã định, Vương Ngôn vung tay lên nói: - Mọi người chú ý, không được bỏ sót một tên nào, phải diệt tận gốc để phòng hậu hoạn. Đám cướp còn lại cũng không phải mạnh lắm, những tên mạnh đều đã bị những đệ tử nội viện chặn lại hết rồi, còn sót lại đa số là những tên hồn sư có hai ba Hồn Hoàn, thậm chí còn có cả mấy tên cướp không phải là hồn sư nữa. Bối Bối hét lớn một tiếng rồi xông ra ngoài, những người bên cạnh cũng nhanh chóng đuổi theo, Vương Đông lập tức phóng xuất ra vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Diệp vô cùng diễm lệ của mình, hẳn thật sự có chút hồi hộp, tuy nhiên vừa bắt đầu liền lập tức phóng ra rất nhiều Diệp Thần Chi Quang. Hơn mười quả cầu ánh sáng được Hoàng Kim Chi Mang gia tăng biên độ xuất hiện tỏa ra hào quang lấp lánh, đây là kỹ năng từ Hồn Hoàn ngàn năm, đối với những tên đạo phỉ còn sót lại, số người có thể đỡ được nó không có bao nhiêu. Bọn đạo phỉ mặc dù ào ào phóng ra Hồn Kỹ chống đỡ nhưng cũng không tránh khỏi cảnh người người ngã xuống. Vương Đông vừa ra tay liền thành công, trong lòng cũng bình tĩnh hơn nhiều. Không thể tấn công cự ly gần thì chuyển sang xa, có khác gì đâu? Bên phía Tiêu Tiêu cũng đã phóng xuất ra Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh, ba đỉnh tạo thành hình chữ phẩm (品) bảo vệ mọi người xung quanh, hiện giờ cô bé chỉ có thể giúp đỡ phòng ngự, chứ bảo một cô bé như thế này đi giết người làm sao cô bé làm được? Hoặc Vũ

Hạo thấy Vương Đông thành công không khỏi cảm thấy thích thú, hai Hồn Hoàn màu trắng trên người hắn cũng lóe sáng, đôi mắt màu vàng hướng về tên cướp có mỗi một Hồn Hoàn ở gần hắn. Tên cướp đó có chút điểm giống với hắn, chính là một Hồn Hoàn kia cũng là màu trắng a. Đôi mắt của Hoắc Vũ Hạo nhất thời liền lóe ra tia sáng màu tím ánh kim, kỹ năng tinh thần kết hợp giữa Tử Cực Ma Đồng và Linh Hồn Trùng Kích nháy mắt xuất hiện. Tên cướp là mục tiêu của Hoắc Vũ Hạo lập tức ngã xuống, một màn tiếp tục sau đó khiến Hoắc Vũ Hạo kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, đầu của tên cướp đó đột nhiên nổ tung, máu huyết văng tung tóe bay tán loạn ra xung quanh, cảnh tượng đó kinh khủng đến mức khiến các tên cướp đồng đội của hắn hoảng sợ bỏ chạy, bọn hắn căn bản không biết được tên kia làm sao lại chết. Hoắc Vũ Hạo cực kỳ chấn động, hắn vạn lần không ngờ uy lực Linh Hồn Trùng Kích của mình lại mạnh mẽ đến thế, nhìn thấy cổ thi thể không đầu đang từ từ ngã xuống rồi cuộc hắn cũng nhin không được nữa, quay đầu sang một bên ỏi xối xả. Một giây trước rõ ràng người kia vẫn là một người nguyên vẹn a. Không chỉ hắn ỏi, cả Tiêu Tiêu ở bên cạnh hắn cũng không ngoại lệ, này giờ cô bé đã cố nhin rồi nhưng trông thấy cảnh tượng kia còn có thể kiềm chế được thì thật sự... Đúng lúc này, một tiếng thét sắc bén từ nơi sâu nhất của hang động vang lên: - Những ai đối nghịch với Sử Giả Tử Thần đều phải chết, đều phải trở thành Thi Nô của ta. Giọng nói này vừa vang lên, tất cả bọn cướp còn sống sót không những không hưng phấn mà còn nhanh chóng run rẩy lui về sau. - Cẩn thận. Hoắc Vũ Hạo vừa mới ỏi xong liền hét lớn một tiếng. Bởi vì Tinh Thần Tham Trắc của hắn vừa báo lại một tin tức kinh khủng, tất cả các thi thể nằm rải rác dưới mặt đất bắt đầu phình lên với tốc độ khủng khiếp. - Đùng, đùng, đùng, đùng, đùng, đùng... Hàng loạt tiếng nổ vang lên không ngờ trong động, nương theo tiếng nổ là huyết nhục văng khắp nơi. Bảy người đội dự bị vì còn chưa tiến sâu vào, hơn nữa bọn họ cũng được Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng trợ giúp nên phản ứng nhạy hơn, tất cả lập tức chạy về phía không có thi thể, cho nên không bị ảnh hưởng gì. Nhưng... bảy người nội viện đang kịch chiến bên trong thì không may mắn như vậy, nơi bọn họ đứng chính xác là trung tâm của vụ nổ đấy... May mà Hoắc Vũ Hạo lên tiếng nhắc nhở nên

mọi người kịp thời phóng ra tầng phòng ngự, tuy nhiên, vụ nổ đó quá mạnh, khung xương và huyết nhục từ những thi thể đó đã trở thành những vũ khí sắc bén, nhất là tên Hồn Vương bị Đái Thước Hành xé xác ban này, khi thi thể của hắn phát nổ mơ hồ khiến cả hang động run lên một trận. Vụ nổ này phải hơn mười giây mới dần yên tĩnh lại. Sử Lai Khắc Giám Sát Giả ngàn vạn lần không ngờ sẽ gặp phải chuyện ngoài ý muốn này. Một tên thủ lĩnh bậc Hồn Vương lại có kỹ năng khủng bố đến thế này sao? Uy lực của nó đã hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của bọn họ, cũng bởi vì thế, bọn họ mới gặp phải đả kích lớn như thế này. Ngay khi vụ nổ vừa vang lên, ông lão đang ngồi nhắm rượu ngoài hang động lập tức sững sờ, sau đó nhanh chóng bay vọt thẳng vào bên trong. Huyền lão đã sớm đến từ lâu rồi, lão luôn lặng lẽ quan sát bọn họ từ phía sau. Lão thông qua hơi thở của mọi người để kiểm soát mọi diễn biến, lão rõ ràng cảm thấy được ở đây cường giả mạnh nhất chỉ là Hồn Vương mà thôi, tuy số lượng nhiều hơn một nhưng lão tin chắc không đủ để uy hiếp mấy đứa nhỏ đó. Huống chi còn có Vương Ngôn dày dặn kinh nghiệm chỉ huy nữa. Cho nên lão mới yên tâm ngồi bên ngoài uống rượu. Cho nên Huyền lão tuyệt đối không ngờ lại xuất hiện một biến số lớn đến thế này, uy lực của tiếng nổ ban này hoàn toàn vượt khỏi phạm vi của Hồn Vương, phải có cường giả bậc Hồn Đế mới có thể phát huy ra công kích đến mức này. - Ha ha ha ha ha ha. Hương vị Thi Bạo của bản Sử Giả thế nào? Cho dù thực lực của các người mạnh đến mức nào đối mặt với Thi Bạo cũng chắc chắn phải chết. Cho dù không chết cũng bị độc chết, ha ha ha ha ha. Bên trong hang động lúc này mùi huyết tinh vô cùng nồng đậm, những thi thể ban này nổ xong lại tạo nên một lượng lớn thi thể khác. Thi Bạo ban này là một kỹ năng công kích trong phạm vi lớn, hoàn toàn không phân biệt địch ta, nó không chỉ làm bị thương các đệ tử học viện Sử Lai Khắc mà còn làm một số lượng lớn đạo phi ngã xuống. Tuy nhiên phần lớn bọn chúng đều đã có chuẩn bị mà chui xuống một ngõ ngách nào đó trốn tạm. Kinh khủng nhất là sau khi nổ xong lại xuất hiện một chất lỏng như axit có tính ăn mòn không ngừng lan rộng phát ra những tiếng xèo xèo vô cùng kinh khủng. Không những khiến những thi thể nổ mạnh mà còn cho vào đó kịch độc, đúng là ác độc, tàn nhẫn. Tuy trước khi vụ nổ bắt đầu,

Hoắc Vũ Hạo đã nhắc nhở và mọi người cũng đã phòng hộ cơ thể nhưng thật lòng năng lực vũ hồn khác nhau, khả năng phòng ngự cũng không giống nhau. Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành bị thổi văng về một nơi, cả hai đều phun máu tươi, nhưng nhờ kỹ năng hộ thể mạnh mẽ nên không bị máu độc dính vào, nơi Mã Tiểu Đào ngã xuống cách chỗ Hoắc Vũ Hạo đang đứng không xa lắm. Lăng Lạc Thần có hàn băng bảo hộ nên mặc dù cũng bị nổ bay đi nhưng nàng giống Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành, chỉ bị phun máu tươi và không có vết thương nào cả. Nhưng mấy người còn lại không may mắn như thế, Trần Tử Phong đồng dạng cũng là Chiến Hồn Sư hệ Cường Công, sở trường của hắn là tấn công, nếu so sánh bình thường thậm chí có thể xếp hắn ngang hàng với Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành. Nhưng về Truy Hồn Kiếm nào có tác dụng phòng ngự? Trong thời điểm cấp bách hắn chỉ có thể dựa vào hồn lực bảo hộ quanh cơ thể và bộ áo bảo hộ của Sử Lai Khắc Giám Sát Giả. Lúc này Trần Tử Phong bị thổi bay sang một bên, đuôi phải của hắn không còn, hơn nữa còn bị kịch độc ăn mòn không ngừng kêu gào thảm thiết. (M2: bị kịch chỉ mới bắt đầu, ôi tui không muốn dịch nữa) Người bị trọng thương không chỉ có mình hắn, Công Dương Mặc mặc dù cũng khá mạnh, nhưng hắn tuyệt đối chỉ thiên về phụ trợ nào am hiểu gì phòng ngự đâu? Huống chi đám thi thể đó đột nhiên nổ tung, mặc dù Lăng Lạc Thần ở bên cạnh đã cố gắng trợ giúp hắn nhưng trước ngực, bụng, chân của hắn đều đã rách nát, thậm chí còn thoáng toát ra sương khói, người đã hôn mê rồi. Bị thảm nhất chính là Diêu Hạo Hiên, hắn đang trong trạng thái chiến đấu nên cơ thể to lớn, đồng thời cũng là người chịu công kích nhiều nhất, nửa người đã bị nổ tan tành, rõ ràng không còn sống nữa (M2: khônggggggggggggggggg) Tây Tây thì đỡ hơn một chút, nàng có lõi điện bảo hộ cơ thể, tốc độ lại nhanh nên chỉ bị thương ở lưng, nhưng cả lưng nàng lại đầy máu, ngã xuống đất cố nén đau đớn. Bảy đệ tử nội viện sau vụ nổ đều bị thương nặng, một người chết trận. Cục diện thay đổi một cách chóng mặt. Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh, các đệ tử ngoại viện vì ở ngoài không bị cuốn vào nhưng lúc này cũng kinh hoàng không thốt nên lời. - Khốn kiếp. Một tiếng rống đầy giận dữ vang lên khiến cả huyết động run bần bật. Một luồng ánh sáng màu trắng tràn vào khiến các chất

lông có tính ăn mòn đang lan tràn lập tức biến mất (M2: mô phật...) Một bóng người già nua từ phía ngoài bay thẳng vào, Huyền lão nhấc tay làm động tác như lôi kéo về phía sâu trong huyết động, sau đó từ trong đó bay ra một bóng người, đi thẳng về phía Huyền lão. Tâm trạng của Huyền lão lúc này đã không thể dùng từ đau buồn phần nộ để hình dung nữa, lão tuyệt đối tuyệt đối không ngờ hậu quả của lần hành động này lại lớn đến thế, hơn nữa những người bị thương đều là đội ngũ Sử Lai Khắc Thất Quái. Vài ngày nữa bọn chúng phải dự thi Đấu Hồn Đại Tái rồi, vậy mà hôm nay 6 trọng thương 1 chết trận. Bóng người bị Huyền lão kéo ra là một người mặc trường bào màu đen, cả người có vẻ gầy yếu, Hồn Hoàn trên người hẳn đúng thật chỉ có năm cái ba vàng hai tím, hẳn rõ ràng chỉ là cường giả bậc Hồn Vương. Hồn Vương có thể tạo nên một thảm kịch như vậy sao?

Hắn bị Huyền lão tóm lấy trong lòng vô cùng hoảng sợ rồi hét lên một tiếng chói tai. Hắn liều mạng giãy giụa, nhưng với tu vi của Huyền lão, hắn có thể làm được gì sao? Mắt thấy bản thân sắp rơi vào tay người khác hắn liền hành động. Nửa người còn sót lại của Diêu Hạo Hiên lại một lần nữa phình ra. - Huyền lão cẩn thận. Hoắc Vũ Hạo giật mình hô to. Huyền lão cũng nhay cảm không kém, tên Tà Hồn Sư kia rõ ràng không quan trọng bằng các đệ tử còn lại. Đã có thảm kịch kia, lão làm sao có thể để phát sinh thương vong nữa. Lão vung tay lên, một luồng ánh sáng màu trắng nháy mắt xuất hiện bao phủ lấy thi thể Diêu Hạo Hiên. Còn tên Tà Hồn Sư, năm Hồn Hoàn trên người hắn nhất thời lóe sáng, một màn quý dị lại xuất hiện, Hồn Hoàn màu tím trên người hắn lóe sáng, sau đó cả người hắn liền hóa thành một làn sương khói, nhưng không lập tức chạy trốn mà bay thẳng về phía Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo tuy rằng đang sử dụng Tinh Thần Tham Trắc, nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh, căn bản hắn không có thời gian phản ứng. Ngay sau đó hắn cảm thấy mọi thứ xung quanh đột nhiên biến đổi, xa xa vang lên tiếng Huyền lão rống giận. Mặt đất dưới chân cũng biết mất, hắn nhanh chóng chìm xuống. Một tiếng nổ lớn vang lên, phần

thân thể còn sót lại của Diêu Hạo Hiên cũng nổ tung, thịt nát xương tan. Uy lực từ vụ nổ đó cũng đã được Huyền lão khống chế. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Huyền lão lại không kịp quay sang cứu viện Hoắc Vũ Hạo. Lúc này Hoắc Vũ Hạo và tên Tà Hồn Sư đã biến mất không còn dấu vết. - Khốn kiếp. Huyền lão giận dữ gầm lên một tiếng, rõ ràng lão đã thật sự tức giận rồi, lão dậm một quyền xuống mặt đất, phiến đất bên dưới lập tức nứt toát, tuy nhiên lão không sử dụng nhiều hồn lực, lão sợ làm bị thương Hoắc Vũ Hạo đang ở bên dưới. Cũng ngay lúc này, từ bên trong vang lên từng tiếng nổ liên hoàn, mặt đất liên tục sụp xuống. Rất rõ ràng, người thực sự tàn nhẫn nhất trong đám cướp Tử Vong Chi Thủ chính là tên thủ lĩnh, và hắn cũng là người vô cùng cẩn thận, từ đầu hắn đã chuẩn bị sẵn đường lui rồi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 73: Vũ Hồn thứ ba? Vong Linh Ma Pháp?

Chương 73: Vũ Hồn thứ ba? Vong Linh Ma Pháp? - Vũ Hạo... Đến lúc Vương Đông có phản ứng thì Hoắc Vũ Hạo đã biến mất rồi. Khi Vương Đông liên tưởng đến quang cảnh vụ nổ ban nãy liền đỡ đầu. Tình hình thay đổi qua nhanh nên mọi người không ai kịp phản ứng cả. Huyền lão phát mạnh tay áo kéo mọi người về một phía. - Vương Ngôn, nhanh đi cứu người. Ta đi cứu Hoắc Vũ Hạo. Vừa nói xong, lần đầu tiên lão phóng thích vũ hồn ra trước mặt các học viên. Sau lưng lão đột nhiên khom lưng xuống, bộ quần áo dính đầy dầu mỡ nháy mắt rách toát, phần lưng của lão nhô lên cao, nháy mắt cả người lão phình ra gấp đôi bình thường. Kỳ lạ nhất là trên đầu lão mọc ra hai cái sừng dạng xoắn ốc. Cũng ngay lúc lão phóng xuất cả vũ hồn, bầu không khí trong hang động như cô đọng lại. Hai vàng, hai tím, bốn đen, một đỏ, chín Hồn Hoàn lấp lánh từ từ bay lên. Mái tóc rối bù của lão cũng hóa thành màu vàng, lão bất ngờ quay lại nhìn mấy tên cướp còn sót lại, nhất thời một luồng năng lượng khủng bố lao thẳng về phía bọn chúng, sau đó... lại thêm một vụ nổ lớn nữa, nhưng lúc này không còn là xác người nổ tung nữa mà chân chính là con người. Lão vung chân phải đập

xuống đất một cái, nhất thời xuất hiện một cái hố sâu hun hút. Huyền lão lập tức cúi người xuống, dùng bàn tay to lớn như cánh quạt đào bới bằng tốc độ kinh người, nháy mắt sau đó lão cũng biến mất. Một mùi hôi thối nồng nặc từ những xác chết trẻ em khiến cả người Hoắc Vũ Hạo vô cùng khó chịu, hẳn thật là "hên" mà. Tên thủ lĩnh kia chọn hẳn thứ nhất là muốn có con tin, thứ hai vì hẳn quá chẳng may đứng ngay cửa vào địa đạo. Có thể nói lần này Hoắc Vũ Hạo là tai bay vạ gió. Một hơi thở âm hàn điên cuồng chọt phả xuống người Hoắc Vũ Hạo khiến hẳn có cảm giác người phía trước đang giương nanh múa vuốt, hẳn càng lúc càng nắm chặt vạt áo của mình, luồng khí lạnh kia hoàn toàn khác với luồng băng hàn trong người hẳn. Bởi vì nó không chỉ lạnh còn mang theo một mùi tanh hôi vô cùng khó chịu. Lúc này hẳn cảm thấy như có vô số độc xà đang không ngừng chui vào cơ thể mình. Tên Sứ Giả Tử Thần kia băng băng chạy về trước bằng tốc độ kinh người, hẳn vừa chạy vừa dùng tay kích hoạt các thuốc nổ được cài sẵn trên vách tường hai bên. Hẳn có thể lãnh đạo cả đám cướp Tử Vong Chi Thủ tung hoành khắp Minh Đẩu Sơn Mạch không phải chỉ dựa vào mỗi chuyện bản thân là Tà Hồn Sư mà quan trọng hơn vì tính cẩn thận của mình. Tuy cục diện hôm nay là lần đầu tiên hẳn gặp phải nhưng hẳn biết chỉ cần mình không chết thì không bao lâu nữa một nhóm cướp mới sẽ xuất hiện. Lúc này Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không phản kháng hay vùng vẫy, hẳn biết bản thân mình đang gặp nguy hiểm nên vẫn ngoan ngoãn im lặng và giữ bình tĩnh, đây cũng là một điểm đặc biệt của hồn sư hệ Tinh Thần. Hẳn biết, hai Hồn Hoàn màu trắng ban nãy của mình đã lừa gạt được đối thủ, hơn nữa lúc tên thủ lĩnh ra tay, bản thân hẳn cũng không phản kháng, tuy lúc đó hẳn biết mình không thể làm gì nhưng lẽ ra phải có phản ứng. Cho nên tên thủ lĩnh hẳn là xem thường hẳn, thế nên đây là cơ hội duy nhất để mình chạy trốn. Phải làm sao đây? Cơ hội chỉ có một, tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ. Cho nên Hoắc Vũ Hạo chỉ miễn cưỡng dùng Huyền Thiên Công bảo vệ bên trong cơ thể, đối kháng lại luồng hồn lực âm hàn đang xâm nhập vào cơ thể, và không hề chủ động công kích lại. Mà thực tế, hồn lực của tên thủ lĩnh này hơn hẳn quá nhiều, muốn chống trả lại cũng không phải là chuyện dễ dàng. - Thiên Mộng ca, Băng Đế, các người

đâu rồi? Hoắc Vũ Hạo lên tiếng hỏi trong Tinh Thần Hải. Giọng nói vô cùng nghiêm túc của Thiên Mộng Băng Tâm vang lên: - Vũ Hạo, đừng nôn nóng. Chúng ta đang nghĩ cách. Lát nữa Băng Đế sẽ tạm sử dụng cơ thể của đệ. Lần này thật có chút phiền phức. Luồng hồn lực đầy mùi máu tanh kia có chút đặc biệt, hơn nữa tu vi của người còn thua kém đối thủ, nếu mạo hiểm sử dụng năng lượng Băng Đế phong ấn trong cơ thể đệ chắc có lẽ sẽ để lại chút thương tích, đệ phải chuẩn bị tâm lý. Hoắc Vũ Hạo vô cùng tỉnh táo lập tức hỏi: - Nói cách khác đánh chết hắc không khó, quan trọng là đệ có chịu đựng được hay không? Thiên Mộng Băng Tâm khẽ nói: - Năng lượng của Băng Đế vô cùng bá đạo, chúng ta sợ sẽ làm năng lượng tinh thần căn nguyên của đệ bị tổn thương. Hoắc Vũ Hạo hít sâu một hơi nói: - Thiên Mộng ca, Băng Đế, hai người không cần lo lắng nữa, cứ giết hắc đi, phải báo thù cho những người đã chết. Tên khốn kiếp này không thể để hắc tiếp tục sống nữa, có quá nhiều người chết rồi, ngay cả Diêu Hạo Hiên học trưởng cũng bị hắc giết. - Được, đệ rất dũng cảm. Ta sẽ cố hết sức bảo hộ cho đệ, không cần nôn nóng, cứ chờ cơ hội, nhất định phải một chiêu kết thúc. Giọng nói vô cùng trong trẻo của Băng Đế vang lên đầy vẻ tán thưởng. Nói xong nàng lập tức im lặng trở lại, rõ ràng là đang tìm sơ hở của đối thủ. Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một giọng nói vô cùng già nua. - Đại Trùng Tử, Tiểu Hạt Tử, các người không chắc thì để cho lão phu. Hơi thở tử vong này ta rất quen thuộc. Bên trong thế giới tinh thần của Hoắc Vũ Hạo cũng theo đó mà biến thành màu xám, bất kể là Thiên Mộng Băng Tâm hay Băng Đế đều cảm nhận được một luồng áp lực khiến bản thân vô cùng sợ hãi, đó là sự chênh lệch của linh hồn. - Đây là... Con đường phía trước từ từ sáng lên, tên Sứ Giả Tử Thần đã mang theo Hoắc Vũ Hạo chui ra khỏi hang động, không khí chung quanh liền tươi mát trở lại làm tinh thần Hoắc Vũ Hạo vô cùng thoải mái. Nhưng, ở ngay lối ra, có mười bóng người đang im lặng đứng chờ. Mười bóng người đó vừa trông thấy tên Sứ Giả Tử Thần liền cung kính quỳ một gối xuống hành lễ. - Đứng lên đi các Thi Nô của ta. Các người ở lại cản trở đám người phía sau. Lần này ta gặp phiền phức lớn rồi, tên kia chỉ sợ là cường giả bậc Phong Hào Đầu La. Hừ hừ, không đến mười năm nữa, cho dù là Phong Hào Đầu La cũng phải cúi đầu xưng thần

với Bản Sư. Đúng lúc này đột nhiên vang lên một giọng nói vô cùng già nua: - E là người không đợi được đến lúc đó. Tên Sư Giả Tử Thần sững sờ nhìn ngó xung quanh rồi hét lớn: - Là ai, ra đây. - Ta đang ở đây người còn bảo ta phải đi đâu nữa? Một hơi thở tử vong đột nhiên bay thẳng đến tay trái của hắn, hắn theo bản năng xoay người buông tay rồi nhìn lại, sau đó lập tức chấn động. Tên nhóc mặc quần áo màu xanh lục chỉ có hai Hồn Hoàn màu trắng hắn dẫn theo ban nãy đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Phía sau mặt nạ, đôi mắt vốn màu vàng ánh kim bất ngờ hóa thành màu xám đầy tan thương, càng quỷ dị hơn chính là dưới chân hắn bay lên một Hồn Hoàn màu xám. Hồn Hoàn màu xám từ từ bay lên để lại vô số bóng mờ khiến người ngoài không rõ thật sự có phải chỉ có một cái Hồn Hoàn hay không? Nhìn thấy tầng ánh sáng màu xám, tên Sư Giả Tử Thần cảm thấy cả người cứng ngắc, nghệt thở, không kềm được lùi về sau vài bước - Người... người cũng là Tà Hồn Sư? Tên Sư Giả Tử Thần vô cùng hoảng sợ nói. Lúc này vì gấp gáp chạy trốn nên áo choàng trên người hắn đã xốc xếch để lộ ra cơ thể bên trong, cả người hắn gầy gò như chỉ có da bọc xương, đôi mắt tỏa ra ánh sáng màu lục ảm đạm vô cùng. - Tà Hồn Sư? Là gì? Ta chưa từng nghe đến. Một giọng nói già nua vang lên đầy vẻ kinh ngạc. Tên Sư Giả Tử Thần hừ lạnh một tiếng nói: - Mỗi một Tà Hồn Sư đều là một người vô cùng vĩ đại, ta, chính là đại diện của Tử Thần, còn được gọi là Sư Giả Tử Thần. Tuổi của người rõ ràng không lớn lắm vậy mà dám ở trước mặt Bản Sư giả thần giả quỷ. Nếu người đúng là Tà Hồn Sư thì chứng tỏ thân phận của mình đi, có lẽ chúng ta còn có cơ hội hợp tác. Bất quá, người đầu tiên phải nói cho ta biết tại sao Hồn Hoàn của người lại màu xám? - Sư Giả Tử Thần? Thật là buồn cười. Tuy ta không thể nhớ nổi những chuyện ngày xưa nhưng ta vẫn mơ hồ cảm nhận được trước đây ta chính là Tử Thần. Người? Một kẻ chỉ mới học được vài chiêu võ mèo của Vong Linh Pháp Thuật, tự hiến huyết nhục thi vu (?) của bản thân cũng dám tự xưng là Sư Giả Tử Thần? Năng lực chủ yếu của Tử Thần là tinh lọc, không phải gọi hồn hay điều khiển xác chết. Người ngay cả tư cách làm một Vu Yêu (thầy pháp) cũng không có vậy mà dám ở trước mặt ta nói khoáy không biết ngược. Thật là nhục cười. Tên Sư Giả Tử Thần bị lời nói này làm bất ngờ: - Cái gì là Vong Linh Pháp

Thuật? Cái gì là Thi Vu? Vu Yêu? Ta chính là một Tà Hồn Sư vĩ đại. Người dám khinh nhờn (không tôn trọng) tử thần, đi chết đi. Vừa nói hắt vừa vung tay chỉ về phía trước, Hồn Hoàn thứ ba trên người hắt lập tức lóe sáng mang theo dòng khí màu tím từ Hồn Hoàn nháy mắt lan rộng ra ngoài. Mười hai tên Thi Nô với hơi thở lạnh băng lập tức lao về phía Hoắc Vũ Hạo như một tia chớp. - Hơi thở này quen quá, mặc dù có chút kinh tởm nhưng có chút thân thiết với cuộc sống trước đây của ta. Giọng nói già nua vang lên đầy vẻ cảm thán, tuy vậy lão không hề di chuyển, chỉ đưa lên một ngón tay. Một ngọn lửa màu xám từ đầu ngón tay bắt đầu xuất hiện, bất kể là tên Sứ Giả Tử Thần hay đám Thi Nô miễn tiếp xúc đến phạm vi ba thước xung quanh nó đều sợ hãi run rẩy. Giọng nói già nua thoải mái nói: - Đại Trùng Tử, ta muốn mượn chút năng lượng đã phong ấn của người. Tuy ta không nhớ nổi những chuyện ngày xưa nhưng ta đã nhớ lại tên mình. Chỉ một đám Thi Vu nho nhỏ mà dám ở trước mặt ta - Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai, Y Lai Khắc Tư khoe khoang loại Vong Linh Ma Pháp tầm thường này sao? Để ta cho các người biết gieo gió gặt bão như thế nào. Lão vừa dứt lời, ngọn lửa màu xám trên đầu ngón tay lập tức bùng cháy, ngay sau đó bắt đầu khuếch tán bao phủ lấy mười hai tên Thi Nô. Mười hai tên Thi Nô bắt đầu run rẩy kịch liệt, sau đó mới từ từ ngẩng đầu lên. Lúc này mới thấy rõ ràng, da của bọn chúng đều đen đúa xám ngoét như da người chết, hai tròng mắt trống rỗng vô hồn. Móng tay sắc bén, cả người tỏa ra một mùi hôi thối khủng khiếp. Tên Sứ Giả Tử Thần giật mình phát hiện dường như mình không còn khống chế được mấy tên Thi Nô kia nữa liền vội vàng tăng thêm hồn lực và sử dụng Hồn Kỹ. Tuy nhiên, những tên Thi Nô kia một chút phản ứng cũng không có, cho dù hắt bảo mấy tên Thi Nô đó tự bạo cũng không được nữa. Dần dần, ánh mắt của những tên Thi Nô kia sáng lên một màu nhàn nhạt, đó là một ngọn lửa nhỏ màu trắng, sau đó bọn chúng từ từ xoay người lại. Gương mặt cứng đờ của bọn chúng bắt đầu có chút cảm xúc, đau đớn, căm hận, còn có cả thù hận nữa. Khi bọn chúng xoay người lại thấy tên Sứ Giả Tử Thần liền lập tức xông lên. - Không, không thể nào, làm sao có thể được??? Tên Sứ Giả Tử Thần không thể tin vào chuyện đang xảy ra trước mắt liền quay đầu muốn bỏ chạy. Nhưng

cũng ngay lúc này, một luồng ánh sáng màu tím từ đôi mắt Hoắc Vũ Hạo bắn ra khiến hắc tề đại cả người rồi ngã lăn ra đất. Những Thi Nô này đều được làm ra từ thi thể của chính các Hồn Sư, cho nên chẳng những tốc độ của bọn chúng linh hoạt mà còn lì lợm và mạnh mẽ. Mười hai Thi Nô kia cũng chính là con bài tẩy còn ẩn giấu tương đương với một nửa thực lực của hắc tề. Lúc này những Thi Nô kia nếu đã khôi phục lại thần trí thì làm sao bỏ qua cho hắc tề được? Mười hai Thi Nô thấy tên Sứ Giả Tử Thần bị Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo tấn công ngã xuống đất liền nhanh chóng vọt tới công kích điên cuồng, tất cả đều là những kỹ năng muốn dồn đối phương vào chỗ chết chứ không còn để ý đến an nguy của bản thân nữa (chết rồi còn gì...) Giọng nói của Y Lai Khắc Tư lại vang lên từ miệng của Hoắc Vũ Hạo: - Vong Linh Pháp Sư chủ yếu khống chế linh hồn chứ không phải thể xác. Nếu người không hiểu rõ được những huyền bí về linh hồn thì cho dù thực lực của người có mạnh đến mức nào cũng không thể là một Vong Linh Pháp Sư thật sự. Các người đã chết, lão phu cho các người cơ hội trả thù, nương theo đó linh hồn của các người cũng được tịnh hóa. - Không biết bao lâu rồi mới được dùng lại Vong Linh Ma Pháp, thật có chút không quen. Nhưng ta thích cảm giác này, trong lòng ta dường như có một mối thù khắc cốt ghi tâm nhưng hiện giờ ta vẫn chưa nhớ ra được. Tinh thần của ta không thể kích động, Tiểu Vũ Hạo, Đại Trùng Tử, Tiểu Hạo Tử, ta chuẩn bị ngủ say nữa rồi. À, điều cuối cùng ta muốn nói với các người là năng lực của con người rất đa dạng, nếu để nó đi theo con đường tà ác, làm chuyện ác cũng là do bản tính của người vốn đã ác. Tiểu Vũ Hạo, ta hi vọng lần sau khi ta tỉnh tại, sự thù hận trong lòng người sẽ không còn nữa. Chỉ khi nào con người thông suốt thoải mái, chỉ còn vui vẻ và bình lặng, đó cũng là lúc ta thật sự trở thành vũ hồn thứ ba của người, và người cũng có tư cách tiếp nhận truyền thừa Vong Linh Ma Pháp của ta. Lão nói xong, ánh sáng màu xám liền nhạt xuống, sau đó từ từ biến mất, Hoắc Vũ Hạo cũng ngã xuống đất hôn mê. Mà cũng trong tích tắc ngắn ngủi này, tên Sứ Giả Tử Thần đã bị mười hai Thi Nô xé thành từng mảnh nhỏ kêu lên một tiếng thảm thiết vang vọng đến cả bên ngoài. Cả đời làm chuyện ác, cuối cùng lại chết trên tay của chính mình. Dám chơi lửa thì có ngày tự thiêu, bản thân là

Tà Hồn Sư thì kết cục của hắn đã định không tốt đẹp rồi. Sau khi giết chết tên Tà Hồn Sư, mấy Thi Nô kia cũng từ từ ngã xuống, từng dòng khí trắng từ đầu bọn chúng bay ra, tuy vô cùng mơ hồ nhưng cũng có thể thấy đấy là những mặt người, có điều lúc này trên mặt bọn họ không còn sự oán hận nữa mà là thoải mái và cảm kích. Ánh mắt bọn chúng dừng trên người Hoắc Vũ Hạo một chút rồi tan biến. Những thi thể Thi Nô dưới mặt đất nhanh chóng thối rữa rồi biến mất, cuối cùng trên mặt đất chỉ còn những khúc xương trắng mà thôi. - Rầm. Một tiếng nổ lớn vang lên, sau đó xuất hiện một bóng người có thân hình vô cùng cường tráng. Nửa thân trên màu đồng của Huyền lão để lộ ra ngoài, lão vừa tiếp đất đã phóng ra một luồng hơi thở khủng bố, hai cái sừng xoắn ốc trên đầu lão sáng bóng một cách kỳ lạ, tựa như có chín loại ánh sáng đang lóe ra vậy, cuối cùng mới trộn lẫn thành một màu trắng ngọc đẹp vô cùng. Huyền lão nhanh chóng bước về phía Hoắc Vũ Hạo, sau đó vẻ mặt giận dữ của lão vì những thứ trước mặt mà chuyển thành bất ngờ. Tên Sứ Giả Tử Thần biến mất, trên mặt đất chỉ còn một đồng xương cốt, trong không khí thì đầy mùi thối rữa. Hoắc Vũ Hạo thì nằm ngất một bên. Huyền lão vốn nghĩ lần này Hoắc Vũ Hạo lành ít dữ nhiều, lão chỉ có thể làm hết khả năng mình thôi, nhưng không ngờ lại tìm được Hoắc Vũ Hạo lành lặn không mất chút gì. Với tu vi của lão, không cần kiểm tra cũng biết Hoắc Vũ Hạo vẫn còn sống, nhưng hơi thở yếu ớt vô cùng. Bất quá ngoài Hoắc Vũ Hạo ra, xung quanh không còn hơi thở nào có sự sống nữa, Huyền lão vô cùng tò mò mới bế Hoắc Vũ Hạo lên, sau đó rót hồn lực vào trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Nháy mắt sau đó lão liền phát hiện Hoắc Vũ Hạo bị ngất không phải vì bị thương mà tinh thần lực bị cạn kiệt, hồn lực cũng không tiêu hao quá nhiều. Huyền lão nóng lòng muốn biết tung tích của tên Sứ Giả Tử Thần nên đành lấy ra một bình ngọc nhỏ đưa lên mũi Hoắc Vũ Hạo quơ quơ. - Hắc xì. Hoắc Vũ Hạo hắt hơi một cái rồi một mùi hương cay cay bay đến khiến hắn tỉnh táo, nhưng hắn vẫn cảm thấy đầu mình rất nặng, thậm chí mở mắt ra cũng không thể thấy rõ mọi thứ trước mắt. - Vũ Hạo? Sao thế này? Tên Tà Hồn Sư kia đâu? Hoắc Vũ Hạo ngẩn ngơ, từ từ nhớ lại, ban nãy cả người hắn tạm thời bị Y Lai Khắc Tư khống chế, lúc đó Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn tỉnh táo và biết rõ bên ngoài

đang diễn ra những chuyện gì. Nhưng hãn không biết rốt cuộc Y Lai Khắc Tư đã sử dụng cái gì? Dường như lão dùng năng lượng của hãn và cả Thiên Mệnh Băng Tầm, sau đó lão cũng không biết tên của kỹ năng đấy là gì. Ngay cả Thiên Mệnh Băng Tầm và Băng Đế cũng bị kỹ năng đó làm chấn động. Sau đó, từ từ trong đầu hãn nhớ ra một chút thông tin Y Lai Khắc Tư đã khắc lại trong tinh thần của hãn, Hoắc Vũ Hạo theo bản năng nói theo những lời trong đó. - Đệ tử... đệ tử cũng không biết tại sao lại thế. Tên Sứ Giả Tử Thần mang đệ tử đến đây rồi lệnh cho đám Thi Nô kia cản trở phía sau. Hãn muốn dùng đệ tử làm con tin, lúc đó đệ tử biết mình chỉ còn một cơ hội nên lập tức sử dụng Tinh Thần Trùng Kích khiến hãn choáng váng trong giây lát, lúc đó mũi và miệng hãn chảy đầy máu, sau đó đệ tử ngã xuống đất, rồi nghe thấy hãn hét lên một tiếng chói tai, tiếp đó đám Thi Nô kia không hiểu tại sao không nghe lệnh hãn nữa mà đồng loạt công kích về phía hãn và xé hãn thành từng mảnh nhỏ. Rồi đệ tử cũng ngất xỉu luôn. Huyền lão nghe hãn nói trong trong mắt lóe lên một tia sáng rồi nói: - Tà Ác Phản Phệ. Đáng đời, vậy là may cho hãn. Chúng ta về trước rồi từ từ nói sau. Huyền lão mang theo Hoắc Vũ Hạo chui vào trong con đường ban này đồng thời nói: - Mỗi một Tà Hồn Sư đều có một năng lực tà ác khác nhau, tên khốn kiếp vừa rồi có khả năng khống chế thi thể. Nhưng bọn họ có thể công kích mạnh mẽ đồng thời cũng có khả năng bị cản trở lại. Cho nên ban này khi con dùng Tinh Thần Trùng Kích đã tạm thời cắt đứt sự khống chế của hãn với các Thi Nô, khiến hãn bị cản trở. Không ngờ nhờ vậy mà giết chết được hãn. Huyền lão không hổ danh cường giả đứng đầu đại lục, phân tích của lão về cơ bản hoàn toàn chính xác, tuy nhiên so với cách Y Lai Khắc Tư làm thì không chỉ đơn giản như vậy, nhưng sao cũng được, kết quả cuối cùng không khác là bao. Chẳng qua đối với những người đã chết, linh hồn được tịnh hóa lại một lần nữa mà thôi. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo lên tiếng, cả người lại rơi vào trạng thái hoảng loạn. Huyền lão danh chóng dẫn hãn trở về trong huyết động ban này của bọn cướp Tử Vong Chi Thủ, trong huyết động vẫn còn nồng nặc mùi máu tươi. Các đệ tử nội viện bị thương nặng đều đã tụ hội lại với nhau. Trừ Diêu Hạo Hiên đã chết, trong sáu người còn lại, bị thương nặng nhất là Trần Tử Phong và Công Dương Mặc.

Hai người nằm trên đất bê bết máu, hôn mê bất tỉnh. Tây Tây tuy cũng hôn mê nhưng thương thế nhẹ hơn một chút. Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần tuy miệng và mũi bị chảy máu vô cùng nghiêm trọng nhưng vẫn còn tỉnh táo. So với những đệ tử nội viện bị trọng thương thê thảm thì các đệ tử ngoại viện không bị thương chút nào. Bọn họ được Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo phụ trợ, lại còn cách xa nơi xảy ra vụ nổ nên phản ứng cũng tốt hơn. Từ Tam Thạch thành công dùng Huyền Minh Quy Giáp Thuần của mình bảo vệ Giang Nam Nam có lực phòng ngự yếu ớt nhất. Bối Bối phóng ra một loạt các tia lôi điện không ngừng đẩy lùi các chất lỏng có độc. Tam Sinh Trấn Hồn Đình của Tiêu Tiêu cũng giúp mọi người đỡ được một chút dư âm của vụ nổ. - Vũ Hạo. Vương Đông thấy Huyền lão mang Hoắc Vũ Hạo trở về liền nhào đến, hẳn là người đầu tiên sau đó những đệ tử ngoại viện khác cũng ủa đến. - Ta không sao. Hoắc Vũ Hạo yếu ớt nói. Vương Đông đã ôm chặt lấy hắn, nước mắt không kiềm được mà tuôn rơi. Ban này, khi Hoắc Vũ Hạo bị tên Sứ Giả Tử Thần bắt đi, Vương Đông cảm thấy trong lòng mình như có thứ gì đó rất quan trọng bị người ta cướp mất, khi đó hắn chờ đợi cả người. Sau đó hắn thấy Huyền lão đuổi theo cũng chạy theo, nhưng ngay lập tức bị Vương Ngôn kéo lại. Lúc đó hắn thấy cả đầu mình trống rỗng, trong lòng thầm nghĩ: "Thôi xong rồi, xong thật rồi, bị tên khủng bố kia bắt đi Hoắc Vũ Hạo không thoát được rồi." Vậy mà không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn, Huyền lão đã dẫn Hoắc Vũ Hạo trở về. Huyền lão thấy thế cũng giao Hoắc Vũ Hạo cho Vương Đông: - Nó không sao, tinh thần cạn kiệt nên cần nghỉ ngơi. Vương Đông căn bản lúc này không nghe thấy gì nữa, hắn cứ ôm chặt Hoắc Vũ Hạo mà khóc. Hoắc Vũ Hạo muốn mở miệng an ủi hắn vài câu nhưng thật lòng tinh thần tiêu hao quá nhiều, quá mệt mỏi, nên hơi giơ tay lên, mà không thể nói nên lời. - Sao rồi? Sau khi phóng thích ra vũ hồn, khéo mắt Huyền lão ần ần nước, lão quay đầu hỏi Vương Ngôn. Sau lần dẫn đội vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm gặp hồn thú mười vạn năm thì lần này là lần tổn thất nặng nề nhất. Nỗi đau trong lòng lão, người bình thường không thể nào hiểu được. Vương Ngôn xót xa nói: - Diêu Hạo Hiên chết trận, ta đã cố gắng tìm kiếm hài cốt cho nó nhưng lúc này tên Tà Hồn Sư lại làm thi thể

của nó dính đầy chất độc, chất độc đó có tính ăn mòn rất mạnh, e là chỉ có thể mang về một chút xương cốt mà thôi. Huyền lão đau đớn nhắm hai mắt lại: - Còn những người khác thương thế ra sao? Có ai bị nguy hiểm đến tính mạng không? Vương Ngôn nói: - Trần Tử Phong bị chặt đứt một chân, nhưng nghiêm trọng nhất là Công Dương Mặc, ngực và bụng bị thương nặng, chẳng những nội thương mà còn dính độc tố nữa. Tây Tây thì bị nội thương nhẹ hơn nhưng cũng dính độc tố. Ba đứa nó bắt đầu sốt cao rồi. Ta đã cho bọn chúng dùng Giải Độc Đan nhưng cũng chỉ có thể tạm thời ổn định lại thương thế. Nhất định phải được cứu chữa một cách tốt nhất mới giữ được tính mạng. Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành tuy ở ngay vị trí trung tâm của vụ nổ nhưng bọn chúng có tu vi cao nhất, có thể ngăn được một lượng lớn huyết nhục nhưng đều bị nội thương, cần phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng. May là bọn chúng và Lăng Lạc Thần đều không bị trúng loại chất độc kia nên nếu sử dụng đan dược chữa thương thì khoảng nửa tháng là bình phục. Tên Sứ Giả Tử Thần sao rồi? Huyền lão thở dài một tiếng sau đó nói lại những gì Hoắc Vũ Hạo đã nói với lão ban nãy. Nghe xong những lời đó, vẻ mặt dữ tợn của Vương Ngôn cũng dịu xuống vài phần: - Tốt, tốt lắm. Cuối cùng cũng có thể báo thù cho Hạo Hiên. Tên Sứ Giả kia có chết cũng không ngờ sẽ chết trong tay Vũ Hạo. Huyền lão lại một lần nữa mở mắt, đôi mắt lão lúc này vô cùng kiên định, rõ ràng trong lòng đã có quyết định, lão trầm giọng nói: - Vương Ngôn, ta có một nhiệm vụ khó khăn giao cho người. Đầu tiên người đưa bọn chúng về quân doanh trước, sau đó đợi thương thế của ba đứa Tiểu Đào ổn định lại thì lập tức đến Tinh La Thành tham gia cuộc thi. Ta mang Công Dương Mặc, Trần Tử Phong và Tây Tây về học viện trị liệu. Chuyện này không thể chậm trễ, ta đi đây. Nói xong, Huyền lão liền bắt lấy ba người đang hôn mê dưới đất, sau đó một luồng hồn lực màu trắng xuất hiện bao phủ lấy bọn chúng. Huyền lão thở dài nhìn về phía bảy đệ tử ngoại viện, trầm giọng nói: - Lần này trách nhiệm là của ta. Thời gian quá gấp chỉ sợ học viện không thể cử một đội ngũ mới đến tham dự rồi. Chỉ có thể dựa vào các người thôi, cố gắng kiên trì đến khi thương thế của ba người Tiểu Đào khôi phục. Mấy đứa nhỏ, vinh dự của học viện e là phải nhờ vào các người. Thắng lợi, vinh dự chính là bọn

người. Còn thất bại và nhục nhã, là của ta. Nói xong câu đó, Huyền lão ngẩng đầu, nước mắt trên khóe mi cũng biến mất, lão thúc dục hồn lực mang theo ba người kia bay đi như tia chớp, lúc này lão đã sử dụng luôn cả Hồn Đạo Khí Phi Hành để có thể về đến học viện một cách nhanh nhất. Còn Hoắc Vũ Hạo sau khi nghe thấy câu này liền thiếp đi. Khi Hoắc Vũ Hạo tỉnh lại đã là giữa trưa, mùi máu nồng đậm và huyết động đã biến mất từ lâu, lúc này tràn vào mũi hắn toàn là mùi núi rừng tươi mát. Hắn phát hiện mình đang nằm lên một nơi rất mềm mại, độ cao cũng vừa phải, vô cùng thoải mái, trước ngực hắn có một bàn tay thon dài nhỏ nhắn. Không cần ngẩng đầu lên hắn cũng biết tay này của ai, vì hắn đã nắm nó rất nhiều lần rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn nó với khoảng cách gần như vậy. Tay của Vương Đông thật là đẹp. Bàn tay không to như tay của mình nhưng những ngón tay lại thon dài không kém mình bao nhiêu, thật sự giống tay của con gái. Hắn từ từ tỉnh táo lại, sau đó một số chuyện bắt đầu xuất hiện trong đầu óc của hắn. Cho dù mọi thứ đã qua rồi nhưng chỉ cần nhớ đến cảnh tượng lúc đó, Hoắc Vũ Hạo lại cảm thấy trong lòng mình nhộn nhạo không yên. Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư, quả cầu ánh sáng màu xám vẫn thường ngủ say trong Tinh Thần Hải của mình sao? Lúc đó, khi Y Lai Khắc Tư tạm thời sử dụng thân thể của hắn, Hoắc Vũ Hạo không thể phản kháng dù chỉ một chút. Mặc dù hắn vẫn biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì nhưng hoàn toàn không thể điều khiển được cơ thể. Hoắc Vũ Hạo không phải lần đầu bị khống chế cơ thể, Thiên Mộng Băng Tẩm cũng từng làm như thế nhưng lần đó Hoắc Vũ Hạo không cảm nhận được bất cứ chuyện gì bên ngoài, lúc đó hắn chỉ như một khán giả đứng quan sát từ bên trong Tinh Thần Hải mà thôi. Thiên Mộng Băng Tẩm chính là hồn thú trăm vạn năm, tuy rằng nó có bí ẩn gì đó mà không thể thành thần nhưng chỉ xét về tu vi, nó đúng là hồn thú trăm vạn năm hàng thật giá thật. Thế mà nó còn không mạnh bằng Y Lai Khắc Tư chỉ còn một tia tàn hồn sao? Y Lai Khắc Tư này rốt cuộc là ai đây? Hơn nữa lão từng nói nếu lão đồng ý, lão đã sớm là Tử Thần rồi. Cái này, thật là đáng sợ. Y lão nói lão đến từ một thế giới khác, nhưng rốt cuộc đó là thế giới nào? Nghe lão bảo lão đang sử dụng là Vong Linh Ma Pháp, cái đó

đường như giống với Tà Hồn Sư, nhưng tại sao mình không cảm nhận được một chút tà ác nào, thậm chí còn có chút thuần khiết trong sáng nữa. - Không phải Tinh Thần Lực của ta không bằng hắc mà hiểu biết của ta về Tinh Thần Hải của con người không sâu bằng hắc thôi. Giọng nói đầy vẻ không cam lòng của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên. - Thiên Mộng ca. Hoắc Vũ Hạo vội vàng lên tiếng. - Y lão... Thiên Mộng Băng Tầm bực bội nói: - Đừng nhắc nữa, cái tên đó thực không tầm thường, trước kia nhất định y cũng là con người giống ngươi, hơn nữa còn vô cùng mạnh mẽ. Ta đoán chắc tên đó gặp phải cường địch mới hình thành thân thể này, sau đó may mắn có một tàn hồn chạy thoát được mà lưu lạc đến đây. Nói ra y còn phải cảm ơn ta, nếu không phải lúc ta và đệ dung hợp tạo nên biến hóa thì làm sao y bị hấp dẫn mà chạy đến được, nếu không giờ chắc y cũng chết thật rồi. - Ngươi đừng có cãi bướng nữa, thua là thua. Đừng nói là ngươi, nếu xét về mặt linh hồn, ta cũng không bằng y. Người đó không nói khoát đâu, nếu linh hồn của y còn đầy đủ có lẽ đã đủ để đạt đến cấp độ Thần rồi. Băng Đế cũng lên tiếng, nhưng không có vẻ bực bội như Thiên Mộng Băng Tầm mà là khâm phục thì đúng hơn. Băng Đế trầm giọng nói: - Vũ Hạo, đệ không cần lo nhiều quá. Y lão mạnh chủ yếu nằm ở trí nhớ và cấp bậc của y. Cấp bậc linh hồn của y quả thật rất cao nhưng y bị thương quá nặng, linh hồn còn lại rất ít. Thực tế y không thể làm gì nữa. Cũng không mang đến được gì cho đệ. Lúc y thi triển kỹ năng thật ra là dùng năng lượng của đệ và mượn một ít năng lượng đã phong ấn của Thiên Mộng. Sở dĩ y có thể can thiệp ta lại vì y hiểu quá rõ về Tinh Thần Hải, khi đó thậm chí chúng ta còn có cảm giác nếu mình làm vậy thì Tinh Thần Hải của đệ sẽ bị thương, làm chúng ta sợ ném chuột vỡ bình, cho nên chỉ có thể im lặng làm theo lời y. Nghe y nói, năng lực của y gọi là ma pháp. Ta công nhận nó rất mạnh, nếu có thể thì sau này đệ phải cố học từ y. Hoắc Vũ Hạo có chút lo lắng hỏi: - Có điều, năng lực của Y lão giống Tà Hồn Sư... Băng Đế kiên quyết nói: - Cái này đệ không cần phải lo. Y lão và tên kia căn bản không giống nhau. Y lão mang đến cho ta một cảm giác như trở lại ngày xưa, vô cùng thuần khiết, hơn nữa cấp bậc linh hồn của y đã không còn có thể phân biệt Thiện - Ác nữa. Theo một ý nào đó, nói y đã vượt trội hơn hẳn chúng ta cũng không

sai. Cho nên, bất kể thế nào, năng lực của y cũng sẽ không làm thay đổi tính tình của đệ. Hơn nữa, theo ý của y, đệ muốn học của y cũng không phải dễ dàng, y đòi hỏi tâm cảnh của đệ rất cao. Quan trọng hơn, nếu ta cảm nhận không sai, thuộc tính của Y lão và người bạn kia của người là giống nhau, đều là Quang Minh, hơn nữa, thuộc tính Quang Minh của Y lão tuy rằng còn mong manh nhưng rất tinh thuần, cấp độ đó trước nay ta chưa từng thấy qua. - Vậy giờ đệ phải làm sao? Hoắc Vũ Hạo dù sao cũng chỉ mới mười hai tuổi, lại gặp phải tình huống khó hiểu thế này khó trách có chút ỷ lại vào Băng Đế và Thiên Mộng Băng Tầm. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Không cần phải lo cũng chẳng cần phải làm gì nữa. Đệ chỉ cần cố gắng tu luyện, không ngừng trở nên mạnh mẽ là được. Y lão lúc này chỉ còn tàn hồn, muốn để y chữa trị cho xong ít nhất cũng mấy năm. Mà y cũng không phải dễ dàng xuất hiện, nếu tia tàn hồn đó mà có chuyện gì thì y cũng xong đời. Hơn nữa, đệ càng mạnh lên, Tinh Thần Lực mạnh mẽ mới có thể đi theo y học tập. Tóm lại, đệ phải cố gắng lên. - Đệ hiểu rồi. Đầu óc Hoắc Vũ Hạo dần dần thả lỏng. Sau khi được Băng Đế và Thiên Mộng Băng Tầm giải đáp, mặc dù thắc mắc trong lòng hẳn vẫn còn nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh được. Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, hẳn từ từ mở mắt, nhẹ nhàng đẩy bàn tay của Vương Đông đang đặt trên ngực mình xuống, rồi định ngồi dậy. Vương Đông vừa thấy hẳn cử động liền giật mình nói: - A, Vũ Hạo, người tỉnh rồi. Hoắc Vũ Hạo xoay người ngồi dậy, nhìn mấy người bạn của mình đều đang tựa vào gốc cây nghỉ ngơi, bất quá sau khi nghe tiếng kêu của Vương Đông, tất cả đều tỉnh dậy. Lần này bảy thành viên chính thức chỉ còn lại ba người là Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần. Sắc mặt ba người vẫn tái nhợt, hiển nhiên là bị thương không nhẹ nhưng lúc này cũng mở mắt tỉnh dậy.

Chương 74: Thao Thiết Đấu La và Long Thần Đấu La

Chương 74: Thao Thiết Đấu La và Long Thần Đấu La Vương Đông vốn đang dựa vào một cây đại thụ, còn Hoắc Vũ Hạo thì nằm gối đầu một cách thoải mái trên đùi hắc. Vừa thấy Hoắc Vũ Hạo tỉnh dậy, Vương Đông không đợi tên kia mở miệng đã ôm chầm lấy hắc: - Vũ Hạo, người làm ta sợ muốn chết. Ta còn tưởng người sẽ chết giống... Nói đến đây, giọng nói của hắc đã có phần nức nở. Từ Tam Thạch ở bên cạnh Bối Bối cười khê nói: - Người xem, tình cảm huynh đệ của hai đứa nó thật là thắm thiết. Bối Bối bĩu môi nói: - Ít gì so với mấy người vô tình như người vẫn nhiều hơn. Từ Tam Thạch giận dữ nói: - Im đi, ta mà vô tình? Ta rất cần tình yêu, hừ hừ. Giang Nam Nam nhú mày: - Lúc này rồi mà các người còn đấu võ mồm được? Nàng vừa mở miệng, Từ Tam Thạch lập tức ngoan ngoãn, quả thật còn hiệu quả hơn uống thuốc, hắc lập tức làm ra vẻ hiên ngang lắm liệt không tiếp tục so đo với Bối Bối nữa. Hoắc Vũ Hạo vỗ vỗ lưng Vương Đông nói: - Không sao, không sao, ta không sao nữa rồi. Yên tâm đi, đại nạn không chết tất sau này sẽ gặp may mắn. Vương Ngôn cũng đi đến bên cạnh Hoắc Vũ Hạo nói: - Không sao là tốt rồi, con cũng nghỉ ngơi một chút đi. Sau đó chúng ta lập tức trở về quân doanh bên kia nghỉ ngơi hồi phục một chút rồi lập tức đến Tinh La Thành. Hòa Thái Đầu nhin không được hỏi: - Vương lão sư, lần này thật sự để chúng ta thi sao? Đây cũng là vấn đề hiện nay các đệ tử ngoại viện thắc mắc nhất. Vương Đông cũng đã buông Hoắc Vũ Hạo ra nhìn về phía Vương Ngôn. Vương Ngôn gượng cười nói: - E là phải vậy rồi. Thời gian cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái diễn ra rất dài, có lẽ phải đến một tháng. Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần cần khoảng nửa tháng để hồi phục. Hiện giờ các người phải đại diện học viện thi đấu thôi. Hoắc Vũ Hạo nói: - Vương lão sư, chúng ta thật sự có thể sao? Đại diện cho học viện Sử Lai Khắc xuất hiện, đó không phải là một chuyện bình thường. Nó cũng chính là đại biểu cho vinh quang của học viện bấy

lâu nay. Học viện Sử Lai Khắc tại sao được gọi là học viện đệ nhất đại lục, cũng chính vì ở đó có thể bồi dưỡng ra một lượng lớn nhân tài. Thực lực của học viện biểu lộ ở đâu? Cũng chính là trên sân khấu của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cấp cao này. Trước giờ, vị trí đầu tiên là của học viện Sử Lai Khắc, theo thông lệ thì các học viện còn lại chỉ cạnh tranh vị trí thứ hai mà thôi, khi học viện Hoàng Gia Hồn Đạo Sư của đế quốc Nhật Nguyệt mới xuất hiện, thậm chí một cơ hội liều mạng với đối thủ cũng không có. Nhưng đây là với những thành viên chính thức a! Ai mà ngờ có cường giả như Huyền lão trấn thủ, đối thủ của bọn họ chỉ là cường giả bậc Hồn Vương vậy mà có kết quả bi thảm đến mức này. Chẳng những một người chết, ba người bị thương không thể giam gia và ba người còn lại thương thế cũng không nhẹ. Có thể nói tất cả bảy thành viên đội chính thức đều đã mất đi sức chiến đấu. Vốn là một nhóm năm Hồn Vương và hai Hồn Đế, hiện giờ lại thành bốn Hồn Tông, một Hồn Tôn và hai Đại Hồn Sư. Thực lực chênh lệch không phải chỉ là một chút. Phần áp lực kia rõ ràng rơi vào người bảy đệ tử ngoại viện mà tuổi tác cao nhất chưa đến mười lăm, còn thấp nhất chỉ mới mười hai. Trong lòng bọn chúng đang như thế nào chỉ cần nghĩ là biết. Ngay cả Vương Ngôn cũng không biết trả lời câu hỏi của Hoắc Vũ Hạo thế nào đành thở dài nói: - Nhiệm vụ lần này thất bại ta cũng có trách nhiệm, là ta không chỉ huy tốt. Đợi khi nào trở về học viện ta sẽ xin học viện trị tội. Còn cuộc thi kia các người cứ thoải mái muốn làm gì thì làm. Ta tin, với khả năng của các người, ít nhất vòng loại sẽ dễ dàng thôi. Nếu Huyền lão về kịp nói không chừng học viện còn phái một nhóm đệ tử nội viện đến tiếp viện nữa. Tốc độ phi hành của Huyền lão các người biết rồi đấy. Nhất định sẽ đến kịp. Vừa nhớ đến tốc độ phi hành khủng bố của Huyền lão, mọi người dần bình tĩnh lại và thả lỏng hơn nhiều. Bối Bối đứng lên, gương mặt vẫn mỉm cười như trước, nói: - Vương lão sư nói ắt đúng, chúng ta dù sao cũng là đội dự bị của học viện. Hơn nữa Huyền lão cũng từng nói cho chúng ta ra thi đấu, đơn giản cũng là rèn luyện mà thôi. Trước kia chúng ta giúp đỡ cho các thành viên chính thức thì lúc này cũng vậy. Bất kể kết quả ra sao, chúng ta làm hết sức là được. Ngược lại nhờ thế mà đánh lạc hướng đối thủ, rồi người nội viện sẽ đến ứng cứu kịp thời. Tối

đa từ đấy đến đây khoảng năm sáu ngày, chúng ta cùng lắm chỉ cần cố gắng vài ngày thôi, cũng đơn giản mà. - Hơn nữa thực lực chúng ta cũng không kém so với đối thủ đâu. Ta nghe nói những học viện khác đa số chỉ là hồn sư có ba bốn Hồn Hoàn mà thôi. Chúng ta chính là tinh anh của học viện Sử Lai Khắc. Nói không chừng không cần các đệ tử nội viện ra tay chúng ta cũng có thể đánh thẳng vào trận chung kết, sợ sợ cái gì. Từ Tam Thạch bồng bồng ý chí chiến đấu nói. Giang Nam Nam lườm hắc một cái: - Suy nghĩ đơn giản đúng là đồ tứ chi phát triển. Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh Giang Nam Nam nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Từ Tam Thạch không khỏi bật cười. Vương Ngôn cũng miễn cưỡng mỉm cười gật đầu nói: - Bối Bối nói đúng, chúng ta cứ cố hết sức là được. Nói xong hắc liên liếc mắt nhìn Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần. Ba người cũng hiểu ý không lên tiếng nói gì, Vương Ngôn thầm thở dài một hơi thầm nghĩ: "Cố hết sức? Thôi thì cái gì đến thì đến, tới đâu hay tới đó..." Trong lòng Hoắc Vũ Hạo có chút thắc mắc, bởi vì hắc nhớ rõ ràng khi Huyền lão đi có để lại một câu rằng vinh dự của học viện tùy thuộc vào các người. Điều này rõ ràng không phải nói lung tung. Hơn nữa Hoắc Vũ Hạo biết nếu hắc nhớ thì một người luôn tỉ mỉ như Đại sư huynh nhất định cũng nhớ. Vậy thì tại sao sư huynh còn nói như thế? Mặc dù nghĩ thế nhưng Hoắc Vũ Hạo cũng không lên tiếng vạch trần mà còn hết sức phối hợp với Bối Bối, vất vả lắm mọi người mới có chút tự tin, chẳng lẽ lại đả kích sao? Chỉ có Vương Ngôn và ba đệ tử nội viện còn lại mới biết, đệ tử nội viện ở học viện Sử Lai Khắc bình thường rất ít khi ở nội viện. Đa số đều đang trong thân phận Sử Lai Khắc Giám Sát Giả đi làm nhiệm vụ. Muốn tìm ở đây đủ số người tạo thành một nhóm Sử Lai Khắc Thất Quái mới căn bản là không tưởng. Còn ở ngoại viện, ba người Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam đã là nổi bật nhất rồi. Cho dù gom đủ số lượng đệ tử có bốn Hồn Hoàn chắc gì đã so được với Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu? Cho nên, cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này bọn họ chỉ có thể dựa vào chính mình. Một ngày sau, học viện Sử Lai Khắc. Huyền lão đầu tóc rối bù ngồi uống rượu trên cầu thang, sau lưng lão vang lên tiếng bước chân, một bóng người mặc áo trắng đang từ từ đi đến. - Sao rồi? Người mặc áo trắng kia cung kính đứng phía sau Huyền lão

nói: - Đã ổn định lại rồi, là Thi Độc, cũng may đây chỉ là một độc tố bình thường, ngài còn mang bọn chúng về kịp thời nên không có ảnh hưởng gì đến tính mạng. Còn vấn đề chân của Trần Tử Phong đã nói với bên hệ Hồn Đạo, bọn họ sẽ nhanh chóng làm cho nó một cái chân giả, không có vấn đề gì hết. Tuy sau này sẽ có chút ảnh hưởng nhưng với thực lực của nó chắc sẽ không lớn lắm. Huyền lão thở dài nói: - Vậy cũng được rồi. Đúng lúc này, lại một người nữa bước vào, người này chính là Ngôn Thiệu Triết, viện trưởng hệ Vũ Hồn của học viện Sử Lai Khắc. - Huyền lão, ngài đề nghị triệu tập hội nghị tại Hải Thần Các giờ đã chuẩn bị xong. Mời ngài... - Đi thôi. Huyền lão lập tức đứng lên, dáng vẻ có chút cô đơn. Ngôn Thiệu Triết đi sau lưng Huyền lão khẽ thở dài trong lòng, hội nghị ở Hải Thần Các đã lâu rồi không có mở ra liên tục như vậy. - Huyền lão, chuyện lần này không thể trách ngài, ngài cũng đừng tự trách bản thân nữa. Ngôn Thiệu Triết nhỏ giọng khuyên nhủ. Huyền lão cũng không lên tiếng chỉ khẽ lắc đầu. Hải Thần Các. Lần hội nghị này so với mấy lần trước cũng không khác mấy, nhưng bầu không khí có chút căng thẳng. Mục lão vẫn như cũ nửa nằm nửa ngồi trên ghế như có như không. Bên cạnh lão trái phải là Huyền lão và Lâm lão. Bốn vị viện trưởng phó viện trưởng của hai hệ Vũ Hồn và hệ Hồn Đạo vẫn ngồi ở vị trí cuối cùng: Giọng nói vô cùng ấm áp vang lên: - Huyền Tử nói đi, người triệu tập hội nghị lần này vì chuyện gì? Huyền lão gật đầu từ từ đứng lên trầm giọng nói: - Chuyện lần này mọi người chắc đều đã biết. Đây không phải là lần đầu tiên đội của ta dẫn dắt xảy ra chuyện, thân là chỉ huy, bụng làm dạ chịu. Vì thế ta quyết định từ chức Phó đoàn trưởng của Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn, đồng thời rời khỏi Hải Thần Các, chỉ làm một người bình thường ở học viện. Huyền lão vừa nói xong, mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì địa vị của lão ở học viện có thể nói là rất cao, chỉ sau Mục lão mà thôi. Hơn nữa lão tuyệt đối là một cường giả thật sự, tu vi của lão không kém Mục lão bao nhiêu, nếu Mục lão có mệnh hệ gì, vậy thì lão là người đầu tiên có tư cách kế nhiệm. Sau đó mới đến lượt Lâm lão. Mà Đội trưởng của Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn cũng chính là Mục lão, Phó Đoàn trưởng cũng chỉ có một người là Huyền lão. Suốt năm mươi năm nay, các đệ tử tham gia cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái đều là Huyền lão dẫn đi.

Cho nên lần này lão nói những lời này làm sao không khiến mọi người khiếp sợ được chứ? Ngôn Thiệu Triết vô cùng hoảng sợ nói: - Huyền lão, chuyện này làm sao được chứ. Con người ai mà chưa từng có lỗi, huống chi lần này trách nhiệm không phải của ngài. Chủ yếu là do mấy đứa Tiểu Đào khinh địch, hơn nữa kỹ năng của tên Tà Hồn Sư đó có chút đặc biệt, làm sao mà ngờ hắn có thể bộc phát ra một kích tương đương với Hồn Thánh chứ? Hơn nữa hắn còn có kỹ năng phá hoại thi thể. Huyền lão, ngài là một trong những trụ cột của học viện, học viện không thể không có ngài. Huyền lão thở dài nói: - Thiệu Triết, người không cần nói nữa. Thật ra lần đó với sai lầm của ta ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm ta đã muốn từ chức để nhận lỗi. Nhưng con bé Nhạc Huyền cứ quỳ mãi không chịu đứng dậy, ta không đành lòng để con bé đau khổ thêm nữa nên mới ở lại. - Vậy mà lần này... một chết sáu trọng thương. Nếu ta luôn đi bên cạnh bọn chúng làm sao xảy ra chuyện này chứ? Vũ Hồn của ta vốn đã định không thích hợp làm chức vị Phó Đoàn Trưởng này. Ta đã quyết định rồi. Hơn nữa Diêu Hạo Hiên thi cốt vô tồn ta rất đau lòng. Huống chi lần này bọn chúng còn phải đại diện học viện tham gia cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái nữa. Cho nên sai lầm này chỉ sợ sẽ khiến vinh quang của học viện bị đứt đoạn, trách nhiệm này ta phải gánh vác. Viện trưởng hệ Hồn Đạo Tiên Lâm Nhi cũng lên tiếng: - Huyền lão, ngài không thể ở lại sao? Vũ Hồn Thao Thiết Thần Ngưu của ngài tuy rằng khiến ngài nhất định phải liên tục ăn uống nhưng cái này cũng không ảnh hưởng nhiều đến thực lực của ngài mà? Những cống hiến của ngài biết bao lâu nay là chuyện rõ như ban ngày, trước nay cũng đã có đệ tử nội viện mất đi rồi mà, nhưng ngài bỏ đi, là một tổn thất rất lớn của học viện. Huyền lão gượng cười lắc đầu nói: - Lần này nếu không phải may mắn e là Hoắc Vũ Hạo cũng phải chết ở đó. Lúc nó bị Tà Hồn Sư bắt đi, nếu không phải Tinh Thần Trùng Kích của nó vừa khéo làm tên Tà Hồn Sư đó bị cản trở thì hi vọng của học viện cũng đã mất trên tay của ta. Sai lầm to lớn như thế làm sao ta còn mặt mũi ở lại Hải Thần Các này? Các người không cần khuyên nữa, ý ta đã quyết. Gia thế nhà Diêu Hạo Hiên cũng không tầm thường, ta muốn đến gia tộc của nó một chuyến, cố gắng an ủi đau thương của bọn họ. Các vị, tạm biệt. Nói xong lão liền đứng lên xoa người bước đi. - Quay lại.

Một giọng nói vô cùng bình thường nhưng đầy uy nghiêm vang lên, khiến Huyền lão đã giơ chân bước đi cũng phải dừng lại. - Mục lão, ta thật sự không còn mặt mũi để ở lại. Huyền lão vẫn quay lưng về phía mọi người, nhưng cả người không ngừng run rẩy. Chỉ có bản thân lão mới biết trong lòng lão đau đớn đến mức nào. - Ta bảo người quay lại, người không nghe thấy sao? Mục lão lại lên tiếng, nhưng lần này càng uy nghiêm hơn. Cả người Huyền lão khẽ chấn động, đã bao năm rồi mới nghe thấy lời nói của Mục lão có chút tình cảm? Tám mươi hay một trăm năm? Cho nên mặc dù trong lòng lão cực kỳ không muốn nhưng vẫn quay trở lại ngồi xuống vị trí của mình. Ngay cả những người khác cũng cảm nhận được trong lời nói của Mục lão có chút tức giận lập tức đều không tự chủ được mà ngồi thẳng dậy. Cả đám câm như hến không dám lên tiếng. Những trưởng lão đang ngồi ở đây có thể nói vai vế ngang với Huyền lão và Lâm lão, tuy vậy nếu nói chính xác vai vế của bọn họ thấp hơn Mục lão một bậc, hay đúng hơn là thế hệ sau của người. Mục lão là đệ tử của sư tổ Huyền lão, nói cách khác, thực tế Mục lão là sư thúc của Huyền lão. Xét theo tuổi tác thì Mục lão hơn Huyền lão chừng mười mấy tuổi. Nhưng theo cống hiến và thực lực thì Mục lão chính là người mạnh nhất của học viện. Mục lão vốn chỉ ngồi dựa vào ghế bấy giờ cũng ngồi thẳng dậy để mọi người có thể thấy rõ dung mạo của mình. Tướng mạo của lão vô cùng bình thường, dáng người cũng không cao lớn, thậm chí còn có vẻ gần đất xa trời. Nếu Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo có ở đây nhất định sẽ giật mình phát hiện, vì ông lão vừa lên tiếng với vẻ tức giận và khiến tất cả cường giả cấp cao của học viện câm như hến cũng chính là ông lão mà bọn họ đến chào hỏi mỗi ngày, ông lão luôn luôn ngồi trên ghế dài ở cửa ra vào ký túc xá. Đúng vậy, đây chính là Mục lão, là một cường giả từng khiến đại lục Đấu La rung chuyển. Năm nay lão đã trên hai trăm năm mươi tuổi, Phong Hào là Long Thần, Long Thần Đấu La Mục Ân. Lão đã nổi tiếng trên đại lục từ hai trăm năm trước, sau hai trăm năm có lẽ có rất nhiều người đã quên đi tên của lão, vì đa số đều nghĩ cường giả đệ nhất học viện Sử Lai Khắc chính là Thao Thiết Đấu La Huyền Tử. Nhưng thực tế, cường giả đệ nhất học viện chính là vị Phong Hào Long Thần đây. Ai mà ngờ, một ông lão giữ cửa ở ký túc xá trông vô cùng bình thường lại

là đệ nhất nhân của học viện Sử Lai Khắc. Sở dĩ Mục lão mỗi ngày đều đến đây cũng vì lão thích nhìn các đệ tử ngoại viện, lão muốn nhìn thấy ý chí phấn đấu của mấy đứa trẻ đó, nhờ thế lão mới vui đi cô đơn trong lòng. Ánh mắt dịu dàng của Mục lão bắt đầu có chút lạnh lùng, lão trầm giọng nói: - Người cũng đã hơn hai trăm tuổi rồi, làm sao còn hấp tấp như thế? Không lẽ bất cứ ai cứ phạm sai lầm là đào ngũ như người sao? Thế thì học viện Sử Lai Khắc này làm sao đứng vững được? Người đúng là không thích hợp làm Phó Đoàn Trưởng Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn, về nội viện dạy học cho ta. Huyền lão nhất thời nóng nảy nói: - Mục lão, cứ để ta đi đi. Trong lòng ta rất khó chịu, ta không biết làm sao đối mặt với mấy đứa nhỏ đó nữa. Mục lão bình thản nói: - Muốn đi cũng được. Người có bản lĩnh đi tìm phụ nữ rồi kết hôn sinh con, truyền thừa lại vũ hồn Thao Thiết Thần Ngưu của người rồi ta cho người đi. Nếu không thì miễn bàn. Còn nói nữa ta cũng không ngại thay sư phụ và sư huynh đã qua đời dạy dỗ lại người. - Ta... Nghe Mục lão nói xong, các vị trưởng lão đều lộ vẻ kỳ quái, Lâm lão đang ngồi đối diện Huyền lão không kèm được mà bật cười. Huyền lão xấu hổ nói: - Lâm Lệ Quần, người cười cái gì? Lâm lão cũng không sợ lão, mỉm cười nói: - Dĩ nhiên cười người không biết có còn khả năng truyền thừa huyết mạch hay không? - Ha ha ha ha ha Các vị trưởng lão đều bật cười, bốn vị viện trưởng phó viện trưởng cũng cười, Tiên Lâm Nhi thậm chí còn lấy tay che kín mặt. Khuôn mặt già nua của Huyền lão lập tức đỏ bừng, lão then quá hóa giận vỗ mạnh xuống bàn: - Không được cười, không được cười. Khi lão bảo không được cười, các vị trưởng lão ngược lại càng cười dữ dội hơn, ngay cả trên mặt Mục lão cũng toát ra ý cười. - Được rồi. Mục lão gõ nhẹ lên bàn một cái, mấy vị trưởng lão mới im lặng lại, nhưng đều không ngừng nhìn Huyền lão bằng ánh mắt đều vô cùng kỳ quái. Mục lão bình thản nói: - Từ khi Giám Sát Đoàn được thành lập, bất cứ thành viên nào của nó cũng đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý hi sinh. Tình huống lần này hơi đặc biệt vì đối thủ là Tà Hồn Sư, người này lại có một khả năng khống chế thi thể vô cùng hiếm thấy. Hắn chỉ huy đám cướp kia giết chóc khắp nơi cũng vì muốn thu gom thật nhiều thi thể để tu luyện bí pháp tà môn của mình. Các người có thể tiêu diệt hắn cũng đã là một việc thiện rồi. Điều

Hạo Hiên hy sinh, ta cũng rất đau lòng. Nhưng người chết cũng đã chết, Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn vẫn cần tiếp tục tồn tại. Vũ Hồn Thao Thiết Thần Ngưu của người có đặc tính tham ăn, và mấy đứa Tiểu Đào tự tin cũng không sai? Thảm kịch lần này đã cảnh tỉnh chúng ta càng phải cẩn thận làm việc hơn nữa. Nếu không càng lúc sẽ càng chịu nhiều tổn thất. Mà mỗi lần hành động của Sử Lai Khắc Giám Sát Giả đâu phải cũng có trưởng lão đi theo. Tự trách làm gì? Chi bằng lấy chuyện đó và cố sức bồi dưỡng nhiều Giám Sát Giả tốt hơn. Lâm Nhi. - Dạ. Tiên Lâm Nhi vội vang đứng lên cung kính nói: Mục lão trầm giọng nói: - Hôm nay ta quyết định, sau khi hội nghị này kết thúc, tất cả đệ tử nội viện đều phải đến chỗ con nhận ít nhất một món Hồn Đạo Khí Phi Hành và Hồn Đạo Khí Phòng Ngự. Ai phản đối thì cứ việc rời khỏi học viện. - Dạ. Trên mặt Tiên Lâm Nhi lập tức lộ ra vẻ vui mừng, còn Ngôn Thiệu Triết đối diện với nàng lại nhíu mày. Từ trước đến nay, hệ Vũ Hồn và hệ Hồn Đạo luôn đối lập với nhau, hệ Vũ Hồn chiếm thế thượng phong một cách tuyệt đối, các đệ tử hệ Vũ Hồn cũng luôn kế thừa sự kiêu ngạo đó. Cho nên bọn họ đều không bao giờ sử dụng Hồn Đạo Khí, bọn họ cho rằng như vậy mới duy trì được truyền thống của học viện Sử Lai Khắc. Mà quyết định hôm nay của Mục lão, rõ ràng là muốn hệ Vũ Hồn tìm sự giúp đỡ bên hệ Hồn Đạo. - Lão sư, có nên suy nghĩ lại một chút không? Ngôn Thiệu Triết hỏi dò. Mục lão trừng mắt nhìn hắn sau đó trầm giọng nói: - Chẳng lẽ còn đợi chết thêm vài đệ tử nội viện nữa mới chịu thay đổi sao? Cho dù không xảy ra chuyện kia ta cũng muốn triệu tập mọi người đến Hải Thần Các bàn chuyện quan trọng này. Thời đại đã tiến bộ, Hồn Đạo Khí vốn là một thành quả từ sự tiến bộ đó. Thực lực con người đúng là rất mạnh nhưng nếu phối hợp thêm Hồn Đạo Khí không phải sẽ tăng thêm một bậc nữa sao? Trong lòng người lúc nào cũng bảo thủ thì đừng làm viện trưởng nữa. Ý ta đã quyết. Nội viện hệ Vũ Hồn sang hệ Hồn Đạo mua Hồn Đạo Khí, nhớ trả tiền đừng có ghi nợ. Thấy Mục lão tức giận, nên mặc dù trong lòng Ngôn Thiệu Triết không muốn cũng không dám cãi lại, đành cung kính vâng lời. Tiên Lâm Nhi ở bên cạnh thì vô cùng đắc ý. Phó viện trưởng Thái Mị Nhi vội vàng lên tiếng nói thay Ngôn Thiệu Triết: - Mục lão, cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái làm sao bây giờ? Nội viện hiện nay

chỉ còn mười đệ tử, mà trong đó cũng chỉ có hai người phù hợp độ tuổi, có điều thực lực thì hơi tệ. Có cần phái hai người đó và một đệ tử nội viện hệ Hồn Đạo đã loại bỏ hôm trước lên đường sang nơi thi đấu không? Huyền lão đã bốt xấu hổ bèn gật đầu nói: - Để ta dẫn bọn chúng đi, thời gian vẫn còn kịp. Mục lão lắc đầu nói: - Không, không cần tiếp viện. Cứ để mặc bọn nhỏ lo đi. - Hả? Các vị trưởng lão đều giật mình. Trong đó có một vị trưởng lão kèm không được hỏi: - Mục lão, đây là chuyện liên quan đến vinh dự của học viện. Mục lão khẽ cười nói: - Ủ. Vinh dự. Các người không biết mấy chục năm nay chúng ta bị hai chữ vinh dự này che mắt sao? Thua cũng không có gì đáng sợ, đáng sợ nhất chính là tự mãn. Các người nghĩ hệ Vũ Hồn chúng ta là thiên hạ vô địch sao? Đây cũng là một hồi chuông cảnh tỉnh, ít nhất ba mươi năm nay Hồn Đạo Khí phát triển với tốc độ kinh khủng, gần như là thay đổi từng ngày, còn hệ Hồn Đạo của chúng ta thì sao? Nếu so với đế quốc Nhật Nguyệt thì kém không chỉ một bậc. Thời đại tiến bộ, chúng ta cũng phải không ngừng thay đổi. Cho dù phái tiếp viện thì sao? So được với mấy đứa trẻ đó à? Ngôn Thiếu Triết lập tức hiểu những lời Mục lão sư của mình là muốn nói gì, không khỏi cúi đầu đỏ mặt. Người khác xem trọng hệ Hồn Đạo lão nhất định sẽ cãi lại, nhưng người vừa nói chính là lão sư của lão, làm sao lão bác bỏ được. - Lần này tuy các thành viên chính thức không thể thi đấu nhưng các người đừng quên, đội dự bị này của chúng ta là đội dự bị mạnh nhất trong lịch sử. Nếu ông trời đã bảo cho bọn chúng cơ hội thi đấu lấy kinh nghiệm thì tại sao chúng ta không đồng ý cho bọn chúng đây? - Hiện giờ nói thất bại vẫn còn quá sớm. Mà nếu thua thì sao? Chúng ta có thể dùng nó để ma luyện bọn nhỏ đó, đấy cũng là một bước quan trọng rèn luyện cho chúng nó, nếu nhờ thế mà bọn nhỏ có thể trở thành một đời Sử Lai Khắc Thất Quái hoàn mỹ quật khởi cho học viện chúng ta thì tất cả đều đáng giá. Cứ để mặc cho bọn nhỏ phát huy hết khả năng của mình đi. Lâm Nhi, đợt cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này kết thúc, con lấy danh nghĩa hệ Hồn Đạo gửi yêu cầu trao đổi học viên sang học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Chúng ta sẽ cử đệ tử hệ Hồn Đạo sang học tập bên bọn họ. Tiên Lâm Nhi giật mình nói: - Mục lão, bọn họ sẽ đồng ý sao? Cho dù đồng ý, học viện chúng ta chẳng lẽ... Mục lão

mỉm cười nói: - Chúng ta không phải cho bọn nhỏ đi học này nọ mà là kiến thức. Ít nhất phải cho bọn chúng nhìn thấy học viện của Hồn Đạo Sư đứng đầu đại lục là hiện đại như thế nào? Người ta sử dụng Hồn Đạo Khí ra sao? Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư nhất định sẽ đồng ý. Bọn họ từng đưa ra yêu cầu trao đổi với hệ Vũ Hồn chúng ta rồi, lần này một trong những điều kiện có bọn họ sẽ yêu cầu việc trao đổi này, cứ đồng ý đi. - Dạ. Mục lão nói: - Các người cứ từ từ thảo luận giúp đỡ lẫn nhau, ta muốn tối đa năm năm nữa, hệ Vũ Hồn và hệ Hồn Đạo phải hòa hợp với nhau. Lịch học của đệ tử hệ Vũ Hồn mỗi tuần thêm vào một buổi học tập bên hệ Hồn Đạo, không cần bọn nó biết chế tạo Hồn Đạo Khí nhưng căn bản phải biết sử dụng những Hồn Đạo Khí bình thường. Thiệu Triết, Mị Nhi, Lâm Nhi, các người phải nhớ, sự phát triển của Hồn Đạo Khí đã không thể thay đổi nữa, mà tương lai, nó vẫn sẽ tiếp tục phát triển đến một mức chúng ta khó lòng tưởng tượng được. Cho nên phải tận dụng thời gian. Học viện Sử Lai Khắc chúng ta không thiếu thiên tài. Phương hướng phát triển tương lai của Hồn Sư chính là chiến đấu kết hợp giữa Vũ Hồn và Hồn Đạo Khí. Ngôn Thiệu Triết do dự nói: - Lão sư, chuyện này có gấp gáp quá không? Hồn Đạo Khí tuy rằng phát triển nhanh nhưng sau khi hồn sư đến bậc Hồn Thánh thì Hồn Đạo Sư cùng cấp bậc không thể uy hiếp đến chúng ta nữa. Mục lão lạnh nhạt nói: - Ý con là ta đang bỏ gốc lấy ngọn sao? Con sai rồi Thiệu Triết à. Cách đây không lâu ta có đến đế quốc Nhật Nguyệt, và đã nhìn thấy một thứ khiến ta khiếp sợ. Hồn Đạo Khí ở đế quốc Nhật Nguyệt đã phát triển vượt khỏi sự tưởng tượng của con người rồi. Thậm chí ta còn thấy một món Hồn Đạo Khí cực lớn cần nhiều người sử dụng, mà món đồ đó e là đủ sức uy hiếp tính mạng của ta nữa, nói không ngoa nó có thể thay đổi cả đại cục của chiến tranh. Những lời ta nói hôm nay, những quyết định này không phải tự dưng mà thế. Nếu tiếp tục bỏ mặc không chịu thay đổi chỉ sợ thời điểm học viện Sử Lai Khắc diệt vong không còn xa nữa. - Cái gì? Ngôn Thiệu Triết chấn động, hắn vô cùng quen thuộc thực lực của vị lão sư mình, hắn với tu vi Phong Hào Đấu La trên cấp 95 vậy mà trước mặt lão sư, hắn nhỏ bé như một con kiến. Vậy mà lão sư bảo có món Hồn Đạo Khí có thể uy hiếp đến tính mạng của người, thế thì uy lực của món đồ kia

phải khủng khiếp đến mức nào? - Hơn nữa, với tính cách của đế quốc Nhật Nguyệt, bọn họ không thích nhàn rỗi đâu. Các người nghĩ nếu có một trận đại chiến nổ ra, chúng ta có thể chỉ lo cho thân mình thôi sao? Mục tiêu hàng đầu của đế quốc Nhật Nguyệt chắc chắn sẽ là chúng ta. Nghe Mục lão nói xong, sắc mặt mấy vị Trưởng Lão cũng trở nên nghiêm túc. Mục lão trầm giọng nói: - Ta đã lâu lắm rồi không ý kiến nhiều thế này. Nhân tiện như thế, hôm nay ta muốn tiến hành biểu quyết. Vừa nói lão vừa là người đầu tiên giơ tay lên. Mục lão thân là Hải Thần Các Chủ, đề nghị của lão chưa bao giờ không được thông qua, huống chi lời nói của lão cũng đã làm toàn bộ các vị Trưởng Lão rung động rồi. Biểu quyết toàn bộ thông qua. Mục lão gật đầu nói: - Hồn Đạo Khí phát triển cần học viện ủng hộ mạnh mẽ. Huệ Quần, bên phương diện tài chính người chi ra một ít đi. Lâm lão gật đầu. Mục lão nói: - Bên hệ hồn Đạo, cho Phàm Vũ làm Phó Viện Trưởng mọi người có ý kiến gì không? Lại toàn bộ phiếu thông qua. Mục lão quay sang nhìn Tiên Lâm Nhi rồi nói: - Từ giờ để Phàm Vũ đặc biệt chịu trách nhiệm nghiên cứu chế tạo Hồn Đạo Khí, trừ hai đứa đệ tử đích truyền của nó, nó không cần phải dạy đệ tử nào khác nữa. Sau này đến lúc trao đổi học viên với học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư thì cho nó dẫn đội đi đi. - Dạ. *** Đường Nhã ngồi trong ký túc xá ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt có chút tái nhợt. - Không biết mấy người Bối Bối thế nào rồi. Nhạc Huyền tỷ tỷ nói nhiệm vụ lần này đệ tử nội viện tổn thất thảm lắm, một chết trận, sáu người còn lại đều trọng thương. Mấy người Bối Bối không bị thương gì chắc là phải tham gia cuộc thi. - Ngay cả Tiểu Vũ Hạo, Vương Đông, Tiêu Tiêu cũng đã đi. Mình thật sự vô dụng. Là Môn Chủ Đường Môn vậy mà thật kém cỏi, không được tích sự gì. Một năm... đạt được ba Hồn Hoàn đã mất hết thời gian một năm. Hồn lực càng về sau lại càng tăng chậm, đến giờ chỉ mới đến cấp 33, còn không bằng Đái Hoa Bân năm hai nữa. Mình đã năm năm rồi, e là lên được năm sáu cũng không tốt nghiệp được. Bốn Hồn Hoàn, quá xa tầm tay của mình... Nói đến đây, vẻ mặt luôn tươi cười hoạt bát của Đường Nhã đã ảm đạm đi rất nhiều... - Cha, mẹ, hai người chết rất thảm. Nhưng sẽ không có ai thực sự giúp đỡ chúng ta. Một vạn năm đã qua, sự thật đã thay đổi rất nhiều. Học

viện Sử Lai Khắc còn nhớ ơn tiên tổ Đường Tam nên cho ta một nơi để ở. Còn Hạo Thiên Tông thì sao? Một chút gì cũng không có. Con đi tìm bọn họ, bọn họ bảo không thể giúp được, Đường Môn suy sụp là chuyện không thể tránh khỏi. Con không tin, con không tin!!!! Con nhất định phải quật khởi Đường Môn, cho dù phải trả giá lớn như thế nào cũng không bỏ cuộc. Trên khuôn mặt xinh xắn kia đã đầm nước mắt, dù sao nàng cũng chỉ là một cô gái mười lăm tuổi nhưng trên vai của nàng phải gồng gánh trách nhiệm quá lớn lao. Đường Môn có Bối Bối, Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, Tiêu Tiêu và mới đây là Hòa Thái Đầu. Rốt cuộc đã thấy được chút hi vọng nhỏ nhoi. Nhưng nàng thân là Môn Chủ, vậy mà lại là người kém cỏi nhất. Tương lai làm sao nàng có thể đứng đầu Đường Môn đây? Đường Nhã lau nước mắt rồi đứng dậy nắm chặt nắm tay: - Ta phải kiên cường, ta phải vì Đường Môn quật khởi mà trả giá. Xin lỗi cha mẹ, Tiểu Nhã của hai người chỉ sợ phải... (M2: có biến gì nữa đây , a Bối ơi về nha gấp) *** Thành Tinh La Là đế đô của đế quốc Tinh La, thành Tinh La hoàn toàn xứng đáng với ngôi vị đệ nhất thành, nó không những là trung tâm chính trị mà còn bao gồm cả văn hóa và kinh tế. Hơn nữa còn là một tòa đế đô chưa từng bị chiếm đóng. Thành Tinh La với những dãy tường thành cao đến trăm mét, độ dày lại càng khủng bố, hoàn toàn dùng nham thạch nóng chảy để thi công, nó bao phủ trên diện tích hơn một nghìn km vuông, dài mấy trăm dặm. Con đường rộng nhất trong thành có thể cho đồng thời mười sáu chiếc xe ngựa đi song song mà không có vấn đề gì cả. Phần này chỉ mới là ngoại thành. Tòa nhà nằm ở trung tâm thành Tinh La mới chính là nội thành, bên trong nội thành dài 960 thước, rộng 750, cao trên hai mươi thước, là một tòa thành khủng bố thật sự. Lúc gia tộc Công Tước Bạch Hồ còn là hoàng thất, hoàng cung đã xây xong từ lâu rồi, hơn nữa sau nhiều lần sửa chữa, quy mô càng lúc càng lớn, kiến trúc càng lúc càng hoa lệ. Dân số ở thành Tinh La hơn tám trăm vạn, hơn nữa tổng diện tích ở đây có thể chứa số dân cao nhất đến hai ngàn vạn. Nhưng mặc dù đây là một tòa thành siêu cấp rồi nhưng trong vòng nửa tháng gần đây, số du khách đến tham quan tăng một cách khủng bố. Gần như tất cả tửu điểm đều chật ních, khiến phía quan viên không khỏi trưng dụng một ít chỗ ở để phục vụ cho nhu cầu của du khách,

đồng thời cũng cử một số lượng lớn binh sĩ đến duy trì trật tự. Biến hóa lớn thế kia nguyên nhân cũng vì cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp lần này được tổ chức tại thành Tinh La. Trên đại lục tổng cộng có bốn đại đế quốc, mà cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái mỗi năm một lần sẽ luân phiên tổ chức tại bốn đế đô kia. Bởi vậy, thành Tinh La muốn được đăng cai tổ chức phải đợi suốt hai mươi năm. Một cuộc thi rầm rộ như thế làm sao không hấp dẫn mọi người đến thành Tinh La được? Mà địa điểm tổ chức cuộc thi chính là ngay trên quảng trường Hoàng Thành của thành Tinh La. Diện tích Quảng Trường Tinh La thật sự rất lớn, có thể chứa đựng rất nhiều người xem, nghe nói để tổ chức cuộc thi này, số lượng binh sĩ được huy động để duy trì trật tự lên đến con số ba vạn, trong đó một vạn binh lính được cử đến duy trì trật tự tại quảng trường này. Phía sườn đông cách Quảng Trường Tinh La không xa có một tòa tửu điểm bảy tầng, nó gọi là Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm, là một sản nghiệp của hoàng thất. Lần này nó đặc biệt được dùng để tiếp đãi các Hồn Sư học viện cao cấp hay Hồn Đạo Sư đến tham gia cuộc thi. Thân là đương kim quán quân, học viện Sử Lai Khắc được sắp xếp ở tầng cao nhất, mỗi người một phòng ngủ không nói còn có cả một phòng riêng để tổ chức cuộc họp nữa. Hôm qua cả đoàn mới kịp đến thành Tinh La, nếu xét với các học viện khác thì lần này bọn họ đã đến rất muộn nhưng vì bản thân là đương kim quán quân nên những người khác nghĩ chẳng qua học viện Sử Lai Khắc kiêu ngạo mà thôi. Vương Ngôn ngồi ở vị trí đầu tiên, bên trái là ba người Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành, Lăng Lạc Thần với vẻ mặt tái nhợt. Cả ba đều bị thương rất nặng, tuy rằng đã được chữa trị và điều dưỡng một lúc nhưng trên đường di chuyển không ngừng, còn phải sử dụng Hồn Đạo Khí Phi Hành nữa nên khiến thương thế của bọn họ càng thêm nguy kịch. Có lẽ thời gian nghỉ ngơi lại càng tăng thêm. Dưới tình huống này, sắc mặt Vương Ngôn tốt mới là lạ. Thời hạn báo danh đến hôm nay là hết, Vương Ngôn đã thay mặt học viện đi báo danh rồi, mà viện quân tử học viện mãi vẫn chưa thấy đâu. Ngày mai là bắt đầu thi đấu rồi, có lẽ bọn họ phải dựa vào bản thân mà thôi. Vương Ngôn cố gắng bình tĩnh và mỉm cười nói: - Tối qua mọi người nghỉ ngơi thế nào? Đãi ngộ của đế quốc Tinh La không tồi phải không? Phía bên phải của hắn,

người ngồi đầu tiên chính là Bối Bối: - Rất tốt. Vương lão sư, hôm nay đã là ngày cuối cùng báo danh rồi, tiếp viện của học viện... Vương Ngôn khoát tay nói: - Không cần lo quá. Ta đã nhận được tin tức từ học viện rồi, vì cần tập hợp đệ tử từ bên ngoài trở về nên cần chút thời gian. Hơn nữa học viện chúng ta có đặc quyền.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 75: Cuộc thi bắt đầu!

Chương 75: Cuộc thi bắt đầu! - Đặc quyền? Các đệ tử ngoại viện có chút kinh ngạc đồng thanh hỏi Vương Ngôn. Vương Ngôn gật đầu nói: - Ủ! Các người đừng quên chúng ta là học viện đệ nhất đại lục chứ không phải chỉ riêng là quán quân của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. Cho nên bất cứ lúc nào có viện trợ từ học viện chúng ta cũng có thể báo danh bổ sung. Bất quá các đệ tử nội viện đều là Sử Lai Khắc Giám Sát Giả, đa số thời gian của bọn chúng đều đi làm nhiệm vụ ở bên ngoài, muốn tập hợp về và đi đến đây cũng phải cần một ít thời gian. Vòng loại đầu tiên chắc hẳn chúng ta sẽ không gặp phải đối thủ quá mạnh, ta tin với thực lực của các người sẽ không có vấn đề gì. Để ta giảng giải sơ lược về quy tắc của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cấp cao này. Sau khi cho các đệ tử ngoại viện một liều thuốc an thần, Vương Ngôn ung dung nói tiếp: - Cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái là một cuộc thi đấu giữa các học viện cao cấp trên khắp đại lục, nó được tổ chức dựa trên nguyên tắc căn bản nhất là công bình công chính nghiêm minh. Mỗi lần so đấu cũng chính là một lần biểu lộ thực lực của học viện. Cho nên phương thức thi đấu sẽ rất phong phú. Bây giờ ta bắt đầu giải thích một chút về quy trình của cuộc thi. Lần này có tổng cộng 133 học viện đến tham gia. Tất cả đều đang ở trong tử điểm này. Vòng đầu tiên chính là loại trực tiếp, nói cách khác miễn đội nào thua sẽ lên đường về nhà. Vòng này áp dụng phương thức đoàn chiến, bảy đấu bảy. Ngày mai sẽ bắt đầu rút thăm. Theo dự tính thì vòng loại cần thời gian ba ngày. - Sau khi vòng thứ nhất kết thúc lại bắt đầu chia tổ, mỗi tổ khoảng tám đến chín đội,

sau đó bắt đầu thi đấu vòng tròn, mỗi trận đấu sẽ là một phương thức khác nhau, tùy tình huống mà thay đổi, loại thứ nhất là loại từng người, loại thứ hai là nhóm hai hoặc ba người, loại cuối cùng là đoàn chiến bảy đấu bảy. Cái này đúng là khảo nghiệm thực lực tổng hợp. Nếu rút thăm trúng phương thức nào thì sẽ thi đấu với phương thức đó, đây là một cách kiểm tra thực lực một cách tốt nhất. - Để các người vượt qua vòng loại rồi gặp tình huống cụ thể thế nào ta sẽ giải thích sau. Hiện giờ quan trọng nhất là đối thủ vòng loại của các người, phải vượt qua bọn họ chúng ta mới có cơ hội vào vòng đấu loại và có thời gian đợi viện quân đến trợ giúp. Cho dù viện quân không đến kịp, chỉ cần kiên trì được nửa tháng là thực lực của mấy đứa Tiểu Đào có thể khôi phục lại, lúc đó chúng ta sẽ như cũ là đội ngũ mạnh nhất. Mọi người vừa nghe nói vòng đầu tiên là vòng loại trực tiếp lập tức đều trở nên nghiêm túc, nếu học viện Sử Lai Khắc tham gia cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái lại bị loại đầu tiên, đây chẳng phải là một chuyện cười vô cùng xấu mặt sao? Vương Ngôn cố làm ra vẻ hoàn toàn nắm chắc, không hề có chút lo lắng, hắc hắc cười nói: - Các người làm sao thế? Căng thẳng lắm sao? Dừng hồi hộp quá, đợi bắt đầu thi đấu các người sẽ thấy đối thủ của mình không mạnh như trong tưởng tượng đâu. Các người quên rằng học viện Sử Lai Khắc trước nay chỉ chọn nhân tài thôi sao? Mặc dù các người là đội dự bị nhưng đã có tư cách đại diện học viện đến đây cũng đã đủ nói lên khả năng của mình rồi. Mà phần thực lực này, các học viện bình thường làm sao so được? Các người đừng so sánh bọn họ với những người cùng độ tuổi ở học viện chúng ta chứ. Tất cả mọi người nghe thấy thế đều giật mình. Đúng a! Vương lão sư nói rất đúng, bọn họ đều là đệ tử của học viện đệ nhất đại lục, không thể so sánh với những đệ tử khác cùng độ tuổi được. Vương Ngôn hơi ngả người về phía sau, thoải mái dựa vào ghế nói: - Trừ Vũ Hạo, các người đều có Hồn Hoàn tốt nhất ở từng cấp bậc. Mỗi người đều có Hồn Hoàn ngàn năm, những người khác có sao? Các người nghĩ liệp sát hồn thú ngàn năm dễ lắm à? Ta có thể nói cho các người biết, ở một số học viện cao cấp bình thường, thậm chí còn rất hiếm có lão sư có tu vi bậc Hồn Vương trở lên, đối thủ của các người đều là hồn sư dưới hai mươi tuổi, nhưng không chắc bọn họ đều có trên ba, bốn Hồn Hoàn. Ta dám chắc trừ

khi vòng loại các người gặp phải học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, nếu không căn bản sẽ không gặp phải đối thủ có năm Hồn Hoàn. Tu vi các người thì sao? Bốn Hồn Tông, lại còn hai hồn sư có Vũ Hồn Song Sinh, một người có Vũ Hồn Cực Hạn. Người cần lo lắng là đối thủ của các người. Thôi được rồi, tất cả nghỉ ngơi dưỡng sức để ngày mai còn thoải mái mà chiến đấu. Các người phải để những học viện khác thấy cho dù đội của chúng ta đều dưới mười lăm tuổi nhưng bọn chúng cũng không có cơ hội chiến thắng. À đúng rồi, suýt chút nữa ta quên mất, ngày thi đấu đầu tiên chúng ta sẽ có phần, bởi vì quán quân lúc nào cũng là đội ra thi đấu đầu tiên. Từ Tam Thạch giật mình nói: - Vương lão sư, ngài không an bài chiến thuật gì sao? Vương Ngôn tức giận hừ một tiếng nói: - Sắp xếp gì? An bài gì? Người muốn sỉ nhục ta hay tự sỉ nhục bản thân mình? Đối thủ như thế còn cần sắp xếp trước sao? Cứ thế mà lên thôi. Tiểu Đào, ba người các người ở lại đây ta đưa cho chút đan dược. Bảy người đội dự bị lập tức đứng dậy về phòng nghỉ ngơi, nghe Vương Ngôn thao thao bất tuyệt một lúc bọn họ cũng đã bớt lo lắng rồi. Đúng a, chúng ta cho dù là đội dự bị cũng là một đội tinh anh. Chúng ta không có yếu hơn những đội khác. Đội bảy người đi khỏi Vương Ngôn mới đứng dậy đóng cửa phòng họp lại, vẻ mặt thoải mái cũng biến mất, hắc hắc thở dài rồi quay lại chỗ ngồi cũ, sắc mặt vô cùng chăm chú. Đái Thước Hành thở dài nói: - Vương lão sư, ngài cố tình an ủi bọn họ sao? Ngài nói không sai, nhưng những đệ tử mà các học viện khác phái đến đây đều là những đệ tử tinh anh nhất, tuy không bằng chúng ta nhưng tuyệt đối đa số đều là bậc Hồn Tông. Hơn nữa, trận khai mạc ngày mai, đối thủ của chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực mà liều mạng. Mã Tiểu Đào nói: - Vương lão sư làm rất đúng, nếu không làm như thế thì một chút sĩ khí bọn chúng cũng không có thì ngày mai làm sao thi đấu? Bây giờ chúng ta chỉ có thể tin tưởng vào bọn chúng. Vương Ngôn trầm giọng nói: - Ta giữ ba người các người lại chỉ muốn biết chính xác với thương thế này các người cần bao nhiêu thời gian mới có thể khôi phục hoàn toàn. Mã Tiểu Đào nói: - Nếu cố hết sức tu luyện và điều dưỡng thì cũng phải mười lăm ngày. Đái Thước Hành nói: - Tu vi của ta không bằng Tiểu Đào, chỉ sợ phải lâu hơn một chút, khoảng mười bảy ngày. Tâm trạng Vương Ngôn càng lúc

càng tệ, đây là lần đầu tiên hắn dẫn đội tham gia một cuộc thi đấu lớn như thế này, cho nên hắn cũng không biết nên xử lý như thế nào nữa. Lăng Lạc Thần nói: - Thương thế của ta nhẹ hơn một chút, ta cần khoảng mười ngày là được. Rốt cuộc cũng được một tin tốt, Vương Ngôn tính toán một chút rồi nói: - Vậy có nghĩa là nếu mọi chuyện thuận lợi thì chỉ cần bọn nhóc thắng đến trận thứ ba hoặc thứ tư là người có thể ra thi đấu. Sau khi suy nghĩ một lúc, Vương Ngôn nói tiếp: - Hiện giờ chúng ta chỉ có thể hi vọng là bọn chúng có thể thắng, vượt qua giai đoạn đấu loại này chúng ta mới có cơ hội tiến về phía trước. Hơn nữa chuyện chúng ta không có viện binh phải tuyệt đối giữ bí mật. Chúng ta phải xây dựng lòng tin chiến thắng cho bọn nhỏ, chúng ta không thể để vinh quang của học viện Sử Lai Khắc bị gián đoạn được. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng nhau trở về phòng. Sau khi đóng cửa lại, Vương Đông không kiềm được nói: - Vũ Hạo, người cảm thấy những lời ban nãy Vương lão sư nói có thật không? Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói: - Mặc kệ nó là thật hay không, chúng ta cũng phải tin tưởng ngài. Bởi vì căn bản chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác. Thôi đến đây tu luyện nào. Ngày mai rút thăm xong là lập tức thi đấu. Bây giờ chuyện chúng ta cần làm chính là phải tin tưởng vào bản thân mình, ngoài ra không còn cách gì nữa. - Ừ. Vương Đông lập tức ngồi xuống chỗ đối diện Hoắc Vũ Hạo, bốn chưởng của cả hai chạm vào nhau, bắt đầu vận chuyển Hạo Đông Lực và tu luyện. Lúc này không chỉ bên phía học viện Sử Lai Khắc bắt đầu động viên tinh thần đệ tử mà những học viện khác đến đây dự thi cũng vậy, học viện ở cùng tầng với học viện Sử Lai Khắc là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư cũng không ngoại lệ. Những kỳ thi đấu gần đây, đa số bọn họ đều đứng thứ hai, cho nên đãi ngộ của bọn họ ở Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm cũng không kém học viện Sử Lai Khắc là bao. Mục tiêu của bọn họ chỉ có một chính là tranh chức vô địch. Bên trong phòng họp có hai ông lão đang ngồi ở vị trí đầu tiên, trong phòng còn có mười bốn đệ tử chia ra hai dãy khác nhau, đệ tử ngồi ở dãy bên trái rõ ràng lớn hơn đệ tử ngồi ở phía bên phải một chút. Hiển nhiên, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư cũng phải tới hai đội, một đội chính thức và một đội dự bị cho năm năm sau. Một trong hai ông lão ngồi ở vị trí đầu tiên, dáng người cao lớn vạm vỡ

trầm giọng nói: - Theo quan sát của chúng ta, lần này học viện Sử Lai Khắc chỉ cử đến mười người, trong đó có ba người có vẻ khoảng hai mươi tuổi, những người còn lại đều khá nhỏ, thậm chí có cả khoảng mười hai mười ba tuổi nữa. So với độ tuổi quy định thì chênh lệch khá lớn. Những người chúng ta gài vào đế quốc Tinh La đã báo lại tin tức chính xác rằng mười người đó chỉ có ba người mười chín tuổi, bảy người kia thì dưới mười lăm tuổi. Nói cách khác, lần này học viện Sử Lai Khắc không cử đội chính thức đến mà là đội dự bị và hai thành viên đội chính thức, một nữ đệ tử mười chín tuổi còn lại thì lần đầu tiên xuất hiện nên không có thông tin. Các người có biết thông tin này có nghĩa gì hay không? Mười bốn đệ tử bên dưới đều lộ vẻ khó hiểu. Người thứ hai trong hai ông lão ngồi ở vị trí đầu tiên là một ông lão có bộ râu quai nón, thân hình cũng to lớn vạm vỡ, mái tóc ngắn màu ánh kim như dây thép mỏng, bộ râu quai nón kéo dài chạm đến mái tóc ở hai thái dương, bộ dạng trông vô cùng nổi bật và dữ tợn. Lão vỗ bàn một cái đứng lên nói: - Chính là khinh miệt, bọn chúng coi thường chúng ta. Căn bản bọn chúng không coi chúng ta ra gì, bọn chúng nghĩ là chỉ cần một đội dự bị cũng có thể đánh bại chúng ta. Đây là cố tình làm chúng ta mất mặt có biết không? Dựa theo quy tắc báo danh hôm nay chính là hạn chót. Vậy là bọn chúng quyết định sẽ bằng đội hình đó đấu với chúng ta. Mã Như Long. - Dạ. Một nam đệ tử ngồi ở vị trí đầu tiên của đội chính thức lập tức đứng lên. Tướng mạo của hắn và ông lão đang tức giận kia có chút giống nhau, dáng người vô cùng cao lớn, mái tóc ngắn, chỉ thiếu mỗi bộ râu quai nón. Hai mắt hắn sáng ngời bừng bừng khí thế. - Trận này nếu thua với đội hình này của học viện Sử Lai Khắc thì người rút khỏi Minh Đức Đường cho ta. - Dạ. Mã Như Long chỉ đơn giản trả lời một chữ nhưng một chữ này lại tràn ngập sát khí. - Mã lão đừng có gấp. Ta cảm thấy mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy. Ngồi đối diện Mã Như Long là một thiếu niên thanh tú còn khá trẻ, dáng người cao ráo, đôi mắt to sáng ngời, đôi bàn tay xinh xắn thon dài lại còn trắng nõn khiến bao cô gái phải ghen tị. Hắn dường như khá thích ngắm đôi tay của mình, cho dù đang nói chuyện với vị gọi là Mã lão kia cũng không ngoại lệ, cái cách hắn nhìn đôi tay của mình y hệt như đang ngắm một tác phẩm nghệ thuật vô cùng hoàn

mỹ vậy. Mã lão nhú mày nhìn hăn nói: - Cái gì gọi là không đơn giản như vậy? Gã thiếu niên thanh tú kia vẫn nhìn chăm chăm đôi tay của mình nói: - Học viện Sử Lai Khắc chắc chắn không phải những người ngu ngốc, bọn họ biết chắc nếu chỉ phải ba người đến đây sẽ không phải là đối thủ của chúng ta. Ta vốn là rất tin tưởng Long đại ca. Ta nghĩ bọn họ trên đường đến đây đã gặp chuyện gì đó ngoài ý muốn nên mới như vậy. Học viện Sử Lai Khắc không phải luôn luôn coi trọng chúng ta sao? Bọn chúng làm sao có thể làm ra sơ suất lớn như thế? Mã lão bị hăn nói đến khuôn mặt già nua thoáng ửng đỏ, trong lòng lão cũng từng nghĩ như thế nhưng ban nãy nói vậy chẳng qua muốn khích lệ học viên mà thôi. - Nếu như thế dĩ nhiên là quá tốt. Tiểu Hồng Trần, tốt nhất ngươi chỉ lo đám đệ tử nhỏ dưới mười lăm tuổi. Trong cuộc thi, bọn chúng mới là đối thủ của ngươi. Thanh nhiên thanh tú gọi là Tiểu Hồng Trần rốt cuộc cũng ngẩng đầu. Hăn mỉm cười nói: - Mã lão, đối thủ của ta chỉ có chính bản thân mình. Mã Như Long tối sầm mặt nói: - Tiểu Hồng Trần, ngươi nghiêm chỉnh một chút cho ta. Tiểu Hồng Trần nhoèn miệng cười nói: - Mã đại ca, ta rất đang hoàng. Các ngươi phải cố lên nha. Đừng có thua học viện Sử Lai Khắc đấy, vừa rồi Mã lão có nói rồi, người thua là phải rời khỏi Minh Đức Đường, như thế rất là đáng tiếc, phải không? - Ngươi... Hai mắt Mã Như Long nhất thời lóe ra sát khí, nhưng Mã lão lại trừng mắt nhìn hăn quát: - Ngồi xuống. Được rồi, bây giờ ta bắt đầu bố trí thành viên thi đấu trận đầu tiên. Tuy Tiểu Hồng Trần chỉ là thành viên đội dự bị nhưng dường như ngay cả Mã Như Long đội trưởng đội chính thức và ông lão dẫn đội cũng có chút kiêng nể hăn. Mà tuy Tiểu Hồng Trần lúc nào cũng tươi cười nhưng sự kiêu ngạo và tự tin trong ánh mắt của hăn lại áp đảo hết mọi người ở đây. Sáng sớm hôm sau, khi tia nắng mặt trời chiếu xuống thành Tinh La thì tòa Đô thành của đế quốc Tinh La này dường như tỏa ra một chút hơi thở uy nghiêm. Tất cả các ngã tư đường đến Quảng Trường Tinh La đều đã bị binh lính phong tỏa. Nhất là khu vực gần Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm lại càng có nhiều binh lính hơn, đoạn đường từ đây đến Quảng Trường Tinh La phải đi qua một ngã tư, và giờ nơi đây đã có lệnh giới nghiêm. Chỉ có các thành viên dự thi của các học viện cao cấp đang ở trong Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm mới có thể đi qua. Sàn đấu của

cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp cũng không phải được xây dựa ở giữa Quảng Trường Tinh La mà nằm ngay trước mặt Hoàng Thành, vì như thế Hoàng Đế Tinh La và các vị quần thần có thể ngồi trên đầu thành để xem, vừa dễ dàng, vừa là nơi có tầm nhìn tốt nhất lại còn an toàn nữa. Sàn đấu này diện tích khoảng một trăm thước, cao năm thước. Xung quanh nó có 108 cái cột sắt. Nó không phải dựng trang trí mà là những Hồn Đạo Khí có tác dụng phòng ngự. Sau khi trận đấu bắt đầu sẽ có 108 Hồn Sư đến lập nên tầng phòng ngự bên ngoài sàn đấu, các cột sắt này sẽ hợp thành một vòng phòng ngự ngăn cách Hồn Kỹ tràn ra ngoài, để tránh phá hỏng Hoàng Thành và làm bị thương người vô tội. Lúc này trên Quảng Trường Tinh La vô cùng trống trải, trừ các quân lính đang canh gác ở xa xa, trên quảng trường có thể nói là không một bóng người. Có một lần cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái diễn ra ở đế quốc Tinh La đã xảy ra hiện tượng chen lấn giẫm đạp lẫn nhau, cho nên lần này hoàng thất Tinh La vô cùng cẩn thận, chẳng những điều đại quân đến duy trì trật tự mà còn cho ra nhiều biện pháp khác nữa. Trên quảng trường lưới sắt san sát cao khoảng một thước năm đến một thước sáu, nó sẽ không ảnh hưởng đến tầm nhìn của người xem, mà trên quảng trường còn chia thành những khu vực khác nhau, và cửa ra vào cũng khác nhau nên quân đội sẽ dễ dàng duy trì trật tự hơn, mỗi một khu vực đều hạn chế một lượng khán giả nhất định. Hoàng Thành nằm ở phía bắc, tọa bắc triều nam (*), mà phía tây sàn đấu cũng có xây dựng một khu vực nghỉ ngơi vô cùng xa hoa để cho mỗi học viện đến đây thi đấu sử dụng. Bất quá khu nghỉ ngơi này chỉ có thể tiếp nhận khoảng bảy mươi học viện. Rõ ràng không có chuẩn bị cho học viện bị loại ở vòng loại trực tiếp. Như vậy cũng tốt, vừa tránh lãng phí vừa khơi dậy ý chí chiến đấu của các học viện. (*) tọa bắc triều nam là một tập quán xây nhà của TQ, thường thì bên họ hay xây nhà để cửa nhà hướng về phía nam. Sau khi cuộc thi giữa các học viện cấp cao được đổi thành Đấu Hồn Đại Tái thì ngoài trận chung kết, vòng kích thích nhất chính là vòng đấu loại trực tiếp đầu tiên này, nó thậm chí còn đặc sắc hơn cả vòng đấu vòng tròn nữa. Thi đấu vòng tròn có thể sắp xếp chiến thuật, thậm chí có thể tính toán thắng bại nhưng vòng đấu loại trực tiếp này lại không thể, thua là phải rời khỏi nên tất cả

học viện đến tham gia đều nhất quyết phải vượt qua được vòng này. Cho dù học viện quán quân kỳ trước cũng không ngoại lệ. Cuộc thi này lúc nào cũng phải rút thăm, bất cứ học viện nào cũng không có đặc quyền. Sáng sớm, các sư phụ dẫn đoàn bắt đầu dẫn đội của mình đến Hoàng Thành, sau đó báo danh và rút thăm. Lúc này nghi thức rút thăm đã xong xuôi và đợi các quan chức bên đế quốc Tinh La thống kê kết quả. Sau khi có được trật tự thi đấu cũng có thể xem công tác chuẩn bị quan trọng cuối cùng cũng hoàn thành. Mặt trời từ phương đông từ từ dâng lên phía chân trời, trên đầu tường Hoàng Thành, một bóng người trung niên mặc trường bào màu vàng rực, đầu đội mũ Bát Bảo Tử Kim, đang khoanh tay đứng nhìn. Chỗ y đang đứng chính là vị trí trung tâm phía trên Hoàng Thành, cũng là vị trí tốt nhất để quan sát sân đấu phía dưới. Bên cạnh y là một phụ nữ mặc cung trang xinh đẹp đang cung kính mà dịu dàng ngồi bên cạnh. Phía sau bọn họ là văn võ bá quan của đế quốc Tinh La. - Bệ hạ. Một ông lão mặc bộ trang phục của quan văn bước nhanh đến cung kính hành lễ với người kia, theo mãng văn thêu trên quần áo của lão có thể thấy đây là một người có địa vị vô cùng tôn quý. - Thủ Tướng sắp xếp thế nào rồi? Hoàng đế bệ hạ của đế quốc Tinh La mỉm cười hỏi. Thủ Tướng cung kính nói: - Tất cả đã sắp xếp ổn thỏa. Và cũng đã có kết quả rút thăm. Bên ngoài mọi thứ đều được duy trì trật tự, đã có thể cho dân chúng vào. Hoàng Đế Tinh La mỉm cười gật đầu nói: - Được, truyền lệnh của ta, bắt đầu mở cửa cho mọi người vào, nhớ phải khống chế và duy trì trật tự. Ở vị trí của người nào quản lý có vấn đề lập tức phạt nặng. -Dạ. Vị gọi là Thủ Tướng kia lui lại vài bước sau đó mới xoay người đi. Hoàng Đế Tinh La quay sang nhìn người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh nói: - Hoàng hậu, ta chờ hai mươi năm mới lại đến sự kiện trọng đại này, nó khiến ta nhớ lại thời tuổi trẻ khi xưa. Đáng tiếc quy củ của hoàng thất quá nhiều, nếu không trước đây ta cũng rất muốn được tham gia. Hoàng hậu mỉm cười nói: - Đế vương vẫn có tâm làm vũ giả! Hoàng Đế Tinh La mỉm cười nói: - Nàng xem, các học viện đều đã đến rồi. Bất quá hôm nay bọn họ chưa thể vào khu vực nghỉ ngơi, chỉ có đội chiến thắng mới có tư cách tiến vào. Nghe nói lần này học viện Sử Lai Khắc đến chỉ có mười người, tất cả đều còn rất trẻ. Dẫn đầu chính là trưởng tử của Đái Hạo.

Ta vốn định điều Đái Hạo về để hẳn được xem các trận đấu, dù sao hai mươi năm mới đến lượt chúng ta tổ chức. Nhưng sau đó ngẫm lại thấy gần đây đế quốc Nhật Nguyệt ngày càng không ổn định, có hẳn trấn thủ Tây Cương ta cũng yên tâm hơn. Hoàng hậu chỉ ở bên cạnh dịu dàng lắng nghe chứ không lên tiếng bình luận, quốc mẫu không phải dễ làm, hơn nữa phía sau đang có đầy đủ văn võ bá quan, các võ tướng đều là hồn sư, thính lực của bọn họ rất mạnh. Đúng lúc này, từ mọi phương hướng của Quảng Trường Tinh La đồng loạt có dân chúng tiến vào, có quân binh dẫn đường, mọi hàng người đi vào đều vô cùng trật tự. Muốn được xem các trận thi đấu của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái không phải khó lắm, phí vào cửa hai kim hồn tệ mà thôi. Nhưng vì Quảng Trường Tinh La có hạn, tối đa chỉ đến hai mươi vạn người. Hai kim hồn tệ là giá thấp nhất, vị trí càng gần sàn đấu giá tiền càng tăng cao. Khoảng cách gần sàn thi đấu nhất giá phải đến một trăm kim hồn tệ mới được. Đối với bá tánh bình dân đây có thể là số tiền lớn nhưng với một ít thương nhân quý tộc lại chẳng đáng là gì. Đế quốc Tinh la đã áp dụng đãi ngộ vô cùng bình đẳng, có tiền thì ngồi gần hơn. Còn lại thì đều giống nhau, chỉ là đứng xem thi đấu. Không có một chỗ ngồi nào hết, như vậy có mới có thể chứa được nhiều người xem. Mỗi ngày tổng phí thu vào có thể lên đến hai trăm vạn kim hồn tệ, vị chi một tháng sáu ngàn vạn kim hồn tệ. Trừ bỏ chi phí duy trì trật tự và đầu tư, đế quốc vẫn còn hời một số tiền lớn. Đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sau bốn đại đế quốc lại chấp nhận luân phiên tổ chức cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp. Phải biết rằng, tiền thuế cả một năm của thành Tinh La cũng chỉ đến những con số này thôi. Khi các khán giả bên ngoài tràn vào thì Hoắc Vũ Hạo và các đồng đội yêu quý của mình đã đi đến khu vực của các tuyển thủ rồi. Hôm nay tất cả học viên của học viện Sử Lai Khắc đều mặc đồng phục truyền thống màu xanh lục, đây là màu đồng phục chuẩn của học viện. Hơn nữa bọn họ còn đứng ở vị trí đầu tiên, các học viện khác cũng không có ý kiến gì về vấn đề này, đây là thành quả mà học viện Sử Lai Khắc dùng thực lực của mình tích tụ vinh quang suốt trăm ngàn năm. Bất quá những học viện đứng ở phía sau khi thấy đội hình của học viện Sử Lai Khắc đều lộ vẻ kinh ngạc. Chỉ có mười người, mà tuổi tác của mười người

này lại chênh lệch khá hơn, đa số bọn họ đều có vẻ cách độ tuổi hai mươi rất xa. Không cần trực tiếp kiểm tra xương cốt cũng có thể nhìn ra tuổi tác của bọn họ. Ba người đi trước xấp xỉ tuổi nhau nhưng bọn họ đều mặc áo choàng che đi dung mạo. Đa số các học viện đang đứng ở đây đều âm thầm cầu nguyện trong vòng loại trực tiếp ngàn vạn lần đừng gặp phải học viện Sử Lai Khắc hay học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Nếu không chẳng khác nào tuyên bố học viện của bọn họ đã bị loại. Các thành viên của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đứng ngay phía sau học viện Sử Lai Khắc, như thế càng giúp bọn họ quan sát các học viên của học viện Sử Lai Khắc dễ dàng hơn. Trong mười người của học viện Sử Lai Khắc, nhỏ tuổi nhất là Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu. Hoắc Vũ Hạo còn đỡ, vì sau khi hãn dung hợp với hồn cốt của Băng Đế, cơ thể hãn đã phát triển không ít, bộ dạng không kém một thiếu niên mười bốn, mười tám tuổi. Nhưng Vương Đông và Tiêu Tiêu thì khác, cả hai vẫn còn đáng vẻ ngây thơ khả ái. Nhất là Tiêu Tiêu, đáng người cô bé chưa phát triển nên vừa nhìn liền biết đây chỉ là một cô bé bình thường. Ngay cả Tiểu Hồng Trần vô cùng cao ngạo cũng cực kỳ thắc mắc, không biết tại sao học viện Sử Lai Khắc lại phái đến một đội như vậy. Khán giả bên ngoài mất chừng nửa canh giờ mới ổn định được, số lượng rất là nhiều. Quảng Trường Tinh La vốn vô cùng trống trải nay đã chật kín người. May mà có lưới sắt chia thành từng khu vực và có quân đội duy trì trật tự nên mới không xảy ra tình trạng hỗn loạn. Lúc này, mặt trời cũng đã lên cao. - Yên lặng. Một giọng nói đột ngột vang lên truyền khắp mọi nơi. Sau khi nghe thấy giọng nói này, tất cả binh lính lập tức đứng thẳng và giơ cao thanh giáo trong tay, khiến bầu không khí trở nên vô cùng nghiêm trang, quảng trường đang ồn ào cũng an tĩnh lại. - Hoàng Đế Bệ Hạ giá lâm. Sột soạt sột soạt... Dân chúng đồng loạt quỳ xuống. Mấy chục vạn người đồng loạt cùng làm một hành động vô cùng ngay ngắn chỉnh tề cũng khá là hùng tráng. Các quân lính thì quỳ một chân, còn các học viên của các học viện đến dự thi thì được đặc biệt miễn cho bọn họ không cần, nhưng phải cúi đầu chín mươi độ để hành lễ, đây là lễ tôn kính bậc đế vương. - Các khanh bình thân. Giọng nói của Hoàng Đế đế quốc Tinh La vang lên từ Hồn Đạo Khí Khuếch Âm. Lúc này dân chúng

mới ồn ào đứng dậy, các học viên cũng từ từ đứng thẳng dậy. Tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý lên đầu thành của Hoàng Thành. Hoàng Đế Tinh La và Hoàng Hậu cùng văn võ bá quan đã đi đến đầu tường, y dùng ánh mắt dịu dàng nhưng không kém phần uy nghiêm nhìn một loạt ngang các con dân của mình. - Cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện Cao Cấp trên khắp đại lục là một sự kiện trọng đại của giới Hồn Sư tại đại lục Đấu La của chúng ta. Lần này, đế quốc Tinh La chúng ta được phép đăng cai tổ chức khiến ta rất vui mừng. Ở đây, ta thay mặt đế quốc Tinh La hoan nghênh các học viện với học viện dẫn đầu là học viện Sử Lai Khắc đã đến đây tham dự. Hi vọng mọi người có thể trong một tháng này bộc lộ ra thực lực ưu tú của mình. - Tạ ơn Bệ Hạ. Học viên và người dẫn đầu của một trăm ba mươi ba học viện đồng loạt khom mình hành lễ. - Được, ta tuyên bố, cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện Cao Cấp trên khắp đại lục Đấu La chính thức bắt đầu. Hoàng Đế Tinh La cao giọng tuyên bố. - Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Dân chúng bên dưới đồng loạt hô to. - Đùng, đùng, đùng, đùng, đùng... Từng tiếng pháo hoa chúc mừng không ngừng vang lên ở đầu thành, sau khi pháo nổ hết một trăm lẻ tám tiếng mới dừng lại. Trên Quảng Trường Tinh La khắp nơi người người hưng phấn hoan hô không ngớt. Hoàng Đế Tinh La lại quay về chỗ ngồi của mình, hắn và Hoàng Hậu ngồi xuống xong liền quay sang Thủ Tướng phát tay. Thủ Tướng lập tức hiểu ý, liền lập tức truyền lệnh cho thủ hạ bắt đầu. Sau đó lại vang lên một giọng nói khác: - Theo quy tắc của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện Cao Cấp trên khắp đại lục, vòng thứ nhất cũng chính là vòng loại trực tiếp. Tổng số các học viện Hồn Sư hoặc Hồn Đạo Sư cao cấp báo danh là một trăm ba mươi ba. Sau khi rút thăm, có một học viện thắng không cần đấu, các học viện còn lại chia thành sáu mươi sáu trận thi đấu. Học viện nào thua trong vòng thứ nhất này sẽ trực tiếp bị loại khỏi cuộc thi. Tiếp theo, trận đấu đầu tiên sẽ lập tức bắt đầu. Hai đội bao gồm một đội đến từ đế quốc Đấu Linh, học viện Hồn Sư Cấp Cao Thiên Linh. Đội còn lại chính là đội đã giữ chức quán quân suốt gần một ngàn năm nay, học viện Sử Lai Khắc. Sau khi người dẫn chương trình tuyên bố, cả Quảng Trường Tinh La nhất thời ồn ào đến cực điểm. - Sử Lai Khắc, Sử Lai Khắc, Sử Lai

Khắc... Tên của học viện Sử Lai Khắc vang dội khắp mọi ngõ ngách. Tình huống trước mắt khiến đội dự bị chuẩn bị ra thi đấu vô cùng lo lắng. Bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ rơi vào tình huống này, ở đây đang có mấy chục vạn người đến xem. Nếu... chẳng may... bọn họ thua, học viện Sử Lai Khắc bị loại, kết quả thế nào bọn họ không dám tưởng tượng tiếp nữa. - Tất cả không cần lo lắng. Đây chính là vinh quang của học viện Sử Lai Khắc, và nó cũng sắp là vinh quang của các người. Ngày xưa, lần đầu tiên chúng ta trông thấy một cuộc thi lớn như vậy cũng vô cùng kinh ngạc. Nhưng ta tin chắc, đối thủ của chúng ta còn hoảng sợ và hồi hộp hơn chúng ta gấp mười lần, bởi vì chúng ta chính là học viện Sử Lai Khắc. Giọng nói của Mã Tiểu Đào truyền vào tai của từng người đội dự bị. Tình huống trước mắt cũng chính là lần đầu tiên Vương Ngôn gặp phải. Ở đây chỉ có ba người Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần khi xưa trong đội dự bị mới từng trải qua. Cho nên lúc này lời nói của Mã Tiểu Đào sẽ có sức thuyết phục hơn. Đái Thước Hành lập tức tiếp lời: - Tiểu Đào nói không sai. Mọi người hoan hô chính là hoan hô vì vinh quang suốt mấy ngàn năm nay của học viện Sử Lai Khắc chúng ta. Hiện giờ các người lên sàn đấu cứ bộc lộ hết thực lực của bản thân, chứng minh cho mọi người thấy đệ tử của học viện Sử Lai Khắc là mạnh mẽ đến mức nào. Đi thôi, ưỡn ngực thẳng người, dùng dáng vẻ tự tin nhất để đáp lại tấm lòng của những người đang ủng hộ mình đi chứ. Được hai vị học trưởng ủng hộ, tâm trạng của mọi người mới bình tĩnh lại vài phần, nhưng lòng bàn tay vẫn ước dầm mồ hôi. Bọn họ đương nhiên không biết, từ trước đến nay, học viện Sử Lai Khắc chưa bao giờ cho đội dự bị ra thi đấu ở trận đầu tiên. Bởi vì trận này đại biểu cho vinh dự của học viện Sử Lai Khắc, hơn nữa người xem sẽ rất phấn khích, nếu để đội dự bị ra thi đấu chẵn chắc khó mà giữ được bình tĩnh. Cho nên thông thường đều để đội chính thức mở màn. Có điều, lúc này bọn họ căn bản không còn lựa chọn nào khác a! Đúng lúc này, giọng nói của người dẫn chương trình lại vang lên: - Trước tiên chúng ta xin mời các đội viên của học viện Hồn Sư Cao Cấp Thiên Linh lên sàn đấu. Bên phía cánh phải, một đội ngũ gồm các thanh niên mặt không còn chút máu lơ mơ bước lên sàn đấu. Mã Tiểu Đào phì cười nhìn mấy người Hoắc Vũ Hạo nói: - Các người

thấy chưa, đây là đối thủ của các người. Chú ý một chút. Có thấy mỗi người bọn họ đều đang run rẩy tay chân không? Danh tiếng của học viện là một gánh nặng rất lớn nhưng đồng dạng cũng là một vũ khí vô cùng lợi hại. Tự tin lên, tự tin vào thực lực của bản thân mình, học viện Sử Lai Khắc tất thắng. Mã Tiểu Đào vừa nói vừa đi đến bên cạnh Bối Bối đưa ra cánh tay phải của mình, nhất thời những người khác cũng ào ào tiến lên, mười một cánh tay phải đặt cùng một chỗ. Vương Ngôn thấp giọng nói: - Hoắc Vũ Hạo, lát nữa lên sàn đấu con sẽ chỉ huy chiến đấu. Những người khác cứ việc làm theo hướng dẫn của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng. Vũ Hạo, nếu có thể thì sử dụng cho tốt Hồn Kỹ thứ hai của mình. Hoắc Vũ Hạo vốn còn chút ngớ ngàng nhưng nghe Vương Ngôn nhắc nhở một chút cộng với lời nói của Mã Tiểu Đào, cả người đột nhiên trở nên vô cùng tự tin. Đôi mắt Linh Mâu cũng sáng lên, hân hật đầu nói: - Vương lão sư, đệ tử hiểu rồi. Các vị học trưởng cứ yên tâm. Chúng ta sẽ không để học viện Sử Lai Khắc mất mặt. Sử Lai Khắc tất thắng. Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Hoắc Vũ Hạo đồng thời nghe thấy ba chữ Sử Lai Khắc, không hiểu tại sao trong lòng mỗi thành viên đội dự bị liền trở lên vô cùng hăng hái. Đúng vậy, bọn họ là một thành viên của học viện Sử Lai Khắc, bọn họ đang đại diện cho vạn năm vinh quang của học viện Sử Lai Khắc. Đối thủ vừa gặp bọn họ đã cảm thấy sợ hãi. Cho nên việc đầu tiên bọn họ cần làm chính là chiến thắng, gạt hết mọi cản trở trước mặt. Bọn họ đã không còn đường lui, cho nên nếu không thể lui thì chỉ còn cách không ngừng không ngừng tiến về phía trước.

- Tốt lắm, các học viên của học viện Hồn Sư Cao Cấp Thiên Linh đã có mặt. Tiếp đến, mọi người hãy quan sát cho kỹ, đây là các thành viên của học viện đệ nhất đại lục, học viện Sử Lai Khắc. Giọng nói của người dẫn chương trình đột nhiên cao vút lên tận trời cao, từng tiếng hoan hô Sử Lai Khắc vang dội khắp nơi. Ngay cả vị Hoàng Đế đang ngồi yên trên đầu thành cũng không kèm được xúc động mà đứng thẳng dậy nhìn. Nào ai biết ngày xưa khi y còn là một hoàng tử cũng đã từng dùng tên giả đến học tập tại học viện Sử Lai Khắc. Cho đến bây giờ, trong lòng y vẫn còn yêu sâu sắc một người, người con gái đã tình nguyện ở lại nội viện của học viện Sử

Lai Khắc... M2: dự là người mà mấy chương gần đây hay nhắc đến, Nhạc Huyền thì phải.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 76: Ta đến từ Sử Lai Khắc, đến từ Đường Môn!

Chương 76: Ta đến từ Sử Lai Khắc, đến từ Đường Môn! Mười một bàn tay cùng vỗ mạnh xuống một cái, Bối Bối tiếp tục ngẩng đầu lên, nộ dạng lơ lơ uể oải đã biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt vô cùng kiên quyết. Sau đó tự tin sải bước về phía sàn đấu. Hòa Thái Đầu đi ngay sau Bối Bối, kế đến là Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, Tiêu Tiêu, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Đúng vậy, giờ phút này, bảy người bọn họ chính là đại biểu cho học viện Sử Lai Khắc, và bọn họ cũng chính là một đời Sử Lai Khắc Thất Quái. Trên người bọn họ lấp lánh ánh sáng vinh quang từ tổ tiên, hơn nữa nằm trong số bảy người còn có quầng sáng từ Đường Môn a. Ánh sáng vinh quang của Đường Môn và Sử Lai Khắc rốt cuộc lại cùng sáng lên một lần nữa. Tâm trạng của bọn họ đều đã hưng phấn đến cực điểm. Trong biển người hoan hô không ngừng, bảy người bọn họ đều chúi gập gáp, thậm chí sắc mặt có chút đỏ hồng, trong lòng vô cùng hưng phấn, tốc độ vận chuyển Hồn Lực từ từ tăng cao, mỗi người đều cảm thấy bản thân có chút cảm giác tràn đầy sức lực. Rốt cuộc sàn đấu cũng đã hiện ra trước mặt, Bối Bối chưa bước tiếp lên mà quay sang nói với mọi người: - Trận đấu này, chúng ta không những phải thắng mà còn thắng thật đẹp. Chúng ta không thể làm lu mờ vinh quang của học viện Sử Lai Khắc. Vũ Hạo, tất cả nhờ đệ. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, hẳn đương nhiên hiểu ý sư huynh là như thế nào. Lúc này Bối Bối mới xoay người lại bước lên sàn đấu. Bảy người đội đối phương đã đến tụ hội tại một góc xa xa của sàn đấu. Điều khiến các học viên học viện Hồn Sư Cao Cấp Thiên Linh sửng sốt chính là bảy người đội đối phương lại vô cùng trẻ tuổi. Bảy người này không phải đội Sử Lai Khắc dự bị sao? Cái này là đấu loại mà? Chẳng lẽ bọn họ không sợ? Nghi vấn này đồng dạng cũng là câu hỏi của tất cả học viện ở đây, bao gồm cả học viện Nhật Nguyệt

Hoàng Gia Hồn Đạo Sư cũng phải trợn mắt há hốc mồm. Giờ phút này, Tiểu Hồng Trần thậm chí có chút nghi ngờ phán đoán của mình. Học viện Sử Lai Khắc đúng là liêu lĩnh, cho dù bọn họ mạnh nhưng phái ra một đội đều chưa đến mười lăm tuổi, thậm chí có vài đứa mới mười một mười hai tuổi liệu cho thắng một đội ngũ toàn người gần hai mươi tuổi không? Đấu loại mà thua là không còn cơ hội nữa a. Hoàng Đế Tinh La cũng vô cùng kinh ngạc, y tự hỏi: - Học viện Sử Lai Khắc muốn làm gì đây? Sao bọn họ không phái ra đội chủ lực? Con trai của Đái Hạo sao lại không ra thi đấu? Trận đấu chính là trận đấu, cho dù mọi người thắc mắc tò mò thế nào thì nó vẫn phải bắt đầu. Trọng tài từ đế quốc Tinh La đã sớm vào vị trí của mình làm ra một động tác bảo hai đội tiến lên. Bảy thành viên của hai đội nhanh chóng bước đến giữa sân. Càng đến gần, Sử Lai Khắc Thất Quái càng thấy rõ sắc mặt vô cùng khó coi của đối thủ. Lịch sử đã chứng minh rất nhiều lần, học viện nào gặp phải học viện Sử Lai Khắc ở vòng đấu loại thì kết quả chả tốt đẹp gì. Mà đồng thời các thành viên của học viện Hồn Sư Cao Cấp Thiên Linh vì đã đến gần nên cũng phát hiện tuổi tác của Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu, điều này càng thu hút sự chú ý của bọn họ. Huống chi tuổi tác của mấy người Bối Bối rõ ràng cũng nhỏ hơn bọn họ rất nhiều. Đây rõ ràng là đội dự bị. Học viện Sử Lai Khắc không hổ danh là học viện quái vật. Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì đây? Trọng tài trầm giọng nói: - Vòng thứ nhất, đấu loại, đoàn chiến. Hai bên có thể sử dụng Hồn Đạo Khí nhưng trong quá trình chiến đấu nếu có một đội nhận thua đội còn lại tuyệt đối không thể tiếp tục công kích. Hồn Đạo Sư không thể sử dụng Định Trang Hồn Đạo Khí có uy lực công kích cao. Tất cả nghe rõ chưa? - Đã rõ. Bối Bối dẫn đầu bình tĩnh đáp. Đội trưởng của đội học viện Hồn Sư Cao Cấp Thiên Linh là một chàng trai cao ráo, đáng vẻ khoảng hai mươi tuổi, hăn so với sáu người còn lại trong đội thì tương đối bình tĩnh hơn, sau khi Bối Bối lên tiếng, hăn cũng nói một câu tương tự. Cho dù đối thủ là đội dự bị nhưng Mã Tiểu Đào nói không sai, danh tiếng của học viện Sử Lai Khắc cũng là một loại vũ khí mạnh mẽ. Học viện Hồn Sư Cao Cấp Thiên Linh thấy ánh mắt hùng hùng hổ hổ của bảy người Hoắc Vũ Hạo lại càng chột dạ. Trọng tài gật đầu nói: - Được, hai bên tiến về hai phía của sàn đấu.

Chuẩn bị nghe lệnh bắt đầu của ta. Trước khi ta tuyên bố không ai được phép phóng xuất ra vũ hồn, nếu không sẽ bị truất quyền thi đấu. Khoảng cách hai bên từ từ kéo giãn ra, lúc này Hoắc Vũ Hạo mới xoay người nói nhỏ với mọi người: - Lát nữa mọi người đứng theo vị trí ta sắp xếp. Sau đó dựa theo Tinh Thần Tham Trắc mà chiến đấu. Nếu bảo hãn chỉ huy đội chính thức có lẽ hãn sẽ không tự tin nhưng sáu người trước mặt, Bối Bối và Hòa Thái Đầu là sư huynh của hãn, Vương Đông và Tiêu Tiêu thì khỏi phải nói, còn Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam mấy ngày nay hãn đã sớm thân quen rồi. Quan trọng hơn, tất cả đều cực kỳ tin tưởng vào Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của hãn. Đội của đế quốc Thiên Linh ở phía đối diện cũng bắt đầu sắp xếp đội hình. Trọng tài đứng ở giữa sàn đấu từ từ đưa tay phải của mình lên, giờ phút này đột nhiên cả biển người ở Quảng Trường Tinh La lại im lặng một cách kỳ lạ. Tất cả đều tập trung theo dõi trận đấu trên sàn đấu rộng lớn kia. Đây là trận đấu tiên, lại là trận đấu loại, mà một trong hai đội ở bên trên lại là học viện đệ nhất đại lục. Cho dù các thành viên đội dự bị còn rất trẻ nhưng bọn họ vẫn là đại diện của học viện Sử Lai Khắc. Mỗi người xem đều mong muốn được nhìn thấy rốt cuộc bọn họ sẽ làm được những gì. Hai đội nhìn thấy động tác chuẩn bị của trọng tài liền đứng thẳng dậy, cùng lúc đó, các Hồn Sư của đế quốc Tinh La bắt đầu tiến đến một trăm lẻ tám cột sắt đã dựng sẵn bên cạnh sàn đấu và rót hồn lực vào. Sau đó, một trăm lẻ tám cái cột sắt kia đồng loạt phát ra ánh sáng rực rỡ. Từng tia sáng từ cột sắt không ngừng bắn thành một đường cong trên không trung và cùng tụ hội tại một điểm ở độ cao cách sàn đấu chừng hai mươi thước. Cũng ngay lúc một trăm lẻ tám tia sáng đó tụ hội lại thì một màn ánh sáng màu trắng cũng xuất hiện bao trọn lấy sàn đấu. Vòng bảo hộ đã hoàn thành, đây cũng là ý bảo, trận đấu đầu tiên của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp cũng chuẩn bị bắt đầu. Bảy người bên phía học viện Thiên Linh nhanh chóng chia ra đứng vào từng vị trí khác nhau. Ba hồn sư ở đầu tiên vừa nhìn đã biết đây nhất định là hệ Cường Công hoặc hệ Phòng Ngự. Hai hồn sư ở hai bên hãn là hệ Mẫn Công. Còn hai hồn sư ở vị trí trung tâm và sau cùng, dựa theo bố cục truyền thống, có lẽ là Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế và Khí Hồn Sư hệ Phụ Trợ. Đây là đội

hình chiến đấu bảy người tốt nhất đã trải qua vô số lần nghiên cứu có được. Nếu muốn tấn công thì ba người đầu tiên nên là hệ Cường Công, còn phòng ngự thì đổi lại là hai người hệ Phong Ngự và một hệ Cường Công. Kiểu đội hình chiến đấu truyền thống này được gọi là đội hình 3 - 2 - 1 - 1. Nhưng lúc này không có bao nhiêu người chú ý đến học viện Thiên Linh mà đều nhìn chăm chăm vào học viện Sử Lai Khắc. Càng nhìn bọn họ lại càng không kèm được mà giật mình hô to, những người giật mình nhất lại chính là các thành viên của mấy học viện tham gia cuộc thi, vì trận hình của học viện Sử Lai Khắc, bọn họ không sao lý giải được. Hoắc Vũ Hạo đứng ở... vị trí đầu tiên, cậu thiếu niên với gương mặt non nớt lúc này đã đầy vẻ bình tĩnh. Mà sáu người còn lại thì chia ra đứng phía sau hấn tạo thành hình cánh quạt, y hệt như chúng tinh ủng nguyệt (các vì sao cùng tụ hội làm ánh trăng càng thêm nổi bật), cùng tạo sức đẩy hấn ra ngoài. Đội hình này là kiểu gì đây? Học viện có thể tham gia vào cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái ít nhất phải có danh tiếng trên đại lục, dĩ nhiên bọn họ đã nghiên cứu rất nhiều về các phương thức chiến đấu của hồn sư. Nhưng từ trước đến nay bọn họ chưa từng thấy một đội hình chiến đấu nào kì lạ như vậy. Mà quan trọng hơn, đội hình chiến đấu ấy không phải mang đến cho người ta cảm giác sáu người kia đang trợ uy cho Hoắc Vũ Hạo mà rõ ràng chỉ để hấn ra trận một mình. Đây mới là điều quan trọng nhất mọi người không sao giải đáp được. Học viện Sử Lai Khắc sau khi phái ra đội dự bị lại lần thứ hai làm mọi người giật mình khiếp sợ. Ngay cả vị Hồn Sư trọng tài cũng ngẩng người. Người có thể được đế quốc Tinh La chọn làm trọng tài dĩ nhiên phải là một Hồn Sư cấp cao. Mỗi lần tổ chức cuộc thi, người chịu trách nhiệm lớn nhất chính là đế quốc đăng cai tổ chức, đây cũng là thời điểm đế quốc có cơ hội bộc lộ thực lực của bản thân trước các nhân tài của các học viện. Dĩ nhiên bọn họ sẽ cố hết sức, nhưng vị trọng tài kia vì quá bất ngờ trước đội hình quái lạ kia mà tay phải giơ lên cao mãi vẫn chưa thấy hạ xuống. - Trọng tài, có thể bắt đầu chưa? Hoắc Vũ Hạo vô cùng bình tĩnh nói với vị trọng tài. Tuổi của hấn không lớn nên giọng nói còn trợn lẩn sự non nớt và một chút khàn khàn, tuy vậy cũng không khỏi thu hút sự chú ý của toàn trường. Lúc này vị trọng tài mới giật mình tỉnh táo, y hạ tay phải xuống hét lớn một tiếng: -

Trận đấu bắt đầu. Bất kể đội hình kiểu gì, bây giờ chỉ cần đảm bảo trận đấu bắt đầu thuận lợi là được. Sau tiếng hét thật lớn của trọng tài, đệ tử hai bên đồng loạt phóng thích ra vũ hồn. Bảy người của học viện Thiên Linh không yếu, ánh sáng màu vàng màu tím từ Hồn Hoàn soi rọi khắp nơi. Trong bảy người có năm người có bốn Hồn Hoàn, ba người còn lại cũng đều là ba Hồn Hoàn. Bốn Hồn Hoàn của người dẫn đầu lại càng rực rỡ hơn, rõ ràng tu vi của y đã đạt gần mãn cấp Hồn Tông, với độ tuổi này có thể đạt đến cấp bậc kia cũng không phải tầm thường. Nhưng, lại một lần nữa không có ai chú ý đến học viện Thiên Linh, bởi vì mọi người vẫn đang tập trung quan sát biến hóa của mấy người bên học viện Sử Lai Khắc, mà nói một cách chính xác hơn, là tập trung nhìn vào Hoắc Vũ Hạo. Ngay lúc này, một luồng hơi thở vô cùng khủng bố chậm rãi lan tỏa khắp sàn đấu. Sau đó, một quang sáng đỏ như máu xuất hiện chiếu rọi khắp sàn đấu to lớn. Luồng hơi thở khủng bố kia trở nên lạnh như băng, vô cùng tàn nhẫn, đầy mùi vị chết chóc bỗng nhiên bùng nổ. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu. Sáu cái Hồn Hoàn đỏ như máu từ từ xuất hiện trên người Hoắc Vũ Hạo với dáng vẻ chưa đến mười bốn mười lăm tuổi. Màu đỏ là ý gì? Chính là Hồn Hoàn tốt nhất, tượng trưng cho một cường giả mạnh nhất, bởi vì nó đến từ Hồn Thú mười vạn năm. Sáu Hồn Hoàn mười vạn năm đồng thời xuất hiện trên cùng một người là chuyện không ai có thể tưởng tượng được. Từng làn sóng kinh hô không ngừng vang lên từ dưới biển người. Ngay cả Hoàng Đế Bệ Hạ của đế quốc Tinh La cùng Hoàng Hậu và văn võ bá quan cũng không hẹn mà cùng khiếp sợ đứng dậy. Trong lòng mọi người đều có cùng một suy nghĩ, không thể nào, đây là chuyện không thể, không có khả năng một người toàn bộ Hồn Hoàn đều là Hồn Hoàn mười vạn năm được. Nhưng, hơi thở khủng bố này đúng thật là từ Hồn Hoàn mười vạn năm. Huống chi trong lòng đại đa số những người ở đây, học viện Sử Lai Khắc sớm đã được thần thánh hóa rồi. Cũng trong lúc sáu Hồn Hoàn màu đỏ xuất hiện tỏa ánh hào quang khắp mọi nơi thì bảy học viên của học viện Thiên Linh gần như cùng lúc thét lên đau đớn. Ngay cả những khán giả đứng xem bên dưới cũng bị sự xuất hiện đột ngột của sáu Hồn Hoàn màu đỏ kia làm cho khiếp sợ, thì bảy người của học viện Thiên Linh vốn đang vô cùng hồi hộp đang trên sàn đấu phải trực

tiếp đối mặt với nó làm sao mà tránh được? Khi bọn họ cảm nhận được hơi thở vô cùng khủng bố và đầy nguy hiểm kia cũng không tự chủ được mà lùi về sau, cùng tập trung lại một chỗ. Mà trong tích tắc này, Tinh Thần Kiền Nhiễm bất ngờ xuất hiện công kích về phía họ. Bảy người kia vốn đang vô cùng căng thẳng, tiếp đó lại bị một thứ khó thể tin thu hút sự chú ý cho nên tinh thần của bọn họ càng lúc càng tiến gần đến bờ vực sụp đổ giống như chim sợ cành cong, phản ứng của bọn họ còn mạnh mẽ hơn so với dự đoán của Hoắc Vũ Hạo nữa. Trong mắt mỗi người đều lộ rõ vẻ sợ hãi, thế nên sau khi bị Tinh Thần Kiền Nhiễm tập kích liền thừ người ra. Ngay lúc này, một đôi cánh màu vàng lam từ sau lưng Hoắc Vũ Hạo xuất hiện chiếu rọi khắp nơi. Hai màu lam vàng kết hợp thật hoàn mỹ, ánh sáng tỏa ra từ nó cũng vô cùng mỹ lệ nên không khó thu hút sự chú ý của mọi người dưới khán đài. Hai bóng người nháy mắt kết hợp, Hồn Hoàn màu đỏ cũng trong khoảnh khắc đó biến mất. Thay vào đó là một đôi mắt màu vàng thật lớn. Tiếp theo, từng tầng ánh sáng màu lam, tím, ánh kim gần như cùng lúc xuất hiện và hòa quyện vào nhau chiếu rọi kéo dài gần nửa sàn thi đấu, khi nó đi qua, để lại một vệt sáng thật dài màu ánh kim, trùng hợp thế nào lại rọi trúng bảy người của học viện Thiên Linh đang cùng tập trung một chỗ. Những người đang chăm chú nhìn vào đôi mắt thật lớn màu vàng đều đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Ngay sau đó, bọn họ trông thấy sàn đấu to thật to bên dưới hình như bị vệt sáng màu ánh kim kia cắt ra làm hai. Chiều dài vệt sáng ấy dài đến bảy mươi thước, rộng cũng đã khoảng ba mươi thước. Ba tầng ánh sáng ban nãy xuất hiện cũng từ từ biến mất. Bảy người của học viện Thiên Linh không một người nào tránh được vệt sáng màu ánh kim kia rọi xuống, sau khi các luồng ánh sáng biến mất, trên sàn đấu chỉ còn một vết cắt thật dài, sâu đến hai thước, bên dưới tỏa ra ánh sáng lấp lánh, một kỹ năng thật đẹp, thật mạnh mẽ, đúng là không hổ danh với tên gọi của mình - Hoàng Kim Lộ. Trong bảy người học viên của học viện Thiên Linh, hai người có ba Hồn Hoàn gần như cùng lúc ngã xuống đất, màng bảo hộ quanh cơ thể vỡ nát, từng kiện Hồn Đạo Khí Phòng Ngự rơi khắp mặt đất, năm người còn lại cũng không khá hơn, cả người như bị biến thành một pho tượng dát vàng, Hồn Hoàn cũng biến mất. Vũ Hồn hoàn toàn bị phong ấn.

Đôi mắt màu vàng thật lớn từ từ biến mất, sáu Hồn Hoàn màu đỏ lại xuất hiện. Lúc này bên cạnh hẳn xuất hiện thêm một người nữa, đây là một thiếu niên, sau lưng hẳn là một đôi cánh vô cùng mỹ lệ - Vũ Hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp. Người kia dáng vẻ còn nhỏ tuổi hơn người xuất hiện ban đầu nữa nhưng trên người hẳn nhấp nháy sáu cái Hồn Hoàn, hai vàng, hai tím, hai đen vô cùng dọa người. Hoắc Vũ Hạo khoanh tay đứng nhìn. Dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo, hẳn bình tĩnh quay sang nói với vị trọng tài đang ngây người: - Trận đấu đã kết thúc. - A. Lúc này vị trọng tài kia mới kịp phản ứng. Phía bên học viện Thiên Linh đã sớm dìu nhau đi xuống dưới, trên người bọn họ vẫn lấp lánh màu vàng kim. Khi đội bọn họ bước xuống khỏi sàn đấu, một trăm lẻ tám vị Hồn Sư đang làm nhiệm vụ bảo vệ sàn đấu cũng rút lại hồn lực của mình. Rất rõ ràng, trận đấu đã kết thúc rồi. Hơn mười vạn khán giả đang đứng xem, bao gồm cả Hoàng Thất đế quốc Tinh La, văn võ bá quan hay những người đến từ các học viện Hồn Sư, Hồn Đạo Sư Cao Cấp trong giây phút này đều lặng ngắt như tờ. Ban đầu khi bọn họ thấy người ra thi đấu của học viện Sử Lai Khắc là đội dự bị trong lòng cũng có chút nghi ngờ, nhưng sau khi nhìn lại sàn đấu chỉ còn một khe nứt thật dài lấp lánh ánh sáng cũng chỉ biết ngẩn ngơ ngắm nhìn. Bọn họ thậm chí không thể hít thở bình thường nữa. Không biết có bao nhiêu người sau khi thấy Hồn Hoàn mười vạn năm trong lòng thầm kêu không thể nào, vậy mà ngay lúc này, một câu đó bọn họ không thể nào nói ra được nữa, tuy vậy, bọn họ mặc dù do dự và sợ hãi nhưng thật lòng lại càng chấn động và hưng phấn như mắc bệnh tâm thần. Sử Lai Khắc, đây là Sử Lai Khắc. Là học viện đệ nhất đại lục, là Sử Lai Khắc tung hoành đại lục vô địch thủ. Hoắc Vũ Hạo từ từ xoay người trầm giọng quát: - Xin hãy nhớ kỹ, ta đến từ học viện Sử Lai Khắc, đến từ, Đường Môn!!! Nói xong câu này, hẳn cảm nhận được sự khó thở của sáu người bên cạnh, sáu Hồn Hoàn màu đỏ tươi lập tức biến mất. Rồi chậm rãi bước ra khỏi sàn đấu, đi về phía những người còn lại của học viện đang chờ sẵn. Hẳn thậm chí còn không đợi trọng tài tuyên bố kết quả. Sự kiêu ngạo này lại một lần nữa khiến tất cả mọi người khiếp sợ. Đến từ Sử Lai Khắc, đến từ Đường Môn! Sáu người đi phía sau Hoắc Vũ Hạo rõ ràng lúc này Bối Bối là tràn đầy cảm xúc nhất. Hẳn cố nén những giọt nước

mắt đang chực trào ở khóe mi, trong lòng thầm nhủ: "Tiểu Nhã, nếu hôm nay nàng ở đây trông thấy một màn này nhất định sẽ rất mãn nguyện. Đúng vậy, chúng ta chẳng những đến từ Sử Lai Khắc mà còn đến từ Đường Môn!". Vương Ngôn chủ động ra đón mấy người Hoắc Vũ Hạo, khi hẳn đi đến đây khẽ nháy mắt trao đổi với Hoắc Vũ Hạo. Vương Ngôn lên tiếng trước, hẳn nói với vẻ trách móc: - Sao lại ra tay nặng thế? Hoắc Vũ Hạo thấy ánh mắt của Vương Ngôn lập tức hiểu vị lão sư của mình đang muốn làm gì liền nhanh chóng phối hợp, hẳn lạnh lùng đáp: - Ta đã hạ thủ lưu tình, chỉ tạm thời khóa vũ hồn của bọn họ thôi. Nếu không e là bọn họ còn khó mà bước khỏi sàn đấu kia. Giọng nói của hẳn khá lớn, vừa đủ để học viện Nhật Nguyệt Cao Cấp Hồn Đạo Sư và các học viện bên cạnh nghe được. Ba người Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần lúc này đều ngẩn người. Bọn họ ngàn vạn lần không ngờ trận đấu này lại kết thúc một cách hài hước như thế. Lúc các thành viên của học viện Thiên Linh phóng xuất ra vũ hồn bọn họ đã biết bảy người Hoắc Vũ Hạo có thể chiến thắng nhưng không ngờ lại thắng bằng cách này. Vương Ngôn và Hoắc Vũ Hạo cùng sóng vai trở về, tay phải của y dường như vô tình chạm phải tay trái của Hoắc Vũ Hạo đang hạ xuống, y khẽ hỏi: - Có muốn ở lại xem các trận đấu khác không? Hoắc Vũ Hạo vẫn tiếp tục làm vẻ lạnh lùng nói: - Xem cái gì? Có gì hay đâu mà xem. Về thôi. Hẳn nói xong cũng lập tức bỏ đi. Khi hẳn xoay người đi không biết vô tình hay cố ý mà lướt nhìn những học viện đứng gần đấy nhưng không có ai dám nhìn thẳng lại hẳn. Lúc này Hoắc Vũ Hạo tuyệt đối trông hết một vị quân vương đang nhìn xuống con dân của mình. Những người còn lại của học viện Sử Lai Khắc cũng nối gót theo hẳn, sau khi trận thứ nhất kết thúc bọn họ cứ thế mà ra về, thậm chí còn không cúi chào phía hoàng thất của đế quốc Tinh La nữa. - Người kia là ai? Sao trước giờ ta chưa nghe thấy tên tuổi của hẳn? Đi điều tra, bất cứ giá nào cũng phải điều tra được tên của hẳn. Hoàng Đế Tinh La từ nãy giờ không hề dời sự chú ý khỏi người Hoắc Vũ Hạo. Mà học viện Sử Lai Khắc sau khi chiến đấu liền ra về cũng khiến cuộc thi gián đoạn mất mấy phút. Bởi vì lúc bọn họ ra về cũng đã thu hút hết sự chú ý của tất cả mọi người. Sự cuồng nhiệt dần dần xuất hiện trong mắt mỗi người ở đây. Đúng vậy,

Đây là Sử Lai Khắc, học viện Sử Lai Khắc trong lòng bọn họ đã sớm được ví như một vị thần ở trên trời cao. Đây là thực lực của học viện Sử Lai Khắc sao? Hồn Hoàn mười vạn năm? Cậu bé kia rõ ràng chỉ mới mười ba mười bốn tuổi vậy mà lần này lại là người dẫn đầu học viện Sử Lai Khắc ư? Trong số những người chấn động có cả các thành viên của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, vẻ mặt của bọn họ lúc này vô cùng khó coi và đáng sợ. Ngay cả Tiểu Hồng Trần bình thường cực kỳ kiêu cạo cũng bị kinh hoàng mà tái mặt. Hắn nắm chặt nắm tay trong lòng không ngừng tự huyễn hoặc bản thân. Không thể, không thể như thế được. Trên thế giới này không thể có thiên tài nào vượt qua mình được. Không, tuyệt đối không. Hắn... nhất định là giả, là giả, giả... Vâng, dĩ nhiên là giả. Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng dẫn các thành viên của học viện Sử Lai Khắc về Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm, mãi đến khi bọn họ mở cửa vào phòng của mình rồi sắc mặt của hắn mới thay đổi. Cả người hắn không một chút báo trước đột nhiên mềm nhũn ngã gục xuống mặt đất. Không chỉ hắn, Vương Đông đi ở phía sau hắn cũng vậy, hai người đồng thời ngã xuống. May mà Vương Ngôn đã chuẩn bị sẵn nên dễ dàng đỡ lấy Hoắc Vũ Hạo, Giang Nam Nam và Từ Tam Thạch ở bên cạnh đỡ lấy Vương Đông, Vương Ngôn đỡ lấy Hoắc Vũ Hạo cẩn thận đặt xuống ghế sofa. Một giây trước vẫn còn là một vị vương giả kiêu ngạo lạnh lùng vậy mà giờ phút này hắn chẳng khác một đứa trẻ, sắc mặt tái nhợt, gục đầu ngủ say. Tại sao Vương Ngôn lại hỏi Hoắc Vũ Hạo có muốn ở lại xem các trận đấu còn lại hay không? Tất cả cũng vì khi hắn vô tình chạm vào tay Hoắc Vũ Hạo liền thấy bàn tay kia vô cùng lạnh lẽo và run rẩy. Hắn biết lúc này Hoắc Vũ Hạo đã gần vượt khỏi giới hạn chịu đựng nên hắn vừa lên tiếng, Hoắc Vũ Hạo lập tức phối hợp dẫn mọi người ra về. Hoắc Vũ Hạo bằng nghị lực kiên cường, cố gắng hết sức về đến Tửu Điểm mới ngất xỉu. Vương Ngôn ngẩng đầu nhìn Bối Bối hỏi: - Các người rốt cuộc đã làm gì? Đúng a! Rốt cuộc đã sắp xếp thế nào? Đây cũng là câu hỏi trong lòng ba người Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần. Bọn họ từng trông thấy uy lực Vũ Hồn dung hợp kỹ vô cùng mạnh mẽ của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông nhưng tu vi của bọn họ dù sao cũng có hạn. Bọn họ làm sao có thể chỉ cần một kích đã đánh bại được các tinh anh tu vi

không hề thấp của học viện Thiên Linh? Chuyện này đúng là khó mà tin được... Bối Bối liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo đang hôn mê trên ghế sofa khẽ nói: - Tiểu sư đệ thật sự rất giỏi. Lúc ấy tâm trạng của chúng ta đều bị vinh quang của Sử Lai Khắc ảnh hưởng nên hoàn toàn không có lo lắng căng thẳng mà cực kỳ phấn khích. Đệ tử đã nói với nó, trận này dưới sự chỉ huy của nó không những phải thắng mà còn thắng thật đẹp. Sau đó tiểu sư đệ an bài một loạt các hành động. Thật ra kết quả hôm nay vượt ngoài dự đoán của chúng ta. Chắc cả tiểu sư đệ cũng không ngờ được. Những người đó rơi vào bi kịch, 80% là vì nỗi sợ hãi trong lòng bọn họ. Mã học tử nói rất đúng, danh tiếng của học viện Sử Lai Khắc chính là một vũ khí vô cùng mạnh mẽ. - Vốn Hoắc Vũ Hạo sắp xếp chiến thuật là bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, đầu tiên nó sẽ dùng kỹ năng Mô Phỏng dọa đối thủ, kế đến dùng Vũ Hồn dung hợp kỹ cố gắng tước đoạt vũ hồn của thật nhiều người trong số bọn họ, tiếp theo chúng ta sẽ dùng kỹ năng mạnh nhất của mình một kích chiến thắng. Nhưng lá gan của mấy người bên học viện Thiên Linh lại quá bé, không ngờ tiểu sư đệ vừa Mô Phỏng ra sáu cái Hồn Hoàn mười vạn năm đã bị dọa hoảng hồn, thậm chí quên cả né tránh, trực tiếp trở thành mục tiêu của Vũ Hồn dung hợp kỹ của tiểu sư đệ và Vương Đông, vậy là xong. Nói thật, đệ tử cũng không ngờ bọn họ ngay cả 10% thực lực cũng không có khả năng phát huy. Trận đấu này chúng ta thắng hết sức đơn giản. Vương Ngôn nghe lời giải thích này có chút nghi ngờ, thật sự đơn giản như lời Bối Bối nói vậy sao? Hắn nghiên cứu rất nhiều về Hồn Sư, lúc ấy, hắn rõ ràng thấy Hoắc Vũ Hạo đã phóng ra một kỹ năng nào đó rồi mới tiếp tục dùng Vũ Hồn dung hợp kỹ. Các học viên của học viện Thiên Linh cho dù sợ hãi và căng thẳng cũng không thể nào thấy công kích trước mặt mà không thể tránh né. Rực rỡ trong Điều tàn - Hoàng Kim Lộ, Vũ Hồn dung hợp kỹ này của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông là một kỹ năng kỳ lạ nhất mà Vương Ngôn từng thấy, uy lực của nó mạnh không gì có thể bàn cãi nhưng nhược điểm chí mạng chính là chỉ có thể công kích một đường thẳng, cho nên, nếu muốn đạt được hiệu quả lớn nhất thì phải làm cho đối thủ không có cơ hội né tránh. Nếu không làm sao một chiêu trúng cả bảy người cơ được. - Không thể nào đơn giản như vậy. Đái Thước Hành đột nhiên lên tiếng, một

câu này của hắn lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Đái Thước Hành nói: - Các người không thấy uy lực của Vũ Hồn dung hợp kỹ lần này mạnh hơn lần trước rất nhiều sao? Mà rõ ràng trong thời gian qua tu vi của bọn họ không hề tăng lên rõ rệt, lại càng không có đột phá bình cảnh. Điều này chứng tỏ tụi nó đã dùng hết khả năng của mình, thậm chí còn sử dụng một cách đặc thù nào đó để tăng uy lực của kỹ năng, cho nên đối thủ mới cảm thấy sợ hãi mà sau đó lập tức rời khỏi sàn đấu. Bối Bối gật đầu nói: - Đái học trưởng nói đúng lắm, lẽ ra với thực lực của hai đứa nó, thi triển xong Vũ Hồn dung hợp kỹ cũng không thể nào suy yếu đến thế này. Vương Ngôn đứng lên nhìn Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, Tiêu Tiêu và Hòa Thái Đầu tươi cười nói: - Bất kể hai đứa nó đã dùng cách gì, nhưng chúng ta đã thắng, đã thành công giữ được vinh quang của học viện Sử Lai Khắc. Ta dám chắc đây là lần đầu tiên học viện Sử Lai Khắc tham gia cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái có một trận chiến sảng khoái như thế này, các người đã chứng minh cho những người khác thấy thực lực của học viện Sử Lai Khắc là như thế nào, từ đây, những người nghi ngờ các người đều phải ngậm miệng lại. Ta xin đại diện học viện cảm ơn các người. Vương Ngôn nói xong liền cúi người trước năm người Bối Bối và Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông đang ngủ say trên sô pha. Lần chiến thắng này có ý nghĩa rất lớn với học viện Sử Lai Khắc. Ít ra lúc này bọn họ không bị loại, và tiếp đó mặc dù phải nỗ lực đợi ba người Mã Tiểu Đào hồi phục nhưng hiện giờ với biểu hiện của bọn họ ở vòng đấu loại, và thái độ hôm nay của Hoắc Vũ Hạo, e là các đối thủ của bọn họ vừa gặp được đội của học viện Sử Lai Khắc sẽ cực kỳ căng thẳng và sợ hãi. Bối Bối thở dài trầm giọng nói: - Vương lão sư, ngài cứ yên tâm, chúng ta sẽ cố gắng hết khả năng đợi viện quân đến hoặc đợi mấy vị học trưởng hồi phục, mỗi trận đều sẽ chiến thắng. Vương Ngôn gật đầu nói: - Trước tiên đỡ Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lên giường đã, cho bọn chúng nghỉ ngơi thoải mái một chút, hôm nay hai đứa nhỏ này chính là công thần. Theo tình hình này, ta muốn đi nghiên cứu chiến thuật một chút để các trận tiếp theo các người cũng thoải mái hơn. Vì thế mọi người cũng không để ý nhiều và Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông lại một lần nữa ngủ cùng một giường lớn. Sau trận đấu thứ nhất đầy kích thích, cuộc

thi Đấu Hồn Đại Tái lại tiếp tục diễn ra đầy khí thế, chẳng qua biểu hiện của học viện Sử Lai Khắc và Hoắc Vũ Hạo, đã khắc sâu ấn tượng với những khán giả đến xem rồi. Nhất là câu nói đầy khí phách lúc rời sàn đấu kia. Học viện Sử Lai Khắc, Đường Môn, hai cái tên này lại một lần nữa vang dội khắp thành Tinh La. Khi Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông tỉnh dậy thì phổ đã lên đèn. Nói một cách chính xác hơn là Vương Đông tự giật mình tỉnh dậy còn Hoắc Vũ Hạo thì bị hù mà tỉnh ngủ. Lúc Vương Đông còn mơ mơ màng màng chưa kịp tỉnh táo thì phát hiện bên cạnh mình còn một người nữa, phản ứng đầu tiên của hãn chính là, tung cước... Vì thế, Hoắc Vũ Hạo đây bị kích lăn dùng xuống sàn, như thế còn không tỉnh được sao? - Người làm gì đó? Hoắc Vũ Hạo dùng dùng nổi giận bò lên giường nói. Sau đó Vương Đông mới giật mình xấu hổ nói: - Ta không biết là người! Ai bảo người ngủ ở phòng ta. Hoắc Vũ Hạo ngẩn người rồi nhìn nhìn bốn phía xung quanh, sau đó lại càng tức tối nói: - Tầm xàm, phòng này của ta. Người ngủ giường ta thì thôi đi lại còn đá ta xuống giường, người muốn gì đây hả? - Ặc... ta không biết ta đang ngủ giường của người... Vương Đông xấu hổ một lát rồi lại trừng mắt nói: - Người quát cái gì? Đá một cái là chết sao? Người và ta ngủ chung một chỗ người còn để ý sao? - Ta có để ý đâu. Với lại ta với người ngủ chung thì sau? Đâu phải lần đầu. - Người... Vương Đông phát hiện mình nói không lại Hoắc Vũ Hạo nên lấy mền quần lấy hăn rồi nhờ vào hồn lực mạnh mẽ hơn Hoắc Vũ Hạo mà đè vai hăn xuống ngồi lên người hăn. - Có phục không? Vương Đông dữ tợn nói: Hoắc Vũ Hạo cười to: - Đương nhiên là không. Người làm gì được ta? Vương Đông ngẩn người, bởi vì hăn sức nhớ mình không biết nên xử lý Hoắc Vũ Hạo thế nào. Cũng trong tích tắc Vương Đông sửng sờ, Hoắc Vũ Hạo lập tức nhân cơ hội, vai bị đè nhưng khủy tay và các ngón tay vẫn còn hoạt động được. Hăn lập tức nhẹ nhàng rút một cánh tay ra rồi khẽ chạm vào lưng Vương Đông. Nhất thời cả người Vương Đông như bị điện giật, sau đó bật ngửa ra sau cười thành tiếng. Cơ hội tốt thế này Hoắc Vũ Hạo làm sao bỏ qua được, hăn lập tức rút tay lại và cả hai hoán đổi vị trí cho nhau. Tuy còn cách một cái mền nhưng Hoắc Vũ Hạo vẫn cảm nhận được cơ thể mềm mại của Vương Đông, hăn cười xấu xa nói: - Cơ thể người

mềm mại thật nha, làm gối ôm cũng được đấy. Có phục không? Vương Đông lập tức làm theo dáng vẻ của Hoắc Vũ Hạo ban nãy: - Đương nhiên là không. Người làm gì được ta? Hoắc Vũ Hạo lập tức đảo mắt nhìn Vương Đông từ trên xuống dưới khiến Vương Đông có chút hốt hoảng. - Người... người muốn làm gì? Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Ta nhớ không lầm có người bảo sợ nhột. Vừa nói xong, hắn liền lập tức đưa mười ngón tay đến bên hông Vương Đông. - Ha ha ha ha Nhất thời cả người Vương Đông cong lại như con tôm và cười như điên. - Ta phục, ta phục rồi, ta cho ta đi, đừng lại đi, nhột chết ta, ha ha ha. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên ngừng tay nhìn Vương Đông với vẻ ngơ ngác sững sờ. Vương Đông thở hỗn hển đẩy Hoắc Vũ Hạo đang ngồi trên người mình xuống: - Người, người chờ đó, quân tử báo thù mười năm không muộn. Hoắc Vũ Hạo lại dường như không nghe thấy lời uy hiếp của Vương Đông mà đột nhiên chỉ tay vào mặt Vương Đông nói: - Vương Đông, ban nãy, giọng của người tại sao đột nhiên thay đổi? Đúng vậy, Hoắc Vũ Hạo phát hiện ban nãy Vương Đông bị mình cù lét, tiếng cười vô cùng dễ nghe, hoàn toàn khác với giọng nói bình thường của hắn. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã ở chung suốt một năm, có thể nói cả hai vô cùng hiểu nhau. Vương Đông cũng ngẩn người, khóe mắt lộ ra một chút kinh hoảng khó nhận biết được, hắn lập tức ngắt lời. - Bậy bạ, có khác gì đâu. Nhất định là người nghe nhầm. Hơn nữa, người đè trên người ta như thế tiếng cười có khác cũng có gì lạ đâu? Chẳng lẽ còn có người nào giả mạo ta sao? Hoắc Vũ Hạo nghe có vẻ đúng gật đầu nói: - Cũng đúng, người thối hoặc như thế, làm sao có ai giả mạo được. - Im đi, ta tắm rửa mỗi ngày, vô cùng thơm tho nha, người mới thối hoặc. Hoắc Vũ Hạo thấy Vương Đông có vẻ thẹn quá hóa giận liền vội vàng đổi đề tài: - Được rồi, không giỡn nữa. Hôm nay chúng ta thắng rồi a! Vương Đông ngẩn người, sau đó tình cảnh vạn người chăm chú quan sát mình vào ban sáng lại một lần nữa xuất hiện trong đầu hắn. Nhất là bóng hình Hoắc Vũ Hạo kiêu ngạo trước mười vạn người, đây là tên nhóc vừa bắt nạt mình sao? Thật sự là một người sao?

DAOTIEUVU

Chương 77: Lão tử hữu căn thô tuyệt gia (*)!

Chương 77: Lão tử hữu căn thô tuyệt gia (*)! (*) tuyệt gia là xì gà, ban này định để luôn nhưng về sau có chút không ổn nên thôi để theo tiếng Hán, câu thần chú ngày xưa giống bạn Áo Tư Tập =)) Tạm dịch câu thần chú trên là: Lão tử có điều xì gà thô, sau này sẽ dùng câu này, tên chương cứ để nguyên tiếng Hán =)). Mặc dù Hoắc Vũ Hạo chưa đến mười ba tuổi nhưng ban sáng đáng vẻ hãnh đứng trên võ đài lại vô cùng cao lớn. Và cái khí thế kiêu ngạo ngút trời kia phân nửa cũng là giả bộ nhưng thật sự khiến người người rung động. Cộng với sáu cái Hồn Hoàn màu đỏ như máu kia đã khắc sâu vào trí nhớ của Vương Đông khó mà xóa nhòa được. - Sao mà lúc ta đến cạnh người, số Hồn Hoàn trên người ta cũng thành sáu? Vương Đông hỏi. Hoắc Vũ Hạo đáp: - Kỹ năng Mô Phỏng kia lấy ta làm trung tâm, trong phạm vi ba thước có thể thoải mái muốn biến hóa cái gì cũng được. Đây là lý do tại sao ta bảo người đến gần ta mới phóng thích ra Vũ Hồn. Sáu Hồn Hoàn đã là cấp độ cao nhất đánh vào tâm lý của đối thủ. Hai người chúng ta cùng mô phỏng ra cấp bậc Hồn Đế, nhất định đủ để hù dọa bọn họ. Bất quá ta không ngờ bọn họ lại yếu đuối đến thế, sau khi bị Tinh Thần Kiên Nhiều của ta tấn công liền ngất đại cả người. Hơn nữa, người dùng Hoàng Kim Chi Mang thiêu đốt Hạo Đông Lực giỏi lắm, hiệu quả rất tốt, uy lực Hoàng Kim Lộ mặc dù không tăng nhưng phạm vi công kích lại lớn hơn một chút. Hồn Cốt cánh tay trái kia dường như rất phù hợp với Vũ Hồn dung hợp kỹ của chúng ta. Vương Đông nhún vai nói: - Nhưng tác dụng gia tăng biên độ này nháy mắt đã rút hết Hạo Đông Lực của chúng ta. Nếu có sai lầm gì thì nguy to. Trận chiến này mặc dù đánh đã lắm nhưng đã bại lộ một phần kỹ năng mạnh nhất của chúng ta rồi. Không phải mất nhiều hơn được sao? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Không thể nói vậy. Trận đấu này rất quan trọng với chúng ta, không những là trận đấu đầu tiên mà còn lại trận đấu loại. Chúng ta đại diện cho học viện, tuổi tác của chúng ta lại dễ nhận biết. Nếu chiến đấu theo kiểu bình thường chẳng phải ép tất cả chúng ta đều bị bại lộ thực lực sao? Bây giờ không giống bình thường. Hai đứa mình đều rõ ràng chưa

đến mười lăm tuổi nhưng tu vi lại đến bậc Hồn Đế, như vậy còn không đủ làm mọi người hoảng sợ sao? Bọn họ kinh hoàng sẽ lại càng sợ chúng ta hơn, sau đó nếu chiến đấu gặp chúng ta nhất định sẽ vô cùng căng thẳng. Như thế chúng ta mới có cơ hội chiến thắng và kéo dài thời gian đợi các học trưởng hồi phục thực lực. Đồng thời, mặc dù chúng ta bị bại lộ thực lực nhưng những người còn lại thì không, đây là vấn đề quan trọng nhất. Hơn nữa, Hoàng Kim Lộ của chúng ta cần ba ngày mới có thể tiếp tục sử dụng. Ngày đầu chúng ta dùng, vậy thì đến hôm thi đấu vòng tròn lại có thể dùng tiếp. Vậy chẳng nhất cử lưỡng tiện hay sao? - Sau trận đấu này, ta mới thực sự hiểu rõ danh tiếng của học viện Sử Lai Khắc đệ nhất đại lục là lớn đến mức nào. Nếu không nhờ nó, làm sao trận vừa rồi chúng ta thắng dễ dàng như vậy. Vương Đông do dự nói: - Nhưng chúng ta sớm muộn gì cũng bại lộ thôi. Mà các trận đấu càng về sau càng không dễ dàng. Hơn nữa, sáu cái Hồn Hoàn mười vạn năm của người cũng ảo quá. Thật ra ta thấy nếu lúc đó người chỉ biến một cái Hồn Hoàn thứ sáu là Hồn Hoàn mười vạn năm thì hợp lý hơn. Lúc đó những người khác bị màu sắc Hồn Hoàn của người dọa cho đờ đẫn nhưng hôm nay về nghĩ lại bọn họ sẽ thấy có điểm sơ hở. Chưa đến mười lăm tuổi đạt bậc Hồn Đế tuy khá chấn động nhưng còn tin tưởng được, còn sáu Hồn Hoàn mười vạn năm thì hoàn toàn là không thể rồi. - Ách... người nói cũng đúng. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Lúc ấy nóng lòng quá. Ta chỉ nghĩ cố gắng làm cho mọi người thấy học viện Sử Lai Khắc mạnh mẽ mà thôi. Cho nên biến ra sáu Hồn Hoàn mười vạn năm. Giờ ngẫm lại thấy mình thật ngốc. Nhưng thôi, đã đến nước này cũng không còn cách cứu vãn. Mặc kệ bọn họ nghĩ gì cũng được. Vương Đông đưa tay ôm sau ót ngã người xuống giường nhìn trần nhà nói: - Thật ra chúng ta cũng đừng nghĩ nhiều, cứ làm hết sức là được. Dù sao với thực lực của chúng ta muốn đạt chức quán quân là không thể. Thắng một trận hay một trận vậy thôi. Hoắc Vũ Hạo cũng nằm xuống bên cạnh hần làm động tác tương tự: - Cũng không hần, đợi ba người Tiểu Đào học tỷ hồi phục thì chúng ta vẫn còn cơ hội đạt chức quán quân. Khuỷu tay Vương Đông chạm phải khuỷu tay Hoắc Vũ Hạo liền buông xuống: - Đi, biến xa xa khỏi ta một chút. Chuyện này làm sao ta biết được. Có lẽ vẫn còn cơ hội? Dù sao Mã Tiểu Đào và Đái

Thước Hành đều là cường giả bậc Hồn Đế. Hừ, Tiểu Đào học tử, thân thiết quá ha. Không ngờ người lại là người luyện mẫu tình kết (thích phụ nữ lớn tuổi hơn mình). Hoắc Vũ Hạo tức giận nói: - Người mới thế. Không hiểu sao người lại không thích cô ấy nữa? Vương Đông xoay người đối mặt với Hoắc Vũ Hạo, lấy tay búng vào đầu hắn một cái: - Đừng quên ngày xưa chúng ta suýt chút chết trên tay cô ấy. Người là tên tiểu tử thấy sắc quên nghĩa. Hoắc Vũ Hạo bị đánh đau quá ôm lấy trán mình bất mãn nói: - Gì, ta mới mười hai tuổi, sắc cái gì chứ? Trong đầu người toàn cái thứ gì thế? Suy nghĩ bấy bả, tư tưởng không lành mạnh. Ở tuổi này chúng ta chỉ nên lo học, còn phải học thật giỏi, mỗi ngày đều phải nhìn về phía trước. Không được nghĩ đến chuyện khác, biết chưa? Vương Đông hừ một tiếng nói: - Vậy mới được. Ta về phòng đã. Nói xong hắn liền bước xuống giường. Nhưng Hoắc Vũ Hạo nhanh tay tóm lấy tay hắn nói: - Đừng về, ở lại đi. Vương Đông nhanh rút lại tay rồi ôm mền che trước ngực, nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ cảnh giác: - Người muốn làm gì? Hoắc Vũ Hạo liếc mắt nhìn hắn: - Đồ điên, tu luyện. Bởi vì bọn họ đã thắng trận đấu vòng loại nên hai ngày sau vẫn có thể thoải mái nghỉ ngơi, nhưng viện quân mà bọn họ ngày đêm trông ngóng vẫn không thấy tung tích. Hai ngày này người bận rộn nhất là Vương Ngôn, hắn cứ ra ra vào vào rất có dáng vẻ thần long thấy đầu không thấy đuôi. Mãi đến chiều tối ngày thứ ba, hắn mới gọi mọi người đến phòng họp. - Tiểu Đào, thương thế của ba người thế nào rồi? Vương Ngôn vừa ngồi xuống liền nhìn ba người Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành, Lăng Lạc Thần hỏi. Mã Tiểu Đào nói: - Mấy ngày nay nghỉ ngơi dưỡng thương đã đỡ hơn nhiều rồi, thương thế khôi phục không ít. Trong vòng nửa tháng khôi phục là chuyện bình thường, còn nếu toàn lực ra tay trong vòng mười ngày cũng được. Nhưng chỉ sợ thương thế sẽ càng nặng thêm. Hồn Sư bị nội thương là cực kỳ nghiêm trọng, nội tạng bị va chạm sẽ lệch vị trí sau đó dẫn đến một loạt các hậu quả khác nhau. May mà hôm đó ba người bọn họ không có trúng độc. Nếu không thời gian nghỉ ngơi không phải chỉ là nửa tháng. Như mấy người đã được đưa về học viện chữa trị, không dưỡng thương ba tháng thì tuyệt đối không thể khôi phục. Đến hôm nay rồi, ba người Mã Tiểu Đào vẫn lòng đầy cảm phần khi nhớ lại thời điểm ở Minh Đấu Sơn Mạch. Năng

lực của tên hồn sư kia quá tà ác. Thi thể vẫn có thể tạo thành một kỹ năng công kích cực mạnh đúng là chuyện trước nay chưa từng nghe thấy. Nếu không bọn họ làm sao chịu thiệt thòi lớn đến vậy. Đái Thước Hành nói: - Tình trạng của ta cũng không khác lắm. Lăng Lạc Thần gật đầu: - Khôi phục bình thường. Vương Ngôn nói: - Vậy thì tốt rồi. Lúc này hắn mới đưa mắt nhìn về phía bảy người Bối Bối. - Sau trận đầu tiên, khí thế của học viện Sử Lai Khắc chúng ta càng làm vinh quang của Sử Lai Khắc càng thêm rực rỡ. Hai ngày nay ta vừa đến quan sát các học viện khác chiến đấu, vừa nghe ngóng xem các học viện khác nghĩ gì về chúng ta. Cuối cùng thu được kết quả tốt lắm. Hiện giờ, trong mắt những học viện khác, học viện Sử Lai Khắc chúng ta vô cùng bí ẩn và mạnh mẽ, bọn họ không đoán được thực lực của học viện chúng ta đạt đến cấp độ nào. Và dĩ nhiên, Vũ Hạo là đối tượng bọn họ nhắc đến nhiều nhất. Ngày đó mặc dù Vũ Hạo không cố ý nhưng trong mắt bọn họ, Vũ Hạo là thủ lĩnh của đội dự thi lần này. Bối Bối mỉm cười nói: - Thực tế cũng đúng vậy mà. Hoắc Vũ Hạo đỏ mặt nói: - Đại sư huynh đừng có đùa đệ, đệ có thực lực ấy sao? Bối Bối nghiêm mặt nói: - Đây là thi đấu, tuy thực lực là quan trọng nhất nhưng không phải cái gì cũng đánh giá bằng thực lực. Trận đấu đầu tiên không phải đệ làm tốt lắm sao? Đệ có thể hỏi xem những người ở đây ai có thể làm tốt hơn đệ chứ? Huynh nghĩ, ba vị học trưởng cũng chưa chắc có thể một kích chiến thắng như thế. Mã Tiểu Đào cười nói: - Bối Bối nói đúng lắm, biểu hiện hôm đó của đệ rất tuyệt vời. Tuy rằng tu vi của đệ không ra gì nhưng chúng ta không thể không thừa nhận khả năng giả thần giả quỷ đệ là nhất. Chỉ cần đối mặt với Mã Tiểu Đào, Hoắc Vũ Hạo lại không kèm được mà xấu hổ. Vương Đông ngồi bên cạnh cũng không chịu thua: - Mã học tử, Vũ Hạo có giả thần giả quỷ cũng vì chiến thắng của học viện thôi. Mã Tiểu Đào nghe thế chỉ cười cười không nói gì nữa, có điều ánh mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông có chút tối lại. Vương Ngôn phát tay ý bảo mọi người im lặng rồi nói tiếp: - Theo quan sát hai ngày nay của ta. Vòng đấu loại đầu tiên này có thể miêu tả bằng hai chữ "thảm thiết". Không có học viện nào có thể chiến thắng nhẹ nhàng như học viện chúng ta cả. Cho dù học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư cũng không ngoại lệ, đối thủ của bọn họ

kiên cường chống cự đến cả mười phút mới chấm dứt. Như thế mới làm cho chúng ta có nhiều thời gian nghỉ ngơi. Ngày mai bắt đầu thi đấu vòng tròn. Danh sách vòng thi đấu này cũng đã có rồi, chính là dựa theo thứ tự của vòng đấu loại. Kế tiếp ta sẽ sắp xếp chiến thuật của trận đấu ngày mai. Sau lần chỉ huy của Vương Ngôn ở trận chiến với bọn cướp Tử Vong Chi Thủ, hiện giờ thân phận lão sư của hắn đã được ba người đệ tử nội viện hoàn toàn công nhận. Vương Ngôn nói: - Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu là học trò của ta, năng lực của bọn chúng ta tương đối hiểu rõ. Nhưng còn bốn người còn lại thì không, nếu không rõ sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến sự sắp xếp của ta. Cho nên, ta mong các người có thể nói cho ta biết rõ ràng Hồn Kỹ của mình. Đối với Hồn Sư, Hồn Kỹ là một trong những bí mật lớn nhất của mình. Nhưng trong học viện lại không giống như vậy, hướng chỉ trước mắt là một cuộc thi lớn, yêu cầu này của Vương Ngôn là vô cùng hợp lý. Bối Bối gật đầu, bản thân hắn là đội trưởng nên sẽ là người đầu tiên lên tiếng làm gương cho mọi người. - Hồn Kỹ của ta tổng cộng có bốn cái, theo thứ tự là Lôi Đình Long Trảo, Lôi Đình Vạn Quân, Lôi Đình Chi Nộ và Lôi Đình Long Thủ. Vừa nói hắn vừa giảng giải rõ ràng cụ thể những kỹ năng ấy có tác dụng gì. Sau khi hắn nói xong là đến Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam. Từ Tam Thạch ở ngoại viện cũng không kém Bối Bối là bao, nên bốn kỹ năng của hắn cũng khiến mọi người mở rộng tầm mắt. Hồn Kỹ của Giang Nam Nam cũng khá mạnh, nhất là một đấu một, hồn kỹ của nàng nhất định sẽ khiến đối thủ khắc sâu ấn tượng. Thứ tư, là đến tượng Hồn Tông Hòa Thái Đầu. - Thái Đầu, người là Hồn Đạo Sư. Theo lý ta không cần hỏi kỹ năng của người. Nhưng tình huống lúc này khá đặc biệt, chúng ta phải sử dụng hết những kỹ năng hữu dụng. Có thể nói Hồn Kỹ của người cho chúng ta biết không? Vương Ngôn quay sang hỏi Hòa Thái Đầu. Hòa Thái Đầu gật đầu, nhưng vẻ mặt có chút xấu hổ: - Thật ra, Hồn Kỹ của ta cũng có chút tác dụng, nhưng không biết mọi người có muốn sử dụng hay không. Cho nên, ta chưa bao giờ cho mọi người thấy. Sau khi Hòa Thái Đầu nói xong, nhất thời làm Hoắc Vũ Hạo nhớ lại lần đầu gặp Hòa Thái Đầu, vị sư huynh thân yêu của hắn có dùng một thứ gì đó vừa dài vừa đen, vẻ mặt hắn nhất thời có chút quái lạ. Vương Ngôn mỉm cười nói: - Cái gì cũng có

chỗ hữu dụng, không sao cứ nói đi. Cho chúng ta xem Vũ Hồn của người xinh đẹp hiếm thấy như thế nào. Hòa Thái Đầu nhìn mọi người xung quanh có chút chột dạ nói: - Nhưng các người phải hứa không được cười. Mã Tiểu Đào nghiêm túc gật đầu nói: - Được, chúng ta sẽ không cười. Nhanh lên. Con trai mà cứ rề rề bức mình quá. Hòa Thái Đầu đỏ mặt nói: - Lão tử có điều xì gà thô. Mã Tiểu Đào ngăn người giận dữ nói: - Người nói cái gì đó? Bất quá, lửa giận của nàng chưa kịp bộc phát đã thấy Hồn Hoàn màu vàng đầu tiên trong bốn cái Hồn Hoàn hai vàng hai tím trên người Hòa Thái Đầu lóe sáng, trên tay hắn xuất hiện một thứ vừa dài vừa đen to thật to y hệt cái lần trước Hoắc Vũ Hạo đã thấy. Không khí cả phòng họp đột nhiên vô cùng yên tĩnh, mọi người trừ Hoắc Vũ Hạo đều nhìn chăm chăm vào Hòa Thái Đầu, hắn thấy tình hình có vẻ không ổn liền nhấn mạnh: - Không được cười, đã nói không được cười. - Hahahahahaha Cả phòng họp đột nhiên vang lên hàng loạt tiếng cười, tất cả mọi người đều ôm bụng cười lăn lộn, ngay cả lão sư Vương Ngôn cũng không ngoại lệ. Xinh đẹp hiếm thấy, quả nhiên là xinh đẹp hiếm thấy a! Vũ Hồn của Hòa Thái Đầu không ngờ lại xinh đẹp hiếm thấy đến mức này. Đúng là chuyện mà không ai có thể tưởng tượng nổi. Tiếng cười của bọn họ vang tận ra bên ngoài, khiến Mã Như Long, đội trưởng đội chính thức của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đi ngang nghe thấy cũng phải nhú mày tự hỏi không biết đám người học viện Sử Lai Khắc có chuyện gì mà cười đùa vui vẻ như vậy? Ngày mai là bắt đầu thi đấu vòng tròn rồi mà. Hòa Thái Đầu then quá hóa giận quay sang nhét điều xì gà kia về phía Từ Tam Thạch đang há mồm cười to. Từ Tam Thạch đang ôm bụng cười liên ngắc ngẻ. Sau đó không biết Hòa Thái Đầu làm thế nào mà tay phải xuất hiện một ngọn lửa châm vào điều xì gà.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 78: Hồn Sư Thiên Tài Hệ Thực Vật

Chương 78: Hồn Sư Thiên Tài Hệ Thực Vật - Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ... Từ Tam Thạch bị luồng khói nồng đậm bất ngờ xuất hiện mà nghẹn họng ho khan từng tiếng. Hòa Thái Đầu hừ một tiếng nói: - Ta đã không muốn mà mọi người cứ ép ta phải nói. Đã bảo không cười mà cứ cười, mọi người nói chuyện không giữ lời gì hết. Lúc này mọi người vất vả lắm mới có thể ngừng cười, cả đám cười đến nỗi đau cả bụng. Nhất là Mã Tiểu Đào, nàng cứ nghĩ Hòa Thái Đầu mắng mình, nhưng ai dè đấy là câu hồn chú của hân. - Ta hỏi này Thái Đầu! Vũ Hồn của ngươi là hệ gì? Mã Tiểu Đào nhin cười hỏi nhưng vừa hỏi xong lại "phụt" một tiếng bật cười ha hả. Về mặt Hòa Thái Đầu có chút buồn bã xen lẫn tức giận. - Cô là học tử nội viện thật sao? Có cái này cũng không biết? Chỉ có Hồn Sư hệ Thực Vật chúng ta mới có Hồn Chú thể này. Ta, là một Hồn Sư hệ Thực Vật. Đúng lúc này, đột nhiên Từ Tam Thạch kêu lên một tiếng sáng khoái. Đồng thời ngắt ngang điệu xì gà trên miệng, sau đó hân hít sâu một hơi rồi thở ra một luồng khói màu trắng khiến cả phòng họp tràn ngập mùi thuốc lá. - Được được, nâng cao tinh thần, đầu óc tỉnh táo, còn vô cùng thoải mái nữa. Bối Bối ở bên cạnh vừa cười ha hả vừa nói: - Ủ, ngươi ngậm "điệu xì gà to" của Hòa Thái Đầu còn không thoải mái nữa sao? Hoặc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu không hiểu ý Bối Bối nói gì, những người khác thì cười vang, còn Từ Tam Thạch đỏ mặt tức giận, Giang Nam Nam xấu hổ cúi đầu. Từ Tam Thạch dùng dùng nhào về phía Bối Bối, hân muốn nhét phần còn lại của điệu xì gà vào miệng Bối Bối: - Ngươi nói ta à, nói ta à, cho ngươi hút thử một ngụm cho biết mùi. Có đánh chết Bối Bối cũng không để Từ Tam Thạch được như ý, hân liều mạng phản kháng, cả hai về sức mạnh cũng ngang ngửa nhau nên nhất thời Từ Tam Thạch không làm được gì. Vương Ngôn vất vả lắm mới nín cười được, hân nói: - Thôi được rồi, đừng có làm ồn nữa. Thái Đầu a, Vũ Hồn hệ Thực Vật của ngươi rốt cuộc có tác dụng gì? Hòa Thái Đầu hừ một tiếng không thèm trả lời. Vương Ngôn bật cười nói: - Thôi thôi, mọi người không cười nữa, thật ra ngươi cũng không thể trách chúng ta. Thật sự câu hồn chú của ngươi khá đặc biệt. Chúng ta làm sao nhin được đây? Nói nhanh đi, có khi tác dụng của nó sẽ giúp đỡ được chúng ta. Lúc này Hòa Thái Đầu mới lên tiếng nhưng không chút vui vẻ gì: - Đây là Hồn Kỹ thứ

nhất của ta, gọi là Tinh Thần Hưng Phấn Xì-Gà To. Mỗi điều xì gà có thể đốt được chừng mười phút, trong lúc hút nó, mọi người sẽ được tăng cường tinh thần lực, thật ra hồn kỹ này người sử dụng thích hợp nhất là Vũ Hạo. Nếu nó dùng, ta đảm bảo uy lực Hồn Kỹ của nó ít nhất có thể tăng lên 10%. Mọi người vốn còn đang cười cười vui vẻ nhưng vừa nghe Hòa Thái Đầu nói xong đều giật mình khiếp sợ nhìn nhau. Vương Ngôn là người đầu tiên có phản ứng: - Hồn Kỹ có thể tăng phúc cho Tinh Thần Lực? Hơn nữa còn một lần tăng 10%? Hòa Thái Đầu gật đầu nói: - Đúng thế. Đây không phải là kỹ năng bình thường của bất cứ hồn sư hệ Thực Vật sao? Chúng ta so với Hồn Sư hệ Phụ Trợ còn kém xa. Ta nghe nói ở năm hai có một nữ đệ tử của gia tộc Cửu Bảo Lưu Ly, kỹ năng tăng phúc của cô bé ấy mới lợi hại. Vương Ngôn nói: - Nhưng kỹ năng của cô bé tiêu hao hồn lực liên tục. Còn kỹ năng chế tạo xì gà này của người cần tiêu hao liên tục sao? Hơn nữa Hồn Kỹ của Hồn Sư hệ thực Vật luôn luôn tiêu hao rất ít hồn lực. À, người có Hồn Kỹ nào tăng phúc cho uy lực của Hồn Kỹ không? Hòa Thái Đầu ngẫm nghĩ một chút rồi nói: - Đúng là Hồn Lực tiêu hao không nhiều. Vì phần lớn hồn lực ta đều dùng để sử dụng Hồn Đạo Khí. Còn phần hồn lực dùng để tăng phúc ít quá ta cũng không để ý đến nữa. Ta phụ thêm Hồn Hoàn chủ yếu vì tăng tu vi và Hồn Lực mà thôi. Trong bốn Hồn Kỹ hiện giờ của ta, chỉ có Hồn Kỹ đầu tiên là thường được sử dụng, vì dùng nó thì thao tác sử dụng Hồn Đạo Khí sẽ tăng lên. Tuy nhiên, ba cái Hồn Kỹ còn lại ta cũng chỉ biết sơ sơ tác dụng thôi. Vương Ngôn quay sang nhìn mọi người xung quanh trầm giọng nói: - Các người có biết ta đang nghĩ gì không? Đái Thước Hành lập tức đáp: - Hệ Vũ Hồn có lẽ đã bỏ lỡ một vị Hồn Sư hệ Thực Vật có thiên phú dị bẩm. Vương Ngôn gật đầu nói: - Chính xác, đúng là thế. - Hả? Hòa Thái Đầu lắp bắp kinh hãi nói: - Các người không phải nói ta chứ? Vương Ngôn gượng cười nói: - Không phải người thì là ai đây? Thái Đầu, có lẽ người cũng biết, trong Sử Lai Khắc Thất Quái đời đầu của học viện Sử Lai Khắc chúng ta có một vị Hồn Sư hệ Thực Vật. Người đó cũng có Hồn Chú cực kỳ buồn cười giống người, nhưng cuối cùng lại là một cường giả khủng bố. Hơn nữa sau đó còn cưới người thừa kế của gia tộc Cửu Bảo Lưu Ly Tông, người đó cũng chính là người đã giúp Thất Bảo

Lưu Ly thăng cấp lên Cửu Bảo Lưu Ly - Trữ Vinh Vinh (*)! Ta khẳng định lại một lần nữa, Hồn Sư hệ Thực Vật không phải là phế vật. Nếu như nói trong bảy người, Bối Bối là thủ lĩnh, Hoắc Vũ Hạo là bộ não thì người, Hồn Sư hệ Thực Vật chính là một hậu cần không thể thiếu của cả đội ngũ. (*): Lẽ ra phải là Ninh Vinh Vinh, nhưng để Trữ Vinh Vinh cho thống nhất với phần 1, chú thích này mình cũng có nói khi xuất hiện nhân vật Ninh Thiên rồi, bây giờ nói lại một lần nữa cho những bạn nhớ quên không phải thắc mắc. Hòa Thái Đầu vô cùng kinh ngạc khi nghe những lời này của Vương Ngôn. Từ trước đến nay, hãn cử tướng vũ hồn của mình ngoài chuyện có thể tu luyện ra thì chẳng khác gì Phế Vũ Hồn. Ngày trước khi Phàm Vũ nhận hãn làm đồ đệ biết hãn là Hồn Sư hệ Thực Vật cũng không để ý lắm, vì sự phụ của hãn chỉ một lòng đào tạo hãn làm Hồn Đạo Sư mà thôi. Với lại cái hồn chú kia rất dễ khiến người khác hiểu lầm nên bình thường Hòa Thái Đầu lại càng ít sử dụng đến. Mãi đến hôm nay gặp Vương Ngôn mới có người nhận ra sự thần kỳ của kỹ năng ấy. Hơn nữa y còn bảo hãn có khả năng trở thành một Hồn Sư cường đại. Nhất thời Hòa Thái Đầu cảm thấy tương lai trước mắt vô cùng rực rỡ, khiến hãn ngần người không biết nên nói gì cho phải. Vương Ngôn nói: - Không cần nghi ngờ. Nghe ta giải thích người sẽ hiểu thôi. Người có biết trong quân đội, Hồn Sư được hoan nghênh nhất là hệ gì không? Câu trả lời chính là hệ Thực Vật. Đúng vậy, là hệ Thực Vật cực kỳ hiếm thấy lại vô cùng yếu ớt chứ không phải hệ Cường Công, Phòng Ngự, Mẫn Công, Khống Chế hay Phụ Trợ. - Tại sao lại thế? Vương Ngôn tự hỏi tự đáp: - Bởi vì một Hồn Sư hệ Thực Vật có thể trở thành hậu cần tiếp tế cho cả một đại quân, thậm chí đại quân đó còn nhờ sự phụ trợ kia mà sức chiến đấu tăng lên mạnh mẽ. Nếu là Chiến Hồn Sư thì đại quân đó cùng lắm chỉ có thể đứng ngoài làm khán giả, đôi khi thậm chí còn trở thành vật hi sinh nữa. Chỉ có Khí Hồn Sư hệ Thực Vật mới có thể thật sự phối hợp được với quân đội. Điều xì gà to kia của người thật sự có thể tăng 10% Tinh Thần Lực? Biên độ tăng trưởng này đúng là không thấm vào đâu so với các Khí Hồn Sư hệ Phụ Trợ nhưng so với các hồn sư hệ Thực Vật đã là thiên tài trong thiên tài rồi. Hòa Thái Đầu hoàn toàn ngần người: - Ta... ta vẫn chưa hiểu. Vương Ngôn nói: - Ta hỏi người, nếu cho

người đủ thời gian người có thể chế tạo ra bao nhiêu điều xì gà? Cứ tính với cấp bậc hồn lực hiện giờ của người đi. Hòa Thái Đầu nói: - À, ít nhất là 1000. Bất quá điều xì gà này hai ngày không sử dụng sẽ hỏng mất. Vương Ngôn kinh ngạc mở to hai mắt: - Cái gì? Hai ngày? Người nói Vũ Hồn Tuyết Gia (xì gà) của người sau khi thi triển Hồn Kỹ có thể trữ đến hai ngày? Hòa Thái Đầu đáp cứ như đây là chuyện hiển nhiên: - Dạ, so với xì gà bình thường thì ngắn hơn nhiều. Vương Ngôn nghe xong không biết nói gì nữa, một lúc sau mới giận dữ quát: - Ngắn cái đầu người. Người có biết cấp bậc Hồn Kỹ của Hồn Sư hệ Thực Vật đều tính dựa trên thời gian sử dụng Hồn Kỹ sao? Hồn Sư hệ Thực Vật có thể trữ trong ba giờ đã coi là tương đối mạnh rồi. Hồn Sư có thể bảo tồn Hồn Kỹ trong 12 giờ chính là thiên tài, còn người đến 48 giờ thì gọi là gì đây? Theo tính toán ban này, hiện giờ tối đa người có thể phụ trợ cho cả một đội quân một ngàn người. Người không hiểu đây có nghĩa gì sau? Đối với đồng đội của người, người hoàn toàn có thể chế tạo sẵn xì gà cho bọn chúng giữ bên người. Trong quá trình thi đấu cứ lấy ra dùng là sẽ được kỹ năng của người phụ trợ. Mà lúc đó người lại không cần tiêu hao chút Hồn Lực nào. Nói cách khác, đội chúng ta chỉ có bảy người nhưng từ giờ đã chiếm ưu thế hơn người ta rồi. Hòa Thái Đầu gãi đầu nói: - Tốt vậy sao? Ta còn mấy cái Hồn Kỹ so với cái kia còn tốt hơn một chút. Vương Ngôn vỗ mạnh xuống bàn đứng bật dậy quát: - Còn chờ cái gì nữa, đem ba cái Hồn Kỹ kia ra đây nhanh lên. Giờ phút này, Vương Ngôn cảm thấy đột nhiên nhịp tim của mình tăng nhanh một cách kỳ lạ. Từ đầu đến giờ hẳn vẫn cảm thấy đội của mình thiếu một Khí Hồn Sư hệ Phụ Trợ, mà đội ngũ thiếu hồn sư hệ phụ trợ thì lực chiến đấu sẽ giảm đi rất nhiều. Ai mà ngờ tên Hòa Thái Đầu kia lại là một Hồn Sư Thiên Tài hệ Thực Vật, thế nên làm sao mà hẳn không hưng phấn cho được? - Lão tử có điều xì gà lớn. - Lão tử có điều xì gà dài. - Lão tử có điều xì gà nhỏ! Trong lúc cơ mặt mười người còn lại co giật kịch liệt vì nín cười thì Hòa Thái Đầu cũng hoàn thành xong ba Hồn Kỹ của mình, trên tay hẳn xuất hiện ba điều xì gà y hệt điều xì gà ban đầu về hình dáng và màu sắc, có điều kích thước lớn nhỏ khác nhau mà thôi. Vương Ngôn cố hết sức nhịn cười trầm giọng nói: - Giới thiệu cho chúng ta nghe tác dụng của ba Hồn

Kỹ này đi. - Da. Hòa Thái Đầu thật thà đáp: - Điều xì gà lớn à không, Hồn Kỹ thứ hai của đệ tử gọi là Lực Lượng Tăng Phúc Đại Tuyệt Gia. Vì đệ tử chưa dùng thử nó bao giờ nên cũng không biết cụ thể sẽ tăng được bao nhiêu %, lát nữa mọi người có thể thử cũng được. Hồn Kỹ thứ ba là Phòng Ngự Tăng Phúc Trường Tuyệt Gia, cái này từ Hồn Hoàn ngàn năm nên chắc hiệu quả sẽ cao hơn hai cái trước. Hồn Kỹ cuối cùng gọi là Hồn Lực Tăng Phúc Tế Tuyệt Gia. Cái này bản thân đệ tử không thể sử dụng được nên cũng không biết gì về nó. Vương Ngôn nghe xong cổ nuốt một ngụm nước miếng rồi trừng mắt nhìn Hòa Thái Đầu nói: - Nói cách khác, bốn loại xì gà kia theo tứ tự là tăng phúc Tinh Thần Lực, Sức Mạch, Phòng Ngự và Hồn Lực? Ông trời của ta à! Cái tên Phàm Vũ chết tiệt này, hắn dám biến một Hồn Sư thiên tài hệ Thực Vật thành Hồn Đạo Sư sao. Ta... ta thật sự muốn liều mạng với hắn. Hòa Thái Đầu giận dữ nói: - Không được mắng sư phụ của ta. Trong lòng hắn, hắn xem Phàm Vũ như cha ruột của mình vậy, tuy rằng bình thường hắn có vẻ thật thà chất phát che giấu nội tâm kín đáo một chút nhưng sự tôn kính của hắn dành cho Phàm Vũ thì không gì thay thế được. Không có Phàm Vũ e là ngày đó hắn đã chết trong tay kẻ thù rồi. Vương Ngôn vội ngắt lời. - Xin lỗi, là ta kích động quá. Mấy Hồn Kỹ của người như thế làm sao ta không kích động được. Thế này nha, chúng ta không thể chỉ biết mơ hồ như vậy. Hiện giờ, ta ra lệnh người làm mười phần xì gà từ bốn Hồn Kỹ đó cho mọi người cùng thử. - Vương lão sư, đệ tử có thể không thử không? Bối Bối đau khổ hỏi. Vương Ngôn kiên quyết nói: - Không được, ai cũng phải thử hết. Có Hồn Kỹ tăng phúc của Thái Đầu vậy thì thực lực của mỗi người đều sẽ tăng lên 10%. Tuy nó không thể đồng thời sử dụng hết các loại xì gà của nó nhưng mỗi người đều phải thử những loại khác nhau. Hơn nữa mấy điều xì gà này có thể trữ được hai ngày, cũng là vũ khí bí mật của các người trên sàn đấu ngày mai. Ưu điểm của Hồn Sư hệ Thực Vật ngay lúc này đã lộ ra rõ ràng, nếu là Khí Hồn Sư hệ Phụ Trợ, căn bản không thể liên tục dùng Hồn Kỹ của mình đến mười lần. Nhưng đối với Hòa Thái Đầu đây là chuyện vô cùng dễ dàng, trên cái bàn nhỏ trong phòng họp nhanh chóng bày la liệt các loại xì gà. Lớn, bé, dài, mảnh... muốn loại nào có loại đó! Từ Tam Thạch đi đến cạnh Bối Bối

cười cười nói: - Huynh đệ của ta đến đây nào, đừng khách sáo. Thật ra mùi vị của nó cũng được lắm. Chúng ta gọi cái này là có phúc cùng hưởng. Mọi người cùng tận hưởng xì gà của Thái Đầu nào. - Người không nói không ai bảo người cầm đầu. Giang Nam Nam nhìn điệu xì gà trước mặt nổi trận lôi đình. Gương mặt của nàng rõ ràng đã tái nhợt. Lúc này Từ Tam Thạch mới nhận thấy ban nãy mình lại nói hồ rồi nên xấu hổ ngậm miệng không châm chọc Bối Bối nữa. Vương Ngôn cứ như không thấy vẻ mặt đau khổ của Giang Nam Nam, mà tự mình bắt đầu làm gương, y lấy một điệu xì gà có tác dụng tăng phúc Tinh Thần Lực đưa vào miệng hít một hơi thật sâu. Lực miễn dịch của ba đệ tử nội viện đối với câu Hồn Chú của Hòa Thái Đầu cao hơn rất nhiều, ngay cả Mã Tiểu Đào cũng đốt một điệu xì gà rồi không chút do dự đưa lên miệng hút. Các thành viên đội dự bị không còn cách nào khác, dù không muốn vẫn phải đốt xì gà và thử. Hoắc Vũ Hạo ngậm một điệu xì gà to. Hòa Thái Đầu đứng bên cạnh châm thuốc giúp hẩn, khéo mặt lộ rõ vẻ xấu xa, Hoắc Vũ Hạo hít sâu một hơi, một luồng khí màu trắng bay ra làm hẩn sặc sụa ho khan một trận. Hẩn cảm thấy luồng khí kia tuy làm mình bị sặc nhưng đã nhanh chóng di chuyển khắp người, mùi vị cũng không khó chịu lắm. Đúng lúc này, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên cảm thấy bên trong Tinh Thần Chi Hải thoáng rung chuyển, ngay sau đó một cảm giác thư thái xuất hiện khiến Linh Mâu của hẩn không kiềm được mà lóe sáng. Sau đó lại xuất hiện một chuyện ngoài ý muốn của Hoắc Vũ Hạo, trong thế giới tinh thần của hẩn, Tinh Thần Lực không chỉ tăng lên 10% như bình thường mà vèo một cái đến 15%. - Ui chuu choa, thật sướng quá. Cảm giác này là gì đây? Thiên Mộng Băng Tầm gần như cùng lúc ấy bừng tỉnh từ giấc mộng. Tiếp đó Hoắc Vũ Hạo dường như là phản xạ có điều kiện mà hít thêm một hơi nữa. Thiên Mộng Băng Tầm ngất ngây nói: - Chu choaaa, cảm giác thật là thoải mái. Ta cảm thấy dường như các lỗ chân lông khắp người đều mở rộng ra. Thật là đã. Kia là Hồn Kỹ gì thế? Giọng nói lạnh lùng của Băng Đế ngay lập tức vang lên châm chít Thiên Mộng Băng Tầm: - Con sâu mập như người cũng có lỗ chân lông sao? Thiên Mộng Băng Tầm đang chìm đắm trong sự thoải mái nói: - Băng Băng, nàng không thấy thoải mái lắm sao? Cái cảm giác này thấm sâu vào tận linh hồn đúng là không thể

diễn tả bằng lời được. Cực kỳ cực kỳ sáng khoái. So với lúc bình thường ta ngủ còn thoải mái hơn. Băng Đế hừ một tiếng nói: - Người ngoài ăn với ngủ còn biết gì nữa? Nhưng mà Vũ Hạo, thứ này có tác dụng không nhỏ với đệ, ta thấy đệ nên liên tục sử dụng nó đi, nhất định sẽ giúp khả năng khống chế Tinh Thần Lực tăng lên không ít. Sự thật đã chứng minh, tác dụng tăng phục của Hòa Thái Đầu so với những gì hắc nói còn tốt hơn rất nhiều. Bên này Hoắc Vũ Hạo cảm thấy Tinh Thần Lực của mình tăng mạnh thì bên kia Từ Tam Thạch đổi thành lực Phòng Ngự, hắc đang nhãy nhót lung tung nói với mọi người rằng hắc cảm thấy bản thân như hóa thành một tảng đá, lực phòng ngự tăng lên ít nhất 15%. Sau khi mọi người thử nghiệm xong phát hiện mỗi loại xì gà sẽ có tác dụng khác nhau với những người khác nhau. Ví dụ như Hoắc Vũ Hạo có vũ hồn thuộc tính tinh thần vậy thì hợp với loại xì gà tăng phúc Tinh Thần Lực, Từ Tam Thạch am hiểu phòng ngự dĩ nhiên là loại xì gà tăng phúc lực Phòng Ngự, Bối Bối thì thích hợp với loại xì gà tăng phúc sức mạnh. Mà loại xì gà thứ tư Hồn Lực Tăng Phúc Tế Tuyệt Gia thích hợp với tất cả mọi người, trong quá trình chiến đấu nếu bọn họ có sử dụng nó thì sẽ khi sử dụng Hồn Kỹ lượng Hồn Lực tiêu hao sẽ thấp hơn so với bình thường. Điều này tương đương với chuyện Hồn Lực của bọn họ tăng lên một mức lớn. Sau khi hiểu rõ tác dụng của mấy điều xì gà, mọi người dần dần không còn chú ý đến câu hồn chú của Hòa Thái Đầu nữa. Dù sao Hòa Thái Đầu chế tạo xì gà xong thì ít nhất trong vòng hai ngày tới sẽ không phải nghe mấy câu hồn chú đó nữa, bất quá có mấy người rất không tình nguyện sử dụng mấy điều xì gà này. Trong đó, người cự tuyệt quyết liệt nhất không phải hai cô gái Giang Nam Nam và Tiêu Tiêu mà lại là Vương Đông. Vương Đông nói kiểu gì cũng không chịu hít thử xì gà. Hoắc Vũ Hạo ngồi khuyên gần nửa ngày nhưng Vương Đông nhất quyết không thỏa hiệp. Tiêu Tiêu và Giang Nam Nam tuy rằng không muốn nhưng dù sao cũng thử dùng một điều. Rơi vào đường cùng, Hoắc Vũ Hạo chỉ đành chịu khổ nhận hai phần dữ trữ. Vương Ngôn có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Đông đang tỏ thái độ kiên quyết. - Thật không muốn thử sao? Ta thấy con nên thử một phần cũng được, đâu có sao đâu. Vương Đông lắc đầu nói: - Không. Vương Ngôn nhú mày nói: - Thôi được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu thảo luận

chiến thuật cho vòng đấu vòng tròn. Hôm trước ta đã nói vòng này sẽ có ba kiểu chiến đấu. Với thực lực chúng ta thể hiện ở vòng đấu loại, chắc chắn chúng ta sẽ thuộc nhóm tám đội. Theo tâm lý của những đội đó, đội của chúng ta sẽ bị gạt sang một bên, bọn họ chỉ chú trọng vào 6 đội còn lại mà thôi. Cho nên, chúng ta phải lợi dụng tâm lý này mà an bài chiến thuật thích hợp. - Sau vòng đấu loại hiện giờ còn 67 đội, chia thành tám tổ. Trong đó có ba tổ có 9 đội, còn 5 tổ khác thì 8 đội. Thắng được 2 điểm, thua 0 điểm, hòa 1 điểm. Mỗi ngày sẽ có 4 tổ cùng đấu, hai ngày xong một vòng. Sau đó lại thay đổi, mà tổ có 9 đội sẽ tốn thời gian hơn một chút. Theo dự tính, vòng này mất khoảng 15-16 ngày. Nếu thuận lợi thì đến lần thay đổi thứ 4, Lăng Lạc Thần đã có thể xuất chiến. Và vẫn tiếp tục thuận lợi thì đến lần thay đổi thứ 6, Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành cũng bình phục. Khi đó thực lực của chúng ta sẽ tăng mạnh. - Sáng mai chúng ta sẽ biết cùng tổ với các học viện nào. Với danh tiếng của học viện chúng ta, vòng thi đấu vòng tròn này cũng như cũ là đội ra thi đấu đầu tiên. Chiến thuật ta đã tính kỹ rồi, tốt nhất hạn chế không để Hoắc Vũ Hạo ra thi đấu. Thấy mọi người lộ vẻ kinh ngạc, Vương Ngôn lập tức giải thích: - Trận đầu tiên, Vũ Hạo và Vương Đông đều thể hiện ra bản thân đạt tu vi bậc Hồn Đế, Vũ Hạo còn Mô Phong ra đến sáu cái Hồn Hoàn mười vạn năm. Đây có vẻ hơi quá, những hồn sư khác nhất định sẽ nghi ngờ, nhưng chúng ta là học viện Sử Lai Khắc, bọn họ dù nghi ngờ cũng sẽ không dám khẳng định, bọn họ vẫn sợ học viện chúng ta thật sự có đệ tử có Hồn Hoàn mười vạn năm, Cho nên, trong vòng thi đấu vòng tròn này, chỉ cần Vũ Hạo và Vương Đông không ra thi đấu, sự sợ hãi trong lòng bọn họ càng được kéo dài, như vậy chúng ta càng có lợi. - Theo tu vi của các người và sự hiểu biết của ta, ta tạm thời tính toán thế này. Nếu đoàn chiến thì hiển nhiên sẽ do Vũ Hạo dùng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng chỉ huy. Còn một đấu một thì thứ tự ra thi đấu dựa vào tuổi tác của các người. - Thi đấu cá nhân không phải là lần lượt từng người lên đấu, mà nếu thắng thì sẽ có thể ở lại đấu tiếp đến khi nào chịu thua hoặc loại hết bảy người mới thôi. Các người phải cẩn thận với đối thủ là Hồn Đạo Sư. Các người cứ cố gắng hết sức là được. - Phương thức thi đấu cuối cùng là 2 - 2 - 3. Nghĩa là đầu tiên đấu hai trận hai đối hai, trận

cuối là ba đối ba, nếu hai trận đấu thắng thì không cần đấu trận cuối. Cho nên, chúng ta tạm sắp thế này, Bối Bối và Giang Nam Nam một tổ, Từ Tam Thạch và Hòa Thái Đầu một tổ, hai tổ hai sẽ ra thi đấu 2 với 2, còn Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu phối hợp ăn ý nên sẽ là tổ ba người. Đồng thời, tất cả phải cố gắng hết sức không cho ba đứa nhỏ này ra thi đấu. Từ Tam Thạch vẻ mặt u sầu nói: - Vương lão sư, sao lại không cho đệ tử và Nam Nam một tổ, đệ tử và nàng hiểu nhau lắm, nhất định sẽ phối hợp ăn ý. Giang Nam Nam liếc mắt nói: - Ai hiểu người? Đừng có làm bộ thân thiết. Vương Ngôn nói: - Đây là thi đấu, không phải nơi hẹn hò. Năng lực của người phối hợp với Thái Đầu là hợp nhất, người chủ phòng ngự, nó chủ tấn công. Còn Giang Nam Nam thì nhanh nhẹn, phối hợp với Bối Bối càng thêm nhịp nhàng. Nếu để hai người phối hợp với nhau e là không thể phát huy nổi ba phần thực lực. Giang Nam Nam bình thường rất ít nói chuyện nhưng lúc này lại lập tức gật đầu nói: - Vương lão sư anh minh. Từ Tam Thạch nghe hai người nói nhất thời suy sụp nhưng đây là sắp xếp thi đấu, hắn chỉ ý kiến chứ không thể nói nhiều được. Vương Ngôn nói: - Sắp xếp cơ bản là vậy. Trong các loại thi đấu thì cách thi đấu thứ hai với thứ ba hợp với chúng ta nhất, đoàn chiến rất dễ lộ tẩy. Ta nhắc lại, trong bất cứ trận đấu nào, mọi người nhất định phải đặc biệt cẩn thận khi đối phương sử dụng Hồn Đạo Khí. Bởi vì bất cứ lúc nào trong trận đấu cũng có thể sử dụng Hồn Đạo Khí. Sau trận đấu đầu tiên, có lẽ cách thi uy giống Vũ Hạo không thể làm lại được nữa, nhưng chúng ta vẫn còn vũ khí đặc biệt là Tinh Thần Tham Trắc, vì vinh quang của học viện, những gì trước mắt chúng ta phải làm là bằng mọi giá giành chiến thắng. Lúc chiến đấu, ta hi vọng mọi người hoàn toàn nghe theo sự chỉ đạo của ta. - Dạ. Bảy đệ tử ngoại viện đồng thanh đáp. Vương Ngôn đứng lên nói: - Đêm nay về nghỉ ngơi cho tốt, để ngày mai thi đấu trong trạng thái tốt nhất. Tuyệt đối không được ra ngoài. Tan họp. Mọi người ào ào đứng dậy rời khỏi phòng họp. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng ra ngoài, khi cả hai chuẩn bị vào phòng tu luyện tiếp thì đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt nhìn mình chăm chú từ phía hành lang nên cả hai đồng thời quay đầu lại nhìn. Người đang nhìn chăm chăm hai bọn họ là một thiếu niên dung mạo thanh tú, khoảng 14, 15 tuổi đang đứng

ở cuối dãy hành lang. Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo lập tức trở nên lạnh lùng, bởi vì đối phương đang mặc một bộ đồng phục màu xanh nhạt, hơn nữa từ vị trí người đó đứng có thể chắc chắn hẳn là đệ tử của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. - Người là Hoắc Vũ Hạo? Nhớ kỹ tên ta, ta là Tiểu Hồng Trần. Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi. Vị thiếu niên anh tuấn kia đưa ngón tay cái về phía Hoắc Vũ Hạo rồi sau đó xoay bàn tay, chỉ ngón tay xuống đất. - Người... Vương Đông tức giận định xông đến nhưng Hoắc Vũ Hạo lập tức kéo lại. Hoắc Vũ Hạo cau mày, đưa tay phúi phúi quần áo nói: - Bọ chét ở đâu ra thế này? Thật là bức mình, sớm muộn gì cũng nghiền chết hẳn. Sau đó hẳn mở cửa phòng kéo Vương Đông vào. Câu nói kia của Hoắc Vũ Hạo rất lớn, bên ngoài hành lang của Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm dẫn âm cũng khá tốt, Tiểu Hồng Trần nghe thấy thế sắc mặt khẽ biến, hai mắt híp lại, nhưng không phải tức giận mà lại lộ vẻ suy tư. Hẳn có thể ở học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư trở thành đội trưởng của một đội thi đấu ở cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái dĩ nhiên không phải là người bình thường, ngoài thực lực ra còn cần có đầu óc nữa. - Sao lại cản ta? Vương Đông bị kéo vào phòng bức bối nói: Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Ta mà không cản chúng ta sẽ chịu thiệt lớn. Ban nãy vừa thấy người kia ta đã sử dụng Tinh Thần Tham Trắc, hẳn dường như không có phát hiện. Hơn nữa, dựa theo dao động hồn lực của ta, e là đã đến bậc Hồn Vương rồi. - Cái gì? Vương Đông cực kỳ kinh ngạc. - Không thể nào, dáng vẻ của hẳn cùng lắm không lớn hơn chúng ta bao nhiêu. Chắc hẳn hẳn là thành viên dự bị của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, làm sao mà đến bậc Hồn Vương được, không lẽ hẳn cũng có kỹ năng Mô Phỏng giống người? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Dao động Hồn Lực làm sao Mô Phỏng được? Hơn nữa căn bản hẳn đã phóng thích Vũ Hồn ra đâu? Vương Đông nhíu mày, ánh mắt lộ vẻ lo lắng: - Đội dự bị đã thế, xem ra học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư còn mạnh hơn so với tưởng tượng của chúng ta nữa. May mà bọn họ là á quân nên ở vòng đấu vòng tròn có lẽ không phải gặp bọn họ. Hai mắt Hoắc Vũ Hạo lóe sáng nói: - Thật ra, cái chúng ta cần lo chính là năm năm sau, khi chúng ta là thành viên chính thức làm sao đối phó được hẳn đây? Lúc này hẳn đã là Hồn Vương, với tốc độ tu luyện đó,

năm năm sao??? Vương Đông không cam lòng. - Chúng ta còn nhỏ mà. Vương Đông nói: - Nhưng thời gian của cả hai là như nhau. Thôi đến đây, chúng ta càng phải cố gắng hơn nữa. Thật ra ưu thế của chúng ta chính là Hạo Đông Lực này. Ta bị Vũ Hồn Cực Hạn hạn chế nên sau khi đạt 3 Hồn Hoàn, tốc độ tu luyện sẽ chậm lại. Sự xuất hiện của Tiểu Hồng Trân đã mang đến một cảm giác gấp rút cho cả hai, hai người lập tức ngồi lên giường đưa tay chạm vào tay đối phương, và bắt đầu vận chuyển Hạo Đông Lực. Thời gian cả hai ở cạnh nhau càng nhiều, căn bệnh thích sạch sẽ của Vương Đông càng ngày càng miễn dịch với Hoắc Vũ Hạo. Hồn Lực Huyền Thiên Công ôn hòa nhanh chóng đan xen vào Hồn Lực Quang Hệ của Vương Đông, Hạo Đông Lực dâng lên như nước lũ điên cuồng vận chuyển trong cơ thể cả hai. Sau khi Vương Đông đột phá cấp 30, tu vi Hoắc Vũ Hạo cũng đã đến cấp 27. Lúc này nếu bọn họ cùng kết hợp sử dụng Hạo Đông Lực để thi triển Hồn Kỹ, uy lực có thể tương đương với một Hồn Tông. Đây là sự tăng phúc lớn nhất từ Vũ Hồn dung hợp lực. Mà trong quá trình tu luyện, tu vi càng cao thì hồn lực vận chuyển càng lớn, tốc độ tu vi tăng lên cũng sẽ càng nhanh. Cả hai sử dụng Hạo Đông Lực tu luyện cũng chính là dùng tốc độ vận chuyển hồn lực của một Hồn Tông có bốn Hồn Hoàn. Sau khi hồn lực của Hoắc Vũ Hạo đột phá cấp 27 được mười ngày, hắn đã bắt đầu có cảm giác hồn lực của mình đã đến giữa cấp 27, nếu tốc độ tu luyện vẫn duy trì như thế thì từ giờ đến cấp 30, một tháng đột phá một cấp không phải là mộng tưởng nữa. Mà tốc độ tu luyện của Vương Đông cũng không chậm, mức độ Hồn Lực mà cơ thể hắn có thể chịu đựng còn có vẻ hơn cả Hoắc Vũ Hạo. Hồn Lực di chuyển trong kinh mạch của hắn không hề có dấu hiệu bị cản trở mà còn ngày một tăng lên. Sau khi khai giảng hắn đã đột phá cấp 32, đến hôm nay đã có dấu hiệu đột phá cổ bình cấp 33. Nếu tiếp tục có Hạo Đông Lực giúp đỡ, nhiều nhất 1 năm rưỡi nữa hắn có thể đạt đến bậc Hồn Tông. Hiện nay ở học viện Sử Lai Khắc, trong số các đệ tử năm hai, người có cấp bậc Hồn Lực cao nhất chính là Đái Hoa Bân, hắn đã đạt đến cấp 37 rồi, nhưng Vương Đông tin chắc, nhiều nhất hai năm nữa hắn sẽ có thể vượt qua tên kia. Ngược lại với hai người này, tu vi của Tiêu Tiêu lại tăng hơi chậm, tuy nhiên, đây chẳng qua vì cô bé sắp đột

phá cổ bình Hồn Tôn mà thôi. *** Vòng đấu loại của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái cuối cùng cũng kết thúc, mà các khán giả ở thành Tinh La càng xem lại càng phấn khích. Đến nỗi mỗi ngày từ đêm khuya đã có người đến xếp hàng, vì Quảng Trường Tinh La tuy lớn nhưng vẫn có hạn, hoàn toàn không thể thỏa mãn được yêu cầu của các vị khán giả kia. Đến nỗi vì muốn hạn chế chuyện xếp hàng và chen lấn, bên phía đế quốc Tinh La còn phải áp dụng phương pháp tăng giá vé, và dĩ nhiên nhờ thế bọn họ lại kiếm thêm được một mớ tiền. Đương nhiên, phần thưởng của cuộc thi cũng sẽ do bên phía đế quốc Tinh La chuẩn bị, đây là quy định của cuộc thi. Mặc dù không nói rõ phần thưởng là gì nhưng các đế quốc luôn luôn trọng danh dự, phần thưởng tuyệt đối sẽ có giá trị tương xứng với mình. Tại sao vòng đầu tiên lại là vòng đấu loại? Ngoài chuyện giảm số lượng các đội đến tham gia còn vì muốn cuộc thi càng thêm kích thích. Cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp trên đại lục đã là một sự kiện quan trọng của bất cứ quốc gia nào khi có trách nhiệm đăng cai tổ chức. Trận đấu càng kích thích thì cuộc thi mới hấp dẫn. Hơn nữa, cuộc thi này năm năm mới tổ chức một lần, dĩ nhiên càng phải dùng mọi cách thu hút rồi. Đấu loại chính là phương thức dễ dàng tạo nên các tình huống hấp dẫn nhất. Tuy rằng bên phía ban tổ chức đã cố gắng hạn chế sự thương vong nhưng sau vòng đấu loại, cũng có đến hai trăm thành viên dự thi bị các thương thế khác nhau, thậm chí còn có mười đệ tử tử vong nữa. Đương nhiên, những trường hợp này, đế quốc sẽ có một phần bù đắp thật lớn. Đấu loại đã xong, vòng kế tiếp là đấu vòng tròn. Mặc dù vòng đấu này không kịch liệt gay cấn như vòng đấu kia, nhưng ưu thế của nó chính là phương thức thi đấu phong phú. Ba phương thức thi đấu sẽ được chọn bằng cách rút thăm. Có thể nói, mỗi trận thi đấu đều không đoán trước được, như vậy sẽ càng tò mò và hấp dẫn hơn. Hơn nữa, sau vòng một, những học viện có thể ở lại đều là những học viện có thực lực mạnh mẽ. Trận đấu dĩ nhiên lại càng thích thú hơn. Cho nên, dù vì lí do gì thì hiện ở muốn tìm vé vào cửa Quảng Trường Tinh La không phải là chuyện dễ dàng nữa. Mỗi ngày người đến Quảng Trường Tinh La xếp hàng đông như nêm cối. Có một số người mặc dù không có được vé cũng nhất quyết không chịu về, cứ ở đó tiếp tục xếp hàng cho ngày hôm sau. Mà quá trình xếp

hàng, dù là dân thường hay đại phú hào đều phải xếp hàng như nhau, tuyệt đối công bằng. Hoàng Thất đế quốc Tinh La thấy tình hình như vậy lại càng tươi cười, bọn họ lại phải thêm năm nghìn binh sĩ đến duy trì trật tự, đồng thời mỗi ngày bọn họ còn buôn bán tin tức chiến đấu của cuộc thi. Giá cả không có bao nhiêu nhưng số người mua rất nhiều, cho nên một lần bán lại là một lần thu vào một số tiền lớn. Bất quá, đế quốc Tinh La cũng còn rất có tình người. Cho dù học viện đến tham gia thi bị loại thì chi phí đi lại ăn uống đều do bọn họ lo hết, đồng thời còn phụ cấp thêm tiền nữa. Người bị thương, bọn họ trả chi phí điều trị, người chết, trợ cấp tiền. Hơn nữa, bọn họ cũng làm tốt quá trình duy trì trật tự, ba ngày thi đấu đầu tiên có thể nói diễn ra vô cùng thuận lợi. Còn bọn họ thì vừa được tiền, vừa được sĩ diện. Hôm nay là ngày thi đấu thứ tư. Sáng sớm khán giả đã đến đợi sẵn ở Quảng Trường Tinh La, bởi vì hôm nay là ngày học viện Sử Lai Khắc ra thi đấu. Ngay cả Hoàng Đế Bộ Hạ của đế quốc Tinh La thỉnh thoảng mới đến xem mà hôm nay cũng đến rất đúng giờ. Đúng là thực nể mặt học viện Sử Lai Khắc.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 79: Đấu vòng tròn, Từ Tam Thạch bị ối.

Chương 79: Đấu vòng tròn, Từ Tam Thạch bị ổi. Hôm nay thời tiết có vẻ không được tốt lắm, mây mù đầy trời có chút u ám và căng thẳng, mặt trời cũng không thấy đâu, may mà không khí khá tươi mát không có dấu hiệu đổ mưa. Thi đấu vòng tròn bắt đầu cũng có nghĩa là khu vực nghỉ ngơi dành cho các tuyển thủ cũng được mở ra. Ngày hôm nay là ngày thi đấu đầu tiên, trong năm tổ có 8 học viện hôm nay mỗi tổ sẽ có 4 học viện ra thi đấu. Nhưng tất cả 67 học viện vào được vòng thứ hai này đều đến khu vực nghỉ ngơi. Những đội không thi đấu cũng đến một phần muốn quan sát các trận chiến, phần còn lại là muốn tự cảm nhận sự rung động của trận thi đấu đầu tiên của một vòng đấu là như thế nào. Hơn hết, bọn họ cũng muốn được nhìn thấy cậu thiếu niên đến từ Đường Môn, từ học viện Sử Lai Khắc, có phải thật sự có sáu Hồn Hoàn mười vạn năm hay không? Sử Lai Khắc đúng là Sử Lai Khắc, một Sử Lai Khắc vinh danh hiển hách suốt vạn năm không sụp đổ. Gần như bất cứ học viện nào đều không tự chủ được mà đặt nó thành mục tiêu của mình, tuy nhiên, tận sâu trong đáy lòng, bọn họ thật sự kính sợ những người đó. Cho dù là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư cũng không ngoại lệ. Khi học viện mặc đồng phục màu xanh xuất hiện trên lối ra vào thì cả Quảng Trường Tinh La lập tức ầm ĩ. Cả đội càng đến gần thì tiếng hô Sử Lai Khắc lại càng vang dội. Hoắc Vũ Hạo bình thản dẫn đầu đoàn người, nếu muốn làm đối thủ rối loạn và sợ hãi thì tốt nhất phải giữ nguyên dáng vẻ bình tĩnh đến lạnh lùng này. Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần hôm nay không đến mà ở lại tử điểm tranh thủ dưỡng sức khôi phục thương thế. Khu vực nghỉ ngơi của học viện Sử Lai Khắc nằm ở phía Bắc, đây cũng là nơi gần Hoàng Thành nhất, hơn nữa khu vực này rõ ràng lớn hơn hẳn những khu vực của các học viện còn lại. Bên trong có đến hai mươi cái sô pha, và người hầu chờ sẵn, trên mỗi bàn có đầy ắp thức ăn, hoa quả và đồ uống. Mọi thứ đều được chuẩn bị cực kỳ cẩn thận, cách thức đón tiếp này có phần giống như chào đón khách quý chứ không phải tuyển thủ đến thi đấu. Đãi ngộ của các học viện còn lại cũng không có chênh lệch nhiều lắm nhưng không có người hầu, và quan trọng hơn là diện tích khu vực nghỉ ngơi nhỏ hơn của học viện Sử Lai Khắc

nhieu. Mỗi khu chỉ có bảy chỗ ngồi đủ cho bảy thành viên đội chính thức dùng, bảy thành viên dự bị hoặc người đi theo cũng chỉ có thể đứng ở phía sau. Lúc này người dẫn chương trình đã có mặt, y đang đọc danh sách các học viện thông qua vòng đấu loại, sau đó đọc tiếp danh sách từng học viện của từng tổ. Đúng như dự đoán của Vương Ngôn, học viện Sử Lai Khắc được xếp vào một tổ có tám học viện, trong tổ của bọn họ, học viện Sử Lai Khắc thu hút sự chú ý nhất, các học viện còn lại đều tái mặt buồn rầu. Dù sao hiện nay vẫn chưa có ai nhìn ra lần này học viện Sử Lai Khắc đến dự thi với đội hình yếu kém, ngoài mặt mạnh miệng nhưng bên trong trống rỗng. Ngoài khu vực nghỉ ngơi dành cho các học viện, hai bên sàn thi đấu còn có một nơi dành cho các học viện sử dụng khi thi đấu. Người dẫn chương trình liên tục dẫn dắt làm khán giả càng lúc càng phấn khích, cuối cùng y mới hô to một câu: - Tiếp theo, xin mời học viện đệ nhất đại lục, học viện Sử Lai Khắc và đối thủ của bọn họ, học viện Hồn Đạo Sư Cao Cấp Vân La đến từ đế quốc Tinh La vào khu vực chờ đợi chuẩn bị thi đấu, đồng thời mời hai đội trưởng lên sàn đấu rút thăm quyết định phương thức thi đấu. Chỉ cần nghe lời giới thiệu đã nhận ra sự khác biệt, khi giới thiệu học viện Sử Lai Khắc, người dẫn chương trình chưa từng nêu rõ học viện đến từ đế quốc nào, còn cách học viện còn lại đều có tên đế quốc đi kèm, đây căn bản vì không có đế quốc nào dám nhận học viện Sử Lai Khắc là của bọn họ, cho dù học viện Sử Lai Khắc nằm ngay trên lãnh thổ của đế quốc Thiên Hồn cũng vậy. Học viện Sử Lai Khắc có thành Sử Lai Khắc của riêng mình, địa vị của họ sớm đã ngang bằng với các quốc gia khác rồi. So với học viện Sử Lai Khắc, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư mặc dù cũng mạnh không kém nhưng xét chi tiết thì lại không bằng. Bởi thế bọn họ mới muốn nhân cơ hội ở cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái mà phân cao thấp với học viện Sử Lai Khắc, đây cũng là một cách khích lệ bản thân tự hoàn thiện. Bối Bối thấy Vương Ngôn ra hiệu lập tức đứng dậy bước lên sàn đấu. Bên phía học viện Vân La, đội trưởng là một anh chàng dáng người vạm vỡ ngang ngửa với Hòa Thái Đầu, y có mái tóc ngắn màu vàng, bộ đồng phục màu trắng che phủ lấy dáng người cường tráng của y. Hai người cùng bước lên sàn đấu, quá trình rút thăm rất đơn giản, trọng tài lấy một cái ống dài

hình trụ, sau đó để hai đội trưởng kiểm tra nó một cách cẩn thận. Ông rút thăm được làm từ vật liệu trong suốt, căn bản bên trong không thể gian lận được. Một bên ông có một lỗ tròn nhỏ. Trọng tài lấy ra ba quả bóng nhỏ đại biểu cho ba phương thức chiến đấu khác nhau rồi nhét vào bên trong. Sau đó quay đầu ông có lỗ thủng hướng lên trên rồi đưa cho hai vị đội trưởng. Trọng tài hô lớn: - Ba, hai, một. Bối Bối và anh chàng đội trưởng kia đồng thời phát lực đẩy ông rút thăm bay lên trời. Nếu trong quá trình này bên trong quá trình này không có quả bóng nào rơi ra thì khi ông rút thăm rơi xuống, trọng tài sẽ quay đầu ông rút thăm có lỗ hổng xuống đất, khi đó quả bóng nào rơi ra thì sẽ dùng phương thức đó. Còn nếu trong quá trình bay trên cao, có quả bóng rơi ra thì tính cái đó là hiển nhiên rồi. Quả cầu có ba màu lần lượt là đỏ, vàng và lam. Màu đỏ đại diện cho đoàn chiến, màu vàng là thi đấu cá nhân và màu xanh là thi đấu 2-2-3. Mà lần này, quả bóng rơi ra có màu vàng. Trọng tài vừa nhặt được quả cầu cũng đồng thời bắt lấy ông rút thăm. Sau đó đưa quả bóng cho hai vị đội trưởng xác nhận, tiếp đó đưa về phía Hoàng Thành để Hoàng Đế Bệ Hạ ở đầu thành xem, cuối cùng mới lớn tiếng thông báo cho khán giả. - Học viện Sử Lai Khắc đấu với học viện Vân La sẽ áp dụng phương thức thi đấu một đấu một. Mời thành viên đầu tiên của cả hai đội lên sàn đấu. Một đấu một? Vừa nghe phương thức thi đấu, các khán giả dưới khán đài đều gào to đầy hưng phấn. Tất cả các thành viên của các đội dự thi lần khán giả đều nhìn chăm chăm vào Hoắc Vũ Hạo đang ở khu vực chuẩn bị thi đấu. Bọn họ rất muốn người bước lên sàn đấu đầu tiên sẽ là Hoắc Vũ Hạo, tốt nhất là một mình hắn đánh bại cả bảy người đội đối phương, như vậy mới đã ghiên! Ai mà không muốn thử cảm giác tim đập rộn ràng khi thấy sáu Hồn Hoàn mười vạn năm chứ? Hai đội trưởng liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cùng rời khỏi sàn đấu. Bối Bối trước khi lên rút thăm đã được Vương Ngôn dặn dò, bất kể rút thăm được phương thức nào cũng phải lập tức rời khỏi sàn đấu rồi tính sau. Vương Ngôn lắc đầu, dường như trong đầu hắn đã có tính toán từ trước, hắn nói: - Trận này chúng ta có chút nắm chắc phần thắng. Trong bốn đại đế quốc, học viện Hồn Đạo Sư mạnh nhất là học viện của đế quốc Nhật Nguyệt, trừ học viện của bọn họ ra, những học viện Hồn Đạo Sư còn lại của ba đế quốc kia thực

lực không chênh lệch lắm. Hệ Hồn Đạo ở học viện Sử Lai Khắc chúng ta tuy không thể nói là mạnh nhưng so với học viện của ba đế quốc Thiên Hồn, Đấu Linh và Tinh La thì có thể cầm cơ đi đầu. Mà học viện Tinh La này lại còn đến từ đế quốc Tinh La chứ không phải đế quốc Nhật Nguyệt, thực lực chính thể có lẽ không quá mạnh. Hơn nữa, nếu là Hồn Đạo Sư, ta càng tin trong đội bọn họ không có cường giả bậc Hồn Vương. Chỉ sợ Hồn Tông còn không có nữa. Đối phó với Hồn Đạo Sư, hệ Cường Công có lẽ sẽ khá mệt, chúng ta không có thành viên dự bị cho nên nhất định phải không để bất cứ thành viên nào bị thương được. Cho nên, trận đầu tiên, Từ Tam Thạch, người lên đi. Sau đó Vương Ngôn vừa chỉ Từ Tam Thạch vừa nói nhỏ: - Khắc tinh của Hồn Đạo Sư, nhất là Hồn Đạo Sư cấp thấp chính là Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự. Người phải nhớ hạn chế tối đa tiêu hao hồn lực, ở trên sàn đấu càng lâu càng tốt. Bên phía chúng ta càng để lộ thực lực càng ít càng tốt. Đi đi. Từ Tam Thạch vừa nghe mình là người đầu tiên ra thi đấu lập tức vui vẻ đứng dậy, hăng hái xoay xoay người làm động tác khởi động rồi ngạo nghễ nói: - Xem ta đây. Nói xong hăng hái liền sải bước ra sàn thi đấu. - Đệ có cảm thấy hăng hái có chút ngu ngốc không? Bối Bối quay sang hỏi Hòa Thái Đầu. Hòa Thái Đầu cười cười nói: - Có chút chút. Giang Nam Nam hừ một tiếng nói: - Cực kỳ ngốc. Từ Tam Thạch còn chưa đi xa, nghe thấy mấy câu nói sau lưng, hai chân lão đảo suýt ngã sấp xuống đất, hăng hái nghiêng nghiêng lợi bước nhanh lên sàn đấu. Đệ tử mà học viện Vân La phái ra đầu tiên là một người không cao nhưng bả vai khá rộng, thậm chí có thể nói là hơi mập. Hăng hái thấy dáng người cao lớn của Từ Tam Thạch đột nhiên cảm thấy căng thẳng, trán lấm tấm mồ hôi. Bất kể học viện nào gặp phải học viện Sử Lai Khắc đều sẽ cảm thấy hồi hộp và lo lắng. Căn bản không thể bình tĩnh được. Hoặc Vũ Hạo mới tí tuổi đã bộc lộ ra thực lực mạnh mẽ, đối thủ trước mặt hăng hái còn lớn tuổi hơn, thực lực có thể yếu kém sao? Nhất là trông thấy dáng vẻ hung ác của Từ Tam Thạch, vị học viên của học viện Vân La càng cảm thấy bồn chồn hơn. Hăng hái theo bản năng lấy tay áo lau mồ hôi khiến khán giả đứng xem cười rần rần. Hoặc Vũ Hạo không ra thi đấu khiến rất nhiều người thấy vọng nhưng dù sao trận đấu chuẩn bị bắt đầu có phần tham gia của học viện Sử Lai Khắc. Cho nên các khán giả

rất nhanh tập trung sự chú ý vào Từ Tam Thạch xem chàng thiếu niên này thực lực ra sao. Trọng tài bước đến trước mặt cả hai, trầm giọng nói: - Quy tắc của phương thức thi đấu cá nhân là nếu ai chịu thua phải lập tức rời khỏi sàn đấu, người thắng có quyền chọn đấu tiếp hoặc thay người. Hai đội có bảy người, đội thắng là đội loại được toàn bộ bảy thành viên còn lại của đội đối thủ. Rõ chưa? - Đã rõ. Từ Tam Thạch bình tĩnh đáp. Đối thủ của hắn ngập ngừng một lát rồi mới lên tiếng: - Đã... đã rõ. Trọng tài nói: - Được rồi, hai bên lùi về sau nghe khẩu lệnh bắt đầu của ta. Không được sử dụng Định Trang Hồn Đạo Khí hoặc Hồn Đạo Khí có tính sát thương cao. Trọng tài nói xong liền lùi nhanh về sau. Vị học viên của học viện Vân La cố mỉm cười nói với Từ Tam Thạch: - Ta... ta là Mã Anh Tuấn, xin học trưởng hạ thủ lưu tình. Từ Tam Thạch khẽ cười, ngạo nghễ nói: - Người anh tuấn sao? Mã Anh Tuấn vội vàng lắc đầu nói: - Không... không. Từ Tam Thạch hài lòng gật đầu nói: - Được, vậy thì ta sẽ nương tay. Mã Anh Tuấn vui mừng lui về sau, vẻ mặt y hết như hắn vừa được nhận một phần quà rất lớn vậy. Trên người bọn họ không có Hồn Đạo Khí khuếch âm nên dĩ nhiên khán giả không thể nghe được cả hai vừa nói gì, bất quá theo nét mặt và cử chỉ mọi người cũng thấy rõ ràng anh chàng đệ tử học viện Vân La hoàn toàn không có chút chiến ý nào. Thực tế cũng đúng là như vậy. Khi học viện Vân La biết mình cùng tổ với học viện Sử Lai Khắc, hơn nữa trận đầu tiên còn là đối thủ của bọn họ thì đã mạnh dạn quyết định cố hết sức bảo toàn thực lực, đồng thời phải cố gắng thân thiện với học viện Sử Lai Khắc. Đúng như Vương Ngôn đã đoán, học viện Vân La thật ra không phải là học viện mạnh mẽ lắm. Bọn họ có thể qua được vòng đấu loại đã phải trả cái giá không nhỏ, vài đệ tử chủ lực đều đã bị thương. Thế nên hôm nay biết đối thủ là học viện Sử Lai Khắc, bọn họ còn chiến ý mới là lạ. Dù sao đây là vòng đấu vòng tròn, có bại cũng không sao. Cho nên, bọn họ chỉ có thể làm hết khả năng, xuôi theo ý trời. Khi rút thăm được thi đấu cá nhân, cả đội bọn họ không vui một chút nào, bọn họ hi vọng rút được đoàn chiến, vậy thì có thua nhanh một chút cũng không sao... Trận đấu đầu tiên chuẩn bị bắt đầu. Từ Tam Thạch đã đi về phía đối diện, hắn lấy ra một điều xì gà rồi dùng một cái Hồn Đạo Khí vô cùng tinh xảo châm lửa, sau đó bắt đầu hút từng

hơi. Dáng vẻ cực kỳ lưu manh. Hành động này của hắn làm khán giả xôn xao bàn tán, bên phía học viện Vân La bắt đầu có chút tức giận, người này thật là kiêu ngạo, thi đấu còn hút xì gà? Nội quy học viện Sử Lai Khắc lỏng lẻo vậy sao? Vị trọng tài cũng khẽ nhú mày, tuy nhiên hắn không lên tiếng nói gì. Nhất là trong quy tắc thi đấu không có điều lệ nào cấm tuyển thủ hút thuốc. Hơn nữa y cũng không muốn trêu vào học viện Sử Lai Khắc. - Trận đấu bắt đầu! Trọng tài hô to một câu rồi nhanh chóng lui về sau. Mã Anh Tuấn của học viện Vân La đang căng thẳng chờ câu nói này của trọng tài, sau khi nghe thấy hiệu lệnh, cơ thể cường tráng của hắn bắt đầu biến hóa. Hai tay đưa lên cao, trên cánh tay tự động xuất hiện ba cái ống sắt to bằng ngón tay cái, trên vai cũng xuất hiện hai ống sắt thật to. Sau lưng là đôi cánh, hai bên đùi cũng có sáu ống sắt khác nhau, trước ngực còn có một Hồn Đạo Khí hộ tâm. Hiển nhiên là một dạng của Hồn Đạo Thuần. Có thể nói hắn trang bị vũ khí đến tận răng cũng không sai. Trên người Từ Tam Thạch không có nhiều biến hóa như người kia, trên tay phải của hắn xuất hiện một mảnh Huyền Minh Quy Giáp Thuần màu đen tuyền, đồng thời bốn Hồn Hoàn, hai vàng hai tím từ dưới chân nhấp nháy bay lên. Bốn Hồn Hoàn? Khán giả dưới khán đài không ngừng thở dài thất vọng. Mới chỉ là Hồn Tông? Bọn họ đang mong được một lần nhìn thấy Hồn Hoàn mười vạn năm a. Người này thật bình thường, Hồn Hoàn cao nhất chỉ là ngàn năm. Bọn họ đến đây là muốn xem những cảnh tượng bùng nổ náo nhiệt, hơn nữa Hồn Hoàn mười vạn năm cực kỳ quý giá đâu phải muốn thấy là thấy. Thái độ của khán giả khi trông thấy Từ Tam Thạch phóng xuất ra vũ hồn so với hôm Hoắc Vũ Hạo thi đấu có thể nói là khác một trời một vực. Cũng không trách tại sao khán giả thất vọng được. Đúng lúc này, Từ Tam Thạch lại tiếp tục làm một chuyện khiến mọi người kinh ngạc. Hắn chạy. Chạy về phía đối thủ? Không, hắn xoay người chạy về phía đội của mình. Y hét một lính đào ngũ bỏ chạy khỏi chiến trường vậy. Lúc này, 108 Hồn Đạo Thủ Hộ Trụ đã sáng lên, bức màn phòng ngự cũng xuất hiện. Nhưng bức màn phòng hộ đó không phải nằm ngay cạnh sàn đấu mà cách đến ba mươi thước, mà vì để chỗ cho các tuyển thủ lên xuống nên trên bức màn phòng ngự có một lỗ hổng nhỏ. Mã Anh Tuấn trước khi ra thi đấu đã nghĩ ra một chiến thuật

hoàn hảo, chiến thuật của hắn rất đơn giản, chính là di chuyển và tiêu hao. Hắn tin chắc với Hồn Đạo Khí Phi Hành sau lưng, tuy rằng hắn không thể bay cao nhưng tuyệt đối có thể tránh né công kích, chỉ cần tiêu hao được một ít hồn lực của Từ Tam Thạch là hắn thỏa mãn rồi. Có điều, không hiểu sao khi vừa bắt đầu, Từ Tam Thạch đã xoay người bỏ chạy. Mã Anh Tuấn bị hành động của hắn làm ngẩn người, thầm nghĩ: "Lão đại à, người chạy cái gì đây? Không phải bảo nương tay với ta sao? Người muốn làm gì đây?" Chắc chắn đa số những người ở đây không ai đoán được mục đích của Từ Tam Thạch, người biết rõ chân tướng e là chỉ có người ngày nào cũng cãi nhau với hắn nhưng cũng là người bạn hiểu rõ hắn nhất, Bối Bối. Bối Bối khẽ cười, vẻ mặt có chút quái dị, khẽ nói: - Tên ngốc này lại giở mánh khoe. Ngay lúc hắn nói câu này, Từ Tam Thạch đã chạy đến cạnh lôi đài, sau đó đột nhiên hắn nhảy cao lên, cao đến mức có thể bay ra ngoài sàn đấu. Hành động này của hắn khiến tất cả mọi người sững sờ la hét, ngay cả hoàng đế Tinh La cũng cực kỳ kinh hoàng. Nên nhớ, theo quy tắc thi đấu, chỉ cần ra khỏi sàn đấu là sẽ bị phán thua. Đừng nói Từ Tam Thạch đến từ học viện Sử Lai Khắc, cho dù những đệ tử của học viện bình thường dù biết chắc sẽ thua nhưng không có ai làm ra chuyện này. Chưa nhận thua đã bỏ chạy? Chuyện gì đây? Chuyện gì ư? Gương mặt Từ Tam Thạch lộ ra vẻ gian xảo, sau đó Hồn Hoàn thứ tư trên người hắn lóe sáng. Ánh sáng từ Hồn Hoàn màu tím vô cùng nổi bật, các khán giả chưa kịp hết kinh ngạc thì trước mặt lại xảy ra một chuyện vô cùng quỷ dị. Huyền Minh Quy Giáp Thuần trên người Từ Tam Thạch bỗng sáng lên. Sau đó, người nhảy ra khỏi sàn đấu ngã vào bức màn phòng ngự không phải là hắn nữa. Nói thế có chút phức tạp. Nói đơn giản hơn có nghĩa là Từ Tam Thạch và Mã Anh Tuấn đã hoán đổi vị trí. Mã Anh Tuấn đang ngẩn người vì hành động bỏ chạy khỏi sàn đấu của Từ Tam Thạch thì đột nhiên phát hiện mình không còn đứng trên mặt đất nữa mà đang rơi xuống đâu đó. Mà Từ Tam Thạch lại đang đứng ở vị trí hắn đứng ban nãy. Mã Anh Tuấn tuy không anh tuấn nhưng cũng là tinh anh của học viện Vân La. Hơn nữa hắn có thể là người mở màn tuyệt đối không thể là người yếu kém, bốn Hồn Hoàn, ba vàng một tím trên người hắn lập tức sáng lên. Hắn muốn sử dụng Hồn Đạo Khí Phi Hành để

tránh khỏi tai nạn trước mắt. Nhưng cũng ngay lúc này, Từ Tam Thạch đứng ở trên sàn đấu hút một hơi xì gà rồi hô to: - Hồn Hoàn mười vạn năm tới rồi. - Rầm... Mã Anh Tuấn thật là bi kịch, Hồn Đạo Khí Phi Hành đã khởi động được một nửa lại bị Từ Tam Thạch hù giật mình ngã lăn xuống đất. Cả người hấn được Hồn Đạo Khí bảo vệ nhưng từ độ cao năm thước ngã xuống cũng say xẩm mặt mày. Khi cơ thể Mã Anh Tuấn rơi xuống đất, tất cả mọi người đột nhiên im lặng. Nếu lúc này có thể cho đứng hình thì ít nhất đếm được mười vạn cái miệng người đang há to vì kinh ngạc, ngay cả vị Hoàng Đế Bệ Hạ kia cũng không ngoại lệ. Hoắc Vũ Hạo vốn đang định dùng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng giúp đỡ Từ Tam Thạch thì phát hiện Tinh Thần Tham Trắc của mình không xuyên qua được màn phòng ngự, sau đó thì trận đấu kết thúc. Vị trọng tài đang đứng trên sàn đấu cũng trợn mắt há hốc mồm. Hấn vừa mới hô bắt đầu không được ba mươi giây đã kết thúc rồi. Từ Tam Thạch một tay cầm Huyền Minh Quy Giáp Thuần, một tay cầm điều xì gà, cực kỳ kiêu ngạo. - Kế tiếp. Dáng vẻ này là hấn bắt chước Hoắc Vũ Hạo hôm đó nhưng hiệu quả mang lại hoàn toàn khác nhau. Mọi người im lặng trong giây lát rồi bắt đầu ồn ào bàn tán, có thể đến 90% số người ở đây không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Đây là Sử Lai Khắc vô cùng mạnh mẽ sao? Bối Bối ở bên dưới khẽ nói đáp án cho các sư đệ và sư muội của mình. - Hồn kỹ thứ tư của tên ngốc kia gọi là Huyền Minh Trí Hoán, trong phạm vi nhất định có thể dùng kỹ năng đó nháy mắt hoán đổi vị trí của hấn và đối thủ. Đây là một kỹ năng tương đối mạnh, có thể nói trong số các hồn sư hệ Phòng Ngự thì đây là một kỹ năng khá thần kỳ. Có điều, theo cách tên ngốc đó sử dụng thì thật sự một sự sỉ nhục. Khi lần đầu thấy hấn sử dụng Huyền Minh Trí Hoán ta cũng phải ghen hợm. Hòa Thái Đầu trợn mắt nói: - Tam Thạch huynh thật bỉ ổi. Người ta thường nói không chuyên sẽ không nhận ra điểm kỳ diệu. Cách nơi học viện Sử Lai Khắc ngồi không xa là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Khí, không ai trong bọn họ thấy Từ Tam Thạch buồn cười, bởi vì bọn họ đã đoán được đại khái kỹ năng kia có tác dụng gì. Khi Từ Tam Thạch mới ra thi đấu, bọn họ thấy hấn chỉ có bốn Hồn Hoàn cũng khẽ thở dài nhẹ nhõm. Bốn Hồn Hoàn ở học viện Sử Lai Khắc cũng chỉ là thành viên dự bị mà thôi. Nhưng sau khi thấy

tấm chắn của Từ Tam Thạch và một chiêu hoán đổi ban này, những học viên của học viện Từ Tam Thạch lại một lần nữa lo lắng. Mã Như Long, đội trưởng đội chính thức nghiêm túc nói: - Học viện Sử Lai Khắc quả là không thiếu nhân tài. Mãi đến khi thấy Từ Tam Thạch đi về phía mình thì vị trọng tài mới có phản ứng, hần nhanh chóng chạy về phía Mã Anh Tuấn đã ngã khỏi sàn đấu. Từ Tam Thạch cũng đi theo sau, miệng ngậm xì gà nói: - Huynh đệ, không sao chứ? Mã Anh Tuấn theo bản năng nói: - Ngã hơi đau, sao ta lại ngã xuống đây? Từ Tam Thạch ra vẻ nghiêm chỉnh nói: - Vừa rồi không phải ta hứa sẽ nhẹ tay một chút sao? Cho nên ta dùng cách đơn giản nhẹ nhàng nhất để người ngã xuống sàn đấu. Không cần cảm ơn ta, đi thôi. Nói xong hần còn đưa tay chào Mã Anh Tuấn. Mã Anh Tuấn cũng theo bản năng đưa tay chào, sau đó tự đi về phía khu vực chờ thi đấu. Trọng tài còn có thể nói gì nữa? - Thi đấu cá nhân, trận đầu tiên, học viện Sử Lai Khắc thắng. Mã Anh Tuấn mãi đến khi về đến khu vực chờ thi đấu mới giật mình hỏi đội trưởng của mình: - Lão đại, có phải ta bị lừa không? Đội trưởng học viện Vân La cốc vào đầu hần nói: - Ngu ngốc! Danh dự của học viện bị người làm mất hết rồi. Thường Nguyệt, lên đi. - Dạ. Một nữ đệ tử của học viện Vân La lập tức bước lên sàn đấu. - Mỹ nữ! Từ Tam Thạch thấy đối thủ đang bước lên là một cô gái lập tức sáng mắt lên. Xét tướng mạo, Từ Tam Thạch cũng không phải tệ lắm, tuy không thể so được với Bối Bối anh tuấn nho nhã nhưng cũng khá anh tuấn. Nhưng mà người này tính tình và tướng mạo hoàn toàn khác biệt. Cô gái tên là Thường Nguyệt đang bước lên dáng người cao chừng một thước bảy, khoảng mười tám mười chín tuổi, dung mạo tuy không phải là rất đẹp nhưng dáng người cao ráo thon thả, nhất là đôi chân dài rất quyến rũ. Hơn nữa bộ trang phục nàng đang mặc còn góp phần không nhỏ trong việc tôn lên dáng người hoàn hảo kia. Từ Tam Thạch với dáng vẻ bỉ ổi nhìn cô nàng một lượt từ trên xuống dưới, sau đó lại tập trung vào đôi chân dài và bắp đùi tròn trịa. Sau đó di chuyển dần dần lên trên, đến ngay bộ ngực thì hai mắt càng mở to, khóe miệng giật giật, trông dáng vẻ như thèm thuồng muốn chảy nước miếng vậy. May là Từ Tam Thạch còn nhớ đến Giang Nam Nam đang ở phía sau nên lập tức dang hoàng lại. Thường Nguyệt lớn hơn Từ Tam Thạch không ít, lại có người

yêu rồi nên cực kỳ không hài lòng với hành động ban nãy của Từ Tam Thạch. - Người nhìn gì đây? Từ Tam Thạch gần như đáp theo bản năng. - Bánh bao. - Người... Thường Nguyệt giận dữ lao thẳng về phía hắn. Có lẽ trọng tài cũng không vừa lòng với dáng vẻ bỉ ổi của ai đó nên lập tức hô Bắt Đầu rồi lui nhanh về sau. Phương thức chiến đấu của Thường Nguyệt hoàn toàn khác biệt với Mã Anh Đào, sau lưng nàng là một đôi song đao, lúc này nàng lao nhanh về phía trước, hai tay đưa về sau lấy hai thanh đao lớn xuống. Hai tay vung lên, hai thanh đao cũng đồng thời trở nên đỏ rực rồi chém thẳng về phía Từ Tam Thạch. Vương Ngôn ở bên dưới gần như buột miệng nói ra: - Hồn Đạo Khí Cận Chiến. Các người chú ý quan sát. Miễn là Hồn Đạo Sư sử dụng Hồn Đạo Khí Cận Chiến thì khả năng chiến đấu gần rất mạnh. Có lẽ Hồn Kỹ của bọn họ sẽ hơi yếu một chút nhưng năng lực cận chiến lại rất cao, cách tốt nhất để đối phó với bọn họ chính là cố gắng không để bọn họ đến gần mình, nếu không sẽ gặp phiền phức không nhỏ. Hoắc Vũ Hạo tập trung tinh thần quan sát, hắn cũng có một Hồn Đạo Khí Cận Chiến, hơn nữa còn là di vật duy nhất mẹ hắn để lại cho hắn, Bạch Hồ Chủ. Ngày trước lúc đấu với Phong Phí Phí, hắn cũng nhờ Bạch Hồ Chủ mới may mắn giữ được tính mạng, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên hắn liệt sát Hồn Thú. - Keng... keng... Hai thanh đao của Thường Nguyệt chém mạnh vào Huyền Minh Quy Giáp Thuần của Từ Tam Thạch, ánh sáng đỏ rực phát ra khắp nơi. Lúc này Hồn Hoàn của Thường Nguyệt cũng xuất hiện, số Hồn Hoàn của nàng so với Mã Anh Tuấn cũng giống nhau đều là ba vàng, một tím, nhưng Vũ Hồn lại có chút kỳ lạ, sự thay đổi rõ rệt nhất của nàng chính là mái tóc, mái tóc vàng bỗng hóa thành màu gỉ sét, đồng thời dáng người cũng cao hơn lớn, thậm chí cơ thể còn to hơn lúc trước, đôi mắt hóa thành màu vàng, ở khóe môi dường như lộ ra cả răng nanh. Vũ Hồn loại chó? Vũ Hồn này có thể nói là một dạng Thú Vũ Hồn không tệ, khả năng tăng phúc sức mạnh khá cao, nếu phối hợp với Hồn Đạo Khí song đao mà Thường Nguyệt sử dụng lại càng hoàn hảo. Điểm đáng tiếc duy nhất chính là sau khi sử dụng Vũ Hồn, dáng người hoàn mỹ kia bị biến đổi khá nhiều. Vì thế khi Từ Tam Thạch dùng tấm chắn đỡ đòn công kích của Thường Nguyệt còn luôn miệng kêu: - Quý a quý a... Có lẽ lúc này Thường

Nguyệt không còn khống chế được cơn giận nữa, nàng dùng song đao điên cuồng chém về phía Từ Tam Thạch. Mà Từ Tam Thạch tuy la lối om sòm nhưng sau đó lại như một cái gối để cô nàng mặc sức trút giận, cả người không ngừng co về lại, hoàn toàn không có ý định đáp trả. Tiếng la ó phản đối từ phía khán giả bắt đầu ồn ào vang lên, Từ Tam Thạch bản thân là đệ tử học viện Sử Lai Khắc lại bị đánh đến mức ấy khiến các khán giả không sao hiểu được. Tại sao đều là đệ tử một học viện mà thực lực Từ Tam Thạch và Hoắc Vũ Hạo lại chênh lệch lớn như vậy? Sử dụng Hồn Đạo Khí đã tiêu hao hồn lực, mà Hồn Đạo Khí Cận Chiến lại càng tiêu hao nhiều hơn. Song đao của Thường Nguyệt lại còn là Hồn Đạo Khí cấp ba nữa, lực công kích và lượng hồn lực tiêu hao không thấp. Cô nàng còn không tiếc gì toàn lực công kích Từ Tam Thạch khiến hẳn phải chạy trốn công kích của nàng. Tuy nhiên, dù tu vi của nàng không thấp nhưng sau một thời gian công kích dồn dập, nàng cũng đã cảm thấy hồn lực của mình tiêu hao một lượng lớn. Mà lúc này Từ Tam Thạch mặt dù không ngừng lui về sau nhưng khoảng cách rơi khỏi sàn đấu còn đến mười thước. Thường Nguyệt không phải không thử tìm chỗ sơ hở của Từ Tam Thạch nhưng Huyền Minh Quy Giáp của Từ Tam Thạch quá kỳ lạ. Bất kể nàng công kích về phía nào nó cũng có thể đỡ được. Quan trọng hơn, nếu cô công kích về hướng khác, thì Từ Tam Thạch cũng sẽ thay đổi hướng lui. Thế nên cuối cùng Thường Nguyệt lựa chọn công kích chính diện. Hồn Lực tiêu hao quá nhiều nên song đao trên tay Thường Nguyệt cũng dần dần chậm lại. Lúc này Từ Tam Thạch cũng có cơ hội lên tiếng: - A... a... không được, không được dừng, mau mau, nhanh lên, dùng sức... nhanh lên... - Khốn kiếp. Thường Nguyệt tức giận thúc dục hồn lực tiếp tục điên cuồng tấn công về phía Từ Tam Thạch. Mười thước, chín thước, tám thước... Năm thước, ba thước, một thước... Cuối cùng dưới sự cố gắng bền bỉ của Thường Nguyệt, Từ Tam Thạch đã bị nàng ép đến sát rìa sàn đấu. Chỉ cần hẳn lui một bước nữa thôi sẽ ngã xuống dưới. Bốn Hồn Hoàn trên người Thường Nguyệt không ngừng luân phiên phát sáng, đây là điểm đặc biệt của Hồn Đạo Sư khi đang chọn lựa sử dụng Hồn Hoàn, sở trường của Thường Nguyệt chính là sức mạnh, và tốc độ, bù lại cho khuyết điểm của Vũ Hồn. Cho nên, khi phối hợp với

Hồn Đạo Khí, sức chiến đấu của cô so với Hồn Sư bình thường sẽ mạnh hơn rất nhiều. Lúc này, mắt thấy sắp thành công thì hai Hồn Hoàn trên người cô cùng lúc phát sáng, Song Dao phát ra ánh sáng màu đỏ rực rỡ. Dao động hồn lực mạnh mẽ nổi làm bầu không khí xung quanh vặn vẹo méo mó. Nàng giơ Song Dao lên cao chém thẳng về phía Từ Tam Thạch. Thắng rồi. Khi Thường Nguyệt giơ song đao kia lên, bất kể là cô hay các thành viên của học viện Vân La đều nghĩ như thế. Công kích của Thường Nguyệt mạnh đến thế nào bọn họ đều hiểu rõ, cho nên nếu cô tấn công toàn lực cho dù cường giả bậc Hồn Vương cũng chưa chắc đỡ được. Huống chi Từ Tam Thạch lúc này không còn đường lui nữa. Có điều, cũng ngay lúc này xảy ra một chuyện làm bọn họ kinh ngạc. Bởi vì song đao của Thường Nguyệt cứ ngỡ sẽ chém vào Từ Tam Thạch đột nhiên lại lệch sang một bên. Từ Tam Thạch từ đầu đến cuối không ngừng lùi về sau, đến nỗi lúc này đã đứng sát ngoài sàn đấu nhưng đừng quên, cả Thường Nguyệt cũng thế. Lần này đánh hụt làm cả người cô theo đã rơi khỏi sàn đấu. Sai lầm lớn nhất của nàng chính là đã trúng kế của Từ Tam Thạch. Trong cơn giận dữ, phán đoán của nàng sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều, hơn nữa công kích quá dễ dàng làm cô quên mất một chuyện cực kỳ quan trọng. Đúng là Từ Tam Thạch là hồn sư hệ Phòng Ngự nhưng đồng thời hắn cũng có khả năng né tránh. Lúc trước cô công kích Từ Tam Thạch hắn đều không né, không phải vì không né được mà căn bản hắn không né, cho nên cuối cùng Thường Nguyệt mới không kịp phản ứng. Ngay lúc Từ Tam Thạch né sang một bên thì Thường Nguyệt cũng đã hiểu ra nhưng song đao vung lên làm sao thu lại được nữa? Từ Tam Thạch cầm Huyền Minh Quy Giám Thuần khẽ đánh nhẹ vào hông Thường Nguyệt. Sau đó cả người Thường Nguyệt theo đã ngã khỏi sàn đấu. Đây là một biến hóa bất ngờ của trận đấu thứ hai. Từ đầu đến cuối rõ ràng là Thường Nguyệt không ngừng công kích còn Từ Tam Thạch không ngừng lùi về sau nhưng kết quả cuối cùng lại là như thế, Từ Tam Thạch chuyển bại thành thắng là may mắn sao? Khi Thường Nguyệt ngã khỏi sàn đấu, sắc mặt đã tái nhợt, nhưng vì ban nãy nàng không ngừng thúc dục hồn lực công kích nên lúc này có vẻ kiệt sức. Từ Tam Thạch đứng trên sàn đấu nhìn nàng với vẻ vô tội, hắn nhún vai nói: - Không thể trách ta, là do nàng co giãn quá

nên mới ngã xuống dưới, sai lầm, tuyệt đối sai lầm. Vừa nói hắn còn đưa mắt liếc nhìn môg của Thường Nguyệt. Càng đáng khinh bỉ hơn là sau khi nhìn Thường Nguyệt hắn còn đưa mắt nhìn sang Giang Nam Nam ở trong khu vực nghỉ ngơi. Giang Nam Nam lạnh lùng không biết lấy đâu ra một cây kéo, nàng lấy một quả chuối dài trên đĩa hoa quả và cắt... (:110) Từ Tam Thạch cảm thấy nơi nào đó của bản thân có dấu hiệu nguy hiểm, hắn lập tức xoay người ra vẻ hiên ngang lăm liết nói với trọng tài. - Ta thắng. Trận đấu tiếp theo. Vì trọng tài nhìn hắn với ánh mắt quái dị, trước giờ hắn chưa từng thấy trận thi đấu nào lại kỳ lạ đến thế. Đúng lúc này, vị đội trưởng của học viện Vân La từ từ bước lên sàn đấu đi về phía Từ Tam Thạch. Những khán giả đứng xem cứ nghĩ vị đội trưởng này sẽ tức giận mắng chửi Từ Tam Thạch nhưng thật khiến mọi người bất ngờ là hắn đã không làm thế. Hắn nhìn Từ Tam Thạch bằng ánh mắt lạnh lùng, tuy nhiên không hề có chút tức giận mà còn khẽ khom người cúi chào Từ Tam Thạch. - Học viện Cao Cấp Hồn Đạo Sư Vân La, Tư Đồ Vũ. Từ Tam Thạch dường như cũng cảm nhận được chút gì đó nên vẻ cười cợt trên gương mặt cũng biến mất. - Sử Lai Khắc, Từ Tam Thạch.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 80: Vĩnh hằng chi ngự Từ Tam Thạch

Chương 80: Vĩnh hằng chi ngự Từ Tam Thạch Tư Đồ Vũ trầm giọng: - Ta biết thực lực của ngươi không phải như bề ngoài mà ngươi thể hiện. Lấy tư cách đội trưởng của học viện Vân La ta hi vọng có thể đấu một trận thật sự với ngươi. Ta muốn biết chênh lệch về thực lực của cả hai ra sao, nếu ngươi chiến thắng ta thì những trận sau không cần đánh nữa, ta chỉ hi vọng ngươi có thể đánh hết sức mình. Hai mắt Từ Tam Thạch híp lại, tuy hắn chỉ mười lăm tuổi nhưng do hoàn cảnh lúc nhỏ nên kiến thức của hắn hơn xa những thiếu niên cùng tuổi. Tư Đồ Vũ tuy lớn hơn hắn nhưng cũng chưa chắc có thể có nhiều kinh nghiệm hơn hắn. - Tùy ngươi thôi. Từ Tam Thạch suy nghĩ trong giây lát rồi mỉm cười trả lời, hắn không để cho tâm tình của

mình bị đối thủ nắm bắt. Lúc này trọng tài đã bước đến rồi trầm giọng: - Cả hai lui về sau. Tư Đồ Vũ nhìn Từ Tam Thạch rồi từ từ lui về, trong lúc lui lại thì ánh mắt của hắn bắt đầu trở nên sắc bén, toàn bộ thân thể đều tỏa ra khí thế. Đội trưởng của học viện Vân La sao có thể yếu cho được, Tư Đồ Vũ chính là trung tâm của cả đội. Lúc này Từ Tam Thạch cũng đã lui về sau, điều xì gà trên miệng cũng đã cháy hơn một nửa nhưng hắn vẫn giữ bộ dạng lười nhác lúc trước, thân thể thoải mái lui về sau như không hề đặt đối thủ vào mắt. Khu quan sát. Lúc này Vương Ngôn vô cùng bình tĩnh, bởi vì khoảng cách giữa khu quan sát và khu chiến đấu khá gần nên nội dung cuộc nói chuyện giữa Từ Tam Thạch và đối thủ đã bị hắn nghe được. Lúc này Hoắc Vũ Hạo lại có chút buồn bực, sau vài lần cố gắng hắn đã phát hiện Tinh Thần Tham Trắc có thể xuyên qua được lá chắn bảo hộ nhưng lại tiêu hao rất nhiều tinh thần lực mà phạm vi hiệu quả của Tinh Thần Tham Trắc lại chỉ bằng phạm vi khi hắn tập trung về một hướng lúc bình thường. Một khi hắn sử dụng thì Hồn Lực sẽ tiêu hao với một tốc độ kinh khủng nên hắn không thể liên tục dùng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng. Nhưng với biểu hiện nhẹ nhàng thoải mái của Từ Tam Thạch thì Hoắc Vũ Hạo cũng không tiến hành phụ trợ, hắn còn chưa thấy Từ Tam Thạch ra tay thật sự lần nào. Bối Bối nghe lời Vương Đông nên ngồi im lặng, Giang Nam Nam bên cạnh lại chăm chú nhìn lên võ đài, hai tay thỉnh thoảng lại nắm chặt nhưng nét mặt xinh đẹp lại không hề thay đổi khiến không ai biết nàng đang suy tính gì. Lúc này Từ Tam Thạch và Tư Đồ Vũ đã lui về đúng vị trí. Trọng tài liếc mắt nhìn hai người rồi hét to: - Bắt đầu. Tư Đồ Vũ vốn vô cùng trầm ổn bỗng nhiên biến đổi. Thân thể hắn vang lên tiếng cơ quan kim loại, cũng giống như lần đầu Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy Hòa Thái Đầu, lúc này đã có rất nhiều ống sắt xuất hiện trên người Tư Đồ Vũ, chỉ trong nháy mắt cả người Tư Đồ Vũ như to ra gấp đôi. Hai chân to lớn của hắn xuất hiện ba ống kim loại sắc bén, chúng sau khi xuất hiện liền cắm chặt vào mặt đất rồi từ đó rất nhiều Hồn Đạo Khí xuất hiện. Hoắc Vũ Hạo vẫn cẩn thận quan sát tình huống trận đấu đã phát hiện ra lúc Tư Đồ Vũ phóng thích Hồn Đạo Khí thì trên người hắn có ít nhất sáu tia sáng chớp lên rồi sau đó các hồn đạo khí mới xuất hiện trên người hắn. Điều này chứng tỏ đám Hồn Đạo Khí này

không phải có sẵn trên người hắn mà vừa được kích phát. Thời gian Tư Đồ Vũ biến đổi không lâu, lúc này toàn thân hắn như được kim loại phủ lấy thoát nhìn qua như một tòa pháo đài kiên cố. Từ dưới đếm lên có ít nhất ba mươi ống sắt, giữa ngực Tư Đồ Vũ lại có một khẩu Hồn Đạo Pháo, miệng pháo có đường kính khoảng nửa thước. Trạng thái hiện tại của Tư Đồ Vũ nếu so sánh thì vẻ bề ngoài còn khủng hơn cả Hòa Thái Đầu, lúc này hắn không khác gì một cỗ máy giết chóc. Cảm giác lạnh lẽo từ kim loại phát ra, bốn Hồn Hoàn hai vàng hai tím từ từ chân hắn dâng lên. Phía sau lưng của hắn một vầng sáng trắng cũng xuất hiện, nhìn qua như một cây quạt lớn. Hòa Thái Đầu ngồi bên cạnh Hoắc Vũ Hạo lại thấp giọng: - Tiểu sư đệ nhìn đi, đây chính là một trong những Hồn Đạo Khí mạnh mẽ của Hồn Đạo Sư chúng ta, nó không những lực phòng thủ kiên cố mà còn có sức công phá khủng khiếp: Bảo Lũy Chiến Pháp. - Bảo Lũy Chiến Pháp? Hoắc Vũ Hạo nghi ngờ hỏi lại. Hòa Thái Đầu gật đầu: - Đúng, đây là một pháo đài, nó còn có tên là Hồn Đạo Pháo Đài. Nó có sức phòng thủ rất cao, bên trong nó lại có rất nhiều Hồn Đạo Khí phủ khắp toàn thân có tác dụng khôi phục Hồn Lực. Hồn Đạo Sư khi mang vật này thì thực lực sẽ tăng lên rất nhiều, khả năng bạo phát công kích trong thời gian ngắn cũng cực khủng/ Dưới bảy Hồn Hoàn thì nó có thể xem là vô đối nếu đánh với Hồn Sư cùng giai. Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc: - Vậy sao lão sư vẫn không hề nhắc đến cho đệ chuyện này? Hòa Thái Đầu cười cười: - Hồn Đạo Pháo Đài này có yêu cầu đối với Hồn Lực rất cao, Hồn Sư phải có ít nhất ba hồn hoàn mới có thể phát huy sức mạnh của nó. Lúc này Hồn Lực của đệ vẫn chưa đủ nên chưa thể luyện tập, hơn nữa lão sư không thích loại chiến pháp này cho lắm. Hoắc Vũ Hạo mở to mắt: - Vì sao thế? Hòa Thái Đầu trả lời: - Tiểu sư đệ, đệ hãy suy nghĩ kỹ xem pháo đài này ngoài lực công kích lớn ra thì còn đặc điểm gì? Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: - Ổn định, vững chắc. Hòa Thái Đầu tiếp lời: - Đúng thế, nhưng cũng vì vậy mà nó trở nên kém linh hoạt. Hồn Đạo Pháo Đài này cũng cần rất nhiều Hồn Đạo Khí mới có thể hoạt động, nó có thể tích và sức nặng khá lớn nên một khi mang vào người thì Hồn Đạo Sư phải chấp nhận bỏ đi tính linh hoạt của mình. Trong chiến tranh thì Hồn Đạo Pháp đài rất hữu ích nhưng trong tình huống một

chơi một nó chỉ có thể đứng yên chịu đòn. Chiến thuật khi sử dụng Hồn Đạo Pháo Đài tuy không phải là sai nhưng lại không phù hợp với kế hoạch Cực Hạn Đan Binh của chúng ta. Đệ hãy nhìn đi, những thứ phát sáng trên cổ tay, cổ chân và lồng ngực của hã đều là Hồn Đạo Khí Trữ Vật. Một khi dùng Hồn Đạo Pháo Đài để chiến đấu thì sự tiến bộ của Hồn Đạo sư sẽ chậm lại. Muốn chế tạo một kiện Hồn Đạo Pháo Đài hoàn chỉnh rồi làm quen với nó thì mất ít nhất cũng phải một năm, mà như vậy thì lấy đâu ra thời gian để tu luyện Hồn Lực? Cây quạt sau lưng Tư Đồ Vũ có lẽ là Vũ Hồn của hã, Vũ Hồn này chắc chắn có điểm đặc biệt. Muốn sử dụng được Hồn Đạo Pháo Đài thì phải vận dụng toàn bộ Hồn Kỹ và Hồn Lực của mình mới có thể mang đến uy lực lớn nhất. Được Hòa Thái Đấu giải thích nên Hoắc Vũ Hạo đã hiểu ra rất nhiều, lần này dự thi cả nhóm phải chịu áp lực rất lớn nhưng thu hoạch từ thực chiến cũng rất nhiều. Hoắc Vũ Hạo nhìn Tư Đồ Vũ trên võ đài rồi bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ... thế giới Hồn Đạo Khí quả thật vô cùng ảo diệu. Khi hai sư huynh đệ đang nói chuyện thì trận đấu cũng đã bắt đầu. So với biến hóa cực lớn của Tư Đồ Vũ thì Từ Tam Thạch lại có bộ dáng vô cùng nhỏ bé, Huyền Minh Quy Giáp Thuần của hã xuất hiện. Sau khi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu thì hã vẫn chưa sử dụng Hồn Kỹ mà chỉ ngâm xì gà rồi bước về phía Tư Đồ Vũ, trong chốc lát khoảng cách của cả hai đã được thu ngắn. Hai tay Tư Đồ Vũ đưa lên, phần khuỷu tay đặt sát với hai sườn rồi đóng kim loại nơi đó bắt đầu kết chặt lại. Ngay sau đó sáu ống sắt hai bên tay hã bỗng nhiên lóe sáng rồi bốn Hồn Hoàn trên người lại nhấp nháy luân phiên, hào quang từ cây quạt sau lưng của hã tỏa ra một tầng sáng trắng. Vô số đạn ánh sáng được bắn ra, tất cả như thủy triều dâng điên cuồng quét về hướng của Từ Tam Thạch. Đồ chơi này có tên gọi Lục Liên Trang Tiểu Hình Hồn Đạo Pháo, uy lực của nó trong nhóm Hồn Đạo Khí cũng rất mạnh, đây cũng là vật mà quân đội rất thích dùng. Chỉ cần mười Hồn Đạo Sư cấp bốn cùng nhau lắp ráp rồi sử dụng thì trong một phạm vi nhất định nó có thể áp chế vài ngàn binh lính. Nhưng vật này cũng có ưu khuyết rõ ràng. Ưu điểm là sức công phá cao, diện tích bao trùm rất lớn, khuyết điểm chí mạng của nó là phải tiêu hao rất nhiều Hồn Lực. Một Hồn Đạo Sư cấp bốn chỉ có thể sử dụng nó liên tục

trong năm phút, sau đó hần phải dừng lại để nghỉ ngơi khôi phục Hồn Lực. Đối mặt với công kích của đối phương thì Từ Tam Thạch dùng phương pháp đơn giản nhất để đối phó. Bình thường một Hồn Sư có bốn Hồn Hoàn khi gặp phải thứ này thì phương pháp chống đỡ duy nhất là chạy càng xa càng tốt, phạm vi công kích của nó tuy lớn nhưng khoảng cách lại không quá xa, chỉ có khoảng một trăm thước, chỉ cần chạy khỏi khoảng cách này là có thể an toàn. Nhưng võ đài này lại không to lớn được như vậy mà Từ Tam Thạch cũng không có ý tứ muốn bỏ chạy. Hần giờ Huyền Minh Quy Giáp Thuần lên rồi co người lại, đem toàn bộ thân thể rút vào tấm chắn. Từng tiếng nổ liên tiếp vang lên ở bề mặt Huyền Minh Quy Giáp Thuần, từng vòng sáng đen từ tấm chắn xuất hiện rồi phát tán ra xung quanh. Nhìn qua thì Từ Tam Thạch đang bị động chịu đòn nhưng nếu quan sát kỹ thì Huyền Minh Quy Giáp Thuần của hần lại như một cứ điểm kiên cố dưới bão đạn của đối phương. Lúc này Thường Nguyệt cũng đã trở lại khu vực chờ chiến của đội mình, cô nàng bức tức nhìn không được mắng một câu: - Khốn kiếp. Nàng tức giận cũng phải thôi, vì lực công kích của Lục Liên Trang Tiểu Hình Hồn Đạo Pháo mạnh hơn song đao của nàng rất nhiều, nhất là tất cả các viên pháo bắn ra đều trúng mục tiêu, ấy vậy mà Từ Tam Thạch có thể đỡ được mà không hề lùi về sau bước nào, rõ ràng ban nãy hần chỉ lừa nàng lùi về sau mà thôi. Lực phòng ngự thật mạnh! Đôi đồng tử của Tư Đồ Vũ khẽ co rút, thần kinh của hần lúc này có thể nói là căng như dây đàn, bởi vì rõ ràng hai người cùng có tu vi Hồn Tông, hần có chiến pháp Hồn Đạo Pháo Đài vững chắc như thế rõ ràng phải chiếm ưu thế mới đúng. Hơn nữa đối tượng khắc chế nhất còn là Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự, theo lý mà nói đối thủ của hần phải bị hần áp chế đến thua mới thôi. Nhưng... tại sao hần sử dụng Lục Liên Trang Tiểu Hình Hồn Đạo Pháo công kích mãi mà đối phương không lùi về sao dù chỉ là nửa bước? Thực lực của Tư Đồ Vũ không chỉ có thế, ba ống sắt nhỏ ở hai đầu vai của hần bắt đầu chuyển động, đầu ống sắt theo sự điều khiển của cơ thể mà bắt đầu điều chỉnh vị trí. Sau đó, từng tiếng "bụp, bụp" vang lên, và trên bầu trời bắt đầu xuất hiện từng quả cầu ánh sáng màu trắng trong thả bay theo quỹ đạo parabol, vượt qua tấm chắn và rơi về phía sau lưng Từ Tam Thạch. Đồng

thời sử dụng hai Hồn Đạo Khí có lực công kích mạnh mẽ nên sau đó Tư Đồ Vũ tạm dừng tấn công một chút, và cũng trong tích tắc này, Từ Tam Thạch đột nhiên đứng lên. Hiện giờ hắn không có Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo giúp đỡ, sự phán đoán của hắn đều dựa vào lực công kích đến tâm chấn trước mặt hắn đột ngột thay đổi. Từ Tam Thạch sau khi đứng lên đột ngột bùng nổ. Hai chân tăng tốc và Hồn Hoàn thứ hai của hắn cũng cùng lúc phát sáng. Lúc này theo quỹ đạo của sáu quả cầu ánh sáng trên bầu trời có lẽ không chạm vào Từ Tam Thạch được nhưng dường như nó có linh tính vẫn đuổi theo Từ Tam Thạch không buông, mà Từ Tam Thạch sau khi bắt đầu tăng tốc lại cứ như không phát hiện có gì bất thường mà chỉ liên tục vọt về trước. Thằng? Cục diện trước mắt hoàn toàn nằm trong tính toán của Tư Đồ Vũ, cho nên hắn thậm chí còn nghĩ rằng chiến thắng đang đến rất gần rồi. Sau đó, Hồn Đạo Pháo Đài trên người hắn lập tức sáng lên, ánh sáng đó mạnh đến nỗi chiếu vào các Hồn Đạo Khí trên người hắn khiến hắn trở nên nổi bật, tiếp đó, mười luồng ánh sáng màu trắng lại bùng nổ bắn về phía Từ Tam Thạch. Ngay lúc này, Bối Bối đang ngồi ở khu vực chờ đấu khẽ lên tiếng nhắc nhở Hoắc Vũ Hạo: - Nhìn kỹ. Hắn còn chưa nói xong thì trên sàn đấu đã phát sinh biến hóa. Cục diện công trước lần sau ép Từ Tam Thạch gần như phải bước vào tử lộ, hắn bắt buộc phải dùng Huyền Minh Quy Giáp Thuần đồ loạt công kích từ Hồn Đạo Khí ở phía trước nhưng vậy thì sẽ không bảo vệ được phía sau. Mà uy lực công kích của hai đòn tấn công trước sau đều vô cùng khủng bố. Bị vây như vậy hắn có thể làm gì bây giờ? Trong đầu Từ Tam Thạch nháy mắt liền có đáp án. Hắn vốn di chuyển tương đối nhanh, lúc này lại tiếp tục tăng tốc, ngay sau đó các khán giả đứng xem quan sát hắn cũng cảm thấy có chút hoa mắt. Cả người Từ Tam Thạch vọt về trước nhanh như một cơn gió, trong khoảnh khắc đó, bóng hình hắn lướt đi trông như xuất hiện mười mấy Từ Tam Thạch vậy. Tất cả các tia sáng đạn pháo tấn công trước mặt hắn ít nhất 2/3 bị lệch mục tiêu. Còn sáu viên cầu ánh sáng ở phía sau thì bị hắn tránh né và đập tan được đến bốn quả. Không chỉ thế, Huyền Minh Quy Giáp Thuần trong tay Từ Tam Thạch cũng đột nhiên vỡ nát hóa thành vô số mảnh nhỏ lớn chừng một bàn tay phân tán ra khắp quanh người hắn, mỗi một tấm

chấn di chuyển đến đúng nơi hấn không thể tránh né công kích được. Dĩ nhiên, vị trí hai quả cầu ánh sáng đang bay đến cũng không ngoại lệ. Tiếng nổ vang rền khắp sàn đấu thế nhưng không có một công kích nào chạm được vào người Từ Tam Thạch, mà hấn thì không ngừng di chuyển trong màn mưa bom bão đạn, tiếp cận Tư Đồ Vũ. Tư Đồ Vũ trông thấy cảnh tượng trước mắt cực kỳ chấn động, đây là tốc độ của một Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự sao? Nhưng, hấn là đội trưởng của học viện Vân La, tuy khiếp sợ nhưng vẫn điều khiển Hồn Đạo Pháo Đài không quên tấn công. Tụ Lực Hồn Đạo Pháo cấp bốn trên lồng ngực hấn lập tức lóe sáng, này giờ hấn không sử dụng đến Hồn Đạo Khí này cũng vì nó cần một lượng hồn lực quá lớn. Nhưng đến giờ phút này Tư Đồ Vũ còn lo đến chuyện đó sao? Hấn lập tức rút toàn bộ Hồn Lực còn lại trong cơ thể vào Tụ Lực Hồn Đạo Pháo. Có thể quan sát thấy rõ ngay họng pháo của Tụ Lực Hồn Đạo Pháo ánh sáng dường như bị bóp méo, hơn nữa khi nó lóe sáng bắn lên, không khí trên sàn đấu nháy mắt vặn vẹo. Ánh mắt Tư Đồ Vũ lộ vẻ điên cuồng, một kích cuối cùng cũng đã phát động. Nếu như có người có thể đến gần Từ Tam Thạch nhất định sẽ phát hiện hiện giờ vẻ tươi cười bốn cột có phần bí ối của hấn đã biến mất, thay vào đó là một sự lạnh lùng khiến người rét run. Những mảnh nhỏ đang lượn lờ xung quanh người hấn lại hợp thành Huyền Minh Quy Giáp Thuần to lớn như củ, ngay lúc Tụ Lực Hồn Đạo pháo bùng nổ thì hấn cũng đưa chân trái bước sang ngang một bước. Hấn bước một bước ra đồng nghĩa với việc Tụ Lực Hồn Đạo Pháo có thể khóa chặt hấn nhưng ánh sáng màu đen trên Huyền Minh Quy Giáp Thuần đột nhiên bùng sáng, cả tấm chắn hóa thành một cái kính thật lớn. Tụ Lực Hồn Đạo Pháo đúng là có sức công kích rất lớn nhưng nó chưa kịp chạm vào người Từ Tam Thạch đã va phải Huyền Minh Quy Giáp Thuần nay là một cái kính thật lớn và bị khúc xạ tấn công về phía lớp màn phòng ngự bên ngoài. Hai chân Từ Tam Thạch đứng vững sừng sững giữa sàn đấu, Tụ Lực Hồn Đạo Pháo còn chưa kịp khúc xạ hết thì hấn đã nghiêng người va chạm vào phía trên Hồn Đạo Pháo Đài Tư Đồ Vũ. Từng tiếng nổ lớn lại vang lên, Tư Đồ Vũ bị va chạm văng lên bay thẳng về phía màn phòng hộ rồi mới ngã xuống, bên cạnh hấn rơi đầy những mảnh vỡ của Hồn Đạo Khí. Nên nhớ, Tư Đồ Vũ

đang sử dụng Hồn Đạo Pháo Đài, hơn nữa thể trọng của hãn không bé, tổng trọng lượng của người và Hồn Đạo Khí lên đến năm trăm cân. Vậy mà khi hãn va chạm với Từ Tam Thạch, cả người bỗng nhẹ bẫng không có chút sức chống cự. Từ Tam Thạch đứng ở ngay rìa sàn đấu, vẻ mặt đã trở về dạng vô lại bình thường, hơn nữa hãn còn cười híp mắt nhìn về phía khu vực chờ chiến của học viện Vân La, nhìn chăm chăm Mã Anh Tuấn đang trợn mắt đầy kinh hãi nói: - Này, xem đi, ta không có lừa ngươi. Vừa rồi ta đã rất nhẹ tay. - Ừ... ừ. Mã Anh Tuấn liên tục gật đầu, hãn chỉ còn biết đáp một tiếng như vậy chứ không biết phải nói gì nữa. Tiêu Tiêu khẽ nói: - Không ngờ thực lực của Từ học trưởng lại mạnh đến vậy. Từ trước đến nay, ấn tượng về Từ Tam Thạch trong lòng mọi người không quá sâu sắc, ngoài chuyện hãn là một Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự thì không còn gì nữa. Đa số khi nhắc đến hãn mọi người chỉ nhớ đến chuyện hãn không ngừng quán quýt say mê Giang Nam Nam, mãi đến hôm nay hãn liên tục thắng ba trận đấu mới khiến mọi người thấy rõ thực lực thật sự của hãn là như thế nào. Với tu vi Hồn Tông mà có thể chiến thắng một Hồn Đạo Sư cấp bốn, đây là một chuyện không dễ chút nào. Huống chi hãn còn liên tục một lúc thắng đến ba người. Bối Bối gượng cười nói: - Tên gốc này lúc nào cũng bỉ ổi như thế. Các người quên mất chuyện lúc nhập học hãn đã là đệ tử năm sáu rồi sao? Nếu hãn muốn có lẽ lúc này đã tiến vào nội viện. Tên gốc kia vì theo đuổi Giang Nam Nam mà chủ động xin được ở lại lớp. Nghe nói khi đó lão sư chủ nhiệm của hãn tức muốn học máu. Hơn nữa, ta có thể nói, tên này là Chiến Hồn Sư có thiên phú cực kỳ hiếm thấy. Người nào xem thường hãn nhất định sẽ chịu thiệt thòi to. Trong bảy người chúng ta, xét về mặt tu vi hãn đứng đầu mới đúng. Đệ tử học viện Sử Lai Khắc làm sao chỉ có thể đơn giản đánh giá bằng số lượng Hồn Hoàn? Bối Bối nói không sai, đệ tử học viện Sử Lai Khắc không thể nào chỉ đánh giá thực lực bằng số lượng Hồn Hoàn. Từ Tam Thạch vào học viện từ rất sớm, hãn hứa đến mười lăm tuổi đã có thể tham gia kỳ sát hạch tốt nghiệp ngoại viện, bấy nhiêu đã đủ thấy hãn không phải người tầm thường rồi. Hãn và Bối Bối cùng được gọi là đệ tử mạnh nhất ngoại viện thì làm sao có thể phán đoán đơn giản như thế? Muốn được như vậy phải đồng thời xét đến thiên phú, thực lực, sức chiến

đấu và một vài phương diện khác nữa. Vũ Hồn Huyền Minh Quy của Từ Tam Thạch có thể xưng là một trong những vũ hồn mạnh nhất hệ phòng ngự. bởi vì ngay từ khi thức tỉnh, bản thân nó đã có lực phòng ngự vĩnh hằng. Ít nhất từ khi Bối Bối quen Từ Tam Thạch đến nay, trong số các bạn đồng học chưa từng thấy có người có thể phá vỡ được lực phòng ngự của hắn. - Huynh đệ, nhớ giữ lời nha. Từ Tam Thạch nhìn Tư Đồ Vũ đang gian nan đứng dậy nói. Khi Tư Đồ Vũ dùng đến Hồn Đạo Pháo Đài sợ nhất là xuất hiện tình trạng này, cả người hắn đều là Hồn Đạo Khí, trong đó số lượng Hồn Đạo Khí bị phá vỡ không ít, hơn nữa hắn bị thương chảy máu mũi và miệng rất nhiều, hắn phải nhờ đến các bạn cùng đội giúp đỡ mới tháo các Hồn Đạo Khí ra được. Hắn ngẩng đầu nhìn Từ Tam Thạch rồi gật đầu nói: - Ta thua, thua tâm phục khẩu phục. Chúng ta, học viện Vân La, nhận thua. Từ Tam Thạch cười nói: - Được, nói lời giữ lời mới là đàn ông. Lực công kích của người đứng là rất mạnh nhưng bất quá ta nghĩ người nên gia nhập quân đội thì tốt hơn. Trong tình huống một chọi một sẽ có rất ít người có thể thắng được người. Hắn nói xong liền xoay người đi về phía các đồng đội của mình. Thắng, đúng vậy, học viện Sử Lai Khắc lại thắng thêm một trận nữa, mà lúc này người ra thi đấu chỉ có một, hơn nữa lại còn là một Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự chỉ có bốn Hồn Hoàn. Hắn một mình chiến thắng ba đối thủ, khán giả ai cũng thấy rõ ba đối thủ của hắn đến từ học viện Vân La đều là những Hồn Đạo Sư rất mạnh, mấy người còn lại trong đội bên kia đều có tu vi khá thấp, tất cả chỉ mới đến bậc Hồn Tôn, có tiếp tục thi cũng không thể giành được thắng lợi. Vậy trường hợp này, chiến thắng của Từ Tam Thạch tương đương với một thắng bảy. - Học viện Sử Lai Khắc, thắng! Sau lời tuyên bố của trọng tài, tiếng hoan hô từ phía khán giả lại ồ ào vang lên. Cảm xúc thất vọng của mọi người đã hoàn toàn biến mất, nếu nói hai trận đầu tiên Từ Tam Thạch dùng mưu mà thắng thì trận cuối cùng này rõ ràng hắn đấu bằng chính thực lực của mình. Mặc dù chắc chắn đa số những người đứng xem đều không rõ ban này Từ Tam Thạch đã làm gì nhưng chuyện học viện Sử Lai Khắc chỉ cần một người thi đấu đã có thể kết thúc trận chiến là sự thật không thể chối cãi. Bên phía khu vực nghỉ ngơi của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư là một bầu không

khí im lặng đầy căng thẳng. Khi bọn họ thấy đại diện thi đấu đầu tiên của học viện Sử Lai Khắc là một Hồn Tông, thật lòng bọn họ không thấy lo lắng và không để ý lắm. Nhưng kết quả cuối cùng lại khiến tâm trạng của bọn họ bị đả kích thật nhiều. Tiểu Hồng Trần nhú mày, không biết hẳn đang suy nghĩ gì nữa, lúc này cô gái ngồi bên cạnh hẳn có dung mạo giống hẳn đến 6, 7 phần khẽ nói: - Ca, huynh đang nghĩ gì thế? Nếu là chúng ta ra thi đấu thì kết quả cũng vậy thôi. Tiểu Hồng Trần lắc đầu nói: - Khó nói lắm. Chúng ta là Hồn Đạo Sư, cũng là Hồn Sư. Quá trình chiến đấu khó tránh khỏi chuyện tiêu hao hồn lực. Mà cuộc thi này liên tục đấu xoay vòng không có thời gian để nghỉ ngơi điều dưỡng, nếu hồn lực cứ tiêu hao như vậy, muội dám chắc mình có thể kiên trì hết bảy trận không? Cô gái kia có chút không phục nói: - Nhưng hẳn có đánh hết bảy trận đâu? Rõ ràng chỉ có ba trận. Tiểu Hồng Trần nói: - Cũng vậy thôi. Muội có thấy bộ pháp vừa rồi hẳn sử dụng là gì không? Cô gái nghe hẳn nói vậy liền ngẩn người, lắc đầu nói: - Lúc này quá bất ngờ, muội không kịp chú ý. Tiểu Hồng Trần khẽ than nói: - Ngay cả huynh cũng không thể nhìn rõ. Tuy hẳn không thể tránh hết toàn bộ công kích nhưng ngay khi hẳn sử dụng bộ pháp đó, huynh chợt cảm thấy có một nguy cơ rất lớn. Quan trọng hơn là ba trận đấu kia hẳn chỉ sử dụng có hai cái Hồn Kỹ, còn hai Hồn Kỹ lại vẫn chưa đụng đến. Từ đầu đến cuối có vẻ hẳn chẳng làm gì nhưng kết quả lại thắng. Tầm ngầm mà đâm chết voi, đây mới là cảnh giới cao nhất của Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự. Năm năm sau, hẳn nhất định là một đối thủ mạnh của chúng ta. Cô gái nghe thấy thế liền bĩu môi, dáng vẻ rõ ràng còn cảm thấy không phục. Tiểu Hồng Trần thở dài nói: - Sử Lai Khắc đúng là Sử Lai Khắc, hai trận đấu, trận nào cũng làm ta bị đả kích. Cô gái buột miệng cười nói: - Thôi đi huynh à. Huynh mà bị đả kích? Sự tự tin của huynh từ trước đến nay có bao giờ giảm bớt không? Bất kể đối thủ là ai, trong lòng huynh đều nghĩ nhất định phải thắng. Tiểu Hồng Trần cười to nói: - Ủ ừ, thì muội đúng. Hiện giờ đúng là huynh đang chiến ý ngút trời đây. Hơn nữa huynh rất tò mò không biết thực lực chân chính của cậu thiếu niên kia là như thế nào. Cô gái hừ một tiếng nói: - Người ta không thể thật sự có sáu Hồn Hoàn mười vạn năm sao? Tiểu Hồng Trần lại bật cười nói: - Muội tin à? Cô gái thề lười nói: - Dĩ nhiên là

không. Từ Tam Thạch bước về khu vực của học viện Sử Lai Khắc với vẻ mặt cực kỳ đặc chí, mọi người cũng vô cùng nhiệt tình chào đón hẳn. Trận thắng đầu tiên của lần thi đấu vòng tròn. - Từ học trưởng, không ngờ huynh lại lợi hại như vậy. Tiêu Tiêu cực kỳ vui sướng nói. - Sau này trở về huynh dạy muội thế nào là phòng ngự đi. Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của muội mặc dù là vũ hồn hệ Khống Chế nhưng bản thân nó vẫn có tác dụng phòng ngự. - Không thành vấn đề, không thành vấn đề. Học trưởng lúc nào cũng vui lòng giúp đỡ muội. Từ Tam Thạch vẻ mặt đắc ý lập tức đồng ý. Vương Ngôn đứng lên vỗ vỗ vai Từ Tam Thạch rồi nói: - Xong rồi, chúng ta về thôi. Học viện Sử Lai Khắc lại một lần nữa ra về trong ánh mắt tò mò của mọi người. Vị Hoàng Đế ở trên đầu thành lúc này đã đứng lên, khẽ cười lẩm bẩm: - Hóa ra là nó. Thăng bé này cũng to gan thật. Lúc trước trẫm không làm được vậy mà giờ nó dám chạy đến thi đấu ngay trước mặt trẫm. Có điều, thật sự đáng tiếc... Vị Hoàng Đế Bộ Hạ kia lẩm bẩm đến đây thì xoay người bước rời đi, không tiếp tục ở lại xem các trận đấu sau nữa. Sau khi rời khỏi Quảng Trường Tinh La, Hoắc Vũ Hạo đi đến cạnh Vương Ngôn hỏi nhỏ: - Vương lão sư, sao không tiếp tục xem các trận thi đấu còn lại. Ít nhất cũng phải xem trận của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, bọn họ là đội thứ hai thi đấu mà. Vương Ngôn lắc đầu nói: - Có xem cũng không được gì, tất cả về phòng tu luyện còn hơn. Quan sát đối thủ chỉ cần một mình ta là được rồi. Việc các người cần làm chính là ổn định tinh thần. Hôm nay Từ Tam Thạch làm tốt lắm, không những chiến thắng còn giúp đội chúng ta không phải để lộ thực lực. Chỉ cần trụ được mấy trận nữa là ba người nhóm Tiểu Đào có thể tham gia thi đấu rồi, lúc đó cũng ta sẽ đỡ vất vả hơn. Hoắc Vũ Hạo nghe câu trả lời này trong lòng vẫn còn chút nghi ngờ, không hiểu tại sao hẳn cứ cảm thấy Vương lão sư có gì đó không ổn, hình như đang che giấu mọi người chuyện gì đó. Đây chắc là sự nhạy cảm đặc biệt của hồn sư hệ Tinh Thần. Sau khi về đến Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm, Vương Ngôn lập tức bảo mọi người về phòng nghỉ ngơi, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông như vẫn về phòng Hoắc Vũ Hạo như cũ. Cả hai vừa vào phòng, Hoắc Vũ Hạo liền nhíu mày, ánh mắt lóe ra ánh sáng màu ánh kim, hẳn đưa tay phải lên ý bảo Vương Đông dừng lên tiếng, sau

đó xoay người đi ra ngoài. Tinh Thần Lực tỏa ra khắp bốn phương, lát sau, ánh sáng màu vàng kim trong mắt Hoắc Vũ Hạo cũng biến mất. - Quả nhiên không bình thường. Hoắc Vũ Hạo nhỏ giọng nói. Vương Đông tò mò hỏi: - Có chuyện gì vậy Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo nói: - Người không phát hiện từ đầu đến giờ Vương lão sư không cho chúng ta đến xem các trận đấu của những đội khác sao? Vương Đông gật đầu nói: - Đây chẳng phải là một chiến thuật rất tốt sao, vừa giúp chúng ta có thời gian tu luyện vừa mang đến một cảm giác thần bí. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Không, không phải chỉ đơn giản như vậy. Quan sát thi đấu thì có gì đâu? Nhất là vòng thi đấu vòng tròn này, biết người biết ta càng dễ ứng phó hơn. Nhưng vừa kết thúc trận đấu Vương lão sư lại gấp rút bảo chúng ta trở về đây. Nếu đúng như ngài bảo để mang đến một cảm giác thần bí thì tại sao chúng ta vừa về đến thì lão sư lại vội vàng bỏ đi? Vương Đông ngạc nhiên nói: - Ý người là ban này người phát hiện Vương lão sư lại đi ra ngoài? Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Vương lão sư có nói ngài sẽ thay chúng ta đến xem các trận đấu, như thế là đủ rồi. Vậy thì ban này ngài cứ ở lại để chúng ta một mình trở về là được rồi, tại sao lại phải cùng về với chúng ta? Ngài đi rất gấp, ta còn cảm nhận được tâm trạng của lão sư không được ổn định. Ngài đưa chúng ta về là muốn chắc chắn chúng ta đã rời khỏi Quảng Trường Tinh La, chắc chắn chúng ta không xem được các trận thi đấu. - Cái này... Vương Đông nghe hẳn nói thế dường như cũng nghĩ ra gì đó. - Danh sách đối thủ cùng tổ chúng ta, không ai biết hết. Dù sao đây cũng là lần đầu chúng ta thi đấu ở cuộc thi này. Cho dù biết được đối thủ là ai cũng không thể rõ thực lực của bọn họ như thế nào. Vương lão sư giấu giếm đối thủ để làm gì? Tất cả chỉ có một giải thích là... Cả hai liếc nhìn nhau đồng thanh nói: - Đối thủ của chúng ta rất mạnh. Sau khi có được đáp án, cả hai lại im lặng, nếu đúng như vậy, những việc Vương lão sư làm đều hoàn toàn đúng, mục đích của ngài chỉ không muốn bọn họ bị đả kích mất hết chiến ý. Muốn thông qua vòng thi đấu này thì ít nhất phải thắng được năm trận mới có cơ hội, sáu trận mới nắm chắc. Mà Lăng Lạc Thần cần tí nhất hai trận và Mã Tiểu Đào với Đái Thước Hành thì nhiều hơn, ít nhất phải bốn trận, nếu đối thủ của bọn họ rất mạnh thì các trận kế tiếp sẽ rất là khó khăn. - Đi, chúng ta đi xem thử. Hoắc

Vũ Hạo kéo Vương Đông bước ra ngoài. Vương Đông vội vàng kéo hăn lại nói: - Không được. Bên ngoài Quảng Trường Tinh La đã bị phong tỏa rồi. Nếu chúng ta thay quần áo khác thì không thể vào được. Còn nếu không thay thì không ổn, vất vả lắm mới tạo được cảm giác thần bí cho mọi người... Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Ta không định đến Quảng Trường Tinh La. Người đi theo ta. Vừa nói hăn vừa kéo Vương Đông ra khỏi phòng. Hăn nhìn trước nhìn sau thấy không có ai liền lập tức kéo Vương Đông đến cửa sổ cuối hành lang. Hoắc Vũ Hạo mở cửa sổ ra, chỉ chỉ về ra ngoài nói: - Người bay lên kéo ta lên mái nhà đi. Hai mắt Vương Đông sáng lên, hăn lập tức hiểu ý Hoắc Vũ Hạo: - Xa quá. Hoắc Vũ Hạo nói: - Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm ở ngay cạnh Quảng Trường Tinh La, độ cao có vẻ vừa đủ. Tuy khoảng cách khá xa nhưng người đừng quên vũ hồn của ta là gì. Thử một chút xem, chắc là không quá khó đâu. - Ừ. Vương Đông lập tức đồng ý, thân hình nhỏ bé chui ra ngoài cửa sổ, sau đó hai cánh vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp xuất hiện, cả người hăn lơ lửng giữa không trung. Hoắc Vũ Hạo đi sát theo Vương Đông, tiếp đó cũng nhảy ra khỏi cửa sổ, không hề khách sáo mà ôm chầm lấy Vương Đông. - Này này, người gấp cái gì thế? Nặng muốn chết... Vương Đông bị Hoắc Vũ Hạo bất ngờ ôm lấy vô cùng hoảng hốt, hơn nữa Hoắc Vũ Hạo khá nặng nên mất một lúc hăn mới giữ được thăng bằng. Hoắc Vũ Hạo tức giận nói: - Nói thừa, không ôm nhanh ta ngã xuống dưới thì sao? Có điều, người là con trai sao thân hình lại mềm mại như vậy, y hệt con gái... Vương Đông giận dữ nói: - Người nói xàm cái gì đó, có tin ta ném người xuống dưới không? Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Bay nhanh đi. Vương Đông đập đập hai cánh sau đó mang cả hai bay lên cao. Bọn họ vốn đã ở tầng cao nhất nên khoảng cách đến mái nhà không xa lắm, nhưng khi đến đây bọn họ lại bị dọa cho hoảng hồn. - Thái Đầu, cái đồ chơi này dùng không tốt lắm, xem chả rõ gì cả. Bối Bối đang cầm một thứ gì đó nhìn về phía Quảng Trường Tinh La ở xa xa. Bên cạnh hăn là Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, Hòa Thái Đầu, Tiêu Tiêu, không thiếu một ai.

DAOTIEUVU

Chương 81: Ẩn giấu thực lực.

Chương 81: Ẩn giấu thực lực. - Mọi người... Khi Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo lên đến mái nhà liền giật mình trông thấy mọi người đều đã có mặt ở đây cả rồi. Bối Bối buông Vọng Viễn Hồn Đạo Khí ra, nói: - Vương lão sư nghiên cứu về Vũ Hồn rất giỏi nhưng về mặt che giấu cảm xúc thì hơi kém một chút. Vương Đông bất mãn nói: - Vậy sao mọi người không gọi bọn đệ? Bối Bối nói: - Ban nãy rõ ràng tiểu sư đệ cũng đã nhận ra. Các đệ nhớ kỹ, sau này dù có chuyện gì cũng không được để lộ cảm xúc ra mặt, nếu không, đệ nghĩ gì sẽ bị người khác đoán được hết. Vương Đông bức bối nói: - Vậy ra chỉ có mình đệ là u mê không biết thôi sao? Tiêu Tiêu yếu ớt giơ tay lên nói: - Còn mình nữa. Là Đại sư huynh bảo có kịch hay để xem rồi dẫn mình lên đây. Có thể trở thành một thành viên của Sử Lai Khắc Thất Quái, người nào không phải là tinh anh? Không chỉ Hoắc Vũ Hạo nhận ra Vương Ngôn có vấn đề mà cả Bối Bối, Từ Tam Thạch và Hòa Thái Đầu đều đã phát hiện, Giang Nam Nam và Tiêu Tiêu là do ba người gọi theo. - Nam Nam, cho ta xem với, được không? Từ Tam Thạch đi đến cạnh Giang Nam Nam khẽ nói với giọng nịnh hót. Còn đâu dáng vẻ mạnh mẽ đại sát tam phương ban nãy nữa? Hòa Thái Đầu có hai cái Vọng Viễn Hồn Đạo Khí, một cái đưa cho Bối Bối, còn cái còn lại cho Từ Tam Thạch, Từ Tam Thạch vừa nhận lấy lập tức đưa cho Giang Nam Nam. Giang Nam Nam không thèm để ý đến hân, chỉ khẽ nói một câu: - Trận đấu bắt đầu rồi. Từ Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm đến Quảng Trường Tinh La cũng khoảng vài cây số, cho nên mặc dù đứng trên mái nhà nhưng nếu bằng mắt thường thì chỉ thấy quảng trường ở xa xa là một vùng be bé mà thôi, muốn xem rõ mọi diễn biến ở đó thật không phải là chuyện dễ dàng. Cho dù có Vọng Viễn Hồn Đạo Khí của Hòa Thái Đầu trợ giúp cũng rất khó. Hoắc Vũ Hạo nói: - Đại sư huynh, cho đệ mượn Vọng Viễn Hồn Đạo Khí thử xem. Bối Bối đưa vật bằng sắt trong tay mình cho Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo nhận lấy Vọng Viễn Hồn Đạo Khí, bên trong nó có một thấu kính làm bằng tinh thạch có tác dụng phóng to những vật ở xa, chỉ cần rót chút hồn lực vào là có thể sử

dụng. Đây chỉ là một Hồn Đạo Khí có tác dụng phụ trợ rất bình thường cho nên hiếm Hồn Đạo Sư nào nhọc công chế tạo nó, hai cái Vọng Viễn Hồn Đạo Khí của Hòa Thái Đầu cũng chỉ là Hồn Đạo Khí cấp một mà thôi, dĩ nhiên khả năng nhìn xa không tốt lắm rồi. Nhưng Hoắc Vũ Hạo hơn người khác một điểm, chính là thị lực của hắn rất cao. Vũ Hồn của hắn ở đôi mắt, hơn nữa còn thường xuyên tu luyện Tử Cực Ma Đồng, Bối Bối nhờ Tử Cực Ma Đồng có thể quan sát tình huống ở quảng trường thì Hoắc Vũ Hạo lại càng có thể nhìn thấy rõ hơn. Nếu không có Vọng Viễn Hồn Đạo Khí thì khoảng cách mấy cây số này hắn chỉ phải tiêu hao thêm một tí hồn lực mà thôi. Hoắc Vũ Hạo vừa quan sát diễn biến trên sàn đấu vừa phóng thích tinh thần lực của mình ra bên ngoài, Tinh Thần Cộng Hưởng không phải chỉ khi nào hắn sử dụng Tinh Thần Tham Trắc mới sử dụng được. Ví dụ như bây giờ, Hoắc Vũ Hạo thông qua Vọng Viễn Hồn Đạo Khí nhìn về phía quảng trường thì hắn cũng có thể chia sẻ những gì mình thấy được với các người bạn của mình. Bốn kỹ năng của Thiên Mộng Băng Tầm cho hắn thoát nhìn đều không mạnh lắm nhưng cái nào cũng hữu dụng. Sáu người bên cạnh chỉ cần nhắm mắt lại cũng sẽ thấy được những gì Hoắc Vũ Hạo đang thấy. Lúc này ở bên phía Quảng Trường Tinh La, trên sàn đấu bọn họ vừa rời đi ban này đã bắt đầu một trận đấu khác, cũng là một đấu một. Sau khi nhìn rõ tình huống trên sàn đấu, Hoắc Vũ Hạo không khỏi rung mình một cái, mà những người khác thông qua Tinh Thần Cộng Hưởng cũng rung động không kém, bầu không khí ở đây nhất thời có chút căng thẳng. Bởi vì, hai người đang thi đấu ở trên sàn đấu kia, trên người đều là năm cái Hồn Hoàn, lần lượt ba vàng hai tím, tuy đây không phải là tỉ lệ hoàn mỹ, và cả hai không người nào có Hồn Hoàn vạn năm nhưng hai chữ Hồn Vương như hai ngọn núi đập thẳng vào lòng bảy người ở đây. Hồn Vương, đội thi đấu sau bọn họ đã xuất hiện Hồn vương. Hai gã Hồn Vương kia đều là Hồn Sư, và không có sử dụng bất cứ Hồn Đạo Khí nào. Trận đấu của bọn họ hết sức gay cấn, thỉnh thoảng có những luồng sáng lóe ra từ sáng đầu. Bởi vì khoảng cách quá xa, dù thị lực của Hoắc Vũ Hạo tốt đến mức nào cũng không thể thấy rõ được từng chi tiết. Hơn nữa, xung quanh lại đầy ánh sáng hồn lực, dao động mãnh liệt không kém nên lại càng cản trở hắn quan sát tình huống cụ thể.

Bối Bối có chút khó khăn nói: - Xem ra Vương lão sư làm thế là đúng, ngài không muốn lòng tin của chúng ta bị đả kích. Từ Tam Thạch hừ một tiếng nói: - Hồn Vương thì sao? Bối Bối, người sợ sao? Giang Nam Nam bình thường ít nói, sau khi có Tinh Thần Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo trợ giúp đã buông Vọng Viễn Hồn Đạo Khí xuống, nàng nói: - Trong trường hợp một đối một xuất hiện Hồn Vương cũng là bình thường. Những học viện có thể vượt qua vòng đấu loại thì làm sao có người yếu được? Có lẽ, học viện Vân La, đối thủ của chúng ta hôm nay là có thực lực thấp nhất. Hai học viện trước mắt tuy có cường giả Hồn Vương nhưng rất có thể bọn họ muốn vị Hồn Vương này đánh thắng được nhiều đối thủ hoặc cố gắng tiêu hao thực lực của đối thủ mà thôi. Bối Bối lập tức nói: - Nói thì nói vậy nhưng một đội có Hồn Vương trấn thủ có ý nghĩa gì các người không nghĩ ra sao? Hoắc Vũ Hạo theo bản năng đáp: - Có nghĩa là các thành viên còn lại rất có thể đều là Hồn Tông. Bối Bối gật đầu nói tiếp: - Tiểu sư đệ nói không sai. E là các trận kế tiếp chúng ta sẽ khó tránh khỏi những trận chiến ác liệt. Thực lực thật sự của chúng ta có lẽ sẽ phải bộc lộ ra hết. Hồn Vương dẫn đội, các thành viên còn lại đều là Hồn Tông. Tổng thực lực của bọn họ đã vượt xa chúng ta rất nhiều. Mọi người phải chuẩn bị cho tốt, đối thủ các trận kế tiếp của chúng ta sẽ không yếu, nên nếu có muốn thắng vẫn cần một chút may mắn. Các trận kế tiếp sẽ rất gian nan. Hẳn là Vương lão sư đã gạt chúng ta, số người hai mươi tuổi đạt được Hồn Vương không phải là ít. Từ Tam Thạch nhún vai nói: - Cái đó chẳng quan trọng, bên chúng ta cũng có Hồn Vương mà. Lăng học tử là Hồn Vương hệ Khống Chế, đợi đến khi nàng có thể ra thi đấu thì chúng ta không còn vấn đề nữa. Bối Bối trừng mắt nhìn hẳn nói: - Người bớt nói nhảm đi. Đừng nghĩ là ta không biết người còn ẩn giấu cái gì. Chúng ta đến đây dự thi là vì vinh quang của học viện Sử Lai Khắc. Cho dù chúng ta là đội dự bị cũng không thể thua, tuyệt đối không được phép thua, một trận cũng không thể. Học viện dạy dỗ chúng ta, ở học viện, chúng ta được hưởng đãi ngộ của đệ tử hạch tâm. Hiện giờ chính là lúc chúng ta phải bảo vệ danh dự của học viện. Cho dù chỉ còn chút sức lực cuối cùng ta cũng nhất quyết không chịu thua. Từ Tam Thạch, người đẹp cái dáng vẻ lười nhác đẩy cho ta. Hai trận kế tiếp chúng ta nhất định phải

hắn. Trước khi ba người học huynh học tỷ có thể ra thi đấu, chúng ta nhất định phải đứng vững bằng bất cứ giá nào. Từng lời Bối Bối nói ra như đinh đóng cột, một khí thế uy nghiêm từ người hắn không ngừng lan tỏa. Vũ Hồn của Bối Bối là Lam Điện Phách Vương Long, trời sinh đã có khí tức vương giả vô cùng bá đạo, chỉ là bình thường hắn che giấu cẩn thận, chỉ khi chiến đấu mới bộc lộ ra. Ngay cả Hoắc Vũ Hạo cũng lần đầu tiên thấy vẻ mặt nghiêm túc này của Bối Bối. Từ Tam Thạch nhíu mày nói: - Bối Bối, còn quá sớm. Người đừng quên lần thi đấu này không phải là của chúng ta. Nếu để bại lộ năng lực của chúng ta quá nhiều vậy năm năm sau nhất định đối thủ sẽ có thời gian sắp xếp để đối phó chúng ta. Bối Bối trầm giọng nói: - Chúng ta không còn thời gian nữa. Tam Thạch, chẳng lẽ người không có lòng tin vào thực lực của chúng ta năm năm sau sao? Năm năm là một khoảng thời gian quá đủ để chúng ta trưởng thành. Từ Tam Thạch liếc mắt nhìn Bối Bối rồi khẽ nói: - Được rồi, người muốn thì ta sẽ theo người. Bối Bối tức giận nói: - Người đừng có dùng cái giọng đó với ta. Ca đây không có một chút hứng thú nào với người hết. Trong lòng người đang lo lắng cái gì làm sao ta lại không biết. Năng lực của chúng ta cơ bản đã định hình rồi, cho dù bại lộ thì năm năm sau vẫn có thể tăng lên nhưng nền móng đã định thì không thể thay đổi. Có điều, người còn quên một chuyện quan trọng là Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu còn chưa định hình năng lực của mình. Nhất là Vũ Hạo, kỹ năng Mô Phỏng của nó có khả năng mê hoặc rất lớn. Bây giờ chúng ta tạm thời chống đỡ, còn năm năm sau, cả ba bọn nó sẽ là trung tâm. - Chờ... sư huynh chờ một chút. Đại sư huynh, Từ học trưởng, ý hai người là hai người vẫn còn ẩn giấu thực lực sao? Hoắc Vũ Hạo xen vào hỏi. - Ặc... có thể nói như thế. Bối Bối gật đầu nói. Năm người khác đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng vẫn chưa theo kịp vấn đề. Bối Bối nhìn Từ Tam Thạch, Từ Tam Thạch lại làm ra vẻ chuyện này không liên quan đến hắn, biểu lộ một cách rõ ràng chuyện này là người bày ra thì tự đi mà giải quyết. Bối Bối nhìn ánh mắt tò mò của năm người, bất đắc dĩ phải nói: - Thật ra chuyện là thế này, hiện giờ mọi người đều là thành viên đội dự bị nên ta có nói cũng không sao. Ta và Từ Tam Thạch sau khi vào học viện không lâu đã trở thành đệ tử hạch tâm. Mà theo đó tu vi cũng không ngừng tăng lên, dần

dần được sự đồng ý của học viện mà trở thành thành viên dự bị của đội Sử Lai Khắc Thất Quái chính thức. Hiện nay ở nội viện, số người có được tư cách này cũng chỉ có hai chúng ta. Nói đơn giản thì chúng ta cũng là đệ tử hạch tâm bình thường nhưng được quan tâm hơn một chút, được học viện tận tâm dạy dỗ và bồi dưỡng. Nhưng điều kiện quan trọng nhất là từ lúc đó đến khi tốt nghiệp ngoại viện, thi sát hạch vào nội viện trở thành một Sử Lai Khắc Giám Sát Giả phải thấp hơn năm năm. - Bình thường, trường hợp người có thể làm thành viên dự bị của Sử Lai Khắc Thất Quái rất ít. Như Mã học tử đã từng nói, nếu bọn họ có chuyện gì sẽ không có ai thay thế, bởi vì không có người dự bị. Năng lực của ta và Từ Tam Thạch đều có chút đặc biệt nên mới được học viện chú ý. Đương nhiên, trong số mọi người, vẫn còn một người có tư cách ấy, chính là Vũ Hạo. Chẳng qua cuộc thi đã đến gần, Vũ Hạo còn đồng thời kiêm tu hai hệ cho nên chuyện này mới bỏ qua. Nhưng Vũ Hạo đồng thời được cả hai hệ bồi dưỡng thì cũng tương đương với đãi ngộ của chúng ta rồi. - Chúng ta tuổi còn nhỏ, học viện bồi dưỡng chúng ta cũng vì muốn sau này đi thi đấu ở cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái nên bình thường yêu cầu chúng ta tuyệt đối không được để lộ tất cả thực lực. Nhưng với tình huống này, vì vinh dự của học viện, ta nghĩ mình không thể tiếp tục che giấu nữa. Hai trận tranh tài kế tiếp, nếu đối thủ của chúng ta có hồn sư bậc Hồn Vương thì rất khó có cơ hội chiến thắng. Nghe Bối Bối nói xong, mọi người lại quay sang nhìn nhau. Có thể được học viện tuyển chọn thì nào ai là người bình thường được. Vương Đông nhìn sang Từ Tam Thạch hỏi: - Từ học trưởng, cho phép đệ hỏi một câu, trận đấu hôm nay huynh sử dụng mấy phần thực lực? Từ Tam Thạch suy nghĩ một lát rồi đáp: - Khoảng 3-4 phần. Thực tế Vương lão sư tính toán không đúng rồi, ta và Bối Bối phối hợp với nhau mới có thể phát huy ra thực lực cực mạnh. Chúng ta vốn là một đôi mà. - Người nói chuyện đừng có phóng đại quá được không? Ai là một đôi với người. Là đồng đội hợp tác nghe chưa. Bối Bối hậm hực nói: - Xùy, im. Từ Tam thạch bĩu môi nói: - Ta thích ai không lẽ người không biết? Xu hướng tính dục của ta vô cùng bình thường. Hắn vừa nói vừa nhìn sang Giang Nam Nam. Giang Nam Nam cũng không thèm liếc nhìn hắn mà đi gần về phía Tiêu Tiêu, trên tay lại xuất hiện cây kéo ban

này. 3-4 phần thực lực? Cùng là Tứ Hoàn nhưng thực lực Từ Tam Thạch lại mạnh đến thế sao? Không những hãn mà cả Bối Bối cũng còn ẩn giấu thực lực? Đột nhiên Hoắc Vũ Hạo cảm thấy đội dự bị của bọn họ cũng không phải quá yếu như bề ngoài. Hoắc Vũ Hạo hỏi: - Đại sư huynh, Vương lão sư có biết hai người là thành viên dự bị của đội Sử Lai Khắc Thất Quái chính thức không? Bối Bối lắc đầu nói: - Vương lão sư không biết. Đây là cơ mật của học viện. Chỉ có hai viện trưởng của hệ Vũ Hồn và các Trưởng Lão của Hải Thần Các biết mà thôi. Hải Thần Các là bộ phận cao cấp nhất của học viện, nó nằm ở ngay trên đảo Hải Thần. Nghe nói Hải Thần Các Chủ mới là cường giả mạnh nhất học viện, chẳng qua ngài luôn trấn thủ tại đảo Hải Thần nên ngay cả chúng ta cũng không biết dáng vẻ của ông ấy ra sao. Hoắc Vũ Hạo giật mình nói: - Người đó còn mạnh hơn Huyền lão nữa sao? Trong ấn tượng của hãn, Huyền lão là một siêu cấp cường giả không gì không làm được, là một người có tốc độ phi hành cực kỳ khủng bố, khi nổi giận bộc lộ thực lực khiến trời long đất lở. Bối Bối nhún vai nói: - Huyền lão không phải đã nói rồi sao? Ông ấy là Phó đoàn trưởng của Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn, vậy thì dĩ nhiên còn có Đoàn Trưởng rồi, mà người đó không ai khác chính là Hải Thần Các Chủ kia. Chẳng qua chưa ai từng thấy thực lực của ông ấy như thế nào thôi. Nghe Bối Bối nói thế, Hoắc Vũ Hạo, Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu mới nhận ra sự hiểu biết của mình về học viện còn quá ít. Không ngờ ở nội viện còn có một nơi gọi là Hải Thần Các, hơn nữa nghe như Đại Sư Huynh nói, những người ở Hải Thần Các còn không những mạnh mà còn có uy quyền hơn mấy vị viện trưởng rất nhiều. Bối Bối nói: - Các đệ không cần nghĩ nhiều quá. Tuy chúng ta còn ẩn giấu thực lực nhưng chính xác cũng không phải nhiều lắm. Dù sao cấp bậc thực sự của chúng ta vẫn là Hồn Tông. Trong trận đấu sắp tới nếu có cơ hội các người sẽ hiểu. Chiến thuật sắp đặt thế nào chúng ta vẫn cứ nghe theo Vương lão sư đi. Ta và Từ Tam Thạch sẽ hợp tác tạo thành một đội đối phó với người mạnh nhất của đối phương. Còn những người còn lại cứ như cũ đi. Nam Nam, muội cùng đội với Hòa Thái Đầu được không? Giang Nam Nam lập tức đáp không chút do dự: - Trừ người nào đó ra thì ở đây ai muội cũng có thể phối hợp được. Từ Tam Thạch lập tức tiếp lời: - Ta

biết mà, muội không thích phối hợp với tên thích ra vẻ đạo mạo như Bối Bối phải không? Bối Bối, ta và Nam Nam phối hợp được lắm, vậy đi.

Giang Nam Nam tức giận nói: - Người đừng có giả ngu, ta nói người nào đó là nói người đấy. Người đứng xa xa ra một chút nếu không đừng trách ta không khách sáo với người. Vừa nói nàng vừa cầm cây kéo đưa lên. Từ Tam Thạch lập tức im lặng, cái dáng vẻ giả vờ giả vịt của hắn khiến mọi người không kềm được mà ôm bụng cười to. Bối Bối nói: - Vậy thì tạm thời muội cùng tổ với Thái Đầu. Vũ Hạo, đệ và Vương Đông, Tiêu Tiêu phối hợp ăn ý với nhau thì cứ như vậy đi không cần thay đổi. Nếu chúng ta thua hai trận đầu thì các đệ cũng đừng nghĩ nhiều quá, cho dù thua cũng không được để lộ thực lực và bí mật của đệ. Hiểu chưa? Hơn nữa chưa chắc chúng ta mỗi trận đều rút được phương thức thi đấu 2-2-3 - Dạ. Hoắc Vũ Hạo lập tức đáp ứng, hắn hoàn toàn tin tưởng Đại Sư Huynh của mình. Bối Bối nói tiếp. - Vậy được rồi, chúng ta về thôi, không cần xem tiếp nữa. Vương lão sư nhất định sẽ dựa vào thực lực của đối phương mà có đối sách thích hợp cho chúng ta. Mọi người về phòng nghỉ ngơi giữ vững tin thần, ổn định thực lực. Sau khi rời khỏi mái nhà, Hoắc Vũ Hạo lại gọi Vương Đông vào phòng tu luyện. Vương Đông vừa đóng cửa phòng vừa nói: - Không ngờ Đại sư huynh và Từ học trưởng lại còn ẩn giấu thực lực, không ngờ bọn họ là thành viên dự bị của đội Sử Lai Khắc Thất Quái chính thức. Có lẽ chúng ta vẫn còn cơ hội. Hoắc Vũ Hạo nói: - Khó nói lắm. Nếu như một đấu một hoặc quần chiến thì thực lực của Đại sư huynh và Từ học trưởng mới có thể phát huy ra tối đa. Cũng như Đại sư huynh đã nói, nếu chẳng may chúng ta rút thăm vào phương thức thi đấu 2-2-3 thì không thể nói trước kết quả được. Dù sao, những người có thực lực mạnh mẽ cũng chỉ có hai người bọn họ. Vương Đông có chút không phục nói: - Chúng ta cũng vậy mà, tại sao chúng ta không được liều mạng? Đừng quên chúng ta còn Hoàng Kim Lộ, nó có thể sử dụng nữa rồi. Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Những người có thể tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này thì có ai không phải là tinh anh thật sự? Chúng ta đã sử dụng Hoàng Kim Lộ một lần rồi nên nhất định bọn họ sẽ có phòng bị. Điểm yếu nhất của Hoàng Kim Lộ chính là chỉ có thể công kích một hướng duy nhất. Nếu đối phương có chuẩn bị thì khả năng

thành công của chúng ta sẽ không còn cao nữa. Chúng ta một người hai Hồn Hoàn, một người ba Hồn Hoàn, nếu đối thủ là Hồn Tông thì chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa. Vương Đông lại im lặng, dường như đang mãi suy nghĩ chuyện gì đó. Hoắc Vũ Hạo vỗ vỗ vai hắn nói: - Đi, chúng ta tu luyện thôi. Tăng thêm được chút nào hay chút đó. Dù có ra sao, chúng ta cũng phải cố hết sức. Tuyệt đối không thể để vinh quang của học viện Sử Lai Khắc và Đường Môn vì chúng ta mà hao tổn. - Ừ. Các trận thi đấu vòng tròn vẫn tiếp tục diễn ra đều đặn, ở vòng thi đấu này, mỗi đội phải đấu bảy trận, nếu muốn vào vòng kế tiếp ít nhất phải thắng năm đối thủ, còn muốn chắc chắn hơn thì phải sáu đối thủ mới được. Sau hai ngày, lượt thi đấu đầu tiên của vòng đấu loại cũng kết thúc. Vòng này so với vòng đấu loại ban đầu thì thoải mái hơn rất nhiều. Các đội rồi rít bàn luận và điều chỉnh chiến thuật, một trận thi đấu đều rất gay cấn nhưng không còn tính chất liều mạng như vòng đầu tiên nữa. Vòng đấu loại không những ác liệt mà còn có một ảnh hưởng nhất định đến vòng thi đấu vòng tròn, bởi vì có một số học viện sẽ có thành viên chủ chốt bị thương. Cho nên, lượt đầu tiên chưa có tình huống kích thích nào, vì thực lực của mỗi đội ra thi đấu không hẳn đều là đội hình mạnh nhất. Nhưng, nếu là người sáng suốt sẽ nhìn ra đây chỉ là sự bình lặng trước một cơn bão lớn, các trận đấu kế tiếp sẽ không êm ả như vậy nữa đâu. Đêm. - Vương lão sư, ngài dẫn chúng ta đi đâu thế? Bối Bối tò mò hỏi Vương Ngôn. Đã một ngày sau khi bọn họ thi đấu trận đầu tiên ở vòng đấu loại, ngày mai là bọn họ phải đấu tiếp trận thứ hai. Vậy mà sau bữa cơm chiều, Vương Ngôn đã dẫn cả đội ra khỏi Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm. Nơi này vốn là khu vực náo nhiệt nhất của thành Tinh La, nên khi bọn họ vừa ra khỏi lập tức trông thấy cảnh người người tấp nập. Vương Ngôn mỉm cười nói: - Ta dẫn mọi người đến một nơi, cứ đi theo ta là được. Chúng ta đến đây đã nhiều ngày mà cũng chỉ tu luyện, tinh thần có lẽ có khá căng thẳng, như vậy cũng không tốt nên ta dẫn mọi người ra ngoài thư giãn tinh thần, như thế mới có lợi cho trận thi đấu kế tiếp. Thư giãn? Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt ai cũng có chút kỳ quái. Bọn họ đều đoán được có lẽ đối thủ trận kế tiếp của bọn họ không phải đội tầm thường vậy mà Vương lão sư còn dẫn mọi người ra ngoài thư giãn, chuyện này tin được

không? Bất quá, Vương lão sư của bọn họ càng lúc càng biết đóng kịch hơn trước rồi. Thế nên không ai lên tiếng hỏi nữa, bởi vì bọn họ biết, Vương Ngôn có làm gì và dẫn mọi người đi đâu cũng vì muốn bọn họ có được thành tích tốt nhất trong các trận kế tiếp. Từ khi cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái bắt đầu đến nay, thành Tinh La càng lúc càng có vẻ chật chội, mọi người di chuyển đều không thể đi quá nhanh, nhất là ngã tư đường gần Quảng Trường Tinh La, thật sự không thể chen vào nổi. Mỗi ngày đều có dân chúng đến xếp hàng chờ vào xem trận đấu ngày hôm sau. Mấy ngày nay Vương Ngôn đi đi về về nên đã nắm rõ đường ở khu vực này, hẳn dẫn mọi người len lỏi vào đám đông, tiếp tục đi qua mấy ngã tư rồi dừng lại ở một tòa nhà có kiến trúc hình tháp. Tòa kiến trúc này khá nhỏ bé so với những tòa nhà lân cận, dù nó không bé nhưng lại công nổi bật lắm. Ở trước cửa có treo một tấm bảng, trên tấm bảng có một ký hiệu hình cây búa. Phía dưới cây búa là những đường hoa văn. Thấy tấm bảng này, mọi người đều có vẻ hiểu ra nhưng có mỗi Hoắc Vũ Hạo là còn chút mờ mịt. Hoắc Vũ Hạo quay sang hỏi nhỏ Vương Đông: - Đây là nơi nào thế? Vương Đông đáp: - Đây là phòng đấu giá, người xem cái ký hiệu kia kia, ký hiệu hình cây búa chính là tượng trưng cho phòng đấu giá, những cửa hàng dùng ký hiệu là cây búa cũng chỉ có phòng đấu giá hoặc cửa hàng thợ rèn mà thôi. Nhưng dấu hiệu cây búa của cửa hàng thợ rèn thì thô hơn cái này nhiều, hơn nữa cho dù là ban đêm thì ở cửa hàng thợ rèn cũng sẽ phát ra những tiếng búa gõ đập. - Thì ra là thế. Hoắc Vũ Hạo nghe Vương Đông giảng giải cảm thấy có chút xấu hổ với vốn kiến thức thường thức của mình. Đúng là đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, dầu vậy hẳn vẫn sẽ không thay đổi mình, dù sao đối với hắn, quan trọng nhất vẫn là chuyện tăng cường thực lực. Bên cạnh hắn, bất kể là bạn học, học trưởng, đối thủ hay lão sư đều mang đến cho hắn một động lực thúc đẩy hắn tu luyện, cho nên, với mục tiêu này, hắn cần phải cố gắng tu luyện đến sức cùng lực kiệt, đấy cũng là một cách rèn luyện niềm tin và sự kiên định. Và nó cũng là một điểm mạnh của học viện Sử Lai Khắc, trong bất cứ hoàn cảnh nào, dù là Hoắc Vũ Hạo hay một học viên nào khác, chỉ cần trong lòng bọn họ có chí cầu tiến nhất định sẽ bị kích thích mà cố gắng bằng tất cả sức mình. Từ đấy mới có thể

kích phát được toàn bộ tiềm lực. Đây cũng là lý do tại sao học viện Sử Lai Khắc chẳng những có nhiều thiên tài mà nhân tài lại còn xuất hiện lớp lớp không ngừng. "Vương lão sư dẫn mọi người đến phòng đấu giá làm gì?" Trong lòng Hoắc Vũ Hạo tò mò tự hỏi, cũng ngay lúc này, Vương Ngôn cho cả nhóm một câu trả lời. Vương Ngôn xoay người nhìn mọi người nói: - Mặc dù các người không xem các trận đấu, nhưng ta cũng muốn nói cho các người biết, kỳ Đấu Hồn Đại Tái này không còn giống với các kỳ trước nữa. Điểm khác biệt rõ rệt nhất chính là còn rất ít học viện Hồn Sư đơn thuần. Đa số bọn họ đều phát triển theo hướng dung hợp giữa Hồn Đạo Sư và Hồn Sư. - Dung hợp? Bối Bối nhú mày nói: - Vương lão sư, dung hợp bằng cách nào? Vương Ngôn nói: - Phương pháp dung hợp có rất nhiều cách, đối với những học viện bình thường thì họ vẫn tiếp tục bồi dưỡng Hồn Sư như cũ nhưng sau đó mua Hồn Đạo Khí lắp ráp cho các học viên. Như thế chỉ cần các đệ tử hiểu được thao tác sử dụng Hồn Đạo Khí là được. Cho dù thao tác không thuần thục bằng Hồn Đạo Sư bình thường nhưng kiểu gì cũng giúp bọn họ tăng cường sức chiến đấu. Hiện nay, số Hồn Sư nguyên thủy càng ngày càng ít. - Ví dụ như trận đấu đầu tiên của chúng ta, khi Vũ Hạo và Vương Đông phát động Hoàng Kim Lộ, các người cũng đã thấy, trên người đối thủ có Hồn Đạo Khí Phòng Ngự. Nếu không lúc đó bọn họ còn bị thương nặng hơn nữa. Gần như bất cứ đệ tử nào dự thi cuộc thi này trên người cũng có Hồn Đạo Khí. Học viện của bọn họ cũng có hệ Hồn Đạo như chúng ta, hệ Hồn Đạo của bọn họ không những bồi dưỡng Hồn Đạo Sư mà còn chế tạo Hồn Đạo Khí cho Hồn Sư của học viện, như vậy thì tổng thể thực lực của bọn họ sẽ tăng lên rất nhiều. Ta ví dụ đơn giản cho các người dễ hiểu. Như Nam Nam là Hồn Sư hệ Mẫn Công, nếu tiếp tục trang bị thêm Hồn Đạo Khí có tác dụng tăng tốc thì sẽ như thế nào? Đồng thời, nếu Nam Nam không giỏi về mặt phòng ngự thì sử dụng thêm Hồn Đạo Khí Phòng Ngự. Như vậy thì cô bé có thể thoải mái phát huy được toàn bộ thực lực. - Ta không biết năm năm sau mọi thứ sẽ còn thay đổi đến mức nào nữa. Thật ra chuyện này đã bắt đầu từ vài thập niên trước, chẳng qua khi đó đa số các học viện đều bảo họ là học viện dành cho Hồn Sư, cũng giống như học viện của chúng ta, nếu sử dụng Hồn Đạo Khí sẽ làm giảm thân phận

của họ. Nhưng, thời gian dần trôi, cụ thể nhất là từ các trận đấu vừa rồi, những học viện sử dụng Hồn Đạo Khí đều có thành tích khá tốt. Đây chính là kết quả của việc các học viện không ngừng thay đổi, chuyển biến tư tưởng. Có điều, ta không ngờ lần này lại có nhiều đến thế. Theo ta thấy trong số những học viện thông qua vòng đấu loại, có đến 80% được trang bị Hồn Đạo Khí. Với cái đà này, kỳ thi lần sau rất có thể toàn bộ các học viện tham gia đều có trang bị Hồn Đạo Khí. Từ Tam Thạch nhíu mày nói: - Bọn họ quên mất vinh dự của Hồn Sư rồi sao? Hồn Sư bình thường chiến đấu thế nào? Chỉ có kỹ năng của chính bản thân mình mới đáng tin nhất. Hồn Đạo Khí dù sao cũng là vật ngoài thân. Vương Ngôn trầm giọng nói: - Người nói không sai, nhưng có chuyện này ta khẳng định người vẫn chưa biết, Tam Thạch à, ý của người cũng giống với đại đa số ý của các vị lãnh đạo cấp cao của học viện, đấy là lý do tại sao hệ Hồn Đạo của học viện chúng ta luôn luôn bị hạn chế. Nhưng qua cuộc thi này, ta phải công nhận, chúng ta không thể không thay đổi, hơn nữa còn phải thay đổi một cách nhanh chóng. Sau khi kỳ thi này chấm dứt, lúc chúng ta trở về học viện ta sẽ lập tức đưa ra ý kiến này với học viện. - Hồn Đạo Khí chính là thành quả từ sự phát triển của thời đại, nếu chúng ta không theo kịp sự tiến bộ đấy thì một ngày nào đó bản thân chúng ta sẽ bị loại bỏ. Học viện Sử Lai Khắc mặc dù có bề dày lịch sử rất lớn, nhưng cái đó sẽ giúp chúng ta được bao lâu đây? Mọi người ở đây là đời Sử Lai Khắc Thất Quái kế tiếp, ta hi vọng sự thay đổi này sẽ bắt đầu từ các người. Vì thế ta mới dẫn mọi người đến đây, hôm nay có một buổi đấu giá Hồn Đạo Khí, ta hi vọng mọi người có thể làm gương cho cả học viện. Đương nhiên, ta không ép buộc ai cả, nếu có người không muốn có thể quay về. Vương Ngôn nói đến đây trong lòng bắt đầu có chút thấp thỏm, hẳn đương nhiên biết truyền thống của học viện đã được duy trì từ rất lâu, có thể nói là thâm căn đế cố. Hệ Hồn Đạo được xây dựng nhiều năm nhưng đến nay vẫn bị hệ Vũ Hồn áp chế hoàn toàn, căn bản không đủ điều kiện phát triển thực sự. Đệ tử nội viện của hệ Vũ Hồn đều là tinh anh trong tinh anh, còn hệ Hồn Đạo thì sao? Mặc dù hệ Hồn Đạo cũng có nội viện nhưng những đệ tử đó sau khi tốt nghiệp cũng rất bình thường, danh tiếng của hệ Hồn Đạo học viện Sử Lai Khắc chẳng có bao

nhieu trên đại lục Đấu La cả. Cái này cũng xuất phát từ những suy nghĩ rập khuôn truyền thống kia, và bây giờ, nó đã trở thành vật cản trở lớn nhất trong sự thay đổi và phát triển của học viện. Bảy người Bối Bối đều im lặng, mỗi người đều suy nghĩ cân nhắc về những lời Vương Ngôn đã nói. Hiện giờ, Vương Ngôn chỉ có thể khẳng định, ở đây tạm thời ít nhất có hai người đồng ý với quan điểm của hắn, hai người đó không ai khác cũng chính là đệ tử hệ Hồn Đạo, Hòa Thái Đầu và Hoắc Vũ Hạo. Còn năm người còn lại thì sao? Bọn họ đều là đệ tử hạch tâm của hệ Vũ Hồn, là tinh anh của hệ Vũ Hồn. Nếu bọn họ quyết định sử dụng Hồn Đạo Khí chiến đấu thì tương đương với chuyện bọn họ đã đồng ý với ý kiến của hắn. Tuy những đứa bé này tuổi đời không lớn lắm nhưng bản thân bọn chúng có thể đứng vững ở học viện thì ít nhất ngoài tài năng còn có đầu óc nhạy bén hơn xa bạn bè cùng trang lứa. Tuy vậy, Vương Ngôn cũng không hề hối hận đã dẫn cả nhóm đến phòng đấu giá, đây là phép thử đầu tiên của hắn và dĩ nhiên không phải là lần cuối cùng. Tất cả cũng vì hắn quá hiểu rõ về Vũ Hồn nên mới sớm nhận ra tác hại của khuynh hướng phát triển hồn sư trong tương lai. - Chúng ta tránh sang một bên trước đã. Vương Ngôn dẫn mọi người sang một góc của phòng đấu giá tránh ảnh hưởng đến những người khác. Vương Ngôn thấy cả nhóm vẫn đang suy nghĩ liền thở dài nói tiếp: - Ta biết mỗi người các người đều có suy nghĩ riêng, nhưng đa số đều không muốn. Ta còn vài câu muốn nói. Tại sao chúng ta rơi vào tình trạng khốn đốn thế này? Không phải vì khi làm nhiệm vụ phát sinh sự cố bất ngờ sao? Đội chính thức người chết người bị thương cuối cùng trách nhiệm phải đặt lên vai các thành viên đội dự bị. Có thể các người chưa nghĩ đến chuyện này, nếu ngày đó bảy người đội chính thức có trang bị Hồn Đạo Khí thì sao? Có thể bị tổn thất lớn đến vậy không? - Bảy người đội chính thức đều có tu vi thấp nhất là Hồn Vương. Nói cách khác, bọn họ có thể sử dụng Hồn Đạo Khí cấp năm, thậm chí là cấp sáu. Chúng ta ví dụ thế này, nếu mỗi người bọn họ có trang bị Hồn Đạo Khí Phòng Ngự có tác dụng lớn, cụ thể là có tác dụng bảo vệ bản thân thì thế nào? Thái Đầu, người là đệ tử của hệ Hồn Đạo, còn là đệ tử đích truyền của Phạm Vũ, ta hỏi người một câu, nếu vụ nổ đó, bảy người kia có Hồn Đạo Khí Phòng Ngự thì kết cục sẽ ra sao? Hòa

Thái Đầu gần như lập tức đáp: - Chắc chắn sẽ rất khác. Đệ tử có thể khẳng định vụ Thi Bạo kia không thể phá vỡ được Hồn Đạo Khí Phòng Ngự cấp sáu. Mà có Hồn Đạo Khí Phòng Ngự cấp năm thì đệ tử dám cam đoan bọn họ sẽ không bị thương nặng, ít nhất giảm 60% thương tổn trên cơ thể. Mọi người vừa nghe thấy câu trả lời của hắn đều giật mình. Đúng vậy, nếu có Hồn Đạo Khí Phòng Ngự thì lần đó sẽ không để lại hậu quả nặng nề như vậy. Và hôm nay bọn họ cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh khó khăn thế này. Vương Ngôn thở dài nói: - Mấy đứa nhỏ, với tuổi của ta, ta nghĩ mình có thể gọi như thế này. Ta công nhận, các con là những viên ngọc quý giá của học viện, đồng thời cũng là của gia đình các con lẫn cả đại lục này. Bồi dưỡng một thiên tài thì khó, nhưng để thiên tài ra đi thì rất dễ. Diêu Hạo Hiên không phải thiên tài sao? Nó có một kỹ năng thôn phệ, có thể nháy mắt thôn phệ đối thủ hơn mình tận mười cấp, khiến đối thủ hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, có thể nói là một tinh anh của hệ Khống Chế, đồng thời nó cũng là một thành viên của Sử Lai Khắc Thất Quái. Nhưng kết quả thế nào? Có ai có thể đảm bảo thiên tài sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Mà Hồn Đạo Khí chính là một thứ giúp chúng ta có thể hạn chế phát sinh chuyện ngoài ý muốn. - Tác dụng của Hồn Đạo Khí thế nào hẳn là mọi người đều đã thấy. Như Hồn Đạo Khí Phi Hành đấy, nếu không có nó thì mọi người có thể trong một thời gian ngắn sau khi hoàn thành nhiệm vụ mà đến được đây không? Nếu nó không có tác dụng thì tại sao đến cả một cường giả thực lực khủng bố như Huyền lão vẫn sử dụng nó? Đây là một trong những Hồn Đạo Khí cao cấp nhất của học viện chúng ta. Nhưng cao cấp hơn nó còn có Hồn Đạo Khí cấp chín và cấp mười nữa...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 82: Tương lai phát triển và nguy cơ của Hồn Sư

Chương 82: Tương lai phát triển và nguy cơ của Hồn Sư - Hơn nữa, ta tiết lộ một chút với các con, tu vi của Huyền lão còn khủng bố hơn so với tưởng tượng của mọi người. Vũ Hồn của lão là Thao Thiết Thần Ngưu, một vũ

hồn cực kỳ hiếm thấy, cũng có thể xem nó là vũ hồn biến dị cũng không sai. Loại Vũ Hồn này có một khuyết điểm là phải không ngừng ăn uống, ăn uống cũng là một dạng tu luyện. Hiện nay, chính xác tu vi của Huyền lão đã là cấp chín mươi tám, Phong Hào Thao Thiết siêu cấp Phong Hào Đấu La. Trong tình huống một đấu một thì tìm khắp đại lục này khó có ai có thể là đối thủ của ông. Mặc dù mọi người đã biết nhất định tu vi của Huyền lão không thấp nhưng khi nghe thấy con số 98 từ miệng Vương Ngôn cũng không khỏi giật mình hít sâu một hơi, cấp 98, cái này là khái niệm gì đây? Trên cấp 90 là bậc Phong Hào Đấu La, nhưng sau cấp bậc này, mỗi lần tăng cấp chính là một sự thay đổi rõ rệt về chất, nhất là sau khi vượt qua cấp 95, những người này không còn gọi là Phong Hào Đấu La bình thường nữa mà chính là Siêu Cấp Phong Hào Đấu La.

Ví dụ đơn giản thế này, một người mới vừa đạt cấp 90, nếu gặp hồn thú mười vạn năm thì chỉ còn cách quay đầu bỏ chạy, trừ khi vũ hồn và hồn hoàn của hắn thật mạnh nếu không đối đầu với hồn thú mười vạn năm chỉ có con đường chết. Nhưng Phong Hào Đấu La cấp 92, 93 thì khác, lúc này miễn bọn họ không gặp phải Thú Vương thì cũng có thể liều mạng một trận. Còn Siêu Cấp Đấu La cấp 95 thì đối ngược lại Hồn Thú mười vạn năm trông thấy bọn họ sẽ phải quay đầu bỏ chạy, cho dù Hồn Thú đã đột phá đạt đến hai mươi vạn năm cũng không ngoại lệ. Còn cấp bậc của Huyền lão thì có thể nói thực lực của lão tương đương với cả Băng Bích Đế Hoàng Hạp. Chính là cường giả của cường giả, một người có thực lực cực kỳ khủng bố. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới hiểu tại sao khi Huyền lão tức giận mình lại sợ hãi đến vậy. Thậm chí Tinh Thần Hải của mình khi đó có Thiên Mộng và Băng Đế trấn thủ cũng rung động thật lớn. Đó cũng là vì tu vi của Huyền lão quá khủng bố. - Nếu là mấy trăm năm trước, ta có thể nói những người có tu vi như Huyền lão chính là những cường giả vô địch nhưng hiện nay thì không chắc nữa, bởi vì ở đế quốc Nhật Nguyệt đã xuất hiện vài Hồn Đạo Sư cấp Chín cực kỳ mạnh mẽ, bọn họ có thể đối đầu được với Huyền lão,

thậm chí còn có khả năng uy hiếp cả tính mạng của người. Hồn Đạo Sư cấp cao cũng là một dạng cường giả khủng bố. Tuy phương thức chiến đấu của bọn họ khác chúng ta nhưng bọn họ vẫn có thể thông qua Hồn Đạo Khí để Hồn Kỹ của mình phát ra uy lực cao nhất. Hơn nữa, các con đừng quên, Hồn Đạo Sư cấp chín chưa phải là Hồn Đạo Sư cấp cao nhất. Nếu đế quốc Nhật Nguyệt xuất hiện Hồn Đạo Sư cấp mười thì sao? Chúng ta làm sao là đối thủ của bọn họ đây? Khi Vương Ngôn nói đến đây, giọng nói của y đã có chút kích động: - Còn một điều, tuy lúc này chưa ảnh hưởng đến các con và các hồn sư khác nhưng theo đà phát triển sẽ ảnh hưởng rất lớn đến các hồn sư. Đó chính là Hồn Thú. - Hồn Thú? Đối với lời nói không đầu không đuôi này của Vương Ngôn khiến mọi người có chút không theo kịp. Vương Ngôn gật đầu nói: - Ý của ta chính là số lượng Hồn Thú. Các con hẳn là đã biết, từ xa xưa, Hồn Thú đã tồn tại ở đại lục Đấu La này. Hơn nữa khi đó còn chưa có xuất hiện con người. Có thể nói khi ấy, đại lục chúng ta chính là thế giới của Hồn Thú. Con người cũng tiến hóa từ Hồn Thú mà thôi, chúng ta là một dạng Hồn Thú có trí tuệ. - Thời gian dần trôi, khoảng mười vạn, thậm chí là trăm vạn năm trước, con người chúng ta mới xuất hiện. Khi đó, con người còn rất yếu ớt, chỉ có thể là thức ăn của Hồn Thú. Nhưng con người vẫn có thể tồn tại bởi vì mặc dù chúng ta yếu ớt nhưng chúng ta có một ưu điểm lớn chính là khả năng sinh sản và trí tuệ. - Thời đại càng ngày càng tiến hóa, trí tuệ của con người dần dần được phát huy. Mà những Hồn Thú kia lại không có khả năng hoàn toàn giết hết được nhân loại. Khi đó trí tuệ của con người đã phát triển đến mức có thể so được với Hồn Thú cấp cao nhất. Đây cũng là lúc đại lục xuất hiện thay đổi long trời lở đất. - Con người nhờ vào trí tuệ của mình bắt đầu chế tạo công cụ, cạm bẫy và vũ khí. Sau đó lợi dụng địa hình, khí hậu và bắt đầu chiến đấu với Hồn Thú. Chúng ta dùng sự đoàn kết và số lượng để đối phó với một loại Hồn Thú. Sau đó dần dần chúng ta bắt đầu có khả năng lập sát Hồn Thú, và không còn là thức ăn của Hồn Thú nữa. Bắt đầu từ đây, cuộc sống của con người bắt đầu thay đổi và phát triển. - Nhờ sự sáng tạo không ngừng của con người, cuối cùng có một biến hóa mang tính chất đột phá nhất, chính là sự xuất hiện của Hồn Sư. Khi đó có một người có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực đánh chết một

Hồn Thú và trên người xuất hiện một Hồn Hoàn, và Hồn Sư ra đời. Con người mất ngàn năm, vạn năm nghiên cứu rốt cuộc cũng nắm được những bước cơ bản trong việc tu luyện. Mà khi đó, số lượng con người càng lúc càng tăng nhanh, con người dùng sự sáng tạo và trí tuệ của mình bắt đầu xây dựng nhà cửa, thành thị. Số lượng Hồn Sư và thực lực của họ cũng tăng dần theo năm tháng. - Hồn Thú vẫn mạnh mẽ như ngày xưa, nhưng bọn chúng không có trí tuệ và sự sáng tạo nên dần dần không còn gây nhiều nguy hiểm đến con người như trước nữa. Và cuối cùng, con người trở thành giai cấp thống trị đại lục, mà Hồn Sư chính là chức nghiệp quan trọng nhất của nhân loại. Vương Ngôn từ từ giảng giải quá trình xuất hiện và phát triển của con người, mặc dù từng lời đều hết sức đơn giản nhưng nó lại là những bước biến đổi quan trọng nhất của cả quá trình. Hắn nói đến đây đột nhiên đổi giọng. - Nhưng các con có bao giờ nghĩ đến chuyện nhân loại càng lúc càng phát triển thì Hồn Thú sẽ ra sao không? - Đúng vậy, có thể Hồn Thú đã xuất hiện và tồn tại suốt ngàn vạn năm nhưng số lượng của bọn chúng làm sao so được với số Hồn Sư đang không ngừng phát triển của loài người. Mà chúng ta còn phá hoại khu vực sinh sống của bọn chúng lẫn liệp sát Hồn Thú tạo nên Hồn Hoàn cho mình. Số lượng Hồn Hoàn cấp cao bị chúng ta giết càng lúc càng tăng cao. Như chúng ta đây, trong các con cũng có người có Hồn Hoàn từ Hồn Thú ngàn năm, đó là Hồn Thú phải tu luyện suốt ngàn năm đấy. Số lượng Hồn Thú cấp cao chỉ là một con số có giới hạn. - Vạn năm trước, trên đại lục, thực lực của Hồn Thú hơn hẳn con người. Nhưng hôm nay, một vạn năm sau, ta tuyệt đối dám khẳng định thực lực của Hồn Thú không còn có thể so được với chúng ta nữa. Vậy thêm một vạn năm nữa sẽ ra sao? Chúng ta còn có thể vào rừng rậm là tìm được Hồn Thú không? Ta dám chắc khi đó, cho dù Hồn Thú mười năm thôi cũng tuyệt đối là một thứ xa xỉ. Kết cục của Hồn Thú chỉ có con đường trở thành thú nuôi của con người. - Đến lúc đó, tất cả Hồn Sư cùng lắm chỉ có thể phụ thêm cho mình Hồn Hoàn mười năm, Hồn Thú trăm năm cũng khó mà tìm được. Vậy thì khi đó chúng ta dựa vào đâu để tăng cường thực lực đây? Hồn Đạo Khí chính là một phát minh có thể mang đến rất nhiều trợ giúp cho chúng ta, đây là sự thay đổi không thể tránh được. Chuyện các con phải làm lúc

này chính là chấp nhận sự thật. Con cháu của chúng ta sau này muốn mạnh lên chỉ còn cách sử dụng Hồn Đạo Khí. Chỉ khi nào dung hợp Hồn Đạo Khí với thực lực của bản thân một cách hoàn mỹ thì chúng ta mới có thể tồn tại mà không bị sự phát triển của thời đại xóa bỏ. Những lời Vương Ngôn vừa nói không phải là suy nghĩ ngày một ngày hai của hắn, cho nên khi hắn nói đến đây, bảy người Sử Lai Khắc Thất Quái đều ngẩn người, bọn họ đã thật sự bị lay động. Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu vốn là đệ tử hệ Hồn Đạo nên không sao, năm người kia thì khác, bọn họ từ trước đến nay ít nhiều đều có tư tưởng bài xích Hồn Đạo Khí. Có điều giờ phút này bọn họ còn có thể tiếp tục bài xích sao? Những lời Vương Ngôn nói có vẻ xa xôi nhưng lại khiến bọn họ cảm thấy có gì đó rất gấp gáp. Cảm giác này hoàn toàn không thoải mái chút nào, khiến bọn họ càng nghĩ càng thấy rối như tơ vò. Mặc dù mỗi người bọn họ đều biết Vương Ngôn nói vậy chỉ vì muốn bọn họ đón nhận Hồn Đạo Khí, đồng thời cũng sử dụng Hồn Đạo Khí trong cuộc thi này, nhưng cuối cùng không thể không thừa nhận những lời đó đã khiến suy nghĩ của bọn họ thay đổi rất nhiều. Đến đây Vương Ngôn không nói thêm gì nữa, hắn nhìn bọn nhỏ trước mặt cũng như đang nhìn thấy tương lai của học viện Sử Lai Khắc, nên hắn chỉ còn cách im lặng chờ quyết định của bọn chúng. Hắn biết, những đứa trẻ này đều cần thời gian để suy nghĩ thông suốt. Vương Ngôn ngẩng đầu nhìn bầu trời đen nhánh trong mắt có chút buồn bã, một vạn năm sau, rốt cuộc đại lục sẽ ra sao? Đến lúc đó học viện Sử Lai Khắc còn tồn tại chừng chừng như vậy giờ không? Nhất định, nhất định sẽ như thế. Vương Ngôn vừa nghĩ vừa nắm chặt nắm tay. Học viện Sử Lai Khắc, bất kể thế nào, mình cũng phải cố hết sức giữ vững uy thế của nó, không cần biết xuất hiện một người mạnh thế nào, địa vị của học viện Sử Lai Khắc mãi mãi không thể thay đổi, mãi mãi mạnh mẽ như bây giờ. Nghĩ đến đây, trong lòng Vương Ngôn không khỏi có chút cảm giác nhiệt huyết sôi trào, không hiểu tại sao hắn lại cảm thấy lần này đội chính thức xảy ra chuyện không phải là quá xấu, ít ra nó chính là một hồi chuông cảnh tỉnh, và Sử Lai Khắc Thất Quái đời tiếp theo vẫn còn cơ hội thay đổi. Việc quan trọng là phải để bọn chúng đồng ý với yêu cầu của mình, như vậy đối với tương lai của học viện sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Đồng thời cũng đưa con

đường phát triển của học viện đi theo một lối đúng đắn hơn. Mà về mặt này có lẽ bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đã sớm đi trước học viện Sử Lai Khắc từ rất lâu. Chúng ta lúc này chỉ còn cách đuổi theo, hi vọng với bề dày lịch sử mà nhanh chóng rút ngắn khoảng cách. Sử Lai Khắc không thể trở thành kẻ lạc hậu. Khi Vương Ngôn còn mãi đắm chìm trong những suy nghĩ của mình thì có người lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của y, người đó không ai khác chính là Bối Bối. - Ta đồng ý với lời Vương lão sư, ta cũng muốn thử phối hợp sử dụng Hồn Đạo Khí. Giọng nói của Bối Bối vô cùng kiên quyết, từ trước đến nay hẳn không phải là một người hay do dự, vẻ nhã nhặn bề ngoài chỉ là cái vỏ che giấu nội tâm mạnh mẽ bên trong của hắn mà thôi. Bất cứ chuyện gì, miễn hắn đã quyết định thì nhất định sẽ làm đến cùng, cũng giống như ngày xưa hắn vì Đường Nhã mà gia nhập Đường Môn vậy. Bối Bối cảm nhận được các người bạn của mình đều nhìn mình bằng ánh mắt sững sốt liên trầm giọng nói tiếp: - Trong bảy người chúng ta ở đây, trừ Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam thì còn lại đều là người của Đường Môn. Lịch sử Đường Môn có lẽ mọi người cũng đã biết. Chúng ta từng là một Tông Môn đệ nhất đại lục, từng có một lịch sử huy hoàng không kém bất cứ ai, thậm chí có thời điểm còn vượt xa học viện Sử Lai Khắc nữa. Nhưng cuối cùng thì sao? Có giữ được không? Tất nhiên khi suy sụp vẫn còn nhiều nguyên nhân do con người nhưng lý do quan trọng nhất chính là, Đường Môn bị thời đại loại bỏ. - Khi Hồn Đạo Khí xuất hiện đã ảnh hưởng trực tiếp đến thu nhập kinh tế của Đường Môn, đây là nguyên nhân căn bản tại sao Đường Môn sụp đổ. Mọi người cũng biết hiện giờ ngay cả quân đội cũng rất ít sử dụng ám khí Đường Môn. Bước đi của thời đại, con người chúng ta không thể ngăn cản được. Chúng ta chỉ có thể thuận theo nó, và như thế Đường Môn mới có cơ hội quật khởi. Nói đến đây, hắn lại nhìn sang Hoắc Vũ Hạo: - Lúc trước khi tiểu sư đệ gia nhập Đường Môn, ta và Tiểu Nhã đã từng nói, tương lai Đường Môn muốn phát triển chỉ có thể kết hợp ám khí Đường Môn và Hồn Đạo Khí mà thôi. Thành công từ Hồn Đạo Khí và thất bại cũng từ chính nó, ngã ở đâu thì đứng lên ở đó. Đây là con đường duy nhất của chúng ta. - Là một Hồn Sư, một Chiến Hồn Sư hệ Cường Công, trong thâm tâm của ta lúc nào cũng có

ý nghĩ không thể chấp nhận Hồn Đạo Khí, nhưng lúc này, bản thân ta là người lớn tuổi nhất, là Đại sư huynh ở Đường Môn, ta muốn mình là người đầu tiên thay đổi, là người đầu tiên mở đường. Sau này về học viện ta sẽ xin phép được kiêm tu ở hệ Hồn Đạo, dù không thể chế tạo Hồn Đạo Khí, ít nhất cũng phải biết sử dụng. Những lời nói của Bối Bối cực kỳ mạnh mẽ, làm Vương Ngôn càng nghe càng rung động, trong lòng thầm mừng không thôi. Bối Bối trong Sử Lai Khắc Thất Quái có một vị trí nhất định, lời nói rất có trọng lượng. Nếu hãn đồng ý thì những người khác sẽ dễ lay động hơn. Từ Tam Thạch gật đầu nói: - Vương lão sư, ngài và Bối Bối nói đều rất đúng. Ta cũng hiểu ý của hai người. Nhưng ta còn vài thắc mắc không giải thích được, nhờ ngài giải đáp giúp ta. Nếu sau này, những người mạnh nhất trên đại lục là Hồn Đạo Sư thì với những người như chúng ta hiện nay, muốn trở thành Hồn Đạo Sư là chuyện không thể. Nói cách khác chúng ta không thể làm Hồn Đạo Sư thì chỉ còn cách tu luyện nâng cao hồn lực, vậy chẳng phải chúng ta sẽ mãi đi phía sau sao? Hơn nữa chúng ta muốn học chế tạo Hồn Đạo Khí không phải chuyện dễ, lại càng không sao giỏi bằng một Hồn Đạo Sư thật sự, như thế chúng ta cạnh tranh với Hồn Đạo Sư bằng cách nào đây? Ta không muốn phải đưa ra quyết định khi bản thân chưa nắm rõ vấn đề. Vương Ngôn nói: - Đúng, ta hiểu lo lắng trong lòng của người. Nhưng đây chỉ xét đơn giản về mặt học tập chế tạo Hồn Đạo Khí theo con đường của Hồn Đạo Sư. Nhưng người không nhớ ưu thế của Hồn Sư là gì sao? Nếu có một ngày người có thể trở thành Phong Hào đấu La, người có Hồn Kỹ cường đại của mình, vậy thì người cũng không thua kém một Hồn Đạo Sư cấp Chín là bao. Hơn nữa, việc tăng Hồn Hoàn, Hồn Lực và Hồn Kỹ là việc cơ bản của Hồn Sư, và tố chất của Hồn Sư cũng hơn xa Hồn Đạo Sư, nếu không bản thân các người làm sao có thể chịu đựng Hồn Hoàn mạnh mẽ, Hồn Hoàn càng mạnh thì càng đem đến nhiều lợi ích. Thế nên nếu muốn so sánh thì Hồn Đạo Sư là người học tập chế tạo Hồn Đạo Khí, còn Hồn Sư là người phối hợp Hồn Đạo Khí, sử dụng Hồn Đạo Khí như một vũ khí của mình, còn đối với Hồn Đạo Sư, Hồn Đạo Khí là tất cả của bọn họ. Chỉ cần so sánh như thế người đã thấy rõ ưu thế của mình rồi. Nhất là một Hồn Đạo Sư nguyên thủy rất khó có thể đạt đến cấp Mười. -

Hồn Đạo Sư cấp mười cần phải thỏa mãn những yêu cầu gì? Ngoài chuyện chế tạo được Hồn Đạo Khí cấp mười thì phải có tu vi đạt cấp bậc Siêu Cấp Phong Hào Đấu La, cũng chính là trên cấp 95. Các con đều là Hồn Sư nên hẳn cũng rõ Hồn Sư tu luyện càng lên cao càng chậm và khó khăn. Trên đại lục này có bao nhiêu Hồn Đạo Sư nguyên thủy đạt đến cấp bậc Phong Hào Đấu La? Ta có thể nói chỉ cần một bàn tay là đếm hết. Còn có bao nhiêu người đạt đến cấp bậc Siêu Cấp Đấu La? Ta có thể đáp luôn là chưa từng có ai cả. Bởi vậy, xu hướng phát triển đúng đắn nhất phải là lấy Hồn Sư làm gốc, đồng thời phối hợp với Hồn Đạo Khí. Một Siêu Cấp Đấu La sử dụng Hồn Đạo Khí cấp Chín, cho dù gặp phải Hồn Đạo Sư cấp Mười cũng không phải sợ hãi. Ánh mắt Từ Tam Thạch thoáng lộ vẻ đã hiểu: - Đúng vậy.

Vương lão sư, một câu của ngài đã đánh thức người trong mộng. Một Hồn Đạo Sư bình thường về phương diện tu luyện Hồn Lực không sao so được với chúng ta. Ta đã hiểu rồi. Vương Ngôn thấy Từ Tam Thạch đã đồng ý với mình, nhất thời lòng tin càng tăng thêm: - Mấy ngày nay ta luôn quan sát phương thức chiến đấu của các học viện. Ta thấy càng là học viện mạnh mẽ thì càng theo đuổi sự dung hợp giữa Hồn Sư và Hồn Đạo Khí. Nhưng đa số bọn họ vẫn chưa nhìn thấy được mấu chốt của vấn đề. Mà theo ta, học viện Nhật Nguyệt Hồn Đạo Sư hẳn là đã biết, mặc dù bọn họ đã cố gắng giấu giếm nhưng ta phát hiện, những học viên của bọn họ, dù là đội dự bị hay chính thức thì đều có Vũ Hồn không hề tầm thường. Tuy bọn họ đều chưa chính thức ra thi đấu nhưng theo ta thấy, ý tưởng của bọn họ cũng giống với ta. Các con còn có thắc mắc gì không? Từ Tam Thạch nói: -

Vương lão sư, ngài đã thuyết phục được ta. Ta cũng đồng ý thử, vì học viện, cũng vì bản thân mình. Hòa Thái Đầu cười to nói: - Ta dĩ nhiên không có vấn đề gì, bất quá tiếc là ta thuộc hệ Thực Vật. Vương Ngôn tức giận nói: - Người mười lăm tuổi đạt được đến cấp Hồn Tông thì hệ Thực Vật có là gì? Một trong những sai lầm nhất của hệ Vũ Hồn những năm gần đây là đã bỏ sót ra một người có thiên phú như người. Với Hồn Kỹ có tác dụng phụ trợ tốt thế kia, tương lai người lại còn rất có thể là người mạnh nhất trong bảy người về phương diện tu luyện như một Hồn Đạo Sư. Có thể nói, Vũ Hồn của người là Vũ Hồn thích hợp nhất để trở thành một Hồn Đạo Sư thuần

túy. Vương Ngôn nhìn sang Giang Nam Nam, Giang Nam Nam chần chờ một chút rồi nói: - Nhưng mà, mua Hồn Đạo Khí phải cần tiền. Mà Hồn Đạo Khí hình như còn rất đắt. Nghe cô nàng nói xong, mọi người không khỏi giật mình sửng sốt. Hoắc Vũ Hạo là người có cảm xúc sâu sắc nhất, hẳn nhớ lần đầu tiên gặp Giang Nam Nam, cô nàng mỹ nữ đệ nhất ngoại viện còn có chút keo kiệt trả giá với mình. Từ Tam Thạch ngay lập tức nói theo phản xạ: - Để ta mua cho nàng. Giang Nam Nam dường như nhớ lại chuyện gì đó, hai mắt mở to tức giận nói: - Người biến đi. - Ặc. Từ Tam Thạch dường như cũng nghĩ đến chuyện gì nên bị nàng quát mắng cũng chỉ im lặng cúi đầu ra vẻ ngoan ngoãn, dáng vẻ của hắn ngoài oan ức ra không có chút bất mãn nào. Nhìn dáng vẻ của hắn không khỏi khiến mọi người liên tưởng đến cái túi cát bị người ta trút giận, ngược đãi ... Vương Ngôn nhả nhận nói: - Nam Nam, chuyện này ngươi không phải lo. Về vấn đề tiền bạc sẽ do học viện giải quyết. Ít nhất từ giờ đến khi ngươi tốt nghiệp sẽ không phải lo đến chuyện này. Ngươi là đệ tử hạch tâm, tương lai còn có thể vào nội viện, khi đó học viện còn cho ngươi tiền phí sinh hoạt. Nếu làm nhiệm vụ giám sát sẽ có thêm tiền thưởng (khác tiền lương nhé). Đệ tử của học viện Sử Lai Khắc trước nay chưa từng khó khăn về chuyện tiền bạc. Hai mắt Giang Nam Nam lập tức sáng lên: - Được, vậy thì ta cũng không có vấn đề. Tiếp theo đến lượt Hoắc Vũ Hạo, Vương Ngôn vừa nhìn thấy ánh mắt của hắn liền biết đáp án. - Vương lão sư, vấn đề duy nhất của ta là ta chẳng có gì có thể sử dụng. Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: Hòa Thái Đầu đột nhiên lên tiếng: - Không, không hẳn là không có. - Hả? Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên nhìn sang Hòa Thái Đầu. Hòa Thái Đầu cười cười sờ cái đầu bóng lờng của mình nói: - Đợi vào phòng đấu giá rồi đệ sẽ hiểu, gần như bất cứ lần đấu giá Hồn Đạo Khí nào đều cũng sẽ có thứ kia. Tiêu Tiêu nói: - Ta cũng không có vấn đề gì. Ta cũng định trở về cố gắng tu luyện sớm đạt được bốn Hồn Hoàn để mua một cái Hồn Đạo Khí Phi Hành chơi đùa một chút. Thứ đó thật tiện lợi. Vương Ngôn thấy mọi chuyện gần xong liền thở phào nhẹ nhõm cười nói: - Vậy thì tốt rồi. Vương Đông, ngươi thì sao? Ngươi cũng không có vấn đề gì phải không? Thế thì chúng ta vào tham gia đấu giá thôi. Lúc này lại xảy ra một chuyện khiến mọi người bất ngờ, từ đầu

đến cuối Vương Đông luôn im lặng nhưng đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt cực kỳ kiên quyết nói: - Không. Ta có vấn đề, ta không muốn sử dụng Hồn Đạo Khí, mọi người đi đi, ta về trước. Nói xong hắn lập tức xoay người đi về Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm. Sự thay đổi bất ngờ của Vương Đông khiến mọi người giật mình kinh hãi, không ai nghĩ đến chuyện Vương Đông sẽ phản đối vì trước nay hắn và Hoắc Vũ Hạo là một đôi, hai người chưa từng có ý kiến trái ngược nhau. Hoắc Vũ Hạo vội vàng đuổi theo giữ chặt Vương Đông: - Người làm sao thế Vương Đông? Ngay cả hắn từ này giờ cũng không cảm nhận được Vương Đông có gì bất thường, nên chuyện xảy ra quá bất ngờ khiến hắn không biết phải làm sao. Hắn cũng như mọi người không hiểu tại sao Vương Đông lại như thế. Hắn chưa từng nghe thấy chuyện Vương Đông không thích sử dụng Hồn Đạo Khí, huống chi những lời Vương Ngôn lão sư nói hoàn toàn chính xác. Vương Đông dừng bước cúi đầu khẽ nói: - Vũ Hạo, ta không sao. Ta không hiểu tại sao tận đáy lòng mình hoàn toàn không muốn, một chút cũng không muốn sử dụng Hồn Đạo Khí. Mọi người vào đi, ta về tửu điểm đợi mọi người. Vương Đông thấy Hoắc Vũ Hạo còn muốn nói gì nữa, vội đưa tay ngăn cản: - Người không cần khuyên ta nữa, ta không sao, chỉ là không muốn dùng Hồn Đạo Khí để tăng thực lực. Có lẽ sau này sẽ khác, nhưng tạm thời không phải là bây giờ. Những lời Vương lão sư nói ta cũng nghe thấy, bây giờ ta trở về tiếp tục suy nghĩ về nó. Hoắc Vũ Hạo cũng không khuyên nữa, hắn hiểu rõ tính của bạn mình, chuyện gì hắn đã quyết định thì rất khó thay đổi, tuy hắn không rõ lý do nhưng hắn cảm nhận được cảm xúc trong lòng Vương Đông, Vương Đông hiện giờ vô cùng kiên quyết. Hoắc Vũ Hạo nhìn Vương Đông đi khỏi rồi mới trở lại với mọi người: - Hắn không sao, chỉ là không thích sử dụng Hồn Đạo Khí thôi. Vương lão sư, chúng ta vào đi. Vương Ngôn gật đầu mỉm cười nói: - Không sao. Ban đầu ta còn nghĩ sẽ không có nhiều người chấp nhận nhưng cuối cùng có đến sáu người đồng ý ta đã rất hài lòng. Đi thôi, đấu giá sắp bắt đầu rồi. Hoắc Vũ Hạo nhìn từ bên ngoài cứ nghĩ đây là một phòng đấu giá rất nhỏ, vì kiến trúc bên ngoài nhìn không có vẻ gì quá lớn nhưng khi bước vào trong rồi mới thấy sự khác biệt giữa bên trong và bên ngoài. Bởi vì phòng đấu giá thật sự nằm dưới lòng đất chứ không phải

phía trên, tòa nhà bên ngoài chỉ là lối vào của nó mà thôi. Bên trong phòng đấu giá có một cửa hàng trải thảm đỏ, và một cầu thang kéo dài rộng đến năm thước, bên ngoài cũng không có nhân viên nào dẫn đường. Đi tiếp thêm chừng hai mươi thước mới thấy xuất hiện bàn đăng ký. Vương Ngôn dẫn mọi người đi làm một vài thủ tục rồi đưa cho mỗi người một cái thẻ bài có viết số, lúc này mới xuất hiện một cô gái mặc váy dài màu đỏ hướng dẫn cả nhóm đi vào bên trong. Bên trong một cánh cửa lớn theo phong cách cổ xưa là một khung cảnh hoàn toàn khác biệt. Khắp nơi đều là màu vàng, cực kỳ xa hoa lộng lẫy, thậm chí còn rực rỡ hơn cả Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm mà bọn họ đang ở. Lối đi rộng chừng mười thước, các cửa hàng đều là màu trắng, mỗi nơi cách nhau chừng mười thước, ở giữa có một cây cột bằng gỗ điêu khắc hoa văn hình sao chổi, trên vách tường dường như được dát vàng và điêu khắc những hoa văn cực kỳ phức tạp. Hoắc Vũ Hạo với thị lực cực tốt của mình không ngừng nhìn ngắm xung quanh, càng nhìn lại càng bất ngờ trước vẻ tinh tế của nó. Phía trên trần nhà là những ngọn đèn bằng thạch anh quý giá, tuy nhiên nó lại không mang đến chút cảm giác áp bức nào, bởi vì vách tường cao đến năm thước. Ánh sáng dịu nhẹ từ những ngọn đèn càng khiến khung cảnh nơi đây thêm nổi bật, một khung cảnh thế này đủ sức khiến bất cứ ai trông thấy mà mê mẩn. Vương Ngôn nhỏ giọng nói: - Ở đây bề ngoài có vẻ tồi tàn nhưng thực tế là phòng đấu giá lớn nhất thành Tinh La này. Muốn được vào đây đấu giá cũng không phải dễ. Chẳng những cần tài sản chứng minh thân phận mà còn phải chờ xét duyệt ít nhất nửa tháng. Hôm nay chúng ta vào đây dễ dàng như thế này cũng phải nhờ sự giúp đỡ của Đái Thước Hành. Đáng tiếc ta không thuyết phục được ba người bọn họ. Cả ba đã ở hệ Vũ Hồn quá nhiều năm, phương thức chiến đấu vốn đã định hình và quen thuộc, bây giờ có sử dụng thêm Hồn Đạo Khí cũng chưa chắc là chuyện tốt. Hắn nói xong thì cô gái dẫn đường kia đã đưa bọn họ đến một cửa lớn. Rất rõ ràng đây chưa phải là điểm cuối của con đường, phía xa xa còn có một cầu thang đi xuống, và còn một cái cửa lớn tương tự, không biết là đi đến nơi nào. Bối Bối dường như đã đến những nơi như thế này rất nhiều lần nên không ngỡ ngàng như Hoắc Vũ Hạo, Tiêu Tiêu và Giang Nam Nam. Hắn quay sang hỏi cô gái dẫn đường: - Phiền cô

giới thiệu sơ lược cho chúng ta biết cách thức đấu giá hôm nay. Cô gái kia cung kính đáp: - Được, hôm nay là đấu giá về Hồn Đạo Khí, bởi vì chỉ đấu giá Hồn Đạo Khí dưới cấp sáu nên quy cách không khắt khe lắm. Theo phân cấp thì có thể gọi là đấu giá cấp 4. Theo phân loại của chúng ta thì có 5 cấp bậc đấu giá, chỉ có cấp 1 mới được tổ chức tại phòng đấu giá chính. Đây là Phòng 12, có thể chưa tối đa hai trăm người, là phòng đặc biệt dành cho đấu giá cấp 4. Bồi Bồi gật đầu nói: - Cám ơn. Sau khi vào Phòng Đấu Giá số 12, ánh sáng lập tức giảm xuống, mỗi người sau khi vào đây đều được nhận một cái mặt nạ, mặt nạ cũng chia ra nhiều màu sắc khác nhau, cả nhóm Hoắc Vũ Hạo được nhận mặt nạ màu trắng, không biết có ý nghĩa gì, còn lại là các màu như vàng, đỏ, tím đen... Phòng đấu giá này mang đến cho mọi người một cảm giác ấm áp thoải mái với phong cách trang trí có phần cổ xưa, thanh lịch. Bên trong có hai trăm chiếc ghế lớn được bọc vải nhung màu xanh đậm. Không biết có phải vì có sự giúp đỡ của Đái Thước Hành hay không mà cả nhóm được xếp vào ngồi ở dãy đầu tiên, cũng là nơi gần bàn đấu giá nhất. Vương Ngôn nhỏ giọng nhắc nhở: - Mọi người đeo mặt nạ vào đi, ở đây có thể xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn nên phòng đấu giá mới cung cấp mặt nạ che giấu thân phận, mặt nạ này cũng như màu sắc của Hồn Hoàn. Thấp nhất là màu trắng, rồi tăng cao theo thứ tự, trên màu đỏ là màu vàng kim, đó cũng là những khách quý cao cấp nhất. Bình thường rất ít xuất hiện ở các phòng đấu giá. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới hiểu tại sao màu sắc mặt nạ lại khác nhau, đây là lần đầu tiên hắn đến phòng đấu giá nên khó tránh có chút bối ngỡ và tò mò. Lúc này trong phòng đấu giá đã có hơn một nửa ghế có người ngồi. Xung quanh có không ít người hầu đi đi lại lại hỏi bọn họ có cần dùng gì không, Hoắc Vũ Hạo cũng chỉ gọi một ly nước bình thường. - Hoan nghênh quý khách đến ghé thăm phòng đấu giá của chúng ta, buổi đấu giá hôm nay sẽ lập tức bắt đầu, mời quý khách vào ghế ngồi. Một giọng nói thánh thót êm tai vang lên truyền khắp phòng, phòng đấu giá lập tức an tĩnh lại. Ánh sáng ở đây vốn đã khá yếu lại giờ lại còn dần dần giảm xuống, mà ánh sáng trên sàn đấu giá lại từ từ rực rỡ hơn. Một cô gái mặc váy dài màu tím thướt tha bước vào, cô gái này khoảng trên dưới ba mươi tuổi, dung mạo thanh tú đoan trang, bộ quần áo được may một cách

cẩn thận ôm sát vào người càng làm nổi bật dáng người hoàn mỹ của cô. Hai mắt Từ Tam Thạch lập tức sáng lên, khẽ nuốt nước miếng. Hoắc Vũ Hạo ngồi ở giữa Bối Bối và Hòa Thái Đầu, lúc này Bối Bối khẽ cúi người nói nhỏ với Hoắc Vũ Hạo: - Tiểu sư đệ, đây là Đấu Giá Sư. Là người trực tiếp chủ trì các buổi đấu giá, hơn nữa theo quy tắc tuyển chọn Đấu Giá Sư, tướng mạo là yếu tố quan trọng nhất, nam thì nghiêm chỉnh nữ thì đoan trang. Như vậy mới có thể mang đến cảm giác tin tưởng cho khách nhân. Nếu ta đoán không sai, theo sự phân chia cấp bậc của phòng đấu giá này thì Đấu Giá Sư cũng tương tự, cô gái này mặc quần áo màu tím, có lẽ cấp bậc hạng trung. Ta thật tò mò không biết Đấu Giá Sư mặc quần áo màu vàng ánh kim sẽ như thế nào đây. Lúc này ở trên sàn đấu giá, cô gái mặc váy tím đã đi đến bục đấu giá, giọng nói dịu dàng êm tai lại vang lên: - Xin chào các vị khách quý, ta là Thanh Nhã, Đấu Giá Sư Tử Cấp, hôm nay ta rất vinh dự được chủ trì lần đấu giá này. Các vật phẩm đấu giá hôm nay đều là Hồn Đạo Khí từ cấp 6 trở xuống. Thích hợp cho các Hồn Sư có tu vi Hồn Vương hoặc dưới Hồn Vương. Đồng thời xin bật mí với các vị khách quý, hôm nay chúng tôi còn một kiện đấu giá đặc biệt, xin mọi người đừng bỏ lỡ. Buổi đấu giá hôm nay xin phép bắt đầu, mời nhân viên mang vật phẩm đấu giá đầu tiên lên sàn. Hai cô gái mặc trang phục màu đỏ đẩy một chiếc xe nhỏ lên sàn đấu giá. Trên xe là một kiện Hồn Đạo Khí hình chữ nhật, dài khoảng một thước, phía trên có khắc nhiều hoa văn phức tạp. Hoắc Vũ Hạo chẳng những là Hồn Đạo Sư còn là một Hồn Sư có Vũ Hồn Linh Mâu nên hẳn vừa nhìn liền thấy rõ hoa văn trên Hồn Đạo Khí, hẳn nhỏ giọng nói: - Đây là Hồn Đạo Khí công kích dành cho cánh tay, khoảng chừng cấp ba mươi là dùng được. Lẽ ra sẽ thích hợp với Vương Đông... Muốn sử dụng được Hồn Đạo Khí thì ít nhất Hồn Sư phải đạt được cấp bậc cho phép. Tu vi thấp hơn yêu cầu của Hồn Đạo Khí thì không thể phát huy ra uy lực tối đa được. Đấu Giá Sư Thanh Nhã mỉm cười nói: - Vật phẩm đầu tiên của chúng ta là một kiện Hồn Đạo Khí có tác dụng công kích cấp ba, khá giống với loại Hồn Đạo Xạ Tuyển bình thường. Loại Hồn Đạo Khí này rất ít xuất hiện trong các buổi đấu giá. Bởi vì nó là sản phẩm của một Hồn Đạo Sư cấp sáu,

người này đã có một chút chỉnh sửa ở trận pháp bên trong hạt nhân tạo nên một chút khác biệt so với những Hồn Đạo Khí bình thường cùng loại.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 83: Bảng Xếp Hạng Đạo Khắc

Chương 83: Bảng Xếp Hạng Đạo Khắc - Hồn Đạo Xạ Tuyến này có thêm tác dụng gây tê liệt nên nó còn có tên gọi khác là Hồn Đạo Ma Tý Xạ Tuyến, nó có tác dụng với những Hồn Sư có tu vi dưới bậc Hồn Vương. Thời gian gây tê liệt tùy vào cấp bậc Hồn Sư mà có sự chênh lệch khác nhau. - Chúng tôi đã thí nghiệm rất nhiều lần, kết quả cho thấy nếu Hồn Đạo Ma Tý Xạ Tuyến này tấn công vào một Hồn Vương trong trường hợp người này này không sử dụng Hồn Kỹ hoặc có có Hồn Đạo Khí Phòng Ngự trên người sẽ bị tê liệt trong một giây. Còn nếu sử dụng trên người Hồn Tông thì khoảng hai giây, điều kiện vẫn giống như trên, tương tự thì với Hồn Tôn thì ba đến bốn giây. - Xin các vị khách quý chú ý, đối tượng chúng tôi làm thí nghiệm Chiến Hồn Sư hệ Cường Công, hệ khác nhau cũng có thể sẽ có kết quả khác nhau. - Hồn Đạo Ma Tý Xạ Tuyến này cực kỳ dễ sử dụng nhưng lại có tác dụng vô cùng thực tế. Là một Hồn Đạo Khí cấp ba khá hiếm thấy. Giá khởi điểm là 1000 kim hồn tệ, mỗi lần tăng giá ít nhất 50 kim hồn tệ, đấu giá bắt đầu. Cô nàng Thanh Nhã vừa dứt lời lập tức có người báo giá: - 1300 kim hồn tệ. Đúng như cô Đấu Giá Sư Thanh Nhã kia đã nói, có rất ít Hồn Đạo Sư cấp sáu chế tạo các loại Hồn Đạo Khí cấp thấp như thế này, hơn nữa nó lại có tác dụng rất thực tế, nếu cho Hồn Sư bậc Hồn Tông dùng cũng không tệ. Mà cũng nhờ nó có cấp bậc thấp ngược lại trở thành ưu điểm của nó. Bởi vậy rất nhanh giá đã được đẩy lên đến 2000 kim hồn tệ. Phải biết rằng Hồn Đạo Khí kia ngoài thiết kế tinh xảo, chất liệu đặc biệt, trận pháp hiếm thấy thì cũng chỉ là Hồn Đạo Khí cấp ba, cái giá 2000 kim hồn tệ có thể nói tương đối khá cao rồi, vì bình thường những Hồn Đạo Khí cấp ba khác đa số đều tính bằng đơn vị trăm hồn tệ mà thôi. Sau khi vượt qua mức 2000, giá cả dần dần tăng chậm lại, một ít người đấu

giá lộ vẻ do dự, số tiền họ có chỉ giới hạn, hơn nữa đây chỉ là vật phẩm đấu giá đầu tiên mà thôi. - 2500 kim hồn tệ. Đúng lúc này, Vương Ngôn đột nhiên giơ thẻ bài trong tay lên và ra giá. Cô nàng Đấu Giá Sư Thanh Nhã hai mắt liền sáng lên, cô quay sang nhìn Vương Ngôn khẽ cười nói: - Quý khách số 166 ra giá 2500 kim hồn tệ, còn vị nào ra giá cao hơn không? Lương của Đấu Giá Sư chính là tính trên số tiền thu vào từ mỗi lần đấu giá, càng vượt mức yêu cầu nhiều thì số tiền nhận được càng cao. Ví dụ như giá khởi điểm là 100 nhưng bán ra được 200 thì phòng đấu giá sẽ được nhận 10% số tiền bán được, còn Đấu Giá Sư sẽ nhận được 1/1000 trong số tiền vượt mức đó. Tuyệt đối đừng xem thường con số 1/1000 này, cho dù là phòng đấu giá cấp bốn đi chăng nữa, một lượt đấu giá tuyệt đối thu vào không dưới mười vạn kim hồn tệ. Mà phòng đấu giá này không chỉ là nơi lớn nhất thành Tinh La mà còn có thể coi là lớn nhất trên đế quốc Tinh La, gần như mỗi ngày đều có mấy lượt đấu giá, các Đấu Giá Sư cấp cao mỗi tháng chỉ cần chủ trì một lượt đấu giá là đã có thể thu vào số tiền cực lớn. Cho nên khi Thanh Nhã thấy Vương Ngôn một lần tăng 500 kim hồn tệ thì hết sức vui mừng, với kinh nghiệm của cô, vật phẩm đầu tiên giá càng cao thì các vật phẩm về sau cũng đi theo hướng đấy. Tuy vật phẩm quý giá nhất của lượt đấu giá hôm nay không phải là tuyệt phẩm nhưng tuyệt đối là một thứ tốt. Con số 2500 vừa vang lên nhất thời cả phòng đấu giá im lặng như tờ, những người ban nãy còn do dự thì bây giờ trực tiếp quyết định bỏ qua. Cái giá này đã có thể nói là trên trời rồi. - 2500 lần 1 Thanh Nhã hỏi vài lần không thấy ai ra giá nữa lập tức lập lại câu đấy ba lần kết thúc lần đấu giá đầu tiên. Hành động này thể hiện rõ khí phách của một phòng đấu giá đỉnh cấp, những phòng đấu giá nhỏ bình thường sẽ hay kéo dài ba lượt thông báo kết thúc này. Còn Thanh Nhã lại khác, cô nói rất nhanh và dứt khoát. - Rầm. Một tiếng búa đập lớn vang lên. - Kết thúc. Kiện Hồn Đạo Ma Tý Xạ tuyến này đã thuộc về quý khách số 166. Cảm ơn sự rộng rãi của ngài. Thanh Nhã khẽ xoay người mỉm cười ngọt ngào với Vương Ngôn. Vương Ngôn cũng khẽ gật đầu với nàng. - Các con ai sẽ dùng món Hồn Đạo Khí này? Vương Ngôn xoay người sang hỏi cả nhóm. Hòa Thái Đầu là người lên tiếng đầu tiên: - Vương lão sư, cái Hồn Đạo Ma Tý Xạ Tuyến này cho tiểu sư đệ đi.

Loại Hồn Đạo Khí có tác dụng gây tê liệt này rất hiếm thấy, ta nghĩ trong trận pháp nhất định có điểm kỳ lạ, rất khó sao chép. Tuy tu vi của tiểu sư đệ chưa được ba Hồn Hoàn như cũng có thể miễn cưỡng sử dụng được. Hơn nữa, đệ ấy cũng có thể sử dụng nó đến tận cấp 40. Nghe hẳn nói vậy mọi người cũng không góp lời nữa. Tuy nhiên thực tế người thích hợp để sử dụng nó nhất phải là Tiêu Tiêu, vì tu vi của cô bé so với Hoắc Vũ Hạo còn gần cấp ba mươi hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện dấu hiệu đột phá. Nhưng Hòa Thái Đầu nói như thế rõ ràng có lý do của riêng hẳn, mà cái Hồn Đạo Ma Tý Xạ Tuyến này cũng thích hợp với phương thức chiến đấu của Hoắc Vũ Hạo nữa. Hoắc Vũ Hạo không ngờ mình là người đầu tiên có được Hồn Đạo Khí từ lần đấu giá này. Cuộc đấu giá lại tiếp tục bắt đầu, đúng là buổi đấu giá dành riêng cho Hồn Đạo Khí có khác, đa số Hồn Đạo Khí đều từ cấp ba đến cấp năm. Vương Ngôn liên tục ra giá, một mình hẳn đã mua mười mấy món Hồn Đạo Khí chia ra cho mọi người sử dụng. - Tiếp theo chỉ còn hai vật phẩm nữa thôi, vật phẩm áp chót này rất đặc biệt, ta tin mọi người sẽ rất bất ngờ. Nhân viên bên dưới lại đẩy một kiện Hồn Đạo Khí lên sàn, Hồn Đạo Khí này khá nhỏ, không lớn như những kiện đã đấu giá từ nãy giờ. Thanh Nhã cầm Hồn Đạo Khí Khuếch Âm trong tay từ từ đi về phía xe đẩy, mỉm cười nói: - Vật phẩm này ta nghĩ khá quen thuộc với các vị, nó cũng khá thường xuyên xuất hiện trong các kỳ đấu giá, nó có cái tên rất kỳ lạ, gọi là : Bình Sữa. Cô vừa nói vừa gỡ mảnh vải đang che phía, sau đó cầm lên kiện Hồn Đạo Khí cô vừa giới thiệu. Đó là một chiếc dây chuyền bằng bạc, sợi dây chuyền này còn có một cái mặt hình bình sữa lớn khoảng ngón chân cái. Hòa Thái Đầu ngồi dưới sàn đấu trông thấy vật kia hai mắt liền sáng lên quay sang nói nhỏ với Hoắc Vũ Hạo: - Tiểu sư đệ, huynh thấy thứ đó rất thích hợp với đệ, theo hình dáng của cái thứ kia, có lẽ là Hồn Đạo Khí cấp Bốn. Bình sữa? Hoắc Vũ Hạo nhìn món Hồn Đạo Khí ấy vừa cảm thấy tò mò lẫn xấu hổ, bản thân mình đã học tập chế tạo Hồn Đạo Khí được một năm rồi mà kiến thức về nó chẳng có bao nhiêu. Cô nàng Đấu Giá Sư Thanh Nhã mỉm cười nói: - Bình Sữa, tên như công dụng, dĩ nhiên là dùng để uống sữa. Chẳng qua đối với Hồn Đạo Sư hay Hồn Sư thì sữa kia thay bằng Hồn Lực mà thôi. Đương nhiên, ta cảm thấy sữa mẹ

vẫn là tốt hơn. Một câu nói đùa của nàng làm các vị khách đang chăm chú lắng nghe cười vang một trận, cô cũng khẽ cười theo, đôi núi phập phồng trước ngực càng khiến câu nói của cô thêm phần chính xác. - Quay lại chủ đề chính, Bình Sữa tên gọi chính xác phải là Hồn Đạo Khí Bồ Sung Năng Lượng. Là một Hồn Đạo Khí mà bất kỳ Hồn Sư nào cũng có thể sử dụng, nhưng muốn chế tạo thì ít nhất phải là Hồn Đạo Sư cấp ba. Những Bình Sữa cấp thấp thì giá trị cũng như những Hồn Đạo Khí bình thường nhưng nếu là vật phẩm cấp cao lại khác, ta nhớ trước đây trong một lần đấu giá có xuất hiện một kiện cấp bảy, lần đấu giá đó vô cùng nhộn nhịp, khi kết thúc cũng ghi lại một cái giá cao ngất ngưỡng, tạo nên kỷ lục mua bán cao nhất từ trước đến nay. - Tác dụng của Bình Sữa dĩ nhiên là bổ sung hồn lực, cấp bậc của Bình Sữa bao nhiêu thì có thể chứa đựng lượng Hồn Lực ngang với cấp bậc đó. Khi sử dụng nhớ đặc biệt chú ý phải dừng mọi hoạt động, tập trung tinh thần hấp thu hồn lực, nếu tinh thần không tập trung rất có thể sẽ không sử dụng được. Cho nên, mỗi lần đấu giá chúng tôi đều phải nhắc nhở các vị không nên sử dụng nó trong lúc chiến đấu. Được rồi, ta nghĩ mọi người cũng đã quá quen thuộc với nó, ta cũng không muốn nói nhiều nữa. Đấu giá bắt đầu, giá khởi điểm 6000 kim hồn tệ, mỗi lần tăng giá là 100 kim hồn tệ. Khi Thanh Nhã hô bắt đầu đấu giá thì Hòa Thái Đầu cũng quay sang nhỏ giọng giải thích thêm cho Hoắc Vũ Hạo hiểu rõ ràng cận kề về món Hồn Đạo Khí kia. - Vũ Hạo, Bình Sữa này là một trong những Hồn Đạo Khí khó chế tạo và cần sử dụng vật liệu cao cấp nhất so với những Hồn Đạo Khí đồng cấp. Bởi vì nó phải chứa một lượng Hồn Lực khổng lồ mà lại còn không thể để Hồn Lực tràn ra ngoài, hơn nữa nếu nén quá nhiều rất có thể sẽ bị nổ tung. Cho nên, chất liệu để chế tạo hạt nhân của nó có yêu cầu rất cao. Yêu cầu quan trọng nhất để chế tạo Bình Sữa bình là ổn định, vững vàng, bởi vì nếu không sau này khi sử dụng, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ, vậy thì chẳng khác nào mang theo một trái bom ở bên mình. - Vị Đấu Giá Sư kia cũng nhắc nhở rất đúng, trong quá trình chiến đấu tuyệt đối không thể sử dụng Bình Sữa, vì khi sử dụng, Hồn Lực sẽ được phóng thích bay ra ngoài, nếu không tập trung sẽ không hấp thu được hồn lực hoặc nếu có thể hấp thu thì cũng không điều khiển được

nó một cách chính xác như vậy lại càng nguy hiểm. Hơn nữa rất khó để khống chế món đồ đó, vì phải sử dụng từ từ, nếu một lần hấp thu hết thì sẽ khiến cơ thể ngập đầy Hồn Lực. - Bình Sữa cấp cao sẽ dĩ quý hiếm vì yêu cầu chế tạo quá phức tạp. Một Bình Sữa cấp bảy còn khó chế tạo hơn một kiện Hồn Đạo Khí cấp 8 bình thường nữa. Ít nhất phải là Hồn Đạo Sư cấp Tám mới có thể chế tạo được. Cũng giống ta hiện nay, ta chỉ có thể chế tạo được Bình Sữa cấp 3 mà thôi. Hơn nữa phải làm rất lâu, ta chỉ thử làm một lần, và sau này ta cũng không có ý định làm lại một lần nữa. - Vũ Hạo, đệ lại khác với những người bình thường, vì Vũ Hồn của đệ có thuộc tính tinh thần, Tinh Thần Lực tương đối mạnh hơn người khác, như vậy sẽ dễ dàng khống chế hấp thu Hồn Lực hơn. - Hơn nữa đệ là Chiến Hồn Sư hệ Không Chế, nếu như đoàn chiến, đệ hoàn toàn có thể ở phía sau cả đội sử dụng Bình Sữa khôi phục Hồn Lực, có điều đây là Hồn Đạo Khí cấp Bốn, Hồn Lực dự trữ bên trong sẽ rất nhiều, cơ thể đệ có chịu nổi không? Nói đúng hơn là tốc độ vận chuyển Hồn Lực sẽ rất cao đấy? Hoặc Vũ Hạo thoáng nghĩ rồi lập tức đáp: - Có lẽ không thành vấn đề. Nếu mỗi mình hăn thì dĩ nhiên sử dụng Bình Sữa kia sẽ rất nguy hiểm nhưng đừng quên hăn còn Vương Đông, cả hai có thể dung hợp hồn lực. Khi đó chỉ cần cả hai có thể dung hợp hồn lực thì luồng hồn lực kia sẽ di chuyển chia đều cho cả hai người. Có Bình Sữa này rồi thì bọn họ không còn sợ khi sử dụng Hoàng Kim Lộ xong cả người không còn Hồn Lực nữa. Khi huynh đệ bọn họ trò chuyện với nhau, giá của Bình Sữa cấp bốn kia đã lên đến 11000 kim hồn tệ. Từ trước đến nay trong các cuộc đấu giá, Bình Sữa là một trong những vật phẩm không sợ không bán được, bất kể là cấp bậc bao nhiêu cũng thế. Bởi vì đây là một món có tác dụng rất thực tế. Tuy rằng bất kỳ lần đấu giá nào nó cũng xuất hiện nhưng vì yêu cầu chế tạo quá khó khăn nên tốc độ chế tạo không sao đáp ứng được nhu cầu sử dụng. Cho nên giá cả tăng cao cũng là chuyện bình thường. Những lời Hòa Thái Đầu vừa nói Vương Ngôn cũng đã nghe rõ, Hoặc Vũ Hạo theo bản năng quay sang nhìn Vương Ngôn, Vương Ngôn khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu. Từ đầu đến giờ, Vương Ngôn đã chi ra bảy vạn kim hồn tệ để mua Hồn Đạo Khí. Đây không phải là một con số nhỏ, không biết học viện cho hăn đem theo bao nhiêu tiền nữa. Bối Bối khẽ

nói: - Vương lão sư, ngài có đủ tiền trả không? Nếu không đủ thì ta vẫn còn. Bình Sửa kia không tệ, mọi người ai cũng có thể dùng, chỉ là không thể sử dụng khi chiến đấu thôi. Vương Ngôn mỉm cười nói: - Yên tâm, ta không cần trực tiếp trả tiền, ta có thể viết hóa đơn chứng từ về cho học viện trả, bất kể bao nhiêu cũng được. Hai mắt Bối Bối lập tức sáng lên: - Học viện cho chúng ta viết hóa đơn chứng từ sao? Hóa đơn chứng từ không phải tiền mà là một loại bảo lãnh. Đương nhiên phải là một tổ chức có uy tín rất cao mới được sử dụng. Ví dụ như Hoàng Thất của một quốc gia nào đó. Trả tiền theo dạng này hoàn toàn không có hạn chế mức tối đa, và học viện Sử Lai Khắc là một trong những nơi được sử dụng loại thanh toán như thế này. Lần này ra ngoài, học viện cho bọn họ sử dụng hóa đơn chứng từ cũng chứng tỏ học viện hoàn toàn tin tưởng bọn họ, vì không có hạn mức cao nhất nên bất kể bọn họ dùng nó mua cái gì cũng sẽ do học viện chi trả. Sau này phòng đấu giá chỉ cần đến học viện Sử Lai Khắc sẽ được nhận tiền. - Hai vạn. Vương Ngôn lại một lần nữa dùng giá cao đánh bại hết mọi người. Từ đầu đến giờ, mỗi lần hăng ra giá đều dùng cách này, những người khác thấy giá bị nâng quá cao nên đều dừng lại không cạnh tranh với hăng nữa. Đương nhiên cũng có vài người không cam lòng, dù sao giá cả thực tế của Bình Sửa cấp bốn này cũng trên dưới hai vạn kim hồn tệ. - Hai vạn một. Một giọng nói trầm thấp vang lên. Vương Ngôn không chút nao núng nói: - Hai vạn năm. Lần này cả phòng đã thật sự im lặng. Sau một buổi đấu giá, ánh mắt của cô nàng Đấu Giá Sư Thanh Nhã nhìn Vương Ngôn đã hoàn toàn thay đổi, từ tươi cười trở nên nóng bỏng. Có ai mà không thích người có tiền chứ? Huống chi dù Vương Ngôn đã đeo mặt nạ nhưng giọng nói và khí chất không thể thay đổi được, nhìn kiểu gì vẫn cảm thấy đây là một người có học thức. - Hai vạn năm. Xong. Có lẽ vì cô nàng có ấn tượng tốt với Vương Ngôn nên lần này phá lệ gõ búa rất nhanh. Bình Sửa đã thuộc về bọn họ. Lúc này tâm trạng Hoắc Vũ Hạo cực kỳ hưng phấn, hăng rất tò mò về món Hồn Đạo Khí Bồ Sung Năng Lượng kia. Thanh Nhã đi về phía bàn đấu giá, gương mặt có chút đỏ hồng, giọng nói có phần nhỏ xuống: - Các vị khách quý. Vật phẩm cuối cùng đã đến đây rồi. Lẽ ra nó không nên xuất hiện ở đây, nhưng vì cảm tạ các vị đã đến ủng hộ chúng tôi nên đặc biệt phá

lệ. Tuy rằng giá của nó khá cao nhưng ta tin chắc một số người tinh ý sẽ biết thấy được điểm quý giá của nó. Chiếc xe đẩy chứa vật phẩm cuối cùng đã lên sàn đấu giá, nó có chút khác biệt so với những chiếc xe đẩy ban nãy, vừa to vừa lớn, mảnh khăn trùm bên trên cũng đẹp rực rỡ hơn. Bấy nhiêu đã đủ thấy vật phẩm trước mắt khác biệt so với những món bình thường rồi. Tích tắc sau, xe đẩy đã đến gần cô nàng Đấu Giá Sư. Hoắc Vũ Hạo híp mắt lạng lẽ phóng ra Tinh Thần Tham Trắc. Từ ngày hắc có Hồn Kỹ Mô Phỏng, tinh thần dò xét của hắc càng thêm bí ẩn. Chỉ cần hắc muốn thì có thể hoàn toàn giấu hết Hồn Hoàn trên người mình. Nhưng lúc này, ngay khi Tinh Thần Lực của hắc lạng lẽ chui vào mảnh vải đỏ thì cả người hắc lại run rẩy kịch liệt, hai tay đưa lên che lấy đôi mắt. - Vũ Hạo, đệ làm sao thế? Hòa Thái Đầu và Bối Bối ở bên cạnh cũng cực kỳ kinh ngạc, cả hai đồng thanh hỏi. Khoảng vài giây sau Hoắc Vũ Hạo mới ngẩng mặt lên, nhưng khi hắc buông hai tay ra, Hòa Thái Đầu và Bối Bối có thể thấy rõ ràng hai mắt hắc ngân ngấn nước. - Thật là sắc bén. Hóa ra khi hắc để Tinh Thần Lực của mình chui qua mảnh vải đỏ liền cảm nhận được có một luồng khí thể vô cùng sắc bén tấn công vào Tinh Thần Tham Trắc của mình, thậm chí khiến cả Tinh Thần Căn Nguyên của hắc cảm thấy đau đớn như có hàng ngàn hàng vạn chiếc gai nhọn đâm thẳng vào. Cảm giác ấy kinh khủng đến mức khiến Hoắc Vũ Hạo lập tức cắt đứt Hồn Kỹ. Mặc dù vậy Linh Mâu của hắc cũng không tránh khỏi đau đớn mà chảy nước mắt. Cô nàng Đấu Giá Sư Thanh Nhã trên sàn đấu giá bắt đầu giới thiệu. - Chắc mọi người đều muốn biết vật phẩm cuối cùng kia là gì, thời gian không còn sớm nên Thanh Nhã cũng không nhiều lời nữa. Vật phẩm thần bí ấy đối với Hồn Đạo Sư là một vật cực kỳ quen thuộc, có thể gọi là vật bất ly thân cũng không sai. Mỗi một Hồn Đạo Sư chắc chắn đều phải có nó. Và cũng vì món đồ này không phải Hồn Đạo Khí nên ban nãy ta mới nói lẽ ra nó không nên xuất hiện ở đây. Với giá trị và độ hiếm của nó, nó hoàn toàn xứng đáng bước vào phòng đấu giá cao cấp nhất ở đây. Mời mọi người chiêm ngưỡng. Ngay khi mảnh vải màu đỏ che đậy bên trên được tháo xuống, mọi người không hẹn mà cùng tập trung sự chú ý vào vật phẩm bên trong. Nhưng trái với dự đoán của đa số người ở đây, không có hào quang, không có gì đặc biệt, hơn nữa thứ đồ

bên trong khá bé, nó dài khoảng nửa thước, to chỉ bằng một ngón tay. Hình dạng nhỏ dần từ dưới lên trên, nó chỉ mang đến cho mọi người một cảm giác duy nhất chính là: sắc bén. Thanh đao này màu ngăm đen mang phong cách cổ xưa, mơ hồ phía trên còn có khắc một ít hoa văn, cả vật tỏa ra một chút hơi thở xa xưa xen lẫn u sầu. Không ít người trong phòng đấu giá bất mãn thở dài, hiển nhiên bọn họ không biết được rốt cuộc vật phẩm kia có gì mà phải kinh ngạc. Nhưng một ít người còn lại thì khác, bọn họ hoàn toàn ngẩn ngơ vì thứ vừa xuất hiện. Đao Khắc. Đúng vậy, đây là một thanh đao mà Hồn Đạo Sư thường dùng để khắc trận pháp vào hạch tâm của Hồn Đạo Khí. Hoắc Vũ Hạo cũng có đao khắc, ngày trước chính sư phụ hắn, Phàm Vũ tặng cho, đó là một thanh đao khắc khá sắc bén hoàn toàn làm bằng kim cương, vừa sắc bén vừa cứng rắn cực kỳ dễ sử dụng. Phàm Vũ cũng từng nói đợi tu vi hắn đạt đến Hồn Đạo Sư cấp Bốn sẽ tìm cho hắn một thanh Đao Khắc tốt hơn. Dù sao Hồn Đạo Sư càng lên cao càng phải sử dụng nhiều loại kim loại quý hiếm và cứng rắn. Nếu đao khắc không tốt thì làm sao có thể khắc trận pháp nữa? Hơn nữa, sử dụng một thanh đao khắc càng tốt thì trong quá trình khắc trận pháp, Hồn Đạo Sư càng thoải mái hơn. Thế nên vừa thấy thanh đao khắc này, cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Hòa Thái Đầu đều ngẩn ngơ. Tuy bọn họ vẫn chưa nhận ra được lai lịch của nó nhưng Hoắc Vũ Hạo tin vào cảm nhận của mình, ban này hắn bị tấn công không phải là giả, thế nên thanh Đao Khắc này tuyệt đối không phải thứ tầm thường. Giọng nói của Thanh Nhã lại vang lên mang theo một chút bất mãn: - Các vị khách quý đã bị bề ngoài tầm thường của nó che mắt rồi. Ta thật sự rất buồn khi phải nói, các vị đã sai, nếu các vị bỏ qua nó thì đây chính là một hành động sai lầm nhất của cả đời các vị. Tiếp theo, ta sẽ giới thiệu sơ lược về thanh Đao Khắc này, nó nhìn có vẻ không có gì đặc biệt nhưng tuyệt đối không phải là một thanh Đao Khắc bình thường. - Đao Khắc là vật dụng không thể thiếu của Hồn Đạo Sư, mà một thanh Đao Khắc tốt lại càng quan trọng với những Hồn Đạo Sư cấp cao. Thanh đao trước mặt quý vị tuyệt đối không phải một vật phẩm bình thường. Có lẽ mọi người cũng biết trong giới Hồn Đạo Sư tồn tại một bảng xếp hạng dành riêng cho Đao Khắc, mà các loại Đao Khắc đứng ở những thứ hạng cao trong đấy đều thuộc sở hữu của

những Hồn Đạo Sư cấp cao. - Bảng xếp hạng Dao Khắc ở đại lục Đấu La chúng ta tổng cộng ghi lại trên dưới một trăm Dao Khắc, đáng tiếc, 2/3 trong số đó đều thuộc sở hữu của đế quốc Nhật Nguyệt. Đây cũng là một trong những lý do tại sao Hồn Đạo Sư của đế quốc Nhật Nguyệt lại mạnh hơn chúng ta đến vậy. Mà thanh Dao Khắc xuất hiện trong buổi đấu giá hôm nay là một trong những thanh Dao Khắc nằm trong bảng xếp hạng mà ta vừa nhắc đến. Những vị khách tham gia đấu giá vừa nghe thấy mấy chữ Bảng Xếp Hạng Dao Khắc lại xôn xao một trận, vẻ mặt thờ dài thất vọng ban nãy cũng biến mất. Mà Hòa Thái Đấu lại có chút tiếc nuối nhắm mắt lại. Nếu Thanh Nhã không giải thích thì nhất định hẳn cũng lên tiếng giải đáp cho mọi người. Hẳn là đệ tử của Phạm Vũ nên chỉ cần quan sát cẩn thận chuôi đao đã biết thanh Dao Khắc này không phải vật bình thường. Bất cứ một Hồn Đạo Sư nào cũng có một sự say mê đặc biệt dành cho các thanh Dao Khắc xuất hiện trong bảng xếp hạng ấy. Cả hệ Hồn Đạo ở học viện Sử Lai Khắc cũng chỉ có hai thanh, lần lượt thuộc về viện trưởng Tiên Lâm Nhi và sư phụ hẳn Phạm Vũ. Thế nên sự xuất hiện của thanh Dao Khắc này không chỉ là thứ quan trọng với hẳn mà cho cả học viện Sử Lai Khắc. Vương Ngôn mặc dù không rõ giá trị của thanh Dao Khắc kia nhưng vừa nghe thấy nó nằm trong bảng xếp hạng Dao Khắc, hai mắt cũng sáng lên. Hẳn biết phải có được nó, cho dù giá cả đắt thế nào học viện cũng sẽ không trách mắng. Học viện không thiếu những thứ quý hiếm, nhưng đây lại là một trong những vật phẩm hiếm thấy, không nói đâu xa, ngay cả viện trưởng Tiên Đa Đa cũng không có một thanh Dao Khắc nằm trong bảng xếp hạng này nữa. Thanh Nhã thấy bầu không khí đã sôi động trở lại khẽ nở một nụ cười tươi tắn, cô cũng không gấp gáp bắt đầu đấu giá mà đợi thêm năm phút nữa, khi mọi người đã dần dần yên tĩnh lại bỗng nhiên dưới hàng ghế bên dưới có người lên tiếng thúc giục. - Đấu Giá Sư Thanh Nhã, cô còn chờ gì nữa? Bắt đầu đi. Thanh Nhã mỉm cười nói: - Quý vị đừng nôn nóng quá. Mọi người đều biết phòng đấu giá của chúng tôi trước nay không treo đầu dê bán thịt chó, những thứ chúng tôi mang ra đấu giá đều dám tự tin đảm bảo chất lượng của nó, và cũng sẽ không bán mà không nói rõ vật phẩm có khuyết điểm hay vấn đề gì không. Cho nên, xin mọi người lắng

nghe ta nói tiếp. Nói đến đây cô khẽ lướt nhìn sang thanh đao với vẻ tiếc nuối: - Nếu đây là một thanh Đao Khắc bình thường lọt vào được bảng xếp hạng Đao Khắc như những thanh đao khác thì nó đã không xuất hiện ở đây. Đao Khắc nằm trong bảng xếp hạng quý giá như thế nào không ai không rõ, thậm chí so với một số vật liệu quý giá hiếm thấy còn muốn cao cấp hơn. Sở dĩ hôm nay, nó xuất hiện ở đây cũng bởi vì bản thân nó có một chút vấn đề. - Nó là thanh đao xếp hạng thứ 99 trong bảng xếp hạng, nhưng thật ra nếu xét đúng với cấp bậc của nó thì ít nhất cũng lọt được vào top 30. Nguyên nhân nó xếp hạng thấp như vậy cũng vì trong thanh đao này có một lời nguyền rửa khùng khiếp. Hòa Thái Đầu đột nhiên nói to: - Chẳng lẽ đây là thanh đao nổi tiếng cắn lại chủ nhân, Phệ Linh? Nhóm người của học viện Sử Lai Khắc ngồi ngay hàng ghế đầu tiên, câu vừa rồi hẳn cũng nói khá lớn tiếng nên dĩ nhiên Thanh Nhã đang đứng trên sàn đấu giá cũng có thể nghe được, gương mặt tươi cười của cô thoáng lộ vẻ kinh ngạc. - Quả nhiên ở đây còn có người có mắt nhìn hàng. Không sai, thanh Đao Khắc này, đúng là thanh đao xếp hạng thứ 99 kia, thường được gọi là Phệ Linh Đao Khắc. - Thanh Phệ Linh Đao Khắc này đã hơn ba ngàn năm tuổi. Ba ngàn năm trước, lần đầu tiên nó xuất hiện là ở đế quốc Nhật Nguyệt, người chế tạo ra nó là một Hồn Đạo Sư thiên tài, người này nghe nói cuối cùng đã trở thành Hồn Đạo Sư cấp Chín, càng kinh hãi hơn, hẳn không những là một Hồn Đạo Sư mà còn là một Hồn Sư, một Tà Hồn Sư vô cùng đáng sợ. Ba ngàn năm trước, thời hắc còn tung hoành trên khắp đại lục đã tạo nên biết bao màn gió tanh mưa máu. Bầu không khí phía dưới đã hoàn toàn im lặng, các vị khách đã hoàn toàn chăm chú lắng nghe Thanh Nhã giới thiệu. - Thanh Phệ Linh Đao Khắc này được vị Tà Hồn Sư đó chế tạo ở tuổi xế chiều. Nghe nói khi y vừa làm ra thanh Đao Khắc này không được bao lâu thì đại địch kéo đến, vị Hồn Đạo Sư thiên tài kia đã ngã xuống như vậy, tuy nhiên khi đó y cũng không quên mang theo thanh Phệ Linh Đao Khắc ấy, thời gian dần trôi, thanh đao đã lưu lạc đến dân gian. - Theo thông tin chúng tôi cho được, thanh hung đao này đã có tổng cộng 37 người chủ, nhưng 37 người này đều có một kết cục hết sức bi thảm. Trong đó có chín người trở thành Tà Hồn Sư. Có một số lời đồn nói rằng năm đó khi vị Tà Hồn Sư đó

ngã xuống đã để lại một tia linh hồn dung nhập vào thanh Dao Khắc này, tia linh hồn kia sẽ dẫn dụ con người đi theo con đường tà ác, những người ý chí không kiên định mà sử dụng nó sẽ chết không toàn thây. Cho nên cấp bậc của nó mới rơi xuống thấp như vậy. Nếu nó không có một lịch sử huy hoàng có lẽ đã bị xóa tên khỏi bảng xếp hạng từ lâu rồi. Những người thật sự thích thanh đao này luôn hi vọng nó có thể tìm được một chủ nhân thật sự. Chúng tôi cũng thế, và chúng tôi càng mong muốn chủ nhân của nó là người có vũ hồn thuộc tính quang minh, như thế khả năng bị có cản trở sẽ thấp hơn. Đương nhiên sự hiểu biết của chúng tôi về thanh đao này vẫn có hạn, chúng tôi chỉ có thể đưa ra lời khuyên trong sự hiểu biết của mình, các vị khách nếu có hứng thú với nó phải nhớ lựa chọn cẩn thận. Chúng tôi cam đoan nếu không rót hồn lực vào nó thì chắc chắn sẽ không xuất hiện tình huống bị cản trở. Nghe Thanh Nhã giới thiệu xong mọi người mới hiểu tại sao một thanh Dao Khắc có thể lọt vào bảng xếp hạng lại phải xuất hiện trong phòng đấu giá cấp bốn này. Tuy vậy, chắc chắn giá cả của nó sẽ không thấp, tuy nhiên quý thì quý thật nhưng vẫn chưa đủ so được với tính mạng của mình. Bỏ một số tiền lớn để mua về thứ bản thân không dùng được chẳng phải quá lãng phí sao? Hơn nữa ở một buổi đấu giá cấp bốn bình thường rất hiếm có những người giàu nứt vách tiêu xài phung phí, cho nên phần lớn những người ở đây đều lộ vẻ do dự. Hòa Thái đầu thờ dài lắc đầu nói: - Thanh hung đao này ta đã nghe sư phụ nhắc đến, sự cản trở của nó cực kỳ khủng bố chứ không phải chỉ đơn giản như những gì vị Đấu Giá Sư kia đã nói. Những chủ nhân cũ của nó từ khi có nó rồi sẽ luôn gặp xui xẻo, mọi người nghĩ thử xem, một Hồn Đao Sư mua được một thanh Dao Khắc tuyệt phẩm thì có thể cất đi mà không dùng sao? Nếu ta nhớ không lầm, sư phụ từng nói nếu dùng thanh Dao Khắc này để chế tạo Hồn Đao Khí thì sản phẩm nhất định sẽ có thêm hai loại tác dụng đặc biệt, mà loại nào cũng cực kỳ khủng bố. Thật đáng tiếc... Không ai muốn đem tính mạng của mình ra đánh cược bao giờ, thế nên khi nghe Hòa Thái Đầu nói xong, Vương Ngôn cũng thờ dài đầy tiếc nuối. Hãn đã quyết định bỏ qua thanh hung đao Phệ Linh này. - Phệ Linh Dao Khắc giá khởi điểm mười vạn kim hồn tệ, mỗi lần tăng giá là năm nghìn kim hồn tệ. Các vị khách quý có thể bắt đầu đấu giá.

Thanh Nhã mỉm cười nói, thực tế cô không hề cảm thấy chút thích thú nào, bởi vì với mười năm kinh nghiệm làm Đấu Giá Sư, cô chỉ cần nhìn biểu hiện của những vị khách bên dưới đã biết hôm nay thanh đao Phệ Linh này lại không bán được nữa rồi. Thực tế, thanh hung đao Phệ Linh đã xuất hiện ở phòng đấu giá này rất lâu rồi, lần đầu tiên nó vốn nằm trong danh sách các vật phẩm đưa ra đấu giá ở phòng đấu giá cao cấp, mà giá cả ban đầu không phải chỉ mười vạn này đâu, phải đến tận ba mươi vạn kim hồn tệ. Bởi vì dù nói thế nào nó cũng nằm trong bảng xếp hạng cơ mà. Nhưng có một số người không có kiến thức, vừa nghe thấy tiếng xấu của nó liền không muốn mua nữa, cho dù phẩm chất của nó không thấp nhưng họ cũng quyết định bỏ qua. Thử hỏi có ai dám mạo hiểm sử dụng món đồ có chứa linh hồn của Tà Hồn Sư chứ? Lịch sử của thanh hung đao Phệ Linh chỉ có thể dùng hai chữ bất hạnh để hình dung. Chính người đã chế tạo ra nó cũng không ngoại lệ, sau khi nó xuất hiện trên đời không đến mười năm, người đó cũng ra đi. Bởi vậy, trong ba ngàn năm tuổi của nó, phần lớn thời gian đều phủ đầy bụi. Ông chủ của phòng đấu giá này rơi vào đường cùng phải đành cho nó xuất hiện liên tục trong các buổi đấu giá, hơn nữa còn nói rõ với các Đấu Giá Sư nếu có thể bán được thanh hung đao này thì sẽ được hưởng 1% tiền bán. Nhưng thanh hung đao này đã xuất hiện trên mười buổi đấu giá rồi mà vẫn chưa có ai để mắt đến, điều này làm giá bán của nó rơi xuống nhanh đến nỗi gần chạm mốc giá khi xưa mua vào. Đây là lý do tại sao Thanh Nhã không dám tưởng hôm nay, ở đây, sẽ bán được thanh đao ấy. Đúng lúc này, một giọng nói non nớt vang lên: - Mười vạn kim hồn tệ. Bên dưới xuất hiện một tấm bảng nhỏ, phía trên viết số 333. Thanh Nhã ngẩn người mất một lúc, đây là lần đầu tiên từ khi thanh hung đao xuất hiện có người ra giá a! Sau vài giây sửng sốt thì cô lại cực kỳ vui mừng, cho dù chỉ là 1% nhưng tính ra là đến 1000 kim hồn tệ. Số tiền này đủ để sống đến mấy năm. Bình thường mỗi lần cô chủ trì đấu giá cùng lắm chỉ được 100 kim hồn tệ mà thôi, nói không chừng nhờ lần này mà cô được thăng cấp lên Hắc cấp cũng không chừng. Nhất thời cô từ cảm xúc kinh ngạc chuyển sang vui mừng nên quên mất cả lên tiếng. - Ta ra giá mười vạn kim hồn tệ. Giọng nói có phần non nớt kia lại vang lên. - A, được, quý khách số 333 ra giá

mười vạn kim hồn tệ, có vị khách nào muốn ra giá nữa không? Mãi đến lúc này Thanh Nhã mới giật mình tỉnh táo lại. Cô hỏi như thế chỉ hi vọng có người đầu tiên ra giá thì sẽ có tiếp người thứ hai. Cho dù chỉ tăng năm nghìn kim hồn tệ thì số tiền thu vào của cô cũng được tăng thêm 50 kim hồn tệ rồi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 84: Sinh Linh Kim

Chương 84: Sinh Linh Kim Người ra giá chính là Hoắc Vũ Hạo. Khi thấy Hoắc Vũ Hạo ra giá thì cả nhóm người của học viện Sử Lai Khắc đều chấn động, cho dù mấy người không hiểu rõ Hồn Đạo Khí như Bối Bối, Từ Tam Thạch, sau khi nghe cô nàng Đấu Giá Sư Thanh Nhã giới thiệu cũng thấy rõ thanh đao kia có vấn đề. Vậy mà Hoắc Vũ Hạo còn có thể giá, hơn nữa tên nhóc kia còn chưa hỏi ý mọi người. Hắn muốn làm gì đây? - Tiểu sư đệ, đệ... Bối Bối nhú mày lên tiếng, hắn biết rõ tiểu sư đệ của mình tuyệt đối không phải là người dễ xúc động như thế này. Hoắc Vũ Hạo nhìn vị Đại sư huynh của mình với vẻ ái ngại, sau đó quay sang nói nhỏ với Vương Ngôn: - Vương lão sư, ban nãy thông qua Tinh Thần Tham Trắc, đệ tử đã cảm nhận được thanh hung đao Phệ Linh ấy có vấn đề. Nhưng đệ tử có cách khắc chế được điểm yếu của nó. Nếu đệ tử không nhìn nhầm thì thanh Đao Khắc này được làm bằng một kim loại cực kỳ quý hiếm gọi là Sinh Linh Kim. Với Tinh Thần Lực và thuộc tính băng cực hạn, đệ tử có thể gột rửa hoàn toàn phần trở chú còn sót lại, tuyệt đối đảm bảo không có vấn đề gì. Vương Ngôn nhú mày nói: - Vũ Hạo, con đừng quá xúc động. Chuyện này liên quan đến vấn đề tính mạng và tương lai của con, ta tuyệt đối không thể để con xảy ra chuyện được. Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ một lúc rồi nói: - Vương lão sư, hay là thế này đi, trước tiên chúng ta mua nó đã, sau đó đợi khi trở về học viện, đệ tử sẽ nhờ viện trưởng hệ Hồn Đạo và sư phụ Phạm Vũ giám sát khi đệ tử giải quyết trở chú trên thanh hung đao này. Khi nào đảm bảo chắc chắn trở chú đã được gột rửa đệ tử mới sử dụng. Còn nếu không làm

được thì đệ tử sẽ vứt bỏ cho, cho nó phủ đầy bụi ở học viện. Số tiền lãng phí đệ tử sẽ trả lại cho học viện sau. Có được không? Nghe hẳn nói thế Vương Ngôn cũng có chút động tâm. Một thanh Đao Khắc lọt được vào bảng xếp hạng chỉ có giá mười vạn kim hồn tệ, hơn nữa nếu như Hoắc Vũ Hạo nói, nó có thể gột rửa sạch trở chú thì tính ra lần này bọn họ lời to rồi. Từ trước đến nay các thanh Đao Khắc lọt được vào bảng xếp hạng Đao Khắc rất ít khi xuất hiện ở các phòng đấu giá, với vì nó đa số đều trở thành chí bảo của các gia tộc Hồn Đạo Sư, thường thì sẽ được truyền từ đời này sang đời khác, chỉ có một ít kẻ phá gia chi tử mới đem ra bán đấu giá mà thôi. Ngày trước từng xuất hiện một thanh Đao Khắc xếp hạng trong khoảng hai mươi mà giá đã lên đến trên một ngàn vạn kim hồn tệ. Cho dù bỏ mười vạn kim hồn tệ mua về không dùng được thì ít ra ở học viện Sử Lai Khắc cũng đã có đến ba thanh Đao Khắc lọt được vào bảng xếp hạng. Như thế cũng không phải là chuyện xấu. Vương Ngôn nghĩ đến đây liền gật đầu với Hoắc Vũ Hạo. Còn một nguyên nhân nữa mà hẳn chưa nói ra chính là ở học viện Sử Lai Khắc có vài vị hồn sư hệ Quang Minh khá mạnh, nếu thanh đao này về đến học viện Sử Lai Khắc cũng chưa thể gột rửa trở chú thì chắc hẳn chẳng còn ai có khả năng làm nữa. Thanh hung đao kia được làm từ Hồn Đạo Sư cấp Chín, cũng là một Tà Hồn Sư, nhưng cấp bậc này ở học viện Sử Lai Khắc chưa hẳn là vô địch. Hơn nữa, Vương Ngôn nhớ mang máng ba ngàn năm trước hình như Sử Lai Khắc Giám Sát Đoàn có làm một nhiệm vụ khá quan trọng và phải trả giá khá đắt, mà đối tượng dường như cũng là một Tà Hồn Sư khá cường đại. Sau câu hỏi ban nãy của Thanh Nhã, bên dưới đài cũng không có ai ra giá nữa, vì rất có thể lúc này bọn họ ra giá e là phải rước "em" hung đao này về. - Mười vạn kim hồn tệ lần 1. Cuối cùng Thanh Nhã đành lập lại giá ba lần cho xong thủ tục. - Mười vạn kim hồn tệ lần 2. - Mười vạn kim hồn tệ lần 3. Thành giao. "Rầm", một tiếng búa đập lớn vang lên cũng chính thức tuyên bố thanh hung đao kia đã thuộc về học viện Sử Lai Khắc, ít nhất lúc này nó chưa phải là của Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo thấy đã mua được thanh đao kia trong lòng cũng hết sức vui mừng. Hòa Thái Đầu nghiêng người sang hỏi nhỏ hẳn: - Vũ Hạo, Sinh Linh Kim là thứ gì thế? Hoắc Vũ Hạo vội đáp: -

Lúc trước đệ từng đọc được trong một bản cổ tịch ở Đồ Thư Quán. Sinh Linh Kim là một loại kim loại rất đặc biệt, bản thân nó đã có sẵn sinh mệnh, chỉ là không có trí tuệ mà thôi. Mà so với những kim loại khác, có thể nói nó cực kỳ hiếm thấy. Theo sách cổ đã viết bên trong Sinh Linh Kim ẩn chứa một luồng năng lượng vô cùng khủng bố. Có điều đến giờ vẫn chưa có ai hoàn toàn nắm rõ phương pháp sử dụng nó mà thôi. Hòa Thái Đầu gối đầu nói: - Xem ra huynh phải đi đọc thêm nhiều sách mới được. Trước giờ huynh chưa từng nghe thấy có loại kim loại đặc biệt đến thế. Hoắc Vũ Hạo khẽ thở phào nhẹ nhõm, ban nãy những gì hắn nói hoàn toàn không phải được đọc từ sách cổ, mà Sinh Linh Kim kia e là cũng không phải thuộc về đại lục Đấu La này. Bởi vì những gì hắn vừa giải thích về thứ kim loại kia cũng do vị Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư nói cho hắn biết. Ngay khi Tinh Thần Lực của Hoắc Vũ Hạo bị hung đao Phệ Linh cản trở cũng là lúc thế giới tinh thần của hắn xuất hiện dấu hiệu nguy hiểm, cho nên toàn bộ những vị cường giả đang ngủ say ở đây đều đồng loạt thức tỉnh. Trong đó, Thiên Mộng Băng Tầm là người nhạy cảm với Tinh Thần Lực nhất nên hắn là người đầu tiên tỉnh dậy, khi đó hắn đã nói cho Hoắc Vũ Hạo biết thứ đồ chơi gọi là hung đao Phệ Linh kia rất nguy hiểm, không dễ tiếp xúc được. Mà phản ứng của Băng Đế lại hoàn toàn trái ngược, nàng nhìn thanh hung đao với vẻ khinh thường rồi nói thanh đao kia tuy rằng có trở chú nhưng Hoắc Vũ Hạo có Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính băng, bên trong Tinh Thần Hải còn có con sâu lớn am hiểu về Tinh Thần Lực là Thiên Mộng Băng Tầm nữa, nên sẽ không bị trở chú ảnh hưởng đâu. Có điều hắn khó mà sử dụng thanh đao ấy được. Ngay lúc cả hai đang say mê tranh luận thì Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai, Y Lai Khắc Tư thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc. Từ sau lần trước, lão đã ngủ say nhưng lúc này vừa bừng tỉnh và trông thấy thanh đao kia lại vô cùng khiếp sợ. Sau đó lão mới nói ra ba chữ Sinh Linh Kim. Những gì Hoắc Vũ Hạo giải thích với Hòa Thái Đầu đều là những lời khi đó Y Lai Khắc Tư nói cho hắn biết. Còn ban nãy Hoắc Vũ Hạo xúc động kêu giá cũng vì Y Lai Khắc Tư đã nói với hắn một câu, bất cứ giá nào cũng phải mua được thanh đao ấy. Cho nên hắn chưa kịp hỏi ý kiến Vương Ngôn đã lập tức kêu

giá. Lúc này thanh đao đã đến tay rồi, thì Y Lai Khắc Tư lại im lặng, nhưng Hoắc Vũ Hạo có thể cảm nhận được ông lão thần bí kia đang kiềm nén một cảm xúc vui mừng lẫn sợ hãi. Bất kể là Thiên Mộng Băng Tầm hay Băng Đế đều có chút kiêng kỵ Y Lai Khắc Tư, nhưng bọn họ không lên tiếng phản đối. Vì lần trước nếu không có lão ra tay, có lẽ Hoắc Vũ Hạo khó mà toàn mạng sống sót từ tay tên Tà Hồn Sư kia. Y Lai Khắc Tư đã thể hiện ra thực lực mạnh mẽ của mình thì làm sao bọn họ còn không thừa nhận sự tồn tại của lão nữa... - Vũ Hạo, thanh Khắc Đao làm từ Sinh Linh Kim này không phải tầm thường, đợi đến khi người có thể sử dụng thì ta sẽ giúp người giải quyết vấn đề của nó, có nó sau này một số vấn đề của người cũng dễ xử lý hơn, mà một tia tàn hồn của ta cũng không lo bị biến mất. Y Lai Khắc Tư nói xong lại im lặng, lần này lão chỉ cho một mình Hoắc Vũ Hạo nghe thôi, còn Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế có lẽ đã bị lão dùng một kỹ năng đặc biệt ngăn lại rồi. Buổi đấu giá hôm nay có thể nói mọi người học viện Sử Lai Khắc đều có thu hoạch rất phong phú, nhưng đồng thời cũng tốn không ít tiền, Vương Ngôn bảo mọi người về trước còn hẩn ở lại viết hóa đơn chứng từ và nhận vật phẩm. Còn thanh Phệ Linh Đao Khắc của Hoắc Vũ Hạo thì chỉ cần để lại thẻ bài cho Vương Ngôn là được. Sau lần giao dịch này, cấp bậc của Vương Ngôn ở phòng đấu giá Tinh Quang đã thăng từ bạch cấp lên tử cấp, lúc này hẩn đã có tư cách tham dự các buổi đấu giá cấp 1. Còn buổi đấu giá cấp cao nhất ở phòng đấu giá này chỉ dành cho những người hắc cấp trở lên mà thôi. Phệ Linh Đao Khắc đã để lại cho Hoắc Vũ Hạo một ấn tượng rất sâu sắc, nhất là những lời Y Lai Khắc Tư vừa nói lại càng làm hẩn vui mừng hơn. Bản thân là Hồn Sư hệ Tinh Thần nên hẩn đặc biệt nhạy cảm, mặc dù Tinh Thần Lực của hẩn kém xa ba người Y Lai Khắc Tư, Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế, nhưng hẩn vẫn phân biệt được từ Y Lai Khắc Tư chỉ đơn thuần là thiện ý, còn Thiên Mộng Băng Tầm hay Băng Đế vẫn còn một chút gì đó xa cách, cảm giác này chỉ dần dần giảm bớt khi tu vi của hẩn càng tăng cao mà thôi. Vì dù sao, bọn họ không còn đường lui nữa. Khi cả nhóm về đến Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm, Hoắc Vũ Hạo cũng không về thẳng phòng mình mà đi thẳng sang phòng của Vương Đông rồi gõ cửa: - Ai? Bên trong vang lên giọng nói của Vương

Đông. - Là ta, ta về rồi. Cánh cửa lập tức hé mở, Vương Đông xuất hiện trước mặt Hoắc Vũ Hạo với vẻ mặt có chút thần thờ. Hoắc Vũ Hạo cũng không khách sáo mà đẩy cửa đi vào sau đó đóng cửa lại, lo lắng hỏi: - Vương Đông, hôm nay ngươi bị làm sao thế? Vương Đông lắc đầu, nhú mồm nói: - Chắc người không tin nhưng chính ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Khi mọi người nói về Hồn Đạo Khí thật lòng ta cảm thấy rất khó chịu, trong đầu óc có một chút gì đó tự động bài xích Hồn Đạo Khí. Cảm giác này rất quái lạ và đặc biệt không thoải mái chút nào. Mà ta lại không sao kháng cự được nó. Cho nên ta mới quyết định trở về, thật ra những gì Vương lão sư nói hoàn toàn chính xác, còn ta, dường như ta không thể sử dụng Hồn Đạo Khí nữa. Hoắc Vũ Hạo giật mình. - Tình huống gì thế này? Chẳng lẽ Tinh Thần Hải của ngươi bị gì rồi sao? Hắn vừa nghe Vương Đông nói lập tức liên tưởng đến bản thân mình, không lẽ bên trong thế giới tinh thần của Vương Đông cũng tồn tại một linh hồn nào khác sao? Hắn nhớ rõ khi bọn họ bắt đầu dung hợp vũ hồn, Thiên Mệnh Băng Tầm từng nói hai người bọn họ là Tam Sinh Vũ Hồn, hiện giờ hắn đã tin bản thân mình có ba vũ hồn, vũ hồn thứ hai là Băng Bích Đế Hoàng Hạo, còn vũ hồn thứ ba mặc dù không thể thêm Hồn Hoàn nhưng cũng là một vũ hồn thật sự. Còn Vương Đông? Chẳng nhẽ hắn cũng là Tam Sinh Vũ Hồn sao? Hoắc Vũ Hạo tin Thiên Mệnh Băng Tầm sẽ không phán đoán sai đâu. - Vương Đông, ngươi tin ta không? Hoắc Vũ Hạo đưa tay bắt lấy bả vai Vương Đông hỏi. Vương Đông ngẩn người một lúc, sau đó gật đầu. - Dĩ nhiên, làm sao ta lại không tin người được. Hoắc Vũ Hạo trầm giọng nói: - Người cũng biết ta là Hồn Sư hệ Tinh Thần, ta khác với những Hồn Sư bình thường ở chỗ thao tác sử dụng Tinh Thần Lực. Tinh Thần Lực của ta so với những người bình thường có thể nói mạnh hơn rất nhiều, mà nơi chứa đựng Tinh Thần Lực gọi là Tinh Thần Hải. Tình huống vừa rồi của ngươi không phải chuyện đùa, ta muốn vào Tinh Thần Hải của ngươi kiểm tra một chút, có được không? Chỉ cần người hoàn toàn tin tưởng ta thì chúng ta sẽ kiểm tra được Tinh Thần Hải người có gặp vấn đề gì không. Vương Đông nhìn thật sâu vào đôi mắt của Hoắc Vũ Hạo rồi nói: - Ta tin người, nếu thật sự Tinh Thần Hải của ta có vấn đề thì phải làm sao đây? Hoắc Vũ Hạo ngay lập tức đáp: -

Ta sẽ giúp người giải quyết. Về những phương diện khác hẳn không năm chắc nhưng về Tinh Thần Lực hẳn còn có Thiên Mộng Bằng Tầm đây mà. Có kinh nghiệm phong phú từ Thiên Mộng ca cho dù xảy ra vấn đề gì cũng có thể xử lý đi. Huống chi bên cạnh hẳn còn có Bằng Đế giám sát nữa. Nghe câu trả lời của Hoắc Vũ Hạo xong, Vương Đông gật đầu nói: - Được, vậy giờ ta phải làm gì? Hoắc Vũ Hạo nói: - Người cứ nhắm mắt lại không được cử động, cho dù xảy ra chuyện gì hay cảm nhận được cái gì cũng không được kinh ngạc, cố gắng giữ bình tĩnh, ta dùng Tinh Thần Lực của mình tiến vào kiểm tra Tinh Thần Hải của người. - Ừ. Vương Đông gật đầu nói: - Vậy bây giờ bắt đầu được chưa? Hoắc Vũ Hạo gật đầu đáp: - Lập tức bắt đầu, người chuẩn bị sẵn sàng đi. Vương Đông từ từ nhắm mắt sau đó thả lỏng cả người. Hẳn và Hoắc Vũ Hạo có Vũ Hồn Dung Hợp nên rất thân thiết, giữa bọn họ đã sớm có một sự tin tưởng không nói thành lời. Hoắc Vũ Hạo hít sâu một hơi, sau đó lấy lại sự bình tĩnh, lúc này Thiên Mộng Bằng Tầm và Bằng Đế đều đã tỉnh dậy, Hoắc Vũ Hạo cũng đã hỏi ý kiến cả hai, nhờ bọn họ giúp hẳn xem xét tình huống, nếu có vấn đề gì bọn họ sẽ lập tức ra tay. Hoắc Vũ Hạo buông bỏ vai của Vương Đông ra, sau đó từ từ cúi đầu, đặt trán của mình lên trán của Vương Đông, lúc này cả hai thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở của nhau. Cả người Vương Đông khẽ run một cái, hai mắt hí hí nhìn Hoắc Vũ Hạo. - Đừng nhúc nhích, thả lỏng người. Ta bắt đầu đây. Hoắc Vũ Hạo nhỏ giọng dặn dò. Lúc này Vương Đông với bình tĩnh lại, có điều sắc mặt hơi đỏ một chút. Tinh Thần Lực của Hoắc Vũ Hạo nhẹ nhàng di chuyển, thông qua trán của Hoắc Vũ Hạo mà di chuyển sang cơ thể Vương Đông. Nơi giao nhau giữa hai mắt, trán và xương mũi tạo thành hình chữ thập (十) chính là Thiên Linh Căn của Hồn Sư, đồng thời cũng là vị trí của Tinh Thần Hải. Cả hai tiếp xúc ngay vị trí này sẽ dễ dàng di chuyển Tinh Thần Lực giữa hai cơ thể. Bởi vì hai người có vũ hồn dung hợp nên cực kỳ quen thuộc hồn lực lẫn nhau, Vương Đông cũng tin tưởng Hoắc Vũ Hạo nên Tinh Thần Lực của hẳn cực kỳ dễ dàng đi vào Tinh Thần Hải của Vương Đông.

Chương 85: Bểng Hỏa Song Khổng Thiên Kích Mâu (Thượng)

Sau một năm khắc khổ tu luyện, Hoắc Vũ Hạo với sự chỉ đạo của Thiên Mộng Bểng Tầm, khả năng khống chế Tinh Thần Lực của hắn đã ngày càng thuần thục. Tuy hắn còn chưa thể quản hết cả một vùng Tinh Thần Hải khống lồ kia nhưng thao tác sử dụng Tinh Thần Lực cũng có thể coi là tương đối khéo léo. Cho nên, hắn thông qua ẩn đường truyền Tinh Thần Lực sang cho Vương Đông cực kỳ dễ dàng, thoải mái. Còn Vương Đông, hắn chỉ cảm thấy từ mi tâm truyền vào một cảm giác ấm áp, sau đó tinh thần cảm thấy hơi hoảng hốt, cứ như những chuyện vừa xảy ra đều là ảo giác, sau đó hắn cảm thấy bản thân mình bị người khác nhìn trộm, hơn nữa mình lại không thể che giấu gì cả. Tinh Thần Lực của Hoắc Vũ Hạo vô cùng thuận lợi tiến vào bên trong Tinh Thần Hải của Vương Đông, ở đây cũng là một vùng toàn màu vàng, khá giống với Tinh Thần Hải của hắn nhưng Tinh Thần Lực so ra lại nhỏ yếu hơn. Thành công rồi. Hoắc Vũ Hạo trong lòng cảm thấy mừng rỡ, có lẽ để hai Tinh Thần Hải gián tiếp tiếp cận với nhau là một phương pháp chính xác, nếu không tự tiện tiến vào rất dễ làm Tinh Thần Hải bị tổn thương. Mà chuyện này lại càng chứng tỏ Vương Đông hoàn toàn tin tưởng hắn. Tinh Thần Hải có thể nói là một nơi bí ẩn nhất của con người, cho đến nay vẫn chưa có ai hoàn toàn hiểu rõ sự ảo diệu của nó. Cho nên, Hoắc Vũ Hạo dù đã thành công bước đầu vẫn cực kỳ cẩn thận xử lý từng chút một, hắn khống chế Tinh Thần Lực của mình bắt đầu tìm kiếm vào sâu trong Tinh Thần Hải của Vương Đông. Nhưng, lúc này đột nhiên có một cỗ hơi thở cực kỳ khủng bố từ nơi sâu thẳm trong Tinh Thần Hải của Vương Đông nhẹ nhàng len lỏi ra. Cỗ hơi thở đó sừng sững như núi, uy nghiêm không ai sánh bằng, so với nó, Tinh Thần Lực của Hoắc Vũ Hạo chẳng khác nào như muối bỏ biển. - Chạy mau. Thiên Mộng Bểng Tầm hoảng sợ kêu lên, ngay sau đó toàn bộ Tinh Thần Lực mà Hoắc Vũ Hạo vừa thả đi lập tức bị đánh bật trở về. Mặc dù đã lường trước mọi hậu quả nhưng

lần này Hoắc Vũ Hạo vẫn cảm nhận được cả người mình bay ngược về sau đập vào vách tường, mà mọi thứ cũng như đang dừng lại, vài giây sau hắn mới từ từ trượt xuống nền đất, cũng ngay lúc này, Tinh Thần Hải của hắn chấn động kịch liệt. Đến nỗi Thiên Mộng Băng Tầm phải sử dụng đến năng lượng đã phong ấn của mình mới miễn cưỡng bảo vệ được Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo. Mặc dù vậy, sắc mặt Hoắc Vũ Hạo cũng vô cùng tái nhợt, hắn uể oải nằm trên mặt đất thần thờ suốt một lúc lâu. Ước chừng hơn mười giây sau, Hoắc Vũ Hạo mới khôi phục ý thức, hắn lại thấy rõ mọi cảnh vật trước mặt. Hắn thấy Vương Đông vẫn nhắm mắt ngồi ở chỗ cũ, ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt đang từ từ rút trở vào cơ thể hắn, một cảm giác thần thánh từ người hắn nhẹ nhàng lướt xung quanh. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Hoắc Vũ Hạo cực kỳ hoảng sợ, sau lưng hắn ướt đẫm mồ hôi. Mọi chuyện vừa xảy ra quá bất ngờ, nếu không phải Thiên Mộng Băng Tầm kịp thời cảnh báo và dùng Tinh Thần Lực bảo vệ thì có lẽ lúc này thế giới tinh thần của hắn đã hoàn toàn bị phá hủy rồi. Cổ năng lượng kia quá mạnh, quá kinh khủng, ngay cả Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế lúc này cũng bị nó dọa cho ngẩn người, không thể lên tiếng giải đáp thắc mắc cho Hoắc Vũ Hạo được. Trong Tinh Thần Hải của Vương Đông rất cuộc đang ẩn giấu thứ gì mà khiến hai nhân vật cường đại trong Tinh Thần hải của mình đều phải rung động? - Phong ấn, đó là phong ấn năng lượng. Giọng nói già nua của Y Lai Khắc Tư vang lên. Từ giọng nói cũng có thể thấy lão cũng rung động không kém. - Y lão, rốt cuộc đây là năng lượng gì? Làm sao lại mạnh đến thế? Hoắc Vũ Hạo kinh hãi hỏi. Y Lai Khắc Tư trầm giọng nói: - Vì thời gian tiếp xúc quá ngắn nên ta cũng không thể phán đoán chính xác được. Ta chỉ mơ hồ cảm thấy dường như trong cơ thể hắn đang phong ấn một cái gì đó, mà phần phong ấn này rất mạnh, mạnh đến mức cả ta cũng không thể tượng tượng ra nổi. Với thực lực cực mạnh khi ta còn sống có lẽ cũng không thể so được. Phần phong ấn này cũng giống như trong Tinh Thần Hải của hắn có một cái gì đó, thứ này cũng đồng thời bảo vệ Tinh Thần Hải của hắn không bị xâm phạm. Người tuyệt đối không thể thử nữa, ban này người suýt chút nữa hình thần câu diệt rồi. May mà tinh thần con sâu lớn kia khá nhạy cảm mới kịp thời cứu được người. Hoắc Vũ

Hạo dĩ nhiên không dám tiếp tục thử nữa rồi, vạt áo sau lưng hắn đã ướt đầm, hắn không ngờ kết quả lại thế này, thiếu chút nữa mình đã xong đời rồi. - Y lão, chuyện này có làm tổn thương đến Vương Đông không? Hoắc Vũ Hạo vội hỏi. Y Lai Khắc Tư nói: - Không hắn. Thật ra tình huống này rất hiếm thấy, nhưng không hắn là không có. Một số ít người có đầy đủ điều kiện sẽ xảy ra trường hợp này. Nói đơn giản hơn thì trong thế giới tinh thần của bạn người có tồn tại một tia thần thức. Thần ở thế giới của ta là một dạng hư vô, bất cứ ai đột phá đến cảnh giới ấy đều phải vứt bỏ thân thể, vứt bỏ hết mọi thứ xung quanh, và không thể khống chế bất cứ cái gì nữa, đây là một trong những lý do tại sao người ở thế giới của ta không muốn thành thần. Sau khi trở thành thần, thần thức sẽ khuếch tán đi khắp nơi, trong lúc này, nếu tìm thấy đứa trẻ nào mới ra đời có sức sống mãnh liệt thì sẽ dẫn dắt một tia thần thức nhập vào cơ thể đứa bé ấy. Đây là một chuyện rất tốt với con người, vì từ đó đứa bé kia sẽ có thiên phú dị bẩm. Mà tia thần thức đó cũng không có ảnh hưởng gì, nó sẽ từ từ biến mất khi đứa trẻ ấy ngày càng trưởng thành. Nếu dùng một cách khác để diễn tả cũng có thể gọi đây là phúc duyên. Cũng chính là người có phúc. Không phải có câu bảo rằng người có phúc không phải lo sầu hay sao? - Ta cảm nhận được thế giới này và thế giới trước kia của ta có điểm khác biệt, ta còn mơ hồ cảm nhận được thần ở thế giới này không giống với thần của thế giới ta. Nhưng trên người người bạn của người, ta cảm nhận được hắn có một tia thần thức của thần giống như của thế giới ta. Có điều cái này đối với hắn là chuyện may mắn, không có ảnh hưởng gì xấu cả, nhưng theo những gì ban nãy chúng ta thấy, có lẽ sau này khi người bạn của người trưởng thành, tia thần thức ấy cũng không hoàn toàn biến mất, thậm chí còn truyền xuống hậu thế, là một chuyện cực kỳ tốt. Thậm chí khi người và hắn cùng nhau tu luyện, người cũng sẽ có được chỗ tốt, sau này nhớ rõ đừng thăm dò Tinh Thần Hải của hắn nữa. Nghe Y Lai Khắc Tư giải thích xong, Hoắc Vũ Hạo thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Vương Đông không bị nguy hiểm gì là được rồi. Tất nhiên hắn cũng sẽ không đi kiểm tra thử nữa, một lần là quá đủ rồi, hắn không muốn cảm nhận lại cảm giác đáng sợ ban nãy nữa. Thiên Mộng và Băng Đế cũng không thể giải thích gì thêm, vì hai người bọn họ đều là Hồn Thú, làm

sao hiểu rõ về con người bằng Y Lai Khắc Tư được. Hơn nữa, cổ năng lượng phong ấn ấy không có ác ý gì với Vương Đông, nó chỉ yên lặng bảo vệ thần thức của Vương Đông mà thôi. Cho nên, cuối cùng tất cả thống nhất cùng ý kiến với Y lão, sao này tốt nhất đừng đến nơi ấy nữa. Lúc này Vương Đông cũng mơ hồ tỉnh dậy, hần từ từ mở mắt ra, nhưng khi thấy Hoắc Vũ Hạo té ngã dưới mặt đất không khỏi lắp bắp hoảng sợ: - Vũ Hạo, người làm sao thế? Hần chạy nhanh đến đỡ Hoắc Vũ Hạo đứng dậy. Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Không sao, không sao. Ban nãy vào Tinh Thần Hải của người kiểm tra làm Tinh Thần Lực bị hao tổn quá nhiều mà thôi. Người không sao hết, rất bình thường. Có lẽ do còn bé nên tu luyện tạo ra một chút áp lực tâm lý, đừng để ý nữa, không dùng Hồn Đạo Khí cũng không sao? Không phải còn có ta sao? Chúng ta tu luyện một chút nào, ban nãy Tinh Thần Lực của ta tiêu hao không ít, người phải bồi thường cho ta. Tu luyện ở đây hay bên phòng ta? Vương Đông nhìn vẻ mặt tái nhợt của hần liền vội vàng lên tiếng: - Nhiều chuyện quá, ở chỗ ta đi. Vừa nói hần vừa đỡ Hoắc Vũ Hạo ngồi lên giường, hai người đối chường với nhau, hồn lực cả hai từ từ di chuyển tạo thành Hạo Đông Lực, cảm giác mệt mỏi yếu ớt của Hoắc Vũ Hạo từ từ suy giảm *** Cách đây ngàn dặm. Ở đây có một tòa thành thật lớn nằm trên một đỉnh núi thật cao. Tòa thành màu xám mang đầy hơi thở cổ xưa, đại loại tỏa ra một khí thế khó mà với tới. Bên trong tòa thành, ở một căn phòng lớn có hai người trung niên đang nhàn nhã uống rượu. Cả hai người đều có thân hình cao lớn, cho dù chỉ ngồi một chỗ cũng khiến người ta có cảm giác oai phong lẫm liệt. Ngồi ở chính vị là một người trung niên có mái tóc dài màu xanh rối tung, đôi mắt cũng có màu xanh, hai tròng mắt màu xanh nhìn như thật thà chất phát nhưng lại mang đến một cảm xúc kỳ lạ khó thể hình dung, giống như đang áp chế sự ngang ngạnh của hần vậy. Hần mặc một bộ quần áo màu trắng, tay đang cầm một chén rượu lớn chứa đầy rượu màu hổ phách, từ từ đưa lên miệng. Ngồi bên cạnh hần là một người trung niên khác không kém phần cường tráng, người này có mái tóc ngắn, tướng mạo cương nghị, đôi mắt màu vàng mơ hồ tỏa ra ánh sáng màu vàng kim. Hai người chỉ cần ngồi một chỗ cũng làm người khác cảm nhận được khí thế cao vút sừng sững, phần hơi thở đó dù họ có

muốn áp chế cũng không sao che kín được. Hai người đang ngồi uống rượu với nhau đột nhiên khẽ chấn động, từ trong ánh mắt của họ đều toát ra một sự khiếp sợ, sau đó cả hai đồng loạt đứng dậy. Nháy mắt, cả căn phòng lớn xuất hiện bốn luồng sáng, hai xanh, hai vàng, mang đầy hơi thở khủng bố khiến cả căn phòng căng đầy áp lực.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 85: Băng Hỏa Song Không Thiên Kích Mâu (Trung)

- Là Tiểu Đông. Có chuyện gì thế này? Vị trung niên tóc ngắn gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt lộ vẻ hung ác. Trên bàn tay phải của hắn liền xuất hiện một quầng ánh sáng màu ánh kim thật nồng đậm, ngay sau đó, từ dưới chân hắn bay lên chín cái Hồn Hoàn vô cùng rực rỡ. Nếu có người nào ở đây trông thấy chín Hồn Hoàn kia nhất định sẽ hoảng sợ mà ngất xỉu, bởi vì chín cái Hồn Hoàn ấy đều là một màu đen tuyền nhưng vô cùng rực rỡ, mà màu đen của những Hồn Hoàn này hoàn toàn không giống với những Hồn Hoàn vạn năm màu đen bình thường, mà lại nặng nề và uy nghiêm hơn rất nhiều.

Chín cái Hồn Hoàn vạn năm? Sáu trong chín cái Hồn Hoàn kia bỗng bùng sáng, ngay sau đó, trên tay vị trung niên tóc ngắn kia bắt đầu xuất hiện từng hoa văn ánh sáng màu ánh kim, sau đó những hoa văn ấy dần dần hội tụ thành một cái đồ án. - Chờ đã. Vị trung niên tóc dài khoát tay ngăn lại, khí tức trên người vị trung niên kia cũng lập tức bị áp chế. - Đại ca, có lẽ Tiểu Đông đang gặp nguy hiểm. Vị trung niên tóc ngắn khẽ gầm một tiếng, nói với vẻ bất mãn. Vị trung niên tóc dài lắc đầu nói: - Không sao đâu. Có lẽ không có chuyện gì đâu, cảm giác của ta không thể nào sai được. Chúng ta không thể phá hỏng mọi chuyện, cứ để Tiểu Đông trưởng thành một cách tự nhiên. Vị trung niên tóc ngắn trông như một con hổ dữ bảo vệ con: - Không được, đệ vẫn không yên tâm. Hay là để đệ đến học viện Sử Lai Khắc đi, chẳng may xảy ra chuyện gì chắc đệ không thể chịu nổi. Người trung niên tóc dài mỉm cười lắc đầu nói: - Người đó, quan tâm quá tất loạn. Như vậy đi, bảo vài người trong tông môn âm thầm theo bảo vệ nó. Nhị đệ à, cái

tính tình nóng nảy này chừng nào mới sửa được đây? - Hừ, sửa cái gì, từ..., mà thôi quên đi, không nói nữa, ai bảo đệ không có bản lãnh. Uống rượu, uống rượu. Hắn vừa nói vừa bưng chén rượu kia lên uống một hơi cạn sạch. Người trung niên tóc dài nhìn thấy người huynh đệ của mình chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu nói: - Đệ... Người trung niên tóc ngắn đặt chén rượu xuống, vẻ mặt cương nghị lại chuyển thành lo lắng. - Đại ca, nó không sao thật chứ? Vị trung niên tóc dài cũng đặt chén rượu của mình xuống, hai cổ tai lắc lắc phát ra từng tiếng va chạm của các khớp xương. - Đệ muốn đi chứ gì? Được thôi, chỉ cần thẳng ta thì muốn đi đâu cứ đi. Thế nào? - Thôi bỏ đi... huynh lại muốn lôi đệ ra làm bao cát, đệ không mắc lừa đâu. Người trung niên tóc ngắn tức giận nói: Người kia nghe thấy thế cười to đáp: - Đến đây, một lần cũng được. - Đại ca à, đệ thấy huynh nên đi tìm phụ nữ đi. Trên đời này không thiếu phụ nữ tốt, huynh đừng có nhìn đệ bằng ánh mắt này được không? *** Thành Tinh La Sáng sớm, nhóm người học viện Sử Lai Khắc đã chuẩn bị xong, hôm nay là trận thi đấu thứ hai của bọn họ trong vòng đấu vòng tròn của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. Đái Thước Hành, Mã Tiểu Đào và Lăng Lạc Thần vẫn ở lại tửu điểm chữa thương, chỉ cần ít ngày nữa là thương thế của Lăng Lạc Thần hoàn toàn khỏi hẳn. Vương Ngôn cũng đã đem tất cả các Hồn Đạo Khí mua được trong buổi đấu giá hôm qua phân phát cho mọi người, sau đó cả nhóm cùng đi đến Quảng Trường Tinh La. Trong các món Hồn Đạo Khí đã mua, trừ hung đao Phệ Linh, những thứ còn lại đều giao cho từng người thích hợp, riêng Bình Sừ cấp bốn hẳn còn đích thân bổ sung Hồn Lực vào đấy và giao cho Hoắc Vũ Hạo. Quảng Trường Tinh La vẫn ồn ào náo nhiệt như mọi ngày, nhất là khi những người của học viện Sử Lai Khắc xuất hiện thì bầu không khí hoan hô càng thêm dữ dội. Qua hai trận thi đấu, học viện Sử Lai Khắc đã khắc sâu ấn tượng vào lòng những vị khán giả đến xem. Bọn họ càng muốn biết rốt cuộc học viện Sử Lai Khắc có thể mang đến cho bọn họ bao nhiêu bất ngờ? Hôm nay khi đang ăn sáng, Vương Ngôn đã giới thiệu sơ lược về đối thủ hôm nay của bọn họ. Không giống trận chiến đầu tiên, đối thủ hôm nay là một học viện Hồn Sư đến từ đế quốc Đấu Linh. Học viện đó gọi là Học viện Hồn Sư Cao Cấp Thiên Linh, là học viện xuất sắc đứng hàng thứ ba và

cũng là nơi đào tạo nhân tài cho đế quốc Đấu Linh. Hoắc Vũ Hạo vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng như cũ, khiến mọi người không thể nhận ra rốt cuộc hắn là cao thủ thật sự hay chỉ đang giả vờ mà thôi. Hắn dẫn đầu cả nhóm tiến vào khu vực nghỉ ngơi dành cho học viện của mình. Sau một đêm tu luyện, Tinh Thần Lực của hắn đã được bổ sung lại đầy đủ, hơn nữa tinh thần cũng trở về trạng thái tốt nhất. Hai trận, chỉ cần bọn họ kiên trì được hai trận nữa thôi thì Lăng Lạc Thần có thể trở về. Có một Hồn Vương trấn thủ thì các trận tiếp theo sẽ đỡ áp lực hơn nhiều. Cường giả bậc Hồn Vương ở cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này có thể nói là cấp bậc khá cao rồi. Mặt trời đã lên cao, thời gian bắt đầu trận đấu không còn xa nữa. Trên tường thành, Hoàng Đế Bộ Hạ của đế quốc Tinh La cũng đã đến theo dõi cuộc thi, rõ ràng hắn rất quan tâm đến biểu hiện của học viện Sử Lai Khắc. Vị trọng tài của trận đấu hôm nay đã bước lên sàn đấu, y thông qua Hồn Đạo Khí Khuếch Âm cao giọng nói: - Hai đội bước vào khu vực chờ thi đấu, hai đội trưởng lên sàn đấu chuẩn bị rút thăm. Bên phía học viện Sử Lai Khắc, Bối Bối mặc bộ đồng phục thi đấu màu xanh lục khẽ gật đầu với Vương Ngôn, sau đó quay sang liếc mắt nhìn Từ Tam Thạch một cái rồi mới bước lên sàn đấu. Bên phía học viện Thiên Linh, người lên rút thăm cũng là một nam đệ tử, dáng vẻ trên dưới hai mươi tuổi, dáng người cao ráo nhưng gương mặt khá lạnh lùng. Khi hắn nhìn thấy Bối Bối vẻ mặt cũng không biểu lộ chút cảm xúc nào. Bắt đầu rút thăm. Tất cả mọi người đều chăm chú quan sát xem hôm nay sẽ chiến đấu theo phương thức gì. Bất kể phương thức chiến đấu là gì, miễn trong hai đội có một đội là học viện Sử Lai Khắc thì khán giả bên dưới đều cực kỳ phấn khích. Hiện giờ mong ước duy nhất của các vị khán giả là học viện Sử Lai Khắc có thể chiến đấu lâu một chút, như vậy thì trận đấu mới hấp dẫn, bọn họ xem mới đã ghiền. Không biết có phải vì Vương Ngôn thành tâm cầu nguyện hay không mà kết quả rút thăm lại cực kỳ vừa ý hắn. - Học viện Sử Lai Khắc đấu học viện Thiên Linh, đoàn chiến. Trọng tài lớn tiếng tuyên bố kết quả rút thăm. Đoàn chiến rõ ràng là phương thức chiến đấu kịch tính nhất, và cũng là toàn diện nhất. So với thực lực của hai đội, hai vị đội trưởng đối với kết quả rút thăm không có ý kiến gì. Trọng tài trầm giọng nói: - Mời đội viên của hai đội lên sàn đấu. Bên khu vực chờ thi

đấu, Hòa Thái Đầu, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, Tiêu Tiêu, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đồng loạt đứng dậy, bước lên sàn đấu trong ánh mắt cổ vũ của Vương Ngôn. Sáng nay, phương thức chiến đấu mà Vương Ngôn tính toán kỹ lưỡng nhất chính là đoàn chiến. Chiến thuật cũng sắp xếp xong rồi, hiện giờ chỉ còn xem cả nhóm phát huy thực lực như thế nào thôi. Hai bên sau khi lên sàn đấu liền tập trung ở một góc, bên phía học viện Sử Lai Khắc, đứng đầu là Bối Bối và Từ Tam Thạch, kế đến là Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu, cuối cùng là ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu, trong đó Hoắc Vũ Hạo đứng ở giữa. Sau khi lên sàn đấu, Hoắc Vũ Hạo liền khoanh tay trước ngực nhắm mắt lại, trông hệt như đang nghỉ ngơi dưỡng sức. Các học viên của học viện Thiên Linh sau khi lên sàn đấu đều tập trung sự chú ý vào Hoắc Vũ Hạo. Sau trận đấu đầu tiên ở vòng loại, mỗi học viện đều dành thời gian phân tích năng lực của Hoắc Vũ Hạo, bọn họ tuyệt đối không tin chuyện Hoắc Vũ Hạo có đến sáu cái Hồn Hoàn mười vạn năm. Nhưng bọn họ cũng không dám đánh giá hẳn quá thấp, dù sao một chiêu Hoàng Kim Lộ ấy quá khủng khiếp, để lại ấn tượng quá sâu đậm. Là một kích chiến thẳng đấy! Đáng vẻ Hoắc Vũ Hạo nhìn qua tối đa chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi. Nhưng các học viện đều cho rằng hẳn tề gì cũng là cường giả bậc Hồn Vương, thậm chí là Hồn Đế. Ánh mắt của vị đội trưởng lạnh lùng kia cũng tập trung vào Hoắc Vũ Hạo, nhưng không phải là sợ hãi mà là chiến ý vô cùng mãnh liệt. Đội hình của học viện Sử Lai Khắc so với lần trước có vẻ bình thường hơn, khiến học viện Thiên Linh có chút bất ngờ. Bên phía học viện Thiên Linh, người đứng đầu không phải đội trưởng của bọn họ mà là bốn người thanh niên, mà bốn người này đều có dáng người cao lớn sừng sững như một bức tường. Phía sau bốn người này là vị đội trưởng lạnh lùng, sau cùng là hai cô gái. Mà hai cô gái này cũng rất dễ phân biệt vì một người tóc đỏ, một người tóc lam, khá nổi bật. Cả đội bảy người này đều có vẻ khoảng hai mươi tuổi, đội hình bọn họ bày ra mang đến một cảm giác phòng thủ khá kiên cố vững chắc. Trong đầu Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng nhớ lại những lời Vương Ngôn đã giới thiệu về học viện Thiên Linh. Mỗi học viện dự thi đều có ít nhất hai nhóm dự bị. Vương Ngôn cẩn thận quan sát cuối cùng cũng đoán được bảy thành viên chính

thức là ai, mà bảy người hôm nay ra thi đấu hoàn toàn ăn khớp với những gì hắn đã dự đoán. Thậm chí Vương Ngôn còn giảng giải cho bọn họ nghe từng đặc điểm của bảy người đó, phân tích của hắn cực kỳ rõ ràng chi tiết. Nếu nói một câu đơn giản về đội hình học viện Thiên Linh bày ra lúc này chính là: Bốn lá chắn kết hợp tạo nên sự vững chắc như tường đồng, Băng Hỏa song khống Thiên Kích Mâu. Trong đó, bốn người đầu tiên lần lượt là Dương Minh, Tống Hồ, Bạch Trần và Diệp Mâu. Theo suy đoán của Vương Ngôn, bốn người này đều ở cùng một tông môn, bởi vì vũ hồn của bọn họ hoàn toàn giống nhau, là Linh Tê Thuần, một loại Vũ Hồn hệ Phòng Ngự khá mạnh. Phía sau bọn họ là vị đội trưởng khá lạnh lùng tên là Trầm Sách, người này là một người khá mạnh, vừa công vừa thủ cái nào cũng được, vũ hồn là Thiên Kích Mâu, am hiểu cận chiến...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 85: Băng Hỏa Song Khống Thiên Kích Mâu (Hạ)

Hai cô gái ở sau, cô tóc xanh là An Lãnh Dạ, vũ hồn Băng Sương Hùng, còn tóc đỏ là Phi Vũ Diễm, vũ hồn là Sỉ Hồ. Cả hai đều thuộc hệ Khống Chế nên mới gọi là Băng Hỏa Song Khống. Trong các trận đấu trước, bọn họ chưa từng sử dụng Hồn Đạo Khí nên cũng không biết chắc là có hay không. Nhưng xét riêng về sức chiến đấu, bọn họ tuyệt đối hơn xa học viện Vân La hôm trước. Trầm Sách là một cường giả bậc Hồn Vương, theo Vương Ngôn suy đoán, tu vi của anh ta khoảng cấp 53 đến 54. Mà sáu người còn lại đều đạt cấp Hồn Tông, trong đó có lẽ có đến hai người trên cấp 45. Trận đấu này đối với học viện Sử Lai Khắc tuyệt đối không dễ dàng. - Trận đấu bắt đầu. Nương theo tiếng hét lớn của trọng tài, các thành viên của hai học viện Sử Lai Khắc lẫn Thiên La đều phóng xuất ra vũ hồn của mình, trong số đó chỉ có một người ngoại lệ, chính là Hoắc Vũ Hạo. Thực tế Hoắc Vũ Hạo cũng đã phóng thích vũ hồn của mình ra rồi nhưng nhờ tác dụng của kỹ năng Mô Phỏng nên không ai thấy được Hồn Hoàn của hắn mà thôi. Hoắc Vũ Hạo vẫn đứng khoanh tay trước ngực, Vương Đông

và Tiêu Tiêu đứng hai bên trái phải, cả ba không có ý định hành động, hơn nữa Hồn Hoàn của cả hai đều là sáu cái, lại còn là tỷ lệ phối hợp tốt nhất. Hồn Đế, hai vàng, hai tím, hai đen. Số lượng Hồn Hoàn là cách đơn giản nhất để phân rõ thực lực, sau khi hai đội phóng thích ra vũ hồn, bên phía học viện Thiên Linh thấy số lượng Hồn Hoàn của Vương Đông và Tiêu Tiêu không khỏi run rẩy. Một luồng áp lực vô hình đè ép xuống người bọn họ khiến bọn họ không kềm được mà hít thở dồn dập. Đương nhiên, trong bảy người, chỉ có ba người bọn họ đứng yên mà thôi, còn Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu đều đã hành động. Bối Bối và Từ Tam Thạch đều ngậm một điều xì gà, của Bối Bối là Lực Lượng Tăng Phúc Đại Tuyết Gia còn của Từ Tam Thạch là Phòng Ngự Tăng Phúc Trường Tuyết Gia. Bốn người đều có bốn Hồn Hoàn, Bối Bối dẫn đầu cả nhóm, Từ Tam Thạch đi bên cạnh hẳn, còn Giang Nam Nam tăng tốc biến mất trên sàn đấu nhưng thật ra nàng chỉ nấp phía sau lưng Bối Bối mà thôi. Hòa Thái Đầu đi ở phía sau ba người nhưng tốc độ không kém. Đến lúc này, ba người Hoắc Vũ Hạo mới từ từ tiến về phía trước. Bảy người Sử Lai Khắc không hề đi theo một dạng đội hình nào, thậm chí còn có chút tán loạn, giống hệt như từng người chiến đấu độc lập chứ không phải theo đội ngũ thông thường. So với bọn họ, bên phía học viện Thiên Linh lại có tổ chức hơn. Bốn người phía trước, Dương Minh, Tống Hổ, Bạch Trần và Diệp Mậu đều đã phóng thích ra vũ hồn của mình, cả người được bao phủ bằng một tầng ánh sáng màu vàng sậm, ngay sau đó, cơ thể bọn họ bắt đầu có biến hóa. Cơ thể bọn họ vốn đã cao lớn nay lại càng cường tráng, làn da vì được ánh sáng màu vàng sậm bao phủ nên lại càng sáng bóng, nhưng trông có vẻ hơi thô. Trong đó, cánh tay phải của bọn họ có sự thay đổi rõ rệt nhất, phần cổ tay vạm vạm vẹo vẹo, sau đó từ đấy kéo ra một tấm chắn. Tấm chắn kia cũng có màu vàng sậm, phía trên phủ một lớp sừng mang đến cảm giác cứng cáp như bọc thép. Vũ hồn Linh Tế Thuần là một loại biến dị của hồn thú Tế Ngưu (tê giác). Trong phạm vi một thước, bốn người y hệt nhau tạo thành một vách tường vững chắc che chắn cho ba người ở phía sau. Mà bốn gã Hồn Sư Linh Tế Thuần này đều đạt cấp bậc Hồn Tông, bốn Hồn Hoàn lần lượt là hai vàng, hai tím. Bọn họ chỉ cần đứng yên một chỗ đã mang đến

cảm giác kiên cố vững chắc rồi. Nếu không phải Tiêu Tiêu, Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo ở xa xa mang đến một áp lực vô hình thì tầng phòng ngự này còn hoàn mỹ hơn nữa. Sau lưng bốn gã hồn sư Linh Tê Thuần là đội trưởng của bọn họ, Trầm Sách. Cách thức Trầm Sách phóng thích ra vũ hồn có chút đặc biệt, hai tay hắn đưa lên, cả người phát ra ánh sáng màu bạc sáng rực, hắn ngửa đầu lên trời trông như muốn ôm hết bầu trời vào vòng tay. Ngay sau đó, một luồng ánh sáng màu bạc từ sau lưng hắn xẹt ra rồi bay lên cao. Sau đó va chạm vào màn phòng ngự của sàn đấu mà bắn ngược trở lại lơ lửng trước mặt hắn. Vật kia hai đầu đều là mũi nhọn, là một thanh giáo sắc bén, nó phát ra ánh sáng màu bạc, bên trên dường như có khắc chữ gì nữa. Thanh giáo này vừa rơi vào tay Trầm Sách thì khắp sàn đấu liền xuất hiện một luồng hơi thở vô cùng mạnh mẽ, mạnh đến nỗi có thể so sánh với khí thể của bốn gã hồn sư Linh Tê Thuần phía trước. Đây là vũ hồn của Trầm Sách, Thiên Kích Mâu! Là một vũ hồn khá mạnh của hệ Cường Công. Luồng hơi thở phát ra từ cơ thể hắn có chút quen thuộc với bảy người học viện Sử Lai Khắc, vì cảm giác này bọn họ đã từng được cảm nhận từ một thành viên của đội Sử Lai Khắc Thất Quái chính thức, Trần Tử Phong. Vũ Hồn Trung Hồn Kiếm của Trần Tử Phong chẳng phải cũng mang hơi thở khủng bố như thế này sao? Khi đó, khí thể của Trần Tử Phong bị Mã Tiểu Đào áp chế không nổi bật ra nhưng cả nhóm Hoắc Vũ Hạo vẫn cảm nhận được sự khủng bố của nó. Sau khi Thiên Kích Mâu xuất hiện là năm Hồn Hoàn của Trầm Sách, hai vàng, ba tím, tuy nhiên cấp bậc Hồn Vương của Trầm Sách không thể so được với Trần Tử Phong. Nhưng, năng lực của hắn lại cực kỳ giống với Trần Tử Phong. Hơn nữa, lực công kích cũng tuyệt đối không yếu. Nhất là Hồn Hoàn thứ năm của hắn, tuy không phải là màu đen tuyền của Hồn Hoàn vạn năm nhưng cũng là màu tím đậm, có lẽ Hồn Hoàn này ít nhất cũng hơn tám ngàn năm. Ngay khi Trầm Sách phóng xuất vũ hồn Thiên Kích Mâu, thì phía sau hắn đồng thời phát ra hai quang sáng khác màu nhau, bên trái là màu xanh băng, bên phải là màu đỏ lửa. Đó là ánh sáng từ vũ hồn của An Lãnh Dạ và Phi Vũ Diễm. Vũ hồn của cả hai đều có một điểm chung là Thú Vũ Hồn, nhưng Thú Vũ Hồn này không làm cơ thể của hai nàng có sự thay đổi mà hóa thành một ảo ảnh xuất hiện bên

cạnh. Phía trước An Lãnh Dạ là một ảo ảnh của một con gấu màu xanh lớn thật lớn, cao đến ba thước, cả người tỏa ra hơi thở thuộc tính băng. Còn phía trước Phi Vũ Diễm là một con mãnh hổ có vằn đen đỏ rực cao khoảng hai thước năm. Hoắc Vũ Hạo đã được học tập nhiều kiến thức ở học viện Sử Lai Khắc, hẳn nhận ra vũ hồn của An Lãnh Dạ và Phi Vũ Diễm được phóng thích theo kiểu Vũ Hồn mô phỏng hình thái, hồn sư sau khi giác tỉnh vũ hồn bắt đầu tu luyện, nếu Hồn Hoàn đầu tiên cùng chủng loại với vũ hồn của mình thì có thể tu luyện theo con đường mô phỏng hình thái này. Vũ hồn mô phỏng hình thái đối với hồn sư bình thường không có sự khác biệt gì, chủ yếu khác ở phương thức chiến đấu mà thôi. Thú Hồn Sư bình thường sau khi phóng thích vũ hồn sẽ thông qua đấy mà biến đổi cơ thể để tăng cường khả năng chiến đấu của mình. Còn Vũ Hồn mô phỏng hình thái lại khác, hồn sư sẽ khống chế nó để chiến đấu. Nói một cách tương đối, gánh nặng bản thân sẽ giảm bớt, đồng thời cũng đồng đội cũng dễ bảo vệ hơn nhưng khuyến điểm cũng rất rõ, đó là khả năng tự bảo vệ kém, nhất định phải vừa khống chế vũ hồn mô phỏng hình thái chiến đấu đồng thời bảo vệ mình. Cho nên lẽ ra An Lãnh Dạ và Phi Vũ Diễm với vũ hồn Băng Sương Hùng và Sí Hổ lẽ ra phải là Chiến Hồn Sư hệ Cường Công mới đúng. Nhưng có lẽ vì cả hai là con gái, thực lực gia tộc cũng không kém nên mới chuyển hướng tu luyện sang vũ hồn mô phỏng hình thái, vì thế các nàng cũng từ hệ Cường Công chuyển sang hệ Khống Chế, đây cũng là lý do tại sao Vương Ngôn bảo chiến đội Thiên Linh có Băng Hỏa song khống. Một điểm khác biệt nữa giữa học viện Thiên Linh và Sử Lai Khắc là sau khi bảy người bọn họ phóng thích ra vũ hồn cũng không lập tức xông về trước, bốn gã có vũ hồn Linh Tê Thuần tụ lại một chỗ bảo vệ ba đồng đội của mình, đồng thời cũng đã sử dụng Hồn Kỹ thứ nhất của bọn họ, Thuần Tường. Từ Linh Tê Thuần nở rộ hàng loạt quang ảnh màu vàng sậm, hàng ngàn hàng vạn mảnh ảo ảnh này từ bốn phía di chuyển ra khắp ngõ ngách, che đi tầm nhìn và hướng đi của đội Sử Lai Khắc. Đáng tiếc bọn họ không biết, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo đã sớm xuất hiện từ trước rồi, cả nhóm Sử Lai Khắc không cần dùng mắt nhìn cũng biết phía sau Thuần Tường đang làm những gì. Hai cô nàng dung mạo thanh tú

An Lãnh Dã và Phi Vũ Diễm ra tay vô cùng nghiêm túc, cả hai đồng loạt phóng xuất ra Hồn Kỹ của mình. Hồn Kỹ của An Lãnh Dạ xuất hiện trước, Băng Sương Hùng ngẩng đầu sải bước tiến về Thuần Tường, hai đấm không ngừng đấm vào bộ ngực của mình, Hồn Hoàn thứ nhất trên người An Lãnh Dạ lóe sáng. Một lớp ánh sáng màu xanh băng từ từ khuếch tán bao phủ lấy vách tường Linh Tê Thuần màu vàng sậm. Hồn Kỹ thứ nhất, Hàn Băng Thuần. Hàn Băng Thuần của nàng kết hợp với Linh Tê Thuần có thể tăng sức phòng ngự lên 30%. Trong bảy người của học viện Thiên Linh, trừ Trầm Sách cấp bậc Hồn Vương ra, người có tu vi cao nhất là An Lãnh Dạ, cấp 45. Năng lực của Băng Sương Hùng không chỉ có thế, sau khi nó đấm vào ngực thì lại vung tay đấm xuống mặt đất, từng luồng khí băng di chuyển từ mặt đất lướt qua bốn gã hồn sư Linh Tê Thuần, không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, Hồn Kỹ thứ hai của An Lãnh Dạ, Băng Phong (đóng băng). Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu đang vọt về trước bất ngờ bị luồng khí băng này phả vào mà giảm tốc độ lại. Hơn nữa, phía ngoài sàn đấu đang ngưng kết thành một khối băng bóng loáng khiến những người đứng bên ngoài cũng cảm thấy lạnh run. Năng lực khống chế băng của An Lãnh Dạ rất mạnh, thêm vào sức phòng ngự kiên cố không thể phá vỡ nổi của bốn gã vũ hồn Linh Tê Thuần có thể cho thấy bọn họ am hiểu phòng ngự chứ không phải tấn công, vậy học viện Thiên Linh đã làm cách nào chiến thắng những trận trước đây? Một ngọn lửa bất ngờ bùng cháy từ vũ hồn Sí Hổ của Phi Vũ Diễm, ba cái Hồn Hoàn đầu tiên trên người nàng bắt đầu thay nhau nhấp nháy. Sí Hổ phun ra một ngọn lửa vào dưới chân Trầm Sách, sau đó một quang sáng từ đấy bay lên bao bọc cả người Trầm Sách, tạo thành một vòng sáng màu đỏ thẫm. Hồn Kỹ thứ nhất, Liệt Diễm Hoàn (hoàn = vòng), có tác dụng tăng cường hỏa thuộc tính và sức chịu đựng, nó có thể đồng thời giúp người được tăng phúc có năng lực công kích và phòng ngự thuộc tính hỏa. Như vậy thì khi sử dụng kỹ năng gì cũng sẽ thêm vào thuộc tính hỏa vô cùng nóng bỏng, đây là một kỹ năng phụ trợ khá mạnh nhưng tiếc là chỉ sử dụng được trên một người.

DAOTIEUVU

Chương 86: Hủy Diệt Chi Nguyên - Hòa Thái Đầu (Thượng)

Được Liệt Diễm Hoàn tăng phúc, Thiên Kích Mâu trong tay Trầm Sách cũng nhuộm một màu đỏ sậm. Hai mắt hần lóe ra ánh sáng, Hồn Hoàn thứ ba sáng rực lên. Hồn Hoàn ngàn năm này làm Thiên Kích Mâu trở nên hư ảo một chút nhưng sau đó lại rực sáng và càng thêm sáng chói thậm chí làm quầng sáng màu đỏ thắm vừa tăng phúc cho nó cũng ảm đạm xuống. Trầm Sách và Phi Vũ Diễm cùng phối hợp chiến đấu không phải mới ngày một ngày hai, khi hần vừa sử dụng Hồn Kỹ thứ ba thì hai Hồn Kỹ thứ hai và ba của Phi Vũ Diễm đã lần lượt xuất hiện, Hồn Kỹ thứ hai là dùng để bảo vệ bản thân. Sỉ Dực. Một đôi cánh màu đỏ thắm dài trên bốn thước xuất hiện sau lưng nàng, người ta có câu mạnh như hổ mọc thêm cánh, Sỉ Hổ sau khi xuất hiện Sỉ Dực, hỏa thuộc tính bất ngờ tăng lên mạnh mẽ, ngọn lửa màu đỏ thắm từ từ chuyển sang màu xanh trắng. Sau đó đến Hồn Kỹ thứ ba, một ngọn lửa màu xanh trắng tách ra từ ảo ảnh Sỉ Hổ, Sỉ Hổ là ảo ảnh thì nó cũng tương tự như vậy, nhưng nó trông có vẻ hư ảo hơn. Ảo ảnh Sỉ Hổ lại tiếp tục phát sinh biến hóa, hai cánh giang rộng bay thẳng vào bên trong Thiên Kích Mâu. Nhất thời bên dưới Thiên Kích Mâu xuất hiện một ngọn lửa màu xanh trắng, thêm vào tiếng hổ gầm gừ khiến những khán giả đứng xem bên dưới hồi hộp nín thở. Đây quả là một kỹ năng tăng phúc cực hạn. Có bốn người phía trước làm thành bức tường phòng ngự, phía sau là Trầm Sách và Phi Vũ Diễm phối hợp tấn công, chỉ cần một kích thôi đã đủ kết thúc rồi. Đây cũng là phương thức chiến đấu mà học viện Thiên Linh thường sử dụng nhất, tuy nhiên từ khi bắt đầu chiến đấu đến giờ bọn họ lại chưa từng sử dụng đến. Trong trận đấu loại, đối thủ của bọn họ không mạnh lắm, còn trận đầu tiên của vòng đấu vòng tròn thì lại là một đấu một. Mà đến hôm nay thế trận độc đáo của bọn họ mới có cơ hội xuất hiện trên sàn đấu. Cho nên dù Vương Ngôn có quan sát tỉ mỉ và suy luận tài tình đến mức nào cũng không sao đoán ra được. Một kích mạnh mẽ thế này liệu Sử Lai Khắc Thất Quái có đỡ được không? Mục đích của học viện Thiên Linh rất đơn giản, chính là dùng phương pháp chiến đấu đặc biệt để bộc lộ sức chiến

đấu mạnh mẽ của mình, thông qua đó giảm quân số của đối phương, tiếp đến tìm sơ hở mà chiến thắng, loại chiến thuật này bọn họ chỉ sử dụng khi đối thủ là những đội thật mạnh. Ban đầu học viện Thiên Linh không định liều mạng với học viện Sử Lai Khắc như thế này đâu, dù sao học viện Sử Lai Khắc là quán quân lại còn nổi tiếng mạnh mẽ, mà bọn họ cũng không rõ tình hình hiện giờ của học viện Sử Lai Khắc nhưng bọn họ không còn lựa chọn nào khác. Vì trận đầu tiên một đấu một bọn họ đã thua, nếu trận này còn thua học viện Sử Lai Khắc nữa thì cũng có nghĩa bọn họ đã bị loại khỏi cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này rồi. Cho nên, phương thức chiến đấu của học viện Thiên Linh rất đơn giản, chính là hết mình, dù cho thua cũng phải thua cho rục rở, khiến mọi người thấy rõ thực lực của học viện Thiên Linh là như thế nào, dù không thắng được học viện Sử Lai Khắc nhưng cũng phải khiến người xem khiếp sợ. Khi rút thăm phương thức thi đấu, bên học viện Sử Lai Khắc hi vọng rút được đoàn chiến thì bên học viện Thiên Linh cũng vậy. Bởi vì chỉ có đoàn chiến bọn họ mới có thể phát huy được thực lực của mình. Kết quả rút thăm đều khiến cả hai học viện hài lòng, tuy nhiên, trước mắt, Sử Lai Khắc Thất Quái có thể chiến thắng học viện Thiên Linh hay sao? - Đi. Trầm Sách khẽ quát một tiếng, Thiên Kích Mâu trên tay hăm vào một cái bản thắng về trước. Cũng ngay lúc này, bốn vị Hồn Sư Linh Tê Thuần phối hợp cực kỳ ăn ý tạo ra một khe hở trên Thuần Tường cho Thiên Kích Mâu bay ra. Bên ngoài Thuần Tường, bốn người Bối Bối, Hòa Thái Đầu, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam vì bị ảnh hưởng từ Hồn Kỹ Băng Phong của An Lãnh Dạ mà suy giảm tốc độ, lúc này khoảng cách giữa bọn họ với Thuần Tường còn chừng mười thước. Tất cả những chuyện này nói thì chậm thì chỉ mấy giây đã hoàn thành, bên đội học viện Thiên Linh không chỉ có Trầm Sách mạnh mẽ mà Băng Hỏa Song Khống cũng không kém, tốc độ sử dụng Hồn Kỹ khá nhanh, có thể nói là tuyệt diệu cũng không sai. Bốn người bên phía học viện Sử Lai Khắc đều làm ra dáng vẻ ngu ngơ không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng đúng lúc này, trên người Bối Bối xuất hiện một ký hiệu màu trắng, ký hiệu này có hình chữ thập (十) nằm ngay lồng ngực của hắn. Nhưng cũng ngay lúc này, Bối Bối lại nở một nụ cười cực kỳ tự tin. Bây giờ có thể thấy rõ bất kể các vị khán giả bên

dưới hay vị Hoàng Đế ngồi xem trên Hoàng Thành cũng đều nhín thờ quan sát, chẳng lẽ học viện Sử Lai Khắc vừa ra thi đấu liền bị đả thương sao? Cũng ngay lúc này, trước mặt bọn họ xuất hiện một màn vô cùng kỳ quái, nói chính xác hơn phải là một cảnh tượng kinh người. Không ai có thể ngờ rằng trong Sử Lai Khắc Thất Quái, người đầu tiên sử dụng Hồn Kỹ lại là Hoắc Vũ Hạo đang đứng ở phía sau, hơn nữa khi hắn sử dụng Hồn Kỹ cũng không để Hồn Hoàn xuất hiện. Hai luồng sáng màu tím ánh kim không hề có dấu hiệu gì mà vụt sáng từ khóe mắt Hoắc Vũ Hạo bay ra, vọt thẳng về phía Trầm Sách đang chuẩn bị tấn công. Một tiếng kêu thật khê từ miệng Trầm Sách vang ra, ký hiệu chữ thập trên ngực Bối Bối cũng biến mất, nhưng Thiên Kích Mâu lại bay ra ngoài ngay sau đó, chẳng qua quỹ tích của nó bị trệch sang hướng khác mà thôi. Cơ hội của hai đội lại ngang bằng nhau. Tinh Thần Tham Trắc cộng với Linh Hồn Trùng Kích tạo nên một tổ hợp Hồn Kỹ hoàn mỹ, mỗi lần sử dụng đều thu được một kết quả rất tốt. Bất cứ ai lần đầu đối mặt với tổ hợp Hồn Kỹ này đều khó mà tránh được. Nhưng theo tu vi không ngừng tăng lên, có thể nói về phương diện Tinh Thần Lực của Hoắc Vũ Hạo là có sự thay đổi rõ rệt nhất, tinh thần của hắn được Thiên Mộng Băng Tầm bảo vệ không ngừng tăng trưởng với tốc độ khủng bố. Hồn Hoàn thứ nhất của hắn đã sớm đạt đến cấp bậc ngàn năm, tuy tu vi của hắn chưa đạt được ba Hồn Hoàn nhưng thực tế hắn đã ít nhất hai Hồn Kỹ ngàn năm. Lúc trước tu vi hắn còn thấp nhưng vẫn có thể sử dụng Linh Hồn Trùng Kích làm Mã Tiểu Đào choáng váng huống thi hiện giờ tu vi của hắn đã tăng lên mà đối thủ còn không bằng Mã Tiểu Đào khi ấy nữa. Còn tại sao Bối Bối lại mỉm cười? Chính là vì học viện Thiên Linh cứ nghĩ chiến thuật của bọn họ khá bí mật nhưng dưới Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo, ngay cả chuyện Trầm Sách vận dụng hồn lực như thế nào bọn họ cũng thấy được vô cùng rõ ràng. Đội hình của học viện Sử Lai Khắc vốn có vẻ rời rạc nhưng lập tức có sự thay đổi. Vương Đông và Tiêu Tiêu vẫn đứng im bên cạnh Hoắc Vũ Hạo như cũ nhưng bốn người dẫn đầu lại khác, cả bốn đồng thời ra tay, hơn nữa còn phối hợp chuẩn bị đỡ lấy Thiên Kích Mâu của Trầm Sách. Sau khi bị Linh Hồn Trùng Kích công kích, Trầm Sách không những để quỹ đạo chuyển động của Thiên Kích

Mâu bị sai lệch mà tinh thần còn tổn thương không nhẹ, sau khi hấn kêu lên một tiếng thì máu từ mũi và miệng cũng chảy ra không ngừng, còn Thiên Kích Mâu bay đi như tia chớp lại nhắm thẳng vào Thuần Tường của bọn họ. Thành lũy dù chắc chắn như thế nào cũng sẽ dễ dàng công phá từ bên trong, đó là lý thuyết cơ bản nhất. Bốn người kia hợp lực tạo thành Thuần Tường, từ bên ngoài không tìm ra được một sơ hở nào, mà bốn người Dương Minh, Tống Hồ, Bạch Trần và Diệu Mậu còn không ngừng di chuyển vị trí để cân bằng phòng ngự của Thuần Tường nhưng phòng ngự của bọn họ là phòng bên ngoài chứ không phải bên trong. Thiên Kích Mâu của Trầm Sách bay thẳng về phía lá chắn của đội mình. Sau đó một tiếng nổ thật lớn vang lên, ngọn lửa xanh trắng nhanh chóng triệt tiêu sự tăng phúc của Hàn Băng Thuần, hơn nữa còn không ngừng lan tỏa về người đang ở gần đây là Dương Minh. Bị một lực khủng bố đánh vào khiến phần bên trái của Thuần Tiễn nháy mắt nổ tung, hai người Dương Minh, Tống Hồ bị đẩy bay ra ngoài, cả người bị lửa tấp vào kêu lên một tiếng thảm thiết. Một kích vốn nhắm thẳng vào Bối Bối giờ lại vơi về đội của mình, may mà không phải rơi trúng người nào không thì kết cục còn bi thảm hơn. Ngay lúc này, một tiếng nổ lớn âm âm vang lên, Bối Bối và Từ Tam Thạch đồng thời quát lên một tiếng, tốc độ vốn bị Băng Phong ảnh hưởng mà chậm lại nay lại tăng lên. Từ Tam Thạch lách người một cái đã xuyên qua được Thuần Tường đã bị hư hại, còn Bối Bối lại còn đâm thẳng vào một phần bức tường còn sót lại. Hòa Thái Đầu thì nháy mắt dừng lại, hấn cầm điều xì gà có tác dụng tăng cường hồn lực hút một hơi rồi cả người bắt đầu biến hóa. Hôm trước khi Từ Tam Thạch đấu với học viện Vân La đã xuất hiện một thứ gọi là Hồn Đạo Pháo Đài, hôm nay nó lại xuất hiện một lần nữa nhưng lại từ trên người Hòa Thái Đầu. Hoắc Vũ Hạo chỉ mới theo học chế tạo Hồn Đạo Khí với Phàm Vũ một thời gian ngắn nên những gì Phàm Vũ dạy cho hấn chỉ là kiến thức cơ bản, bắt đầu xây dựng nền móng vững chắc trước. Còn Hòa Thái Đầu lại khác, hấn theo Phàm Vũ học tập chế tạo Hồn Đạo Khí ít gì cũng năm năm rồi, hơn nữa con người thật sự của hấn không phải là đáng vẻ hiền lành bình thường, năm năm qua lúc nào hấn cũng khổ tu, cho nên vị đội trưởng của học viện Vân La làm sao có thể so với hấn được. Hồn Đạo

Pháo Đài trên người hãn hoàn toàn khác biệt với Hồn Đạo Pháo Đài đã xuất hiện hôm trước. Hôm đó của Tư Đồ Vũ chủ yếu nằm ở hai chân kéo dài xuống dưới còn của Hòa Thái Đầu mới thật sự là pháo đài. Cả người hãn đều đã bị kim loại bao phủ, dưới hai chân gắn hai đế hình tròn, đôi chân của hãn đã hoàn toàn bị hai cái đế tròn kia bao phủ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 86: Hủy Diệt Chi Nguyên - Hòa Thái Đầu (Trung)

Đây mới chính xác là pháo đài, bây giờ Hòa Thái Đầu muốn di chuyển đi đâu cũng không thể, tuy nhiên vị trí hãn chọn cũng khá chính xác, ngay ở chính giữa sàn đấu đối mặt với học viện Thiên Linh. Sau khi chân đế hoàn thành, một loạt ống sắt thật lớn từ trên người hãn xuất hiện. Lúc trước, trên người Tư Đồ Vũ đội trưởng học viện Vân La có thể xuất hiện ba mươi mấy cái ống sắt cũng có thể nói vượt xa phạm trù của một Hồn Đạo Pháo Đài bình thường rồi, bởi vì một Hồn Đạo Pháo Đài bình thường chỉ cần 24 cái là có thể nói tạo nên một lực công kích khủng bố mà lại còn tiết kiệm được hồn lực. Nhưng nhìn Hòa Thái Đầu xem, khắp người hãn đều là ống sắt, đếm sơ sơ không dưới năm mươi cái. Hoặc Vũ Hạo nhìn sư huynh của mình mà đổ đầy mồ hôi, lúc này hãn mới biết tại sao các Hồn Đạo Sư đều có thân hình cường tráng, nếu không làm sao có thể trang bị được hàng đồng thứ kim loại như kia. Hãn thầm nhủ bản thân phải cố gắng thêm mới được, nếu không mang trên người một đồng kim loại như kia không bị đè chết mới là lạ. Tổng số ống sắt trên người Hòa Thái Đầu là 64 cái, trong đó thứ kinh khủng nhất là một ống pháo to cỡ bắp đùi nằm trên vai của hãn, ống pháo này dài chừng hai thước, đen tuyền một màu. Bất quá ống pháo này không thể sử dụng trong Đấu Hồn Đại Tái được, vì nó chính là một dạng Định Trang Hồn Đạo Khí có lực công kích rất mạnh, Định Trang Hồn Đạo Pháo. Sao khi xong mọi bước chuẩn bị, mặc dù Hòa Thái Đầu không thể di chuyển nhưng hãn vẫn vừa ngậm xì gà vừa mỉm cười, nụ cười này mang đến một cảm giác hủy diệt đáng sợ. Ngay sau đó, cả người Hòa Thái

Đầu cùng lúc phát ra hàng loạt tia sáng. Lúc này Bối Bối vừa chạm vào vách tường kia, hẳn đang định công kích phá vỡ Thuần Tường nhưng đột nhiên cảm nhận được sau lưng mình nóng hừng hực, rồi hàng loạt tiếng nổ khủng khiếp vang lên, vụ nổ quá mạnh, mang theo dư chấn cực kỳ mạnh mẽ nên hẳn không thể không ngồi sụp xuống đồng thời thúc dục hồn lực bảo vệ cơ thể, ngay cả mấy món Hồn Đạo Khí Phòng Ngự vừa mua hôm qua cũng lấy ra dùng hết. Sau đó Bối Bối cảm nhận được có một lượng lớn các mảnh nhỏ rơi xuống người mình, còn bức tường trước mặt đã biến mất không còn dấu vết. - Đờ mờ. Bối Bối luôn trầm tĩnh tao nhã nhưng lúc này cũng không kiềm được mà văng tục. Hàng đồng mảnh nhỏ bay đầy trời kia chính là Linh Tê Thuần. Khắp nơi rực sáng ánh pháo, bức màn phòng ngự của sàn đấu dao động kịch liệt, mà hàng loạt ánh sáng kia đa phần tập trung vào một người, người này cũng là đội trưởng của học viện Thiên Linh, Trầm Sách. Cả người hẳn bị luồng ánh sáng kia bao phủ, năm cái Hồn Hoàn thay nhau nhấp nháy, nhưng hẳn vẫn bị luồng năng lượng ấy bao phủ không sao nhúc nhích được. Mà không chỉ Bối Bối bị cảnh tượng trước mắt làm choáng váng mà những người bên học viện Thiên Linh cũng há hốc mồm. Bốn gã Hồn Sư hệ Phòng Ngự đều bị thương. Ban này, Dương Minh và Tống Hồ đã bị dư chấn của Thiên Kích Mâu làm bị thương, mà lúc này nhìn lại dáng vẻ của Bạch Trần và Diệp Mậu, bọn họ lại âm thầm cảm thấy may mắn vì Thuần Tường của mình đã bị phá vỡ. Vừa rồi chính là lực công kích từ ba mươi sáu trong sáu mươi bốn cái ống sắt trên người Hòa Thái Đầu, bây giờ cả người hẳn đã đỏ rực như một mặt trời giữa ban trưa. Lực công kích của hẳn mạnh đến nỗi chẳng những phá hỏng được Thuần Tường mà còn đánh thẳng vào Trầm Sách vừa tỉnh lại sau choáng váng từ Linh Hồn Trùng Kích. Mà đối mặt với đòn công kích này, Trầm Sách chỉ còn cách ra sức phòng ngự, nhưng sau khi đỡ lấy lực công kích đó, cả người hẳn bị đánh bay thẳng ra mép sàn đấu. Lực công kích khủng bố này mạnh đến mức nào đây? Cho dù Thuần Tường đã bị phá hỏng một phần nhưng nó vẫn được tạo thành từ hai Hồn Tông hệ Phòng Ngự. Vậy mà đối mặt với Hòa Thái Đầu, nó không khác một mảnh giấy là bao. Cùng sống sót như Bối Bối là Từ Tam Thạch đang đứng cách đó không xa, cả hai liếc mắt nhìn nhau

liền thấy rõ sự khiếp sợ trong mắt đối phương. Hóa ra người còn ẩn giấu thực lực không phải chỉ có hai người bọn hắn, mà Hòa Thái Đầu cũng thế. Hơn nữa, thực lực mà Hòa Thái Đầu còn che giấu không phải là ít. Một kích vừa rồi đối lại là Từ Tam Thạch e là hắn cũng không chắc chắn có thể đỡ được. Xét dưới cấp bậc Hồn Thánh, Hồn Đạo Sư đối mặt với Hồn Sư tuyệt đối chiếm ưu thế, mà Hòa Thái Đầu còn không phải là một Hồn Đạo Sư bình thường nữa. Nếu không có Hoắc Vũ Hạo, hắn là niềm hi vọng duy nhất của hệ Hồn Đại ở học viện Sử Lai Khắc, hơn nữa hắn còn là người duy nhất được đề cử thử nghiệm kế hoạch Cực hạn Đan Bình. Cho nên nếu xét về phương diện Hồn Đạo Khí, hắn là Hồn Đạo Sư có thể sử dụng Hồn Đạo Pháo Đài phát ra uy lực lớn nhất. Chiến thuật của học viện Thiên Linh không tồi nhưng điểm yếu nhất của bọn họ chính là bị động, không thể mang đến áp lực cho đối thủ. Từ khi Hòa Thái Đầu lắp ráp Hồn Đạo Pháo Đài đến khi sử dụng chỉ tốn ba giây, tốc độ này khiến học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đang ngồi xem bên dưới cũng phải khiếp sợ đứng bật dậy. Bởi vì trong đội bọn họ chưa có ai có thể lắp ráp Hồn Đạo Pháo Đài trong một thời gian ngắn như thế, huống chi đây còn là Hồn Đạo Pháo Đài cấp bốn vô cùng phức tạp. Có thể nói, Hòa Thái Đầu dựa vào số lượng Hồn Đạo Khí mà chiếm ưu thế, hắn gần như dùng Hồn Đạo Pháo Đài cấp bốn mà phát ra uy lực của Hồn Đạo Pháo Đài cấp năm, bởi vì lực công kích quá khủng bố cho nên khi luận bàn với đồng đội của mình hắn chưa từng sử dụng đến. Bối Bối và Từ Tam Thạch vốn định hợp lực bùng nổ toàn lực mà bị tình cảnh trước mặt làm ngẩn người, mãi một lúc sau mới có phản ứng, mà hàng loạt các tia sáng từ Hồn Đạo Khí phát ra cũng ảm đạm xuống. Nhờ ánh sáng dần mờ xuống mà Trầm Sách mới miễn cưỡng đứng dậy được, hắn nhờ có bức màn phòng hộ phía sau nên mới miễn cưỡng đứng dậy và bước trở lại sàn đấu, nhưng quần áo rách nát tan tành lộ ra bộ áo giáp ở bên trong. Rầm Bộ áo giáp đột nhiên rã ra rơi xuống đất, Trầm Sách mặt mày thở hỗn hển, hắn phải dựa vào Thiên Kích Mâu mới miễn không ngã xuống. Hòa Thái Đầu vút điếu xì gà xuống, bữu môi nói: - Không tệ, chỉ tiếc cho cái Hồn Đạo Khí Phòng Ngự cấp năm này, khó trách có thể đỡ được công kích của ta, người là Hồn Vương đầu tiên có thể đỡ một kích toàn lực từ

Hồn Đạo Pháo Đài của ta mà có thể đứng vững, đến đây. Nói xong, cái chân để lại giật giật một cái, toàn bộ 64 ống sắt trên người hấn bắt đầu chuyển động, Hồn Đạo Pháo Đài trên người hấn lúc này có thể xoay một vòng 360 độ, bất quá hấn điều chỉnh họng pháo một chút rồi nhắm thẳng vào Phi Vũ Diễm, không, nói chính xác là vũ hồn Sí Hồ của Phi Vũ Diễm. - Các huynh đệ còn chờ gì nữa? Hòa Thái Đầu hét lớn một tiếng, sau đó hàng loạt quang sáng từ Hồn Đạo Pháo Đài kinh khủng kia lại sáng lên. Phi Vũ Diễm bị dọa sợ đến mức nhào đến vũ hồn Sí Hồ của mình, cô và vũ hồn của mình ba chân bốn cẳng bỏ chạy, trên người nàng không có Hồn Đạo Khí phòng ngự cấp năm đâu nha. - Đừng hoảng, hấn không có khả năng công kích hai lần liên tục đâu! Trầm Sách là đội trưởng nên trước tình thế này vẫn có thể bình tĩnh suy đoán. Đúng vậy, bất kể thế nào, Hòa Thái Đầu chỉ là một gã Hồn Tông, cho dù năng lực của hấn rất mạnh thậm chí có thể áp chế một gã Hồn Vương nhưng làm sao có thể liên tục sử dụng đòn công kích khủng bố như kia? Tuy vậy, sợ chết là bản tính của con người, mặc dù Trầm Sách nhắc nhở đúng lúc nhưng uy lực từ Hồn Đạo Pháo Đài quá khủng khiếp, nhất thời khiến các học viên học viện Thiên Linh sợ hãi hoảng loạn. Đúng lúc này, một bóng người cao ráo lạng lẽ xuất hiện phía sau Dương Minh. Dương Minh đột nhiên cảm thấy cả người nặng xuống, cơ thể trở nên cứng ngắc không thể di chuyển được, sau đó một đôi chân dài kẹp lấy cổ hấn, tiếp theo mọi người liền thấy cả người Dương Minh đột nhiên bay lên vắng khỏi sàn đấu. Giang Nam Nam đã ra tay, Hồn Kỹ thứ hai, Khống Chế Trọng Lực, và Hồn Kỹ thứ nhất, Yêu Cung. Hai hồn kỹ này kết hợp lại cho dù khi Dương Minh bình thường cũng chưa chắc đỡ được huống chi lúc này hấn đã bị thương. - Ta tới đây. Một tiếng kêu khê vang lên, sau đó một bóng người đi ra từ đội ngũ Thiên Linh đang hoảng loạn. Nàng cũng bị một màn ban nãy làm giật mình nhưng nàng là đội phó của cả đội, lúc này đội ngũ cần người xung phong, cho nên nàng phải ra tay, sử dụng vũ hồn Băng Sương Hùng của mình, An Lãnh Dạ. An Lãnh Dạ triệu hồi ra Băng Sương Hùng rồi vọt thẳng về trước, sau đó đỡ lấy Dương Minh, người mà lẽ ra phải bị rớt xuống đài sau đòn công kích của Giang Nam Nam. Không chỉ thế, Hồn Hoàn thứ tư trên người nàng cũng sáng lên. Băng

Sương Hùng đột nhiên gầm lên giận dữ, một luồng khí lạnh xuất hiện. Mái tóc màu xanh của nàng cũng hóa thành màu trắng, ngay cả hai tròng mắt cũng vậy. Luồng khí lạnh đó quét thẳng về trước, cuốn lấy Bối Bối, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam, sau đó tiếp tục bay thẳng về phía Hòa Thái Đầu.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 86: Hủy Diệt Chi Nguyên - Hòa Thái Đầu (Hạ)

Lực công kích của Hồn Đạo Pháo Đài không cần phải bàn cãi nữa, tuy nhiên, dù Hòa Thái Đầu có thể tấn công 360 độ nhưng khuyết điểm duy nhất là hẳn không có khả năng di chuyển, cũng có nghĩa là né tránh. Một kích từ An Lãnh Dạ không chỉ bất ngờ mà còn đúng lúc. Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo luôn luôn bao phủ toàn sàn đấu nhưng tình huống này lại có thể nằm ngoài dự liệu của hẳn. - Nàng có Hồn Cốt, Đầu. Hoắc Vũ Hạo thông qua Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng truyền thông tin cho đồng đội của mình. Đúng vậy, một kích này chính là kỹ năng từ Hồn Cốt của An Lãnh Dạ, giúp uy lực Hồn Kỹ thứ tư của nàng là Băng Sương Long Quyển vượt khỏi cấp bậc Hồn Tông bình thường, cho nên nàng mới tự tin cản trở được bước tiến của các học viên Sử Lai Khắc, nếu không Từ Tam Thạch và Bối Bối tiến lên, Hòa Thái Đầu sau vài giây chờ đợi có thể công kích tiếp thì xem như trận đấu này xong rồi. Nhờ sự tăng phúc từ hồn Kỹ ở đầu, một kích này của An Lãnh Dạ có thể đạt đến cấp bậc Hồn Vương. Bối Bối nhíu mày, hai tay bắt chéo trước người, lôi điện từ cơ thể hẳn không ngừng tỏa ra bảo vệ cơ thể, hẳn tăng tốc trượt về trước vừa lúc chắc trước người Hòa Thái Đầu. Đối thủ có thể nhận ra vấn đề của Hồn Đạo Pháo Đài thì hẳn thân là đội trưởng Sử Lai Khắc Thất Quái làm sao lại không biết đây? Ngay sau đó Bối Bối đột nhiên cảm thấy áp lực trên người nhẹ đi, phía trước hẳn xuất hiện một tầng lá chắn màu đen dao động nhẹ như sóng nước. Từ Tam Thạch nghiêng đầu nhìn hẳn cười xấu xa. Hồn Hoàn thứ hai trên người Từ Tam Thạch lóe sáng, hẳn đỡ lấy một kích Băng Sương Long

Quyển đã được công kích mà không hề có chút quá sức. Hồn Kỹ thứ hai của Từ Tam Thạch, Huyền Minh Thuần Trộn. Tác dụng của kỹ năng này cũng giống như Thuần Tường nhưng do chênh lệch cấp bậc vũ hồn mà Linh Tê Thuần không sao bì kịp với Huyền Minh Thuần. Nhất là hiện nay kỹ năng tấn công vào hãn có thuộc tính băng, băng va vào nước sẽ tan chảy đi một ít sau đó lại rút lại một phần ở Huyền Minh Thuần Trộn cuối cùng mới va vào. Từ việc Từ Tam Thạch có thể quay đầu lại tươi cười với Bối Bối cũng đủ để biết hiện giờ áp lực hãn phải chịu không lớn lắm. Băng Sương Long Quyển của An Lãnh Dạ được tăng phúc đến cấp bậc Hồn Vương nhưng nàng cũng giống Hòa Thái Đầu, cấp bậc chính xác của cả hai chỉ là Hồn Tông, cho nên dù nàng có khả năng phóng ra một kích này nhưng lại không thể khống chế được. Hơn nữa kỹ năng này là kỹ năng công kích phạm vi rộng, làm sao bì được với uy lực của Thiên Kích Mâu ban này. Bất quá nhờ An Lãnh Dạ ra tay mà đội Thiên Linh có cơ hội tranh thủ thời gian ổn định lại. Bốn gã Hồn Sư Linh Tê Thuần nhanh chóng tụ hội lại một chỗ, cả bốn tuy rằng đều bị thương, Linh Tê Thuần của Bạch Trần và Diệp Mậu thậm chí còn vỡ nát, cánh tay đầm đìa máu tươi nhưng dù sao bọn họ cũng là Hồn Sư hệ Phòng Ngự, lực phòng ngự khá cao, cho nên vẫn còn sức chiến đấu. Sau khi An Lãnh Dạ tung ra một kích kia, bốn người bọn họ lại di chuyển đến chắn trước mặt nàng. Trong vài giây ngắn ngủi này Trầm Sách cũng đã khôi phục lại vài phần, Phi Vũ Diễm đang cười Sí Hổ cũng đỏ mặt nhanh chóng về lại vị trí của mình. Nàng và An Lãnh Dạ trước nay không ngừng đấu đá giành lấy vị trí đội phó nhưng sau lần này nàng đã nhận ra, mình kém An Lãnh Dạ không chỉ một bậc. Trầm Sách hét lớn một tiếng: - Để ta tới. Lúc này trong lòng hãn không những tràn ngập chiến ý mà có chút bi phẫn nữa. Bởi vì hãn thấy bên đội đối phương, ba người mạnh nhất còn chưa ra tay mà cục diện đã được quyết định. Có câu ai bình tất thắng (*), cho nên hiện giờ hãn muốn dốc toàn lực mà liều mạng một lần. (*): quân đội bị áp bức vùng lên mà chiến đấu thì nhất định sẽ chiến thắng Hồn Hoàn thứ năm của Thiên Kích Mâu khẽ nhấp nháy, hãn liếc nhìn xung quanh bằng ánh mắt sắc bén rồi hét lớn một tiếng sau đó ném Thiên Kích Mâu bay đi. Lúc này hãn đã tập trung toàn bộ Tinh Thần Lực để

phòng Linh Hồn Trùng Kích từ Hoắc Vũ Hạo. Mục tiêu công kích của Trầm Sách không ai xa lạ chính là người đã đảo lộn kế hoạch của hắn khiến Thiên Kích Mâu lệch khỏi quỹ tích ban đầu làm Thuần Tường bị hư hại nghiêm trọng, Hoắc Vũ Hạo. Hắn biết trận chiến này không thể thắng nữa nên hắn muốn thấy rốt cuộc con người thần bí kia mạnh đến mức nào. Băng Sương Long Quyển không chỉ ngăn cản thế tấn công của mấy người Bối Bối mà còn ngăn cản Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo nữa. Cho nên khi Phi Vũ Diễm dùng kỹ năng tăng phúc cho Thiên Kích Mâu rồi Thiên Kích Mâu bay ra khỏi Băng Sương Long Quyển hắn mới cảm nhận được. - Không ổn. Bối Bối giật mình kêu to. Trong lòng bọn họ đều biết Hoắc Vũ Hạo chẳng phải cao thủ thần bí gì, thực tế hắn chỉ mới có hai Hồn Hoàn, là một Đại Hồn Sư cấp 27. Đối mặt với một kích toàn lực của Trầm Sách hơn nữa một đòn này còn được tăng phúc thuộc tính hỏa từ Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế, hắn chỉ có một kết cục đó là, chết! Bối Bối biến sắc, Hòa Thái Đầu, Giang Nam Nam, Vương Đông và Tiêu Tiêu cũng không ngoại lệ. Vương Đông đang định lách người muốn bước ra đỡ cho Hoắc Vũ Hạo thì bị Hoắc Vũ Hạo nắm tay kéo lại, vì muốn kéo Vương Đông đứng yên mà Hoắc Vũ Hạo không ngại sử dụng đến Băng Đế Ngao. Năm người biến sắc nhưng hai người vẫn ung dung như cũ, cũng chính là Hoắc Vũ Hạo và Từ Tam Thạch. Một luồng ánh sáng màu đen bỗng sáng lên, Hoắc Vũ Hạo ở bên cạnh Vương Đông biến mất, thay vào đó là một bóng người vô cùng cao lớn đang đưa một tấm chắn lên, phía sau hắn xuất hiện ảo ảnh một con rùa đen thật lớn. Hồn Hoàn thứ tư của hắn vừa tắt, ba Hồn Hoàn còn lại liền lóe sáng. Trong phút chốc, quang sáng màu đen kia càng lúc càng lạnh và phẳng lặng như mặt nước bình thường, không khí bị áp lực đè xuống mà vặn vẹo kịch liệt, mọi thứ trong phạm vi bao phủ của quang sáng màu đen kia đều bị bóp méo. Huyền Minh Quy Giáp Thuần vốn đã lớn nay lại còn tăng lên gấp đôi, bên dưới xuất hiện một hình tam giác mũi nhọn, ngay trước khi Thiên Kích Mâu bay đến nó đã cắm sâu vào lòng đất, phần phía trên thì ngả vào vai Từ Tam Thạch, Thuần Điện Khuynh Tà (lá chắn mặt nghiêng)! Ầm Một tiếng nổ thật lớn vang lên, Từ Tam Thạch và Huyền Minh Quy Giáp Thuần bị dư chấn đánh trượt về sau đến tám thước mới

dừng lại, đây còn là nhờ có Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của Tiêu Tiêu trợ giúp đỡ lấy. Trong nháy mắt ấy, Vương Đông và Tiêu Tiêu ở bên cạnh Từ Tam Thạch đột nhiên cảm thấy vị sư huynh thường ngày với bộ dạng háo sắc lúc nào cũng bám theo Giang Nam Nam lại tỏa ra một khí thể sừng sững như núi. Thậm chí Vương Đông còn mơ hồ cảm nhận được từ ánh mắt Từ Tam Thạch tỏa ra một khí thể cuồng ngạo không ai bì kịp. Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự đối mặt với Chiến Hồn Sư hệ Cường Công đồng cấp thì có thể nói là ngang sức ngang tài. Nhưng tình huống trước mắt, Từ Tam Thạch đã hoàn toàn phá vỡ nhận định bình thường của mọi người, lực phòng ngự của hắn không chỉ chống đỡ được một kích toàn lực của Hồn Vương hơn hẳn một bậc mà còn trong tình huống một kích kia được tăng phúc thuộc tính hỏa nữa. Lực phòng ngự mạnh đến mức này có thể nói trong cấp bậc Hồn Tông là cao thủ của cao thủ. Ánh sáng màu đen từ từ biến mất, Từ Tam Thạch đứng thẳng dậy, Huyền Minh Quy Giáp Thuần cũng thu nhỏ lại như ban đầu, hắn vuốt vuốt mái tóc của mình rồi bình thản nói: - Thật sướng! Vốn Vương Đông lẫn Tiêu Tiêu đều đang nhìn hắn bằng ánh mắt khâm phục nhưng sau khi nghe thấy câu này thì suýt chút nữa bật ngửa. Tại sao Hoắc Vũ Hạo không sợ? Cũng vì hắn biết Từ Tam Thạch có thể đỡ được một kích này, mà Từ Tam Thạch chẳng phải có một kỹ năng thay đổi vị trí hay sao? Cho nên lúc này Hoắc Vũ Hạo đã được đổi đến vị trí mà Băng Sương Long Quyển phát ra ban này. Uy lực của Băng Sương Long Quyển đã có dấu hiệu suy yếu nhưng vẫn còn rất mạnh mẽ, tuy vậy nó chưa thể uy hiếp được tính mạng của Hoắc Vũ Hạo, ít ra so với việc bị Thiên Kích Mâu đâm trúng thì tốt hơn nhiều. Huống chi khi Hoắc Vũ Hạo bị đổi đến đây, Bối Bối cũng nhanh chân vọt đến dùng lưng của mình đỡ lấy phần uy lực cuối cùng của Băng Sương Long Quyển. Cũng ngay lúc này, hai mắt Hoắc Vũ Hạo lóe sáng, phát ra một ánh sáng màu đỏ rực, tay phải hắn đưa lên cao, một ngón chỉ thẳng lên trời. Sáu Hồn Hoàn đỏ như máu lại xuất hiện và tiếp tục khiến mọi người chấn động. Hơi thở khủng bố từ Hồn Hoàn mười vạn năm khiến bức màn phòng hộ của 108 hồn sư bên ngoài run động dữ dội. Hơi thở hồng hoang đầy uy nghiêm khiến không khí xung quanh Hoắc Vũ Hạo dường như cô đọng. Phía sau hắn mơ hồ xuất hiện một ảo

ảnh nhưng rất nhanh đã biến mất, tuy vậy vẫn đủ cho Hòa Thái Đầu và Giang Nam Nam ở phía sau thấy được rõ ràng, ảo ảnh kia dường như là một con bọ cạp. - Băng, ta chính là chúa tể. Một giọng nói trầm thấp vang lên thông qua một số Hồn Đạo Khí Khuếch Âm đã được bên ngoài chuẩn bị sẵn truyền khắp Quảng Trường Tinh La. Giọng nói này vừa vang lên khiến tất cả mọi người đang quan sát trận đấu này đều có cảm giác trái tim mình như đã ngừng đập. Sau đó, trước mặt họ xuất hiện một màn suốt đời khó mà quên được. Băng Sương Long Quyển vốn đang lơ lửng trong không khí nay lại đột nhiên đọng lại, đúng, là đọng lại ngay trong không khí, sau đó lại vọt thẳng lên cao, bay một vòng phủ ngược xuống phía học viện Thiên Linh. Không chỉ có thế, Hoắc Vũ Hạo đưa tay phải xuống chỉ thẳng vào Băng Sương Hùng, Băng Sương Hùng đối mặt với Hoắc Vũ Hạo hết như trông thấy một chuyện gì đó rất kinh khủng, cả người run run rẩy rẩy sau đó bùng một cái nổ tan tành, biến mất trong không khí. An Lãnh Dạ kêu lên một tiếng đau đớn, rồi phun ra một ngụm máu tươi ngã nhào xuống đất, hai mắt uể ải thất thần. Trước khi nàng hôn mê, trước mặt nàng lại hiện ra bóng hình lạnh lùng của Hoắc Vũ Hạo, tuy vậy trong lòng nàng không hề cảm thấy tức giận mà lại chăm chú quan sát đôi mắt kia...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 87: Sử Lai Khắc thần bí ?(Thượng)

Bốn gã hồn sư Linh Tê Thuần vất vả lắm mới đỡ được dư âm từ Băng Sương Long Quyển, nhưng sau một màn này, bọn họ không còn chút ý chí chiến đấu nào nữa, cả đám đứng đờ người ra nhìn chăm chăm vào cậu bé lạnh lùng trước mặt. Bọn họ thần thờ đến nỗi quên cả việc trên cơ thể mình máu từ vết thương đang chảy ra không ngừng, đồng thời còn tiếp tục nhìn sang đội trưởng Trầm Sách của mình. Hoắc Vũ Hạo im lặng đứng một chỗ, ánh sáng màu đỏ trên đôi mắt dần biến mất, lúc này trông hẵn y hết một chúa tể vừa giáng thế. Đây là lần thứ hai hắn ra tay ở cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này, lần đầu tiên là hợp lực với Vương Đông, lần này chỉ riêng một

mình hẳn. Trận đấu đầu tiên của học viện Sử Lai Khắc đã ảnh hưởng rất lớn đến các học viện khác, bọn họ tập trung nghiên cứu về sáu Hồn Hoàn mười vạn năm của Hoắc Vũ Hạo là nhiều nhất. Đây không phải vì thực lực mạnh mẽ của Hoắc Vũ Hạo mà vì hẳn là học viện của học viện Sử Lai Khắc, một học viện nổi tiếng trong việc đào tạo Hồn Sư. Cho dù là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư cực kỳ hiện đại cũng không sao đưa ra đáp án chính xác được, trong mắt bọn họ lần này mọi thứ của học viện Sử Lai Khắc đều như được một bức sương mù bao phủ vậy. Thiếu niên kia rõ ràng chưa đến mười lăm tuổi nhưng tu vi là bậc Hồn Đế thật sao? Hơn nữa sáu cái Hồn Hoàn mười vạn năm là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra, là một chuyện nghịch thiên. Gần như mọi người đều nghĩ Hoắc Vũ Hạo đã sử dụng một kỹ năng nào đó để che mắt bọn họ, có điều kỹ năng này khá lợi hại vì ít nhất về mặt hơi thở của Hồn Hoàn không hề có chút sơ hở nào. Bọn họ rất muốn được thấy Hoắc Vũ Hạo ra tay một lần nữa, cuối cùng trong trận thứ ba này bọn họ đã thỏa lòng, nhưng bất ngờ mà hẳn mang đến còn khủng khiếp hơn trận đấu đầu tiên. Hẳn chỉ cần làm một động tác nhẹ nhàng đã có thể phá vỡ được công kích với uy lực của bậc Hồn Vương, hơn nữa còn nháy mắt phá vỡ được vũ hồn mô phỏng thuộc tính của An Lãnh Dạ, tất cả nghi ngờ trong lòng mọi người bây giờ đều trở thành kinh sợ. Cho dù là Hồn Đế cũng không thể làm mọi chuyện một cách nhẹ nhàng như thế, càng quan trọng hơn nữa là không ai nhìn rõ được hẳn đã sử dụng Hồn Kỹ gì. Ngay cả bên phía các thành viên của học viện Thiên Linh cũng vậy, trong mắt bọn họ hẳn đã trở thành chúa tể, chúa tể của cả trận đấu. Chẳng lẽ hẳn thật sự là Hồn Đế? Hơn nữa sáu Hồn Hoàn đều là Hồn Hoàn mười vạn năm? Lúc này có không ít học viện tử hời lại những suy đoán của mình, nếu cậu thanh niên này có tu vi cao như thế thì trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này còn ai là đối thủ của học viện Sử Lai Khắc nữa? Bối Bối nhìn Trầm Sách với vẻ mặt đầy kiêu ngạo trầm giọng nói: - Còn muốn đấu nữa không? Trầm Sách nhìn sang các đồng đội của mình thấy không ai còn ý chí chiến đấu, với lại An Lãnh Dạ đã hôn mê nằm dưới mặt đất, hẳn đành thở dài một tiếng lắc đầu nói: - Chúng ta nhận thua. Ban đầu ánh sáng từ Hoắc Vũ Hạo tỏa ra quá rực rỡ, nên những người đi bên cạnh hẳn không được nhiều

người chú ý đến, nhưng hôm nay Trầm Sách đã có thể thấy được rõ ràng rất nhiều chuyện, một cường giả Hồn Vương cũng không sao đỡ được một kích toàn lực từ Hồn Đạo Pháo Đài của Hòa Thái Đầu. Một Từ Tam Thạch, Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự chỉ mới đến bậc Hồn Tông cũng có thể đỡ được một kích toàn lực của Hồn Vương với sự tăng phúc thuộc tính hỏa cực mạnh của một Hồn Tông. khác Bấy nhiêu đã đủ quyết định thắng bại hướng chi phía sau bọn họ còn mấy người chưa ra tay nữa. Mà bên phía học viện Thiên Linh thì sao? Bọn họ đã mất đi đội phó An Lãnh Dạ, thực lực của những người còn lại cũng chẳng còn bao nhiêu, cho dù cậu thiếu niên thần bí kia không ra tay nữa, bọn họ cũng chưa chắc có thể thắng lợi. Cho nên có đấu tiếp cũng không còn ý nghĩa gì. - Học viện Sử Lai Khắc, thắng. Trọng tài vừa tuyên bố kết quả xong, bảy người học viện Sử Lai Khắc khẽ cúi người chào rồi cùng nhau rời khỏi sàn đấu. Hoắc Vũ Hạo trước khi bước xuống khẽ quay người về phía An Lãnh Dạ ẩn một chương, có thể trông thấy mơ hồ không khí xung quanh đây lại vẩn vèo méo mó. An Lãnh Dạ kêu lên một tiếng đau đớn rồi tỉnh dậy, nàng nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo không chút giấu giếm vẻ sợ hãi. Trầm Sách vội vàng bước đến đỡ lấy An Lãnh Dạ: - Lãnh Dạ, có sao không? - Thật đáng sợ, thật sự rất đáng sợ. Đây tuyệt đối là Hồn Hoàn mười vạn năm thật sự, muội dám khẳng định không thể nhầm lẫn được. Áp lực thuộc tính băng này muội đã từng được cảm nhận qua. - Hả? Trầm Sách nghe nàng nói mà lòng chấn động, hẳn vừa đỡ nàng ngồi dậy vừa nhỏ giọng nói: - Muội chắc chắn? Gương mặt An Lãnh Dạ tái nhợt, không còn chút máu gât đầu nói: - Năm muội 16 tuổi, muội và ông nội từng đến vùng Cực Bắc tìm Hồn Hoàn thứ ba. Nhưng sau khi vào đó, chúng ta gặp phải một cái bóng màu xanh biếc, tốc độ của nó rất nhanh, lúc ấy phản ứng đầu tiên của ông nội là đẩy muội ngã xuống đất, ông dùng cơ thể của mình để che cho muội. Khoảng mười lăm phút sau ông mới đứng dậy, lúc ấy muội thấy cả lưng của ông đều bị tổn thương, khí lạnh xâm nhập rất dữ dội. - Ông nội nói với muội rằng chúng ta vừa gặp phải một trong những Hồn Thú khủng bố nhất của vùng cực Bắc, nó tuyệt đối là một Hồn Thú mười vạn năm. Sau đó ông nội lập tức dẫn muội rời khỏi nơi đó, sau khi về nhà, ông phải chữa thương khoảng một năm mới hoàn toàn loại bỏ

được luồng khí lạnh kia. Từ đó về sau ông nội không còn dẫn muội đến cực bắc lập sát hồn thú nữa. - Tuy đã qua nhiều năm nhưng hơi thở khủng bố đó mãi mãi muội không thể quên được. Mà luồng hơi thở đó giống hệt với hơi thở phát ra từ cậu bé ban nãy. Năm đó sau khi trở về, ông nội từng nói chúng ta có thể trở về không phải vì con Hồn Thú đó không phát hiện ra chúng ta mà căn bản chúng ta quá nhỏ yếu nó khinh thường không thèm ra tay. Nhờ thế chúng ta mới may mắn giữ được cái mạng này. Hơn nữa ông còn dặn trừ phi tu vi của muội đạt được bảy Hồn Hoàn nếu không, không được đến cực Bắc nữa. Còn nếu muốn đến vùng trung tâm của cực bắc thì ít nhất tu vi phải đến bậc Phong Hào Đẩu La. Trầm Sách hít sâu một hơi rồi nhìn sang bóng dáng đang bước đi của Hoắc Vũ Hạo bên khu vực chờ chiến, vẻ mặt không còn chút không phục nào: - Thôi chúng ta về, có chuyện gì từ từ nói sau. Chúng ta không phải là đối thủ của học viện Sử Lai Khắc. Huynh thật sự hối hận năm đó không đến sát hạch ở học viện Sử Lai Khắc. Hắn không hề nghi ngờ những gì An Lãnh Dạ đã nói vì An Lãnh Dạ không chỉ là người yêu của hắn mà thường ngày nàng rất ít khi lên tiếng, vậy mà hôm nay nàng lại nói nhiều như vậy có thể thấy cậu bé kia đã khiến nàng chấn động đến mức nào. Có điều, bọn họ đâu ngờ rằng bên phía học viện Sử Lai Khắc cũng đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Xét theo thực lực, đội Sử Lai Khắc Thất Quái này không phải là đối thủ của học viện Thiên Linh, ba người Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu chỉ mới có hai, ba Hồn Hoàn, cho nên ba người bọn họ trong trận chiến này không thể giúp ích gì được cho mọi người nên không phải bọn họ không muốn ra tay mà thay vì làm vướng chân vướng tay thì giả vờ thần bí đứng phía sau uy hiếp lại hữu dụng hơn. Nếu có người cẩn thận quan sát sẽ thấy khi Hoắc Vũ Hạo và Từ Tam Thạch thay đổi vị trí thì sáu cái Hồn Hoàn trên người Vương Đông và Tiêu Tiêu cũng biến mất. Khi đó thật lòng Hoắc Vũ Hạo cũng cảm thấy lo lắng, bởi vì một kích đó mà trúng hắn thì hắn chắc chắn sẽ mất mạng, hơn nữa hắn đang mang trên người sáu Hồn Hoàn mười vạn năm, chắc chắn vị trọng tài kia sẽ không đến cứu hắn. Cho nên nếu Từ Tam Thạch không ra tay kịp thời thì hắn sẽ xong đời, như thế làm sao hắn không lo lắng được? Bốn gã Hồn Sư Linh Tê Thuần, nếu riêng lẻ từng người thì

bọn họ không phải là đối thủ của Từ Tam Thạch nhưng hợp lực của bốn người thì dù Từ Tam Thạch mạnh đến mấy cũng phải chịu thua. Cho nên trận này học viện Sử Lai Khắc chiến thắng không phải là do thực lực mà vì chiến thuật quá hoàn hảo. Lúc cuối cùng khi Hoắc Vũ Hạo bị đổi chỗ phải đối mặt với Băng Sương Long Quyển có chút nguy hiểm nhưng may mà kỹ năng kia có thuộc tính băng, nên hoàn toàn lép vế với Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng của Hoắc Vũ Hạo. Nếu An Lãnh Dạ không phải Hồn Sư thuộc tính Băng thì e là trận đấu này còn phải tiếp tục nữa mà bọn họ cũng chưa chắc có thể chiến thắng đẹp như vậy. Cho nên, học viện Sử Lai Khắc lần này nhờ may mắn mà chiến thắng. Chẳng những bọn họ thắng mà còn có thể duy trì sự thần bí của mình lẫn thực lực thật sự. Đây hoàn toàn có lợi cho trận chiến kế tiếp. Học viện Thiên Linh không phải là đối thủ mạnh nhất của bọn họ trong vòng đấu vòng tròn này. Sử Lai Khắc Thất Quái chẳng lẽ luôn luôn gặp được may mắn sao? Hôm nay cũng giống như hai trận đấu trước, sau khi chiến thắng, học viện Sử Lai Khắc lại xoay người rời khỏi Quảng Trường Tinh La, Hoắc Vũ Hạo bình tĩnh dẫn đầu cả nhóm, nhờ trận đấu hôm nay, sự thần bí của hắn đã đủ để bất cứ đối thủ nào cũng phải e sợ. Nhưng tâm trạng của Hoắc Vũ Hạo không có chút vui mừng nào ngược lại còn rất lo lắng. Vì trước trận đấu hôm nay, Vương Ngôn đã nói cho bọn họ biết đối thủ kế tiếp của bọn họ là một đội rất mạnh. Bọn họ là đội ngũ xếp hạng tám trong cuộc thi lần trước. Trong đội đấy còn có đến ba cường giả bậc Hồn Vương...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 87: Sử Lai Khắc thần bí ? (Trung)

Đối với đội Sử Lai Khắc Thất Quái chính thức thì thực lực của học viện kia cũng không đáng nhắc đến nhưng với đội Sử Lai Khắc Thất Quái hiện nay lại khác. Nếu trận này thua thì thực lực của bọn họ đều sẽ bị mọi người biết hết. Mà bọn họ thật sự có khả năng thắng trận này sao? Thứ nhất hiện nay bọn họ chưa biết sẽ rút thăm trúng phương thức thi đấu nào, mà với sự

chênh lệch thực lực hiện nay thì dù rút vào cái nào bọn họ cũng không chiếm được ưu thế. Vương Ngôn sau khi tính toán thậm chí còn nghĩ đến việc bỏ qua trận này, dù sao đây là thi đấu vòng tròn, dù thua một trận cũng không sao. Chỉ cần qua trận này thì từ các trận sau Lăng Lạc Thần đã có thể ra thi đấu. Có vị Hồn Vương khống chế bằng trấn thủ, phối hợp với thuộc tính băng cực hạn của Hoắc Vũ Hạo thì các trận đấu kế tiếp sẽ dễ thở hơn, hưởng chi nhiều nhất ba trận nữa là Mã Tiểu Đào và Đái Thước hành cũng có thể bình phục. Chỉ cần đợi được đến lúc hai vị Hồn Đế này trở về thì thực lực của Sử Lai Khắc sẽ tăng vọt. Có điều, khi Vương Ngôn nói muốn bỏ qua trận đấu này đã bị cả nhóm Sử Lai Khắc Thất Quái đồng lòng phản đối. Bọn họ không phải ngày đầu tham gia cuộc thi, bọn họ đã hiểu rõ vinh dự của Sử Lai Khắc là như thế nào, cho nên bọn họ càng không thể để vinh dự của học viện bị hủy trong tay mình. Vì thế, bảy người bọn họ nhấn mạnh dù trận sau có thua cũng phải liều mạng dốc toàn lực. Hơn nữa còn họ không hẳn là không còn cơ hội. Tuy tu vi cả nhóm không cao nhưng mỗi người đều là thiên tài tuyệt đỉnh. Khi bọn họ cùng phối hợp với nhau sẽ có khả năng phá vỡ thực lực tổng thể của đối phương. Vương Ngôn thấy thái độ kiên quyết của cả nhóm cũng không tiếp tục phản đối nữa, vì hẳn biết nếu vì ẩn giấu thực lực mà bỏ qua trận đấu này chắc chắn sẽ để lại một bóng ma trong lòng bọn nhỏ. Hẳn tuyệt đối không muốn để chuyện đấy xảy ra. Sở dĩ ban nãy Hoắc Vũ Hạo cảm thấy lo lắng vì sau trận đấu này hẳn lại càng hiểu ra bất cứ học viện nào có thể tham gia cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái đều không yếu. Trận đấu này bọn họ đã rất rất may mắn mới có thể chiến thắng, nhất là hành động bất ngờ lúc đầu làm Trầm Sách thất thủ. Cũng vì lý do đấy cả nhóm mới cảm thấy không thoải mái. Đây chỉ mới là đội ngũ có một Hồn Vương, còn đội bọn họ sắp phải đấu có đến ba Hồn Vương, thực lực tổng thể của bọn họ hơn xa học viện Thiên Linh kia, vậy thì cục diện sẽ đi đến mức nào đây? Trong trận đấu vòng tròn đầu tiên, đối thủ của học viện Thiên Linh chính là đối thủ sắp tới của học viện Sử Lai Khắc. Trận đấu đó cũng chính là trận mà bảy người Sử Lai Khắc lên xem từ trên mái nhà của Tinh Hoàng Tửu Điện. Lúc ấy, học viện Thiên Linh hoàn toàn bị đối thủ nghiền nát, một cơ hội trở mình cũng không có. Phương thức chiến

đấu của trận đó là một đấu một, bên phía học viện kia chỉ cử ra ba học viên đã giải quyết được học viện Thiên Linh, mà trong số ba người đó chỉ có hai người là Hồn Vương, đội trưởng và một số thành viên còn lại cũng chưa ra tay. Không thể thua? Vậy phải làm sao mới thắng được? Đây là câu hỏi không ngừng lẩn quẩn trong đầu Hoắc Vũ Hạo. Hắn tự hỏi trong một thời gian ngắn làm sao có thể tăng cường thực lực? Hắn chỉ cần thực lực của mình đủ để đấu trong trận kế tiếp là được. Hắn hoàn toàn biết rõ hiện nay thực lực của mình mạnh đến đâu, Hồn Kỹ của hắn đều là những kỹ năng khủng bố, cho dù kỹ năng phụ trợ cũng không ngoại lệ, với lại số lượng còn phong phú hơn hẳn những Hồn Tông bình thường. Tuy tu vi của hắn mới chỉ là Đại Hồn Sư nhưng nếu đối thủ là Hồn Tông hắn cũng có cơ hội chiến thắng, có điều, nếu là Hồn Tông thì không thể, một chút hi vọng chiến thắng hắn cũng không có. Tuy về mặt Hồn Kỹ hắn hơn Hồn Tông bình thường nhưng điểm yếu của hắn là hồn lực không đủ, cho dù có sự trợ giúp từ Bình Sửa cũng không thể, thử nghĩ xem, trong chiến đấu mà hồn lực không đủ thì sẽ thế nào? Cho nên, Hoắc Vũ Hạo cẩn thận tính toán nếu một đấu một cùng lắm hắn chỉ giải quyết được đối thủ là Hồn Tông. Chỉ khi nào đấu cả đội hắn mới có thể phát huy được tác dụng cao nhất. Hắn có Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính băng, nếu gặp đối thủ có thuộc tính hỏa hoặc băng thì hắn đều có thể áp chế năng lực của đối phương. Nhất là hồn sư thuộc tính băng, cho dù cấp bậc Hồn Vương hắn cũng tin chắc có thể áp chế được như hôm nay, đây là thuộc tính tương sinh tương khắc không liên quan đến vấn đề tu vi thấp hay cao, xét trong thuộc tính băng, hắn chính là chúa tể, vậy thì những thuộc tính băng bình thường gặp hắn làm sao dám phản kháng nữa? Trừ khi tu vi của hai bên chênh lệch thật lớn mới có thể không bị ảnh hưởng. Kế tiếp, hắn có thể sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng trợ giúp cả nhóm, lúc đó đồng đội của hắn có thể thông qua đó phán đoán tình hình một cách chính xác, đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng của chiến thắng ngày hôm nay. Nếu trận kế tiếp bọn họ cũng may mắn rút thăm được đoàn chiến thì tác dụng của hắn lại càng lớn, ít nhất hắn và Vương Đông còn một kỹ năng có cấp bậc Hồn Vương là Hoàng Kim Lộ. Cả nhóm học viện Sử Lai Khắc cũng không biết sau khi bọn họ ra về thì

học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư cũng đứng dậy bỏ đi. Hôm nay lẽ ra bọn họ sẽ không đến đây vì không có lịch thi đấu nhưng do học viện Sử Lai Khắc có trận thi đấu nên bọn họ mới đến để quan sát. Hai học viện nổi bật nhất cuộc thi gần như lần lượt trở về Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm. - Đến phòng họp. Hai sư phụ dẫn đội không hẹn mà cùng đưa ra một mệnh lệnh. Vương Ngôn nhìn cả nhóm Sử Lai Khắc Thất Quái đang vây quan mình rồi hít sâu một hơi nói ra lời tự đáy lòng: - Bọn nhỏ, cảm ơn các con. Thật lòng ta cũng không ngờ các con có thể liên tiếp chiến thắng. Có thể nói các con vì bảo vệ vinh dự của học viện mà cố gắng hết mình. Các con là đội dự bị lẽ ra hôm nay đến đây chỉ để học hỏi kinh nghiệm, nhưng giờ lại phải trở thành người gánh vác trách nhiệm lớn lao kia. Bất kể là ta hay học viện đều không còn yêu cầu cao hơn cho các con nữa. Bối Bối mỉm cười nói: - Vương lão sư, ngài đừng nói thế. Nếu là học hỏi kinh nghiệm thì cứ xem như chúng ta học hỏi kinh nghiệm một cách triệt để đi. Ngài cứ bố trí chiến thuật, cả nhóm đều tin tưởng vào ngài. Vương Ngôn nhìn cả nhóm thật lâu rồi nói: - Các con thật sự quyết định như vậy? Bối Bối dẫn đầu, bảy người Sử Lai Khắc Thất Quái đồng loạt đứng dậy, cả nhóm nhìn chăm chăm Vương Ngôn bằng ánh mắt kiên quyết, trong bảy người bọn họ không có ai muốn lùi bước cả, cho dù là người có thực lực kém nhất là Tiêu Tiêu cũng vậy. - Tốt, các con xứng đáng là tinh anh của học viện Sử Lai Khắc. Ta cảm thấy tự hào vì các con. Hốc mắt Vương Ngôn có chút ươn ướt, gương mặt cũng đỏ lên. Không hiểu tại sao hiện giờ hẳn cảm thấy mấy đứa nhỏ trước mắt thật là đáng yêu. Học viện đã không sai khi chọn bọn chúng làm thành viên đội dự bị. Trong giai đoạn quan trọng nhất, không có ai hoảng sợ, càng không có ai nhát gan, tất cả đều kiên quyết, đều bướng bỉnh như nhau. Đừng quên, tuổi trung bình của bọn chúng còn chưa đến mười bốn nữa. - Bọn nhỏ, ta dám chắc chỉ cần lần này chúng ta có thể bình an trở về, các con sẽ trở thành một trong những nhân tài ưu tú nhất trong vòng một trăm năm trở lại đây. Được rồi, ta cũng không nói những chuyện không liên quan nữa, bắt đầu bố trí chiến thuật. Vương Ngôn vẫy tay ý bảo mọi người ngồi xuống. - Đối thủ kế tiếp của chúng ta rất mạnh, trong cuộc thi lần trước bọn họ còn đi đến được vòng tứ kết nhưng không may cho bọn họ đối

thủ trong trận đấu ấy là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư nếu không ta tin chắc bọn họ còn có thể vào sâu hơn nữa. Trong đội chính thức của bọn họ có ba Hồn Vương và bốn Hồn Tông. Vì trước khi đến đây thi đấu thực lực của chúng ta khá mạnh nên chỉ nghiên cứu về tám đội đứng đầu. Mà học viện đó lại trùng hợp là học viện ta tìm hiểu nhiều nhất, đội trưởng của bọn họ có thể nói là thiên tài ưu tú nhất trong vòng ngàn năm trở lại đây của học viện ấy. Cho dù hãn có vào học viện Sử Lai Khắc chúng ta thì rất có cơ hội cũng có một vé vào đội tuyển chính thức. Huyền lão còn từng nói nếu hãn đến học viện Sử Lai Khắc chúng ta thì chắc chắn trước hai mươi tuổi sẽ có thể đột phá cấp bậc Hồn Đế, đáng tiếc bị chậm một chút. Nghe Vương Ngôn nói đến đây, bảy người Sử Lai Khắc không khỏi chấn động. Tuy rằng bọn họ biết đối thủ sắp tới của mình rất mạnh nhưng không ngờ lại mạnh đến cấp bậc này. Thử hỏi nếu bảo bọn họ đấu với Đái Thước Hành hoặc Mã Tiểu Đào thì bọn họ có cơ hội chiến thắng không? Vương Ngôn trầm giọng nói tiếp: - Đây cũng là lý do tại sao ta muốn bỏ qua trận đấu này. Có hãn dẫn đội cộng thêm hai cường giả bậc Hồn Vương, cơ hội của chúng ta quá mong manh. Hiện nay tu vi của hãn đạt cấp bậc bao nhiêu thì ta không biết, vì trong các trận đấu trước hãn không hề ra thi đấu nhưng theo khí tức của hãn tám chín phần là chưa đến bậc Hồn Đế. Bởi vì sau khi có Hồn Hoàn thứ sáu, Hồn Sư sẽ thoát thai hoá cốt, trên người sẽ có dấu hiệu bước vào của cường giả cấp cao, trên người hãn ta không cảm nhận được khí tức ấy, nhưng có lẽ cấp bậc thật sự của hãn cũng không kém bao xa. - Theo nghiên cứu của ta, người kia tính tình rất kiêu ngạo, cho nên, đối thủ sắp tới của bọn họ là học viện Sử Lai Khắc thì không những làm ý chí chiến đấu của bọn họ tăng cao mà dự vọng chiến thắng cũng rất lớn. Mà bọn họ cũng sẽ không cho chúng ta một may mắn nào, ta nghĩ bọn họ sẽ dựa vào trận đấu kế tiếp để kiểm tra thực lực của mình. - Ta đã suy nghĩ kỹ, chỉ khi nào rút thăm được đoàn chiến chúng ta mới có cơ hội trở mình. Lúc này mọi người đều hoàn toàn tập trung lắng nghe những gì Vương Ngôn giảng giải. - Nếu là đoàn chiến, cơ hội của chúng ta chủ yếu có từ một người trong số các con. Người ta muốn nói đến chính là Từ Tam Thạch...

Chương 87: Sử Lai Khắc thần bí ? (Hạ)

- Như ban nãy ta đã nói, bên đội đối phương người mạnh nhất chính là vị đội trưởng kia, hơn nữa hẳn còn là thiên tài ngàn năm hiếm thấy, hiển nhiên địa vị của hắn trong đội ngũ tuyệt đối không thấp, như thế vừa là chuyện tốt vừa là chuyện xấu. Vì những đội viên còn lại sẽ theo thói quen mà ỷ lại vào hắn, cho nên chúng ta dựa vào điểm này, trước tiên vào trận xử lý hắn trước, như vậy thì cơ hội chiến thắng của chúng ta tăng đến 40%. Từ Tam Thạch đau khổ nói: - Đệ tử hiểu rồi, Vương lão sư, ngài muốn hi sinh một đổi một. Vương Ngôn mỉm cười nói: - Nếu chuyện xảy ra bất ngờ thì ta không nghĩ sẽ chỉ một đổi một đâu, người là Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự cực mạnh, bọn họ không thể nào trong thời gian ngắn mà dễ dàng hạ người được. Cho nên nếu trận tiếp theo chúng ta may mắn rút thăm được đoàn chiến thì hi vọng của cả đội đặt cả vào người. Ta biết yêu cầu này đối với người khá cao, không chỉ vừa bắt đầu phải dùng Huyền Minh Trí Hoán đổi vị trí với đội trưởng của đối phương mà sau đó chắc chắn còn bị cả đội quần công một trận nữa, tuy vậy, ta còn có một yêu cầu cao hơn, ta muốn người chặn những thành viên còn lại không cho bọn họ sang ứng cứu. - Người và đội trưởng đội kia đổi vị trí với nhau là chuyện đơn giản nhưng cái khó là làm sao chặn được viện quân của hắn, chuyện này cần làm thế nào thì phải dựa vào bản lĩnh của người rồi. Từ Tam Thạch trợn mắt nhìn Vương Ngôn: - Vương lão sư, ngài có đùa không vậy. Nhiệm vụ này làm sao làm được? Bối Bối vỗ vỗ vai hắn nói: - Thôi đi, đừng có làm bộ nữa. Cái bản tính sợ chết của người ta còn lạ gì? Ta biết chắc chắn người còn rất nhiều cách bảo mệnh. Thôi vậy đi, nếu người có thể thành công, và chúng ta chiến thắng trận này, ta sẽ thay người xin Nam Nam thưởng cho người được chưa? - Thật sao? Hai mắt Từ Tam Thạch bừng sáng. Nhưng Giang Nam Nam ở phía sau nghe thấy lại biến sắc lạnh lùng nói: - Đây là chuyện của hai người không liên quan đến ta đừng lôi ta vào. Ta không phải hàng hóa cho các người đem ra giao dịch. Nàng nói xong liền đứng dậy bỏ đi. Sự giận dữ của

Giang Nam Nam làm Bối Bối hoảng hồn, hắn chỉ thuận miệng nói đùa một câu không ngờ Giang Nam Nam lại phản ứng mạnh đến thế nhất thời xấu hổ gượng cười. Vương Ngôn quay sang nháy mắt với Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu vội vàng đứng dậy đuổi theo. Dù sao cả đoàn chỉ có hai người là con gái. Từ Tam Thạch gượng cười nói: - Thấy chưa, nàng cứ đối xử với ta như thế, ài, ta thật khổ quá. Bối Bối, người lại hại chết ta rồi. Vương Ngôn trầm giọng nói: - Từ Tam Thạch, rốt cuộc người cảm thấy có làm được không? Từ Tam Thạch ngẩng cao đầu trầm giọng nói: - Không thành vấn đề. Vương lão sư cứ giao cho đệ tử. Ngay lúc này, Hoắc Vũ Hạo lại thấy ánh mắt Từ Tam Thạch lóe ra sự kiêu ngạo giống hệt như lúc hắn đón lấy Thiên Kích Mâu vậy. Dáng vẻ vô lại của Từ Tam Thạch rốt cuộc là đang che giấu những gì nữa đây? Vương Ngôn gật đầu nói: - Trong trận kế tiếp, nếu là đoàn chiến thì Từ Tam Thạch đóng vai trò rất quan trọng, kế tiếp ta sẽ sắp xếp cách thức chiến đấu cho những phương thức chiến đấu còn lại. Thực lực tổng thể của chúng ta hơi thấp nhưng cái chúng ta có là yếu tố bất ngờ. Các con phải chuẩn bị tinh thần chiến đấu toàn lực. Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông... Trong khi mấy người học viện Sử Lai Khắc sôi nổi thảo luận chiến thuật, thì bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đều đã về đến tửu điểm và cùng tập trung vào phòng họp của bọn họ. Tuy nhiên cái bọn họ thảo luận không phải chiến thuật cho các trận kế tiếp, mà là học viện Sử Lai Khắc. - Hôm nay các người nhìn ra được những gì cứ nói hết đi. Mã lão trầm giọng hỏi. Các thành viên của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đều im lặng. Lát sau có một thành viên của đội chính thức không kèm được mà lên tiếng: - Mã lão, tên thiếu niên thần bí của học viện Sử Lai Khắc thật sự là Hồn Đế sao? Làm sao hắn có thể có đến sáu cái Hồn Hoàn mười vạn năm? Ài, không lẽ đây là thành quả nghiên cứu mới nhất của học viện Sử Lai Khắc sao? Mã lão giận dữ quát: - Đồ ngu, người có từng thấy có hồn sư nào chịu đựng nổi các Hồn Hoàn đều là mười vạn năm không? Người coi tên nhóc đó năm nay bao nhiêu tuổi hả? Ta đã quan sát cẩn thận rồi, tuy dáng người hắn khá cao nhưng gương mặt non choẹt ngây ngô kia ta đoán chỉ trên dưới mười ba tuổi. Mười ba tuổi đạt cấp bậc Hồn Đế? Trừ khi nó bắt đầu tu luyện từ trong lòng mẹ nếu không thì quên đi.

Chắc hẳn lần này học viện Sử Lai Khắc đã giở trò gì rồi. Gã kia có chút không phục nói: - Vậy chứ sao hôm nay hãn vừa ra tay thì cô bé Hồn Tông hệ Khổng Chế liền mất hết sức chiến đấu? Một Hồn Vương không thể nào làm được chuyện này, cho dù là Hồn Đế cũng không thể. - Có lẽ là do thuộc tính. Đội trưởng Mã Như Long rốt cuộc cũng mở miệng. Hãn trầm giọng nói tiếp: - Mã lão nói rất đúng, thiếu niên kia không thể là Hồn Đế, nên chỉ còn một cách giải thích là do ảnh hưởng của thuộc tính. Theo suy đoán của ta, tên nhóc đó cùng lắm là cấp bậc Hồn Tông. Với tuổi của hãn đạt đến cấp bậc ấy đã là kinh khủng rồi. Mà sở dĩ thực lực của hãn lại mạnh đến vậy thì cũng chỉ có một khả năng, là Vũ Hồn Song Sinh. Tiểu Hồng Trần đội trưởng đội dự bị ngồi đối diện với Mã Như Long nghe hãn nói thế liền ngẩng đầu, hãn thấy Mã Như Long hơi gật đầu thì toát ra vẻ khâm phục. Với tính tình kiêu ngạo thường thấy, hãn có thể biểu hiện ra đến mức này đã tương đối hiếm thấy rồi. Mã Như Long thấy Tiểu Hồng Trần nhìn mình chằm chằm khẽ mỉm cười. - Ta tin tên thiếu niên ấy mặc dù mạnh nhưng thực lực không thể nào so được với Tiểu Hồng Trần. Nhưng có lẽ vì có Vũ Hồn Song Sinh nên mới có thể tạm so với nhau được. Cái hãn còn thiếu chính là tuổi tác. Tiểu Hồng Trần cau mày nói: - Đội trưởng, ý người là nếu hãn tương đương tuổi của ta thì ta không phải là đối thủ của hãn sao? Mã Như Long thần nhiên nói: - Cái này là tự người nói. Tiểu Hồng Trần càng lộ vẻ bất mãn nói: - Khó nói trước lắm, chưa đấu với nhau thì chưa biết ai thắng ai thua. Cho dù hãn có Vũ Hồn Song Sinh cũng không thể so được với một người kiêm tu Hồn Sư và Hồn Đạo Sư như ta. Nếu đồng thời tu luyện như ta chắc gì hãn đạt được cấp bậc như ta chứ. Mã Như Long phẩy phẩy tay nói: - Chúng ta không thảo luận vấn đề này nữa, nghe ta phân tích tiếp. - Theo suy đoán của ta, cậu bé kia tối đa chỉ đến bậc Hồn Tông thôi. Mà Vũ Hồn Song Sinh của hãn có lẽ là một cái thuộc tính tinh thần, một cái thuộc tính băng. Hơn nữa trong vũ hồn thuộc tính tinh thần có một cái kỹ năng công kích tinh thần. Hôm nay Trầm Sách của học viện Thiên Linh ngay khi chuẩn bị tấn công đã bị công kích vào tinh thần nên mới lệch mục tiêu dẫn đến mọi kế hoạch đều vị phá hủy. Lúc sau khi hãn đối phó với An Lãnh Dạ, ta nghĩ đấy mới là vũ hồn chính của hãn. Hãn làm cách gì khắc chế được

Băng Sương Hùng thì ta không biết nhưng nhất định vũ hồn của hắn rất mạnh. Thuộc tính băng của vũ hồn đó chắc chắn hơn xa An Lãnh Dạ mới có thể dễ dàng áp chế nàng được. Hơn nữa khi đó tuy mọi chuyện có vẻ nguy hiểm nhưng rõ ràng đòn tấn công của An Lãnh Dạ đã suy yếu, mà một phần uy lực cuối cùng của Băng Sương Long Quyển đâu có trúng hắn, tất cả đều đã bị Bối Bối đỡ hết rồi. - Trước tình huống này ta lại suy nghĩ đến một chuyện. Nếu cậu bé kia có tu vi bậc Hồn Đế thì tại sao Từ Tam Thạch lại hoán đổi vị trí với hắn? Ngay lúc Thiên Kích Mâu của Trầm Sách tấn công vào hắn ta đã cảm thấy có gì đó không đúng, vì hai đứa nhỏ đứng bên cạnh hắn rõ ràng lộ vẻ hoảng sợ, một trong hai đứa còn định bước ra đỡ cho hắn. Cái thứ hai, khi hắn và Từ Tam Thạch đổi chỗ, ta thấy rõ ràng sáu Hồn Hoàn trên người hai đứa bé còn lại đều biến mất. Điều này chứng tỏ cho việc gì? Đây rõ ràng sáu Hồn Hoàn đó đều là giả, có lẽ cậu bé kia có một kỹ năng tạo ra ảo giác, hắn nhờ vào đó mới làm ra vẻ thần bí được. Sau khi nghe xong lời phân tích của Mã Như Long, những học viên còn lại cho dù là đội chính thức hay dự bị đều có cảm giác mở rộng tầm mắt. Còn Mã lão ở bên cạnh thì gật đầu không thôi. Mã Như Long có thể trở thành đội trưởng đội chính thức tuyệt đối dựa vào chính thực lực của bản thân, và quan trọng nhất chính là đầu óc thông minh của hắn. Nếu như không có sự xuất hiện của anh em Tiểu Hồng Trần có lẽ Mã Như Long đã là đệ tử ưu tú nhất của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư trong gần trăm năm nay. Mã Như Long tự tin nói tiếp: - Tổng hợp các suy đoán trên ta tin chắc lần này học viện Sử Lai Khắc đã gặp chuyện ngoài ý muốn. Đội dự thi của bọn họ chắc chắn là một đội dự bị thật sự. Mà hôm đầu tiên, rõ ràng bên phía bọn họ còn mấy người nữa nhưng mấy hôm sau lại không thấy đâu, có lẽ bọn họ không phải vì muốn ẩn giấu thực lực mà căn bản không thể ra thi đấu. Ta dám chắc cuộc thi lần này, cơ hội của chúng ta đã đến. - Đúng như thế thì tốt quá. Cô nàng ngồi bên cạnh Mã Như Long vừa nói vừa dí dí nắm đấm của mình. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư của bọn họ bị học viện Sử Lai Khắc áp chế đã gần ba ngàn năm. Từ ngày đầu tiên bọn họ tham gia cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái đến nay chưa từng thắng được học viện Sử Lai Khắc. Mã Như Long khẽ than: - Thật ra ta rất muốn đối thủ của

mình là đội ngũ mạnh nhất của học viện Sử Lai Khắc, nhưng ta biết khi đó cơ hội chiến thắng của chúng ta không là bao nhiêu. Có điều ta vẫn muốn được đấu với một đội ngũ mạnh mẽ. Tiểu Hồng Trần thản nhiên nói: - Cái gì mà không có cơ hội? Những năm gần đây học viện của chúng ta phấn đấu không ngừng. Học viện Sử Lai Khắc kia còn tiếp tục khinh thường Hồn Đạo Khí thì nhất định sẽ còn ngày chịu tổn thất lớn. Cho dù lần này chúng ta không thể thắng được đội hình chính thức của bọn họ thì cuộc thi lần tới ta chắc chắn sẽ làm được.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 88: Cuộc chiến then chốt. (Thượng)

Mã Như Long khẽ cười, hắn cũng không phản bác lại lời của Tiểu Hồng Trần. Ngay cả Mã lão và vị lão sư còn lại cũng vậy. Tiểu Hồng Trần lạnh lùng nói tiếp: - Mã lão, lão có biết tên nhóc thần bí kia tên gì không? Mã lão đáp: - Ta đã kiểm tra rồi, hắn là Hoắc Vũ Hạo. Nhưng chỉ biết tên thôi, chúng ta đã tra tư liệu của học viện Sử Lai Khắc nhưng không hề thấy nhắc đến nó. Tiểu Hồng Trần gật đầu, lạnh lùng cười nói: - Với tình huống hiện nay của học viện Sử Lai Khắc, có lẽ bọn họ khó mà vào đến chung kết được. Nếu bọn họ thực sự phá mỗi đội này thì e là cơ hội chiến thắng hàng thứ phẩm của học viện Sử Lai Khắc chúng ta cũng không có. Mã Như Long tối sầm mặt xuống nói: - Tiểu Hồng Trần, người ngậm cái miệng thú vị của mình lại đi. Ít nhất hiện giờ ta là đại biểu đội chính thức của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Người có thể sỉ nhục mình nhưng nếu đối thủ là đội chính thức của học viện Sử Lai Khắc thì người còn chưa có tư cách nói những lời đó. Một cỗ khí thế hùng mạnh tỏa ra từ người Mã Như Long khiến Tiểu Hồng Trần bị áp lực bức bách đứng lảo đảo, muội muội đang ngồi cạnh hắn lập tức đứng dậy, từ người nàng tỏa ra một hơi thở không hề yếu kém, cô nàng rõ ràng muốn cứng đấu cứng với Mã Như Long. Tiểu Hồng Trần đưa tay cản muội muội của mình lại rồi mỉm cười nói: - Vâng đội trưởng. Có điều không lâu nữa, ta sẽ dùng hành động chứng

minh ta có thể thay người và các học trưởng chiến thắng Sử Lai Khắc, ta sẽ dẫm nát học viện Sử Lai Khắc dưới chân mình. *** Học viện Sử Lai Khắc, Hải Thần Các. - Mục lão, không phải người đi ứng cứu thật sao? Ngày mai đối thủ của bọn nhỏ có đến ba Hồn Vương. Người vừa lên tiếng nói với Mục lão là Phó viện trưởng hệ Vũ Hồn, Thái Mị Nhi. Mục lão mỉm cười nói: - Đây là người muốn hỏi hay là ý của Thiếu Triết? Thái Mị Nhi thật thà đáp: - Dạ là ý của Thiếu Triết. Mục lão cười to nói: - Ta quá hiểu nó, nó không cam lòng thôi. Theo các tin tức gửi về, mấy đứa nhỏ kia đều làm rất tốt. Huyền Tử lần này thật tinh mắt, những người hãn chọn không có ai là kẻ hèn nhát. Như bây giờ không phải tốt sao? Tại sao nhất định phải lấy được giải quán quân? Nếu chúng ta phải người đến ứng cứu thì bọn nhỏ làm sao phát huy được hết tiềm lực của mình? Người về nói với Thiếu Triết, bảy đứa nhỏ kia có Hoắc Vũ Hạo dẫn đầu, sau này sẽ là một nền móng mới cho tương lai ngàn năm tới của học viện Sử Lai Khắc, bảo nó đặt tầm nhìn xa một chút, lần này đi đến đây nhiệm vụ của bọn nhỏ chỉ là học hỏi kinh nghiệm cho nên mọi việc ông trời đã định thì chúng ta không cần xen vào. Cứ làm theo ý trời là được. Ai dám nói bọn nhỏ không thể tiếp tục làm ra kỳ tích chứ? Cái chúng ta phải làm bây giờ là tin tưởng vào bọn chúng. Bây giờ người về lo chuẩn bị ăn mừng đi, không cần biết lần này bọn chúng đạt được thứ hạng gì, sau khi bọn chúng từ đế quốc Tinh La, người, Thiếu Triết, Lâm Nhi và Đa Đa đều phải mở tiệc chúc mừng bọn chúng. - Bọn chúng đã chiến đấu vì vinh dự của học viện chúng ta thì chúng ta phải tin tưởng bọn chúng. Chúng ta chỉ cần ít nhất mười năm là có thể bồi dưỡng bọn nhỏ trở thành tương lai của học viện Sử Lai Khắc. Vài chục năm nữa, những người ngồi ở Hải Thần Các chắc chắn sẽ là bọn chúng. Thái Mị Nhi kinh ngạc nói: - Mục lão, ngài nói vậy không phải quá đề cao bọn chúng rồi sao? Theo những gì nàng biết, từ trước đến nay Mục lão chưa từng lên tiếng khen bất kỳ ai, cho dù là đệ tử của lão, Ngôn Thiếu Triết, cũng vậy. Mục lão mỉm cười nói: - Vì ta hiểu rõ bọn chúng hơn các người nhiều. Sau này người sẽ rõ. Về đi. - Dạ. *** Sáng sớm. Sau khi ăn điểm tâm xong, đội Sử Lai Khắc Thất Quái dự bị cùng nhau đến phòng họp. Sau một ngày nghỉ ngơi và hồi phục, bảy người bọn họ đều đã trở về trạng thái tốt nhất. Có

điều bọn họ đều mang vẻ mặt không thoải mái, thậm chí còn có chút căng thẳng nữa. Trận đấu hôm nay chính là trận đấu gian khổ nhất của bọn họ trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này. Đối thủ của bọn họ có đến ba cường giả bậc Hồn Vương, mà trong đội bọn họ không có một Hồn Vương nào, thậm chí Hồn Tông trên cấp 45 cũng không có. Vương Ngôn đưa mắt nhìn lần lượt từ Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, Hòa Thái Đầu, Tiêu Tiêu, Hoắc Vũ Hạo đến Vương Đông. - Các con, trận đấu then chốt của chúng ta sắp bắt đầu rồi. Vì để mấy đứa Tiểu Đào an tâm dưỡng thương nên ta cũng không nói cho bọn chúng biết khó khăn của chúng ta. Ta nhắc lại lần cuối, thứ nhất cho dù trận đấu này chúng ta có thua, các con cũng đừng cảm thấy xấu hổ, vì các con tuổi trung bình còn chưa đến mười bốn tuổi. Hôm nay chúng ta phải hi vọng rút thăm được đoàn chiến, như vậy cơ hội sẽ cao hơn. Thứ hai, ta có một yêu cầu quan trọng với các con, các con nhất định phải làm theo, đó chính là giữ an toàn. Ta biết trong lòng các con nghĩ gì, và ta cũng biết các con rất muốn chiến thắng trận này nhưng chiến thắng và sinh mệnh, cái nào quan trọng hơn ta nghĩ các con phải biết. - Ta dẫn cả nhóm đến đây cũng hi vọng có thể dẫn đầy đủ trở về. Bất cứ ai trong các con đều là của cải quý giá nhất của học viện. Sinh mệnh con người chỉ có một, cho nên dù trận đấu có xảy ra tình huống gì, ta cũng hi vọng các con không được liều mạng. Chúng ta cứ cố gắng hết sức là được, bất kể ra sao, các con cũng không cần để ý quá nhiều đến những chuyện bên ngoài. Thi đấu chẳng qua để các con học hỏi kinh nghiệm, nên các con cứ thoải mái mà tận hưởng quá trình này. Từng lời của Vương Ngôn đều đầy vẻ quan tâm. Lúc này trong lòng hẳn chỉ còn sự lo lắng và cảm động. Hẳn biết, trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này, không có một lão sư dẫn đội nào sẽ nói với đệ tử những lời này, cái gì là không quan trọng thắng thua, cái gì là sao cũng được, càng chẳng có ai lại đi đả kích ý chí chiến đấu của đệ tử mình ngay trước khi bắt đầu thi đấu bao giờ, vậy mà lúc này, hẳn lại làm như thế. Có điều hẳn vậy thấy rõ trong ánh mắt bảy đứa nhỏ trước mặt đều hừng hực khí thế. Khi vừa mới đến đây, bọn chúng đều là những đứa nhỏ chưa từng tham gia cuộc thi lớn nào, nhưng từng bước qua các trận đấu, cả nhóm dần trưởng thành, bọn họ đã hiểu thế nào là chiến đấu vì danh dự của học viện

Sử Lai Khắc, và cảm nhận được vinh quang của học viện cao quý như thế nào, trong lòng bọn họ lúc này đầy ắp khí thế chiến đấu, bọn họ quyết tâm không thể nào bỏ qua trận đấu này, càng không thể để vinh quang của học viện chấm dứt trên tay mình. Vương Ngôn thở dài một hơi rồi đứng lên trầm giọng nói: - Đi thôi, tất cả thả lỏng một chút đi. Hắn nói xong liền đứng dậy mỉm cười thoải mái bước ra ngoài, nhưng vừa quay lưng đi, vẻ mặt bình tĩnh của hắn đã biến đổi thành căng thẳng. Lần này hắn là người dẫn đội đi thi đấu, áp lực lớn như thế nào chỉ mình hắn hiểu rõ. Vinh quang ngàn năm của học viện Sử Lai Khắc đã kích thích chiến ý của các đệ tử nhưng đồng thời đây cũng là một áp lực nặng nề. Vương Ngôn căn bản không dám tưởng tượng nếu trận đấu này thất bại thì bọn nhỏ sẽ ra sao, càng không dám nghĩ đến chuyện khi về học viện phải ăn nói như thế nào, đặc biệt, hắn hoàn toàn không muốn mấy đứa nhỏ bị sỉ nhục cho dù chỉ là một chút ít mà thôi. Hắn lo chuyện này sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của bọn nhỏ, cho nên hắn mới không ngừng khuyên nhủ bọn chúng và bảo bọn chúng thả lỏng tinh thần. Hoắc Vũ Hạo không biết hiện giờ mọi người cảm thấy gì, nhưng bản thân hắn có cảm giác cả người nóng hừng hực, không sợ hãi, không lo lắng, hiện giờ hắn chỉ biết một chuyện chính là chiến đấu vì học viện Sử Lai Khắc, chiến đấu vì vinh dự và tôn nghiêm của học viện. Nếu lúc này có thể thiêu đốt máu huyết để gia tăng thực lực thì nhất định hắn cũng sẽ không do dự mà làm như thế. Hắn vào học viện Sử Lai Khắc chỉ hơn một năm, nhưng tình cảm ấm áp hắn có được ở đó còn nhiều hơn mười mấy năm hắn sống ở phủ Công Tước. Cũng vì lẽ đó mà hắn bất tri bất giác đã yêu quý học viện, yêu quý từng con người từng tấc đất nơi đây. Nếu hắn có thể cống hiến cho học viện thì hắn chắn chắn sẽ làm. Cũng giống như ngày trước hắn chọn trở thành Sử Lai Khắc Giám Sát Giả vậy. Mà bây giờ, danh dự của học viện đang cần hắn bảo vệ, cho nên, những lời nói của Vương Ngôn làm sao đã kích được ý chí chiến đấu của hắn chứ? Nhìn sang những người khác, ánh mắt của bọn họ không khác Hoắc Vũ Hạo là bao. Trận đấu hôm nay tuy gian khổ nhưng đây cũng có một cơ hội để bọn họ bộc lộ thực lực mạnh nhất của mình. Bảy người một lòng, Thất Quái cũng một lòng. Từ lúc này, bọn họ đã hoàn toàn hòa nhập vào thân phận Sử Lai

Khắc Thất Quái của mình. Sau khi rời khỏi Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm, và đi đến Quảng Trường Tinh La, từng bước từng bước càng tăng thêm lòng kiên định của bọn họ. Bọn họ muốn thắng, muốn thắng, muốn thắng! Quảng Trường Tinh La vẫn ồn ào sôi nổi như trước, học viện Sử Lai Khắc sắp thi đấu, bọn họ làm sao lại không vui mừng đây? Học viện Sử Lai Khắc đã thi đấu ba trận, trận nào cũng mang đến bất ngờ cho khán giả. Hoắc Vũ Hạo thần bí, Từ Tam Thạch với lực phòng ngự kiên cố, Hòa Thái Đầu có chiến pháp Hồn Đạo Pháo Đài siêu cấp khủng bố, cộng với đội hình có vẻ rời rạc nhưng lại phối hợp cực kỳ ăn ý, đã khắc sâu ấn tượng với tất cả mọi người. Tuy khán giả có thắc mắc tại sao các đệ tử học viện Sử Lai Khắc ra thi đấu đều chỉ là Hồn Tông, nhưng thấy bọn họ có thể liên tục chiến thắng cũng không tò mò nhiều quá.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 88: Cuộc chiến then chốt. (Trung)

Hôm nay học viện Sử Lai Khắc vẫn tiếp tục là người mở màn, đối thủ của bọn họ trong hai trận đấu trước đều dễ dàng chiến thắng, hơn nữa một trong hai đối thủ của bọn họ còn là học viện Thiên Linh, đối thủ trận đấu trước của học viện Sử Lai Khắc. Theo danh tiếng của hai học viện, các khán giả bên dưới đều biết trận đấu sắp diễn ra sẽ rất gay cấn. Đương nhiên, xét về danh tiếng hay mạnh mẽ, trong mắt mọi người, học viện Sử Lai Khắc lúc nào cũng hơn xa những học viện khác, tuy vậy, con người thường hay mâu thuẫn mà, bọn họ vẫn hi vọng đối thủ lần này của học viện Sử Lai Khắc mạnh một chút như vậy trận đấu mới hấp dẫn. Sau khi vào đến khu vực nghỉ ngơi, ý chí chiến đấu của bảy người Sử Lai Khắc đã dâng cao đến đỉnh điểm, hiện giờ bọn họ chỉ chờ mong trận đấu bắt đầu mà thôi. Các đội viên của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư hôm nay cũng đến xem rất đầy đủ, hiển nhiên bọn họ vẫn muốn quan sát học viện Sử Lai Khắc chiến đấu như thế nào, thực lực của bọn họ mạnh mẽ sao. Khi thấy bảy người ra thi đấu hôm nay vẫn là bảy người hôm trước, trong đội ngũ cũng

không có xuất hiện người lạ, Mã Như Long không khỏi nhíu mày. Hắn rất tin tưởng vào suy đoán của mình, nhưng không lẽ học viện Sử Lai Khắc thật sự muốn bỏ qua trận đấu này sao? Nếu tất cả suy đoán của hắn đều chính xác thì hôm nay làm sao học viện Sử Lai Khắc có thể thắng được đối thủ? Không lẽ thật sự hắn đã nhìn lầm? Mã Như Long vừa nghĩ vừa chớp mắt, trong lòng cảm thấy có chút không tự tin. Sắc mặt Vương Ngôn rõ ràng có chút khó coi, bảo hắn không căng thẳng là nói xạo, hôm nay có rất nhiều người đến xem trận thi đấu của bọn họ, nếu học viện Sử Lai Khắc thua thì sao? Phản ứng của khán giả thế nào hắn thật không dám tưởng tượng đến. Khi đó, người chịu áp lực nhiều nhất chính là đám nhỏ này, bọn chúng vượt qua được sao? Mọi áp lực đè lên người khiến một người luôn cơ trí như hắn cũng cảm thấy rối loạn. Cho dù may mắn rút thăm được đoàn chiến thì cơ hội Sử Lai Khắc Thất Quái chiến thắng cũng không cao. Càng không biết hôm nay rốt cuộc may mắn có còn đi theo bọn họ nữa hay không? Từng phút từng phút từ từ trôi qua, mặt trời phía đông dần dần lên cao. Hoàng Đế Bệ Hạ của đế quốc Tinh La và văn võ bá quan đã đi đến đầu thành, nhưng hắn cũng không có ngồi xuống mà tiếp tục đi về trước nhìn sang khu vực nghỉ ngơi. Khi hắn trông thấy đội ngũ của học viện Sử Lai Khắc vẫn là đội dự bị của mấy hôm trước không khỏi sửng sốt tự nói với bản thân: "Chẳng lẽ mình đã đoán sai? Nhưng đây là chuyện không thể? Học viện Sử Lai Khắc rốt cuộc muốn làm gì đây, tại sao lại phái đội này đến thi đấu? Không lẽ bọn họ muốn qua trận đấu này kiểm tra thực lực của bọn nhóc ấy? Nói đến đây hắn lại nhớ đến cái gì đó, tiếp tục lẩm bẩm: "Hoắc Vũ Hạo, mười hai tuổi, Vương Đông mười hai tuổi, Tiêu Tiêu mười hai tuổi. Mấy đứa còn lại cũng không quá mười lăm tuổi. Chỉ với đội hình này mà bọn chúng cũng có thể liên tục thắng ba trận. Quả không hổ danh Sử Lai Khắc, luôn luôn là nơi bồi dưỡng quái vật. Nhưng, đội chính thức của bọn họ đâu rồi? Bản thân là Hoàng Đế, hắn muốn biết thông tin gì cũng rất dễ điều ra. Đội dự bị kia quả thật làm hắn cảm thấy hứng thú. Hắn rất muốn xem, bọn nhỏ này rốt cuộc có thể làm được những gì. Giọng nói của trọng tài trên sàn đấu vang lên từ Hồn Đạo Khí Khuếch Âm. - Vòng đấu vòng tròn, trận thứ ba giữa hai đội đến từ học viện Sử Lai Khắc và học viện

Chính Thiên. Mời hai đội bước vào khu vực chiến đấu, đội trưởng lên sàn đấu rút thăm phương thức thi đấu. Đúng vậy, đối thủ hôm nay của học viện Sử Lai Khắc chính là học viện hồn sư cao cấp, Chính Thiên. Học viện Chính Thiên cũng giống học viện Sử Lai Khắc, đều đến từ đế quốc Thiên Hồn. Tuy nhiên bọn họ không giống với học viện Sử Lai Khắc không trực thuộc đế quốc nào, bọn họ là nơi đào tạo không ít nhân tài cho đế quốc Thiên Hồn. Trong bốn đại đế quốc, đế quốc bài xích Hồn Đạo Khí mãnh liệt nhất là đế quốc Thiên Hồn. Bởi vậy, học viện Chính Thiên đào tạo hồn sư so với học viện Sử Lai Khắc còn muốn nguyên chất hơn. Trong học viện của bọn họ căn bản không có Hồn Đạo Sư, bọn họ chỉ bồi dưỡng Hồn Sư mà thôi. Bất kể tương lai bọn họ có vì chuyện này mà bị đào thải hay không nhưng hiện tại bọn họ vẫn rất cương quyết với lập trường của mình. Đội trưởng của đội đến từ học viện Chính Thiên là một chàng thanh niên chừng hai mươi tuổi, tướng mạo khá anh tuấn, thậm chí có thể so sánh được với Vương Đông. Vương Ngôn đã giảng giải chi tiết về anh chàng này cho cả nhóm nghe. Trong mấy trận đấu đầu tiên, người này chưa từng ra thi đấu, Vương Ngôn vất vả lắm mới tìm được một ít thông tin về hắn. Diệp Vô Tình, 19 tuổi. Là đệ nhất thiên tài của học viện Chính Thiên. Vũ Hồn: Hoàng Kim Diệp, Chiến Hồn Sư hệ Cường Công cấp 58. Trong cuộc thi lần trước hắn cũng có đại diện học viện Chính Thiên ra thi đấu, và trong cuộc thi lần này hắn là trụ cột của cả đội. Nếu năm nay hắn 20 tuổi, rất có thể hắn đã đột phá được cấp 60 trở thành người đầu tiên của học viện Chính Thiên tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái đạt cấp bậc Hồn Đế. Nếu được như vậy, học viện Chính Thiên đã có thể chính thức bước vào hàng ngũ học viện cao cấp nhất. Dáng người của Diệp Vô Tình cũng xấp xỉ Bối Bối, tuy vậy hắn không có dáng vẻ nho nhã như Bối Bối mà lạnh lùng hơn rất nhiều, ngay khi hắn nhìn thấy Bối Bối, ánh mắt rõ ràng lóe ra một tia sắc bén. Nói một cách tương đối, khí thế của Bối Bối có chút không bằng Diệp Vô Tình nhưng chẳng qua vì chênh lệch tu vi và tuổi tác. Diệp Vô Tình đã 19 tuổi, so ra hắn đã trưởng thành còn Bối Bối dù sao cũng chỉ là một thiếu niên. Hai người nhìn thẳng vào nhau, Bối Bối mỉm cười nhưng vô cùng kiên định. Ánh mắt Diệp Vô Tình vẫn sắc bén như trước, giống như đang muốn

tìm kiếm sơ hở gì trên người Bối Bối vậy. Trọng tài trầm giọng nói: - Bắt đầu rút thăm. Bên dưới khu vực chờ thi đấu, Vương Ngôn lo lắng đến mức nắm chặt lấy tay vịn. Trong lòng hắn không ngừng tự nói, đoàn chiến, đoàn chiến... Có thể nói, tất cả chiến thuật của hắn chủ yếu đều xoay quanh đoàn chiến. Bởi vì phương thức thi đấu ấy, bọn họ mới có chút cơ hội. Nếu không, bọn họ một chút cơ hội cũng không có. Tất cả mọi người nín thở chờ đợi kết quả rút thăm, tích tắc sau, kết quả đã có. Sau khi thấy kết quả rút thăm, Bối Bối đang hùng hực khí thế cũng biến sắc. May mắn rồi cuộc đã không đứng về phía học viện Sử Lai Khắc nữa. Kết quả rút thăm là phương pháp thi đấu mà bọn họ không mong chờ nhất. Trọng tài lớn tiếng nói: - Học viện Sử Lai Khắc đấu học viện Chính Thiên, phương thức thi đấu, 2-2-3. Nói cách khác là sẽ có ba trận đấu, hai trận hai đấu hai và một trận ba đấu ba. Thắng hai trên ba thì tính là thắng. Nếu hai trận đầu tiên đều do một đối chiến thắng thì không cần đấu tiếp trận thứ ba. Hai đội trưởng có thể rời khỏi sàn đấu chuẩn bị. Vương Ngôn vừa nghe thấy phương thức thi đấu 2-2-3 lập tức ngẩn ngơ. 2-2-3, đấu thế nào đây? Đối thủ là ba gã Hồn Vương, bọn họ làm sao chiến thắng? Xong rồi, thật sự xong rồi. Vương Ngôn vốn ôm một chút hi vọng may mắn nhưng lúc này tất cả đều suy sụp, hắn tựa vào ghế cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào. Bối Bối đi đến trước mặt mọi người, vẻ mặt có chút cứng đờ, sáu người Sử Lai Khắc Thất Quái còn lại cũng có chút khó coi. Các phương pháp sắp đặt ban đầu đều không còn sử dụng được nữa. Vương Ngôn sợ dĩ không sắp xếp phương thức thi đấu cho hai phương thức còn lại chính vì hắn biết rõ bọn họ không có cơ hội chiến thắng. - Bọn nhỏ, nghe ta nói. Vương Ngôn căn rằng đứng dậy nhìn cả nhóm Sử Lai Khắc Thất Quái trước mặt với vẻ chân thành tha thiết. - Chúng ta nhận thua đi. Không thi đấu thì bọn họ sẽ không biết rõ được thực lực của chúng ta. - Không được. Bối Bối kiên quyết nói: - Không đánh đã bỏ cuộc thì chúng ta không xứng đáng là thành viên của học viện Sử Lai Khắc. Vương lão sư, ngài không cần nói nữa. Chúng ta có thua cũng phải thua tâm phục khẩu phục. Thua mà không hề cảm thấy tiếc nuối. Vương lão sư, ngài đã giúp chúng ta rất nhiều rồi, kể tiếp chúng ta phải dựa vào bản thân mình thôi. Từ giờ, ngài có thể cho ta quyền chỉ huy hay

không? Giờ phút này, Bối Bối nho nhã đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một cảm giác vương gia đầy cao ngạo. Vẻ mặt lưỡi biếng cũng biến mất, y hết như một con sư tử vừa mới tỉnh giấc, khí thế mạnh mẽ không ai bì kịp. Vương Ngôn gần như gật đầu theo bản năng, hẳn vốn biết lời khuyên của mình sẽ không tác động được bọn nhỏ. Hẳn đột nhiên cảm thấy lúc này Bối Bối thật đáng sợ, ý chí chiến đấu trong mắt hẳn càng lúc càng mạnh mẽ. - Các đệ, các muội, ta hỏi cả nhóm một câu. Cứ thế này nhận thua, vứt bỏ danh dự của học viện Sử Lai Khắc, các người cam tâm sao? Bối Bối trầm giọng hỏi, hai tay hẳn nắm chặt lấy năm đấm của mình. Hoắc Vũ Hạo chưa từng thấy dáng vẻ hung dữ này của đại sư huynh, sáu người còn lại gần như đồng thanh nói: - Không cam lòng. Giờ phút này, trong người bọn họ hừng hực ý chí chiến đấu. Cái này rõ ràng là đồng tâm hiệp lực, là đồng lòng, là đoàn kết. - Được. Bối Bối trầm giọng nói: - Tiếp theo ta sẽ sắp xếp thứ tự ra thi đấu, còn chiến thuật như thế nào thì tùy theo các người, ta tin tưởng với thực lực của chúng ta có thể đi đến trận đấu cuối cùng. Cho dù phải thiêu đốt hồn lực, thân thể thậm chí là tính mạng của mình cũng không hối tiếc. Vì danh dự của học viện Sử Lai Khắc, trận đấu hôm nay, chúng ta phải liều mạng. Chỉ khi nào chiến thắng trận đấu này, chúng ta mới có thể đứng thẳng vỗ ngực tự xưng mình là Sử Lai Khắc Thất Quái.

DAOTIEUVU

Chương 88: Cuộc chiến then chốt. (Hạ)

Giọng nói của Bối Bối trầm xuống đầy mạnh mẽ. Ánh mắt của hắn di chuyển đến người anh em tốt nhất của mình, Từ Tam Thạch. - Tam Thạch, trận đầu tiên ngươi lên đi. Từ Tam Thạch gật đầu, giờ phút này, sự kiêu ngạo hiếm thấy của hắn đã từ từ thức tỉnh. Hai mắt híp lại vô cùng sắc bén: - Trận đầu ta nhất định sẽ thắng, trừ phi bọn họ đánh ta nằm gục xuống đất nếu không ta sẽ mang chiến thắng trở về. Ta phối hợp với ai? Người à? Bối Bối lắc đầu nói: - Không. Nếu trận này ta và ngươi lên thì dù có thắng lợi, trận kế tiếp cũng rất khó đánh. Ta phải ở lại trấn thủ phía sau. Ánh mắt của hắn di chuyển sang người Giang Nam Nam, lúc này ánh mắt của hắn vừa chân thành lại tha thiết: - Nam Nam, ta không biết muội và Tam Thạch rốt cuộc có ân oán gì, cho dù muội chương mắt thẳng oắt kia nhưng mọi chuyện hiện giờ không còn quan trọng nữa. Ta hi vọng lúc này muội có thể tạm thời gạt bỏ hết mọi ân oán cá nhân. Muội nhất định phải phối hợp với hắn, như vậy mới đạt được hiệu quả tốt nhất. Cho dù sau trận này muội không vừa lòng bảo ta đi đánh thẳng ngốc kia cũng được. Nhưng hiện giờ, ta lấy danh phận là đội trưởng, yêu cầu, cũng là mệnh lệnh, muội và Từ Tam Thạch cùng đấu trận đầu. Được hay không? Giang Nam Nam nghe mà ngẩng người, nàng không ngờ Bối Bối lại cho mình và Từ Tam Thạch cùng hợp tác, nàng cứ nghĩ trận này có thể là Hoắc Vũ Hạo lên trước chứ không phải nàng. Có điều sau khi thấy ánh mắt kiên quyết của Bối Bối, và sự chú ý từ các đồng đội xung quanh, nàng đành cắn răng nói: - Được. Bối Bối gật đầu với nàng: - Cám ơn, đi thôi. Cho bọn họ thấy, thực lực của Sử Lai Khắc Thất Quái là như thế nào. - Ừ. Giang Nam Nam gật đầu, nàng không thèm liếc mắt nhìn Từ Tam Thạch một cái nữa đã vọt người đi lên sàn đấu. Từ Tam Thạch vội vàng đuổi theo, khi hắn đi ngang Bối Bối còn thềm đưa lên ngón tay cái và nói: - Bối Bối, ta yêu ngươi. - Cút. Bối Bối tức giận nói: - Nếu không thắng thì ngươi cũng không cần về. - Không thắng ta sẽ tự cung. Từ Tam Thạch bỏ lại một câu rồi sải bước lên sàn đấu. Năm người Sử Lai Khắc Thất Quái còn lại đều phát hiện khi hắn nói câu sẽ tự cung, khí thế tỏa

ra từ người hấn nháy mắt biến đổi long trời lở đất. Lúc này Vương Ngôn đã khôi phục được một chút cảm xúc, hấn bị ý chí chiến đấu mãnh liệt của Sử Lai Khắc Thất Quái mà lo lắng cũng tạm thời vơi đi, hấn nói nhỏ với Bối Bối: - Bối Bối, sao lại cho Giang Nam Nam và Từ Tam Thạch một tổ? Với lực phòng ngự của Từ Tam Thạch phối hợp với lực tấn công của Thái Đầu không phải tốt sao? Bối Bối lắc đầu nói: - Vương lão sư, vì ngài không rõ con người Tam Thạch. Hấn cần không phải phối hợp với người có lực công kích mạnh mà là phát huy tất cả năng lực của mình ra. Người này không ai thích hợp hơn là Giang Nam Nam. Giang Nam Nam sẽ châm ngòi nổ cho hấn. Ngài chờ xem, thực lực thật sự của Tam Thạch không đơn giản như những gì hấn đã bộc lộ ra đâu. Hấn sẽ cho chúng ta thấy thực lực của hấn là như thế nào. Ta tin, trận này hấn có thể thắng. Vương Ngôn gật đầu. Nếu đã giao quyền chỉ huy cho Bối Bối thì hấn phải tin tưởng quyết định của Bối Bối. Hơn nữa lúc này không còn cách nào nữa, Bối Bối lại hiểu rõ mọi người hơn hấn, nhất là Từ Tam Thạch. Cả hai cùng là hai ngôi sao sáng ở ngoại viện, là hai người nổi bật nhất. Mà ở ngoại viện, số đệ tử đạt được bốn Hồn Hoàn không ít, tại sao hai người bọn họ có thể nổi bật trong số họ, mọi chuyện đều có nguyên nhân cả. Cuối cùng Vương Ngôn đã cảm thấy mình có thể hít thở thoải mái trở lại. Giang Nam Nam lên sàn đấu rồi đứng sang một bên. Từ Tam Thạch đi theo ngay phía sau. Có điều khiến Giang Nam Nam hơi bất ngờ là hấn không quần lấy nàng mà rất thoải mái bước ra đứng che trước mặt nàng. Giang Nam Nam thấy bả vai rộng lớn của Từ Tam Thạch, thoáng ngẩn ngơ. Giờ phút này dường như hấn đã thay đổi, hơi thở đầy mạnh mẽ, cả người toát ra sự tự tin không ai bì kịp, mặc dù chưa hề sử dụng Hồn Lực nhưng hấn vẫn có thể khiến mọi người cảm thấy xung quanh hấn như phát ra ánh sáng, hết như một núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào. Rốt cuộc hấn làm sao thế? Hấn vì mình? Giang Nam Nam giật mình phát hiện trong lòng đột nhiên sinh ra một suy nghĩ kì lạ, nàng vội vàng bình tĩnh trở lại, gạt bỏ hết mọi tạp niệm ra khỏi đầu. Từ Tam Thạch ở phía trước, ít nhất hiện giờ hấn không mang dáng vẻ khiến nàng phải bực bội, nếu không phải lúc trước... có lẽ, lúc này mình đã bị hấn hấp dẫn rồi. Trong lúc Giang Nam Nam suy nghĩ miên man, hai thành viên của học viện

Chính Thiên cũng đã lên sàn đấu. Hai người kia cũng là một nam một nữ, dáng người khá giống Giang Nam Nam và Từ Tam Thạch. Cô gái bên kia cũng khá được nhưng đáng tiếc người trước mặt cô là đệ nhất mỹ nữ của ngoại viện học viện Sử Lai Khắc. Ngay cả anh chàng đi vào cùng cô cũng không kèm được mà nhìn sang Giang Nam Nam. Từ Tam Thạch trầm giọng nói: - Từ Tam Thạch. Nàng là Giang Nam Nam. Hai đấu hai không giống như đoàn chiến, khi đoàn chiến, chủ yếu phối hợp là chính, ít khi nào phân biệt được đối thủ là ai. Vương Ngôn đã giảng giải cho bọn họ về đối thủ của mình nhưng bọn họ chưa từng đến xem thi đấu làm sao biết ai là ai. Cho nên báo tên trước, ít ra lúc này cũng biết được đối thủ của mình là ai, có cấp bậc gì, các thông tin liên quan... Người nam lên tiếng trước: - Ta là Dương Nhất Phàm. Cô gái nhìn thoáng qua Giang Nam Nam với vẻ ghen tị, tuy Giang Nam Nam còn vẻ trẻ con nhưng rõ ràng đây là một giai nhân tuyệt sắc: - Vũ Mộng Địch. Sau khi nghe đối thủ báo tên, Từ Tam Thạch bắt đầu nhớ lại những gì Vương Ngôn đã nói, quả nhiên, trong hai người có một người là Hồn Vương. Vũ Mộng Địch là một trong ba Hồn Vương của học viện Chính Thiên, hơn nữa vũ hồn của nàng còn vô cùng mạnh mẽ. Có thể nói nàng có thể tu luyện nhanh như vậy cũng nhờ Vũ Hồn ấy. Mà Dương Nhất Phàm thì hơi kém một chút, tu vi giống Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam, đều là Hồn Tông. Hơn nữa, tu vi không phải cao lắm, chỉ khoảng 42, 43 mà thôi. Trọng tài đợi hai bên giới thiệu xong liền trầm giọng quát: - Song phương lui về sau, chuẩn bị. Bốn người hai bên lập tức cùng lúc lui về sau, bất kể là chiến đấu kiểu gì, đầu tiên phải kéo giãn khoảng cách đã. Như vậy mới có thể có thời gian phát huy và chuẩn bị. Từ Tam Thạch vừa lui về sau vừa nói nhỏ với Giang Nam Nam: - Nam Nam, ta sẽ tìm cơ hội cho muội. Chỉ cần xử lý được Vũ Mộng Địch thì chúng ta sẽ thắng. Những chuyện còn lại muội không cần quan tâm, ta sẽ không cho bọn họ có cơ hội tấn công muội. Có điều muội phải đợi, khi nào ta bảo muội sử dụng toàn lực thì phải làm ngay. Tất cả giao cho ta. - Ừ. Dù sao lần này cả hai cũng là lần đầu tiên phối hợp, cho dù Giang Nam Nam ghét Từ Tam Thạch đến mức nào cũng phải cố gắng kèm lòng, gật đầu đáp. Từ Tam Thạch nghe nàng đáp mà vô cùng mừng rỡ, có lẽ bình thường bị Giang Nam Nam chửi

và ngược đãi nhiều quá nên lúc này thấy đáng vẻ dịu dàng của nàng trong lòng vô cùng hưng phấn. Hẳn lại không kèm được mà lẩm bẩm: " Bối Bối, ta yêu người." Thấy hai bên đã di chuyển đến sát mép sàn đấu, trọng tài hét lớn một tiếng: - Bắt đầu. Không thể nghi ngờ, giây phút phóng thích vũ hồn là quan trọng nhất. Lúc này, Từ Tam Thạch không còn đáng vẻ lười biếng nữa mà tay cầm Huyền Minh Quy Giáp Thuần bay vọt về trước, Giang Nam Nam ở phía sau nhanh nhẹn đi theo hẳn. Vì đáng người của Từ Tam Thạch so với bạn bè đồng lứa có thể nói là khá cường tráng nên Giang Nam Nam đi sau lưng hẳn, những người phía trước không thể thấy rõ được. Dương Nhất Phàm và Vũ Mộng Địch cũng đã phóng xuất ra vũ hồn. Vũ Hồn của Dương Nhất Phàm là một thanh đoản kiếm thật dài. Đừng bị đáng người cao lớn của hắn đánh lừa, thực ra hắn là một Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công. Nháy mắt sau khi phóng xuất vũ hồn, hắn cũng biến mất. Vũ Hồn của Vũ Mộng Địch không hề đơn giản, khi nàng phóng thích ra vũ hồn cũng gây chú ý mạnh mẽ như Vương Đông ngày trước. Một đôi cánh màu trắng có chút ánh sáng ánh kim từ phía sau từ từ mở rộng ra, nhất thời cả người Vũ Mộng Địch được một tầng ánh sáng màu vàng nhạt bao phủ lấy, cả người nàng toát ra hơi thở thần thánh khiến người khác không kèm được mà muốn quỳ xuống bái lạy. Ánh sáng màu ánh kim trên tay nàng đột nhiên sáng bừng lên, sau đó xuất hiện một trường kiếm màu vàng, đây không phải là Hồn Đạo Khí mà chỉ đơn thuần ngưng tụ bằng hồn lực. Năm Hồn Hoàn, hai vàng, hai tím, một đen nhẹ nhàng bay lên từ dưới chân nàng. Hồn Hoàn màu đen đại diện cho cấp bậc vạn năm đã xuất hiện. Đây cũng là lần đầu tiên đối thủ của học viện Sử Lai Khắc xuất hiện Hồn Hoàn vạn năm này. Đối với trận đấu này, học viện Chính Thiên không phải xem trọng một cách bình thường, trong ba Hồn Sư của đội bọn họ, tu vi của Vũ Mộng Địch đứng thứ hai chỉ sau Diệp Vô Tình. Vũ Hồn của nàng là Thiên Sứ, cho dù hiện giờ chỉ là Thiên Sứ hai cánh nhưng cũng là một vũ hồn khá mạnh rồi. Nếu tu vi của nàng đạt đến bảy Hồn Hoàn thì hai cánh sẽ hóa thành bốn cánh, còn nếu đạt đến bậc Phong Hào Đấu La thì từ hai cánh sẽ thành sáu cánh. Mỗi lần như thế, vũ hồn biến hóa có thể gọi là tiến hóa cũng được, cơ thể đồng thời cũng sẽ có những thay đổi rất lớn. Bởi vậy, nếu xét về mặt

tiếp lực phát triển, Vũ Mộng Địch hoàn toàn không thua kém Diệp Vô Tình. Trận đấu này, bọn họ đồng dạng cũng là do tình thế bắt buộc. Học viện Sử Lai Khắc có vấn đề, khán giả không nhìn ra nhưng một ít học viện sáng suốt làm sao bỏ qua được, một trong số đó chính là học viện Chính Thiên này. Cho nên, hôm nay bọn họ gặp phải đội học viện Sử Lai Khắc không hề cảm thấy lo lắng mà ngược lại phải nói là vô cùng hưng phấn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 89: Huyền Vũ Giác Tỉnh (Thượng)

Mặc dù học viện Chính Thiên đã đoán được chi đội đến từ học viện Sử Lai Khắc này không phải là đội ngũ mạnh nhất nhưng dù sao bọn họ vẫn là đại diện cho học viện Sử Lai Khắc. Chỉ cần có thể chiến thắng bọn họ thì học viện Chính Thiên đã trở thành học viện đầu tiên trong ngàn năm nay có thể chiến thắng học viện Sử Lai Khắc. Vinh quang ấy đối với học viện Chính Thiên có thể nói là cực kỳ quan trọng. Cho nên đối với trận đấu này, học viện Chính Thiên đã chuẩn bị vô cùng cẩn thận. Khi Vũ Mộng Địch thấy hai người bước lên chỉ là Hồn Tông thì trong lòng vô cùng bình tĩnh. Nàng tự tin trận đấu này bên nàng thắng chắc rồi. Hồn Tông làm sao so được với Hồn Vương, huống chi nàng còn có Vũ Hồn Thiên Sứ vô cùng mạnh mẽ. Hai cánh sau lưng đập mạnh một cái, Vũ Mộng Địch tăng tốc lao về phía trước, cả người nàng hóa thành một luồng sáng màu vàng nhắm thẳng vào Từ Tam Thạch. Khi nàng vừa ra tay, Dương Nhất Phàm cũng phối hợp vô cùng ăn ý mà tấn công vào một hướng khác của Từ Tam Thạch. Đối với hai người bọn họ, Giang Nam Nam không đáng để nhắc đến, mục tiêu duy nhất chỉ là Từ Tam Thạch. Bọn họ muốn một chiêu chiến thắng. Thấy hai cường giả tấn công về phía mình nhưng Từ Tam Thạch cũng không hề hoang mang, bước chân thoáng dừng lại, thấp giọng nói: - Nam Nam, muội không cần ra tay, chờ tín hiệu của ta. Vừa nói hắn vừa đưa Huyền Minh Quy Giáp Thuần lên. Vũ Mộng Địch và Dương Nhất Phàm phối hợp vô cùng ăn ý, ngay lúc Vũ Mộng Địch bay gần đến thì đoàn kiếm của Dương Nhất Phàm

cũng xuất hiện bên cạnh. Cả hai đồng loạt phóng xuất Hồn Kỹ. Khi Vũ Mộ Dung phóng xuất ra song kiếm màu ánh kim thì Hồn Hoàn thứ nhất và thứ hai cùng lúc sáng lên, song kiếm màu ánh kim kia bay lên không trung tạo thành hình chữ thập (十), hai cánh sau lưng của nàng mở rộng ra, ánh sáng màu ánh kim không ngừng rót vào chữ thập ấy. Từ hình chữ thập kia vang ra một tiếng ca vô cùng du dương và êm tai, sau đó hóa thành một cái ẩn bay về phía Từ Tam Thạch. Vũ Mộ Dung vừa ra tay đã thể hiện ra ưu thế mạnh mẽ từ Vũ Hồn của nàng. Hồn Kỹ thứ nhất của nàng tên là Thần Thánh Song Kiếm, là một dạng Hồn Kỹ hóa thành vũ khí khá kỳ lạ. Tất cả các Hồn Kỹ còn lại của nàng có liên quan đến song kiếm đều dựa vào Hồn Kỹ đầu tiên này. Đối với Hồn Sư bình thường, sử dụng hai Hồn Kỹ chồng lên nhau đòi hỏi kỹ thuật rất cao. Càng chồng nhiều Hồn Kỹ thì yêu cầu không chế càng hà khắc. Kỹ thuật này ngay cả ở học viện Sử Lai Khắc cũng được xếp vào dạng kỹ xảo cao cấp. Ưu thế của Vũ Hồn Thiên Sư là từ Hồn Kỹ thứ nhất, có thể chồng thêm bất cứ Hồn Kỹ nào. Kỹ năng nàng vừa sử dụng gọi là Thánh Diệu Thập Tự Trảm. Đây là kỹ năng công kích có kèm theo tác dụng thần thánh, chẳng những lực công kích cao mà do có ngọn lửa thần thánh nên trong một số trường hợp, vũ hồn của nàng có thể khắc chế một vài Tà Hồn Sư. Công kích của Dương Nhất Phàm cũng mạnh mẽ không kém, bản thân là Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công, lực công kích chính là năng lực mạnh mẽ nhất của hắn. Hồn Hoàn thứ hai của hắn vừa nhấp nháy ánh sáng thì đoàn kiếm dài hơn một thước liền kéo dài thành hai thước. Đâm về phía bên sườn của Từ Tam Thạch. Trận đấu có sự tham gia của học viện Sử Lai Khắc lúc nào cũng thu hút sự chú ý của rất nhiều khán giả, nhất là trong trận đấu trước, bọn họ đã được thấy lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ của Từ Tam Thạch. Năng lực phòng ngự của vũ hồn Huyền Minh Quy Thuần Giáp đã khắc sâu ấn tượng vào lòng các vị khán giả lẫn các học viện tham gia cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái Bởi vậy, vừa bắt đầu trận đấu, việc đầu tiên bọn họ phải làm là nhanh chóng đánh bại Từ Tam Thạch, còn người không có biểu hiện xuất sắc như Giang Nam Nam thì bị bọn họ gạt sang một bên. Thấy hai người tấn công về mình, Từ Tam Thạch không hề bối rối mà sau đó sử dụng một chút kỹ năng đơn giản đã có

thể hóa giải thể tấn công của bọn họ. Hồn Hoàn thứ tư lóe sáng, Huyền Minh Trí Hoán. Nháy mắt sau, Từ Tam Thạch và Dương Nhất Phàm đã đổi chỗ. Dương Nhất Phàm vốn đang đâm đoản kiếm vào Từ Tam Thạch nhưng lúc này đã đổi thành Vũ Mộng Dịch, mà Thánh Diệu Thập Tự Trảm của Vũ Mộng Dịch cũng đang hướng về phía Dương Nhất Phàm. Đây là điểm mạnh của Huyền Minh Trí Hóa, trong nháy mắt có thể thay đổi cục diện chiến đấu. Nhưng, Huyền Minh Trí Hoán của Từ Tam Thạch không phải là lần đầu tiên xuất hiện trên sàn đấu. Làm sao đối thủ của hắn lại không chuẩn bị đối sách phòng bị đây? Khi Từ Tam Thạch thi triển Huyền Minh Trí Hoán, khoe miệng Vũ Mộng Dịch nở một nụ cười khinh thường, thánh kiếm trên tay xẹt một cái bay ngang đầu Dương Nhất Phàm bay thẳng về phía Giang Nam Nam đã không còn Từ Tam Thạch che chắn. Mà đoản kiếm của Dương Nhất Phàm cũng thuận thế rẽ một đường vòng cung bay về phía sau Giang Nam Nam. Bất kể là phối hợp hay ứng biến tình huống bất ngờ, hai người Vũ Mộng Dịch và Dương Nhất Phàm đều vô cùng ăn ý. Bọn họ vốn tấn công về phía Từ Tam Thạch nay mục tiêu đã đổi thành Giang Nam Nam. Nhưng hai người cảm thấy có chút quái lạ, không hiểu tại sao Giang Nam Nam thấy bọn họ công kích đến cũng không chút di chuyển. Lúc này không phải nàg bị dọa hoảng sợ mà đang liếc mắt nhìn Từ Tam Thạch nở nụ cười khinh thường, dường như đang hỏi Từ Tam Thạch rằng: "Người bảo vệ ta thế này sao?" Thật lòng Từ Tam Thạch không ngờ đối thủ lại phối hợp ăn ý đến mức này, tuy hắn đoán đối phương đã có phòng bị với kỹ năng Huyền Minh Trí Hoán nhưng dù sao bọn họ đã tấn công rồi, ít nhiều phải có chút lúng túng. Ấy vậy mà bọn họ lại tương kế tựu kế đáp lại một đòn tấn công khác như thế này. Ánh mắt khinh thường của Giang Nam Nam như mồi lửa châm vào khối thuốc nổ đang ngủ yên. Hai mắt Từ Tam Thạch đỏ rực lên. - Biến. Một tiếng gầm thật lớn phát ra từ miệng của Từ Tam Thạch. Sau đó Huyền Minh Quy Giáp Thuần của hắn nên mạnh xuống mặt đất, một quang sáng màu đen từ tấm chắn không ngừng khuếch tán ra bên ngoài bao trùm lấy phạm vi mười thước vuông, giống hệ như một cái lồng khí khóa chặt lấy mọi thứ vậy. Trong quá trình ấy, từng tiếng ầm ầm từ bên trong lồng khí không ngừng vang lên. Cơn chấn động kia đã đẩy Giang

Nam Nam đi lệch sang một hướng đồng thời bao phủ lấy hai người kia, đoàn kiếm của Dương Nhất Phàm đã vỡ nát, còn Thánh Diệu Thập Tự Trảm của Vũ Mộng Địch thì không ngừng phát ra ánh sáng màu vàng kim rực rỡ, trông như muốn phá vỡ lồng khí mà ra ngoài vậy. Cũng ngay lúc này, ánh sáng phát ra từ Huyền Minh Quy Giáp Thuần nháy mắt trở nên rực rỡ, mặt ngoài của lá chắn đột nhiên vặn vẹo, sau đó cả tấm chắn bắt đầu biến hóa. Hoàn hảo, trên mai rùa xuất hiện hình một con rắn màu xanh, hai mắt con rắn ấy có màu hồng, sau khi nó xuất hiện, ánh sáng màu đen bỗng chóng hóa thành màu xanh lục. Từng tiếng nổ lớn vẫn tiếp tục vang lên, Thánh Diệu Thập Tự Trảm vốn sắp thoát ra được nháy mắt vỡ nát. Không những thế, Dương Nhất Phàm đứng mũi chịu sào, cả người ngã nhào xuống đất. Vũ Mộng Địch có tu vi là Hồn Vương nên cũng khá hơn Dương Nhất Phàm nhiều nhưng cả người cũng bị mất thăng bằng mà hạ xuống mặt đất, Thần Thánh Song Kiếm trở về đan chéo trước ngực, Hồn Kỹ thứ ba xuất hiện, hai cánh Thiên Sứ phía sau di chuyển về phía trước bao phủ lấy cơ thể của nàng tạo thành một cái kén ánh sáng, nhờ thế mới ngăn cản được sự tấn công từ quang sáng màu xanh thẫm. Vương Ngôn ở bên dưới trông thấy một màn này không khỏi há hốc mồm, kêu to: - Cái này, cái này là... Bối Bối mỉm cười nói: - Tuy không phải cực hạn nhưng hơn hẳn cực hạn. Trong bảy người chúng ta, nếu như nói người có vũ hồn có thể so được với tiểu sư đệ thì chính là Tam Thạch. Chẳng qua Vũ Hồn của hắn còn đang trong trạng thái bị phong ấn, nếu không có đủ kích thích tương ứng thì hắn không thể nào phá vỡ phong ấn ấy được. Có điều trận đấu kế tiếp có lẽ hắn không thể tham gia rồi. Trước khi đạt được bảy Hồn Hoàn, hắn vẫn chưa thể thật sự sử dụng được năng lực kia. Hoặc Vũ Hạo cũng giật mình hỏi: - Đại sư huynh, rốt cuộc vũ hồn của Từ đại ca là gì? Ánh mắt Bối Bối trở nên vô cùng sắc bén nói: - Là Vũ Hồn có huyết mạch Thần Thú, Huyền Vũ. So với vũ hồn Tà Hỏa Phượng Hoàng của Tiểu Đào học tỷ thì huyết mạch ở Vũ Hồn của hắn còn muốn thuần khiết hơn. Chẳng qua bình thường luôn ở trạng thái bị phong ấn, chỉ khi nào bản thân gặp tình huống vô cùng nguy hiểm mới có thể bạo phát như thế này. Khi hắn ở trạng thái Huyền Vũ Giác Tỉnh mới là thực lực thật sự của hắn. Tất cả Hồn Kỹ đều mang theo lạc ấn

của Thần Thú. Trái ngược với tâm trạng vui mừng của nhóm học viện Sử Lai Khắc, bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, tất cả đều ngẩn người, Tiểu Hồng Trần luôn mang vẻ mặt kiêu ngạo cũng không kèm được mà mở to mắt: - Không, không thể nào. Ngoài ta ra không thể nào còn có người có vũ hồn có huyết mạch Thần Thú. Huyết mạch Thần Thú không phải đã biến mất hết rồi sao? Nếu không phải Vũ Hồn của ta biến dị thì cũng không thể nào mang theo hơi thở Thần Thú được. Đây là... Huyền Vũ? Trên sàn đấu, sau khi Vũ Hồn đã phá vỡ phong ấn, Từ Tam Thạch lại một lần nữa trở về che chắn phía trước Giang Nam Nam. Lúc này cả người hắn không còn giống như trước nữa, thân hình không những cao lớn mà khôi ngô không khác biệt mấy với người trưởng thành mà mái tóc ngắn ẩn ẩn một chút ánh sáng màu xanh, cơ thể cao lớn trông y hệt như một ngọn núi sừng sững khó mà vượt qua được. - Ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ mọi người. Giọng nói trầm thấp của Từ Tam Thạch rõ ràng có chút thật thà hơn bình thường, dáng vẻ vô lại bình thường đã biến mất hoàn toàn. Hồn Hoàn thứ ba trên người Giang Nam Nam lẽ ra đã sáng lên nhưng nàng bị biến cố trước mặt làm giật mình đến ngẩn người. Mãi đến lúc này nàng mới biết tên vô sỉ bại hoại bình thường luôn làm phiền nàng lại ẩn giấu thực lực mạnh mẽ như vậy. Tuy lúc này hắn vẫn là Hồn Tông nhưng hơi thở không còn giống một Hồn Sư có bốn Hồn Hoàn bình thường nữa. Một lúc sau, hiệu quả của Huyền Minh Chấn mới hoàn toàn biến mất, Dương Nhất Phàm ngã dưới mặt đất đã hoàn toàn rơi vào trạng thái choáng váng, muốn đứng dậy cũng không thể.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 89: Huyền Vũ Giác Tỉnh (Trung)

Từ Tam Thạch ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, Huyền Minh Quy Giáp Thuần trong tay hắn bùng nổ một quầng sáng màu xanh lục, quầng sáng ấy bay ngược về phía hắn khiến cả người hắn lại lần thứ hai biến đổi. Phần áo phía trên người hắn nháy mắt rách nát. Một luồng sáng màu xanh thẫm lại

xuất hiện không ngừng lan tỏa ra bên ngoài, bầu không khí trên sàn đấu nháy mắt trở nên đặc dính lại. Hồn Hoàn thứ ba trên người hần lóe sáng, hiện giờ hần không còn giống Hồn Sư bình thường nữa mà ngược lại trông hệt như một con Hồn Thú hung mãnh. Hồn Kỹ thứ ba, Huyền Minh Lực với huyết mạch Huyền Vũ có tác dụng tăng phúc mạnh mẽ, thực lực của hần gần như tăng lên gấp đôi. Hơn nữa trong trạng thái này, Huyền Minh Lực không chỉ có tác dụng gia tăng thực lực mà còn lan tỏa ra bên ngoài. Cho nên bầu không khí xung quanh mới trở nên bết dính, đây là kết quả từ việc Huyền Minh Lực nháy mắt ngưng tụ được một lượng lớn nguyên tố thủy. Dương Nhất Phàm tạm thời mất khả năng chiến đấu nhưng Vũ Mộng Địch thì không. Sau khi tác dụng của Huyền Minh Chấn biến mất, nàng đã cảm thấy có gì đó không đúng. Một chiêu này không thể nào phát ra từ một Hồn Tông được. Nhất là khi nàng thấy cả người Từ Tam Thạch trở nên cao lớn vạm vỡ, tuy nàng không rõ chuyện gì vừa xảy ra nhưng ngay lập tức quyết định. Tiến công! Nàng phải tranh thủ thời gian cho Dương Nhất Phàm hồi phục, sự tự tin ban đầu đã biến mất, lúc này bản thân nàng cũng không biết được kết quả trận đấu này sẽ thế nào. Thần Thánh Song Kiếm bay lên cao, Hồn Hoàn thứ ba trên người nàng lóe sáng, một quầng sáng màu vàng xuất hiện, có thể thấy phía sau Vũ Mộng Địch xuất hiện một ảo ảnh Thiên Sư sáu cánh khá mơ hồ. Khi ảo ảnh này vừa xuất hiện, cả người Vũ Mộng Địch như được phủ xuống một lớp màn màu vàng. Hồn Kỹ thứ ba, Thiên Sư Phù Hồ, kỹ năng này có tác dụng tăng lực công kích lên gấp đôi. Tiếp đó, Hồn Hoàn thứ năm màu đen của Vũ Mộng Địch lại lóe sáng, các khán giả bên dưới thấy một màn này đều nín thở, mở to mắt. Đây là trận đấu đầu tiên xuất hiện Hồn Hoàn mười vạn năm, ai cũng muốn được nhìn rõ một chút, Hồn Kỹ vạn năm rốt cuộc mạnh đến mức nào đây? - Thiên Sư, Phong Thần Trảm! Vũ Mộng Địch khẽ quát, 5 chữ này không phải đơn giản chỉ báo ra tên Hồn Kỹ này mà từng tiếng lại mang theo từng tiếng gió rít gào, chữ "Trảm" cuối cùng vang lên cũng là lúc Thần Thánh Song Kiếm hợp lại thành một, một thanh trường kiếm sắc bén dài hơn mười thước, rộng chừng ba thước xuất hiện đánh thẳng về phía Từ Tam Thạch. Một chiêu này vừa xuất hiện, phản ứng đầu tiên của vị trọng tài chính là bay người đến chuẩn

bị đỡ lấy, vì hẳn tuyệt đối không nghĩ rằng Từ Tam Thạch sẽ đỡ được một kích này. Kỹ năng này của Vũ Mộng Địch là kỹ năng được kết hợp từ ba Hồn Kỹ thứ nhất, ba và năm của nàng. Hơn nữa, vũ hồn Thiên Sứ của nàng khá mạnh, một kích này của nàng có thể so được với uy lực công kích của Hồn Đế. Cho dù ở học viện Sử Lai Khắc, loại công kích này cũng phải do một đệ tử Hồn Vương xuất sắc mới có thể phóng thích ra được. Huyền Vũ Giác Tỉnh của Từ Tam Thạch mang đến một luồng áp lực khủng bố cho Vũ Mộng Địch. Trước mặt là cơ hội ngàn năm có một để đánh bại học viện Sử Lai Khắc, học viện Chính Thiên làm sao có thể bỏ qua được. - Nam Nam, ba giây đủ không? Đối mặt với luồng áp lực khủng bố đang không ngừng tiến về phía mình, Từ Tam Thạch cầm Huyền Minh Quy Giáp Thuần đã tiến hóa trong tay không chút sợ hãi. - Đủ rồi. Giang Nam Nam nhỏ giọng đáp. Ngay sau đó, tám chấn trong tay Từ Tam Thạch dâng lên cao, ba Hồn Hoàn trên người hẳn cũng lóe sáng, càng kinh khủng hơn là khi ba Hồn Hoàn này tụ hội lại một chỗ thì cùng dung hợp vào nhau, hóa thành một Hồn Hoàn màu đen sáng chói. Con rắn màu xanh trên Huyền Vũ Thuần lúc này như thức tỉnh, đầu lưỡi đưa ra bên ngoài, hai mắt mở to. Một ảo ảnh kết hợp giữa rắn và rùa xuất hiện sau lưng Từ Tam Thạch. Thiên phú của huyết mạch Thần Thú, Hồn Hoàn tổ hợp. Ba Hồn Kỹ mà Từ Tam Thạch đang sử dụng lần lượt là Huyền Minh Chấn, Huyền Minh Thuần Trận và Huyền Minh Chi Lực. Cả ba kết hợp lại làm một, uy lực liền tăng lên cấp bậc vạn năm. Nhưng, nếu có người tỉ mỉ quan sát sẽ thấy khi hoàn thành xong bước này, sắc mặt Từ Tam Thạch đã tái nhợt. Quầng sáng màu đen lượn lờ xung quanh Huyền Vũ Thuần nháy mắt mở rộng ra, gần như trong nháy mắt tăng lên phạm vi ba thước, Thuần Diện Khuynh Tà xuất hiện đỡ lấy một kích có uy lực khủng bố Thiên Sứ Phong Thần Trảm. Tích tắc trong lúc hai Hồn Kỹ vạn năm va chạm vào nhau, cả sàn đấu rung lên từng cơn, bức màn phòng vệ ở bên ngoài không ngừng được tăng cường, cho nên lúc này những người ở bên ngoài không sao thấy rõ bên trong đang xảy ra chuyện gì. Vũ Mộng Địch ngàn vạn lần không ngờ cục diện sẽ biến hóa theo hướng này, khi Thiên Sứ Phong Thần Trảm vừa va chạm với Huyền Vũ Thuần, nàng cảm thấy như công kích của mình đang đánh vào một vùng đại dương mênh

mông, sau đó khắp nơi vang lên từng tiếng nổ. Mà nàng sau khi sử dụng đồng thời ba Hồn Kỹ thì Hồn Lực trong cơ thể cũng suy giảm nghiêm trọng. Đột nhiên một tiếng rống thật lớn vang lên vọng khắp quảng trường. Tiếng rống này như báo hiệu có một thần thú vừa thức tỉnh, lấy mốc là Từ Tam Thạch kéo dài phủ xuống gần nửa sàn đấu, thậm chí cả vị trọng tài cấp bậc Hồn Thánh kia cũng bị tiếng rống này làm hoảng sợ, đầu óc trống rỗng, cả người như bị vây trong đầm lầy không thể nhúc nhích được. - Nam Nam, chính là lúc này. Giọng nói có chút khàn khàn của Từ Tam Thạch vang lên bên tai Giang Nam Nam. Cả người Giang Nam Nam nháy mắt biến mất, lúc này ánh sáng phát ra từ va chạm của Huyền Minh Thuần và Thiên Sư Phong Thần Trảm còn quá rực rỡ nên căn bản không ai thấy rõ được nàng đã di chuyển ra sau lưng Vũ Mộng Địch bằng cách nào. Giang Nam Nam vừa đi đến phía sau Vũ Mộng Địch liền nhẹ nhàng bay lên đá một cước vào lưng Vũ Mộng Địch. Lúc này Vũ Mộng Địch đang bị trói chặt trong uy lực của tiếng rống ban nãy, nên không thể nào phản kháng được. Tính toán của Từ Tam Thạch vô cùng chính xác, ba giây, trong ba giây này, cả người nàng hoàn toàn không thể làm gì được. Ngay cả vị trọng tài cấp bậc cao thế kia cũng bị chấn động, một giây sau mới khôi phục lại bình thường. Vũ Mộng Địch bị Giang Nam Nam từ sau đá một cái cả người bay lên thành một đường vòng cung, Giang Nam Nam khi chiến đấu hoàn toàn không còn vẻ dịu dàng động lòng người nữa. Tay phải nàng nắm lấy mái tóc dài của Vũ Mộng Địch, hai chân vòng qua cổ sau đó xoay một vòng trên không trung, cả người Vũ Mộng Địch như mất hết sức lực bị người khác quăng ra ngoài đập vào bức màn phòng hộ rồi rơi xuống đất. Cả qua trình không đến ba giây, đến khi Vũ Mộng Địch tỉnh táo lại liền cảm thấy cả người đau nhức, còn bản thân đã nằm bên ngoài sàn đấu. Đau nhất phải là hai bên cổ của nàng, mạng máu bị siết chặt không thể lưu thông khiến nàng phải mất vài giây mới hoàn toàn bình thường lại. Còn Dương Nhất Phàm thì không cần nhắc đến, Từ Tam Thạch không đợi Giang Nam Nam ra tay đã tiến tới đá một cái, người kia như một bao cát lập tức rơi khỏi sàn đấu. Ngay cả Vũ Mộng Địch còn bị choáng váng hết 3 giây, hẳn có tu vi thấp hơn nàng nhiều nên có thể nói là tương đối bị kích. Nếu xét thực tế, trong trường hợp một

đấu một, cho dù Từ Tam Thạch phá vỡ được phong ấn cũng chưa chắc là đối thủ của Vũ Mộng Địch, vì căn bản điểm yếu của hắn là tấn công. Sau khi hắn sử dụng Huyền Vũ Lực, Hồn Lực trong cơ thể hắn sẽ tiêu hao với tốc độ chóng mặt. Mà Giang Nam Nam lại là Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công, hoàn toàn phù hợp để hợp tác với hắn. Những người sáng suốt ở bên ngoài vì không rõ tình hình trận đấu nên cũng khá bất ngờ khi thấy học viện Sử Lai Khắc đã có một trận thắng đầu tiên. - Chúng ta thắng. Cả người Từ Tam Thạch bắt đầu đứng không vững, ánh sáng màu xanh lục trên người hắn dần dần biến mất, lúc này Giang Nam Nam mới phát hiện sắc mặt hắn trắng như tờ giấy, cả người lão đảo muốn ngã, mũi và miệng còn chảy máu nữa. Cho dù đã sử dụng Huyền Minh Lực nhưng làm sao Từ Tam Thạch có thể dễ dàng đỡ lấy một kích toàn lực của Vũ Mộng Địch tương đương uy lực của một Hồn Đế được chứ? Dĩ nhiên bản thân hắn đã bị thương không nhẹ, trông tình hình cứ như bất kỳ lúc nào hắn cũng có thể ngã xuống đất. Giang Nam Nam theo bản năng bước nhanh về trước đỡ lấy tay hắn. - Người... người làm sao thế này? Giang Nam Nam nhỏ giọng hỏi. Từ Tam Thạch ngược mắt nhìn nàng, sắc mặt vẫn rất khó coi nhưng ánh mắt đầy hạnh phúc: - Ta không sao, có thể cùng mọi người chiến đấu, lúc nào ta cũng cảm thấy rất tốt. Nam Nam, mọi người có biết không? Nếu không phải vì mọi người, ta chưa chắc có thể tự phá được phong ấn này để phát huy được uy lực thật sự từ Vũ Hồn của ta. Nói đến đây hắn lại ho một trận, sau đó kêu lên một tiếng đầy đau đớn rồi phun ra một ngụm máu, cả người cao lớn như một tòa núi ngã về phía Giang Nam Nam. Giang Nam Nam giật mình vội vàng đỡ lấy hắn, Từ Tam Thạch cao hơn nàng không ít, nên nàng chỉ có thể kéo cánh tay hắn khoác qua vai mình rồi đỡ hắn đi về phía khu vực của học viện Sử Lai Khắc. Bên dưới đài, học viện Sử Lai Khắc đang vui mừng trước chiến thắng đầu tiên của nhóm, với trận chiến này thì cơ hội chiến thắng của bọn họ lại tăng thêm một bậc. Trong cả đội chỉ có Bối Bối hơi khác lạ, hắn nhỏ giọng nói: - Tên khốn kiếp này đúng là không bỏ qua bất cứ cơ hội nào. Cái tên khốn kiếp nào đó đang tận hưởng sự dịu dàng từ người mình yêu, một mùi hương nồng nàn bay đến làm mũi hắn ngứa ngáy, khóe mi giật giật, hắn cố gắng tận hưởng cảm giác ngọt ngào hạnh phúc, tuyệt đối không thể nhảy

mũi được. - Đấu 2-2-3, trận đầu tiên, học viện Sử Lai Khắc thắng. Vị trong tài kia ngay cả khi tuyên bố kết quả trận đấu, gương mặt vẫn còn vẻ bất ngờ

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 89: Huyền Vũ Giác Tỉnh (Hạ)

Đúng vậy! Đừng nói là hãn, cho dù các lão sư của các học viện cao cấp Hồn Sư, Hồn Đạo Sư khác cũng chưa từng gặp qua trường hợp vũ hồn tiến hóa, mà sau khi tiến hóa uy lực còn tăng mạnh đến vậy. Đừng quên, tu vi của Vũ Mộng Địch đã là cấp 53, cộng thêm vũ hồn Thiên Sứ mạnh mẽ, thực lực của nàng hoàn toàn đủ sức đối phó với bất cứ Hồn Vương đỉnh cấp nào. Không ngờ nàng lại thua trước tổ đội của Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam. Có điều lúc này Từ Tam Thạch đã trọng thương, cho nên nếu đây là trận đấu sinh tử thì kết quả thế nào khó nói lắm, còn xét về thi đấu thì đúng là Hồn Tông đã thắng Hồn Vương. Hơn nữa trận đấu này cũng không phải là đoàn chiến mà chỉ là hai đấu hai. Bên phía đội của học viện Chính Thiên, từ đội trưởng Diệp Vô Tình đến các học viên còn lại đều mang vẻ mặt u ám đến đáng sợ. Vốn trận đầu ngày hôm nay tràn ngập hi vọng chiến thắng học viện Sử Lai Khắc, vậy mà kết quả lại như một chậu nước hắt thẳng vào mặt bọn họ. Khu vực chờ chiến đấu của học viện Sử Lai Khắc. - Được rồi, mọi người đừng quá vui mừng. Trận đấu kế tiếp vẫn còn rất gian nan. Bối Bối vỗ tay, thu hút sự chú ý của cả đội. - Trận đấu chúng ta thắng, nhưng Tam Thạch sau trận đấu này có lẽ trận sau không thể thi đấu nữa. Hãn bị thương và nguyên khí cũng bị tổn lại, tất cả cần thời gian bao lâu để điều dưỡng ta cũng không biết chính xác nữa. Nhưng trước đây hãn có nói với ta, trong điều kiện có chuyện gì đó kích thích thì hãn có thể phá vỡ phong ấn sử dụng tất cả thực lực, tuy vậy đồng thời cơ thể cũng sẽ bị tổn thương rất lớn, cạn kiệt năng lượng. Nam Nam, nếu có thể, muội đưa hãn về tửu điểm nghỉ ngơi trước đi. Nơi này không thích hợp cho hãn tịnh dưỡng. Nếu là ngày thường, Giang Nam Nam nhất định sẽ từ chối không chút do dự nhưng bây giờ nàng nhớ lại câu nói cuối cùng của Từ Tam Thạch, không biết ma xui

quý khiến thế nào lại gật đầu đồng ý. Sau đó khẽ kéo cánh tay của Từ Tam Thạch đặt lên vai mình rồi đi ra ngoài. Có điều lúc này do quá tập trung nên nàng không để ý thấy cái người đang "hôn mê" kia lén đưa một ngón cái về phía Bối Bối, động tác này rất nhanh chỉ có Bối Bối mới chú ý thấy. Bối Bối nhếch môi cười, thầm nói: "Cái này coi như phần thưởng cho sự cố gắng của người." - Mời tổ thứ hai lên sàn đấu. Trên sàn đấu, giọng nói của vị trọng tài lại vang lên, kéo cả đội học viện Sử Lai Khắc trong trạng thái hưng phấn trở về hiện thực, trong lòng mọi người lại cảm thấy căng thẳng. Đúng vậy, bọn họ còn đến hai trận nữa, mà trong đó còn đến hai gã Hồn Vương, một trong hai lại là vị đội trưởng thiên tài của đối thủ. Mọi người đều quay sang nhìn Bối Bối, ngay cả Vương Ngôn cũng thế, trận chiến thắng đầu tiên đã chứng tỏ phán đoán của Bối Bối không sai. Trong lòng Bối Bối đã sớm có kế hoạch, hần nhỏ giọng nói: - Trận đầu chúng ta thắng, lúc này thế chủ động nằm trong tay chúng ta. Hiện giờ hi vọng duy nhất của chúng ta là trận thứ hai này, bọn họ kích động phái ra hai Hồn Vương, hoặc là tên đội trưởng kia tự mình xuất trận. Thái Đầu, Tiêu Tiêu, trận thứ hai của hai người. Đừng tự đặt áp lực tâm lý cho mình nhiều quá, cố gắng giữ an toàn cho bản thân mình. Lẽ ra trận này ta định cho Vương Đông và Tiêu Tiêu nhưng Vương Đông và Vũ Hạo có Vũ Hồn dung hợp kỹ, ít ra nó có tác dụng quan trọng quyết định thắng lợi của chúng ta. Hòa Thái Đầu và Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cả hai đều hiểu ý của Bối Bối, hần muốn bỏ qua trận thứ hai này. Cho bọn họ ra thi đấu cũng vì ít nhất sẽ loại bỏ được một gã Hồn Vương của bọn họ. Rõ ràng chiến thuật của Bối Bối toàn toàn chính xác. Bên phía học viện Sử Lai Khắc càng nhiều ra thi đấu, có Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo thì xác suất chiến đấu càng lớn (?). Nhưng, ý chí chiến đấu của Hòa Thái Đầu và Tiêu Tiêu cũng không hề thua kém các đồng đội của mình. Hai người liếc mắt nhìn nhau đều thấy rõ trong mắt đối phương một suy nghĩ quyết không bỏ cuộc. Bối Bối một tay bắt lấy bả vai Thái Đầu, một tay choàng sang vai Tiêu Tiêu, trầm giọng nói: - Ta biết hai người không phục. Nhưng vì chiến thắng cuối cùng, có một số chuyện không thể không làm. Ta không cần biết các người nghĩ gì nhưng nhất định phải nhớ một chuyện, trận đấu kế tiếp Tam Thạch đã không thể ra

thi đấu rồi, hai người phải khỏe mạnh trở về. Trận đấu thứ tư còn cần hai người, hiểu chưa? Hòa Thái Đầu liếc mắt nhìn Bối Bối, thấy trong ánh mắt của vị sư huynh kia vô cùng nghiêm túc thì khẽ gật đầu. Tiêu Tiêu thì đáp ứng qua loa, trong lòng không muốn nhưng cũng không phản bác gì. - Cổ lên, vinh quang của học viện Sử Lai Khắc đang nằm trong tay chúng ta. Hòa Thái Đầu và Tiêu Tiêu cùng bước ra sàn đấu. Khi hai người bọn họ vừa đi khỏi, Bối Bối liền xoay người sang đối mặt với Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, trầm giọng nói: - Trận đấu thứ ba này quyết định thắng lợi nằm ở trận đấu cuối cùng. Ta chỉ muốn nhắc nhở hai đệ một câu, lát nữa bất kể thế nào cũng phải dùng hết toàn lực, dù thắng hay thua chúng ta cũng đã phát huy hết thực lực của mình rồi. Trận thắng của Tam Thạch có thể nói là vô cùng may mắn, nếu Nam Nam không có Hồn Kỹ Thuần Di kịp thời tấn công thì chỉ cần Vũ Mộng Địch tỉnh táo lại thì kết quả sẽ hoàn toàn khác. Bởi vậy, không có chuyện gì là không thể, sau trận kia đối thủ nhất định sẽ càng thêm cẩn thận, như thế lại càng khó đối phó hơn. Cái chúng ta phải làm là liều mạng chứ không phải hi vọng vào may mắn. Được rồi, hai đệ nhắm mắt dưỡng thần đi, chuẩn bị cho trận đấu kế tiếp của chúng ta. Hoắc Vũ Hạo đã bình tĩnh lại, sự hưng phấn trong lòng đã biến mất không còn, thay vào đó là một sự áp lực tự nhiên mà xuất hiện. Áp lực đối với những người khác nhau thì mang đến những hiệu quả khác nhau. Nếu là người yếu đuối thì sẽ rất dễ suy sụp. Nhưng với người có ý chí chiến đấu mãnh liệt, hoặc là người đã quyết tâm hết lòng chiến đấu vì vinh quang thì càng áp lực thì càng có tính khiêu chiến. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lúc này chính là trường hợp thứ hai, Vương Đông nắm chặt nắm tay, ánh mắt mơ hồ xuất hiện một ngọn lửa của lòng nhiệt huyết. Hoắc Vũ Hạo thì híp mắt, đáy mắt lóe ra ánh. Hắn nắm lấy tay Vương Đông, sau đó xoay người sang nói nhỏ gì đó vào tai bạn của mình. Bối Bối khẽ mỉm cười, hắn quá hiểu hai vị sư đệ của mình, cho bọn nó càng nhiều áp lực, thì tiềm năng của bọn nó càng được phát huy mạnh mẽ. Vương Ngôn vẫn mang vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, hắn thấy đến lúc này Bối Bối vẫn bình tĩnh chỉ huy trận đấu, trong lòng rất vui mừng. Hắn đột nhiên cảm thấy cho dù hôm nay có thua cũng chưa hẳn là chuyện xấu. Ít nhất có đội trưởng Bối Bối ở đây, trong lòng bọn nhỏ rất

khó xuất hiện bóng ma tâm lý. Có lẽ, Từ Tam Thạch sau khi thức tỉnh vũ hồn Huyền Vũ, thực lực tổng thể hơn hẳn Bối Bối nhưng nếu xét toàn diện, Từ Tam Thạch không thể so được với Bối Bối. Xem ra, Bối Bối hoàn toàn thích hợp với vị trí lãnh đạo. Rất có thể, những đứa nhỏ này có thể sáng tạo ra một kỳ tích mới cho học viện Sử Lai Khắc. Bối Bối nhìn lên sàn đấu khẽ nhíu mày. Bởi vì hắn nhận ra, đối thủ của mình còn khó đối phó hơn so với tưởng tượng. Đội trưởng học viện Chính Thiên không có tham gia trận đấu thứ hai. Đừng quên nếu trận đấu thứ hai học viện Chính Thiên tiếp tục thua thì cũng coi như trận đấu này bọn họ thua luôn. Trong tình huống đó, bản thân là đội trưởng mà Diệp Vô Tình vẫn có thể nhẫn nhịn được đúng là Bối Bối phải báỉ phục. Điều này cũng có nghĩa nếu trận thứ hai học viện Sử Lai Khắc thua thì trận thứ ba càng khó đối phó. Hòa Thái Đầu và Tiêu Tiêu đã đến sàn đấu, anh chàng Hòa Thái Đầu với vẻ mặt thật thà phúc hậu cũng làm giống hệt với Từ Tam Thạch, hắn nhìn sang hai thành viên của học viện Chính Thiên cao giọng nói: - Học viện Sử Lai Khắc, Hòa Thái Đầu. Tiêu Tiêu nghe thấy thế theo bản năng nói: - Tiêu Tiêu. Hai gã học viện Chính Thiên thấy Hòa Thái Đầu có chút bất ngờ, Hòa Thái Đầu có làn da ngăm đen, những người có màu da này chỉ có ở đế quốc Nhật Nguyệt mà thôi. Vậy mà hắn lại xuất hiện ở đội của học viện Sử Lai Khắc. Ngày đó Hòa Thái Đầu sử dụng chiến pháp Hồn Đạo Pháo Đài áp chế được Trầm Sách có cấp bậc Hồn Vương đến nay vẫn còn in sâu trong ký ức của mọi người. - Học viện Chính Thiên, Đường Tiêu Lệ. - Học viện Chính Thiên, Huyết Lang. Hai gã đệ tử của học viện Chính Thiên lần lượt báo tên. Đường Tiêu Lệ có dáng người cao ráo, nhưng không quá cường tráng, đôi mắt rất có thần, đáy mắt mơ hồ ẩn ẩn tia sáng màu tím. Từ Hoắc Vũ Hạo ra, lần đầu tiên Hòa Thái Đầu thấy có người có ánh mắt chân thật như vậy. Thân hình của Huyết Lang so với Đường Tiêu Lệ thì kém một chút, nhưng khôi ngô, bả vai và bắp tay cường tráng hơn, thậm chí có thể so được với Hòa Thái Đầu nữa. Đương nhiên, đây là so sánh của một thanh niên hai mươi tuổi với một thiếu niên chưa được mười lăm tuổi nữa. Đường Tiêu Lệ và Huyết Lang nhìn thấy Hòa Thái Đầu chỉ thoáng giật mình nhưng sau khi nhìn sang Tiêu Tiêu thì lại chuyển sang kinh ngạc. Lúc trước bọn họ đã từng thấy Tiêu

Tiêu tham gia chiến đấu nhưng hai lần đó, cô bé không có cơ hội làm gì cả, cho nên không ai rõ thực lực của cô bé như thế nào. Tiêu Tiêu vốn dĩ chưa đến mười hai tuổi, so với Hoắc Vũ Hạo chỉ lớn hơn vài ngày thôi, mà đáng người cô bé căn bản chưa phát triển, vẫn là một cô bé xinh xắn đáng yêu. Nếu chỉ dựa vào tướng mạo mà bảo cô bé mười tuổi vẫn có người tin. Cho nên lúc này trên sàn đấu, cô bé đứng cạnh Hòa Thái Đầu với thân hình cường tráng có chút không cân xứng. Đường Tiêu Lệ và Huyết Lang mặc dù nóng lòng đạt được chiến thắng nhưng sau khi nhìn thấy Tiêu Tiêu thật lòng không có dũng khí xuống tay. Hai người bọn họ không hèn mà cùng chuyển mục tiêu sang Hòa Thái Đầu. Cho dù trước kia Tiêu Tiêu từng được Hoắc Vũ Hạo giúp đỡ cho xuất hiện bên người sáu Hồn Hoàn nhưng thật lòng chẳng có ai tin cả. Nếu bảo cô bé này là cường giả bậc Hồn Đế thì hai người bọn họ dám thề sẽ lập tức tự sát chết ngay tại chỗ. Trọng tài nhìn sang Tiêu Tiêu có chút không đành lòng, nhưng thi đấu là thi đấu, y ra dấu bảo hai bên lùi về sau kéo giãn khoảng cách, rồi đưa tay phải lên cao, hô lớn: - Trận đấu bắt đầu. Hai bên đồng thời phóng xuất ra vũ hồn của mình, hai cái Hồn Hoàn màu vàng rực rỡ của Tiêu Tiêu lặng lẽ xuất hiện không còn giấu giếm nữa, mà sự xuất hiện của nó lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người đang quan sát trận đấu.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 90: Siêu Tụ Năng Đại Pháo vô cùng oanh liệt (Thượng)

- A... Khán giả bên dưới vừa trông thấy Tiêu Tiêu chỉ có hai Hồn Hoàn không khỏi ồn ào một trận. Trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này, theo quy tắc là yêu cầu thành viên tham dự phải dưới hai mươi tuổi. Nếu đến độ tuổi ấy mà còn chưa đột phá đến Hồn Tôn thì làm sao được gọi là tinh anh được? Trong lịch sử cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, chưa từng xuất hiện trường hợp Hồn Sư đến thi đấu chỉ có hai Hồn Hoàn. Cho nên lúc này mọi người trông thấy cảnh tượng trước mắt đều cảm thấy không dám tin vào mắt mình. Kể cả Đường Tiêu Lệ và Huyết Lang đang trên sàn đấu thấy Tiêu

Tiêu chỉ có hai Hồn Hoàn cũng giật mình sững sốt, động tác bị chậm lại nửa nhịp. Lúc trước là sáu Hồn Hoàn vậy mà bây giờ chỉ còn có hai Hồn Hoàn, học viện Sử Lai Khắc rốt cuộc đang làm gì đây? Bọn họ chậm không có nghĩa Hòa Thái Đầu cũng chậm. Trọng tài vừa tuyên bố trận đấu bắt đầu, Hòa Thái Đầu liền bước từng bước dài về trước, mọi người cứ nghĩ hẳn sẽ tiếp tục sử dụng chiến pháp Hồn Đạo Pháo Đài khủng bố kia nhưng không phải. Hẳn nửa ngời xuống lấy ra một cây đại pháo thật lớn dài đến hai thước màu tuyền. Thứ vừa xuất hiện trông y hệt với Định Trang Hồn Đạo Pháo cỡ lớn. Trọng tài giật mình nhưng sau đó không có ý định ngăn cản, vì phía đầu hòng pháo có một đốm sáng màu trắng, rõ ràng là dấu hiệu ngưng tụ hồn lực, điều đó cũng chứng tỏ đây không phải là Định Trang Hồn Đạo Pháo mà là Tụ Năng Hồn Đạo Pháo. Có điều... Tụ Năng Hồn Đạo Pháo mà lớn vậy sao? Trọng tài nhìn Hòa Thái Đầu với vẻ mặt nghi ngờ nhưng hai người Huyết Lang và Đường Tiêu Lệ thì không phải vậy. Ngay khi Hòa Thái Đầu lấy ra ống pháo lớn ấy, bọn họ cảm nhận được có một luồng áp lực vô hình xuất hiện, giống như thanh đại pháo kia có thể uy hiếp được tánh mạng của bọn họ vậy. Thông thường, chỉ cần Hồn Đạo Sư không đi theo con đường cực hạn đều sẽ sử dụng Tụ Năng Hồn Đạo Pháo, vì Tụ Năng Hồn Đạo Pháo là Hồn Đạo Khí có uy lực rất lớn, mặc dù theo tỷ lệ thuận, hồn lực cũng sẽ hao tổn rất lớn nhưng trong thời điểm quan trọng, nó có thể xoay chuyển càn khôn. Tụ Năng Hồn Đạo Pháo hay còn gọi là Tụ Lực Hồn Đạo Pháo là một dạng Hồn Đạo Khí ngưng tụ và nén Hồn Lực sau đó bùng nổ ra một lực công kích thật lớn. Khuyết điểm của nó là cần quá nhiều Hồn Lực còn ưu điểm dĩ nhiên nằm ở lực công kích của nó rồi. Thường thường nó sẽ nằm ở giữa ngực của Hồn Đạo Sư. Nhưng tuyệt đối không ai sử dụng loại có kích thước lớn như của Hòa Thái Đầu. Loại Tụ Năng Hồn Đạo Pháo mà Hòa Thái Đầu đang sử dụng không phải là một Hồn Đạo Khí bình thường, chỉ có những Hồn Đạo Sư nghiên cứu sâu xa về nó mới hiểu được nó mang ý nghĩa gì thôi. Bên phía khu vực nghỉ ngơi của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. - Cái gì? Không thể nào. Siêu Tụ Năng Đạo Pháo? Học viện Sử Lai Khắc mà cũng nghiên cứu ra được loại Siêu Tụ Năng Hồn Pháo này sao? Mà hẳn chỉ mới là Hồn Tông,

làm sao sử dụng được chứ? Mã Như Long giật mình nói. Mã lão lại cau mày lẩm bẩm: "Xem ra hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc không đơn giản như vẻ bề ngoài, trong phương diện nghiên cứu bọn họ không hề yếu kém." Đúng vậy, thứ mà Hòa Thái Đầu đang khiêng trên vai xuất hiện đầu tiên ở đế quốc Nhật Nguyệt. Gọi là Siêu Tụ Năng Đạo Pháo, một trong những vũ khí có lực công kích cực mạnh của Hồn Đạo Sư Đan Binh. Muốn sử dụng được Siêu Tụ Năng Đạo Pháo, ít nhất phải cần hồn lực của bậc Hồn Vương. Như vậy mới có thể phát huy được uy lực mạnh nhất của nó. Hòa Thái Đầu dĩ nhiên không có nhiều hồn lực như Hồn Vương, Siêu Tụ Năng Đạo Pháo hẳn đang sử dụng không phải là bản gốc mà bên trong đã được chỉnh sửa một chút, các trận pháp ở hạch tâm đều được thay đổi, nhưng lớp vỏ bên ngoài vẫn trông y hệt như những Siêu Tụ Năng Đạo Pháo bình thường. Chỉ khi nào hẳn trở thành Hồn Đạo Sư cấp năm, sau đó sửa chữa thêm một lần nữa mới có thể phát huy được toàn bộ uy lực của nó. Mặc dù vậy, khi Hòa Thái Đầu bắt đầu rút hồn lực vào Siêu Tụ Hồn Đạo Pháo thì hồn lực trong cơ thể hẳn cũng rút xuống với tốc độ kinh khủng. Đúng vậy, kế hoạch của hẳn rất đơn giản, chính là đánh nhanh rút gọn. Hẳn biết đối thủ của mình hiện giờ là một Hồn Vương và một Hồn Tông, với thực lực của hẳn và Tiêu Tiêu thì không có một cơ hội nào. Muốn chiến thắng nhất định phải liều mạng. Cho nên, vừa bắt đầu hẳn lập tức sử dụng Siêu Tụ Năng Đạo Pháo. Hòa Thái Đầu một bên rút hồn lực, một bên hút nhanh điều xì gà nhỏ trên tay, tận dụng mọi cách bòn rút hồn lực của mình. Hẳn chỉ mới hút ba hơi điều xì gà nhỏ đã cháy hết. Tiêu Tiêu đứng bên cạnh cũng phối hợp theo kế hoạch của hẳn, cô bé thấy điều xì gà của hẳn cháy hết lập tức thay một điều khác, hơn nữa còn giúp hẳn châm lửa. Khoảng cách giữa hai đầu sàן đấu có vẻ xa, đến tận trăm mét. Nhưng đối với hồn sư thì chỉ cần vài bước nhảy đã vượt qua được. Hòa Thái Đầu hoàn toàn không dám tỏ ra lơ là, vì hẳn biết một trong hai đối thủ của mình am hiểu công kích từ xa. Hẳn không còn sự lựa chọn nào khác, lúc này chỉ có một cơ hội để liều mạng, tuyệt đối hẳn không thể bỏ qua. Trận này vốn mọi người đã quyết định bỏ qua, cho nên vừa bắt đầu, dù biết đối thủ am hiểu viễn công nhưng Hòa Thái Đầu cũng không thể nào làm theo kế hoạch của mọi người.

Đường Tiêu Lệ và Huyết Lang bị hai Hồn Hoàn của Tiêu Tiêu làm bất ngờ sống người mất vài giây nhưng bọn họ rất nhanh sau đó đã bị sự uy hiếp từ Siêu Tụ Năng Đao Pháo đánh thức. Huyết Lang gào lên một tiếng, hai chân dậm xuống đất rồi vọt về trước với tốc độ nhanh như điện, trong lúc này, cơ thể hắc cũng bắt đầu có sự thay đổi. Cả người hắc mọc đầy lông màu xám bạc, khung xương dần lớn lên, hai chân càng lúc càng to, hai tay mọc đầy móng vuốt, Hồn Hoàn thứ nhất trên người hắc cũng nhấp nháy. Vũ Hồn của Huyết Lang là Lang (sói), Hồn Lang. Vũ Hồn này không phải là rất mạnh nhưng sở dĩ hắc có một chân trong đội ngũ của học viện Chính Thiên cũng vì có những Hồn Kỹ tương đối mạnh mẽ. Ví dụ như Hồn Kỹ thứ nhất hắc đang sử dụng kia, gọi là Lang Hóa. Đối với những Hồn Sư có Thú Vũ Hồn, mỗi khi phóng xuất ra vũ hồn đều ít nhiều có sự thay đổi nghiêng về hướng vũ hồn của mình, vì như thế thực lực của bản thân sẽ càng tăng thêm. Lang Hóa của Huyết Lang là một dạng kỹ năng tăng phúc cho thực lực của bản thân, mức độ tăng cũng gần như Bạch Hồ Kim Cương Biến của Đái Thước Thành. Sau khi sử dụng nó, về tốc độ nay hồn lực của Huyết Lang đều tăng vọt. Sức chiến đấu dĩ nhiên cũng tăng theo. Huyết Lang là Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công nhưng sau khi sử dụng kỹ năng Lang Hóa, thì thực lực đủ để đánh ngang hàng với một Chiến Hồn Sư hệ Cường Công đồng cấp. Khác với Huyết Lang, đôi mắt sáng ngời của Đường Tiêu Lệ nhấp nháy hóa thành màu tím. Tay trái đưa lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái cung. Hắc chính là Hồn Vương được nhắc đến trong trận đấu này, năm cái Hồn Hoàn, hai vàng, ba tím từ dưới chân hắc bay lên. Diệp Vô Tình không ra thì đấu ở trận thứ hai dĩ nhiên hoàn toàn tin tưởng vào thực lực của Đường Tiêu Lệ. Hai mắt Đường Tiêu Lệ lại phát ra ánh sáng màu tím, tay trái hắc cầm cây cung đưa lên cao, tay phải kéo dây cung, cả người phát ra một khí thế khủng bố, trong nháy mắt này, hơi thở phát ra từ người hắc thậm chí có thể so được với luồng áp lực ban nãy khi Hòa Thái Đầu bắt đầu sử dụng Siêu Tụ Năng Đại Pháo. Cây cung trong tay Đường Tiêu Lệ dài đến một thước tám, thân cung màu tím, bên ngoài khắc đầy hoa văn lấp lánh ánh sáng màu tím. Tên nó gọi là Tử Hoa Cung. Trước nay Đường Tiêu Lệ vẫn cho rằng vũ hồn của mình độc nhất vô nhị, trừ những người không am hiểu quần

chiến thì trong số những vũ hồn có thể tấn công từ xa, không ai có thể so được với hắn. Tuy rằng đây chỉ là suy nghĩ của hắn nhưng cũng chứng minh được một phần rằng vũ hồn này có lực công kích từ xa rất mạnh. Tử Hoa Cung bỗng dưng sáng chói rồi ngay lập tức Đường Tiêu Lệ buông dây cung, bắn ra một tia sáng màu vàng, gần như nháy mắt bay đến trước mặt Hòa Thái Đầu, có điều mục tiêu không phải Hòa Thái đầu mà là Siêu Tụ Năng Đại Pháo đang nằm chệch trên vai hắn. Tốc độ của mũi tên này thật sự quá nhanh hơn nữa không có một điềm báo trước. Càng kỳ lạ hơn chính là sau khi Đường Tiêu Lệ bắn ra mũi tên này thì năm Hồn Hoàn trên người hắn chỉ còn lại bốn cái. Hắn không có tên, cái hắn vừa bắn ra cũng chính là Hồn Hoàn của hắn, dùng Hồn Hoàn làm tên. Khi Huyết Lang vọt ngang người hắn cũng bị uy lực của một kích kia làm cho bộ lông trên người dựng ngược lên, mặc dù hắn biết rõ đây là đòn công kích từ đồng đội của mình nhưng cũng cảm thấy sợ hãi, đơn giản vì hắn biết quá rõ uy lực của Tử Hoa Cung này. Trong số các đệ tử của học viện Chính Thiên, người có đòn tấn công vừa nhanh vừa mạnh không phải là Diệp Vô Tình hay Vũ Mộng Địch mà là Tử Hoa Cung công kích từ xa của Chiến Hồn Sư hệ Cường Công, Đường Tiêu Lệ. Tuy nhiên Vũ Hồn của Đường Tiêu Lệ có rất nhiều khuyết điểm, bởi vì Tử Hoa Cung cần sử dụng chính Hồn Hoàn của hắn làm mũi tên, hơn nữa sau khi dùng hết thì hồn lực trong cơ thể hắn cũng bị rút cạn, phải minh tưởng rất lâu mới khôi phục lại được, chỉ khi nào hồn lực khôi phục đầy đủ hắn mới có thể tiếp tục sử dụng Hồn Hoàn hóa mũi tên. Nói cách khác, hiện nay khi chiến đấu, tổng cộng hắn chỉ có năm mũi tên, sau năm mũi tên này thì hắn hoàn toàn vô dụng, mặc người chém giết. Mặc dù có khuyết điểm lớn như vậy nhưng hắn vẫn như cũ, có một chân trong đội ngũ của học viện Chính Thiên, cũng bởi vì ưu điểm của hắn cao hơn khuyết điểm, lực công kích quá khủng bố. Mỗi khi công kích, hắn không giống như Hòa Thái Đầu phải đợi Siêu Tụ Năng Đại Pháo tụ lực mà chỉ cần vung cung là được. Cho nên dù Vũ Mộng Địch hay Diệp Vô Tình khi luận bàn với Đường Tiêu Lệ mà trên người hắn vẫn còn Hồn Hoàn thì lúc nào cũng phải cẩn thận, chỉ khi nào hắn không còn Hồn Hoàn nào nữa mới có thể chiến thắng.

Chương 90: Siêu Tụ Năng Đại Pháo vô cùng oanh liệt (Trung)

Lúc này, mũi tên ánh sáng đã gần như đến bên cạnh Hòa Thái Đầu rồi nhưng hãn vẫn chưa hoàn thành xong quá trình hội tụ năng lượng. Mà lúc này hãn căn bản không thể di chuyển, có muốn tránh cũng tránh không được. Huyết Lang chạy như điên về trước nháy mắt đã đi được hơn năm mươi thước, chỉ vài giây nữa thôi hãn đã vào phạm vi có thể tấn công rồi. Cũng ngay lúc này, bất kể là Đường Tiêu Lệ hay Huyết Lang đều không để ý thấy cô bé có hai Hồn Hoàn đứng bên cạnh bắt đầu hành động. Một cái đỉnh lạng lẽ xuất hiện chắn ngay phía trước Hòa Thái Đầu, nháy mắt khi nó va chạm với mũi tên ánh sáng màu vàng thì phát ra một tiếng nổ thật lớn, cái đỉnh kia vừa vụn chạn được một đòn tấn công này. Tiếng nổ kia vang lên kèm theo một số tia lửa điện, trên cái đỉnh lớn xuất hiện một khe nứt, sau đó mũi tên màu vàng bị lệch khỏi quỹ đạo, xẹt ngang vai Hòa Thái Đầu rồi bay thẳng vào bức màn phòng hộ. - Vù vù vù vù... Từng tiếng gió rít kinh người vang lên, bức màn phòng ngự kiên cố do 108 hồn sư tạo thành thế mà bị mũi tên kia bắn vào cũng vang lên từng tiếng động quỷ dị. Tuy rằng tích tắc sau nó đã khôi phục lại trạng thái ban đầu và mũi tên màu vàng cũng biến mất nhưng cũng đủ thấy nó có lực công kích mạnh mẽ đến mức nào. - Giỏi thật, khả năng quán đoán vô cùng chính xác. Đường Tiêu Lệ nhìn Tiêu Tiêu với vẻ kinh ngạc, sau khi thấy Hồn Hoàn thứ hai trên người cô bé lấp lánh ánh sáng không khỏi nhíu mày, ánh sáng màu tím từ hai mắt càng thêm nồng đậm. Đúng vậy, đây hoàn toàn là bản thân Tiêu Tiêu sự tính toán. Vì chuẩn bị cho trận chiến thứ ba nên Hoắc Vũ Hạo không thể tiêu hao hồn lực để giúp đỡ bọn họ được. Hành động ban nãy của cô bé đều hoàn toàn dựa vào cảm giác của mình, vì cô bé không thể nhìn rõ mọi chuyện đang diễn ra nên theo bản năng sử dụng Đỉnh Chi Đăng đỡ lấy mũi tên đó rồi thay đổi quỹ đạo của nó. Nhưng, Đường Tiêu Lệ lại lần như hai gương Tử Hoa Cung lên, lúc này, mũi tên vẫn màu vàng nhưng lại mang đến một cảm giác

hoàn toàn khác. Mũi tên thứ nhất thiên về tốc độ, còn mũi tên thứ hai thì là áp lực. Cũng trong lúc này, Huyết Lang lại di chuyển thêm được mười thước mà tốc độ còn càng lúc càng tăng nhanh. Đúng lúc này, một tiếng tiêu đột ngột vang lên, tiếng tiêu này có chút sắc bén cũng có chút chói tai, nhưng khi lọt vào tai Đường Tiêu Lệ và Huyết Lang thì cả hai đều chấn động. Tốc độ đồng thời giảm xuống một chút. Tuyệt đối đừng xem thường cái một chút này, chỉ trong nháy mắt đó, thời gian Tiêu Tiêu và Hòa Thái Đầu bị rơi vào phạm vi công kích của Huyết Lang tăng lên một chút, thao tác bắn tên từ Tử Hoa Cung của Đường Tiêu cũng chậm nửa nhịp. Hòa Thái Đầu càng có thêm thời gian chuẩn bị. Đây cái gì? Hồn Đạo Khí sao? Đường Tiêu Lệ và Huyết Lang nhìn chăm chăm vào cây tiêu xinh đẹp vừa xuất hiện trên tay Tiêu Tiêu. Không, cái này không phải Hồn Đạo Khí, vì số Hồn Hoàn trên người Tiêu Tiêu đã giảm từ hai xuống một. Nháy mắt, bất kể là khán giả đang xem trận đấu hay các học viện đến thi đấu đều hiểu ra tại sao học viện Sử Lai Khắc lại chọn một cô bé yếu ớt thế này ra thi đấu ở cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. Người ta là Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh đó. Thử hỏi xem ở đây có học viện nào có Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh chứ? Hai Hồn Hoàn thì sao? Song Sinh Vũ Hồn chính là đại biểu cho một tương lai vô hạn. Nhất thời, mọi người không còn nhìn Tiêu Tiêu bằng ánh mắt khinh thường nữa. Thậm chí còn chuyển sang ánh mắt nóng bỏng, nhất là các vị lão sư dẫn đội đến thi đấu, bọn họ đều hận tại sao cô bé không phải là học viên của học viện bọn họ. Tốc độ của Huyết Lang chậm đi một chút, nhưng hắn vẫn tiếp tục vọt về trước, tốc độ cũng không có tăng lên, ngược lại còn cúi người xuống. Đây là do hắn phối hợp với Đường Tiêu Lệ, vì ngay sau đó, mũi tên thứ hai của Đường Tiêu Lệ cũng bay đến, Lúc này, tiếng xé gió từ mũi tên thứ hai càng lúc càng to, hình dáng của nó cũng không giống với mũi tên thứ nhất nữa, tuy đều là màu vàng như lúc này nó có hình bầu như một quả dưa hấu nhỏ. Nếu quan sát nó từ phía sau, thì sẽ trông thấy mũi tên ấy đang tự xoắn vào nhau. Đây là Hồn Kỹ thứ hai của Đường Tiêu Lệ, Phá Tiễn, mũi tên hình xoắn ốc. Mũi tên này mặc dù không có lực xuyên thấu như mũi tên đầu tiên nhưng sức công phá lại hơn hẳn nó, nhất là lực nổ, cực kỳ khủng bố. Cũng ngay giây phút này, không ai ngờ

Tiêu Tiêu đang đứng phía sau Hòa Thái Đầu lại xông về phía trước, nói đúng hơn là cô bé bước đến chặn trước mặt Hòa Thái Đầu, hơn nữa còn nghiêng về hướng Huyết Lang đang vọt đến nữa. Chiếc đỉnh màu đen ban nãy xuất hiện đầu tiên lúc này lại bay lên lơ lửng phía sau Tiêu Tiêu, tiếp đó đại đỉnh tách ra làm ba phần di chuyển về ba góc khác nhau. Mặc dù cô bé là Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh, tương lai phát triển không thể nói trước được nhưng bấy giờ cô bé chỉ là một Đại Hồn Sư. Cô bé hoàn toàn không thể so được với Đường Tiêu Lệ và Huyết Lang. Nhưng cô bé không thể đổi lòng mình mà không vọt về trước. Phần đầu của Siêu Tụ Năng Đại Pháo mà Hòa Thái Đầu đang khiêng trên vai đã đổ lên. Cũng ngay lúc này, cô bé khẽ lên tiếng nói: - Hòa sư huynh, mọi chuyện muội có thể làm chỉ có bấy nhiêu thôi, những chuyện còn lại đều nhờ vào huynh. Hòa Thái Đầu là người cao lớn nhất trong Sử Lai Khắc Thấy Quái, mà Tiêu Tiêu lại là người có dáng người nhỏ bé nhất. Nhưng giờ phút này, cô bé lại bước ra che cho mình, đối thủ của bọn họ lại còn là một Hồn Vương mà một Hồn Tông nữa, tâm trạng của Hòa Thái Đầu rối rắm ra sao chỉ cần nghĩ là biết. Trong nháy mắt, bóng hình của cô bé mà trước nay hẳn ít chú ý đến, đã in sâu vào tận đáy lòng của hắn. Hắn mãi mãi không thể nào quên được đôi mắt kiên cường, giọng nói chân thành, dáng người xinh đẹp với gương mặt non nớt ấy. Tiêu Tiêu! Hòa Thái Đầu nghiêng rằng, tất cả hồn lực còn sót lại trong cơ thể điên cuồng di chuyển vào Siêu Tụ Năng Đại Pháo, có lẽ tốc độ hồn lực di chuyển quá nhanh mà cách mạch máu trên cơ thể hắn đã rỉ máu thấm ra ngoài da, trên trán cũng nổi đầy gân xanh. Trông dáng vẻ hắn lúc này cứ như cơ thể hắn bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ tung. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Tiêu có chút lạnh lùng, đôi mắt bùng lên ngọn lửa với ý chí chiến đấu vô cùng mãnh liệt. Cô bé biết rõ chỉ cần một trong hai người trước mặt, nếu họ muốn, đều có thể đánh bại mình nhưng bản thân Tiêu Tiêu không thể buông tay được. Vinh dự của học viện Sử Lai Khắc không phải chỉ thuộc về các học trưởng mà cũng đang nằm trong tay của cô bé, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, mặc dù cả ba là ba người có thực lực yếu kém nhất. Các trận đấu trước, Hoắc Vũ Hạo đã vì cả nhóm làm biết bao chuyện, ngay cả Vương Đông cũng từng phối hợp với Hoắc Vũ Hạo sử dụng Hoàng Kim Lộ

kết thúc một trận đấu. Còn cô bé thì sao? Từ đầu đến cuối chưa làm được gì cả. Cô chỉ đến để làm nền thôi sao? Tuy không ai nói vậy và chắc chắn cũng không ai nghĩ như thế nhưng đây là suy nghĩ trong lòng Tiêu Tiêu. Khi Bối Bối chọn cô bé và Hòa Thái Đầu ra đấu trận này, trong lòng cô bé chợt sinh ra một cảm giác rất kỳ lạ, cô bé biết mình chỉ có nhiệm vụ dụ đối thủ phái ra một người mạnh để làm thực lực của họ bị suy yếu nhưng bản thân cô bé là ai? Cô bé có Vũ Hồn Song Sinh, từ trước đến nay trong lòng cô bé lúc nào cũng cảm thấy kiêu ngạo vì điều đó. Cho nên, trong trận đấu này, cô bé đã quyết định không cần biết thắng hay thua, cô bé cũng sẽ liều mạng bộc lộ hết thực lực của mình. Đây là lý do tại sao trong thời điểm quan trọng này cô bé lại quyết định bước về trước. Trong lòng cô bé có một cảm giác, cảm giác đó không ngừng nói với cô bé rằng nếu mình có thể thay Hòa Thái Đầu đỡ một kích này thì Siêu Tụ Năng Đại Pháo của sư huynh sẽ vừa đủ thời gian ngưng tụ. Lúc này, việc cô bé có thể làm chính là tranh thủ thời gian. Khi Huyết Lang thấy Tiêu Tiêu bước lên hướng về phía mình thì bản thân hắn cũng cảm thấy tim của mình càng lúc càng đập nhanh. Cô bé kia rõ ràng thực lực kém mình rất nhiều, nhưng tại sao gương mặt non nớt ấy lại mang theo một cảm giác rất lạ. Cô bé tại sao lại bước lên chứ? Không lẽ cô bé không muốn sống nữa sao? Cô bé nghĩ mình có thể đỡ được mũi tên của Đường Tiêu Lệ? Cô bé điên rồi. Giờ phút này, trong lòng Huyết Lang cảm nhận được cả sự kiên cường từ Tiêu Tiêu, thậm chí hắn còn thoáng nghĩ đến chuyện không công kích nữa. - Tiêu Tiêu. Hoặc Vũ Hạo, Vương Đông, Bối Bối và Vương Ngôn ở bên dưới đồng thanh hét lớn. Bọn họ vốn đã muốn bỏ qua trận đấu này rồi mà, tại sao Tiêu Tiêu lại không làm thế. Phá Tiễn càng lúc càng đến gần, cả người bắn ra nó là Đường Tiêu Lệ lúc này cũng bị hành động không sợ chết của tiêu Tiêu lay động, nhưng tên đã bắn ra rồi làm sao rút lại đây? Huống chi trận đấu này liên quan đến vinh dự của học viện Chính Thiên, bất kể thế nào, hắn cũng phải cắn răng tấn công. Thế nên lúc này, hắn không kềm được mà đưa mắt nhìn về trọng tài. Đúng vậy, chính là trọng tài, vị trọng tài kia cũng đã xông đến, cách nơi va chạm của cả hai đội chừng ba mươi thước, nhưng ba mươi thước này không phải là một khoảng cách ngắn, cho dù là với cường giả bậc Hồn

Thánh, vị trọng tài kia nào có kỹ năng Thuần Di nên căn bản không thể đến kịp. Cũng ngay lúc này, hai mắt Tiêu Tiêu sáng rực lên. Một luồng ánh sáng màu trắng từ người cô bé bay ra, hai Hồn Hoàn màu vàng sáng rực lên, sau đó bay lên như một ngôi sao chổi, Tam Đỉnh Hợp Nhất, sau đó bay thẳng về phía Huyết Lang. Quốc Trọng Khí, Đỉnh Chấn Động, kỹ năng công kích mạnh nhất của Tiêu Tiêu. Động tác cuối cùng của Huyết Lang đã không còn nhanh nhạy nữa, đến lúc hấn giật mình muốn sử dụng Hồn Kỹ đã không kịp nữa. Một đòn công kích mạnh ngoài sức tưởng tượng của hấn chợt nổ rộ, Đỉnh Chấn Động của Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh đã toàn hoàn trúng vào người hấn khiến cả người Huyết Lang bị trói chặt bên trong.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 90: Siêu Tụ Năng Đại Pháo vô cùng oanh liệt (Hạ)

Không những thế, quỹ đạo di chuyển của Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh còn lướt qua đường đi của Phá Tiễn nữa. Tiêu Tiêu không những dùng toàn lực của mình giúp Hòa Thái Đầu cản trở Huyết Lang mà còn chặn một kích trí mạng từ Đường Tiêu Lệ. "Ầm" Một tiếng nổ thật lớn vang lên, cả sàn đấu vô cùng kiên cố cũng bị lắc lư. Mũi tên đầu tiên của Đường Tiêu Lệ đã khiến bức màn phòng ngự xuất hiện một lỗ thủng nhỏ, vậy thì lực công kích của mũi tên thứ hai làm sao mà thua kém được. Lực công kích kia gần như trong nháy mắt đánh Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của Tiêu Tiêu vỡ nát tan tành. Đỉnh Chấn Động từ Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của Tiêu Tiêu hoàn toàn không thể đỡ được một kích từ Phá Tiễn nhưng nó có thể dùng mình làm vật dẫn để cả hai cùng phát nổ. Dư chấn của nó mạng đến nỗi ảnh hưởng đến cả Huyết Lang đang bị trói chặt ở gần đấy. Lúc này, mặc dù Huyết Lang có thể nói là bị vạ lây nhưng hoàn toàn không hề cảm thấy tức giận, hấn thúc dục toàn lực bảo vệ cơ thể, trong lòng chợt xuất hiện một sự khâm phục cô bé kia, thật lòng khâm phục. Đúng vậy, trận đấu này cô bé đã làm rất tốt rồi. Tu vi của cô bé còn chưa đến bậc Hồn Tôn, vậy mà có thể bằng thực lực của mình vừa trói chặt một Hồn Tông vừa phá vỡ một kích toàn

lực của Hồn Vương. Ai có thể làm tốt hơn cô bé nữa? -

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa. Hòa Thái Đầu điên cuồng hét lớn, trong phút chốc, cả người hắt tuông ra một dòng máu tươi, lẽ ra hắt cần năm đến mười giây nữa mới có thể hoàn toàn tụ hội đủ hồn lực nhưng chỉ trong nháy mắt này, hắt đã hoàn thành xong bước chuẩn bị ấy. Siêu Tụ Năng Đại Pháo đã biến thành màu đỏ rực, một luồng áp lực mang đến cảm giác sợ hãi không hình dung nổi phủ xuống toàn sàn đấu. Một trăm lẻ tám Hồn Sư có trách nhiệm bảo vệ bức màn phòng hộ không ngừng thúc dục hồn lực của mình rót vào cột sắt Hồn Đạo Khí ở trước mặt, khiến bức màn phòng hộ càng lúc càng dày hơn và biến thành màu vàng sẫm. Tam Sinh Trấn Hồn Đình vỡ nát, Tiêu Tiêu ngã xuống đất không cử động nổi, Đường Tiêu Lệ cũng chấn động không kém nhưng hắt là cường giả bậc Hồn Vương, tác dụng của hắt trong trận đấu rõ ràng rất quan trọng, hắt chỉ sửng sờ trong giây lát rồi nhanh chóng bình tĩnh lại. Thời gian cấp bách không cho hắt ngần ngừ nữa, Siêu Tụ Năng Đại Pháo của Hòa Thái Đầu mang đến uy hiếp quá lớn. Ba luồng sáng màu tím cùng xuất hiện, ba mũi tên này tuy cùng là màu tím nhưng lại đậm nhạt khác nhau, mũi tên cuối cùng là đậm nhất, khi mũi tên cuối cùng bay đi thì Tử Hoa Cung tong tay Đường Tiêu Lệ cũng hóa thành một ngọn lửa màu tím phủ xuống ba mũi tên ấy. Ba mũi tên bay đến đâu, bầu không khí ở đây cũng bị bóp méo. Khi mũi tên này bay được một nửa quãng đường thì cũng là lúc Siêu Tụ Năng Đại Pháo của Hòa Thái Đầu bắt đầu hoạt động. Giờ phút này, bất kể khán giả đứng xem ở xa xa, hay các đội tham dự thi đấu ngồi trong khu vực nghỉ ngơi hoặc vị hoàng đế đứng xem trên Hoàng Thành đều nín thở. Cảm xúc của mọi người đã đông cứng ngay khi Tiêu Tiêu bé nhỏ bước lên ngăn lại hai vị cường giả hơn xa cấp bậc của mình. Mọi người đều cảm thấy cả người run lên, trong mắt bọn họ, cô bé vừa phun một ngụm máu ngã xuống mặt đất kia vô cùng đáng ngưỡng mộ, là một người vừa kiên cường, dũng cảm lại còn cố chấp, một sự cố chấp rất đáng yêu, cho dù lúc này gương mặt cô bé đã tái nhợt lấm tấm máu nhưng vẫn hết sức hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Một luồng ánh sáng từ từ xuất hiện trên sàn đấu, nó không phải là một cột ánh sáng nữa mà là một quả cầu ánh sáng màu trắng thật lớn, khi nó xuất hiện, trên người Đường Tiêu Lệ

xuất hiện một ký hiệu hình chữ thập. Bất kể hắn di chuyển đến đâu thì dấu thập đó vẫn không thay đổi vị trí. Quả cầu ánh sáng màu trắng kia chính là bay ra từ nòng pháo của Siêu Tụ Năng Đại Pháo, lúc này không khí trong sàn đấu đều bị nó bóp méo chẳng ra hình thù gì, những khán giả bên ngoài không thể quan sát được mọi chuyện đang diễn ra nữa. Còn bên trong sàn đấu, bất kể là Huyết Lang, Đường Tiêu Lệ hay vị trọng tài cấp bậc Hồn Thánh đều không có can đảm đỡ lấy quả cầu ánh sáng nó. Giống như bây giờ bọn họ mà chạm vào nó thì cả hai sẽ cùng vỡ nát. Cảm giác khó chịu ấy khiến bọn họ suýt tí nữa hộc máu. Về mặt Đường Tiêu Lệ càng lúc càng lộ vẻ bất ngờ, hắn vốn rất tự tin vào đòn tấn công của mình nhưng ngay lúc này hắn nhận ra không khí xung quanh Hòa Thái Đầu đã vận vẹo thay đổi không còn giống như ban đầu nữa, nói cách khác, ba mũi tên của hắn đã mất đi mục tiêu công kích rồi. Đúng vậy, vì bầu không khí đã bị biến đổi nên ba tia sáng màu tím đột nhiên bay theo ba hướng khác nhau tạo thành một hình tam giác, mà Hòa Thái Đầu thì rõ ràng đang đứng trọng tâm của tam giác đó. Tiếp theo, Đường Tiêu Lệ càng lúc càng thấy ánh sáng từ quả cầu màu trắng kia phát ra vô cùng rực rỡ, quả cầu ấy dường như chưa đến một thước nhưng giây phút này, Đường Tiêu Lệ cảm thấy có chút không thở nổi. Sau khi bắn xong năm mũi tên, hồn lực trong cơ thể hắn đã vơi đi rất nhiều, lúc này hắn căn bản không còn khả năng đỡ lấy một kích kia, càng không nghĩ đến chuyện nhờ ba mũi tên của mình phá vỡ quả cầu ánh sáng ấy. Ai mà ngờ uy lực của Siêu Tụ Năng Đại Pháo lại mạnh đến nỗi có thể thay đổi không gian xung quanh. Còn vị trọng tài đang đứng phía sau, lúc này cũng cực kỳ khiếp sợ, sau đó hắn đã phát huy ra tác dụng của mình. Nương theo tiếng gió rít rào, một trắng, hai vàng, ba tím, một đen, bảy cái Hồn Hoàn lặng lẽ xuất hiện. Sau đó hắn bay như tia chớp chắn ngang trước mặt Đường Tiêu Lệ. Cũng ngay lúc này, ký hiệu hình chữ thập di chuyển từ người Đường Tiêu Lệ sang lưng của hắn, cả người hắn được bao phủ bằng một tầng năng lượng màu vàng sậm, tiếp đó va chạm với quả cầu ánh sáng màu trắng được bắn ra từ Siêu Tụ Năng Đại Pháo. Ầm ầm ầm. Nếu không tận mắt trông thấy thì không có ai tin uy lực của Siêu Tụ Năng Đại Pháo lại đáng sợ đến mức này. Siêu Tụ Năng Đại Pháo lẽ ra không nên xuất hiện

trong các trận đấu này thì những trận đấu đều diễn ra với tiết tấu nhanh còn Siêu Tụ Năng Đại Pháo muốn sử dụng cần một thời gian chuẩn bị rất dài. Hòa Thái Đầu bất kể cơ thể của mình bị thương, mà liều mạnh thúc dục hồn lực để giảm một nửa thời gian chuẩn bị của Siêu Tụ Năng Đại Pháo, nếu không với thời gian chuẩn bị bình thường đã đủ để hấn thua mấy trận luôn rồi. Có điều, thời gian chuẩn bị của Siêu Tụ Năng Đại Pháo càng dài thì uy lực của nó càng khủng bố. Trong một phạm vi nhất định, một kích này tương đương với một đòn công kích từ Hồn Sư cấp cao. Siêu Tụ Năng Đại Pháo chủ yếu được sử dụng trong quân đội, nhưng số lượng không nhiều lắm, vì khoảng cách tấn công xa nhất của nó chỉ đến năm trăm thước mà thôi. Hơn nữa thực lực của người sử dụng ảnh hưởng trực tiếp đến uy lực của nó. Mà khi sử dụng Siêu Tụ Năng Đại Pháo, cũng giống như trong đội quân xuất hiện một mặt trời bé nhỏ, cực kỳ thu hút sự chú ý của đối phương, người ta không ưu tiên xử lý mới là lạ. - Thành công, Tiêu Tiêu, mọi người có thấy không, huynh thành công rồi. Một tiếng nổ lớn vang lên trước mặt Hòa Thái Đầu nhưng sau lưng hấn cũng vang lên ba tiếng nổ khác, khắp nơi đều là tiếng nổ ầm ầm. Dư chấn từ những chiến nổ ập vào người hấn, làm cả người hấn bay lên ngã xuống, rất chính xác, ngay cạnh Tiêu Tiêu. Từ xa nhìn vào có thể thấy trận chiến này vô cùng huyền lệ. Màu vàng của bức màn phòng hộ càng lúc càng sậm, sắc mặt của 108 vị hồn sư cũng trở nên vô cùng căng thẳng. Hai phía sàn đấu sáng lên hai màu sắc khác nhau, một bên là đỏ rực, một bên là tím thẫm. Sàn đấu bị uy lực từ hai vụ nổ này phá hư rất nhiều chỗ. Tiếng nổ đinh tai nhức óc khiến mọi người đứng ở bên ngoài cách rất xa Quảng Trường Tinh La vẫn nghe thấy được. Nhưng ở đây có một người không còn nghe thấy gì nữa, mọi thứ xung quanh đều tĩnh lặng, người ấy chính là Hòa Thái Đầu. Khi hấn ngã xuống mặt đất, hấn cảm thấy cả người không còn chút sức lực, trong cổ họng không ngừng dâng lên luồng khói vô cùng khó chịu từ mấy điều xì gà ban nãy. Cả người hấn vô cùng đau đớn, việc lúc này hấn có thể làm chính là quay mặt nhìn về Tiêu Tiêu đang nằm bên cạnh. Lúc này Tiêu Tiêu không còn nghe thấy những tiếng nổ xung quanh, sắc mặt cô bé rất tệ, đôi môi mím chặt, thất khiếu mơ hồ có vết máu, đáng vẻ không chỉ vô cùng thê

thảm mà còn khiến người cảm thấy đau lòng. Hòa Thái Đầu nhìn chăm chăm Tiêu Tiêu, đột nhiên hẳn cảm thấy cô bé vô cùng đáng yêu, trong đầu hẳn cứ quanh quẩn đoạn trò chuyện của hẳn và Tiêu Tiêu khi bọn họ vừa mới lên sàn đấu. "Hòa đại ca, cái đó... uy lực mạnh vậy, không bị cấm sử dụng sao?" "Không, vì nó cần thời gian chuẩn bị rất lâu." "Chúng ta có kịp sử dụng không? Muội sẽ giúp huynh kéo dài thời gian. Muội không biết mình sẽ kéo dài được bao lâu nhưng muội sẽ cố gắng hết sức. Vinh dự của học viện Sử Lai Khắc nằm trong tay chúng ta, chúng ta không thể dễ dàng chịu thua được. Tuổi nhỏ không phải là cái cớ." "Tiêu Tiêu, có thể..." "Hòa đại ca đừng nói chuyện ấy nữa. Nếu chúng ta không liều mạng nhất định sau này sẽ hối hận suốt đời, muội chỉ là một cô bé mà muội còn không sợ, chẳng lẽ huynh lại sợ sao?" "Huynh dĩ nhiên là không sợ, huynh chỉ lo cho muội..." "Không cần lo cho muội. Muội là một thành viên của Sử Lai Khắc Thất Quái chứ không phải là một cô bé. Quyết định vậy đi." Đúng vậy, những lời nói này là lần bàn bạc đối sách duy nhất của hai người, mà giờ phút này, cảm giác trong lòng Hòa Thái Đầu không biết có phải là hối hận không nữa. Hòa Thái Đầu cố gắng lê lét thân mình hướng về phía Tiêu Tiêu, sau đó dùng cơ thể của mình đỡ lấy những mảnh vỡ từ vụ nổ kia. Che cho cô bé không phải chịu thêm một vết thương nào nữa. - Cô bé ngốc, từ nay về sau, huynh mãi mãi không để cho muội phải bảo vệ huynh nữa, là huynh phải bảo vệ muội mới đúng. Sau đó, Hòa Thái Đầu cảm thấy đầu óc choáng váng. Trên lưng không ngừng bị các tảng đá rơi trúng, trước khi hẳn ngất đi, hẳn vẫn điều chỉnh tư thế cho người của mình không đè xuống cô bé đang hôn mê bên dưới.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 91: Vinh quang của học viện Sử Lai Khắc!

Ánh sáng từ sàn đấu cuối cùng cũng dần tan biến, ánh sáng màu tím biến mất nhưng dư chấn khi nó va chạm vào bức màn phòng ngự vẫn còn. May mà bức màn phòng ngự khá kiên cố, tuy rằng vẫn để lọt ra một chút ý

nhưng tính ra cũng không nhiều lắm, không mang đến nhiều ảnh hưởng cho mọi người xung quanh. Quầng sáng màu đỏ rực ở đầu bên kia của sàn đấu cũng vụt tắt. Những bóng người bị nó bao vây cũng xuất hiện. Không thể nghi ngờ, vị trọng tài có tu vi Hồn Thánh đã sử dụng đến Vũ hồn Chân Thân mới có thể thay Đường Tiêu Lệ đỡ lấy một kích trí mạng ấy. Giờ phút này, người trọng tài kia dù đã dùng đến Vũ Hồn Chân Thân nhưng sau lưng vẫn bị cháy đen. Sàn đấu trước mặt y xuất hiện một cái hố lớn hình cánh quạt, bề ngang đến hơn bốn mươi thước, còn nơi sâu nhất phải đến năm thước. Khung cảnh này có thể nói là cực kỳ kinh khủng khiến ai trông thấy cũng phải rợn người. Đây là uy lực của một Siêu Tụ Năng Đạo Pháo, thậm chí còn là một Siêu Tụ Năng Đạo Pháo chưa hoàn chỉnh sao? Ngày trước, khi lần đầu tiên Siêu Tụ Năng Đạo Pháo được nghiên cứu, người phát minh ra nó đã mạnh miệng tuyên bố, chưa chắc cường giả bậc Hồn Thánh có thể đỡ được một kích từ nó. Đây cũng là điểm mạnh của Hồn Đạo Khí. Hồn Vương sử dụng Hồn Đạo Khí có uy lực công kích thật mạnh thì có thể uy hiếp cả tính mạng của một Hồn Thánh. Nhưng thực tế, một Hồn Thánh có ai lại cho Hồn Vương có cơ hội chuẩn bị như thế này đâu? Vị trọng tài kia có lẽ là Hồn Thánh đầu tiên dám lấy cứng chọi cứng với công kích từ Siêu Tụ Năng Đạo Pháo. Hơn nữa khi ngăn cản y cũng không có thời gian chuẩn bị. Có lẽ may mắn duy nhất chính là vị trọng tài kia là Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự, sau khi thi triển Vũ Hồn Chân Thân thì lực phòng ngự sẽ tăng mạnh. Ánh sáng màu vàng dần co rút lại, khi Vũ Hồn Chân Thân tan biến thì vị trọng tài ấy cũng tái mặt, nhưng trong mắt y hoàn toàn không có chút tức giận nào. Hắn nhìn chăm chăm vào Hòa Thái Đầu đang đỡ những tảng đá cho Tiêu Tiêu khẽ đưa ngón tay cái lên tán thưởng hai người đệ tử học viện Sử Lai Khắc này. Đường Tiêu Lệ mặt không còn chút máu đứng bên cạnh vị trọng tài, hắn hoàn toàn không dám nghĩ một kích ban này tấn công trúng mình thì kết cục của mình sẽ như thế nào. Hơn nữa, hắn dám chắc ba mũi tên của mình mặc dù uy lực rất mạnh nhưng không thể bì kịp với Siêu Tụ Năng Đạo Pháo. Trọng tài quay mặt nhìn hắn, bình thản nói: - Ta giúp người đỡ lấy công kích của đối thủ, người đã bị loại khỏi trận đấu này. Đường Tiêu Lệ rùng mình một cái, lúc này hắn mới nhớ ra mình vẫn

còn đang thi đấu, vội vàng cung kính nói: - Đa tạ ơn cứu mạng của ngài, có điều trận này thắng bại... Khi hắn nói đến đây, đột nhiên ở giữa sáng đấu, từ trong đồng đất đá và tro bụi có một bóng người đang tập tễnh bò dậy, có điều người này có dáng người khá cường tráng nên trong hành động của hắn có chút buồn cười, người này không ai khác chính là Huyết Lang. Sau khi bị Đỉnh Chấn Động trói chặt, lại bị dư chấn từ mũi tên thứ hai, cả người Huyết Lang đã bị thương ngã xuống đất, nhưng hắn chưa kịp đứng lên thì công kích của Hòa Thái Đầu và Đường Tiêu Lệ đã va chạm vào nhau. Nghĩ đi nghĩ lại, một bên là ba mũi tên với uy lực khủng bố, một bên là đòn tấn công khủng khiếp từ Siêu Tụ Năng Đạo Pháo, hai cái này va chạm vào nhau thì ai mà dám đứng lên tìm chết chứ? Việc Huyết Lang có thể làm chính là co người lại, phóng xuất hồn lực bảo vệ cơ thể. Cũng nhờ thế, hắn đã trở thành người sống sót cuối cùng của trận đấu. Trọng tài bước nhanh sang phía Hòa Thái Đầu và Tiêu Tiêu kiểm tra trạng thái của hai người, sau đó lần lượt nhét vào miệng mỗi người một viên thuốc rồi mới đứng dậy thông báo kết quả thông qua Hồn Đạo Khí Khuếch Âm. - Là trọng tài, ta vốn không thể nghiêng về một bên nào cả. Nhưng ta không thể không nói, bản thân ta cũng có thể xem là một thành viên của trận đấu này, giây phút vừa rồi, thật lòng nhiệt huyết trong người ta cũng đã bùng cháy. Lần đầu tiên trong đời ta cảm thấy cực kỳ hối tiếc vì mình không phải là một thành viên của học viện Sử Lai Khắc. - Nhưng ta vẫn phải công bố kết quả. Trận đấu này, người sống sót cuối cùng là Huyết Lang, thành viên của học viện Chính Thiên. Học viện Chính Thiên thắng. Trận đấu 2-2-3 tạm thời có kết quả 1-1, trận đấu thứ ba sẽ quyết định kết quả cuối cùng. Học viện Sử Lai Khắc có thể vào đỡ đội viên của mình xuống. Khi vị trọng tài nói ra những lời này, ngay cả khi tuyên bố kết quả, ánh mắt vẫn không rời khỏi Hòa Thái Đầu và Tiêu Tiêu. Mà hắn vừa dứt lời, thì bên dưới khu vực chờ đợi, Vương Ngôn, Bối Bối, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chạy như bay lên sàn đấu vây quanh hai đồng đội của mình. Vương Ngôn lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng Hòa Thái Đầu và Tiêu Tiêu. Sau đó bảo những người còn lại cẩn thận khiêng hai người bon họ xuống. Sau khi trọng tài tuyên bố kết quả, khán giả lại chìm vào im lặng. Không biết ai là người đầu tiên vỗ tay,

nhưng ngay sau đó, bắt đầu có người vỗ tay theo, lúc đầu còn có chút thưa thớt nhưng sau đó càng có nhiều người giạt mình hòa theo, tiếng vỗ tay vang lên như một làng sóng càng lúc càng mãnh liệt. Đúng vậy, tuy học viện Sử Lai Khắc đã thua, nhưng danh dự của bọn họ có bị ảnh hưởng không? Không, dĩ nhiên là không? Ít nhất trong mắt những khán giả ở đây, vinh quang của học viện Sử Lai Khắc không những mất đi mà còn tăng thêm nữa. Tuy bọn họ không rõ tại sao học viện lại phái ra một Hồn Tông và một Đại Hồn Sư tham gia chiến đấu nhưng bọn họ có thể suy đoán thắng đội ngũ của một Hồn Vương và một Hồn Tông đã đủ chứng tỏ thực lực của họ rồi. Đây còn chưa kể Hồn Vương kia có khả năng công kích từ xa rất mạnh nữa. Ngẫm lại, tại sao cô bé ấy lại có thể dũng cảm đến thế? Ngoài chuyện cô bé là hồn sư có Vũ Hồn Song Sinh, tính cách cổ chấp của cô mới thật sự là thứ thu hút sự chú ý mọi người. Cô bé thua sao? Không, không hề thua. Cô bé còn rất nhỏ, tương lai phía trước còn rất dài. Các khán giả đều cảm thấy lần này học viện Sử Lai Khắc quá tàn nhẫn nhưng không ai cảm thấy bọn họ mất danh dự cả. Đây là sự tương phản, bởi vì trận đấu này, học viện Sử Lai Khắc lại mang đến kỳ tích, đúng vậy, những chuyện vừa diễn ra đều là kỳ tích. Huyết Lang và Đường Tiêu Lệ dĩ nhiên không cho là các khán giả đang vỗ tay tán thưởng mình, cả hai đưa mắt nhìn nhau với vẻ bất đắc dĩ nhưng cũng vô cùng kính phục hai người đang được khiêng khỏi sàn đấu. Sự kính trọng này tự dừng mà sinh, mặc bọn họ thắng và người được tôn kính lại là đối thủ của bọn họ. Tình hình của Hòa Thái Đầu so với Tiêu Tiêu tốt hơn một chút, hãn chỉ bị hao tổn hồn lực, và kinh mạch bị thương vì hồn lực di chuyển quá nhanh. Dù sao hãn cũng là một thiếu niên, tu vi khá cao, cơ thể khỏe mạnh hơn người bình thường nhiều, sau khi sử dụng đan dược đã khôi phục được một chút. Tiêu Tiêu thì không may mắn như vậy, vũ hồn bị phá hủy đối với hồn sư là một chuyện rất nghiêm trọng, vì nó ảnh hưởng trực tiếp đến căn nguyên. Cho nên Tiêu Tiêu dù đã dùng đan dược vẫn chìm vào hôn mê sâu. May mà những Hồn Sư hệ Trị Liệu của đế quốc Tinh La đã nhanh chóng chạy đến ổn định tình hình của Hòa Thái Đầu và Tiêu Tiêu, nhờ vậy thương thế của hai người mới đỡ được một chút. Trên sàn đấu bắt đầu nhộn nhịp người, vì sàn đấu bị hư hại

quá nặng nên không thể lập tức chiến đấu, một số hồn sư thuộc tính thổ nhanh chóng bước lên sửa chữa nhưng cũng cần một chút thời gian. - Ta nợ Tiêu Tiêu một mạng. Đây là câu đầu tiên khi Hòa Thái Đầu tỉnh dậy đã nói. Lúc này trong lòng hắn có một cảm giác rất lạ, ánh mắt nhìn Tiêu Tiêu cũng trở nên hết sức dịu dàng. Bối Bối nắm lấy bả vai Hòa Thái Đầu. Hắn cố kềm những giọt nước mắt cứ chực rơi ở khóe mi: - Mọi người làm tốt lắm. Hai người đều là anh hùng của học viện Sử Lai Khắc. Vinh dự của học viện sẽ không chấm dứt trong tay chúng ta. Bất kể đối thủ mạnh đến mức nào, cho dù phải chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, chúng ta cũng phải bảo vệ vinh quang đó. Hai người đã có thể vỗ ngực tự xưng mình là thành viên của Sử Lai Khắc Thất Quái. Thái Đầu, mọi chuyện còn lại, giao hết cho chúng ta. Hòa Thái Đầu gật đầu, nắm lấy cánh tay của Bối Bối nói: - Bối Bối, tất cả trông vào mọi người. Bối Bối híp mắt, từ trong ánh mắt của hắn thoáng xuất hiện từng tia lôi điện, giây phút này, hắn như một ngọn núi lửa mà bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông vừa mới xem xét lại vết thương của Tiêu Tiêu liền đứng dậy. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, chỉ cần ánh mắt đã có thể thấy được rất nhiều rất nhiều chuyện. Tiêu Tiêu vốn là bạn học của bọn họ. Cả ba từng đồng cam cộng khổ với nhau. Nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Tiêu Tiêu bộc lộ một ý chí chiến đấu mạnh mẽ đến vậy. Tại sao chứ? Không phải vì Sử Lai Khắc, vì Đường Môn hay sao? Vương Đông lạnh lùng nói: - Cho dù chết trên sàn đấu, cũng tuyệt đối không chịu thua. Hoắc Vũ Hạo không nói gì nhưng đôi mắt của hắn đã hóa thành màu vàng kim. "Thiên Mộng ca, Băng Đế. Giúp đệ. Dù có chết cũng không thể thua!" "Cố lên." Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế lúc này không lên tiếng khuyên nhủ nữa, hai đại hồn thú gần như đồng thanh cổ vũ hắn. Ngay cả bọn họ cũng vì mọi chuyện vừa diễn ra mà kích động. Bọn họ càng lúc càng hiểu tại sao nhân loại nhỏ bé lại có thể có tiềm năng kinh khủng như vậy, đồng thời còn trở thành chúa tể của đại lục. Vương Ngôn cũng không nói gì, dù hắn biết rõ, Bối Bối, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông thi đấu với tâm trạng này nhất định sẽ phát sinh nhiều tình huống ngoài ý muốn. Nhưng sau khi bị cảm xúc của Sử Lai Khắc Thất Quái lay động, hắn cũng không còn ý định ngăn cản nữa. Vì danh dự của học viện Sử Lai

Khắc, bọn họ đã trả giá rất nhiều, chẳng lẽ lúc này có thể bảo bọn chúng bỏ qua sao? Vương Ngôn không thể làm được, vì hắn biết mình không có tư cách làm vậy. Thậm chí viện trưởng có đứng ở đây, người cũng không có tư cách ngăn cản mấy đứa nhỏ đáng yêu này. Sàn đấu đã sắp sửa chữa xong, vị trọng tài ban nãy thay một bộ quần áo khác rồi lại bước lên sàn đấu. Ở trên đầu thành xa xa, hoàng đế đế quốc Tinh La đã bước ra đứng hẳn ở đầu tường nhô ra ngoài mà quan sát trận đấu kế tiếp của học viện Sử Lai Khắc, đây là hành động chứng tỏ sự kính nể và tôn trọng của hắn dành cho học viện. Giờ phút này, cho dù là Tiểu Hồng Trần vô cùng kiêu ngạo của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư cũng không còn vẻ mặt tươi cười nữa, hắn tập trung quan sát mọi diễn biến dưới sàn đấu. Từ trước đến nay, hắn cứ nghĩ học viện của hắn so với học viện Sử Lai Khắc không có chênh lệch bao nhiêu nhưng sau trận đấu này hắn đã nhận ra, bọn họ kém học viện Sử Lai Khắc chính ở sự vinh quang kia, vinh quang mà học viện Sử Lai Khắc đã tích lũy suốt vạn năm. Không ai biết tại sao học viện Sử Lai Khắc lại cử một đội ngũ như vậy ra thi đấu nhưng giờ phút này, mọi người đều không hề khinh thường mà cực kỳ tôn trọng bọn họ. Đúng vậy, là mọi người. Vị trọng tài trên sàn đấu đưa tay về hai phía của hai học viện ra dấu bảo bọn họ có thể lên sàn đấu. Bên phía học viện Chính Thiên, ba đệ tử cuối cùng từ từ bước ra. Bối Bối quay sang nhìn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông nói: - Đến lượt của chúng ta. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đồng thanh nói: - Tất thắng.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 92: Quyết chiến! Ba đấu ba (Thượng)

Ba người, ba cơn cuồng phong chiến ý. Bối Bối, Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, ba người cùng sải bước lên sàn đấu. Bọn họ làm sao có thể quên Từ Tam Thạch đã ngã xuống như thế nào, càng không quên được Tiêu Tiêu và Hòa Thái Đầu đã liều mạng ra sao. Tất cả những gì mọi người đã làm đều vì danh dự của học viện Sử Lai Khắc. Đây cũng đồng thời là vinh quang của

Đường Môn. Trừ trận đầu tiên của Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam, năm người sau, đều là đệ tử Đường Môn, một tông môn dù có thể đã bị người đời quên lãng nhưng quá khứ không thể xóa bỏ, Đường Môn ngày càng thịnh nhất cũng đã từng vì giới Hồn Sư trả cái giá không nhỏ. Trong bảy người, Bối Bối lớn tuổi nhất, xét trong Đường Môn, hẳn còn là Đại sư huynh nữa. Cho nên, trong lòng hẳn, áp lực và suy nghĩ hơn người khác rất nhiều. Cuộc thi đấu này, duyên phận đã đưa đẩy bọn họ từ đội dự bị sang đội chính thức. Nhưng đồng thời bọn họ cũng bị trở thành người đứng đầu ngọn sóng, tiềm năng của từng người đều được kích phát. Bối Bối rất tin, chỉ cần bọn họ cố gắng đứng vững thì bản thân bọn họ sẽ có rất nhiều ưu đãi, bất kể là tâm tính hay kích thích tiềm năng, những mặt này so với học tập ở học viện đều hơn xa. Hơn nữa, đối với hẳn, danh hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái rất quan trọng, vì nó trả giá tại sao lại không? Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất, mặc dù người nòng cốt là Đường Tam, nhưng những người còn lại đều trở thành thành viên quan trọng của Đường Môn. Cuộc so tài này không chỉ có ý nghĩa riêng với học viện Sử Lai Khắc mà cho cả Đường Môn nữa. Chúng ta nhất định sẽ thành công. Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Bối Bối hiện giờ. Không hiểu tại sao, hẳn lại nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên mình gặp Đường Nhã. Khi đó Đường Nhã mang một vẻ mặt bất lực, hai mắt đầm lệ. Nhưng Bối Bối mãi mãi không sao quên được ánh mắt ấy của nàng, một sự kiên cường lẫn cố chấp hơn xa người thường. Hiện giờ Đường Nhã mỗi ngày đều có vẻ vui cười nhưng chỉ có Bối Bối biết, sâu trong lòng nàng mang một gánh nặng lớn biết bao nhiêu. Cũng chỉ có hẳn biết, bình thường Đường Nhã cố gắng tu luyện thậm chí có thể nói không hề thua kém Hoắc Vũ Hạo. Đây cũng vì nàng muốn bù đắp cho tư chất của mình, nàng không thể nào so được với bọn họ, những người có thiên phú dị bẩm. Tuy vậy trước nay Đường Nhã chưa từng oán trách bất cứ gì. Bởi vì trong lòng nàng mãi mãi tồn tại một sự kiêu ngạo thuộc về Đường Môn. Bối Bối biết hết mọi chuyện nhưng chưa hề nói gì về chuyện này với Đường Nhã. Mặc dù hẳn chỉ mới là một thiếu niên mười lăm tuổi nhưng hẳn vẫn cho rằng mình đã là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, nếu đã chọn Đường Nhã thì sau này hẳn sẽ cố gắng hết sức vì sự quật khởi của

Đường Môn. Huống chi, trong chuyện này còn nhiều uẩn khúc sâu xa nữa, nguyên nhân hẳn trả giá vì Đường Môn không chỉ riêng vì Đường Nhã. Đội chính thức của học viện Chính Thiên có bảy người, bốn trong số đó đã ra thi đấu, số còn lại dĩ nhiên bao gồm đội trưởng Diệp Vô Tình, đang từ từ bước lên sang đấu. Đây cũng là trận đấu đầu tiên, Diệp Vô Tình với tư cách là đội trưởng, tham gia thi đấu. Dáng người Diệp Vô Tình không quá cao lớn nhưng rất vừa người, gương mặt cũng không quá tuấn tú. Điểm đặc biệt duy nhất là khuôn mặt hẳn chẳng bao giờ có cảm xúc. Ngay cả ánh mắt cũng hờ hững, giống như trước mặt có xảy ra chuyện gì cũng không ảnh hưởng được đến tâm trạng hẳn vậy. Dáng vẻ này dĩ nhiên không phải là trời sinh rồi, trong phần tư liệu Vương Ngôn điều tra về Diệp Vô Tình có nhắc đến một số chuyện buồn của hẳn nữa. Dù sao học viện Chính Thiên còn lâu mới trở thành mối uy hiếp của học viện Sử Lai Khắc được. Bên cạnh Diệp Vô Tình là một nam một nữ, người nam kia tướng mạo có chút khó coi, mũi tẹt, mắt nhỏ, môi dày, dáng người cũng không cao. Ngay cả tóc cũng chỉ có thưa thưa vài cọng. Hẳn có thể dự thi chứng tỏ chưa đến 20 tuổi nhưng với dáng vẻ này thì khó mà tin được. Người này tên là Thượng Quan Tàn, là một Khí Hồn Sư hệ Khống Chế. Trong vòng đấu loại, chính gã này đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Vương Ngôn, điều này chứng tỏ khả năng khống chế của hẳn mạnh đến mức nào. Người con gái còn lại thì xinh đẹp hơn, mái tóc dài màu đỏ tung bay trong gió, cô nàng này có dung mạo hết sức xinh đẹp, mặc dù không so được với Giang Nam Nam nhưng lại đầy sức sống, dáng người còn rất hoàn mỹ nữa. Nàng tên là Diễm Nhi, là một Chiến Hồn Sư hệ Cường Công chuyên về tấn công từ xa. Xét về năng lực thì nàng có chút giống với Đường Tiêu Lệ nhưng lại không bị hạn chế giống hẳn, nhất là thời gian chiến đấu của nàng hơn hẳn Đường Tiêu Lệ. Thượng Quan Tàn và Diễm Nhi đều có cấp bậc Hồn Tông nhưng tu vi đã đến cấp 46. Còn Diệp Vô Tình kia là một Hồn Vương cấp 58. Cho dù đây không phải là đội hình Tam Vương cực mạnh nhưng có Diệp Vô Tình ở đây, tổng hợp thực lực của họ không thể khinh thường được. Với lại ý chí chiến đấu của bọn họ cũng không chút thua kém học viện Sử Lai Khắc. Đối với học viện Chính Thiên, đây là một cơ hội cực kỳ quan trọng. Nếu bọn họ

có thể là người đầu tiên đánh bại học viện Sử Lai Khắc thì đối với học viện Chính Thiên hay bảy thành viên dự thi đều là một vinh dự rất lớn lao. Hai bên đã đi đến giữa sàn đấu, vì lần này cả hai đã biết thân phận của đối phương rồi nên Bối Bối không lên tiếng trước, ngược lại người mở miệng đầu tiên là Diệp Vô Tình, đội trưởng của học viện Chính Thiên. - Sử Lai Khắc dù sao cũng là Sử Lai Khắc, tuy ta không biết vì sao học viện Sử Lai Khắc cho các người đại diện đến thi đấu nhưng thực lực các người đáng được tôn trọng. Cho dù các người có thua cũng không phải xấu hổ. Ta là Diệp Vô Tình, đội trưởng học viện Chính Thiên. Bối Bối lạnh nhạt nói: - Ta là Bối Bối, chưa đấu thì thắng thua thế nào còn chưa biết được. Diệp Vô Tình gật đầu nói: - Vì chúng ta tôn trọng các người nên bọn ta sẽ đấu hết sức mình. Các người có vinh quang của học viện Sử Lai Khắc thì chúng cũng có vinh quang của học viện Chính Thiên. Trận chiến này, chúng ta nhất định sẽ thắng. Bối Bối khẽ nhếch môi nói: - Người đừng nói lời nhảm nhí nữa. Ánh mắt lạnh lùng của Diệp Vô Tình khẽ chuyển động, hắn đưa tay phải lên, sau đó chỉ ngón cái xuống dưới. Bối Bối lại cười nói: - Lúc nào cũng đeo cái mặt làm như người ta thiếu tiền người thật không biết có phải đau bụng muốn rặn mà rặn không được không nữa? Ta sẽ nhanh giúp người rời khỏi sàn đấu này, mắc công người lại khó chịu. Thật ra táo bôn không phải là căn bệnh phải xấu hổ đâu, thật đấy. Từ Tam Thạch nổi danh bỉ ổi nhưng về phương diện đấu võ mồm thì còn lâu mới bằng Bối Bối, đừng nói chi Diệp Vô Tình bình thường chỉ biết tu luyện. Hai má Diệp Vô Tình đỏ bừng lên, còn Thượng Quan Tàn và Diễm Nhi đứng bên cạnh thì rung rung bả vai, rõ ràng là đang cố nín cười. Dĩ nhiên bọn họ cũng chẳng thích cái dáng vẻ không có cảm xúc gì của Diệp Vô Tình. Trọng tài lên tiếng chấm dứt tình hình căng thẳng. - Lui về sau, chuẩn bị bắt đầu. Diệp Vô Tình lại đưa tay chỉ chỉ Bối Bối, sau đó mới lui về sau. Bối Bối lẩm bẩm: - Ta ghét nhất người nào chỉ tay vào người ta, ta nhất định sẽ bẻ gãy ngón tay của nó. Hai đội nhanh chóng lui về sau, chỉ vài giây đã về đến mép sàn đấu. Sáu người trên sàn đấu đều hừng hực ý chí chiến đấu. Trận đấu chưa bắt đầu mà đã nồng nặc mùi thuốc súng, đây có thể thấy là trận đấu hấp dẫn không thể bỏ qua. Vương Ngôn ban đầu vốn định bỏ qua trận đấu

này nhưng lúc này cũng nắm chặt hai tay thầm cầu nguyện: "Các con đã đi đến được đây là rất giỏi rồi. Nhưng trận đấu này nhất định phải thắng! Các con là những người khiến Sử Lai Khắc phải tự hào." Một Hồn Vương cộng hai Hồn Tông đấu với một Hồn Tông, một Hồn Tôn và một Đại Hồn Sư. Thực lực chênh lệch không ít. Nhưng với danh tiếng của Sử Lai Khắc, ai dám chắc bọn họ không thể tạo ra kỳ tích nữa đây? Đúng vậy, trận đấu này bọn họ mà chiến thắng cũng chính là đã tạo ra kỳ tích. Mà sở trường của những quái vật bé bỏng học viện Sử Lai Khắc chính là tạo ra kỳ tích. Trọng tài liếc nhìn ba người của học viện Sử Lai Khắc rồi quát to: - Trận đấu bắt đầu. Lúc này, mấy chục vạn người ở Quảng Trường Tinh La đều mở to mắt theo dõi, thậm chí bọn họ còn quên mất chớp mắt là thế nào, vì bọn họ sợ trong phút lơ là đó mình sẽ qua bỏ những cảnh hấp dẫn nhất. Trận đấu này, trong lòng mọi người ở đây không còn cái gì là vinh quang của Sử Lai Khắc nữa mà chỉ còn học viện Sử Lai Khắc với tinh thần kiên cường bất khuất. Trên đầu Hoàng Thành, vị Hoàng Đế kia không kèm được mà nắm chặt tay, tập trung tinh thần quan sát. Kỳ tích sẽ lại diễn ra sao? Theo những gì hẳn điều tra được thì lẽ ra học viện Sử Lai Khắc không có cơ hội nào mới đúng. Nhưng bọn họ đã dùng hành động để chứng minh rồi, Hồn Tông không hề thua kém Hồn Vương. Thậm chí một Đại Hồn Sư cũng dám cứng đấu cứng với Hồn Vương. Đây là sự dũng cảm đến mức nào chứ? Nương theo tiếng hô bắt đầu, hai bên cùng phóng xuất ra Vũ Hồn của mình. Từng tia lôi điện bắt đầu uốn lượn xuất hiện, nửa người trên của Bối Bối được bao phủ một lớp vảy rồng, vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long đã xuất hiện. Phía sau hẳn, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng đã phóng xuất ra vũ hồn của mình. Nhưng hôm nay, khán giả phải thất vọng rồi, vì không có sự xuất hiện của Hồn Hoàn màu đỏ thẫm, Hồn Hoàn cũng có nhưng lại là màu trắng, đại biểu cho Hồn Hoàn mười năm. Giờ phút này, trên người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều chỉ có hai Hồn Hoàn yếu ớt màu trắng mà thôi. - Cái này... không thể nào? Do từ cực mạnh chuyển sang cực yếu, sự chênh lệch này quá lớn nên ngay cả ba người Diệp Vô Tình cũng có cảm thán không theo kịp diễn biến. Khán giả ồn ào bàn tán. Cảnh tượng này so với khi bên người Tiêu Tiêu xuất hiện hai cái Hồn Hoàn cũng muốn chấn động hơn, vì

bọn họ là người của học viện Sử Lai Khắc, làm sao lại có Hồn Hoàn màu trắng được?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 92: Quyết chiến! Ba đấu ba (Trung)

Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông căn bản không còn thời gian để ý đến những chuyện khác nữa, giờ phút này, cả hai tâm ý tương thông, hồn lực kết hợp, bóng người Vương Đông biến mất, hắt nường vào Hoắc Vũ Hạo rồi bám lấy sau lưng Vũ Hạo. Trong trận chiến này, Vương Đông đã chọn làm nền, phụ trợ cho Hoắc Vũ Hạo. Muốn đấu trận này, bất kể là hắt hay Hoắc Vũ Hạo đều không thể tách rời ra được. Bởi vì với thực lực cá nhân, bọn họ không thể làm gì cả, nhưng sau khi kết hợp, có Vũ Hồn dung hợp với tỉ lệ 100%, thực lực của bọn họ một bước tăng mạnh, đủ để so với một Hồn Tông bình thường. Vương Đông nép vào lưng Hoắc Vũ Hạo, ôm lấy hông của hắt, sau đó vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp xuất hiện. Lúc này, Vương Đông đã thật sự biến mất, Hoắc Vũ Hạo trông như vừa mọc ra hai đôi cánh cực kỳ xinh đẹp ở sau lưng vậy, quang sáng màu lam rực rỡ tỏa khắp toàn trường. Có lẽ, vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông không phải là vũ hồn mạnh nhất ở cuộc thi này nhưng nếu so về mặt rực rỡ và xinh đẹp thì đến nay chưa có hồn sư nào có thể so sánh được. Hạo Đông Lực lặng lẽ di chuyển trong cơ thể cả hai, Hoắc Vũ Hạo sải bước tiến về phía Bối Bối. Hắt và Vương Đông phối hợp với nhau cũng vì muốn cùng đại sư huynh chiến đấu với cường địch. - Đại sư huynh, bọn đệ sẽ kề vai chiến đấu cùng huynh. Giọng nói của Hoắc Vũ Hạo có chút trầm xuống, giờ phút này, đôi mắt màu vàng kim của hắt thậm chí còn ẩn ẩn một chút sắc xanh. - Được. Bối Bối hét lớn một tiếng rồi dẫn đầu vọt về phía trước, hai cánh của Vương Đông giang rộng ra, Hoắc Vũ Hạo như trượt về phía trước, lướt nhanh theo Bối Bối. Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng bao phủ xuống toàn trường. Bên phía học viện Chính Thiên, bọn họ với sự dẫn đầu của Điệp Vô Tình đã phóng xuất ra vũ hồn. Có thể thấy vũ hồn của bọn họ

đều khá kỳ lạ. Không thể không nói, học viện Chính Thiên ngoài việc hết sức bài xích Hồn Đạo Khí thì về mặt chọn lựa hồn sư để bồi dưỡng cũng có điểm độc đáo. Thượng Quan Tàn đứng ở bên trái hai mắt đã khép hờ, trong nháy mắt, cả người hắt được một tầng sương mù bao phủ lấy, tầng sương mù này không phải màu trắng bình thường mà hơi ngả sang màu lam nhạt. Tốc độ di chuyển của tầng sương mù càng lúc càng nhanh, cả người hắt như ẩn như hiện vô cùng thần bí. Sau đó bất ngờ vang lên từng tiếng "leng keng", một cái chuông thật lớn mang phong cách cổ xưa xuất hiện trên tay phải của hắt. Cái chuông này dài hơn một thước có màu xanh đậm, bên trong còn có ba quả cầu nhỏ có chút kỳ quái màu lam nữa. Vì nó va vào quả chuông mới phát ra những tiếng động kia. Sở dĩ nói nó kỳ quái chính vì mỗi khi ba quả cầu nhỏ đó nhấp nháy là trông y hệt như ba con mắt không ngừng chớp chớp, có lạnh lùng, có nồng cháy, cũng có tà quái nữa. Quả nhiên là một vũ hồn kỳ lạ. Hai vàng, hai tím, bốn cái Hồn Hoàn bắt đầu lượn lờ quanh cơ thể hắt, Thượng Quan Tàn thoáng lùi về sau nửa bước, hai mắt híp lại, sự chú ý tập trung vào Hoắc Vũ Hạo. Cô nàng Diễm Nhi ở bên kia, quả nhiên vũ hồn có liên quan đến thuộc tính hỏa. Dáng vẻ của nàng trông vô cùng kỳ lạ, lúc này, cả người cô như lơ lửng trên không, dưới chân là một quả cầu lửa đường kính chừng nửa thước, hai tay đưa về trước, sau đó nâng lên, trong lòng bàn tay xuất hiện hai quả cầu lửa lớn cỡ đầu người. Đúng vậy, vũ hồn của nàng chính là Hỏa Cầu. Nhưng không được như Lăng Lạc Thần có hắt vũ hồn nguyên tố băng, vũ hồn của nàng chỉ là một dạng nguyên tố hữu hình mà thôi. So với hai người kia thì Diệp Vô Tình ít quái lạ hơn. Một mảnh lá cây lặng lẽ xuất hiện trôi nổi trước mặt hắt, Hồn Hoàn của hắt cũng xuất hiện, hắt đưa tay phải lên, dùng ngón giữa và ngón trỏ kẹp lấy phiến lá. Hoàng Kim Diệp, đây là vũ hồn của Diệp Vô Tình. Diễm Nhi dẫn đầu xuất chiêu, hai tay nhanh chóng hợp lại nắm chặt rồi quát một tiếng: - Nhập. Nhất thời, hai quả cầu lửa trong lòng bàn tay của nàng hợp lại thành một, biến thành một quả cầu đường kính chừng một thước bay nhanh về phía Bối Bối, Hồn Hoàn đầu tiên của Diễm Nhi cũng sáng lên. Diễm Nhi ra tay, Thượng Quan Tàn ở bên cạnh cũng không nhàn rỗi, hắt khẽ lắc Nhiếp Hồn Linh ở trên tay, từng tiếng leng keng vang

lên làm ba người Bối Bối, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cảm thấy cực kỳ khó chịu, và chóng váng. Tinh Thần Quấy Nhiều? Hoắc Vũ Hạo khẽ giật mình, tuy không hẳn không biết chính xác tên gọi của kỹ năng kia là gì nhưng hẳn có thể chắc chắn đây là một Hồn Kỹ cùng loại với Tinh Thần Kiềm Nhiều của mình. - Bình tĩnh. Hoắc Vũ Hạo khẽ quát một tiếng, lập tức đáp trả không chút khách sáo. Ánh mắt của hắn bắn ra một tia sáng màu tím ánh kim về phía Thượng Quan Tàn. Theo Thượng Quan Tàn nghĩ, nếu Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đúng thật là Đại Hồn Sư vậy thì cho dù thế nào thực lực cũng không quá mạnh, huống chi còn bị ảnh hưởng từ Hồn Kỹ thứ nhất của hắn nữa. Hẳn là Hồn Sư hệ Phụ Trợ và Khống Chế, con đường tu luyện cũng tương tự Tiêu Tiêu, phụ trợ kia không phải tăng phúc cho đồng đội mà có tác dụng làm suy yếu đối thủ. Ví dụ như kỹ năng này, có thể làm đối phương bị mất tinh thần trong một phạm vi nhất định, hiệu quả của nó Thượng Quan Tàn đã thử một trăm lần đều có tác dụng rất cao. Nhưng, Thượng Quan Tàn ngàn vạn lần không ngờ lần này hắn gặp phải Hoắc Vũ Hạo, một Hồn Sư có thuộc tính tinh thần tinh thần. Thượng Quan Tàn khi sử dụng Hồn Kỹ còn phải nhờ vào Nghiệp Hồn Linh nhưng Hoắc Vũ Hạo thì không, Vũ Hồn của hắn là Vũ Hồn Bản Thể, dĩ nhiên mạnh hơn hẳn Khí Vũ Hồn bình thường rồi. Có Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng giúp đỡ, mất tập trung hay không cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Hơn nữa, Hoắc Vũ Hạo thi triển Linh Hồn Trùng Kích có thể lệch mục tiêu sao? Bởi vậy, khi Thượng Quan Tàn bị Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo tấn công có chút không kịp chuẩn bị. Ngàn vạn lần đừng coi thường Hoắc Vũ Hạo chỉ có hai Hồn Hoàn. Ngay cả cao thủ bậc Hồn Vương như Trầm Sách khi bị hắn tấn công cũng ăn không tiêu. Lúc này hắn còn có Vương Đông phụ trợ, Hạo Đông Lực không ngừng di chuyển trong cơ thể, thực lực của hắn gần như đạt đến cấp bậc Hồn Tông. Hồn Hoàn của hắn tuy ít nhưng thực tế đều trên ngàn năm. Linh Hồn Trùng Kích còn có Tử Cực Ma Đồng tăng phúc nữa. Nói đi cũng phải nói lại, mặc dù sau khi tổng hợp mọi thứ lại, thực lực của Hoắc Vũ Hạo tăng vọt một cách khủng bố, thậm chí uy lực của Linh Hồn Trùng Kích có thể tấn công được cường giả bậc Hồn Đế nhưng nếu hắn gặp phải đối thủ có Tinh Thần Lực không kém, nhất định sẽ bị cản

trả rất thảm. Ánh sáng màu tím bạc nháy mắt vọt đi, Thượng Quan Tàn cảm thấy có một luồng Tinh Thần Lực mạnh mẽ không sao kháng cự được, đập thẳng vào đại não của hắn. Khiến mũi hắn chảy đầy máu tươi, hai chân lão đảo, suýt chút nữa ngã xuống đất. Hồn Kỹ thứ nhất mà hắn đang sử dụng cũng kết thúc. Một kỹ năng công kích tinh thần thật mạnh, Thượng Quan Tàn sau khi qua khỏi cơn choáng váng lại lắc mạnh Nhiếp Hồn Linh một cái nữa, từng tiếng leng keng thật lớn vang lên đánh thẳng về phía ba người Hoắc Vũ Hạo, khiến cả ba cảm thấy da đầu tê rát, nhất là Hoắc Vũ Hạo, người vừa sử dụng Linh Hồn Trùng Kích, bước chân khễ chậm, kêu lên một tiếng đau đớn. Hồn Kỹ thứ hai, Hồn Thương. Ngay lúc này, quả cầu lửa của Diễm Nhi đã bay đến trước mặt Bối Bối. Bối Bối giơ tay phải lên đỡ lấy, bàn tay được một lớp vẩy rồng bao phủ, từng tia lôi điện lượn lờ xung quanh, quả cầu lửa vừa chạm vào một trảo kia nhất thời vang lên từng tiếng nổ lớn. Bối Bối không bị thương gì, nhưng Lôi Đình Long Trảo của hắn bị quả cầu lửa kia đánh vào tiêu hao gần như không còn. Xét về Vũ Hồn, rõ ràng Bối Bối chiếm ưu thế, nhưng về mặt tu vi, Bối Bối kém Diễm Nhi một chút. Cho nên khi hai Hồn Kỹ va chạm vào nhau mới xuất hiện tình trạng ngang tài ngang sức thế này. Sau khi thấy kết quả va chạm của Hồn Kỹ, Diệp Nhi thở phào nhẹ nhõm. Đối thủ chỉ là một Hồn Tông tu vi thấp hơn cả mình, bọn họ thật sự có thể đấu được với chúng ta sao? Diệp Vô Tình cũng xuất thủ, phương thức công kích của hắn hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của mọi người. Hắn ném đi phiến lá cây bị hai ngón tay của hắn kẹp lại ban này, sau đó Hồn Hoàn thứ hai của hắn rực sáng. Nhưng có chút kỳ lạ là phiến lá cây kia mặc dù có chút biến đổi nhưng lại không mang theo chút áp lực nào, càng quý dị hơn là nó có thể bay một cách vô cùng bình thường về phía Bối Vối, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Thời điểm Diệp Vô Tình ra tay cực kỳ chính xác, chính là ngay khi Thượng Quan Tàn phóng xuất ra hồn kỹ Hồn Thương. Bị ảnh hưởng bởi Hồn Thương nên Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo cũng có chút chậm chạp, lúc này phiến lá cây kia đã từ từ bay về phía bọn họ. - Ầm. Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên từ phía chiếc lá cây, ngay sau đó, phiến lá cây vốn mau vàng kim đã từ từ đậm hơn, thành một màu vàng rồng rực rỡ, tốc độ bỗng tăng nhanh,

bay thẳng về phía Bối Bối. Tuy nhiên, phiến lá đó chưa kịp chạm vào Bối Bối đã va chạm với một thanh phi đao. Khi cả hai va chạm vào nhau, phiến lá khê dừng lại, nhưng thanh phi đao bỗng bị hoa tan, sau đó lại vang lên một tiếng nổ rôi hóa thành một quầng sáng mau vàng bay tán loạn ra bốn phương tám hướng. Người vừa ném ra thanh phi đao ấy chính là Hoắc Vũ Hạo. Mặc dù Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của hắn bị ảnh hưởng một chút nhưng hắn vẫn nhận biết được mọi chuyện đang diễn ra, về phương diện Tinh Thần Lực, rõ ràng hắn là người mạnh nhất trong sáu người ở đây. Bởi vậy, khi thấy phiến lá càng lúc càng bay đến gần, hắn liền dùng thủ pháp ném ám khí của Đường Môn, rút ra một thanh phi đao ném về phía phiến lá để thử uy lực của nó. Ngay khi Hoàng Kim Diệp bay khỏi tay Diệp Vô Tình hắn đã cảm thấy có gì đó không đúng, rõ ràng hắn cảm nhận được dao động Hồn Lực mãnh liệt từ Hoàng Kim Diệp nhưng tại sao nó lại di chuyển một cách kỳ lạ đến vậy, hơn nữa, đòn công kích này được phát ra từ một cao thủ sắp bước vào bậc Hồn Đế, không thể coi thường được.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 92: Quyết chiến! Ba đấu ba (Hạ)

Tuy rằng Bối Bối phản ứng chậm nửa nhịp nhưng có phi đao tạm thời ngăn cản và Hoắc Vũ Hạo nhắc nhở nên cũng kịp thay đổi phương hướng, không bị quầng sáng ấy đánh trúng, mặc dù vậy, hắn cũng cảm nhận được một luồng năng lượng mạnh mẽ như muốn cắn nuốt hết thảy. Đây là Hồn Kỹ gì? Bối Bối thật sự kinh ngạc. Vũ Hồn của Diệp Vô Tình đúng là có chút đặc biệt, mặc dù bọn họ xuất thân từ học viện Sử Lai Khắc nhưng đây là lần đầu tiên thấy có một vũ hồn dạng này. Diệp Vô Tình thấy Hoàng Kim Diệp của mình bị chặn lại cũng hơi sửng sốt, có điều tích tắc sau, một phiến Hoàng Kim Diệp thứ hai lại xuất hiện trên tay hắn, sau đó phiến lá đó cũng bay lên y hệt như phiến đầu tiên, có điều quỹ đạo không phải là đường parabol giống ban nãy nữa mà là bay thẳng lên bầu trời. Kế tiếp, hiệu quả của Tinh Thần Tham Trắc lại một lần nữa nở rộ. Hoắc Vũ Hạo và Bối Bối căn bản

không cần quan tâm đến phiến Hoàng Kim Diệp kia mà cứ tự tin vọt nhanh về trước, khoảng cách của hai bên rút ngắn còn ba mươi thước. Mà Hoắc Vũ Hạo cũng bắt đầu sử dụng Tinh Thần Kiên Nhiễm để quấy nhiễu đối phương. Nhiếp Hồn Linh của Thượng Quan Tàn có thể quấy nhiễu bọn họ thì tại sao bọn họ không đáp trả lại đối thủ đây? Ba người Diệp Vô Tình bị quấy nhiễu tinh thần đều sửng người, Diễm Nhi thậm chí còn nghĩ Nhiếp Hồn Linh của Thượng Quan Tàn nhầm sai mục tiêu mà quay sang trừng mắt nhìn hắn. Phiến Hoàng Kim Diệp trên không trung từ từ hạ xuống, đuổi theo Bối Bối, nhưng lại xuất hiện một thanh đao phá ngang đường đi chuyển của nó, lực phá hoại của phiến lá này cực kỳ mạnh mẽ, nhưng nếu không đánh trúng đối thủ thì có ích gì? Nếu nói lần đầu tiên là trùng hợp thì lần thứ hai cũng thế thì mọi chuyện không đơn giản như vậy nữa. Ba người học viện Chính Thiên có thể nói là một phụ trợ, hai công kích từ xa, cho nên rút ngắn khoảng cách là việc làm quan trọng nhất hiện nay của ba người Bối Bối, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Hoắc Vũ Hạo cũng tăng tốc, nhưng tốc độ của hắn không phải đơn thuần dựa vào hồn lực mà nhờ vào Hồn Đao Thôi Tiến Khí ở sau lưng và dưới chân. Đây cũng là lần đầu tiên hắn sử dụng Hồn Đao Khí trong cuộc thi này. Dưới chân hắn là Hồn Đao Biến Tốc Thôi Tiến Khí còn sau lưng là Hồn Đao Thôi Tiến Khí cấp hai, tốc độ dĩ nhiên tăng mạnh rồi. Thế nên nháy mắt Hoắc Vũ Hạo đã vọt qua khoảng cách ba mươi thước. Có sự trợ giúp từ Vương Đông, cho dù là Hồn Đao Khí cấp ba hắn cũng có thể sử dụng được nói chi là Hồn Đao Khí cấp hai này. Chuyện đáng nói hơn là khi hắn sử dụng Hồn Đao Thôi Tiến Khí ở sau lưng thì Vương Đông ban nãy ôm hông hắn chuyển sang bả vai, cả người song song với mặt đất, vừa không bị ảnh hưởng từ Hồn Đao Thôi Tiến Khí, vừa không cản trở Hoắc Vũ Hạo di chuyển. Ba người của học viện Chính Thiên đều khá cẩn thận với Hoắc Vũ Hạo, dù sao trong mấy trận đấu trước hắn đều có biểu hiện kinh khủng, càng thần bí càng đáng sợ, ít nhất đến lúc này không ai rõ thực lực thật sự của Hoắc Vũ Hạo là bao nhiêu. Mục tiêu của Hoắc Vũ Hạo là Thượng Quan Tàn, nháy mắt hắn đã đi đến trước mặt Thượng Quan Tàn. Thượng Quan Tàn cầm Nhiếp Hồn Linh trong tay rung lên một cái, một tiếng động sắc bén vang lên, Hồn Kỹ thứ ba

xuất hiện, tiếng chuông sắc bén kia rơi vào tai cứ như có hàng trăm hàng vạn mũi kim đâm vào màng nhĩ, không những khó nghe còn rất là khó chịu nữa. Thứ Hồn! Hồn Kỹ thứ ba của Thượng Quan Tàn, nếu người có tu vi thấp hơn hẳn nhất định sẽ không chịu nổi sự kích thích của Hồn Kỹ này. Thậm chí có thể hôn mê luôn. Hơn nữa, Hồn Kỹ này có tác dụng trên phạm vi rất lớn. Bối Bối đang dẫn đầu là người đầu tiên bị ảnh hưởng, Vương Đông cũng vậy, chỉ có Hoắc Vũ Hạo là như không sao hết, người còn chưa di chuyển đến đã xuất hiện một tia sáng màu trắng bay thẳng về phía Thượng Quan Tàn. Diệp Vô Tình và Diễm Nhi dĩ nhiên sẽ chẳng ngồi không nhìn Thượng Quan Tàn bị công kích, khí chất trên người Diễm Nhi đột nhiên biến đổi, quả cầu lửa dưới chân nàng đột nhiên chia thành năm quả cầu nhỏ, hai quả bay về phía Hoắc Vũ Hạo, ba quả chặn ngang đường đi của Bối Bối. Không những thế, hai tay của nàng khoanh trước ngực tạo thành hình chữ thập, Hồn Hoàn thứ ba nhấp nháy, một quả cầu lửa màu tím từ từ ngưng tụ trước mặt nàng, bầu không khí trên sàn đấu càng lúc càng nóng dần lên. Một phiến Hoàng Kim Diệp bay về phía Hoắc Vũ Hạo, chặn đứng tia sáng màu trắng đang bay đến, chính là Diệp Vô Tình ra tay, đương nhiên hẳn sẽ không để Hồn Sư phụ trợ bên mình bị người ta tấn công rồi. Nhưng khi Hoàng Kim Diệp va chạm vào tia sáng đó, đột nhiên xuất hiện một màn quỷ dị. Phiến Hoàng Kim Diệp không hiểu tại sao lại không tấn công trúng đích, cứ thế bay đi. Hẳn vốn định dùng Hoàng Kim Diệp ngăn cản công kích của Hoắc Vũ Hạo, sau đó khi Hoàng Kim Diệp nổ mạnh, như vậy chắc chắn Hoắc Vũ Hạo sẽ bị thương, còn hẳn, hẳn sẽ chuyển sử dụng Hồn Kỹ khác có uy lực mạnh hơn nhằm vào cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Bối Bối. Nhưng, hẳn đã tính sai. Bề ngoài rõ ràng Hoàng Kim Diệp sắp va chạm vào tia sáng màu trắng kia rồi nhưng rốt cuộc lại chỉ lướt qua, rồi bay thẳng đến trước mặt Thượng Quan Tàn. Uy lực Hoàng Kim Diệp của Diệp Vô Tình mạnh như thế nào, Thượng Quan Tàn quá rõ. Lúc này hẳn kêu lên một tiếng đau đớn, chẳng còn quan tâm đến Nhiếp Hồn Linh nữa mà ngã nhào xuống lăn qua lăn lại. Mà tia sáng màu trắng ấy không hiểu tại sao lại có thể chuyển hướng bắn về phía Diệp Vô Tình. Diệp Vô Tình cảm thấy cả người tê rần, sau đó toàn thân tê dại. Đúng, tia sáng kia chính là do Hoắc Vũ Hạo

bắn ra từ Hồn Đạo Ma Tý Xạ Tuyến vừa mua được ở trong buổi đấu giá. Hồn Đạo Ma Tý Xạ Tuyến dĩ nhiên không có khả năng thay đổi hướng tấn công, mà nếu nó va chạm với Hoàng Kim Diệp tất nhiên cũng sẽ phát nổ. Nhưng tại sao Hoàng Kim Diệp bị chệch mục tiêu? Đây là nhờ tác dụng từ sự kết hợp hai Hồn Kỹ của Hoắc Vũ Hạo. Hắn dung Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng xác định quỹ tích, sau đó tiếp tục dùng kỹ năng Mô Phỏng khiến đối phương không thấy rõ được hướng di chuyển thật sự của tia sáng. Hoắc Vũ Hạo biết rõ trận chiến này vô cùng gian nan, nên dưới những áp lực ấy, tiềm năng của hắn cũng nở rộ, không chỉ riêng về mặt thực lực mà cả trí tuệ nữa. Một kích tài tình này đặc biệt ở chỗ nào, chính là khi Mô Phỏng, hắn phải tính toán, điều chỉnh sao cho mọi thứ thật khớp, như thế mới không bị phát hiện. Quá trình tấn công về phía Thượng Quan Tàn đều là thật, chỉ có sai ở chỗ, Hồn Đạo Ma Tý Xạ Tuyến kia là đồ giả. Khi Hoàng Kim Diệp va chạm với tia sáng màu trắng cũng là khi tia sáng ấy vượt khỏi phạm vi mô phỏng. Cho nên, dù Diệp Vô Tình có mạnh đến mấy cũng không lường được trường hợp này. Diệp Vô Tình bị tê dại, Thượng Quan Tàn bị đánh ngã chật vật. Cho nên cục diện cuối cùng là ba người Bối Bối, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng đấu với một mình Diễm Nhi. Năm quả cầu lửa nháy mắt bay đến. Bối Bối căn bản không để hai quả cầu lửa bay về phía Hoắc Vũ Hạo. Vô số rắn điện bất ngờ xuất hiện, sau đó hóa thành vô số tia lôi điện bắn về bốn phương tám hướng. Hồn Kỹ thứ hai, Lôi Đình Vạn Quân. Từng hàng rào điện va chạm vào năm quả cầu lửa, làm khắp nơi đều là tia lửa điện, thậm chí nó còn khiến Diệp Vô Tình đang bị mất cảm giác lão đảo lui về sau. Hai cánh của Vương Đông lập tức phát huy tác dụng, hắn giúp Hoắc Vũ Hạo dễ dàng thay đổi phương, chẳng những có thể tránh thoát dư chấn từ vụ nổ của Hoàng Kim Diệp mà đồng thời còn bay thẳng lên xẹt qua đầu Bối Bối, để Hoắc Vũ Hạo có thể đánh móc vào gáy Diễm Nhi. Đúng vậy, ngay từ khi bắt đầu, mục tiêu của bọn họ không phải là Diệp Vô Tình, Thượng Quan Tàn mà chính là Diễm Nhi. Thượng Quan Tàn là Hồn Sư Phụ Trợ, mặc dù năng lực của hắn không kém nhưng có sự trợ giúp từ Linh Mâu cũng không nguy hiểm lắm. Mà Diệp Vô Tình lại quá mạnh, cho dù ba người Hoắc Vũ Hạo cùng vây công cũng chưa chắc thắng

được. Cho nên chỉ còn lại Diễm Nhi, chẳng qua ban đầu bọn họ cố gắng che giấu mục tiêu mà thôi. Quả cầu lửa màu tím ở trước mặt Diễm Nhi đã từ từ ngưng kết thành hình, nhiệt độ trên sân đấu càng lúc càng cao, bầu không khí cũng vì nhiệt độ tăng cao mà vận vạo. Nàng không hổ danh là tinh anh của học viện Chính Thiên, trong tình huống nguy cấp như thế này cũng không kích động mà nhanh chóng lùi về sau và rút ngắn khoảng cách với Diệp Vô Tình. Cùng lúc đó, quả cầu lửa màu tím ngưng tụ từ Hồn Hoàn ngàn năm cũng không bay ra ngoài nữa mà ở ngay bên cạnh nàng, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công hoặc phòng thủ. Không thể nghi ngờ, phản ứng của nàng rất chính xác. Việc nàng phải làm lúc này là kiên trì đợi Diệp Vô Tình tỉnh táo lại, tránh tình trạng bị đối phương hợp lực công kích. Nhưng tích tắc sau, nàng phát hiện mình đã tính sai rồi. Nhiệt độ trên sân đấu nháy mắt giảm xuống, giống như có một dòng nước lạnh từ đầu tưới xuống vậy. Ngay cả quả cầu lửa màu tím của Diễm Mi, thể tích cũng giảm xuống 1/3, hơn nữa, nhiệt độ còn không ngưng lan tỏa ra bên ngoài. Đôi mắt của Hoắc Vũ Hạo đã biến thành màu xanh biếc, do tác dụng của kỹ năng Mô Phỏng, số Hồn Hoàn trên người hắn vẫn là hai cái nhưng thực tế hắn đã sử dụng đến vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo rồi. Đây chính là Cực Hạo Chi Băng khiến học viện Sử Lai Khắc phải mở cả cuộc họp tại Hải Thần Các. Khi đó những người ở đây vừa biết sự xuất hiện của Cực Hạo Chi Băng đều vô cùng mừng rỡ, bấy nhiêu đã đủ chứng tỏ vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo của Hoắc Vũ Hạo mạnh đến mức nào. Hồn lực hắn kém hơn người ta nhưng Vũ Hồn và Hồn Hoàn thì không phải thế. Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo dần ngưng tụ, Hồn Đạo Thôi Tiến Khí sau lưng vụt sáng, hắn bay về phía Diễm Nhi nhanh như tia chớp, hai tay trực tiếp vỗ lấy quả cầu lửa màu tím của nàng...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 93: Phá Tù Lung, Vĩnh Đông Chi Vực (Thượng)

Bằng khả năng của Đại Hồn Sư đỡ lấy Hồn Kỹ từ Hồn Tông, sau đó lại còn khiến đối phương hoảng hốt, e là hẳn là người đầu tiên. Nhưng, hẳn quả thật làm được. Hai bàn tay của Hoắc Vũ Hạo đã hóa thành màu bạch ngọc, ngay sau đó, trên bàn tay ấy xuất hiện vô số viên bi ánh sáng trắng lóa như kim cương bao phủ lấy tạo thành một thứ tựa như cái bao tay, trông vô cùng hoàn mỹ như một tác phẩm nghệ thuật vậy. Tuy nhiên giờ phút này, Diễm Nhi hoàn toàn không có hứng thú thưởng thức tác phẩm nghệ thuật. Nàng chỉ cảm thấy Hồn Lực thuộc tính Hỏa của mình bị luồng khí lạnh như băng kia ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí còn có xu hướng giảm mạnh nữa. Tại sao thế này? Chuyện này làm sao có thể? Diễm Nhi rốt cuộc không nhìn nữa, hai tay đưa về trước, đẩy quả cầu lửa màu tím bay về hướng Hoắc Vũ Hạo. Khán giả bên dưới trông thấy rõ ràng quả cầu lửa màu tím không hiểu tại sao không ngừng thu nhỏ với tốc độ kinh khủng. Khi nó bay đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo thì đường kính của nó còn chưa đến nửa thước. Hoắc Vũ Hạo nâng tay phải lên, một làn sương trắng từ cánh tay Hoắc Vũ Hạo bay lên, ngay sau đó, nhờ tác dụng của Hồn Đạo Thôi Tiến Khí, Hoắc Vũ Hạo tăng tốc vọt đến trước mặt Diễm Nhi. Sở dĩ bọn họ chọn mục tiêu là Diễm Nhi, nguyên nhân chính cũng vì thuộc tính tương khắc. Hoắc Vũ Hạo có Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng, khắc chế nhất chính là thuộc tính băng, kể đến là thuộc tính hỏa. Hẳn đang phối hợp với Vương Đông sử dụng Hạo Đông Lực nên có thể phát huy ra thực lực cấp Hồn Tông, nói cách khác, Hoắc Vũ Hạo lúc này có thể phát huy ra Cực Hạn Chi Băng của cấp bậc Hồn Tông. Cùng cấp bậc Hồn Tông nhưng thuộc tính Hỏa của Diễm Nhi không sao so được với Hoắc Vũ Hạo. Cho nên, việc đầu tiên bọn họ muốn làm là chặt đứt một đôi cánh của đối phương. Diễm Nhi quả thật có chút bối rối, Cực Hạn Chi Băng mang đến áp lực cho cô thậm chí vượt xa dự tính của Hoắc Vũ Hạo. Thuộc tính áp chế tuyệt đối khiến Diễm Nhi khó chịu đến mức chỉ muốn quay đầu bỏ chạy. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi này, Diệp Vô Tình từ trong tê dại tỉnh táo lại, Thượng Quan Tàn cũng miễn cưỡng bò dậy từ vụ nổ của Hoàng Kim Diệp. Bọn họ đều thấy rõ Diễm Nhi bị Hoắc Vũ Hạo chèn ép vô cùng khổ sở nhưng bọn họ không ngờ đây là do

áp chế từ thuộc tính. Đáng tiếc lúc này bọn họ không thể đi cứu viện Diễm Nhi được vì trước mặt bọn họ vẫn còn một người, Bối Bối. Khi Hoắc Vũ Hạo lướt qua người hắc đánh về phía Diễm Nhi, Bối Bối cũng bắt đầu tấn công nhưng mục tiêu không phải Diễm Nhi mà là Diệp Vô Tình. Bởi vậy, khi Diệp Vô Tình vừa mới tỉnh táo lại thì Bối Bối cũng đã xuất hiện trước mặt hắc, cho nên, hắc chỉ có thể tự bảo vệ mình chứ không thể đi cứu viện đồng đội. Một màn này có chút tương tự với cảnh Tiêu Tiêu và Hòa Thái Đầu và cản trở đối thủ, nhưng rõ ràng bên phía học viện Sử Lai Khắc thân thiết với nhau hơn rất nhiều. Lôi Đình Vạn Quân, Bối Bối không chút do dự sử dụng ngay cả kỹ năng ảnh hưởng đến bản thân mình, hàng loạt tia lôi điện xuất hiện trong không khí tàn sát bừa bãi, hợp thành một bức rào điện. Lúc này cho dù là Diệp Vô Tình cũng khó mà bắn ra phiến Hoàng Kim Diệp nữa. Lúc này cả hai từng "đấu võ mềm" với nhau nên lúc này gặp lại đối thủ, Diệp Vô Tình vừa thấy từng tia điện quang xuất hiện thì hai mắt cũng hóa thành màu vàng kim. Giống như có hai phiến lá Hoàng Kim Diệp chắn ngang trước hai tròng mắt của hắc vậy. Cùng lúc này, Hồn Hoàn thứ nhất và thứ ba ở trên người hắc đồng loạt lóe sáng. Trên tay hắc xuất hiện một lần mười phiến lá Hoàng Kim Diệp. Nháy mắt trên không trung hình thành một mảng lưới Hoàng Kim Diệp, trực tiếp đón đánh Lôi Đình Vạn Quân của Bối Bối. Vì ban này Bối Bối đã thấy rõ uy lực từ Hoàng Kim Diệp nên lúc này có chút chùn bước, hắc không muốn bị nhiều phiến Hoàng Kim Diệp kia vây quanh rồi phát nổ. Nhưng rất nhanh sau đó hắc liền nhận ra mình đã phán đoán sai, cùng là Hoàng Kim Diệp nhưng uy lực của nó không giống với những phiến lá ban này. Từng phiến lá kia như những lưỡi đao sắc bén bay thẳng về phía Lôi Đình Vạn Quân, sau đó giống như bầu trời nổ ra một trận cuồng phong, cuốn sạch mọi thứ quanh cơ thể hắc. Đây là kỹ năng kết hợp giữa Hồn Kỹ thứ nhất và thứ hai của Diệp Vô Tình, Diệp Trận. Đây là kỹ năng sở trường của hắc, Hoàng Kim Diệp dưới sự khống chế của hắc không ngừng bay về phía Bối Bối. Giờ phút này, Bối Bối bỗng cảm thấy nếu mình lọt vào Diệp Trận kia, cả người sẽ bị cắt nát thành từng mảnh nhỏ. Nhưng hắc có thể lùi về sau sao? Không thể! Ngay cả Tiêu Tiêu bé nhỏ như vậy mà trong thời điểm mấu chốt vẫn có thể không

tiếc thân mình mà liều mạng ngăn cản đối thủ, huống chi là hấn. Một nụ cười tà dị xuất hiện trên khóe môi, hấn chẳng những không lùi bước mà còn vọt thẳng về phía Diệp Vô Tình đánh móc sau gáy. Trong lúc này, ở bên phía Hoắc Vũ Hạo, hấn đã đạt được kết quả. Hai tay của hấn đến ngay trước mặt Diễm Nhi. Bị Cực Hạn Chi Băng bức bách, trong lòng Diễm Nhi vô cùng hoảng sợ, nàng đã gần như phát điên lên, so với con trai, khi con gái phát điên còn đáng sợ hơn nữa, cô hoảng hốt vừa bước lùi về sau vừa không ngừng phóng ra các quả cầu lửa về phía Hoắc Vũ Hạo. Nhưng, bất cứ quả cầu lửa nào chỉ cần bay đến gần Hoắc Vũ Hạo đều bị ảnh hưởng từ Cực Hạn Chi Băng mà suy yếu, sau đó là vỡ nát. Nhờ Hồn Đạo Thôi Tiến Khí nên tốc độ của Hoắc Vũ Hạo nhanh hơn Diễm Nhi rất nhiều, rốt cuộc hấn cũng đến trước mặt nàng. Hai tay hấn cùng tấn công, mục tiêu là hai vai Diễm Nhi. Nhưng cũng ngay lúc này, đột nhiên Diễm Nhi đứng yên lại. Nét kinh hoàng trên gương mặt cũng biến mất. Khóe miệng nở một nụ cười động lòng người. - Tiểu đệ đệ, rút lui thôi. Hỏa Diễm Tù Lung, chúng ta cùng đi xuống nào. Nàng vừa dứt lời thì một ngọn lửa từ dưới đất bùng cháy bao bọc lấy Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông lẫn Diễm Nhi. Hai tay của Hoắc Vũ Hạo cũng chạm xuống bả vai Diễm Nhi, hai vai nàng bỗng nhiên lạnh cóng. Nhưng cái Hỏa Diễm Tù Lung của Diễm Nhi đã hoàn thành bước chuẩn bị, Diễm Nhi vô cùng đặc ý khống chế nó tạo ra một bàn tay lửa thật lớn bao phủ cả ba người rồi cùng đẩy cả ba rơi xuống sàn đấu. Lúc này, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông mới phát hiện, không biết từ lúc nào, Diễm Nhi đã đi đến sát bên mép sàn đấu. Mà cái gọi là Hỏa Diễm Tù Lung kia chính là Hồn Kỹ thứ tư của nàng. Đây là cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, đối với học viện Chính Thiên có thể nói đây là một trận đấu liên quan đến vinh quang mang tính lịch sử của bọn họ, làm sao bọn họ lại không chuẩn bị kỹ càng đây? Khi Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng đánh về phía Diễm Nhi, nàng đã cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng tình huống ấy lại nằm trong phạm vi tính toán của bọn họ Thuộc tính Cực Hạn Chi Băng của Hoắc Vũ Hạo không phải là lần đầu tiên hấn sử dụng khi thi đấu, nên trong quá trình phân tích thực lực, học viện Chính Thiên mặc dù không tin Hoắc Vũ Hạo là một Hồn Đế nhưng hấn tuyệt đối là một đối thủ đáng chú ý, bởi vì Hoắc Vũ

Hạo quá thần bí. Mà sau khi phân tích, bọn họ không hề nghĩ rằng vũ hồn của Hoắc Vũ Hạo có thuộc tính tinh thần mà phải là thuộc tính băng, hơn nữa thuộc tính băng kia còn rất mạnh. Bởi vì ở trận đấu trước, Hoắc Vũ Hạo chỉ cần một chiêu đã có thể phá nát Băng Sương Hùng của An Lãnh Dạ, tuy rằng khi ấy trận đấu đã gần kết thúc nhưng nếu không có vũ hồn thuộc tính Băng cực mạnh thì làm sao có thể làm được như vậy? Diễm Nhi sở dĩ được trở thành một thành viên của tổ đội cuối cùng cũng vì Diệp Vô Tình đoán rằng Hoắc Vũ Hạo sẽ tham gia trận chiến cuối. Thuộc tính Băng cực mạnh sẽ áp chế được thuộc tính Hỏa, nên Diệp Vô Tình tương kế tựu kế để Hoắc Vũ Hạo đối phó với Diễm Nhi. Nhưng có một chuyện ngoài ý muốn, bọn họ không ngờ quá trình này còn kéo theo cả Vương Đông nữa. Đúng vậy, Vũ Hồn Hỏa Cầu của Diễm Nhi rõ ràng không phải là đối thủ của Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng của Hoắc Vũ Hạo. Cho dù là Hồn Kỹ thứ tư Hỏa Diễm Tù Lung cũng không thể uy hiếp được hẳn. Nhưng đây là trong trận đấu, không phải là chiến đấu sinh tử. Cho nên, có một số quy tắc có thể lợi dụng. Đây là lý do tại sao cuối cùng Diễm Nhi đã mỉm cười vui vẻ như vậy, vì nàng có thể lấy một đổi hai, trong đó còn có một thiếu niên thần bí nữa. Nếu không có hai người này giúp đỡ, bọn họ tin chắc dưới sự phối hợp của Diệp Vô Tình và Thượng Quan Tàn, Bối Bối không có cơ hội chiến thắng. Đây căn bản là cái bẫy. Khi bản thân bị đẩy về phía bên ngoài sàn đấu, trong lòng Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông đều nghĩ như vậy. Chính xác, là bẫy, nhưng bọn họ đã rơi vào nó rồi. Kỹ năng Hoắc Vũ Hạo vừa sử dụng, chính là Băng Đế Chi Ngao. Nhưng dù là Băng Đế Chi Ngao vô cùng mạnh mẽ cũng không thể nháy mắt phá vỡ Hỏa Diễm Tù Lung, kéo Vương Đông trở về sàn đấu. Đây là kỹ năng được một Hồn Tông cấp 46 sử dụng toàn lực phóng ra vào lúc cuối cùng đó. Tiêu rồi! Đây là suy nghĩ kế tiếp trong lòng Vương Đông. Hắn ngàn vạn lần không ngờ mình và Hoắc Vũ Hạo lại bị đánh xuống sàn đấu bằng cách này. Lúc này hắn có muốn phóng thích ra Hồn Kỹ cũng không còn kịp nữa. Hạo Đông Lực được hắn và Hoắc Vũ Hạo ngưng tụ lại đều vận chuyển bên trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Huống chi lúc này hắn có thi triển kỹ năng gì cũng không thể trong nháy mắt phá vỡ được. Thật sự tiêu rồi sao? Hoắc Vũ Hạo nhìn nụ cười trên khóe môi

Diễm Nhi mà khẽ híp mắt lại, trong phút chốc, Diễm Nhi trông thấy một quầng sáng màu xanh biếc. Quầng sáng ấy là phát ra từ trên người Hoắc Vũ Hạo. Hỏa Diễm Tù Lung nháy mắt hóa thành hư vô, biến mất hoàn toàn. Vương Đông điều khiển hai cánh Quang Minh Nữ Thần Điệp quay ngược lại sàn đấu. Mà Diễm Nhi như bị đóng băng ngã nhào xuống sàn đấu, may mà khối băng này khá cứng, khi rơi xuống chỉ phát ra một tiếng "ầm" thật lớn, nếu không cả người Diễm Nhi đã vỡ nát tan tành rồi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 93: Phá Tù Lung, Vĩnh Đông Chi Vực (Trung)

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ có một số ít người có thể thấy rõ ban nãy đã xảy ra chuyện gì. Trong nháy mắt đó, ngay cả Vương Đông cũng chỉ cảm nhận được có một luồng khí lạnh nháy mắt xẹt ngang người, cũng may cơ thể hãn và Hoắc Vũ Hạo có sự tương liên là Hạo Đông Lực nên luồng khí lạnh kia không có ảnh hưởng gì đến hãn mà chỉ lập tức phóng ra ngoài. Vương Đông trông thấy rõ ràng sau lưng Hoắc Vũ Hạo xuất hiện một ảo ảnh hình con bọ cạp màu xanh biếc, mà trên người Hoắc Vũ Hạo, nơi tập trung ánh sáng màu xanh nhiều nhất chính là phần khun xương. Bất quá, sau khi luồng khí lạnh đó bay đi, hãn và Hoắc Vũ Hạo trở lại được sàn đấu thì Hạo Đông Lực trong cơ thể cả hai bị rút cạn gần như không còn, phần hồn lực bị mất đi có thể tương đương với Hồn Lực của một Hồn Tông đấy. Hoắc Vũ Hạo không còn lựa chọn nào khác, bản thân rơi vào bẫy của đối thủ, nếu hãn không sử dụng kỹ năng mạnh mẽ này thì hãn và Vương Đông chắc chắn sẽ bị loại. Hiện nay dù Hạo Đông Lực bị tiêu hao hết nhưng ít ra bọn họ vẫn còn quyền tiếp tục thi đấu, còn thi đấu thì còn cơ hội, nhưng nếu rơi xuống đài thì làm gì còn tư cách bảo vệ danh dự của học viện Sử Lai Khắc? Một trong hai Hồn Kỹ khủng bố từ Hồn Cốt thân thể của Băng Bích Đế Hoàng Hạo với tu vi bốn mươi vạn năm, Vĩnh Đông Chi Vực. Nếu chỉ xét đơn thuần về mặt Hồn Kỹ thì chắc chắn 100% trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này không có ai có thể so sánh được với Hoắc Vũ Hạo. Thiên

Mộng Băng Tầm mang đến cho hãn bốn Hồn Kỹ, mặc dù có hơi "bình thường" một chút nhưng nó có thể không ngừng tiến hóa, còn những Hồn Kỹ Băng Bích Đế Hoàng Hạo mang đến cho hãn đều là Hồn Kỹ từ Hồn Hoàn bốn mươi vạn năm và Hồn Cốt bốn mươi vạn năm, cho dù sau này tu vi hãn có lên đến bậc Phong Hào Đấu La, thậm chí vượt qua được cấp 95, thì những kỹ năng này vẫn là có một không hai. Tuy nhiên có lợi vẫn có hại, kỹ năng càng mạnh thì càng đòi hỏi một lượng Hồn Lực thật lớn. Băng Đế Chi Ngao và Băng Hoàng Hộ Thể còn đỡ, hai kỹ năng này có thể điều chỉnh uy lực lẫn mức độ tiêu hao hồn lực theo tu vi của hãn. Nhưng Vĩnh Đông Chi Vực lại khác, đây là một kỹ năng mà ngay cả nếu Long Thần Đấu La Mục lão và Thao Thiết Đấu La Huyền lão biết được đều phải hâm mộ, vì đây là một Hồn Kỹ Linh Vực, hơn nữa còn mang theo Cực Hạn Chi Băng, nếu đáp ứng đủ điều kiện, cho dù muốn đóng băng cả một khu vực lớn cỡ ngàn dặm cũng không phải là không thể. Bởi vậy, với tu vi của Hoắc Vũ Hạo lúc này, cho dù có sự trợ giúp từ Vương Đông thì hãn cũng chỉ có thể miễn cưỡng phóng thích ra mà thôi. Vĩnh Đông Chi Vực với thuộc tính áp chế hoàn toàn Hỏa Diễm Tù Lung nên căn bản không có chút sự phản kháng, nháy mắt đã tan biến. Cũng trong nháy mắt này, cả người Hoắc Vũ Hạo tỏa ra một hơi thở vô cùng mạnh mẽ, mang đến một luồng áp lực khủng bố khiến khán giả bên dưới lại nhớ đến hình ảnh Hồn Đế có sáu Hồn Hoàn ngay trước. Sau khi phá vỡ Hỏa Diễm Tù Lung, Vương Đông đỡ lấy Hoắc Vũ Hạo bay về sàn đấu, bọn họ mặc dù đã gần như rơi ra ngoài rồi nhưng chân chưa chạm đất dĩ nhiên vẫn còn tư cách thi đấu. Bất quá, lúc này Hoắc Vũ Hạo không còn chút hơi sức nào, hai mắt nhắm chặt, nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy xung quanh hãn, ánh sáng thoáng bị bóp méo, hiển nhiên hãn đang dùng phần hồn lực còn sót lại sử dụng kỹ năng Mô Phỏng. Hãn làm vậy để che giấu sự thay đổi của bản thân. Nhưng rốt cuộc hãn đang che giấu cái gì? Câu trả lời chính là vật đang nhấp nháy trên lồng ngực của hãn, cũng chính là Bình Sữa cấp bốn ở phòng đấu giá hôm trước. Hồn Lực gần như cạn sạch thì làm sao có thể chiến đấu tiếp đây? Kỹ năng Mô Phỏng đang che giấu đi những tia sáng màu trắng bạc. Khi thi đấu mà dám sử dụng Bình Sữa, có lẽ Hoắc Vũ Hạo không phải là người đầu tiên

nhưng tuyệt đối là người che giấu tốt nhất. Hãn có thể khôi phục Hồn Lực cũng tương đương với việc Vương Đông được bổ sung Hồn Lực. Hồn Lực từ Bình Sữa vừa vào cơ thể hãn đã chuyển hóa thành Hạo Đông Lực rồi di chuyển trong cơ thể cả hai người. Sở dĩ giá cả của Bình Sữa lúc nào cũng cao ngất mà không có dấu hiệu giảm sút bởi vì nó có một khả năng cực kỳ thần kỳ chính là chiết xuất. Có nghĩa là không cần biết ai là người rót Hồn Lực vào, bất cứ ai cũng có thể sử dụng hết. Bởi vì bên trong Bình Sữa là những trận pháp đặc biệt có khả năng tinh lọc hồn lực, loại bỏ hoàn toàn các thuộc tính hay đặc trưng của con người, cái còn lại chỉ là những Hồn Lực tinh thuần nhất. Như vậy thì ai hấp thu cũng giống như nhau mà thôi. Bình Sữa mà nhóm học viện Sử Lai Khắc đấu giá được là một Bình Sữa cấp trung, sau khi sử dụng được một lúc hãn cảm thấy Hồn Lực đã bắt đầu chảy cuồn cuộn trong cơ thể, kinh mạch bị rút cạn khô nháy mắt được bổ sung năng lượng. Đương nhiên, bất cứ cái gì cũng có yếu điểm cả, trong quá trình bổ sung Hồn Lực từ Bình Sữa thì không thể chiến đấu, bản thân người sử dụng phải đảm bảo an tĩnh hấp thu Hồn Lực. Còn Hoắc Vũ Hạo có thể vừa hấp thu Hồn Lực vừa sử dụng kỹ năng Mô Phỏng cũng bởi vì hãn là Hồn Sư có thuộc tính tinh thần, về mặt khống chế sẽ hơn những người khác một chút. Ngay khi hai người Hoắc Vũ Hạo mạo hiểm hạ được một đối thủ thì bên phía Bối Bối, quá trình chiến đấu đã đến hồi gay cấn. Khi Hoắc Vũ Hạo gặp nạn, Bối Bối cũng biết nhưng khí đó hãn đang phải đối mặt với Hoàng Kim Diệp Trận của Diệp Vô Tình, căn bản không có thời gian rảnh để trợ giúp. Bối Bối đối mặt với Diệp Trận cũng không hề lùi bước mà vẫn giữ vẻ kiêu ngạo ngênh đón nó. Sau đó, cả hãn và Diệp Vô Tình đều đồng thời nở một nụ cười đầy tự tin. Có điều cả hai nụ cười này mang hai ý nghĩa khác nhau, của Diệp Vô Tình thì mang theo sự khinh thường, trong lòng hãn thầm nghĩ, chẳng lẽ người nghĩ với mấy cái vẩy kia mà cản trở được thiên biến vạn hóa của Hoàng Kim Diệp sao? Mà nụ cười của Bối Bối lại mang theo chút xảo quyệt và tà dị, trong lòng anh chàng thầm nghĩ, chẳng lẽ chỉ với mấy phiến lá tầm thường này mà muốn ngăn cản được hãn sao? Nháy mắt, Bối Bối đã tiến vào Hoàng Kim Trận. Sau đó xuất hiện một màn khiến người xem phải khiếp sợ, bóng người Bối Bối đột nhiên mờ đi, bước

chân bỗng tán loạn không theo trật tự nào, cả người gần như biến mất, mặc dù Hoàng Kim Diệp không ngừng đuổi theo phía sau hăn nhưng lúc nào cũng suýt trúng mục tiêu. Tích tắc sau, Bối Bối đã như một con lươn trườn ra khỏi Hoàng Kim Diệp Trận đến trước mặt Diệp Vô Tình. Hoắc Vũ Hạo ở phía sau vì có biến đột xuất phải sử dụng Vĩnh Đông Chi Vực nên không còn khả năng dùng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng để trợ giúp Bối Bối. Bởi vì dù tinh thần của hăn có mạnh đến bao nhiêu nhưng trong tình trạng cạn kiệt hồn lực phải bổ sung gấp mà còn đồng thời sử dụng đến hai cái kỹ năng là vô cùng nguy hiểm, thậm chí còn có thể bị phản tác dụng nữa. Bởi vậy, lúc này Bối Bối hoàn toàn dựa vào thực lực của mình để đi xuyên qua Hoàng Kim Diệp Trận, Bối Bối không chỉ là đệ tử của học viện Sử Lai Khắc, là Hồn Sư có Vũ Hồn Lam Điện Phách Vương Long mà còn là Đại sư huynh của Đường Môn. Trong những người ở Đường Môn hiện nay, nếu nói ai am hiểu các tuyệt kỹ của Đường Môn nhất thì chỉ có thể là Bối Bối. Mà đặc điểm nổi bật của Đường Môn là gì? Chính là Âm khí! Cách Diệp Vô Tình sử dụng Hoàng Kim Diệp cực kỳ giống với âm khí Đường Môn. Trước mặt chuyên gia âm khí sử dụng âm khí, cho dù là Đường Tam ở đây cũng sẽ mỉm cười. Khi Bối Bối thấy Diệp Vô Tình sử dụng Hoàng Kim Diệp, trong lòng hăn đã có tính toán, chung quy hăn chính là chờ một cơ hội như thế này đây. Khi Diệp Vô Tình sử dụng Hoàng Kim Diệp Trận, Bối Bối nhờ vào Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng đã biết những phiến lá này hoàn toàn khác với những phiến Hoàng Kim Diệp ban đầu nhưng hăn vẫn giả vờ bước lui về sau, căn bản hăn muốn lừa dối thủ một võ, để Diệp Vô Tình tưởng rằng hăn sợ, đến lúc này hăn mới chính thức phản công lại. Từ khi bắt đầu trận đấu này, hai bên đều không ngừng tính kế đối phương. Cho dù thực lực của học viện Chính Thiên rõ ràng mạnh hơn hăn học viện Sử Lai Khắc nhưng vì họ không nắm rõ tình hình nên vẫn tính toán như thế. Trong mắt bọn họ, tất cả đệ tử của học viện Sử Lai Khắc đều là quái vật, trong từng thời điểm quan trọng đều xảy ra những chuyện kỳ lạ, đầu tiên là Từ Tam Thạch có thể Giác Tinh thần thú Huyền Vũ, Tiêu Tiêu có Vũ Hồn Song Sinh, Hòa Thái Đầu lại có thể sử dụng Siêu Tụ Năng Đại Pháo với uy lực khủng bố. Có trời mới biết ba người còn lại có làm ra chuyện gì khủng

khiếp hơn không. Cho nên, bên phía học viện Chính Thiên kiểu gì cũng chưa đường lui. Nhưng sai lầm của bọn họ chính là không tính đến chuyện Hoắc Vũ Hạo có kỹ năng Vĩnh Đông Chi Vực, trực tiếp loại được một người bên phía bọn họ. Thực lực của Diệp Vô Tình tuy mạnh nhưng sở trường của hắn là công kích từ xa, tu vi Bối Bối tuy kém hắn rất nhiều nhưng khéo làm sao vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long lại am hiểu công kích cự ly gần. Đúng lúc này, tiếng chuông cực kỳ chói tai từ Nhiếp Hồn Linh vang lên, Thượng Quan Tàn đang cố gắng quấy nhiễu Bối Bối nhưng tiếc là tiếng chuông chỉ vang lên được một vài tiếng rồi dừng lại. Bởi vì lúc này, từ hai mũi của Thượng Quan Tàn đã chảy đầy máu tươi, lão đảo ngời xuống mặt đất. Hoắc Vũ Hạo ở cách đó không xa từ từ thu lại luồng ánh sáng màu tím từ hai mắt. Hắn làm sao có thể ngồi yên để sư huynh của mình gặp nguy hiểm? Khi bản thân đã được hồn lực từ Bình Sữa bổ sung được một ít, hắn lập tức sử dụng Linh Hồn Trùng Kích tấn công vào Thượng Quan Tàn đang quấy nhiễu Bối Bối. Sau đó lại tiếp tục mở Bình Sữa ra, bổ sung Hồn Lực cho mình và Vương Đông. Cánh tay phải của Bối Bối phủ đầy vẩy rồng và lôi điện nháy mắt chộp đến trước mặt Diệp Vô Tình, sau lưng hắn vẫn là những phiến Hoàng Kim Diệp. Nhưng Bối Bối lại cứ như không phải hiện có sự uy hiếp ở sau lưng mình. Lực công kích của Hồn Vương mặc dù rất mạnh nhưng nếu không trúng đối thủ thì cũng như không. Gương mặt Diệp Vô Tình vẫn không cảm xúc như cũ, hắn cũng không lùi bước. Mắt thấy công kích của Bối Bối gần đến thì đưa tay trái lên, đỡ lấy đòn đánh của Bối Bối. "Ầm. Một tiếng động lớn vang lên, Bối Bối thật sự kinh ngạc, không ngờ Diệp Vô Tình có thể dùng năm tay chặn đứng Lôi Đình Long Trảo của hắn. Không những thế, tay trái của Diệp Vô Tình còn quay sang bắt lấy Long Trảo của hắn. Trong nháy mắt, có thể thấy rõ ràng tay trái của Diệp Vô Tình bỗng hóa lớn, gân xanh mạch máu nhấp nháy ánh sáng màu vàng kim, cánh tay hắn gần như đều hóa thành màu vàng. Hồn Hoàn thứ tư trên người hắn khẽ nhấp nháy. Hồn Sư chuyên công kích từ xa thì lúc nào khả năng chiến đấu cận chiến cũng thấp ư? Diệp Vô Tình đã dùng hành động của mình để trả lời: Chưa chắc! Đây là Hồn Kỹ thứ tư của hắn, Hoàng Kim Tả Thủ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 93: Phá Tù Lung, Vĩnh Đông Chi Vực (Hạ)

Đúng vậy, đây là kỹ năng tăng phúc vào bàn tay trái của hắc, nếu sử dụng Hoàng Kim Tả Thủ phóng thích ra Hoàng Kim Diệp thì uy lực sẽ tăng lên rất nhiều. Đồng thời, kỹ năng này là sự kết hợp giữa phòng ngự và tấn công rất mạnh. Bối Bối đã sử dụng toàn lực nhưng vẫn bị Hoàng Kim Tả Thủ áp chết, Lôi Điện từ người hắc không sao truyền đến người đối thủ được. - Khốn kiếp. Bối Bối tức giận gầm nhẹ một tiếng, Hồn Hoàn thứ ba trên trở thể lóe sáng, Hồn Kỹ từ Hồn Hoàn ngàn năm, Lôi Đình Chi Nộ. Tác dụng của Lôi Đình Chi Nộ là: trong một thời gian nhất định có thể gia tăng thực lực của Hồn Sư Lam Điện Phách Vương Long, Lôi Điện Lực tăng 100%, hồn lực tăng 50%. Có thể nói khi trong trạng thái Lôi Đình Chi Nộ, thực lực của Bối Bối mới thực sự bùng nổ. Lôi Điện vốn đang ở thể hạ phong bỗng nhiên bùng nổ phá tan sự áp chế của Hoàng Kim Tả Thủ, làn tràn về phía Diệp Vô Tình. Nhưng đúng lúc này, Bối Bối thấy ánh mắt cực kỳ lạnh lùng của Diệp Vô Tình, trong lòng thầm nhủ: Hồng rồi. Bối Bối không chút do dự sử dụng Hồn Kỹ thứ hai Lôi Đình Vạn Quân. Một luồng lôi điện khổng lồ nhất thời hóa thành từng hàng rào bao phủ lấy cơ thể Diệp Vô Tình. Khi Diệp Vô Tình thấy sự xuất hiện của các hàng rào điện, hồn lực trong cơ thể lập tức tạo thành một màn ánh sáng phủ xuống bảo vệ cơ thể, tuy như vậy Hồn Lực sẽ tiêu hao rất nhanh nhưng lại tránh được công kích từ Lôi Đình Vạn Quân. Đây là sự chênh lệch của cấp bậc Hồn Lực, nếu hai người có tu vi ngang ngửa nhau, hắc căn bản không thể làm được chuyện này. Tại sao từ nãy đến giờ Diệp Vô Tình không làm gì nữa? Hắc đang chờ, chờ Hoàng Kim Diệp của mình. Hồn Kỹ thứ nhất và thứ ba phối hợp tạo thành Diệp Trận, mà lúc này Bối Bối bị hắc sử dụng Hoàng Kim Tả Thủ thì làm sao có thể dùng tuyệt học Đường Môn - Quỷ Ảnh Mê Tung tránh đi được nữa? Cho dù đã được Lôi Đình Chi Nộ tăng phúc thì Lôi Đình Vạn Quân đối mặt với Diệp Vô Tình cũng không làm được gì. Sự chênh lệch giữa Hồn Vương

và Hồn Tông chỉ đơn giản như vậy đấy. Nhưng Bối Bối cũng không chịu thua, trước cục diện cực kỳ bất lợi, hắn lập tức dùng Lôi Đình Long Trảo dưới sự tăng phúc của Lôi Đình Chi Nộ đẩy tay Diệp Vô Tình ra. Đồng thời xoay người đối mặt với Hoàng Kim Diệp Trận, sau đó các khán giả bên dưới liền trông thấy, một loạt tia sáng màu bạc từ lồng ngực hắn bắn ra, bao phủ lấy đại đa số Hoàng Kim Diệp trong một phạm vi lớn. Sau đó, những tiếng "leng keng" liên tiếp vang lên, Diệp Vô Tình không dám tin Hoàng Kim Diệp Trận của hắn lại bị phá vỡ rách nát như vậy, không những thế, lúc này Bối Bối đột nhiên trông như đã hóa thành thiên thủ quan âm (phật nghìn tay), liên tục phóng ra một lượng lớn phi đao, phi tiêu, phi châm. Những ám khí hắn phóng đi không những xử lý Diệp Trận mà còn ân cần chăm sóc cả Diệp Vô Tình lẫn Thượng Quan Tàn, khiến Thượng Quan Tàn vừa mới đứng dậy được lại phải liên tục tránh né. Đúng vậy, đây là ám khí của Đường Môn, cho dù Đường Môn đã suy sụp nhưng với Đường Môn từng hưng thịnh một đời ở đại lục thì ai dám bảo ám khí của họ vô dụng đây? Hoàng Kim Tả Thủ của Diệp Vô Tình đã thất bại, Hồn Hoàn thứ hai trên người hắn lóe sáng, một phiến lá Hoàng Kim Diệp xuất hiện nổ mạnh một trận mới dẹp loạn được những ám khí kia. Nhưng đồng thời, hắn đã bỏ lỡ thời cơ tấn công Bối Bối. Tuy vậy Bối Bối cũng không thoải mái lắm, hắn căn bản vẫn chưa thể hoàn toàn phá vỡ Diệp Trận. Hai phiến lá đã bay trúng người hắn, một cái lướt qua cánh tay phải để lại một vài tia lửa điện, cũng may cánh tay phải của hắn đang ở trạng thái Long Hóa, lại còn được tăng phúc từ Lôi Đình Chi Nộ nên không có chút thương tích nào. Nhưng phiến lá còn lại thì xẹt ngang lồng ngực hắn, để lại một vết thương rất sâu, máu tươi chảy ra không ngừng, nháy mắt đã ướt đầm vạt áo trước ngực hắn, có thể thấy vết thương kia nặng đến mức nào. Diệp Vô Tình rốt cuộc cũng không nường tay nữa, đối thủ của hắn tuy chỉ là Hồn Tông nhưng khó đối phó so với tưởng tượng nhiều lắm. Hồn Hoàn màu đen trên người hắn rực sáng, khí thế cả người Diệp Vô Tình bỗng biến đổi, Hoàng Kim Tả Thủ chậm rãi đưa lên cao, lòng bàn tay hướng lên trời, phảng phất như muốn xé nát bầu trời vậy. Hồn Hoàn màu đen ấy nhấp nháy không ngừng, sau đó từng hạt ánh sáng màu vàng kim xuất hiện quanh cơ thể hắn tạo thành một

bức màn vàng kim rực rỡ. Những hạt ánh sáng này dần dần phình to tạo thành từng phiến lá, tuy không thể nói là quá to nhưng số lượng cực kỳ khủng bố. Diệp Trần bay nãy cũng chỉ được tạo thành từ mấy chục phiến lá, còn ở đây đã xuất hiện đến mấy trăm thậm chí cả ngàn phiến Hoàng Kim Diệp. Những phiến lá này lấy Diệp Vô Tình là trung tâm không ngừng xoay quanh, cả sàn đấu phát ra ánh sáng vàng kim cực kỳ chói mắt. Đây là sự khác biệt giữa Hồn Kỹ từ Hồn Hoàn ngàn năm và vạn năm. Trên sàn đấu lần thứ hai xuất hiện Hồn Kỹ từ Hồn Hoàn vạn năm, Diệp Vô Tình lại làm cho các khán giả bên dưới biết uy lực của Hồn Kỹ vạn năm khủng bố đến mức nào. Mà lúc này, Bối Bối vừa mới bị thương miễn cưỡng xoay người lại, trước mặt hẳn là một màn Hoàng Kim Diệp vô cùng khủng bố. Diệp Vô Tình lạnh lùng nói: - Đây là Hồn Kỹ thứ năm của ta, Hoàng Kim Diệp Vũ, nếu không muốn bị nó chém thành từng khối thịt nát thì nhận thua đi. Thượng Quan Tàn cũng đã đứng dậy bước ra sau lưng Diệp Vô Tình, tay vẫn lắc lắc Nhiếp Hồn Linh nhưng vẻ mặt lộ rõ sự vui mừng chiến thắng. Học viện Chính Thiên là học viện đầu tiên có thể chiến thắng học viện Sử Lai Khắc, đây là một thời khắc lịch sử, hẳn làm sao có thể không hưng phấn chứ? Bối Bối bĩu môi, tay phải đưa lên, ngón trỏ chỉ về phía Diệp Vô Tình ngoắc ngoắc, vẻ mặt vẫn tươi cười nho nhã: - Đừng nghĩ rằng người có thể thắng. Diệp Vô Tình phát hiện, người trước mặt hẳn cực kỳ đáng ghét. Nhất là cái dáng vẻ nho nhã nhưng giọng điệu lại bỉ ổi vô cùng. Hoàng Kim Diệp Vũ nháy mắt bay lên, sau đó từng phiến từng phiến ào ào bay về phía Bối Bối như nước lũ. Với kinh nghiệm của hẳn, làm sao không nhìn ra Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông ở bên cạnh đã kiệt sức, hồn lực tiêu hao cạn kiệt chứ? Chỉ cần giải quyết được Bối Bối, hai đứa nhóc kia không đáng nhắc đến nữa. Thượng Quan Tàn nhân cơ hội này cũng lấy ra một Bình Sửa bổ sung hồn lực, nhưng món đồ này của hẳn không được tinh tế như của Hoắc Vũ Hạo, có điều tốc độ khôi phục Hồn Lực cũng không chậm, rõ ràng hẳn quyết chiến thắng, hoàn toàn không có ý khinh thường. Bất kể là Hoắc Vũ Hạo hay Vương Đông lúc này cũng cảm thấy tuyệt vọng. Cho dù bọn họ còn sử dụng được Hoàng Kim Lộ nhưng mọi chuyện trước mắt không thể thay đổi nữa, Hoàng Kim Diệp Vũ kia đã chuẩn bị xong hết rồi, làm sao phá

vỡ kịp nữa được đây? - Tiểu sư đệ, chuẩn bị phối hợp với huynh. Bối Bối đối mặt với Hoàng Kim Diệp Vũ vẫn không hề lùi bước, nụ cười ôn hòa dần trở thành cuồng ngạo (điên cuồng + kiêu ngạo). Hắc và Từ Tam Thạch đều là đệ tử dự bị của đội Sử Lai Khắc Thất Quái chính thức thì thực lực sao chỉ đơn giản như vậy? Bối Bối điên cuồng hét lớn một tiếng, sau đó lôi điên quanh người hắc nháy mắt đều hóa thành màu vàng, ánh sáng màu vàng kim lấp lánh từ từ hội tụ ở đỉnh đầu của hắc. Ngay sau đó, vảy rồng ở tay phải đang trong trạng thái Lôi Đình Chi Nộ bỗng nhiên lan rộng bao phủ cả người hắc, hơi thở của hắc cũng biến đổi long trời lở đất. Một dạng kiêu ngạo xen lẫn bá đạo, còn muốn vượt xa khí thế vương giả bình thường nữa. Vũ Hồn Lam Điện Phách Vương Long đã tương đối mạnh mẽ nhưng lúc này còn biến đổi tuyệt vời hơn nữa, hơi thở khủng bố ấy thậm chí so với Cực Hạn Chi Băng của Hoắc Vũ Hạo cũng không hề yếu thế. Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế gần như đồng thời vang lên trong đầu Hoắc Vũ Hạo: - Hoàng Kim Thánh Long. Khí thế của Bối Bối đã tăng đến đỉnh điểm, chân trái bước về trước một bước, hét lớn: - Phách Hoàng, Lôi Vực. Vương Ngôn ở dưới đài thấy một màn này không khỏi che mặt, trong lòng tức giận không thôi, đám nhỏ này rốt cuộc còn giấu hắc bao nhiêu chuyện nữa đây? Một quầng sáng màu ánh kim mang theo lôi điện không ngừng lan tỏa ra xung quanh, nháy mắt đã bao phủ một phạm vi với đường kính chừng hai mươi thước. Càng khủng bố hơn, chính là những tia sáng kia như những cơn sóng dữ không ngừng cắn nuốt và hấp thu những phiến Hoàng Kim Diệp đang tung bay trong Hoàng Kim Diệp Vũ. Năng lực của cả hai đều có màu vàng kim nên khắp nơi đều chỉ là một màu này, còn những phiến Hoàng Kim Diệp kia nháy mắt đều hóa thành bột mịn mà tan biến. Bối Bối đưa tay ra trước ngực làm thành động tác cực kỳ quen thuộc với Hoắc Vũ Hạo khi sử dụng Khổng Hạc Cầm Long, sau đó đẩy về phía đối phương, một lượng lớn lôi điện màu vàng nhanh chóng bao phủ lấy Diệp Vô Tình. Diệp Vô Tình cũng nổi giận gầm lên một tiếng, từng tia sáng màu ánh kim không ngừng bắn ra, khắp nơi vang lên tiếng nổ, hắc đang điên cuồng công kích mọi thứ. Nhưng năng lực của Bối Bối hoàn toàn vượt xa dự đoán của hắc, Lôi Vực ấy dần dần di chuyển áp bức đến ngay trước

người hăn. - Tiểu sư đệ, ngay lúc này. Bối Bối hét lớn, chân phải dậm mạnh về trước, Lôi Vực nháy mắt dâng cao nhưng đồng thời cũng nhạt đi và biến mất, cả người Diệp Vô Tình bị từng tia điện quang màu vàng bao phủ, tê dại. Hoắc Vũ Hạo đương hiểu ý Đại sư huynh, hăn lập tức xoay người ôm lấy Vương Đông. Nhưng bỗng nhiên hăn nghe thấy từng tiếng leng keng leng keng. Động tác theo bản năng dừng lại một chút, trước mặt hăn lại xuất hiện một cảnh huống khiến hăn phải kinh hãi. Thượng Quan Tàn vốn đang dùng Bình Sữa bổ sung Hồn Lực lại xuất hiện, tiếng chuông từ Nhiếp Hồn Linh trên tay hăn lại vang lên, nhưng có chút khác biệt chính là sắc mặt Thượng Quan Tàn đã trở nên vô cùng nghiêm túc và uy nghiêm, hoàn toàn không còn dáng vẻ bình thường nữa.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 94: Bể Để Giác Tỉnh (Thượng)

Từng vòng ánh sáng màu đỏ sậm vô cùng quái dị bắt đầu khuếch tán ra từ Nhiếp Hồn Linh, sau đó bay đến quần lấy Bối Bối người vừa mới phóng thích kỹ năng Phách Hoàng, Lôi Vực. Cả người Bối Bối chấn động mãnh liệt, hai mắt hóa thành vô hồn. Thượng Quan Tàn quay sang chỉ về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, Bối Bối lập tức xoay người đánh về phía hai người. Kỹ năng khống chế tinh thần? Thượng Quan Tàn có cả kỹ năng này sao? Với tu vi và vũ hồn mạnh mẽ như Bối Bối thì Tinh Thần Lực của hăn tuyệt đối không yếu. Vậy mà kỹ năng kia của Thượng Quan Tàn vẫn có thể tạm thời khống chế được tinh thần của hăn, tình huống này xảy ra quá bất ngờ dọa Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông giật mình kinh hoảng. May mà Bối Bối tuy bị điều khiển nhưng chỉ là tấn công theo bản năng chứ không có đầu óc suy nghĩ. Hơn nữa, ban nãy hăn mới thi triển Phách Hoàng, Lôi Vực nên thực lực đã bị suy yếu nghiêm trọng. Hoắc Vũ Hạo vốn đang quay sang định ôm Vương Đông thì dừng lại, hai cánh Vương Đông mở rộng đỡ hăn bay nhanh lên cao, dĩ nhiên như vậy Bối Bối cũng sẽ thay đổi hướng công kích. Mà cũng ngay lúc này, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đồng thời ôm

chặt lấy nhau. Một bên là Hoắc Vũ Hạo với hai tròng mắt phát ra ánh sáng màu vàng sẫm. Một bên là Vương Đông phóng thích ra vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp với hai cánh cực kỳ mỹ lệ. Khi bọn họ ôm lấy nhau cũng đồng thời phóng thích ra vũ hồn thật sự của mình, mọi thứ trong phạm vi mười thước xung quanh bọn họ lập tức sáng bừng lên, một quang sáng kỳ lạ từ đấy nở rộ đồng thời lan tỏa ra xung quanh. Lam, tím, ánh kim, ba màu sắc xen lẫn vào nhau, hai cánh của Quang Minh Nữ Thần Điệp quay ngược về trước bao phủ lấy hai người. Sau lưng Hoắc Vũ Hạo là một đôi mắt màu tím thật lớn. Ảo ảnh Quang Minh Nữ Thần Điệp nháy mắt kết hợp cùng Linh Mâu rồi bùng cháy, hóa thành một ngọn lửa màu vàng xanh. Rực Rỡ trong Điều Tàn - Hoàng Kim Lộ. Hỗn hợp ba màu sắc lam, tím, ánh kim tạo thành một luồng sáng bắn thẳng về trước. Sau đó rơi thẳng vào Bối Bối, kể đến tiếp tục kéo dài rồi dừng lại trên người Điệp Vô Tình đang bị tê dại. Mà Thượng Quan Tàn thì trong thời điểm quan trọng đã lách mình tránh khỏi đường đi của Hoàng Kim Lộ. Hoắc Vũ Hạo không còn cách nào khác, Bối Bối đã sử dụng Lôi Đình Long Trảo đánh về phía bọn họ rồi, nếu đợi Bối Bối hồi phục lại thì Điệp Vô Tình cũng bình phục, thế thì bọn họ không còn cơ hội nào trong trận đấu này nữa. Cho nên, hẳn chỉ còn duy nhất cách này. Còn Vương Đông sở dĩ mang hẳn bay lên cũng vì muốn điều chỉnh phương hướng cho Bối Bối và Điệp Vô Tình thẳng hàng với nhau. Bối Bối hét lên một tiếng đau đớn, cả người hóa thành một pho tượng bằng màu vàng kim, Vũ Hồn Lam Điệp Phách Vương Long cũng tan biến. Điệp Vô Tình ở xa xa cũng rơi vào trường hợp tương tự, nhưng cũng ngay lúc ấy, hẳn đã thoát khỏi tình trạng tê dại mà lách người tránh được một ít. Mặc dù cả hai vừa sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ xong nhưng Hoắc Vũ Hạo không dám lơ là, hẳn vừa tiếp đất lập tức vọt lên, tay phải vỗ lên vai Bối Bối sau đó đánh về phía Điệp Vô Tình. Mà lúc này, sau lưng hẳn không còn Vương Đông nữa, vì phần hồn lực còn sót lại của cả hai đã được Vương Đông truyền hết về cơ thể hẳn. Trong tích tắc trước khi bỏ đi, Hoắc Vũ Hạo đã tháo Bình Sữa trên cổ nhét vào tay Vương Đông. Hoắc Vũ Hạo khởi động Hồn Đạo Thôi Tiến Khí sau đó lao về trước nhanh như tia chớp, giờ phút này trong mắt hẳn chỉ có duy nhất Điệp Vô Tình. Một Hồn Vương mất Vũ Hồn, dù Hồn Lực có

mạnh đến mấy cũng không thể nào ngăn cản được Cực Hạn Chi Băng. Chỉ khi nào hãn thắng được Diệp Vô Tình, trận đấu này bọn họ mới có cơ hội. Bối Bối bị Hoắc Vũ Hạo vỗ một cái lên vai, màu vàng kim phủ quanh cơ thể nháy mắt biến mất, nhưng cả người hãn cũng ngã nhào xuống đất. Hoàng Kim Lộ không chỉ làm Vũ Hồn tan biến mà còn mang theo tính bào mòn rất mạnh, Bối Bối đang thi triển Phách Hoàng, Lôi Vực đỡ lấy một kích cực mạnh từ Diệp Vô Tình, sau đó còn cố hết sức khiến Diệp Vô Tình hao tổn hồn lực nên căn bản hãn đã là một cây đèn cạn dầu. Nếu không làm sao Thượng Quan Tàn có thể dễ dàng khống chế hãn như vậy, tiếp đó còn bị trúng Hoàng Kim Lộ. Mặc dù Hoắc Vũ Hạo đã dùng tốc độ nhanh nhất giải trừ tác dụng của Hoàng Kim Lộ nhưng Bối Bối không chịu nổi nữa mà ngất đi. Vương Đông nắm chặt Bình Sữa trong tay, ánh mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ phức tạp, giờ phút này, trong lòng hãn vẫn có một giọng nói không ngừng kêu gào. Không được dùng, không thể dùng Hồn Đạo Khí! Diệp Vô Tình hiện nay y hệt như một pho tượng bằng vàng. Hãn mặc dù có tu vi cấp 58 nhưng cũng giống như Bối Bối, hồn lực đã bị tiêu hao quá nhiều. Khi nhận thấy bản thân không thể sử dụng Vũ Hồn, trong lòng hãn cực kỳ hoảng sợ, nhưng hãn muốn thoát khỏi trạng thái này ít nhất phải cần một chút thời gian. Nhưng lúc này, Hoắc Vũ Hạo đã đến trước mặt hãn. - Ta tuy không có vũ hồn nhưng một Đại Hồn Sư như người có thể uy hiếp được ta sao? Diệp Vô Tình ngạo nghễ nói, sao đó đưa tay đánh một quyền. Hồn lực ngưng tụ thành một tia sáng màu trắng bắn về phía Hoắc Vũ Hạo. Thượng Quan Tàn sau khi khống chế Bối Bối lại tiếp tục tìm một nơi hấp thụ Hồn Lực từ Bình Sữa, cũng không có để ý đến trận chiến ở bên này nữa. - Ầm. Cả người Hoắc Vũ Hạo chột khựng lại, Băng Đế Chi Ngao của hãn đúng là có thể đỡ được tia hồn lực kia nhưng vì lực đánh quá mạnh nên bản thân hãn không thể không dừng lại. Những Hồn Đạo Khí hãn đang dùng đều có tác dụng công kích, không có cái nào có thể tạo thành uy hiếp cho một Hồn Vương cả. Hồn Đạo Ma Tý Xạ Tuyến? Hiện giờ Hoắc Vũ Hạo không còn Hạo Đông Lực, mà Hồn Lực hãn còn cũng không nhiều, hãn không thể lãng phí. Hoắc Vũ Hạo nghiêng rằng, chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung, cả người di chuyển một cách quỷ dị, một nửa ám khí trên người hãn bay về phía Diệp

Vô Tình. Diệp Vô Tình thấy Hoắc Vũ Hạo có thể đỡ được đòn tấn công của mình nhưng trong lòng cũng vô cùng bình tĩnh, hắt lại vận dụng hồn lực, một màn ánh sáng màu trắng từ người hắt bay ra tạo thành một vòng bảo hộ, những ám khí của Hoắc Vũ Hạo căn bản không thể tiếp cận hắt. Cấp 27 đấu cấp 58, sự chênh lệch này không cần phải bàn đến, cho dù Diệp Vô Tình không sử dụng được Vũ Hồn, hồn lực cũng còn không nhiều thì Hoắc Vũ Hạo cũng không có cơ hội chiến thắng. Mắt thấy cơ hội tốt đang dần lướt qua, Hoắc Vũ Hạo cực kỳ lo lắng, rốt cuộc cũng không kềm được mà lên tiếng: - Băng Đế, giúp đệ. Nếu trong tình huống bình thường, nhất định Băng Bích Đế Hoàng Hạo sẽ không thêm để ý đến lời nhờ vả này của Hoắc Vũ Hạo. Bất kể là nó hay Thiên Mộng Băng Tầm đều muốn Hoắc Vũ Hạo có thể tự mình tu luyện trở thành cường giả, chỉ có vậy bọn nó mới có thể thoát khỏi trói buộc của nhân gian. Nếu lúc nào cũng giúp đỡ thì hắt làm sao tiến bộ mà trưởng thành đây? Nhưng hiện giờ lại khác, Thiên Mộng và Băng Đế đều đã bị lay động bởi ý chí chiến đấu và sự liều mạng của Sử Lai Khắc Thất Quái. Ngay sau đó, khí chất của Hoắc Vũ Hạo đột nhiên biến đổi. Trên người hắt không có thay đổi nhiều như khi Từ Tam Thạch và Bối Bối sử dụng năng lực ẩn tàng. Nhưng trong mắt Diệp Vô Tình, lúc này Hoắc Vũ Hạo vô cùng đáng sợ. Bình thường mỗi khi Vũ Hồn Cực Hạn sử dụng Vũ Hồn Băng Đế, hai tròng mắt của hắt sẽ lóe ra ánh sáng màu xanh biếc, đây là hiện tượng hết sức bình thường nhưng lúc này, hai tròng mắt của hắt đều đã hóa thành màu xanh biếc, màu xanh này tự nhiên đến nỗi nhìn như hai có hai hòn bảo thạch đang nằm trong hốc mắt hắt vậy. Cả người Hoắc Vũ Hạo nháy mắt được Băng Đế tiếp quản, tận sâu trong linh hồn của Hoắc Vũ Hạo vang lên giọng nói của Băng Đế: - Nhìn cho kỹ. Đệ phải tận dụng mọi thể mạnh của mình, phải cố gắng trao dồi thuần thực thuật khống chế. Trong trường hợp này, muốn thắng người mạnh hơn mình, khống chế là biện pháp duy nhất." Băng Đế dĩ nhiên sẽ không tiếp tục sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung, nó cứ lao thẳng về trước, sau lưng Hoắc Vũ Hạo, hình xăm của Băng Bích Đế Hoàng Hạo càng thêm rõ ràng. Nhưng lúc này trên người hắt không phát ra một chút khí lạnh nào. Ngay khi nhận thấy Hoắc Vũ Hạo có điểm khác thường, trong lòng Diệp Vô Tình đột nhiên

cảm thấy hồi hộp, tiếp đó, hiệu quả từ Hoàng Kim Lộ biến mất. Ngay lúc này, phản ứng đầu tiên của Diệp Vô Tình là phóng xuất ra vũ hồn. Vì hắn đang muốn ngăn cản Hoắc Vũ Hạo nên trong khi phóng xuất vũ hồn cũng không quên tung một quyền về phía trước. Một đòn này so với ban nãy ngăn cản được bước chân Hoắc Vũ Hạo còn muốn mạnh hơn. Hoắc Vũ Hạo giơ tay phải lên, nói chính xác hơn là Băng Đế điều khiển cơ thể Hoắc Vũ Hạo giơ tay phải lên, sau đó, nó khống chế Hoắc Vũ Hạo đưa một ngón tay chạm nhẹ vào luồng Hồn Lực đó. Luồng Hồn Lực màu trắng ấy bỗng dừng giảm tốc độ rồi đứng im. Băng Đế dùng tay Hoắc Vũ Hạo quét ngang một cái, luồng Hồn Lực ấy cũng bay đi mất, mà tốc độ của Hoắc Vũ Hạo không hề có dấu hiệu giảm xuống. Cực Hạn Chi Băng, không những làm con người cảm thấy lạnh lẽo mà còn có thể khiến cả Hồn Lực đóng băng. Đây chính ý nghĩa thực sự của hai chữ Khống Chế mà ban nãy Băng Đế đã nói. Động tác của Diệp Vô Tình cũng không chậm, ánh sáng bắt đầu tỏa ra từ người hắn, Hồn Hoàn cũng từ từ bay lên. Nhưng lúc này, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên cảm thấy cả người nặng nề, hắn không còn cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra nữa, cả người chìm vào giấc ngủ say. Các khán giả và những đệ tử của các học viện khác đều nín thở mà xem, cả người Hoắc Vũ Hạo đột nhiên thay đổi một cách kỳ lạ, một luồng sáng màu xanh biếc phóng ra từ lồng ngực của hắn, cũng ngay lúc này, cho dù còn cách một lớp quần áo, nhưng toàn bộ khung xương của hắn bao gồm xương cột sống, xương sườn, xương ngực đều phát ra màu xanh biếc rực rỡ. Tiếp theo, luồng sáng màu xanh biếc đó rơi xuống người Diệp Vô Tình vừa mới phóng xuất ra Vũ Hồn. Kế đó, ánh sáng màu xanh biếc biến mất. Diệp Vô Tình là một Hồn Vương cấp 58 đó, vậy mà giờ phút này, trên mặt hắn chỉ còn một sự khiếp sợ. Sau đó, cả người Hoắc Vũ Hạo đang vọt đến đâm sầm vào hắn. Hắn cũng không có chút phản kháng nào, cả người bị đóng băng ngã ra sau, kế tiếp đổ ập xuống sàn đấu y như Diễm Nhi ban nãy. Mà Hoắc Vũ Hạo thì đỡ hơn, không có ngã khỏi sàn đấu như Diệp Vô Tình, hắn chỉ gục xuống ngay tại chỗ mà thôi. Hồn Kỹ thứ hai từ Hồn Cốt thân thể bốn mươi vạn năm của Băng Bích Đế Hoàng Hạo, Băng Hoàng Chi Nộ.

Chương 94: Băng Đế Giác Tỉnh (Trung)

Từ trước đến nay chưa bao giờ Hoắc Vũ Hạo dùng đến kỹ năng này cũng vì ít nhất hẳn đạt đến cấp bậc Hồn Vương mới có thể sử dụng. Đây cũng là kỹ năng mạnh nhất trong bốn kỹ năng mà Băng Bích Đế Hoàng Hạo mang đến cho hắn. Băng Đế khéo léo vận chuyển chút hồn lực còn sót lại của Hoắc Vũ Hạo để bảo vệ cơ thể hắn sau đó mới sử dụng một chút Băng Hoàng Chi Nộ. Nếu người thi triển kỹ năng này là Băng Đế ngày trước thì cho dù là Phong Hào Đấu La cũng sẽ trong nháy mắt mà đóng băng, hơn nữa mãi mãi không thể nào phá băng ra được nữa. Còn bây giờ, số hồn lực sau khi Hoắc Vũ Hạo sử dụng Hoàng Kim Lộ còn sót lại quá ít, cho nên chỉ miễn cưỡng đối phó được Diệp Vô Tình. Băng Đế nhìn sang Hoắc Vũ Hạo mà trong lòng vô cùng bức bối. Nó thầm nghĩ sau này về sẽ thúc dục Hoắc Vũ Hạo tu luyện nhanh hơn nữa. Đáng tiếc giờ phút này Hoắc Vũ Hạo đã hôn mê, nếu không chắc sẽ lại thêm một hồi kêu oan nữa, dù sao hắn còn chưa đến mười ba tuổi mà. Hoắc Vũ Hạo không để cho Bối Bối trả giá vô ích, Diệp Vô Thiên mạnh nhất học viện Chính Thiên rốt cuộc cũng rơi khỏi sàn đấu. Tính đến nay, trên sàn đấu còn đủ ba người của học viện Sử Lai Khắc, còn bên phía học viện Chính Thiên chỉ còn có một mình Thượng Quan Tàn. Nhưng học viện Sử Lai Khắc có thể thắng sao? Vương Đông vừa trông thấy Hoắc Vũ Hạo hôn mê đã lao nhanh ra ngoài, mà Thượng Quan Tàn cũng ngừng sử dụng Bình Sữa khôi phục Hồn Lực, trên khóe môi nở một nụ cười thâm hiểm, hắn nhìn thấy Vương Đông đang chạy đến như là thắng lợi đang tự dâng lên tay mình vậy. Lúc cuối cùng Hoắc Vũ Hạo tranh thủ thời gian tấn công thì Vương Đông thậm chí còn thu lại Vũ Hồn, cho nên hiện nay hắn chỉ là một đứa trẻ không có khả năng chiến đấu, làm sao Thượng Quan Tàn cảm thấy sợ hãi được? - Cuối cùng, cũng là ta kết thúc trận đấu này. Thượng Quan Tàn chậm rãi đi về phía Vương Đông, từ từ đưa Nhiếp Hồn Linh lên cao. Mà Vương Đông vốn đang chạy nhanh về phía Hoắc Vũ Hạo cũng tạm dừng. Hắn nhìn sang Bối Bối lúc này cả ngực ướt đầm máu tươi,

sau đó lại nhìn sang Hoắc Vũ Hạo hôn mê, ánh mắt nhất thời trở nên sắc bén. - Ta thấy hay là người đưa hai người bọn họ rời khỏi sàn đấu rồi ở dưới luôn đi. Người chỉ có hai Hồn Hoàn, ta lại là Hồn Tông, người căn bản không có chút cơ hội. Thượng Quan Tàn nhìn Vương Đông mỉm cười nói. Vương Đông lạnh lùng nói: - Người chỉ là một Hồn Tông hệ Phụ Trợ. Lấy tư cách gì thắng ta? - Hệ Phụ Trợ nhưng cũng là Hồn Tông. Không nói đến Hồn Lực ta hơn người bao nhiêu, chỉ riêng Nhiếp Hồn Linh này, người chống đỡ được sao? Nhanh lên cậu bé, ta không có nhiều thời gian lãng phí với cậu. Nói đến đây, trong lời nói của Thượng Quan Tàn cũng đã tràn ngập hưng phấn, hẳn cảm nhận được rõ ràng trái tim mình không ngừng đập nhanh. Nếu hẳn có thể trở thành người chấm dứt trận đấu lịch sử này thì tên của hẳn nhất định sẽ được viết vào sử sách của học viện Chính Thiên. Sau này, ở bên cạnh tên hẳn nhất định sẽ còn kèm theo một câu: Người đầu tiên đánh bại học viện Sử Lai Khắc trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. Bất kể tại sao có thể thắng, bọn họ cũng đã thắng được đại diện của học viện Sử Lai Khắc. Thắng là thắng. Không ngờ cuối cùng mình có thể thắng trận đấu này. Thượng Quan Tàn càng lúc không thể kiềm chế sự hưng phấn, trên gương mặt đầy ý cười. - Bối Bối sư huynh từng nói, đừng nghĩ rằng người có thể thắng. Vương Đông vừa nói vừa sai bước về phía Thượng Quan Tàn. Thượng Quan Tàn lúc này rõ ràng có thể sử dụng Hồn Kỹ thứ tư của mình để khống chế tinh thần Vương Đông nhưng lúc này hẳn không làm vậy, bởi vì hẳn muốn tự tay đập nát sự kiên cường chết tiệt của học viện Sử Lai Khắc kia. - Không thể? Người không nhìn rõ tình hình sao? Hiện giờ thậm chí người còn không có đủ hồn lực để phóng thích vũ hồn. Người dựa vào cái gì mà đấu với ta? Nhanh nhận thua đi, ta sẽ không làm người bị thương. Thượng Quan Tàn nhìn Vương Đông mỉm cười nói, hẳn muốn nhìn thấy dáng vẻ đệ tử học viện Sử Lai Khắc phải bất lực chịu khuất phục. Bước chân của Vương Đông càng lúc càng nặng, giọng nói càng thêm lạnh lùng: - Người chắc ta không thể phóng thích vũ hồn? Khoảng cách cả hai chỉ còn bốn mươi thước. Thượng Quan Tàn hơi sửng sốt nói: - Người còn có thể phóng thích vũ hồn sao? Nếu có thể thì lúc này đã sử dụng rồi. Ta cảm nhận được lượng hồn lực còn lại trong cơ thể người rất mỏng manh. Đừng khoe

khoang nữa, rõ ràng vũ hồn của người thuộc dạng chiến đấu, cho nên khi phóng thích lại còn cần nhiều hồn lực hơn. Chẳng lẽ bây giờ người còn có thể sử dụng vũ hồn khác? Giả vờ trước mặt ta là vô dụng? Vương Đông hít sâu một hơi, ánh mắt càng trở nên lạnh lùng: - Ai nói ta không có Hồn Kỹ thì không thể đánh bại người? Hắn vừa nói, hào quang trên người hắn cũng biến mất, sau đó xuất hiện một quầng sáng màu đen, nhưng trên người một Hồn Hoàn cũng không có, tay phải của hắn xuất hiện thêm một cây búa, cây búa này mang phong cách cổ xưa nhưng đen tuyền, nếu nhìn sơ qua có lẽ không nhận ra phía trên nó còn có những đường hoa văn nữa. Còn quầng sáng màu đen thì từ từ tụ hội bao phủ lấy cây búa. Cũng ngay khi nó xuất hiện, một áp lực vô cùng ngưng trọng du nhiên nhi sanh (tự nhiên mà sinh, tự nhiên mà xuất hiện). Thượng Quan Tàn hoảng sợ nói: - Sử Lai Khắc các người đều là quái thai. Có điều người không còn cơ hội nữa. Lúc này hắn không còn chút do dự nào, lập tức lắc Nhiếp Hồn Linh, Hồn Kỹ thứ tư bắn ngay về phía đầu của Vương Đông. Khóe môi Vương Đông nở một nụ cười châm biếm, hắn để những quầng sáng kia thoải mái bao phủ lấy người mình. Nháy mắt sau, ở mi tâm Vương Đông đột nhiên bùng sáng, một tia ánh sáng màu ánh kim xuất hiện với tốc độ kinh người, tích tắc sau, trong phạm vi mười thước đều cực kỳ chói mắt. Thượng Quan Tàn kêu lên một tiếng thảm thiết, máu tươi từ miệng hắn chảy ra không ngừng, hắn cảm thấy đầu óc của mình như muốn vỡ tung, còn Nhiếp Hồn Linh cũng vỡ nát. Vương Đông cũng ném cây búa trong tay mình ra ngoài, nó bay thành một đường cong tuyệt đẹp về phía ngực của Thượng Quan Tàn. Một bóng người lập tức xuất hiện trước mặt Thượng Quan Tàn đỡ lấy chuôi búa kia. "Ầm ầm", bóng người kia bị đẩy về sau hai bước mới miễn cưỡng dừng lại, người đó ngạc nhiên kêu lên: - Thật mạnh. Ánh sáng màu đen kia từ từ biến mất, người xem còn chưa kịp nhìn rõ cây búa đó hình dạng gì thì đó đã biến mất. Cả người Vương Đông lão đảo nhưng hắn vẫn cố gắng đứng vững. Người vừa giúp Thượng Quan Tàn đỡ công kích còn không phải là vị trọng tài bậc Hồn Thánh kia sao? Hắn xuất hiện cũng có nghĩa trận đấu này đã kết thúc. - Thắng, chúng ta thật sự thắng. Vương Ngôn trợn mắt há hốc mồm nhìn Vương Đông đang tập tễnh đi về phía Hoắc Vũ Hạo, nhất thời hắn

kích động đến run rẩy, rốt cuộc không thể lên tiếng nói gì nữa, hãn không sao ngờ được, một đội bốn Hồn Tông, một Hồn Tôn, hai Đại Hồn Sư lại có thể chiến thắng một đội có ba Hồn Vương và bốn Hồn Tông. Đúng vậy, ngay cả học viện Sử Lai Khắc bọn họ cũng cảm thấy không có khả năng. Hòa Thái Đầu bị dọa ngắc người, khi hãn thua trận đấu của mình hãn đã nghĩ trong lòng trận này xong rồi. Đối phương còn có cường giả Hồn Vương cấp 58 chưa ra thi đấu nữa. Nhưng kỳ tích lại một lần nữa xuất hiện, mặc dù học viện Sử Lai Khắc cũng phải trả một cái giá không nhỏ, nhưng danh dự của học viện Sử Lai Khắc đã không biến mất trong tay bọn họ. Bọn họ thắng, học viện Sử Lai Khắc thắng. Cuộc đấu này có thể dùng từ thảm thiết để hình dung. Trận đầu tiên, Từ Tam Thạch bị thương nặng, mặc dù vết thương có bị làm quá lên một chút nhưng những gì Bối Bối nói về căn nguyên của hãn căn bản không phải nói nhảm. Trận thứ hai, Hòa Thái Đầu thoát lực, Tiêu Tiêu bị thương nặng hôn mê sâu, ngay cả Vũ Hồn cũng bị đánh nát. Nếu không phải cô bé có Vũ Hồn Song Sinh thì chỉ với vết thương này, cô bé đã phải rời khỏi cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này rồi. Còn trận thứ ba, kết cục cũng không khác hơn những trận trước, Bối Bối bị thương nặng hôn mê, Hoắc Vũ Hạo kiệt sức ngã xuống đất. Cuối cùng chiến thắng này được mang về từ chính Vương Đông, người đã tiêu hao hết hồn lực. Trong ba trận đấu kia, mỗi người của học viện Sử Lai Khắc gần như đã sử dụng hết toàn lực, những gì ẩn giấu đều bộc lộ. Bọn họ với ý chí kiên cường, cuối cùng có thể chiến đấu đối thủ với thực lực hơn xa mình. Trận đấu này chiến thắng quá gian nan nhưng với học viện Sử Lai Khắc hay chính xác hơn là chi đội Sử Lai Khắc Thất Quái này mà nói, đây chính là vinh quang, vinh quang không gì sánh kịp. Vương Ngôn thậm chí còn không nhận ra trong một khắc này, hai mắt hãn đã nhắm lệ, hãn thậm chí không thèm nghĩ đến chuyện vũ hồn thứ hai của Vương Đông hay hồn kỹ cuối cùng Hoắc Vũ Hạo sử dụng là gì nữa. Hiện giờ trong đầu hãn chỉ có hai chữ: Chiến thắng. Bọn họ cuối cùng cũng thắng, Sử Lai Khắc thắng. Trong suốt mấy ngàn năm qua, học viện Sử Lai Khắc chưa từng phải trả qua trận đấu nào khó khăn như thế này. Trận đấu này rất gian khổ nhưng trong lòng Vương Ngôn hoàn toàn cảm thấy xứng đáng. Hãn nhìn bảy người

sao đã kiệt sức kia trong lòng càng thêm chắc chắn, tương lai bọn họ sẽ là trụ cột của học viện Sử Lai Khắc. Trên hoàng thành xa xa, Hoàng Đế Bệ Hạ không biết từ khi nào đã tháo bỏ mũ mào trên đầu xuống.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 94: Bể Đố Giác Tỉnh (Hạ)

Hắn nhìn sàn đấu rộng lớn tự nói với bản thân: "Rốt cuộc vì cái gì mà bọn chúng có thể dũng cảm thế thế, cố chấp đến vậy. Học viện Sử Lai Khắc quả không hổ danh học viện đệ nhất đại lục, cho dù đế quốc Nhật Nguyệt có quật khởi nhanh đến mức nào thì ít nhất trong vòng một trăm năm nữa bọn họ cũng không sao so được với học viện Sử Lai Khắc được người người tôn kính như thế này." Nói xong hắn liếc mắt nhìn xuống sàn đấu một cái rồi xoay người bỏ đi. Trận đấu này kịch tính như vậy, e là các trận đấu sau không còn mang nhiều hứng thú đến cho hắn nữa. Khu vực nghỉ ngơi, Mã Như Long không biết đã đứng dậy từ lúc nào: - Học viện Sử Lai Khắc dù thắng hay thua, bọn họ cũng đáng được tôn trọng. Đúng vậy, không chỉ hắn đứng mà tất cả các thành viên của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Khí đều đã đứng dậy nhìn về phía sàn đấu, bên dưới Vương Đông miễn cưỡng lắm mới đỡ được Hoắc Vũ Hạo, hắn đang tập tễnh bước về phía Bối Bối. Bước chân của hắn vô cùng gian nan, từng bước từng bước, cả người vô cùng nặng nề, hắn cũng đã đến cực hạn rồi. Ban nãy trước khi Hoắc Vũ Hạo đi đã để lại Bình Sữa cho hắn, cho nên giờ phút này tuy rằng cơ thể hắn yếu ớt nhưng lại vô cùng thoải mái, những gì không ngừng quấy nhiễu trong lòng hắn cũng tan biến, bởi vì ban nãy nhờ hắn hấp thụ phần hồn lực còn sót lại trong bình sữa mới đủ sức áp chế và đánh bại Thượng Quan Tàn. Nếu không, một chút Hồn Lực giúp hắn phóng thích vũ hồn cũng không có. Rốt cuộc hắn cũng đi được đến bên cạnh Bối Bối, sau đó ngồi xổm xuống kéo cánh tay của Bối Bối choàng qua vai mình. Cơ thể Hoắc Vũ Hạo và Bối Bối áp vào người hắn là một sức nặng quá lớn với hắn lúc này, Vương Đông nghiêng răng hét lớn một tiếng: - Lên.... Giọng nói của

hắn có chút khàn khàn nhưng cũng có chút chói tai, khác hẳn giọng nói lúc bình thường, nhưng vì phải đỡ đến hai người nên phần lưng của hắn có chút cong xuống. Vị trọng tài ngơ ngác nhìn hắn, thậm chí quên quả trị liệu Thượng Quan Tàn đã hôn mê và tuyên bố học viện Sử Lai Khắc chiến thắng. Cho dù ba người Vương Đông lúc này yếu đến nỗi không bằng người bình thường nhưng trong lòng vị trọng tài cấp bậc Hôn Thánh kia lại vô cùng cao lớn. Rốt cuộc, Vương Đông cũng có thể đỡ hai đồng đội của mình đứng thẳng dậy, lúc này ánh mắt hắn tràn ngập sự kiêu ngạo không ai bì nổi, hắn nhìn về phía khán giả đã lặng ngắt như tờ hô to: - Thắng, chúng tôi thắng, học viện Sử Lai Khắc thắng. Giọng nói của Vương Đông lúc này không lớn lắm nhưng lại tràn ngập cảm xúc, một câu cuối cùng "Học viện Sử Lai Khắc thắng" đã đi sâu vào lòng các vị khán giả bên dưới. Sau đó, cả Quảng Trường tràn ngập tiếng hoan hô. Các khán giả đều hô to tên học viện Sử Lai Khắc và năm chữ "Sử Lai Khắc Thất Quái". Đúng vậy, cho dù là những Hôn Sư không hiểu biết nhiều nhưng qua trận đấu này cũng nhìn thấy tổng thể thực lực của học viện Sử Lai Khắc rất yếu nhưng lại không có một người nào hèn nhát. Như thế lại càng làm bọn họ cảm thấy tôn kính học viện Sử Lai Khắc nhiều hơn. Trận đầu, Từ Tam Thạch thắng, bọn họ không có quá nhiều cảm xúc, nhưng đến trận thứ hai, giây phút Tiêu Tiêu ngã xuống, các khán giả đã gần như nghiêng hết về phía học viện Sử Lai Khắc. Bất kể là tại sao học viện Sử Lai Khắc lại phái ra đội ngũ này, nhưng bọn họ đã dùng ý chí chiến đấu kiên cường của mình chinh phục toàn bộ khán giả. Vương Ngôn vừa nghe thấy trọng tài tuyên bố học viện Sử Lai Khắc chiến thắng liền vọt lên sàn đấu ôm chầm lấy Vương Đông đang lão đảo muốn ngã và Hoắc Vũ Hạo, Bối Bối đang hôn mê vào lòng. - Đứa trẻ ngoan, các con đều là những đứa trẻ ngon. Vương Ngôn vừa nói vừa khóc to, là một lão sư, trong cuộc đời hắn có thể có những đệ tử giỏi đáng để kiêu ngạo như vậy thì còn gì hối tiếc nữa? Vương Đông nghe thấy giọng nói của Vương Ngôn, rốt cuộc cũng thả lỏng tinh thần mà ngắt xiu, đến lúc này, sau khi trận đấu chấm dứt, năm người trong Sử Lai Khắc Thất Quái đã hôn mê. Hòa Thái Đầu đã khôi phục được vài phần lập tức xông lên sàn đấu giúp Vương Ngôn đỡ những đồng đội của mình xuống. Lúc này vị đệ tử

dáng vẻ thật thà nhưng trong lòng lại ẩn chứa nỗi thâm cừu đại hận, là đệ tử ưu tú nhất hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc cũng không kèm được mà nước mắt ướt đầm khóe mi. Vương Ngôn tạm giao ba đệ tử của mình cho Hòa Thái Đầu, sau đó đứng thẳng dậy, lúc này hắn không thể nào áp chế cảm xúc trong lòng mình nữa, hắn nhất định phải thay bọn nhỏ giải thích một số chuyện. Thế nên hắn bước nhanh về phía trọng tài nói nhỏ vài câu, vị trọng tài gật đầu rồi đưa Hồn Đạo Khí Khuếch Âm cho Vương Ngôn. Vương Ngôn hít sâu một hơi rồi cao giọng nói qua Hồn Đạo Khí Khuếch Âm: - Xin mọi người yên lặng nghe tôi nói một chút, tôi là Vương Ngôn, là người lần này dẫn đội học viện Sử Lai Khắc đến tham dự cuộc thi này, tôi có một vài câu muốn nói với mọi người. Ánh mắt mọi người đã hoàn toàn tập trung vào Vương Ngôn đang ướt đầm nước mắt. - Các vị bằng hữu, các vị lão sư, các đệ tử của các học viện. Trận đấu vừa rồi có lẽ mọi người đều đã thấy. Mấy đứa nhỏ của học viện Sử Lai Khắc chúng tôi vì giữ gìn danh dự của học viện Sử Lai Khắc mà liều mạng, cuối cùng mới giành được chiến thắng. - Tôi biết mọi người rất tò mò tại sao đệ tử của học viện Sử Lai Khắc đột nhiên lại yếu như vậy? Vì sao học viện Sử Lai Khắc muốn chiến thắng phải gian nan đến thế? Không lẽ trông chờ vào mấy đứa nhỏ đây sáng tạo kỳ tích sao? Không phải, cuộc thi lần này căn bản không phải là dành cho bọn chúng. Bọn chúng đều dựa vào ý chí của bản thân mà kiên trì đến lúc này. Tại sao chúng tôi lại rơi vào hoàn cảnh này ư? - Đây vốn là bí mật của học viện Sử Lai Khắc, lẽ ra tôi không được công bố. Nhưng hiện tại, tôi không thể không làm như thế, vì như vậy, sẽ làm ô danh danh dự của bọn nhỏ đáng yêu này. - Học viện Sử Lai Khắc chúng tôi được mọi người tôn là học viện đệ nhất Đại Lục, vì thế chúng tôi cũng đã chuẩn bị cho trận đấu này rất chu đáo. Những người vừa thi đấu cho các vị xem vốn là thành viên của đội dự bị. Hoàn toàn không có một thành viên nào thuộc đội chính thức cả. Bọn chúng lẽ ra lần này đến đây chỉ là học hỏi kinh nghiệm, nhưng sự việc đến mức này chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Nghe đến đây, bất kể là khán giả đang xem hay các học viện khác lẫn Hoàng Đế Bộ Hạ đang đứng trên đầu thành cũng bất ngờ. - Trước khi chúng tôi đến Thành Tinh La tham dự cuộc thi, các thành viên đội chính thức và đội dự bị đã cùng đi làm một

nhiệm vụ. Tiêu diệt một nhóm đạo phỉ ở Minh Đẩu Sơn Mạch của một Tà Hồn Sư. Bọn chúng là đám cướp giết người không ghê tay, không chuyện ác gì không làm, gây ảnh hưởng rất lớn cho những thương nhân buôn bán đi qua vùng đấy. Vì danh chúng ở Minh Đẩu Sơn Mạch, học viện Sử Lai Khắc chúng tôi không thể làm ngơ. - Cuối cùng chúng tôi đã tìm thấy hang ổ và thủ lãnh của bọn chúng. Nếu xét về thực lực, bên phía chúng tôi hoàn toàn áp chế bọn họ. Nhưng tên thủ lãnh Tà Hồn Sư là một người quái dị có kỹ năng làm thi thể phát nổ vô cùng khủng khiếp. Bởi vì khi đó chúng tôi đã giết chết rất nhiều tên cướp nên khi hắn bất ngờ cho những thi thể ấy phát nổ đã làm các thành viên đội chính thức bị thương nghiêm trọng. Trong đó có một đệ tử đã anh dũng hi sinh, sáu người còn lại đều mang thương tích nặng nhẹ khác nhau, có mấy người bị thương nặng đến nỗi phải lập tức chuyển về học viện chữa trị. Thời gian quá gấp, chúng tôi không còn đợi người trong học viện đến tiếp viện nữa. Cho nên, chúng tôi đành để những đệ tử bị thương nhẹ ở lại tửu điểm trị thương, còn đội dự bị thì ra thi đấu. - Thực tế, trong trận đấu đầu tiên của vòng loại, chúng tôi đã rất vất vả mới có thể chiến đấu, bọn nhỏ có kỹ năng thế nào cũng không chịu bỏ cuộc, bọn chúng vì bảo vệ danh dự của học viện Sử Lai Khắc mà chấp nhận trả bất cứ giá nào. Bản thân là một lão sư của bọn chúng, tôi cảm thấy rất tự hào. Học viện Sử Lai Khắc, mãi mãi tự hào vì có được những học viên như bọn chúng. - Sở dĩ tôi đứng ở đây nói những lời này, cũng vì muốn thay bọn nhỏ giải thích đôi điều, mong mọi người đừng quá trách móc bọn nhỏ này. Bảy đứa nó, có ba đứa chỉ mới mười hai tuổi. Còn bốn đứa còn lại đều chưa đến mười lăm. Chúng tôi còn có thể yêu cầu bọn chúng làm gì hơn nữa chứ? Cho dù trận đấu hôm nay, học viện Sử Lai Khắc chúng tôi có thua thì trong lòng tôi, bọn chúng mãi mãi là người chiến thắng. Tôi đã nói xong, cảm ơn mọi người. Vương Ngôn đưa trả Hồn Đạo Khí Khuếch Âm về cho vị trọng tài, sau đó cúi đầu thật sâu chào các vị khán giả, kể đó mới đi về phía Hòa Thái Đầu, đỡ ba người đã hôn mê xuống sàn đấu. Các khán giả im lặng một lúc lâu, không còn tiếng hoan hô gì nữa, chỉ còn những tràng pháo tay từ từ lan rộng khắp toàn trường. thậm chí cả những đội đối thủ của học viện Sử Lai Khắc, vị Hoàng Đế của đế quốc Tinh La và văn võ bá quan, bất cứ ai

cũng nhiệt liệt vỗ tay cho học viện Sử Lai Khắc. Tất cả những bí mật của học viện Sử Lai Khắc lần này đến đây thi đấu đều đã được hé lộ, cũng bởi vì thế, mọi người càng thêm chấn động, nhất là mấy câu nói cuối cùng của Vương Ngôn, trong bảy người dự thi, có ba người chỉ mới mười hai tuổi. Đối thủ của bọn họ, học viện Chính Thiên, lúc này bọn họ có cảm giác không thể ngóc đầu lên nổi, bọn họ thua, không những thua học viện Sử Lai Khắc mà còn thua những đứa trẻ nhỏ hơn mình rất nhiều. Đương nhiên trong đó có hai người ngoại lệ chính là Diệp Vô Tình và Diễm Nhi vẫn còn bị đóng băng, bất kể là các hồn sư trị liệu của đế quốc Tinh La có cố gắng đến mấy cũng không thể phá vỡ lớp băng kia được. Học viện Sử Lai Khắc dưới sự bảo vệ của một đội ngũ nhân viên chữa trị và chăm sóc từ đế quốc Tinh La, an toàn rời khỏi Quảng Trường Tinh La. Lúc này các khán giả cũng không biết các trận đấu tiếp theo có còn được trông thấy học viện Sử Lai Khắc thi đấu hay không nữa. Bọn họ không muốn cuộc thi này mất đi học viện Sử Lai Khắc. Đây không những là học viện đệ nhất đại lục mà còn là một học viện có thể khiến các học viên vì nó mà liều mạng, nếu không còn nó, thì cuộc thi còn gì đáng để xem nữa?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 95: Thập Đại Hung Thú (Thượng)

Tiểu Hồng Trần và em gái của mình là Mộng Hồng Trần liếc nhau gượng cười: - Sử Lai Khắc, giỏi cho một Sử Lai Khắc. Mọi người nghe thấy chưa, bọn chúng đều mới mười hai tuổi, so với chúng ta còn kém hai tuổi. Năm năm sau, bọn chúng sẽ là đối thủ của chúng ta. Mộng Hồng Trần vẫn như trước, có chút không phục nói: - Thì sao? Bọn họ chưa chắc có thể là đối thủ của chúng ta. Tiểu Hồng Trần gượng cười nói: - Nhưng ta lại cảm thấy sợ hãi. Không phải vì thực lực hay vì bọn chúng có Vũ Hồn Song Sinh, mà vì trên người bọn chúng tỏa ra một tinh thần rất khủng bố. Loại tinh thần này chỉ thuộc về học viện Sử Lai Khắc của bọn họ, mà chúng ta, thì thiếu những cái đó. Mộng Hồng Trần im lặng một lúc rồi nhỏ giọng nói: - Ca, huynh hiểu

được tại sao bọn họ lại cố chấp như vậy không? Đáng sao? Đây chỉ là thi đấu thôi mà, bọn họ không sợ bị thương nặng quá mà thoái hóa tu vi sao? Có khi còn tàn phế nữa? Mã Như Long không biết từ khi nào đã đi đến bên cạnh hai người bọn họ trầm giọng nói: - Vì chúng ta không phải đệ tử của học viện Sử Lai Khắc nên không thể hiểu được. Hôm qua chúng ta vừa nhận được tin tức từ học viện. Tin báo là bên phía học viện Sử Lai Khắc chấp nhận trao đổi học viên với học viện chúng ta. Học viện quyết định chọn các người, hi vọng các người với tài năng của mình sau này đến học viện Sử Lai Khắc có thể tìm được kết quả mình mong muốn. Ánh mắt Tiểu Hồng Trần lộ rõ vẻ kinh ngạc, hắn ngây người một lúc lâu mới gật đầu nói: - Được. Khi Hoắc Vũ Hạo tỉnh dậy hắn cảm thấy cả người vô cùng đau đớn. Cơ nào này dường như bắt nguồn từ khung xương của hắn, sau đó truyền khắp cơ thể đến cả kinh mạch, lục phủ ngũ tạng, thậm chí cả đầu. Đúng là không có nơi nào không đau. Cơ đau làm hắn không kềm được mà rên lên một tiếng. May mà lúc này hắn đã dần dần tỉnh táo lại, nên với ý chí cứng khối, hắn dần dần điều khiển được cơ thể, và thích ứng với đau đớn. Hắn lại nhắm mắt, trong lòng không hề nóng lòng muốn nhìn mọi thứ bên ngoài, vì với cảm giác mềm mại của chiếc giường hắn đang nằm, hắn đã biết mình về đến tử điểm rồi. Hắn bắt đầu kiểm tra cơ thể, cho dù không dùng kỹ năng gì, với Tinh Thần Lực của mình hắn cũng có thể cẩn thận kiểm tra đầy đủ chi tiết. Lúc này Hoắc Vũ Hạo phát hiện cơ thể mình không có gì không ổn cả. Ngay cả hồn lực cũng khôi phục được một chút, có lẽ được 10-20% gì đó. Nhưng không hiểu sao cơ thể lại vô cùng đau đớn, nhất là kinh mạch và khung xương, cảm giác đau đớn này làm hắn nhớ đến ngày xưa khi dung hợp với Hồn Cốt thân thể của Băng Bích Đế Hoàng Hạp. Đây không phải chỉ là cảm giác đau bình thường mà có chút ngứa ngáy nữa. Hồn Cốt thân thể của Băng Bích Đế Hoàng Hạp? Hoắc Vũ Hạo giật mình, đúng rồi, nhất định là vì Băng Đế đã sử dụng năng lượng từ Hồn Cốt ấy. Bản thân mình ngay cả không còn đủ khả năng sử dụng tiếp Hồn Kỹ mạnh mẽ như vậy dĩ nhiên bản thân không thể chịu nổi, kinh mạch và khung xương xuất hiện vấn đề là chuyện không thể tránh khỏi. Hoắc Vũ Hạo đã đoán được nguyên nhân nên bắt đầu tập trung tinh thần thúc dục Hồn Lực

di chuyển theo lộ trình của Huyền Thiên Công, Huyền Thiên Công ngày xưa có thể giúp mình chữa thương, chắc lúc này vẫn còn dùng được. Quả nhiên, hồn lực bắt đầu di chuyển xoa dịu các kinh mạch thì các cơn đau đang truyền đến cũng giảm bớt rất nhiều. Đau đớn giảm đi, ý thức của hắc cũng dần tỉnh táo lại. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hắc là: "Chúng ta thắng rồi sao?" Trong đầu hắc chỉ nhớ dường như lúc cuối cùng, mình xin Băng Đế ra tay giúp mình, còn sau đó hắc không nhớ gì nữa. Vì trận đấu này, cả nhóm bọn họ đã bỏ ra nhiều nhiều lắm, làm sao Hoắc Vũ Hạo lại không quan tâm đến kết quả đây? Hắc thậm chí còn chưa kịp mở mắt đã lên tiếng hỏi: "Thắng không?" "Yên tâm đi, chúng ta thắng rồi, chúng ta đã bảo vệ được danh dự của học viện Sử Lai Khắc." Một giọng nói du dương vang lên trong tai hắc, sau đó, hắc cảm nhận được có một luồng khí ấm áp chảy khắp toàn thân, trong khoảnh khắc đó, hắc có cảm giác cơ thể mình tựa như nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thắng, chúng ta thắng, chúng ta bảo vệ được vinh quang của học viện Sử Lai Khắc. Hoắc Vũ Hạo đã nghe được đáp án mình muốn, nhưng lúc này hắc không thể mở mắt ra nữa, cuối cùng lại chìm vào giấc ngủ sâu. Cơ thể quá suy nhược, trước tiên phải từ từ khôi phục đã. -

Mấy đứa nhóc các người thật lợi hại. Mã Tiểu Đào ngồi bên giường Hoắc Vũ Hạo khẽ nói, lúc này nàng đã biết rõ hoàn cảnh hiện nay lộn trận chiến vừa rồi của cả nhóm. Sau khi trận đấu kết thúc, bảy người Hoắc Vũ Hạo gần như đều bị thương hoặc kiệt sức, tính ra thương thế của Vương Đông là đỡ nhất, nhưng cũng hôn me rồi. Cuối cùng chỉ còn Giang nam Nam là tỉnh táo. Trong hoàn cảnh vậy, chỉ có mỗi Vương Ngôn làm sao lo cho xuể đây, hắc buộc lòng phải gọi ba người bị thương đã đỡ hơn trước là Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần đến giúp đỡ. Còn trận đấu kia, Vương Ngôn cũng không thể giấu diếm nữa, đành nói hết sự thật. Sau khi nghe Vương Ngôn kể lại tình hình, ba người Mã Tiểu Đào im lặng một lúc lâu, sau đó lập tức chủ động nhận công việc chăm sóc mấy người Hoắc Vũ Hạo. Vương Ngôn cùng mấy nhân viên trị liệu của đế quốc Tinh La chữa trị cho Tiêu Tiêu và Bối Bối, Đái Thước Hành chăm sóc Hòa Thái Đầu, Lăng Lạc Thần lo cho Vương Đông, còn Mã Tiểu Đào dĩ nhiên là trông nom Hoắc Vũ Hạo rồi. Có thể nói hiện nay người vui vẻ nhất là Từ Tam Thạch, tên gốc

kia vì trong tình huống không còn ai rảnh rỗi chăm sóc mình, mặc dù Giang Nam Nam không muốn cũng không thể để hắc tự sinh tự diệt. Cho nên với diễn xuất cực kỳ xuất sắc của Từ Tam Thạch, nàng cuối cùng cũng nhận trách nhiệm chăm sóc hắc. Mãi đến khuya hôm ấy, Hoắc Vũ Hạo mới mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy. Vương Đông có lẽ chỉ kiệt sức nhưng không biết tại sao vẫn ngủ say chưa tỉnh, Hòa Thái Đầu với cơ thể cường tráng nên chỉ cần chữa trị một lúc đã đỡ hơn rất nhiều. Ngay cả Bối Bối bị thương rất nặng cũng đã tỉnh. Trong nhóm chỉ còn mỗi Tiêu Tiêu vì bị thương quá nặng mà vẫn hôn mê sâu như trước, cũng may thương thế so với ban đầu đã đỡ hơn rất nhiều. Nhưng cô bé cần thời gian bao lâu để khôi phục lại thì rất là khó nói. Bên phía đế quốc Tinh La về phương diện an bài trị thương có thể nói là hoàn thành vô cùng tốt, bất kể cái gì bọn họ cần cũng được sắp xếp mang đến. Mã Tiểu Đào giúp Hoắc Vũ Hạo đắp lại mền rồi xoa đầu hắc, vẻ mặt vô cùng dịu dàng nói: - Tiểu Vũ Hạo, đệ có biết không? Thật lòng tỷ giận lắm, tỷ giận mình thân là đội trưởng vậy mà lại để mọi người gánh trách nhiệm thay tỷ. Yên tâm đi, kế tiếp, trách nhiệm bảo vệ danh dự của học viện Sử Lai Khắc giao hết cho bọn tỷ. Tỷ sẽ không cho bất cứ ai khinh thường học viện Sử Lai Khắc nữa. Giọng nói của nàng tuy rất dịu dàng nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ thấy đáy mắt ẩn ẩn một chút hàn ý. Lần trước thất bại trong trận chiến với Tà Hồn Sư đã là một đả kích không nhỏ với nàng, vậy mà trong trận đấu này, bảy người Hoắc Vũ Hạo còn phải thay bọn nàng làm bao nhiêu chuyện. Cho nên có thể nói, chưa bao giờ trong lòng Mã Tiểu Đào bùng bùng chiến ý như lúc này. Khi Hoắc Vũ Hạo thật sự tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau. Cơ thể hắc vốn có được Hồn Cốt thân thể của Băng Bích Đế Hoàng Hạp đã có biến hóa long trời lở đất. Hôm qua vì không đủ hồn lực mà Băng Đế còn dùng cơ thể hắc sử dụng năng lượng phong ẩn bên trong Hồn Cốt mới làm cơ thể hắc không chịu nổi thôi. Sau một đêm tịnh dưỡng, cơ thể hắc với sự tự hồi phục khủng bố cuối cùng đã đỡ hơn rất nhiều. Hoắc Vũ Hạo vừa mở mắt đã thấy Mã Tiểu Đào ở ngay bên giường mình. Hôm nay Mã Tiểu Đào đặc biệt không mặc quần áo màu đỏ, nàng mặc một bộ váy dài màu trắng, lẳng lặng ngồi một chỗ, mái tóc đỏ dài buông xõa sau lưng, dáng vẻ vô cùng bình tĩnh nhưng cực kỳ xinh đẹp. -

Tiểu Đào tỷ. Hoắc Vũ Hạo có chút giật mình. Mã Tiểu Đào mỉm cười nói: - Thế nào rồi? Khá hơn chưa? Hoắc Vũ Hạo chăm chú quan sát cơ thể, hồn lực đã khôi phục hơn phân nửa, tùy cả người vẫn cực kỳ đau nhức nhưng không có vết thương nào. Chuyện này không khỏi làm hắn nhớ đến câu nói cuối cùng Băng Đế nói với hắn trước khi tiếp quản cơ thể. Khống chế, chỉ có khi nào mình có thể khống chế cơ thể và năng lượng một cách hoàn hảo thì mới có cơ hội lấy yếu thắng mạnh. Thực lực thật sự của Băng Đế đúng là với cơ thể hiện nay của Hoắc Vũ Hạo, hắn không thể nào chịu nổi, nhưng cuối cùng, bản thân mình lại không bị thương gì, điều này chứng tỏ tất cả nhờ sự khống chế tài tình của Băng Đế. Bấy nhiêu đã đủ để Hoắc Vũ Hạo cảm thán và khâm phục rồi. - Đệ đỡ hơn nhiều rồi. Hoắc Vũ Hạo miễn cưỡng ngồi dậy, mền đang đắp trên người khẽ tuột xuống, lúc này hắn mới phát hiện, không ngờ bản thân chẳng mặc gì cả, không khỏi hét to, hai tay theo phản xạ khoanh trước ngực. - Haha. Mã Tiểu Đào nhìn dáng vẻ xấu hổ của hắn không nhịn được cười. - Xấu hổ cái gì? Không phải là tỷ đây chưa từng thấy hạt đậu nhỏ của đệ. Hoắc Vũ Hạo ngẩn người một lúc, sau đó đỏ bừng mặt nói: - Của đệ không giống hạt đậu nhỏ. Mã Tiểu Đào càng lúc càng cười to, gương mặt đã xinh đẹp nay càng động lòng người hơn. - Quả nhiên bất kể người đàn ông nào cũng có lòng tự ái về phương diện đó. Được rồi, không đùa với đệ nữa. Nếu không có gì thì đứng lên đi rửa mặt rồi ăn chút gì đi. Sau đó nghỉ ngơi cho tốt. Nàng vừa nói vừa đứng dậy vươn vai một cái. Nàng đã ở đây trông nom Hoắc Vũ Hạo suốt đêm, cho dù nàng tu vi không thấp nhưng thương thế chưa khỏi hẳn, cơ thể cũng có chút mệt mỏi. Lúc này nàng vươn vai một cái, gần như phô bày toàn bộ những nét quyến rũ của cơ thể về phía Hoắc Vũ Hạo. Gương mặt nhỏ nhắn của Hoắc Vũ Hạo lại càng đỏ thêm. Đúng lúc này, cửa phòng bật mở, một người từ bên ngoài bước vào. Theo góc độ của hắn thì thấy rõ ràng Mã Tiểu Đào đang ngồi cạnh giường Hoắc Vũ Hạo, còn Hoắc Vũ Hạo thì đỏ bừng mặt, trên người lại không mặc gì.

DAOTIEUVU

Chương 95: Thập Đại Hung Thú (Trung)

- Người... các người... Người xuất hiện ở cửa phòng chính là vương Đông, hắn vừa trông thấy cảnh tượng kia, hai mắt bỗng đỏ bừng. Mã Tiểu Đào vươn vai lắc người xong liền đi ra khỏi phòng, lúc đi ngang Vương Đông bỗng gõ một cái lên trán hắn nói: - Còn bé mà trong đầu toàn những chuyện gì đâu. Hắn không sao nữa rồi, người cũng khôi phục được một phần, hai người cùng đi ăn cơm đi. Nói xong vị Tiểu Đào tử kia cũng đẩy cửa ra về. Vương Đông bị Mã Tiểu Đào gõ vào trán một cái cũng tỉnh táo lại. Hắn tự cười chính mình, cũng đúng, bọn họ mới có mười hai tuổi thôi mà. - Vũ Hạo, người làm sao thế? Trông người cứ như vừa bị người ta làm nhục thế? Vương Đông tức giận nói. Hoắc Vũ Hạo chui vào trong mền đáp: - Tiểu Đào tử nói đúng, trong đầu người lúc nào cũng nghĩ mấy chuyện bậy bạ, cái gì mà làm nhục chứ. Tiểu Đào tử nói chúng ta thắng kia, nói cho ta nghe coi chúng ta thắng như thế nào? Vương Đông hừ một tiếng ngồi xuống ngay chỗ Mã Tiểu Đào đã ngồi ban nãy nói: - Đương nhiên là nhờ bản Hồn Tôn đây giải quyết dứt điểm rồi. Hoắc Vũ Hạo có chút tò mò nói: - Giải quyết dứt điểm? Không phải người đó là ta sao? Tuy rằng hắn không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng hắn tuyệt đối tin tưởng vào thực lực của Băng Đế. Vương Đông bắt đầu kể lại quá trình sau cùng của trận chiến cho Hoắc Vũ Hạo nghe, cũng nói rõ lúc đấy mình đã sử dụng một chuôi búa. - Búa? Vậy là giải quyết dứt điểm sao? Đó là Vũ Hồn thứ hai của người à? Tên gì? Hoắc Vũ Hạo hỏi. Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của hắn, Vương Đông không khỏi tò mò: - Ta có hai Vũ Hồn sao người không kinh ngạc gì hết vậy? Hoắc Vũ Hạo hừ một tiếng nói: - Có gì phải kinh ngạc, ta biết từ lâu rồi. - Hả? Vương Đông nhất thời bất ngờ nhìn hắn hỏi: - Không thể nào, ta chưa từng sử dụng vũ hồn thứ hai này mà. Hoắc Vũ Hạo cười cười nói: - Nhưng người lại có thể dung hợp vũ hồn với ta. Chẳng lẽ người không biết rõ điều kiện xảy ra trường hợp vũ hồn dung hợp là gì sao? Vương Ngôn lão sư từng nói, tuy không bắt buộc vũ hồn của hai người đều phải giống nhau nhưng nhất định phải cực kỳ phù hợp. Mà vũ hồn dung hợp mạnh yếu thế nào phải

đặc biệt tương xứng mới được. Chúng ta chẳng phải có độ phù hợp cao như vậy còn gì, Vương lão sư còn bảo tỷ lệ này trước nay chưa từng thấy đó nha. Mà ta có hai Vũ Hồn thì người làm sao chỉ có một được? Đánh chết ta cũng không tin. Cho nên dù không biết rõ nó là gì nhưng ta chắc chắn người có hai Vũ Hồn. - Sao người không hỏi? Vương Đông cúi đầu nói. Hoắc Vũ Hạo nhún nhún vai đáp: - Tại sao ta phải hỏi? Mỗi người đều có một bí mật riêng, cho dù chúng ta là bạn bè tốt nhất cũng không thể nói hết mọi chuyện. Ai cũng có không gian của riêng mình, đúng không? Vương Đông lại ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ kinh ngạc. - Nói vậy là người cũng còn bí mật giấu ta sao? Nói nhanh lên. Hoắc Vũ Hạo cười cười ra vẻ hiên ngang lăm liết nói: - Đánh chết ta cũng không nói. Vương Đông vẻ mặt gian xảo nói tiếp: - Có thật đánh chết cũng không nói không? Nói xong hắn liền xoay người đánh móc sau gáy Hoắc Vũ Hạo. - Cứu mạng, cứu mạng. Hoắc Vũ Hạo kêu la thảm thiết, cả hai bắt đầu náo loạn trên giường () Vương Đông kéo mền, Hoắc Vũ Hạo thì ở bên trong giữ chặt. -

Aaaaaaaaaaaaaa Vương Đông hét lớn một tiếng, vì hắn vừa trông thấy cái gọi là "hạt đậu" mà Mã Tiểu Đào nhắc đến ban nãy. Hoắc Vũ Hạo vội vàng giật mền lại, nhìn Vương Đông với vẻ hung dữ: - Lưu manh, cùng giới mà cũng nhìn? Vương Đông dường như nghe thấy có gì khác lạ, lập tức hỏi: - Chẳng lẽ người đã nhìn thấy của người khác giới? - Ta... dĩ nhiên là chưa! Hoắc Vũ Hạo tuy lớn miệng nhưng trong đầu lại không kèm được mà nhớ lại một màn đặc sắc với Mã Tiểu Đào bên bờ hồ. Đối với các cậu bé, khi còn nhỏ lúc nào cũng thường hay suy nghĩ linh tinh những chuyện như thế, chỉ cần trong tầm khống chế là được. Vương Đông đỏ bừng mặt nhảy xuống giường. - Được rồi, người mặc quần áo vào đi, rồi đi rửa mặt ăn cơm. Ta vừa tỉnh dậy đã đến tìm người, rề rà lâu lắc ta đói chết mất. Từ sau trận đấu hôm qua đến giờ ta chưa có ăn gì đâu. Vừa nói hắn vừa xoay người đi về phía ghế salon trong phòng, nhắm mắt lại, không thèm nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo từ trên giường nhảy xuống, cả người vẫn còn hơi đau nhức nhưng nhờ Huyền Thiên Công điều dưỡng cả đêm nên lúc này cơn đau không còn ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của hắn nữa. - Ủ, phải ăn một chút gì mới được. Ăn xong còn nhanh đi tu luyện. Lần này cạn

kiệt quá mức, kinh mạch của ta vô cùng khó chịu, ngày mai còn phải thi đấu nữa, chúng ta chỉ mới vượt qua một cửa ải khó khăn mà thôi. Ý, ai đó? Khi hắn đang nói chuyện, một cỗ hơi thở kỳ lạ mang theo chút nguy hiểm xuất hiện, Hoắc Vũ Hạo theo bản năng nhìn về phía cửa sổ. Nương theo tu vi không ngừng tăng lên, Tinh Thần Hải của hắn cũng dần biến đổi, hiện này về phương diện tinh thần, hay nói là sự nhạy cảm, Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng mạnh. Hơn nữa người kia không hề che giấu sự tồn tại của mình nên hắn mới có thể dễ dàng phát hiện. Nháy mắt sau, trước mặt Hoắc Vũ Hạo xuất hiện thêm một người, may mà lúc này hắn đã mặc xong quần áo, nếu không lại có thêm người trông thấy "hạt đậu" của hắn. Người vừa đến là một ông lão dáng người không cao, khá gần nhưng trông rất khỏe mạnh. Từ dung mạo có lẽ ông khoảng trên 60 tuổi, mái tóc ngắn màu nâu đậm. Ánh mắt rất có thần, lão vừa xuất hiện đã nhìn chăm chăm vào Hoắc Vũ Hạo. Một cỗ áp lực vô hình xuất hiện đè xuống người Hoắc Vũ Hạo, khiến hắn có cảm giác hít thở không thông. Vương Đông vốn đang nhắm mắt quay đi hướng khác, nhưng vừa nghe thấy Hoắc Vũ Hạo nói thể lập tức búng người bật dậy bước đến cạnh hắn, rõ ràng ông lão này không đến bằng cửa chính mà đi vào bằng cửa sổ đã thấy rõ không có ý tốt rồi. Ông lão kia cũng không nói gì, tay phải vung lên, trước mặt Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều tối sầm. Một luồng hồn lực khủng bố xuất hiện bao trùm khắp căn phòng làm bọn họ khó chịu muốn ngạt thở. Giờ phút này, bọn họ có cảm giác mình đã bị nhốt vào một cái phòng giam, mà bọn họ căn bản không có khả năng phản kháng. Hoắc Vũ Hạo sau khi trông thấy ông lão này, phản ứng đầu tiên của hắn là chẳng có biết gì cả, vì hắn không biết ông lão này, làm sao biết lão đến đây làm gì chứ? - Tiền bối là ai? Ngài đến tìm ta? Hoắc Vũ Hạo lên tiếng hỏi, đồng thời cũng kéo Vương Đông ra sau lưng mình. Lúc này Vương Đông cũng không phóng xuất ra vũ hồn, vì cả hai người đều biết thực lực của đôi bên chênh lệch quá lớn, bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của lão. Đã thế thì phóng thích vũ hồn ra làm gì nữa? Có khi còn làm đối phương tức giận không chừng. Trước tiên hỏi rõ đã rồi tính sau. Ông lão kia hừ lạnh một tiếng, ánh mắt vẫn tập trung vào Hoắc Vũ Hạo, sau đó bình thản nói: - Nói, ngươi là hồn thú nào trong Thập Đại Hung

Thú hóa hình? Bất ngờ chứ gì? Người nghĩ người che giấu cẩn thận lắm sao? Người có thể giấu được người khác nhưng không qua mắt được ta. Hoắc Vũ Hạo vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. - Thập Đại Hung Thú là gì? Tiền bối, ta không biết ngài đang nói gì cả. - Không biết ta đang nói gì. Thôi đừng có vờ vịt nữa. Người cũng đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn trước mặt ta, với tu vi của người, đừng hi vọng có cơ hội chạy thoát khỏi tay ta. Ta đã dùng hồn lực khóa chặt nơi này rồi, bất kể cái gì cũng không thể rời khỏi. Hoắc Vũ Hạo nhú mày nói: - Tiền bối, ta thật sự không biết ngài đang nói gì và tại sao lại xuất hiện ở đây? Ông lão cười to với vẻ cực kỳ đắc chí: - Được, người đã không nhận thì để lão phu nói cho người có chết cũng tâm phục khẩu phục. Ông lão nói xong lại càng tiến gần về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, khí thế từ người lão tỏa ra cuộn cuộn không ngừng, khiến cả hai càng lúc càng lùi về sau rồi ngã bệt xuống ghế salon. - Lão phu là Hộ Quốc Đấu La - Trình Cương của đế quốc Tinh La, ta hỏi người, hôm qua người làm cách nào chiến thắng học viện Chính Thiên, kỹ năng người sử dụng lúc cuối cùng là gì? Nghe hẳn nói đến đây, Hoắc Vũ Hạo mới giật mình hiểu ra. Hẳn tuy không phải người thông minh tuyệt đỉnh nhưng sau khi dung hợp với Thiên Mộng Băng Tầm, hẳn dần dần biết được nhiều chuyện hơn. Hẳn đoán, có lẽ ông lão này đã cảm nhận được hơi thở của Băng Đế nên theo ý của lão, có lẽ lão nghĩ hẳn là Hồn Thú mười vạn năm hóa thân thành.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 95: Thập Đại Hung Thú (Hạ)

Hộ Quốc Đấu La - Trình Cương thấy Hoắc Vũ Hạo ngẩn người, nghĩ là hẳn bị nói trúng tim đen nên chột dạ, lập tức nói tiếp: - Trong trận đấu cuối cùng, người bất đắc dĩ phải sử dụng đến năng lượng căn nguyên của mình phải không? Trong một giây đó, ta cảm nhận được một tia hơi thở vốn không thuộc về con người. Có lẽ những người khác không chú ý nhưng làm sao qua mắt được bốn Đấu La đây. Vũ hồn của ta vô cùng nhạy cảm, ngay

lúc đó ta đã cảm thấy có điểm khác lạ rồi. - Theo ta đoán, trong Thập Đại Hung Thú chỉ có hai Hồn Thú có thuộc tính băng, một là Tuyết Nữ đứng hàng thứ ba, một là Băng Bích Hạt Vương đứng hàng thứ tám, người là ai? Hoắc Vũ Hạo vô cùng kinh hoàng trước suy đoán của ông lão này. Trừ chuyện lão bảo hắc là Hồn Thú biến hình ra, những chuyện còn lại lão đều nói đúng hết. Tuy cái tên Tuyết Nữ kia nghe có vẻ lạ nhưng dường như là Tuyết Đế mà Băng Đế thường hay nhắc đến, còn Băng Bích Hạt Vương, không phải là Băng Đế ở trong cơ thể hắc sao? Thập Đại Hung Thú rốt cuộc là gì? Thái Thân Tuyết Ma Vương đứng hàng thứ ba trong Tam Đại Thiên Vương ở vùng cực bắc vậy mà cũng không thể lọt vào trong nó. Còn Băng Bích Đế Hoàng Hạt với tu vi bốn mươi vạn năm cũng chỉ có thể đứng hàng thứ tám. Trời đất ơi, đây là cái bảng xếp hạng khủng bố gì thế này. - Đủ rồi, đừng có giả ngây giả dại nữa, người hết cơ hội rồi. Không ngờ ta lại may mắn đến thế. Bất kể người là Tuyết Nữ hay Băng Bích Hạt Vương, lần này ta cũng thu hoạch được một Siêu Cấp Hồn Cốt, hahahaha. Lão già kia vừa nói vừa vung tay đánh về phía Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo cũng không phản kháng, vì hắc và Vương Đông có làm gì cũng không tránh được, đối phương là cường giả Phong Hào Đấu La, chỉ cần dùng hồn lực đã áp chế bọn họ triệt để rồi. Ông lão kia nắm chặt lấy cổ tay Hoắc Vũ Hạo, một luồng hồn lực ào ào chảy vào cơ thể hắc. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy cả người mình đột nhiên phình to như quả bóng bay. Mà bên trong cơ thể hắc, bất kể là Thiên Mộng Băng Tầm, Băng Đế và Y lão đều im lặng, không hề có chút động tĩnh gì. Với cường giả trước mặt bọn họ, chỉ với cơ thể yếu đuối của Hoắc Vũ Hạo, căn bản không thể làm gì hết. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên cảm thấy vô lý, hết sức vô lý, chẳng lẽ mạng mình lại ngắn vậy sao? Chưa rõ chuyện gì đã phải chết? Người tên Trình Cường kia hôm nay hắc mới gặp lần đầu mà! Hơn nữa, căn bản mình có phải Hồn Thú trùng tu đâu? - Hả?, kỳ thế? Trình Cường đột nhiên ngẩn người, hồn lực đang rót vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo cũng tạm dừng, sau đó hắc bay về phía trước như tia chớp, túm lấy Hoắc Vũ Hạo ném lên giường, sau đó hai tay bắt đầu kiểm tra cơ thể hắc. (nghe tả sao giống... quá) Lúc này, hồn lực trong cơ thể đột ngột giảm xuống nhưng Hoắc Vũ Hạo chỉ cảm thấy khung xương của mình

không ngừng truyền đến cảm giác ngứa ngứa, có chút thoải mái nhưng cũng khó chịu không kém. Chút Hồn Lực mà ban nãy Trình Cương truyền vào cơ thể hẳn đã giúp hẳn thúc đẩy huyết mạch di chuyển, những đau đớn mà Băng Đế để lại cũng giảm bớt rất nhiều. Trình Cương càng kiểm tra thân thể Hoắc Vũ Hạo thì sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi. Cuối cùng, hẳn đột nhiên kéo Hoắc Vũ Hạo đang nằm trên giường dậy, giận dữ hét to: - Người... người không phải hung thú trùng tu? Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng đáp: - Ta có nói mình là hung thú trùng tu sao? Ta rõ ràng là một con người bằng xương bằng thịt. Trình Cương lập tức như quả bóng cao su bị xì hơi, ném Hoắc Vũ Hạo nằm xuống giường rồi nói với vẻ bức bối: - Tại sao có thể như thế được. Ta rõ ràng cảm nhận được hơi thở của hung thú mà. Không thể nào sai được, chỉ có hung thú siêu cấp mới có được hơi thở như thế. Hoắc Vũ Hạo mặc dù bị hồn lực của hắn áp chế không thể cử động nhưng vẫn có thể nói chuyện. - Đấy chẳng qua vì lão bị lòng tham làm mờ mắt. Nói cho lão biết cũng không sao, vũ hồn thuộc tính Băng của ta là Băng Bích Hạt. Trình Cương rốt cuộc cũng hiểu rõ vấn đề. - Sao có thể.... sao có thể được chứ? Hơi thở từ cơ thể người rõ ràng là của Băng Bích Hạt Vương. Chuyện này không thể nào xảy ra được. Hơn nữa, có loại vũ hồn Băng Bích Hạt sao? Sao trước nay ta chưa nghe nhắc đến? Hoắc Vũ Hạo cực kỳ phẫn nộ vị Phong Hào Đấu La chưa nghe rõ chuyện đã tấn công hắn một cách vô lý, hắn tức giận nói: - Ta làm sao biết được? Người không phải là Phong Hào Đấu La sao? Những chuyện này người phải hiểu rõ hơn ta chứ? Người chưa làm rõ mọi chuyện đã đến bắt ta là sao? - Bỏ đi Vũ Hạo. Vị tiền bối đây cũng không phải cố ý. Vương Đông cuối cùng cũng lên tiếng, hơn nữa giọng nói còn vô cùng nhẹ nhàng. Nụ cười trên gương mặt của hắn cũng có chút nịnh nọt: - Con người đâu có ai hoàn mỹ, Trình tiền bối tuy là cường giả bậc Phong Hào Đấu La nhưng cũng khó tránh khỏi có sai sót. Tiền bối không phải cố ý, hơn nữa người có bị thương gì đâu, chuyện này coi như xong. Vương Đông vừa nói vừa nháy mắt với Hoắc Vũ Hạo. Cả hai ở cạnh đã lâu nên vô cùng hiểu ý nhau, Hoắc Vũ Hạo rung mình một cái lập tức hiểu ý Vương Đông muốn nói gì, trong lòng không ngừng thầm mắng bản thân mình, cũng may bên cạnh còn có Vương Đông

lúc nào cũng bình tĩnh. Đừng quên, cả ba bọn họ đang ở trong một căn phòng kính, mọi thứ đều bị Trình Cương khóa chặt cả rồi, nếu chẳng may vị Phong Hào Đấu La đây vì quá xấu hổ mà giết người diệt khẩu thì không ai cứu được bọn họ. Bất quá, thái độ thay đổi nhanh quá cũng không được, Hoắc Vũ Hạo hừ một tiếng, sau đó im lặng. Trình Cương tức giận nói: - Coi như lão đây xui xẻo, các người nhớ giữ mồm giữ miệng. Vương Đông hỏi: - Xin hỏi Phong Hào của tiền bối là gì vậy? Trình Cương hừ một tiếng nói với vẻ khinh thường: - Các người chưa có tư cách để biết. Sau đó hất vung tay một cái, căn phòng lại trở về tình trạng bình thường, sau đó nhảy người qua cửa sổ biến mất. Mãi đến khi cổ áp lực kia tan biến hoàn toàn, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, bọn họ đều có cảm giác tinh tường, ban này bọn họ đã đến rất gần bờ vực tử vong rồi. Hoắc Vũ Hạo bước đến cửa sổ nắm chặt hai nắm tay, nhìn sang Vương Đông nói: - Thực lực yếu là bị người ta làm nhục. Sự sỉ nhục này, ta sẽ nhớ kỹ, một ngày nào đó, ta sẽ đòi lại tất cả. Vương Đông không nói thêm gì về vấn đề này nữa: - Rửa mặt đi, chúng ta đi ăn cơm. - Ừ. Hoắc Vũ Hạo đáp rồi bước vào phòng vệ sinh. Mà lúc này, Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Bích Đế Hoàng Hạo vẫn luôn im lặng lại như vừa cùng lúc tỉnh dậy. - Nhân loại quả nhiên đầy rẫy nhân tài, không ngờ hôm qua ta chỉ để lộ một chút khí tức đã gặp phải nguy hiểm thế này. Có điều, tên Phong Hào Đấu La kia thực lực không đáng nhắc đến. Không ngờ ta cũng có ngày này, một tên tôm tép như vậy cũng dám đến trước mặt ta ra oai. Nếu là trước đây, ta chỉ cần nháy mắt một cái hẳn đã bị đóng băng vĩnh viễn rồi. Băng Đế lên tiếng trước, giọng nói đầy sự phẫn nộ và không cam lòng. Hoắc Vũ Hạo thở dài nói: - Băng Đế, Thập Đại Hung Thú là gì vậy? Băng Đế biết tâm trạng của hắn đang không tốt nên kiên nhẫn giải đáp: - Cái gọi là Thập Đại Hồn Thú chỉ là một bảng xếp hạng thực lực của các hồn thú cực mạnh mà nhân loại các người tự phân cấp mà thôi. Mà cái bọn họ biết chỉ có một phần thôi. Tên ban này là một thằng ngốc, Hồn Thú chúng ta sau khi đột phá hai mươi vạn năm là không thể trùng tu thành người nữa rồi. Mà trong bảng xếp hạng Thập Đại Hung Thú, yếu nhất cũng đã trên ba mươi vạn năm. Làm sao còn có thể thành người? Bản thân hắn không biết rõ mà còn lớn lối. Tâm trạng Hoắc

Vũ Hạo cuối cùng cũng bị cái đề tài Thập Đại Hồn Thú kia hấp dẫn; - Thập Đại Hồn Thú kia bao gồm những Hồn Thú nào? Không ngờ số lượng siêu cấp hồn thú vẫn còn nhiều quá. Băng Đế đáp: - Cụ thể thế nào cũng không rõ, nhưng được xếp vào Thập Đại Hồn Thú thì đều là những Hồn Thú cực mạnh. Nói đơn giản, xét theo tuổi của Hồn Thú, tuổi càng cao thì thực lực càng mạnh. Mà trong bảng xếp hạng đó, có tính cả Hải Hồn Thú. Mà những Hồn Thú khác trên đại lục, rất hiếm khi có trường hợp như Thiên Mộng Băng Tầm, chỉ cần ngủ say liền trở thành cường giả, hơn nữa còn không bị loài người các người phát hiện. Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nói: - Hải Hồn Thú? Bọn chúng rất mạnh sao? Băng Đế lập tức đáp không chút do dự: - Tất nhiên là mạnh rồi, nhưng các hồn thú mạnh mẽ thật sự đều ẩn dấu dưới đáy biển sâu. Con người vẫn chưa hiểu biết nhiều về biển sâu nên những hồn thú sống dưới biển bị phát hiện vẫn ít hơn các hồn thú tại mặt đất. Nếu xét theo tổng thể, tổng thể thực lực của Hải Hồn Thú mạnh hơn hồn thú trên đất liền rất nhiều. Nhưng, trên biển rộng bao la kia là nơi tiêu biểu cho câu nói "cá lớn nuốt cá bé". Cho nên, dù Hồn Thú có mạnh đến đâu nếu gặp phải chủng tộc khủng bố thì cũng vẫn chết như thường. Cho nên, ta không thể khẳng định hiện nay ở Hải Hồn Thú có còn Hồn Thú cực mạnh nào không nữa. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Vậy hiện giờ Hồn Thú đứng đầu Thập Đại Hồn Thú là ai? Tu vi bao nhiêu? Băng Đế nói: - Cụ thể ta cũng không rõ, người muốn biết cứ hỏi Thiên Mộng. Nghe nói Hồn Thú đứng đầu Thập Đại Hồn Thú cư ngụ ngay tại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Nhưng ta không nghĩ hẳn mạnh hơn Tuyệt Đế. - Thiên mộng ca. À đúng rồi, làm sao để lại quên mất ca nhỉ. Ca là Hồn Thú tu vi trăm vạn năm, vậy ca cũng là một trong những hung thú sao? - Nó mà có thể là hung thú? Băng Đế không đợi Thiên Mộng Băng Tầm trả lời đã đáp hộ với vẻ khinh thường. - Nó chỉ là con trùng mập may mắn, căn bản chẳng phải là hung thú. Nếu không nó đã không trở thành thuốc bổ cho đám Thú Vương ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, nếu không làm sao Tinh Đấu Đại Sâm Lâm lại xuất hiện nhiều Hồn Thú mạnh mẽ như vậy. Thiên Mộng Băng Tầm giả bộ nói với vẻ không phục. - Không phải chỉ vì các người có huyết thống tốt hơn ta nên mới được như vậy sao. Nếu người theo ta, vợ chồng chúng ta kết hợp thì chẳng phải là đệ

nhất thiên hạ sao? Băng Đế lạnh lùng nói: - Vợ chồng kết hợp? Người xứng sao? Cho ta làm thức ăn còn tạm được. Nếu ngày xưa người ngoan ngoãn làm thức ăn cho ta có khi bây giờ ta đã là Hồn Thú mạnh nhất đại lục rồi. Đạo gần đây, Thiên Mộng Băng Tâm không còn thái độ nịnh nọt Băng Đế như trước nữa, có lẽ hẳn đã hiểu ra hẳn và nàng căn bản không có cơ hội, nên bắt đầu thường xuyên cãi vã: - Ăn, lúc nào nàng cũng biết ăn, không ngờ nàng không chỉ là bộ cạp mà còn là heo nữa. - Người muốn chết phải không? Giọng nói của Băng Bích Đế Hoàng Hạp vô cùng lạnh lẽo. Thiên Mộng Băng Tâm ra vẻ lộn chết không sợ nường nóng, lập tức đáp trả: - Sợ quá, nàng cắn ta sao? Dù sao mọi người đang ở chung một chiếc thuyền, nàng giết ta thì Tiểu Vũ Hạo cũng xong đời, nó chết, nàng cũng ngóm. - Thôi thôi, các người đừng cãi nữa, đi ngủ đi. Hoắc Vũ Hạo bắt đầu cảm thấy nhức đầu. Băng Đế nói: - Vũ Hạo, hiện giờ thể trạng của đệ ngày càng tốt. Mau chóng tu luyện đến cấp ba mươi, lúc đó đệ cũng có thể sử dụng nhiều kỹ năng của ta hơn, ít nhất đủ khả năng bảo vệ mình. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo đáp. Đúng lúc này, giọng nói già nua của Y Lai Khắc Tư vang lên: - Mau chóng lấy thanh Phệ Linh Dao Khắc về cho ta, nó rất có ích cho người và cả ta. Có nó ta không còn lo thần thức của mình bị tiêu tán nữa. - Dạ. So với Thiên Mộng và Băng Đế, Hoắc Vũ Hạo tin tưởng Y lão nhiều hơn. Y lão chẳng những điềm đạm mà trước kia cũng từng là con người. Hoắc Vũ Hạo rửa mắt xong liền cùng Vương Đông đi ăn cơm. Bọn họ không nói chuyện vừa xảy ra với ai cả. Mặc dù đối thủ là Phong Hào Đấu La, nhưng sĩ nhục là sĩ nhục. Hơn nữa, hiện nay người dẫn bọn họ đi thi đấu là Vương Ngôn, thực lực của Vương lão sư chỉ là cường giả bậc Hồn Vương, làm sao đi đòi công đạo cho bọn họ được đây. Người ta là Hộ Quốc Đấu La của đế quốc Tinh La đó. Sĩ nhục này, chỉ có thể để lại trong lòng...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 96: Cuộc chiến của Phong Hào Đấu La (Thượng)

Hộ Quốc Đấu La - Trình Cương rời khỏi tinh Hoàng Đại Tửu Điểm với tâm trạng vô cùng bức bối. Khi hắn cảm nhận được hơi thở của hung thú, máu huyết trong cơ thể hắn gần như sôi trào. Thân là Phong Hào Đấu La, hắn đương nhiên biết khi tu vi của Hồn Thú đạt đến mốc mười vạn năm sẽ phải lựa chọn trùng tu hoặc vượt qua bình cảnh cực kỳ nguy hiểm. Tu vi qua mức hai mươi vạn năm sẽ không còn cơ hội trở thành người. Nhưng, rõ ràng hắn cảm nhận được hơi thở của hung thú từ người Hoắc Vũ Hạo. Hắn bị lòng tham điều khiển nên mới nghĩ đến chuyện Hoắc Vũ Hạo là Hồn Thú trùng tu, vì bản thân hắn là một con người bình thường, làm sao biết được hết mọi chuyện của Hồn Thú. Có khi con hung thú ấy vừa nghiên cứu ra một phương pháp tu luyện đặc biệt thì sao? Với suy nghĩ ấy, hắn mới hùng hùng hổ hổ xông vào phòng Hoắc Vũ Hạo. Thật không thể ngờ, mọi chuyện không được như ý. Sau khi cẩn thận kiểm tra cơ thể Hoắc Vũ Hạo, hắn mới chắc chắn mình đã sai. Cơ thể của Hồn Thú trùng tu thành con người hoàn toàn khác với con người bình thường. Nhất là phương thức hồn lực vận chuyển, căn bản không thể thoát khỏi sự kiểm tra của cường giả bậc Phong Hào Đấu La. Nhưng trường hợp của Hoắc Vũ Hạo, hắn rõ ràng là một con người thật sự. Hi vọng tràn đầy hóa thành bọt nước, Trình Cương không bức bối mới là lạ. Với địa vị của hắn ở đế quốc Tinh La, không thể có khả năng có được Hồn Cốt. Vì số lượng Hồn Cốt rất ít, mà xác suất xuất hiện lại thấp đến thảm thương. Nhưng Trình Cương là một người khá kiêu ngạo, trước nay hắn chỉ tìm kiếm Hồn Cốt tốt nhất thích hợp với mình, những Hồn Cốt bình thường hắn không thèm nhìn đến. Kết quả đến tận cấp bậc Phong Hào Đấu La rồi cũng không có được một khối Hồn Cốt. Vì nếu có Hồn Cốt cấp cao xuất hiện ở các phòng đấu giá thì giá cao thế nào không cần nói cũng biết. Hoàng thất Tinh La tuy cung dưỡng (cung cấp, nuôi dưỡng) hắn nhưng không thể cho hắn tiêu phí quá nhiều. - Thật xui xẻo. Con mẹ nó, lạy trời hai thằng nhóc kia thức thời, không thôi lần này lại vô duyên vô cớ đắc tội học viện Sử Lai Khắc, không đáng chút nào. Có điều, mình đã làm cái gì đâu chứ? - Người nên cảm thấy may mắn bản thân đã không làm gì bọn chúng. Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên trong đầu hắn. - Ai? Lúc này trời đã sáng tỏ, với tu vi của Trình Cương, chỉ cần

thoáng nghĩ một cái, mọi vật trong phạm vi ít nhất một cây số, hẳn đều cảm nhận được. Nhưng lúc này, hẳn lại không tìm thấy chủ nhân của giọng nói kia đâu. - Ta là cha người đây. Cha người đang ở bên ngoài cửa thành Tây chờ người. Con trai ngoan nhanh đến đây nào. Giọng nói kia đột nhiên trở nên kỳ lạ, có chút chói tai không diễn tả nên lời. - Khốn kiếp, dám dùng Hồn Đạo Khí trên đầu bản Đấu La? Trình Cương lập tức di chuyển sang hướng tây. Hẳn biết, dù cường giả bậc Phong Hào Đấu La cũng không thể vừa nói chuyện vừa giấu vị trí của mình với đối phương. Người kia nhất định đang sử dụng một loại Hồn Đạo Khí đặc biệt rồi. Tính tình của Trình Cương có chút nóng nảy, lại còn là một vũ sư, nếu không làm sao muốn bắt là lập tức đến ngay phòng Hoắc Vũ Hạo. Nói thế nào ở đây cũng đang là thành Tinh La, có muốn ra tay cũng nên đợi bọn họ rời khỏi đây đã. Mà lúc này tâm trạng của hẳn còn đang cực kỳ không vui, cho nên không thêm suy nghĩ nhiều đã đi về hướng giọng nói kia vừa bảo. Trình Cương đi đến cửa thành Tây đã bình tĩnh hơn rất nhiều, hai mắt hí lại, trông mắt bắt đầu có sự biến hóa. Hai mắt của hẳn biến thành một màu đen tuyền, sau đó màu đen bắt đầu tách ra với tốc độ kinh khủng, tạo thành một loạt các đồng tử nho nhỏ. Sau đó, cảm giác của hẳn với mọi thứ xung quanh tăng lên rất nhiều. Mặc dù kỹ năng này không so được với Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo nhưng trong tình huống tìm kiếm cũng không khác Tinh Thần Tham Trắc là mấy, gần như có thể tìm kiếm được mọi thứ hẳn muốn trong một phạm vi nhất định. Có điều, lại không có thu hoạch gì. Bên ngoài thành tây, người người đi lại vô cùng nhộn nhịp nhưng không có ai mang đến cảm giác kỳ lạ cho hẳn. Có điều, càng như vậy càng làm Trình Cương cảm thấy mọi chuyện không bình thường. - Tiếp tục đi về phía Tây. Giọng nói lạnh lùng kia lại xuất hiện. Trình Cương từ này giờ luôn tập trung chú ý động tĩnh xung quanh nên vừa nghe thấy giọng nói này, trong lòng hẳn vô cùng sợ hãi, đồng thời cũng mềm nhũn cả người, rốt cuộc kia là Hồn Đạo Khí gì đây? Có thể thoát khỏi phạm vi dò xét của mình nữa? Trong lòng cảm thấy hoảng sợ nên hẳn theo bản năng bước lùi về sau. - Muốn chạy? Người có tin lão phu phá nát cái thành Tinh La này không? Một cỗ áp lực khủng bố nháy mắt đè xuống người Trình Cương, với tu vi của hẳn mà lúc này cũng

cảm thấy cả người máu huyết không thể lưu thông. Đừng quên, hãn là cường giả bậc Phong Hào Đấu La đó! Từ sau khi được Phong Hào, hãn chưa từng cảm nhận được hơi thở khủng bố đến mức này. Áp lực này càng rõ ràng thì càng khiến hãn run rẩy, mà những người bên cạnh đều vẫn rất bình thường, nghĩa là luồng áp lực kia chỉ phủ xuống một mình hãn. Chuyện này lại càng đáng sợ, con người có thể khống chế mọi thứ hoàn hảo đến mức độ này sao? Bản thân Trình Cương tự cảm thấy mình không làm được rồi. - Người là ai? Trình Cương thông qua cách đối phương nói chuyện với mình, dùng Tinh Thần Lực truyền về theo quỹ tích tương tự. - Lão phu ở phía Tây chờ người. Người còn không đến thì lão phu ra tay ngay ở thành Tinh La này. Ta cho người ba giây suy nghĩ, một, hai... - Được được, ta đi. Bản thân là hộ quốc Đấu La của đế quốc Tinh La dĩ nhiên Trình Cương không cho phép có một cao thủ ra tay ở trong thành. Phải biết rằng, một cường giả Phong Hào Đấu La xuất thủ toàn lực thì lực phá hoại rất là khủng bố. Hơn nữa, người kia thông qua cách thức này nói chuyện với hãn, hãn cảm nhận được người nọ có chút tức giận nhưng không hề có sát khí. Trình Cương lập tức không dám chậm trễ nữa mà phóng như bay về phía Tây. Giọng nói kia cũng không lên tiếng nhắc nhở gì. Lúc này hãn không còn nghĩ đối phương sử dụng Hồn Đạo Khí nữa, luồng áp lực khủng bố ấy cho hãn biết đối phương cũng là một cường giả bậc Phong Hào Đấu La. Có điều, lúc này hãn hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi mà ngược lại còn khá hưng phấn, vì hãn là một võ sĩ, khát vọng lớn nhất trong đời là biết được cấp bậc thật sự của mình, càng chiến đấu thì càng tiến bộ. Đối phương tuy có vẻ mạnh hơn hãn, nhưng theo hãn biết có một số Hồn Sư có vũ hồn đặc biệt cũng có thể làm ra chuyện này, chưa chắc người kia đã mạnh hơn hãn. Hãn đi thêm được khoảng mười lăm dặm thì dừng bước, vì cách đó không xa xuất hiện bóng dáng một người trông như ăn mày. Hai tay dính đầy dầu mỡ, một tay cầm bình rượu, một tay cầm đùi gà, đầu tóc rối tinh rối mù. Theo những gì hãn cảm nhận được, người kia chỉ là một ông lão bình thường thôi, nhưng ở nơi hoang vắng này lại có người ngồi xuống ăn uống giữa đường vậy sao? - Đến rồi à? Ông lão kia gặm nốt miếng thịt gà còn sót trên đùi gà rồi ngẩng đầu nhìn Trình Cương vừa mới đến. Trình Cương khẽ

rùng mình, đối phương có thể giấu hết thực lực, rõ ràng không phải một người bình thường. - Người là người phương nào? Tại sao lại dẫn ta đến đây? Ông lão bật người đứng dậy. - Gọi người đến, dĩ nhiên là "tân" người một trận rồi. Nói xong lão ném cái xương gà đang cầm trong tay về phía Trình Cương. Trình Cương khẽ nhú mào rồi vung tay quét miếng xương gà kia đi. "Ầm" Chỉ là một miếng xương gà nhưng khi Trình Cương chạm vào nó, cả người bị bức lui về sau mấy bước, hần cảm thấy bàn tay mình vô cùng đau đớn, phía trên mu bàn tay đã ửng đỏ. Hồn lực thật mạnh. Trong tình huống hai bên đều không sử dụng vũ hồn, vậy mà người kia cũng có thể dùng một cái xương gà đẩy hần lùi về sau, tu vi người này khủng bố đến mức nào đây? - Ta nhớ người tự hào với thực lực đấu la của mình lắm mà. Đến đây, cho lão phu xem thực lực của người mạnh đến mức nào? Chỉ cần có thể trụ được mười chiêu của lão, thì lão phu sẽ cho người đi. Trình Cương đối mặt với một cao thủ thực lực sâu không lường được bỗng bình tĩnh trở lại, hần trầm giọng nói: - Tiền bối đến từ học viện Sử Lai Khắc? Ông lão hừ một tiếng nói: - Xem ra người cũng không quá ngốc, người nghĩ học viện Sử Lai Khắc là nơi không người sao? Đến từ học viện Sử Lai Khắc mà lại còn có dáng vẻ này thì còn ai khách ngoài Thao Thiết Đấu La, Huyền lão nữa. Thật ra Huyền lão không phải đến vì lệnh của học viện, sau khi lão bị Mục lão mắng một trận đã lập tức chạy đến đây. Hần rất lo cho mấy đứa nhỏ này. Các trận đấu trước, hần đều lặng lẽ đến quan sát, khi Vương Đông đỡ Hoắc Vũ Hạo và Bối Bối đứng dậy đạt được thắng lợi, vị Thao Thiết Đấu La không biết đã bao lâu không xúc động rồi vậy mà vẫn âm thầm rơi nước mắt. Lúc đó, lão chỉ hận không thể xông lên trên sàn đấu... Mọi chuyện hôm nay Trình Cương làm lão đều thấy rõ vì lúc nào lão cũng ở bên cạnh bảo vệ cả đội, nếu Trình Cương thật sự dám làm chuyện giết người diệt khẩu, lão đảm bảo không chỉ hần gặp xui xẻo mà cả đế quốc Tinh La cũng không sống yên. Trình Cương âm thầm kêu khổ không thôi. Theo tin tức hần nhận được, bên phía học viện Sử Lai Khắc chỉ phái đến một lão sư bậc Hồn Vương thôi mà.

DAOTIEUVU

Chương 96: Cuộc chiến của Phong Hào Đấu La (Trung)

- Là ta sai, ta lỗ mãng. Nhưng nếu nó thật sự là Hồn Thú trùng tu chính là một uy hiếp rất lớn với nhân loại chúng ta. Nên... - Câm đi. Huyền lão nổi giận mắng. - Đừng có nhiều lời với ta, người căn bản không phải vì ham muốn của bản thân sao? Đừng nói là hung thú, cho dù nó tu luyện thành người thì sao? Lúc đó nó căn bản cũng là con người rồi. Liên quan cái đánh gì tới người? Người chẳng phải ngấp nghé Hồn Hoàn và Hồn Cốt mười vạn năm mới mò đến đây sao? Đừng nói nhảm nữa, cũng may người không dám hạ độc thủ, nên hôm nay lão phu chỉ dạy dỗ người một bài học, cho người ghi nhớ thật kỹ. Trình Cương đường đường là hộ quốc Đấu La của đế quốc Tinh La, biết bao năm rồi không bị người ta mắng thế này, nhất thời hấn tức đến đỏ mặt, hừ một tiếng nói: - Vậy đến đây, xin chỉ giáo. Hấn vừa nói vừa đẩy nhẹ chân trái về trước, sau đó một quầng sáng màu đen tỏa ra từ người hấn. Khi cổ hơi thở này xuất hiện, thậm chí còn khiến mặt đất xung quanh khẽ run lên. Cơ thể Trình Cương bắt đầu biến đổi, đối với Thú Hồn Sư, tu vi càng cao thì mỗi khi sử dụng Vũ Hồn, cơ thể càng thay đổi giống với Vũ Hồn của mình. Tình huống của Trình Cương cũng tương tự. Làn da của lão bắt đầu đen bóng, giống như đang mặc một chiếc áo jacket dài vậy, điểm kỳ lạ nhất chính là lông mi, hai hàng mi dài đến hơn hai mươi cm cong lên sau đó tự uốn cong ngược về đỉnh đầu. Hai vàng, ba tím, bốn đen, chín cái Hồn Hoàn xuất hiện, nương theo dao động của Hồn Hoàn, hơi thở khủng bố của cường giả Phong Hào Đấu La càng tỏa ra mãnh liệt. Mặt đất theo sự biến hóa của Trình Cương càng lúc càng rung mạnh. Đây là khí thể của Phong Hào Đấu La, một Phong Hào Đấu La có thể hủy thiên diệt địa a! Chúng chính vì có sự tồn tại của Phong Hào Đấu La mà Hồn Đạo Sư không sao vượt lên Hồn Sư được. Trình Cương gầm nhẹ một tiếng, chân phải bước về trước, nhất thời khí thể từ người lão tỏa ra cực kỳ mạnh liệt, mặt đất cũng dâng lên hơn mười thước, sau đó đánh thẳng về phía Huyền lão. Đây không phải là năng lực hệ Thổ, mà lão chỉ sử dụng sức mạnh của bản thân, hơn nữa, lúc này Trình Cương hoàn toàn chưa sử dụng đến Hồn Kỹ. Huyền lão

cười lạnh một tiếng, chân phải cũng bước về trước. - Rầm. Chỉ đơn giản một bước chân đã như một tảng đá lớn nện xuống mặt đất. Từng gợn sóng đất dâng lên nháy mắt bị phá vỡ, không những thế, cơn địa chấn kia còn quay ngược về phía Trình Cương nữa. Trình Cương cảm thấy không thể chống đỡ được luồng sức mạnh từ dưới chân, khi hắn đang định sử dụng Hồn Kỹ thì kinh hoảng phát hiện Hồn Lực của mình bị áp chế hoàn toàn, cơ thể bị đánh bay thẳng lên không trung. Huyền lão nhấc chân một cái đã vọt đến trước mặt hắn. Vũ Hồn Kiến Hoàng, sở trường là sức mạnh, để lão phụ xem rốt cuộc sức mạnh của người mạnh đến mức nào. Huyền lão vừa nói vừa đặt một bàn tay lên vai Trình Cương. Trình Cương chỉ bị Huyền lão đặt tay lên vai một vài giây nhưng đối với hắn vài giây ngắn ngủi ấy dài như mấy thế kỷ. Khi Huyền lão lướt về phía hắn, trong đầu hắn có đến năm cách thoát thân nhưng không thể thực hiện được cách nào cả. Khi hai bên vừa đến gần nhau, hắn liền cảm nhận được một luồng hơi thở khủng bố áp chế hắn đến mức hắn không thể thở nổi đừng nói chi là sử dụng Hồn Kỹ, cả người hắn bị treo lơ lửng trên không trung. Đừng nói là sau khi trở thành Phong Hào Đấu La, cho dù là trước đây, từ khi được làm Hồn Sư đến giờ, hắn chưa từng bị áp chế như thế này cả. Lúc này Trình Cương đã hoàn toàn ngây người, hắn không sao ngờ được trên đời này còn có người mạnh đến vậy. Mà cũng ngay tích tắc này, cổ hơi thở đó đột nhiên biến mất. Hắn và Huyền lão cùng rơi xuống đất nhưng bàn tay của Huyền lão vẫn chưa rời khỏi vai hắn. - Đến đây, ta không dùng Hồn Lực, chỉ dùng sức mạnh bình thường. Nếu người có thể thoát khỏi tay lão phu thì hôm nay ta bỏ qua cho người. Huyền lão nhìn Trình Cương rồi nói với vẻ khinh thường. Thân là Phong Hào Đấu La, Trình Cương bình thường vô cùng kiêu ngạo, hơn nữa Vũ Hồn của hắn còn chuyên về sức mạnh nữa. Con kiến tuy bé, nhưng nó có thể khiên trên người một vật nặng hơn nó rất nhiều lần, như thế cũng có thể gọi là một lực sĩ. Huống chi tất cả các Hồn Kỹ của Trình Cương đều nhằm tăng cường sức mạnh, có thể nói hắn là một Phong Hào Đấu La hoàn toàn nghiêng về sức mạnh. Hắn biết bản thân không thể so hồn lực với đối phương nhưng nếu sức mạnh thì khác, hắn hoàn toàn tự tin vào điểm này. Kết quả, vừa mới bắt đầu, hắn đã sử dụng một loạt các Hồn Kỹ có tác dụng

tăng phúc về mặt sức mạnh và liều mạnh giãy dụa. Luồng năng lượng mạnh mẽ từ người hắc bắt đầu làm mặt đất dưới chân nứt nẻ, trong đường kính mấy ngàn thước trông hết như ở đây có một con địa long đang chuyển mình vậy, mà dưới tác dụng của Hồn Lực và sức mạnh của Trình Cương, khắp nơi bắt đầu vang lên từng chiến nổ và các cơn địa chấn. Nhưng, cánh tay đặt trên đầu vai kia vẫn còn yên ổn nằm ở đấy, cứ như là nó được đúc bằng sắt, dù hắc có làm gì cũng không sao thoát được. Làn da bóng lưỡng của Trình Cương bắt đầu nổi gân xanh. Hắc đã sử dụng hết thực lực của mình nhưng cũng không làm được gì. Không, không có khả năng, không thể nào... Trình Cương trước giờ vô cùng tự tin với sức mạnh của mình. Nhưng hôm nay, đối thủ của hắc là một người không cần phóng thích vũ hồn của có thể áp chế được mình, khiến một cường giả Phong Hào Đấu La như hắc cũng không sao giãy dụa thoát được. Chuyện này có thể xảy ra được sao? Lòng tin của hắc nháy mắt sụp đổ. Sự giãy dụa cũng dần giảm bớt, trên mặt Trình Cương chỉ còn mỗi sự suy sụp. - Thoát được không? Huyền lão nhíu mày hỏi. Trình Cương thần thờ lắc đầu. Huyền lão rút cánh tay phải về: - Đây là chút bài học cho ngươi. Thân là Phong Hào Đấu La phải có lòng tự trọng của Phong Hào Đấu La. Lấy thực lực của mình đi bắt nạt hai đứa nhỏ chỉ mới có hai, ba Hồn Hoàn thì chính ngươi đã tự sỉ nhục Phong Hào của mình. Ta cũng không muốn mạng của ngươi, ta chỉ muốn hôm nay ngươi tự vả miệng của mình một trăm cái, chuyện hôm nay ta sẽ bỏ qua. Lão phu lười ra tay nên mới nhường ngươi tự làm đấy. Cả người Trình Cương tức thì run rẩy, bảo hắc vả miệng quả thực so với chết còn khó chịu hơn. Nhưng chỉ cần là con người thì đều sợ chết. Hắc ở đế quốc Tinh La quyền cao chức trọng, làm sao có thể từ bỏ được? Hơn nữa trước mặt ông lão thực lực khủng bố này, hắc căn bản không có sự lựa chọn. Trong lòng hắc vô cùng hối hận, làm sao lại để lòng tham che mờ mọi thứ thế này? Nhưng bây giờ, hắc có hối hận cũng đã muộn. - Bộp... Hắc tự vả một cái thật mạnh vào miệng mình. - Bộp... bộp... bộp... Huyền lão thấy Trình Cương bắt đầu vả thì đứng im thăm đăm. Chỉ mới mười cái mà hai má của Trình Cương đã sưng đỏ, nhưng có Huyền lão đứng đây giám sát, hắc làm sao dám nường tay? Sắc mặt Huyền lão vốn vô cùng lạnh lùng nhưng thấy Trình Cương

văng lời tự đánh mình, trong lòng từ từ nguôi giận. Cuối cùng lão cũng làm được chút chuyện cho mấy đứa nhỏ. Một trăm cái tát thoáng cái đã xong. Trình Cường cuối cùng cũng làm xong nhiệm vụ vô cùng nhục nhã này. Hai má hắn đã sưng lên, khóe môi chảy ra một hàng màu tươi. Huyền lão gật đầu nói: - Được rồi, cút đi. - Tiền bối là Cực Hạn Đấu La? Trình Cường lờ mờ hỏi, sự đau đớn vẫn còn hiện rõ trên gương mặt. Rất lâu trước đây, Trình Cường đã biết mỗi cấp bậc của Phong Hào Đấu La đều sẽ rất khác nhau, nhưng sau khi đạt được cấp bậc này, hắn cảm thấy mình đã đủ mạnh, nên cũng quên mất chuyện kia. Ban này, trong khi tự đánh mình, đầu có của hắn cũng dần tỉnh táo. Mỗi bậc của hồn sư đều có mười cấp, cũng giống như Hồn Sĩ cấp một khi đạt đến cấp mười, có được một Hồn Hoàn Sẽ trở thành Hồn Sư. Hồn Sư bởi vì có được Hồn Hoàn mà thực lực mới mạnh hơn Hồn Sĩ kia. Đến cấp bậc Hồn Sư, mỗi lần tăng thì lượng hồn lực cũng cao hơn 10% so với cấp bậc trước, cho đến cấp Đại Hồn Sư, thì sự chênh lệch kia càng lớn. Có điều, ở cấp bậc Phong Hào Đấu La, cũng có nghĩa là sau khi lên cấp 90, sự chênh lệch ấy mới là lớn nhất. Bởi vì sau khi có được Hồn Hoàn thì hồn lực mới thực sự đột phá cấp 90 rồi lên cấp 91. Mà lượng hồn lực cấp 92 so với cấp 91 có thể nói là nhiều gấp đôi. Đương nhiên, thực lực của hồn sư không chỉ dựa vào lượng hồn lực, mà còn Hồn Kỹ mạnh yếu thế nào, Hồn Hoàn bao nhiêu năm, thậm chí cả Hồn Cốt nữa. Bởi vậy, Hồn Sư cấp 92 chưa chắc có thể thắng cấp 91. Nhưng sự chênh lệch này vẫn không nhỏ, mỗi một bậc tu vi tăng lên, sự chênh lệch càng lúc càng lớn. Đến cấp 95, hồn sư cần vượt qua một bình cảnh. Cũng chỉ đột phá cấp 95 mới có thể trở thành Siêu Cấp Phong Hào Đấu La, tu vi đủ để cùng lúc đấu với mười Phong Hào Đấu La cấp thấp. Mà Phong Hào Đấu La đạt đến cấp 99, thì được gọi là Cực Hạn Đấu La. Trông lịch sử của đại lục Đấu La, không có bao nhiêu người có thể trở thành Cực Hạn Đấu La. Có lẽ nhiều nhất cũng là thời của tiên tổ Đường Tam, năm đó chẳng những xuất hiện một loạt các Cực Hạn Đấu La mà Đường Tam, thê tử của người và cả đối thủ của bọn họ cũng có thể trở thành Thần. Nhưng từ đó về sau, trên đại lục Đấu La, số người có thể trở thành Cực Hạn Đấu La cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Cho nên, trong suy nghĩ của Trình Cường, một người

không cần sử dụng Vũ Hồn cũng có thể áp chế được mình, một người được sự trợ giúp từ hồn kỹ lại còn chuyên về sức mạnh nữa, trừ Cực Hạn Đấu La ra, còn ai có thể? Chẳng phải học viện Sử Lai Khắc từng có người đã trở thành Cực Hạn Đấu La sao? Nếu người ta là Cực Hạn Đấu La, bản thân mình có thua cũng không sao, dù sao người ta là cường giả mạnh nhất rồi mà. - Ta không phải? Huyền lão lắc đầu phủ nhận lời của Trình Cường. - Không phải? Vậy tiền bối có thể cho tiểu bối biết Phong Hào của ngài không? Huyền lão bĩu môi nói: - Ban nãy người trả lời mấy đứa nhỏ thế nào? Hiện giờ lão phu dùng lời đó trả lại cho người. Người không xứng để hỏi Phong Hào của ta, người còn chưa chịu cú đấm đi sao? Nói xong lão liền giơ chân đá Trình Cường một cái, Trình Cường tức thì bay đi, một cước đẩy lão cũng không dùng nhiều lực lắm nên Trình Cường cũng có thể khống chế cơ thể nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Có điều lúc này ông lão lồi thoi kia đã biến mất. Gương mặt hằn đau rát, trong lòng thì lạnh như băng.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 96: Cuộc chiến của Phong Hào Đấu La (Hạ)

Hắn lắc đầu vài cái rồi lau đi vết máu bên khóe miệng: - Ta đúng là ếch ngồi đáy chén! Cứ nghĩ trở thành Phong Hào Đấu là đã có thể ngạo nghễ nhìn thiên hạ nhưng không ngờ lại không chịu nổi một chiêu của người ta. Hay, hay lắm, học viện Sử Lai Khắc rất hay, ta phải về khổ tu thôi! (khổ tu hay lắm =]]) Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không biết Huyền Lão đã thay hai người trút giận, sau khi ăn cơm xong cả hai đi thăm Tiêu Tiêu. Nhưng cả hai vừa bước đến cửa đã tiếp tục đi thẳng, tình hình bên trong không thích hợp để hai người xuất hiện. Cửa phòng Tiêu Tiêu không khóa, từ ngoài Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông có thể nhìn thấy một tấm lưng to lớn đang cẩn từng đưa từng muỗng cháo vào miệng Tiêu Tiêu. - Chà chà thật không ngờ tên Hòa Thái Đầu to xác mà lại có thể cẩn thận tỷ mỷ như thế. Giọng nói Vương Ngôn vang lên, không biết từ lúc nào hắn đã xuất hiện sau lưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Vương Đông gật đầu: - Đại ca

Thái Đầu thật tốt! Vương Ngôn cười to: - Lúc đó hai người đã hôn mê nên chắc không thấy được bộ dáng của Thái Đầu, tên nhóc này cứ lăm bằm sau này cho dù gặp phải chuyện gì cũng phải bảo vệ Tiêu Tiêu. Chúng ta đi thôi, ở đây có Thái Đầu chăm sóc Tiêu Tiêu là đủ, chúng ta không nên quấy rầy chúng. Vừa nói xong hần nhẹ nhàng kéo lấy Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo vào phòng mình, trong lòng hần còn rất nhiều nghi ngờ muốn hỏi hai người. Bước vào phòng, Vương Ngôn đưa tay bảo hai người ngồi xuống ghế rồi lẳng lặng nhìn cả hai. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bị nhìn đến phát sợ, cuối cùng Vương Đông cũng không chịu nổi nên hỏi: - Vương lão sư à, người nhìn chúng con là có ý gì? Vương Ngôn than nhẹ: - Ta tu luyện từ nhỏ đến hai mươi tuổi đã biết mình không có thiên phú nên chuyển sang nghiên cứu Vũ Hồn rồi từ đó chiếm được vị trí lão sư tại học viện Sử Lai Khắc như ngày hôm nay. Bây giờ ta đã bốn mươi một tuổi, hai người các người đã phá vỡ định nghĩa của ta về thiên tài lại còn cho ta thấy lại được truyền thuyết. - Đầu tiên ta nghĩ trong đám đệ tử tân sinh thì Đái Hoa Bân là giỏi nhất, nó vừa mười ba tuổi đã có thể đạt đến cấp ba mươi bảy, nếu được đốc lòng dạy dỗ thì khoảng hai mươi tuổi là hần có thể làm Hồn Đế. - Chắc hai người chưa biết, học viện chúng ta còn có đệ tử hạt giống của nội viện. Hạt giống nội viện phải đạt được sáu Hồn Hoàn trước hai mươi tuổi, mà đạt được điều kiện này hiện nay chỉ có bốn người. Hai người Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành mà các người đã gặp chính là hai trong số đó, hai mươi tuổi sáu Hồn Hoàn, đây cũng chính là tiêu chuẩn về thiên tài tại đại lục. - Lúc trước ta cũng nghĩ như thế, nhưng sau khi dạy hai đứa ta đã biết lý luận này là sai. Cấp bậc Hồn Lực không thể quyết định tất cả, có những thứ còn quan trọng hơn cả cấp bậc Hồn Lực.

- Đầu tiên là Hoắc Vũ Hạo: Người chính là người gây cho ta nhiều kinh ngạc nhất. Trong những đệ tử ta đã dạy qua, luận về sự cố gắng người có thể đạt ba hạng đầu, mà thiên phú Vũ Hồn cực hạn của người cùng với Vũ Hồn Song Sinh, mà Vũ Hồn thứ hai còn giác tỉnh sau vũ hồn thứ nhất rất lâu nữa... tất cả đều khiến ta cảm thấy hứng thú và muốn nghiên cứu. Nhưng đến bây giờ ta vẫn không thể hiểu hết được, trên người của người có quá nhiều bí ẩn, ý chí chiến đấu của người lại vượt xa đám bạn cùng tuổi. Ta chắc chắn thành tựu của người sẽ cao hơn Đái Hoa Bân. Trận đấu hôm qua người đã sử dụng hai năng lực, đừng nói đó lại là kỹ năng của Hồn Hoàn thứ nhất nhé, với khả năng của người thì không thể có loại kỹ năng này. Sau đó khi người dùng kỹ năng chiến đấu đánh rơi đài Diệp Vô Tình ta đã cảm nhận được một khí tức kinh khủng, khí tức đó không thể do người ngưng tụ Hồn Lực ra được. Lúc người tấn công thì Diệp Vô Tình đã thoát khỏi khống chế của Hoàng Kim Lộ, với tu vi Hồn Vương của nó thì không thể bị một chiêu ngưng tụ Hồn Lực của người đánh bại được. Lúc đó ta có cảm giác khả năng khống chế Hồn Lực của người tăng lên rất nhiều, người còn không giải thích cho ta sao? Hoắc Vũ Hạo không ngừng kêu khổ, những câu hỏi này đều đánh đúng vào trọng tâm vấn đề, phải nói rằng khả năng quan sát của Vương lão sư thật sự quá kinh khủng. Nhưng Vương Ngôn cũng không bắt hắn phải trả lời ngay mà quay sang hỏi Vương Đông:

- Còn người, người lại càng hay! Vũ Hồn thứ hai chứ gì, nếu ta không nhìn nhầm thì cây búa kia được tạo thành bởi một đám ánh sáng đen, có thể xem là Lực Lượng Hình đi. Như vậy tức là trong người người còn có một Vũ Hồn thứ hai là Lực Lượng Hình. Che giấu hay lắm! Tuy nhiên ta vẫn có thể tiếp nhận được, ta chỉ thắc mắc một việc, người đã dùng phương pháp nào khiến cho Hồn Kỹ thứ tư của Thượng Quan Tàn mất hiệu lực rồi còn lại cản trở chủ nhân. Thứ khiến người chiến thắng một phái là một búa cuối cùng mà là sự cản trở của Hồn Kỹ, cho dù là Bối Bối cũng bị khống chế nhưng người lại đạt hiệu quả ngược lại, cuối cùng là sao? - À.... Vương Đông

cũng á khẩu không trả lời được. Hãn và Hoắc Vũ Hạo giống nhau, cả hai đều có những bí mật không thể để người khác biết. Thấy hai người khó xử, Vương Ngôn lại mỉm cười: - Các người cũng không cần lo lắng, ta chỉ phát hiện một chút điều bí ẩn trên người cả hai mà thôi, ai cũng có bí mật của riêng mình, Hồn Sư cũng không phải ngoại lệ. Từ khi các người xuất hiện ta đã thấy thế giới như thay đổi, không biết từ khi nào mà Vũ Hồn song sinh lại như củ cải trắng muốn là có, cái sau lại càng kinh khủng hơn cái trước. Nhưng Viện Trưởng cũng từng nói qua, có khác thường tất có nguy hiểm. Học viện chúng ta có thể có cùng lúc ba Vũ Hồn Song Sinh thì các người lại càng gánh trách nhiệm nặng nề hơn. Vì thế ta hi vọng các người không vì thiên phú của mình mà kiêu ngạo, phải nỗ lực tu luyện nhanh chóng phát triển thực lực của mình, đó mới là tốt nhất. - Ta sẽ không truy hỏi các người, hôm nay ta muốn nói với hai người, sau này có gì thắc mắc trong khi tu luyện có thể đến hỏi ta, dù sao ta cũng có một chút thành tựu về nghiên cứu Vũ Hồn, học viện Sử Lai Khắc của chúng ta cũng có nội tình rất hùng hậu, hỏi đúng người sẽ giúp các người tránh phải tu luyện đường vòng. Còn về các bí mật của các người, ta có thể bảo đảm sẽ không tiết lộ. Nhìn thấy thần sắc kiên quyết và chân thành của Vương Ngôn thì Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều thở phào. - Vương lão sư, đệ tử có việc muốn hỏi! Hoắc Vũ Hạo lên tiếng trước tiên. - Nói đi. Vương Ngôn gật đầu. - Ngài cũng thấy Vũ Hồn của đệ tử và Vương Đông trái ngược nhau hoàn toàn. Vũ Hồn đầu tiên của đệ tử là Tinh Thần Linh Mâu, Vũ Hồn thứ hai là Băng Bích Hạt. Còn Vũ Hồn của Vương Đông là Quang Minh Nữ Thần Điệp và Lực Lượng Hình. Có thể nói cả bốn Vũ Hồn đều không liên quan gì đến nhau nhưng tại sao hai người đệ tử lại có thể dung hợp Vũ Hồn một cách hoàn hảo như thế, lại còn có thể sử dụng Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ. - Ngài đã từng dạy, tình huống này vạn người không có một, độ dung hợp cao lại càng khó thấy, chỉ có thể xuất hiện khi hai người có Vũ Hồn tương tự hoặc hỗ trợ lẫn nhau. Giống như Lam Tố Tố và Lam Lạc Lạc hay Đái Hoa Bân và Chu Lộ. Những người đó đều có nét tương tự hoặc hỗ trợ lẫn nhau nhưng còn đệ tử và Vương Đông thì... Vấn đề này luôn làm phiền Hoắc Vũ Hạo, trước kia hãn không biết Vũ Hồn thứ hai của Vương Đông là gì nên cứ nghĩ Vũ Hồn thứ

hai của hai người phù hợp với nhau. Nhưng khi phát hiện thì hân vô cùng kinh ngạc, Vũ Hồn của hai người hoàn toàn không liên quan gì lại có thể dung hợp hoàn mỹ rồi giúp chủ nhân tu luyện với tốc độ và biên độ kinh khủng. Vương Ngôn gượng cười - Người không hỏi thì thôi, vừa hỏi đã làm ta khó xử. Vấn đề này ta cũng đã suy nghĩ rất nhiều, ta đã tìm vô số tư liệu tại học viện nhưng vẫn không thể tìm ra giải thích chính xác. - Hai người có Vũ Hồn Song Sinh lại còn có thể sử dụng Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ, trường hợp này chưa từng được ghi lại tại học viện, chỉ sợ toàn bộ đại lục cũng chưa từng có. Vì thế không ai có thể hiểu chuyện gì đã xảy ra với Vũ Hồn của hai người, tất cả chỉ có thể phỏng đoán. - Hôm qua ta suy nghĩ hết một đêm và đã đưa ra được vài khả năng. Đầu tiên là về số lượng Vũ Hồn, tuy Vũ Hồn của hai người khác nhau nhưng đều là Vũ Hồn song sinh. Vũ Hồn song sinh đã hiếm thấy lúc này lại còn xuất hiện cả hai, các người lại rất quan tâm và ăn ý nhau, có thể nói hai Vũ Hồn song sinh này có cùng chất với hai người. - Lúc này chắc hai người đang tự hỏi nếu như vậy tại sao lại không có thêm Tiêu Tiêu? Điều này liên quan đến dự đoán thứ hai của ta, chính là tính hỗ trợ. - Hai Vũ Hồn không hề quan hệ với nhau lại có thể sinh ra Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ thì chỉ có thể là hai người hỗ trợ lẫn nhau. Ví dụ một Vũ Hồn cực hạn tốc độ sẽ bị hạn chế về lực lượng, lúc đó nó cần một Vũ Hồn có lực lượng mạnh mẽ bù vào giống như âm dương hỗ trợ, từ đó sinh ra Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ. - Hai Vũ Hồn của Hoắc Vũ Hạo có thuộc tính Tinh Thần và Băng, còn Vương Đông là thuộc tính Quang Minh và Lực Lượng Hình. Bốn thuộc tính hoàn toàn khác nhau nhưng không ai dám chắc chúng có hay không hỗ trợ lẫn nhau rồi từ đó sinh ra Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ. - Ngoài ra còn một suy đoán cuối cùng, ta cũng nghĩ suy đoán này có sắc xuất chính xác cao nhất, đó là trong ta có người trong người có ta. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông vừa nghe xong lập tức giật mình, Hoắc Vũ Hạo nhìn Vương Đông một cách kỳ lạ, Vương Đông lại né tránh ánh mắt của hân, khuôn mặt hơi ửng đỏ. (Tình trong như đá mặt ngoài còn e) - Hai người các người đừng nghĩ bậy. Vương Ngôn tức giận: - Ta nói là Vũ Hồn chứ không nói hai người, con nít bây giờ tư tưởng bậy bạ thật! Vương Đông lại than thở: - Là do ngài nói không rõ ràng. Vương Ngôn không để ý mà lại

tiếp tục nói: - Trong ta có người, trong người có ta có nghĩa là, tuy nhìn từ ngoài Vũ Hồn của cả hai không có liên hệ nhưng sâu bên trong có thể có một mối quan hệ chặt chẽ. Có lẽ hơi khó hiểu phải không, để ta ví dụ một chút nhé! - Quang Minh Nữ Thần Điệp và Linh Mâu vừa nhìn qua sẽ thấy không có chút liên quan nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy từ đáy linh mâu có rất nhiều lực lượng quang minh, đây là do Vũ Hồn của tiểu Hoắc có đặc tính của Vũ Hồn Vương Đông. Tiếp tục nói đến Băng Bích Hạch và Vũ Hồn Lực Lượng Hình của Vương Đông nhé. Ta đã nghiên cứu một chút, bản thân Băng Bích Hạch đã rất mạnh mẽ, nó lại còn có lực lượng ẩn dấu, có thể đó là chìa khóa để giải quyết nghi vấn về Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ. Nhưng muốn giải thích rõ ràng hơn ta còn phải nghiên cứu. Sau khi nghe xong, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông suy nghĩ lại một chút đều giật mình hiểu ra, khuôn mặt hiện lên vẻ khâm phục. Những gì Vương lão sư nói đều xuất hiện trên người cả hai nhưng hai người lại bỏ qua không để ý, nếu như vậy Vũ Hồn Dung Hợp của cả hai cũng không có gì là kỳ lạ. Vương Ngôn mỉm cười, hai mắt ánh lên vẻ cuồng nhiệt: - Cho dù nguyên nhân là gì thì Vũ Hồn của hai đứa đã dung hợp, ta sẽ tiếp tục nghiên cứu một thời gian. Nhưng dù sao thì sự việc đã xảy ra, Vũ Hồn đã dung hợp hoàn mỹ, ta chỉ là muốn tìm hiểu sự khác nhau của Vũ Hồn Song Sinh Dung Hợp Kỹ so với các Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ khác. - Hai người có độ dung hợp hoàn mỹ như thế nên mới có thể khống chế một Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ mạnh mẽ như Hoàng Kim Lộ. Vậy hai đứa đã từng nghĩ qua, đây chỉ là do hai Vũ Hồn đầu tiên dung hợp, nếu vậy còn có thể dung hợp hai Vũ Hồn thứ hai, rồi thứ nhất và thứ hai... như vậy ta có đến bốn thứ cần xem xét. Nói cách khác nếu may mắn các người có thể có bốn Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 97: Suy đoán về sự xuất hiện của nhiều Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ (Thượng)

Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liếc mắt nhìn nhau, cả hai đồng thời thấy rõ sự khiếp sợ trong mắt đối phương. Bốn Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ? Đây là cái khái niệm gì đây? Nếu bọn họ thật sự có được cái đấy, lại còn đồng thời sử dụng được, thì cho dù với thực lực bọn họ bây giờ cũng có thể thoải mái đấu được với một cường giả bậc Hồn Vương. Vương Ngôn ngả người dựa vào ghế sô pha nhìn hai học trò cưng của mình rồi nói tiếp: - Có điều hai con đừng nghĩ nhiều quá, xác suất xuất hiện bốn Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ là rất thấp, hơn nữa cho dù xuất hiện, các con cũng không thể đồng thời sử dụng hết bốn cái được. Bởi vì uy lực của những Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ ấy sẽ tăng dần theo tu vi của các con, đồng thời lượng Hồn Lực tiêu hao cũng tỉ lệ thuận với điều đó. Cho nên, theo ta thấy trong một trận đấu, nếu không có gì ngoài ý muốn thì các con cùng lắm chỉ sử dụng được hai Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ mà thôi. Đương nhiên, nếu trên người các con xuất hiện nhiều Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ thì đúng là quá tốt rồi. Như thế tương lai các con lại càng thêm rực rỡ. Hoắc Vũ Hạo kèm không được hỏi: - Vương lão sư, thật không? Vậy bọn con phải làm gì? Vương Ngôn đáp: - Có thật hay không ta cũng không biết. Vì từ trước đến nay trong lịch sử của giới Hồn Sư chưa từng xuất hiện tình huống này. Những gì ta vừa nói chỉ là suy đoán mà thôi, ta hi vọng các con có thể kiểm nghiệm được. Mà cách thức cũng đơn giản thôi, giống hệt như quá trình các con dung hợp vũ hồn lần trước, chẳng qua lần này sử dụng các loại vũ hồn khác nhau mà thôi, các con có thể thử từng cặp xem có thành công hay không. Vương Đông nói: - Ồ, hóa ra chỉ đơn giản như vậy. Vương Ngôn gượng cười nói: - Mọi chuyện đâu phải lúc nào cũng đơn giản như lý thuyết thế kia. Nếu Vũ Hồn không thích hợp thì có ôm cả đời cũng chẳng có chút phản ứng nào. Quá trình dung hợp vũ hồn lúc nào cũng rất khó khăn. Theo tình huống hiện nay, các con ba ngày có thể sử dụng Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ một lần, vậy thì ta cho các con ba ngày, nhất định phải làm xong hết các thí nghiệm. Vương Đông, con có thể cho ta biết Vũ Hồn thứ hai của con là gì không? Vương Đông do dự một lúc, nhưng cũng gật đầu đáp: - Vũ Hồn thứ hai của con là Hạo Thiên Chùy. Hoắc Vũ Hạo nghe thấy ba chữ Hạo Thiên Chùy vẫn chưa theo kịp vấn đề nhưng Vương Ngôn đã giật mình đứng dậy từ ghế sô pha: - Cái gì? Hạo

Thiên Chùy? Không ngờ lại là Hạo Thiên Chùy. Con là người của Hạo Thiên Tông? Vương Đông gật đầu đáp: - Dạ? Có chuyện gì không lão sư? Vương Ngôn gượng cười nói: - Khó trách, Hạo Thiên Tông, tông môn từng một thời đứng ở đỉnh cao của đại lục. Hơn nữa, Hạo Thiên Tông có liên quan mật thiết với học viện Sử Lai Khắc chúng ta, có điều sau khi Đường Môn suy sụp, Hạo Thiên Tông cũng lánh đời. Nếu ta nhớ không lầm thì đệ tử trực hệ của Hạo Thiên Tông phải mang họ Đường chứ? Sao con lại họ Vương? Vương Đông hừ một tiếng nói: - Cái này là bí mật của con, không thể nói với mọi người được. Họ Vương thì sao? Có vũ hồn Hạo Thiên Chùy chứng tỏ là người của Hạo Thiên Tông. Hơn nữa, từ trước đến nay Hạo Thiên Tông không có thật sự lánh đời. Vương Ngôn nói: - Cũng khó trách. Vũ Hồn thứ hai của Vũ Hạo là Cực Hận Chi Băng, còn vũ hồn của con có thể phù hợp với nó hóa ra lại là Hạo Thiên Chùy có lực công kích cực mạnh. Ta thật sự rất tò mò không hiểu tại sao các con có thể dung hợp Vũ Hồn. Ta đề nghị hai con trước tiên nên thử dung hợp vũ hồn thuộc tính Băng và Hạo Thiên Chùy xem. Hai vũ hồn này tạm thời có chút liên quan. Sau đó đến Hạo Thiên Chùy và Linh Mâu, rồi cuối cùng là Băng Bích Hạch và Quang Minh Nữ Thần Điệp. Hoặc Vũ Hạo đột nhiên nói: - Vương lão sư, ngài nghĩ nếu lần này bọn con thử dung hợp ba hoặc bốn Vũ Hồn có được không? Vương Ngôn giật mình ngắt lời hắn. - Không không, tuyệt đối không thể thử, ít nhất là tạm thời vẫn chưa thể. Quá trình đó sẽ xuất hiện chuyện gì ta cũng không biết nữa nhưng nhất định sẽ tiêu hao rất nhiều hồn lực. Chẳng may xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn thì không hay. Tốt nhất đợi khi nào các con có được sáu Hồn Hoàn rồi hãy nghĩ đến. Nếu lần thử nghiệm này có kết quả tốt thì các trận chiến sau này sẽ đỡ vất vả hơn. - Vòng đấu vòng tròn đã qua ba trận, chúng ta đã thắng đối thủ mạnh nhất trong tổ của chúng ta rồi, cũng chính là học viện Chính Thiên kia. Trận đấu ngày mai Lăng Lạc Thần đã có thể ra thi đấu. Qua một trận nữa là đến lượt Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành. Có ba người bọn họ thì chúng ta không còn quá gian nan nữa. Ít nhất từ giờ đến hết vòng đấu vòng tròn, hai con phải hoàn thành cuộc thử nghiệm kia. Hoặc Vũ Hạo nói: - Vương lão sư, bọn con sẽ cố gắng hết sức. Có điều, chuyện này xin lão sư giữ bí mật cho

bọn con. Vương Ngôn gật đầu nói: - Dĩ nhiên rồi. Nếu các con thật sự có thể tạo ra thêm Vũ Hồn dung hợp kỹ nữa thì ta cũng không cho phép các con sử dụng trong cuộc thi này, mọi thứ phải được bí mật cho cuộc thi lần sau. Hoắc Vũ Hạo nói: - Vương lão sư. Có thể... cho đệ tử thanh Phệ Linh Dao Khắc không? Con là Hồn Sư hệ Tinh Thần, trong hôm đấu giá, đệ tử đã cảm nhận được thanh đao này rất quen thuộc với mình, chắc chắn nó sẽ không làm con bị thương đâu... Vương Ngôn lại lắc đầu ngắt lời: - Không, tuyệt đối không được. Các con là những người quan trọng của học viện, không thể mạo hiểm như vậy, những gì có thể mang đến nguy hiểm cho bọn con ta đều phải bóp chết từ trong trứng nước. Đợi sau khi về đến học viện, ta sẽ nhờ một số lão sư ở hệ Hồn Đạo đến trông coi thì con mới được dùng. Không lẽ bây giờ con định dùng nó chế tạo Hồn Đạo Khí à? - Con.... Hoắc Vũ Hạo không biết nói sao nữa đành tạm thời bỏ qua thanh Phệ Linh Dao Khắc. Lát sau, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chào tạm biệt Vương Đông rồi trở về phòng Hoắc Vũ Hạo với tâm trạng vô cùng hưng phấn. Có điều dĩ nhiên lúc này bọn họ không thể lập tức thử dung hợp Vũ Hồn. Vì hôm qua cả hai vừa sử dụng Hoàng Kim Lộ xong, cơ thể chưa khôi phục lại trạng thái tốt nhất. Trong tình huống này mà thử dung hợp Vũ Hồn thì xác suất xuất hiện Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ lại càng thấp hơn. Hạo Đông Lực nhanh chóng vận chuyển trong cơ thể cả hai, bọn họ rất nhanh đã tiến vào trạng thái tu luyện. Trong lòng bọn họ đều mơ ước cả hai sẽ lại tạo ra được những Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ mới. Những lời Vương Ngôn vừa nói đã mở ra một cánh cửa mới trước mặt bọn họ, cho dù lúc này bọn họ chưa thử nhưng trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy nhất định sẽ thành công. Bầu trời hôm nay có chút u ám so với ngày thường, các trận đấu của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái vẫn tiếp tục diễn ra. Hết hôm nay thì xem như vòng đấu vòng tròn đã qua ba lượt đấu. Số học viện có thể giữ thành tích toàn thắng trong mỗi tổ chỉ có một hoặc hai học viện mà thôi. Có ba trận thắng liên tục dĩ nhiên thế cục cũng sáng sủa hơn. Các học viện nổi tiếng vẫn bước đều về trước, mà hiện nay, đối tượng được nhắc đến nhiều nhất vẫn như cũ, học viện đệ nhất đại lục, Sử Lai Khắc.

Chương 97: Suy đoán về sự xuất hiện của nhiều Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ (Trung)

Hôm nay là ngày học viện Sử Lai Khắc đấu trận thứ tư. Nhưng không ai biết hôm nay bọn họ có ra thi đấu không. Cho dù có thi, cũng không dám chắc bọn họ có thể thắng hay không. Trận chiến trước, Sử Lai Khắc Thất Quái nhờ vào ý chí chiến đấu kinh người và thiên phú đã có thể lấy yếu thắng mạnh, bằng đội ngũ chỉ có bốn Hồn Tông, một Hồn Tôn và hai Đại Hồn Sư mà có thể thắng đội của học viện Chính Thiên, có đến ba Hồn Vương và bốn Hồn Tông. Tuy nhiên, mặc dù thắng nhưng bọn họ cũng trả giá không nhỏ. Toàn đội bảy người, sau trận đấu ngất xỉu hết sáu. Trong đó có đến mấy người bị thương nặng. Nên bây giờ học viện Sử Lai Khắc có đủ bảy người ra thi đấu không cũng khó nói lắm. Hơn nữa, cho dù bọn họ ra thi đấu được thì sao? Bọn họ lại sáng tạo được kỳ tích nữa à? Với một đột mà các thành viên đều trong tình trạng mệt mỏi và bị thương thì làm sao phát huy được hết thực lực, đừng nói chi là chiến thắng. Các khán giả ai cũng tò mò chuyện này nên hôm nay lại còn đến sớm hơn bình thường, trong lòng bọn họ hoặc lại muốn thấy học viện Sử Lai Khắc tạo ra kỳ tích, hoặc mong bọn họ uất ức nhận thua. Hôm nay trời khá nắng nhưng vì mây mù âm u nên không khí không được sáng sủa lắm, lát sau còn đổ xuống một trận mưa phùn lất phất, đây là lần đầu tiên từ khi cuộc thi bắt đầu đến giờ các học viện phải thi đấu trong mưa. - Đến rồi, bọn họ đến rồi. Không biết là ai hô to câu này, nhưng sau đó, tất cả các khán giả lẫn các học viện đến thi đấu hoặc xem thi đấu đều ngược mắt ra lối vào. Quả nhiên, học viện Sử Lai Khắc đã đến. Cả đội mặc trang phục truyền thống màu xanh lục, dẫn đầu là Bối Bối, sau đó theo thứ tự là Hòa Thái Đầu, Giang Nam Nam, Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và một cô gái trên dưới hai mươi tuổi chưa thấy xuất hiện lần nào. Cô gái này rất xinh đẹp nhưng lại lạnh như băng. Đi sau cô gái này là sư phụ dẫn đội của học viện Sử Lai Khắc, Vương Ngôn. Nói cách khác, hôm nay học viện Sử Lai Khắc đến thi đấu chỉ có sáu người, hai

người Từ Tam Thạch và Tiêu Tiêu bị trọng thương không đến. Từ Tam Thạch do nguyên khí bị tổn thương nên cần thời gian khôi phục, mà Tiêu Tiêu tuy thương thể đã đỡ hơn nhưng vẫn khôn thể ra thi đấu nhanh như vậy. Có điều lần bị thương này với cô bé không hẳn là quá xấu, nhờ nó mà tu vi của cô bé đã thuận lợi đạt đến bình cảnh cấp 30, bây giờ chỉ cần đột phá nó và phụ thêm Hồn Hoàn là cô bé sẽ thuận lợi trở thành Hồn Tôn. Vì thế hôm nay Tiêu Tiêu ở lại tửu điểm không chỉ chữa thương mà còn phải tu luyện nữa. Còn cô gái lạnh lùng đi theo năm người Bối Bối dĩ nhiên chính là Chiến Hồn Vương hệ Khống Chế có vũ hồn nguyên tố Băng, Lãng Lạc Thần. Các học viện còn lại, dù có hiểu rõ đến đâu cũng không thể nhận ra Lãng Lạc Thần. Dù sao con gái qua mười tám tuổi sẽ thay đổi rất nhiều. Năm năm trước tham dự cuộc thi cũng chỉ mới 14, 15 tuổi. Mà hiện giờ cô đã gần 20 rồi. Tướng mạo vóc dáng so với trước kia có sự thay đổi không nhỏ, huống chi năm đó cô đến đây cũng không có cơ hội ra thi đấu, nên không ai biết thực lực của cô như thế nào. Đối với sự xuất hiện của Lãng Lạc Thần, người có phản ứng lớn nhất là bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Mã Như Long nhíu mày, lẩm bẩm: - Học viện Sử Lai Khắc rốt cuộc cũng phái thành viên chính thức ra thi đấu rồi sao? Mình nhớ không lầm thì lần này học viện Sử Lai Khắc đến dự thi có mười người. Đây là người đầu tiên xuất hiện mà không phải thành viên của đội dự bị. Cả nhóm vào đến khu vực nghỉ ngơi rồi nhưng Vương Ngôn cũng không an bài chiến thuật nữa. Vì sau trận đấu trước, Vương Ngôn đã hoàn toàn ủy quyền cho Bối Bối. Thương thể của Bối Bối không nặng, chỉ là hơi kiệt sức một chút, nên nghỉ ngơi hai ngày, chỉ dựa vào mỗi vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long đã dư sức bình phục đừng nói đến hẳn còn có khí lực của Hoàng Kim Thánh Long. Bối Bối không đến ghế ngồi xuống mà xoay người nhìn các đồng đội của mình: - Đối thủ của chúng ta hôm nay đến từ đế quốc Tinh La, học viện Trường Ninh. Có thể nói bọn họ được thi đấu trên sân nhà. Tuy thực lực không thể bì được với học viện Chính Thiên nhưng tính ra cũng không phải là yếu, trong đội có một Hồn Vương. Đợi lát nữa rút thăm xong, ta sẽ an bài chiến thuật sau. Giây lát sau, trọng tài đã lên sàn đấu chuẩn bị quá trình rút thăm. Bối Bối lại một lần nữa mang về may

mắn, trong tình huống thiếu một người, dĩ nhiên rút được đoàn chiến là có lợi nhất, kết quả đúng theo nguyện vọng của mọi người. - Xem ra nhiệm vụ chiến thắng học viện Sử Lai Khắc là của chúng ta rồi. Bối Bối vừa rút thăm xong đang định bước xuống sàn đấu thì nghe đội trưởng của học viện Trường Ninh lớn tiếng nói. Đội trưởng học viện Trường Ninh là một người có thân hình cao lớn, mái tóc dài đến giữa đầu, ánh mắt hắc vô cùng kiêu ngạo, hắc nhìn Bối Bối như kiểu đang nhìn một kẻ thất bại nằm dưới chân mình. Bối Bối liếc mắt nhìn hắc, bữu môi nói: - Sơn gian trúc duẩn, chủy tiêm, bì hậu, phúc trung không (*) Sau đó đi thẳng xuống sàn đấu. * Câu này nguyên văn gồm đến hai câu như sau: Tường thượng lô vi, đầu trọng, cước khinh, cân để thiển. Sơn gian trúc duẩn, chủy tiêm, bì hậu, phúc trung không (Cò lau trên tường, đầu nặng, chân nhẹ, rẽ nông choèn Măng tre giữa núi, mỏ nhọn, da dày, bụng rỗng không.) Ý chỉ những kẻ bất tài nhưng thích to mồm, lớn lối kiêu ngạo. Giọng nói của người kia khá lớn nên những người của học viện Sử Lai Khắc đang ngồi trong khu chờ chiến đấu cũng nghe thấy rõ ràng. Hòa Thái Đầu tức giận nói: - Giờ ai cũng nghĩ mình có thể bắt nạt học viện Sử Lai Khắc. Chúng ta phải cho bọn chúng một bài học. Đúng lúc này, Lăng Lạc Thần đứng lên, nhìn Bối Bối, trầm giọng nói: - Bọn chúng nghĩ học viện Sử Lai Khắc chúng ta không còn ai sao? Bối Bối, trận đoàn chiến này giao cho ta. Chỉ cần ta và Hoắc Vũ Hạo ra thi đấu là được. Ta sẽ cho bọn họ biết kiêu ngạo không đúng chỗ sẽ phải nhận hậu quả gì. Bối Bối ngập ngừng nói: - Chỉ có hai người, cái này, học tử... Lăng Lạc Thần trầm giọng nói: - Ta sẽ không đem danh dự của học viện Sử Lai Khắc ra làm trò đùa. Bối Bối suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: - Được, học tử cẩn thận. Lăng Lạc Thần xoay người vẫy tay gọi Hoắc Vũ Hạo, sau đó ghé vào tai hắc nói nhỏ vài câu, Hoắc Vũ Hạo vừa nghe vừa gật đầu, sau đó cùng Lăng Lạc Thần bước lên sàn đấu. Học viện Trường Ninh sau khi biết kết quả rút thăm đã bước lên sàn đấu, tuy trận đấu chưa bắt đầu nhưng bọn họ đã bày ra thế trận. Đứng đầu là vị đội trưởng kiêu ngạo ban nãy. Trọng tài thấy học viện Sử Lai Khắc chỉ có hai người xuất hiện, có chút nghi ngờ hỏi: - Học viện Sử Lai Khắc, trận này là đoàn chiến, không phải đấu 2-2-3. Mời các thành viên còn lại nhanh chóng lên sàn đấu, nếu không coi như bọn

họ tự bỏ quyền thi đấu của mình. Đội trưởng học viện Trường Ninh nhìn về phía học viện Sử Lai Khắc nói với giọng châm biếm: - Học viện Sử Lai Khắc càng lúc càng không ra gì. Căng thẳng đến mức ngu ngốc luôn rồi sao. A, thật tiếc cho một học viện nổi tiếng đệ nhất đại lục. Học viện Trường Ninh chúng tôi tuy không được như người ta nhưng hôm nay cũng có khả năng đánh thắng học viện đứng thứ nhất đại lục. Các huynh đệ, tỉnh táo lại nào, hôm nay chúng ta không thể giống học viện Chính Thiên được, có phần quà lớn như vậy còn không biết đưa tay lấy. Lăng Lạc Thần bình thản nói: - Hôm nay chúng tôi chỉ cần hai người là đủ. Nói xong, cô không thèm liếc nhìn đến mấy người đối thủ mà dẫn Hoắc Vũ Hạo đi về phía bên kia sàn đấu. Trọng tài giật mình sửng sốt, y vẫn chưa tin nên hỏi lại một lần nữa: - Các người thật sự chỉ cần hai người thôi sao? Lăng Lạc Thần cũng không nói gì mà chỉ gạt đầu rồi tiếp tục bước về trước. Đội trưởng học viện Trường Ninh nghi ngờ nói: - Bọn họ kiêu ngạo hay chuẩn bị nhận thua đây? Một gã đứng bên cạnh hần lập tức đáp: - Ta thấy khả năng nhận thua lớn hơn. Sau trận chiến trước, hôm nay bọn họ miễn cưỡng cử ra được sáu người. Mà cô nàng này trước giờ chưa xuất hiện, bọn họ cũng chỉ có hai người, như thế này không nhận thua thì có thể làm được gì? Bọn họ làm vậy chỉ muốn tự an ủi bản thân thôi, dù sao hai người thua bảy người cũng không xấu hổ lắm. Tuy nhiên, thua vẫn là thua, là học viện Sử Lai Khắc thua đó. Bảy người học viện Trường Ninh dĩ nhiên đều đồng ý cách nghĩ này, bọn họ có thể tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái dĩ nhiên không yếu, đối thủ chỉ cử ra hai người thì làm ăn được gì? Vị trọng tài nghe mấy người bên kia học viện Trường Ninh không coi ai ra gì cũng cảm thấy chướng mắt, y trầm giọng nói: - Các người cũng lo lui về sau chuẩn bị thi đấu đi. Hần không như những đệ tử kia, hần là một Hồn Thánh, dĩ nhiên cảm nhận được dao động Hồn Lực mãnh liệt trên người Lăng Lạc Thần. Cô gái kia rõ ràng là một cường giả bậc Hồn Vương. Đây chính là Hồn Vương của học viện Sử Lai Khắc đó, một Hồn Vương xuất thân từ học viện Sử Lai Khắc thì thực lực ít nhất mạnh hơn những Hồn Vương bình thường đến 30%. Học viện Sử Lai Khắc cử thành viên như thế này ra thi đấu mà có thể dễ dàng nhận thua sao? Lăng Lạc Thần đã đi đến bên rìa sàn đấu. Cô đứng đầu,

Hoắc Vũ Hạo đứng sau. Bình thường Lăng Lạc Thần vốn đã khá lạnh lùng rồi nhưng hôm nay lại đặc biệt lạnh đậm hơn. Thậm chí còn có chút tái nhợt. Cô là một thành viên của học viện Sử Lai Khắc, hơn nữa còn là thành viên của Sử Lai Khắc Thất Quái chính thức. Tính tình của cô không nóng nảy như Mã Tiểu Đào nhưng thực tế, trong lòng nàng, sự kiêu ngạo, tôn kính dành cho học viện Sử Lai Khắc tuyệt đối không thua kém bất cứ ai. Đối thủ dám sỉ nhục học viện Sử Lai Khắc, cô phải cho bọn họ hồi hận. Trọng tài thấy hai đội đã kéo giãn khoảng cách liền đưa tay phải lên hô to: - Hai bên chuẩn bị, trận đấu bắt đầu. Nương theo tiếng hô kia, bảy người học viện Trường Ninh đều phóng xuất ra vũ hồn của mình. Rõ ràng bọn họ kiêu ngạo cũng có vốn của mình. Trừ đội trưởng Hồn Vương, sáu người còn lại đều là Hồn Tông. Hơn nữa vị đội trưởng kia còn theo sự phối hợp hoàn mỹ nhất, hai vàng, hai tím, một đen. Đây là vốn liếng mà anh ta kiêu ngạo đến chướng mắt như vậy. Lăng Lạc Thần cũng phóng xuất ra vũ hồn, trên người cô cũng đồng dạng là hai vàng, hai tím, một đen. Hoắc Vũ Hạo phía sau cô vẫn chỉ hai Hồn Hoàn màu trắng như trước. Đừng nói là đối thủ, cho dù là Vương Đông cực kỳ thân thiết với hãn cũng không biết chính xác Hồn Hoàn thật sự của hãn có màu gì. Lăng Lạc Thần nâng tay phải lên, trầm giọng quát: - Bắt đầu. Nương theo đó, Hồn Hoàn thứ nhất trên người cô lóe sáng, trên tay cô xuất hiện một Pháp Trọng bằng bằng, bầu không khí xung quanh bỗng nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo. Cũng ngay sau đó, Hoắc Vũ Hạo từ từ tiến đến đặt tay lên từng Lăng Lạc Thần. Nhất thời, ánh mắt của Lăng Lạc Thần lại càng thêm lạnh lùng, khí thế nháy mắt thay đổi, sau đó, Hồn Hoàn thứ năm màu đen trên người cô nháy mắt sáng bừng lên.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 97: Suy đoán về sự xuất hiện của nhiều Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ (Hạ)

Bảy thành viên học viện Trường Ninh đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, vì không khí xung quanh bọn họ đột nhiên không ngừng giảm nhiệt

độ. Sau đó, trước mặt bọn họ xuất hiện một vòng ánh sáng màu trắng xanh.

- Cô ả kia bị điên rồi, Hồn Kỹ vạn năm không thể coi thường, mọi người cẩn thận. Gã đội trưởng học viện Trường Ninh khế quát, sau đó không ngừng sử dụng Hồn Kỹ chuẩn bị đón đỡ tấn công. Hắn thấy kỹ năng kia có tác dụng trên phạm vi lớn nên có lẽ uy lực không mạnh lắm. Cả nhóm bọn họ hợp lực phòng thủ, lấy ít địch nhiều chắc chắn có lợi hơn hai người kia, chỉ cần có cơ hội sẽ lập tức phản kích. Bất quá, sau đó, một màn khủng khiếp xảy ra ngay trước mặt bọn họ. Vòng ánh sáng màu xanh kia vừa phủ xuống chân vị trọng tài đã biến y thành một khối băng trong tư thế đang lùi về sau. Chuyện gì thế này? Kế tiếp, những học viện Trường Ninh chưa kịp phản ứng gì đã cảm thấy cả người rét lạnh, máu huyết trong người như bị đông cứng lại, mọi thứ trước mắt dần trở nên mơ hồ. Ý thức của bọn họ vẫn còn, nhưng Vũ Hồn, Hồn Lực, hết thảy đều đóng băng, giữ nguyên vị trí.

Trên sàn đấu bỗng nhiên xuất hiện, tám khối băng. Lăng Lạc Thần vung tay, Pháp Trượng biến mất, nàng xoay người nói với Hoắc Vũ Hạo: - Đi đi, cho bọn họ xuống đài, nhớ, chỉ được dùng chân, không được dùng tay, đám người bỉ ổi này không xứng. Hoắc Vũ Hạo khế rùng mình, trong lòng cảm thán, quả nhiên các học trưởng nội viện không ai là người tầm thường.

Phương pháp chiến đấu Lăng Lạc Thần vừa dùng rất đơn giản, Hoắc Vũ Hạo tặng phúc cho thuộc tính Băng, biến vũ hồn nguyên tố băng của nàng mang thuộc tính Cực Hạn Chi Băng, còn kỹ năng nàng vừa sử dụng là Hồn Kỹ thứ năm, Băng Diệu Hoàn. Bình thường vũ hồn của nàng chưa được tặng phúc mang thuộc tính cực hạn đã có thể đông cứng đối thủ rồi, lúc này còn được Hoắc Vũ Hạo trợ giúp, dù đối thủ là Hồn Vương cũng bị đông cứng ít nhất 10s. Đây là điểm đáng sợ của Vũ Hồn Cực Hạn, vũ hồn giống nhau, nhưng uy lực lại chênh lệch một cách khủng khiếp. Các khán giả bên dưới khán đài, các học viện đến xem hay chuẩn bị thi đấu đều choáng váng.

Khi Hoắc Vũ Hạo bước đến giúp đỡ vị trọng tài xui xẻo kia phá vỡ khối băng thì y mới thoát ra được, nhưng vẫn liên tục rùng mình mấy cái. Y định lên tiếng nhưng nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng nuốt vào cái câu ầu đã trọng tài, không nói nữa. Thử hỏi, ngay cả cường giả bậc Hồn Thánh còn bị đông cứng thì nói chi là cấp bậc Hồn Vương. Quá trình chiến đấu cuối cùng diễn

ra rất nhẹ nhàng, Hoắc Vũ Hạo chỉ lần lượt dùng chân đá bảy người học viện Trường Ninh rời khỏi sàn đấu. Vị sư phụ dẫn đội của học viện Trường Ninh sợ đệ tử của mình có chuyện nên vội vàng chạy đến đỡ từng người, may mà tốc độ của Hoắc Vũ Hạo không nhanh quá nên y nhẹ nhàng đỡ được không bỏ sót ai. Lúc này, vị trọng tài kia cũng đã bình tĩnh trở lại, y nhìn thoáng qua Lăng Lạc Thần với vẻ kinh hãi. - Học viện Sử Lai Khắc, thắng. Khắp nơi vang lên đầy tiếng hoan hô. Ngay khi mọi người lo lắng cho chiến thắng của học viện Sử Lai Khắc thì Lăng Lạc Thần dùng chính thực lực của mình chứng minh cho bọn họ biết, học viện Sử Lai Khắc vẫn như xưa, là Sử Lai Khắc bất bại. Bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư cũng choáng váng, một lúc lâu sau vẫn chưa khôi phục lại bình thường. Trước trận đấu này, bất kể đội dự bị của học viện Sử Lai Khắc biểu hiện tốt thế nào, ý chí chiến đấu đáng khen ngợi ra sau thì bọn họ cũng lắm chỉ cảm thấy khâm phục, sự lo lắng trong lòng nương theo đó càng lúc càng vơi đi. Vì dù sao, đội dự bị cũng là đội dự bị, bọn họ chỉ mới đấu với học viện Chính Thiên thôi đã cực khổ như vậy, đừng nói chi là với bọn họ. Ngay cả đội trưởng Mã Như Long cũng cho rằng cuộc thi lần này, chiến thắng không còn xa tầm tay bọn họ nữa. Nhưng hôm nay, với sự xuất hiện của Lăng Lạc Thần, đã đập tan hi vọng của bọn họ. Ban này, nếu Lăng Lạc Thần trong nháy mắt chỉ đóng băng được bảy người của học viện Trường Ninh, có lẽ bọn họ cũng không khiếp sợ như vậy, nhưng đằng này, ngay cả vị trọng tài tu vi bậc Hồn Thánh cũng không tránh được, mặc dù người nọ chưa phóng thích vũ hồn nhưng có ai dám phủ nhận uy lực của Hồn Kỹ kia không? Ai dám bảo Hồn Kỹ này tầm thường? Trong khi chiến đấu, đừng nói năm giây, cho dù chỉ bị đông cứng một giây thì cục diện đã biến đổi hoàn toàn rồi. Đây chính là thực lực của Hồn Vương được học viện Sử Lai Khắc đào tạo. Khi Lăng Lạc Thần và Hoắc Vũ Hạo cùng bước khỏi sàn đấu thì mấy người của học viện Sử Lai Khắc vẫn còn đưa mắt nhìn nhau, đến lúc này bọn họ mới thật sự biết vị học tử bình thường lúc nào cũng lạnh lùng kia có thực lực mạnh đến mức nào. Tuy ban này Lăng Lạc Thần sử dụng kỹ năng đã qua sự trợ giúp của Hoắc Vũ Hạo, nhưng không thể phủ nhận sự khủng bố của Hồn Kỹ kia. Kỹ năng khống chế trên phạm vi càng

lớn lại càng khó sử dụng. Nhưng bọn họ lại thấy, rõ ràng khi Băng Diêu Hoàn xuất hiện, mặc dù có chút lan tỏa ra bốn phía xung quanh nhưng khi công kích chỉ tập trung vào đối thủ, khả năng khống chế thật giỏi. Băng Nguyên Tố kia tựa như đã trở thành một bộ phận của nàng, cực kỳ dễ điều khiển. Vương Ngôn thở phào một hơi nhẹ nhõm, mãi đến lúc này hẳn mới cảm thấy thoải mái một chút. Lăng Lạc Thần đã trở về, học viện Sử Lai Khắc rốt cuộc cũng khôi phục được một chút thực lực, hẳn là sư phụ dẫn đội nên mang áp lực rất lớn, lớn lắm. Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành cũng sắp bình phục, các trận đấu về sau không còn khó khăn nữa. Từ trận đấu đầu tiên đến giờ, không phút giây nào hẳn không cảm thấy căng thẳng cả. Hôm nay sau khi thi đấu xong, học viện Sử Lai Khắc vẫn như trước, cả đội lập tức trở về tửu điểm. Các học viện khác lại có chủ đề mới để thảo luận, vì khả năng khống chế của Lăng Lạc Thần quá giỏi nên bọn họ ai ai cũng đều nghĩ cách làm sao đối phó với nàng nếu chẳng may gặp phải học viện Sử Lai Khắc. Trận hôm nay đã là trận thứ tư của vòng đấu vòng tròn, trong tổ của học viện Sử Lai Khắc chỉ có tám đội nên mỗi đội phải đấu bảy trận mới kết thúc. Ba trận đấu sau, học viện Sử Lai Khắc không gặp phải đội ngũ nào có thể uy hiếp bọn họ nữa nên một đường chiến thắng vô cùng dễ dàng. Ba trận sau lần lượt là một đấu một và hai đoàn chiến, sau khi kết thúc vòng đấu loại, cả nhóm lại chuẩn bị tinh thần cho vòng đấu vô cùng tàn khốc kế tiếp. Không ngoài dự kiến, đội còn lại trong tổ bọn họ được vào vòng kế tiếp chính là học viện Chính Thiên đã mang đến biết bao phiền phức cho bọn họ. Vì còn một số tổ có đến chín đội nên rốt cuộc mặt dù đã thi đấu xong nhưng bọn họ còn có thêm ba ngày để nghỉ ngơi dưỡng sức. Thương thế của Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành đã hoàn toàn khôi phục, có điều mấy trận đấu sau của vòng đấu loại bọn họ không ra thi đấu, thậm chí cũng chẳng đến xem thi đấu, đây là kế hoạch của Vương Ngôn, trong tình huống này, thực lực giấu được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Trong mấy ngày này, trong đội học viện Sử Lai Khắc liên tục có tin vui. Cơ thể Tiêu Tiêu đã khôi phục hoàn toàn, sau trận đấu ác liệt đó, cô bé đã có cơ hội thuận lợi đột phá bình cảnh, hiện nay chỉ còn thiếu mỗi Hồn Hoàn thứ ba mà thôi. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liên tục khổ tu, nhờ có Hạo Đông Lực, hiện nay

hồn lực của Vương Đông đã đột phá cấp 32, còn Hoắc Vũ Hạo thì đến cấp 28, khoảng cách đến cấp 30 không còn bao xa nữa. Nhưng chuyện vui mừng không phải là chuyện ấy, mà là thí nghiệm Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ kia, có điều rốt cuộc thành công đến mức nào thì bọn họ chưa nói với ai trừ Vương Ngôn cả. Ít nhất cả hai đã thử nghiệm ba lần, cũng nhờ thế bọn họ mới thuận lợi đột phá thăng cấp bậc Hồn Lực. Còn một chuyện đáng phải nhắc đến nữa là Từ Tam Thạch, anh chàng bí ối này nhân cơ hội bị thương mà nằm vạ trên giường suốt năm ngày, mãi đến khi bị Bối Bối đến "tấn" cho một trận mới chịu thôi. Vì những ngày hấn bị thương đều được Giang Nam Nam chăm sóc nên anh chàng cứ nghĩ mối quan hệ của cả hai đã có tiến triển nhưng nào ngờ trong chuyện này chỉ mỗi hấn nghĩ thế, còn người ta thật lòng chỉ là miễn cưỡng lắm mới nhận làm, thái độ vẫn lạnh như băng y hệt trước đây. Đến lúc này, có thể nói thực lực của các thành viên học viện Sử Lai Khắc đều đã khôi phục. Mặc dù thực lực tổng thể chưa so được với đội Sử Lai Khắc Thất Quái chính thức nhưng so ra không kém là bao. Dù sao, trong đội hiện nay vẫn còn hai Hồn Đế và một Hồn Sư Chủ Khống. Hơn nữa Bối Bối còn có vũ hồn tiến hóa Hoàng Kim Thánh Long, Từ Tam Thạch có thể giác tỉnh Huyền Vũ. Những người còn lại ai cũng có điểm mạnh của mình, nên bù qua đắp lại thực lực có thể nói là cực mạnh. - Vòng đấu loại đã kết thúc, danh sách thi đấu vòng kế tiếp cũng đã có. Vương Ngôn trầm giọng nói, hấn vừa đến hoàng cung đế quốc Tinh La rút thăm nhận được kết quả xong lập tức trở về gọi mọi người đến phòng họp. - Đối thủ của chúng ta ở vòng 16 đội này là học viện đệ nhất đế quốc Đấu Linh, học viện Hoàng Gia Đấu Linh. Đái Thượng Hành, Mã Tiểu Đào và Lăng Lạc Thần vừa nghe thấy mấy chữ học viện Hoàng Gia Đấu Linh liền biến sắc. Mã Tiểu Đào nhú mày nói: - Phải đựng bọn họ sớm vậy sao? Tiêu Tiêu tò mò hỏi: - Học viện Hoàng Gia Đấu Linh mạnh lắm sao? Mã Tiểu Đào nói: - Lần trước bọn họ vào được đến vòng bán kết, muội nghĩ xem có mạnh không? Tính kiểu gì thì bọn họ cũng mạnh hơn rất nhiều so với học viện Chính Thiên. Vương lão sư, năm nay thực lực của bọn họ như thế nào? Vương Ngôn nói: - Đội chính thức của học viện Hoàng Gia Đấu Linh năm nay có năm Hồn Vương, hai Hồn Tông. Thực lực rất mạnh. Hơn nữa, học

viện của bọn họ không có cứng nhắc lắm, bọn họ mặc dù vẫn để tên là học viện Hồn Sư nhưng đồng thời cũng là học viện dành cho Hồn Đạo Sư tốt nhất đế quốc Đấu Linh. Theo những gì ta quan sát được, các thành viên của bọn họ ra thi đấu hầu như ai cũng có Hồn Đạo Khí. Hơn nữa còn sử dụng vô cùng thành thạo. Trong đội chính thức của bọn họ có đến hai Hồn Đạo Sư. Hồn Đạo Sư cấp bậc Hồn Vương, đối thủ này không phải dễ đối phó.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 98: Đấu Giá Hội Đình Cấp (Thượng)

Đái Thước Hành nghi ngờ hỏi: - Vương lão sư, ở vòng đấu loại, chúng ta là đội đứng đầu một tổ, mà thực lực của học viện Hoàng Gia Đấu Linh kia không yếu, lẽ ra cũng phải đứng thứ nhất chứ, làm sao chúng ta có thể rút thăm trúng bọn họ được? Không phải ở vòng này chúng ta sẽ rút thăm một trong tám đội đứng thứ hai sao? Vương Ngôn nói: - Xét theo thực lực, học viện Hoàng Gia Đấu Linh lẽ ra phải vào nhóm đứng thứ nhất nhưng lần này không phải vậy. Trong tổ bọn họ đột nhiên xuất hiện một con hắc mã, cuối cùng bọn họ giành được toàn thắng. Còn học viện Hoàng Gia Đấu Linh không hiểu tại sao lại bỏ qua trận đấu với học viên mới phát lên kia. Vì thế nên giờ bọn họ mới lọt vào nhóm đứng thứ hai. Mã Tiểu Đào nói: - Chuyện này có chút kỳ lạ. Học viện Hoàng Gia Đấu Linh cũng nổi tiếng là một học viện lâu đời. Vị trí thứ nhất lẽ ra quan trọng với bọn họ lắm, không biết nguyên nhân gì khiến bọn họ chấp nhận bỏ qua vị trí ấy nữa. Chẳng lẽ bọn họ đang dưỡng sức? Vương Ngôn nói: - Ta cũng từng nghĩ đến vấn đề này. Nhóm đứng nhất và nhóm đứng hai chỉ có sự khác biệt ở vòng đấu mười sáu vào vòng tám đội này. Qua trận này cũng chẳng còn ích lợi gì nữa. Mà học viện Hoàng Gia Đấu Linh quyết định như vậy nhất định còn ẩn giấu cái gì đó. Cũng may bên chúng ta vẫn còn người và Thước Hành chưa ra thi đấu. Chỉ cần có hai người trấn thủ, có lẽ không có chuyện gì quá lớn. Được rồi, để ta giải thích một chút quy tắc của vòng đấu kế tiếp. - Cuộc Thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện Cao Cấp Hồn Sư dù đã qua mấy vạn năm,

quy tắc vẫn không thay đổi. Nhất là vòng đấu loại cuối cùng này. Cuộc thi vì thì muốn các đội được bộc lộ thực lực mạnh nhất và các trận đấu đều kịch tính nên phương thức thi đấu cũng có thay đổi. Vòng đấu này hoàn toàn khác với vòng đấu loại ban đầu. Mặc dù vẫn rút thăm chọn đối thủ nhưng mỗi trận đều phải đấu hai lần với hai phương thức khác nhau, lần lượt là đoàn chiến và đấu cá nhân. Thắng trận đoàn chiến không có nghĩa là được vào tiếp vòng trong mà ngày tiếp theo còn phải đấu tiếp trận cá nhân nữa, nếu như đối phương có thể chỉ dùng ba người đánh bại toàn bộ đối phương, như thế cũng có thể chuyển bại thành thắng. Còn đối với đội đã thắng trận đoàn chiến, chỉ cần với bảy người đánh bại ba người của đội thua là chiến thắng. - Phương thức thi đấu này vừa đảm bảo thực lực tổng thể của mỗi đội đều được bộc lộ đồng thời cũng tạo cơ hội cho các cá nhân trong từng đội thể hiện thực lực bản thân. Ví dụ thế này, trong đội chúng ta có Tiểu Đào và Thước Hành là Hồn Đế, giả sử chúng ta thua trận đoàn chiến, vậy thì chỉ cần hai đứa nó chiến thắng toàn bộ bảy người đối phương trong trận cá nhân thì chúng ta cũng giành được chiến thắng. Cho nên, vòng đấu này vừa có thể kiểm tra thực lực tổng thể của cả đội đồng thời cũng là cơ hội tốt để các đệ tử bộc lộ tài năng. Các học viện có thực lực cố gắng bồi dưỡng các đệ tử đứng đầu cũng vì giai đoạn đấu cá nhân này. Cách thức thi đấu kỳ lạ của vòng đấu này thật khiến mọi người bất ngờ. Hoắc Vũ Hạo hỏi; - Vương lão sư, nếu chẳng may trong trận đoàn chiến có người bị thương hoặc tiêu hao quá nhiều không thể tham gia thi đấu cá nhân thì phải làm sao? Vương Ngôn nói: - Như thế chỉ còn cách ngồi xem bên ngoài mà thôi. Bình thường mỗi học viện đến đây đều có đội dự bị, như các người vốn là đội dự bị đấy. Đội dự bị sẽ tạm thay thế vị trí cho các thành viên chính thức nếu xảy ra vấn đề ngoài ý muốn. - Bối Bối, Từ Tam Thạch, hai người đều đã khôi phục hoàn toàn chưa? Nếu các trận sau phải sử dụng năng lực kia các người có bị làm sao không? Ý Vương Ngôn dĩ nhiên là nói Hoàng Kim Thánh Long của Bối Bối và Huyền Vũ của Từ Tam Thạch. Bối Bối gật đầu nói: - Đệ tử có lẽ không sao? Vũ Hồn của đệ tử không tăng vọt như Tam Thạch, nhưng đệ tử không thể sử dụng nhiều, vì mỗi lần sử dụng đều sẽ giống như hai tiểu sư đệ sử dụng Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ, phải nghỉ

ngôi ba ngày mới có thể dùng tiếp. Chỉ khi nào đạt đến cấp bậc Hồn Thánh mới có thể thoải mái sử dụng nó. Từ Tam Thạch đau khổ nói: - Đệ tử không biết chính xác như thế nào nữa. Vì hiện giờ đệ tử vẫn chưa khống chế được nó, chỉ khi nào có kích thích đặc biệt, Vũ Hồn của đệ tử mới chuyển sang trạng thái biến dị. Có điều, đệ tử và Bối Bối cũng giống nhau, chỉ cần tu vi đến bậc Hồn Thánh sẽ không còn vấn đề gì nữa. Vương Ngôn nói: - Vậy được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu sắp xếp đội hình thi đấu cho trận ngày mai. Đến vòng đấu này chúng ta không thể chuẩn bị qua loa nữa. Đối thủ ngày mai của chúng ta là đội đứng thứ tư lần trước. Cho nên chúng ta phải dốc toàn lực. Mã Tiểu Đào, Đái Thuộc Hành, Lăng Lạc Thần, Bối Bối, Từ Tam Thạch, Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, bảy người các con ngày mai tham gia trận đoàn chiến. Chủ khống là Lăng Lạc Thần phối hợp với Hoắc Vũ Hạo. Những người còn lại phối hợp tấn công. Thái Đầu, lát người con chế tạo ra nhiều nhiều xì gà rồi chia cho mọi người, phòng khi mai cần sử dụng.

- Dạ. Hòa Thái Đầu lập tức đáp. Tiêu Tiêu chu chu môi nói: - Chúng ta được rảnh rồi rồi. Vương Ngôn mỉm cười nói: - Không có ai rảnh rồi cả, ở vòng đấu này không thể chắc chắn không có người bị thương nên các con ai cũng quan trọng. Nhất là ở vòng đấu trước, các con ai cũng làm rất tốt. Con, Nam Nam và Thái Đầu bất cứ lúc nào cũng trong trạng thái sẵn sàng ra thi đấu. Kế tiếp, chúng ta thảo luận một chút chiến thuật, bất kể học viện Hoàng Gia Đấu Linh kia còn ẩn giấu cái gì cũng ta cũng phải đánh bại bọn họ. Sự trở lại của hai Hồn Đế đã gia tăng sự tự tin trong lòng Vương Ngôn rất nhiều. Bọn họ còn phải thắng thêm bốn trận nữa mới có thể giữ được chức quán quân. Tuy các trận đấu kế tiếp đều vô cùng gian nan nhưng mức độ không còn đặc biệt nghiêm trọng như với học viện Chính Thiên kia nữa. Đúng lúc này, đột nhiên cửa phòng họp vang lên tiếng gõ cửa. Vương Ngôn nhíu mày, trầm giọng quát: - Không phải đã dặn nhân viên phục vụ không được đến làm phiền chúng tôi sao? Bên ngoài cửa phòng họp vang lên một giọng nữ rất êm tai: - Thật xin lỗi vì đã làm phiền mọi người, tôi không phải nhân viên phục vụ, tôi đến từ phòng đấu giá Tinh Quang. Phòng đấu giá Tinh Quang? Vương Ngôn nghe thấy giọng nói có chút quen tai khẽ lạng người, Bối Bối đang ở gần cửa phòng nhất đã đứng lên đưa mắt nhìn về

phía Vương Ngôn, hắn thấy Vương Ngôn cho phép rồi mới bước ra mở cửa. Người đang đứng đợi bên ngoài là một cô gái mặc trang phục màu đen tuyền, dáng vẻ chừng hai mươi tám hai mươi chín tuổi, phụ nữ ở độ tuổi này nói già không già nói trẻ không trẻ nhưng lại mang một sự quyến rũ động lòng người. Một người Hoắc Vũ Hạo vừa nhìn thấy người kia liền nhận ra đây chính là vị Đấu Giá Sư bọn họ từng gặp ở phòng đấu giá, Thanh Nhã. Thanh Nhã lướt mắt nhìn thấy Vương Ngôn, khẽ mỉm cười rồi cúi người hành lễ với Vương Ngôn. - Xin chào Vương lão sư. Mạo muội làm phiền các vị thật có lỗi. Vương Ngôn trông thấy nàng, ánh mắt cũng nhu hòa hơn trước, hắn trầm giọng nói: - Thanh Nhã Đấu Giá Sư? Cô tìm chúng tôi có chuyện gì không? Làm sao cô biết chúng tôi ở đây mà tìm đến?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 98: Đấu Giá Hội Đình Cấp (Hạ)

Thanh Nhã áy náy nói: - Lần trước mọi người khi thanh toán đã dùng tên của học viện Sử Lai Khắc nên dĩ nhiên chúng tôi đã biết được mọi người là ai. Chúng tôi đã hỏi thăm tình hình một chút mới biết mọi người đang ở đây, cho nên hôm nay tôi mới đến đây làm phiền mọi người. Chuyện là thế này, đêm nay, phòng đấu giá Tinh Quang chúng tôi có tổ chức một buổi đấu giá cấp bậc cao nhất. Bình thường loại đấu giá này một năm chỉ tổ chức một hoặc hai lần. Chỉ có những khách hàng tôn quý nhất mới có thể tham dự. Lần trước chúng tôi không biết mọi người là người của học viện Sử Lai Khắc nên đối xử có chút không phải. Cho nên, ông chủ của chúng tôi lệnh tôi hôm nay mang thiệp mời đến cho mọi người, hi vọng đêm nay nếu mọi người có thời gian rảnh, chúng tôi tuyệt đối hoan nghênh mọi người đến tham gia. Chúng tôi đảm bảo những vật được mang ra đấu giá hôm nay sẽ làm mọi người hài lòng. Nàng nói xong liền lấy ra một xấp thiệp mời đặt lên bàn, sau đó xoay người hành lễ cáo từ: - Tôi không tiếp tục làm phiền mọi người nữa, thật xin lỗi. Sau đó cô từ từ lui về sau, sau đó đóng cửa

phòng rồi ra về. Vương Ngôn nhìn một xấp thiệp mời trên bàn nói: - Phòng đấu giá Tinh Quang thật lợi hại. Mười một cái thiệp mời không thiếu một cái, bọn họ còn có thể vượt qua lệnh phong tỏa của đế quốc mà vào đây gửi thiệp mời cho chúng ta, đúng là không tệ. Đái Thước Hành lấy một tấm thiệp mời lên xem rồi nói: - Đúng là Đấu Giá Hội Đình Cấp. Vị Đấu Giá Sư ấy nói không sai, những dạng đấu giá như thế này mỗi năm chỉ tổ chức một hai lần. Trước đây ta cũng không có tư cách tham gia. Chỉ có cha và các thành viên hoàng thất, các đại thương gia, các hồn sư, hồn đạo sư cao cấp mới có thể tham dự. Thứ tốt tuyệt đối không ít, nhưng giá cũng không thấp. Có lẽ phòng đấu giá Tinh Quang chỉ muốn thiết lập quan hệ với học viện Sử Lai Khắc chúng ta chứ không có ý gì khác. Vương lão sư, ngài thấy sao? Vương Ngôn lướt mắt nhìn các đệ tử của mình, hẳn rõ ràng thấy đứa nào cũng nhìn hẳn bằng ánh mắt sáng rực. Bọn nhỏ đúng là những hồn sư ưu tú nhất trong đám bạn đồng lứa nhưng dù sao vẫn là những đứa nhóc. Lúc nào cũng tò mò với những thứ mới lạ, huống chi loại đấu giá cao cấp này bình thường không phải muốn đến là đến. - Được rồi, mọi người thi đấu vất vả rồi, hôm nay ta cho cả nhóm nghỉ ngơi thư giãn một buổi. Có điều, chủ yếu đến xem, tuyệt đối không được gây chuyện. Trận đấu ngày mai rất quan trọng, nếu có ai gây chuyện, chúng ta sẽ lập tức trở về tửu điểm nghỉ ngơi. - Vương lão sư vạn tuế. Hẳn vừa dứt lời Tiêu Tiêu lập tức nhảy nhót hoan hô, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng không ngoại lệ. Lần trước được đến đó một lần, cả nhóm đã rất phấn khích và tò mò rồi, nhưng đấy chỉ là buổi đấu giá cấp thấp thôi, vật phẩm cũng chỉ toàn là Hồn Đạo Khí. Mà lần này lại là buổi đấu giá cao cấp nhất. Không biết sẽ có những thứ gì đây. Bọn họ không nghĩ sẽ đến đó mua gì, chủ yếu đi xem cho biết là chính. Vương Ngôn vừa cười vừa mắng: - Mấy đứa tiểu quỷ này, ngồi xuống hết, chúng ta tiếp tục thảo luận cách thức tác chiến cho trận ngày mai. Nói thì thế, thật ra sắp xếp chiến thuật rất đơn giản, không tốn quá nhiều thời gian, lát sau mọi người đều trở về phòng tiếp tục tu luyện. Mãi đến chiều tối, cả nhóm ăn cơm xong, tự động thay quần áo bình thường, cầm theo thiệp mời, rồi đi theo Vương Ngôn đến phòng đấu giá Tinh Quang. Khi đến nơi, bọn họ giật mình phát hiện vị Đấu Giá Sư Thanh Nhã đã sớm chờ bọn họ ở cửa, nàg

vẫn mặc một bộ váy dài màu đen, nhưng dưới ánh đèn đêm, nàng lại càng thêm sang trọng tao nhã. Vương Ngôn nhìn thấy nàng cũng khẽ gật đầu. - Chào Đấu Giá Sư Thanh Nhã, chúng ta lại gặp nhau. Thanh Nhã thấy cả nhóm đến tức thì vui mừng tươi cười nói: - Hoang nghênh các vị khách quý hạ cố đến tham gia. Vương Ngôn nói: - Làm sao cô biết hôm nay chúng tôi nhất định sẽ đến? Thanh Nhã lắc đầu nói: - Tôi không biết, nhưng nhiệm vụ của tôi là phải tiếp đón các vị khách quý thật tốt, bất kể các vị có đến hay không tôi cũng phải đứng đây đợi đến khi buổi đấu giá bắt đầu mới thôi. Các vị, mời đi theo Thanh Nhã. Nói xong nàng khẽ cười với Vương Ngôn rồi mới xoay người bước đi. Từ Tam Thạch đứng phía sau ghé tai nói nhỏ với Bối Bối: - Cô nàng đấu giá sư này này giờ nhìn Vương lão sư của chúng ta cười mấy lần rồi, e là Vương lão sư bị người ta bắt hồn đi mất, cô nàng kia quyến rũ quá! Bối Bối liếc mắt nhìn hắn rồi nhẹ nhàng tặng cho anh chàng hai chữ "Ngu ngốc!" Rồi cùng mọi người bước vào phòng đấu giá Tinh Quang. Hôm nay bọn họ tiến vào cũng giống như lần đầu đến đây, mà Thanh Nhã cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng bước nhanh vào trong, đi lướt qua cả khu vực có phòng đấu giá lần trước bọn họ đến tham gia. Khi cả nhóm đi đến cuối đường thì thấy hai cô gái mặc váy dài màu vàng đang tươi cười chào đón, cả hai khom người hành lễ rồi nói với Thanh Nhã vài câu, sau đó một trong hai cô gái khẽ ấn nhẹ vào vách tường bên cạnh. Ngay sau đó, trên vách tường bỗng nhiên lóe sáng, từng hoa văn ánh sáng kỳ lạ xuất hiện rồi ổn định. Cô gái ấy đặt bàn tay mình vào vòng sáng, sau đó vách tường từ từ tách ra, để lộ một lối đi ẩn giấu bên trong. Lối đi này hoàn toàn khác với con đường tiến vào ban đầu, nó không rực rỡ như thế mà chỉ mang một màu trắng trong veo, có điều nó không phải màu trắng lạnh lùng băng giá mà mang đến một cảm giác vô cùng dịu dàng ấm áp. Bất kể là lối đi hay vách đường đều được lót ngọc thạch như các cửa hàng bên ngoài, có điều những mảnh ngọc thạch này còn mang theo những hoa văn kỳ lạ, tuy không thể nhìn rõ những hoa văn đấy là gì nhưng rõ ràng khác xa so với con đường bên ngoài. Thanh Nhã nhẹ giọng giải thích: - Đây là lối vào sảnh đấu giá cao cấp nhất của chúng tôi. Chỉ có những khách tôn quý nhất mới được bước vào. Hôm nay tôi cũng nhờ các vị mà được hưởng phúc, nếu không

với cấp bậc hiện giờ của tôi, hoàn toàn không có tư cách bước vào đây. Vương Ngôn ung dung nói: - Theo trang phục của Thanh Nhã Đấu Giá Sư, dường như cô vừa được thăng cấp. Thanh Nhã mỉm cười nói: - Đây cũng phải cảm ơn mọi người, vì lần trước tôi bán được thanh Phệ Linh Dao Khắc, xét đủ yêu cầu nên mới được thăng cấp. Lúc này cả nhóm đã đi gần hết con đường, bên cạnh xuất hiện hai cô gái chừng 18, 19 tuổi mặc váy dài màu vàng tươi cười chào đón. Cách đó không xa là một cánh cửa nhỏ, Thanh Nhã dẫn bọn họ bước vào cánh cửa có viết số 7.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 99: Cực Phẩm và Công Chúa (Thượng)

Căn phòng này rộng chừng hai trăm thước vuông. Bên trong được trang trí vô cùng xa hoa. Bất kể là gỗ hay ngọc được sử dụng ở đây đều là những thứ xa xỉ. Nhưng cho dù vật liệu dùng đều là thứ quý hiếm nhưng lại mang đến cho mọi người cảm giác vô cùng tao nhã, không thể không lên tiếng khen ngợi. Đây chính là sảnh số 7 trong phòng đấu giá cao cấp nhất ở đây. Gian phòng này có hình chữ nhật, bốn vách tường được làm bằng một thứ gì đó trong suốt lấp lánh, nhưng bên trên lại không có vật trang trí gì. Bước vào một chút nữa, trước mặt mọi người xuất hiện một cái ghế sofa thật lớn, tuy nhiên không biết nó được bọc bằng lớp da thú gì nhưng lại vô cùng mềm mại. Ngồi lên liền cảm thấy thoải mái và vững vàng. Một cái ghế sofa này rộng đến mức có thể chứa ít nhất hai mươi người, trên chiếc bàn ngọc phía trước thì bày đầy các loại đồ ăn thức uống. Hoắc Vũ Hạo đến gần quan sát thì bất ngờ nhận ra trong những đĩa hoa quả kia có cả những loại trái cây mà hắn chưa từng biết đến. Mọi người bắt đầu ngồi xuống ghế sofa, cô nàng Đấu Giá Sư Thanh Nhã và hai cô gái mặc váy dài màu vàng cùng đứng sang một bên, Thanh Nhã đứng ngay bên cạnh ghế sofa mỉm cười nói: - Để tôi giải thích cho các vị khách quý nghe một chút về quy tắc của buổi đấu giá này. Cô vừa dứt lời lập tức xoay người sang ra hiệu cho hai cô gái mặc váy vàng bên cạnh. Một trong hai cô gái đó bước đến vách

tường sáng loáng khê ẩn một cái, sau đó vách tường tỏa ra một vầng sáng dịu dàng, quầng sáng đó dần dần trở nên rực rỡ, cuối cùng, vách tường ấy hóa thành một cái màn hình thật lớn. Hoắc Vũ Hạo vừa thấy một màn kia liền quay sang nhìn Hòa Thái Đầu, còn Hòa Thái Đầu thì không kèm được mà lên tiếng hỏi: - Đây là Hồn Đạo Khí? Thanh Nhã gật đầu nói: - Đây là màn hình ánh sáng được phòng đấu giá chúng tôi đặt để quốc Nhật Nguyệt chế tạo riêng. Nó có thể thông qua một phương thức đặc biệt truyền hình ảnh đến cho chúng ta xem, mà khi sử dụng nó chúng ta không cần rót hồn lực vào do hạt nhân của nó được chế tạo từ một kim loại đặc biệt chỉ có ở đế quốc Nhật Nguyệt. Cô vừa nói xong, không chỉ Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu mà những người còn lại của học viện Sử Lai Khắc đều cực kỳ chấn động. Chỉ cần hạt nhân được chế tạo từ kim loại đó thì không cần hồn lực cũng có thể sử dụng Hồn Đạo Khí? Chuyện này khác nào bảo không cần là hồn sư cũng có thể dùng Hồn Đạo Khí? Đây là một chuyện cực kỳ ý nghĩa đối với giới Hồn Đạo Sư. Thanh Nhã rất giỏi về mặt quan sát nét mặt, dĩ nhiên cô dễ dàng nhận ra sự khiếp sợ của những người trước mặt, cô vội vàng mỉm cười giải thích: - Các vị đừng gấp, nghe tôi nói hết đã. Tuy màn hình ánh sáng này không cần dùng hồn lực nhưng năng lượng từ thứ kim loại đó rất yếu, không thể dùng để chế tạo Hồn Đạo Khí phòng ngự hay công kích đâu. Nó chỉ có thể sử dụng cho một số Hồn Đạo Khí cần ít năng lượng thôi. Thanh Nhã tuy rằng đã giải thích đầy đủ và hợp lý những cũng không thể khiến những người kia bình tĩnh trở lại. Đúng vậy, hiện giờ không thể nhưng không có nghĩa sau này đế quốc Nhật Nguyệt không thể tìm ra cách thức khắc phục và sử dụng để chế tạo Hồn Đạo Khí phòng ngự hay công kích. Chỉ cần cái màn hình ánh sáng trước mặt đã đủ nói cho bọn họ biết trình độ chế tạo Hồn Đạo Khí của đế quốc Nhật Nguyệt đã phát triển đến mức nào. Đột nhiên ai cũng cảm thấy nặng nề, thời đại tiến độ, Hồn Đạo Khí cũng không ngừng biến đổi. Đế quốc Nhật Nguyệt trước giờ rất ít thiết lập quan hệ với các đế quốc xung quanh. Cho nên không ai biết rõ hiện nay bọn họ đã nghiên cứu đến mức độ nào rồi. Mà sắp tới, bọn họ còn phải đấu với học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư nữa. Màn hình ánh sáng dần dần trở nên rõ ràng, ở rìa xung quanh hiện ra những hình

vẽ khác nhau, chính giữa là một khung cảnh một bức đấu giá, bức đấu giá này nhìn không có vẻ lớn nhưng lại hiện ra vô cùng rõ ràng trên màn hình. Thanh Nhã nói: - Vì để bảo vệ sự riêng tư của các vị khách quý nên mỗi người đến tham dự đều ở một phòng riêng, cũng giống như gian phòng của các vị đây. Đấu giá sẽ bắt đầu từ xa. Tôi là người phụ trách giải thích từng vật phẩm còn nhiệm vụ báo giá là của hai cô gái đứng bên cạnh đây. - Các vị nếu cần cứ việc ra giá. Còn đồ ăn thức uống ở đây đều miễn phí. Sau khi đấu giá xong, vật phẩm cũng sẽ được mang thẳng đến đây và thu tiền. Tạm thời các vị có thể ăn uống một chút, lát sau buổi đấu giá sẽ bắt đầu. Mọi người đều vừa mới ăn cơm xong nên không có hứng thú với các món ăn, có điều đồ uống lại vô cùng hấp dẫn. Đúng là không hổ danh phòng đấu giá cao cấp nhất đế quốc Tinh La, thức uống ở đây không chỉ ngon mà cấp bậc dinh dưỡng còn không thua phần ăn dành cho đệ tử hạch tâm của học viện Sử Lai Khắc nữa. Hoắc Vũ Hạo chỉ mới uống mấy ngụm nước trái cây đã cảm thấy cả người vô cùng thoải mái. Vương Ngôn quay sang nhìn Thanh Nhã nói: - Đấu Giá Sư Thanh Nhã, cô cũng ngồi xuống đi. Thanh Nhã cũng không quá khách sáo, cô mỉm cười gật đầu với Vương Ngôn rồi ngồi xuống bên cạnh hắn. Vương Ngôn vội vàng nhích người sang một bên, gương mặt thoáng đỏ bừng. Tuy hắn tuổi không còn nhỏ nhưng hiện nay vẫn chưa lập gia đình, trước giờ chỉ tập trung nghiên cứu về Hồn Sư, chưa từng gần gũi với phụ nữ. Lúc này lại ngồi cạnh một cô gái quyết rũ như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy hồi hộp. Thanh Nhã nhìn dáng vẻ của hắn không khỏi che miệng cười, sau đó lên tiếng nói, nhưng không phải là trêu đùa hắn: - Vương lão sư, đây là lần đầu ngài đến thành Tinh La sao? Vương Ngôn lắc đầu nói: - Trước kia cũng từng đến nhưng lần nào cũng đến vội vàng, đi vội vã. Thanh Nhã nói: - Làm việc ở học viện Sử Lai Khắc là bận rộn thế sao? Vương Ngôn đáp: - Thật ra cũng không phải quá bận rộn, bình thường chỉ lên lớp giảng bài, không mệt mỏi lắm. Dù sao các đệ tử của tôi đều rất giỏi, không cần những lão sư như chúng tôi quan tâm quá nhiều. Nói đến đây, ánh mắt hắn lại lộ vẻ tự hào, sự tự hào ấy dĩ nhiên là đến từ lớp 2-1 của hắn rồi. *2-1: trước đây m để là năm hai ban nhất nhưng dài và rắc rối quá nên rút gọn thế này, cũng dễ hiểu hơn ^^.

Wong Ngoc khong chi mot lan bao,

lớp 2-1 mà hẳn đang giảng dạy chính là lớp có nhiều học viên giỏi nhất mà hẳn từng dạy, hơn nữa, lão sư giảng dạy cùng hẳn là Chu Y, còn cực kỳ hợp ý với hẳn, cả hai hợp tác giảng dạy, hiệu cả càng cao. Các đệ tử của hẳn không chỉ có thiên phú tốt mà còn rất chăm chỉ. Theo tính toán của Vương Ngôn, lớp của bọn họ chỉ cần đến năm ba thì chắc chắn đều đạt được ba Hồn Hoàn. Đây là trình độ cao đến mức nào đây? Hiện giờ mong ước lớn nhất của hẳn là có thể đi theo giảng dạy cả lớp đến khi bọn chúng thuần lợi tốt nghiệp ngoại viện. Thanh Nhã mỉm cười nói: - Tôi vừa nhìn đã biết ngài là một lão sư giỏi, ngài vừa nhắc đến đệ tử của mình đã vui vẻ đến vậy rồi. Cả hai trò chuyện một lúc, Vương Ngôn cũng đỡ cảm thấy hồi hộp hơn, y nói tiếp: - Phải nói là bọn chúng đều rất đáng yêu, thật lòng bất cứ lão sư nào cũng mong muốn được trông thấy học trò của mình ngày càng xuất sắc, mà những đệ tử của tôi từ trước đến nay chưa từng khiến tôi phải thất vọng. Thanh Nhã gật đầu nói: - Hi vọng ngài có thể dạy ra thật nhiều đệ tử vĩ đại. - Cám ơn. Vương Ngôn khách sáo đáp một tiếng nhưng lại không phát hiện Thanh Nhã đã thấy trong mắt hẳn thoáng hiện một chút gì đó kì lạ. - Vương lão sư, phòng đấu giá Tinh Quang của chúng tôi định mở rộng buôn bán để thành Sử Lai Khắc, không biết Vương lão sư cảm thấy thế nào. Thanh Nhã khẽ cười nói: Vương Ngôn ngẩn người rồi nói: - Phòng đấu giá Tinh Quang muốn đến thành Sử Lai Khắc dĩ nhiên là một chuyện tốt. Có điều ở thành Sử Lai Khắc có rất nhiều phòng đấu giá e là sẽ phải cạnh tranh khá kịch liệt. Thanh Nhã mỉm cười nói: - Phòng đấu giá Tinh Quang của chúng tôi từ trước đến nay không sợ phải cạnh tranh với ai cả, chúng tôi tin vào thực lực của chính mình. Nếu lúc đó, tôi may mắn có thể đến làm việc ở thành Sử Lai Khắc không biết có thể liên lạc với Vương lão sư không? - Dĩ nhiên là được. Vương Ngôn gần như đáp theo bản năng. Thanh Nhã rút ra một ống kim loại nho nhỏ đưa đến trước mặt Vương Ngôn nói: - Vậy xin Vương lão sư nhận lấy phần lễ vật này. Đây là một cái Truyền Thanh Hồn Đạo Khí. Nó có một đôi, cái còn lại tôi đang giữ. Chỉ cần trong phạm vi trăm dặm là có thể liên lạc với nhau. Hiện nay Vương lão sư còn ở thành Tinh La, nếu ngài cảm thấy có chuyện gì cần giúp đỡ có thể liên lạc với Thanh Nhã bất cứ lúc nào. Vương Ngôn suy nghĩ một lúc rồi nhận lấy Truyền Thành Hồn Đạo

Khí, sau đó liếc mắt nhìn Thanh Nhã, hăn chợt phát hiện Thanh Nhã cũng đang nhìn mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ. Đúng lúc này, đột nhiên cả gian phòng được bao phủ một vòng sáng màu vàng. Mọi người theo bản năng nhìn lên màn hình ánh sáng trước mặt. Quầng sáng màu vàng vừa xuất hiện cũng không quá chói mắt, nó nhẹ nhàng lan tỏa khắp căn phòng, khiến bầu không khí vốn đang ấm áp bỗng thêm phần cao quý. Thanh Nhã nói: - Các vị khách quý, buổi đấu giá hôm nay sắp bắt đầu rồi. Trên màn hình ánh sáng chợt vang lên một giọng nói vô cùng êm tai: - Hoan nghênh các vị khách quý đã đến tham dự buổi đấu giá này. Hôm nay chúng tôi tổng cộng đấu giá chín vật phẩm. Các vật phẩm sẽ được đưa ra theo thứ tự từ thấp đến cao. Hi vọng các vị sẽ thích. Bức màn ánh sáng lại một lần nữa trở nên rõ ràng, xuất hiện trên màn hình là một cô gái mặc váy dài màu đỏ rực. Cô gái này khoảng chừng 17, 18 tuổi, nhưng dung mạo cực kỳ xinh đẹp, thậm chí có thể so được với dung mạo tuyệt sắc của Giang Nam Nam. Chẳng qua Giang Nam Nam tuổi còn bé nên đáng người chưa được thành thực như cô gái trước mặt. Có điều kì lạ là cô gái đã xuất hiện, nhưng lại không thấy bục đấu giá đâu. - Xin chào các vị khách quý, tôi là Cửu Cửu, Đấu Giá Sư chủ trì buổi đấu giá hôm nay. Chúng tôi sẽ không lãng phí thời gian quý báu của các vị nữa, buổi đấu giá hiện tại chính thức bắt đầu. Kiện vật phẩm đầu giá đầu tiên sẽ xuất hiện ngay bây giờ. Dứt lời, cô liền mỉm cười ngọt ngào, tay phải làm một động tác vô cùng tao nhã, nhất thời màn hình khẽ chuyển, trên màn hình liền xuất hiện một món đồ...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 99: Cực Phẩm và Công Chúa (Hạ)

- Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt của ta tuy không so được với Hồn Cốt mười vạn năm nhưng trong số Hồn Cốt bậc trung, có thể nói không có cái nào vượt qua được nó. Đây cũng là lý do tại sao Thượng Bảo Hội của Tự Báo Các đặt giá cho nó cao như vậy. Phòng đấu giá Tinh Quang này tuy đồ tốt không ít nhưng không phải bất cứ vật phẩm nào trong buổi đấu giá cao

cấp này cũng vượt qua nó được. Trong khi hai người thảo luận, con số trên Hồn Đạo Bình không ngừng thay đổi. Giá tiền tăng như vũ bão, nháy mắt đã vượt qua con số một trăm vạn. Có điều sau đó giá tiền cũng bắt đầu tăng chậm lại. Thanh Nhã nói: - Các vị khách quý, phòng đấu giá chúng tôi đã kiểm tra rất cẩn thận. Thanh Phách Hồ Luyện Hồn Đạo này được Hồn Đạo Sư chế tạo rất cẩn thận, chỉ riêng phần gỗ bên ngoài đã trị giá 60 vạn kim hồn tệ, đây cũng là giá khởi điểm của chúng tôi. Còn giá trị thực tế của nó phải đến 130 vạn kim hồn tệ. Thêm cả ba khối Hồn Cốt kia, tuy nó không được hoàn chỉnh, khiến giá trị của món Hồn Đạo Khí này giảm xuống không ít nhưng nhờ sự chế tạo tinh tế của Hồn Đạo Sư, những chỗ bị lỗi đã được điều chỉnh lại. Nếu những khối Hồn Cốt ấy còn nguyên vẹn, uy lực của Hồn Đạo Khí sẽ tăng tí nhất 10%, giá trị cũng tăng gấp đôi. Cá nhân tôi cho rằng giá của thanh Phách Hồ Luyện Hồn Đạo như thế này cũng khá chính xác rồi. Có bao nhiêu người đủ tư cách tham dự buổi đấu giá đình cấp thế này chứ? Và dĩ nhiên trong số đó không có ai là người ngốc nghếch. Như cô công chúa Cửu Cửu kia đã nói, nếu là người trong nghề dĩ nhiên sẽ nhìn ra được giá trị của món đồ ấy. Giá khởi điểm đấu giá dĩ nhiên không thể quá cao nhưng tuyệt đối không thể để bọn họ chịu lỗ rồi. Cuối cùng Đái Thước Hành nghiêng răng bỏ ra 156 vạn kim hồn tệ để mua thanh Phách Hồ Luyện Hồn Đạo. Trong 1 phút, nếu giá cả không thay đổi thì buổi đấu giá sẽ chấm dứt. Phía trên màn hình trong gian phòng của bọn họ bất ngờ xuất hiện một màn pháo hoa rực rỡ chứng tỏ bọn họ đã đấu giá thành công. Lần này Đái Thước Hành đã chi khá nặng tay, hẳn làm Giám Sát Giả ở học viện Sử Lai Khắc lâu như vậy cũng chỉ tích góp được mấy chục vạn kim hồn tệ. Nhưng không sao, giờ hắn đang ở thành Tinh La, có thể nói ở ngay nhà của mình rồi, muốn gom đủ số tiền kia cũng không quá khó khăn. Cô nàng công chúa Cửu Cửu mặc váy dài màu đỏ lại xuất hiện trên màn hình, cô hơi cúi người chào, nói: - Cảm ơn vị khách vừa ủng hộ chúng tôi, đấu giá thành công Phách Hồ Luyện Hồn Đạo. Kế tiếp, chúng ta bắt đầu với vật phẩm thứ hai. Tuy bình thường nó không phải là vậy hiếm thấy lắm nhưng nếu muốn gom đủ số lượng như thế này cũng không phải dễ. Mời các vị nhìn xem. Màn hình trên vách tường đột nhiên chia thành mười hai phần, trên mỗi

phần là hình ảnh của mười hai khu vực khác nhau, trong đấy đều thấy rõ một vật có hình dáng tương tự nhau. Món đồ này có hình trụ, một đầu tròn một đầu phẳng, nhưng màu sắc lại không giống nhau. Giống như được làm từ những kim loại khác nhau vậy. - Đạn của Định Trang Hồn Đạo Pháo. Hòa Thái Đầu gần như buột miệng nói, giọng nói của hắn đã đầy vẻ khiếp sợ. Giọng nói của công chúa Cửu Cửu lại vang lên: - Đây là mười hai viên đạn Định Trang Hồn Đạo Pháo, nó cũng là sản phẩm của Minh Đức Đường. Chúng tôi đã rất vất vả mới có thể thu gom đầy đủ như thế này. Mỗi khóa đều có kích thước lớn nhỏ khác nhau do phương thức chế tạo và vì thế tác dụng cũng khác nhau. Nếu sử dụng mười hai viên pháo này một cách hợp lý thì uy lực của nó đủ để uy hiếp sinh mệnh của một Hồn Sư bậc Đấu La. - Nếu xét theo cấp bậc Hồn Đạo Khí thì độ phức tạp của trận pháp bên trong hạt nhân của nó tương đương với Hồn Đạo Khí cấp sáu. Thuộc tính của những khóa đạn pháo kia lần lượt là kim, băng, hỏa, thủy, đất, gió, quang minh, hắc ám, kích động, lôi điện, bạo liệt (nổ) và ma tý (tê liệt). Muốn sử dụng những khóa đạn pháo này ít nhất phải cần Định Trang Hồn Đạo Pháo cấp sáu, còn muốn bắn liên tục thì phải cần Định Trang Hồn Đạo Pháo cấp bảy, mọi người có 5 phút để quan sát nó. Hòa Thái Đầu không đợi cô công chúa Cửu Cửu giải thích hết đã bước nhanh đến gần màn hình, Hoắc Vũ Hạo cũng đi sát theo sau. Với bọn họ, hiện giờ có thể chưa đủ cấp bậc để sử dụng nó nhưng vẫn đủ khả năng giám định. Nhất là Hòa Thái Đầu, trước đây hắn từng sử dụng Định Trang Hồn Đạo Pháo, nên tầm quan trọng của những khóa đạn này hắn là người rõ ràng nhất. Cứ thử nghĩ xem, ngay cả cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này cũng cấp thí sinh sử dụng Định Trang Hồn Đạo Pháo đã đủ hiểu tác dụng của nó trong chiến đấu mạnh đến mức nào rồi. Những lời công chúa Cửu Cửu vừa nói hoàn toàn không chút phóng đại, nếu sử dụng những khóa đạn ở cấp bậc này bắn trúng được cường giả bậc Đấu La quả thật có thể uy hiếp được sinh mệnh của bọn họ thậm chí ngay cả Phong Hào Đấu La cũng ăn không tiêu. - Rất tinh xảo. Tiểu sư đệ đến đây xem, trận pháp được khắc ngay ở phần đuôi pháo nè. Woa, trận pháp này có cả tác dụng tăng tốc, mà bình thường tốc độ nó đã không thấp, thêm cái này vào lại càng đáng sợ. Hèn chi phải cần Định Trang Hồn Đạo

Pháo cấp sáu mới dùng được, dùng những Định Trang Hồn Đạo Pháo bình thường để bắn nó chắc chưa kịp bắn đã nổ tung rồi. Hòa Thái Đầu càng ngắm những khóa đạn pháo càng hưng phấn. Vương Ngôn bước đến gần hần nhỏ giọng hỏi: - Thái Đầu, những khóa đạn pháo này có giá trị nghiên cứu gì không? Hòa Thái Đầu gật đầu không chút do dự: - Có, dĩ nhiên là có, không những thế mà còn rất nhiều nữa. Vương lão sư, ngài nhất định phải mua nó. Mấy năm nay hệ Hồn Đạo chúng ta chủ yếu nghiên cứu về Định Trang Hồn Đạo Khí, nhưng vấn đề quan trọng nhất là chúng ta chỉ làm được đạn pháo cấp năm thôi. Thứ này quá giá trị, lại còn cần nguyên liệu hết sức cao cấp, chúng ta vẫn chưa đủ khả năng chế tạo được. Nếu lần này mua được nó, chúng ta sẽ tận dụng để nghiên cứu sâu hơn về Định Trang Hồn Đạo Pháo. - Được, ta hiểu rồi. Vương Ngôn gật đầu. Thanh Nhã nhỏ giọng nhắc nhở: - Các vị, mấy khóa đạn pháo này đều được Minh Đức Đường mã hóa hết rồi. Nếu các vị mua về để nghiên cứu thì phải cẩn thận. Chẳng may chạm phải chốt bảo vệ của nó thì nó sẽ tự động phát nổ. Hòa Thái Đầu lại đáp ngay không chút suy nghĩ: - Cái này dĩ nhiên ta biết rồi. Bất kể ai chế tạo Hồn Đạo Khí cấp cao đều sẽ làm vậy hết. Có điều chỉ cần những dấu vết bên ngoài đã đủ cho chúng ta.... Hần đang nói hăng say thì nghe tiếng ho khan của Vương Ngôn mà giật mình ngừng lại, lúc này Hòa Thái Đầu đã nhận ra mình quá vui mừng mà lỡ lời, vội vàng đứng nép sang một bên không nói gì nữa. Cái giá khởi điểm của mười hai khóa đạn pháo làm người ta lú lờ, quả nhiên càng về sau càng có đồ tốt, và dĩ nhiên giá cả cũng vậy rồi. Mười hai khóa đạn pháo ấy có giá là 65 vạn kim hồn tệ. - Xin các vị khách quý đừng nghĩ giá cả dành cho mười hai khóa đạn pháo này quá cao. Những thứ này dùng để chiến đấu hay sưu tầm đều được. Hơn nữa cho dù là Minh Đức Đường, hiện giờ cũng không thể đem ra đầy đủ mười hai khóa pháo này được. Hơn nữa chúng tôi cam đoan, đây là lần đầu tiên Định Trang Hồn Đạo Pháo cấp sáu của Minh Đức Đường xuất hiện ở phòng đấu giá. Đấu giá đã bắt đầu nhưng Vương Ngôn không hề nôn nóng ra giá, hần im lặng ngồi nhìn màn hình trước mặt. Hần không phải mới tham gia đấu giá lần một lần hai. Cho dù ở buổi đấu giá cao cấp như thế này cũng không có nghĩa bất cứ vật phẩm nào xuất hiện cũng có người ra giá.

Có lẽ, mười hai khóa đại pháo này có giá trị hơn thanh Phách Hồ Luyện Hồn Dao ban nãy một chút nhưng nó lại nằm ở mặt khan hiếm. Hơn nữa, có bao nhiêu người thực sự có thể sử dụng được Định Trang Hồn Dao Pháo? Huống chi giá tiền này không hề thấp, nó lại còn không giống những Cận Thể Hồn Dao Khí hay Viễn Trình Hồn Dao Khí có thể sử dụng lại, cái này dùng một lần là mất luôn. Quả nhiên đúng như những gì Vương Ngôn đã suy đoán, bảng báo giá không hề có sự phản ứng nào, con số 65 vạn vẫn đứng yên ở đấy. Một phút sau, giọng nói đầy tiếc nuối của công chúa Cửu Cửu vang lên. - Xem ra hôm nay mười hai khóa đạn pháo này không có cơ hội tìm được chủ nhân thích hợp với nó rồi. Bắt đầu đếm ngược 20s, nếu vẫn không có ai ra giá thì chúng tôi sẽ bắt đầu vật phẩm thứ ba. Vương Ngôn quay sang nhỏ giọng hỏi Thanh Nhã. - Ra giá cần mấy giây? Thanh Nhã đáp: - Nháy mắt. Vương Ngôn khẽ mỉm cười gật đầu. - Năm, bốn, ba, hai, một. Ngay khi đồng hồ đếm còn 2 giây, Vương Ngôn khẽ nói: - Ta ra giá 65 vạn 5000 kim hồn tệ. Mỗi lần tăng giá ít nhất 5000 kim hồn tệ, hẳn cũng không ra giá khởi điểm mà tăng thêm 5000. Nháy mắt sau, con số 65 vạn trên màn hình khẽ đứng yên rồi đổi thành 65 vạn 5000 kim hồn tệ. Thanh Nhã hơi giật mình sau đó khẽ che miệng cười tán thưởng: - Vương lão sư, ngài thật lợi hại! Hoắc Vũ Hạo cũng thấy rõ chuyện vừa xảy ra. Ban nãy ngay lúc cuối cùng không chỉ có mỗi Vương Ngôn ra giá, tuy nhiên người kia ra giá bằng với giá khởi điểm, còn Vương Ngôn thì tăng thêm năm ngàn kim hồn tệ, vì thế 5000 kim hồn tệ đã quyết định kết cục. Vương Ngôn mỉm cười nói: - Ta chỉ đề phòng một chút không ngờ lại may mắn thành công lấy được mấy khóa pháo kia. Thanh Nhã mỉm cười chúc mừng. Nàng dĩ nhiên là vui mừng rồi, cô phụ trách tiếp đã học viện Sử Lai Khắc, mà bọn họ đã liên tục mua đến hai kiện vật phẩm, chẳng những cô có thể được trích phần trăm mà còn được tích điểm thăng cấp ở phòng đấu giá nữa. Có điều, mấy món vật phẩm kế tiếp không làm mọi người ở học viện Sử Lai Khắc cảm thấy hứng thú nữa. Năm vật phẩm kia lần lượt là Hồn Cốt cánh tay trái, cánh tay phải, chân trái, một kim loại quý hiếm và một Viễn Trình Hồn Dao Khí cấp tám. Tiếc là kiện Viễn Trình Hồn Dao Khí cấp tám kia cần Hồn Sư bậc Phong Hào Đấu La mới có thể sử dụng. Tên là Khai

Thiên Ích Địa Pháo. Nó cũng xuất sứ từ đế quốc Nhật Nguyệt, tuy nhiên không phải từ Minh Đức Đường mà do một Hồn Đạo Sư cấp Chín khá hiếm thấy chế tạo.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 100: Cực phẩm Băng Bạo (Thượng)

Kiện Khai Thiên Ích Địa Pháo ấy có chút giống với Siêu Cấp Hồn Đạo Pháo mà Hòa Thái Đầu từng dùng, chẳng qua uy lực của nó mạnh hơn mà thôi. Một ngày dùng được một lần, uy lực có thể sánh ngang với một kích toàn lực từ Siêu Cấp Đấu La cấp 95. Sở dĩ nó bị coi là Hồn Đạo Khí cấp tám mà không phải cấp chín chủ yếu vì được làm từ vật liệu hơi kém, vì thế nó mới bị hạn chế lần sử dụng. Mỗi ngày chỉ dùng được một lần do nó cần thời gian bổ sung năng lượng quá dài. Mặc dù nó chỉ có thể tấn công mục tiêu cố định, nhưng nếu chiến đấu với người cùng cấp bậc cũng không khó khăn nhiều lắm, theo như công chúa Cửu Cửu nói thì đây là Hồn Đạo Khí cấp tám nhưng bên trong lại là trận pháp cấp chình. Cuối cùng, kiện Khai Thiên Ích Địa Pháo được mua với giá 700 vạn kim hồn tệ. Vương Ngôn không phải không muốn ra tay nhưng cái giá này hẳn không thể tùy tiện quyết định. Dù sao quyền hạn của hắn ở học viện vẫn còn hạn chế. Mà các học viên ở đây chẳng ai đủ điều kiện để dùng món đồ này, nếu hắn mua thì về học viện lại không biết ăn nói thế nào. Thế nên ngoài hai kiện vật phẩm ban đầu, mấy món đồ sau dù phẩm chất cao hơn nhưng vẫn không quá hấp dẫn mọi người. Đấu Giá Sư Thanh Nhã ngồi bên cạnh không những không có ý thúc giục bọn họ mà mỗi khi xuất hiện vật phẩm đấu giá mới còn cẩn thận giảng giải từng chi tiết, tác dụng thế nào, phẩm chất ra sao, để bọn họ có thể quyết định một cách tốt nhất Công chúa Cửu Cửu lần thứ tám xuất hiện lại trên màn hình lớn, cô mỉm cười nói: - Hai kiện vật phẩm kế tiếp có thể nói gần như là món hàng chính của buổi đấu giá hôm nay, tôi tin chắc mọi người sẽ cảm thấy hứng thú. Trên đời này không phải lúc nào cũng gặp được đồ tốt. Tôi dám chắc, trên đại lục không thể nào tìm được món hàng

tương tự như kiện vật phẩm thứ tám này. Nó vẫn là một khối Hồn Cốt nhưng lại đặc biệt khác người, mời các vị nhìn xem. Màn hình lại lóe sáng, sau đó hiện ra hình ảnh của một khối Hồn Cốt không biết đã được phóng lớn bao nhiêu lần. Khối Hồn Cốt này có màu xanh biếc, bên ngoài còn phủ một màn ánh sáng màu xanh, bức màn này không ngừng di chuyển cứ như bên trong đang chảy một thứ chất lỏng màu xanh biếc vậy. Theo hình dáng có lẽ đây là một Hồn Cốt cánh tay trái, mặt ngoài của nó ngoài màn ánh sáng màu xanh biếc còn có một chút sương mù màu trắng. Vì nó được phóng lớn gấp mấy lần nên mọi người có thể thấy rõ ở bề mặt của nó là những viên pha lê, trong suốt như bảo thạch. Những khối Hồn Cốt xuất hiện trước nó trong buổi đấu giá này đúng là không thể so được. Ngay cả khối Hồn Cốt Hoàng Kim Chi Mang của Vương Đông ngày trước, nếu so vẻ ngoài có lẽ cũng không bằng. - Sao có thể được... - Khốn kiếp. Trong đầu Hoắc Vũ Hạo đột nhiên vang lên hai giọng nói một trước một sau của Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế. Hoắc Vũ Hạo bị sự xuất hiện bất ngờ của hai người dọa hoảng hồn, nhất là giọng của Băng Đế, hẳn cảm nhận được lúc này Băng Đế đã thật sự tức giận. - Sao vậy Băng Đế? Hoắc Vũ Hạo vội vàng hỏi. Băng Đế không lên tiếng trả lời nhưng Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được lửa giận của nó càng lúc càng tăng. Lúc này, giọng nói mê người của công chúa Cửu Cửu lại vang lên, giọng nói lúc này rõ ràng có phần trầm thấp hơn ban đầu, nhưng nhờ thế mới hấp dẫn sự chú ý của mọi người hơn. - Các vị khách quý, tôi cảm thấy rất vinh dự và may mắn khi được giới thiệu với mọi người khối Hồn Cốt này. Mọi người đều biết, với Hồn Sư, quý giá nhất là Hồn Hoàn và Hồn Cốt mười vạn năm. Nhưng hai thứ này gần như không bao giờ xuất hiện trong các buổi đấu giá. Vì nếu người nào may mắn có được, dĩ nhiên họ sẽ không dễ dàng bán ra bên ngoài mà để dành bồi dưỡng ra một cường giả đỉnh cấp. - Mà khối Hồn Cốt trước mặt các vị đây là một món hàng cao cấp nhất mà phòng đấu giá Tinh Quang chúng tôi có được trong năm nay. Thật lòng khi chúng tôi vừa có được, chúng tôi hoàn toàn không có ý định mang ra đấu giá trong buổi đấu giá này vì nó thật sự quá quý giá, quá hiếm thấy. - Tôi tin mọi người đều đã nhận ra, khối Hồn Cốt này có thuộc tính băng. Trước khi chúng tôi xin giới

thiệt ưu điểm của nó, thì xin quý vị lắng nghe một số khuyết điểm của nó đã. Có lẽ các vị sẽ thắc mắc tại sao chúng tôi lại nhắc đến khuyết điểm, cũng bởi vì phòng đấu giá Tinh Quang chúng tôi luôn đặt chữ tín lên hàng đầu, hơn nữa những khuyết điểm kia có thể đối với một vài người lại là ưu điểm cũng không chừng. - Khuyết điểm đầu tiên của khối Hồn Cốt này chính là thuộc tính của nó. Mọi người hẳn đã biết từ trước đến nay đa số Hồn Cốt được Hồn Sư sử dụng đều sẽ tùy thuộc vào Vũ Hồn mà xuất hiện Hồn Kỹ khác nhau. Đó là những Hồn Cốt thuộc dòng chính. Ngoài nó ra còn có một số loại có chút khác biệt nữa. Nó đòi hỏi Hồn Sư phải có Vũ Hồn cùng thuộc tính mới có thể dung hợp, nếu không chẳng những không thể dung hợp được mà còn nguy hiểm đến tính mạng. Kiện vật phẩm thứ tám của chúng tôi hôm nay chính là một Hồn Cốt như vậy. Cho nên, khuyết điểm của nó chính là chỉ có Hồn Sư có thuộc tính Băng mới có thể sử dụng. Cô công chúa Cửu Cửu rõ ràng đối với kiện vật phẩm thứ tám này có chút đặc biệt hơn những vật phẩm trước, chẳng những cô giải thích nhiều mà giọng nói cũng uyển chuyển êm tai, khiến mọi người vừa nghe những lời mô tả của cô xong đã gần như hiểu rõ hết thảy. - Có thể nói yêu cầu thuộc tính Băng này tương đối hà khắc. Bình thường trong giới Hồn Sư, những người có Vũ Hồn thuộc tính Băng khá hiếm thấy. Cho nên, tôi thấy khối Hồn Cốt này mặc dù tốt nhưng không phải ai cũng có thể sử dụng được. - Khuyết điểm thứ hai của nó cũng khá rõ, nhưng theo tôi nghĩ có thể xem là một ưu điểm cũng được. Đó chính là Hồn Kỹ cố định. Chúng tôi đã nhờ rất nhiều chuyên gia đến thử nghiệm, kết quả cho thấy khối Hồn Cốt này bất kể là Hồn Sư có Vũ Hồn nào dung hợp với nó cũng cho ra một Hồn Kỹ duy nhất, mà Hồn Kỹ này lại còn có tính cực hạn rất mạnh. - Còn khuyết điểm cuối cùng chúng tôi muốn nhắc đến chính là niên hạn. Theo kết quả chúng tôi kiểm tra được thì khối Hồn Cốt này ở độ tuổi năm đến bảy vạn năm. Nghe có vẻ là một ưu điểm nhưng chúng tôi xét nó vào mặt khuyết điểm cũng chỉ vì muốn nhắc nhở mọi người nếu không đủ thực lực thì tuyệt đối đừng tùy tiện dung hợp với nó, nếu không rất có thể cơ thể quý vị sẽ không chịu nổi mà nổ tung. Cái này là khuyết điểm sao? Chỉ cần thấy vẻ mặt run rẩy của Vương Ngôn cũng đủ có câu trả lời. Khuyết điểm gì

chứ? Rõ ràng đều là ưu điểm. Hồn Cốt này hạn chế thuộc tính thì sao chứ? Bình thường miễn là Hồn Cốt hạn chế thuộc tính thì đều có Hồn Kỹ mạnh mẽ hơn những Hồn Cốt khác. Hơn nữa nếu có Hồn Sư đủ điều kiện dung hợp thì chắc chắn nó sẽ mang đến rất nhiều ưu đãi hơn xa những Hồn Cốt bình thường kia. Ví như khối Hồn Cốt Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt kia, giá của nó sở dĩ cao như vậy cũng vì một nguyên nhân là chỉ có Hồn Sư có thuộc tính Quang Minh mới có thể sử dụng. Sau khi dung hợp kết quả thế nào cũng thấy rồi đó, những Hồn Cốt khác làm sao so được? Khuyết điểm thứ hai lại còn là ưu điểm trong ưu điểm, trước giờ nó chỉ xuất hiện ở những Hồn Cốt cực mạnh thôi. Cuối cùng là niên hạn, có Hồn Cốt nào lấy niên hạn làm khuyết điểm không? Rõ ràng cô công chúa Cữu Cữu kia chỉ bằng mấy câu đã nói gần hết những điểm tốt của khối Hồn Cốt này, vậy mà ngoài mặt còn làm như sợ mọi người bị thiệt thòi. - Vậy là đã xong phần khuyết điểm, tiếp theo, tôi sẽ nói đến ưu điểm của khối Hồn Cốt đó. Nói đến đây, giọng của cô từ từ chuyển sang giọng thành khẩn. - Là Đấu Giá Sư hàng đầu của phòng đấu giá Tinh Quang, đồng thời cũng là Công Chúa của đế quốc Tinh La. Tôi lấy danh dự của mình cam đoan những gì tôi sắp nói đều là sự thật không có nửa phần giả dối. Đầu tiên, tôi muốn nói rõ lai lịch của khối Hồn Cốt này, nó sở dĩ hiếm thấy vì bản thân nó không phải đến từ bất cứ quốc gia nào trên đại lục chúng ta mà chính từ cấm địa cực kỳ nguy hiểm của nhân loại, Cực Bắc. Thậm chí còn là vùng trung tâm của Cực Bắc. Bản thể Hồn Thú của khối Hồn Cốt này là một trong những loài có thực lực cực kỳ khủng khiếp ở vùng đất đó, Băng Bích Hạt. Ba chữ Băng Bích Hạt vừa ra khỏi miệng công chúa Cữu Cữu, mọi người trong phòng đều đồng loạt nhìn sang Hoắc Vũ Hạo. Ánh mắt mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên, vì bọn họ đều biết vũ hồn thứ hai của Hoắc Vũ Hạo là gì. Rõ ràng, người phù hợp với khối Hồn Cốt này nhất chỉ có Hoắc Vũ Hạo mà thôi. Hoắc Vũ Hạo cũng giật mình tỉnh ngộ, khó trách ban nãy Thiên Mộng Băng Tầm kinh ngạc còn Băng Đế thì tức giận, hóa ra khối Hồn Cốt cánh tay trái kia đến từ chính tộc nhân của nàng. Công chúa Cữu Cữu vẫn tiếp tục giới thiệu: - Có lẽ mọi người khá xa lạ với cái tên Băng Bích Hạt. Nhưng có lẽ với cái tên này mọi người sẽ rõ ràng hơn, tộc trưởng của bộ tộc Băng Bích Hạt là Băng

Bích Hạc Vương còn được gọi là Băng Bích Đế Hoàng Hạc, nó chính là hung thú đứng thứ tám trong Thập Đại Hung Thú. Không xét đến niên hạn, chỉ riêng về thực lực, Băng Bích Hạc có thể nói là một trong những Hồn Thú đứng đầu. - Hồn Cốt của Băng Bích Hạc hiếm thấy một phần cũng vì loài Băng Bích Hạc này chủ yếu sống theo dạng quần cư, nếu muốn liệt sát một hồn thú trong cả một đoàn này quả thật là một chuyện không tưởng. Thậm chí còn muốn khó khăn hơn việc vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm liệt sát Hồn Thú mười vạn năm. - Liệt sát Hồn Thú đã khó như vậy thì việc có được Hồn Cốt của nó còn gian khổ đến mức nào.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 100: Cực phẩm Băng Bạo (Trung)

- Băng, đối với những người có thuộc tính này không phải ai cũng giống nhau. Theo các nghiên cứu cho thấy, uy lực của Băng mạnh yếu thế nào chủ yếu dựa vào nhiệt độ của nó. Nhiệt độ càng thấp thì càng đáng sợ. Mà Băng Bích Hạc Vương chính là Hồn Thú có thuộc tính Băng với nhiệt độ thấp nhất. Các tộc nhân của nó tuy không thể so được với nó nhưng tuyệt đối không kém bao nhiêu. Bởi vậy, bất cứ Hồn Sư nào có thể dung hợp với khối Hồn Cốt này thì thuộc tính của họ sẽ tăng vọt, nhiệt độ của Băng cũng sẽ giảm thấp rất nhiều, đây là một ưu đãi rất lớn, một sự thay đổi toàn diện. Thế này đủ gọi là ưu điểm đầu tiên của nó rồi chứ? - Kế tiếp, bản thân của Băng Bích Hạc đã có thực lực không kém, vậy thì khối Hồn Cốt này dĩ nhiên chứa đựng nguồn năng lượng không thấp. Nhưng chính xác nó có thể giúp các vị tăng cường tu vi đến mức nào thì chúng tôi không biết chính xác được. Điểm này cần các vị có đủ điều kiện tự mình kiểm tra rồi. - Cuối cùng, ưu điểm thứ ba của nó là sau khi dung hợp, Hồn Cốt này sẽ mang đến cho Hồn Sư một kỹ năng gọi là Băng Bạo. Ban nãy ta từng nói, khuyết điểm của nó là không thay đổi nhưng bây giờ lại chuyển thành ưu điểm, bởi vì kỹ năng Băng Bạo có thể nói là một trong những kỹ năng tương đối thần kỳ của Băng Bích Hạc, thậm chí nó đủ sức để so với kỹ năng từ Hồn Hoàn

mười vạn năm. - Ba khuyết điểm, ba ưu điểm, tôi đều đã nói hết sức rõ ràng. Bất cứ Hồn Sư thuộc tính Băng nào có được nó cũng tuyệt đối sẽ không hối hận. Tiếp theo, mọi người có mười phút để suy nghĩ. Công chúa Cửu Cửu một hơi nói nhiều như vậy rồi đột nhiên dừng lại cũng khiến mọi người có chút bất ngờ. Tuy nhiên, Vương Ngôn vẫn còn tỉnh táo, hắn quay sang hỏi Thanh Nhã. - Thanh Nhã, buổi đấu giá hôm nay có phải có nhiều Hồn Sư có thuộc tính Băng lắm không? Thanh Nhã tức thì có chút xấu hổ, tuy nhiên cô cũng không phủ nhận mà khẽ gật đầu đáp: - Thật xin lỗi. Chúng tôi bắt buộc phải làm như vậy. Hơn nữa những buổi đấu giá cao cấp như thế này không thể không có các vị khách như thế. Thực tế, bảy kiện vật phẩm đầu chỉ là khởi động thôi, hai kiện vật phẩm sau cùng mới là trọng tâm. Mặc dù đây là sách lược của phòng đấu giá chúng tôi nhưng Đấu Giá Sư Cửu Cửu không hề nói quá, khối Hồn Cốt này đúng là tinh phẩm trong tinh phẩm. Vương Ngôn gật đầu rồi quay sang nhìn Hoắc Vũ Hạo và Lăng Lạc Thần, trầm giọng nói: - Hồn Cốt chỉ có một. Các con cứ thống nhất ý kiến, ta sẽ thử giúp các con. Hoắc Vũ Hạo và Lăng Lạc Thần dĩ nhiên hiểu ý của Vương Ngôn là gì. Khối Hồn Cốt thuộc tính Băng cao cấp như thế này là vật chỉ có thể ngộ không thể cầu. Bất kể giá cả thế nào cũng không quan trọng, dù sao tiền cũng chỉ là một con số mà thôi. Hồn Cốt Băng Bích Hạt cánh tay trái dĩ nhiên có ý nghĩa quan trọng với Hoắc Vũ Hạo nhưng đồng thời với Lăng Lạc Thần cũng không kém. Có thể nói nếu có nó, tổng thể thực lực của Lăng Lạc Thần sẽ tăng vọt, thậm chí có khi còn so được với Mã tiểu Đào hay Đái Thuộc Hành, con đường tương lai của cô sẽ ngày càng rộng mở. Băng Bạo, cái tên vô cùng đơn giản nhưng là một Hồn Sư có Vũ Hồn thuộc tính Băng làm sao Lăng Lạc Thần lại không hiểu mấy chữ này có ý nghĩa gì đây? Nói đơn giản, Băng Bạo chính là uy lực. Cũng giống như lần bọn họ đấu với vị Tà Hồn Sư có kỹ năng Thi Bạo vậy. Thậm chí uy lực còn muốn mạnh hơn nữa. Đối với một Hồn Sư có thuộc tính băng, muốn tạo ra băng có gì là khó, còn Băng Bạo chính là ngòi nổ, nếu sử dụng tốt thì uy lực của nó có thể gọi là Thần Kỹ. Bên trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo lúc này vô cùng nhộn nhịp, Băng Đế sau vài giây tức giận bỗng nghe thấy hai chữ Băng Bạo đột nhiên lớn tiếng hò hét bắt buộc Hoắc

Vũ Hạo bằng mọi giá phải có được khối Hồn Cốt này. Nguyên nhân rất đơn giản, vì ngay cả phòng đấu giá Tinh Quang cũng không biết, trong bộ tộc Băng Bích Hạt, số Hồn Thú có được kỹ năng này ít đến thảm thương, ngay cả Băng Bích Đế Hoàng Hạt cũng không có. Băng Đế chỉ đơn giản giải thích vài câu đã đủ cho Hoắc Vũ Hạo hiểu rõ uy lực của kỹ năng này. Những gì Băng Đế nói là, nếu ngày xưa nàng có kỹ năng này thì vị trí dẫn đầu Tam Đại Thiên Vương đã không thuộc về Tuyết Đế. Nhưng hiện giờ, Hoắc Vũ Hạo có thể tranh giành được sao? Hắn không thể mở miệng nói được. Hắn thấy ánh mắt mong chờ của Lăng Lạc Thần, những gì muốn nói liền chui tọt trở vào trong. Khối Hồn Cốt này đối với những Hồn Sư thuộc tính Băng còn quan trọng hơn Hồn Cốt mười vạn năm nữa, thử nghĩ xem có ai đồng ý chịu nhường cho người khác không? Lăng Lạc Thần không thích mới là lạ. Hơn nữa chắc chắn lát nữa đấu giá, giá cả sẽ tăng đến chóng mặt. Ngoài ra, hắn cũng không muốn mình và học tử có gì bất hòa, vì bọn họ là đồng đội, mấy ngày tới còn phải hợp tác chiến đấu nữa. Băng Đế cảm nhận được trong lòng Hoắc Vũ Hạo đang do dự cũng dần tỉnh táo lại. - Đồ đàn, cứ nhường cho cô ấy đi. - Hả? Hoắc Vũ Hạo ngăn người. - Không phải ban này tỷ nói không tiếc bất cứ giá nào cũng phải có được khối Hồn Cốt kia sao? Băng Đế cười lạnh một tiếng nói: - Ban này vì lão nương bức bối quá nên hồ đồ. Để nghĩ ai cũng có thể dung hợp Hồn Cốt của Băng Bích Hạt sao? Vừa rồi những gì Đấu Gia Sư kia nói cũng chỉ là ý kiến chủ quan của bọn họ, ở đây có ai hiểu Băng Bích Hạt hơn ta chứ? Những lời cô gái kia nói đa số đều đúng nhưng có một chút nhầm lẫn. Mà nó cũng là vấn đề lớn nhất của khối Hồn Cốt ấy. Chỗ sai lầm của cô ta chính là dung hợp Hồn Cốt, không phải cứ dung hợp là thuộc tính Băng sẽ tăng lên. Để có biết tại sao không? Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Đại tỷ là, tình hình đang gấp lắm rồi, tỷ xem ánh mắt của Lăng học tử kìa. Tỷ đừng có úp úp mở mở nữa. Băng Đế hừ một tiếng rồi nói nhỏ với Hoắc Vũ Hạo vài câu. - A, không ngờ lại thế? Hoắc Vũ Hạo giật mình, sau đó tâm trạng cũng thả lỏng hơn. - Như vậy cũng không phải xấu. - Đấu Giá Sư Thanh Nhã, tôi có một chuyện muốn hỏi. Hoắc Vũ Hạo không nhìn sang ánh mắt mong chờ của Lăng Lạc Thần mà quay sang hỏi Thanh Nhã. Thanh Nhã nhìn hắn, mỉm cười gật đầu,

không hề có ý khinh thường cậu bé này. Phòng đấu giá của bọn họ đã điều tra rõ ràng những đệ tử lần này đến thi đấu của học viện Sử Lai Khắc, một trong những người đáng chú ý nhất là cậu bé Hoắc Vũ Hạo này. Những biểu hiện của hắn trong các trận đấu kia đều vô cùng xuất sắc, chỉ bằng vũ hồn thuộc tính băng và hai Hồn Hoàn đã có thể làm nên hành động mang tính quyết định. Thanh Nhã hoàn toàn chắc chắn cậu bé này chính là ngôi sao tương lai của học viện Sử Lai Khắc. - Xin cứ nói. Hoắc Vũ Hạo trầm giọng nói: - Có thể tạm dừng lượt đấu giá này không? Vật phẩm của các vị có vấn đề, Hắn vừa nói xong, mọi người đều chấn động, bọn họ không ngờ Hoắc Vũ Hạo không những không cùng Lăng Lạc Thần thảo luận xem ai là người sử dụng khối Hồn Cốt, ngược lại lại chất vấn phía phòng đấu giá. Thanh Nhã nhíu mày nói: - Quý khách, chuyện này tuyệt đối không có khả năng. Mỗi kiện vật phẩm trước khi đưa ra đấu giá đều được chúng tôi kiểm tra cẩn thận. Tuyệt đối không có khả năng xảy ra vấn đề. Ngài nói thử xem kiện vật phẩm nào có vấn đề gì? Hoắc Vũ Hạo nói: - Chính là khối Hồn Cốt Băng Bích Hạch kia. Tôi nghĩ đến danh dự của phòng đấu giá các vị nên mới nói những lời này. Nếu cô không thể quyết định có thể mời người có trách nhiệm đến cũng được. Thanh Nhã lại càng nhíu mày hơn, cô khẽ liếc mắt nhìn sang Vương Ngôn. Vương Ngôn khẽ cười nói: - Đấu Giá Sư Thanh Nhã, cô không cần nhìn tôi. Tôi tin tưởng vào phán đoán của đệ tử mình. Hơn nữa nếu nói trên đời này có người nào có tư cách kiểm tra kiện vật phẩm thứ tám này có lẽ đệ tử của tôi hoàn toàn xứng đáng. Chúng tôi cũng không muốn làm cô khó xử, thôi thì, Vũ Hạo, cho Thanh Nhã xem Vũ Hồn của con đi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, xoay người cởi áo khoác của mình xuống đưa cho Vương Đông, sau đó cởi áo trong để lộ ra phần trên của cơ thể. Sau đó hắn bắt đầu vận chuyển hồn lực, một Hồn Hoàn màu trắng từ dưới chân bay lên, nhiệt độ trong phòng tức thì hạ xuống. Một hình xăm bọ cạp thật lớn lạnh lẽo xuất hiện trên lưng hắn. Trên hình xăm này mặc dù chưa thấy rõ cái đuôi ở đâu nhưng chỉ cần xem phần trên đã đủ thấy đây là Băng Bích Đế Hoàng Hạch. Đương nhiên, đừng nói vị đấu giá sư Thanh Nhã, ngay cả Vương Ngôn kiến thức sâu rộng cũng không phân biệt được đâu là Băng Bích Hạch đâu là Băng Bích Đế Hoàng Hạch. - Cái này... cái này là... Thanh

Nhã kinh hãi nhìn chăm chăm hình xăm trên lưng Hoắc Vũ Hạo. Vương Ngôn nói: - Thanh Nhã, vũ hồn của đệ tử tôi là Băng Bích Hạt vô cùng hiếm thấy. Nó cùng loại với khối Hồn Cốt mà các vị vừa rao giá. Cho nên, nếu nó nói khối Hồn Cốt của các vị có vấn đề thì ta tin tưởng tuyệt đối vào suy đoán của nó. Vì thế, tốt nhất cô nên trở về xin chỉ thị thì hơn. Thanh Nhã không do dự nữa mà gật đầu nói: - Xin các vị đợi một lát. Nói xong cô liền lập tức chạy ra ngoài. Vật phẩm có vấn đề, chuyện này không còn nằm trong tầm kiểm soát của cô nữa, ngay khi Hoắc Vũ Hạo cho cô thấy Vũ Hồn của mình cô đã hoàn toàn tin tưởng. Khoảng một phút sau, trên màn hình lớn lại vang lên giọng nói của công chúa Cửu Cửu: - Vì kiện vật phẩm này quá đặc biệt nên phòng đấu giá chúng tôi đặc biệt quyết định để mọi người có thêm mười phút suy nghĩ để kỹ càng hơn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 100: Cực phẩm Băng Bạo (Hạ)

Lăng Lạc Thần bước đến cạnh Hoắc Vũ Hạo ghé tai hỏi: - Khối Hồn Cốt này có vấn đề thật à? Hoắc Vũ Hạo khẽ gật đầu, quay sang khẽ nói với nàng vài câu. Lăng Lạc Thần nghe xong liền ngăn người sau đó biến sắc, cuối cùng thở dài nói: - Cái gì của mình thì thế nào cũng là của mình, còn không phải thì không nên miễn cưỡng. Hoắc Vũ Hạo an ủi: - Học tử, đệ cũng không chắc 100%. Nếu chúng ta có được khối Hồn Cốt này cứ để tử thử trước, nếu không được thì hăng để cho đệ. Lăng Lạc Thần lắc đầu, xoa đầu Hoắc Vũ Hạo nói: - Không cần. Tử tin lời đệ. Nếu có thể sau này cùng tu luyện một chút là được. Hoắc Vũ Hạo chưa kịp nói tiếp, Vương Đông đã trả áo lại cho hắn: - Mau mặc vào đi, cởi áo đứng đây còn ra thể thống gì, người muốn bọn ta bị đau mắt hột à? Đúng lúc này, Đấu Giá Sư Thanh Nhã trở lại, không ngờ, người đi cùng cô lại chính là vị Đấu Giá Sư đứng đầu phòng đấu giá Tinh Quang, công chúa Cửu Cửu. Mọi người thấy cô đến đều đứng dậy chào, cô là công chúa, đây lại là đế quốc Tinh La, dĩ nhiên nên biểu hiện một chút kính trọng. Càng nhìn gần càng thấy rõ vẻ đẹp rực rỡ

gần như hoàn mỹ của cô công chúa này. Cũng may trong phòng còn có một đại mỹ nữ như Giang Nam Nam, mọi người mới nhanh chóng bình tĩnh lại.

- Là vị khách ấy bảo Hồn Cốt Băng Bích Hạch của chúng ta có vấn đề? Công chúa Cửu Cửu nhìn mọi người, khẽ cúi người hành lễ, lo lắng hỏi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu đáp: - Là tôi. Công chúa Cửu Cửu thoáng nhìn hắn rồi nói: - Có vấn đề ở đâu? Người là Hồn Sư Băng Bích Hạch? Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Vâng, bản thân khối Hồn Cốt này thì không có vấn đề gì. - Hả? Ánh mắt xinh đẹp của công chúa Cửu Cửu thoáng trở nên lạnh lùng, cô trầm giọng nói: - Vậy sao ban nãy lại bảo có vấn đề? Hoắc Vũ Hạo nói: - Đúng là khối Hồn Cốt này không có vấn đề. Còn vấn đề mà ban nãy ta nói nằm ở điều kiện người có thể dung hợp Hồn Cốt. Khối Hồn Cốt này không phải ai cũng sử dụng được. Công chúa Cửu Cửu chẳng những là Đấu Giá Sư đứng đầu một phòng đấu giá mà còn là công chúa của hoàng thất nên từ lâu đã rèn luyện được sự bình tĩnh, nhưng hôm nay thời gian quá gấp gáp, lại còn liên quan đến danh dự của phòng đấu giá, làm sao cô không gấp cho được. Lúc này giọng nói của cô cũng lạnh lùng hơn. - Dĩ nhiên tôi biết khối Hồn Cốt này không phải ai cũng có thể sử dụng, chỉ có Hồn Sư thuộc tính Băng và cơ thể chịu đựng nổi Hồn Cốt trên năm vạn năm mới dung hợp được thôi. Ý cậu là vấn đề này sao? Hoắc Vũ Hạo nói: - Hạn chế của nó không chỉ có thế. Tôi nghĩ công chúa điện hạ không thật sự hiểu rõ bộ tộc Băng Bích Hạch. Bọn chúng là một trong những chủng tộc mạnh nhất vùng Cực Bắc nên dĩ nhiên tộc Băng Bích Hạch rất kiêu ngạo. Hơn nữa bọn chúng là những Hồn Thú sở hữu khả năng khống chế băng mạnh nhất thế gian. Cho nên, bất kể Hồn Hoàn hay Hồn Cốt của Băng Bích Hạch đều có một yêu cầu cực kỳ đặc biệt. Nói đến đây, Hoắc Vũ Hạo lại nhớ đến lời Băng Đế đã nói với hắn ban nãy: "Muốn hấp thu Hồn Cốt của bộ tộc Băng Bích Hạch, bất kể Hồn Cốt, Hồn Hoàn bao nhiêu năm tuổi, yêu cầu đầu tiên phải có Cực Hạn Chi Băng, nếu không có Vũ Hồn Cực Hạn Chi Băng thì không thể nào dung hợp được Hồn Cốt ấy, đây cũng là một sự kiêu ngạo của bộ tộc Băng Bích Hạch chúng tôi." Đây cũng là những lời ban nãy Hoắc Vũ Hạo nói với Lăng Lạc Thần, cũng vì lý do ấy mà nàng chấp nhận từ bỏ khối Hồn Cốt kia. - Yêu cầu đặc biệt gì? Lúc này công chúa Cửu Cửu đã bình tĩnh lại, vì cô vừa

sực nhớ những người trong phòng này là thành viên của học viện Sử Lai Khắc, bọn họ tuyệt đối không bao giờ ăn nói lung tung. Hoắc Vũ Hạo trầm giọng nói: - Cực Hạn Chi Băng. Không có thể chất Cực Hạn Chi Băng tuyệt đối không thể hấp thu khối Hồn Cốt này. - Tuyệt đối không thể. Công chúa Cửu Cửu gần như buột miệng nói. - Làm sao lại cần yêu cầu cao đến thế? Đây chẳng phải nói trên đời này chẳng còn ai sử dụng được nó sao? Hoắc Vũ Hạo bình thản nói: - Đây cũng là sự kiêu ngạo của bộ tộc Băng Bích Hạt. Tôi cũng vì muốn phòng đấu giá của các vị không bị tổn hại danh dự nên mới nói ra những lời này, còn các vị tin hay không cũng không sao. Công chúa có thể trở về tiếp tục chủ trì buổi đấu giá rồi. Công chúa Cửu Cửu nhú mày, hai tay nắm chặt, có thể thấy lúc này nội tâm cô rất mâu thuẫn. Đúng vậy, mặc dù những lời Hoắc Vũ Hạo nói chỉ là lời của một phía nhưng ban nãy Thanh Nhã đã nói với cô Vũ Hồn của Hoắc Vũ Hạo là Băng Bích Hạt. Cho nên hẳn hiểu rõ về Băng Bích Hạt cũng là chuyện bình thường. Nhưng nếu như vậy, mọi sắp xếp của cô đều hỏng hết. Hơn nữa còn để phòng đấu giá bị ảnh hưởng nữa. Cô suy nghĩ một lát rồi hít sâu, cúi chào Hoắc Vũ Hạo bằng lễ tiết cung đình, nói: - Cảm ơn đã báo. Vì không còn thời gian nên tôi phải nhanh chóng đi xử lý mọi chuyện còn lại. Hôm nay có chút thất lễ xin mọi người rộng lòng bỏ qua. Sau đó cô lập tức xoay người ra khỏi phòng. Thanh Nhã cũng bước theo tiền cô, lát sau trở về phòng với vẻ mặt lo lắng. Vương Ngôn mỉm cười an ủi: - Thanh Nhã, chuyện này không liên quan đến cô, cô không cần quá lo lắng. Thanh Nhã lắc đầu nói: - Nhưng chuyện này liên quan đến danh dự của phòng đấu giá. Hơn nữa giá khởi điểm của khối Hồn Cốt ấy trên cả 1000 vạn kim hồn tệ. Từ trước đến giờ chúng tôi chưa bao giờ có sơ suất lớn đến thế này. Vương Ngôn nói: - Phát hiện sớm vẫn tốt hơn là không phát hiện. Ít nhất lúc này vẫn còn cơ hội tìm đường lui. Cô công chúa Cửu Cửu kia sau khi ra khỏi phòng lập tức bước nhanh về căn phòng có đánh số 1, sau đó cũng không gõ cửa mà nhấn nút mở cửa bước vào. - Ca, có vấn đề rồi. Bên trong căn phòng ấy chỉ có một người đàn ông mặc bộ trường bào dài màu đen, ngoài ra không còn ai nữa. Nếu có người ở đây nhìn kỹ tướng mạo của người kia nhất định sẽ giật mình kinh hãi, vì người đó không ai khác chính là đương

kim hoàng đế của đế quốc Tinh La. Hoàng đế Tinh La thấy công chúa Cửu Cửu bước vào cũng không bất ngờ, hân trầm giọng nói: - Ta biết có chuyện nếu không em cũng không cho nhiều thời gian quan sát đến vậy. Chuyện gì? Cửu Cửu bắt đầu lặp lại những lời Hoắc Vũ Hạo vừa nói ban nãy.

Hoàng Đế Tinh La nghe xong những gì cô nói thì lắc đầu cười nói: - Ta vốn định cho bọn họ một cái nhân tình, không ngờ lần này lại nợ ngược lại bọn họ. Mọi cứ xử lý theo cách của mình đi. Lát nữa xong xuôi ta đi gặp bọn họ một chút. Cửu Cửu nghe anh mình nói thế tức thì hiểu ra, gật đầu nói: - Ca, bọn họ đáng giá thế sao? Như vậy phòng đấu giá sẽ tổn thất không nhỏ. - Đương nhiên đáng giá. Hơn nữa còn nhất cử lưỡng tiện. Chúng ta sẽ nhân cơ hội lại tranh thủ quan hệ với học viện Sử Lai Khắc. Những năm gần đây đế quốc Nhật Nguyệt càng lúc càng phát triển, mà những sản phẩm của Minh Đức Đường cũng không tầm thường nữa. Nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, chúng ta chỉ có thể trông cậy vào học viện Sử Lai Khắc. Huống chi cậu bé mà ta để ý còn từng khiến cao tăng học viện Sử Lai Khắc phải mở ra hội nghị ở Hải Thần Các. Vũ Hồn Song Sinh, Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng. Bấy nhiêu còn không đủ để chúng ta chủ động giúp đỡ sao? Quan trọng nhất, hiện nay quốc tịch của hắn là ở đế quốc Tinh La. Nhấn tài như vậy chúng ta làm sao bỏ qua được? Ta tin hai chữ tổ quốc đủ để hắn cảm thấy thân thiết với chúng ta. Mọi mau đi đi, thời gian không còn nhiều đâu. - Dạ. Công chúa Cửu Cửu gật đầu bước đi, trông đầu cô lại hiện ra hình ảnh cực kỳ bình tĩnh của Hoắc Vũ Hạo ban nãy, cô tự hỏi, cậu bé kia thật sự mới 13 tuổi sao, ban nãy hắn rõ ràng rất bình tĩnh không có chút lo lắng nào. Cuối cùng 20' để mọi người quan sát và suy nghĩ cũng trôi qua, nhưng khá bất ngờ là buổi đấu giá không có vẻ gì phải tạm dừng mà vẫn bắt đầu như bình thường. Giá khởi điểm của khối Hồn Cốt Băng Bích Hạt là 1200 vạn kim hồn tệ. Mỗi lần tăng giá không được tí hơn 5 vạn. Cái giá cao khủng khiếp như vậy khiến mọi người ở học viện Sử Lai Khắc cũng kinh hãi. Vương Ngôn căn rằng ra giá hai lần nhưng cuối cùng không thể không bỏ qua. Học viện Sử Lai Khắc tuy rằng rất giàu nhưng tiền thuế hàng năm chỉ khoảng mấy tỷ kim hồn tệ thôi. Vậy mà món hàng này có giá trên một ngàn kim hồn tệ. Cái giá khủng khiếp này đến Vương Ngôn cũng

không thể làm chủ. Học viện Sử Lai Khắc từ trước đến nay thu nhập chủ yếu không phải từ tiền thuế mà là từ tiền thưởng mà các cường giả học viện Sử Lai Khắc ra ngoài làm nhiệm vụ hoặc lập sát hồn thú. Ví dụ như các cường giả ở Hải Thần Các nếu chịu nhận nhiệm vụ đi lập sát Hồn Thú mười vạn năm cũng không phải quá khó khăn. Mà Hồn Thú mười vạn năm giá trị như thế nào chỉ cần nghĩ cũng hiểu. Nhưng trong ngàn năm trở lại đây học viện Sử Lai Khắc đã khiếm tốn hơn rất nhiều, căn bản vì bọn họ không muốn chọc giận những Thú Vương ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm nữa. Chẳng may gọi ra thú triều thì hậu quả khôn lường. Cho dù thành Sử Lai Khắc có thể miễn cường an toàn nhưng những thành thị lân cận Tinh Đấu Đại Sâm Lâm thì sao đây? Cho nên, mặc dù học viện Sử Lai Khắc biết nếu tiến vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm sẽ kiếm được không ít tiền nhưng rất ít khi nào nhận những nhiệm vụ ấy. Đa số chỉ khi nào đệ tử cần Hồn Hoàn thì bọn họ mới vào lập sát mà thôi. Giá cả không ngừng tăng lên, khối Hồn Cốt này đúng là làm không ít người thèm khát. Khi giá tăng đến 1500 vạn thì đột nhiên xuất hiện một con số khiến mọi người ngã ngửa. 3000 vạn. Khi con số 3000 vạn xuất hiện trên màn hình, mọi người đều không dám tin vào mắt mình. Mỗi người Sử Lai Khắc Thất Quái đều cảm thấy hít thở không thông, số tiền này đủ để mua cả một cái thành. Hơn nữa đơn vị là kim hồn tệ chứ không phải ngân hồn tệ hay đồng hồn tệ nha. Cho dù là người đứng đầu một quốc gia cũng không dễ bỏ ra số tiền lớn như vậy. Vậy mà lúc này nó lại trở thành cái giá cho một khối Hồn Cốt. Người nào lại giàu đến thế? Mà con số 3000 vạn vừa xuất hiện, màn hình cũng không thay đổi nữa. Một phút tiếp theo trôi qua trong im lặng, thành giao!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 101: Phôi thai Hồn Thú mười vạn năm (Thượng)

- Vương lão sư Lăng Lạc Thần vốn ít lời cũng lên tiếng, vẻ mặt rõ ràng có chút khó chịu. Phòng đấu giá Tinh Quang rõ ràng biết Hồn Cốt có vấn đề vậy mà vẫn tiếp tục đấu giá, đây chẳng phải là lừa gạt sao? Nếu ban nãy

Hoắc Vũ Hạo không nói rõ mọi chuyện có lẽ nàng vẫn còn hứng thú, nhưng lúc này, ngoài hẳn ra còn ai có thể sử dụng nó nữa? Hẳn là người có Vũ Hồn Cực Hạn Chi Băng cực kỳ hiếm thấy mà. Vương Ngôn khoát tay nói: - Bình tĩnh đi, không có chuyện gì đâu. Thanh Nhã bước đến nói nhỏ với Vương Ngôn vài câu. Vương Ngôn mỉm cười nói: - Tôi đã đoán được rồi. Chúng tôi ở đây xem hết buổi đấu giá đã. Tôi rất muốn biết món hàng cuối cùng là gì. Không biết còn thứ gì có thể đắt giá hơn Hồn Cốt của Băng Bích Hạch nữa. Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành thấy vẻ mặt của Vương Ngôn cũng bình tĩnh lại, trong lòng họ đã hiểu rõ mọi chuyện. Bối Bối, Từ Tam Thạch, Hòa Thái Đầu cũng mỉm cười, Từ Tam Thạch còn chủ động ghé tai giải thích cho Giang Nam Nam hiểu. Vương Đông vốn cũng đang khó chịu như Lăng Lạc Thần nhưng sau khi nghe Hoắc Vũ Hạo nói nhỏ mấy câu, hẳn mới giật mình hiểu ra. Trong nhóm chỉ còn Tiêu Tiêu là không biết gì. Lăng Lạc Thần vẫn đứng bên cạnh nhíu mày như trước nhưng nàng không nói thêm gì nữa. Không thể không nói, sau cuộc thi này, địa vị của Vương Ngôn trong lòng các đệ tử đã tăng lên rất nhiều. "Kế tiếp, là vật phẩm cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay." Màn hình trước mặt mọi người lại lóe ra ánh sáng màu vàng, sau đó dần thu liễm lại, trên màn hình xuất hiện hình ảnh công chúa Cửu Cửu mặc một bộ váy dài màu vàng kim. Làn da trắng nõn kết hợp với màu sắc của bộ váy càng tăng thêm vẻ đẹp cao quý của cô. Theo lời giới thiệu ban đầu về cô của Thanh Nhã, lúc này cô mặc bộ váy màu vàng, chứng tỏ vật phẩm cuối cùng rất có thể sẽ vượt qua con số một triệu kim hồn tệ. Chưa biết vật phẩm kế tiếp là gì, chỉ cần thấy cô thay quần áo đã đủ khiến mọi người hào hứng, cô công chúa này quả nhiên thật giỏi nắm bắt tâm lý mọi người. - Các vị khách quý. Các vị thấy Cửu Cửu thay quần áo mới đã đủ biết vật phẩm sắp tới quý giá đến mức nào. Thật lòng mà nói, vật phẩm này cũng là lần đầu tiên Cửu Cửu được thấy. Theo ý Cửu Cửu, hai chữ quý giá vẫn chưa đủ để hình dung nó nữa. Công chúa Cửu Cửu sau khi thay bộ quần áo mới, giọng nói lại nhỏ hơn lúc này, nhưng lại nghiêm túc hơn rất nhiều, Chỉ mấy câu đơn giản đã khiến mọi người không kèm được mà tin theo lời của cô. - Tôi xin phép không nói trước tên của nó là gì. Tôi chỉ tạm thời giới thiệu sơ lược về tác dụng của nó. Khối Hồn Cốt

Băng Bích Hạt ban này đã vô cùng hiếm thấy rồi nhưng vật phẩm sắp đấu giá kia tôi cam đoan nó là món đồ có một không ai, thậm chí giá trị của nó không thể tính toán bằng tiền bạc nữa. - Điểm thiếu sót duy nhất của nó là chỉ dùng được một lần, xem nó là một loại dược liệu cũng được. Mời các vị xem. Công chúa Cửu Cửu vừa nói vừa phất tay, màn hình lại biến đổi sau đó xuất hiện một cái khay màu trắng, cái khay này được làm bằng gỗ, mặt ngoài được khảm hơn một trăm viên bảo thạch, phía ngoài lớp gỗ có một dòng khí đang di chuyển với mật độ rất nhỏ. Dòng khí màu trắng này nhẹ nhàng di chuyển, nhưng mọi người chỉ quan sát được như thế thôi vì thông qua màn hình không thể nào cảm nhận được nó mạnh mẽ hay có gì đặc biệt được. Có điều, mọi người đều cảm nhận được dòng khí này rất kỳ lạ, nó giống như đang muốn phá lồng mà bay ra vậy. Nhưng bên ngoài mặt gỗ có một màn ánh sáng màu vàng kim, nên dòng khí kia không sao thoát ra được. - Các vị khách quý có lẽ rất tò mò đây là vật gì? Lần đầu tiên tôi trông thấy nó cũng có cảm giác như thế. Chúng tôi đã nghiên cứu kiểm tra rất nhiều lần, hiện nay đã có thể xác định chắc chắn thân phận của nó. Các vị ngàn vạn lần đừng xem thường vật này, tôi có thể khẳng định các vị may mắn lắm mới được trông thấy nó. Là một Đấu Giá Sư, tuy những lời này có chút bất kính nhưng thật sự nếu không nói vật sẽ không sao hình dùng được sự quý giá của nó. - Các vị hẳn đã biết rõ các tình huống trong giới Hồn Thú. Bất cứ Hồn Thú nào khi tu luyện đến cấp bậc mười vạn năm đều có hai sự lựa chọn. Nếu chọn tiếp tục tu luyện thì nhất định phải ngày càng mạnh mẽ để có thể vượt qua thiên kiếp và cổ bình. Khi vượt qua được cổ bình của mười vạn năm đến hai mươi vạn năm thì nó đã trở thành Siêu Cấp Hồn Thú. Mà trong những Siêu Cấp Hồn Thú, mười hung thú đứng đầu mà nhân loại chúng ta còn gọi là Thập Đại Hung Thú cũng chính là những Hồn Thú mạnh mẽ nhất lúc bấy giờ. - Có điều không phải bất cứ Hồn Thú nào đến bậc mười vạn năm đều chọn con đường này, vì bọn họ còn một con đường khác nữa chính là trùng tu. Nếu chọn cách thức này, bọn họ sẽ từ Hồn Thú hóa thành nhân loại, sau đó từ hình dạng nguyên thủy nhất lớn dần, khi nào tu vi bọn họ đến bậc Hồn Thánh cũng chính là lúc bọn họ trở thành một con người thật sự. Mà bất cứ Hồn Thú nào tu luyện đến cấp bậc

này đều có rất nhiều cơ hội đột phát cấp bậc Siêu Cấp Đấu La. Nhưng có rất ít Hồn Thú lựa chọn con đường này, tại sao chứ? - Bởi vì Hồn Thú trùng tu cũng có nghĩa đã bỏ chúng tự tay xóa bỏ hết tất cả tu vi của mình, tuy nhiên bọn chúng vẫn còn trí nhớ, và không cần liệt sát Hồn Thú vẫn có được Hồn Hoàn và Hồn Kỹ theo từng cấp bậc. Mà bọn chúng không hẳn giống hoàn toàn với con người, trong quá trình trưởng thành, bất cứ Hồn Sư cường đại nào cũng có thể nhận ra điểm khác biệt của chúng. Mà những Hồn Thú lựa chọn con đường này cũng là những đối tượng tuyệt vời cho Hồn Sư muốn liệt sát Hồn Thú mười vạn năm. Cho nên mới có câu, con đường tu đột phá của Hồn Thú mười vạn năm là cửu tử nhất sinh, còn con đường trùng tu gần như là thập tử vô sinh. Bởi vậy, những Hồn Thú tu luyện đến mười vạn năm rất ít khi nào chọn con đường này, trừ những Hồn Thú có thực lực quá kém hoặc nhờ may mắn mới tu luyện được lên mười vạn năm. - Những gì tôi vừa nói có lẽ mọi người ở đây cũng đã biết. Nhưng tôi lập lại một lần nữa cũng vì muốn nhắc nhở mọi người, bởi vì nó có liên quan đến vật phẩm đấu giá cuối cùng hôm nay. Dòng khí mọi người đang được thấy chính là cỗ bình của hồn thú mười vạn năm đang phải vượt qua trong quá trình trùng tu thành người. Bởi vì Hồn Thú kia đang trong quá trình vượt qua cỗ bình đã bị một Hồn Đạo Khí cấp chín gọi là Phong Thần Đài phong ấn lại. Vật trước mặt kia chúng tôi gọi nó là Phôi Thôi. Đây cũng là lý do tại sao tôi dám chắc các vị không có cơ hội trông thấy vật phẩm này một lần nào nữa. Cửu Cửu vừa dứt lời, bầu không khí trong phòng trở nên lạnh ngắt như tờ, mọi người, kể cả Vương Ngôn, cũng đều kinh ngạc sửng sò. Một con Hồn Thú đang trong quá trình chuyển hóa thành con người thì bị phong ấn. Chuyện này có ý nghĩa gì? Đây chẳng phải nói con Hồn Thú ấy có thể cho người ta mặc sức chém giết sao? Cũng chứng tỏ chỉ cần giết chết nó sẽ có được Hồn Hoàn và Hồn Cốt mười vạn năm. Nhưng chuyện này, quá tàn nhẫn. Vị Hồn Đạo Sư cấp chín kia chắc chắn đến từ đế quốc Nhật Nguyệt, cũng chỉ có đế quốc Nhật Nguyệt mới có Hồn Đạo Sư cấp bậc khủng bố như vậy. Vật phẩm này đúng là một món chí bảo. Hồn Hoàn và Hồn Cốt mười vạn năm vốn là những món đồ mà bất cứ ai cũng mơ ước. Khó trách công chúa Cửu Cửu phải thay cả trang phục màu vàng kim. Hàng

tỷ kim hồn tẻ tuy rằng là cái giá khá lớn nhưng so với hồn thú mười vạn năm thì chẳng đáng nhắc đến. Nhưng, chuyện khiến mọi người kinh hãi vẫn chưa hết. Công chúa Cửu Cửu mỉm cười nói: - Các vị khách quý nhất định đều đang rất giật mình. Cửu Cửu không nói sai chữ. Nhưng chuyện đáng giật mình còn ở phía sau. Theo kết quả nghiên cứu của chúng tôi. Khi sử dụng phôi thai này có thể có hai khả năng, khả năng thứ nhất dĩ nhiên là được Hồn Hoàn và Hồn Cốt mười vạn năm, nhưng do Hồn Thú này bị Phong Thần Đài phong ấn trong quá trình chuyển hóa nên rất có thể xác suất hấp thu được không lớn nhưng nếu hấp thu được nó sẽ trực tiếp chuyển hóa thành Vũ Hồn. Vậy thì một Hồn Hoàn và Hồn Cốt mười vạn năm làm sao so được với một Vũ Hồn có thể phụ thêm chín cái Hồn Hoàn đây? Im lặng. Không chỉ căn phòng của nhóm người Sử Lai Khắc mà những người khác đang tham gia cuộc đấu giá này cũng trở nên im lặng, có điều, hô hấp của bọn họ càng lúc càng dồn dập.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 101: Phôi thai Hồn Thú mười vạn năm (Trung)

Ban đầu khi nghe công chúa Cửu Cửu giới thiệu vật phẩm, thật lòng bọn họ cảm thấy nói hơi quá rồi nhưng lúc này, nếu suy đoán đó là đúng thì quả thật, phôi thai Hồn Thú mười vạn năm kia đúng là vật vô giá. - Khả năng này có thể sao? Hoắc Vũ Hạo hỏi Thiên Mộng và Băng Đế. Băng Đế nghiêng rằng không trả lời, thái độ này chứng tỏ cô có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Lúc này Thiên Mộng Băng Tầm cũng không trêu tức hay chọc giận nàng nữa, lại còn dùng tinh thần lực của mình dịu dàng an ủi Băng Đế. - Đúng là có thể, không ngờ con người các người có thể bắt được Hồn Thú đang trong trạng thái phôi thai này. Bình thường những lúc này bọn chúng đều chuẩn bị vô cùng cẩn thận vì đây là giai đoạn bọn chúng yếu ớt nhất, ta đoán người bắt nó có lẽ có thủ đoạn che giấu đặc biệt. Nếu cưỡng chế dung hợp với nó có lẽ sẽ có thể hóa thành vũ hồn. Nhưng quá trình này cực kỳ khó khăn vì mặc dù Hồn Thú đang trong trạng thái phôi thai nhưng bọn chúng vẫn còn suy nghĩ thần chí của riêng mình. Để nghĩ xem, chúng có thể chấp nhận dung hợp không? Dù có thể hay không thể thì tương lai chắc chắn không phải là chuyện tốt. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, thật lòng hẳn không có hứng thú gì với vật này, vì tính cả Y Lai Khắc Tư, hẳn đã có đến ba Vũ Hồn rồi. Hơn nữa, vừa nhìn thấy phôi thai vẫn còn sự sống, hẳn không cách nào nhẫn tâm xuống tay. Con người liệt sát Hồn Thú căn bản là một cuộc chiến phải trả giá bằng chính sinh mệnh của mình. Nếu con người thắng thì Hồn Thú sẽ trở thành Hồn Hoàn, còn nếu con người chết thì dĩ nhiên sẽ trở thành thức ăn của Hồn Thú. Một thành động nhìn theo hai khía cạnh khác nhau dĩ nhiên sẽ cảm nhận được cái tốt cái xấu khác nhau rồi. Công chúa Cửu Cửu lại tiếp tục nói: - Các vị khách quý không cần lo lắng quá nhiều. Nếu dung hợp thất bại dĩ nhiên Hồn Thú kia sẽ chết, đến lúc đó Hồn Hoàn và Hồn Cốt cũng sẽ xuất hiện. Cho nên, chúng tôi xin nhắc nhở các vị tốt

nhất muốn thử dung hợp với nó phải có tu vi bậc Hồn Đẩu La. Nếu không khi Hồn Hoàn và Hồn Cốt xuất hiện lại không đủ sức chịu đựng thì không hay. Vậy nên nếu là cường giả bậc Hồn Đẩu La thì xuất hiện trường hợp nào cũng không có vấn đề gì. - Đương nhiên nếu hiện giờ tu vi chưa đủ cũng không sao. Có Phong Thần Đài phong ấn nó thì phôi thai Hồn Thú mười vạn năm này vẫn ở yên đấy, cho dù ngàn năm, vạn năm sau vẫn không có vấn đề gì. Hôm nay quý vị đấu giá vật phẩm này sẽ bao gồm cả kiện Hồn Đạo Khí cấp chín kia luôn, đây không phải là vật phẩm chúng tôi bán kèm mà là thứ cần thiết không thể bỏ qua được. - Tiếp theo, các vị có 30' nghỉ ngơi và suy nghĩ. 30' sau chúng ta bắt đầu đấu giá. Phòng đấu giá chúng tôi vốn nhận ghi nợ nhưng để đảm bảo công bằng, lần đấu giá này chúng tôi phải nhận trước 20% giá trị đấu giá. Phôi thai Hồn Thú mười vạn năm này là vật ngàn năm hiếm thấy, có nó cũng tương đương các vị có thể đào tạo ra một siêu cấp cường giả. Các vị đừng nên bỏ qua cơ hội tuyệt vời này nha. Lời nói của cô vừa dứt, kiện vật phẩm Phong Thần Đài lại được phóng to, bên trong dòng khí màu trắng kia mơ hồ có thể thấy rõ hình dáng vật thể bên trong khá giống một đứa bé bình thường. Vương Ngôn nhíu mày, vật phẩm này nghe đúng là hấp dẫn thật nhưng có lẽ bọn họ sẽ không xen vào. Vì vật phẩm này quá quý giá, giá cả nhất định sẽ cực kỳ khủng bố. Cho dù học viện Sử Lai Khắc vô cùng giàu có cũng không thể tùy tiện phung phí. Hơn nữa với đội hình hiện giờ của bọn họ, dù mua được cũng chưa chắc có thể mang về đến nhà. Sau đó, Mã Tiểu Đào lập tức phát huy tác dụng đội trưởng của mình, cô vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người. - Nào nào, không phải thứ tốt gì cũng thuộc sở hữu của học viện Sử Lai Khắc. Thứ kia đúng là rất tuyệt vời nhưng giá quá cao. Theo ta thấy bỏ một số tiền lớn để mua nó không đáng chút nào. Chi bằng chúng ta về học viện nhờ mấy vị lão sư ra tay bắt Hồn Thú mười vạn năm còn tốt hơn. Hơn nữa, theo miêu tả của bọn họ, công dụng của nó chúng ta cũng chưa rõ ràng lắm. Quá trình dung hợp Vũ Hồn cũng không xác định được chính xác, nếu dung hợp thấy bại thì sao? Chúng ta tốt nhất ở bên ngoài xem trò vui thôi. Đái Thước Hành cũng giật mình, hần gật đầu bình tĩnh nói: - Tiểu Đào nói rất đúng, loại vật phẩm quý giá tuy chỉ có thể gặp không thể cầu nhưng đúng

thật không phải là thứ dành cho chúng ta. Tuy đáng tiếc nhưng xem như không có duyên phận vậy. Tuy ngoài miệng hăn nói vậy nhưng ánh mắt lại sắc bén vô cùng. Nếu phòng đấu giá này không phải là sản nghiệp của hoàng thất có lẽ hăn đã nảy sinh sát ý rồi. Hoắc Vũ Hạo vốn không có hứng thú với món đồ này nên không có phản ứng gì, hăn quay đầu sang nhìn Vương Đông liền giật mình khi thấy Vương Đông còn bình tĩnh hơn cả hăn. Vương Đông đang thoải mái vô tư ngồi ăn hoa quả trên bàn cứ như này giờ không có chuyện gì đặc biệt vậy. Hoắc Vũ Hạo buồn cười ghé tai hỏi nhỏ: - Sao thế? Không thấy hứng thú gì sao? Vương Đông lắc đầu nói: - Ừ. Mã Tiểu Đào nghe bọn họ trò chuyện không khỏi vừa cười vừa mắng. - Hai đứa nhóc các người bản thân có Vũ Hồn Song Sinh nên làm sao hiểu được suy nghĩ của người khác. Các người vốn không biết trên đại lục này số lượng Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh ít đến thảm thương, ngay cả học viện Sử Lai Khắc, có khi 3-400 năm cũng không có lấy một người, vậy mà năm của các người một lần có đến ba đứa. Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Thanh Nhã vội vàng đứng dậy đưa mắt dò hỏi Vương Ngôn. Vương Ngôn gật đầu. Thanh Nhã vội vàng bước ra mở cửa. Cửa phòng vừa hé mở, người đứng bên ngoài đúng là cô công chúa Cửu Cửu vừa thay trang phục màu vàng kim, phía sau lưng cô, còn ai khác ngoài hoàng đế bệ hạ của đế quốc Tinh La nữa. Thanh Nhã vừa trông thấy hai người trước cửa liền kinh hãi, vội vàng lui về sau quỳ một gối xuống hành lễ. Còn hai cô người hầu ở sau cô lại càng giật mình hơn, cả hai đã quỳ rạp xuống đất rồi. Mấy người của học viện Sử Lai Khắc vốn đã gặp qua vị hoàng đế này ở Quảng Trường Tinh La rồi, nhưng hôm nay được gặp ở khoảng cách gần như vậy không khỏi có chút kinh ngạc. Trong cả nhóm chỉ có Đái Thước Hành là nhanh chóng bình tĩnh lại, hăn đứng dậy quỳ một gối cung kính nói: - Ra mắt bệ hạ. Hoàng Đế tinh la đưa tay chào, nói: - Đứng lên đi. Đây là phòng đấu giá, các vị là khách, ta là chủ. Không cần phải khách sáo. Là ta đây phải chào các vị trước mới đúng. Thước Hành, cha con là đại ca của ta, con lẽ ra nên gọi ta là chú mới đúng, sao lại khách sáo như vậy. Lúc này các học viên và lão sư của học viện Sử Lai Khắc mới giật mình tỉnh táo, cả đám cùng đứng dậy hành lễ. Có điều chỉ hơi khom người thôi, dù sao bọn họ là thành viên

của học viện Sử Lai Khắc, địa vị của viện trưởng đủ để tương đương với bất cứ vua chúa của đế quốc nào, quá thi lễ ngược lại không tốt lắm. Vương Ngôn khom người hành lễ, kinh ngạc nói: - Bệ hạ, ngài đến đây có chuyện gì không? Vị Hoàng Đế này chính miệng thừa nhận mình là chủ nhân của phòng đấu giá Tinh Quang ngược lại khiến hắn có chút kinh hãi. Hoàng đế Tinh La mỉm cười nói: - Ta tới thăm mọi người một chút. Các đệ tử của học viện Sử Lai Khắc đều là người tài giỏi nên làm sao không đến gặp các người được. Tuy lần này đội chính thức của học viện Sử Lai Khắc gặp chuyện ngoài ý muốn nhưng ý chí chiến đấu thá chết không lui của các người ngược lại làm trầm ẩn tượng sâu sắc. - Bệ hạ, mời ngồi. Vương Ngôn nói. Hoàng đế Tinh La lắc đầu đáp: - Không cần, mọi người cũng thấy rồi đấy, vật phẩm sắp tới tương đối kinh người nên ta phải trực tiếp trông coi, tránh có chuyện ngoài ý muốn. Thật lòng ta cũng không muốn đem nó đi đấu giá, nhưng đế quốc có quá nhiều thứ phải cần tiền nên phải nén đau mà chọn. Ta đến đây ngoài việc thăm mọi người cũng muốn gửi lời cảm ơn mọi người đã nhắc nhở ban nãy về khối Hồn Cốt Băng Bích Hạch, nếu không phòng đấu giá Tinh Quang e là phải chịu tổn thất không nhỏ. Công chúa Cửu Cửu nói: - Ban nãy chúng tôi quyết định tự mình đấu giá mua khối Hồn Cốt này để tránh bị ảnh hưởng danh dự. Có điều, Hồn Cốt ấy không thể lại xuất hiện đấu giá nữa. Vì để cảm ơn sự giúp đỡ của mọi người, chúng tôi quyết định lấy nó làm phần thưởng cho chức Quán Quân của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, nếu học viện các vị có thể giành chức quán quân, nó sẽ là phần thưởng riêng đặc biệt. Đương nhiên chuyện này cũng xin các vị giữ bí mật cho. Cho dù bọn họ không nói, thì mọi người ở đây cũng đã đoán được cái giá 3000 vạn ban nãy là của ai đưa ra. Dùng cách này rõ ràng tốt hơn so với nói thẳng ra vật phẩm ấy có vấn đề. - Cái này... Vương Ngôn và các đệ tử học viện Sử Lai Khắc đều giật mình. Tuy ban nãy 3000 vạn kia chỉ là con số ảo nhưng khối Hồn Cốt ấy đúng là tuyệt đối quý giá. Mặc dù những người khác không thể sử dụng nhưng bọn họ có Hoắc Vũ Hạo mà, khối Hồn Cốt ấy chắc chắn vượt xa giá trị của khối Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt mà Vương Đông từng dùng trước đây. Mặc dù có thêm nguyên

nhân chỉ có Hồn Sư có Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng mới có thể sử dụng nhưng Vương Ngôn cũng không dám tùy tiện nhận phần quà này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 101: Phôi thai Hồn Thú mười vạn năm (Hạ)

Hoàng đế Tinh La nhìn Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói: - Hộ quốc Đấu La đã nói ta biết cậu bé này có Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng vô cùng hiếm thấy. Khối Hồn Cốt kia hẳn là đã có người có thể sử dụng. Có câu bảo kiếm tặng anh hùng, dù sao trên đại lục cũng không thể tìm được người nào có được Cực Hạn Chi Băng nữa. Đã vậy thì thay vì để nó bị phủ bụi, chẳng thà tặng cho gười có thể sử dụng không phải sẽ tốt hơn sao. Đương nhiên, điều kiện quan trọng là mọi người phải đạt được chức quán quân. Hồn Cốt tuy có thể trở thành quà tặng nhưng phải có vinh quang mới xứng đáng có được nó. - Cảm ơn bệ hạ. Dù sao đây cũng là lần đầu Hoắc Vũ Hạo được gặp người đứng đầu của cả một đế quốc, làm sao hẳn không hồi hộp cho được. Hoàng đế Tinh La nói: - Cậu bé, cậu tên là Hoắc Vũ Hạo à? Ta thấy trong bảng đăng kí viết nơi sinh là Tinh La, có nghĩa cậu là con dân của ta, phù sa không chảy ruộng người khác, cánh cửa của chúng ta luôn mở rộng chào đón cậu trở về. Thôi ta phải trở về tiếp tục chủ trì buổi đấu giá. Có lẽ lát nữa vật phẩm kia sẽ được bán với cái giá trên trời. Mọi người xem hết rồi về cũng không muộn. Vị Hoàng đế kia nói xong liền hơi hơi cúi người chào rồi xoay người rời đi. Ấn tượng đầu tiên của Hoắc Vũ Hạo về vị hoàng đế này chính là oai phong và trầm tĩnh. Mà người này lúc nào cũng mỉm cười vô cùng bình tĩnh khiến mọi người xung quanh không khỏi tự nhiên cảm thấy kính phục. - Thật sự cho chúng ta sao? Tiêu Tiêu giật mình nói. Vương Ngôn lắc đầu: - Không, nói chính xác là cho học viện Sử Lai Khắc và Hoắc Vũ Hạo. Tin tức của Hoàng đế bệ hạ thật nhanh nhạy. Hắn nói xong liền đảo mắt nhìn từng đệ tử của mình, mỗi người sau khi trông thấy ánh mắt của hắn đều lập tức hiểu ý, tất cả đều im lặng không nói về chuyện này nữa. Dù sao trong phòng vẫn còn người ngoài là Thanh Nhã và hai cô người hầu.

Hoàng đế Tinh La rời khỏi phòng số 7 liền mỉm cười, lẩm bẩm: - Hi vọng đứa bé kia không khiến ta phải thất vọng, chúng ta đã cho bọn họ thấy thiện ý của mình rồi, không biết bên phía học viện Sử Lai Khắc sẽ phản ứng thế nào. - Cửu Cửu, sau cuộc thi này, lập tức tăng cường quan hệ với học viện Sử Lai Khắc. Mà bất cứ thương đoàn nào của học viện Sử Lai Khắc đến buôn bán ở đế quốc chúng ta đều giảm một nửa thuế. - Dạ. Ca, có động tĩnh rồi. Công chúa Cửu Cửu thấp giọng nói. Hoàng đế Tinh La phất tay, hắn không hỏi gì thêm mà bước nhanh về phòng đấu giá số 1, công chúa Cửu Cửu cũng không về sảnh đấu giá mà bước vào phòng theo hắn. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy ở một bên tai của cô có gắn một cái tai nghe nho nhỏ màu trắng, mà cô thì thỉnh thoảng im lặng như đang lắng nghe gì đó. Cửa phòng số 1 đóng lại, bên trong chỉ còn hai huynh muội bọn họ. - Nói đi. Hoàng đế Tinh La lên tiếng hỏi. Công chúa Cửu Cửu đáp: - Mục tiêu đã mắc câu, bọn họ đã đến phòng giao dịch của chúng ta bán một số Hồn Đạo Khí. Chúng ta yêu cầu là sản phẩm của Minh Đức Đường và giảm 10% giá chính thức, cuối cùng đã thương lượng thành công với bọn họ, đúng là bọn họ bị ép buộc phải đồng ý. Hoàng đế Tinh La mỉm cười: - Vậy là tin tức của chúng ta hoàn toàn chính xác, cháu trai của đường chủ Minh Đức Đường hiện nay là thiên tài ưu tú nhất của đế quốc Nhật Nguyệt từ trước đến nay. Nếu như tên nhóc kia có thể thành công dung hợp phôi thai ấy thì sẽ như hổ thêm cánh. Cơ hội tuyệt vời này làm sao bọn họ có thể bỏ qua được. Tính đi tính lại, vụ đầu tư này của bọn họ là hoàn toàn chính xác. Tất cả các sản phẩm của Minh Đức Đường mà chúng ta vừa thu mua được lập tức mang đến phòng nghiên cứu. - Dạ. Công chúa Cửu Cửu ngoan ngoãn đáp, nhưng ánh mắt lại có chút gian xảo. - Hihi, đợi khi nào bọn họ tìm được vị Hồn Đạo Sư cấp chín đã chế tạo ra Phong Ấn Đài kia đã. Khả năng dung hợp ấy nếu không được sự giúp đỡ của người đó thì không thể thành công. Hoàng đế Tinh La nói: - Kế hoạch lần này đúng là không chệ vào đâu được. Sau buổi đấu giá này, muội có thể khởi động giai đoạn đầu. Ba tháng sau liên hệ với Công Hội Mạo Hiểm Giả phát lệnh đoạt bảo đến Minh Đức Đường, tiền thưởng cao nhất một triệu kim hồn tệ. Đứa cháu của đường chủ Minh Đức Đường đúng là quá tài giỏi, tuy nhiên ít nhất trong mười năm tới nó vẫn chưa thể

thử dung hợp. Nhưng với thiên tài địa bảo, sau mười năm thế nào thì khó nói lắm. Công chúa Cửu Cửu buột miệng nói: - Ca, mọi phát hiện ca càng lúc càng xấu. Hoàng đế Tinh La nghe thấy em mình nói vậy, hai mắt cũng trở nên âm đạm: - Nếu thực lực chúng ta đủ mạnh thì ta cần gì phải làm thế này. Theo tin tình báo, Minh Đức Đường càng lúc càng thành công trong việc nghiên cứu Hồn Đạo Khí. Nếu theo cái đà này, chỉ sợ không đến mười năm bọn họ sẽ không chịu yên phận nữa. Chúng ta tốt nhất nên có chuẩn bị sẵn sàng thì hơn. Công chúa Cửu Cửu lên tiếng an ủi: - Ca, chuyện này không thể trách anh được. Anh đã cố gắng rất nhiều rồi. Có điều về phương diện nghiên cứu Hồn Đạo Khí này chúng ta không được thiên nhiên ưu đãi như đế quốc Nhật Nguyệt. Hơn nữa, trước khi bọn họ sát nhập với chúng ta đã có rất nhiều năm nghiên cứu rồi mà. Hoàng đế Tinh La khoát tay nói: - Dù với lý do gì cũng không thể thay đổi sự thật. Chúng ta chỉ còn cách cố gắng để bù đắp khoảng cách mà thôi. Sắp tới, ta muốn đích thân đến học viện Sử Lai Khắc. Sau này nếu đúng là đế quốc Nhật Nguyệt không chịu yên phận thì chúng ta chỉ còn cách nhờ vào mỗi bọn họ thôi. Mấy Tông Môn khác có phản ứng gì không? Công chúa Cửu Cửu nói: - Tất cả đều có phản ứng. Trong đó có hai nhà có phản ứng tương đối cụ thể. Bọn họ đã bán cho chúng ta không ít đồ tốt. Sau buổi đấu giá hôm nay, chúng ta có thể thu được hơn năm trăm ngàn kim hồn tệ tiền lời. Số tiền này mang sang cho người của chúng ta ở đế quốc Nhật Nguyệt có lẽ mua được không tí đồ tốt. Hoàng đế Tinh La hai mắt lóe ra chút lạnh lùng: - Cố gắng được càng nhiều càng tốt. - Dạ. 30' là một thời gian tương đối đủ cho mọi người làm khá nhiều việc. Rốt cuộc mấy người học viện Sử Lai Khắc cũng không uống công nán lại, tình hình của buổi đấu giá kia càng lúc càng kịch liệt. Phôi thai Hồn Thú mười vạn năm có giá khởi điểm đến một triệu kim hồn tệ. Công chúa Cửu Cửu nói không sai, cái giá này đúng đã tạo thành một kỷ lục mới cho phòng đấu giá Tinh Quang. Mà buổi đấu giá này, như đã nói ở trên, nó chỉ có thể dùng hai chữ thảm thiết để miêu tả. Lúc bắt đầu, có ba thế lực cạnh tranh, giá cả tăng vọt như tên bắn, rất nhanh đã tăng đến một triệu ba trăm ngàn kim hồn tệ. Sau đó mới từ từ tăng chậm lại. Dù sao, con số này không phải bất cứ thế lực nào cũng có thể tùy tiện bỏ ra. Đúng lúc

này, con số bỗng nhiên biến đổi: "Một triệu năm trăm ngàn!", người kia nặng tay đến nỗi trực tiếp tăng 2000 vạn kim hồn tệ. Bên trong căn phòng có đánh số 2, một gã thiếu niên đứng trước màn hình nắm chặt tay nói: - Để xem lần này còn ai dám tranh với ta nữa. Trên ghế sofa phía sau hắn là mười mấy người, mỗi người đều mang vẻ mặt khác nhau, có hâm mộ, có bình thản, có ganh tị cũng có cả sự bất mãn. Nếu mấy người học viện Sử Lai Khắc ở đây sẽ nhận ra những người kia đều là thành viên của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đến dự thi cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. Còn cậu nhóc đang đứng trước màn hình đấu giá chính là đội trưởng đội dự bị, Tiểu Hồng Trần. Ông lão bên cạnh hắn khẽ nói: - Tiểu Hồng Trần, lần này tăng giá hơi quá rồi, một lần tăng hai ngàn vạn kim hồn tệ có chút... Tiểu Hồng Trần lắc đầu, cười lạnh nói: - Ta chính là muốn hù bọn người kia không dám tăng giá nữa. Nếu cứ từ từ tăng lên không biết còn tăng đến mức nào nữa Mã Như Long trầm giọng nói: - Một lần tiêu nhiều như vậy có đáng không? Tâm trạng của Tiểu Hồng Trần đã bị kiện phôi thai kia kích động trở nên hưng phấn, hắn lập tức đáp: - Đương nhiên đáng. Ta cũng không dùng tiền của học viện. Có thứ này rồi, ta sẽ có thể trở thành Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh hoặc Hồn Hoàn, Hồn Cốt mười vạn năm. Đây là thứ chỉ có thể ngộ không thể cầu, làm sao ta bỏ qua được. Sắc mặt Mã Như Long càng lúc càng khó coi, nhưng hắn thấy Mã lão trừng mắt nhìn mình nên cũng không nói thêm gì nữa. Phòng khách quý số 3. - Khốn kiếp, ta mà biết là kẻ nào nhất định ta sẽ giết chết nó. Trong căn phòng này chỉ có hai người trung niên khoảng 40 tuổi. Người vừa lên tiếng có thân hình cao lớn, nhất là cánh tay phải của hắn đặc biệt cường tráng, ít nhất to gấp đôi cánh tay trái. Cả người tỏa ra hơi thở của mãnh thú vô cùng đáng sợ. Người còn lại thì gầy yếu hơn, trên mặt đeo cái mặt nạ, đầu lưa thưa vài sợi tóc, nhưng đều có màu vàng kim, hai mắt khép hờ lóe ra tinh quang. - Ta nghĩ ta có cách biết người mua được là ai. Món đồ này chúng ta không thể mua cho Thiếu chủ vậy chỉ còn cách chính xác nó đi đâu để còn cướp về. Gã trung niên đó vừa dứt lời, không khí xung quanh hắn liền vẩn vèo méo mó. Tình huống này y hệt như có một ngọn lửa đang bùng cháy trong không khí vậy. Mọi thứ trong căn phòng cũng dần trở nên mờ ảo. Bên trong gian phòng

cũng có một vị Đấu Giá Sư và hai cô người hầu có trách nhiệm phục vụ các vị khách quý. Dĩ nhiên lúc này bọn họ là những người đứng mũi chịu sào, cả ba cảm thấy cả người run rẩy, ánh mắt dần trở nên mê mang, rồi không còn nhúc nhích gì nữa. Người trung niên đeo mặt nạ ấy ngồi xuống ghế sofa rồi vẫy tay gọi vị Đấu Giá Sư mặc trang phục màu đen, nói: - Cô, đến đây. Vị Đấu Giá Sư kia ngoan ngoãn bước đến, nhìn hẩn với vẻ ngơ ngắc. - Ra ngoài, kiểm tra xem người vừa đấu giá được cái phôi thai kia có lai lịch gì. - Dạ. Cô nàng Đấu Giá Sư cung kính đáp rồi xoay người ra ngoài. Nếu anh chàng Hồn Sư có vũ hồn Nhiếp Hồn Linh, Thượng Quan Tàn của học viện Chính Thiên có mặt ở đây nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc. Vì người trung niên đeo mặt nạ kia không cần phóng thích vũ hồn cũng có thể dễ dàng điều khiển người khác. Đây chẳng phải nói thần kỳ của hẩn không phải là duy nhất sao. - Nhị ca, anh càng lúc càng lợi hại. Hay chúng ta trực tiếp khống chế phòng đấu giá này rồi cướp món đồ ấy đi cho nhanh. Người trung niên cường tráng còn lại thấp giọng nói. Hai mắt hẩn lóe ra ánh sáng lạnh lùng, bên cánh tay phải cường tráng liên tục phát ra tiếng răng rắc, đây không phải là âm thanh từ khớp xương của hẩn mà là những dòng khí quanh cơ thể hẩn biến hóa vang lên.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 102: Chiến đội Đấu Linh (Thượng)

Người trung niên đeo mặt nạ lắc đầu nói: - Không được, sau lưng phòng đấu giá Tinh Quang này là hoàng thất đế quốc Tinh quang. Hơn nữa những buổi đấu giá lớn như thế này làm sao không có người bảo vệ. Ta có thể cảm nhận được ở đây có ít nhất hơi thở của bốn cường giả bậc Phong Hào Đấu La, người muốn chết sao? Trừ phi Tông Chủ đến đây nếu không chúng ta không chiếm được chút tiện nghi nào. Yên tâm đi, cái phôi thai Hồn Thú mười vạn năm này không phải muốn hấp thu là hấp thu đâu. Cứ cho bọn họ lấy, chúng ta biết rõ mục tiêu là ai còn sợ không lấy trở về được sao? Tình huống này cũng xảy ra tương tự ở những phòng khách quý còn lại, có điều

mỗi nhóm thế lực có cách thu thập tin tức khác nhau mà thôi. Hơn nữa với hoàn cảnh hiện nay, phòng đấu giá Tinh Quang dĩ nhiên chẳng đại mà giấu danh tín phòng khách quý số 2 là người của học viện Nhật Nguyên Hoàng Gia Hồn Đạo Khí làm gì. - Quả nhiên tất cả đều bị chúng ta dọa hoảng sợ. Bên trong phòng đấu giá cấp hai lại vang lên tiếng cười lạnh của Tiểu Hồng Trần. Hắn quay đầu nhìn Mã Lão nói: - Mã lão, cái vật kia tuyệt đối là một củ khoai lang nóng bỏng tay. Phòng đấu giá này khó mà bảo đảm an toàn cho chúng ta được. Sau khi giao dịch xong lão lập tức gọi người bảo vệ nó mang trở về học viện. Nó đến được tay ông nội của ta rồi để xem có ai dám đến cướp nữa. Mã lão gật đầu nói: - Phải, tốt nhất nên như thế. Món đồ này còn là vật ngàn năm hiếm thấy. Ta sẽ đưa nó trở về Minh Đức Đường bằng con đường bí mật. Phòng khách quý số 1. Hoàng đế Tinh La ngã người ra ghế nhắm mắt nghe tin tức không ngừng truyền đến, ý cười trên mặt càng lúc càng đậm. - Một triệu năm trăm ngàn. Đường chủ Minh Đức Đường, hi vọng lão hài lòng với phần lễ vật này crua trăm. Hắn nói xong liền từ từ đứng dậy, màn hình trước mặt vụt tắt rồi vách tường ấy bỗng tách ra làm hai, vị Hoàng đế kia bước vào con đường vừa xuất hiện rồi biến mất. Bên trong mỗi phòng đấu giá đều có lối ra vào bí mật để các vị khách quý có thể đến và đi bất cứ lúc nào, căn phòng của học viện Sử Lai Khắc cũng không ngoại lệ. Hôm nay bọn họ thu hoạch được không ít, một thanh Phách Hồ Luyện hồn Đạo và trọn bộ Định Trang Hồn Đạo Pháo. Lần này Vương Ngôn cũng không giữ những món đồ ấy làm gì, Phách Hồ Luyện Hồn Đạo là do Đái Thước Hành tự mua nên dĩ nhiên hắn là người cất giữ. Còn trọn bộ Định Trang Hồn Đạo Pháo ấy, Vương Ngôn trực tiếp đưa cho Hòa Thái Đầu. Trong cả nhóm, ngoài Hòa Thái Đầu ra còn ai am hiểu Hồn Đạo Khí hơn nữa, đưa cho hắn bảo quản là quyết định tốt nhất. Hòa Thái Đầu cẩn thận nhận lấy mười hai viên pháo rồi cất đi, gương mặt đen đen cũng đỏ bừng vì hưng phấn. Tuyệt đối đừng thấy những viên pháo này mới cấp sáu mà coi thường. Từ trước đến nay chỉ riêng Định Trang Hồn Đạo Pháo là Hồn Đạo Khí không thể tưởng tượng uy lực theo cấp bậc. Pháo cấp sáu nhưng khi phát nổ còn khủng khiếp hơn một kích toàn lực từ Hồn Đạo Khí cấp tám nữa. Ma trước nay, giới Hồn Đạo Sư của học viện Sử Lai Khắc chỉ

được biết uy lực mạnh nhất là pháo cấp tám thôi. Một viên Định Trang Hồn Đạo Pháo cấp tám đủ khiến cả một tòa thành nhỏ nổ tung thành bình địa. Hơn nữa mười hai viên pháo này còn là sản phẩm của đế quốc Nhật Nguyệt, tuyệt đối là một thứ vũ khí có uy lực khủng bố. Vương Ngôn đặc biệt dặn dò Hòa Thái Đầu trong trận đấu tuyệt đối không được ngửa tay đem ra dùng, sau đó cả nhóm lặng lẽ trở về Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm. Đối thủ của bọn họ vào ngày mai mạnh mẽ vô cùng. Sau khi trở về phòng, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại bắt đầu tu luyện, Hạo Đông Lực vừa bắt đầu vận chuyển thì Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt cũng nương theo đó mà tăng phúc, quá trình tu luyện của cả hai bắt đầu một cách thoải mái như vậy. Lúc này, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không biết trong thế giới tinh thần của mình, Băng Đế và Thiên Mộng vẫn đang trò chuyện bằng ý thức của chúng.

- Con người càng lúc càng đáng sợ, không ngờ bọn chúng chú ý đến cả Hồn Thú ở vùng Cực Bắc hoang vu kia. Tộc nhân của ta... Băng Đế cực kỳ tức giận nói. Thiên Mộng Băng Tầm thở dài ngắt lời. - Nàng tức giận thì được gì? Không lẽ nàng có thể thay đổi mọi chuyện sao? Hơn nữa sau khi chúng ta dung hợp với Hoắc Vũ Hạo, chúng ta đã không còn là Hồn Thú nữa, hiện giờ chúng ta là một bộ phận của Vũ Hạo, hay nói đúng hơn là một phần của con người. Thế giới này từ trước đến nay vốn là nơi cá lớn nuốt cá bé. Đúng là con người đã giết không ít Hồn Thú nhưng khi nhân loại mới xuất hiện, bọn họ không phải chỉ là thức ăn của chúng ta hay sao? Băng Đế dường như cũng đã bình tĩnh lại: - Con người là những sinh vật đáng sợ. Trong giới Hồn Thú của chúng ta có không ít cường giả đã sống mấy chục vạn năm, ví như ta và người đây. Nhưng rõ ràng từ trước đến nay, Hồn Thú chúng ta chỉ biết tự tăng cường thực lực của bản thân. Còn nhân loại không chỉ gia tăng dân số, mở rộng thành thị còn biết nghiên cứu phương pháp tu luyện. Thậm chí những vũ khí của bọn họ trong tương lai là Hồn Đạo Khí còn có thể mang đến nhiều uy hiếp kinh khủng cho chúng ta nữa. Ta rất sợ không lâu sau, Hồn Thú chúng ta sẽ biến mất hoàn toàn trên đại lục này. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Còn biết làm thế nào nữa. Khuyết điểm lớn nhất của hồn Thú chúng ta là lúc nào cũng thích làm theo ý mình. Hồn Thú càng mạnh lại càng như thế. Như lời nàng vừa nói đó, nếu bây giờ bảo bộ

tộc Băng Bích Hạc của nàng liên hợp với bộ tộc Thái Thân Tuyết của Thái Thân Tuyết Ma Vương thì sao? Nàng chấp nhận được không? Ưu điểm của nhân loại là khả năng sinh sản và sáng tạo, điểm này Hồn Thú chúng ta không thể so được, bọn họ là bá chủ đại lục là chuyển hiển nhiên rồi. Băng Đế nghe hẳn nói mà lòng vô cùng kinh ngạc: - Không ngờ người cũng có thể suy nghĩ thấu đáo như vậy. Thiên Mộng Băng Tầm đặc ý nói: - Dĩ nhiên, cả trăm vạn năm nay ca đâu phải chỉ biết ngủ. - Không lẽ không phải? Băng Đế lại càng kinh ngạc. - Dĩ nhiên là không. Thiên Mộng Băng Tầm quá xấu hổ quát to. Tâm trạng Băng Đế dường như đã tốt hơn nhiều, nàng khẽ than một tiếng: - Sau khi không còn mạnh mẽ như ngày trước nữa, ta lại càng suy nghĩ nhiều hơn. Con người tuy rằng rất mạnh nhưng dù sao trước kia chúa tể thật sự chính là Hồn Thú chúng ta. Có lẽ vì chúng ta không biết đoàn kết nhưng nếu có một ngày con người gây ảnh hưởng đến sự tồn vong của Hồn Thú thì lúc đó chưa chắc bọn họ chống đỡ được đòn phản kích của chúng ta. Thiên Mộng Băng Tầm ra vẻ mệt mỏi nói: - Mặc kệ sau này có chuyện gì. Hiện giờ chúng ta là Hồn Hoàn của Vũ Hạo rồi. Chỉ cần Vũ Hạo không có chuyện gì là được, mặc kệ những chuyện khác đi. Nàng cũng được ép nó quá, nó đã cố gắng rất nhiều rồi, con người có câu này rất đúng, làm quá cũng chưa hẳn là tốt. Thôi đến đây, chúng ta cùng đi ngủ. - Ai ngủ chung với người. Băng Đế tức giận nói. Thiên Mộng Băng Tầm hừ một tiếng, nói: - Chúng ta bây giờ không còn thân thể nữa, cả hai đều bị phong ấn trong thế giới tinh thần của Vũ Hạo, vậy không ngủ chung nữa là gì? Bất kể nàng có công nhận hay không, chúng ta đã ngủ chung là ngủ chung. Hahahaha. - Đồ vô lại. - Đến đây nào bé Hạc Hạc, chúng ta cùng ngủ nào... Tuy Thiên Mộng Băng Tầm không nói thêm gì nữa nhưng Băng Đế cũng tức giận một lúc lâu sau mới mỉm cười nói: "Tên vô lại này, bà đây không phải vương cổ bình làm sao để người lợi dụng? Mà cũng lạ thật, hôm nay vừa trông thấy khối phôi thai kia mình lại cảm thấy rất quen. Chẳng lẽ nó đúng là Hồn Thú ở vùng cực Bắc sao? Nhưng nếu là Hồn Thú vừa lên cấp mười vạn năm làm sao mình lại cảm thấy quen thuộc được?" Sáng hôm sau, trời trong xanh, nắng chói chang. Hôm nay thành Tinh La vô cùng khoáng đãng. Sau khi ăn xong, từ cửa sổ nhìn ra đã có thể thấy rất đông

khán giả đã có mặt ở Quảng Trường Tinh La. Từng tiếng ồn ào, bàn tán sôi nổi của họ ngay cả ở tửu điểm cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Vòng mười sáu đội này mỗi ngày đấu bốn trận, tổng cộng đấu hết bốn ngày. Mà học viện Sử Lai Khắc vốn là quán quân của cuộc thi lần trước nên vòng đấu này dĩ nhiên vẫn là người mở màn. Đối thủ của bọn họ như đã nói từ trước, chính là học viện Đấu Linh có năm tuyển thủ bậc Hồn Vương vô cùng mạnh mẽ. Vương Đông khoát tay lên vai Hoắc Vũ Hạo hỏi: - Sao thế? Đang nghĩ gì? Là hồi hộp hay lo lắng? Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Cái nào cũng không. Ta đang nghĩ nếu bọn mình đạt được giải quán quân có ghi nào trở thành người nhỏ tuổi nhất trong lịch sử không. Vương Đông cười to đáp: - Đúng là đồ ngốc, đợi khi nào người đạt chức quán quân rồi nghĩ cũng không muộn. Hoắc Vũ Hạo tức giận nói: - Người còn nhỏ hơn cả ta, đừng có ở đây bày đặt dạy đời ta. Chẳng lẽ người quên chúng ta đã... - Im, im ngay. Vương Đông lấy tay che miệng không cho hắn nói tiếp nữa. Hoắc Vũ Hạo cũng giật mình hiểu ra, đẩy tay hắn ta nói: - Ta quên. Vương Đông hừ một tiếng nói: - Cái ánh mắt hả hê của người ta còn nhìn không ra sao? Cho dù hiện giờ chúng ta có kỹ năng hiểm thấy nhưng tu vi vẫn chưa đủ để dùng. Cậu bé à, đừng có mơ mộng nhiều quá, chúng ta không phải là chủ lực. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Cám ơn bạn nhỏ Vương Đông đã nhắc nhở. Cũng vì khối Hồn Cốt Băng Bích Hạch kia làm ta không kèm lòng được thôi. Với cả thí nghiệm của chúng ta đã thành công làm sao ta không hưng phấn được. Xem ra chúng ta không thể không ở cùng một chỗ rồi. Vương Đông đỏ mặt nói: - Im đi, ai thèm ở cùng một chỗ với người. Hoắc Vũ Hạo cợt nhả nói: - Người đỏ mặt cái gì? Nhất định là nghĩ tầm bậy nữa rồi. Người còn bé học không lo học suốt ngày chỉ biết nghĩ ba cái chuyện xấu xa. - Hoắc Vũ Hạo, người muốn chết hả. Vương Đông túm lấy bả vai Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo lách người sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung tránh đi. Hai người cứ người tấn công người tránh né, Hoắc Vũ Hạo liên tục di chuyển không cho Vương Đông đánh trúng mình. Vương Ngôn nhìn hai cậu bé chơi đùa bật cười nói: - Hai đứa đang làm gì đó? Hôm nay rốt cuộc học viện Sử Lai Khắc cũng có thể cho đội hình tốt nhất ra thi đấu nên tâm trạng của hẳn

cũng thả lỏng hơn rất nhiều. có hai Hồn Đế áp trận cộng với chiến thuật hăn đã sắp xếp, còn lo không thể thắng sao?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 102: Chiến đội Đấu Linh (Trung)

Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Dạ không có gì, sáng sớm có người nổi điên thôi. Vương Đông tức giận nói: - Người mới nổi điên ấy. Vừa nói hăn vừa sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung đuổi theo Hoắc Vũ Hạo. Lần này Hoắc Vũ Hạo lại không chạy trốn nữa, hăn để Vương Đông bắt được mình lại làm mặt nghiêm túc nói: - Đừng giỡn nữa, sắp thi đấu rồi, bình tĩnh trật tự, để lát nữa ra thi đấu trong trạng thái tốt nhất. - Người... lại cái dáng vẻ chán ngắt này. Vương Đông vừa nói vừa nhéo tai Hoắc Vũ Hạo, mặc kệ bạn mình "gào khóc" thảm thiết ra sau. Cũng may ngay lúc này những người khác cũng đã bước ra khỏi phòng chuẩn bị rời khỏi tửu điểm, nhờ thế Hoắc Vũ Hạo mới thoát khỏi kiếp nạn. Có điều hôm nay trùng hợp thế nào khi bọn họ chuẩn bị đi lại chạm mặt mấy người bên học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Tuy nhiên, khác một chút là mấy người bên kia lại cùng bước ra từ phòng họp. Người dẫn đội của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư là Mã lão và một ông lão nữa, hai người mỉm cười gật đầu chào vương Ngôn, Vương Ngôn cũng tươi cười hoàn lễ nhưng những đệ tử của hai học viện lại không hòa thuận được như vậy. Tiểu Hồng Trần vừa trông thấy Hoắc Vũ Hạo đã tươi cười nói: - Vũ Hồn Song Sinh thì hỏi làm sao? Mặc dù lúc này Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo đang cự cãi nhưng hăn cũng không chút do dự đáp trả: - Ô hô, chú này là ai thế? - Chú? Tiểu Hồng Trần trừng mắt nhìn Vương Đông, vừa nói hăn vừa đưa tay chỉ vào mặt mình: - Ý người là ta? Vương Đông ra vẻ ngây ngô đáp - Dĩ nhiên là chú rồi. Tuổi thật của Tiểu Hồng Trần còn chưa đến mười lăm, tuy bình thường hăn khá kiêu ngạo nhưng cũng không phải quá già dặn, tuy nhiên trên mặt lại có một chòm râu khá lạc lõng, đây cũng là lý do tại sao Vương Ngôn lại trêu đùa gọi hăn là chú. - Ta già như vậy sao? Tiểu Hồng Trần ngây ngô hỏi Vương

Đông, vẻ ngây ngô của hắn còn muốn "ngây" hơn cả Vương Đông. Vương Đông nghiêm túc gật đầu nói: - Ừm, nhìn kỹ cũng không già lắm, chú nhất định là lão sư của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, đúng không? - Đừng có gọi ta là chú. Tiểu Hồng Trần có chút không kèm chế nổi. Vì bình thường tính hình của hắn không được tốt cho lắm nên khi có chuyện ngoài em gái của hắn là Mộng Hồng Trần, những người còn lại đa số đều tươi cười chứ chẳng ai giúp đỡ cả. Mộng Hồng Trần cúi kính nói: - Nhóc kia, người mở mắt to ra mà nhìn. Ca ca ta mới mười bốn tuổi, còn chưa được mười lăm đâu, có già đâu hả? Vương Đông đưa mắt sang nhìn Mộng Hồng Trần, ánh mắt lập tức thay đổi chuyển sang dạng ba phần say mê, bảy phần khao khát quyến luyến không rời. - Tỷ tỷ, tỷ thật là đẹp. Mộng Hồng Trần bị câu nói bất ngờ của hắn làm ngẩn ngơ, đừng quên khi vừa nhập học, Vương Đông từng có một thời làm biết bao trái tim phải say đắm trước vẻ đẹp của mình, gần như đối với những cô bé đồng trang lứa đều có một lực sát thương nhất định. Mộng Hồng Trần tuy lớn tuổi hơn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông nhưng thực tế không nhiều lắm. Cho nên lúc này cô nàng được một cậu bé vô cùng đẹp trai khen ngợi không khỏi đỏ mặt thẹn thùng nói: - Cậu cũng rất đẹp trai. Vương Đông mỉm cười nói: - Hóa ra đây là ca ca của tỷ sao? Là anh ruột hở? Sao lại khác nhau đến thế? Đệ không thể tin nổi cả hai lại là cùng cha mẹ sinh ra đấy. - Khốn kiếp, người muốn chết sao? Tiểu Hồng Trần quả thật không nhịn nổi nữa, thẳng nhóc này không những chê hắn già còn mượn cớ khen em gái hắn để chà đạp hắn, làm sao hắn nhịn được đây. - Ca, sao anh lại dữ như thế? Mộng Hồng Trần thấy Vương Đông hoảng sợ không kèm được mà kéo ca ca của mình lại. - Mộng, không phải như muội thấy đâu? Tiểu Hồng Trần trở mặt nhìn em gái của mình, phía sau cô bé là Vương Đông đang nhướn mày khiêu khích hắn, sau đó hắn và Hoắc Vũ Hạo cùng thoả mái bước khỏi tử điểm. Trước khi đi còn không quên chào Mộng Hồng Trần nữa. - Vương Đông, người giỏi thật. Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nói: - Không ngờ người cũng biết cách quyến rũ một cô bé như thế. Vương Đông hừ một tiếng nói: - Tại người không biết chứ từ nhỏ ta đã gặp không ít chuyện thế này rồi, dĩ nhiên phải học được một chút chứ. Tiếc là... - Tiếc cái gì? Hoắc Vũ Hạo thuận

miệng hỏi. Vương Đông trừng mắt nhìn hắn. - Chẳng có gì. Hoắc Vũ Hạo, người có biết cảnh giới tán gái cao nhất là gì không? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu. Vương Đông nghiêm túc nói: - Chính là khiến các cô phải chủ động đến tán tỉnh người. Hahaha Bối Bối đi phía trước nhưng vẫn luôn chú ý động tĩnh phía sau, nghe thấy câu nói của Vương Đông không khỏi lắc đầu: - Mấy đứa nhóc này đúng là lúc nào cũng bưng bưng sức sống. Từ Tam Thạch đi cạnh hắn, ghé tai nói nhỏ: - Ta thấy Vương Đông đúng là giỏi thật. Có lẽ phải học hắn một ít bí kiếp phòng thân. Bối Bối nhìn hắn với vẻ khinh thường. - Học cái đánh gì nữa. Cho dù tán gái bằng cách gì cũng phải dựa vào tướng mạo. Người coi người đi. Nếu đẹp trai bằng một nửa ta cũng không thành một thằng bì ổi như bây giờ. - Người câm đi. Từ Tam Thạch tức giận nói: - Ta thế này cũng vì... ui da, ai đá đít ta đấy? Hắn vừa quay mặt lại đã thấy Giang Nam Nam đang trừng mắt nhìn hắn với vẻ giận dữ, hắn vội vàng tát vào miệng mình một cái rồi ra vẻ nịnh nọt nói: - Ta không nói gì hết, muội yên tâm, ta, tuyệt đối không nói chuyện ấy với bất cứ ai. Giang Nam Nam lại không thèm nghe hắn giải thích, cô trừng mắt nhìn hắn rồi bước nhanh về trước. Lúc này cục diện có chút kỳ lạ, mấy người học viện Sử Lai Khắc đi trước, phía sau là người của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Cả hai nối đuôi nhau đến Quảng Trường Tinh La. Không biết có phải hôm nay để quốc Tinh La đặc biệt cho nhiều người vào hay không mà bên dưới có rất đông khán giả, người chen người, nhìn đâu cũng là người. Hôm nay khu vực nghỉ ngơi có vẻ vắng hơn bình thường. Vì đa số các đội đến dự thi đều đã bị loại. Hiện giờ mười sáu đội còn lại chính là đại biểu của mười sáu học viện mạnh nhất trên đại lục. Hôm nay đấu bốn trận, mai đấu bốn trận, hai ngày kế tiếp nữa là các trận đấu cá nhân. Sau bốn ngày thì kết thúc vòng đấu mười sáu đội. Mỗi đội sau khi thi đấu xong đều có một ngày để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Bốn trận đấu hôm nay cùng lúc có cả học viện Sử Lai Khắc lẫn học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Có điều trận đấu của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư là buổi chiều, vốn buổi sáng bọn họ có thể không cần phải đến nhưng bọn họ vẫn xuất hiện dĩ nhiên vì trận đấu của học viện Sử Lai Khắc rồi. Bọn họ muốn nhìn xem khi học viện Sử Lai Khắc đấu với học viện Đấu Linh có năm Hồn

Vương sẽ bộc phát ra thực lực thế nào đây. Sau khi đến khu vực nghỉ ngơi, Vương Đông cũng không quên liếc mắt mỉm cười nhìn sang huynh muội Tiểu Hồng Trần. Đối với Tiểu Hồng Trần, cái mỉm cười này là cười khiêu khích, còn với Mộng Hồng Trần lại là nụ cười đầy sắc xuân khiến trái tim cô bé đập bình bịch bình bịch thật nhanh. Hoắc Vũ Hạo kéo tay Vương Đông nói: - Đừng đùa nữa, cẩn thận hồi không kịp. Vương Đông hừ một tiếng nói: - Sao đấy, không lẽ ngươi ghen? Người thích cô bé kia à? Hoắc Vũ Hạo nhỏ giọng nói: - Người đừng có lúc nào cũng suy nghĩ mấy chuyện này được không hả? Vương Đông hừ lạnh một tiếng nói: - Không biết ai mới là người lúc nào cũng nghĩ mấy chuyện xấu xa. Thôi không đùa nữa, chuẩn bị chiến đấu. Hai ngày nữa mới đến thi đấu cá nhân, hôm nay là đoàn chiến. Nếu chiến thắng đoàn chiến cũng xem như bước một chân vào vòng đấu tám đội rồi. Vương Ngôn nghiêm túc nhìn mọi người. - Theo chiến thuật chúng ta đã an bài, mặc kệ tại sao học viện Đấu Linh bỏ qua vị trí đầu tiên, cho dù bọn họ có mục đích gì hoặc có chuẩn bị đặc biệt nào đó, chúng ta cũng không thể thua trận đấu này. Vì bất kể thế nào chúng ta cũng không thể đem cơ hội trao tặng cho người khác. Mã Tiểu Đào nghe vậy cảm thấy có chút không đúng, Vương Ngôn lại trầm giọng nói tiếp: - Các con đừng quên hậu quả đã coi thường tên Sứ Giả Tử Thần kia. Học viện Sử Lai Khắc chúng ta đã giữ chức quán quân này rất lâu rồi nên đồng thời cũng trở thành mục tiêu công kích của tất cả mọi người. Có thể nói, chúng ta là đối tượng mà bọn họ nghiên cứu nhiều nhất. Sau này, Hồn Đạo Khí càng lúc càng phát triển, chiến thuật cũng ngày càng phong phú. Tuyệt đối không thể xem thường thực lực của đối thủ. Nếu ai cảm thấy không đồng ý với chiến thuật của ta có thể không cần ra thi đấu nữa. Mọi người vừa nghe Vương Ngôn nhắc đến hậu quả của trận đấu với Sứ Giả Tử Thần không khỏi rùng mình. Mã Tiểu Đào ngẩng mặt nhìn hắn, tuy ánh mắt vẫn có chút không phục nhưng không còn sự khinh thường nữa, Thời gian từ từ trôi qua, các khán giả bên dưới càng lúc càng hưng phấn và kích động. Đây là đấu loại, hơn nữa mười sáu đội sắp thi đấu còn là những đội mạnh nhất, cho nên ở vòng đấu này bất cứ đội nào cũng sẽ dốc hết toàn lực. Trận đấu càng gay cấn thì càng có nhiều màn hấp dẫn cho bọn họ xem, làm sao bọn họ không phấn

khích cho được? Sở dĩ hôm nay Quảng Trường Tinh La lại đông như vậy cũng vì những người không có được vé xem đều cố gắng chạy chọt đủ đường để len lỏi vào được. Nhất là sáng hôm nay, người ra thi đấu đầu tiên là học viện Sử Lai Khắc, đối thủ của bọn họ còn là đội đứng thứ tư ở cuộc thi trước. Mức độ hấp dẫn lại càng tăng cao. - Vòng đấu mười sáu đội, trận đầu tiên, học viện Sử Lai Khắc đấu học viện Hoàng Gia Đấu Linh. Mời hai đội tiến vào khu vực chờ chiến chuẩn bị thi đấu.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 102: Chiến đội Đấu Linh (Hạ)

Vị trọng tài trên sàn đấu vừa lên tiếng liền khiến mọi người hoan hô không dứt, bầu không khí vốn vô cùng phấn khích nay lại càng dữ dội hơn. Lúc này có lẽ khổ cực nhất là những binh sĩ đang phải cố sức duy trì trật tự kia. Hoàng đế Tinh La cứ như hôm qua không có xảy ra chuyện gì, sáng nay hẳn vẫn xuất hiện đúng giờ trên tường thành, miễn trận đấu có học viện Sử Lai Khắc tham gia, hẳn đều tuyệt đối có mặt. Bên phía học viện Sử Lai Khắc, Vương Ngôn dẫn đầu cả đội bao gồm bảy người Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành, Lăng Lạc Thần, Bối Bối, Từ Tam Thạch, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông tiến vào khu vực chờ chiến. Bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư vừa thấy sự xuất hiện của Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành liền tập trung quan sát. Trong cuộc thi trước, Đái Thước Hành là đội trưởng đội dự bị, vì Mã Tiểu Đào chưa từng xuất hiện nên hiện này Đái Thước Hành là người thu hút sự chú ý nhất. Vương Ngôn nhìn các đệ tử của mình, mím môi nói: - Chúng ta có thể đến được đây đã không phải là chuyện dễ dàng. Tất cả đều do các con liều mạng đổ máu mà mang về chiến thắng. Các con chỉ cần nhớ cố gắng hết sức, tuyệt đối đừng để xảy ra sai lầm gì là được. Sử Lai Khắc tất thắng. - Tất thắng. Bảy người đồng thời hét lớn. Chỉ hai chữ đơn giản kia đã hoàn toàn cuốn hết những suy nghĩ khác trong đầu mọi người, lúc này với bọn họ, chỉ còn ý chí chiến đấu bốc lên ngàn ngút. Chiến đấu chính là cách thức đơn giản nhất để con người trưởng

thành. Từ ngày bắt đầu thi đấu đến nay, Vương Ngôn đã thấy bảy người đội dự bị đã không ngừng lớn dần, bất kể tâm tính, cảm xúc hay kinh nghiệm chiến đấu thực tế đều tăng với tốc độ kinh người. Mỗi người giống như quả bóng tròn lăn trên tuyết, càng lăn càng lớn, không ngừng tăng trưởng.

Chuyện Thao Thiết Đấu La Huyền lão đến đây, Vương Ngôn đã sớm biết từ lâu rồi, sau khi Huyền lão đến đã lập tức tìm hắc nói lại quyết định của các lãnh đạo trong hội nghị ở Hải Thần Các. Lúc đầu Vương Ngôn vẫn không thể hiểu nổi nhưng càng lúc hắc càng tin tưởng quyết định của họ. Có thể nếu làm vậy thì vinh quang của Sử Lai Khắc cũng bị ảnh hưởng nhưng bù vào đó, bọn họ sẽ được trông thấy bọn nhỏ có thiên phú kinh khủng kia không ngừng trưởng thành, vậy thì thật sự bọn họ được hay mất đây?

Không cần nói đâu xa, chỉ riêng việc trong một năm, học viện Sử Lai Khắc có thêm đến ba đệ tử có Vũ Hồn Song Sinh, bấy nhiêu đã quá đủ cho bọn họ đánh cược một lần. - Hai đội bước lên sàn đấu. Giọng nói của trọng tài vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Vương Ngôn. Mã Tiểu Đào là người đứng lên đầu tiên, nàng sai bước dẫn đầu, kế đến là Đái Thước Hành, Lăng Lạc Thần, Bối Bối, Từ Tam Thạch, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Bảy người nối đuôi nhau lên sàn đấu. Bên phía học viện Đấu Linh cũng tương tự. Đội hình của bọn họ khá giống với phía học viện Sử Lai Khắc, đều là năm nam hai nữ. Hôm nay vẫn đấu đoàn chiến nhưng mấy người của học viện Sử Lai Khắc đều biết trận chiến hôm nay hoàn toàn khác với các trận chiến vừa qua. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nhìn Vương Đông, hắc giật mình nhận ra Vương Đông cũng đang nhìn mình. Ánh mắt cả hai đều vô cùng kiên định, cả hai đều thấy rõ sự quyết tâm trong mắt đối phương. Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành đứng đầu, còn bên phía học viện Đấu Linh đối thủ của bọn họ, dẫn đầu là một thanh niên trạc tuổi Đái Thước Hành. Người này có khung xương khá to nhưng lại gầy còm. Hai má còn có vẻ khô quắt nữa. Nhưng đôi mắt sáng ngời rất có thần. Hắc tiến lên vài bước đến cạnh trọng tài rồi nhìn về phía học viện Sử Lai Khắc nói: - Thật vinh dự và may mắn khi có thể giao thủ với học viện Sử Lai Khắc. Xin chỉ giáo. Bên phía học viện Sử Lai Khắc, người tiến lên ngược lại không phải Mã Tiểu Đào, mà là Đái Thước Hành, hắc lạnh lùng cười nói: - Nếu ta nhớ không lầm,

người là Cô Trúc Kiếm, đúng không? Cô Trúc Kiếm hơi sững người, nói: - Các hạ biết tên ta? Hình như trong cuộc thi trước chúng ta đã từng gặp nhau rồi. - Ta là Đái Thước Hành. Đái Thước Hành bình thản nói, hắn không tin đối phương không nhớ, lần trước hắn đến đây với thân phận là đội trưởng đội dự bị, dĩ nhiên là đối tượng bị nhiều người nghiên cứu. Gương mặt khô quắt của Cô Trúc Kiếm liền mất vẻ tươi cười. - Hi vọng qua trận đấu này có thể học được ít kinh nghiệm từ học viện Sử Lai Khắc. Đái Thước Hành lạnh lùng nói: - Nhất định sẽ được như ước nguyện. Ánh mắt Cô Trúc Kiếm thoáng trở nên lạnh lùng nhưng vẫn tươi cười không phản bác gì, còn những người của học viện Đấu Linh đứng phía sau hắn đều vô cùng tự tin. Cứ như bọn họ đã nắm chắc phần thắng vậy. - Hai đội lùi về sau, chuẩn bị bắt đầu. Trọng tài hôm nay là một người chừng sáu mươi tuổi nhưng so với những vị trọng tài trước có vẻ mạnh mẽ hơn nhiều, hiển nhiên tu vi cũng cao hơn. Hắn đứng chặn ở giữa khiến hai đội có cảm giác như có một vách tường ngăn cách. Trong đầu Hoắc Vũ Hạo bỗng nhớ lại những gì Vương Ngôn đã nói về bảy thành viên chủ lực của học viện Đấu Linh. Đội trưởng của bọn họ cũng là người vừa lên tiếng, Cô Trúc Kiếm. Vũ Hồn Tử Hoàng Trúc, Chiến Hồn Vương hệ Cường Công cấp 57. Hắn là một Chiến Hồn Sư có Khí Vũ Hồn tương đối đặc biệt và mạnh mẽ. Đội phó là người đang đứng bên cạnh Cô Trúc Kiếm, tướng mạo vô cùng khôi ngô nhưng đáng người khá cường tráng, thậm chí có thể so với Hòa Thái Đầu. Hắn là Khiên Nguyên, Vũ Hồn là một dạng Thú Vũ Hồn khá hiếm thấy, Khủng Trảo Hùng. Đây là một vũ hồn công phòng đều mạnh, có thể nói là một trong những Vũ Hồn cao cấp, hồn lực cấp 53. Thành viên trung tâm còn lại của đội Đấu Linh là gã thanh niên đáng người nhỏ gầy, hắn là Tiểu Phong, phong của phong tử (điên khùng). Vũ Hồn có thuộc tính tinh thần khá hiếm thấy như Hoắc Vũ Hạo, có điều hắn không có Vũ Hồn Bản Thể mà là một dạng khác, gọi là Mê Chi Châu. Các kỹ năng của hắn cũng không giống Hoắc Vũ Hạo, không phải là dạng có tác dụng trực tiếp vào đối thủ mà phải tùy vào hoàn cảnh nhưng vẫn vô cùng mạnh mẽ. Hắn là một trong năm Hồn Vương của đối thủ, hồn lực thậm chí còn cao hơn Khiên Nguyên, hắn chỉ kém mỗi Cô Trúc Kiếm, cấp 54. Ngoài ba người bọn họ giữ vị trí trung tâm,

hai Hồn Vương còn lại trong đội bọn họ lần lượt theo thứ tự là Xích Hăng Ngử, Chiến Hồn Vương hệ Phòng Ngự cấp 52 và Hàm Linh Nghi, Chiến Hồn Vương hệ Mẫn Công cấp 51. Hàm Linh Nghi là một trong hai thành viên nữ của đội bọn họ. Hai thành viên cuối cùng là hai Hồn Tông Đường Nữ Nữ hệ Phụ Trợ và Thanh Phong hệ Khống Chế. Thực lực tổng thể của bọn họ mạnh hơn học viện Chính Thiên đã từng gây khó dễ cho bọn họ trước đây rất nhiều. Trong khi hai bên lùi về sau, trận hình cũng dần dần được triển khai. Bên phía học viện Sử Lai Khắc, đứng đầu dĩ nhiên là Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành. Phía sau bọn họ bắt đầu trải dài sang hai bên là Bối Bối và Từ Tam Thạch, cả bốn người tạo thành một hình vòng cung, ngay giữa phía sau hình vòng cung đó là chủ khống Lăng Lạc Thần. Sau Lăng Lạc Thần là Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông Lúc này, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo đã bao phủ cả đội, đồng thời cũng lan tỏa dò xét khắp sàn đấu. Cho dù là người có tu vi cực mạnh như Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành, khi cảm nhận được sự trợ giúp từ Tinh Thần Tham Trắc cũng cảm thấy vô cùng thoải mái. Đúng thế, có sự giúp đỡ của kỹ năng thần kỳ này, bọn họ dễ dàng nắm rõ tình hình và tiết tấu của trận đấu. Bên kia, trận hình của học viện Đấu Linh cũng dần triển khai. Nhưng khiến mọi người kinh ngạc chính là người đứng đầu bên phía bọn họ không phải là đội trưởng Cô Trúc Kiếm, lúc này hắn đã lui vào đứng ở vị trí trung tâm rồi. Người đứng đầu theo thứ tự là Chiến Hồn Vương hệ Cường Công có vũ hồn Khủng Trảo Hùng vô cùng mạnh mẽ, Khiên Nguyên và Chiến Hồn Vương hệ Phòng Ngự với vũ hồn Kim Cương Cự Thuần, Xích Hăng Ngử. Chiến Hồn Vương hệ Mẫn Công, Hàm Linh Nghi thì nấp sau lưng bọn họ với khoảng cách rất gần. Đồng thời hai gã hệ Khống Chế lại đứng ở hai bên bảo vệ Cô Trúc Kiếm ở vị trí trung tâm và Khí Hồn Sư hệ Phụ Trợ Đường Nữ Nữ. Trận hình này có chút quái dị, hệ Cường Công sao lại chiếm vị trí của hệ Khống Chế để làm gì thế kia? Đối mặt với tình huống này, bên phía học viện Sử Lai Khắc chọn cách lấy bất biến ứng vạn biến, mọi người đều nhìn về phía học viện Đấu Linh với vẻ cảnh giác. Trọng tài thấy hai đội đã về đúng vị trí liền vội vàng đưa tay ra trước hô lớn: - Trận đấu bắt đầu. Lời còn chưa dứt, vị trọng tài ấy đã vội thuận di rời khỏi sàn

đầu, như kiểu sợ Lăng Lạc Thần giống như lần trước bất thành lĩnh sử dụng kỹ năng đóng băng vậy. Hồn sư của hai đội nhanh chóng phóng thích ra vũ hồn của mình. Lăng Lạc Thần không giống như trận đấu trước, chỉ triệu hoán ra Băng Trượng của mình thôi. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng rất phối hợp, cả hai tiến đến sau lưng nàng, rồi Hoắc Vũ Hạo như cũ đặt tay lên lưng nàng bắt đầu tăng phúc thuộc tính Băng. Mã Tiểu Đào ở phía trước đã sớm không nhìn nổi, ngọn lửa Phượng Hoàng nháy mắt bùng cháy. Cho dù hôm nay trước khi ra thi đấu, Vương Ngôn đã hết lời dặn dò bảo nàng ẩn giấu thực lực, nhưng với tính tình ương bướng kia, nàng sẽ vâng lời sao? Sáu cái Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, hai vàng, hai tím, hai đen ngạo nghễ xuất hiện hòa quyện vào ngọn lửa nóng bỏng. Có điều trước đây Hoắc Vũ Hạo đã từng làm ra một màn này, đồng thời hắc cũng gián tiếp chứng minh đây là hư ảo nên các khán giả bên dưới tuy khiếp sợ nhưng không ai thật sự tin trên sàn đấu đã xuất hiện cường giả bậc Hồn Đế. Lúc này không chỉ Mã Tiểu Đào biến đổi mà cả Đái Thước Hành cũng tỏa ra hơi thở của Hồn Đế, hắc gầm nhẹ một tiếng, Bạch Vũ Phụ Thể, cả người nháy mắt tăng trưởng mạnh mẽ. Hai Hồn Đế của đội chính thức từ học viện Sử Lai Khắc rốt cuộc cũng đã xuất hiện trên sàn đấu của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. So với sự bình tĩnh ung dung của học viện Sử Lai Khắc thì bên phía học viện Đấu Linh lại như chạy giặc, bảy người phóng xuất Vũ Hồn xong đã có ba người thi triển Hồn Kỹ. Đừng quên lúc này hai bên cách nhau gần cả một sàn đấu, khoảng cách này ít nhất chừng trăm mét. Có rất ít kỹ năng có thể công kích xuyên qua khoảng cách này, dù có thể đi chẳng nữa thì uy lực cũng không cao.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 103: Hoàn Khắc (Thượng)

Chiến Hồn Sư hệ Phong Ngự bên phía học viện Đấu Linh là Xích Hằng Ngự phóng ra vũ hồn Kim Cương Thuần thật lớn. Nếu chỉ so vẻ bề ngoài, tấm chắn này dĩ nhiên nổi bật hơn hẳn Huyền Minh Quý Giáp Thuần của

Từ Tam Thạch. Tấm chắn thật lớn này phía trên có hình chữ thật, phía dưới là hình tam giác. Nó dài hơn hai thước rộng cỡ một thước năm. Mặc dù đáng người Xích Hăng Ngữ khá cường tráng vậy mà khi sử dụng tấm chắn này cũng phải điều chỉnh cho nó hơi đứng nghiêng mới có thể sử dụng được. Kim Cương Thuần vừa xuất hiện, Xích Hăng Ngữ lập tức cầm nó xuống mặt đất, Hồn Hoàn thứ năm trên người hắt loe sáng, từng tia sáng màu tím không ngừng tỏa ra xung quanh. Sau đó tấm chắn bắt đầu tăng lên theo cấp số nhân, 1 lên 2, 2 lên 4, 4 lên 8... Tích tắc sau đó hàng loạt tấm chắn xuất hiện tạo thành một dãy tường che phủ lấy mọi thứ. Mỗi mặt Kim Cương Thuần đều phát ra ánh sáng vô cùng chói mắt, tạo nên cảm giác kiên cố còn muốn hơn cả Thuần Tường của Từ Tam Thạch nữa. Đây là Hồn Kỹ thứ năm của Xích Hăng Ngữ, Kim Cương Bích Lũy. Đồng thời sử dụng kỹ năng không chỉ có hắt mà còn cả vị Hồn Tông hệ Khổng Chế Thanh Phong và Đường Nữ Nữ hệ Phụ Trợ nữa. Đường Nữ Nữ có đáng người nhỏ xinh, thoắt cái, đôi tai của cô đã được phủ một lớp lông vô cùng đáng yêu, đáng người cũng mũm mĩm xinh xắn vô cùng. Hồn Hoàn thứ ba trên người cô lóe sáng, Vũ Hồn của cô là Hoán Hùng, là vũ hồn thuần phụ trợ. Lúc này kỹ năng của cô là dùng hồn lực của mình tăng phúc cho các hồn kỹ của đồng đội. Còn tăng trưởng được bao nhiêu phải tùy vào sự chênh lệch tu vi của người được tăng phúc, sự chênh lệch càng thấp thì tỷ lệ tăng phúc càng cao. Hồn Hoàn thứ tư trên người Thanh Phong cũng lóe sáng, một quầng sáng màu vàng từ dưới chân hắt lan rộng ra ngoài, cả sàn đấu rung động kịch liệt, nương theo cơn địa chấn là những tiếng nổ ầm ầm thật lớn, mặt đất như hóa thành từng cơn sóng lao thẳng về phía bảy người học viện Sử Lai Khắc. Không những thế, nó còn trợ giúp cho thành lũy mà Xích Hăng Ngữ vừa tạo thành từ Kim Cương Thuần khiến nó càng thêm kiên cố hết như tường đồng vách sắt. Cục diện trước mắt cũng tương tự như trận hình hôm trước mấy người Hoắc Vũ Hạo gặp khi đấu với học viện Thiên Linh, có điều lúc ấy đối thủ của bọn họ là bốn gã có vũ hồn Linh Tê Thuần hợp lực phòng ngự, còn Trầm Sách thì ở phía sau được Phi Diễm Vũ tăng phúc phát động công kích, đáng tiếc khi đó nhờ Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo mà đòn tấn công ấy phải thất bại. Còn lúc này, chiến thuật của bọn

họ có vẻ giống với học viện Thiên Linh nhưng theo những gì Vương Ngôn đã giảng dạy thì rõ ràng chiến thuật này học viện Đấu Linh chưa từng sử dụng trong các trận đấu trước. Đương nhiên, lực phòng ngự của học viện Đấu Linh hơn xa học viện Thiên Linh ngay trước, ngay cả vị trọng tài ở bên cạnh trông thấy thế cũng phải gật đầu khen ngợi. Có điều, hắn vừa mới rời khỏi sàn đấu liền ngăn người vì cũng ngay lúc này, cục diện trên sàn đấu đã đột ngột thay đổi. Trận hình của học viện Đấu Linh tuy có chút kỳ lạ nhưng rõ ràng bọn họ có một đòn công kích rất mạnh nhưng nó cần có thời gian phải chuẩn bị. Có lẽ bọn họ dự định chỉ cần một đòn này đã có thể dứt điểm trận đấu. Còn rốt cuộc đòn tấn công ấy là gì đến nay vẫn chưa có ai đoán ra được, nhưng mọi người đều biết chắc dĩ nhiên nó nhằm vào học viện Sử Lai Khắc. Nhưng mà, học viện Sử Lai Khắc đệ nhất đại lục chẳng lẽ khoan tay chịu chết sao? Đương nhiên, bọn họ cũng có chiến thuật đối phó với chiến thuật của đối phương. Trong lúc đối phương tiến hành phòng ngự thì bên phía học viện Sử Lai Khắc cũng đã có người sử dụng Hồn Kỹ, tuy nhiên người này không phải hai Hồn Đế Mã Tiểu Đào hay Đái Thước Hành, càng không phải Lăng Lạc Thần đã được tăng phúc thuộc tính và gọi ra Băng Trượng mà chính là Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự, Từ Tam Thạch. Ngay khi đối phương bày ra thế phòng ngự, Mã Tiểu Đào đã quát lớn: - Hành động. Cục diện trận chiến đã thay đổi cũng vì sáu trong bảy người của học viện Sử Lai Khắc đột nhiên di chuyển ra ngoài tạo thành một vòng tròn vây lấy Từ Tam Thạch, sau đó Hồn Hoàn thứ tư trên người hắn lóe sáng. Hồn kỹ thứ tư của Từ Tam Thạch là gì? Chính là Huyền Minh Trí Hoán. Mặc dù bình thường nó xem như gân gà (có cũng được, không có cũng không sao) nhưng trong chiến đấu nếu áp dụng đúng nơi đúng lúc thì tuyệt đối xứng danh thần kỹ. Hơn nữa hiện nay hắn còn đang phối hợp với một thần kỹ khác, Tinh Thần Tham Trắc Cộng hưởng của Hoắc Vũ Hạo. Có Hoắc Vũ Hạo ở đây, hắn chẳng cần lo sợ mình tìm nhầm mục tiêu nữa, mà hắn cũng chẳng cần phải chăm chú nhìn hay quan sát, liếc sơ cảm nhận là được. Kết quả, nháy mắt sau, đội trưởng học viện Đấu Linh mang vẻ mặt ngơ ngác xuất hiện ở vị trí vốn của Từ Tam Thạch, cũng có nghĩa Cô Trúc Kiềm đã nằm trong vòng vây của học viện Sử Lai Khắc. - Con mẹ nó. Cô Trúc Kiềm

tức tối mắng chửi. Trong lòng hẩn nhanh chóng hiểu rõ tình hình nhưng vẫn chưa biết ứng phó thế nào. Dáng vẻ lúc này của hẩn có chút quái dị, hai tay hẩn đang cầm một khối kim loại hình tròn to như cái cối xay bình thường. Mặt ngoài khối kim loại này còn có rất nhiều lỗ thủng, và các hoa văn vô cùng đẹp đẽ. Thậm chí xung quanh nó còn ánh lên ánh sáng của lôi điện nữa. Mà lúc này tư thế của hẩn là đang quỳ một gối, một tay cầm khối kim loại đưa lên cao. Bối Bối mỉm cười nói: - Muốn tặng quà sao? Cám ơn nha. Ngoài miệng thì nói vậy nhưng một chiêu Lôi Đình Long Trảo đã vỗ đến. Hồn kỹ thứ hai, Bạch Hồ Liệt Quang Ba của Đái Thước Hành và Hồn Kỹ thứ nhất của Mã Tiểu Đào, Phượng Hoàng Hỏa Tuyến gần như đồng thời phát động. Ba Chiến Hồn Sư hệ Cường Công cùng vây đánh một người, mà hai trong ba người đó còn là cao thủ bậc Hồn Đế. Đây là chiến thuật mà trước đây Vương Ngôn vốn định sử dụng với học viện Chính Thiên nhưng tiếc là không rút thăm được đoàn chiến. Nếu không hôm ấy học viện Sử Lai Khắc đã có thể dễ dàng loại bỏ Diệp Vô Tình rồi, mặc dù Diệp Vô Tình rất mạnh nhưng trong tình huống bất ngờ lẫn vây đánh, kết quả thế nào không cần nghĩ cũng biết. Mà trong đội hình hiện nay, ngoài ba Chiến Hồn Sư hệ Cường Công kia còn có một người hệ Khống Chế đứng bên ngoài là Lăng Lạc Thần nữa, nàng khẽ nâng pháp trượng lên, hai chân của Cô Trúc Kiếm lập tức đóng băng. Nếu lúc này muốn tìm từ chính xác để diễn tả tâm trạng của Cô Trúc Kiếm thì có lẽ phải nói là bi phẫn mới chính xác (đau buồn phẫn nộ). Trong đầu hẩn thậm chí còn nghĩ rằng hẩn tuyệt đối là vị đội trưởng đáng thương nhất trong các học viện đến tham gia cuộc thi này. Có điều, dù sao hẩn cũng là đội trưởng của một đội từng đứng hàng thứ tư trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, nên làm sao dễ dàng để người ta tấn công như vậy. Thấy nhiều người vây công mình, trước ngực hẩn lóe sáng, sau đó một bức màn ánh sáng hiện ra bao phủ lấy cơ thể hẩn. Đến lúc này chỉ có Hồn Kỹ đóng băng hai chân của Lăng Lạc Thần là có tác dụng, còn ba Hồn Kỹ của ba Chiến Hồn Sư hệ Cường Công kia đều bị cản lại. Hoắc Vũ Hạo lập tức quát to: - Hồn Đạo Khí Nhất Thứ Tính (sử dụng 1 lần), Vô Định Hộ Trảo. Với tu vi Hồn Vương của hẩn có lẽ sử dụng được khoảng ba giây. Những Hồn Đạo Khí Nhất Thứ Tính đều là những kiện vật phẩm có uy lực

không tầm thường, Vô Định Hộ Tráo này cũng không ngoại lệ. Nó có thể trong ba giây ngăn cản được tất cả mọi công kích, ít nhất lúc này Cô Trúc Kiểm đa có thể bảo vệ được khối kim loại kỳ lạ trong tay mình rồi. Sau đó hần phóng thích ra vũ hồn của mình, Hồn Hoàn thứ năm lóe sáng, cố gắng đột phá vòng vây. Mà bên kia, Từ Tam Thạch cũng xuất hiện ở vị trí của hần. Ban này chỗ Cô Trúc Kiểm đứng là ở gần cuối. Có điều những người khác đều quay lưng về hần. Hơn nữa trên còn cầm khối kim loại vô cùng kỳ lạ giống như hần. Những người kia lúc này đều đã quay mặt lại vây chặt Từ Tam Thạch. Từ Tam Thạch không giống như Cô Trúc Kiểm hoàn toàn không có chuẩn bị trước. Hần vừa sử dụng xong Huyền Minh Trí Hoán liền lập tức sử dụng tiếp kỹ năng thứ hai của mình, Huyền Minh Chấn. Huyền Minh Quy Giáp Thuần cắm xuống mặt đất, quầng sáng màu đen khuếch tán khắp nơi bao trùm lấy một phạm vi khoảng mười thước vuông. Lúc này, các thành viên của học viện Đấu Linh đều bị bị quầng sáng này phủ xuống. Vì từ này giờ mọi chuyện đều diễn ra quá bất ngờ nên mọi người vẫn chưa kịp thích ứng, nhất thời cả nhóm hơi lảo đảo đứng không vững. Từ Tam Thạch nhếch miệng cười gian xảo, ánh sáng lại nhấp nháy, hần tiếp tục sử dụng Huyền Minh Trí Hoán, sau đó, hần biến mất, thay vào đó là một bóng người yếu điệu với mái tóc đỏ rực, Mã Tiểu Đào. Mọi chuyện tuy diễn biến rất nhanh và bất ngờ nhưng các khán giả đứng xem hay những thành viên của học viện khác đều cảm nhận được, đây là do Hoàn Khắc (khắc chế hoàn toàn). Có thể nói học viện Đấu Linh đã rơi vào một tình huống xấu vô cùng, mà mọi chuyện này không phải do thực lực của bọn họ yếu mà vì chiến thuật tương khắc. Rõ ràng, đây là lần đầu tiên học viện Sử Lai Khắc sử dụng một chiến thuật hoàn hảo như vậy. Tác dụng của nó lớn vô cùng. Tuy không ai biết bên phía học viện Đấu Linh đang chuẩn bị gì nhưng chắc chắn uy lực của nó không nhỏ. Mấy người học viện Đấu Linh vốn định tăng cường phòng ngự, chỉ cần trụ được vài giây đủ thời gian lắp ráp xong khối kim loại này thì đã có thể nắm bắt được trận đấu này.

DAOTIEUVU

Chương 103: Hoàn Khắc (Trung)

Có điều lúc này không ai ngờ tên nhóc đối chỗ đội trưởng học viện Đấu Linh xong lại đổi thêm một lần nữa, cuối cùng người đang đứng ở vị trí trung tâm của trận hình kia là một vị Hồn Đế. Bọn họ không thể ghép khối kim loại ấy được nữa đành chọn cách cứng đối cứng thôi. Trong lòng Mã Tiểu Đào bức bối tức tối thế nào chỉ có cô là hiểu rõ nhất. Đây là lần đầu tiên cô có thể tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này, vậy mà trận đấu con chưa kịp bắt đầu cô đã bị trọng thương. Thân là đội trưởng đội chính thức, cô dám làm dám chịu, cho nên dù tính cách của cô quậy cường đến mức nào, khi thảm kịch ngày trước vừa kết thúc, không lúc nào cô không cảm thấy đau đớn. Lúc ấy cô chỉ có thể kiên cường chôn giấu đau đớn vào tận sâu trong đáy lòng mà chữa thương. Cô y vọng bản thân có thể hóa đau đớn thành sức mạnh, cố hết sức vì học viện Sử Lai Khắc thi đấu thật tốt. Nhưng, vết thương kia nặng hơn so với tưởng tượng của cô rất nhiều, cho nên cuối cùng cô lại chỉ có thể yên lặng đứng nhìn mấy đứa nhóc đội dự bị liều mạng thi đấu, liều mạng bị thương, liều mạng bảo vệ danh dự của học viện. Ngoài miệng cô không nói gì đến chuyện ấy nhưng trong lòng cô, nó còn đau gấp mấy ngàn lần những lúc cô bị Tà Hỏa tra tấn. Hôm nay rốt cuộc cô đã có cơ hội ra thi đấu, những lời Vương Ngôn căn dặn cô đều nghe rõ, hẳn muốn cô bảo tồn thực lực nhưng với tâm trạng và nỗi đau kia, cô có thể làm được sao? Cho nên, cuối cùng người được hoán đổi là cô chứ không phải Đái Thước Hành, đây là do cô không tiếc lời uy hiếp Từ Tam thành mới có được được cơ hội ấy. Một tiếng phượng hót lanh lảnh vang lên, ngọn lửa Phượng Hoàng bùng cháy dữ dội, phía sau đôi cánh đỏ rực kia, Hồn Hoàn thứ ba của Mã Tiểu Đào bùng sáng, một vòng lửa thật lớn mạnh mẽ khuếch tán ra bên ngoài. Cơ thể cô cũng nương theo tiếng vỗ cánh bay thẳng lên cao. Thật đáng thương cho học viện Đấu Linh, bọn họ dồn hết sức phòng ngự ra bên ngoài nhưng không ngờ đội thủ lại tấn công từ bên trong, ngay vị trí trung tâm. Bọn họ sau khi trúng Huyền Minh Chấn, cả người đứng còn không vững vậy mà đã phải đón đỡ đòn tấn công của Mã Tiểu Đào. Có

điều, mấy người học viện Đấu Linh phản ứng cũng không chậm, sau người miễn cưỡng chia thành ba nhóm, trong đó, Xích Hắc Ngữ, Khiên Nguyên và Hàm Linh Nhi đứng đầu, ba người còn lại ở phía sau. Trên tay mỗi người đều cầm một khối kim loại rực rỡ ánh vàng y hệt của Cô Trúc Kiếm, đồng thời trên ngực ba người phía trước cũng có một kiện Vô Địch Hộ Tráo. Vô Địch Hộ Tráo là dạng Hồn Đạo Khí cực kỳ hiếm thấy. Nó cần một thứ gọi là tinh thạch Hoàng Kim chỉ có ở đế quốc Nhật Nguyệt để làm vật dẫn thêm vào cạnh hạt nhân khắc trận pháp. Hồn lực rót vào Vô Địch Hộ Tráo sẽ thông qua tinh thạch Hoàng Kim kia nháy mắt phát ra lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ. Cái thứ tốt thế này dĩ nhiên cũng có hạn chế. Vô Địch Hộ Tráo thấp nhất cũng phải là Hồn Đạo Khí cấp năm, nói cách khác chỉ có Hồn Vương trở lên mới sử dụng được. Vô Địch Hộ Tráo cấp năm sẽ có thể cản được công kích của Hồn Sư bậc Hồn Đấu La trở xuống trong vòng ba giây. Vô Địch Hộ Tráo cấp sáu sẽ đỡ được công kích của cường giả bậc Phong Hào Đấu La trong thời gian tương tự. Còn Vô Địch Hộ Tráo cấp bảy thì cực kỳ hiếm thấy. Món đồ này có lực phòng ngự kinh khủng như vậy dĩ nhiên là món đồ cứu mệnh tuyệt vời. Cho nên, nó và Bình Sữa là hai thứ được Hồn Sư cực kỳ yêu thích lúc nào cũng cung không đủ cầu. Có điều, khuyết điểm của nó quá rõ ràng. Đầu tiên là giá cao, một cái Vô Địch Hộ Tráo cấp năm ít nhất có giá mười vạn kim hồn tệ. Mà bình thường ít khi nào được bán với giá này lắm, vì mặc dù món đồ này chế tạo không khó nhưng sản lượng của tinh thạch Hoàng Kim kia lại cực kỳ ít, mà Vô Địch Hộ Tráo cấp bậc càng cao thì càng đòi hỏi độ tinh khiết của tinh thạch Hoàng Kim cũng tương đương. Và quan trọng hơn, khi lực phòng ngự tăng đến một mức nhất định trong một thời gian nhất định, tinh thạch Hoàng Kim bên trong nó sẽ vỡ nát, mà khi đó kiện Vô Địch Hộ Tráo cũng không thể sử dụng nữa. Cho nên thứ đồ chơi này không phải bất cứ Hồn Sư nào cũng có thể dùng, mà những Hồn Đạo Sư có tinh thạch Hoàng Kim rồi đem dùng chế tạo nó thành món đồ này đều là những đại phú ông. Nếu không phải đế quốc Nhật Nguyệt có lệnh cấm hạn chế buôn bán Hồn Đạo Khí ra khỏi nước e là đế quốc bọn họ đã giàu hơn rất nhiều rồi. Tình hình trước mắt rõ ràng năm Hồn Vương của học viện Đấu Linh đều được trang bị Vô

Địch Hộ Tráo, mức đầu tư này quả là khủng bố. Bình thường không phải học viện nào cũng giàu có như học viện Sử Lai Khắc và học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đâu. Nhờ lực phòng ngự của Vô Địch Hộ Tráo mà sáu người còn lại của học viện Đấu Linh không chỉ tránh được ngọn lửa tỏa ra từ đôi cánh vũ hồn Tà Hỏa Phượng Hoàng của Mã Tiểu Đào mà còn tranh thủ được chút thời gian. Bản thân là Hồn Sư hệ Khống Chế, Tiểu Phong ngẩn đầu nhìn Mã Tiểu Đào đang lơ lửng trên không trung, khối kim loại trên tay cũng đã biến mất, hai tay hắn đặt lên trái tim mình, một quả cầu ánh sáng màu tím phủ sương trắng lạng lẽ xuất hiện. Hồn Hoàn thứ tư màu tím sậm trên người hắn nhấp nháy, đồng thời ánh sáng tím từ quả cầu kia cũng sáng bừng lên, bao trùm lấy sáu người học viện Đấu Linh. Những thứ được ánh sáng màu tím kia bao trùm đều trở nên hư ảo, thậm chí dao động hồn lực ở bên trong cũng thoáng ẩn thoáng hiện. Mê Chi Châu, đây là vũ hồn của Tiểu Phong, chủ khống học viện Đấu Linh. Hắn và Hoắc Vũ Hạo đều là Hồn Sư hiếm thấy có vũ hồn thuộc tính tinh thần, kỹ năng của hắn khác với Hoắc Vũ Hạo ở chỗ hắn sẽ thông qua Mê Chi Châu tạo nên những huyền cảnh mê hoặc đối thủ đồng thời bảo vệ đồng đội bên mình. Mã Tiểu Đào đang lơ lửng trên không trung nếu nhìn bằng mắt của cô dĩ nhiên sẽ chỉ thấy một vùng toàn là màu tím, không thể trông thấy sáu người bên dưới đã thay đổi vị trí bắt đầu sử dụng kỹ năng tấn công vào cô. Có điều lúc này Mã Tiểu Đào lại mỉm cười hài lòng, trong lòng thầm nghĩ, cảm giác này, thật sướng. Sáu người học viện Đấu Linh giật mình trông thấy Mã Tiểu Đào trên không trung không những không hạ xuống mà ba Hồn Hoàn thứ hai, thứ ba và thứ tư đồng loạt phát sáng. Cả người cô như hóa thành ngọn lửa, trông hệt như một con phượng hoàng đột nhiên xuất hiện vậy. Sàn đấu lúc này đã bị ngọn lửa của cô phủ xuống thành một màu đỏ rực. Xích Hằng Ngữ đã thu lại Kim Cương Cự Thuần, những vật phòng ngự trước mặt nhanh chóng biến mất, hắn là Chiến Hồn Vương hệ Phòng Ngự duy nhất của đội nên không có lý do gì lại lùi bước, hắn nâng Kim Cương Cự Thuần lên, ánh sáng màu tím từ Mê Chi Châu phía sau hắn lại nhanh chóng xuất hiện che dấu cho tấm chắn kia. Chiến Hồn Vương vũ hồn Khủng Trảo Hùng Khiên Nguyên cũng đã nhanh chóng bước đến gần Xích

Hằng Ngự, chỉ cần Xích Hằng Ngự có thể đỡ được một kích này của Mã Tiểu Đào thì hẳn sẽ toàn lực công kích cô. Sau khi phóng thích Vũ Hồn, cơ thể Khiên Nguyên đã cao đến hơn ba thước, cơ thể cường càn kinh khủng, hẳn phải khom người xuống mới có thể được quãng sáng từ Mê Chi Châu tỏa ra bao phủ hoàn toàn được. Hàm Linh Nhi thì ở cách xa hơn một chút, cô là Chiến Hồn Vương hệ Mẫn Công nên phương thức chiến đấu dĩ nhiên là lạng lẹ chờ cơ hội ra một kích tất thắng. Đường Nữu Nữu ngược lại lúc này đã phóng kỹ năng phụ trợ lên người Xích Hằng Ngự, tác dụng của nó dĩ nhiên là tăng lực phòng ngự cho Xích Hằng Ngự rồi. Chỉ cần đỡ được một kích này của cô gái kia, bọn họ sẽ có cơ hội đánh hội đồng. Trong những người còn lại, chỉ có duy nhất Thanh Phong không tham gia vào việc vây đánh Mã Tiểu Đào, vì lúc này hẳn bạn không chế nguyên tố thổ đánh về phía học viện Sử Lai Khắc, hẳn muốn cứu đội trưởng Cổ Trúc Kiếm trở về. Ầm. Hai tiếng nổ thật lớn đồng thời vang lên ở hai phía, lực phòng ngự của Xích Hằng Ngự quả thật rất mạnh, mặc dù tu vi của hẳn chỉ là Hồn vương, nhưng không phải không thể đỡ được một kích từ Hồn Đế, nhất là lúc này hẳn còn được đồng đội phụ trợ. Nhưng vấn đề là đòn công kích của người tên không kia có rơi trúng tấm chắn của hẳn không mới quan trọng. Mã Tiểu Đào đột nhiên lao xuống với tốc độ chóng mặt, y hệt như kiểu được ăn cả ngã về không nhưng ngay 1 giây trước khi cô chạm đất thì đôi cánh sau lưng cô lại giật giật, cả người cô khẽ lệch sang một chút. Cô rơi xuống ngay bên cạnh Kim Cương Cự Thuần, hơn nữa, lúc này cô khoảng cách giữa cô và Xích Hằng Ngự lẫn Khiên Nguyên không lớn bao nhiêu. Cũng ngay lúc này, Vô Định Hộ Tráo trên người ba Hồn Vương của học viện Đấu Linh cũng lóe sáng rồi tắt lịm rõ ràng đã mất tác dụng, tích tắc sau, thậm chí bọn họ còn chưa kịp nghe thấy tiếng vỡ nát của tinh thạch Hoàng Kim, Mã Tiểu Đào đã đến. Không thể nào. Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu mấy đệ tử học viện Đấu Linh. Cho dù nhìn kiểu gì cũng không thể nào nhìn thấy được khe hở, huống chi lúc này trước mặt Mã Tiểu Đào còn có một bức màn sương mù huyền ảo màu tím từ Hồn Kỹ thứ tư của Tiểu Phong nữa. Nhưng, sự thật thế nào cũng là sự thật. Ngay lúc tiếng nổ khủng bố kia vang lên, sáu người học viện Đấu La đã bị vây trong ngọn lửa đỏ rực, hơn nữa uy lực

của nó hoàn toàn hơn hẳn Huyền Minh Chấn của Từ Tam Thạch ban nãy. Xích Hăng Ngử và Khiên Thiên đang ở gần cô nhất dĩ nhiên là người đứng mũi chịu sào, cả hai cảm thấy hồn lực trong cơ thể dường như không ngừng thiêu đốt, Hồn Kỹ cũng vỡ nát, cả người cứng ngắc không thể di chuyển nữa. Tình huống của bốn người còn lại cũng không khác lắm có điều nhẹ hơn hai người bọn họ một chút mà thôi. Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích, đây là kỹ năng khổng chế phối hợp vô cùng mạnh mẽ, đồng thời cũng là Hồn Kỹ thứ tư của Mã Tiểu Đào. Nhờ kỹ năng Dục Hỏa Phượng Hoàng và Phượng Dực Thiên Tường tăng phúc, uy lực của nó không hề thua kém với Hồn Kỹ vạn năm bình thường. Kỹ năng phụ trợ của Đường Nữ Nữ, kỹ năng từ Mê Chi Châu của Tiểu Phong cùng lúc tan rã trước một chiêu này của Mã Tiểu Đào. Sau khi dùng xong chiêu Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích, Mã Tiểu Đào không chút nao núng, cô hừ lạnh một tiếng, Hồn Hoàn đen nhánh nằm ở vị trí thứ sáu lóe sáng. Nhất thời, bức màn phòng ngự được 108 Hồn Sư hợp lực tạo thành không ngừng run rẩy. Từng quầng sáng màu đỏ rực ngưng kết trên bầu trời gần như chạm trúng bức màn phòng ngự, nhiệt độ cả sàn đấu nháy mắt tăng cao. Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ, kỹ năng công kích cực mạnh của Mã Tiểu Đào, lúc này, sáu người của học viện Đấu Linh dừng nói là ngăn cản, ngay cả né tránh cũng không thể. Là Hồn Đế thật? Ngay giờ phút này, đó là suy nghĩ của tất cả người xem ở đây. Đây là Hồn Đế đầu tiên xuất hiện trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. Rất nhiều người trông thấy cảnh này không hèn mà cùng tán thưởng, đây mới thật sự là thực lực của đệ tử học viện Sử Lai Khắc. Mà lúc này, trận đấu bên kia cũng đã xong...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 103: Hoàn Khắc (Hạ)

Sóng đất của Thanh Phong có lẽ sẽ làm nên chuyện nếu đối thủ anh gặp phải không là Hồn Tông có lực phòng ngự cực mạnh, Từ Tam Thạch. Huyền Minh Quy Giáp Thuần, Thuần Tường. Tất cả sóng đất đều bị ngăn

cản lại, căn bản không có cơ hội đến gần tiếp ỨC Cô Trúc Kiếm. Mà Cô Trúc Kiếm nhờ ba giây ngắn mọi đòn tấn công của Vô Địch Hộ Tráo đã thuận lợi sử dụng Hồn Kỹ thứ năm của mình. Tử Hoàng Trúc, dài chừng một trượng, toát ra ánh sáng màu tím rực rỡ, phía trên mơ hồ ẩn hiện hoa văn ánh kim. Cô Trúc Kiếm nhờ sự trợ giúp của Vô Địch Hộ Tráo đã đưa vũ hồn Tử Hoàng Trúc của mình cắm xuống mặt đất. Ngay khi vật phẩm phụ trợ kia mất đi tác dụng, hắn liền lập tức sử dụng Hồn Kỹ thứ năm của mình. Mục đích của hắn rất đơn giản, chính là, tìm cơ hội chạy trốn. Đáng tiếc, trước mặt hắn còn có đến năm người của học viện Sử Lai Khắc. Ngay lúc Vô Địch Hộ Tráo mất đi tác dụng, một cái lồng băng liền xuất hiện vây lấy hắn, mà cái lồng băng này lại chẳng hề có một khe hở nào. Kết quả, Hồn Kỹ thứ năm của hắn đành va mạnh vào lồng băng. Lồng băng kia là hồn kỹ thứ ba của Lăng Lạc Thần, cũng chính là Hồn Kỹ ngàn năm, gọi là Băng Lao. Cô và Cô Trúc Kiếm đều có tu vi là Hồn Vương, theo lý thuyết lẽ ra lồng băng của cô không thể nào đỡ được công kích của Cô Trúc Kiếm. Nhưng, hiện giờ Lăng Lạc Thần không phải chiến đấu một mình. Sau lưng cô là Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang hợp lực tạo thành Hạo Đông Lực rót vào cơ thể cô. Hạo Đông Lực không chỉ tăng phúc cho thuộc tính vũ hồn cô trở thành cực hạn mà thậm chí còn tăng thêm một chút hơi thở Quang Minh. Vì thế, Băng Lao này đã kiên cố lại càng thêm vững chắc, vô cùng khó phá vỡ. Mọi người bên ngoài nhìn vào sẽ thấy bên trong Băng Lao phát ra ánh sáng màu tím rực rỡ, sau đó Băng Lao xuất hiện vết nứt, cuối cùng ánh sáng màu tím kia trở nên ảm đạm. Băng Lao vỡ nát, nhưng vì do Lăng Lạc Thần thu lại kỹ năng của mình, Cô Trúc Kiếm vừa sử dụng kỹ năng từ Hồn Hoàn vạn năm, nhưng chưa kịp nghỉ ngơi đã phải đỡ lấy Đái Thước Hành đang cùng lúc thi triển Bạch Hổ Hộ Thân Chương, Bạch Hổ Kim Cương Biến và Bạch Hổ Ma Thần Biến. Vì thế, quá trình này, chỉ có thể dùng hai chữ giãy vò để hình dung. Là một Hồn Vương bị Hồn Đế "bạo hành". Trận chiến kết thúc nhanh vượt xa dự đoán của mọi người. Mà Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ của Mã Tiểu Đào hoàn toàn không có cơ hội rơi xuống những người của học viện Đấu Linh vì vị trọng tài bên ngoài ngay khi cảm thấy tình thế không ổn đã vội vàng bước lên can thiệp. Học viện

Sử Lai Khắc hoàn toàn áp đảo, chiến thắng một cách dễ dàng. Lúc này thâm nhất có thể nói là Cô Trúc Kiếm, vì học viện bọn họ chỉ có một ngày để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, hôm sau đã tiếp tục phải thi đấu trận cá nhân rồi. Nhưng ban này vì vị trọng tài bận ngăn cản Mã Tiểu Đào nên bên này Đái Thước Hành không có ai cản trở dĩ nhiên ra tay hơi bị độc ác. Hai tay hai chân Cô Trúc Kiếm đều bị đánh gãy. Đương nhiên, vết thương này với Hồn Sư không có gì đáng ngại nhưng trong thời gian ngắn không thể nào tiếp tục chiến đấu. Lúc vị trọng tài đỡ Cô Trúc Kiếm dậy, bỗng thoáng nhìn về phía học viện Sử Lai Khắc với vẻ bất mãn. Đái Thước Hành lại còn bày ra vẻ mặt vô tội cứ như ban này người xuống tay độc ác không phải là hắn. Hoặc là nói... ta chỉ đánh gãy tứ chi hắn chứ không phải "ngũ chi", như thế đã nhẹ tay lắm rồi. Các thành viên của học viện Đấu Linh đều nhìn về phía học viện Sử Lai Khắc với vẻ phẫn nộ. Mã Tiểu Đào hừ lạnh một tiếng nói: - Nhìn cái gì? Nếu là các người, các người có nường tay không? Xuất phát tinh thần nhân đạo, trước khi Đái Thước Hành đánh gãy tứ chi của Cô Trúc Kiếm đã đánh hắn ngất xỉu, nên lúc này người lãnh đạo của học viện Đấu Linh là đội phó Tiểu Phong. Tiểu Phong đưa tay giữ đồng đội của mình lại, đồng thời trầm giọng hỏi Mã Tiểu Đào: - Cô làm cách nào phá vỡ được ảo cảnh của tôi? Đừng nói là do may mắn. Mã Tiểu Đào bĩu môi nói: - Tỷ tỷ đây thiên phú dị bẩm được chưa? Muốn báo thù cứ đợi đến đấu cá nhân tìm tỷ mà báo. Cô nói xong liền vung tay dẫn đầu đoàn người rời khỏi sàn đấu, cực kỳ có phong cách đại tỷ. Làm sao cô phá vỡ được ảo cảnh của đối phương? Dĩ nhiên là nhờ Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo rồi, còn phải suy nghĩ sao? Đừng nhìn trận đấu này có vẻ đơn giản, thật ra mỗi bước của bọn họ đều đã tính toán rất cẩn thận, mấu chốt đều nằm trên người Hoắc Vũ Hạo. Trận này bề ngoài Lăng Lạc Thần là chủ khống nhưng thật ra vai trò của Hoắc Vũ Hạo cũng quan trọng không kém. Chẳng qua những người bên ngoài không nhìn thấy được mà thôi. - Đây mới thật sự là thực lực của học viện Sử Lai Khắc. Có điều học viện Đấu Linh cũng không tệ. Tiếc là họ gặp nhầm đối thủ mà thôi. Hoàng đế Tinh La sau khi xem xong trận đấu gật đầu đánh giá. Bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Tiểu Hồng Trần hiếm khi không có vẻ kiêu ngạo, không

biết có phải vì hành động ban nãy của Vương Đông đã kích thích hấn hay không mà lúc này hấn lại ghé tai nói nhỏ với Mã Như Long. - Đội trưởng, đội trưởng nhìn thấy gì không. Bên phía học viện Đấu Linh cũng không đơn giản đâu. Chẳng qua bọn họ chưa kịp sử dụng thứ đó mà thôi. Mã Như Long gật đầu nói: - Khó trách bọn họ dám bỏ qua vị trí thứ nhất. Nếu ta nhìn không lầm thì bọn họ định ghép những món đồ kia lại, thứ đó hẳn là phiên bản lớn của Lôi Đình Cự Pháo. Nhưng mà, làm sao bọn họ có được bản vẽ của Lôi Đình Cự Pháo chứ? Tiểu Hồng Trần nhú mày, trầm giọng nói: - Nếu ta đoán không nhầm hẳn là thứ phỏng chế từ Lôi Đình Cự Pháo của Minh Đức Đường chúng ta. Có điều kỹ thuật của bọn họ không bằng nên phải làm phiên bản lớn. Thế thích lớn thì không cần kỹ thuật cao siêu lắm. Vì thế nó mới cần đến bảy người cùng sử dụng. Mã Như Long gật đầu nói: - Có lẽ là thế, xem ra về mặt chế tạo Hồn Đạo Khí của đế quốc Đấu Linh đã tiến bộ không ít. Có lẽ bọn họ không ngờ mình lại gặp phải học viện Sử Lai Khắc sớm như vậy, mà chiến thuật của học viện Sử Lai Khắc còn vừa vặn khắc chế bọn họ. Nếu đổi là đội ngũ khác, e là hiếm có ai có thể phá vỡ phòng ngự của bọn họ trước khi họ lắp ráp thành công Lôi Đình Cự Pháo, năm người kia đều có một kiện Vô Địch Hộ Tráo, mà bọn họ còn có ảo cảnh với lực phòng ngự khá mạnh. Trận này bọn họ thua chỉ vì bọn họ xui xẻo, chứ không phải không có thực lực. Tiểu Hồng Trần có chút bức bối nói: - Học viện Sử Lai Khắc thật may mắn. Nhưng mà chiến thuật này bọn họ chỉ dùng được một lần thôi, cũng may mà gặp phải đối thủ này. Nếu không với lực công kích cực mạnh của kiện Lôi Đình Cự Pháo cấp bảy kia, cho dù bọn họ có hai Hồn Đế cũng đừng mơ đờ được. Mã Như Long mỉm cười nói: - Như thế này cũng không hẳn là xấu, chẳng phải chúng ta đã thấy rõ toàn bộ thực lực của học viện Sử Lai Khắc rồi sao? Tiểu Hồng Trần gật đầu nói: - Ủ. Mã Như Long xoay người lại nhìn thẳng vào Tiểu Hồng Trần, nghiêm túc nói: - Tiểu, về mặt thiên phú rõ ràng đệ hơn xa ta, thậm chí có thể nói là có một không hai ở đế quốc chúng ta. Nhưng tính cách của đệ cũng vì phần thiên phú này mà trở nên nóng nảy. Nếu đệ không sửa đổi thì tương lai sẽ ngã rất đau. Tiểu Hồng Trần lặng người. - Đội trưởng, ta... Mã Như Long phất tay không cho hấn nói tiếp: - Ta hy vọng đệ càng ngày càng

mạnh mẽ, vì đế quốc, vì Minh Đức Đường hay vì học viện chúng ta cũng được. Chúng ta ai cũng đặt rất nhiều kỳ vọng vào đệ, hi vọng đệ không làm mọi người thất vọng. Đệ cũng sắp mười lăm tuổi rồi, cũng nên trưởng thành thôi. Tiểu Hồng Trần có chút lúng túng, nhưng kỳ lạ là lại không phản bác lại những lời của Mã Như Long, hần từ từ bước về chỗ của mình, vẻ mặt cứ như đang suy nghĩ cái gì đó. Người sáng suốt đương nhiên không chỉ có bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, Vương Ngôn ngồi bên dưới xem trận đấu cũng hoảng hồn. Khi thấy Cô Trúc Kiếm cầm khối kim loại trong tay hần đã hiểu chiến thuật của đối phương là gì. Đây không phải là âm mưu nữa mà phải gọi là dương mưu. Vì dù biết rõ đối phương đang làm gì nếu không đủ thực lực cũng không thể ngăn cản. Bên phía đối phương có đến năm Hồn Vương mang Vô Địch Hộ Tráp, hơn nữa còn có rất nhiều Hồn Kỹ tăng lực phòng ngự, tất cả rõ ràng đều đã chuẩn bị vô cùng kỹ càng, bọn họ muốn đối phó dĩ nhiên là học viện Sử Lai Khắc, đồng thời cũng là chức vô địch kia. Chiến thuật lần này của học viện Đấu Linh rõ ràng là không tiếc bất cứ thứ gì, hoàn toàn dựa vào những Hồn Đạo Khí có tác dụng cực mạnh kia. Trên đường về Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm, Đái Thước Hành nói: - Ngày mốt, trận đấu cá nhân, để ta thi đấu đầu tiên. Mã Tiểu Đào trừng mắt nhìn hần nói: - Người dựa vào cái gì mà đòi thi đấu đầu tiên? Đái Thước Hành mỉm cười nói: - Vì hôm nay ta đã làm đội trưởng của bọn họ bị thương nặng, nếu bọn họ thấy ta xuất hiện nhất định sẽ vô cùng kích động. Ta ra thi đấu đầu tiên là vô cùng hợp lý. Mã Tiểu Đào hừ một tiếng nói: - Nếu mạnh thì cần gì ba cái quý kẻ kia? Vương Ngôn đột nhiên lên tiếng nói: - Tiểu Đào, về tửu điểm rồi bàn bạc sau. Mã Tiểu Đào nhú mày nhưng không nói thêm gì nữa. Lát sau, mọi người đã về đến tửu điểm. Vương Ngôn bảo những người còn lại về phòng nghỉ ngơi tu luyện, còn mình và Mã Tiểu Đào lập tức vào phòng họp. Sau khi đóng cửa phòng họp lại, Vương Ngôn cũng không nóng lòng nói gì mà từ tốn rót cho Mã Tiểu Đào chén nước. Mã Tiểu Đào nhìn chén nước trước mặt mình, khẽ ngẩng đầu nhìn Vương Ngôn nói: - Vương lão sư, ta biết ngài muốn nói gì. Hôm nay ta không làm theo chiến thuật của ngài là lỗi của ta. Nhưng ta và Đái Thước Hành đổi chỗ cho nhau cũng chẳng ảnh hưởng gì đến kết quả.

Vương Ngôn nhìn Mã Tiểu Đào với ánh mắt vô cùng bình tĩnh. - Tiểu Đào, con là đội trưởng của đội chính thức dự thi lần này của học viện Sử Lai Khắc phải không? Mã Tiểu Đào theo bản năng đáp: - Đương nhiên. Vương Ngôn nói: - Vậy ta hỏi con, trách nhiệm quan trọng nhất của đội trưởng là gì? Là trút giận uất ức trong lòng? Hay dẫn dắt cả đội đoạt chức quán quân cuối cùng? Mã Tiểu Đào ngẩng người, cô là người thông minh, tuy rằng bình thường khá nóng nảy nhưng nếu xét về mặt suy nghĩ dĩ nhiên cô hiểu ý Vương Ngôn muốn nói là gì. Vương Ngôn trầm giọng nói tiếp: - Nếu nói tư cách làm đội trưởng thì lẽ ra người đủ tư cách nhất là Bối Bối, ngay cả Đái Thước Hành cũng thích hợp làm đội trưởng hơn con. - Ngài... Mã Tiểu Đào tức giận nói. Vương Ngôn cứ như không nhận thấy sự tức giận của Mã Tiểu Đào, hần từ tốn nói tiếp: - Không phục sao? Vậy thì con nói cho ta nghe xem trong trận đấu này con đã làm được những gì? Lúc trước con bị thương không thể ra thi đấu ta cũng không trách gì? Nhưng bây giờ con đã bình phục, con nói thử xem, con đã làm được những gì???

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 104: Tiến vào Bán kết (Thượng)

Mã Tiểu Đào không chút khách khí nói: - Ta không có làm sai, những gì ta làm tất cả đều vì chiến thắng của đội. Với thực lực của ta, rõ ràng thích hợp xâm nhập vào sau lưng địch hơn Đái Thước Hành, kết quả cuối cùng cũng đã chứng minh điều đó, chúng ta chiến thắng vô cùng dễ dàng. - Dễ dàng? Vương Ngôn mỉm cười nói: - Ủ, đúng là các người chiến thắng vô cùng dễ dàng. Thế cho ta hỏi một câu, các đối thủ ở phía sau có đội nào sẽ yếu hơn học viện Đấu Linh không? Vậy mà bây giờ người để lộ hết thực lực, người không nhớ đối thủ cạnh tranh lớn nhất của chúng ta là ai sao? Vương Ngôn nói đến đây cũng cao giọng, hần đập mạnh xuống bàn một cái, tay phải chỉ ra ngoài nói tiếp: - Đối thủ mạnh nhất của chúng ta là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Khi chúng ta thi đấu, người ta đứng bên ngoài quan sát đã thấy rõ chúng ta trên sàn đấu đang làm gì, thực lực thế nào, Hồn

Kỹ ra sao. Bọn họ thấy rõ hết. Còn người thì sao? Người chê người ta biết mình chưa đủ, bao nhiêu kỹ năng đem ra dùng hết, người sợ người ta không biết mình mạnh đến mức nào phải không? - Đừng chối. Sự thật đã nói lên tất cả. Trong cuộc thi lần trước, người không có tham gia, mà trong cuộc thi lần này, chủ lực là người, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần. Trong đó chỉ có người là người đối thủ không nắm rõ năng lực. Nếu người có thể ẩn giấu đến cùng đợi đến trận chung kết rồi bùng nổ thì đối thủ sẽ bất ngờ đến mức nào và chúng ta cũng sẽ có nhiều % đạt chức quán quân hơn. Vậy mà người xem, người đã làm những gì? Mã Tiểu Đào, người đừng quên hiện nay bảy người đội chính thức không còn đầy đủ nữa, mà đối thủ của chúng ta lại mạnh hơn trước đây rất nhiều, người nghĩ với đội hình hiện giờ có thể đạt được chức quán quân sao? Mã Tiểu Đào bị Vương Ngôn mắng lúc đầu cảm thấy bất ngờ sau lại xấu hổ vì không biết phản bác như thế nào. Từ nhỏ đến giờ chẳng có ai la mắng cô bao giờ, tính cách của cô lại vô cùng mạnh mẽ, nhất thời cô xấu hổ đến đỏ mặt. Vương Ngôn lạnh lùng nói: - Chúng ta nói tiếp trận đấu hôm nay. Nếu không phải Từ Tam Thạch có kỹ năng Huyền Minh Trí Hóa, chúng ta làm cách nào phá vỡ phòng ngự của đối thủ đây? Cho dù phá được cũng mất bao lâu? Người có nghĩ đến việc tại sao đối phương biết rõ thực lực của chúng ta mà vẫn bày ra trận hình như vậy không? Bởi vì bọn họ chắc chắn dùng trận hình đó sẽ thắng được chúng ta. Ta dám khẳng định, khối kim loại trên tay bọn họ là từng phần của một Hồn Đạo Khí có uy lực công kích cực mạnh. Người nhắm người và Đái Thước Hành có thể đỡ một đòn từ nó không? Các người là Hồn Đế, các người nghĩ mình mạnh vì có đến hai Hồn Kỹ vạn năm, nhưng người nhớ lại đi, hôm đối mặt với Sứ Giả Tử Thần, kết quả của các người thế nào? Tuyệt đối, tuyệt đối không được xem thường đối thủ, càng không thể kiêu ngạo vì bản thân mình mạnh mẽ. Kiêu ngạo không xấu nhưng trước tiên phải nghĩ đến kết quả đã. Huống chi hiện giờ thi đấu không phải chỉ có mình người. Người là đội trưởng, là đội trưởng đại diện cho cái học viện Sử Lai Khắc này. - Người xem xem, mấy đứa nhỏ kia đã làm gì? Vì danh dự của học viện Sử Lai Khắc, trong trận đấu với học viện Chính Thiên bọn chúng đã liều mạng thế nào? Năm trong bảy hôn mê, Tiêu Tiêu bị thương nặng đến mức hiện

nay còn chưa hoàn toàn khôi phục nữa. Bọn chúng tại sao phải rơi vào hoàn cảnh ấy? Không phải vì khi làm nhiệm vụ kia đội chính thức các người khinh thường đối thủ sao? Vì học viện Sử Lai Khắc, bọn chúng dám liều mạng. Đúng, xét thực lực, ba người các người mạnh hơn hẳn bảy đứa nhỏ nhưng cống hiến trong cuộc thi lần này, ba người con lâu mới bằng tụi nó. Vương Ngôn một hơi nói hết mấy câu này cũng khá mệt mỏi, hắt ngừng một chút, gương mặt vì kích động cũng hơi ửng đỏ. Mã Tiểu Đào vừa định phản bác nhưng càng nghe Vương Ngôn nói, cô càng không biết nên phản bác như thế nào. Mã đến lúc này, cô mới hạ giọng nói: - Nhưng chiến thuật của ngài chưa hẳn lúc nào cũng tốt. Vương Ngôn ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô, nói: - Chiến thuật của ta không tốt? Vậy chiến thuật của người thì sao? Người có biết một mình người tự ý hành động đã khiến cả đội bị ảnh hưởng thế nào không? Ít nhất với chiến thuật của ta, cả đội sẽ có thể liên kết thành một chỉnh thể nhưng người lại khiến nó vỡ nát. Nếu không có Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo phụ trợ, người nghĩ mọi người còn phối hợp với nhau được như thế à? Các người còn có thể chiến thắng dễ dàng được sao? - Ta biết vì thực lực của ta không bằng người và Đái Thước Hành nên người coi thường ta. Không sao, ta cũng không cần người tôn trọng mình. Nhưng người phải nhớ kỹ, lúc này ta là người dẫn đội, là người có quyền cao nhất ở đây. Nếu người không đảm bảo được trách nhiệm của vị trí đội trưởng thì các trận đấu sau người cũng không cần ra thi đấu nữa. Hậu quả thế nào ta chịu hết. Bình thường ấn tượng của Vương Ngôn trong mắt mọi người là một người vô cùng lịch sự, văn nhã, trước nay rất hiếm khi bùng nổ thế này. Mà những lời hắt nói đều rất có đạo lý. Cho nên ngay cả Mã Tiểu Đào nghe mà cũng có chút luống cuống. Nếu Vương Ngôn không cho cô ra thi đấu nữa thì chẳng khác nào giết chết cô rồi, sự xấu hổ ấy sẽ đi theo cô đến hết cuộc đời. Mã Tiểu Đào cúi đầu không dám nói gì nữa, còn Vương Ngôn thì đứng dậy nói: - Người từ từ ngẫm lại xem, là một đội trưởng thì nên làm những gì. Hắt nói xong liền đẩy cửa bước ra ngoài. Sau khi ra khỏi phòng, Vương Ngôn khẽ lắc đầu thở dài một hơi. Xét địa vị, có thể trong học viện hắt cũng không bằng Mã Tiểu Đào nhưng hắt hoàn toàn không hối hận vì những lời ban nãy. Để giành chức quán quân, để bảo

vệ danh dự của học viện Sử Lai Khắc, hẳn không sợ phải đắc tội với ai cả. Nếu thật sự Mã Tiểu Đào vẫn không nhận ra sai lầm của mình thì hẳn chấp nhận đội ngũ thiếu đi một Hồn Đế. Mặc dù khi đó thực lực của đội không mạnh như trước nhưng chắc chắn không còn xảy ra tình huống bất ngờ. Không thể chắc lúc nào cũng sẽ may mắn như hôm nay, mà ba trận đấu kế tiếp, trận nào cũng gian khổ và nguy hiểm. Vòng mười sáu đội tiếp tục diễn ra thuận lợi, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư không ngoài dự đoán lại tiếp tục chiến thắng đối thủ. Hơn nữa trong trận này Hồn Đế bên phía bọn họ là Mã Như Long vẫn không có ra thi đấu. Bọn họ chỉ với sáu thành viên chính thức và một thành viên dự bị đã đủ thắng đối thủ. Mãi đến lúc này, bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư chỉ có ba người chưa ra thi đấu là đội trưởng đội chính thức Mã Như Long và anh em Tiểu Hồng Trần, Mộng Hồng Trần. Vì học viện Sử Lai Khắc gặp rắc rối nên hiện tại đa số mọi người đều cho là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư sẽ giành được chức quán quân. Các phiên cá cược trong bóng tối cũng đã bắt đầu nhận cược ai sẽ đoạt chức quán quân, mà tỷ lệ lại nghiêng về phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư hơn là học viện Sử Lai Khắc. Sau một ngày nghỉ ngơi, rốt cuộc trận thi đấu cá nhân cũng bắt đầu. Đái Thước Hành trong trận đoàn chiến ra tay vừa mức, đội trưởng Cô Trúc Kiếm của học viện Đấu Linh chỉ tạm thời không thể ra thi đấu, nghỉ ngơi một thời gian ngắn sẽ bình phục. Trận thi đấu cá nhân này Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không tham gia, vì thực lực của cả hai quá yếu, hai người bọn họ chỉ có thể sử dụng Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ mới có cơ hội. Cho nên, hôm nay thành phần tham gia thi đấu cá nhân là Đái Thước Hành, Mã Tiểu Đào, Lăng Lạc Thần, Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu. Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu làm khán giả. Theo sắp xếp của Vương Ngôn, Đái Thước Hành là người ra thi đấu đầu tiên còn Mã Tiểu Đào là người cuối cùng. Mã Tiểu Đào bị Vương Ngôn mắng một trận rất cuộc cũng chịu thua, cô ngoan ngoãn đi tìm Vương Ngôn nhận lỗi hơn nữa còn hứa các trận đấu sau tuyệt đối tuân thủ chiến thuật của Vương Ngôn, không bao giờ làm theo chủ nghĩa cá nhân nữa. Vương Ngôn dĩ nhiên vui vẻ chấp nhận. Đây cũng là lý do tại sao hôm nay Mã Tiểu Đào

là người thi đấu cuối cùng. Khi Đái Thước Hành đại diện học viện Sử Lai Khắc ra thi đấu, mấy người bên phía học viện Đấu Linh đều tức đến đỏ mắt. Đội trưởng bị người ta đánh gãy tay chân không thể dự thi, mà chiến thuật cực mạnh của bọn họ cũng không có cơ hội thực hiện khiến mấy người học viện Đấu Linh đã tức muốn mắc nghẹn, cho dù bọn họ biết hôm nay ra thi đấu sẽ lành ít dữ nhiều nhưng cũng không cam lòng thất bại, cho dù chết cũng phải liều mạng. Vì học viện Sử Lai Khắc đã thắng trong trận đoàn chiến nên hôm nay bọn họ chỉ cần đánh bại ba đối thủ trong trận cá nhân là sẽ thuận lợi vào vòng tám đội. Mà bên phía học viện Đấu Linh vì thua trong đoàn chiến nên bọn họ phải bằng ba người đánh bại hết bảy người học viện Sử Lai Khắc mới có cơ hội chuyển bại thành thắng. Có điều học viện Sử Lai Khắc có hai Hồn Đế hệ Cường Công trấn thủ nên tình huống này rất khó xảy ra. Đối thủ đầu tiên của Đái Thước Hành là Khiên Nguyên, Chiến Hồn Vương hệ Cường Công. Khiên Nguyên có vũ hồn Khủng Trảo Hùng khá mạnh nhưng trong trận đoàn chiến hắn hoàn toàn bị Mã Tiểu Đào áp chế, không thể phát huy thực lực của mình, nổi uất ức trong lòng của hắn không hề kém mấy đồng đội của mình. Hắn biết thực lực của mình không bằng Đái Thước Hành, nhưng bên phía học viện Sử Lai Khắc không phải từng có mấy lần lấy yếu thắng mạnh sao? Hắn tin mình cũng có thể làm nên kỳ tích. Vì thế lúc này trên sàn đấu, Khiên Nguyên đã hừng hực chiến ý, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ: phải báo thù cho Cô Trúc Kiếm. Đái Thước Hành đứng đối diện so với đối thủ của mình thì bình tĩnh hơn nhiều, hắn thoải mái dừng bước lên sàn đấu hành lễ với trọng tài rồi mới nhìn sang đối thủ của mình.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 104: Tiến vào Bán kết (Trung)

Dáng người Đái Thước Hành tương đối cao lớn nhưng so với Khiên Nguyên vẫn có chút thua kém. Trọng tài ra hiệu cho cả hai lui về sau sau đó mới hô lớn bắt đầu, hai Chiến Hồn Sư hệ Cường Công sau khi lùi đến vị trí

của mình, nghe hiệu lệnh liền xuất ra vũ hồn. Khiên Nguyên ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, cơ thể cường tráng nháy mắt phình to, bộ quần áo của hắn không chịu nổi cơ thể khổng lồ ấy cũng rách toát, để lộ ra làn da đen bóng, cánh tay cường tráng nở rộng đồng thời giang rộng ra hai bên, móng tay dài thành bộ móng vuốt quét xuống sàn đấu để lại mấy vạch rõ rệt. Đái Thước Hành cũng đã phóng xuất ra vũ hồn Bạch Hổ của mình, đáng người tuy không cường tráng bằng đối thủ nhưng cũng không yếu thế, đôi Tà Mâu lấp lánh ánh sáng. Sáu cái Hồn Hoàn, hai vàng, hai tím, hai đen từ từ bay lên, khí thế dĩ nhiên không thua đối thủ tu vi không bằng mình rồi. Khiên Nguyên chợt quát lớn một tiếng, chủ động tấn công, theo vẻ ngoài thì hắn và Đái Thước Hành đều là một dạng Hồn Sư, Hồn Kỹ của họ chủ yếu đều tăng phúc cho cơ thể và đồng thời am hiểu nhất là chiến đấu gần. Nếu cận chiến thì bọn họ so với Mã Tiểu Đào am hiểu công kích từ xa còn muốn mạnh hơn một chút. Hồn Vương Khủng Trảo Hùng thân cao ba thước gầm lớn một tiếng, Hồn Hoàn thứ nhất trên người hắn lóe sáng, làn da sáng bóng ánh sáng màu vàng kim. Hai tay đưa ra hai bên, búng người thẳng về phía Đái Thước Hành. Đái Thước Hành tuy cũng có hổ trảo nhưng vẫn nhỏ hơn so với đối thủ. Tuy nhiên lúc này hắn không hề lùi bước, cả người phát ra ánh sáng màu trắng, lông tóc đều bay thẳng lên, hắn đột nhiên tăng tốc, cả người như một quầng sáng màu trắng bay thẳng về phía đối thủ. Song phương gần như tích tắc sau sẽ va vào nhau. Đôi tay to lớn của Khiên Nguyên cùng vung ra, bộ móng vuốt gần như bao phủ phạm vi cả thước vuông khiến Đái Thước Hành không còn đường né tránh. Mà thực tế, Đái Thước Hành cũng không có ý né tránh, đầu ngón chân khễ cắm xuống đất, tốc độ đồng thời chậm lại, đôi hổ trảo quét ngang và thẳng vào bộ móng vuốt của đối thủ. Keng, keng. Hai tiếng động lớn vang lên, trên sàn đấu liên tiếp lóe ra tia lửa, sau đó mọi người giật mình trông thấy người yếu thế lại là Hồn Đế Đái Thước Hành. Cả người Đái Thước Hành bị đòn tấn công của Khiên Nguyên làm bay ngược ra, rõ ràng đã chịu không ít thiệt thòi. Khiên Nguyên thấy đòn tấn công của mình có hiệu quả dĩ nhiên lại tiếp tục lần tới, hắn quát một tiếng rồi đuổi theo Đái Thước Hành, lúc này, hai cái Hồn Hoàn thứ ba, thứ năm đồng thời lóe sáng. Cơ thể màu đen bóng của hắn

bồng hóa thành màu đồng rồi cuối cùng trở thành màu bạc. Cả người lại tiếp tục phình to, khi hấn đuổi theo Đái Thước Hành, cả người đã từ ba thước cao lên ba thước năm, hoàn toàn không còn vẻ gì giống con người nữa cả. Đái Thước Hành bị chấn lui về sau nhưng cơ thể cũng đã phát sinh biến hóa, lông tóc trên người đều biến thành màu vàng, ba Hồn Hoàn thứ nhất, thứ ba và thứ năm cùng lóe sáng, ba kỹ năng này lần lượt là Bạch Hồ Hộ Thân Chưởng, Bạch Hồ Kim Cương Biến và Bạch Hồ Ma Thần Biến, đều là những Hồn Kỹ có tác dụng tăng phúc cơ thể. Ngay lúc bộ móng vuốt màu bạc của Khiên Nguyên chuẩn bị chạm đến người hấn thì ánh mắt Đái Thước Hành bỗng lóe sáng, cả người hấn biến mất một cách quỷ dị. Đúng vậy, trong nháy mắt đó, cả người hấn biến mất ngay trước mặt Khiên Nguyên, đòn tấn công của Khiên Nguyên dĩ nhiên trúng vào không khí. Đái Thước Hành vừa sử dụng Hồn Kỹ Thuấn Di? Rõ ràng là không phải rồi, Hồn Sư Bạch Hồ căn bản không có loại kỹ năng này. Mà thật ra hấn cũng không có biến mất, chỉ là bất ngờ thay đổi phương hướng mà thôi. Bởi vì trong nháy mắt Khiên Nguyên xông đến, hấn khẽ cúi đầu, một quang sáng màu trắng xuất hiện sau lưng, hấn lợi dụng lực đẩy bắn người bay lên không trung. Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh nên Khiên Nguyên không kịp thu hồi đòn công kích. Một kích thất bại kia đã làm Khiên Nguyên cảm thấy có gì đó không ổn, mà lúc này Đái Thước Hành lại đang ở ngay trên đỉnh đầu hấn. Đái Thước Hành tức thì dùng hồ trảo tấn công Khiên Nguyên, khi hấn từ trên không rơi xuống đất thì hai đầu gối đồng thời kẹp lấy bả vai Khiên Nguyên. - Aaaaaaaa... Khiên Nguyên đau đớn kêu lên, chân hấn lão đảo đứng không vững suýt chút ngã xuống, hấn đưa tay lên cao ý định kéo Đái Thước Hành xuống nhưng lúc này Đái Thước Hành không những không né còn dùng hồ trảo chặn lại, bộ móng vuốt của hấn cực kỳ sắc bén và mạnh mẽ, dù Khiên Nguyên có làm gì cũng không sao gỡ ra được. - Sức mạnh của người cũng không tệ. Nếu chúng ta đồng cấp, xét về sức mạnh đúng là ta không phải là đối thủ của người. Tiếc là hiện nay ta là Hồn Đế còn người chỉ là Hồn Vương. Hơn nữa, mặc dù vũ hồn của người không yếu nhưng điểm yếu là không linh hoạt. Cho dù người và một vị Hồn Đế khác quyết chiến sinh tử, người chết vẫn là người. Nếu ta

muốn giết người thì hiện giờ chắc chắn người chỉ còn là cái xác. Giọng nói lạnh lùng của Đái Thước Hành vang lên bên tai Khiên Nguyên, ngay sao đó, hắn kẹp hai đầu gối lại ngay bên sườn Khiên Nguyên, cả người Khiên Nguyên đau đớn mà ngã xuống đất. Đái Thước Hành xoay người nhảy xuống. Trận đấu này diễn ra rất nhanh, nhìn cũng có vẻ đơn giản nhưng lại cực kỳ nguy hiểm. Bất kể là hổ trảo của Đái Thước Hành hay bộ móng vuốt của Khiên Nguyên, chỉ cần vô trúng đối thủ thì đều là vết thương trí mạng. Cả hai từ này giờ chỉ thuần túy quyết đấu về mặt sức mạnh. Khiên Nguyên thua, thua cả tu vi lẫn kinh nghiệm chiến đấu. Đái Thước Hành chỉ dùng vài phương thức đơn giản đồng thời ít tiêu hao hồn lực nhất để kết thúc trận đấu. Mà phương thức chiến đấu của hắn bắt đầu từ ngay lúc giả vờ bị chấn lui về sau. Hắn là Hồn Đế làm sao sức mạnh lại kém Hồn Vương được? Dự định xâm nhập, một kích tất thắng, đây là bí quyết cơ bản mà bất cứ đệ tử nội viện nào của học viện Sử Lai Khắc cũng biết. Đái Thước Hành thấy trọng tài tiến về phía mình, hắn liền kéo Khiên Nguyên đã bất tỉnh ra, đồng thời làm một động tác ý bảo không có gì, sau đó dìu Khiên Nguyên về khu vực chờ chiến của học viện Đấu Linh. - Cô Trúc Kiếm, thi đấu cũng như trên chiến trường. Hôm đó ta ra tay nặng cũng vì chiến thắng, ta tin nếu là người người cũng sẽ làm vậy. Những chuyện khác không cần nói nhiều nữa, các người đến đây đỡ huynh đệ của mình đi. Nói xong hắn liền đẩy Khiên Nguyên xuống, vì hắn biết chắc bên phía học viện Đấu Linh đã có người đến đón đỡ. Cô Trúc Kiếm gượng cười nói: - Đa tạ, Đái huynh hạ thủ lưu tình. Bọn họ ở dưới quan sát trận chiến dĩ nhiên thấy rõ lúc Đái Thước Hành từ trên không rơi xuống vai Khiên Nguyên hoàn toàn có cơ hội giết chết hắn, nhưng Đái Thước Hành lại không hề làm vậy. Cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này không phải chưa có tình huống thí sinh bị mất mạng, vậy mà Đái Thước Hành thậm chí không làm đối thủ bị thương nữa, phần nhân tình này tuyệt đối không nhỏ chút nào. Bên phía học viện Đấu Linh vốn cực kỳ căm ghét hắn nay cũng giảm đi rất nhiều. Người thứ hai đại diện học viện Đấu Linh ra thi đấu là nữ đệ tử Hàm Linh Nhi, Chiến Hồn Vương hệ Mẫn Công. Trận đấu này sẽ là một trận so đấu tốc độ. Các đòn tấn công của Hàm Linh Nhi đều vô cùng sắc bén, tốc độ cũng nhanh vô cùng. Vũ Hồn của cô

là Thiểm Điện Điều, nếu so với các vũ hồn tầm trung của hệ Mẫn Công, tuyệt đối đủ tư cách cầm cơ đi trước, vũ hồn này của cô ngoài việc không thể bay thì tuyệt đối mạnh mẽ. Đối mặt với đối thủ như vậy, Đái Thước Hành chọn phương pháp lấy bất biến ứng vạn biến, mặc kệ đối thủ công kích như thế nào hắn vẫn đứng yên tại chỗ, thậm chí còn không chủ động tấn công. Song phương giao đấu chừng mười lăm phút cuối cùng Hàm Linh Nhi vì cạn kiệt hồn lực, tốc độ giảm xuống, nên bị Đái Thước Hành đẩy vào góc chết không thể không nhận thua. Với hai trận thắng liên tục, mà đối thủ đều là cường giả bậc Hồn Vương, rốt cuộc khán giả đã cảm nhận được Hồn Đế mạnh mẽ như thế nào. Những phương pháp chiến đấu của Đái Thước Hành đều vô cùng thích hợp và hắn sử dụng cũng rất thành thạo. Rõ ràng mọi thứ quá dễ dàng với hắn. Trận thứ ba cũng không mất quá nhiều thời gian, đối thủ của Đái Thước Hành là Xích Hắc Ngữ, Hồn Sư Kim Cương Thuần, lực phòng ngự của hắn tuy mạnh nhưng công kích của Đái Thước Hành cũng không yếu, trận này lại trái ngược với trận thứ hai vừa rồi, lần này Đái Thước Hành là người công kích còn Xích Hắc Ngữ là người phòng thủ. Nhưng, kết quả lại hoàn toàn khác. Ban này Đái Thước Hành dựa vào sức mạnh của mình khiến Hàm Linh Nhi hao hết hồn lực còn lúc này hắn lại dựa vào lực công kích mạnh mẽ bức Xích Hắc Ngữ ngã xuống đài. Ba trận thắng liên tiếp, Chiến Hồn Đế Bạch Hồ Đái Thước Hành đã kết thúc trận thi đấu cá nhân này, đồng thời giúp học viện Sử Lai Khắc vào thẳng vòng đấu tám đội. Học viện Đấu Linh có thể về thu dọn hành lý về nhà. Sau khi bị Vương Ngôn mắng một trận, Mã Tiểu Đào đã ngoan ngoãn hơn nhiều, mặc dù cô yên lặng ngồi xem bên dưới nhưng tay chân lại ngứa vô cùng. Cũng qua trận đấu này, uy danh của học viện Sử Lai Khắc lại vang dội khắp nơi, hai Hồn Đế Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành đều để lại ấn tượng sâu sắc cho khán giả. Khán giả chính là vậy, ai mạnh là thích ngay. Kể cả Hoắc Vũ Hạo ngày trước từng biểu hiện vô cùng xuất sắc cũng dần dần bị bọn họ quên lãng, ừ, Vũ Hồn Song Sinh hiếm thấy đó, thì sao? Tu vi không đủ cũng sẽ chẳng có ai chú ý đến. Hoắc Vũ Hạo mấy ngày nay vô cùng vui vẻ, lúc nào cũng cùng Vương Đông khắc khổ tu luyện. Hồn lực

của cả hai vừa được sự trợ giúp từ Hạo Đông Lực lẫn Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt, càng lúc càng tăng với tốc độ kinh người.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 104: Tiến vào Bán kết (Hạ)

Ở trận đấu vòng tám đội, học viện Sử Lai Khắc may mắn rút thăm được đội yếu nhất trong tám đội kia, mà đội đó lại trùng hợp là người quen cũ nữa. Học viện ấy không ai khác chính là học viện Chính Thiên từng mang đến biết bao phiền toái cho mấy người Hoắc Vũ Hạo. Kết quả cuối cùng thế nào không cần nói cũng biết, đừng nói ngày xưa, hiện nay phía học viện Sử Lai Khắc đã có thêm Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần. Trận đấu diễn ra nhanh chóng gọn gàng, học viện Sử Lai Khắc vào tiếp vòng bán kết còn học viện Chính Thiên thì dọn đồ về nhà. Cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái lần này có thể nói đã gần đến hồi kết. Trong phòng, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang minh tưởng tu luyện. Cả hai ngày càng sử dụng thành thạo Hạo Đông Lực, hiệu quả của nó và Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt mang đến càng lúc càng tăng cao. Hạo Đông Lực dịu dàng di chuyển trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo, nó di chuyển theo lộ trình của Huyền Thiên Công vừa đủ một chu kỳ thì tiếp tục chảy sang cơ thể Vương Đông, mà dĩ nhiên là thông qua cánh tay trái kia rồi. Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt bị Hạo Đông Lực kích thích nhất thời hấp thu mạnh mẽ, nó nhanh chóng hút hết mọi nguyên tố bên ngoài vào cơ thể Vương Đông, sau đó rút thẳng vào Hạo Đông Lực, rồi lại thông thả di chuyển trong cơ thể Vương Đông, nguồn năng lượng này di chuyển một vòng theo chu kỳ vận chuyển hồn lực trong cơ thể Vương Đông rồi đi ngược về cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Cả quá trình cứ như vậy lập đi lập lại, mà mỗi lần xong một chu kỳ, tu vi của hai người cũng sẽ tăng lên một ít. Vì Vương Đông đã đột phá cấp 30 nên tổng hồn lực cao hơn Hoắc Vũ Hạo không ít, bởi vậy trong quá trình này, tu vi của hắn tăng lên nhanh hơn Hoắc Vũ Hạo. Hai người cũng cảm nhận được nếu mình tiếp tục tu luyện như thế này thì không đến hai năm nữa, bọn họ sẽ vượt qua

Đái Hoa Bân về mặt tu vi. Quá trình Hạo Đông Lực vận chuyển, cơ thể Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều tự động tỏa ra ánh sáng vàng kim nhàn nhạt, đây là kết quả sau khi bọn họ thử nghiệm dung hợp vũ hồn lần sau, lúc này cả hai càng thêm quen thuộc với Hạo Đông Lực, mà Hạo Đông Lực cũng như trở thành năng lượng có sẵn của hai người vậy. "Rầm, rầm, rầm" Bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa đánh thức Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang trong trạng thái tu luyện. Vương Đông có chút bức bối nói: - Ai đấy, tự dưng đến làm phiền chúng tôi tu luyện. Hoắc Vũ Hạo hít sâu một hơi rồi cùng Vương Đông thu lại hồn lực. - Để ta đi xem. Nói xong hắn liền nhảy xuống giường bước đến mở cửa phòng. Người vừa gõ cửa ở bên ngoài chính là Vương Ngôn, khi hắn thấy Hoắc Vũ Hạo mở cửa cũng có chút giật mình, vì hắn thấy đôi mắt của Hoắc Vũ Hạo vô cùng thu hút, thậm chí còn phát ra chút ánh sáng màu vàng kim, làm một Hồn Vương như hắn mà vẫn cảm thấy có chút nhìn không thấu. - Đã làm phiền các con tu luyện sao? Vương Ngôn áy náy nói. Hoắc Vũ Hạo vừa nhìn thấy hắn liền vội vàng tránh ra. - Vương lão sư, vào phòng ngồi đi. Vương Ngôn nói: - Không cần, ta có chút chuyện, Vũ Hạo theo ta một chút đi. Nói xong hắn liền xoay người đi. Cả hai nói chuyện ở cửa phòng dĩ nhiên Vương Đông ở trong phòng cũng nghe được, không biết hắn đã nhảy xuống giường rồi ra đây lúc nào, hắn tò mò nói: - Không biết Vương lão sư tìm người làm gì nữa, người sao không mau đi đi/ Hoắc Vũ Hạo nói: - Người không đi chung sao? Vương Đông đáp: - Ban này Vương lão sư cũng thấy ta ở đây nhưng ngài chỉ gọi mỗi mình người rõ ràng không muốn ta đi cùng. Người đi là được, ta vào phòng nghỉ ngơi một lát. Hai người liếc mắt nhìn nhau, khẽ mỉm cười, cả hai cùng tu luyện một thời gian dài, không những hiểu rõ đối phương mà còn rất ăn ý nữa. Đôi khi chỉ cần nhìn ánh mắt cũng biết người kia đã nghĩ gì. Và đồng thời, bất kể Hoắc Vũ Hạo hay Vương Đông đều cảm nhận được trong lòng đối phương có một bí mật, nó là một khu vực cấm không cho bất cứ ai chạm vào. Hoắc Vũ Hạo vẫy tay chào Vương Đông rồi bước theo Vương Ngôn đang đứng chờ hắn ở ngoài hành lang, sau đó cả hai cùng đi về phòng Vương Ngôn. Cả hai vừa vào phòng, Vương Ngôn liền dẫn Hoắc Vũ Hạo đến trước bàn đọc sách, trầm giọng nói: - Con

xem đi. Trên bàn đọc sách của Vương Ngôn lúc này có một thanh đao, trên thanh đao là những hoa văn cổ xưa, và một chiếc nhẫn đã bị gãy làm hai. Chiếc nhẫn này Hoắc Vũ Hạo đã từng thấy, Vương Ngôn rất thường đeo nó, nó là Hồn Đạo Khí Trữ Vật của hắn. Có điều không hiểu sao lúc này lại bị hỏng, theo ánh mắt của một Hồn Đạo Sư như Hoắc Vũ Hạo thì trận pháp ở hạch tâm của chiếc nhẫn này đã hỏng. Còn chuôi đao kia, còn không phải thanh Phệ Linh Khắc Đao nằm ở vị trí 99 trong bảng xếp hạng đao khắc sao? - Vương lão sư, đây là... Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nói. Vương Ngôn nói: - Cái Hồn Đạo Khí Trữ Vật của ta chỉ có cấp bốn thôi. Nhưng ta không ngờ nó lại không chịu nổi thanh hung đao này. Lúc trước ta cũng cảm nhận được thanh đao đó không ngừng tấn công vào Trữ Vật của ta, sáng nay ta vừa thức dậy đã thấy chiếc nhẫn bị hỏng rồi. Thanh đao còn không ngừng tỏa ra hơi thở hung lệ, ta mới lấy tay quạt ngang cũng bị dòng khí âm hàn đó chui vào cơ thể, ta phải vận chuyển Hồn Lực một lúc lâu mới khử trừ được nó. Hoắc Vũ Hạo nghe Vương Ngôn nói xong liền hiểu vì sao sắc mặt Vương Ngôn lại khó coi như vậy. Hồn Đạo Khí Trữ Vật cấp bốn giá cả cũng không thấp. Vậy mà tự dưng lại hỏng, không đau lòng mới là lạ. Có điều, thanh đao này đúng không hổ danh hung lệ của mình, ngay cả Trữ Vật cấp này cũng chịu không nổi. - Vũ Hạo, lần trước con nói mình có cách chế phục nó, giờ con làm thử đi, nếu được thì con cứ giữ lấy. Có điều phải cẩn thận, lão sư hộ pháp cho con. Nếu cảm thấy có gì không ổn phải lập tức dừng lại. Hồn Đạo Khí Trữ Vật cấp bốn đã là kiện Trữ Vật tốt nhất của Vương Ngôn rồi, vậy mà thanh Phệ Linh Đao này cũng xử lý được. Nếu không có gì cất giữ mà cứ mang khư khư nó bên mình cũng không phải là chuyện tốt. Rơi vào đường cùng hắn chỉ đành nhờ Hoắc Vũ Hạo thử xử lý thanh đao kia thôi. - Dạ được, để con thử xem. Hoắc Vũ Hạo thầm mừng trong lòng, với tính cách của Y lão, lão không chỉ một lần giục hắn đi lấy thanh đao này, nay đồ tới tay, lão không mừng mới là lạ. Hắn còn tưởng phải về học viện mới có cơ hội lấy được, nay Vương Ngôn lại chủ động nhờ hắn thử, hắn còn mơ ước gì hơn đây. - Y lão, Y lão. Hoắc Vũ Hạo kêu to gọi nhỏ trong Tinh Thần Hải, nhưng không hiểu tại sao cả ba vị cư ngụ trong thế giới tinh thần của hắn đều im lặng không dám lời. Hắn không khỏi

có chút bất đắc dĩ, nếu lúc này không thử thì e là không còn cơ hội thứ hai nữa. Hắc mím cười, Y lão ngủ say vậy thì tìm cách đánh thức lão là được. Hoắc Vũ Hạo vừa nghĩ vừa phóng Tinh Thần Tham Trắc của mình về phía Phệ Linh Hung Đạo. Đây không phải vì hắc tự mãn khinh thường mà do hắc tin chắc vào chỗ dựa của mình. Hắc chỉ mới là một Đại Hồn Sư, nhưng hắc không sợ bị cản trở không phải vì Tinh Thần Lực của hắc cao mà do trong Tinh Thần Hải của hắc đang có một Hồn Thú trăm vạn năm, một vị cường giả đến từ thế giới khác và một vị đứng thứ tám trong Thập Đại Hung Thú. Nếu ba vị này không thể bảo vệ Tinh Thần Hải của hắc thì e là trên đời này chẳng còn ai làm được nữa. Tinh Thần Lực của Hồn Sư mạnh hơn người bình thường rất nhiều nhưng muốn sử dụng nó, ngoài Hồn Sư có thuộc tính tinh thần ra thì phải đợi đến bậc Hồn Thánh mới được. Tinh Thần Tham Trắc cẩn thận chạm vào Phệ Linh Hung Đạo, ngay lúc này, cơ thể Hoắc Vũ Hạo khẽ run rẩy. Mọi thứ trước mắt hắc đều tối sầm lại, thanh đao như hóa thành một cái động màu đen sâu hun hút, điên cuồng hút lấy Tinh Thần Lực của hắc, thậm chí còn có vài tia khí mạnh mẽ men theo con đường phát ra tinh thần lực kia chui vào Tinh Thần Hải của hắc. Ngay khi hơi thở hung ác kia chui vào trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo liền cảm nhận được Tinh Thần Lực của mình đang bị người ta cắt ra làm hai phần, cảm giác này cực kỳ khó chịu, đầu hắc đau muốn nổ tung. Nếu Hoắc Vũ Hạo là một Đại Hồn Sư bình thường vậy thì lúc này chắc chắn hắc sẽ trọng thương, thậm chí Tinh Thần Hải cũng vỡ nát, nhưng tiếc là lúc này hắc không phải chiến đấu một mình. Người đầu tiên có phản ứng cũng là người có liên quan mật thiết với Hoắc Vũ Hạo, Thiên Mộng Băng Tằm. Thiên Mộng ca dĩ nhiên là bị đánh thức từ giấc ngủ say, tuy hắc không biết có chuyện gì đang xảy ra nhưng vẫn lập tức nhảy ra bảo vệ lãnh thổ của mình. Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo cũng giống như nhà của nó, hướng chi ở đây còn đang có người mà nó yêu, hơi thở hung lệ của thanh Phệ Linh Đạo xâm chiếm vào đây cứ như kẻ ác đến đập cửa cướp vợ nó vậy, Thiên Mộng làm sao không nổi giận. Vương Ngôn đứng bên cạnh thấy cơ thể Hoắc Vũ Hạo run rẩy đã hoảng sợ định hành động nhưng sau đó hắc thấy hai tròng mắt Hoắc Vũ Hạo lóe sáng, ngay sao đó, hai cái Hồn Hoàn của vũ

hồn Linh Mâu đồng thời bay lên. Hai cái Hồn Hoàn đó lúc này một cái màu tím, một cái màu trắng nhưng sau đó lại lóe ra ánh sáng màu vàng kim rực rỡ. Luồng hơi thở trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo giống như đang di chuyển bình thường lại gặp phải tường đồng vách sắt, sau đó bắn ngược trở về, thanh đao khê run rẩy như rất đau đớn, sau đó bay ra một dòng khí màu xanh nhạt. Vương Ngôn đã hoàn toàn ngẩng người, hắt kinh ngạc nhìn Hồn Hoàn thứ nhất của Hoắc Vũ Hạo từ từ trở thành màu vàng, từ trước đến nay hắn chưa từng thấy cảnh tượng nào kỳ dị như vậy. Hơn nữa hắn còn cảm nhận được từ người Hoắc Vũ Hạo tỏa ra một hơi thở vô cùng mạnh mẽ, vượt xa trình độ Hồn Vương như hắn.

Chương 105: Tịnh hóa, Phệ Linh Hung Dao.

Hai tròng mắt của Hoắc Vũ Hạo đều hóa thành màu vàng kim, nó trong suốt đến nỗi nhìn cực kỳ giống hai viên thủy tinh màu vàng vậy, Thiên Mộng Băng Tầm tức giận hỏi: "Có chuyện gì thế? Ai dám đến giành địa bàn hả?" Băng Đế bị hơi thở của Phệ Linh Dao kích thích cũng tỉnh dậy, đôi mắt màu vàng kim của Hoắc Vũ Hạo từ từ hóa thành màu xanh ngọc bích. Một hơi thở cùng muốn hung ác hơn hơi thở của Phệ Linh Hung Dao mấy trăm lần bỗng nhiên xuất hiện, đánh thẳng vào thanh Phệ Linh Hung Dao. Thanh đao bị tấn công khê kêu lên một tiếng, dòng khí màu xanh nhạt vừa bay ra ban nãy lập tức tan biến. Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Bích Đế Hoàng Hạo đều đã dung hợp vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo, tuy thực lực của bọn chúng đều bị phong ấn lại và cả hai cũng không hẳn đều đã dung hợp hoàn toàn. Nhưng, tinh thần căn nguyên của bọn chúng đều trú tại Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo, những cái khác như để Hoắc Vũ Hạo mượn năng lượng của bọn chúng thì khó nhưng bảo vệ Tinh Thần Hải cho Hoắc Vũ Hạo là chuyện vô cùng dễ dàng. Tính tình Băng Đế thế nào? Nếu nói theo kiểu quan hệ vợ chồng giữa nàng và Thiên Mộng Băng Tầm thì Thiên Mộng là một người sợ vợ điển hình còn Băng Đế hoàn toàn xứng danh cọp mẹ dữ dằn... Thiên Mộng Băng Tầm vừa cảm nhận được có người tấn công liền lập tức phòng ngự, còn nàng, hừ, phản kích chứ phòng ngự cái gì? Sau đó Hoắc Vũ Hạo liền cảm nhận được một luồng tinh thần lực vô cùng khủng bố từ Thiên Mộng và Băng Đế tiến thẳng về phía thanh Phệ Linh Hung Dao. Nhưng ngay lúc này, Y Lai Khắc Tư rốt cuộc cũng tỉnh. - Này, Sinh Linh Kim. Đại Trùng Tư, Tiểu Hạo Tử, hai người lui về đây. Đừng thấy ông lão Y Lai Khắc Tư tự xưng là Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai chỉ còn lại một tia thần thức mà khinh thường, không hiểu tại sao, Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế lại cảm thấy có chút kính sợ với lão, mà bọn chúng cũng biết rõ, Y Lai Khắc Tư hoàn toàn không có chút ác ý gì với

Hoắc Vũ Hạo. Và dĩ nhiên, lão cũng là một người hàng xóm rất tốt của bọn họ trong Tinh Thần Hải này. Vì thế, Vương Ngôn ở bên ngoài liền trông thấy đôi mắt đầy hung dữ màu xanh biếc của Hoắc Vũ Hạo lại biến hóa, màu xanh ánh kim biến mất, thay vào đó là màu xám u buồn, khí chất cả người Hoắc Vũ Hạo cũng thay đổi long trời lở đất. Lần đầu tiên Vương Ngôn thấy ánh mắt Hoắc Vũ Hạo hóa thành màu xám là khi hắn mới cấp 17 đấu với Vu Phong. Khi đó thực lực của hắn thua xa đối thủ nhưng khi ánh mắt thay đổi lại chuyển bại thành thắng. Mà khi đó Vương Ngôn quan sát từ xa nên không cảm nhận được rõ ràng như bây giờ. Hắn cảm thấy đôi mắt màu xám của Hoắc Vũ Hạo vô cùng tĩnh lặng, hắn còn cảm nhận được ẩn sâu trong sự tĩnh lặng kia là một luồng khí tức vô cùng thần thánh, thậm chí còn thần thánh hơn cả vũ hồn Thiên Sư lần trước cả nhóm Sử Lai Khắc đã gặp phải nữa. Ngay cả gương mặt non nớt của Hoắc Vũ Hạo cũng nường theo quầng sáng màu xám ấy mà toát ra hơi thở thuần khiết. Cũng ngay lúc này, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên quay đầu liếc mắt nhìn Vương Ngôn. Vương Ngôn vốn chẳng có đề phòng với hắn nên nhất thời vừa trông thấy đôi mắt thâm thúy màu xám ấy, cả người như chìm vào thế với màu xám vô tận. Hắn cảm thấy tinh thần của mình bỗng có chút hốt hoảng, sau đó hắn muốn kháng cự cũng không được nữa. Nếu có người ở bên ngoài trông thấy cảnh này sẽ thấy Vương Ngôn bị Hoắc Vũ Hạo nhìn một cái, đôi mắt liền trở nên trống rỗng, cả người ngơ ngác chôn chân tại chỗ, hết như một cái xác không hồn. Kế tiếp, Hoắc Vũ Hạo lại quay đầu nhìn về phía thanh đao Phệ Linh, đôi mắt tỏa ra hơi thở thần thánh nhìn chăm chăm vào thanh đao khắc. Dĩ nhiên lúc này Hoắc Vũ Hạo thật sự đã hội ngộ với Thiên Mộng và Băng Đế trong Tinh Thần Hải, còn người đang điều khiển cơ thể hắn là Y Lai Khắc Tư. Theo góc độ nào đó thật lòng Hoắc Vũ Hạo không thích tình huống này chút nào. Bất kể là ai trong ba người đó đều có thể tùy ý điều khiển cơ thể hắn. Nhưng đây chỉ là ý nghĩ thoáng qua mà thôi, vì hắn biết rõ những gì Y Lai Khắc Tư làm đều giúp ích cho hắn. Khi Y Lai Khắc Tư phóng xuất tinh thần lực màu xám của mình lên thanh Phệ Linh Hung Đao, nháy mắt sau, thanh đao khắc ấy đã run rẩy kịch liệt, từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, nếu như người nào nhát gan nghe thấy tiếng kêu này nhất

định sẽ bị ám ảnh suốt đời. Giọng nói của Y Lai Khắc Tư vang lên trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo. - Thật không hiểu nổi có người lại rút tà niệm và nguyên rửa Sinh Linh Kim. Hay vì hắn cảm nhận được bên trong khối Sinh Linh Kim này có nguồn năng lượng khổng lồ nhưng lại không biết cách nào sử dụng nên mới làm bừa như vậy chăng? Ta sẽ tịnh hóa Sinh Linh Kim này, để nó có thể trở về là nó ngày xưa, xóa bỏ hết mọi tạp chất dơ bẩn, khi đó nó lại trở về thuần khiết đầy khí tức sinh mệnh như cũ. Hai tròng mắt của Hoắc Vũ Hạo lại thay đổi, màu xám dần dần hóa trắng tinh, một màu trắng trong veo không chút tì vết. Luồng tinh thần lực màu xám cũng dần biến thành màu trắng chuẩn bị cho quá trình tịnh hóa. Lúc này, thanh Phệ Linh Hung Dao không còn run rẩy bình thường nữa, nó gãy giữa kịch liệt như đang phản kháng cái chết đang từ từ tiến đến vậy. Từng tia khí hung ác bay ra bắn thẳng về phía ánh sáng màu trắng hệt như muốn cản nuốt thay đổi số phận của mình. Nhưng, đừng thấy luồng tinh thần lực màu trắng trong veo kia yếu ớt, từng tia hung ác bay đến đều bị nó đánh tan. Khi nó tiếp xúc thanh đao khắc thì sự dữ tợn của thanh Phệ Linh Hung Dao dần dần tan biến, hơi thở hung ác lượn lờ cũng quanh nó cũng trở nên mờ ảo, phía trên nó bỗng xuất hiện một làn khói màu đen, đây là chất dơ bẩn bị đẩy ra trong quá trình tịnh hóa, thanh đao khắc Phệ Linh cũng dần trở nên trong veo. Cả quá trình tịnh hóa diễn ra rất nhanh, khi dòng khí màu đen cuối cùng bay ra từ thanh đao khắc thì nó cũng đã trong veo như nước, không còn một chút tạp chất nào. Mà bản thể màu đen nhánh của nó cũng trở thành màu xanh nước biển. Y Lai Khắc Tư thở dài một hơi nói: - Không ngờ ta đã suy yếu đến mức này, chỉ mới tịnh hóa có một chút đã chịu không nổi. Được rồi, Vũ Hạo, lát nữa người xin lão sư kia thanh đao này, lát nữa ta sẽ giúp người dung hợp với nó. Lão nói xong liền trả lại quyền điều khiển cơ thể cho Hoắc Vũ Hạo, còn mình thì trở về bên trong thế giới tinh thần, trước đó lão cũng thoáng nhìn sang Vương Ngôn một cái, Vương Ngôn khẽ rùng mình, ánh mắt trống rỗng vô hồn cũng biến mất. - Ý. Sau khi tỉnh táo lại, Vương Ngôn nhìn sơ đã thấy thanh đao khắc Phệ Linh đã hoàn toàn thay đổi. Khí tức tà ác hoàn toàn biến mất không còn chút nào, mà nó cũng trở nên trong suốt như thủy tinh, bản thân nó còn mang theo khí tức sinh

mệnh bừa bừa sức sống nữa. Theo cảm nhận của Vương Ngôn thì ban này hẳn chỉ bị hoảng hốt trong tích tắc nên không nhớ rõ Hoắc Vũ Hạo có quay lại nhìn mình. Lúc này hẳn kinh ngạc nói: - Vũ Hạo, con, con làm thế nào mà được vậy? Hoắc Vũ Hạo không thể nói thật nên đành bịa vài lời giải thích với Vương Ngôn. - Vương lão sư, lần đầu tiên thấy thanh đao này đệ tử đã cảm nhận được dao động tinh thần bên trong nó, mà luồng dao động kia không phải mạnh lắm, nó chỉ mượn nhờ năng lượng của thanh đao này thôi. Nói theo cách của Hồn Sư chúng ta thì chính phong ấn. Cũng có thể nói là thanh đao kia có phong ấn một tia thần thức của vị Tà Hồn Sư năm xưa. Cho nên nó mới tỏa ra khí thể hung ác như vậy. Ban này đệ tử dùng tinh thần lực của mình phá vỡ phong ấn của nó, đồng thời loại bỏ tia tinh thần lực tà ác, thanh đao liền khôi phục lại trạng thái bình thường. Hiện giờ có lẽ nó không còn nguy hiểm nữa, còn sau này thế nào phải từ từ mới biết. Vương Ngôn chuyên về phương diện nghiên cứu Hồn Sư nhưng về Hồn Đạo Sư lại mù mịt không hiểu gì cả, hẳn nghe sao hiểu vậy, sau đó thử cầm đưa tay cầm lấy thanh đao khắc Phệ Linh. Quả nhiên, luồng hơi thở hung nguy hiểm kia không còn nữa, thanh đao vô cùng ấm áp, cầm nó hệt như cầm một miếng cẩm thạch bình thường. Nếu không phải trên thanh đao còn hiện rõ những hoa văn ngày trước có lẽ hẳn đã nghĩ đến việc Hoắc Vũ Hạo "trộm long tráo phụng" rồi. Hẳn cầm thanh đao khắc Phệ Linh đưa cho Hoắc Vũ Hạo, nói: - Vậy con giữ đi, nhớ cất kỹ. Đợi chúng ta về học viện rồi đưa cho Phàm Vũ kiểm tra thử, về phương diện Hồn Đạo Khí ta không rõ cho lắm. - Cám ơn Vương lão sư. Hoắc Vũ Hạo mừng rỡ vội vàng nhận lấy thanh đao khắc. Thanh đao tiếp xúc tay hẳn và tay Vương Ngôn đều mang đến cảm giác giống nhau, hệt như một miếng cẩm thạch, không có chút gì đặc biệt. Dù vậy Hoắc Vũ Hạo vẫn vô cùng hưng phấn, nhưng hẳn cũng biết, mình lại tiếp tục nợ học viện rồi. Học viện cố gắng bồi dưỡng hẳn như thế, tương lai dù thế nào hẳn cũng cố gắng cống hiến báo đáp ơn dạy dỗ này. Hẳn trở về phòng kể lại mọi chuyện với Vương Đông, dĩ nhiên lời giải thích cũng y hệt như nói với Vương Ngôn, vì những gì tồn tại trong Tinh Thần Hải của hẳn là bí mật không thể thổ lộ với ai cả. Vương Đông nhìn thanh đao Phệ Linh cười cười nói: - Nó có tốt như vậy không? Tiếc là

nơi này không thích hợp để chế tạo Hồn Đạo Khí. Hoắc Vũ Hạo nói: - Không cần vội, đến đây, chúng ta tu luyện tiếp. Hắn nói xong liền nhảy lên giường khoanh chân ngồi xuống. Vương Đông bức bối nói: - Người có phải là người không đấy? Người tu luyện hoài không thấy nhàm chán sao? Hay chúng ta ra ngoài đi chơi giải khuây một chút đi, ta buồn muốn chết rồi. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Tu vi còn yếu phải cố gắng thôi. Trong những người ở đây, chúng ta là người có tu vi yếu nhất, nếu không tu luyện nhiều thì thật có lỗi với những gì học viện đã làm cho chúng ta. Vương Đông hừ một tiếng nói: - Được rồi, người tu luyện một mình trước đi, ta về phòng tắm một chút, tu luyện thì tu luyện nhưng cũng từ từ, gấp quá lại vấp té chết đấy. Hoắc Vũ Hạo nghe thấy Vương Đông về phòng lại càng mừng rỡ, từ này giờ hắn đang nôn nóng được hỏi Y Lai Khắc Tư rốt cuộc thanh đao khắc Phệ Linh được làm bằng Sinh Linh Kim này có tác dụng thần kỳ gì. Vương Đông vừa đi khỏi, Hoắc Vũ Hạo lập tức lấy thanh đao khắc ra. Giọng nói có chút suy yếu của Y Lai Khắc Tư cũng đồng thời vang lên. - Đặt nó lên trán của người đi. Vũ Hạo, người nhớ cho kỹ, dù có xảy ra chuyện gì cũng không được kích động, phải giữ bình tĩnh, tất cả đều giao cho ta, hiểu chưa? - Dạ. Hoắc Vũ Hạo lập tức đồng ý, rồi đặt thanh đao Phệ Linh lên trán của mình. Khi thanh đao vừa tiếp xúc với da thịt của hắn, hắn liền cảm nhận được một hơi thở ấm áp, ngay sau đó một tia tinh thần lực kỳ dị từ ấn đường của hắn bay ra rót vào thanh đao khắc. Nháy mắt, thanh đao bừng sáng, từ nó tỏa ra một hơi thở sinh mệnh vô cùng mạnh mẽ, hơi thở đó bay thẳng đến ấn đường rồi tiến vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Trong tích tắc này, cả người Hoắc Vũ Hạo đều hóa thành màu xanh, ngay cả Tinh Thần Hải của hắn cũng không ngoại lệ. Quầng sáng đó mạnh mẽ bao bọc lấy mọi thứ, cả tinh thần căn nguyên của Băng Đế và Thiên Mộng Băng Tầm cũng tạm thời bị bao trùm. Sau đó, một cảm giác vô cùng thoải mái truyền khắp cơ thể hắn, hắn cảm nhận mọi kinh mạch, mọi giác quan đều được xoa dịu, tham lam hấp thu hơi thở sinh mệnh tỏa ra từ thanh đao khắc Phệ Linh. Hắn cảm nhận được mọi thứ trong cơ thể mình đang dần dần thay đổi, kinh mạch co giãn, lực phủ ngũ tạng trở nên cứng cỏi, xương cốt cũng cứng rắn hơn... Tuy kinh mạch của hắn không có nở rộng thêm nhưng nhờ sự co giãn

ấy hẳn biết mức độ chịu đựng hồn lực của những kinh mạch kia lại tăng thêm rồi. Ánh sáng màu xanh không ngừng gột rửa cơ thể hẳn, những tạp chất bắt đầu được đẩy ra khỏi cơ thể theo đường lỗ chân lông. Hoắc Vũ Hạo từng dùng đan dược trải qua quá trình tương tự như thế này rồi nhưng tác dụng của những thứ đó đều chỉ cải thiện thể chất của hẳn. Mà lúc này, những tia sáng màu xanh kia lại không đơn giản như vậy, nó ẩn chứa khí tức sinh mệnh khổng lồ nên vừa gột rửa đồng thời cũng giúp tu vi của hẳn tăng lên. Hẳn cảm nhận được cơ thể mình gần như được rửa sạch rồi thông qua hơi thở sinh mệnh ấy tẩm bổ và nối kết lại thành một chỉnh thể hoàn mỹ, có một số thứ trước đây hẳn tu luyện không sao hiểu được nhưng lúc này đều thông suốt hết. Đây là tác dụng của Sinh Linh Kim sao? Hoắc Vũ Hạo vô cùng vui mừng, nương theo quá trình tu luyện, hiểu biết của hẳn cũng đã tăng cao hơn trước. Tuy trước mắt thực lực hẳn không tăng đáng kể nhưng hẳn biết cơ thể được cải thiện có ý nghĩa như thế nào. Cơ thể hẳn sau mấy lần gột rửa đã tốt hơn trước rất nhiều, ví như ngày xưa hẳn yếu ớt nhưng lúc này càng lúc càng cường tráng, tốc độ tu luyện cũng tăng nhanh, khác xa ngày xưa. Cơ thể càng cường tráng, hồn lực cơ thể mới càng thêm dồi dào và vận chuyển dễ dàng hơn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 106: Sinh Linh Nhãn (Thượng)

Sinh Linh Kim trước mắt tuy chỉ xoa dịu cơ thể hẳn trong một thời gian ngắn nhưng hẳn vẫn cảm nhận được tác dụng mà nó mang đến hơn hẳn tổng số những lần trước đây hẳn sử dụng dược liệu, cái cảm giác này rất đặc biệt, từ trước đến nay hẳn chưa từng thoải mái như vậy. Hẳn tin chắc, sau lần cải tạo này, cơ thể hẳn sẽ có một sự thay đổi khủng khiếp, đồng thời lượng hồn lực lẫn số năm hạn chế của Hồn Hoàn cũng theo đó mà tăng lên, và dĩ nhiên tác dụng từ Hồn Kỹ của hẳn cũng tăng cao. Ngay lúc Hoắc Vũ Hạo mừng rỡ như điên, đột nhiên khí tức sinh mệnh kia dừng lại, cảm giác ngăn ngừi vừa xuất hiện được vài giây từ từ suy yếu trên phạm vi lớn. Các

sự việc liên tiếp thay đổi nhất thời làm Hoắc Vũ Hạo không theo kịp nhưng hắn là người khá nhạy cảm nên tích tắc sau hắn đã phát hiện không ổn. Hắn cảm nhận được thanh đao khắc Phệ Linh đã không còn dính vào ấn đường của hắn nữa mà mũi đao lúc này đang đâm thẳng vào mi tâm của hắn. Hoắc Vũ Hạo chỉ mới cảm nhận chưa kịp có phản ứng gì thì thanh đao khắc đã đâm vào rồi, lưỡi đao đâm sâu vào tận xương sọ của hắn, cơn đau bất ngờ xuất hiện làm hắn đau đớn giãy dụa gào thét nhưng lúc này, hắn lại không thể phát ra tiếng động nào. Sau khi lưỡi đao ấy cắm vào đầu Hoắc Vũ Hạo, hơi thở sinh mệnh đột nhiên dâng lên như sóng cuộc sôi trào, còn Hoắc Vũ Hạo thì có cảm giác như có ai vừa cầm một cái búa thật lớn đập thẳng vào đầu mình vậy. Thời điểm Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Bích Đế Hoàng Hạo cảm nhận được có nguy hiểm tấn công muốn ra tay cứu cũng không kịp nữa. Ban này, luồng khí sinh mệnh tẩy rửa cơ thể Hoắc Vũ Hạo cũng đã di chuyển đến khu vực tinh thần căn nguyên của bọn chúng, mang đến cho bọn chúng sự thoải mái không kém Hoắc Vũ Hạo chút nào. Lúc này, Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo đã biến thành một biển lớn mênh mông được điều khiển bởi dòng khí tức sinh mệnh đó, mà thế giới tinh thần của hắn cũng không ngừng tăng trưởng với tốc độ kinh người. Trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo xuất hiện hai ảo ảnh, dĩ nhiên là Băng Đế và Thiên Mộng rồi. Cả hai liếc mắt nhìn nhau, bọn chúng đều thấy rõ được sự kinh hãi trong mắt đối phương. Chúng nó là những Hồn Thú đã sống hơn mười vạn năm thậm chí là trăm vạn năm vậy mà lúc thanh đao khắc đâm vào mi tâm của Hoắc Vũ Hạo, bọn chúng vẫn cảm nhận được Y Lai Khắc Tư hoàn toàn không có ý xấu, mà lợi ích Hoắc Vũ Hạo nhận được từ này giờ rõ ràng không phải là giả, luồng khí sinh mệnh ấy không ngừng giúp Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo mở rộng, chuyện này đối với bọn chúng cũng không hẳn là xấu. Quá trình luồng khí tức sinh mệnh ân cần chăm sóc Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo cũng tương đương với việc chăm sóc tinh thần căn nguyên của bọn chúng. Cho nên, việc bọn chúng cần làm là bảo vệ tinh thần căn nguyên của Hoắc Vũ Hạo đồng thời cảm nhận sự biến hóa của mọi thứ xung quanh. Bỗng nhiên bên cạnh bọn chúng lóe ra ánh sáng màu xám, sau đó một bóng người già nua xuất hiện bên trong Tinh Thần Hải. Ông lão ấy

vừa nhìn thấy Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Bích Đế Hoàng Hạc liền mỉm cười nói: - Đại Trùng Tử, Tiểu Hạc Tử, sau này lão phu sẽ không ở đây giành nhà với các người nữa. Các người có thể giải phóng một chút lực lượng đã phong ấn của mình để bổ sung cho Hoắc Vũ Hạo. Cơ thể hần qua lần cải tạo này cuối cùng đã trở thành một viên ngọc sáng rồi, có điều quá trình mài dũa phải từ từ làm, năng lượng của các người chuyển vào cơ thể nó chậm chậm thôi, tốt nhất là đợi tu vi của nó tăng lên cấp 30 đã. - Lão là Y Lai Khắc Tư? Thiên Mộng kinh ngạc nhìn ông lão vừa xuất hiện. Ông lão gật đầu nói: - Tia thần thức của ta không có căn cơ nên rất yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến. Nhưng lúc này ta đã có Sinh Linh Kim làm vật dẫn, nó sẽ bổ sung chăm sóc tia thần thức này của ta. Có điều trí nhớ của ta đã bị mất nhiều lắm rồi, muốn tìm lại không phải dễ, mà ta không thể vì chuyện này ngáng chân Vũ Hạo. Cho nên, các người cứ yên tâm, mục đích của ba chúng ta đều giống nhau, chính là giúp đỡ Vũ Hạo trở nên mạnh mẽ, khi nào tia thần thức của ta mạnh như ngày xưa thì những gì ta đã mất cũng sẽ trở lại. Hơn nữa không biết vì sao, từ khi dung hợp với nó, ta lại cảm thấy thế giới này vô cùng tươi đẹp. Lão phu muốn đi một thời gian, các người sau này muốn tìm ta cứ liên lạc thông qua tinh thần căn nguyên của ta là được. Y Lai Khắc Tư nói xong liền vung tay một cái, sau đó trước mặt ba người xuất hiện một cánh cửa, lão đưa tay chào Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Bích Đế Hoàng Hạc rồi biến mất. Băng Đế nhìn Y Lai Khắc Tư biến mất không khỏi gật đầu tán thưởng. - Thật mạnh. Đây là ưu điểm tuyệt vời của nhân loại sao? Ta tu luyện suốt bốn mươi vạn năm mà tinh thần căn nguyên còn chưa thể ngưng tụ thành thần thức nữa. Thiên Mộng Băng Tầm lắc lắc rồi lẩm bẩm: - Đừng có nóng, chúng ta và Vũ Hạo đã thành một thể rồi, chúng ta làm thế này không phải vì muốn hòa chung với thiên phú của hần sao? Chỉ cần tương lai hần thành công thì chúng ta cũng thành công. Trong lúc ba người trò chuyện trong Tinh Thần Hải thì trên người Hoắc Vũ Hạo bắt đầu xuất hiện một màn quý dị. Thanh đao khắc Phệ Linh đâm vào trán khẽ run rẩy, mà vết thương kia cũng không có chảy chút máu nào, ngược lại, thanh đao khắc đang từ từ mềm nhũn rồi hóa thành một dạng chất lỏng chui vào bên trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Cả người Hoắc Vũ Hạo

lại được bao phủ bằng một bức màn sương mù màu xanh biển, khí tức sinh mệnh khổng lồ kia không ngừng tẩy rửa cơ thể của hắn. Miệng vết thương trên trán hắn khẽ nhúc nhích, cơ thể hắn, khung xương của hắn không ngừng phát sinh biến hóa, Hoắc Vũ Hạo nương theo những thay đổi đó mà run rẩy không ngừng cảm giác đau đớn này không phải ai cũng chịu đựng nổi. Ý thức của Hoắc Vũ Hạo luôn luôn tỉnh táo, thậm chí hắn còn nghe rõ đoạn đối thoại giữa hai Hồn Thú và Y Lai Khắc Tư bên trong Tinh Thần Hải của hắn nhưng hắn không thể lên tiếng ngăn cản hay phản ứng gì, vì hắn không thể và hắn càng không biết bản thân mình đang xảy ra chuyện gì. Quầng sáng màu xanh dần dần ổn định, vết thương trên trán hắn bỗng vỡ ra, bên trong vết thương xuất hiện một hạt châu nhỏ màu xám. Cũng trong lúc đó, đầu Hoắc Vũ Hạo đột nhiên cảm nhận được có một cơn đau bất ngờ ập đến, đau, rất đau, cứ như có hàng trăm hàng nghìn cây đinh thép đang đâm thẳng vào đầu hắn vậy, nỗi đau này khó chịu hơn gấp trăm lần khi hắn dung hợp với Hồn Cốt thân thể của Băng Bích Đế Hoàng Hạp. Linh hồn và tinh thần căn nguyên của Hoắc Vũ Hạo bị tra tấn vô cùng khổ sở nhưng không thể phát ra tiếng kêu đau đớn nào, hắn chỉ thấy tin thần của mình như bị ai đó xé nát, hoặc nói đúng hơn là vỡ nát rồi hội tụ trở lại. Sự đau đớn này không có từ ngữ nào để diễn tả một cách chính xác được, mà luồng khí sinh mệnh ấy còn không ngừng xoa dịu cơ thể hắn rồi lại tra tấn khiến nó đau đớn vô cùng, giống như là mang hắn lên thiên đường rồi lại một tay đẩy xuống địa ngục, không ngừng mang lên, không ngừng đẩy xuống... Lúc này Hồn Lực trên người hắn dao động kịch liệt, Hồn Lực thông qua Huyền Thiên Công dường như muốn thoát ra bảo vệ cơ thể hắn nhưng lúc này căn bản nó không đủ sức tiến vào khu vực Tinh Thần Hải kia. Không biết mất bao lâu, Hoắc Vũ Hạo gần như chết lặng trong đau đớn thì đột nhiên hắn nhìn thấy một tia sáng trong từng cơn đau xé nát tâm can. Đó là một tia sáng màu vàng dịu nhẹ Sau đó tinh thần căn nguyên của hắn bỗng nhiên được tia sáng màu vàng ấy bao phủ, còn hắn thì cảm nhận được bản thân mình như vừa rơi vào một hồ nước ấm áp, tinh thần căn nguyên bên trong "hồ nước" từ từ mềm lại rồi hòa tan. "Hồ nước" màu vàng chứa đựng tinh thần căn nguyên của hắn lại xoay ngược rót vào tinh thần của hắn. Cảm

giác đau đớn xé nát tâm can bỗng trở nên vô cùng ấm áp dễ chịu, nương theo lần dung hợp này, ý thức của Hoắc Vũ Hạo lại một lần nữa sống lại. Cảm giác này từ từ truyền khắp cơ thể, sau đó trên trán hắc bỗng xuất hiện thêm một con mắt kỳ lạ. Con mắt này không lóe ra ánh sáng màu xanh, hốc mắt so với đôi mắt vốn có của hắc thì nhỏ hơn một chút, xung quanh mơ hồ ẩn hiện một chút tia khí màu xanh. Tròng mắt kia màu xám, nhưng mơ hồ lại tỏa ra tia sáng ánh kim, khi con mắt khẽ nhấp nháy, Hoắc Vũ Hạo liền trông thấy mọi thứ trước mặt mình bỗng trở nên tang thương và thâm thúy, đồng thời cũng cảm nhận được một chút hơi thở của sinh mệnh. "Vèo" một cái, tinh thần lực của Hoắc Vũ Hạo lại rút hết vào cơ thể hắc, lúc này hắc cẩn thận nhìn xuống cơ thể mình, mọi thứ đều phát sinh biến hóa. Máu trong cơ thể hắc lưu chuyển vô cùng thuận lợi mà lại còn mang theo hơi thở sinh mệnh vô cùng nồng đậm. Khung xương, kinh mạch, cơ thể, nội tạng, tất cả đều được phủ một lớp màn màu xanh. Tuy nhiên sau khi dung hợp với cơ thể hắc thì màu xanh đó có nhạt đi một chút. Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng khống chế tinh thần lực quay về đại não của mình, tuy nhiên, khi hắc trông thấy Tinh Thần Hải suy yếu chút nữa ngất xỉu. Thế giới tinh thần của hắc đã thay đổi long trời lở đất. Giờ phút này, nếu nói Tinh Thần Hải ban đầu của hắc là một không gian mênh mông hư vô thì lúc này nó đã trở thành một không gian thật sự. Khắp nơi đều là màu trắng ngà, hắc nhìn mãi nhìn mãi không thấy điểm dừng ở đâu, mà khi hắc tiến vào, thứ đầu tiên đập vào mắt hắc là một màu nước màu xanh ngọc bích, hồ nước này bồng bồng sinh cơ, từ mặt hồ bay ra từng tia từng tia khí tức sinh mệnh dịu dàng ân cần chăm sóc cả Tinh Thần Hải.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 106: Sinh Linh Nhãn (Trung)

Hắc chăm chú quan sát kỹ lại thì thấy bên trong mặt hồ xanh biếc ấy lơ lửng một viên trân châu, hoặc nói chính xác hơn là Tinh Thần Hải của hắc vừa xuất hiện một mặt trời nho nhỏ. Viên trân châu này cũng có màu xanh

biết, vô cùng trong suốt và tản ra hơi thở ấm áp dịu dàng. Nó trông y hệt với chuôi đao của thanh đao khắc Phệ Linh. Khi Hoắc Vũ Hạo quan sát nó thì nó cũng đồng thời thay đổi, viên trân châu biến thành một con mắt từ từ hé mở nhìn hắn với vẻ dịu dàng. Bỗng nhiên trước mặt Hoắc Vũ Hạo bùng sáng, hắn giật mình phát hiện bản thân mình thậm chí có cả thân thể, tinh thần lực của hắn nháy mắt đã ngưng tụ thành một cơ thể giống hắn y như đúng, mà lúc này hắn đã tiến đến gần bên bờ hồ. Mà không chỉ có hắn bị thu hút đến đây, ngay cả cục thịt trắng ngần Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Bích Đế Hoàng Hạo xinh đẹp diễm lệ cũng đến bên cạnh hắn. - Rốt cuộc là có chuyện gì? Chuyện vừa xảy ra là sao? Dù này giờ mọi chuyện xảy ra hắn đều thấy rõ nhưng hắn vẫn không sao tin được sự thật. Cảm giác mọi chuyện diễn biến quá nhanh, hắn vẫn chưa kịp thích ứng, cuối cùng mới thốt lên một câu ngớ ngẩn như vậy. Con mắt thật lớn vừa hé mở kia nhìn chăm chăm vào hắn, giọng nói già nua của Y Lai Khắc Tư lại vang lên. - Đây là tác dụng từ Sinh Linh Kim, đừng gấp, từ từ ta giải thích cho các người nghe. - Đầu tiên, Sinh Linh Kim là gì? Sinh linh, tên như ý nghĩa, vạn vật đều có sinh mệnh và sự sống của riêng mình, đây cũng có thể gọi là sinh linh. Bất kể là ta, hay các người đều giống như vậy. Mỗi sinh linh có ít nhiều cái gọi là "trí tuệ". Lực lượng căn nguyên của sinh linh gọi là Sinh Mệnh Lực. - Mà Sinh Linh Kim chính là do Sinh Mệnh Lực ngưng tụ thành. Nói đơn giản, nó là do một nguồn sinh mệnh lực cực kỳ khổng lồ tụ hội lại trong một thời gian dài hóa thành thể rắn, cho nên, qua quá trình thai nghén ngàn vạn năm mới tạo thành một vật thiên tài địa bảo thể này. Ta vẫn chưa hiểu rõ về thế giới này của các người, nhưng ta biết, bất kể ở đâu, quá trình tạo thành và công dụng của Sinh Linh Kim đều giống nhau, một phân tử Sinh Linh Kim chính là đại biểu cho một sinh mệnh, mà một khối Sinh Linh Kim thể này là đại biểu cho cả một thế giới. Hoắc Vũ Hạo càng nghe càng mờ mịt, quá trình tạo ra Sinh Linh Kim hắn có thể lờ mờ hiểu được nhưng những cái khác hắn càng nghe càng thấy ngu ngơ. Lúc này, Thiên Mộng Băng Tầm bên cạnh hắn lên tiếng hỏi: - Này, ông già kia, lão còn chưa nói cho chúng ta biết Sinh Linh Kim kia ở đâu xuất hiện. Cái gì được thai nghén từ nguồn sinh mệnh lực khủng bố suốt mấy ngàn vạn năm? Lão

càng nói ta càng không hiểu, nói rõ ràng trực tiếp hơn đi. Y Lai Khắc Tư lạnh nhạt nói: - Nói trực tiếp lại càng đơn giản. Tuy con sâu mọt như người chả ra gì nhưng tuổi tác cũng không tệ, người sống trên trăm vạn năm rồi phải không? Nếu đem sinh mệnh lực suốt trăm vạn năm của người gom lại một chỗ cùng lắm chỉ bằng một giọt nước khi Sinh Linh Kim tan chảy ra mà thôi. - Không thể nào!!! Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Đế gần như đồng thanh nói, Băng Đế tuy có chút coi thường Thiên Mộng, có điều nàng vẫn biết rõ mình mặc dù mạnh hơn hẳn nhưng xét về sinh mệnh lực nàng thua xa tên ngốc đã sống suốt trăm vạn năm kia. Y Lai Khắc Tư nói: - Đây là ta đã đánh giá cao nó rồi. Các người đừng quên ban đầu Sinh Linh Kim xuất hiện là ở trạng thái khí. Mà theo thời gian, từ từ nó mới ngưng tụ thành chất lỏng, còn lần này khối Sinh Linh Kim mà Hoắc Vũ Hạo lấy được lại ở thể rắn. Để ta ví dụ tiếp cho các người hiểu rõ hơn. Đại trùng tử, người có nhớ lúc người dung hợp với Vũ Hạo ở khu rừng kia không? - Đương nhiên nhớ, là Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, ngày xưa ta bị bọn oắt con ở đó tra tấn rất thảm. Thiên Mộng Băng Tầm nghiêng răng nghiêng lợi nói: Y Lai Khắc Tư nói tiếp: - Khu rừng đó thai nghén ra không ít sinh mệnh, khi tia thần trí này của ta lần đầu xuất hiện ở thế giới này ta đã cảm nhận được khu rừng ấy bừng bừng sinh cơ. Nếu dùng sinh mệnh lực tại đó ngưng tụ thành khối Sinh Linh Kim lớn như thanh đao khắc kia cũng phải mất khoảng hai mươi vạn năm, mà còn phải cam đoan không có tình huống ngoài ý muốn nào. Hơn nữa, các người phải hiểu, Sinh Linh Kim muốn ngưng tụ phải cần rất nhiều điều kiện liên quan, ví dụ như khu rừng ấy muốn ngưng tụ sinh mệnh lực thành Sinh Linh Kim vậy thì trong khu rừng ấy phải có một nơi thích hợp để sinh mệnh lực tụ hội. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Ta đại khái hiểu được một chút rồi. Ý của lão là thanh đao khắc mà chúng ta ấy được chính là làm từ Sinh Linh Kim? Y Lai Khắc Tư nói: - Đúng, đúng thế. Đối với bất cứ ai, sinh mệnh lực đều cực kỳ hữu dụng. Cho dù năng lượng có tà ác đến mức nào cũng có thể thích nghi với luồng sinh mệnh lực dồi dào kia. Thần trí của ta bị hư hỏng quá nặng, cho nên, tạm thời ta không thể không nhờ vào Sinh Linh Kim, ta thông qua nó tạo cho người con mắt thứ ba, có Sinh Linh Kim xoa dịu, ta sẽ không lo tia thần thức này bị tan vỡ nữa. - Từ giờ,

thần trí của ta sẽ không ngừng được chữa trị. Ta cũng có thể sử dụng một ít năng lượng. Nhưng tạm thời người còn quá yếu, chờ người mạnh thêm một chút ta sẽ cho người lựa chọn, khi đó mới quyết định có nhận năng lượng truyền thừa hay không. - Trong phần trí nhớ còn sót lại của ta, dường như ta có ba năng lực, mà hai trong số đó ta đã truyền thừa cho người bên vị diện kia rồi, còn một cái cuối cùng cũng là cái mà ta đạt được thành tựu cao nhất đến nay vẫn còn giữ lấy. Đợi đến khi tu vi của người đạt được năm Hồn Hoàn có lẽ cũng đủ điều kiện thử nhận nó. Mà quan trọng nhất phải là người có đồng ý không. Thiên Mệnh hừ một tiếng nói: - Vậy chỗ tốt của khối Sinh Linh Kim này không phải đều bị người chiếm hết rồi sao? Y Lai Khắc Từ bật cười nói: - Con sâu mọt kia, người có mở mắt ra nhìn không đấy, người nhìn lại cái Tinh Thần Hải này đi, nó thay đổi xinh đẹp như thế này còn gì. Ta dám chắc bên vị diện trước đây của ta chưa từng có một Tinh Thần Hải nào lại đẹp như vậy. Ta vừa nói rồi, mỗi một khối Sinh Linh Kim chính là một thế giới. Mà ta mượn dùng năng lượng của Sinh Linh Kim cũng giống như đã phong ấn nó tại Tinh Thần Hải này. Sau này, tốc độ tu luyện tinh thần lực của Vũ Hạo sẽ tăng gấp ba lần so với trước đây, hơn nữa Tinh Thần Lực của hắn có thể nói là bất tử bất diệt, cộng thêm việc cơ thể hắn từng được Sinh Linh Kim rột rửa, bất kể bị thương gì, chỉ cần não không chết thì đều có thể tự chữa trị. Bây giờ hắn có muốn chết cũng không dễ nữa. - Vũ Hạo, có vài chuyện người phải nhớ kỹ. Thứ nhất, chuôi đao khắc kia chưa biến mất, còn con mắt thứ ba của người cũng chính là Sinh Linh Nhân. Khi nào người muốn sử dụng chỉ cần tập trung ý thức vào Sinh Linh Nhân thì sẽ có được năng lực của đao khắc. Chẳng qua thanh đao này do được chế tạo từ Sinh Linh Kim nên có một chút đặc biệt không giống bình thường, người muốn biết rõ cứ từ từ kiểm tra. - Thứ hai, từ giờ trở đi, sự tồn tại của ta cũng xem như là một vũ hồn thứ ba của người, là một vũ hồn độc đáo. Vì ta không thể phụ thêm Hồn Hoàn. Người phải nhớ, lực lượng của ta đều từ người, cái ta hơn con là sự khống chế. Ta chỉ có thể giúp đỡ con về mặt trí tuệ, cho nên, đừng đặt nhiều hi vọng vào ta. Thứ ba, ta hi vọng sau khi người xử lý hết mọi chuyện linh tinh có thể an tâm bề quan một thời gian. Người tốt nhất phải cẩn thận cảm nhận được chỗ ảo

điệu của Sinh Linh Kim. Nó đã dung hợp vào cơ thể người thì cũng xem như là một bộ phận của người, phải biết rõ nó thì tương lai mới có được nhiều ưu đãi. - Cuối cùng, cơ thể người đã được Sinh Linh Kim tẩy rửa, bất kể là thực lực hay tính mềm dẻo đều tăng lên không ít, nó sẽ giúp ích được nhiều cho người. Cái người cần là tập quen và khống chế nó. Tinh Thần Hải này của người càng rộng thì càng chứa đựng được nhiều tinh thần lực, nếu người không biết khống chế và sử dụng thì chỉ lãng phí mà thôi. Đây cũng là lý do tại sao ta hi vọng người có thời gian bế quan tĩnh tu. - Thôi được rồi, lão phu đã nói xong, giờ ta phải đi hoàn thành quá trình dung hợp với Sinh Linh Kim, ý thức của người cũng nhanh vào đây khôi phục lại vị trí chúa tể của nó đi, sau lần này, ý thức của người đã dung hợp hoàn chỉnh với Tinh Thần Hải này rồi. Sau này ba chúng ta khó mà tiếp quản thân thể người nữa, cùng lắm chỉ có thể ở bên ngoài giúp đỡ người trưởng thành mà thôi. Đôi mắt to màu xanh kia dần khép lại, hơi thở của Y Lai Khắc Tư cũng biến mất, ngay sau đó, Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được mọi thứ xung quanh bỗng biến đổi, hắn giật mình phát hiện mình đã bay ra ngoài lạng lẽ ngồi trên giường. Hắn gần như theo bản năng đưa tay sờ trán, hắn lại giật mình một lần nữa khi phát hiện con mắt thứ ba mới xuất hiện ban nãy đã biến mất, Cỗ lẽ vì quá đau đớn nên sau khi giật mình mấy lần, hắn lại tự hỏi, không lẽ mọi chuyện vừa rồi đều là mơ? Hắn lắc đầu định thần lại kiểm tra cơ thể. Lúc này muốn không tin cũng không được, tinh thần lực của hắn di chuyển khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể, lúc này trong cơ thể hắn chỉ còn dòng Hồn Lực di chuyển theo lộ trình Huyền Thiên Công, còn hơi thở màu xanh chứa đầy sinh mệnh đã được cơ thể hắn hấp thu sạch sẽ. Hoắc Vũ Hạo đứng lên xoay người, sau đó hắn kinh ngạc phát hiện cơ thể mình cực kỳ dẻo dai, thậm chí lúc này hắn có thể xoay người quay hắn về sau, các ngón tay cũng có thể bẻ cong gấp xuống. Chuyện tiếp theo khiến hắn kinh ngạc chính là Huyền Thiên Công lúc này không cần hắn ngồi xuống mình tưởng cũng tự động di chuyển, mà mỗi lần kết hợp với hồn lực của hắn, hắn cảm nhận được hồn lực của mình lại nhiều thêm một chút. Hắn thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên Hoắc Vũ Hạo cảm thấy tâm trạng vô cùng phấn khởi, cả người như muốn hòa vào thiên nhiên bồng bồng sức sống. Sinh

Linh Kim có tác dụng thế này sao? Cơ thể của hắn gần như đã hoàn toàn lột xác. Hắn kiểm tra lại Tinh Thần Hải của mình, mọi thứ bên trong vẫn như cũ, hồ nước đầy khí tức sinh mệnh, phía trên là Sinh Linh Châu rực rỡ chói mắt.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 106: Sinh Linh Nhãn (Hạ)

Thiên Mộng và Băng Đế lúc này cũng vẫn còn đứng cạnh hồ nước, bọn chúng dường như cảm nhận được Hoắc Vũ Hạo đang dùng tinh thần lực thăm dò nên chuyển sự chú ý lên không trung, mà ngay lúc này Hoắc Vũ Hạo cũng cảm nhận được bọn chúng đang chăm chú nhìn hắn. Lúc này, trên người hai đại thần thú đều tỏa ra ánh sáng chói rọi, nhất là Thiên Mộng, trên người nó không ngừng khuếch tán ra ánh sáng màu vàng kim, dần dần lan tỏa khắp Tinh Thần Hải, hiển nhiên nó đang cởi bỏ phong ấn và kết hợp đồng thời củng cố mở rộng Tinh Thần Hải. Mà trên người Băng Đế lại tỏa ra một màn sương mù màu trắng và xanh, màn sương này không ngừng rót vào Hồn Cốt thân thể Băng Bích Đế Hoàng Hạo sau đó di chuyển khắp người Hoắc Vũ Hạo. Bất kể là Thiên Mộng Băng Tầm hay Băng Bích Đế Hoàng Hạo đều không thể giữ lượng hồn lực nhiều hơn Hoắc Vũ Hạo, vì cả hai bọn chúng đều đã trở thành Hồn Hoàn của Hoắc Vũ Hạo, hồn lực của bọn chúng và hồn lực vận chuyển theo chu trình của Huyền Thiên Công là hai dạng khác nhau. Hồn lực của bọn chúng tiện giờ chỉ có khả năng củng cố mở rộng Tinh Thần Hải đồng thời tăng khả năng số tuổi Hồn Hoàn mà cơ thể Hoắc Vũ Hạo có thể chịu đựng được. Lần này, khi hấp thu Sinh Linh Kim, Hoắc Vũ Hạo tuy rằng thông qua Tinh Thần Tham Trắc có thể cảm nhận được biến đổi của xung quanh nhưng lại không cảm nhận được một cách rõ ràng, hắn chỉ biết cơ thể mình có thay đổi một chút còn cụ thể ra sao lại không rõ ràng lắm. Sinh Linh Kim mang đến cho hắn một sự thay đổi hoàn toàn khác, bề ngoài thực lực của hắn không tăng lên bao nhiêu nhưng thực tế, tiềm năng của hắn lại một lần nữa được củng cố và tăng

mạnh. Đồng thời, các giác quan của hắn cũng đã được nâng cao hơn người thường. Sau khi dạo một vòng trong Tinh Thần Hải, Hoắc Vũ Hạo liền chạy vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ rồi thay một bộ quần áo mới. Đồng thời hắn cũng không quên nhìn lại mình một lần trong gương, con mắt thứ ba trên trán của hắn đúng là không còn nữa, nếu không phải hắn vẫn cảm nhận được sự tồn tại của nó có lẽ hắn đã nghĩ nó biến mất thật rồi. Hắn ngẫm nghĩ lại mọi chuyện một lần nữa, rồi ngồi xuống giường thúc dục Hồn Lực vận chuyển tu luyện. Vì hắn mơ hồ có một cảm giác, lúc này chỉ cần mình ngồi xuống tịnh tâm tu luyện nhất định sẽ có thu hoạch lớn. Khi Vương Đông lặng lẽ trở lại phòng thì thấy Hoắc Vũ Hạo đã chìm sâu vào trạng thái tu luyện. Vương Đông nhìn thấy hắn có chút sững sờ, tuy bên ngoài Hoắc Vũ Hạo không có sự thay đổi gì nhưng Vương Đông là người cực kỳ thân thiết với Hoắc Vũ Hạo, hắn cảm nhận được người bạn của mình lúc này và trước khi hắn rời đi hoàn toàn khác biệt. Sự khác biệt này không phải chỉ có một chút xíu, thậm chí tướng mạo của Hoắc Vũ Hạo cũng đầy sức thu hút hơn trước. Tự tin, trầm tĩnh, và một chút sâu sắc. Đồng thời cũng tràn đầy sức sống. - Đứa ngốc này không phải siêng năng vậy chứ. Một mình tu luyện cũng có thể rơi vào trạng thái này? Bình thường Hồn Sư tu luyện có hai dạng tình huống, minh tưởng và chìm sâu vào minh tưởng. Bình thường trong trạng thái minh tưởng, nếu có sự vật, sự việc hoặc con người bên cạnh tác động sẽ tự động tỉnh dậy, bản thân Hồn Sư sẽ không bị ảnh hưởng gì, nên dạng minh tưởng này là dạng tu luyện phổ biến nhất. Mỗi lần Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng tu luyện đều rơi vào trạng thái này, dù sao bọn họ tu luyện dựa trên Hạo Đông Lực nên thế nào cũng vẫn phải điều khiển nó, nó không có khả năng tự động vận chuyển. Còn trạng thái chìm sâu vào minh tưởng lại khác hẳn. Hồn Sư nào rơi vào trạng thái này thì cả bản thân cũng gần như nhập định (ngồi thiền), không hề cảm nhận được sự thay đổi của bên ngoài, dạng tu luyện này chỉ có thể tự bản thân Hồn Sư tỉnh dậy. Trong tình huống này, Hồn Lực trong cơ thể Hồn Sư sẽ tự động vận chuyển, so với tốc độ minh tưởng bình thường dĩ nhiên nhanh hơn nhiều. Đồng thời trong quá trình này, bản thân Hồn Sư sẽ ngẫm hiểu ra được rất nhiều chuyện mà bình thường không sao hiểu được. Hiểu quả của

một lần chìm sâu vào minh tường cao gấp mười lần minh tường bình thường. Bất cứ Hồn Sư nào cũng hi vọng mình tu luyện có thể chìm sâu vào minh tường, nhất khi chuẩn bị đánh sâu vào cổ bình. Vì thường thường, những lúc như vậy, đã có ít nhất 80% thăng cấp thành công. Có điều, không gì là hoàn hảo cả. Quá trình này tốt như thế nhưng lại kỳ nhất là bị làm phiền. Nếu chẳng may đang chìm sâu vào minh tường mà bị quấy rầy thì rất có khả năng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, cơ thể bị thương tổn nghiêm trọng. Muốn biết người kia đang trong trạng thái minh tường hay chìm sâu vào minh tường rất dễ dàng. Khi Hồn Sư trong trạng thái minh tường bình thường thì phải tự điều khiển hồn lực vận chuyển, mà những lúc ấy, trừ phi bản thân người đó có công pháp đặc biệt hoặc trong giai đoạn đột phá thì hồn lực mới lan tỏa ra ngoài, ví dụ như lúc Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông tu luyện Hạo Đông Lực bị ảnh hưởng của Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt mà phát ra ánh sáng màu vàng kim. Còn Hồn Sư đang trong trạng thái chìm sâu vào minh tường thì hồn lực tự động vận chuyển trong cơ thể, đồng thời cũng có một ít tràn ra ngoài bao phủ lấy cơ thể Hồn Sư và bảo vệ họ, như thể hơi thở của họ đều được che giấu đi. Bản thân Hoắc Vũ Hạo lúc này là như vậy đó, bên ngoài cơ thể hắn là một bức màn ánh sáng màu trắng lúc ẩn lúc hiện, nhìn hazy hệt như một khối bảo vật sáng lóa vậy. Nếu là người khác thấy trạng thái chìm sâu vào minh tường này của Hoắc Vũ Hạo nhất định sẽ có chút ghen tị nhưng Vương Đông lại không giống vậy. Ngược lại hắn còn vui mừng cho Hoắc Vũ Hạo. Hắn nhìn Hoắc Vũ Hạo làm mặt quỷ trên đùa một chút rồi kéo ghế ra ngồi trước cửa phòng thủ hộ cho bạn của mình, tránh trường hợp các sư tỷ sư huynh trong đội Sử Lai Khắc không biết lại đến làm phiền thì không hay. Khi Hoắc Vũ Hạo tu luyện xong tỉnh dậy liền cảm thấy cả người mình vô cùng ấm áp, thoải mái không nói nên lời, hồn lực của hắn đã tăng lên không ít, hôm trước hắn vừa mới lên cấp 28, nay đã đến 1/3 của cấp 29. Đây là kết quả bình thường hắn siêng năng tu luyện với Hạo Đông Lực đồng thời từ sự trợ giúp của chìm sâu vào minh tường ban này. Tốc độ tu luyện của hắn khi chìm sâu vào minh tường cao hơn gấp mấy lần hắn và Vương Đông cùng sử dụng Hạo Đông Lực để tu luyện, tuy nhiên đây là phương thức tu luyện chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Hắn ngã người xuống giường nghỉ ngơi một lát, hắn cảm nhận cả người mình lâng lâng, vô cùng sáng khoái, giống như hoàn toàn không còn chút trọng lượng nào, cái cảm giác này hai chữ "tuyệt vời" cũng không đủ để diễn tả nữa. Mọi thứ đều đã thay đổi, hắn không còn yếu ớt như ngày xưa nữa, hắn, rốt cuộc cũng có thể biết hai chữ "cường đại" là như thế nào.

Hoắc Vũ Hạo vừa nghĩ vừa nắm chặt hai nắm tay, hắn nhìn ra bầu trời bên ngoài, lúc này đã là giữa trưa, ánh mặt trời gay gắt nhưng lại mang theo một cảm giác mới mẻ hoàn toàn. - Vương Đông sao chưa quay lại nữa nhỉ? Bình thường hắn tắm cũng đâu có lâu đến vậy? Hoắc Vũ Hạo không nghĩ mình đã tu luyện quá lâu, hắn nhớ khi mình và Hoắc Vũ Hạo bắt đầu tu luyện và buổi sáng, sau đó hắn tịnh hóa thanh đao khắc Phệ Linh, kể đó là Vương Đông về phòng tắm rửa, rồi cuối cùng mới là hắn tu luyện. Tính đi tính lại lẽ ra lúc này Vương Đông phải sang đây rồi chứ. Hoắc Vũ Hạo nghĩ thế liền vội vã ra ngoài, nhưng khi hắn mở cửa lại cảm nhận được có một vật nặng từ bên ngoài ngã nhào vào phòng. Hoắc Vũ Hạo giật mình theo bản năng nhảy lùi về sau, đồng thời cũng phóng xuất ra vũ hồn của mình. Có điều lúc này hắn vừa nhìn thấy người vừa xuất hiện liền giật mình trợn mắt. Rầm.

"Ui da." Hoắc Vũ Hạo thấy Vương Đông ngã từ trên ghế xuống, vội vàng bước đến đỡ hắn dậy. - Vương Đông, người làm cái gì đấy, tự đứng không vào mà ngồi ngoài này làm gì? Hóa ra Vương Đông ngồi ở ngoài dựa lưng vào cửa phòng, vì đợi lâu quá nên mơ mơ màng màng suýt ngủ gật, khi đó Hoắc Vũ Hạo lại mở cửa ra, Vương Đông theo đà ngã xuống đất. Vương Đông tức giận nói: - Người là cái đồ không có lương tâm, ta ở bên ngoài thủ hộ cho người, người còn không biết cảm ơn nữa, vừa dậy đã làm ta ngã xuống đất, nếu ta có mệnh hệ gì người có chăm sóc ta không hả? Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Không phải bình thường lúc nào ta cũng chăm sóc người sao? Phòng của người ai dọn dẹp? Ai lau chùi? Quần áo của người ai giặt? Không phải mỗi ngày người đều sống sung sướng như đại gia sao? - Ta... Vương Đông định phản bác nhưng nghĩ mãi không ra lý do đành tức giận nói: - Người không nói lý lẽ thì thôi, lần này ta bỏ qua cho người. Người thì giỏi rồi, chìm sâu vào minh tướng, chỉ tội cho cái mộng của ta lần này phải chịu khổ. Hoắc Vũ Hạo khẽ vươn tay đặt lên trán Vương Đông nói: -

Thôi bỏ đi, để ta xoa cho người. Đừng thấy Vương Đông còn bé nhưng mông không nhỏ chút nào, Hoắc Vũ Hạo khẽ xoa cảm thấy cũng không tệ lắm. Vì Hoắc Vũ Hạo "ra tay" quá nhanh, vừa dứt lời đã làm ngay, Vương Đông không kịp phản ứng cứng đờ cả người. Hoắc Vũ Hạo xoa nhẹ hai cái, hắn cảm thấy có gì đó không đúng bèn liếc trộm nhìn Vương Đông. Vương Đông lúc này đã tái mặt nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo với đôi mắt muốn phun ra lửa. - Sờ thích lắm sao? Vương Đông rít từng lời qua kẽ răng. - Ặc, cũng không tệ. Hoắc Vũ Hạo đáp theo bản năng. - Người - đi - chết - đi. Vương Đông ngẩng đầu đưa chân đá thẳng vào trán Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo vội vàng xoay người về sau tránh lấy một cước này. Nhưng cơ thể Vương Đông cực kỳ linh hoạt, đầu ngón chân phải khẽ xoay trên mặt đất, chân trái rút về quét thẳng về phía Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo căn bản không cần dùng mắt, hắn khẽ lách người sang để dàng tránh lấy đòn công kích. Chân trái Vương Đông vừa quét ngang liền dừng lại trên không trung, sau đó chuyển hướng đánh vào vùng ngực và bụng của Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo lật người né tránh, đồng thời chân phải vung lên, đánh về phía cẳng chân trái của Vương Đông, đồng thời đùi phải của hắn khẽ quăn lấy đùi của Vương Đông, hai tay chống trên mặt đất. Nhất thời cả hai quăn lấy nhau thành hình chữ Mã (𠂇), hai đùi vẫn dính chặt một chỗ. Vương Đông dĩ nhiên không ngờ Hoắc Vũ Hạo có thể ứng biến trơn tru như vậy, hắn kinh ngạc nói: - Cơ thể người từ lúc nào lại mềm dẻo như vậy? Hoắc Vũ Hạo không khỏi đặc ý nói: - Từ trước giờ ca luôn như vậy mà, quân tử động khẩu không động thủ nha. - Ta không thèm làm quân tử. Người được lắm, đánh nhau dùng cả Tinh Thần Tham Trắc. Vương Đông vừa nói vừa rút chân trái về, đùi phải cũng kéo ra, đầu ngón chân khẽ chạm mặt đất rồi đứng dậy. Sau đó lộn mào một cái, hai chân cùng lúc đánh về phía Hoắc Vũ Hạo.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 107: Bán Kết (Thượng)

Hoắc Vũ Hạo đồng thời dùng cả hai chân, sau đó cũng giống như Vương Đông từ tư thế chữ Mã đứng dậy, nhưng hăn lại dùng hai tay, chụp lấy cổ chân của Vương Đông. Cả người Vương Đông đang bay đến đột nhiên bị tóm lấy, hai chân đập thẳng về phía cổ của Hoắc Vũ Hạo. Hai tay Hoắc Vũ Hạo sao khi kéo lại, cổ bị hai chân Vương Đông kẹp nhưng hai tay hăn vẫn đang tóm lấy chân Vương Đông. - Hừ, cánh tay gì mà to như bắp đùi. Vương Đông không chút né tránh, hăn hơi ngửa người về sau, hai tay chống xuống đất mượn lực, đồng thời nâng hai chân lên muốn len lỏi vào bên trong để tránh thoát. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Người còn yếu lắm, chân ốm yếu gầy như que củi mà cũng gọi là bắp đùi sao? Vương Đông không thèm nghe những lời châm chọc của Vương Đông, hăn tiếp tục cố gắng nhưng hai tay của Hoắc Vũ Hạo không có chút chuyển động nào, ngược lại hai chân của hăn đang từ từ bị đẩy ra. - Không thể nào, người mới chỉ có hai Hồn Hoàn, làm sao lại mạnh như thế? Vương Đông có chút không phục nói. Hoắc Vũ Hạo cười to đáp. - Ca có Hồn Cốt. - Ta cũng có. Vương Đông tuyệt đối không chịu yếu thế. Hoắc Vũ Hạo ngăn người, hăn không thể nói với Vương Đông, Hồn Cốt của mình là từ Băng Bích Đế Hoàng Hạo, đồng thời cũng không thể giải thích rằng cơ thể mình dẻo dai và sức mạnh của mình đột nhiên tăng như vậy là nhờ sự gột rửa của Sinh Linh Kim. Nếu không nhờ những sự thay đổi và trợ giúp kia làm sao hăn cản được hai chân của Vương Đông. Tuyệt đối đừng nghĩ rằng vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông yếu kém. Tuy bề ngoài hăn gầy yếu nhưng về mặt sức mạnh tuyệt đối đứng đầu. Vì vũ hồn thứ hai của hăn là Hạo Thiên Chùy của tông môn từng là đệ nhất đại lực. Hoắc Vũ Hạo thắng được Vương Đông cũng nhờ lúc này cả hai chỉ so đấu thuần túy về mặt sức mạnh, và dĩ nhiên không tính đến việc sử dụng Hồn Lực rồi. Vương Đông lắc qua lắc lại, dùng hết sức vẫn không thể nào thoát khỏi Vương Đông, ngược lại hai chân càng lúc càng bị đẩy ra. Tình huống lúc này thật có chút buồn cười. Một người hai tay dang ra, người còn lại thì chống tay xuống đất, hai chân bị đẩy ra, mà nửa người chống dưới đất lại còn ló ra ngoài phòng nữa. - Ý, hai người đang làm gì đó? Sao thân thiết đến mức độ này rồi? Bỗng nhiên bên ngoài vang lên giọng nói của Từ Tam Thạch, mà sau đó, xuất hiện

không chỉ có hãn mà có cả Bối Bối và Mã Tiểu Đào, cả ba từ phòng mình bước ra, đi được một lúc liền thấy nửa người lộ ra bên ngoài cửa Vương Đông. Vương Đông xấu hổ nói: - Còn không chịu buông ra. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới buông tay, hãn nhanh chóng lui về sau vài bước, Vương Đông búng người đứng dậy trừng mắt nhìn hãn sau đó mới xoay người nói với mấy người Từ Tam Thạch: - Chúng ta luyện Vũ Hồn dung hợp kỹ, không được sao? Hãn làm sao có thể nói vì Hoắc Vũ Hạo sờ hông hãn nên hãn mới quyết định "tấn" tên kia một trận. Hoắc Vũ Hạo sờ sờ mũi cười cười. Mã Tiểu Đào vừa cười vừa nói: - Vậy sao? Người trẻ tuổi lúc nào cũng có sức sống. Vương Đông hừ một tiếng nói: - Tiểu Đào tử, tử cũng đâu có già. Mã Tiểu Đào nói: - Thôi được rồi, đi thôi, Vương lão sư bảo chúng ta đến phòng hội nghị bàn chiến lược chuẩn bị cho trận đấu ngày mai. Từ ngày Vương Ngôn nổi trận lôi đình mắng Mã Tiểu Đào một trận, nàng đã bớt nóng nảy và trầm tính hơn nhiều, lúc này rõ ràng nàng đã ra dáng đội trưởng hơn trước. - Ngày mai? Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nói: - Phải là ngày mốt chứ? Hôm qua chúng ta mới đấu xong mà, hôm nay mấy đội còn lại đấu trận cuối của vòng tám đội nữa chứ? Sau khi thi đấu xong được nghỉ một ngày nữa, Tiểu Đào tử, tử tính nhầm rồi. Vương Đông tức giận nói: - Không phải Tiểu Đào tử nhớ nhầm mà là người ngu ngốc. Cái đồ không biết phải trái, người chìm sâu vào mình tưởng suốt một ngày một đêm. Ta ở bên ngoài hộ pháp cho người mệt muốn chết, mà người còn bắt nạt ta. Bối Bối quay sang giơ ngón cái về phía Hoắc Vũ Hạo nói: - Tiểu sư đệ lợi hại. Đi thôi. Vương Đông nói: - Đại sư huynh, huynh thiên vị rồi. Rõ ràng là đệ nhỏ nhất, đệ mới là tiểu sư đệ. Ánh mắt Bối Bối bỗng có chút cổ quái, nhìn hãn nói: - Thật sao? Người chắc người là tiểu sư đệ của huynh à? Vương Đông bị ánh mắt kỳ quái kia nhìn chăm chăm có chút chột dạ, hãn thè lưỡi nói: - Ai mà thêm, đi thôi. Hãn nói xong liền lập tức dẫn đầu chạy vào phòng hội nghị. Hoắc Vũ Hạo vô cùng bất ngờ vì lần này Vương Đông lại không ăn thua đủ với Bối Bối, hãn tò mò hỏi. - Đại sư huynh, nó làm sao thế? Sao nó không khăn khăn cãi giống bình thường? Bối Bối cười nói: - Đừng hỏi nhiều, cứ như giờ là tốt rồi. Đi thôi. Họp thôi. Trận đấu ngày mai của chúng ta không dễ dàng đâu. Hoắc Vũ Hạo lúc này còn chưa hết khiếp

sợ vì mình chìm sâu vào mình tưởng suốt một ngày, theo cảm giác của hần cùng lằm chằm vào ngò ngấn ngủi, hần còn bất ngờ trước tốc độ tu luyện khủng khiếp kia. Có lẽ vì như vậy người tu luyện mới không cảm thấy nhàm chán. Hần vừa nghĩ vừa bước theo mọi người về phòng họp, những người khác cũng lục tục kéo đến. Vương Ngôn dĩ nhiên là người đến đầu tiên, hần đã sớm có mặt trong phòng họp chờ mọi người. Khi thấy cả nhóm đã đến đông đủ hần liền trầm giọng nói: - Được rồi, chúng ta bắt đầu họp. - Hiện giờ đã biết rõ bốn đội vào vòng bán kết. Chúng ta dĩ nhiên vẫn là đội thi đấu đầu tiên. Sau khi kết thúc vòng bán kết chúng ta sẽ có ba ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn, sau đó mới bắt đầu trận chung kết. - Vương lão sư, đối thủ vòng bán kết của chúng ta là ai thế? Tiêu Tiêu tò mò hỏi. Vương Ngôn đáp: - Hiện giờ vẫn chưa biết. Vì để công bằng, ngày mai bốn đội cùng lúc rút thăm quyết định đối thủ. Còn chúng ta vì là đội quán quân cuộc thi lần trước nên lần này dĩ nhiên vẫn phải thi đấu đầu tiên. Cho nên, trận đấu này chúng ta không có cơ hội để chuẩn bị. Chúng ta chỉ có thể tính hết mọi trường hợp. Đây là điểm bất lợi nhưng đồng thời cũng là ưu thế cho chúng ta, vì đối thủ của chúng ta cũng sẽ gặp tình huống tương tự. - Bốn đội ở vòng Bán kết này lần lượt là học viện Sử Lai Khắc chúng ta, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, học viện Tinh La Quốc Gia của đế quốc Tinh La, cuối cùng là học viện Đế Áo của đế quốc Thiên Hồn. - Có thể nói, ba học viện kia đều là những đối thủ cực mạnh. Và lần này, đối thủ mạnh nhất của chúng ta vẫn là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Theo tình huống này, dù vòng bán kết chúng ta may mắn không đụng phải bọn họ thì vào Chung Kết cũng không tránh thoát. Cho nên, chiến thuật khi đấu với bọn họ nhất định phải được chuẩn bị cẩn thận. - Bây giờ ta sẽ giảng giải sơ lược tình huống của ba đội kia. Sau đó bắt đầu thảo luận chiến thuật. - Trong ba đội kia, dĩ nhiên mạnh nhất là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, đội trưởng của bọn họ là Mã Như Long đến nay vẫn chưa từng ra thi đấu, mà hần là một cường giả bậc Hồn Đế. Cũng là Hồn Đế duy nhất của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. - Trước mắt, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đến tham dự cuộc thi này bao gồm hai đội chính thức và dự bị, mà trong đó, có ba người chưa từng ra thi

đấu là đội trưởng đội chính thức Mã Như Long, đội trưởng đội dự bị Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng trần. Mộng Hồng Trần chính là cô bé lần trước bị Vương Đông trêu chọc. Vương Ngôn nói đến câu cuối lại cười cười liếc mắt nhìn Vương Đông. Vương Đông nghe thấy Vương Ngôn nhắc đến chuyện tốt của mình lại hoàn toàn không có chút xấu hổ. Vương Ngôn tiếp tục nói: - Những thành viên đã ra thi đấu của đội chính thức đều là cấp bậc Hồn Vương. Có điều, Hồn Vương trên cấp 55 chỉ có hai người. Hơn nữa, theo những gì ta quan sát thì bọn họ chỉ là những Hồn Đạo Sư có vũ hồn bình thường. Sức chiến đấu của bọn họ chủ yếu dựa vào Hồn Đạo Khí. Mà năm tên đội dự bị được ra thi đấu là hai Hồn Tông và ba Hồn Tôn. Ba Hồn Tôn đó đều có cấp bậc trên 35. Có điều, nếu bọn họ gặp phải chúng ta thì năm đứa nhóc kia không có cơ hội ra thi đấu đâu. - Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư sở dĩ trở thành đối thủ mạnh nhất của chúng ta chẳng qua vì bọn chúng bồi dưỡng được những đệ tử khá mạnh tu vi cao, và quan trọng hơn, Hồn Đạo Khí bọn họ sử dụng cực kỳ phong phú. Ta đoán chắc bọn họ còn ẩn giấu rất nhiều Hồn Đạo Khí chưa sử dụng đợi đối phó với chúng ta. Các cuộc thi lần trước đều là như vậy, mà mấy chục năm gần đây, đế quốc Nhật Nguyệt càng lúc càng phát triển, Hồn Đạo Khí không ngừng đổi mới, nên bọn họ càng lúc càng khó đối phó. Bởi vậy, chiến thuật của chúng ta khi gặp bọn họ là tùy cơ ứng biến. Trận đoàn chiến, chắc chắn chúng ta sẽ bị số lượng Hồn Khí của bọn họ áp đảo. Nhưng nếu một đấu một hoặc phương thức 2-2-3 chỉ xuất hiện ở vòng chung kết thì chúng ta không thiệt thòi lắm, ít nhất vẫn còn cơ hội liều mạng. Hoắc Vũ Hạo hỏi: - Vương lão sư, quy tắc của trận chung kết còn thay đổi nữa sao? Vương Ngôn gật đầu nói: - Quy tắc thì cũng như cũ, nhưng phương thức chiến đấu thì tăng thêm một dạng đấu 2-2-3 kia. Hơn nữa, các đội đều có thành viên dự bị vì để chuẩn bị cho trận đấu này. Ba lượt thi đấu ấy đều diễn ra liên tục không có thời gian nghỉ ngơi, trong đó nếu thắng ba trên hai thì là quán quân chung cuộc. Nghe Vương Ngôn nói đến đấy, Hoắc Vũ Hạo không khỏi giật mình, chức quán quân lần này khó xơi quá.

DAOTIEUVU

Chương 107: Bán Kết (Trung)

Vương Ngôn nói: - Ngoài học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, học viện Đế Áo của đế quốc Thiên Hồn cũng là kình địch của chúng ta. Trong cuộc thi này, chỉ có ba học viện có đệ tử đạt bậc Hồn Đế là học viện Sử Lai Khắc chúng ta, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư và học viện Đế Áo. Học viện Đế Áo chính là học viện Hoàng Gia của đế quốc Thiên Hồn. Tất cả thành viên của hoàng thất đều vào đó học tập. Lần này đội hình thi đấu của bọn họ mạnh nhất từ trước đến nay, vẫn là một Hồn Đế và sáu Hồn Vương. Có điều, bọn họ lấy tu luyện Hồn Sư là chính và Hồn Đạo Sư phụ trợ. Bảy thành viên đội chính thức, có hai Hồn Vương là Hồn Đạo Sư. Có điều, theo quan sát của ta, trình độ của bọn họ tối đa chỉ là Hồn Đạo Sư cấp bốn như Thái Đầu. - Còn đối thủ cuối cùng, là học viện Tinh La của đế quốc Tinh La. Nói một cách tương đối, trong ba học viện này, học viện Tinh La có vẻ có thực lực yếu nhất nhưng không hẳn là dễ đối phó. Vì chúng ta đang ở đế quốc Tinh La, là sân nhà của bọn họ. Với lại, mặc dù đội của bọn họ không có Hồn Đế nhưng tổng thể thực lực cũng không hề yếu, cả đội có đến sáu Hồn Vương. Bọn họ một đường chiến thẳng đến đây ít ra thuận lợi hơn chúng ta rất nhiều. - Vào đến vòng Bán Kết này rồi thì chỉ còn hai trận chiến cuối cùng nữa thôi, hai trận chiến này đối với chúng ta cũng vô cùng gian nan mặc dù chúng ta đã có hai Hồn Đế là Tiểu Đào và Thước Hành. Nhưng xét tổng thể, thực lực của đối thủ đều không hề kém chúng ta, thậm chí còn muốn vượt qua chúng ta nữa. Cho nên, nếu chúng ta muốn đạt chức quán quân lần này chỉ còn cách, liều mạng. Dốc hết toàn lực mới có cơ hội. Giống như lần trước chúng ta gặp phải học viện Chính Thiên vậy. Ngữ điệu của Vương Ngôn không còn thoải mái nữa, khiến mọi người nghe xong cũng cảm thấy nặng nề. Đúng vậy! Đội hình của bọn họ có hai Hồn Đế và một chủ khống Hồn Vương là Lăng Lạc Thần nhưng thực lực của những thành viên dự bị còn kém nhiều lắm. Bốn Hồn Tông, mà người có tu vi cao nhất là Từ Tam Thạch còn chưa đạt đến cấp 47, nhưng người còn lại thì không cần phải nói. Kể đến là ba người 12 tuổi, Vương Đông là

Hồn Tôn, Tiêu Tiêu miễn cưỡng có thể xem là Hồn Tông còn Hoắc Vũ Hạo chỉ mới là Đại Hồn Sư thôi. Cho dù cả ba có thiên phú là Vũ Hồn Song Sinh thì sao? Tu vi vẫn còn quá thấp. Trong cuộc thi đấu lớn như thế này, bọn họ có tác dụng gì chứ? Theo sắp xếp của Vương Ngôn, trận đoàn chiến, khả năng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông được cùng tham gia khá hơn, nhưng nếu hai người họ cùng tham gia thì chính thể thực lực của cả đội sẽ bị kéo xuống. Tuy Hoắc Vũ Hạo có hồn kỹ cực mạnh, hãn và Vương Đông còn có Vũ Hồn dung hợp kỹ là Hoàng Kim Lộ nhưng gặp phải đối thủ mạnh như vậy, bọn họ có thể phát huy được bao nhiêu %? Nhất là với những người đã biết rõ thực lực của bọn họ. Vương Ngôn nhìn một lượt hết các đệ tử trong phòng, dĩ nhiên hãn cũng nhìn ra không có người nào tràn đầy tự tin cả, hãn bình thành nói tiếp: - Từ ngày đầu đến đây, ta đã không nghĩ lần này học viện chúng ta vẫn giành được chức quán quân. Vì căn bản, chúng ta không có thực lực của quán quân. Chúng ta có thể đi đến đây, ta đã vô cùng thỏa mãn. Cố gắng của các người ai cũng nhìn thấy rõ, các người đã liều mạng mình bảo vệ lấy danh dự của học viện Sử Lai Khắc. Cho nên, ta hi vọng trận đấu kế tiếp các người đừng tự đặt cho mình quá nhiều áp lực. Bất kể kết quả như thế nào, khi về đến học viện Sử Lai Khắc ta cũng xin học viện ban thưởng. Những lời này rơi vào tai bảy người Sử Lai Khắc Thất Quái dự bị đúng là khích lệ, vì bọn họ thật sự đã bỏ ra nhiều lắm. Nhưng vào tai ba người Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần lại vô cùng chói tai. Bản thân bọn họ là thành viên chính thức, đồng thời cũng đã tham gia thi đấu nhưng làm sao khó khăn bằng bảy thành viên đội dự bị. Từng câu từng chữ Vương Ngôn vừa nói như những mũi dao nhọn đâm thẳng vào trái tim của bọn họ, nhưng bọn họ không thể lên tiếng nói được gì. Vương Ngôn dường như không nhìn thấy hai mắt đầy lửa của ba người Mã Tiểu Đào, hãn lại bình thản nói: - Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành. Kế tiếp, ta giảng giải cho các người nghe một chút về tình hình của ba đối thủ, đồng thời phân tích thực lực của từng người. Sau đó mới an bài chiến thuật. Còn ai ra thi đấu thì tùy tình hình mà điều chỉnh. Lần họp này mất đến chừng ba canh giờ mới xong, từ bữa cơm trưa đến tận cơm chiều, từ mặt trời trên đỉnh đầu hạ dần xuống kết thúc. Dĩ nhiên lúc này không

riêng học viện Sử Lai Khắc căn thẳng mà ba học viện còn lại cũng thế. Trận chiến quyết định thắng bại đã gần trong gang tấc, đây là trận đấu giành vinh quang cho học viện đồng thời cũng là trận chiến quan trọng nhất. Đừng quên, bất kể đội ngũ nào, nếu cuộc thi đạt được thành tích cao đều nhận được rất nhiều ưu đãi. Nếu có cơ hội vào đảm nhận chức vụ ở một quốc gia thậm chí còn được phong hào quý tộc. Sự vinh quang này sẽ đi theo bọn họ cả đời. Có thể nói, cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái còn là một cơ hội cho các đệ tử bước lên con đường tương lai tươi sáng và đồng thời cũng là một nơi để các thế lực và các quốc gia chọn lựa nhân tài. Nếu không phải địa vị của học viện Sử Lai Khắc quá cao, e là lúc này các thế lực, gia tộc thậm chí là tông môn đã đến gõ cửa bọn họ mượn sức những nhân tài này. Sau khi rời khỏi phòng họp, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy cả người mình mệt mỏi rã rời, cả một buổi trưa ngồi ghi nhớ năng lực của đối thủ và chiến thuật đúng là hết sức buồn chán, hăn thà mặc Thiết Y chạy bộ cũng không muốn làm những việc nhàm chán này. Hăn đứng thẳng người đuổi lưng một cái, máu huyết được lưu thông thoải mái trở lại, cảm giác mệt mỏi cũng theo đó mà biến mất. Sinh mệnh lực mạnh mẽ trong cơ thể hăn dường như cũng vì hành động này mà thức tỉnh. - Tiểu sư đệ, đi ăn thôi. Bối Bối vỗ vai hăn nói. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo vội vàng đồng ý. - Đại sư huynh, huynh có nghĩ chúng ta sẽ giành được chức quán quân không? Hoắc Vũ Hạo nhỏ giọng nói. Tuy ở đây người mạnh nhất là Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành nhưng người khiến Hoắc Vũ Hạo tin phục nhất chỉ có mỗi vị sư huynh nho nhỏ đồng thời cũng vô cùng thông minh và bình dị này. Bối Bối mỉm cười nói: - Sao? Không tin à? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Không phải thế, nhưng nghe Vương lão sư phân tích, thật lòng đệ thấy đối thủ của chúng ta quá mạnh. Bối Bối cười nói: - Đúng, đối thủ của chúng ta đương nhiên rất mạnh. Gần như cả đội đều là cường giả bậc Hồn Vương nhưng ta lại tin, chúng ta có thể đạt chức quán quân. - Hờ? Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nhìn hăn. Nụ cười trên khóe môi Bối Bối thoáng tắt, hăn nhỏ nhẹ nói: - Tin tưởng bắt nguồn ở thực lực. Học viện Sử Lai Khắc chúng ta sở dĩ có thể trở thành học viện đệ nhất đại lục thật ra cũng vì chúng ta bồi dưỡng hồn sư không hề nóng vội. Mỗi người chúng ta tại đây đều đi lên bằng chính đôi chân của mình. Cho

nên, Hồn Tôn của học viện Sử Lai Khắc không hề giống những Hồn Tôn bình thường, Hồn Tông, Hồn Vương cũng vậy. Cho đến bậc Hồn Đế thì sự chênh lệch kia lại càng cao. Có lẽ đối thủ của chúng ta sẽ nhờ vào Hồn Đạo Khí, chiến thuật hoặc chiến lược để rút ngắn sự chênh lệch này nhưng chúng ta vẫn còn ý chí chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần chúng ta còn cố gắng thì chúng ta sẽ chiến thắng. Lúc này mọi người đều mới ra khỏi phòng họp, mà Bối Bối cũng không nói nhỏ tiếng nên những người khác đều nghe rõ những gì hắn nói. Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần đều bất ngờ, ánh mắt nhìn Bối Bối cũng có chút thay đổi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu lại tò mò hỏi tiếp: - Đại sư huynh, huynh bảo nóng vội là thế nào? Bối Bối cười to nói: - Đề nghị trên thế giới này có nhiều người chưa đến hai mươi tuổi đạt được cấp bậc Hồn Vương thế sao? Học viện chúng ta sở dĩ có thể đào tạo được bởi vì đó là thành quả chúng ta tích lũy từ ngàn vạn năm nay cộng với đệ tử có thiên phú cực cao và chịu cố gắng. Có lẽ những học viện khác cũng có thể đào tạo ra được như những đệ không thấy lạ tại sao những Hồn Đạo Sư có Vũ Hồn không tốt mà cũng có thể đạt cấp bậc cao như vậy không? - Ta dám chắc, những học trưởng nội viện của chúng ta nếu tiếp tục sống và tu luyện thì cuối cùng đều sẽ có thực lực là bậc Phong Hào Đấu La Nhưng những đối thủ khác lại khó có được như vậy. Cũng bởi vì ban đầu bọn họ tu luyện không phải dựa vào thực lực của chính mình. - Đề không cảm thấy những học viện dẫn đầu đều là người của Hoàng Thất hay từ học viện chủ chốt của một quốc gia sao? Ta dám chắc, có một nửa số người đó đã dùng được liệu để tăng tu vi của mình. Nhất là bên phía đế quốc Nhật Nguyệt, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư có rất nhiều tiên, Hồn Đạo Khí mà Minh Đức Đường làm ra có giá cả thế nào đệ cũng thấy rồi đó. Hoắc Vũ Hạo nghe Bối Bối nói đến đây liền hiểu ra. - Hóa ra thực lực của bọn họ đều nhờ được liệu mới có được. Bối Bối gật đầu nói: - Không thể phủ nhận được liệu mang đến nhiều lợi ích cho Hồn Sư chúng ta nhưng có câu, tốt quá hóa xấu, bất cứ được liệu này cũng sẽ có một chút độc tố. Đệ có hỏi Mã học tỷ và Đái học trưởng, học viện Sử Lai Khắc chúng ta trước nay cấm các học viên không được dùng được liệu gia tăng tu vi. Bởi vì phương pháp này không có tương lai, nếu dùng nhầm, có thể sẽ

chặt đứt con đường bước lên cấp bậc Phong Hào Đấu La. Giọng nói của Mã Tiểu Đào từ phía sau truyền đến. - Bối Bối, đệ cũng biết không ít đấy. Đệ chỉ ở ngoại viện làm sao biết được nhiều chuyện của nội viện như vậy? Bối Bối xoa người mỉm cười nhìn Mã Tiểu Đào nói: - Học tỷ, đệ không thể nói được. Mã Tiểu Đào lặng người một lát rồi nó. - Tại sao lại không được? Nói.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 107: Bán Kết (Hạ)

Bối Bối lắc đầu nói: - Nói ra lại làm mích lòng người khác. Với tính tình của Mã Tiểu Đào, dĩ nhiên cô sẽ lập tức vỗ ngực nói: - Đắc tội với ai? Sợ gì? Tiểu Đào tỷ đây "bảo kê" đệ. Bối Bối ra vẻ khó xử nói: - Vậy được rồi, Tiểu Đào tỷ, tỷ nhớ nói phải giữ lời, nhất định phải bảo vệ đệ. Mã Tiểu Đào có chút không kiên nhẫn nói: - Đàn ông con trai gì mà lảm lời như phụ nữ thế? Bối Bối nhoẻn miệng cười nói: - Chưa từng thử thịt heo ít nhất cũng đã thấy qua đường heo chạy. Hắn nói xong lập tức chạy về phòng mở cửa, nhanh như chớp phóng vào. Hóa ra nãy giờ cả nhóm đã đi đến sát bên phòng hắn. Mã Tiểu Đào nghe thấy câu nói kia khẽ lặng người một chút, sau đó quát âm lên: - Bối Bối người giỏi lắm, dám mắng bà đây là heo? Cô vừa nói vừa chạy về phía phòng của Bối Bối. Lãng Lạc Thần vội giữ cô lại, cô cố nén cười nói: - Đừng chạy, chạy là mắc mưu tên nhóc kia, hắn nói heo chạy, rất đúng... Mã Tiểu Đào quay lại thì thấy Lãng Lạc Thần cũng "vèo" một cái biến mất, không khỏi bật cười. Không khí căng thẳng của buổi họp ban nãy cũng theo tiếng cười ấy mà tan biến. Vương Ngôn từ trong phòng họp bước ra, tuy hắn không nói gì nhưng những gì vừa xảy ra hắn đều thấy rõ. Trong lòng hắn lại thầm khen ngợi Bối Bối, đứa nhỏ này đúng là có tố chất lãnh đạo trời sinh. Từ đó, hắn lại càng tin tưởng vào tương lai của đội dự bị. Năm năm sau, bảy đứa nhỏ này đều đã trưởng thành, e là đội Sử Lai Khắc Thất Quái này sẽ là đội ngũ mạnh nhất trong những năm gần đây. - Đêm nay có tu luyện nữa không? Vương Ngôn choàng vai Hoắc Vũ Hạo

hỏi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Dĩ nhiên là tu luyện, tuy thế này coi như nước đến chân mới nhảy nhưng cũng không hẳn không được ích lợi gì. Ăn cơm xong chúng ta lập tức tu luyện, ca ca đây sẽ cho người thấy thành quả của ca sau khi chìm sâu vào minh tưởng. Vương Đông bữu môi khinh thường nói: - Chỉ mới minh tưởng có một ngày, người có tiến bộ cũng chả thay đổi long trời lở đất được. Sự thật sẽ lại một lần nữa phá vỡ lý thuyết. Sau cơm chiều, hai người vào phòng bắt đầu tu luyện, Hạo Đông Lực vừa mới vận chuyển được một vòng Vương Đông đã khiếp sợ ra mặt, làm gián đoạn cả việc tu luyện. - Cái này, không thể nào? Vương Đông giật mình nhìn Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo cố nín cười nói: - Sao lại không thể? Vương Đông kinh hãi nói: - Tốc độ vận chuyển Hạo Đông Lực của người tăng đến gấp hai lần, so với một Hồn Tôn như ta còn muốn nhanh hơn nữa. Trời ạ! Rốt cuộc người đã làm những gì? Nếu không phải lúc nào ta cũng ở cạnh người thì bây giờ chắc chắn ta sẽ nghĩ người vừa dùng được vật nào đó. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Cũng không hẳn là không có, nhưng nếu nói ra người nhất định sẽ giết mình. Hóa ra ban nãy khi cả hai bắt đầu dung hợp Hạo Đông Lực thì Hạo Đông Lực bắt đầu vận chuyển vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo với tốc độ cực nhanh, mà khí tức sinh mệnh cũng liên tục tràn vào cơ thể Vương Đông. Do đó, Hạo Đông Lực vừa di chuyển được một chu kỳ, Vương Đông đã cảm nhận được cả người vô cùng thoải mái, khí huyết tăng cao, hiệu quả tu luyện cũng tăng gấp mấy lần. Tuy hẳn không cảm nhận được sinh mệnh lực còn sót lại trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo có tác dụng khủng bố đến mức nào nhưng hẳn vẫn cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt ấy. Vương Đông nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ nghi ngờ nói: - Chìm sâu vào minh tưởng có hiệu quả tốt vậy sao? Lần sau ta cũng phải thử mới được. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói: - Thôi được rồi, nhanh tu luyện đi. Minh tưởng là phương pháp tốt nhất để khôi phục tinh thực. Quá trình chìm sâu vào minh tưởng của ta đã khiến Hồn Lực xảy ra chút thay hóa, mà đối với người cũng có chút chỗ tốt. Sinh Linh Kim mang đến một nguồn Sinh Mệnh Lực khổng lồ, tuy nó đã ngưng tụ bên trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo nhưng hẳn sẽ dần dần hấp thu sạch sẽ, trong quá trình này chưa chắc Hồn Lực của hẳn có thể sử dụng hết nữa. Nên hẳn mới muốn nhanh chóng cùng tu luyện với Vương

Đông, để cả hai thông qua hồn lực dung hợp sẽ đem đến một chút ưu đãi cho Vương Đông. Cả hai lập tức ngồi xuống tu luyện, có thể nói đây là lần tu luyện hiệu quả nhất của cả hai từ trước đến nay. Sau một đêm, Sinh Mệnh Lực còn trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo đã bị Vương Đông hấp thu hơn một nửa. Cả hai tu luyện đến tận hừng đông mới dừng lại, sau đó Hoắc Vũ Hạo tiếp tục nhìn ra cửa sổ tu luyện Tử Cực Ma Đồng. Còn Vương Đông, sau một đêm, cả người hẳn đã tràn ngập hơi thở sinh mệnh, làn da cũng sáng bóng hơn, gương mặt càng tuấn tú, vô cùng đáng yêu. Tốc độ tu luyện của một đêm này muốn gấp ba lần những lần trước đây. Hơn nữa, sau lần rèn luyện ấy, liên kết Hồn Lực của cả hai càng thêm chặt chẽ. Sáng sớm, rửa mặt, ăn sáng, ra trận, vào Bán Kết! Học viện Sử Lai Khắc mặc đồng phục màu xanh biếc bước vào Quảng Trường Tinh La trong tiếng reo hò cổ vũ của hầu hết các vị khán giả. Cuộc thi sau một tháng, từ ban đầu trên một trăm đội đến nay chỉ còn bốn thôi. Đối với bốn đội vào bán kết, mỗi đội nhiều nhất chỉ phải đấu hai trận nữa nhưng đồng thời cũng là những thời khắc quyết chiến cam go nhất. Khu vực nghỉ ngơi đã được sửa chữa thành bốn khu vực thật lớn, mỗi đội ngồi ở một khu vực trên một hướng khác nhau. Khi còn khoảng nửa canh giờ nữa là bắt đầu thi đấu thì cả bốn đội cũng có mặt đầy đủ trên Quảng Trường. Bốn đội nếu ngẫu nhiên nhìn thấy đối thủ đều tỏ ra bưng bưng chiến ý, trong khu vực chiến đấu, vì còn quá ít người nên không thấy vẻ hồi hộp căng thẳng như mấy lần trước mà thậm chí còn có chút vắng vẻ tiêu điều. Mặt trời càng lúc càng lên cao, theo quan sát thì thời tiết hôm nay ở thành Tinh La khá tốt, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi. Ngày đầu tiên của vòng Bán Kết, Đoàn Chiến. Hôm nay có chút bất ngờ là khoảng chừng mười phút nữa đến giờ bắt đầu rút thăm thì cánh cửa Hoàng Thành màu đỏ to lớn bỗng hé mở. Sau đó, Hoàng Đế Bộ Hạ cùng một toán quân lính cùng tiến về phía sàn đấu. - Vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế. Tất cả binh lính đang làm nhiệm vụ duy trì trật tự đều đồng loạt giơ cao vũ khí hô to. Dân chúng lúc này cũng đã thấy Hoàng Đế xuất hiện, tất cả đồng thời hô to vạn tuế. Bốn học viện còn lại cũng ào ào đứng dậy. Hoắc Vũ Hạo để ý thấy sau lưng Hoàng Đế của đế quốc Tinh La có bốn ông lão, bốn người đi ở bốn góc tạo thành một hình vuông, còn vị hoàng đế kia thì

đi ở chính giữa. Nhóm hậu vệ phía sau cũng chỉ có khoảng hai mươi người, tính ra đã không quá phô trương. Nhưng, các học viên vừa nhìn đều biết rõ, bốn ông lão đi bên cạnh hoàng đế chính là những người giả được đế quốc Tinh La cung cũng, đều có cấp bậc Phong Hào Đấu La. Từ vạn năm trước, khi Vũ Hồn Điện lãnh đạo giới Hồn Sư sụp đổ thì những Hồn Sư bắt đầu được các quốc gia lớn chiêu mộ. Theo tri thức ngày càng phát triển của nhân loại, số lượng cường giả bậc Phong Hào Đấu La cũng tăng cao. Chẳng qua có một số ít người vì đột phá cấp bậc này mà sử dụng dược liệu nên tính ra thực lực có hơi kém một chút. Đương nhiên, cho dù số lượng cường giả bậc Phong Hào Đấu La nhiều hơn ngày xưa nhưng cũng rất khan hiếm. Hơn nữa, các Phong Hào Đấu La có vũ hồn khác nhau, phương thức tu luyện, hồn hoàn và hồn cốt khác nhau thì dù tu vi ngang nhau thực lực cũng chênh lệch một trời một vực. Có điều, lúc này Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại không tìm thấy vị Phong Hào Đấu La đã từng uy hiếp bọn họ trước đây. 108 Hồn Sư có nhiệm vụ củng cố bức màn phòng ngự, khi thấy Hoàng Đế đến cũng cung kính khom người hành lễ, chỉ khom người chứ không cúi lạy. Vì theo luật của đế quốc Tinh La, phạm là Hồn Sư từ bốn Hồn Hoàn trở lên sẽ không cần cúi lạy. Hoàng Đế bệ hạ được bốn cường giả Phong Hào Đấu La bảo vệ bước đến cạnh sàן đấu, cười nói: - Các con dân của ta, bình thân. - Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Hoàng đế Tinh La cũng không ngăn cấm khán giả reo hò, hân chỉ bình thản nhìn các bách tính bình dân. Một lúc sau mọi người cũng dần trật tự, hân mới mỉm cười nói tiếp: - Cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện Cao Cấp được tổ chức mỗi năm năm một lần là một sự kiện vô cùng trọng đại. Cuộc thi lần này được tổ chức tại đế quốc Tinh La của chúng tôi, tôi hết sức cảm ơn các học viện đã nhọc lòng đến đây tham gia cuộc thi này, và càng cảm ơn tất cả đệ tử đã hết mình thi đấu với những trận đấu vô cùng đặc sắc và gay cấn. Đồng thời qua đó cũng cho chúng ta thấy, mỗi năm năm, các Hồn Sư và Hồn Đạo Sư đã có những thay đổi gì. - Hôm nay, trước khi bắt đầu vòng Bán Kết, cũng như trước khi đế cuộc thi lần này đi đến hồi kết. Trâm quyết định tự mình chủ trì lần rút thăm Bán Kết này. Hi vọng học viện Sử Lai Khắc, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, học viện Đế Áo và học viện

Tinh La sẽ mang đến cho chúng ta nhiều trận đấu kích thích hơn nữa. - Trẫm biết mọi người nóng lòng được xem thi đấu, trẫm cũng vậy, chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ, trẫm cùng các con dân của mình, chúc đế quốc Tinh La mãi mãi phồn vinh. Từng lời nói của vị hoàng đế Tinh La kia đều rất chân thật, không chút dài dòng, lời vừa dứt, dân chúng bên dưới lại hô to vạn tuế. Ông lão đi đầu tiên bên phải vị Hoàng Đế khẽ bước ra hai bước, nhìn về phía khu vực nghỉ ngơi, trầm giọng nói: - Mời bốn đội trưởng của bốn học viện lên sàn đấu rút thăm. Một cổ hơi thở mạnh mẽ bỗng toát ra từ người ông lão ấy, khiến mọi người trên Quảng Trường đều cảm thấy đột nhiên bầu trời tối sầm lại.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 108: Công chúa xuất chiến (Thượng)

Hoàng đế Tinh La mỉm cười nói: - Vì để các trận đấu ở vòng Bán Kết này đều tuyệt đối an toàn, trẫm quyết định, các trận đấu kế tiếp đều do hộ quốc đấu la của đế quốc Tinh La làm trọng tài. Lần rút thăm đầu tiên sẽ do tiên bối Hoàng Tân Tự chủ trí, phong hào của Hoàng tiên bối là Thiên Sát. Các vị khán giả bên dưới nghe Hoàng Đế giới thiệu xong chỉ hoan hô bình thường. Còn các đội ngũ bên dưới đều lắp bắp kinh ngạc. Vương Ngôn nói: - Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự, không ngờ lại là ông ta. Ta còn tưởng ông ta chết rồi. Không ngờ là đầu phục vào đế quốc Tinh La. Mã Tiểu Đào chậm rãi bước lên sàn đấu, Hoắc Vũ Hạo nghiêng người khẽ hỏi Bối Bối: - Đại sư huynh, vị Thiên Sát Đấu La này mạnh lắm sao? Bối Bối lập tức đáp không chút do dự: - Dĩ nhiên là mạnh rồi. Đế quốc Tinh La rõ ràng là đang thị huy, hẳn muốn cho người bên ngoài thấy thực lực của đế quốc Tinh La. Vũ Hồn của Thiên Sát Đấu La rất đặc biệt. Có lời đồn bảo rằng hôm hắc ra đời, trên bầu trời có một vì sao đặc biệt sáng ngời. Hắc vừa được sinh ra thì mẹ hắc vì rong huyết mà qua đời. Năm hắc tám tuổi thì cha hắc đột tử. Sau đó, miễn là người thân hay bạn bè ở bên cạnh hắc đều lần lượt chết đi. Sau này người ta mới biết hóa ra vũ hồn của hắc là Thiên Sát Cô Tinh, chuyên

khắc thân nhân. Vì thế, hắn đã định cả đời cô độc. Hoắc Vũ Hạo trợn mắt há hốc mồm nói: - Có cả Vũ Hồn như thế sao? Bối Bối mỉm cười nói: - Vũ Hồn của Hồn Sư chúng ta có cái gì không thể chứ? Vị Hoàng tiền bối của vũ hồn Thiên Sát Cô Tinh tuy khiến hắn cả đời không có người thân nhưng đồng thời cũng mang đến cho hắn thực lực vô cùng mạnh mẽ. Nghe nói hắn tu luyện vô cùng thuận lợi hoàn toàn tự học mà thôi. Hắn tự mình bước đến cấp bậc Phong Hào Đấu La này. Năm nay hắn chỉ mới khoảng 60 tuổi nhưng tu vi đã đến cấp 91, 92. Mà nghe đồn, với sự chúc phúc của vũ hồn Thiên Sát Cô Tinh, thực lực của hắn thậm chí đủ sức đấu với cường giả Phong Hào Đấu La cấp 95. - Vị Thiên Sát Đấu La này vì từ bé đã mất đi người thân bạn bè nên tính tình rất kỳ quái, ra tay lại vô cùng tàn nhẫn. Hắn từng trêu chọc không ít tông môn lớn, bị truy sát thảm thiết vô cùng. Trong lúc Bối Bối giảng giải về vị Thiên Sát Đấu La cho Hoắc Vũ Hạo nghe thì bốn đội trưởng của bốn học viện đều đã lên sàn đấu. Bên phía học viện Sử Lai Khắc là Mã Tiểu Đào, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư là Mã Như Long, học viện Đế Áo là một thanh niên cao to, trông rất trầm tĩnh, còn phía đế quốc Tinh La lại là một cô gái. Cô gái này nhóm học viện Sử Lai Khắc đã từng gặp qua ở phòng đấu giá Tinh La, công chúa Cữu Cữu. Trông thấy công chúa Cữu Cữu lên sàn đấu, không chỉ có phía học viện Sử Lai Khắc giật mình mà cả học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư và học viện Đế Áo nữa. Vì buổi đấu giá cao cấp đó hai học viện bọn họ đều có tham gia. Đồng phục của học viện Tinh La có màu vàng nhạt, công chúa Cữu Cữu vừa thay trang phục thì khí chất liền biến đổi, cả người đầy vẻ anh hùng khí khái. Mái tóc dài thật dài được buộc thành đuôi ngựa, nụ cười xinh đẹp, bộ trang phục vừa với dáng người, mọi thứ đều rất hài hòa. Về mặt khí chất có và dáng người, Mã Tiểu Đào hoàn toàn không kém công chúa Cữu Cữu, nhưng xét tổng thể thì lại có thua một chút. Mã Như Long vừa nhìn thấy công chúa Cữu Cữu cũng hơi giật mình nhưng sau đó lại bình tĩnh đưa mắt nhìn đi nơi khác, mà vị đội trưởng của học viện Đế Áo lại không được như vậy, hắn chăm chú nhìn công chúa Cữu Cữu một lúc lâu mới quay mặt đi. Vương Đông thấy công chúa Cữu Cữu lên sàn đấu không khỏi nhú mày. Vì từ hôm đầu tiên đến nay, bọn họ hoàn toàn không nhận

được tin tức có cô công chúa này tham gia, mà công nhận, theo tin hãn nhận được, bên phía đội dự bị của học viện Tinh La quả thật có một chỗ trống. Cho nên, thông tin về cô công chúa Cửu Cửu này, đừng nói là học viện Sử Lai Khắc, những học viện khác cũng mờ mịt không có chút nào. Vương Đông suy nghĩ một lát chợt chấn động nói: - Ta nhớ ra rồi, Thước Hành, vũ hồn của hoàng thất Tinh La là... Đái Thước Hành đi đến cạnh Vương Ngôn gật đầu nói: - Vương lão sư, ngài đoán đúng rồi. Cha ta ngày xưa từng đánh giá tu vi của vị Hoàng Đế hiện nay là sâu không lường được, hơn nữa, hãn còn là người ưu tú nhất trong ba trăm năm trở lại đây, ta hoàn toàn không biết tin tức gì của cô công chúa này... Vương Ngôn thở dài nói: - Thôi đợi kết quả rút thăm đi. Dưới cái nhìn chăm chú của bốn vị Phong Hào Đấu La, bốn đội trưởng của bốn học viện từ từ tiến gần trước mặt vị Hoàng Đế. Hoàng đế Tinh La mỉm cười nói: - Hôm nay ta rất vui vì được gặp nhiều nhân tài đến mức này. Trận đấu này ta hi vọng mọi người thi đấu với tôn chỉ giao lưu hữu nghị. lát nữa ta sẽ tung bốn quả cầu có đánh số lên không trung, các người sẽ đồng thời tóm lấy, chuẩn bị xong chưa? Mã Tiểu Đào hipf mắt nhìn thoáng qua công chúa Cửu Cửu nói: - Xong. Công chúa Cửu Cửu mỉm cười gật đầu, Mã Như Long và vị đội trưởng của học viện Đế Áo cũng đồng thời gật đầu. - Bắt đầu. Hoàng Đế Tinh La khẽ nhéo mắt, sau đó thoáng cái, không biết hãn đã làm gì mà bốn quả cầu đều đã bay vọt lên không trung. Mã Tiểu Đào đã sớm chuẩn bị xong xuôi, cô vừa thấy hoàng đế Tinh La ra tay liền nhảy vọt lên. Trong khoảng cách ngắn thế này, nếu phóng thích vũ hồn hay sử dụng Hồn Kỹ chẳng những không giúp ích được gì mà còn giảm tốc độ thêm. Bất kể là cô hay Mã Như Long và vị đội trưởng học viện Đế Áo đều có quyết định giống nhau, bay lên cướp lấy. Chỉ có công chúa Cửu Cửu là ngoại lệ, cô im lặng mỉm cười đứng nhìn như chuyện kia không có liên quan đến mình. Mã Tiểu Đào quả không hổ danh đội trưởng đội chính thức của học viện Sử Lai Khắc. Đừng thấy cô có dáng người mảnh mai yếu đuối, thật ra nó rất dẻo dai và khỏe mạnh, cô vừa nhảy lên liền tóm được một quả cầu rồi tiếp đất. Sau đó, hai người còn lại mới song song tiếp đất. Mà quả cầu cuối cùng dĩ nhiên từ từ rơi vào tay công chúa Cửu Cửu. Cô công chúa mỉm cười, tay cầm quả cầu xem xét rồi lên

tiếng, mặc dù cô là người lấy được quả cầu cuối cùng nhưng lại là người đầu tiên báo kết quả. - Ta là số 1. Mã Như Long trầm giọng nói: - Số 2. Mã Tiểu Đào nhìn chăm chăm vào công chúa Cửu Cửu nói: - Số 1. Lúc này, đội trưởng học viện Đế Áo không cần báo kết quả nữa. Hai đội cùng rút được số 1 sẽ giao đấu trận đầu tiên là học viện Sử Lai Khắc và học viện Tinh La, trận còn lại dĩ nhiên là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư và học viện Đế Áo. Hoàng đế Tinh La tiến đến kiểm tra kết quả rồi lớn tiếng công bố. Khi các khán giả bên dưới nghe thấy học viện Tinh La gặp phải học viện Sử Lai Khắc liền ồ ồ hoan hô. Ít nhất theo bề ngoài, lúc này Mã Tiểu Đào đã rút cho học viện Sử Lai Khắc một cái thăm tốt nhất. Vì theo những gì Vương Ngôn đã nói, trong ba học viện hôm nay, học viện Tinh La có thực lực yếu nhất. Quy tắc vòng Bán Kết có chút thay đổi so với hai vòng trước, trong lần này, hai đội thi đấu Đoàn Chiến xong sẽ đến thi đấu cá nhân, nếu thắng cả hai trận ấy mới xem như thật sự chiến thắng. Còn không, sẽ phải đấu tiếp một trận 2-2-3. Nói cách khác, ưu đãi khi chiến thắng Đoàn Chiến lúc này không còn ý nghĩa nào nữa. Hoàng đế Tinh La mỉm cười nói: - Hi vọng bốn học viện lát nữa thi đấu đều có thể bộc lộ ra hết thực lực của mình. Hôm nay đoàn chiến trận đầu tiên là trận đấu giữa học viện Sử Lai Khắc và học viện Tinh La, trận thứ hai là giữa học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư và học viện Đế Áo. Khi Mã Tiểu Đào bước về khu vực nghỉ ngơi, người đầu tiên bước ra chào đón là Vương Ngôn. - Tiểu Đào, có thăm dò cô công chúa kia được chút gì không? Mã Tiểu Đào lắc đầu nói: - Không thể nhìn thấu, cô gái này đúng là không đơn giản. Ban đầu ta còn định thông qua rút thăm mà thăm dò thực lực và tu vi của cô ta. Nào ngờ cô ta không những không động thủ mà còn không thấy chút dao động Hồn Lực nào. Vũ Hạo, đệ có dùng Tinh Thần Tham Trắc kiểm tra được gì không? Hoắc Vũ Hạo nhú mày nói: - Đã thử. Nhưng trên người cô công chúa ấy có một vật đặc biệt có tác dụng chặn đứng Tinh Thần Tham Trắc của đệ. Với lại tu vi của đệ thua cô ấy quá nhiều nên cũng khó dò xét. Tình huống bất ngờ đã xảy ra, trước khi thi đấu lại không biết rõ đối thủ là một chuyện không tốt chút nào. Vương Ngôn trầm giọng nói: - Tất cả làm theo kế hoạch ban đầu, các con không cần suy nghĩ nhiều. Phải

tin tưởng vào thực lực của mình. Hơn nữa trận đấu cá nhân chúng ta còn có Mã Tiểu Đào đây, cho dù vị công chúa kia có là cường giả bậc Hồn Đế chúng ta cũng tuyệt đối tự tin. Cho nên, chúng ta hôm nay phải thắng trận đoàn chiến này. Tiếp theo, ta sẽ đọc danh sách những người ra thi đấu.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 108: Công chúa xuất chiến (Trung)

- Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành, Lăng Lạc Thần, Bối Bối, Từ Tam Thạch, Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông. Bảy người các con sẽ đấu trận này. Trận đoàn chiến này tuyệt đối không thể bại, ta có cảm giác, bên phía học viện Tinh La đã chuẩn bị cái gì đó cho chiến pháp 2-2-3. Nếu đoàn chiến chúng ta thua thì khó mà khống chế cục diện nữa. Mọi người cùng gật đầu, riêng Hòa Thái Đầu và Giang Nam Nam khẽ liếc mắt kinh ngạc nhìn nhau. Bọn họ vốn nghĩ trận đấu này mình sẽ ra thi đấu. Phương diện chiến đấu Hồn Đạo Khí của Hòa Thái Đầu đã được minh chứng rõ ràng, mà trong cận chiến, sức chiến đấu của Giang Nam Nam cũng không yếu, cho dù là một cường giả bậc Hồn Vương gặp phải cô cũng khó mà ngăn cản. Vậy mà Vương Ngôn lại quyết định cho Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông ra thi đấu ở trận đấu quan trọng này, đây quả là một quyết định ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Vương Ngôn gọi Hoắc Vũ Hạo đến bên cạnh hẳn rồi nhỏ giọng nói: - Không ra tay thì thôi, đã ra tay thì nhất định phải nắm chắc phần thắng. Lão sư nghĩ con hiểu ý lão sư muốn nói gì. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo gật đầu. Vương Ngôn thở dài, đưa tay phải của mình ra. - Các con, ta đã nói. Nhiệm vụ của các con đã hoàn thành. Trận chiến này quyết định vinh quang của chúng ta có phải dừng lại hay không, tất cả đều nằm trong tay của con. Ta là sư phụ dẫn đội, mọi thứ có thể làm ta đã làm hết. Kể đến thì phải xem các con tài năng đến mức nào. Bất kể các con thắng hay bại, các con đều là anh hùng của học viện Sử Lai Khắc. Căn thận công chúa Cửu Cửu. Nếu ta đoán không nhầm, Vũ Hồn của cô ấy hẳn là Tinh Quan. Mã Tiểu Đào cũng lên tiếng, cô khẽ đặt tay mình lên tay Vương Ngôn, trầm

giọng nói: - Vương lão sư, ta biết người nói thế chỉ để kích thích ý chí chiến đấu của chúng ta. Người yên tâm, thân là một thành viên của học viện Sử Lai Khắc, chúng ta sẽ hết lòng bảo vệ học viện, tuyệt đối không để cho bất cứ ai làm danh dự của nó bị tổn hại. Vinh quang của Sử Lai Khắc, dù phải dùng cả tính mạng này, chúng ta cũng quyết bảo vệ nó, không cho nó phải lạng lẽ lụi tàn. - Tất thẳng. Mọi người đồng thanh hét lớn, trong mắt mọi người đều hừng hực chiến ý. So với không khí sôi sục bên học viện Sử Lai Khắc thì phía học viện Tinh La có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều. Từng thành viên nối đuôi nhau bước lên sàn đấu với sự dẫn đầu của công chúa Cửu Cửu. Cô nhìn về phía học viện Sử Lai Khắc với vẻ bình thản, nhưng ánh mắt của cô không phải dừng lại trên người đội trưởng học viện Sử Lai Khắc Mã Tiểu Đào, mà là Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo cũng đang nhìn về bên phía học viện Tinh La nên bỗng chốc, hai ánh mắt chạm vào nhau, Hoắc Vũ Hạo hơi sững người khi trông thấy cô công chúa tao nhã cao quý kia đang nhìn mình với ánh mắt khiêu khích. Khiêu khích tôi làm gì? Bên phía học viện Sử Lai Khắc, người có thể ngang hàng chiến đấu với cô cũng không đến lượt tôi. Tuy không hiểu vì sao nhưng Hoắc Vũ Hạo vẫn híp mắt, tròng mắt hóa thành màu xanh biếc. Mặc dù tu vi của cả hai chênh lệch khá nhiều nhưng thoáng chốc tiếp xúc, công chúa Cửu Cửu cảm thấy cả người đột nhiên lạnh run. - Học viện Sử Lai Khắc và học viện Tinh La, đoàn chiến, các học viên nhanh chóng lên sàn đấu. Vị trọng tài của trận đấu ngày hôm nay quả nhiên đúng là vị Thiên Sát Đấu La vừa được nhắc đến ban nãy. Hoàng đế Tinh La và ba vị cường giả Phong Hào Đấu La còn lại đã trở về Hoàng Thành, bước lên đầu tường quan sát cuộc chiến. Mã Tiểu Đào dẫn đầu, Đái Thước Hành, Lăng Lạc Thần, Bối Bối, Từ Tam Thạch, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông nối đuôi theo sau. Hai đội ngũ lần lượt bước lên sàn đấu. Vòng bán kết chưa bắt đầu mà thành viên hai đội đã nhìn chăm chăm vào nhau, bầu không khí đầy mùi thuốc súng. Ánh mắt công chúa Cửu Cửu bỗng có chút biến hóa, đôi mắt màu lam sáng ngời tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, nếu cẩn thận quan sát lại thấy nó như mặt biển cuộn cuộn sóng nước vậy. Hai mắt Mã Tiểu Đào sáng rực, hơi thở âm trầm mang đến áp lực thật lớn cho đối thủ. Thiên Sát Đấu La khẽ nhìn về phía Mã Tiểu Đào, y

thoáng lộ vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó đã bình tĩnh lại, y lạnh lùng nói: - Hai bên lùi về sau, trước khi ta chưa tuyên bố bắt đầu thì không ai được phép phóng xuất ra vũ hồn. Hai đội nhanh chóng lùi về sau nhưng trong quá trình này, ánh mắt vẫn không rời khỏi đối thủ, mà cũng ngay lúc này, trận hình của hai đội dần dần được triển khai. Bên phía học viện Sử Lai Khắc có chút thay đổi, đứng đầu vẫn là Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành cộng thêm Bối Bối, nhưng lúc này phía sau bọn họ lại là Từ Tam Thạch, Từ Tam Thạch đứng che trước người Lăng Lạc Thần, còn ngay sau cô nàng là Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Bên phía học viện Tinh La lại có thể trận tương đối kỳ lạ. Sáu người tạo thành một hình tam giác theo đội hình 1-2-3, sau cùng là công chúa Cửu Cửu. Ánh sáng màu vàng từ đôi mắt cô càng lúc càng rực rỡ, rất có phong vị của một thống soái. Từ Tam Thạch mỉm cười nhìn công chúa Cửu Cửu vô cùng chăm chú, khi hắn thấy cô nhìn về phía mình thì mỉm cười xấu xa. Tác dụng của Huyền Minh Trí Hoán lớn như thế nào, mọi người cũng đã thấy. Cho dù biết trước hay không cũng khó mà tránh thoát được. Giống như lần thứ hai bọn họ đấu với học viện Chính Thiên. Trận đấu vừa bắt đầu, Từ Tam Thạch lập tức không chút do dự dùng nó thay đổi vị trí với Diệp Vô Tình. Sau đó, dĩ nhiên Diệp Vô Tình không tránh khỏi việc bị đánh hội đồng. Không phải bất cứ đội ngũ nào dự thi cũng có Vô Dịch Hộ Tráo, đây là kiện vũ khí chỉ dùng được một lần mà giá còn cao ngất nữa chứ. Từ Tam Thạch sau khi hoán đổi vị trí với Diệp Vô Tình dĩ nhiên cũng không làm xấu danh "bỉ ối" của mình, hắn sử dụng một chiêu Huyền Minh Chấn cầm chân những người xung quanh rồi nhẹ nhàng nhảy khỏi sàn đấu. Học viện Chính Thiên mất đi Diệp Vô Tình thì cục diện lập tức nghiêng về một bên. Cho nên lúc này nhìn vẻ mặt của Từ Tam Thạch, ngay cả công chúa Cửu Cửu cũng phải nhíu mày, rõ ràng cô có chút kiêng kị với kỹ năng Huyền Minh Trí Hoán kia. - Trận đấu bắt đầu. Trong lúc song phương đang chú ý chặt chẽ đối thủ thì Thiên Sát Đấu La hét lớn một tiếng, sao đó lách người biến mất. Hai đội đều có phản ứng cực nhanh, nháy mắt sau đều đã phóng xuất ra Vũ Hồn của mình. Hoắc Vũ Hạo lập tức sử dụng Tinh Thần Tham Trắc, đồng thời nhìn về phía công chúa Cửu Cửu. Hắn rất tò mò rốt cuộc vũ hồn của vị công chúa này là gì. Vừa rồi Vương

Ngôn chỉ kịp nói với bọn họ, vị công chúa điện hạ ấy rất có thể là một Chiến Hồn Sư hệ Phụ Trợ. Hệ Phụ Trợ không phải đều là Khí Hồn Sư sao? Hoắc Vũ Hạo vô cùng thắc mắc và tò mò nhưng hẳn không có nhiều thời gian, đành bước lên sàn đấu. Trên trán công chúa Cửu Cửu bỗng lóe ra ánh sáng màu vàng kim, sau đó, xuất hiện một vật giống như một viên bảo thạch hình thoi màu vàng, Hoắc Vũ Hạo vừa trông thấy vật kia lại nhớ đến Sinh Linh Nhân của mình, mà vị trí xuất hiện cũng khá giống với Sinh Linh Nhân của hắn. Có điều, đây cũng không phải là con mắt thứ ba của công chúa Cửu Cửu, viên bảo thạch hình thoi màu vàng ấy sau khi xuất hiện liền tỏa ra ánh sáng trắng ánh kim, sau đó bay ra khỏi trán của cô, lơ lửng trên bầu trời, sau đó hóa thành một cái vương miện, từ từ rơi xuống đầu cô. Chiếc vương miện ấy trông như được tạo thành từ vô số điểm ánh sáng nhỏ màu vàng, lấy viên bảo thạch hình thoi đầu tiên làm khởi điểm, xung quanh xuất hiện thêm mười tám viên ánh sáng khác, tạo thành một vòng cong mũi nhọn vô cùng xinh đẹp. Tinh Quan, đây là Vũ Hồn của công chúa Cửu Cửu. Hai vàng, hai tím, một đen, năm cái Hồn Hoàn cùng lúc xuất hiện bên cạnh cô, cô rõ ràng là một cường giả bậc Hồn Vương. Mà sáu người phía trước cô, cũng là những cường giả bậc Hồn Vương mà hôm qua Vương Ngôn giảng giải với cả nhóm, đội ngũ của học viện Tinh La không ngờ toàn bộ đều là cường giả bậc Hồn Vương. Từ Tam Thạch đã phóng thích ra vũ hồn của mình, hắn cười cười gian xảo, vẻ mặt cứ sợ người khác không biết âm mưu xấu xa của mình, hắn ngẩng mặt lên trời hét lớn: - Huyền Minh Trí Hoán. Huyền Minh Quy Giáp Thuần trong tay hắn bừng sáng, chỉ về hướng công chúa Cửu Cửu. Cũng ngay lúc đó, vương miện trên đầu công chúa Cửu Cửu lóe sáng, Hồn Hoàn thứ ba của cô cũng sáng theo, một cột sáng ánh kim bay thẳng lên trời. Cột sáng này vẫn được tạo thành từ vô số điểm sáng nhỏ, xoay tít như một cơn lốc xoáy, trông hết sức kỳ dị, Nhìn từ bề ngoài, khó có người đoán được Hồn Kỹ này có tác dụng gì. Bên phía học viện Sử Lai Khắc cũng bắt đầu tấn công, dẫn đầu dĩ nhiên là Mã Tiểu Đào, theo sát cô là Đái Thước Hành và Bối Bối, băng trượng của Lăng Lạc Thần đã xuất hiện lơ lửng trên cao, từ đỉnh trượng không ngừng tỏa ra màn sương băng buốt giá bao phủ lấy cô, Từ Tam Thạch, Hoắc Vũ Hạo và Vương

Đông. Hơn nữa, màn sương băng ấy cũng không ngừng an tỏa ra bên ngoài, bóng dáng bốn người bọn họ đã hoàn toàn bị nó che dấu. Đây là Hồn Kỹ thứ tư mà trước nay Lăng Lạc Thần chưa từng sử dụng. - Giỡn chơi thôi. Từ Tam Thạch đã ẩn mình trong màn sương băng nhìn về phía công chúa Cửu Cửu, phát tay nói, căn bản hẳn không có sử dụng đến kỹ năng Huyền Minh Trí Hoán. Hai mắt công chúa Cửu Cửu khẽ ngưng tụ, lạnh lùng liếc hẳn một cái, cột ánh sáng màu vàng nhanh chóng khuếch tán ra bên ngoài, bao phủ lấy sáu người phía trước. Nhất thời, các thành viên của học viện Tinh La đều được một bức màn màu vàng phủ lấy, cả người công chúa Cửu Cửu cũng tỏa ra ánh sáng màu vàng, ánh chấm màu vàng kia như những ánh sao xa, càng lúc càng phát sáng theo vương miện của cô.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 108: Công chúa xuất chiến (Hạ)

Tốc độ của Mã Tiểu Đào khủng khiếp như thế nào không ai không biết, chỉ trong tích tắc, cô đã bay đến trước mặt đối thủ, ngọn lửa Phượng Hoàng bùng cháy, đôi cánh Phượng Hoàng thật lớn đập mạnh sau lưng, một tia Phượng Hoàng Hỏa Tuyến bắn thẳng về phía đối thủ Hồn Vương ngay trước mặt cô. Vị Hồn Vương này tên là Hoàng Hà Vân, hẳn có thể đứng đầu dĩ nhiên là Chiến Hồn Sư hệ Cường Công, trước khi công chúa Cửu Cửu xuất hiện, hẳn vẫn luôn giữ chức đội trưởng của học viện Tinh La. Vũ Hồn của Hoàng Hà Vân cũng khá mạnh, nương theo sự xuất hiện của nó, một dòng khí màu đen khẽ xoay chuyển xung quanh, cơ thể hẳn khẽ tăng vọt, trên trán xuất hiện một ấn ký khá tương tự với chữ Vương trên trán Đái Thước Hành, nhưng bộ lông xuất hiện trên người hẳn không có xen lẫn đen trắng mà chỉ là một màu đen thuần thôi. Hắc Ám Ma Hồ, đây là vũ hồn của hẳn. Một vũ hồn thuộc tính Hắc Ám khá hiếm thấy nhưng lại may mắn không phải là Tà Hồn Sư. Và dĩ nhiên, thuộc tính Hắc Ám mạnh mẽ này mang đến cho hẳn thiên phú không kém gì Bạch Hồ của Đái Thước Hành. Hơn nữa, lúc này trên người hẳn không chỉ có mỗi một màu đen mà còn

được một màn ánh sáng màu vàng kim bao phủ nữa, hai loại ánh sáng có màu sắc khác nhau vậy mà có thể dung hợp một cách hoàn hảo, không có chút xung đột, trông hết sức kỳ lạ. Hoàng Hà Vân thấy kỹ năng Phượng Hoàng Hỏa Tuyến của Mã Tiểu Đào bay đến liền ngửa mặt lên trời hét to, hấn không chút do dự lập tức tung một quyền vào không trung đón lấy nó, Hồn Hoàn thứ nhất trên người hấn cũng lóe sáng, nhất thời trên không trung lóe ra một quang sáng như nửa vầng trăng màu vàng lợt. Ánh lửa đang không ngừng phủ xuống sàn đấu cũng không thể chạm đến vầng sáng kia một chút nào. Phượng Hoàng Hỏa Tuyến lập tức bị cản trở. Đây là kỹ năng đầu tiên của Hắc Âm Ma Hồ, Âm Hắc Ba. Một màn này không khỏi khiến Mã Tiểu Đào giật mình, còn Phượng Hoàng Hỏa Tuyến sao khi bị thiêu đốt hóa hồng thì Âm Hắc Ba cũng đã đến trước mặt cô. Phải biết rằng, Phượng Hoàng Hỏa Tuyến được Phượng Dực Thiên Tường tặng phúc, tuy đây chỉ là Hồn Kỹ thứ nhất của cô thôi nhưng hiện giờ tu vi của Mã Tiểu Đào là gì? Là một cường giả Hồn Đế đó. Đối thủ của cô làm sao có thể so sánh được? Vậy mà đối phương chỉ dựa vào Hồn Kỹ thứ nhất giống Mã Tiểu Đào đã có thể chặn được Phượng Hoàng Hỏa Tuyến. Tuy nhiên, khoảng cách đã quá gần, Mã Tiểu Đào không còn thời gian suy nghĩ nữa. Cô đưa tay về phía Âm Hắc Ba đang bay đến, "Bùm" một cái, Âm Hắc Ba nháy mắt vỡ tan. Tay phải Mã Tiểu Đào bùng lên một ngọn lửa, ngọn lửa Phượng Hoàng nháy mắt rực cháy, bay thẳng về phía đối thủ. Hồn Kỹ thứ hai, Dục Hỏa Phượng Hoàng. Đối mặt với đòn tấn công dũng mãnh của Mã Tiểu Đào, Hoàng Hà Vân làm động tác muốn lui về sau, cả người hơi khom xuống, Hồn Hoàn thứ ba sáng lên, nhấp nháy một màu vàng nhàn nhạt, hồn lực trên người hấn cũng dâng cao hóa thành ảo ảnh hình Hồ chặn lấy ngọn lửa Phượng Hoàng của Mã Tiểu Đào. Hồn Hoàn thứ ba, Hồn Kỹ ngàn năm, Ma Hồ Kinh Thiên. Sau lần va chạm này, Mã Tiểu Đào đã có phát hiện rõ ràng. Khi hồn Kỹ của đối thủ đụng vào ngọn lửa Phượng Hoàng thì những hạt ánh sáng màu vàng nhạt ẩn bên trong kỹ năng ấy sẽ không ngừng nhắm vào ngọn lửa của cô mà nổ mạnh, từng hạt ánh sáng như từng quả bom nhỏ nhảu mang theo sức công phá khủng khiếp. Cũng vì lẽ đấy mà Hồn Kỹ của cô mới bị suy yếu nhiều đến vậy. Sau quá trình va chạm nổ mạnh kia, mới

đến lượt hai kỹ năng của Hoàng Hà Vân và Mã Tiểu Đào va chạm. Phát hiện này làm Mã Tiểu Đào sửng sờ, ánh mắt không kèm được mà liếc nhìn về công chúa Cửu Cửu ở phía sau. Rốt cuộc vũ hồn ấy là thứ gì đây? Không ngờ nó có thể phụ trợ trên phạm vi lớn một cách mạnh mẽ như thế. Thậm chí còn muốn mạnh hơn so với vũ hồn Thất Bảo Lưu Ly Tháp nữa. Cô vừa nghĩ đến đây chợt sửng người nhớ đến hai chữ "Tinh Quan", sau đó trong đầu cô liền hiện ra đáp án. Bản thân là đệ tử nội viện, Mã Tiểu Đào không những có thực lực cực mạnh mà tri thức cũng vô cùng phong phú, cô rất cuộc cũng hiểu hai chữ Tinh Quan ấy có ý nghĩa gì. Vũ Hồn này trước giờ rất ít xuất hiện trên đại lục, nhưng chính xác là nó vẫn có tồn tại. Chẳng qua vì số lần nó xuất hiện quá thấp nên đã bị người đời lãng quên. Tuy nhiên, trong kho tư liệu của học viện Sử Lai Khắc vẫn có một ít tư liệu về vũ hồn Tinh Quan này. Đương nhiên, với cấp bậc của Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu thì chưa đủ tiêu chuẩn để học đến. Vũ Hồn Tinh Quan ngày xưa từng có một thời gian giữ vị trí rất cao trên đại lục Đấu La, nó đã xuất hiện từ hơn một vạn năm trước rồi, có thể gọi nó là một trong những vũ hồn cổ xưa cũng không sai. Hơn một vạn năm trước, tổ chức lãnh đạo Hồn Sư ở đại lục Đấu La gọi là Vũ Hồn Điện, khi đó, ngay cả hai đại đế quốc là Thiên Đấu và Tinh La cũng không sao ngang mặt kiêu hãnh được. Mà Vũ Hồn Điện từng có sáu loại vũ hồn nổi tiếng, nó cũng là tiền đề để tổ chức này lớn mạnh, một trong đó là Tinh Quan. Khi ấy, sáu vũ hồn kia chia ra một nửa ở đế quốc Thiên Đấu, một nửa ở đế quốc Tinh La. Mà thời điểm này, hoàng thất Tinh La là gia tộc Bạch Hổ, vũ hồn Bạch Hổ tuy mạnh nhưng không nằm trong sáu vũ hồn kia, ngược lại, vũ hồn Tinh Quan lại giữ một chân trong ba vũ hồn đứng đầu đế quốc Tinh LA. Chẳng qua, gia tộc Tinh Quan rất hiếm muộn, bình thường rất ít xuất hiện trên đại lục, tính ra có thể coi là một tông môn lánh đời. Mãi đến bốn nghìn năm trước, đại lục Nhật Nguyệt va chạm vào đại lục Đấu La tạo nên trận chiến tranh đẫm máu, mà đế quốc Tinh La lại nằm giáp ranh với đại lục Nhật Nguyệt, có thể xem là người đứng mũi chịu sào, gần như phải hứng chịu lực tấn công mạnh nhất từ đại lục Nhật Nguyệt. Gia tộc Bạch Hổ cũng là hoàng thất khi đó gặp phải tai họa ngập đầu. Lúc này, gia tộc Tinh Quan rời núi, lãnh đạo nhân

dân liệu mình chiến đấu bảo vệ đế quốc, đồng thời cũng giữ vững vị trí cao nhất trong ba đại đế quốc của đại lục Đấu La. Cuối cùng vì gia tộc Bạch Hổ đã suy thoái, huyết mạch ít ỏi, do đó hoàng thất của đế quốc Tinh La mới đổi chủ. Tông môn Tinh Quan trở thành chủ nhân mới của đế quốc Tinh La, dĩ nhiên bọn họ cũng không sử dụng thủ đoạn mờ ám gì với gia tộc Bạch Hổ, ngược lại còn cho bọn họ tước vị Công Tước có thể kế thừa, nhờ vậy, bọn họ mới được ủng hộ, đế quốc Tinh La mới phát triển rầm rộ trong suốt mấy ngàn năm sau đó. Trước mắt, cộng cả thực lực của đế quốc Đấu Linh lẫn đế quốc Thiên Hồn cũng không sao so được với đế quốc Tinh La hiện nay. Mà ngày xưa, tông môn Tinh Quan có đủ thực lực để ngăn cản cơn sóng dữ ấy thì bọn họ cũng phải có cái gì đó hơn người. Nếu chỉ thuần túy là phụ trợ thì có lẽ bọn họ không thể hơn được Thất Bảo Lưu Ly Tháp, nhưng bọn họ còn có cả năng lực chiến đấu rất mạnh. Tuy khuynh hướng tu luyện thiên về phụ trợ, nhưng về mặt chiến đấu không hề thua kém ai. Cái đó, là điểm khác biệt nhất của hai tông môn. Có thể nói, vũ hồn Tinh Quan gần như sinh ra để chiến đấu. Sau khi tông môn Tinh Quan nắm giữ đế quốc Tinh La thì lại một lần nữa lui về ở ẩn, sau mấy ngàn năm, rất nhiều người đã quên mất hoàng thất Tinh La từng là một tông môn nổi tiếng, vũ hồn Tinh Quan cũng đã rất lâu rồi chưa từng xuất hiện trên đại lục. Tuy trong đầu Mã Tiểu Đào bận lục lại thông tin của vũ hồn Tinh Quan nhưng động tác cũng không chút chậm lại. Mà lúc này kỹ năng Ma Hồ Kinh Thiên được công chúa Cửu Cửu tăng phúc đã phá tan Hồn Kỹ Dục Hỏa Phượng Hoàng, và bắt đầu đánh thẳng về phía cô. Mã Tiểu Đào hừ lạnh một tiếng, cô vẫn không lùi bước mà tiến nhanh về trước, đón lấy ảo ảnh Hắc Ám Ma Hồ đang tấn công về phía cô. Một tiếng phượng ngâm khê vang lên, nháy mắt sau, đôi cánh Phượng Hoàng hé mở, cả người cô như biến thành con Hỏa Phượng Hoàng thật lớn. Mà ngọn lửa Phượng Hoàng càng lúc càng bùng cháy rực rỡ. Nhiệt độ từ ngọn lửa càng lúc càng tăng lên, khiến Đái Thước Hành và Bối Bối không thể không kéo giãn khoảng cách. Ngọn lửa đó vừa bốc lên thì ảo ảnh Ma Hồ cũng nhanh chóng hóa thành tro bụi. Cơ thể mềm mại của Mã Tiểu Đào càng lúc càng đến gần đối thủ, sau đó lại bay ra một tia Phượng Hoàng Hỏa Tuyến. Nếu là trước đây, cô tuyệt đối

không dám tùy tiện phóng ra ngọn lửa Phượng Hoàng này. Vì nếu sử dụng quá nhiều và tăng lên cực hạn thì cô rất dễ bị Tà Hỏa trong cơ thể cản trở. Nếu không khống chế tốt cô sẽ mất đi ý thức của mình. Nhưng bây giờ thì khác, bên cạnh cô có một người có Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng. Có Hoắc Vũ Hạo ở đây, cô không còn sợ đau đớn khi Tà Hỏa cản trở nữa. Đây là lý do mà gần đây cô sử dụng vũ hồn thoải mái như thế. Hai ngày nay, Vương Ngôn luôn kích thích ý chí chiến đấu của bọn họ. Mã Tiểu Đào tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng tuyệt đối không để ý, cô tức muốn phát điên rồi, vậy nên, có thể nói hiện nay trong đội ngũ, người giàu chiến ý nhất ngoài cô ra thì còn có thể là ai đây? Hoàng Hà Vân vô cùng chấn động, ngọn lửa nóng rực đã đến ngay trước mặt, hấn giật mình nhận ra mình hoàn toàn không có khả năng ngăn cản nó. Ngọn lửa Phượng Hoàng đi đến đâu, không khí xung quanh bị bóp méo đến đó. Kỹ năng phụ trợ mạnh mẽ bị bức tách biệt ra bên ngoài, căn bản không có khả năng viện trợ cho hấn. Ngay khi Hoàng Hà Vân rơi vào nguy hiểm thì bỗng nhiên, cả người hấn nhẹ bẫng, ngọn lửa rực rỡ của Mã Tiểu Đào cũng bị chuyển hướng lên không trung. Người vừa ra tay giúp đỡ Hoàng Hà Vân là một cô gái đứng cách đó không xa. Tướng mạo của cô khá bình thường, trông rất bình dị, mái tóc dài màu tím bồng bềnh sau lưng, gương mặt lấm tấm tàn nhang, điểm nổi bật nhất của cô là đôi mắt hừng hực lửa, và năm cái Hồn Hoàn rực rỡ, tay phải của cô đang chỉ thẳng về Mã Tiểu Đào ở xa xa. Dĩ nhiên, Phượng Hoàng Hỏa Tuyến bị lệch khỏi quỹ đạo là do cô ra tay. Hỏa Khống. Trong lòng Mã Tiểu Đào lập tức có đáp án. Cô gái tóc tím này là một trong những người Vương Ngôn từng nhắc nhở bọn họ phải cẩn thận. Khi đó, bọn họ chưa biết sự có mặt của công chúa Cửu Cửu ở học viện Tinh La, nên người mà Vương Ngôn yêu cầu bọn họ phải chú ý nhất chính là hai Hồn Sư hệ Khống Chế của đối thủ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 109: Phòng Ngự Tuyệt Đối và Tinh Chi Thủ Hộ (Thượng)

Hai người đầy đều là nữ Hồn Sư, được Vương Đông đặt cho cái tên là Phong Hỏa Song Khống. Vũ Hồn của hai nàng đều là nguyên tố, một người là nguyên tố hỏa, một người nguyên tố phong. Người vừa ra tay là Vương Y Thần, Chiến Hồn Vương hệ Khống Chế với vũ hồn nguyên tố Hỏa. Tu vi của vị Hồn Vương này tầm cấp 51, khi cô chỉ tay phải về phía Mã Tiểu Đào, một quầng sáng màu đỏ bay thẳng đến quần lấy chân cô truyền đến một lực hấp dẫn khá lớn, Mã Tiểu Đào bỗng cảm thấy ngọn lửa Phượng Hoàng của mình dường như bị nó thu hút bay về hướng ấy, đồng thời, quầng sáng màu đỏ không ngừng hút lấy nguyên tố hỏa từ nó. Sau đó, kỹ năng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng mang đến tác dụng rất lớn của Hoắc Vũ Hạo bỗng nhiên xảy ra vấn đề. Nguyên nhân là vì công chúa Cửu Cửu đã sử dụng kỹ năng Tinh Diệu Thuật quá nhiều Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo nên hẳn không thể dò xét những gì đang xảy ra, do đó cũng không thể cung cấp thông tin cho đồng đội nữa. Nếu không làm sao Mã Tiểu Đào lại rơi vào thế bị động như vậy. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo hết sức bức bối, vũ hồn Tinh Quan của công chúa Cửu Cửu dường như vừa vặn khắc chế vũ hồn Linh Mâu của hẳn. Nếu tu vi cả hai ngang bằng nhau nhất định hẳn sẽ không sợ hãi, nhưng lúc này tu vi của hẳn lại kém người ta nhiều lắm, dĩ nhiên bại trận rồi. Đây là Tinh Thần Hải của hẳn vừa được cải tạo rồi, nếu là trước đây không biết hẳn còn bại thê thảm như thế nào nữa. Bên này, Mã Tiểu Đào vừa bị đối phương tấn công vừa bị khống chế vũ hồn ngăn cản, cuộc chiến của hai đội cũng theo đó mà bắt đầu. Đối thủ của Đái Thước Hành là một thanh niên đáng người cao lớn, vị này có vũ hồn thuộc loài sư tử, U Minh Cuồng Sư, đồng thời cũng là cường giả đứng thứ hai trong đội học viện Tinh La, tên là Độc Cô Thượng Thiện. Vũ hồn U Minh Cuồng Sư của hẳn làm Đái Thước Hành không sao nhìn thấu được. Sau khi hẳn phóng thích ra vũ hồn phụ thể, cả người hẳn dường như có chút tan biến. Vũ hồn Bạch Hổ của Đái Thước Hành tuy mạnh nhưng chủ yếu mạnh ở phía công kích vật lý, nếu đối thủ trở nên hư ảo như thế này thì lực chiến đấu sẽ giảm xuống nhiều lắm. Hơn nữa, đối thủ của hẳn còn có kỹ năng tăng phúc vô cùng tinh diệu, dĩ nhiên đủ khả năng cản trở hẳn rồi. Tuy nhiên, nếu chỉ có mỗi Độc Cô Thượng Thiện thì Đái Thước Hành sẽ giải

quyết không quá khó khăn, nhưng sau lưng hắn còn có một Chiến Hồn Vương hệ Khống Chế trợ giúp, vị này chính là Phong Khống trong Hỏa Phong Song Khống được nhắc đến ban nãy. Bên này, Đái Thước Hành vừa thi triển kỹ năng Bạch Hồ Kim Cương Biến liền cứng đờ cả người, hóa ra dưới chân hắn xuất hiện một vòng tròn ánh sáng màu xanh, nháy mắt hóa thành một cơn gió lốc nhỏ quấn lấy cơ thể hắn, tuy chưa mạnh đến mức có thể thổi hắn bay đi nhưng dễ dàng cản trở hắn công kích. Hai đại Hồn Đế, hai người có sức chiến đấu mạnh nhất của học viện Sử Lai Khắc lần lượt bị bốn Hồn Vương của học viện Tinh La chia ra kèm kẹp. Đương nhiên, để làm thành công việc này, công lao lớn nhất là từ Tinh Diệu Thuật của công chúa Cửu Cửu. Mà người còn lại vọt lên đầu tiên cùng Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành là Bối Bối cũng đồng dạng được chăm sóc cẩn thận, đối thủ của hắn là một Chiến Hồn Vương hệ Mẫn Công có tốc độ cực nhanh, có thể nói là một người có tốc độ nhanh lần đầu tiên Bối Bối được thấy. Ngay khi bắt đầu, hắn đã không thấy rõ bóng hình của đối thủ ở đâu. Nếu không phải vì Bối Bối đang đứng rất gần Mã Tiểu Đào, nên đối phương không dám làm bừa, cộng với Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo sau khi mất chút tác dụng đã tập trung hết vào người hắn thì e là hắn khó mà cầm cự được. Trong mắt mọi người, xung quanh Bối Bối dường như có một tia chớp không ngừng di chuyển, tuy nhiên, màu sắc lại không giống với tia điện màu tím của vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long mà có một màu vàng nhàn nhạt. Mỗi một lần cái bóng kia hiện ra sẽ có một đòn tấn công bay về phía Bối Bối, Bối Bối đã toàn lực phòng thủ nhưng cũng có chút lầy trứng chọi đá. Nếu không phải vũ hồn của hắn khá mạnh, thì dù được trợ giúp nhiều thế nào cũng khó mà ngăn cản được. Đối thủ của hắn, là Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công duy nhất của học viện Tinh La, người này có vũ hồn là Thiểm Điện Chuẩn, Trần Tiểu Kiệt. Theo đánh giá của Vương Ngôn về người này, chỉ có hai chữ: khó chơi. Quả nhiên, tốc độ của Thiểm Điện Chuẩn chẳng những nhanh mà công kích còn rất mạnh. Bối Bối chỉ mới chiến đấu với hắn một lúc mà trên người đã có mười mấy vết thương, tuy những vết thương đó đều không nghiêm trọng nhưng cũng làm sức chiến đấu của hắn càng lúc càng suy yếu. Ánh mắt của công chúa Cửu Cửu đột

nhiên không nhìn về phía những người đang chiến đấu nữa mà lại chuyển sang một phía khác, nơi được bao phủ bằng một màn sương băng. Theo cục diện trước mắt, tuy bên phía học viện Tinh La cần đến năm người mới cản được ba Chiến Hồn Sư hệ Cường Công của học viện Sử Lai Khắc nhưng thực tế, bọn họ không hề rơi vào xuống hạ phong. Có thể nói, ba người Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành và Bối Bối đã chiếm 70% sức chiến đấu của học viện Sử Lai Khắc. Chiến đấu đến lúc này, song phương đều chưa tung hết toàn lực, điểm độc đáo và đáng sợ nhất của đoàn chiến chính là sự phối hợp của các thành viên trong đội. Trong tình huống này, bên nào phối hợp chặt chẽ và đoàn kết nhất để bộc lộ ra sức chiến đấu mạnh mẽ mới có thể chiến thắng được. Công chúa Cửu Cửu hí mắt, tay phải chỉ thẳng lên trời, từ đầu ngón tay cô bay ra một tia sáng màu vàng kim lóng lánh. Vương miện trên đầu cô tiếp tục lóe sáng, lúc này, ánh sáng màu vàng kim bay lên trời không to như một cột sáng giống ban nãy nữa mà chỉ là một tia sáng vô cùng nhỏ bé. Vì muốn duy trì kỹ năng Tinh Diệu Thuật nên lúc này Hồn Hoàn thứ ba và thứ nhất của cô đều đồng loạt lóe sáng. Một tia sáng màu vàng kim bay thẳng lên bầu trời, mãi đến khi chạm vào bức màn phòng ngự mới dừng lại và ngưng tụ, ngay sau đó, trên đỉnh đầu cô liền xuất hiện một viên ngọc sáng như một vì sao. Viên ngọc này tuy không lớn nhưng lại tỏa ra hào quang rất rực rỡ. Công chúa Cửu Cửu khẽ nhắm mắt, tiếp theo, cô chỉ tay về phía bức màn sương mù, nhất thời, tia sáng kia hóa thành vô số điểm sáng quét thẳng về phía bức màn sương mù. Thật kỳ lạ, những điểm sáng ấy hoàn toàn không bị cản trở mà hết sức dễ dàng thâm nhập vào bên trong lớp sương mù, bởi vì chúng là ánh sáng, một ánh sáng thuần túy không có chút lực tấn công nào. Các điểm sáng sau khi tiến vào trong lớp sương mù liền bám lấy những người đang ẩn mình bên trong đó, nháy mắt sau, bên trong lớp sương mù hiện ra bốn bóng người. Hồn Kỹ thứ nhất, Tinh Dẫn Thuật. Chỉ cần một tia sáng cô đã dễ dàng tìm ra vị trí của bốn người kia. Mà lúc này, bốn người ở bên trong màn sương vẫn duy trì trận hình lúc này, chẳng qua khoảng cách không ngừng rút ngắn, màn sương cũng chậm rãi co rút lại. Một tiếng phượng ngâm rõ to vang lên từ miệng Mã Tiểu Đào, sau đó, hai cánh của cô vỗ mạnh một cái, sau đó nháy mắt

hóa thành một tia sáng màu đỏ bay thẳng lên cao. Ánh sáng màu đỏ đỏ trông rất giống hình ảnh Hỏa Phượng Hoàng, mà ngọn lửa Phượng Hoàng cũng bùng cháy mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Y Thần đang sử dụng Hỏa Khống hấp thu nguyên tố hỏa của cô và Hoàng Hà Vân, Chiến Hồn Vương Hắc Âm Ma Hồ trước mặt cô cũng bị đánh văng ra ngoài. Cùng lúc đó, bước màn sương băng bỗng nhiên dâng lên như sóng biển cuộn cuộn. Sau đó, một tia sáng màu đen từ bên trong băng thẳng về phía công chúa Cửu Cửu. Rốt cuộc Huyền Minh Trí Hoán của Từ Tam Thạch cũng được sử dụng, chẳng qua hẳn không hề hi vọng mình có thành công hay không, hẳn sử dụng với mục đích vô cùng đơn giản, tạm thời làm đối phương bị phân tâm. Đái Thước Hành nháy mắt sử dụng một loạt kỹ năng tăng phúc cho cơ thể, sau đó tấn công về phía đối thủ. Mà Bối Bối cũng nương theo đó mà bùng nổ, vô số tia điện lượn lờ bức Chiến Hồn Vương Thiểm Điện Chuẩn phải lui nhanh về sau. Mọi người trong học viện Sử Lai Khắc, trừ Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, tất cả đều bùng nổ. Nhưng, ngay lúc này, công chúa Cửu Cửu lại mỉm cười thích thú, giống như từ nãy giờ cô đang chờ đợi khoảnh khắc này. Một loạt tia sáng màu vàng bắn ra từ tay cô, đây tuyệt đối không phải là Hồn Kỹ, nó bay ra bắn thẳng về phía Mã Tiểu Đào. Sau đó, xuất hiện một màn vô cùng quý dị, khi cái lồng màu vàng kim ấy phủ xuống lại có thể bao phủ lấy kỹ năng Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ, hơn nữa còn nhanh chóng hạ xuống vây lấy Mã Tiểu Đào ở bên dưới, trấn áp triệt để. Mã Tiểu Đào đột nhiên cảm thấy vô cùng khó thở, cô muốn né tránh, nhưng một loạt tia sáng kia dường như có khả năng truy đuổi bám theo cô không tha, nháy mắt sao, cô bị tóm gọn. Bên trong cái lồng màu vàng kim kia có một quả cầu ánh sáng lơ lửng, vô cùng rực rỡ. Nó dường như được ghép từ một trăm mấy viên trân châu, các hạt châu này có một đầu lớn một đầu nhỏ xoay tít không ngừng. Mã Tiểu Đào bị nhốt bên trong điên cuồng tấn công khắp nơi nhưng không có chút tác dụng nào. Sự biến hóa bất thành linh này làm cả đội Sử Lai Khắc ngẩn người vì bất ngờ. Tại sao cả nhóm năm người bọn họ lại đồng loạt bùng nổ, đây cũng là chiến thuật mà Vương Ngôn đã sắp xếp để đối phó với học viện Tinh La. Hoắc Vũ Hạo phối hợp với Lăng Lạc Thần thi triển bức màn sương mù phủ khắp sàn đấu nhằm

khống chế lẫn áp chế đối thủ, còn đòn tấn công thật sự chính là Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ của Mã Tiểu Đào. Nhưng không ngờ, Mã Tiểu Đào lại dễ dàng bị người ta áp chế như vậy. Hòa Thái Đầu đang ngồi dưới khu vực quan sát chợt đứng bật dậy kinh ngạc nói: - Kia là Hồn Đạo Khí Phòng Ngự Tuyệt Đối? Sao lại có thể chứ? Mà kiện Hồn Đạo Khí đó ít nhất phải cấp bảy. Bọn họ làm sao có thể sử dụng được chứ? Hơn nữa, giá cả của nó... Vương Ngôn cũng bị dọa giật mình, hắt vội vàng ngắt lời. - Hồn Đạo Khí Phòng Ngự Tuyệt Đối là vật gì? Hòa Thái Đầu nói: - Nó cũng có tác dụng tương tự như Vô Địch Hộ Tráo nhưng phương thức sử dụng lại đặc biệt hơn. Một khi sử dụng thì trong vòng mười lăm phút, lực phòng ngự của nó tương đương với một Hồn Sư hệ Phòng Ngự bậc Hồn Đấu La. Có điều, loại Hồn Đạo Khí này hiện nay chỉ có đế quốc Nhật Nguyệt mới có thể chế tạo, vì trận pháp bên trong hạch tâm của nó còn nằm trong vòng bí ẩn. Không ngờ hôm nay nó lại xuất hiện trong cuộc thi này. Nghe nói, giá của nó lên đến trên 300 vạn kim hồn tệ, nếu trong lúc nguy hiểm mà có thể sử dụng nó thì tương đương với có thêm được một cái mạng. Tác dụng của nó cao hơn Vô Địch Hộ Tráo nhiều nhiều lắm. Mười lăm phút, đủ để làm biết bao nhiêu chuyện. Có điều, muốn phá hỏng nó thì phải đập vỡ quả cầu ánh sáng ở bên trong, nhưng Hồn Sư ít nhất phải cần cấp bậc Hồn Thánh mới làm được.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 109: Phòng Ngự Tuyệt Đối và Tinh Chi Thủ Hộ (Trung)

Vương Ngôn hít sâu một hơi nhớ lại buổi đấu giá hôm nọ ở phòng đấu giá Tinh Quang, sắc mặt không khỏi trắng bệch. Đúng vậy, so thực lực, bên phía học viện Sử Lai Khắc chiếm ưu thế nhưng so về mặt tiền tài, bọn họ làm sao so được với cả đế quốc Tinh La đây? Ngay cả một món đồ hiếm thấy như vậy mà bọn họ cũng có thể đem ra sử dụng. Cường giả Hồn Đế mạnh nhất đội là Mã Tiểu Đào nháy mắt bị nhốt lại cũng tương đương với việc học viện Sử Lai Khắc bị tai họa ập xuống đầu. Chiến thuật của công chúa Cửu Cửu dĩ nhiên đã sớm chuẩn bị ổn thỏa rồi nên Mã Tiểu Đào mới dễ dàng bị nhốt lại như vậy. Hồn Hoàn thứ tư trên người công chúa Cửu Cửu lóe sáng, lấy cô làm trung tâm, một chùm sao sáng rộ lên bung ra xung quanh, lúc này, từng ngôi sao sáng rực như một mặt trời thu nhỏ. Ngôi sao này nối tiếp ngôi sao kia, tạo thành một tầng hào quang đón lấy màn sương băng đang từ từ lan tỏa đến, sau đó ngăn cách nó ở bên ngoài, phủ xuống bảy người học viện Tinh La cộng thêm cả Đái Thước Hành, Bối Bối và Mã Tiểu Đào đang bị nhốt trong kiện Hồn Đạo Khí cấp bảy. Bên ngoài tầng hào quang là mười tám viên thủy tinh nho nhỏ sáng bóng lấp lánh. Hoàng Hà Vân và Y Thần vốn đang hợp lực tấn công Mã Tiểu Đào, lúc này cũng không chút do dự chuyển mục tiêu sang Đái Thước Hành, bốn Hồn Vương cùng tấn công một Hồn Đế. Mà Chiến Hồn Vương Thiểm Điện Chuẩn đang chiến đấu cùng Bối Bối cũng đã lấy lại phong độ, hấn tập kích không ngừng khiến Bối Bối muốn tự bảo vệ mình cũng là cả một vấn đề. Công chúa Cửu Cửu bình thản nhìn về bức màn sương băng ở xa xa, khóe miệng khẽ cười, bên phía học viện Tinh La, ngoài cô ra, còn có một Hồn Sư mãi đến lúc này vẫn chưa tham gia chiến đấu. - Không ổn. Lăng Lạc Thần bên trong màn sương băng khẽ hô to, cô vội vàng điều khiển màn sương di chuyển vào khu vực mọi người đang chiến đấu, có điều, lúc này tầng hào quang kia lại có thể cản trở nó, nó không có cách nào len lỏi vào được. Mười tám viên thủy tinh sáng như vì sao bên ngoài dần dần có một khóa phụt tắt, hiển nhiên muốn phá vỡ tầng hào quang ấy thì phải làm cho toàn bộ mười tám viên thủy tinh ấy tắt ngóm. Cục diện trận đấu lúc này liên tục có những diễn biến bất ngờ nên không ai có thể đoán được kết quả sẽ ra sao, có điều, thật sự

không ai ngờ rằng, công chúa Cửu Cửu có thể một tay tách học viện Sử Lai Khắc ra làm hai phần. Hơn nữa lúc này Lăng Lạc Thần mới phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng hơn, bốn người bên phía bọn họ, người am hiểu tấn công thì tu vi không cao, người tu vi cao lại không chuyên về mặt công kích. Tu vi của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông quá thấp, công kích của bọn họ không đáng để nhắc đến, còn cực hạn chi băng chỉ có thể tăng phúc cho cô, chứ không thể thay đổi Hồn Kỹ. Lăng Lạc Thần là Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế chứ không phải hệ Cường Công. Cho nên hiện giờ, cô chỉ có thể điều khiển màn sương không ngừng cố gắng phá vỡ tầng hào quang. Trên đầu thành, hoàng đế Tinh La khẽ mỉm cười. - Đối với học viện Sử Lai Khắc, thua một trận chưa hẳn là kết thúc. Mà con cháu Tinh La Thủ Hộ của chúng ta cũng không biết bao lâu rồi mới lại xuất hiện trên đại lục. E là mọi người đã quên mất chúng ta có Hồn Kỹ có thể ngăn cản và phòng ngự thuộc tính trên phạm vi lớn. Nó vừa vặn có thể chặn được cực hạn chi băng kia. Tiểu muội không phục ta đánh giá cao tên nhóc kia không phải cũng vì cái này sao? Nhưng đợi tên nhóc kia lớn lên, ta rất muốn thấy nếu cùng cấp bậc thì Tinh Chi Thủ Hộ đấu với thuộc tính Cực Hạn sẽ có kết quả gì. Lúc này, người gặp nguy hiểm nhất là Đái Thước Hành. Phong Hỏa Song Khống của học viện Tinh La mà liên thủ nào phải trò đùa. Mà lúc này không còn ngọn lửa Phượng Hoàng áp chế nguyên tố nữa nên Y Thần với vũ hồn nguyên tố Hỏa vung tay tạo thành một quầng sáng đỏ rực như lửa bao phủ lấy Đái Thước Hành. Đái Thước Hành mặt dù thấy rõ quầng sáng màu đỏ ấy xuất hiện nhưng căn bản không thể né tránh, vì quầng sáng ấy lúc xuất hiện mở rộng lớn bằng cả diện tích của quầng hào quang màu vàng ánh sao ban nãy rồi mới từ từ co rút lại. Vương Thi Anh, Chiến Hồn Vương hệ Khống Chế với vũ hồn nguyên tố Phong cũng đồng dạng phóng ra một quầng sáng màu xanh, hai quầng sáng xanh đỏ đồng thời bùng nổ quấn lẫn một người. Người ta có câu, gió thổi lửa cháy, hai quầng sáng cùng xuất hiện, bầu không khí nháy mắt vang lên liên tiếp hàng loạt tiếng nổ to, lấy Đái Thước Hành làm trung tâm, một cột lửa hòa quyện cùng hóa bùng nổ bắn thẳng lên cao hết như một cối xay thịt nướng cỡ lớn. Sao khi kỹ năng phong hỏa xuất hiện, bốn người Hoàng Hà Vân, Độc Cô Thượng Thiện, Y Thần và Vương

Thi Anh không những không nhân cơ hội này tấn công tiếp mà tự lại một chỗ xếp thành một hàng. Ngay lúc này, các khán giả liền được trông thấy thực lực cường đại của Hồn Đế đến từ học viện Sử Lai Khắc là như thế nào. Cứ nhìn xem, Đái Thước Hành thấy Mã Tiểu Đào bị người ta nhốt lại mà hoàn toàn không có chút kích động hoặc căng thẳng, cộng thêm đòn tấn công của Phong Hỏa Song Khống kia, mặc dù hắn bị bức lui về sau nửa bước, nhưng đồng thời cũng được kích thích hung tính ẩn giấu bên trong hắn. Áp lực từ Phong Hỏa Song Khống đè xuống người khiến bộ lông bên ngoài cũng muốn cong đi, nhưng, bỗng nhiên Đái Thước Hành lại đột nhiên ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, hai đấm đấm mạnh vào ngực của mình, cả người hắn liền một quang sáng màu ánh kim rực rỡ, chữ Vương trên trán hắn cũng sáng hơn. Sau đó hắn cúi người, đấm mạnh một quyền xuống mặt đất ngay dưới chân mình. Một quyền này làm cả sàn đấu vô cùng kiên cố cũng phải hiện ra một khe nứt, sau đó, từng tiếng nổ vang ầm ầm vang lên, vô số đất đá bị chấn bay tán loạn, đánh thẳng vào kỹ năng mà hai cô gái hệ Khống Chế kia vừa liên thủ thi triển, khiến nó bay tán loạn khắp nơi. Đừng quên, hai Chiến Hồn Vương hệ Khống Chế này từ lúc bắt đầu đến lúc thi triển kỹ năng đều được công chúa Cửu Cửu sử dụng kỹ năng Tinh Diệu Thuật tăng phúc. Theo tính toán của bọn hắn, nếu hai người cùng phối hợp, cho dù là Hồn Đế cũng phải lâm vào thế bị động mà phòng ngự. Nhưng có ai ngờ, Đái Thước Hành lại dùng sức mạnh của mình phá vỡ hồn kỹ của bọn họ, hoàn toàn không có ý định phòng ngự. Nụ cười trên khóe môi công chúa Cửu Cửu chợt tắt, mà lúc này, khi hai quang sáng xanh đỏ biến mất, Đái Thước Hành liền xoay người công kích và dĩ nhiên, mục tiêu không ai khác là công chúa Cửu Cửu. Ánh mắt hai người vừa chạm vào nhau, công chúa Cửu Cửu liền thấy cả người phát lạnh, hai mắt Đái Thước Hành xẹt ra những tia lạnh lạnh, hắn gầm nhẹ một tiếng, cơ thể thoáng khom xuống, tiếp theo, liền vọt đi như một tia chớp vào hướng cô công chúa. Muốn bắt người trước tiên phải bắt ngựa, muốn bắt giặc trước tiên phải bắt vua. Nhưng, ngay thời điểm hắn lao nhanh ra ngoài, bốn bóng người cạnh hắn liền hợp lại một chỗ, chắn ngay trước mặt hắn. Bên phía Đái Thước Hành không quan sát rõ được tình hình nhưng nếu nhìn từ phía sau mấy người

học viện Tinh La liền thấy bốn người kia mang theo một cảm giác kỳ lạ, vì sau lưng bọn họ, là một quầng sáng màu trắng nhàn nhạt. Quầng sáng này có dạng vòng tròn, nhìn rất giống một cái mai rùa, ánh sáng ấy xuyên thấu qua đồng phục của bốn người họ rồi bay thẳng ra xung quanh. Hai tay Hồn Sư Hỏa Khổng Y Thần đặt lên lưng Hồn Sư Phong Khổng Vương Thi Anh, Vương Thi Anh cũng làm động tác tương tự đặt tay lên lưng Độc Cô Thượng Thiện, còn Độc Cô Thượng Thiện dĩ nhiên là đặt tay lên lưng Hoàng Hà Vân, thoáng cái, bốn người đã dùng cách này thể tạo thành một chỉnh thể. Cơ thể Hoàng Hà Vân thoáng cái phình to, Vũ Hồn Hắc Âm Ma Hồ Phụ Thể thoáng ẩn thoáng hiện, hắc mạnh mẽ tung hai đấm về phía Đái Thước Hành, một tiếng gầm nhẹ lại vang lên, nhưng tiếng gầm của hắc hoàn toàn khác với tiếng gầm của Đái Thước Hành, đòn tấn công mang theo khí tức hắc ám âm một cái đánh trúng mục tiêu. Đái Thước Hành có cảm giác như mình vừa va phải một thanh sắt thật cứng, cả người vô cùng đau đớn, lực phủ ngũ tạng bị tổn thương, sau đó hắc cúi người phun ra một ngụm máu huyết. "Không thể nào." Đây là suy nghĩ duy nhất hiện ra trong đầu hắc. Đối thủ của hắc chỉ là một Hồn Vương, làm sao có lượng hồn lực mạnh mẽ như vậy. Cho dù là một cường giả bậc Hồn Thánh, trong tình huống không sử dụng Vũ Hồn Chân Thân cũng không thể làm được chuyện này. Vương Ngôn ngồi bên dưới sàn đấu đã bắt đầu có chút nóng nảy, hắc kéo Hòa Thái Đầu ngồi cạnh sang hỏi nhỏ: - Cái này... cái này có phải là Hồn Đạo Khí không? Hòa Thái Đầu gượng cười nói: - Đây là một dạng Hồn Đạo Khí rất hiếm thấy, gọi là Cửu Chuyển Biến Hồn Nghi. Muốn chế tạo được nó cần có một loại kim loại khá đặc biệt gọi là Hồn Độn Ngân. - Cửu Chuyển Biến Hồn Nghi là một dạng Hồn Đạo Khí có tác dụng thay đổi thuộc tính Hồn Lực, bất kể là rút hồn lực gì vào nó, nó đều có thể tiếp nhận và hấp thu thuộc tính bên trong đó. Thông qua Cửu Chuyển Biến Hồn Nghi, Hồn Sư có thể nhờ vào sự trợ giúp từ những Hồn Sư khác mà tăng Hồn Lực của mình lên cao trong một thời gian ngắn. Nhưng nó có một khuyết điểm là sau khi nhận được Hồn Lực phải lập tức đem ra sử dụng, dù sao, một Hồn Sư bình thường chứa đựng quá nhiều Hồn Lực vượt mức yêu cầu rất dễ làm kinh mạch của mình bị thương nặng, và cũng không thể dung hợp

lượng Hồn Lực ấy vào cơ thể của mình. Không ngờ lần thi đấu này bọn họ còn sử dụng cả thứ này, Cửu Chuyển Biến Hồn Nghi là một Hồn Đạo Khí cấp năm, Hồn Sư dưới bảy Hồn Hoàn đều có thể sử dụng. Nếu trên cấp bậc đó, trừ phi là một Cửu Chuyển Biến Hồn Nghi phiên bản lớn, nếu không, Hồn Độn Ngân trong trung tâm không thể nào hấp thu nổi lượng Hồn Lực được rót vào. Sau khi đâm hai đâm về phía Đái Thước Hành, gương mặt Hoàng Hà Vân đã đỏ bừng lên, hẳn là người đứng ở vị trí đầu tiên đồng thời cũng là người tiếp nhận lượng hồn lực vô cùng lớn đó, sau trận đấu này, ít nhất hẳn phải cần một tháng mới hoàn toàn chữa trị được vết thương trên kinh mạch. Có điều, cũng vì thế nên hẳn mới nhất định không nường tay. Bốn người bọn họ cộng thêm sự tăng phúc từ Tinh Diệu Thuật của công chúa cửu cửu mới có thể làm Đái Thước Hành bị thương, nói chính xác lúc này là năm Hồn Vương cùng tấn công một Hồn Đế. Chưa kể Mã Tiểu Đào ở bên cạnh không phải sẽ bị nhốt mãi ở trong đấy, bọn họ phải nhanh chóng xử lý Đái Thước Hành rồi sau đó sẽ hợp lực bảy người vây công Mã Tiểu Đào. Do đó, Hoàng Hà Vân hét lên một tiếng, sau lưng hẳn xuất hiện một ảo ảnh Hắc Hổ, ảo ảnh này y hệt với ảo ảnh xuất hiện khi hẳn sử dụng Ma Hổ Kinh Thiên tấn công Mã Tiểu Đào. Nhưng lần này có chút khác biệt, vì cơ thể hẳn đang chứa một lượng Hồn Lực rất lớn, ảo ảnh Hắc Ám Ma Hổ như hóa thành thực thể, lắc mình một cái đã đến ngay trước mặt Đái Thước Hành, bọn họ muốn nhờ một kích này khiến Đái Thước Hành hoàn toàn mất hết sức chiến đấu. Tình huống bên trong Tinh Chi Thủ Hộ gay cấn như vậy còn bên ngoài thì thế nào đây? Khi bốn người Hoắc Vũ Hạo thấy Đái Thước Hành bị hai cường giả Phong Hỏa Song Khống hợp lực công kích đã cảm thấy không ổn, nhưng bọn họ không ai có khả năng phá vỡ nó được. Vì lúc này, quảng hào quang phòng hộ kia bọn họ còn chưa đánh vỡ được nữa. Từ Tam Thạch rất muốn tiến vào trạng thái Huyền Vũ, nhưng cái đấy đâu phải muốn là được. Nếu trong số ba người bị nhốt kia có một người là Giang Nam Nam thì may ra hẳn còn có thể kích thích được. Cho nên lúc này quả thật hẳn lực bất tòng tâm.

DAOTIEUVU

Chương 109: Phòng Ngự Tuyệt Đối và Tinh Chi Thủ Hộ (Hạ)

Lăng Lạc Thần toàn lực phóng thích sương băng tấn công vào tầng hào quang rực rỡ, nhưng 18 viên thủy tinh sáng như sao ấy bị làm mờ xuống rất chậm, theo tốc độ này, e là khi Mã Tiểu Đào thoát ra được thì bọn họ cũng chưa chắc có thể tiến vào. Vương Đông vội vàng hỏi Hoắc Vũ Hạo. - Làm sao bây giờ? Hoắc Vũ Hạo cũng không biết phải làm sao, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của hắn sau khi suy yếu làm hắn có chút hụt hẫng chưa biết xử lý tình huống ra sau. Cộng thêm câu nói có chút gấp gáp của Vương Đông, hắn càng lúc càng cảm thấy bản thân mình nhỏ bé. Một trận đấu trình độ cao như thế này không phải một người như hắn có thể nắm trong tay. Hắn cảm thấy bản thân mình quá nhỏ yếu, đây là vì tu vi chênh lệch quá lớn, căn bản không thể làm được gì. - Có biết vì sao người lại bắn khoản do dự hay không? Một giọng nói già nua bỗng vang lên trong đầu hắn. - Y lão. Hoắc Vũ Hạo lập tức lên tiếng. Y Lai Khắc Tư lại tự hỏi tự trả lời. - Vì người vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ bản thân mình, càng chưa thể khống chế nó một cách hoàn hảo. Tu vi tăng lên đúng là quan trọng nhưng cái quan trọng nhất là người, phải nắm rõ từng kỹ năng của bản thân mình, nếu không thì dù người có tu luyện chăm chỉ đến mức nào cũng vô phương đạt đến đỉnh điểm được. - Ta sở dĩ muốn người bế quan cũng vì vấn đề này. Thực lực không phải quyết định hết mọi thứ, người phải biết khống chế và sử dụng kỹ năng phù hợp mới có thể thành công. Chuẩn bị làm theo lời ta. - Vũ Hạo, làm sao bây giờ? Trong mắt Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên ngẩn người, tình huống này càng làm hắn rối rắm hơn, hắn biết thực lực bản thân mình nằm ở đâu, trong trận chiến với các cường giả cấp cao như thế, cơ hội duy nhất là bản thân hắn và Hoắc Vũ Hạo cùng liên thủ. Hai mắt Hoắc Vũ Hạo bỗng nhiên bừng sáng, hắn trầm giọng nói: - Lăng Tuyệt tử, duy trì cường độ màn sương băng, che chắn cho đệ và Hoắc Vũ Hạo. Hắn vừa dứt lời liền xoay người ôm Vương Đông vào lòng, tinh thần và hồn lực của cả hai nháy mắt hòa thành một thể. - Năng lực của đối thủ là gì? Là Tinh lực, mà căn nguyên của Tinh Lực là gì? Chính là Ánh Sáng. Bất kể nó

có kết cấu gì thì căn bản nó đều là ánh sáng, điểm khác biệt chỉ là mật độ và cấp bậc mà thôi. Y Lai Khắc Tư nói. Bên trong màn sương. Sau lưng Hoắc Vũ Hạo xuất hiện đôi mắt màu vàng ánh kim. Sau lưng Vương Đông xuất hiện một đôi cánh, vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp phóng xuất ra ngoài. Ba màu xanh lam, tím, vàng ánh kim hòa quyện vào nhau rồi nổ rộ. Quang Minh nữ Thần Điệp chậm rãi mở rộng đôi cánh ôm lấy Linh Mâu rồi biến mất, hào quang của nó cũng từ từ chuyển sang Linh Mâu. Hào quang điểm lệ từ Linh Mâu tràn ra rồi chậm bao quanh Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Linh Mâu hư ảo nhưng nếu cẩn thận quan sát lại cảm thấy nó vô cùng vô tận, nhìn qua như có rất nhiều thế giới bên trong. Đột nhiên ba đạo ánh sáng lam, tím và vàng dung hợp lại rồi bộc phát xung quanh. Đạo ánh sáng hỗn hợp này như tia sét phóng thẳng đi, những nơi nó lướt qua tất cả mọi vật đều tan biến chỉ còn lại một vệt sáng huyền lệ kéo dài. Lúc này, tầm mắt của các khán giả đều bị màn sương băng kia che mất, cho dù là công chúa Cửu Cửu ở bên trong Tinh Chi Thủ Hộ cũng chỉ có thể thông qua Tinh Dẫn Thuật mà cảm nhận vị trí của bốn người kia. Lực ăn mòn của màn sương băng bỗng nhiên suy yếu, dường như hơi thở cực hạn tăng phúc cho nó từ đầu đến giờ bỗng nhiên tan biến. Công chúa Cửu Cửu lại chuyển sự chú ý sang Đái Thước Hành, kích thứ hai Ma Hồ Kinh Thiên của Hoàng Hà Vân đã sắp đến gần Đái Thước Hành rồi. Cô biết, mấu chốt của trận đấu là nằm ở đây, nếu giải quyết được một Hồn Đế thì bất kể thiên phú của Hoắc Vũ Hạo tốt đến mức nào cũng không uy hiếp được đội của cô nữa. Nhưng, ngay sau đó, sắc mặt công chúa Cửu Cửu khê tái đi. Tinh Chi Thủ Hộ của cô vốn có màu vàng nhạt bỗng nhiên hóa thành một màu vàng sáng ngời, cả vòng bảo hộ ấy rực sáng hết như mười tám viên thủy tinh nhỏ kia. Trong mắt công chúa Cửu Cửu mơ hồ còn trông thấy một con mắt thật lớn lóe ra một cái rồi lụi tắt. Ngay sau đó, cô vô cùng hoảng sợ khi phát hiện Tinh Chi Thủ Hộ của mình như bị hòa tan đi hóa thành từng giọt từng giọt chất lỏng màu vàng rơi xuống mặt đất, mà hồn lực của cô liên tục rút vào cũng bị chặt đứt. "Không thể nào?" Tâm trạng của cô lúc này có thể nói là y hệt với Đái Thước Hành ban nãy. Cô không sao tưởng tượng được bốn người bên trong màn sương kia làm cách nào có thể làm bức màn phòng ngự Tinh Chi Thủ

Hộ có thể ngăn cản được tất cả thuộc tính phát sinh biến hóa lớn như thế. Trên thế giới này, vốn không có chuyện gì là không thể. Ngay lúc Tinh Chi Thủ Hộ xảy ra vấn đề thì Đái Thước Hành cũng bắt đầu phản công. Một tia sáng màu trắng bạch bắn ra từ người hắc, sau lưng là ảo ảnh Bạch Hổ thật lớn đang từ từ dung hợp vào cơ thể hắc. Hắc khẽ gầm một tiếng, Hồn Hoàn thứ nhất, thứ ba và thứ tư đồng loạt nhấp nháy. Bạch Hổ Hộ Thân Chương, Bạch Hổ Kim Cương Biến, Bạch Hổ Ma Thần Biến, ba đại kỹ năng có tác dụng tăng phúc sức mạnh nhấp mắt giúp thực lực của hắc tăng đến cực hạn. Hổ trảo màu vàng của hắc phụt dài ra chùng một thước tỏa ra hàn khí lạnh băng, nhấp mắt sau đó, ánh sáng màu trắng bạch và vàng kim trên người hắc biến mất. Một chữ Sát thật lớn xuất hiện trên không trung thay đổi từ Ma Hổ Kinh Thiên sang Hắc Hổ. Ngay lúc này, Tinh Chi Thủ Hộ bỗng nhiên vang lên từng tiếng rít rào vô cùng chói tai, tiếng rít đó hòa cùng những tiếng nổ khi va chạm của lưỡng hổ càng thêm khủng bố. Bốn người Hoàng Hà Vân thông qua Cửu Chuyển Biến Hồn Nghi tăng lên Hồn Lực thì chinh thể thực lực của bọn họ có thể so với cường giả bậc Hồn Thánh, dĩ nhiên hoàn toàn áp chế được Đái Thước Hành. Bên phía học viện Tinh La sở dĩ chọn Hoàng Hà Vân đứng đầu vì trước khi thi đấu, công chúa Cửu Cửu đã nghiên cứu và tính toán vô cùng cẩn thận. Cô rất quen thuộc Đái Thước Hành vốn xuất thân từ gia tộc Công Tước Bạch Hổ, có thể nói, chiến thuật hôm nay của bọn họ hoàn toàn nhằm vào mục tiêu chính là Đái Thước Hành. Vũ Hồn Hắc Ám Ma Hổ nếu xét về thuộc tính thì hơi kém Bạch Hổ một chút nhưng tính ra lại không có chênh lệch bao nhiêu, hơn nữa, nhờ vào Tinh Diệu Thuật tăng phúc, thì khi đối đầu với Vũ Hồn Bạch Hổ của Đái Thước Hành không sợ chịu thiệt thòi nữa. Nhưng có cái gọi là người tính không bằng trời tính, công chúa Cửu Cửu không sao ngờ được, trong quá trình chiến đấu, Hoàng Hà Vân lại đột ngột tự thay đổi suy nghĩ, bắt buộc bọn họ phải tấn công thêm lần thứ hai. Suy nghĩ của Hoàng Hà Vân đột nhiên thay đổi không phải vì Đái Thước Hành mà là do sau khi hắc chiến đấu với Mã Tiểu Đào. Mã Tiểu Đào quá mạnh, cho dù đã dung hợp với Tinh Diệu Thuật rồi mà Hoàng Hà Vân vẫn cảm nhận được áp lực vô cùng khủng bố từ cô, hắc biết rõ, Mã Tiểu Đào còn mạnh hơn Đái Thước Hành

nữa, mà sau khi bọn hắn đánh bại được Đái Thước Hành thì sẽ chuyển hướng sang cô nàng ấy. Cho nên, Hoàng Hà Vân mới tự ý thay đổi kế hoạch, hắn không sử dụng kỹ năng thứ năm đánh bại Đái Thước Hành nữa mà hạ xuống thành Hồn Kỹ thứ ba, từ Hồn Hoàn vạn năm kéo xuống thành Hồn Hoàn ngàn năm, uy lực giảm xuống không chỉ một ít. Khi hắn thấy Đái Thước Hành bị thương, hắn nghĩ với sự trợ giúp của đồng đội, cấp bậc của hắn đã tương đương với Hồn Thánh thì chỉ cần Hồn Kỹ thứ ba cũng dư sức đánh bại người kia. Còn phần Hồn Lực được tiết kiệm, hắn sẽ để dành lát nữa đối phó Mã Tiểu Đào. Vì cứ liên tục thi triển những Hồn Kỹ đòi hỏi lượng Hồn Lực cao như vậy thì cơ thể của hắn bị ảnh hưởng rất lớn. Sở dĩ lần này phối hợp chỉ có bốn mà không phải năm người cũng vì không ai có thể chịu đựng được lượng hồn lực cực lớn tổng hợp từ năm người cả. Nếu xét về mặt lý thuyết bình thường thì Hoàng Hà Vân làm không sai. Nhưng đừng quên, Đái Thước Hành xuất thân từ nội viện của học viện Sử Lai Khắc, thực lực và kinh nghiệm chiến đấu miễn bàn cãi. Chỉ trong tích tắc, hắn đã tìm thấy điểm yếu của Hoàng Hà Vân rồi không chút do dự tấn công vào đấy. Bốn người cùng liên thủ đúng là lượng hồn lực có được rất cao nhưng không hẳn là không có điểm yếu, mà điểm yếu của nó còn rất rõ ràng và đơn giản, chính là các đòn tấn công đều hết sức cứng nhắc. Hồn Kỹ Ma Hồ Kinh Thiên bay thẳng về trước với tốc độ và uy lực vô cùng mạnh mẽ. Nhưng lại thiếu sự biến hóa. Mà Đái Thước Hành sau khi sử dụng ba kỹ năng tăng phúc cho sức mạnh liền thi triển ra Hồn Kỹ mạnh nhất của mình. Bạch Hồ Phá Diệt Sát! Tiếp theo, hắn dùng kỹ xảo cận chiến của mình đỡ lấy Ma Hồ Kinh Thiên, rồi liên tục chống đỡ khoảng sáu lần công kích, cuối cùng hắn cũng thành công hóa giải. Mặc dù sau đó, hắn lại bị thương phun ra một ngụm máu nhưng trong vài giây ngắn ngủi hắn đã có thể lách người chạy về phía Bối Bối. Mất đi cơ hội hoàn mỹ kia, điểm yếu của bốn người cũng hiện ra, bọn họ không đủ linh hoạt. Với tu vi của Đái Thước Hành, nếu đối thủ của hắn không thể cầm chân hắn lại thì muốn tiếp tục bức bách để đánh bại hắn không phải là chuyện dễ dàng. - Đồ đàn. Công chúa Cừ Cừ tức giận mắng một tiếng. Đúng là không sợ đối thủ mạnh, chỉ e đồng đội của mình quá chậm tiêu. Càng họa vô đơn chí hơn là nương theo

từng tiếng nổ ầm ầm đó, Tinh Chi Thủ Hộ của cô cũng sụp đổ. - Hoàng Kim Lộ, Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ của các người có tác dụng lớn nhất là làm mọi thứ tan rã. Nguyên tố ánh sáng kết hợp với nguyên tố tinh thần. Muốn phá vỡ được kỹ năng có tác dụng ngăn cản thuộc tính kia cũng chính là bảo các người phải dùng toàn lực tấn công vào điểm đặc biệt của nó, cho nên cái các người phải làm là khống chế Hoàng Kim Lộ tấn công làm tan rã nó. Y Lai Khắc Tư nói. Khi Hoàng Kim Lộ chạm vào Tinh Chi Thủ Hộ thì Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được một cách rõ ràng rằng Hoàng Kim Lộ đang kịch liệt bào mòn bức màn Tinh Chi Thủ Hộ. Hoàng Kim Lộ sau khi xuất hiện đều chỉ tấn công theo một đường thẳng, mà lúc này, lần đầu tiên nó bị cản trở lại, nên ánh sáng hòa quyện từ ba màu ấy nháy mắt lan tỏa bao trùm toàn bộ Tinh Chi Thủ Hộ. Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được trong đầu mình có thứ ý đồ đang bị kích động, một luồng năng lượng kì dị truyền đến trán của hắn, dẫn dắt tinh thần của hắn khống chế Hoàng Kim Lộ. Hắn rõ ràng thấy được mọi thứ đang bị bào mòn và tan rã như thế nào. Dưới sự trợ giúp của tinh thần lực, quá trình bào mòn tuy bề ngoài diễn ra rất chậm nhưng nháy mắt đã kết thúc.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 110: Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ Hai (Thượng)

Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên biết Y Lai Khắc Tư lại một lần nữa hướng dẫn hắn ... - Người còn chờ cái gì nữa? Tầng hào quang đó đã suy yếu rồi, đây là lúc thích hợp nhất để phá vỡ nó. Y Lai Khắc Tư nói. ... Hoàng Kim Lộ vừa kết thúc, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại xuất hiện, Hoắc Vũ Hạo buông tay đồng thời vươn hai tay ra. Còn Vương Đông thì nâng tay phải của mình lên. Hai người bốn mắt nhìn nhau, bọn họ thậm chí còn nhìn thấy cả bóng của mình trong mắt của đối phương, giờ phút này có thể nói, hai người, tâm linh tương thông. Hoắc Vũ Hạo giống như đang che chở cho một thứ một cùng quý giá, hai tay hắn đưa ra nắm chặt lấy tay phải của Vương Đông, đồng thời nhắm mắt, đôi tay của hắn lúc này đã biến thành màu trắng, mà tay

phải của Vương Đông lại hóa thành một màu vàng nhạt kỳ quái. Ba bàn tay hợp vào nhau, một cỗ khí thể cực kỳ kinh khủng xuất hiện lan tỏa khắp sang đầu. Nhìn từ bên ngoài chỉ có thể thấy bức màn sương băng đột nhiên nhanh chóng lan tỏa ra bên ngoài, như nụ hóa hé nở thành một đóa hoa xinh tươi rực rỡ vậy, có điều, hòa vào nó là một áp lực uy nghiêm khiến người người run sợ. giờ phút này, người có thể thật sự cảm nhận nguồn áp lực ấy một cách chân thật nhất chỉ có thể là Lăng Lạc Thần và Từ Tam Thạch. Cả hai hoàn toàn không thể diễn tả được sự rung động trong lòng mình nữa, vì một màn đang diễn ra trước mắt hai người quá mức kinh hãi, quá mức khó tin. Khi quầng sáng màu trắng đan xen vào ánh sáng màu vàng ánh kim, thì cả hai Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông đều hòa lẫn vào trong ấy, ngay sao đó, một bóng người cao lớn lạng lẽ xuất hiện phía sau ánh hào quang. Ảo ảnh này cao chừng hai thước, dáng người cao lớn khôi ngô, mái tóc màu đen dài buông xõa sau lưng, anh chàng ấy mặc một bộ trang phục màu trắng dài sáng bóng giống như được đánh kim cương lên vậy. Hắn có đôi mắt màu xanh biếc, không phải màu xanh sẫm mà là một màu xanh vô cùng vô tận. Dựa theo tướng mạo này, thì người kia giống Hoắc Vũ Hạo đến tám phần. Hoặc nói một cách cụ thể và chính xác hơn, đây căn bản là hình ảnh Hoắc Vũ Hạo đã trưởng thành. Khi ảo ảnh này xuất hiện, màn sương băng đang lan tỏa ra xung quanh đột nhiên điên cuồng ào ào bay về phía hắn bắn thẳng lên trời, ngay cả hồn lực của Lăng Lạc Thần cũng bị rút đi vì sự biến hóa bất ngờ này. Lăng Lạc Thần vốn là người thông minh, đúng là cô khá bất ngờ trước tình huống này nhưng hoàn toàn không có ý phản kháng hoặc ngăn cản ngược lại còn tiếp tục duy trì bức màn sương băng. Tuy bức màn sương băng vì quá trình này mà biến mất một lượng lớn nhưng vẫn dư sức bao phủ lấy bốn người bọn họ. Đây rõ ràng là ảo ảnh nhưng sao lại chân thật đến thế. Ảo ảnh đó đưa tay phải lên, đặt vào bên trong tầng hào quang, tầng hào quang ấy dần ngưng tụ, còn ảo ảnh ấy thì biến mất. Khi ảo ảnh hình người kia biến mất, cả Từ Tam Thạch lẫn Lăng Lạc Thần đều xuất hiện một cảm giác vô cùng kích thích. Nháy mắt sau, Tinh Chi Thủ Hộ lại run rẩy, và sau đó, xuất hiện một cái chùy thật lớn. Cái chùy này đen như mực, nhưng hai đầu đều gồ lên một thứ khá sắc bén, vật gồ lên ấy có màu xanh biếc, còn

chuôi chùy lại như được phủ một lớp hạt kim cương nho nhỏ như hạt trân châu vậy. Cũng trong tích tắc này, một âm thanh nứt nở chột vang lên. Giống như bầu không khí đang di chuyển xung quanh vì sự xuất hiện của nó mà bật khóc. Hai đầu nhọn sắc bén của thanh chùy đó bỗng sáng rực lên màu xanh biếc, thân chùy lóe sáng màu vàng ánh kim còn cán chùy lại có màu trắng của băng, ba loại ánh sáng khác nhau đồng loạt nở rộ. Sau đó, thanh chùy liền hóa lớn dài đến mười thước, đầu chùy có đường kính chừng ba thước, phía trên nó đã hóa thành một màu đỏ huyết rực rỡ. Tất cả các loại ánh sáng vừa xuất hiện từ này giờ giống như bị thứ màu đỏ như máu kia liên tục cắn nuốt, mà ban này, sự sụp đổ cuối cùng của Tinh Chi Thủ Hộ cũng bắt nguồn từ nó. Phảng phất cứ như có một bàn tay vô hình đang điều khiển thanh chùy này. Tiếp theo đó, chùy rơi. Khi công chúa Cửu Cửu nhìn sang đã thấy thanh chùy từ từ rơi xuống rồi. Cô cảm thấy, Tinh Chi Thủ Hộ của mình thoáng hiện một tia đỏ huyết, sau đó, lồng ngực cô bỗng nhói đau, viên thủy tinh hình thoi trên trán run rẩy kịch liệt, sau đó, trên viên thủy tinh xuất hiện vài vết nứt, Tinh Chi Thủ Hộ triệt để sụp đổ. Ánh sáng màu đỏ huyết chột hiện rồi tắt, băng sương trên sàn đấu cũng nổi gót tan biến. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại một lần nữa xuất hiện trên sàn đấu nhưng lúc này Vương Đông đã ngã xuống tựa vào lưng Hoắc Vũ Hạo, rõ ràng đã mất đi ý thức. Hoắc Vũ Hạo vẫn còn hơi tỉnh táo, hắn nhìn thẳng về trước, tay phải ấn lên trán một cái, sau đó ngón trỏ và ngón giữa chỉ thẳng lên trời. Nhất thời, một tia sáng màu xanh kì lạ bay thẳng lên không trung rồi biến mất, nơi tia sáng bay đến dĩ nhiên là chiếc lồng phòng ngự tuyệt đối đang giam giữ Mã Tiểu Đào rồi. Cũng ngay lúc này, hai mắt Hoắc Vũ Hạo khẽ sụp xuống, nhưng hắn vẫn không quên liếc nhìn công chúa Cửu Cửu, ánh mắt còn kiêu ngạo hơn lúc đầu trận đấu cô ấy nhìn hắn nữa. Sau đó, hắn cũng ngất xỉu theo người bạn đang tựa vào lưng mình. Keng. Chiếc lồng phòng ngự vì tia sáng kia đánh vào vang lên một tiếng động thật lớn, sau đó nó run rẩy kịch liệt, ban đầu vốn có màu vàng rực rỡ sáng lạn nay giảm xuống bằng tốc độ kinh người, chỉ trong hai hơi thở, ánh sáng màu vàng đã chuyển thành màu xám, còn bản thân chiếc lồng cũng hiện ra rõ ràng bằng màu bạc thật sự của mình. Khi màn sương băng tan biến thì những khán giả

bên dưới cũng được nhìn thấy rõ ràng tình huống trên sàn đấu. Tinh Chi Thủ Hộ bề ngoài chỉ là Hồn Kỹ từ Hồn Hoàn thứ tư của công chúa Cửu Cửu. Nhưng thực tế không phải muốn có thể sử dụng là sử dụng. Vũ Hồn Tinh Quan mạnh hơn những vũ hồn bình thường rất nhiều, người có vũ hồn ấy cũng có thiên phú cực cao nhưng đồng thời, khi tu luyện phải trả cái giá không nhỏ. Hồn Sư có vũ hồn Tinh Quan chỉ có thể tu luyện vào ban đêm, vì họ nhất định phải hấp thu năng lượng từ các vì sao trên trời để tăng cường tu vi cho mình, hơn nữa, những hồn kỹ muốn thi triển phải thông qua năng lượng hấp thu ấy mới có thể sử dụng. Trong đó, kỹ năng cần hấp thu lâu nhất cũng chính là Tinh Chi Thủ Hộ kia. Mười tám viên thủy tinh sáng như ánh sao ấy cần mười tám ngày không ngừng hấp thu năng lượng mới hoàn thành, uy lực của Tinh Chi Thủ Hộ sẽ tăng lên nường theo tu vi của hồn sư, đây là một kỹ năng vô cùng hiếm thấy, vì nó không phụ thuộc vào năm tuổi của Hồn Hoàn. Nhưng điểm yếu lại cực kỳ rõ ràng, một lần sử dụng phải cần ít nhất mười tám ngày sau mới lại sử dụng tiếp được. Đây cũng là lý do tại sao Tinh Chi Thủ Hộ có lực phòng ngự biến thái như vậy, chẳng những nó có thể sử dụng trên một phạm vi lớn mà với tu vi của công chúa Cửu Cửu đây, lực phòng ngự của nó còn muốn mạnh hơn một Chiến Hồn Sư hệ Phong Ngự bậc Hồn Đế nữa. Với nguyên nhân ấy, công chúa Cửu Cửu và Hoàng Đế Tinh La mới tự tin vào chiến thắng như vậy. Nhưng, giờ phút này, một kỹ năng với lực phòng ngự biến thái cũng bị phá vỡ. Rõ ràng với thực lực của những người trong học viện Sử Lai Khắc, lẽ ra không có ai đủ khả năng làm thế mới đúng. Chỉ có một lý giải duy nhất là một trong bốn người nấp trong bức màn sương mù ấy vừa vặn có năng lực khắc chế Tinh La Thủ Hộ. Mà ngay sau đó, mọi người lại càng bất ngờ hơn vì kiện Hồn Đạo Khí cấp bảy được xưng là có lực phòng ngự tuyệt đối cũng xảy ra vấn đề. ... "Đạo khắc Phệ Linh đã được ta tịnh hóa vẫn chưa biến mất, Sinh Linh Kim chứa đựng một lượng Sinh Mệnh Lực khủng bố như thế nào người không thể tưởng tượng được đâu, cho nên, người phải tự mình làm ra một thanh đao khắc, đồng thời khi đó uy lực của Sinh Linh Kim mới thật sự hé mở, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, tên của nó sẽ là Sinh Linh Thủ Vọng. Thanh đao đó ngoài việc có thể rút ra mà đồng thời cũng có thể

rút đi Sinh Mệnh Lực. Khả năng tước đoạt ấy gọi là Tài Quyết. Những Sinh Mệnh Lực được nó rút đi đều trở về nằm trong Sinh Linh Thủ Vọng. Mỗi năng lượng tồn tại trên đời này đều có sinh mệnh, mỗi khi tước đoạt Sinh Mệnh Lực nếu gặp phải phản kháng mới mất đi hiệu lực, có điều ở thế giới Hồn Đạo Khí này của người, nó là một loại vũ khí khá tốt. Y Lai Khắc Tư nói. ... Nếu Mã Tiểu Đào bỏ qua cơ hội trước mắt thì đây chẳng phải là Mã Tiểu Đào nữa, trong thời gian bị nhốt ở bên trong, không giây phút nào cô ngừng thử phá tan nó cả. Tính tình Mã Tiểu Đào thế nào? Ví bản thân cô là một thùng thuốc súng cũng không sai. Có điều, cô không phải dạng người nóng nảy bộp chộp không có đầu óc, mà ngược lại, bề ngoài cô như thế cũng vì sự nháy bén thông minh kia được cô che giấu vô cùng hoàn hảo. Sau vài lần thử công kích mạnh cô đã hiểu, với tu vi của mình, cô không thể nào phá vỡ được chiếc lồng giam này, ít nhất trong một thời gian ngắn nữa là không thể, tiếp đó, cô có một quyết định vô cùng sáng suốt, cô trực tiếp ngồi xuống trong lồng đấy, vừa cẩn thận khám phá vừa bắt đầu vận chuyển hồn lực khôi phục lại lượng hồn lực đã tiêu hao ban nãy, đồng thời cũng không quên quan sát tình huống bên ngoài. Mã Tiểu Đào biết, nếu mình liều mạng tấn công thì thời gian chiếc lồng giam này biến mất sẽ giảm xuống một ít nhưng một khi đối phương đã sử dụng đến món Hồn Đạo Khí này để giam giữ cô thì tuyệt đối khi mình thoát ra cũng sẽ bị đối phương liên thủ tấn công như Đái Thước Hành kia. Đã vậy, thì cô thà chọn cách từ từ chờ đợi. Bất kể đối phương có chiến thuật gì, chỉ cần cô không ngã xuống thì kết quả vẫn chưa được ấn định. Hiện nay tạm thời học viện Sử Lai Khắc mất đi đội trưởng là cô nhưng vẫn còn là Đái Thước Hành, hẳn không phải là người bị đánh bại một cách dễ dàng như thế, nếu có hẳn có thua, thì cũng sẽ khiến đối phương trả giá không nhỏ. Hơn nữa, chiếc lồng giam có lực phòng ngự mạnh như thế này không thể duy trì trong thời gian dài được. Cho nên, cô chờ đợi, một khi mình thoát ra sẽ trả cả vốn lẫn lời cho đối thủ. Cô ngồi bên trong quan sát cục diện, cẩn thận từng ly từng tý mọi góc độ cô có thể quan sát được, cô chờ một cơ hội để nghịch chuyển càn khôn. Từ trước đến nay, cô chưa hề mất đi lòng tin vào thực lực của mình. Mã Tiểu

Đào tự nói với bản thân, chỉ cần cô không ngã xuống thì học viện Sử Lai Khắc sẽ không dễ dàng chịu thua.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 110: Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ Hai (Trung)

Có điều Mã Tiểu Đào không nghĩ cơ hội sẽ đến nhanh như vậy, khi Tinh Chi Thủ Hộ xuất hiện vết rách, vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt của cô cũng biến mất, cô hoàn toàn không nghĩ ra ai đã làm chuyện đó, vì Đái Thước Hành còn mãi bận rộn đối phó với bốn Hồn Vương một lúc. Sau đó, cô thấy Hoắc Vũ Hạo. Vương Đông khi ấy đã hôn mê tựa vào lưng hắn, nhưng một khắc này, với sắc mặt tái nhợt, ánh mắt của hắn lại cực kỳ kiên quyết. Cho dù hiện nay hai người kém nhau bảy tuổi nhưng Mã Tiểu Đào không thể không thừa nhận, chỉ trong giây phút kia, cô đã bị ánh mắt của Hoắc Vũ Hạo làm xúc động. Sự kiên quyết, cố chấp không khuất phục từ một đứa trẻ chỉ mới mười ba tuổi lại có thể làm cô xúc động ư? Lúc này, không hiểu tại sao cô lại thấy hắn sừng sững như một tòa núi lớn, một loại chấp niệm, khiến người ta bất giác tín nhiệm. Sau đó, Mã Tiểu Đào liền thấy có một tia sáng bắn thẳng về phía chiếc lồng đang giam giữ cô, chiếc lồng run lên bần bật. Cô không biết Hoắc Vũ Hạo đã làm gì nhưng cô hoàn toàn tin tưởng và không có chút lo lắng nào. Tích tắc sau, một ngọn lửa lạng lẽ xuất hiện, Phượng Hoàng tung cánh bay ra, còn ngọn lửa của cô đã tăng cấp đến một mức độ không tưởng. Ẩn trong ngọn lửa nóng bỏng là một chút tà dị, hai tròng mắt Mã Tiểu Đào đã hóa thành đỏ sẫm, ngay sau đó, hai cánh Phượng Hoàng nở rộ sau lưng cô nhưng nương theo sự xuất hiện của đôi cánh, ngọn lửa cũng dần dần sẫm màu. Một tiếng phượng ngâm thật lớn vang lên, vô cùng bá đạo kèm một sự tức giận sắp bùng phát, mà ngọn lửa lúc này đã cực kỳ sẫm màu tràn ngập tà khí. Cô giống như một người sắp chết đuối vớ được một cọng rơm, trong khoảnh khắc chiếc lồng với lực phòng ngự tuyệt đối không ngừng run rẩy, cả người Mã Tiểu Đào như hóa thành một quả đạn lửa phá vỡ lồng giam bay ra ngoài. Cô không bay về phía công chúa

Cửu Cửu mà ngược lại, ngang nhiên đón lấy bốn vị Hồn Vương đã hợp thành một thể kia. Các học viên của học viện Sử Lai Khắc trước nay chưa bao giờ thiếu sự phối hợp, ngay khi Mã Tiểu Đào hành động thì Đái Thước Hành cũng bùng nổ. Tuy ban này hấn bị thương nhưng vết thương không nghiêm trọng lắm, ba kỹ năng tăng phúc sức mạnh đã sớm giúp cơ thể hấn cứng rắn không ai bì nổi rồi. Hấn và Mã Tiểu Đào lần lượt hành động mà hướng hấn chọn dĩ nhiên là phía công chúa Cửu Cửu. Lúc này, một Hồn Vương còn lại của học viện Tinh La từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn chưa ra tay rồi cuộc cũng hành động, một đôi cánh thật lớn xuất hiện sau lưng y, đôi cánh nhẹ nhàng chắn ngang đường di chuyển của Đái Thước Hành. Thánh Dực, Chiến Hồn Vương hệ Phòng Ngự, Vũ Hồn Cự Dự Thứ. Vũ hồn Tinh Quan của Cửu Cửu tuy rất mạnh những khuyết điểm vô cùng rõ ràng, Hồn Sư có được vũ hồn Tinh Quan thì sức mạnh cơ thể tăng lên rất ít, bởi vậy, công chúa Cửu Cửu tuy có năng lực phụ trợ rất mạnh nhưng về mặt phòng ngự và tấn công thì kém vô cùng. Cho nên, bên cạnh cô lúc nào cũng có một Chiến Hồn Vương hệ Phòng Ngự, sẵn sàng bảo vệ cô bất cứ lúc nào để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn. - Cút ngay. Đái Thước Hành tức giận quát lớn. Sau đó, hấn vươn đôi hồ chưởng cứng rắn của mình ra chụp lấy đôi cánh của đối phương. Thân là Chiến Hồn Vương hệ Phòng Ngự, Thánh Dực dĩ nhiên không phải người dễ đối phó, Hồn Hoàn thứ hai và thứ tư đồng thời nhấp nháy, đôi cánh vốn màu nâu sau đó liền lóe ra ánh sáng, sáng bóng như kim loại. Cả hai va chạm với nhau lóe ra từng tia lửa điện, trông hết như vừa rồi là hai vũ khí bằng kim loại va chạm với nhau vậy. Mã Tiểu Đào bị áp bức tức giận đến mức ấy, Đái Thước Hành có thể thoải mái hơn sao? Hấn là Đại công tử phủ Công Tước Bạch Hổ, sự kiêu ngạo trong lòng hấn tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém Mã Tiểu Đào. Nếu không phải tu vi Mã Tiểu Đào hơn hấn nhiều thì hấn đã sớm tranh giành chức đội trưởng rồi. Cho dù hiện này đúng là hấn đã trưởng thành hơn em trai mình là Đái Hoa Bân nhiều lắm rồi nhưng tính cách thật sự cũng chả khác là bao. Lúc này bị đối thủ vây công đến bị thương, trong lòng Đái Thước Hành bức bối không tả nổi, nhưng lúc này, là trận chiến một đấu một. Hơn nữa, quan trọng hơn chính là, Tinh Chi Thủ Hộ đã vỡ nát, công chúa Cửu Cửu cũng bị

thương không nhẹ, đồng thời Tinh Diệu Thuật cũng bị gián đoạn. Nói cách khác, đồng đội của cô lúc này không còn nhận được sự phụ trợ từ cô nữa. Trong tình huống này, một Hồn Vương đấu với một Hồn Đế, kết quả thế nào không cần nghĩ cũng biết. Nếu bình thường, một Chiến Hồn Đế hệ Cường Công gặp một Chiến Hồn Vương hệ Phòng Ngự ít nhiều gì vị hệ Phòng Ngự kia cũng chống đỡ được một ít, nhưng đáng tiếc, đối thủ của Thánh Dực là một Chiến Hồn Đế với vũ hồn Bạch Hồ cực kỳ am hiểu cận chiến đồng thời sức mạnh cơ thể đã được tăng phúc gấp nhiều lần. Một tiếng động thật lớn vang lên, tuy đôi cánh cứng như kim loại kia đã chặn được đường của Đái Thước Hành nhưng đôi hồ chảo của hắn cũng đồng thời tóm được hai cánh của đối phương. Một tiếng gầm thật lớn vang lên từ miệng Đái Thước Hành, sau đó, một tia sáng màu trắng sắc bén xuất hiện, kỹ năng Bạch Hồ Phá Diệt Sát lần thứ hai được sử dụng. Có điều, lúc này công kích của hắn đã rơi vào không khí, một lực hấp thật mạnh từ trên bầu trời bay xuống, ngay sau đó, Thánh Dực đang đứng trước mặt Đái Thước Hành liền biến mất chỉ còn lại đôi cánh kim loại biến ra từ Vũ Hồn in hơn mười lỗ hồng thật dài. Đây là do trọng tài Thiên Sát Đấu La ra tay, nếu không, Thương Dực mà gánh chịu đòn công kích này của Đái Thước Hành thì chắc chắn phải chết. Trong tình huống này, buộc lòng hắn phải ra tay, đồng thời cũng tuyên bố, Thánh Dực đã mất tư cách thi đấu. Đái Thước Hành bên này thành công thì Mã Tiểu Đào cũng bắt đầu cho mọi người thấy cường giả mạnh nhất đội học viện Sử Lai Khắc, thậm chí có thể nói mạnh nhất cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái lần này, có thực lực như thế nào? Ngọn lửa màu đỏ sậm bùng cháy bao phủ lấy cơ thể cô, cả người cô lại hóa thân thành một con Phượng Hoàng, như lúc này, nói chính xác phải là một con Tà Hỏa Phượng Hoàng. Đúng vậy, hiện giờ cô đã không còn kèm lại chút Tà Hỏa nào. Bình thường, bất kể là tu luyện hay chiến đấu, cô đều áp chế phần Tà Hỏa trong ngọn lửa Phượng Hoàng, vì nó quá tà ác, nếu sử dụng, nó sẽ ảnh hưởng đến thần chí của cô. Nhưng đồng thời, nếu áp chế thì tu vi và thực lực của cô bị giảm xuống một khoản nhất định. Vì Tà Hỏa đó cũng là một phần, của cơ thể cô. Giờ phút này, ngọn lửa màu đỏ sậm cho thấy, cô đã xuất toàn lực. Theo một ý khác, lúc này Vũ Hồn mà Mã Tiểu Đào thi

triển có điểm còn vượt qua cả vị tổ sư đời thứ nhất trong đội Sử Lai Khắc Thất Quái Đầu tiên, Mã Hồng Tuấn. Vì lúc đó, Mã Hồng Tuấn nhờ vào dược liệu thần kỳ đã giải quyết triệt để vấn đề tà khí, Vũ Hồn của y đã thành một Hỏa Phượng Hoàng thuần túy. Cũng vì thiếu phần tà khí, nên mặc dù vẫn mạnh nhưng khi bộc lộ ra lại kém một chút mãnh liệt và bá đạo. Sau khi mất đi sự phụ trợ của Tinh Diệu Thuật, bốn người Hoàng Hà Vân hơi chậm lại một chút, bọn họ vốn định đuổi theo Đái Thước Hành bỗng nhiên lại thấy Mã Tiểu Đào bay đến phía mình. Bọn họ tuy kích động nhưng vẫn ngang nhiên đối mặt với Mã Tiểu Đào. Tuy nhiên, khuyết điểm của sự phối hợp bốn người lại lộ ra, trong thời gian cấp bách, bọn họ chỉ kịp xoay người lại. Người dẫn đầu là Hoàng Hà Vân lúc này vô cùng kích động, ban nãy hắn bị Mã Tiểu Đào áp chế, mà lúc này cô đột nhiên phá vỡ phòng hộ tuyệt đối xuất hiện, khí thế dĩ nhiên đã áp đảo được hắn. Mặc dù vậy, Hoàng Hà Vân cũng không dám chậm trễ, hắn dấn hai dấn vào ngực của mình, sau đó, đôi mắt hắn bỗng đỏ như máu, hắn lớn tiếng gầm lên, một cơn lốc xoáy màu đen nháy mắt quét thẳng về phía Mã Tiểu Đào. Đây là Hồn Kỹ thứ năm của Hoàng Hà Vân, cũng là kỹ năng mạnh nhất của hắn, Hắc Âm Cự Phong. Dưới sự trợ giúp của ba đồng đội, một kích Hắc Âm Cự Phong này đã gần như hóa thành thực thể, nó vừa xuất hiện, không khí trên sàn đấu vì nó mà tạo nên cảm giác như muốn tan chảy. Nơi cơn lốc đi qua, để lại trên sàn đấu một khe rãnh thật sâu đồng thời cũng tạo nên một lực hút rất mạnh, tập trung vào Mã Tiểu Đào. Sau khi sử dụng một kích này, mạch máu trong người Hoàng Hà Vân đều biến thành màu xanh tím in hằn lên da. Lúc này hắn mà còn sử dụng Hồn Kỹ nữa nhất định sẽ nổ tan xác mà chết. Độc Cô Thượng Thiện đứng sau hắn không thể không rút tay về, đồng thời cũng tiếp nhận vị trí đứng đầu từ Hoàng Hà Vân, đội hình bốn người nháy mắt rút còn ba. Theo như tính toán của bọn họ, một kích toàn lực của Hoàng Hà Vân tề chỉnh cũng phải khiến Mã Tiểu Đào trọng thương. Nhưng, bọn họ không ngờ, Mã Tiểu Đào nóng nảy như thế lần này lại không chọn cứng đối cứng. Đôi cánh lửa khổng lồ của cô đột nhiên vỡ mạnh, Mã Tiểu Đào trông như bị cơn lốc xoáy cuốn lấy nhưng thật ra, cô đang tăng tốc di chuyển. Đây là ưu thế của một người có tu vi cao, đồng thời là Hồn Đế

nhưng hồn lực của Đái Thước Hành kém Mã Tiểu Đào đến năm cấp, tu vi hiện nay của cô đã là cấp 67, chỉ còn vài bước chân nữa là đến cấp bậc Hồn Thánh. Sau khi ngọn lửa của cô được nâng cấp, thực lực kia, cho dù một Hồn Thánh bình thường sử dụng Hồn Lực cũng chưa chắc có thể mạnh hơn cô lúc này. Đôi cánh của cô đập mạnh liên tục tạo nên ảo giác cô bị hút vào cơn lốc xoáy nhưng một màn quỷ dị bỗng xuất hiện, cuối cùng mọi người cũng có thể nhìn rõ, cô không phải bị hút vào Hắc Ám Cự Phong, mà Hắc Ám Cự Phong bị cô hút bay đến. Cơ thể Mã Tiểu Đào lúc này song song với mặt đất, sau đó từ chân cô phụt ra một ngọn lửa mãnh liệt. Còn Hắc Ám Cự Phong vốn đang đến sát bên cô bỗng nhiên như chạm phải nham thạch nóng chảy, nhất thời có chút run rẩy, thể tích thoáng giảm. Mà Mã Tiểu Đào nương vào đôi Hồn Cốt dưới chân, tốc độ dĩ nhiên tăng mạnh, cả người quét thành một đường cong cắt ngang Hắc Ám Cự Phong rồi bay thẳng về phía ba người Độc Cô Thượng Thiện. Trên không trung, Hồn Hoàn thứ năm của cô lóe sáng, ngọn lửa Phượng Hoàng của cô đột nhiên hóa thành từng vòng sáng quấn quanh người cô, cô khẽ thét lên một tiếng chói tai, cả người lại tăng tốc, rồi biến mất trong ngọn lửa đỏ sẫm, cô đã thật sự hóa thành một con Hỏa Phượng Hoàng, tích tắc sau liền đến trước mặt Độc Cô Thượng Thiện.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 110: Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ Hai (Hạ)

Càng thần kỳ hơn là từng vòng ánh sáng đỏ sậm ấy tấn công vào Hắc Ám Cự Phong, tuy không đủ lực đánh tan nó nhưng vẫn đủ sức ngăn cản đồng thời làm nó suy yếu, khi Mã Tiểu Đào đến trước mặt Độc Cô Thượng Thiện thì Hắc Ám Cự Phong gần như đã bị ngọn lửa màu đỏ của cô làm suy yếu hơn một nửa. Độc Cô Thượng Thiện lúc này không còn cách nào nữa, bọn họ làm sao né tránh được, khi cả ba hợp thành một thì tốc độ chẳng thể nào so được với Mã Tiểu Đào. Hồn Hoàn thứ năm trên người hần nhấp nháy, vũ hồn U Minh Cuồng Sư đồng dạng cũng là một vũ hồn có lực công kích khá

mạnh. Nhưng, cho dù hấn ở trong trạng thái cuồng bạo, cho dù hấn và hai đồng đội cùng phối hợp, thì vẫn không thể ngăn cản được thế tấn công của Mã Tiểu Đào. Ầm. Một tiếng nổ thật lớn vang lên, một nửa sàn đấu đều bị ngọn lửa mạnh mẽ cắn nuốt. Bên dưới khán đài, các khán giả sẽ thấy trên sàn đấu xuất hiện một bông hoa lửa rồi bỗng nhiên nở rộ, ba bóng người bay thẳng lên trời, dĩ nhiên là được Thiên Sát Đấu La cứu lên không trung rồi. Tuy vậy, lúc này cả ba cũng bị dư chấn mang vết thương khá nặng, và Cửu Chuyển Biến Hồn Nghi sau lưng bọn họ cũng vỡ tan. À không không, chính xác là có đến bốn bóng người được tóm lên không trung, vì tính cả Hoàng Hà Vân kiệt sức nằm dưới đất được Thiên Sát Đấu La thuận tay bắt lên nữa. Đồng thời kết thúc trận đấu không chỉ là Đái Thước Hành và Mã Tiểu Đào, cuộc chiến bên phía Bối Bối cũng đã đi đến hồi kết, đương nhiên, để chiến thắng đối thủ khó chơi thế này không chỉ dựa vào mỗi một mình hấn. Tốc độ của vũ hồn Thiểm Điện Chuẩn quá nhanh, cộng thêm một chút thuộc tính lôi điện, đúng là có sức kháng cự rất mạnh với tác dụng gây tê liệt từ lôi điện của Bối Bối. Cũng may, vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long khá mạnh nên Bối Bối mới có thể kiên trì đến lúc này, dù thế, khi Tinh La Thủ Hộ bị phá vỡ, cả người hấn cũng đã chẳng chịt vết thương. Nháy mắt sau khi Tinh Chi Thủ Hộ sụp đổ, Hồn Vương Thiểm Điện Chuẩn Trần Tiểu Kiệt cũng cảm thấy có gì đó không đúng, hấn lập tức quyết định sử dụng kỹ năng công kích mạnh nhất của mình, hi vọng có thể nhanh chóng xử lý Bối Bối. Nhưng đúng lúc này, một tia sáng màu đen bay đến phía sau Bối Bối. Làm đòn công kích cực mạnh của Trần Tiểu Kiệt khi bay đến Bối Bối đã chạm phải một lá chắn rất cứng và nặng, vô cùng lạnh lẽo. Rốt cuộc Huyền Minh Trí Hoán cũng được xuất hiện trong trận đấu này, có điều lần này là người nhà đối chỗ với nhau. Bối Bối tuy bị thương không nhẹ nhưng đều là vết thương ngoài da, sau khi Từ Tam Thạch đổi chỗ với hấn, hấn lập tức không chút do dự vọt trở về. Hơn nữa, trong lúc ấy, cả người Trần Tiểu Xuân đột nhiên như bị đông cứng không thể cử động. Với thực lực của Từ Tam Thạch, dĩ nhiên hấn không thể khóa chặt Trần Tiểu Xuân như thế. Nhưng đừng quên, bên phía học viện Sử Lai Khắc lúc này vẫn còn một vị Chủ Khống mang tâm trạng vô cùng bức bối. Một quãng

sáng màu lam từ trên người Từ Tam Thạch di chuyển sang người Bối Bối. Đây là Hồn Kỹ thứ năm của Lăng Lạc Thần, Băng Diệu Hoàn. Có điều, lúc này Băng Diệu Hoàn không phải mang tác dụng hạn chế đối thủ mà ngược lại, không ngừng được Lăng Lạc Thần khống chế khuếch trương ra bên ngoài. Bất kể Hồn Sư Thiểm Điện Chuẩn có tốc độ nhanh thế nào, hắn cũng không thể nhanh chóng sử dụng kỹ năng tăng tốc chạy khỏi phạm vi vây khốn này được. Cho nên, hắn dĩ nhiên là bị khóa chặt. Không có Hoắc Vũ Hạo phụ trợ, thuộc tính vũ hồn của Lăng Lạc Thần lúc này không phải là Cực Hạn Chi Băng, nhưng nếu cô không thể khóa chặt một Hồn Sư có tu vi yếu hơn cả mình lại còn là hệ Mẫn Công không am hiểu phòng ngự nữa thì cô làm sao ăn nói với mọi người đây? Khống Chế khắc Mẫn Công, đây chính là một chân lý mà bất cứ ai cũng công nhận. Tên gia hỏa Từ Tam Thạch bị ối kia sở trường là gì? Không phải cái năng lực Phòng Ngự kia đâu, mà là bỏ đá xuống giếng, giậu đổ bìm leo. Hắn không những sử dụng Hồn Kỹ thứ ba Huyền Minh Chi Lực mà còn dùng tiếp Huyền Minh Chấn, liên tục tấn công vào người Trần Tiểu Xuân. Cho dù lực công kích của hắn chẳng đáng nhắc đến nhưng bị cái tấm chắn vừa nặng vừa cứng lại còn lạnh lẽo vô cùng đập vào người dĩ nhiên là chả thoải mái gì. Hơn nữa, Huyền Minh Chấn của hắn không chỉ rơi xuống người Trần Tiểu Xuân mà còn "lỡ tay" đánh về phía Bối Bối có "thâm cừ đại hận" với hắn. Bối Bối bị tấn công chỉ khẽ mỉm cười, nụ cười vô cùng dịu dàng và nho nhã. Sau đó, hàng loạt tiếng sét ầm ầm vang lên trên sàn đấu. Thiên Sát Đấu La mặc dù là cường giả bậc Phong Hào Đấu La, bất cứ lúc nào lão thấy cần thiết đều sẽ ra tay cứu các đệ tử, tránh xảy ra tình huống đáng tiếc, nhưng, dù sao lão vẫn là một người bình thường đâu phải ba đầu sáu tay. Trong thời điểm, ba trận đấu đồng loạt đi đến hồi kết, lão dĩ nhiên sẽ chọn ứng cứu những trường hợp lão cho là sẽ gặp nguy hiểm. Trần Tiểu Xuân tuy bị đám người Bối Bối vây công nhưng dù sao hắn cũng là Hồn Vương, mà Bối Bối chỉ là Hồn Tông, tu vi chênh lệch đến một bậc. Cho nên, Thiên Sát Đấu La theo bản năng cho rằng có lẽ Trần Tiểu Xuân sẽ không bị thương quá nặng, cứ nhìn dáng vẻ Bối Bối xem, hết sức lịch sự và nho nhã. Đáng tiếc, vị Thiên Sát Đấu La này nào ngờ rằng, con người kia, dáng vẻ càng lịch sự, càng dịu

dàng, càng ôn nhu, thì lại càng đen tối, xấu xa và hiểm độc. Ban này Bối Bối bị Trần Tiểu Xuân đánh rất thảm, trên người đầy vết thương. Bị đánh như vậy bảo không nổi điên làm sao được? Từ trước đến nay đúng là hãn không phải người lấy oán báo ân, nhưng tuyệt đối là người có cừu tất báo. Lôi Đình Long Trảo nhanh chóng chộp lấy vai Trần Tiểu Xuân, sau đó đẩy Trần Tiểu Xuân ngã xuống đất, kế tiếp, Bối Bối nhẹ nhàng dùng cùi chỏ đánh mạnh xuống người Trần Tiểu Xuân. Càng độc ác hơn là khi hãn vừa rút tay về thì Từ Tam Thạch ở phía sau bay đến đè hãn ngã xuống người Trần Tiểu Xuân. Trần Tiểu Xuân liên tục bị đánh, miệng kêu la không ngớt, nhưng hãn chưa kịp khôi phục tinh thần thì Lôi Đình Vạn Quân của Bối Bối lại xuất hiện, vô số xà điện lượn lờ khắp nơi. Lúc này đương nhiên không chỉ Trần Tiểu Xuân bị điện giật mà cả Từ Tam Thạch giậu đổ bìm leo sau lưng Bối Bối cũng không thoát, kế đến, Bối Bối bật dậy, một cước đá bay Từ Tam Thạch đang bị điện giật trợn trắng hai mắt. Kế đến, Bối Bối tiếp tục "chăm sóc" Trần Tiểu Xuân bằng hàng loạt đoàn rắn điện. Đến khi vị Thiên Sát Đấu La rảnh tay đến cứu Trần Tiểu Xuân thì anh bạn Thiểm Điện Chuẩn ấy, bề ngoài đã bị điện giật cháy đen thui, run rẩy nằm dưới mặt đất. Từ khi cục diện của trận đấu bắt đầu thay đổi đến khi kết thúc chỉ khoảng bảy tám lần hô hấp, học viện Sử Lai Khắc nháy mắt đã cho các khán giả mãn nhãn trước sự phối hợp vô cùng hoàn hảo. Bên phía học viện Tinh La đã có sáu người mất quyền thi đấu, Đái Thước Hành đứng dậy lão đảo đi về phía công chúa Bối Bối, nhưng lúc này hãn không hề có ý tấn công cô mà bình thản nhìn chăm chăm cô ấy. Công chúa Cửu Cửu lúc này đã lui đến sát rìa sàn đấu, từ lúc cô bị choáng váng đến khi tỉnh táo lại thì trận đấu cũng gần như kết thúc. Công chúa Cửu Cửu bị tình thế trước mặt dọa ngẩn người, cô rất muốn nói cô còn kỹ năng rất mạnh chưa kịp sử dụng. Nhưng rõ ràng lúc này nó không còn ý nghĩa gì nữa. Cho dù vũ hồn Tinh Quan của cô có mạnh đến mức nào, nó cũng chỉ là một vũ hồn thiên về phụ trợ, đối thủ trước mặt có đến hai Hồn Đế, cô có thể làm gì đây? - Cửu Cửu, nhận thua đi. Đái Thước Hành bình thản nói, dĩ nhiên hôm ở phòng đấu giá ấy không phải là lần đầu tiên hãn gặp công chúa Cửu Cửu, nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy mỗi khi ánh mắt hãn nhìn về phía công chúa Cửu Cửu sẽ trở nên

vô cùng dịu dàng. Cửu Cửu lạnh lùng nói: - Ta cũng không phải bại dưới tay người. Cô nói xong liền xoay người nhảy xuống, đồng thời, trận đấu này cũng xem như đã kết thúc. Vì diễn biến của trận đấu này diễn ra quá nhanh, nên tính ra từ lúc bắt đầu đến kết thúc không mất bao nhiêu thời gian, thậm chí các khán giả bên dưới còn không kịp xem kỹ những màn chiến đấu kịch liệt trên sàn đấu nữa. Khi mới bắt đầu, học viện Tinh La hoàn toàn nắm giữ tiết tấu trận đấu nhưng cuối cùng bỗng nhiên học viện Sử Lai Khắc lại bùng nổ và nghịch chuyển tình thế, cho nên, rất là kích thích. Nhất là những người của học viện Sử Lai Khắc, mãi đến khi trận đấu kết thúc rồi, nhịp tim của họ vẫn đập rất nhanh. Mã Tiểu Đào nhìn thấy đối thủ đều đã rời khỏi sàn đấu liền lập tức xoay người, vỗ cánh hạ xuống trước mặt Lăng Lạc Thần, giọng nói của cô đã có chút khàn khàn: - Áp chế giúp ta, nhanh. Lúc này, hai tròng mắt của cô đã hóa thành màu đỏ sẫm, lóe ra hung quanh, giống như muốn không thể kiểm soát được lý trí nữa rồi. Lăng Lạc Thần không dám trộm trễ, cô lập tức giơ pháp trượng điểm lên trán Mã Tiểu Đào, một cái Băng Diệu Hoàng nhẹ nhàng rơi xuống người Mã Tiểu Đào mạnh mẽ áp chế Tà Hỏa muốn bùng nổ trong người cô. Cả người Mã Tiểu Đào được luồng hàn khí lạnh như băng kia làm run rẩy một trận, sắc mặt của cô đỡ được vài phần nhưng tròng mắt vẫn còn màu đỏ sẫm. Đái Thước Hành thấy công chúa Cửu Cửu nhảy khỏi sàn đấu thoáng ngẩn người, sau đó lập tức xoay người nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã ngất xỉu trên sàn đấu, trong mắt hần lóe ra một tia quái dị, thậm chí có chút lạnh như băng. Đúng vậy! Trận này không phải hần đánh bại công chúa Cửu Cửu. Khi đó hần chẳng những bị thương mà bản thân còn chưa thể đánh bại nhóm bốn người một thể kia, nếu đối thủ không phải muốn giải quyết hần trước tiên mà để Thiểm Điện Chuẩn xử lý Bối Bối trước thì lúc sau, gần như một mình hần phải đấu với cả đội bọn họ, hần có thể kiên trì bao lâu? Lúc đó, thắng bại của trận đấu này khó mà nói được, ít nhất, cán cân sẽ nghiêng về phía đối phương. Mà trận đấu này, người thật sự thay đổi cục diện là hai cậu bé đã ngất xỉu kia. Nhưng rốt cuộc bọn họ đã làm gì? Mãi đến khi bọn chúng ngã xuống thì cục diện rối rắm của học viện Sử Lai Khắc mới được gỡ bỏ. Những gì bọn họ đã làm, e là chỉ có Lăng Lạc Thần và Từ

Tam Thạch với có thể thấy rõ, nhưng nói thế nào, bọn họ vẫn là ngôi sao của trận đấu này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 111: Bằng Giá trong Nóng Bỏng, Thiên Đế Chùy (Thượng)

Phá vỡ Tinh Chi Thủ Hộ, đồng thời cũng đập tan chiếc lồng giam với lực phòng ngự tuyệt đối, hai hành động này nối tiếp nhau khiến cục diện hoàn toàn thay đổi và tan rã luôn chiến lược lẫn chiến thuật của phía học viện Tinh La. Đái Thước Hành nghĩ đến đây liền chạy về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông định đỡ hai người dậy. Đúng lúc này, một đôi tay xuất hiện trước mặt hắn, Bối Bối mỉm cười xuất hiện nói: - Học trưởng, để ta làm cho. Đái Thước Hành thoáng lạng người, hàn ý trong đầu cũng tan biến, nhất thời hắn hoàn toàn tỉnh táo lại, hắn gật đầu một cái rồi lui về sau nửa bước. - Đưa ta. Một đôi tay nóng rực đột nhiên vươn đến tóm lấy Hoắc Vũ Hạo đang được Bối Bối dìu dậy, sau đó cả người chột lóe một cái, biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Từ Tam Thạch đứng bên cạnh Bối Bối trông thấy mà giật giật khóe miệng, thở dài một tiếng nói: - Ta đồng cảm với Vũ Hạo, có điều, ta cũng muốn cảm tạ hắn, từ ngày có hắn, Tiểu Đào tử không có tìm ta gây phiền phức nữa... - Vòng Bán Kết, trận đầu tiên, Đoàn Chiến, học viện Sử Lai Khắc thắng học viện Tinh La. Thiên Sát Đấu La không chút tức giận, lạnh lùng thông báo kết quả. Bên phía học viện Sử Lai Khắc, Bối Bối và Từ Tam Thạch đều mang vết thương với mức độ không giống nhau, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bị thoát lực ngất xỉu, ai bảo tu vi của bọn chúng thấp quá làm gì? Mã Tiểu Đào sau khi sử dụng Tà Hỏa đã bị cản trở, được Lăng Lạc Thần trợ giúp áp chế một chút nhưng vẫn chưa thể khôi phục hoàn toàn, cho nên vừa thanh tỉnh lại liền lập tức cướp lấy Hoắc Vũ Hạo. Có điều, so với học viện Sử Lai Khắc, tình huống bên học viện Tinh La còn thảm thương hơn, đội trưởng bọn họ, công chúa Bối Bối bị thương, Hoàng Hà Vân, Chiến Hồn Sư hệ Cường Công mạnh nhất cũng vì phải chịu quá nhiều hồn lực mà bị nội thương nghiêm trọng, e là rất lâu nữa mới có

thể khôi phục. Một Chiến Hồn Sư hệ Cường Công nữa là Độc Cô Thượng Thiện cũng bị thương không nhẹ, hắn bị Mã Tiểu Đào trong trạng thái hóa thân thành Tà Hỏa Phượng Hoàng sử dụng Phượng Hoàng Xuyên Vân Kích đã bị thương nặng, nếu không phải Thiên Sát Đấu La ra tay kịp thời e là cả nhóm bọn họ đều đã bị ngọn lửa Phượng Hoàng thiêu cháy rồi. Tuy vậy đôi cánh Thấu Hồn Sư của hắn bị thương không nhẹ, vết thương của hắn nằm trong tận căn nguyên. Có thể nói, bảy học viên của học viện Tinh La dừng mơ có chuyện hồi phục trạng thái đỉnh phong trong trận đấu cá nhân ngày mai nữa, mà bọn họ đã thua một trận rồi, muốn hòa thì ngày mai nhất định phải thắng học viện Sử Lai Khắc mới được. - Vương lão sư, Vũ Hạo và Vương Đông rốt cuộc đã làm gì thế? Vừa rời khỏi sàn đấu, Đái Thước Hành liền nôn nóng hỏi Vương Ngôn. Vương Ngôn nhìn hắn, lắc đầu nói: - Ta cũng không nhìn rõ được cục diện trên sàn đấu, làm sao ta biết được. Lăng Lạc Thần trầm tư một lát, nói: - Có lẽ là Vũ Hồn dung hợp kỹ. Hoàng Kim Lộ của bọn họ dường như có thể khắc chế cái kỹ năng phòng ngự toàn diện của công chúa Cửu Cửu. Sau đó hai người đó còn kết hợp một lần nữa, cái kỹ năng ấy vô cùng đặc biệt, ta không thể nào hình dung nổi nó lại mạnh đến mức đó. Nhưng đúng nó đã làm tăng hào quang kia vỡ nát. Không lẽ hai đứa nhỏ ấy có thêm Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ hai sao? Vương Ngôn liếc nhìn Lăng Lạc Thần rồi trầm giọng nói: - Tạm thời không thảo luận vấn đề này nữa, chúng ta trở về thôi. Đái Thước Hành nhú mày nói: - Chúng ta không ở lại xem trận chiến của học viện Đế Áo với học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư sao? Vương Ngôn lắc đầu nói: - Từ trận đấu hôm nay các con vẫn chưa nhận ra sao? Trước khi học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư gặp chúng ta, bọn họ tuyệt đối sẽ không để lộ chiến thuật ra ngoài, chúng ta ở lại chỉ lãng phí thời gian vô ích, chi bằng lúc này trở về khôi phục thực lực. Tuy tiếp theo học viện Tinh La khó có cơ hội đánh bại chúng ta nhưng chúng ta cũng không thể xem thường. Đúng vậy, hồn kỹ mà Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông sử dụng để phá vỡ Tinh Chi Thủ Hộ chính là Vũ Hồn dung hợp kỹ mà bọn họ vừa thí nghiệm thành công. Nói một cách chính xác, là Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ hai của bọn họ. Nương theo tu vi tăng lên, năng lực của cả hai cũng càng mạnh, nhất là độ hòa hợp của Hạo

Đông Lực, khiến khi bọn họ sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ cũng tiêu hao lượng hồn lực thấp hơn so với những Vũ Hồn dung hợp kỹ bình thường. Đồng thời, cơ thể Hoắc Vũ Hạo sau khi được Sinh Linh Kim cải tạo, khả năng chịu đựng cũng nâng cao, đây là lý do tại sao hôm nay bọn họ có thể liên tục sử dụng đến hai cái Vũ Hồn dung hợp kỹ. Nếu không phải Y Lai Khắc Tư nhắc nhở, Hoắc Vũ Hạo e là không thể nào dám thử, vì nếu thất bại cũng là mất mạng. Trong thời gian thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ cũng tương đương với việc dung hợp Vũ Hồn lẫn Hồn Lực giữa hai người, nếu có thể dung hợp hoàn mỹ thì sẽ phóng thích được một kỹ năng biến dị, tuy nhiên, trong quá trình này phải cần một người làm chủ đạo. Không thể nghĩ ngờ, cả Hoàng Kim Lộ lẫn Hồn Kỹ thứ hai của hai người đều do Hoắc Vũ Hạo làm chủ, cho nên cái hấn phải chịu đựng sẽ nhiều hơn Vương Đông. Sau khi phụ thêm Hồn Cốt của Băng Bích Đế Hoàng Hạo, cơ thể hấn mỗi lần sử dụng Hoàng Kim Lộ đã không chịu khổ nhiều quá, đến khi sử dụng đến Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ hai thì hấn và Vương Đông đều đã đến cực hạn. Vương Đông ngắt xiu, bản thân hấn phải nhận lượng hồn lực nhiều hơn đồng thời mới tranh thủ được chút thời gian cuối cùng. Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ hai của bọn họ là kết quả của sự kết hợp đồng thời hai vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo và Hạo Thiên Chùy. Vũ hồn Linh Mâu dung hợp cùng Quang Minh Nữ Thần Điệp, vì lấy Linh Mâu làm chủ đạo nên đó là sự kết hợp giữ Tinh Thần Lực và Quang Minh, cộng thêm một chút trợ giúp từ Tử Cực Ma Đồng, kể đến mới thông qua Hạo Đông Lực mà thúc dục ra ngoài. Nói một cách tương đối, Hoàng Kim Lộ có khuynh hướng nghiêng về khống chế kèm theo lực phá hoại cực lớn. Mà Băng Đế và Hạo Thiên Chùy là hai vũ hồn gì? Không thể nghĩ ngờ, bọn chúng đều thiên về tiến công, là phá hoại trong phá hoại. Một cái là một trong Tam Đại Thiên Vương vùng cực Bắc, Vũ Hồn Cực Hạn thuộc tính Băng, cái còn lại là Vũ Hồn từng có một thời đứng đầu thiên hạ. Cả hai kết hợp với nhau thì chỉ có thể sinh ra một kỹ năng có tác dụng phá hoại vô cùng khủng bố. Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ hai này cũng đã được Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đặt cho một cái tên tương xứng với Hoàng Kim Lộ. Băng giá trong Nóng bỏng, Thiên Đế Chùy. Vũ Hồn Băng Đế có thuộc tính Băng Cực Hạn làm chủ đạo

mang theo lực phá hoại kinh khủng phối hợp với Hạo Thiên Chùy với lực phá hoại nghiêng về sức mạnh, quả là một sự phối hợp hoàn mỹ. Ảo ảnh trường thành của Hoắc Vũ Hạo xuất hiện trong tích tắc đó là hình ảnh phá vỡ không gian xuất hiện tại đây để sử dụng một kích khủng bố ấy. Nháy mắt, lực phá hoại từ kỹ năng này mạnh gấp mấy lần thực lực thật sự của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Không biết có phải vì % hòa hợp của bọn họ quá cao công mà khi bọn họ tiến hành thí nghiệm Vũ Hồn dung hợp kỹ chỉ cần vài ngày đã có những kết quả không ngờ được. Hai cái Vũ Hồn Song Sinh, trên lý thuyết có thể tạo ra bốn Vũ Hồn dung hợp kỹ, trừ Hoàng Kim Lộ ban đầu, ba cái còn lại, bọn họ đều thí nghiệm thành công. Đây là lý do vì sao Vương Ngôn dám cho hai người bọn họ lên thi đấu ở trận bán kết thay vì là Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu. Sự thật chứng minh quyết định của Vương Ngôn vô cùng chính xác, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, hai Vũ Hồn dung hợp kỹ đã mang đến tác dụng quan trọng cho trận đấu này. Cho dù Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo bị ảnh hưởng mà suy yếu thì trận chiến này hẳn vẫn tỏa sáng. Có điều, lúc này hẳn đã bị Mã Tiểu Đào tóm về Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm thì hơi bị thảm. Mã Tiểu Đào về đến tửu điểm gần như bay về phòng mình như một cơn gió, "rầm" một cái, cửa phòng nhanh chóng mở ra rồi đóng lại. Cả người cô lúc này như một cái lò lửa, da dẻ vì sự tàn phá của Tà Hỏa mà đỏ bừng. Đôi mắt đỏ sẫm, mái tóc màu đỏ tươi phảng phất như bị máu tươi chảy ra nhuộm ướt vậy. Cô lay mạnh Hoắc Vũ Hạo rồi nói với giọng khàn khàn có chút run rẩy: - Mau tỉnh lại, lúc này người không thể ngủ. Hoắc Vũ Hạo vì tiêu hao Hồn Lực quá độ, hơn nữa bản thân vừa sử dụng đến hai cái Vũ Hồn dung hợp kỹ nên mới hôn mê, làm sao chỉ lay động mà tỉnh dậy được. Nhưng tình huống của Mã Tiểu Đào lúc này không ổn một chút nào. Lần trước Hoắc Vũ Hạo sử dụng Cực Hạn Chi Băng đã giúp cô áp chế Tà Hỏa đến một mức cực thấp rồi, bất kể là tu luyện hay chiến đấu đều có thể thả tay mà làm, điều này khiến vết thương trong lòng cô được xoa dịu rất nhiều. Nhất là Hoắc Vũ Hạo lúc nào cũng ở gần cô, cô đã quên mất chuyện phải thường xuyên khống chế Tà Hỏa. Gần đây, tuy cô cảm nhận được Tà Hỏa trong người mình đã muốn bùng phát rồi nhưng cô vẫn không nôn nóng đi tìm Hoắc Vũ Hạo, cô định

sau khi cuộc thi này chấm dứt mới tìm hẩn xử lý chuyện ấy. Có điều trong trận đấu hôm nay, cô chủ động kích phát Tà Hỏa để tăng phúc cho ngọn lửa Phượng Hoàng, trong tình huống vậy, cô không thể nào áp chế nổi nữa. Vũ hồn nguyên tố Băng của Lăng Lạc Thần tuy không yếu nhưng tu vi của cô thấp hơn Mã Tiểu Đào rất nhiều, hai vũ hồn của hai người cũng có khoảng cách chênh lệch không nhỏ. Cho nên, Mã Tiểu Đào mới muốn nhanh về tửu điểm áp chế Tà Hỏa trong người mình. Cũng may cơ thể Hoắc Vũ Hạo có Hồn Cốt của Băng Bích Đế Hoàng Hạo nên lúc này tỏa ra hơi lạnh buốt giá, nhờ vậy Mã Tiểu Đào mới tỉnh táo được một chút. Có điều, lúc này hai người dán chặt vào nhau, cô không có thời gian để ý đến ngọn núi nho nhỏ trước ngực đã bị ép đến biến dạng. Làm sao? Làm sao bây giờ? Sao nó vẫn chưa tỉnh lại. Mã Tiểu Đào vội vàng nắm lấy Hoắc Vũ Hạo, Tà Hỏa trong người cô cuộn cuộn dâng lên, cô thậm chí còn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, đấy cũng là dấu hiệu cho thấy cô không thể khống chế nó nổi nữa. Mà một khi cố phát điên, Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm còn nằm ở khu vực đông dân cư thế này, không biết có bao nhiêu người vô tội sẽ chết trong tay cô đây?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 111: Băng Giá trong Nóng Bỏng, Thiên Đế Chùy (Trung)

Cô ôm chặt Hoắc Vũ Hạo, bước từng bước dài vào trong phòng vệ sinh, sau đó mở vòi phun nước tắm ra, để cho nước lạnh xối vào người mình và Hoắc Vũ Hạo. Cho dù là nước lạnh, nhưng mà sau khi tiếp xúc với thân thể nóng bỏng của cô thì cũng phát ra thanh âm xuy xuy giống như đổ nước vào than hồng. Hơi nước nồng đậm trong nháy mắt tràn đầy cả gian phòng, cả gian phòng vệ sinh liền trở nên mờ mịt. Được nước lạnh dội vào, nhất thời Mã Tiểu Đào cảm thấy hơi có chút thư thái, sau khi thoáng nhẹ nhàng thở ra một hơi, cô cắn chặt răng một cái, đem hồn lực của mình chậm rãi rót vào trong thân thể của Hoắc Vũ Hạo. Cô đã không còn biện pháp khác, trạng thái thần trí bán mơ hồ khiến cô hoàn toàn quên mất trạng thái thân thể của

Hoắc Vũ Hạo lúc này. Tuy rằng đã hết sức áp chế, nhưng mà Tà Hỏa điên cuồng vừa tiến vào trong thân thể của Hoắc Vũ Hạo đã bắt đầu điên tàn sát bừa bãi. Nếu là trước đây, khi Hoắc Vũ Hạo chưa hấp thu Sinh Linh Kim thì làm như vậy có lẽ hẳn đã trọng thương rồi. Nhưng mà lúc này độ dẻo dai trong kinh mạch của hắn vượt xa so với bình thường. Mặc dù đang ở trong trạng thái kích thích, thân thể kịch liệt run rẩy lên, nhưng kinh mạch vẫn miễn cưỡng ngăn chặn không cho Tà Hỏa chảy vào cơ thể quá nhiều. Trải qua một trận kích thích như vậy, cuối cùng Hoắc Vũ Hạo cũng đã tỉnh lại từ trạng thái hôn mê. Cảm giác đầu tiên của hắn là có hai cánh tay đang ôm chặt người mình, cùng với hai thứ gì đó cực kỳ mềm mại đang đè ở trước ngực của mình. Đây là sao? Hoắc Vũ Hạo vốn đang ngẩn ngơ, ngay sau đó liền cảm nhận được một cỗ Tà Hỏa điên cuồng đang điên cuồng chui vào thân thể mình. Tuy rằng tình huống sau trận đấu hắn không biết, nhưng mà đối với cỗ Tà Hỏa từng tra tấn hắn đến muốn sống không được muốn chết không xong này thì hắn lại rất quen thuộc! Lập tức hắn liền đoán ra được tình huống trước mắt. Bất kể là kết cục như thế nào, Mã Tiểu Đào chắc chắn đã bị Tà Hỏa phản phệ. Hơi nước nồng đậm che mất tầm mắt của hắn, nhưng hắn vẫn có thể nghe được rõ ràng tiếng thở dốc kịch liệt của Mã Tiểu Đào, hơn nữa thân thể của hai người kề nhau, dưới sự hành hạ thống khổ của Tà Hỏa, thân thể còn trẻ của Hoắc Vũ Hạo nhiều ít cũng đã có những cảm thụ khác thường. - Tiểu Đào... Tỷ để... đệ lấy... Bình Sữa... Hoắc Vũ Hạo giãy giụa nói. Sau khi Mã Tiểu Đào rút Tà Hỏa vào trong cơ thể của Hoắc Vũ Hạo xong, mặc dù trong thể nội của Hoắc Vũ Hạo còn sót lại không nhiều hồn lực, nhưng Hồn Cốt thân thể của Băng Đến vẫn còn! Lập tức liền có phản ứng. Hơi thở Cực Hạn Chi Băng liền phát ra, chống cự lại Tà Hỏa. Cực Hạn Chi Băng nhất thời khiến cho Mã Tiểu Đào giống như nắng hạn lâu ngày gặp mưa to vậy, thở dài một hơi thỏa mãn. Cùng vừa lúc đó, Cô nghe thấy thanh âm của Hoắc Vũ Hạo. Dưới tình huống hoàn cảnh lúc này, hơn nữa thần chí bản thân có chút không rõ ràng, Mã Tiểu Đào liền trực tiếp hiểu lầm. - Tiểu tử hỗn đản này muốn nhân cơ hội mà chiến tiện nghi của lão nương. Trong cơn giận dữ, Mã Tiểu Đào đã muốn đẩy Hoắc Vũ Hạo ra. Nhưng mà thân thể của Cô vừa mới tách khỏi thân thể của Hoắc

Vũ Hạo, Tà Hỏa trong cơ thể liền dâng lên trong nháy mắt khiến Cô không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, vội vàng ôm chặt Hoắc Vũ Hạo một lần nữa. Kết quả là, Hoắc Vũ Hạo liền cảm thụ quá trình hai luồng thịt mềm rời khỏi cơ thể rồi lại va chạm lại một lần nữa. Cảm giác va chạm rất tuyệt vời nhưng Tà Hỏa tiến vào cơ thể lại khiến hắn không nhận được mà rên thảm lên một tiếng. Hai tay theo bản năng cũng muốn đẩy Mã Tiểu Đào ra. Đừng thấy vóc người của Hoắc Vũ Hạo không lùn, nhưng mà so với Mã Tiểu Đào thì cũng vẫn kém hơn vài phần. Hắn đã bị Mã Tiểu Đào ôm gọn, hai cánh tay cũng ở trong đó, bởi vậy căn bản là không nhấc lên được. Đôi tay này, dĩ nhiên là phải đưa ra phía sau lưng Mã Tiểu Đào. Mà Mã Tiểu Đào bởi vì xông về phía trước kéo Hoắc Vũ Hạo lại nên bị trượt chân, thân thể lão đảo về phía sau nửa bước, hai tay của Hoắc Vũ Hạo cũng thuận thế trượt tới, vừa vịn đặt lên trên hông của Mã Tiểu Đào. Cảm giác đầu tiên của Hoắc Vũ Hạo chính là tròn, sau đó là nóng hâm hấp, tiếp theo là đàn hồi... - Người... Lúc này tâm lý của Mã Tiểu Đào bị Tà Hỏa thiêu đốt, thân thể có cảm giác nóng, nhưng lại miễn cảm gấp bội so với bình thường. Loại trạng thái khiến cô tùy thời đều không thể khống chế được nguy hiểm, nhưng lại là thời gian cường đại nhất. Mà cái cảm giác miễn tuệ bình thường chỉ dùng để cảm giác địch nhân mà lúc này lại tác dụng ở trên thân thể của mình, cảm giác chỉ cần nghĩ là biết. Vô luận bình thường cô dũng mãnh như thế nào, cuối cùng cũng chỉ là một cô nương chưa lấy chồng mà thôi. Tuy rằng Hoắc Vũ Hạo còn ít tuổi, nhưng dáng người cũng không giống như mười hai tuổi. Bị hắn động vào, Mã Tiểu Đào kêu lên một tiếng, theo bản năng càng thêm ôm chặt hắn, Tà Hỏa nguyên bản đang cố gắng khống chế, nhất thời trào dâng mà ra. Không đợi Hoắc Vũ Hạo cảm thụ được khoái cảm thì một luồng hơi nóng giống như núi lửa đã xông vào toàn bộ thân thể của hắn. Bị cỗ nhiệt khí này bao trùm, Hoắc Vũ Hạo cảm giác thân thể đã sắp bị hòa tan. Vốn hiện tại hắn đã đang suy yếu, thần chí đã trở nên có chút mơ hồ. Tự nhiên là hai tay cũng sẽ không buông tha mà bóp mạnh hơn, ngón tay bóp mạnh vào cái hông co dãn, hai người vẫn duy trì tư thế như thế này. Nước lạnh không ngừng xối xuống, nhưng nhanh chóng biến thành hơi nước. Cả phòng vệ sinh giống như một cái lồng hấp. Quần áo trên

người Hoắc Vũ Hạo trong nháy mắt đã ướm đầm, hắn có cảm giác mình cũng sắp bị nấu chín rồi. Sau đó, uy lực của Cực Hạn Chi Băng liền dần dần hiện ra. Bây giờ Hoắc Vũ Hạo phải tự thân thừa nhận áp lực băng khắc hỏa. Toàn cơ thể đã bị Tà Hỏa xâm nhập, Vũ Hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo tự động tiến hành phản kích. Chưa nói có Băng Đế chủ trì, cho dù không có Băng Đế tồn tại thì Hoắc Vũ Hạo cũng sẽ không bị hòa tan như vậy được. Đầu tiên hàn khí nhanh chóng theo Hồn Cốt của Băng Đế tràn ra khắp thân thể, bảo vệ lục phủ ngũ tạng của hắn. Tuy rằng Tà Hỏa mạnh, nhưng mà gặp phải cực hạn chi băng cũng chỉ có thể bị triệt tiêu. Bởi vì có Sinh Linh Kim, nên tinh thần hải của Hoắc Vũ Hạo rất lớn. Khi tinh thần lực tăng lên, đồng thời quyền kiểm soát thân thể so với trước kia cũng chặt chẽ hơn. Thế cho nên, vô luận là Băng Đế, Thiên Mộng hay là Y Lai Khắc Tư cũng không thể dễ dàng điều khiển thân thể hắn trong tay. Nhưng mà Băng Đế lại có thể phong ấn lực lượng của chính mình ở trong thể nội của Hoắc Vũ Hạo. Nếu Tà hỏa nóng bỏng tiến vào trong thể nội của Hoắc Vũ Hạo, một khi đánh lâu dài, Hoắc Vũ Hạo liền xong đời. Băng Đế sao có thể để tình huống này xuất hiện? Khi vừa cảm nhận thấy có chút không đúng, nàng lập tức mở ra một góc phong ấn của mình, cái hình xăm Băng Bích Đế Hoàng ở sau lưng Hoắc Vũ Hạo hiện ra rõ ràng. Dòng khí lạnh như băng trong nháy mắt truyền khắp toàn thân hắn, lấy xu thế cực kỳ mạnh mẽ triệt tiêu hết Phượng Hoàng Hỏa Diễm của Mã Tiểu Đào. Nếu đổi lại là trước kia, Băng Đế cũng không dám dùng loại phương thức này để giải quyết vấn đề. Kinh mạch vừa mới bị Tà Hỏa thiêu đốt, tiếp theo lại bị hàn khí xâm nhập, như vậy chỉ sợ là thân thể của Hoắc Vũ Hạo liền trực tiếp hỏng mất. Nhưng hiện tại thì không sao, sau khi dung hợp với Sinh Linh Kim, Y Lai Khắc Tư không chỉ còn là một luồng thần thức nữa Trong khi Băng Đế hành động thì Sinh Linh Chi Châu ở trong Tinh Thần Hải cũng tỏa ra một luồng khí tức sinh mệnh nồng đậm. Hợp lại một chỗ với cổ lực lượng mà Băng Đế ra phát ra, cứ như vậy, kinh mạch Hoắc Vũ Hạo có sinh mệnh năng lượng khổng lồ ủng hộ, căn bản là không thể bị phát hỏng được, nhưng lại được trải qua một lần băng hỏa cùng luyện chế. Thời gian của cả quá trình rất ngắn, nhưng Hoắc Vũ Hạo lại như được trải qua băng hỏa lưỡng trọng thiên, cả

người rùng mình một cái, rũ bỏ hết nhiệt khí trong cơ thể. Hắn chỉ cảm thấy thân thể của mình giống như đã biến thành một khối thạch anh vậy, hoàn toàn cứng ngắt. Thân thể hắn ở trạng thái này phảng phất cũng đã trở nên trong suốt. Mã Tiểu Đào thì có cảm giác khác, cô chỉ cảm thấy Tà Hỏa của mình giống như đã tìm được lối thoát, đột nhiên gia tốc thoát ra bên ngoài. Cứ như vậy, dĩ nhiên là cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Nhưng chính lúc đấy, cánh tay của Hoắc Vũ Hạo đang túm ở mộng của cô đột nhiên lạnh đi, hai dòng nước mát lạnh trong nháy mắt tiến nhập vào trong cơ thể cô. Loại cảm giác này rất kỳ lạ, cô cũng không có sinh mệnh lực khổng lồ để bảo vệ kinh mạch như Hoắc Vũ Hạo. Nhưng mà lấy tu vi mạnh mẽ của cô, kinh mạch toàn thân đã sớm cứng cõi không sợ thủy hỏa. Nhưng mà lúc trước Tà Hỏa đã thiêu đốt cơ thể của cô, bây giờ cánh tay của Hoắc Vũ Hạo nắm vào mộng của Cô thì trong cơ thể nháy mắt liền phát sinh biến hóa. Vừa rồi cặp mộng còn bị lửa đốt nóng, đột nhiên sau một khắc liền trở nên lạnh như băng. Dưới cảm giác nóng lạnh thất thường như vậy, Mã Tiểu Đào chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác khác thường khó có thể hình dung truyền khắp toàn thân trong nháy mắt. Mã Tiểu Đào run rẩy kịch liệt, chẳng những không vì Tà Hỏa được phát tiết rồi mà buông Hoắc Vũ Hạo ra, ngược lại còn ôm hắn chặt hơn. Tiếng thở dốc cũng trở nên kịch liệt, hơi dùng sức lắc lư mộng để tránh thoát hai tay của Hoắc Vũ Hạo. Nhưng mà thân thể cường hãn của Cô lúc này lại căn bản là không còn một tia khí lực. Dưới cánh tay lạnh như băng của Hoắc Vũ Hạo, cái mộng của cô hơi biến dạng. Mà cái cảm giác lạnh như băng hòa quyện với nhiệt độ trong người cô, khiến cho cô phải run rẩy. "Vì sao lại giải quyết Tà Hỏa của ta ở chỗ này?" Trong lúc run rẩy Mã Tiểu Đào không khỏi liên tục tự hỏi, ngay sau đó cô liền căn lấy bả vai của Hoắc Vũ Hạo, thân thể run rẩy và co rút càng thêm kịch liệt, khuôn mặt trở nên đỏ bừng. Cái loại cảm giác sáng khoái của băng hỏa lưỡng trọng thiên này rốt cục cũng khiến cô buông lỏng hết thầy đề phòng, không khống chế được cảm xúc toàn thân. May mắn là lúc này thần chí của Hoắc Vũ Hạo cũng không thanh tỉnh, hắn đang thừa nhận khảo nghiệm toàn thân. Kinh mạch trong cơ thể và nội phủ đang không ngừng biến hóa. Hồn lực khô cạn sau khi được Băng Đế phá giải phong ấn thì nhanh chóng hồi phục. Cả

người giống như là tiến nhập vào một trạng thái minh tường đặc thù vậy. Hai người vẫn duy trì cái tư thế ôm đứng có chút quái dị kia ở trong phòng tắm, dần dần, thần trí đều trở nên mơ hồ. Sương mù ở trong phòng tắm dần dần tan đi, hóa thành một tầng băng vụ khuếch tán ra bên ngoài. Không khí trong sạch bắt đầu xuất hiện ở xung quanh, trong phòng tắm cực kỳ im lặng, chỉ có hình xăm Băng Bích Đế Hoàng ở sau lưng Hoắc Vũ Hạo lóe lên quang mang như ẩn như hiện. Không biết qua thời gian bao lâu, Mã Tiểu Đào chậm rãi từ trong hôn mê tỉnh lại, thần chí dần dần khôi phục, cảm giác đầu tiên của Cô chính là lạnh. Lạnh đến mức từ trước tới nay chưa từng có, thân thể không khống chế được mà run rẩy một cái. Cô vừa động một cái, thanh âm răng rắc liên tục vang lên. Dưới tiếng kinh hô của cô, từng khối băng mỏng trên người vỡ ra rơi xuống.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 111: Băng Giá trong Nóng Bỏng, Thiên Đế Chùy (Hạ)

Bị vỡ vụn không chỉ là Băng mà còn có cả bộ quần áo mỏng manh của cô nữa. Lúc này, trên người Mã Tiểu Đào không còn gì nữa. "A". Mã Tiểu Đào cúi đầu hô lớn, nhưng không thể điều khiển cơ thể, có điều máu huyết cả người cô lưu thông vô cùng thông thả mà cả người lại hoàn toàn đông cứng. Đừng nói là Tà Hỏa, ngay cả hơi thở của ngọn lửa Phượng Hoàng cũng không thấy đâu, cả người cô lúc này như một khối băng vậy. Mã Tiểu Đào động dậy, Hoắc Vũ Hạo cũng tỉnh, sau khi tỉnh dậy, hắn theo bản năng di chuyển cơ thể, nhưng lúc này trạng thái của hắn và Mã Tiểu Đào không khác nhau là mấy. Trừ Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ mà ngày trước Bối Bối tặng hắn, chả còn gì nữa. "A" Hoắc Vũ Hạo cũng kêu to. Hơn nữa, đập vào mặt hắn là một bóng người trắng lóa. - Kêu kêu cái gì, người kêu còn lớn tiếng hơn cả lão nương, làm như ngươi mới là người bị hại. Mã Tiểu Đào tức giận nói. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới nhìn rõ được gương mặt người đối diện mình là ai, còn có... còn có... - Nhắm mắt. Mã Tiểu Đào giận dữ nói. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới kịp phản ứng vội vàng lấy tay che mắt,

nhưng hình ảnh hắc vừa trông thấy thì không sao xóa nhòa, ngược lại còn hiện ra rõ ràng hơn. Mã Tiểu Đào có chút thở gấp, nương theo máu huyết đang chảy trong cơ thể, cả người cô dần ập ám trở lại, dù sao cơ thể của cô cứng cáp hơn người bình thường rất nhiều. Cô yên lặng vận tâm pháp, ngọn lửa Phượng Hoàng trong cơ thể dần dần tĩnh lại, Mã Tiểu Đào kinh ngạc phát hiện lần này Tà Hỏa của cô bị áp chế còn triệt để hơn lần trước, bên trong cơ thể cô xuất hiện một viên trân châu màu đen nằm ở vị trí trung tâm của đan điền, còn Hồn Lực thì tinh khiết hơn rất nhiều, hoàn toàn không còn chút hơi thở Tà Hỏa nào. Cực Hạn Chi Băng thật mạnh. Lúc này cô mới nhận ra mình nhờ Hoắc Vũ Hạo áp chế Tà Hỏa là nguy hiểm đến mức nào. Lúc ấy trạng thái cơ thể Hoắc Vũ Hạo rõ ràng vô cùng suy yếu. - Này, đệ có sao không? Mã Tiểu Đào nhỏ giọng nói. - Không, không sao. Hoắc Vũ Hạo có cảm giác khóc không gia nước mắt, hắc tuy chỉ là một đứa trẻ nhưng vẫn "tràn đầy sức sống", hắc vừa bị nhìn thấy thứ không nên thấy thì cơ thể có phản ứng là chuyện bình thường. Hắc thấy mình tốt nhất nên mặc quần áo vào nếu không rất có thể sẽ lại làm trò cười cho người khác. Mã Tiểu Đào thở phào nhẹ nhõm, cô cũng không hỏi nữa, bầu không khí trong phòng tắm lại im lặng một cách quý dị. Lát sau, cơ thể Mã Tiểu Đào dưới sự giúp đỡ của ngọn lửa Phượng Hoàng cũng không còn đông cứng nữa, cả người cô thoải mái một cách kỳ lạ. Nếu không có Hoắc Vũ Hạo ở đây, nhất định cô đã hét ầm lên rồi. Bởi vì Tà Hỏa bị áp chế nên mới như thế sao? Mã Tiểu Đào biết, đáp án chắc chắn không phải như thế, vì sau khi cơ thể cô bình thường trở lại, cô cảm thấy chân mình có dính cái gì nhờn nhớt vô cùng khó chịu. Cô liếc nhìn Hoắc Vũ Hạo, nhìn thấy dạng vẻ quái dị của hắc, cô liền hiểu ra vấn đề. Cô đứng dậy tung một cước đá Hoắc Vũ Hạo hay ra khỏi phòng tắm, sau đó không quên bỏ lại một câu: - Mặc quần áo cho tử tế rồi im lặng ngồi ngoài đây đợi ta, ta chưa cho phép thì người không được ra khỏi đây. Một cước này của Mã Tiểu Đào nhìn qua không nhẹ nhưng chỉ là bề ngoài thôi, Hoắc Vũ Hạo được rời khỏi căn phòng tắm ấy như được đại xá, lập tức chạy đi miệng không ngừng thở dốc. Tra tấn, đúng là tra tấn người ta mà, ngoài cảm giác mình vừa bị tra tấn ra thì hắc còn cảm thấy có chút hoảng loạn nữa. Hắc ở cái tuổi này, trong lòng làm

sao có cái gì gọi là tạp niệm được, nhưng vấn đề nam nữ vẫn có chút hiểu kỳ, hơn nữa hôm nay hẳn còn thấy cái không nên thấy, tâm trạng hoảng sợ là chuyện bình thường. Hẳn nhanh chóng lấy quần áo ra mặc vào nhưng không dám rời khỏi phòng Mã Tiểu Đào, dù trong lòng hẳn rất muốn lập tức về lại phòng mình, có điều cứ thế này mà đi, Mã học tử nhất định sẽ không tha cho hẳn. Hơn nữa, càng làm hẳn muốn khóc chính là, trong đầu, hình ảnh hẳn ôm hôn Mã Tiểu Đào đang dần dần hiện rõ, không những thế, hình như hẳn còn sờ soạng, cái này là chuyện gì đây??? So với Hoắc Vũ Hạo đang thấp thỏm lo lắng, Mã Tiểu Đào lại khác, cô dùng ngọn lửa Phượng Hoàng rã đông vòi nước, rồi mở vòi cho nước chảy ào xuống cơ thể mình, gột rửa đi những bụi bẩn. Cô đã mười chín tuổi, bất kể chuyện gì cũng rõ ràng là trưởng thành hơn Hoắc Vũ Hạo. Chuyện vừa xảy ra tuy rất xấu hổ nhưng cảm giác của cô không giống với Hoắc Vũ Hạo. Hồi tưởng lại, cô cảm thấy hai má mình nóng rực. Cô cũng nhớ lại chuyện xảy ra ở bờ hồ Hải Thần dạo trước, Hoắc Vũ Hạo rơi vào tình huống lúng túng, nhưng lần này đối ngược lại là cô. Có điều dù sao, cô vẫn phải cảm ơn hẳn. Cô lại kiểm tra Tà Hỏa trong cơ thể mình, sau đó không khỏi thán than. Không hiểu sao cô lại nghĩ đến dáng vẻ lúng túng của Hoắc Vũ Hạo, cô cười khẽ rồi tự vỗ tán mình, nó chỉ là một đứa trẻ thôi, dù có xảy ra chuyện xấu hổ thế này cũng không thể thay đổi được. Nghĩ thế, cô liền nhanh chóng tắm rửa thay quần áo rồi bước ra khỏi phòng tắm. Hoắc Vũ Hạo đang ngồi trên ghế sofa, cúi đầu, hai tay ôm gối, lưng thẳng, hoàn toàn là bộ dạng của một đứa trẻ vừa làm sai. Gương mặt cũng đỏ bừng. Nhìn thấy hẳn như vậy, Mã Tiểu Đào đột nhiên cảm thấy hẳn cũng thật đáng yêu, cô nhin không được bật cười thành tiếng. Hoắc Vũ Hạo giống như bị điện giật, vội vàng đứng dậy, hẳn cũng không dám ngẩng mặt nhìn Mã Tiểu Đào, chỉ dám cúi đầu lí nhí nói: - Tiểu Đào tử, đệ sai rồi. Đệ không cố ý, thật, đệ... sai rồi.... - Được rồi, người nên nhận sai, người nên xin lỗi phải là ta. Mã Tiểu Đào cố gắng nói với giọng bình tĩnh một chút, sau đó bước đến xoa đầu Hoắc Vũ Hạo nói: - Ngồi đi. Dạng hành động thân mật thế này không khỏi làm Hoắc Vũ Hạo ngẩn người, hẳn vốn nghĩ với tính tình của Mã Tiểu Đào có lẽ hôm nay hẳn tiêu đời rồi. Mã Tiểu Đào kéo Hoắc Vũ Hạo ngồi xuống, sau đó

sang ngồi ở ghế đối diện. - Ta xin lỗi, Vũ Hạo. Khi vừa kết thúc trận đấu, ta bị Tà Hỏa cản trở nên trong lúc thần trí không rõ ràng đã mang đệ đến đây, hơn nữa còn trực tiếp truyền Tà Hỏa sang cơ thể đệ nữa, cũng may nó không làm đệ bị thương. Ta bị lửa giận làm văng đầu, liền lĩnh gọi lên Tà Hỏa, lúc đó ta cũng quên mất là đệ đã thoát lực mà ngất xỉu, không thể giúp ta áp chế Tà Hỏa. May mà đệ không có chuyện gì, nếu không ta sẽ hối hận suốt đời. Từng câu từng chữ Mã Tiểu Đào vừa nói đều vô cùng nghiêm túc và thành khẩn. Hoắc Vũ Hạo nhìn cô mà ngẩn người, lo lắng hội họp cũng tan biến. Mã Tiểu Đào nói tiếp: - Cũng may là đệ không bị thương gì, tình huống lúc đó cụ thể ra sao e là đệ cũng không rõ, ta chỉ biết đến vậy thôi... - Chuyện này chẳng qua là ngoài ý muốn. Ta hi vọng nó sẽ không ảnh hưởng đệ quá nhiều. Đệ còn nhỏ, còn chưa đến tuổi nên gần gũi con gái, không cần phải suy nghĩ nhiều, cứ lo chuyện học tập tu luyện là được. Hiểu chưa? - Dạ hiểu, hiểu... Hoắc Vũ Hạo vội vàng đáp. Hắn không ngờ Mã Tiểu Đào sẽ nói thế, cả người cũng thả lỏng, ánh mắt nhìn Tiểu Đào tỷ cũng khác xưa. Mã Tiểu Đào nhìn dáng vẻ của hắn lại càng cảm thấy đáng yêu, cô nhẹn không được cười nói: - Thôi đừng có cẩn trọng như vậy. Tuy suýt chút nữa ta gây họa nhưng không phải đệ cũng không có bị thương gì sao? Mà trước nay, trừ đệ ra, chưa có người thứ hai chạm vào cơ thể ta, hơn nữa, còn không chỉ một lần. - Đệ... Hoắc Vũ Hạo muốn giải thích nhưng không biết nên nói thế nào, hai má lại đỏ bừng. Mã Tiểu Đào cười nói: - Thôi, đệ còn nhỏ, ta cũng không có ý gì. Chạm thì chạm thôi, ta cũng không tính toán. Đệ nhỏ hơn ta đến 7-8 tuổi, nếu đệ thích có thể gọi ta một tiếng tỷ tỷ. Sau này, đệ là người thân của ta, cũng xem như ta không làm mất danh tiết của mình. Đương nhiên, đệ là đệ đệ của ta thì nhất định sẽ không chịu thiệt thòi nữa, trong học viện Sử Lai Khắc ai dám bắt nạt đệ thì ta sẽ xử lý sạch sẽ, thế nào? - Tỷ tỷ... Hoắc Vũ Hạo đột nhiên cảm thấy khóe mắt cay cay. Khóc, là vì đau lòng hoặc cũng có thể vì lòng quá ấm áp, có lẽ, với người bình thường, những lời của Mã Tiểu Đào không có gì quá đặc biệt nhưng với Hoắc Vũ Hạo lại khác. Từ nhỏ đến lớn, hắn chỉ có mỗi một người thân là mẹ hắn, những người hầu trong phủ Công Tước đều coi thường hắn. Mãi đến khi gặp Bối Bối và Tiểu Nhã, vào học viện Sử Lai Khắc, nội tâm lạnh

lòng của hắn mới dần dần thay đổi, ấm áp hơn. Ngay cả Vương Đông cũng không biết khi hắn gặp Hoắc Vũ Hạo lần đầu, lúc đó tâm lý của Hoắc Vũ Hạo vì tổn thương quá nhiều mà suy nghĩ có chút lệch lạc, hắn liều mạng tu luyện cũng vì trả thù. Thậm chí có lúc, hắn còn muốn giết sạch cả nhà Công Tước Bạch Hổ, khiến bọn họ đoạn tuyệt nhất mạch.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 112: Tình thân (Thượng)

Thời gian dần trôi, cũng may Hoắc Vũ Hạo còn bé, mấy người bạn bên cạnh đều là người tốt, quan tâm và chăm sóc hắn nên dần dần mới bình thường trở lại. Tuy vậy, sâu trong nội tâm hắn, hắn vẫn cảm thấy mình rất cô đơn. Đồng đội, bạn bè, dù sao cũng không phải là người thân thật sự. Mà trên thế giới này, hắn đã sớm chẳng còn ai có thể xem là người thân, hắn liều mạng tu luyện, không phải cũng vì tránh để bản thân rảnh rỗi rồi càng thêm cô đơn hay sao? Lúc này, nước mắt hắn rốt cuộc đã rơi, rơi vì chính câu nói: "Ai dám bắt nạt đệ thì tỷ sẽ xử lý sạch sẽ." của Mã Tiểu Đào. Tỷ tỷ, nếu mình có tỷ tỷ, thì cô ấy sẽ có thể danh chính ngôn thuận tìm mình đi giúp cô áp chế Tà Hỏa, cũng danh chính ngôn thuận bảo vệ mình, chăm sóc mình, tỷ tỷ, hai từ này đối với hắn, quá xa lạ. "Khóc cái gì?" Mã Tiểu Đào nhất thời bị giọt nước mắt của Hoắc Vũ Hạo dọa ngẩn người. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên từ trên sofa nhào đến ôm chặt lấy cô mà khóc lớn. Hắn gào khóc thật to, không còn để ý đến chuyện gì nữa, thậm chí cũng không thèm quan tâm mình khóc đến ướt áo Mã Tiểu Đào nữa. Mã Tiểu Đào ngẩn người một lúc, sau đó bỗng nhiên cảm thấy đau lòng. Tuy cô không biết tại sao Hoắc Vũ Hạo lại khóc nhưng cô cảm nhận được những đau đớn trong lòng của hắn, nhất là tiếng khóc kia, rõ ràng là có một chút dựa dẫm, một chút ỷ lại. Bất kỳ cô gái nào cũng có một bản năng của người mẹ, chỉ là ít hay nhiều mà thôi. Đừng thấy bình thường Mã Tiểu Đào nóng nảy dữ dằn nhưng thực tế, nội tâm của cô lại vô cùng tinh tế. Nhiều khi, bên ngoài càng cứng rắn thì bên trong lại càng yếu ớt. Khi Hoắc Vũ Hạo ôm chặt lấy cô

mà khóc, đã hoàn toàn kích phát bản năng của người mẹ ở trong cô rồi. Cô khê vuốt lưng hăn, cũng không khuyên nhủ gì, cô biết lúc này chỉ khi nào để hăn khóc một cách thoải mái mới là biện pháp tốt nhất. Mà Hoắc Vũ Hạo khóc vì nỗi đau trong lòng, càng khóc càng nức nở, không sao ngăn được. Hăn nhớ lại tuổi thơ ở phủ Công Tước, khi đó, hăn rất sợ mùa đông, vì đến mùa đông, trong căn phòng của mẹ con hăn rất lạnh, ban ngày mẹ hăn vẫn phải làm việc vô cùng cực nhọc, bàn tay bị nứt nẻ nhưng cũng nhất quyết không cho hăn giúp đỡ, hơn nữa, bà còn nhận việc giặt quần áo cho những người làm ở phủ Công Tước chỉ để đổi lấy một chút dầu mỡ bôi lên. Mẹ hăn hiền lành, hòa ái nhưng rồi cũng phải ôm đau thương mà lặng lẽ ra đi. Hăn nhớ, có một lần hăn thấy mẹ hăn đau lòng khóc lớn, cũng chỉ vì hăn hỏi người một câu: "Mẹ ơi, chừng nào mới có đủ bánh ngô để ăn no." "Mẹ ơi, chừng nào mới có bánh ngô ăn để ăn no." Hoắc Vũ Hạo mơ màng khê nói. Chỉ một câu đơn giản như vậy mà Mã Tiểu Đào nghe xong run rẩy cả người, cô nhìn cậu bé trong lòng mình khóc như mưa, rốt cuộc ngày xưa nó đã phải chịu biết bao chuyện đau đớn thế? "Mẹ ơi... mẹ... mẹ ơi..." Hoắc Vũ Hạo vừa khóc vừa gọi, nước mắt của hăn đã ướt đầm vạt áo Mã Tiểu Đào, giây lát sau thì chìm vào giấc ngủ. Hăn khóc hết chừng mười lăm phút, sau đó khi hăn ngủ say rồi Mã Tiểu Đào mới nhẹ nhàng bế hăn lên. Mỗi người đều nhớ về mẹ của mình, nhưng hăn khóc đau đớn như vậy thì nỗi nhớ kia làm sao có thể đơn giản được? Mã Tiểu Đào có lẽ mãi không quên được nỗi đau đớn khi Hoắc Vũ Hạo gào khóc đêm nay. Hơn nữa, từ giấc mộng của hăn, cô cũng nghe được một vài chuyện ngày xưa của hăn. Mã Tiểu Đào không bế hăn lên giường mà cô ôm hăn ngồi yên ở đầu giường, để hăn rúc vào lồng ngực mình, tay thì nhẹ nhẹ vỗ sau lưng hăn... Trận đấu kết thúc vào buổi sáng, lúc này bên ngoài cửa sổ Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm đã sáng đèn, nghĩa là màn đêm đã ập xuống. Đêm nay Hoắc Vũ Hạo ngủ rất say, rất thoải mái, trong mộng hăn được gặp lại người mẹ đã qua đời của mình, vòng tay của mẹ hăn thật ấm áp, tinh thần lẫn thể xác của hăn đều thả lỏng, lâu lắm rồi hăn mới có thể ngủ mà không phải lo nghĩ gì. Mẹ ơi, mẹ... mẹ ơi. Hăn không ngừng lẩm bẩm, hăn ôm chặt lấy mẹ của mình, lúc này hăn cũng không khóc nữa, trong lòng dâng lên một tình cảm ấm áp lạ thường.

Sau một trận khóc lớn, nỗi đau đớn và cừu hận bị đè ép trong nội tâm hẳn cũng vì cái ôm ấm áp này mà thả lỏng đi rất nhiều. Có lẽ tuy khúc mắt trong lòng hẳn chưa được tháo bỏ nhưng ít ra từ giờ, hẳn không còn bế tắc nữa. Đàn ông dù lớn hay bé, trong cuộc sống vẫn không thể vắng mặt phụ nữ, họ có thể là mẹ, là chị em gái, là người yêu, là vợ, là hồng nhan tri kỷ... Hoắc Vũ Hạo nằm trong lòng Mã Tiểu Đào, cả thể xác lẫn tinh thần cũng bất tri bất giác lớn lên. Sáng sớm, khi tia sáng đầu tiên rọi vào căn phòng vừa vịn chiếu xuống mặt Hoắc Vũ Hạo, thì hẳn cũng dần tỉnh dậy. Cả người hẳn thoải mái không nói nên lời, hồn lực di chuyển thuận lợi trong người, lòng hẳn cũng vui vẻ một cách kỳ lạ, giống như tất cả những gì ăm chôn nén trong lòng đều đã phát tiết ra hết rồi vậy. - Thật thoải mái... Hẳn quay đầu đi định tránh tia nắng mặt trời nhưng vừa vịn chạm phải một cái gì đó hết sức mềm mại, 1/10 giây kế tiếp, hẳn lập tức hoàn toàn tỉnh táo. Hẳn theo bản năng mở to mắt, xuất hiện trước mặt hẳn là một gương mặt xinh đẹp. - Tiểu Đào tử, cái này, cái này là hiệu lăm... Hoắc Vũ Hạo vội vàng buông tay, nhanh như chớp bật dậy, gương mặt hẳn đỏ bừng vì xấu hổ. - Đệ gọi tử là gì? Mã Tiểu Đào nghiêm mặt nói. - Không ngờ ta lại bế đệ ngủ suốt một đêm. Hoắc Vũ Hạo có chút hồi hộp lên tiếng: - Tử tử. Hẳn kêu xong lại cúi đầu xuống đất. Mã Tiểu Đào ngồi thẳng dậy, hai tay duỗi thẳng về trước, vì duy trì một tư thế lâu nên có chút mỏi nhừ đau đớn, sau đó cô xoa đầu Hoắc Vũ Hạo nói: - Về phòng mình đánh răng rửa mặt đi. Một chút cứng chiều trong động tác của Mã Tiểu Đào nháy mắt xua hết lo lắng ngượng ngùng lòng hẳn, hẳn ngẩng đầu nhìn cô nói: - Tử tử. Mã Tiểu Đào mỉm cười nói: - Ừ, lần này gọi nghe êm tai hơn rồi. Nói xong cô lại kéo Hoắc Vũ Hạo đến gần mình sửa sang lại quần áo cho hẳn. - Về phòng rửa mặt rồi đi ăn uống một chút, trời không còn sớm lắm, chúng ta chuẩn bị nhanh còn đi tham dự trận đấu cá nhân nữa.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 112: Tình thân (Hạ)

- Dạ. Hoắc Vũ Hạo gật đầu đáp, gương mặt hần vẫn đỏ hồng nhưng ánh mắt nhìn Mã Tiểu Đào lại vô cùng thân thiết. Sau đó hần liền xoay người bước đi, ngay lúc hần đưa tay mở cửa thì bỗng nhiên Mã Tiểu Đào nói: - Vũ Hạo, khi nào đệ có thể mở lòng mình, tỷ tỷ cũng sẵn sàng nghe chuyện xưa của đệ. Hoắc Vũ Hạo xoay người, nhìn Mã Tiểu Đào mỉm cười tươi rói nói: - Dạ. Hai người bốn mắt nhìn nhau đều thấy rõ sự thân thiết trong mắt đối phương, tâm trạng của cô nhất thời tốt hơn rất nhiều, cô vẫy tay một cái, lúc này Hoắc Vũ Hạo mới ra về. Vừa ra khỏi phòng, Hoắc Vũ Hạo thở phào một hơi, hần cảm nhận cả người mình dường như lại thay đổi, Hồn Lực tăng lên một ít, tâm trạng vui sướng làm hần suýt chút nữa hét to cho cả thế giới này biết, hần có tỷ tỷ, có tỷ tỷ rồi. Khi Hoắc Vũ Hạo về đến phòng, vừa mở cửa ra liền thấy Vương Đông đang nằm ngủ trên giường của mình. Sau khi thấy Vương Đông, ánh mắt Hoắc Vũ Hạo lại càng thêm ấm áp, chắc hẳn tên ngốc này đã chờ mình ở đây từ hôm qua đến giờ. Hôm qua cả hai chỉ bị thoát lực, nghỉ ngơi một chút sẽ khôi phục ngay. Hoắc Vũ Hạo rón rén bước đến cạnh giường, Hoắc Vũ Hạo đánh vào mũi Vương Đông một cái nói: - Mặt trời lên cao đến đỉnh đầu rồi, dậy đi đồ lười. - Ui da. Vương Đông kêu lên một tiếng rồi theo bản năng búng người đứng dậy. Không biết tại sao tự dưng Hoắc Vũ Hạo đánh vào mũi Vương Đông xong lại bất tri bất giác so sánh với cảm giác hôm qua với Mã Tiểu Đào. Mũi của Vương Đông tuy nhỏ hơn nhưng cũng vênh cao, cách một lớp quần áo mà còn mềm mại như vậy... Vương Đông thấy Hoắc Vũ Hạo đứng trước mặt mình liền ngẩn người, sau đó nhìn hần một lượt từ trên xuống dưới rồi nói với vẻ cảnh giác: - Hôm qua ngươi không phải mặc bộ quần áo này. Hoắc Vũ Hạo vô cùng tự nhiên nói: - Ừ, hôm qua ta giúp tỷ tỷ áp chế Tà Hỏa, quần áo bị Tà Hỏa làm cháy hỏng mất rồi. - Tỷ tỷ? Giọng của Vương Đông đột nhiên cao vút. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Ừ, tỷ tỷ nói không muốn chịu hơn của ta nên đồng ý trở thành tỷ tỷ của ta, sau này tỷ tỷ sẽ bảo vệ ta, chăm sóc ta. Vương Đông, ngươi biết không? Từ khi mẹ ta qua đời, ta đã là một cô nhi, nhưng bây giờ, ta đã có người thân rồi. Vương Đông thấy ánh mắt sáng rực của Hoắc Vũ Hạo không khỏi đau nhói, gần như buột miệng nói: - Người còn có ta mà. Sau đó hần chợt thấy ánh mắt Hoắc Vũ Hạo nhìn mình có

chút quái dị liền vội vàng bổ sung: - Chúng ta là huynh đệ, không lẽ người không xem ta là huynh đệ sao? Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Nhưng nó không giống vậy. Vương Đông bướng bỉnh nói: - Có gì không giống? Hoắc Vũ Hạo đáp: - Từ trên người tử tử, ta cảm nhận được hơi thở của mẹ ta ngày xưa, chúng ta là huynh đệ, dĩ nhiên là không giống. - Ặc. Vương Đông định nói thêm gì đó nhưng suy nghĩ một chút rồi kèm chế cảm xúc lại, hừ một tiếng nói: - Người thật giỏi, ở đó cảm nhận tình thương của mẹ tử tử tử, còn ta thì ở đây đợi người, nếu không phải có mọi người cản lại, e là ta đã sớm xông vào rồi. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Người đợi ta? Lúc này không biết ai ôm gối ta ngủ như con heo ý nhỉ? - Người mới là heo. Vương Đông hùng hùng hổ hổ nhào đến đánh Hoắc Vũ Hạo, Hoắc Vũ Hạo quay đầu bỏ chạy nói: - Đừng có phá nữa, nhanh đi tắm rửa thay quần áo còn đi thi đấu trận cá nhân nữa. - Còn thi đấu gì nữa? Hôm qua học viện Tinh La cũng đã nhận thua luôn rồi, các thành viên chủ lực của bọn họ đều bị thương nặng làm sao đấu được nữa. Cho nên, hôm nay và ngày mai chúng ta đều được nghỉ ngơi dưỡng sức. Ngày một sẽ đấu trận chung kết. Hoắc Vũ Hạo vừa nghe bảo không cần đấu nữa thì hơi sững người nhưng lòng cũng thở phào nhẹ nhõm: - Không cần đấu thì tốt. Trận bán kết còn lại kết quả thế nào? Vương Đông đáp: - Lúc ấy ta vẫn còn hôn mê nên không biết rõ tình hình ra sao. Nghe Đại sư huynh bảo, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư dựa vào ưu thế của mình áp đảo thắng học viện Đế Áo, có điều bọn họ vẫn phải đấu tiếp trận đấu cá nhân vào hôm nay. - Dựa vào ưu thế áp đảo? Hoắc Vũ Hạo khẽ rung mình một cái, đội hình của học viện Đế Áo có cả một Hồn Đế và đến sáu Hồn Vương, nếu không tính đến chiến thuật thì bọn họ đã hơn hẳn học viện Tinh La rồi. Vương Đông gật đầu nói: - Nghe nói trận đoàn chiến của bọn họ nhanh hơn chúng ta nhiều, hơn nữa là do học viện Đế Áo bị áp chế không có cơ hội phản công. Có điều nghe nói gã đội trưởng của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư mạnh lắm, là Hồn Đạo Sư cấp sáu lận đó. - Vũ Hạo, hôm qua khi ta tỉnh lại đột nhiên ta nghĩ ra một cách này. Vương Đông đang nói đột nhiên trở nên hưng phấn. - Cách gì? Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi. Vương Đông thấp giọng nói: - Người nghĩ xem nếu hai chúng ta trong lúc sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ thì có thể tính tuy

hai mà một không? Hoắc Vũ Hạo có chút mơ mơ hồ hồ lắc đầu nói: - Cái này khó nói lắm, cho dù là một người cũng không giống với Hồn bình thường đâu. Vương Đông chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nói: - Vậy người nghĩ thử xem, nếu Từ sư huynh sử dụng Huyền Minh Trí Hoán đổi chỗ cho chúng ta vào phía kẻ địch ở thời điểm đó thì sao đây? Hai người bọn họ vô cùng ăn ý, Vương Đông chỉ mới nói đến đây thì Hoắc Vũ Hạo đã giật mình hiểu ý: - Ý người là... ta hiểu rồi. Nhưng không biết có được không nữa. Vương Đông nói: - Không thử làm sao biết được, chúng ta đến phòng Từ sư huynh hỏi thử đi. - Ừ. Hoắc Vũ Hạo lập tức đáp. Cả hai rửa mặt ăn sáng rồi chạy đi tìm Từ Tam Thạch nói rõ ý tưởng của mình. Từ Tam Thạch nghe xong lắc đầu nói: - E là khó lắm, nếu ta đang ở trong trạng thái Huyền Vũ Quy Giác Tỉnh thì may ra. Hơn nữa điều kiện đầu tiên để sử dụng Huyền Minh Trí Hoán là đối thủ không có đang sử dụng kỹ năng hay thứ gì đó có lực phòng ngự cường đại. Giống như hôm đó công chúa Cửu Cửu sử dụng hồn kỹ Tinh Quang ngăn cách chúng ta, ta không thể nào sử dụng kỹ năng đó với cô ấy cả. Mà nếu biến đổi trong quá trình Hồn Sư đang sử dụng Hồn Kỹ thì ta cần một lượng hồn lực nhiều hơn khoảng gấp đôi bình thường. Hồn sư sử dụng kỹ năng càng mạnh thì lượng hồn lực cần càng lớn, mãi đến khi không đủ để dùng nữa mới thôi. Mà yêu cầu của hai đệ là trong quá trình hai người sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ đúng không? Như thế lại càng không được, trừ phi ta trong trạng thái Giác Tỉnh đồng thời tu vi cũng đạt đến bậc Hồn Vương mới có hi vọng thành công.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 113: Chấn Thiên Phủ (Thượng)

Nghe Từ Tam Thạch nói thế, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không khỏi thất vọng, nếu Huyền Minh Trí Hoán có thể sử dụng trong lúc hãn thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ thì chắc chắn là một chiến thuật tốt nhất. - Thôi, hai đứa đừng có vậy nữa. Hai đứa mới gần đây tuổi mà có thể tham dự cuộc thi này, còn không ít lần gần cơn sóng dữ nữa, các người còn muốn gì nữa

đây? Vương lão sư cũng kỳ, ông ấy không chịu nói cho bọn huynh rốt cuộc Vũ Hồn dung hợp kỹ mới kia của hai đứa là gì, có điều, hôm đó huynh cũng nhìn được một chút, mạnh nha. Nếu có cơ hội, huynh cũng muốn thử một chút. Vương Đông cười cười nói: - Từ đại ca muốn thử một lượt hay thử từng cái đây? Từ Tam Thạch tức giận nói: - Dĩ nhiên là một cái rồi, đệ muốn cái mạng của huynh hay sao? Nói đến đây, đột nhiên hắn cười một cách gian xảo: - Các đệ có muốn đi xem trận đấu cá nhân không? Đương nhiên với điều kiện hai đệ phải hoàn toàn khôi phục rồi. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liếc mắt nhìn nhau, cả hai thậm chí còn nghe được nhịp tim đập nhanh của đối phương. Vì học viện Tinh La đã nhận thua nên bọn họ không cần đấu thêm 1 trận nữa, sáng nay là trận đấu giữa học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư với học viện Đế Áo, tuy Vương Ngôn đã giảng giải kỹ càng cho bọn họ về tình huống của hai học viện ấy nhưng bọn họ chưa lần nào được trông thấy tận mắt, hơn nữa, thi đấu cá nhân chắc cũng không mất nhiều thời gian. Hoắc Vũ Hạo nói: - Từ đại ca, chỉ ba người chúng ta thôi sao? Từ Tam Thạch cười cười nói: - Ba chúng ta là được rồi, gọi nhiều người theo làm gì? Bối Bối và Đái học trưởng còn đang dưỡng thương, à đúng rồi, hôm qua Mã học tử dẫn đệ đi có chuyện gì không? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Tỷ tỷ đối xử với đệ rất tốt. Về mặt Từ Tam Thạch khi nghe thấy câu nói của Hoắc Vũ Hạo cũng không khác lắm so với Vương Đông ban nãy: - Tỷ tỷ? Giỏi lắm. Nhóc con người làm việc nhanh thật. Hoắc Vũ Hạo liếc mắt nói: - Từ đại ca, chúng tôi chỉ nhận tỷ đệ mà thôi, tỷ tỷ nói nếu sau này có ai bắt nạt đệ thì... hô hô... huynh biết sao rồi chứ. Từ Tam Thạch rung mình một cái: - Thôi thôi bỏ đi, tỷ tỷ muội muội gì cũng là chuyện của hai người, ta không hỏi nữa là được chứ gì? Có đi không? Đi thì chạy nhanh lên, không còn nhiều thời gian đâu. - Đi. Bị lòng hiếu kỳ lôi kéo, hai người Hoắc Vũ Hạo và Từ Tam Thạch lén lút trốn ra khỏi tửu điểm, bọn họ với thân phận là đệ tử của học viện Sử Lai Khắc, hơn nữa còn là đội đã xác định vào trận chung kết nên cũng không khó thông qua kiểm tra vào khu vực nghỉ ngơi. Lúc này, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư và học viện Đế Áo đều đã có mặt ở khu vực nghỉ ngơi của mình, khi thấy ba người bọn họ bước vào thì hai học viện ấy

không khỏi giật mình liếc nhìn sang phía khu vực nghỉ ngơi của học viện Sử Lai Khắc, còn Vương Ngôn đã sớm đến đây thì khẽ nhíu mày có chút không hài lòng. - Vương lão sư. Từ Tam Thạch dẫn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bước vào khu vực nghỉ ngơi của học viện Sử Lai Khắc rồi đánh tiếng với Vương Ngôn. Vương Ngôn nói: - Không phải bảo các con ở tửu điểm nghỉ ngơi cho tốt sao? Đến đây làm gì? Vũ Hạo con không sao chứ? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Vương lão sư ngài yên tâm đi, Tà Hỏa của học tử đã được đệ tử áp chế, đệ tử cũng khôi phục lại rồi. Hắn không dám gọi Mã Tiểu Đào là tử tử nữa, sợ lại bị hỏi han một lần thì khổ. Vương Ngôn nói: - Vậy là tốt rồi. Thôi đã đến thì ngồi xuống cùng xem. Ba người lần lượt ngồi xuống bên cạnh hắn, Từ Tam Thạch tò mò hỏi: - Vương lão sư, trận đấu hôm qua rốt cuộc là thế nào? Đệ tử chỉ nghe nói học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư thắng áp đảo, nhưng cụ thể thế nào vậy? Vương Ngôn gượng cười nói: - Có biết vì sao hôm qua ta không cho các con ở lại xem thi đấu không? Hai mắt Từ Tam Thạch khẽ nhúc nhích nói: - Là sợ lòng tin của chúng ta bị đả kích? Vương Ngôn giật mình nói: - Con cũng thật thông minh, có điều, đây chỉ là một nguyên nhân, căn bản vì có ở lại cũng không xem được gì. Nói đến đây, giọng của hắn rõ ràng có chút ưỡn oái: - Lần này đến đây thi đấu, rõ ràng học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đã chuẩn bị cực kỳ chu đáo. Nghe ta nói lại tình huống ngày hôm qua thì các con sẽ hiểu thôi. Vì bọn họ là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của chúng ta nên ta cực kỳ chú ý từng hành động của bọn họ, nhưng các con có biết ta đã phát hiện ra gì không? Từ khi bắt đầu cuộc thi đến nay, các chiến thuật của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đều không hề lặp lại, hay nói đúng hơn, chúng ta chắc chắn sẽ không biết được trận đấu kế tiếp bọn họ sẽ thi đấu như thế nào, đây mới là chuyện quan trọng nhất đả kích lòng tin của các con. - Mà trong trận đoàn chiến hôm qua, đội trưởng Mã Như Long của bọn họ đã xuất chiến. Ta chỉ có thể dùng bốn chữ "vững như bàn thạch" để hình dung hắn. Hắn dùng hai kiện Hồn Đạo Khí cấp bảy áp đảo hết toàn trường, chỉ với một mình hắn đã gần như áp đảo hết toàn bộ bảy người của học viện Đế Áo, sáu người còn lại chỉ việc đơn giản sử dụng Hồn Đạo Pháo Đài, vậy là trận đấu kết thúc. Các con thử tưởng

tượng xem có sáu kiện Hồn Đạo Pháo Đài cùng phát nổ thì sẽ trông như thế nào? Cả sang đầu bị hỏng nặng nề. Mấy người học viện Đế Áo căn bản chưa kịp làm gì đã bị tóm ra khỏi sàn đấu. Nghe Vương Ngôn nói xong, ba người Hoắc Vũ Hạo không khỏi biến sắc, bọn họ biết đối thủ rất mạnh nhưng không nghĩ lại đến cấp bậc này, nếu vậy thì trận đấu kế tiếp phải đấu như thế nào đây? Vương Ngôn nói: - Sau khi xem xong trận đấu kia, ta lại chẳng thấy lo lắng gì cả, chúng ta cứ thi đấu hết sức là được. Từ Tam Thạch trầm giọng nói: - Vương lão sư, nếu đội chủ lực của chúng ta không xảy ra chuyện thì ngài nghĩ chúng ta có bao nhiêu % chiến thắng? Vương Ngôn trầm giọng nói: - Khó đoán được lắm. Từ Tam Thạch thở dài nói: - Đã vậy thì ngài cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngài không phải nói chúng ta đi được đến bước này đã vượt xa nhiệm vụ ban đầu rồi sao, kể đến đừng quan tâm thắng thua nữa. Dù sao chỉ còn một trận, chúng ta liều mạng mà đấu, thua cũng chẳng là gì. Huống chi chúng ta không phải chưa từng tạo ra kỳ tích, vì chúng ta, là học viện Sử Lai Khắc. Vương Ngôn mỉm cười nói: - Ta lại nghĩ trái lại là người nên nghĩ thoáng một chút, hi vọng đến hôm thi đấu các con đều có suy nghĩ này thì ta cũng yên lòng. Nói thật, bất kể là ta hay học viện đều không còn quan tâm thắng thua nữa. Nhưng nếu thua, thì áp lực các con sẽ lớn lắm, ta sợ các con chịu đựng không nổi, nếu các con có chuyện gì ta sẽ là tội đồ của cả thành Sử Lai Khắc mất. Từ Tam Thạch bật cười nói: - Làm gì đến mức đó Vương lão sư. Chúng ta là người được học viện tuyển chọn, người nào cũng vô cùng kiên cường. Hơn nữa chúng ta nếu thua cứ lập tức trở về, không lẽ về đến học viện còn bị nghe lời đàm tiếu sao? Trong lúc mấy thầy trò trò chuyện với nhau thì vị trọng tài đã bước lên sàn đấu, trên đầu tường Hoàng Thành, vị Hoàng Đế cũng đã có mặt, hơn nữa hôm nay cô công chúa Cửu Cửu vừa thua bọn họ cũng đến, đứng bên cạnh vị Hoàng Đế. Hoắc Vũ Hạo vốn rất nhạy cảm, hắn lập tức cảm nhận được có người đang nhìn mình nên theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, đối mặt với hắn là ánh mắt nhìn chăm chăm của công chúa Cửu Cửu. Hôm nay cô công chúa Cửu Cửu xinh đẹp tuyệt trần dường như có chút tức giận, đây là nhờ Hoắc Vũ Hạo có Linh Mâu, nên thị lực hơn xa người thường, ba người còn lại ở bên cạnh hắn đều không nhìn thấy được.

Trên đầu thành. - Ca, muội không phục, rõ ràng chúng ta có thể thắng mà. Công chúa Cửu Cửu bướng bỉnh nói. Hoàng đế Tĩnh La mỉm cười đáp: - Sao lại không phục còn tức giận thế kia? Thua là thua. Công chúa Cửu Cửu vẫn không cam lòng: - Nhưng mà kỹ năng mạnh nhất của muội còn chưa kịp sử dụng. Hoàng Đế Tĩnh La nói: - Cái đấy không phải muội muốn dùng là dùng. Hơn nữa cho dù muội có sử dụng được cũng chưa chắc thay đổi được kết quả. Cho dù không có kỹ năng phá vỡ tầng ánh sáng của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông thì muội nghĩ với thực lực của mình và những người còn lại có thể xử lý Mã Tiểu Đào sao? Vũ Hồn của Mã Tiểu Đào là Tà Hỏa Phượng Hoàng, cô ta cũng là con cháu của Mã Hồng Tuần, một thành viên trong Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất. Tu vi của cô ấy lên đến cấp 67, là một Hồn Đế mạnh nhất trong cuộc thi lần này. Hôm qua muội cũng thấy đó, ba Hồn Vương hợp lực lại cũng không thắng được cô ta. Còn trận cá nhân thì khỏi phải bàn đến, có Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành xuất chiến, căn bản bọn chúng có một cơ hội nào hết. Mặc dù lần này đội hình của học viện Sử Lai Khắc không phải là đội hình mạnh nhất, nhưng có ai dám xem thường học viện Sử Lai Khắc đâu hả? Huỳnh rất mong chờ, năm năm sau, khi mấy đứa nhỏ kia trưởng thành rồi thì cục diện sẽ thay đổi như thế nào đây. Công chúa Cửu Cửu hừ một tiếng nói: - Năm năm sau thì là chuyện của tương lai, ít nhất trong cuộc thi lần này bọn họ rất có khả năng sẽ thất bại mà nhục nhã trở về. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư quá mạnh. Mà lần này bọn họ còn chuẩn bị vô cùng cẩn thận nữa. Cho dù lần này học viện Sử Lai Khắc không gặp chuyện, với đội hình chính thức của họ cũng chưa chắc có cơ hội chiến thắng. Hoàng đế Tĩnh La cười nhạt một tiếng: - Tiểu muội à, muội đừng quá quan trọng chuyện thắng bại. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư và muội đều giống nhau, cả hai quá quan tâm đến kết quả và danh lợi, cho nên mới không nhìn đúng được hành động của học viện Sử Lai Khắc. Thực tế, trong mắt ta, học viện Sử Lai Khắc làm vậy đều có nguyên nhân của bọn họ. - Có nguyên nhân? Công chúa Cửu Cửu tò mò nói. Hoàng đế Tĩnh La trầm giọng hỏi. - Cửu Cửu, muội thấy thực lực của Hứa gia chúng ta như thế nào? Công chúa Cửu Cửu gần như lập tức đáp: - Đương nhiên là vô cùng mạnh mẽ rồi. Ngày xưa

chúng ta có thể dẫn dắt cả đế quốc đánh lùi kẻ thù hơn nữa còn giành được ngôi vị hoàng thất từ tay gia tộc Công Tước Bạch Hổ, trở thành người đứng đầu cả một đế quốc, tất cả đều dựa vào thực lực của mình. Hiện giờ, Hứa gia của chúng ta gần như là một trong những đại tộc lâu đời nhất trên đại lục này, ngay cả thời điểm Vũ Hồn Điện còn tồn tại và tàn sát khắp nơi cũng không làm được gì chúng ta.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 113: Chấn Thiên Phủ (Trung)

Hoàng đế Tinh La gật đầu nói: - Muội nói rất đúng. Hứa gia của chúng ta rất mạnh. Nhưng tại sao mãi đến khi đế quốc sắp không vượt qua nổi mới chịu ra tay? Không phải vì chúng ta chỉ biết bo bo giữ mình và tích lũy thực lực sao? Nhưng suốt mấy ngàn năm nay, Hứa gia chúng ta càng lúc càng thừa người, đến đời chúng ta, người chân chính được truyền thừa Vũ Hồn Tinh Quang cũng chỉ có huynh và muội. Rồi bây giờ muội nghĩ lại xem, học viện Sử Lai Khắc là một nơi như thế nào? Suốt vạn năm nay, bọn họ không ngừng phát triển, bọn họ âm thầm làm cho đại lục bao nhiêu chuyện không lẽ muội không nghe nói sao? Mấy đại đế quốc đều sợ họ. Nhưng chưa có một người nào biết rõ được bên trong học viện Sử Lai Khắc còn những bí ẩn gì nữa. Một nơi như vậy, muội nghĩ bọn họ sẽ dễ dàng phạm phải sai lầm sao? Hơn nữa theo điều tra của huynh, nếu học viện Sử Lai Khắc muốn, bọn họ hoàn toàn có đủ thời gian tuyển ra một đội chính thức khác. Học viện Sử Lai Khắc từ trước đến nay không hề thiếu thiên tài. Công chúa Cửu Cửu có chút không tin hỏi: - Ca, vậy ý của huynh là học viện Sử Lai Khắc không quan tâm đến cuộc thi này? Hoàng đế Tinh La, Hứa Gia Vĩ lắc đầu nói: - Không, không phải học viện Sử Lai Khắc không quan tâm cuộc thi này mà theo huynh nghĩ, bọn họ lại quan tâm đến mấy đứa nhỏ kia hơn. Nhiều người bị tu vi thấp kém của bọn chúng đánh lạc hướng, nhưng nếu sáng suốt sẽ nhìn ra, thiên phú của bất cứ đứa nào trong bảy đứa nhóc kia đều cực kỳ cao. - Học viện Sử Lai Khắc có lẽ vì muốn cho bọn chúng rút tĩa kinh nghiệm mà bỏ qua cơ hội đoạt chức quan quân lần này. Thua không sao, chỉ sợ không có người kế thừa thôi. Huynh thấy trước mặt mỗi người bọn chúng đều có một con đường tương lai vô cùng tươi sáng. Nếu cho bọn chúng năm mười năm nhất định bọn chúng sẽ trưởng thành với tốc độ khủng khiếp, học viện Sử Lai Khắc trong tương lai càng thêm đáng sợ. Nói đến đây, Hứa Gia Vĩ thoáng dừng một chút, mắt nhìn về phía chân trời xa xa. - Tiểu muội, muội phải nhớ. Học viện Sử Lai Khắc từng lãnh đạo ba đế quốc chúng ta chống lại đế quốc Nhật Nguyệt, bọn họ cũng đã từng vượt qua một lần thú triều, vậy mà đến nay bọn họ vẫn còn tồn tại. Nếu không có bọn họ làm Định Hải Thần Châm (*), e là ở biên giới của chúng ta lần

Thiên Hồn đã sớm có động tĩnh của đế quốc Nhật Nguyệt rồi, thôi, xem trận đấu đi. (*) Định Hải Thần Châm hay cây gậy "Như ý Kim Cô", là vũ khí của Tôn Ngộ Không có thể thay đổi kích thước, được đặt sau tai Ngộ Không, thường được dùng để đập yêu quái. Đúng vậy, sau đó trận đấu cũng bắt đầu. Học viện Đế Áo không biết có phải thẹn quá hóa giận hay không mà người đầu tiên ra thi đấu cũng chính là vị đội trưởng của bọn họ. Mà bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư lại là một thanh niên có dáng người cao gầy. Vương Ngôn đã sớm thuộc lòng thông tin của từng người trong đội đối thủ, hắn lập tức giới thiệu sơ lược về hai người đang đứng trên sàn đấu. - Đội trưởng học viện Đế Áo, Khương Bằng, Hồn Đế cấp 61 hoặc 62. Là người đầu tiên trong lịch sử học viện Đế Áo chưa đến 20 tuổi đã đạt cấp Hồn Đế. Đây là lý do tính hình của hắn cực kỳ kiêu ngạo, vũ hồn là Chấn Thiên Phủ, một loại vũ hồn cực kỳ mạnh mẽ. Nếu xét về mặt vũ hồn trong nhóm Khí Vũ Hồn hệ Cường Công thì có lẽ chỉ có Hạo Thiên Chùy của Vương Đông là miễn cưỡng hơn được hắn. - Còn người bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư là một thành viên của đội chính thức tên là Mễ Già, là Hồn Đạo Sư cấp năm. Chiến thuật bọn họ cứ liên tục thay đổi nên ta cũng không nắm rõ được chính xác thực lực của hắn như thế nào. Trong các trận đấu trước đây, hầu như lúc nào cũng có mặt hắn. Hắn là một người tính tình trầm tĩnh, từ trước đến nay chưa từng phạm sai lầm nào. Khi Vương Ngôn nói đến chỗ "chưa từng phạm sai lầm nào" thì trận đấu kia đã chính thức bắt đầu. Mễ Già của đội Nhật Nguyệt hô lớn một tiếng, trên người vang lên hàng loạt tiếng kim loại va chạm vào nhau. Một khối kim loại màu đen nhanh chóng xuất hiện sau lưng hắn, từ từ bao phủ lấy cơ thể hắn, giống như trên người hắn bỗng nhiên mọc ra một bộ giáp vậy, ngay cả eo và chân hắn cũng xuất hiện những mảnh kim loại tương tự. Sau khi lớp kim loại màu xanh ấy bao phủ hết người hắn thì Khương Bằng của học viện Đế Áo đã chạy vọt về phía hắn qua được một nửa sàn đấu. Bộ áo giáp trên người Mễ Già chỉ cần nhìn sơ đã biết rất nặng rồi, phía sau còn chồng thêm ba lớp, lấp lóe ánh sáng kim loại màu lam, trên ngực và bụng hắn lại lập lòe ánh sáng màu trắng, rất có thể đó là vị trí của trận pháp trung tâm. Hồn Đạo Khí hình bộ giáp bao phủ toàn thân?

Hoắc Vũ Hạo mở to mắt nhìn chăm chăm hẳn, tuy trước giờ hẳn chưa từng thấy qua loại Hồn Đạo Khí này nhưng đã từng nghe Phàm Vũ nhắc đến một loại Hồn Đạo Khí như giống như áo giáp của người đế quốc Nhật Nguyệt, có điều bộ giáp này là một kiện Hồn Đạo Khí đặc biệt khác xa bình thường. Có nó, thì lực tấn công lẫn phòng ngự đều tăng lên rất nhiều, thậm chí tu vi còn tăng mạnh nữa. Về phương diện vũ hồn, Hồn Đạo Sư đúng là có chút thua kém nhưng xét đến Hồn Đạo Khí thì những loại Hồn Đạo Khí như bộ áo giáp này có thể bù đắp lại khuyết điểm cho Chiến Hồn Sư hệ Cường Công. Tiếc là hiện nay học viện Sử Lai Khắc vẫn còn đang gặp vấn đề khó khăn về mặt nghiên cứu cũng như chưa từng có kinh nghiệm chế tạo những loại Hồn Đạo Khí này. Không ngờ hôm nay ở đây, trong trận đấu này, hẳn có thể được tận mắt trông thấy. Ánh sáng màu lam trên tay Mễ Già bùng sáng, một chuôi kiếm thật dài xuất hiện nổi với bộ áo giáp của hẳn. Chuôi kiếm này tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ở ngay đường rãnh kiếm dường như có một cái trận pháp, nơi đó không ngừng tỏa ra ánh sáng màu xanh lam. Khi Mễ Già làm đến bước này thì đối thủ đã đến ngay cạnh hẳn. Khương Bằng đúng là không hổ danh đệ tử ưu tú nhất trong lịch sử học viện Đế Áo, khi hẳn chạy về phía này hoàn toàn không hề phóng thích ra vũ hồn của mình, vì nếu hẳn sử dụng vũ hồn ngược lại sẽ làm tốc độ di chuyển chậm hơn, mãi đến khi đến gần rồi hẳn mới phóng thích vũ hồn ra. Hai vàng, hai tím, hai đen, sáu cái Hồn Hoàn nháy mắt từ dưới chân hẳn bay lên, trên bầu trời bỗng vang lên một tiếng sét đánh, nương theo bước nhảy thật cao của Khương Bằng, một vật thật lớn từ trên trời bay xuống. Đây là một cây búa rất to, cán búa dài chừng năm thước, càng đáng sợ hơn là ở phần to nhất của nó lại có đường kính đến năm thước. Bên ngoài phủ một lớp sơn đen như mực tỏa ra hàn khí bức người. Chỉ cần nhìn bề ngoài cũng đủ thấy đây là một thứ có lực phá hoại cực lớn. Hai tay hẳn nắm lấy cán búa, lúc này hẳn vẫn không sử dụng Hồn Kỹ, hẳn nâng búa lên đập mạnh xuống, Chiến Thiên Phủ xoay vòng trên không trung phát ra những tiếng nổ thật lớn rồi mượn lực từ không trung bay thẳng về phía Mễ Già. Mễ Già hoàn toàn không chút sợ hãi, hai chân hẳn khễ trượt, đẩy cả người lui về sau chừng một thước, đồng thời ánh sáng màu lam từ Hồn Đạo Khí quanh cơ thể hẳn

sáng lên dữ dội, ánh sáng màu lam ấy như có mối liên hệ với thanh kiếm trên tay hắn, hai tay hắn cầm thanh kiếm chỉ thẳng lên cao. Có thể nhìn thấy động tác này của hắn được thực hiện một cách hết sức khó khăn, lại còn không có chút rục rờ nào, cực kỳ đơn giản, trực tiếp và chính xác. Mũi kiếm nung vào chiều dài hơn bảy thước của thân kiếm mà quét thẳng về phía cán búa của đối thủ. Khương Bằng hừ lạnh một tiếng, cả người hắn vẫn lơ lửng trên không trung, Chấn Thiên Phủ vẫn tiếp tục bay đi, hoàn toàn không có ý định dừng lại, lát sau, nó đã va vào thanh kiếm màu lam kia. Sau đó, trên sàn đấu vang lên một tiếng nổ thật lớn, Mễ Già lão đảo lui về sau, còn Khương Bằng thì rơi xuống từ trên cao, cả người còn phủ đầy tia chớp điện nữa. Hoắc Vũ Hạo lập tức hiểu ra, bộ áo giáp và thanh kiếm của Mễ Già hẳn là có chứa tác dụng tương tự như lôi điện. Hồn Đạo Khí Cận Chiến mang thuộc tính vốn không có gì đặc biệt nhưng Hoắc Vũ Hạo giật mình nhận ra thực lực của Mễ Già đã được bộ áo giáp kia tăng phúc tăng lên rất nhiều, tuy bề ngoài vẫn là một Hồn Vương nhưng sức mạnh của hắn lại tương đương với một Hồn Đế. Bấy nhiêu đã đủ thấy kiện Hồn Đạo Khí của hắn tốt và mạnh như thế nào. Hoắc Vũ Hạo càng giật mình hơn khi nghe Vương Ngôn ngồi bên cạnh nhỏ giọng nói: - Trong các trận đấu trước Mễ Già luôn sử dụng Hồn Đạo Khí Viễn Trình, hôm nay là lần đầu tiên hắn sử dụng Hồn Đạo Cận Chiến. Có điều, Mễ Già cũng chịu thiệt không nhỏ, hắn phải nhận lúc Khương Bằng đang bị tê liệt mà thừa thắng xông lên, hai người thoáng dừng một lúc, Mễ Già tuy nôn nóng nhưng vẫn không hề lỗ mãng, ánh sáng màu xanh sau lưng hắn càng lúc càng đậm và rục rờ hơn, cả người hắn bất ngờ tăng tốc lao nhanh ra ngoài, mũi chân điểm nhẹ xuống đất rồi quẹo một góc 90 độ, sau đó chạy thẳng đến vị trí trung tâm của sàn đấu. Lúc này vẻ kiêu ngạo trên mặt Khương Bằng đã bớt đi rất nhiều, hắn đương nhiên biết trận đấu này quan trọng với học viện Đế Áo đến nhường nào. Hắn là người đầu tiên ra thi đấu không phải vì xúc động mà chỉ khi nào hắn giải quyết được vài đối thủ thì bọn họ mới có cơ hội. Đây cũng là nguyên nhân tại sao đến giờ hắn vẫn chưa sử dụng Hồn Kỹ, vì hắn cần tiết kiệm Hồn Lực, như vậy mới có thể chiến đấu lâu dài được. Nhưng thực lực của Mễ Già so với tưởng tượng của hắn còn mạnh hơn rất nhiều, đối thủ rõ

ràng là một Hồn Vương không phải nhờ tu luyện bình thường mà có cấp bậc này, hay nói cách khác, hắn không phải là một Hồn Sư chính thống, nhưng khi người kia mặc bộ áo giáp vào tấn công hắn, hắn lại rơi xuống hạ phong. Cả người Khương Bằng bị tê liệt không còn cảm giác gì nữa, hắn chỉ còn cách cố gắng trở lại trạng thái bình thường càng sớm càng tốt nếu không bản thân mình càng thêm bất lợi. Nghĩ đến đây, ba cái Hồn Hoàn trên người hắn đồng loạt bùng sáng, Hồn Hoàn màu tím trên người hắn phát ra ánh sáng cao quý, Chấn Thiên Phủ vang lên từng tiếng nổ rồi lại tự động rời tay bay đi. Chấn Thiên Phủ được Vương Ngôn nhận xét là một Vũ Hồn sức mạnh cường đại dĩ nhiên không phải tầm thường, nó xoay tít tạo thành ảo ảnh như một cái đĩa CD, mà bản thân nó còn tỏa ra hàn khí bức người nữa. Nó từ trên trời bay xuống như một cái bóng đen, nhắm thẳng vào Mễ Già. Suốt cả quá trình ấy, Mễ Già hoàn toàn không ngẩng đầu lên nhìn một cái nào nhưng hắn lại biết rõ quỹ tích di chuyển của thanh Chấn Thiên Phủ ấy ra sau, ngón chân trái của hắn chỉ xuống đất, cả người xoay tròn một trăm tám mươi độ, thanh kiếm trong tay cũng xoay tròn có xu hướng di chuyển về phía Chấn Thiên Phủ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 113: Chấn Thiên Phủ (Hạ)

Lần này Hoắc Vũ Hạo trông thấy rõ ràng khi Mễ Già xuất kiếm, bất kể là bộ áo giáp hay thanh kiếm trên tay hắn đều được phủ một tầng lôi điện màu xanh lam, mà những tia điện quang đó không hề phân tán mà còn tập trung ở mũi kiếm, mạnh mẽ bộc phát ra xung quanh. Lôi điện là thứ bất ổn định đến nhường nào vậy mà có thể thông qua một món Hồn Đạo Khí phong ấn nó đồng thời khống chế sử dụng. Hoắc Vũ Hạo quả thật không thể hình dung nổi rốt cuộc món Hồn Đạo Khí đó tuyệt diệu đến nhường nào. Theo hắn thấy, món Hồn Đạo Khí ấy không chỉ là cấp năm, chưa chắc Mễ Già có thể tự chế tạo ra được. Nhất là chuôi kiếm, lôi điện bay ra từ nó như một thực thể bình thường, trong thời gian sử dụng thậm chí cảm nhận được như

có dao động sóng nướng vậy. Nhưng, lúc này Mễ Già đã tính sai. Khương Bằng ở xa xa đột nhiên đưa tay lên không trung vẫy một cái, Chấn Thiên Phủ trên không trung vốn đang hùng hùng hổ hổ bay đến tức thì rẽ một đường quỹ dị, nháy mắt vòng ra sau lưng Mễ Già, đập mạnh xuống. Phản ứng của Mễ Già cũng không chậm, hần phát hiện không ổn lập tức lao người về trước, bộ giáp trên người sáng rực rỡ, nhưng lúc này không phải tăng tốc cho hần vọt thẳng về trước mà trực tiếp bắn ra tia sáng về phía sau, hần cố gắng muốn ngăn cản một kích của Chấn Thiên Phủ. Tuy vậy, Hồn Đế vẫn là Hồn Đế, Mã Già mặc dù nhờ vào Hồn Đạo Khí tăng tu vi lên rất nhiều nhưng Khương Bằng là ai, là đệ nhất thiên tài trong lịch sử học viện Đế Á chứ nào phải người tầm thường, lúc này Hồn Hoàn màu vàng đầu tiên trên người hần đã nhấp nháy, có điều nó không nhấp nháy mạnh như những Hồn Sư khác sử dụng Hồn Kỹ, nó nhẹ nhàng như nhịp đập của trái tim vậy. Nếu có ai thường chú ý Khương Bằng trong những trận đấu trước nhất định sẽ phát hiện từ trước đến nay hần chưa bao giờ sử dụng Hồn Kỹ thứ nhất. Theo lẽ thường, Hồn Kỹ của Hồn Sư càng về sau càng mạnh, vì khi đó những Hồn Hoàn được phụ thêm sẽ tăng dần năm tuổi. Nhưng Khương Bằng lại khác, Hồn Kỹ đầu tiên của hần không thuộc lại công kích hay phòng ngự mà lại là một kỹ năng khổng chết, khổng chế bản thân Vũ Hồn. Vũ Hồn Chấn Thiên Phủ là một Khí Vũ Hồn cực kỳ mạnh mẽ của hệ Cường Công, bản thân còn có cả lực phá hủy hiểm ai bì nổi, thậm chí còn so sánh được với Hạo Thiên Chùy của Vương Đông. Nên dù không dùng đến kỹ năng ấy, thì lực phá hoại của nó đã quá mạnh rồi. Ban đầu khi Khương Bằng chọn Hồn Hoàn đầu tiên nhất thời ngoài ý muốn chọn sai Hồn Thú, có điều kết quả lại mang đến một Hồn Kỹ khổng chế tuyệt vời như vậy, bản thân hần có thiên phú cực cao cộng thêm sự chỉ điểm của các lão sư ở học viện Đế Áo, hần đã mở ra một con đường mới, sáng tạo nên một phương thức công kích độc đáo vô cùng, được hần đặt cho cái tên là Đồ Long Thập Bát Trảm. Đồ Long Thập Bát Trảm của hần mạnh nhất ở chỗ nó không phải là Hồn Kỹ, xét ra nó còn mạnh hơn Hồn Kỹ nữa, hơn nữa nó có thể kết hợp sử dụng cùng những Hồn Kỹ bình thường. Nhờ vào sự khổng chế của Hồn Hoàn thứ nhất này, hần có thể liên tục điều khiển

Chấn Thiên Phủ trên không trung oanh kích mười tám lần, đòn sát thủ này đến tận trận thi đấu cá nhân ngày hôm nay hẳn mới đem ra sử dụng. Ầm. Một tiếng động thật lớn vang lên, Chấn Thiên Phủ mạnh mẽ bay đến xé rách tầng ánh sáng màu xanh thành hai phần, mạnh mẽ đập vào lưng Mễ Già. Nháy mắt sau, lại vang lên một tiếng nổ khác, Mễ Già chật vật ngã nhào về trước. Tiếng động ấy là tác dụng từ kỹ năng oanh kích mạnh mẽ của Chấn Thiên Phủ, đây là tấn công vào cơ thể, dĩ nhiên sẽ tạo ra vết thương không nhẹ. Cụ thể nhìn bộ giáp của Mễ Già kia, phía sau lưng một lỗ to, lõi điện không ngừng bắn ra bên ngoài, Mễ Già cũng phun ra một ngụm máu, lão đảo ngã xuống đất. Không phải vì Khương Bằng quá mạnh mà do lần này đòn tấn công của hắn quá đặc biệt, so với những thông tin mà học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư có về Khương Bằng hoàn toàn khác hẳn. Đây là lý do chủ yếu tại sao Mễ Già lại chịu thiệt thòi đến vậy. Khương Bằng thông qua Chấn Thiên Phủ lại một lần nữa phát tiết cơn bức bối trong lòng, Chấn Thiên Phủ nháy mắt nương theo tiếng nổ chói tai kia lại một lần nữa chém đến, lần này vẫn là vị trí cũ. Lần một, Mễ Già nhờ vào bộ áo giáp với lực phòng ngự khủng bố như vậy mà vẫn không chịu nổi thì thêm lần thứ hai này cho dù hắn không chết cũng sẽ trọng thương. Đúng lúc này, vị trọng tài trên không tức thì ra tay chặn đứng Chấn Thiên Phủ, đồng thời cũng như tuyên bố trận đấu này đã chấm dứt. Khiên Bằng triệu hồi lại vũ hồn của mình, hắn xoay người, lạnh lùng nhìn về phía đội Nhật Nguyệt ngoắc ngoắc ngón tay. Tiểu Hồng Trần lập tức đứng dậy muốn lên sàn đấu nhưng bị Mã Như Long đưa tay ngăn cản. Tiểu Hồng Trần vẫn không chịu bỏ qua, hắn nhìn chăm chăm Mã Như Long, nhưng Mã Như Long khẽ lắc đầu rồi liếc mắt nhìn hắn. Sau đó xoay người bước lên sàn đấu. Quả thật trong đoàn chiến, tác dụng của Hồn Đạo Khí rất lớn nhưng nếu thi đấu cá nhân thì khó mà dùng Hồn Đạo Khí bù đắp sự chênh lệch giữa Hồn Vương và Hồn Đế được. Đừng quên Khương Bằng không phải một Hồn Đế bình thường, hắn là tinh anh do học viện Đế Áo đặc biệt đào tạo, có thể nói đã tập trung toàn bộ tinh thần vào hắn. Trong thời khắc quyết định thắng bại, làm sao hắn có thể nương tay nữa? Ngay cả người đầu tiên ra thi đấu là Mễ Già cũng không nghĩ mình sẽ thắng được Khương Bằng,

những việc hăn làm chỉ hi vọng có thể tiêu hao được một chút hồn lực của đối thủ. Nhưng hiện tại, với kết quả này e là phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư chịu thiệt thòi nhiều hơn. Thấy Mễ Già bị đánh bại, hai mắt Vương Ngôn sáng bừng, có lẽ trong đầu hăn lại nghĩ ra một biện pháp gì đó. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư tuy rằng cực mạnh về mặt Hồn Đạo Khí nhưng một Hồn Đạo Sư chỉ y lại vào Hồn Đạo khí thì làm sao vượt trội hơn một Hồn Sư tinh anh được. Khương Bằng có thể bức Mã Như Long ra thi đấu, đối với học viện Sử Lai Khắc là một việc tốt vô cùng, bọn họ có thể quan sát phương thức chiến đấu của vị đội trưởng kia mà sắp xếp chiến thuật phù hợp. Thấy Mã Như Long ra thi đấu, Khương Bằng cũng biến sắc, hai mắt hí lại, nếu hăn có thể thắng Mã Như Long không chừng học viện Đế Áo vẫn còn cơ hội chuyển bại thành thắng. Trận chiến này cực kỳ quan trọng. - Ta nhất định sẽ đánh bại người. Khương Bằng cầm Chấn Thiên Phủ trong tay chỉ về phía Mã Như Long, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích. Mã Như Long cười nhạt một tiếng nói: - Người nghĩ chỉ một câu như vậy là có thể chọc ta tức giận sao? Cả hai nói xong liền tự động lui về sau. Khương Bằng hừ lạnh một tiếng nói: - Mã Như Long, ta sẽ cho người thấy, Hồn Đạo Sư nương nhờ sức mạnh từ Hồn Đạo Khí tuyệt đối không thể sánh được với một Hồn Sư dựa vào chính sức mạnh của mình, người cũng sẽ như tên kia bị ta đánh ngã khỏi sàn đấu. Mã Như Long lắc đầu nói: - Mễ Già cũng chưa phát huy ra hết thực lực, mà người thắng hăn cũng không có nghĩa Hồn Sư mạnh hơn Hồn Đạo Sư. Hồn Đạo Khí Mễ Già sử dụng không phải Hồn Đạo Khí do hăn tự chế tạo, món đồ đấy chủ yếu nhằm vào người, vì vậy hăn mới không thể phát huy hết thực lực của mình. Cho nên, Hồn Đạo Sư mạnh nhất là khi sử dụng Hồn Đạo Khí của chính mình. Những Hồn Đạo Khí ta sử dụng đều là tự tay ta chế tạo, ta sẽ cho người thấy, một Hồn Đạo Sư thật sự là như thế nào. Khương Bằng hừ một tiếng nói: - Ta tin người mới là lạ, người từng dùng một kiện Hồn Đạo Khí cấp bảy, không lẽ cũng là do người chế tạo? Mã Như Long lạnh nhạt nói: - Ta không cần phải gạt người. Lúc này, hai người bọn họ đều đã di chuyển đến mép rìa sàn đấu, sau đó, nương theo hiệu lệnh bắt đầu của trọng tài, trận chiến bắt đầu. Khương Bằng vẫn như cũ vọt nhanh về phía

Mã Như Long. Mã Như Long nâng tay phải lên, có thể thấy trên mỗi ngón tay phải của hắn đều có một chiếc nhẫn bằng bạc, chiếc nhẫn đầu tiên lóe sáng, một ống pháo kim loại dài chừng một thước, đường kính hơn mười phân bỗng nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, nháy mắt sau đã được hắn nâng lên vai, Vũ Hồn của hắn cũng xuất hiện. Vũ Hồn của Mã Như Long vừa được phóng thích thì cơ thể hắn bỗng biến hóa vô cùng kỳ quái, đầu của hắn phình to, hoàn toàn không cân xứng với cơ thể nữa, tóc tai cũng thừa thớt hơn, trông vừa xấu xí vừa quái dị. Vũ Hồn của hắn gọi là Đại Đầu Linh Viên, một dạng Thú Vũ Hồn có tác dụng phụ trợ, cũng giống như đa số các Hồn Đạo Sư khác, vì để có thể sử dụng Hồn Đạo Khí lâu hơn, các Hồn Kỹ của Mã Như Long chủ yếu đều có tác dụng phụ trợ tăng Hồn Lực hoặc tăng cường Hồn Kỹ. Đây cũng là lý do tại sao hắn có thể vượt cấp chế tạo ra Hồn Đạo Khí cấp bảy. Về phương diện chế tạo Hồn Đạo Khí, Mã Như Long tuyệt đối đủ tư cách gọi là thiên tài của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, nếu không phải tu vi hắn chưa đủ thì có lẽ lúc này đã được đánh giá là Hồn Đạo Sư cấp bảy rồi. Hai vàng, hai tím, hai đen, sáu cái Hồn Hoàn đồng thời xuất hiện. Ống pháo kia cũng phát ra ánh sáng chói mắt. Một viên đạn ánh sáng màu trắng tức thì bắn thẳng về phía Khương Bằng với tốc độ khủng khiếp, gần như nháy mắt đã đến ngay trước mặt hắn. Khương Bằng tập trung mọi sự chú ý vào Mã Như Long nên dĩ nhiên cũng trông thấy đòn tấn công, hắn lập tức tung người tránh né, Hồn Hoàn thứ hai lóe sáng, nháy mắt sau, bỗng xuất hiện hai ảo ảnh hợp cùng hắn là ba bóng người khác nhau, hơn nữa cả ba còn làm những động tác khác biệt nữa. Hai bóng người bay thẳng đến đối mặt trực tiếp với viên đạn ánh sáng, còn một bóng người còn lại thì cố gắng tránh đòn công kích kia. Nhưng dường như Mã Như Long đã sớm đoán được Khương Bằng sẽ hành động như vậy nên nháy mắt sau, ứng biến của Khương Bằng đã trở thành công cốc vì viên đạn ánh sáng ấy bỗng nhiên phát nổ. Một màn ánh sáng màu bạc tức thì bao phủ lấy sàn đấu, chừng mười vạn khán giả ở Quảng Trường Tinh La đang chăm chú theo dõi trận đấu cũng phải nhắm mắt lại, ánh sáng màu bạc trên sàn đấu càng lúc càng thêm rực rỡ. Khương Bằng tuy đã tạo nên ba ảo ảnh như phân thân nhưng kiểu gì vẫn là người đứng

mũi chịu sào, ngay khi màn ánh sáng bùng nổ, hân hét lên một tiếng thảm thiết, ngay khi hân nhắm mắt lại thì mọi thứ trước mắt đã hóa thành một mảnh trắng xóa.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 114: Bản Thể Tông (Thượng)

Thiểm Quang Pháo. Ai có thể nghĩ đến ở thời điểm đối mặt với cường địch, kiện hồn khí thứ nhất mà Mã Như Long sử dụng lại chính là Thiểm Quang Pháo cấp bốn đây? Hành động kia đã minh chứng rõ ràng cho mọi người thấy, lựa chọn này của hân chính là hoàn hảo nhất. Khương Bằng chợt mất đi năng lực thị giác. Khí thể lao tới trước tự nhiên kết một tiếng mà dừng lại, hai tay đưa lên che chở hai mắt, thúc giục Hồn Lực nhanh chóng lui trở về phía sau. Đồng thời Chấn Thiên Phủ ở bên người cũng múa may thành một mảnh phủ ảnh bảo vệ bản thân. So với hân, Mã Như Long liền có vẻ cực kỳ bình tĩnh, Thiểm Quang Pháo ở trong tay biến mất. Hân vẫn đứng nguyên bất động tại chỗ như cũ, thậm chí không ai thấy rõ hân làm như thế nào mà có hơn mười khóa quang đạn khéo léo từ phía sau lưng của hân bay ra ngoài như tia chớp. Những viên quang đạn loại nhỏ này cũng không phải trực tiếp bay về phía đối thủ mà là đồng thời bay về bốn phương tám hướng. Ngay sau đó, mỗi một viên đồng thời nổ tung ở bên trên sàn đấu. Đừng nhìn thể tích của viên quang đạn kia không lớn, nhưng mà tiếng nổ mạnh cũng vang lên to vô cùng, cả một đám liên tiếp nổ mạnh khiến cho Khương Bằng cảm thấy có chút kích động. Chấn Thiên Phủ ở trong tay múa may càng thêm dồn dập. Thậm chí còn sử dụng ra đệ tứ Hồn Kỹ, bộc phát hơn mười đạo phủ ảnh cực kỳ khủng bố. Hoắc Vũ Hạo ở bên dưới đài chăm chú nhìn xem, bởi vì hân muốn biết cường giả đến từ Nhật Nguyệt đế quốc khi chiến đấu đến tột cùng là như thế nào. Đồng dạng là có tu vi Hồn Đệ, Hồn Đạo Sư sẽ chiến đấu với Hồn Sư như thế nào? Mã Như Long và Khương Bằng nói chuyện với nhau đã gợi ý cho hân rất nhiều. Nhất là câu nói kia của Mã Như Long, chỉ có chính mình mới hiểu rõ bản thân, những

Hồn Đạo Khí hẳn dùng đều là do chính mình chế tạo. Ngay từ khi bắt đầu chiến đấu, Mã Như Long đã nắm giữ thế chủ động rất tự nhiên. Hoắc Vũ Hạo tuyệt không cho rằng đây là do may mắn tạo nên. Mã Như Long cường đại không chỉ là ở Hồn Đạo Khí mà còn là phán đoán được lòng người. Đầu tiên là hẳn phóng thích năng lực, phân biệt hạn chế về thính lực và thị lực của đối thủ. Loại chiến pháp này của Hồn Đạo Sư tuyệt đối là lần đầu tiên mới nghe thấy. Cũng khó trách Khương Bằng trúng chiêu. Đương nhiên nếu tiếp theo lại dùng phương thức giống như vậy thì khẳng định là sẽ không có hiệu quả tốt như vậy nữa. Lúc này Hồn Đạo Khí ở trên người Mã Như Long đã xuất hiện biến hóa, một cái khẩu pháo dài chừng một thước, đường kính chỉ khoảng ba centimet màu vàng xuất hiện ở trên đầu vai hẳn. Trong nháy mắt tiếp theo, một cột sáng đỏ như máu cực nhỏ chọt bắn ra. Trong thời gian hẳn đang thao tác Hồn Đạo Khí, những người đứng xem có một loại cảm giác thông thuận, lưu loát như nước chảy mây trôi. Từ đầu đến cuối không hề dừng lại chút nào. Dường như là trước khi đám quang đạn kia nổ tung thì cái nòng pháo màu vàng này đã xuất hiện ở trên đầu vai của hẳn. Khi tia sáng kia bắn ra bên ngoài thì Hồn Kỹ thứ tư của Khương Bằng cũng nháy mắt hoàn thành. Đạo huyết quang đã bắn tới trước người của hẳn. Tu vi tới cấp bậc Hồn Đế, cảm giác sẽ cực kỳ mãn tuệ. Cho dù là thị giác và thính giác đều bị ảnh hưởng thật lớn, thì khi cái cột sáng huyết sắc kia phát ra thì Khương Bằng vẫn còn cảm thấy nguy cơ lông tóc toàn thân dựng đứng lên. Gần như là theo bản năng hẳn liền đem Chấn Thiên Phủ chắn ngang ở trước người, vừa lúc chặn đứng đạo huyết quang kia. Không có tiếng nổ vang kịch liệt, tại cái chỗ đạo huyết quang này bắn thẳng vào, bên ngoài Chấn Thiên Phủ nhanh chóng xuất hiện một cái lỗ nhỏ. Dù cho Khương Bằng có muốn thừa cơ né tránh thì đạo huyết quang kia cũng đã xuyên thấu qua bả vai của hẳn mà để lại một cái lỗ nhỏ cháy đen. Loại Hồn Đạo Khí này dùng nói là nhìn thấy mà thậm chí là cả nghe Hoắc Vũ Hạo cũng chưa từng nghe qua. Khủng bố hơn chính là sau khi đạo huyết quang kia xuyên qua Chấn Thiên Phủ và thân thể của Khương Bằng xong thì lại có thể xuyên thấu qua cả cái hộ tráo phòng hộ mà một trăm lẻ tám Hồn Sư liên thủ thi triển ra. Bay rất xa ra bên ngoài. Những nơi đạo huyết quang kia

đi qua, không khí đều tản mát ra một cỗ mùi hương cháy khét. Khương Bằng rên thảm một tiếng, thân thể kịch liệt lay động một chút. Nhưng quả thật vị Hồn Sư đến từ học viên thiên tài Vu Đế Áo này thật cường hãn. Dưới tình huống bên vai trái bị xuyên thủng một lỗ nhưng mà vẫn không có nửa phần ý tứ muốn lui bước. Diên cuồng hét lên một tiếng, Chấn Thiên Phủ trong tay lại quăng đi ra ngoài, mà lúc này đây cái hồn hoàn tượng trưng cho vũ kỹ thứ sáu cực mạnh của hắn bỗng chớp lóe quang mang. Không hề nghi ngờ, đó cũng không phải là một cơ hội tốt để thi triển Hồn Hoàn thứ sáu. Nhưng mà Khương Bằng đã không thể chờ đợi thêm nữa. Ánh mắt của hắn bị cường quang của Thiểm Quang Pháo làm tổn thương nghiêm trọng. Hắn biết rõ, trước khi trận thi đấu này chấm dứt, hai mắt của mình không thể nào khôi phục được. Về phần thính lực, chỉ cần đối thủ luôn luôn phóng ra, căn bản là sẽ không có khả năng cho hắn cơ hội khôi phục thính lực. Một ít tiếng nổ mạnh đã khiến hắn bị quấy nhiễu nghiêm trọng. Nhưng mà Khương Bằng cũng không phải là hoàn toàn bị động chịu đòn. Tuy rằng bả vai trái của hắn bị xuyên thủng, nhưng mà ngay trong nháy mắt bị xuyên thủng, hắn cũng đã nhận thức được phương hướng Mã Như Long đang đứng. Chấn Thiên Phủ đúng là bay về cái phương hướng kia. Cái búa thật lớn cấp tốc xoay tròn ở trên không trung, thanh âm nổ âm âm liên tiếp vang lên. Hắc sắc quang mang nồng đậm gần như diên cuồng tỏa ra từ bên trong Chấn Thiên Phủ. Khiến cho thể tích của nó không ngừng tăng lên. Mà cái hắc sắc quang mang nồng đậm kia thì giống như là một cái hắc động. Căn nuốt hết thấy ánh sáng ở xung quanh. Khiến cho đám khán giả ở bên dưới đài nhìn vào đều không nhìn được mà sinh ra một cỗ rung mình xuất phát từ nội tâm. Sắc mặt của Mã Như Long cũng trở nên ngưng trọng hẳn, hắn không có cố gắng tránh né. Từ bên trên Chấn Thiên Phủ có phát ra một cỗ hấp lực vô cùng mãnh liệt. Tuy rằng cỗ hấp lực này không đủ để kéo hắn vào, nhưng mà nhờ có cỗ hấp lực này tồn tại mà Khương Bằng mới có thể tìm được vị trí của hắn dưới tình huống không nhìn thấy gì. Một cỗ lực lượng khủng bố khó có thể hình dung chợt phát ra. Mặt đất dưới chân Mã Như Long chợt nứt nẻ, một cái kí hiệu màu đen quý dị ở dưới chân hắn chợt hình thành. Bỗng nhiên có một ngọn lửa màu đen nồng đậm

chợt thoát ra từ nền đất bên dưới chân hắc. Mà cũng đúng lúc này, cái Chấn Thiên Phủ có thể tích ước chừng tăng lên gấp đôi mang theo cái đuôi điểm lệ màu đen từ trên trời giáng xuống. Hắc Ám Ma Chấn Thiên, Hồn Kỹ thứ sáu của Chấn Thiên Phủ. Công kích đơn thuần, mang theo âm hỏa từ Địa Ngục, cuồng nộ rung động trời cao, hắc ám tập trung, vỡ... vỡ... vỡ... Đây là một kích cực mạnh của Khương Bằng, mặc dù là người hắc đã bị thương không nhẹ, thị giác và thính giác đã đồng thời bị ảnh hưởng thật lớn. Nhưng hắc vẫn có thể tập trung mà phát ra một chiêu về phía đối thủ như vậy. Vô luận là nắm bắt thời cơ hay là phán đoán đối với tình huống thế trận đều không hổ là cường giả cấp Hồn Đế. Một cái vòng ánh sáng màu vàng ánh kim rực rỡ lóa mắt chợt tuôn ra từ trên đỉnh đầu của Mã Như Long, bao phủ lấy cơ thể hắc vào bên trong. Mặc cho Địa Ngục Chi Hỏa mãnh liệt và mạnh mẽ như vậy cũng vô pháp xâm nhập vào mảy may. Chấn Thiên phủ từ trên trời giáng xuống chém vào cái quang tráo màu vàng ánh kim kia phát ra tiếng nổ vang không gì sánh kịp. Giống như là cả sàn đấu đều sắp bị đánh sụp vậy. Bên trên đỉnh của cái vòng bảo hộ màu vàng chợt xuất hiện một cái vết nứt tinh tế. Phải biết rằng đây chính là Vô Địch Hộ Tráo có thể phòng ngự công kích của bát hoàn hồn Đấu La Trên mặt của Mã Như Long phát ra một tia khâm phục. Thời gian ba giây của Vô Địch Hộ Tráo rất ngắn, nhưng cũng đủ để hắc ngăn cản uy lực của một kích này. Hồn Đạo Khí ở trên người hắc lại biến hóa. Ít nhất cũng phải có hơn năm mươi cái ống pháo kim chúc bất đồng xuất hiện ở trên người hắc. Hơn nữa căn bản là không ai nhìn ra được là hắc phóng xuất đám Hồn Đạo Khí này như thế nào. Dường như là những cái này đột nhiên mọc ra từ trên người của hắc vậy. Khương Bằng cũng không có tiếp tục buông tha. Sau khi tung một kích cực mạnh, cả người hắc đã nhanh chóng phóng về phía trước. Đã có Chấn Thiên Phủ ở đó, thông qua sự liên hệ của bản thân cùng với Vũ Hồn tự nhiên là hắc có thể hoàn toàn xác định được vị trí của đối thủ. Nhưng mà có thể nhìn ra được, trong khi hắc đang vọt tới, cánh tay trái của hắc đã buông lỏng ở bên người, hiển nhiên là đã mất đi tác dụng. Quý dị hơn là, miệng vết thương bị xuyên thủng lúc trước cho tới giờ phút này cũng không hề có một giọt máu tươi nào chảy ra. Kết thúc ba giây, Chấn Thiên Phủ một lần

nửa lại trở lại trong tay của Khương Bằng. lúc này khoảng cách của hắn với Mã Như Long đã không đến mười thước. Vừa sải bước ra, Chấn Thiên Phủ trong tay của hắn liền vung lên, mấy đạo hồn hoàn trên người hắn cũng lễ lên. Khương Bằng tin tưởng, chỉ cần mình có thể tiếp cận bên người Mã Như Long, như vậy hắn có thể làm chủ thắng bại trong trận đấu này. Khương Bằng không nhìn thấy gì, nhưng mà khán giả lại thấy được rõ ràng. Trong nháy mắt khi song phương sắp tiếp xúc với nhau, toàn bộ những khẩu pháo kim chúc trên người của Mã Như Long đều phát ra quang mang sáng lạn. Nhưng mà đám nòng pháp kim trúc này nổ thì cũng chia làm trước sau. Cái bùng nổ đầu tiên chính là một cái khẩu pháo màu đỏ lớn bằng miệng chén, một viên quang cầu màu hồng sắc không một tiếng động đánh tới thân thể của Khương Bằng. Khiến người khác kinh ngạc chính là Khương Bằng hoàn toàn không phát giác ra cái quang cầu màu hồng sắc đang bay đến này. Dường như là cảm giác của hắn đã hoàn toàn biến mất vậy. Ngay sau đó, cái quang cầu màu hồng kia liền nhẹ nhàng áp sát vào ngực của hắn. Cho đến giờ phút này Khương Bằng vẫn không hề phát hiện như trước. Nhưng tiếp theo trong nháy mắt cả người hắn giống như là bị đông lại vậy, bị giữ nguyên ở trong không trung. Sau đó nghênh đón hắn là vô số đạo hào quang được bắn ra cùng một lúc. Chân chính có thể thấy rõ ràng điều này ngoại trừ một ít cường giả có tu vi cực cao ra thì cũng chỉ có Hoắc Vũ Hạo. Thông qua khả năng quan sát miễn tuệ của mình, Hoắc Vũ Hạo có thể thấy rõ ràng cả quá trình. Hắn không biết cái quang cầu màu hồng kia là cái gì, nhưng mà có thể đoán được tất nhiên nó là một loại đạn pháp đặc thù có thể dễ dàng che đậy giác quan của người khác. Cũng không phải là loại đạn pháp Tự Lực Hồn mà đồn đạo sư cấp thấp hay sử dụng. Tác dụng của nó hẳn là khiến cho người ta tạm thời đánh mất hết khả năng hành động. Trong nháy mắt bị đánh trúng, cái Chấn Thiên Phủ trong tay Khương Bằng cũng biến mất. Hơn mười tia Hồn Đạo Xạ Tuyến cấp sáu đồng loạt bắn đi. Thân thể Khương Bằng bị đánh bay lên, cho dù Hồn Lực ở trong thể nội của hắn có tự hành hộ thể thì thân thể của hắn cũng bị đánh văng đến chỗ cái vòng phòng hộ ở phía xa mới dừng lại được. Chỉ thoáng cử động thân thể một cái, hắn liền chậm rãi theo cái vòng phòng hộ kia nhảy xuống,

ngã xuống bên dưới đài. Trận đấu chấm dứt. Gần như Mã Như Long chiếm ưu thế tuyệt đối và giành được thắng lợi trong trận đấu này. Cái giá duy nhất hẳn phải trả chính là cái kiện Vô Dịch Hộ Tráo kia. Nhưng với thực lực của hắn, nhất định có thể chế tạo ra loại Hồn Đạo Khí có tính tiêu hao này. Cái giá khẳng định là không sang quý như mua ở bên ngoài. Hồn Đạo Sư cấp cao luôn là cực kỳ giàu có. Càng không nói đến hắn là Hồn Đạo Sư cấp cao của Minh Đức Đường. Sau khi xem xong trận đấu này, Hoắc Vũ Hạo ở bên dưới đài thở dài một hơi, hắn cũng không có cảm thấy Mã Như Long đáng sợ mà ngược lại trong lòng tràn ngập cảm giác hưng phấn. Đây là chiến đấu giữa Hồn Đạo Sư và Hồn Sư! Khi Mã Như Long chiến đấu khiến cho người ta cảm giác chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung, chính là sinh động như nước chảy mây trôi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 114: Bản Thể Tông (Trung)

Đúng vậy, chính là mây bay nước chảy, một cảm giác vô cùng lưu loát và sinh động. Từ lúc trận đấu bắt đầu hẳn đã nắm thế chủ động, mỗi lần tấn công đều dựa vào động tác của Khương Bằng mà điều chỉnh, lựa chọn Hồn Đạo Khí cho phù hợp. Bên ngoài hắn ung dung như đang đi dạo ngắm hoa, dễ dàng áp chế và chiến thắng. Nhưng thực tế, trong suốt quá trình, nếu hắn thấy có một mắc xích xảy ra vấn đề, hắn sẽ lập tức lợi dụng mà phản kích khiến đối phương không thể đoán được. Trận thua của Khương Bằng đã khiến mọi người có cái nhìn khác về Mã Như Long, thậm chí có chút kính nể, bên phía học viện Đế Áo, ai cũng mặt xám mày tro. Ngay cả Khương Bằng cũng không thể thắng thì bọn họ có thể làm gì đây? Càng làm người ta thấy kinh hãi hơn là Mã Như Long lúc nào cũng vô cùng bình tĩnh, sau khi hắn chiến thắng, trên lòng ngực liền xuất hiện một quang sáng màu trắng, rõ ràng đây là một dạng cùng loại với Hồn Đạo Khí Bình Sữa có tác dụng bổ sung Hồn Lực vừa tiêu hao. Học viện Đế Áo ngậy ngốc chừng mười giây sau mới phái một đệ tử khác lên thi đấu tiếp nhưng bọn họ biết

mình đã không còn chút cơ hội nào. Mã Như Long tiếp tục chứng tỏ bản lĩnh của mình, hắn vẫn chỉ sử dụng vài món Hồn Đạo Khí như cũ nhưng dưới sự khống chế tài tình của hắn, căn bản không ai có thể ngăn cản được. Theo Hoắc Vũ Hạo quan sát thấy thì trong những Hồn Đạo Khí mà Mã Như Long đã dùng chỉ có một cái ống kim loại màu vàng kia là Hồn Đạo Khí cấp bảy, tia sáng bắn ra từ nó thậm chí còn nóng hơn cả Mã Tiểu Đào khi sử dụng ngọn lửa Phượng Hoàng, chỉ cần bị nó bắn trúng nhất định sẽ bị xuyên thủng. Thế nên, trong mấy trận đấu, vị trọng tài trên không trung cứ bận rộn cứu hết học viên này đến học viện khác của học viện Đế Áo. Cuối cùng, Mã Như Long cũng một mình kết thúc trận đấu, học viện Đế Áo bị nốc-ao. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư chiến thắng lọt vào vòng chung kết. Cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái tuy đã phải trải qua không ít khó khăn nhưng kết quả trận chung kết vẫn như trước đây, là sự đối đầu của hai đối thủ nặng ký, học viện Sử Lai Khắc và học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Hoắc Vũ Hạo xem xong trận đấu nhưng đầu óc vẫn chưa thể thoát ra được, trên đường trở về Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm hắn vẫn tiếp tục suy nghĩ, mà Vương Ngôn, Vương lão sư cũng chìm vào suy nghĩ tương tự như hắn. Phương thức và quá trình chiến đấu của Mã Như Long là một kích thích mạnh với Hoắc Vũ Hạo, lần đầu tiên hắn thật sự hiểu thế nào là đạo lý Hồn Đạo Khí mình tự chế tạo mới thích hợp với bản thân mình nhất. Sau đó, Hoắc Vũ Hạo được xem phương thức chiến đấu của một gã thuần Hồn Đạo Sư là như thế nào. Mấu chốt thắng lợi của Mã Như Long chỉ gom gọn trong bốn chữ: khống chế chiến đấu (không chế chiến đấu trong lòng bàn tay). Khi cả nhóm về đến đại sảnh Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm chuẩn bị bước lên lầu thì bị hai người cản đường. - Hả? Vương Ngôn đang vừa đi vừa suy nghĩ bỗng dưng bị chặn đường hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn đối phương. Kia là hai người đàn ông, tướng mạo khá bình thường nhưng đáng người vô cùng kỳ lạ. Một người thì cánh tay phải đặc biệt thô, người kia thì đáng người nhỏ gầy, đầu to thật to tựa như một cái mặt nạ em bé vậy. Vương Ngôn mỉm cười trầm giọng nói nhưng lòng khê chấn động. - Xin hai vị nhường đường. Người đàn ông có bắp tay cường tráng nói: - Các người có thể đi, còn tên nhóc này phải ở lại, chúng tôi có chuyện muốn nói với nó.

Giọng của người này có chút ồm ồm tuy hần đã cố gắng kiềm chế nhưng cả người vẫn tỏa ra hơi thở khủng bố bức người. Hần vừa nói vừa nâng tay chỉ về phía mọi người, người bọn hần cần không ai khác chính là Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo sững sờ nói: - Tôi không quen các người. Người đầu to nhìn Hoắc Vũ Hạo, mỉm cười nói: - Giờ xem có quen không? Ánh mắt hần rất lạ, cực kỳ dịu dàng, nhưng khi vương Ngôn và Từ Tam Thạch chạm phải nó đều cảm thấy hốt hoảng. Hoắc Vũ Hạo vừa nhìn thấy, cả người liền cực kỳ căng thẳng, ánh sáng màu vàng kim từ Linh Mâu phát ra vô cùng nổi bật. Còn Vương Đông thoáng ngây người một chút, từ đáy mắt hần dường như xuất hiện một chút ánh sáng kỳ lạ, hần cũng không bị ánh mắt của đối phương mê hoặc - Chúng ta không có ác ý, chỉ muốn tìm người trò chuyện một chút thôi. Nếu không muốn người bên cạnh bị thương thì đi theo chúng ta. Người đầu to nhìn thấy ánh mắt Hoắc Vũ Hạo cũng hơi kinh ngạc, sau đó dẫn người có bắp tay to đi về khu nghỉ ngơi nằm một bên của đại sảnh, ở đó có hai cái sofa, là nơi dành cho khách khứa đến ngồi chờ hoặc nghỉ ngơi. Vương Ngôn và Từ Tam Thạch cũng bình tĩnh, hai người không hèn mà cùng nhìn nhau với ánh mắt hoảng sợ, người kia chỉ đơn giản nhìn hai người một cái mà cả hai đã bị mê hoặc, tu vi của hần nhất định hơn cả hai rất nhiều. Thực lực Vương Ngôn trong học viện không đáng nhắc đến nhưng dù sao hần cũng là một cường giả bậc Hồn Vương, hần bị đối thủ áp chế nhanh và triệt để như thế này chứng tỏ đối thủ có tu vi hơn hần không chỉ một ít. Có điều, chỉ khiếp sợ trong tích tắc, Vương Ngôn lại bình tĩnh, nhìn Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Qua đây nghe xem bọn họ muốn gì, lão sư đi với con. Vương Đông, Từ Tam Thạch, hai người về trước đi. Vương Đông đang định cãi lại thì bị Từ Tam Thạch tóm chặt, Từ Tam Thạch liếc nhìn Vương Đông một cái, lúc này hần mới bình tĩnh lại. Ý của Từ Tam Thạch quá rõ, cả hai phải nhanh trở về tìm viện binh. Cho nên, hần đành miễn cưỡng quay người đi, trước khi lên cầu thang còn quay lại nhìn Hoắc Vũ Hạo đưa mắt ra hiệu. Vương Ngôn có chút buồn cười nói: - Được rồi, các người không cần dẫn người xuống. Nếu đối phương chặn đường chúng ta ở đây thì có lẽ cũng không định gây chuyện đâu, đây là thành Tinh La, đồng thời cũng là nơi ở của các đội ngũ dự thi nữa. Từ Tam Thạch cười

cười nói: - Cẩn thận không thừa. Nói xong hắn liền kéo Vương Đông lên lầu. Hoắc Vũ Hạo và Vương Ngôn cùng đi về phía hai người đàn ông kia, mà lúc này có chút kỳ lạ là ở Tửu Điểm hiện có không ít người nhưng không hiểu sao khu vực nghỉ ngơi đó lại không có một bóng người nào. Hoắc Vũ Hạo và Vương Ngôn ngồi xuống vị trí đối diện hai người họ, Hoắc Vũ Hạo hỏi: - Hai vị tìm tôi có chuyện gì? Hình như đây là lần đầu tiên tôi gặp hai người? Người đầu to mỉm cười gật đầu nói: - Dĩ nhiên. Có điều chúng tôi đã quan sát cậu một thời gian rồi. Nếu tôi nói không sai thì vũ hồn thứ nhất của cậu là Linh Mâu, hồn kỹ đầu tiên có khả năng dò xét, thậm chí còn có thể sử dụng cho đồng đội của mình, hơn nữa còn kết hợp với một thứ gì đó nên có khả năng tấn công linh hồn. Theo phán đoán của ta có lẽ là Tử Cực Ma Đồng của Đường Môn. Hồn Kỹ thứ hai có tác dụng mê hoặc, hay mô phỏng. Ta nhớ ở Cực Bắc có một loại Băng Tâm dường như am hiểu về mặt này, nó thường dùng cách đó để lừa gạt kẻ thù. Không biết tôi nói có đúng không? Người đầu to chỉ đơn giản vài câu đã khiến Hoắc Vũ Hạo lạnh cả người, cái cảm giác bị người ta nhìn thấu tâm can thật không dễ chịu chút nào. Cũng may tinh thần lực của hắn không yếu, hắn chỉ hơi chấn động một chút sau đó miễn cưỡng kiềm chế được câu nói "Sao ngươi biết?" vào trong lòng. Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của Hoắc Vũ Hạo, người đầu to nói tiếp: - Đầu tiên xin tự giới thiệu, ta là Lãnh Nhai, đây là huynh đệ của ta, Vũ Đào. Chúng tôi đến từ Bản Thể Tông, có lẽ các vị đã từng nghe qua. Ba chữ Bản Thể Tông không những làm Hoắc Vũ Hạo chấn động mà hai mắt Vương Ngôn cũng khẽ co rút. Trong giới Hồn Sư, dù Bản Thể Tông rất ít xuất hiện nhưng danh tiếng lại nổi như cồn. Giới Hồn Sư có ba dạng đặc biệt, đứng thứ nhất dĩ nhiên là Tà Hồn Sư, mà những người có thể so được với Tà Hồn Sư, e là chỉ có Bản Thể Tông. Mà trong mắt nhiều người, Bản Thể Tông thậm chí còn đáng sợ hơn Tà Hồn Sư nữa, Tà Hồn Sư tuy mạnh nhưng bọn họ chủ yếu hoạt động riêng lẻ hoặc một nhóm ít người. Nhưng Bản Thể Tông lại là một tông môn chân chính, là một tông môn vừa thần bí vừa được người đời tặng cho một chữ Tà, bấy nhiêu đã đủ biết thực lực tổng thể của Bản Thể Tông khủng khiếp đến mức nào. Hoắc Vũ Hạo và Vương Ngôn ngàn vạn lần không ngờ Bản Thể Tông từ trước

đến nay mười năm thậm chí cả trăm năm không xuất hiện trên đại lục lần này lại cử người đến tìm Hoắc Vũ Hạo. Không cần nghe đối phương nói tiếp, Vương Ngôn cũng đã đoán được mục đích của họ rồi. Nhưng có chút kỳ lạ là hắn hoàn toàn không hề cảm thấy hồi hộp. Lãnh Nhai mỉm cười nhìn Hoắc Vũ Hạo nói: - Tôi nói thẳng vào đề luôn, mục đích của chúng tôi rất đơn giản, chính là muốn dẫn cậu về Tông Môn. - Trở về? Hoắc Vũ Hạo lặng người, hắn thật sự chưa từng gia nhập cái tông môn này mà? Lãnh Nhai gật đầu nói: - Đúng, trở về. Bản Thể Tông là nhà của tất cả những người có Vũ Hồn Bản Thể. Cậu có vũ hồn là Linh Mâu vậy chính là một phần tử của Bản Thể Tông. Chúng tôi đã phát hiện ra cậu dĩ nhiên sẽ đón cậu về nhà. Ba chữ Bản Thể Tông này không phải lần đầu Hoắc Vũ Hạo được nghe, nhưng lần nào hắn cũng cảm thấy đây là một tổ chức thần bí, chắc chắn nếu gia nhập, vũ hồn Linh Mâu của hắn sẽ được bồi dưỡng một cách tốt nhất, nhưng hai người này bất ngờ xuất hiện làm sao hắn dám tin? Cho dù có tin, hắn cũng không muốn rời khỏi học viện Sử Lai Khắc. Căn bản không cần suy nghĩ quá nhiều, Hoắc Vũ Hạo lập tức lắc đầu kiên quyết nói: - Cảm ơn ý tốt của ngài, nhưng tôi là đệ tử của học viện Sử Lai Khắc, là một phần tử của Sử Lai Khắc, ít nhất trước khi tốt nghiệp, tôi không muốn đi đâu cả. Lãnh Nhai cười nhạt một tiếng nói: - Học viện Sử Lai Khắc, là học viện đệ nhất thiên hạ đó sao? Có điều nó cũng chả có gì đặc biệt, nếu không cũng chẳng để một đứa nhỏ như cậu tham gia cuộc thi lớn này. Bản Thể Tông mới là nơi hiểu rõ nhất về Vũ Hồn Bản Thể. Với thiên phú của cậu, ta cam đoan không cần 20 năm nữa, cậu có thể làm cả đại lục dậy sóng, Bản Thể Tông từ trước đến nay rất ít khi lộ diện nhưng một khi xuất hiện là một bước lên trời. Linh Mâu của cậu còn chưa Giác Tỉnh lần hai, nên cậu vẫn chưa biết Vũ Hồn Bản Thể mạnh mẽ như thế nào đâu. Đi theo chúng tôi mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 114: Bản Thể Tông (Hạ)

Dám ở trước mặt lão sư học viện Sử Lai Khắc cướp người e là chỉ có người của Bản Thể Tông mới có gan này. Nhưng càng kỳ quái hơn là Vương Ngôn ở bên cạnh không mở miệng nói một tiếng nào, chỉ im lặng lắng nghe hai người bọn họ trò chuyện. Hoắc Vũ Hạo vẫn lắc đầu nói: - Không, học viện Sử Lai Khắc hiện giờ chính là nhà của tôi. Học viện là một ngôi nhà ấm áp, họ đã bồi dưỡng tôi, tôi không thể nào gia nhập Bản Thể Tông được, thật xin lỗi đã phiền hai vị hôm nay đã nhọc công đến đây. Nói xong hắn liền đứng dậy, xoay người đi về phía cầu thang. - Không phải người không muốn đi là không đi. Người có cánh tay cường tráng tên là Vũ Đào đột nhiên đứng dậy đuổi tay, cánh tay vừa to vừa lớn ấy gần như nháy mắt đã chộp đến vai Hoắc Vũ Hạo. Khi Vũ Đào ra tay, Lãnh Nhai cũng liếc mắt nhìn Vương Ngôn như kiểu muốn dùng vũ hồn cường đại của mình trấn áp Vương Ngôn không cho hắn làm bậy vậy nhưng lúc này hắn lại phát hiện, Vương Ngôn vẫn bình thản, hoàn toàn không có ý ra tay. Khi tay Vũ Đào chạm đến vai Hoắc Vũ Hạo thì hai vai Hoắc Vũ Hạo khẽ run lên, bước chân khẽ trượt tránh thoát. - Chà, cậu bé giỏi lắm. Vũ Đào hơi ngẩn người, vì hắn cảm nhận được khi tay mình gần chạm đến vai Hoắc Vũ Hạo đột nhiên chạm phải một luồng khí lạnh băng, sau đó vai nó như được phủ một bộ giáp mỏng băng băng, tuy màu sắc khá giống băng bình thường nhưng lại cứng và lạnh hơn nhiều. Nếu không làm sao Hoắc Vũ Hạo có thể tránh thoát được. - Trước mặt ta mà dám dùng Tinh Thần Tham Trắc thật là ngu ngốc. Lãnh Nhai hừ lạnh một tiếng, đôi mắt đầy ý cười của hắn bỗng ngưng tụ, một cổ dao đông vô tình từ đỉnh đầu hắn khuếch tán ra bên ngoài. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy tinh thần dò xét của mình nháy mắt vỡ thành từng mảnh nhỏ, hắn khẽ kêu lên đau đớn, cả người ngã nhào về trước. Có điều, hắn cảm nhận được Tinh Thần Hải của mình đang bị Tinh Thần Lực của người ngoài xâm nhập, thế giới tinh thần của hắn liền dậy sóng cuộn cuộn, nhất là Sinh Linh Châu của Sinh Linh Thủ Vọng, nó tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Tinh Thần Lực của Lãnh Nhai vừa tiếp xúc với Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo thì trên trán Hoắc Vũ Hạo bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng màu xanh lục, ngay sau đó, Tinh Thần Lực của Lãnh Nhai bị bắn ngược trở về. - Hả? Lần này Lãnh Nhai thật sự kinh hải rồi, tuy hắn sợ Hoắc Vũ Hạo bị thương nên

đã giảm bớt lượng Tinh Thần Lực nhưng với lượng Tinh Thần Lực đó, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không có khả năng đỡ được, tại sao thế? Không lẽ Vũ Hồn Bản Thể của nó đã thức tỉnh? Không thể nào, hắn không có mật pháp đặc biệt của Bản Thể Tông, đồng thời Vũ Hồn Bản Thể khi giác tỉnh cũng không phải mức độ Tiên Thiên, làm sao tự Giác Tỉnh lần hai được? Ngay khi hắn chuẩn bị tăng cường Tinh Thần Lực thì một bóng người xuất hiện trước mặt Vũ Đào, sau đó, người kia chỉ ngón trỏ vô cùng bần của mình vào mu bàn tay của Vũ Đào. Đúng vậy, là chỉ. Rõ ràng mọi người đều trông thấy có một ngón tay đang chỉ đến có điều đồng thời nó cũng trở nên hư ảo, Vũ Đào cố gắng tránh đi nhưng hắn giật mình phát hiện cho dù bản thân mình được sự trợ giúp từ tinh thần lực của Lãnh Nhai cũng vô phương thoát được. "Đùng" - Ui da. Cánh tay phải của Vũ Đào nháy mắt bị đẩy ngược ra sau, cả người lui về sau hai bước, thậm chí trên cánh tay cứng rắn của hắn còn bị lực đẩy kia ấn lún vào, làm hắn đau đớn tái cả mặt. Cho dù chưa phóng xuất ra Vũ Hồn nhưng hắn là ai? Là thành viên của Bản Thể Tông, cho nên cánh tay phải của hắn cũng tương đương với Vũ Hồn rồi. Trong tình huống đã có sự chuẩn bị mà vẫn bị đối thủ đánh lui như vậy đúng là vượt ngoài dự đoán của hắn. Lãnh Nhai ở bên cạnh cũng thu hồi Tinh Thần Lực của mình, hắn nhìn về phía sau Hoắc Vũ Hạo với vẻ cảnh giác, không biết từ bao giờ đã xuất hiện thêm một người lạng lẽ tách hai huynh đệ bọn họ ra. Lúc này Hoắc Vũ Hạo cũng nhanh chóng xoay người, hắn vừa trông thấy người kia thì ngăn người sau đó vui mừng nói: - Huyền lão, ngài đã trở lại. Đúng vậy, người vừa xuất hiện bất ngờ tách hai người của Bản Thể Tông ra còn không phải Huyền lão một trong các trưởng lão của học viện Sử Lai Khắc thì còn là ai nữa đây? Huyền lão vẫn là dáng vẻ lôi thôi lết thết, tay chân dính đầy dầu mỡ như bình thường, ánh mắt lão lộ rõ vẻ châm chọc, lão nhìn hai gã người của Bản Thể Tông, bình thản nói: - Ăn vài con cá nướng của người cũng phải trả chút tiền chứ. Không ngờ học viện Sử Lai Khắc chúng ta cũng có ngày có loại chó mèo này đến đập trên đầu trên cổ. Hai người các người cũng thật can đảm. Còn dám cướp người nữa không? - Người là ai? Lãnh Nhai trầm giọng lên tiếng, hiển nhiên trong hai người ở đây, hắn là người có quyền nhất, lấy hắn làm trung tâm, không

khí xung quanh một thước đều vặn vẹo kịch liệt. Càng khủng bố hơn là tất cả áp lực đó đều ập xuống một mình Huyền lão, lúc này hẳn còn chưa sử dụng đến Vũ Hồn nữa đã mạnh đến mức này, không biết khi hẳn sử dụng toàn lực thì lực khống chế sẽ mạnh đến mức nào đây? Huyền lão hừ một tiếng nói: - Các người là đời thứ hai hay thứ ba của Bản Thể Tông? Đừng nói là các người, cho dù là lão quái vật của các người cũng không dám đứng gần lên mặt với lão phu đây. Vài sợi tóc vàng loe hoe trên đầu Lãnh Nhai khẽ đung đưa, bầu không khí đang vặn vẹo thoáng chốc tan biến, hẳn giật mình hỏi: - Lão là người của Hải Thần Các? Huyền lão bình thản nói: - Nếu các người biết đến ba chữ Hải Thần Các thì tốt nhất rút nhanh đi. Ta nể mặt lão quái vật kia xem như hôm nay chưa xảy ra chuyện gì. Các người đừng có mà cản đường nữa, nếu không sau này lão quái vật ấy lại bảo ta bắt nạt con nít. Cánh tay phải Vũ Đào đau nhức vô cùng, hẳn tức giận quát: - Người nghĩ chỉ vài lời ấy đủ để lừa gạt huynh đệ bọn ta sao? Có giỏi cho bọn ta thấy thực lực của lão đi. Nói xong hẳn lại nâng cánh tay phải của mình lên, cánh tay phải của hẳn chợt phình to, tám cái Hồn Hoàn lặng lẽ xuất hiện bên cạnh tay hẳn. Khiến người khác hoảng sợ chính là trong tám cái Hồn Hoàn kia, bốn cái đầu đều có màu tím, bốn cái sau màu đen, bốn tím bốn đen. Chẳng những thực lực mạnh mẽ mà độ pha trộn Hồn Hoàn còn hơn xa người thường. Huyền lão cứ như không thấy chuyện gì đang diễn ra, khi cánh tay của Vũ Đào chộp đến thì lão mới có phản ứng, nhưng không ai có thể thấy rõ rốt cuộc lão đã làm gì, cánh tay Vũ Đào dừng lại trên không trung, cả người ngẩn ngơ đứng yên một chỗ, vẻ mặt thì kinh hãi tột cùng. Lúc này, trong miệng hẳn không biết từ bao giờ bị người ta nhét vào một cái đùi ra, phần xương bị nhét tụt xuống cuống họng của hẳn, nếu người kia dùng lực thêm một chút nhất định cuống họng của hẳn đã bị đâm thủng rồi. Mà cái xương gà đấy không phải là do hẳn há mồm rồi bị nhét vào mà bị người ta trực tiếp nhét vào luôn, lúc này phần môi đã bị thương, răng thì bị đánh nát vụn. Ban này Lãnh Nhai muốn ra tay ứng cứu nhưng rốt cuộc cũng không kịp, vì Huyền lão ra tay quá nhanh. Nếu Vũ Đào còn tiếp tục công kích thì có lẽ hẳn sẽ chạm được vào vai Huyền lão nhưng đồng thời cũng bị khúc xương kia đâm chết. Cho nên, lúc này hẳn không dám cử động nữa, cứ

đứng ngậy ngốc một chỗ. Lãnh Nhai không còn chút nghi ngờ nào, hần lắp bắp nói: - Lão... lão là Hải Thần Các, Thao Thiết... Huyền lão lạnh lùng liếc nhìn hần rồi lên tiếng ngắt lời: - Cút, nói cho lão bắt tử nhà các người, lão đây vẫn còn ăn được, uống được, ngủ được, nói chuyện được, rất là khỏe mạnh. - Đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình. Lúc này Lãnh Nhai bỗng nhiên thay đổi 180 độ, dáng vẻ cực kỳ cung kính cúi chào, sau đó nhanh chóng đỡ lấy Vũ Đào, vỗ mạnh vào lưng hần, Vũ Đào phun mạnh một cái, khúc xương đang mắc ở cuống họng hần cũng rút ra nhưng đồng thời những cây răng vừa bị đánh gãy cũng rơi theo ra ngoài, cả hai lập tức xoay người bước đi, nháy mắt đã rời khỏi Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm. Thấy hai người bọn họ đi rồi, Hoắc Vũ Hạo mới vội vàng cung kính nói: - Cảm ơn Huyền lão. Huyền lão khoác tay nói: - Người là một thành viên của học viện Sử Lai Khắc, ai dám làm người bị thương cũng chính là kẻ thù của học viện Sử Lai Khắc, người về trước đi. Cố gắng tranh thủ thời gian tu luyện, không được lãng phí một chút xíu nào. Hôm thi đấu chung kết, ta sẽ lại đến. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo mang theo tâm trạng ngạc nhiên lẫn hưng phấn xoay người bước về phía cầu thang, đúng lúc này, cả đoàn người của học viện Sử Lai Khắc kéo nhau từ trên lầu đi xuống, Mã Tiểu Đào dẫn đầu, bước đi nhẹ nhàng nhưng vừa đi vừa lớn tiếng nói: - Hai người kia đâu? Ai dám mà bắt nạt đệ đệ của ta, ta đánh cho ba má nhìn không ra luôn. Tiểu Đào tỷ thật là bá đạo, có điều vừa nói đến đây lập tức nín thin, vì cô đã trông thấy dáng người của Huyền lão. - Huyền lão. Mã Tiểu Đào trộm thè lưỡi, cô biết rõ địa vị của Huyền lão ở học viện cao đến mức nào. Huyền lão cười nhạt một tiếng nói: - Được rồi, các người về phòng nghỉ ngơi đi. Chuyện này để lão phụ xử lý. - Dạ. Mã Tiểu Đào lập tức kéo Hoắc Vũ Hạo đi, thái độ y hệt như gà mẹ bảo vệ gà con. Những người bên cạnh ban nãy sau khi nghe thấy câu nói của cô chưa kịp tỉnh táo lại đã bị hành động của cô dọa ngẩn người, không những vậy, bọn họ đều có những suy nghĩ rất không trong sáng đồng thời còn tò mò không biết hôm qua rốt cuộc Mã Tiểu Đào và Hoắc Vũ Hạo đã xảy ra chuyện gì.

DAOTIEUVU

Chương 115: Mở đầu trận quyết đấu tuyệt đỉnh (Thượng)

Khi các học viện đều đi khỏi, Vương Ngôn khẽ nói: - Huyền lão, Bản Thể Tông... Huyền lão trầm giọng ngắt lời: - Hơi phiền phức một chút. Biết thế lần này đã không cho thằng nhóc kia ra thi đấu. Lão quái vật của Bản Thể Tông chẳng những thực lực mạnh mẽ mà tính tình cũng không kém chút nào. Chuyện này e là không dễ giải quyết. Có điều bọn chúng không dám tới dò xét nữa đâu. Bây giờ ta lập tức trở về học viện một chút, như vậy mới kịp trở về ở trận chung kết. Hi vọng lão quái vật kia ra tay chậm một chút, lão già đó trước giờ chưa từng biết nói lý lẽ là gì, mà thằng nhóc Vũ Hạo còn có Vũ Hồn Bản Thể, thế nào lão cũng bù lu bù loa lên cho mà xem. Lão già đó hơn ta đến 30 tuổi, không hiểu sao đến giờ cũng chưa chịu chết. Trận đấu này người xử lý cho tốt, tuyệt đối không được để cho bất cứ đứa nào bị thương, hiểu chưa? - Dạ. Vương Ngôn cung kính đáp. - Cái gì? Bản Thể Tông? Mã Tiểu Đào kéo Hoắc Vũ Hạo về phòng, đầu tiên dĩ nhiên sẽ hỏi lại tình hình vừa rồi. Hoắc Vũ Hạo cũng không chút giấu giếm, trong phòng lúc này đều là người của học viện Sử Lai Khắc. Khi nghe thấy ba chữ Bản Thể Tông, Vương Đông, Tiêu Tiêu, Giang Nam Nam thậm chí là Hòa Thái Đầu cũng chỉ thoáng kinh ngạc, còn những người khác lại là hoảng sợ, ngay cả Mã Tiểu Đào cũng không ngoại lệ. Vương Đông tò mò hỏi: - Bản Thể Tông đáng sợ vậy sao? Mã Tiểu Đào gật đầu nói: - Rất đáng sợ, trên đại lục Đấu La này, không có mấy tổ chức có thể sánh ngang với học viện Sử Lai Khắc chúng ta. Một trong những số đó là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư mà các người đã biết quá rõ rồi, bọn họ cũng chính là đại diện cho thực lực tối cao của đế quốc Nhật Nguyệt. - Các người hiện giờ đều là đệ tử hạch tâm, tương lai muốn tiến vào nội viện cũng không phải quá khó khăn. Giờ ta nói trước cho các người biết cũng không sao. Trong học viện Sử Lai Khắc chúng ta có một nơi gọi là đảo Hải Thần, trên đảo Hải Thần có một khu vực gọi là Hải Thần Các. Đó là nơi sinh sống của các trưởng lão học viện Sử Lai Khắc. Huyền lão chính là một trong số đó. Đó cũng là bộ máy cao cấp nhất của học viện chúng ta. Cho dù là bốn vị viện trưởng, phó

viện trưởng khi vào đó cũng phải ngồi ở vị trí sau cùng. Trên đại lục Đấu La có một câu nói rằng, tổng thể thực lực của cả đại lục là một thể kiềng ba chân. Trong đó, một là Minh Đức Đường trực thuộc học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, hai là Hải Thần Các của học viện Sử Lai Khắc và cái thứ ba chính là Bản Thể Tông. Các người có biết vì sao trước đây lại thành lập Hải Thần Các không? - Hơn hai nghìn năm trước, Bản Thể Tông đã từng xuất thế dậy nên một trận phong ba, học viện Sử Lai Khắc chúng ta đứng mũi chịu sào, nhưng kết quả, chúng ta thua. - Khi đó học viện Sử Lai Khắc chúng ta cũng có rất nhiều cao thủ nhưng thực lực của Bản Thể Tông tuyệt đối không thể xem thường. Vì trận đấu này, học viện đã phát lệnh triệu tập, kêu gọi các cường giả xuất thân từ học viện trở về, hơn nữa còn thành lập Hải Thần Các. Nhờ thế mới đánh bại được Bản Thể Tông. Sau lần đó, bọn họ cũng mai danh ẩn tích. Hoắc Vũ Hạo giật mình nói: - Bản Thể Tông gây nguy hại cho đại lục như thế không phải cũng giống Tà Hồn Sư sao? Vì sao giới Hồn Sư trên đại lục không hợp sức tiêu diệt bọn họ? Mã Tiểu Đào lắc đầu nói: - Bản Thể Tông và Tà Hồn Sư không giống nhau. Bọn họ vừa chính vừa tà, lúc nào cũng làm việc theo sở thích. Thực tế, bọn họ cũng đã làm không ít việc tốt cho đại lục. Chẳng qua không đồn đại ra ngoài nên ít người biết đến thôi. Còn nói muốn tiêu diệt Bản Thể Tông ư? Đây căn bản là chuyện không thể, nghe nói tông môn của bọn họ nằm ở một nơi gọi là Thiên Khiển. Dễ thủ khó công. Nếu không có thực lực hơn gấp ba lần bọn họ thì đừng mơ chiến thắng được. Mà trên đại lục này, muốn tập hợp một lực lượng mạnh gấp ba lần bọn họ thì chẳng khác gì là đang nằm mơ. Hoắc Vũ Hạo không ngờ Bản Thể Tông lại mạnh như vậy, khó cách bọn họ hoàn toàn không sợ học viện Sử Lai Khắc. Mã Tiểu Đào nói tiếp: - Trong hồ sơ bí mật của học viện có viết rằng thật ra bình thường Bản Thể Tông cũng có xuất hiện trên đại lục, chậm chí cách một khoảng thời gian sẽ có người ra ngoài lịch lãm, chẳng qua không gây ồn ào lôi kéo thị phi mà thôi. Các người có biết trước đây bọn họ từng mang đến tai họa cho học viện là sự tình gì không? Để ta nói rõ thì các người sẽ hiểu thực lực của bọn họ khủng khiếp đến mức nào. - Lần đó, có khoảng 40 người của Bản Thể Tông đi vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, trước sau đã liệt sát ít nhất bảy

con Hồn Thú mười vạn năm. Vì thế mới dẫn phát một trận thú triều, cả đám Hồn Thú chạy ra khỏi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm suýt chút đã làm bách tính lâm vào cảnh lâm than. Lần đó, Tứ Đại Hung Thú của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm hợp lực tấn công, mục tiêu của thú triều lại là thành Sử Lai Khắc của chúng ta. Sau trận này, sở dĩ chúng ta không đánh một trận sống chết với Bản Thể Tông cũng vì trong khi diễn ra thú triều, bọn họ cũng hợp lực ngăn cản. Cũng chính lúc đó, chúng ta phát hiện thực lực thật sự của bọn họ còn hơn cả học viện Sử Lai Khắc chúng ta nữa. Thú triều lần đó ước chừng kéo dài khoảng một năm, mãi đến khi học viện Sử Lai Khắc ra lệnh triệu hồi được rất nhiều cường giả mới giải quyết được vấn đề. Sau trận thú triều, có ít nhất mười thôn trang bị chúng giết sạch, cuối cùng Bản Thể Tông mới ký một hiệp nghị với chúng ta, đồng thời Tông Chủ của bọn họ cam kết không vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm lập sát Hồn Thú mười vạn năm nữa mới miễn cường giải quyết được tai họa. Có điều, lần đó, đúng là đám Hồn Thú bị chọc phát điên rồi, suốt năm trăm năm sau, Hồn Sư chúng ta mỗi lần vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đều cực kỳ nguy hiểm. Hoặc Vũ Hạo tập trung lắng nghe, trong lòng thầm nghĩ, Tứ Đại Hung Thú, không ngờ trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm thậm chí tồn tại đến bốn Hung Thú. Giọng nói của Thiên Mộng Băng Tầm đột nhiên vang lên. - Chuyện này ta cũng biết, khi đó ta còn bị bọn chúng vây trong rừng rậm. Máy Hung Thủ mà cô ấy nhắc đến chính là bọn chết tiệt đã giam giữ ta. Có điều, bọn chúng không phải là người mạnh nhất Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Vì ta có nghe bọn chúng nhắc đến một người khá khủng bố còn đang ngủ say chưa tỉnh dậy. Bọn họ đều gọi người đó là Lão Đại. Tu vi của ta cũng bị bọn chúng thông qua một phương pháp đặc biệt rút lấy một nửa truyền cho người gọi là Lão Đại kia. Cái tên kia rất mạnh, ta đoán rất có thể nó là Hồn Thú mạnh nhất trên đại lục này, e là chỉ có Bá Vương của vùng biển mênh mông kia mới có thể so được với nó. Dường như Băng Đế cũng khá hứng thú với đề tài này, nàng nói: - Đúng, ta từng nghe Tuyết Đế nói, trên đại lục, nơi đáng sợ nhất là Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, bất kể thế nào ta cũng không được vào nơi đấy, nó nói ở đó, không chỉ có một người có thực lực áp chế được nó. Không chỉ một? Hoặc Vũ Hạo bị mấy chữ kia dọa cho hoảng hồn. Theo đánh giá của

Thiên Mộng và Băng Đế, vị gọi là Tuyết Đế kia có thực lực vô cùng khủng bố, là một Hồn Thú có tu vi gần 50 vạn năm. Vậy mà trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm còn có Hồn Thú mạnh hơn cô ta sao? Lúc trước hẳn chưa có Hồn Hoàn nào đã dám một mình tiến vào Tinh Đấu Sâm Lâm đúng là nghe con không sợ cọp mà. Mã Tiểu Đào nói: - Thực lực của Bản Thể Tông đúng là làm người ta phải đau đầu, nhưng sau sự kiện đó, không phải chúng ta không muốn giải quyết bọn chúng nhưng sau đó nghĩ lại, bọn họ đã muốn sử đổi vậy thì cũng chưa đến mức quá tà ác. Hơn nữa nếu chúng ta liều chết với bọn chúng thì kết quả cũng là lưỡng bại câu thương. Khi đó đại lục Nhật Nguyệt chỉ mới sát nhập vào chúng ta được hơn ngàn năm, bất lợi vẫn còn nhiều lắm. Cho nên cuối cùng Hải Thần Các quyết định thông qua hiệp nghị để giải quyết vấn đề với bọn họ. Giang Nam Nam có chút bức bối nói: - Vậy những bách tính kia chết oan uổng rồi sao? Mã Tiểu Đào liếc cô một cái rồi nói: - Thật xin lỗi, ta không có cách nào trả lời được câu hỏi này. Ta chỉ có thể nói, học viện chúng ta đã cố gắng hết sức chặn đứng thú triều, ít nhất đã cứu được ngàn vạn bách tính khác. Chúng ta không gây chiến với Bản Thể Tông cũng vì bảo toàn lực lượng bảo hộ đại lục. Còn tình huống cụ thể ra sao ta cũng không biết. Giang Nam Nam im lặng không nói nữa, nhưng từ ánh mắt của cô có thể thấy rõ, cô hoàn toàn không đồng ý với lần thỏa hiệp ngày đó. Từ Tam Thạch bước đến vỗ vỗ vai cô. Giang Nam Nam giãy giụa tránh đi. Mã Tiểu Đào nhìn Hoắc Vũ Hạo nói: - Có Huyền lão ở đây, mấy người Bản Thể Tông sẽ không đến làm phiền chúng ta nữa đâu, nhưng đệ đệ, cứng phải cẩn thận. Bất cứ lúc nào cũng phải ở cùng với mọi người. Đợi khi nào chúng ta về đến học viện mới không còn gì lo lắng nữa. Ở thời bọn chúng cực mạnh cũng không dám tiến vào quấy rối học viện Sử Lai Khắc chúng ta. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo ngoan ngoãn đáp. Mã Tiểu Đào thấy ánh mắt quái dị của những người xung quanh liền nói: - Có phải thắc mắc tại sao ta và Hoắc Vũ Hạo xưng hô tỷ đệ phải không? Nghe cho rõ đây, sau này, Hoắc Vũ Hạo là đệ đệ của ta, cũng giống như một đứa em ruột thịt, hoàn toàn không có ý gì khác. Vậy đi, tất cả trở về phòng tu luyện tiếp đi. Những người khác lần lượt rời khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại Mã Tiểu Đào, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Mã Tiểu Đào nhìn Vương Đông, tò mò

hỏi. - Sao ngươi còn không đi? Vương Đông hừ một tiếng nói: - Thế sao tỷ không đi? Mã Tiểu Đào nói: - Ta có chuyện muốn nói với Vũ Hạo. Vương Đông ưỡn ngực nói: - Nhưng ta phải tu luyện cùng với hần. Chúng ta có vũ hồn dung hợp tỷ quên rồi sao? Độ dung hợp của chúng ta là 100%, bình thường lúc nào cũng cùng tu luyện, như vậy mới đạt được kết quả cao hơn. Mã Tiểu Đào nhú mày nói: - Được rồi, vậy ngươi ở lại đi, ngươi đó, con trai gì mà y hết con gái, coi chừng lớn lên lại thành một kẻ bán nam bán nữ. - Tỷ... Vương Đông giận dữ, nhưng chớp mắt một cái không hiểu tại sao lại khôi phục lại sự bình tĩnh, hừ một tiếng ngồi vào chỗ của mình không nói thêm gì nữa. Mã Tiểu Đào nhìn Hoắc Vũ Hạo trầm giọng nói: - Đệ đệ, lần này dính đến Bản Thể Tông có lẽ còn phiền phức hơn cả đệ tưởng tượng. Haiz, ai bảo đệ cứ liên tục bộc lộ thiên phú của mình cơ chứ. Tuổi nhỏ mà thực lực lẫn thiên phú đều cao, làm sao tránh bọn họ động tâm được, không ngờ lần này bọn họ cũng phái người đến đây quan sát cuộc thi. Hoắc Vũ Hạo nói: - Tỷ tỷ đừng lo, có Huyền lão ở đây mà, sẽ chẳng có chuyện gì đâu. Mã Tiểu Đào nhú mày nói: - Đệ không biết chứ, từ trước đến nay, Bản Thể Tông luôn không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, cộng với thực lực lực mạnh mẽ của bọn chúng nữa, cho nên, bọn họ mới đáng sợ như vậy. Ta ở lại chính là muốn nhắc nhở đệ, nếu bọn họ có dùng thủ đoạn gì bắt đệ đi cũng tuyệt đối không được phản kháng. Cứ đi theo là được. Bản Thể Tông từ trước đến nay là một tổ chức cực kỳ bao che khuyết điểm, bọn họ đối với đệ chính là coi trọng chữ tài kia, cho nên sẽ không làm đệ bị thương đâu. Hoắc Vũ Hạo không ngờ Mã Tiểu Đào lại nói những lời này với mình, hần kiên quyết nói: - Tỷ tỷ, bất kể thế nào, đệ cũng sẽ không gia nhập Bản Thể tông. Mã Tiểu Đào giật mình nói: - Đệ đệ, đệ đừng nghĩ như thế. Tuy đệ là một thành viên của học viện Sử Lai Khắc nhưng học viện chúng ta không phải là một Tông Môn, không có ai hạn chế hoạt động của đệ đâu, cho dù học viện đã đặt rất nhiều hi vọng vào đệ nhưng ở thời điểm quan trọng, an toàn của đệ mới là quan trọng nhất. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Không, tỷ tỷ, hiện giờ, tất cả những gì đệ có đều là do học viện trao cho. Đệ là người của Sử Lai Khắc, đệ chấp nhận chiến đấu vì danh dự của Sử Lai Khắc, Sử Lai Khắc là nhà của đệ. Cho dù Bản Thể Tông rất mạnh

nhưng theo những gì bọn họ làm, đệ thấy nó không thích hợp với mình. Đệ là cô nhi, đệ không có người thân, và học viện, chính là ngôi nhà duy nhất của đệ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 115: Mở đầu trận quyết đấu tuyệt đỉnh (Trung)

Nhìn ánh mắt kiên quyết của hân, Mã Tiểu Đào trong lòng thầm nghĩ, đứa nhỏ này thật là đáng yêu mà. Khó trách các trưởng lão ở Hải Thần Các phải mở cả một cuộc họp vì nó. E là hôm nay Huyền lão xuất hiện cũng không phải là ngẫu nhiên. Mã Tiểu Đào đứng dậy nói: - Vũ Hạo, tỷ rất vui khi em có tình cảm sâu đậm với học viện Sử Lai Khắc như vậy. Nhưng đệ phải nhớ, còn sống mới có thể thực hiện lý tưởng. Làm người không nên quá cố chấp, phải tùy cơ ứng biến mới là đại trượng phu. Cô nói xong liếc mắt nhìn Vương Đông rồi mới xoay người rời khỏi phòng. Vương Đông đi theo cô đến tận cửa, sau đó đóng cửa lại như muốn thị uy. Hoắc Vũ Hạo nói: - Vương Đông, người cũng về phòng nghỉ ngơi đi, lát nữa ta tìm người sau. - Sao? Sợ à? Thật ra ta thấy cô ấy nói đúng, bảo vệ tính mạng của mình mới quan trọng, nếu Bản Thể Tông bắt được người, người cũng đừng có phản kháng. Vương Đông lo lắng nói. Hoắc Vũ Hạo có chút dở khóc dở cười: - Sợ gì? Có Huyền lão ở đây thì việc gì phải sợ? Ta căn bản không phải nghe chuyện của Bản Thể Tông. Tương lai ai đoán trước được gì? Chỉ là hôm nay sau khi xem trận đấu của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, ta nghĩ ra được một chút chuyện nên giờ cần cần thận sắp xếp lại, lát nữa mới tu luyện sau. Người nghĩ nhiều quá rồi. - Vậy... Vương Đông có chút thẹn quá hóa giận nói: - Được, đúng là làm ơn mắc oán. Người cứ ở đó từ từ mà nghĩ đi. Nói xong liền mở cửa ra về, lúc đóng cửa phòng hân còn cố tình đập mạnh một cái. Hoắc Vũ Hạo sờ sờ mũi, căn bản không hiểu tại sao mình lại bị mắng. Vốn chuyện được về Tông Môn hân có chút xúc động nhưng đúng như những gì Mã Tiểu Đào nói, dù Bản Thể Tông có làm gì hân cũng không sợ, bọn họ muốn dẫn hân trở về chứ không muốn giết hay

làm hấn bị thương. Vậy thì còn gì phải lo nữa? Mỗi quan tâm duy nhất chỉ là trận chung kết sắp tới mà thôi. Hôm nay sau khi thấy thực lực mạnh mẽ của Mã Như Long, hấn không thể không cảm thấy lo lắng. Hôm nay hấn mới thật sự hiểu nếu sử dụng đúng cách thì Hồn Đạo Khí sẽ đáng sợ như thế nào. Hấn đứng dậy, hai tròng mắt hóa thành màu vàng, hai cái Hồn Hoàn lặng lẽ từ dưới chân bay lên, một cái màu vàng ánh kim là Hồn Hoàn của Thiên Mộng Băng Tầm, một cái màu tím là Hồn Hoàn thứ hai có tác dụng Mô Phỏng. Trong khoảng thời gian này, cơ thể hấn không ngừng được cải tạo, mức độ chịu đựng Hồn Hoàn cũng theo đó tăng lên, mà Thiên Mộng Băng Tầm từng nói, thực lực mình càng tăng thì nó càng có thể giải phóng nhiều năng lượng đã phong ấn để tăng cường cường độ Hồn Hoàn. Hiện giờ Hồn Hoàn thứ hai của hấn đã đạt đến khoảng năm nghìn năm. - Tiếc là chỉ có hai Hồn Hoàn. Hoắc Vũ Hạo nắm chặt nắm tay. Hiện giờ cái hấn cần nhất chính là thời gian. Hấn cởi áo ngoài khoanh chân ngồi lên giường bắt đầu minh tưởng đồng thời cũng hồi tưởng lại quá trình chiến đấu ban nãy của Mã Như Long, hấn kết hợp sử dụng Hồn Đạo Khí ra sao, từng cái từng cái hiện lên trong đầu hấn, thông qua đó, hấn sẽ tìm được phương thức chiến đấu hợp với mình. Thành Tinh La, thủ đô đế quốc Tinh La là một trong những thành thị rộng lớn bậc nhất, nhưng vài ngày nay đã bắt đầu xuất hiện tình trạng "đất chật người đông". Thậm chí ở một số ngã tư, lượng người qua lại nhiều đến mức ùng tắc liên tục. Cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái đã kết thúc vòng Bán Kết, đây là giờ phút mà bất cứ người nào cũng mong chờ. Có người thậm chí đã đứng trước cổng Quảng Trường xếp hàng chờ suốt hai ngày hai đêm. Có thể tận mắt xem một trận chung kết của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái thì cái giá này cũng chả đáng là gì, bởi vì chỉ cần được trải nghiệm qua cũng đủ để mỗi người tự hào cả đời. Huống thi trận chung kết có đến ba trận đấu, ba trận này lại còn lần lượt diễn ra trong cùng một ngày. Đây là sự kiện đặc sắc đến nhường nào, vì nó, vất vả một chút cũng xứng đáng. Vì để duy trì trật tự, đế quốc Tinh La đã điều động đến một vạn binh lính, tất cả các cửa hàng đều mở cửa buôn bán suốt ngày đêm để phục vụ nhu cầu mua sắm tăng đột biến nay, nhờ thế thành Tinh La chỉ trong vài ngày mà kinh tế đã tăng đến mức trước nay chưa từng có. Rõ ràng, đây là

hiệu quả và lợi ích cụ thể nhất mà cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái mang đến cho những đế quốc đứng ra đăng cai. Khó cách các đại đế quốc lần nào cũng tranh giành không chịu nhượng bộ, cuối cùng mới quyết định luân phiên tổ chức. Trận chung kết là cuộc đối đầu giữa học viện Sử Lai Khắc và học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, rõ ràng đây là trận tranh tài giữa hai thế lực đứng đầu đại lục. Diễn biến của nó đáng mong chờ đến mức nào chỉ cần nghĩ là biết. Có điều vì đội hình của học viện Sử Lai Khắc không được đầy đủ nên tỷ lệ đặt cược ở chợ đen giảm mạnh, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư ngược lại chiếm ưu thế hơn, bọn họ chiếm 65% còn học viện Sử Lai Khắc chỉ chiếm 35% mà thôi. Nhưng dù là ai cũng không dám bảo rằng lần này học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư sẽ chiến thắng dễ dàng, cho dù là đệ tử học viện bọn họ cũng vậy. Dù sao học viện Sử Lai Khắc tuy chỉ có mười người nhưng không ai không là thiên tài. Sức chiến đấu của bọn họ trong từng trận đấu đều vô cùng xuất sắc, tình hình cụ thể còn lắm biến số nên kết quả khó nói trước lắm. Trong các trận đấu trước, bọn họ không chỉ một lần khiêu chiến vượt bậc. Cuối cùng học viện Sử Lai Khắc sẽ làm gì ở trận chung kết bọn họ chưa thể đoán được nhưng chắc chắn đây sẽ là cuộc chiến toàn lực giữa hai học viện, cho nên, hươu chết về tay ai cũng chưa biết được. Hôm nay, thời tiết không được tốt lắm, sắc trời âm u thậm chí còn phủ một màng sương mù quanh quẩn trên bầu trời thành Tinh La, thỉnh thoảng xuất hiện vài cơn mưa phùn lất phất bay bay. Tuy vậy, nó cũng không thể nhấn chìm sự hưng phấn của các khán giả bên trong thành Tinh La. Vì trận Chung Kết này cũng là trận đấu mà bọn họ mong chờ nhất. Lúc này, hai đội ngũ chuẩn bị thi đấu đều đang trên đường đến Quảng Trường Tinh La. Ven đường binh lính đứng thành một hàng rào ngăn cản dân chúng phấn khích đứng bên ngoài cổ vũ. Vì có quá nhiều người không thể vào bên trong xem nên những người ấy đều tụ hội ở ven đường tận dụng cơ hội ngắm nhìn hai đội ngũ dự thi một lần cũng thỏa mãn. Lăng Lạc Thần đi ở giữa đoàn người, cô ngẩng đầu nhìn thời tiết hôm nay, vẻ mặt vô cùng hài lòng. Cô là Hồn Sư khống chế Băng, thời tiết càng ẩm ướt và rét lạnh thì càng có lợi. Huống chi cô còn có Hoắc Vũ Hạo trợ giúp nữa. Hôm qua, Vương Ngôn đã sắp xếp một số chiến

thuật, mà với thời tiết sáng hôm nay nên đến sát giờ thi đấu lai có chút thay đổi. Cả đội không ai cảm thấy quá hồi hộp với trận Chung Kết này, vì kết quả thế nào cũng chỉ có thể liều mạng mà thôi, không còn cách nào tránh khỏi nữa. So với học viện Sử Lai Khắc, bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư có vẻ hồi hộp căng thẳng hơn. Vì đây là lần bọn họ có cơ hội cao nhất đoạt được chức quán quân của cuộc thi Đấu Hôn Đại Tái. Thực lực bọn họ mạnh mẽ, học viện Sử Lai Khắc lại thiếu hụt người. Trước tình hình này bọn họ không hồi hộp làm sao được? Ngay cả một người kiêu ngạo như Tiểu Hồng Trần, hôm nay cũng có chút căng thẳng. Hắn thỉnh thoảng liếc nhìn sang phía học viện Sử Lai Khắc, cả hai bên không hện mà cùng bưng bưng chiến ý. Trái ngược với Tiểu Hồng Trần hồi hộp căng thẳng, Mộng Hồng Trần đi phía sau hắn lăm lút lại liếc mắt nhìn Vương Đông. Đi cạnh mới có thể thấy rõ từng đường nét trên gương mặt Vương Đông đều rất đẹp, tuy còn nhỏ nhưng dáng người cũng cao ráo, không tệ. Ánh mắt quan sát của Mộng Hồng Trần có chút khác với mọi người. Cô bé chỉ nhìn được một bên của Vương Đông, trong lòng cô thầm kêu lên, oa lông mi thật dài, lại còn cong vút nữa, đẹp quá. So với cô còn muốn đẹp hơn nữa. Mắt màu xanh lam mang theo một sự cuốn hút kỳ lạ. Hắn mới chỉ mười hai tuổi, so với cô nhỏ hơn hai tuổi. Nhưng lại có Vũ Hồn Song Sinh, nếu như.... Nghĩ đến đây, cô bé mười bốn tuổi mới biết yêu không khỏi lén mỉm cười. Không biết vì sao, sau cái ngày Vương Đông trêu chọc cô, hình ảnh của hắn cứ lẩn quẩn trong đầu cô mãi. Ngay cả Vương Đông cũng không ngờ, chỉ với vài lời nói đơn giản, hắn đã khiến một cô bé đơn thuần nảy sinh tình cảm với mình. Cả hai đội cùng bước vào khu vực nghỉ ngơi, lúc này trên đầu thành, hoàng đế bộ hạ đã sớm cùng văn võ bá quan có mặt để theo dõi trận chung kết rồi. Lúc này Hoắc Vũ Hạo vô cùng bình tĩnh, hôm qua hắn, Vương Đông và Vương Ngôn đã trò chuyện rất lâu. Trước đây hắn không quan tâm lắm đến kết quả thắng thua, nhưng sau cuộc nói chuyện đó, hắn lại nảy sinh khát vọng chiến thắng, khát vọng bảo vệ danh dự cho học viện Sử Lai Khắc một cách mãnh liệt. Trong lúc vô tình, ánh mắt hắn di chuyển về phía sàn đấu. Đầu tiên, hắn thấy Hoàng Đế bộ Hạ, bên trái y là công chúa Cửu Cửu. Công chúa Cửu Cửu rõ ràng cũng đang

nhìn hẩn, nhưng ánh mắt có chút không được thân thiện. Mà nháy mắt sau, cả người Hoắc Vũ Hạo khẽ run lên, nội tâm vốn đang bình lặng bỗng dậy sóng. Bởi vì hẩn nhìn thấy, một người trung niên khoảng ba mươi tuổi, mặc một bộ giáp màu vàng, không đội mũ giáp, để lộ ra gương mặt anh tuấn đầy cương nghị và đôi mắt song đồng khẽ nhấp nháy. Gương mặt này tuy có hơi gầy, cũng không có cảm xúc nhưng lại đầy nhiệt huyết, y đang đứng ngay bên cạnh hoàng đế Tinh La. Đúng... là y. Hoắc Vũ Hạo thấy người này làm sao có thể giữ được bình tĩnh đây? Vì y chính là Công Tước Bạch Hổ hiện đang trấn thủ Tây Cương đế quốc Tinh La, hôm nay y có mặt ở đây, có lẽ cũng vì muốn quan sát trận đấu Chung Kết có sự tham gia của người con trai cả của mình.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 115: Mở đầu trận quyết đấu tuyệt đỉnh (Hạ)

Hoắc Vũ Hạo trông thấy Công Tước Bạch Hổ dĩ nhiên Đái Thước Hành cũng thấy, hai mắt hẩn lộ rõ vẻ hưng phấn. Hẩn nhìn chăm chăm cha mình đang đứng trên đầu thành mà nắm chặt hai đấm. Công Tước Bạch Hổ Đái Hạo nhìn về phía hẩn hơi hơi gật đầu, ánh mắt đầy sự cố vũ, sau đó quay đầu đi không nhìn về phía hẩn nữa. Nhưng chỉ cần bấy nhiêu thôi đã quá đủ với Đái Thước Hành rồi, Đái Hạo là cha hẩn, đồng thời cũng là người mà ngay từ khi còn bé, hẩn đã xem là tấm gương phấn đấu, nháy mắt sau, trong lòng hẩn ngập tràn ý chí chiến đấu, những lo lắng hồi hộp từ nãy giờ bỗng hóa hư không. Hoàng Đế Tinh La nhìn hai đội viên đang từng bước tiến vào sàn đấu, khẽ mỉm cười, gật đầu nhìn Công Tước Bạch Hổ đang đứng bên cạnh. - Im lặng, trận đấu sắp bắt đầu, mời Bệ Hạ. Đái Hạo trầm giọng quát, y không dùng Hồn Đạo Khí khuếch âm nhưng giọng nói vẫn truyền đi rất xa, y chỉ nói một câu rất đơn giản nhưng lại mang theo một chút thiết huyết chỉ quân nhân mới có. - Sát sát sát. Tất cả binh lính đang làm nhiệm vụ duy trì trật tự ở đây đều đồng loạt nâng cao binh khí gào to từng tiếng, nhất thời, bầu không khí của Quảng Trường Tinh La yên tĩnh, đầy trang nghiêm. Có

thể thấy rõ ràng trong từng ánh mắt của mỗi binh lính ở đây đều đầy vẻ hưng phấn, giờ phút này, trong mắt bọn họ chỉ có vị anh hùng, vị Thống Soái đang đứng ở đầu tường kia. Sức ảnh hưởng của Công Tước Bạch Hổ trong quân đội lắm lúc còn vượt xa cả Hoàng Đế Bệ Hạ nữa. Vị Hoàng Đế Tinh La trông thấy cảnh tượng trước mắt hoàn toàn không có vẻ gì bất mãn, chỉ khẽ mỉm cười, nói: - Lần gần nhất mà đế quốc Tinh La được đăng cai tổ chức cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái là hai mươi năm về trước. Khi đó, cả Trầm và Đái Hạo đều còn ở độ tuổi thanh niên. Nhưng sau hai mươi năm, Trầm đã là người đứng đầu một nước, Đái Hạo hiền đệ cũng đã trở thành Thống Soái đứng đầu đế quốc. Lát nữa thôi, chúng ta sẽ được xem một quyết đấu kịch tích giữa các thanh niên trẻ tuổi. Trầm rất mong chờ, hi vọng cả hai đội sẽ đem đến một trận chung kết đặc sắc và hấp dẫn. Theo thường lệ, đội chiến thắng sẽ nhận được phần thưởng là ba khối Hồn Cốt và một trăm vạn kim hồn tệ. Trầm đã chọn ra mười khối Hồn Cốt trong bảo khố để đội chiến thắng tùy ý chọn lựa. Trận đấu hôm nay lẽ ra ta định mời Đái Hạo hiền đệ chủ trì nhưng tiếc thay, trong đội của học viện Sử Lai Khắc có một thành viên thuộc gia tộc Bạch Hổ, người này không ai xa lạ chính là con trai cả của y, để tránh có người nghi ngờ tính công bằng, trọng tài trận đấu này sẽ do Thiên Sát Đấu La đảm nhiệm. - Lúc này đây có lẽ không cần phải nói thêm gì nữa, mọi người cùng Trầm chuẩn bị xem trận đấu vô cùng hấp dẫn này, và tất nhiên, diễn biến của nó chắc chắn sẽ được viết vào sử sách. Hoàng đế Tinh La vừa dứt lời thì trên đầu tượng lập tức xuất hiện một bóng người, người kia nháy mắt đã bay xuống dưới sàn đấu. Chính là Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự. Nhưng ngay khi lão bước chân xuống sàn đấu, lão khẽ chấn động, ánh mắt vô tình liếc sang khu vực nghỉ ngơi của học viện Sử Lai Khắc. Không biết từ lúc nào, phía sau đội ngũ Sử Lai Khắc xuất hiện một ông lão tay cầm hồ lô rượu, ăn mặc lôi thôi lếch thếch. Lão thấy Thiên Sát Đấu La nhìn sang mình cũng chỉ hơi nhú mày. Mà vị cường giả Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự sau khi thấy cái nhú mày kia bỗng có chút hoảng loạn, lão lập tức quay đầu đi. Vì ánh mắt của lão, mà mọi người học viện Sử Lai Khắc và học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư phát hiện ra ông lão lôi thôi kia. - Huyền lão, ngài đã đến. Vương Ngôn vui

mừng nói. Không biết Huyền lão lấy đâu ra một cái đùi ra, lão vừa cắn vừa nói: - Người cứ tiếp tục chỉ huy, xem như ta không tồn tại. Có lão phu ở đây, tuyệt đối sẽ không có người nào dám giở trò. Rõ ràng, vị Thao Thiết Đấu La hôm nay có mặt ở đây là vì áp trận cho học viện Sử Lai Khắc. Vừa trông thấy lão, lão sư dẫn đội bên phía học viện Sử Lai Khắc liền sợ đến tái mặt, lão đương nhiên nhận ra Huyền lão, theo tư liệu của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, tu vi của vị Thao Thiết Đấu La này đã qua cấp 97, là cường giả đứng đầu học viện Sử Lai Khắc. Vì cơ cấu của Hải Thần Các quá bí ẩn, bọn họ cũng chỉ có được bấy nhiêu thông tin mà thôi. Trọng tài Thiên Sát Đấu La trên sàn đấu hiển nhiên cũng nhận ra Huyền lão, nếu không cũng sẽ không thấy thố như vậy, có điều rất nhanh sau đó, lão đã bình tĩnh lại, lão trầm giọng nói: - Ta, Hoàng Tân Tự sẽ làm trọng tài trong trận chung kết của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này. Đầu tiên, ta sẽ thông qua quy tắc của trận đấu này. Tuy hai đội đã sớm nắm rõ quy tắc nhưng theo quy định, vẫn phải nói lại một lần nữa. - Trận chung kết sẽ bao gồm ba trận đấu nhỏ lần lượt là: đoàn chiến, thi đấu cá nhân và 2-2-3. - Ba trận chỉ cần thắng hai. Trong đó, đoàn chiến sẽ bao gồm bảy thành viên. Sau khi thi đấu xong trận đoàn chiến sẽ có quyền thay đổi thành viên. Nhưng chỉ có một cơ hội. Hai trận kế tiếp là thi đấu cá nhân và 2-2-3 đều phải giữ đội hình đó, không được thay đổi. Khi thi đấu, các thành viên có thể thoải mái phát huy, an toàn của các thành viên là nhiệm vụ của trọng tài, trong tình huống trọng tài thấy có thể nguy hiểm đến tính mạng cho thể ra tay ngăn cản, điều này cũng tương đương thành viên đó đã bị mất quyền thi đấu. Nhưng vì tình huống khi thi đấu có thể diễn ra rất nhanh nên trọng tài không thể đảm bảo bất cứ lúc nào cũng có thể đảm bảo an toàn cho mọi người. Hi vọng hai đội có thể tự điều chỉnh đúng lúc. Kế tiếp, hai đội bắt đầu chuẩn bị, một phút sau, các thành viên tham gia đoàn chiến bước lên sàn đấu. Sau khi thông qua quy tắc, bầu không khí ở Quảng Trường Tinh La đã căng thẳng muốn nghẹt thở. Hiện giờ ở đây có đến gần mười vạn người, vậy mà lại lặng ngắt như tờ, ai ai cũng mở to mắt nhìn, dù trận đấu chưa bắt đầu như bọn họ không muốn bỏ lỡ bất cứ khoảnh khắc nào. Vương Ngôn đứng dậy nhìn các học viện, trầm giọng nói: - Tất cả làm theo kế hoạch. Sử

Lai Khắc tất thắng. - Sử Lai Khắc, tất thắng. Mười người đồng thời đứng dậy quát to. Vương Ngôn di chuyển ánh mắt sang Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành, khẽ gật đầu. Hai người cũng gật đầu đáp lại. Bên kia, mấy người của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư cũng đã đứng dậy nghe lão sư bọn họ dặn dò những lời cuối cùng. Một phút rất nhanh đã trôi qua. - Thành viên hai đội nhanh chóng bước lên sàn đấu. Thiên Sát Đấu La tính chuẩn giác từng giây từng phút, không để lãng phí chút thời gian nào. Bảy người của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư lần lượt bước ra. Dẫn đầu là đội trưởng Mã Như Long, đi ngay sau Mã Như Long là Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần. Kế đến là vị Hồn Đạo Sư mà mấy người Hoắc Vũ Hạo đã gặp hôm Bán Kết, Mễ Già. Ba người còn lại đi ở phía sau cũng đều là Hồn Đạo Sư cấp năm. Theo tướng mạo, các thành viên bên đội Sử Lai Khắc dễ dàng nhận ra từng người, ba người kia lần lượt là Tiêu Hạ Phong, Trần Phi và Lâm Tịch. Trừ Mộng Hồng Trần, những người còn lại đều là nam. Thấy bảy người này lên sàn đấu, bên phía Sử Lai Khắc hoàn toàn không có chút bất ngờ nào, vì nó giống hệt với suy đoán của Vương lão sư.

Từ khi bắt đầu cuộc thi, đối tượng Vương Ngôn quan sát cẩn thận nhất là học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Hôm qua, hắn đã cẩn thận giảng giải từng thông tin mình tổng hợp được cho các thành viên Sử Lai Khắc, hơn nữa còn sắp xếp chu đáo từng thế trận khác nhau. Hôm nay không so đấu ai mạnh hơn ai mà chủ yếu là chiến thuật ai độc đáo và mới lạ hơn. Đối thủ đã lên sàn đấu dĩ nhiên bên phía học viện Sử Lai Khắc cũng vậy. Nhưng khiến khán giả và học Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư bất ngờ là bảy người kia lần lượt là đội trưởng Mã Tiểu Đào, đội phó Đái Thước Hành, Lăng Lạc Thần, Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông có công lớn trong trận Bán Kết lại ngồi ở ghế bên dưới. Các khán giả vốn đang im lặng lập tức sôi nổi bàn tán. Dù tu vi của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không cao nhưng các

trận đấu trước hết lần này đến lần khác hai người bọn họ đã mang đến không ít bất ngờ, khắc sâu ấn tượng cho khán giả. Từ trận đầu tiên Hoắc Vũ Hạo dùng kỹ năng Mô Phỏng giả làm cường giả bậc Hồn Đế hơn nữa lại còn là sáu Hồn Hoàn mười vạn năm đã thu hút không ít sự chú ý của mọi người. Các trận kế tiếp, bất cứ chiến thắng nào cũng có sự góp mặt của hắn. Rõ ràng nhất là trận với học viện Chính Thiên và Tinh La. Cho nên đến lúc này, không ai có thể biết chắc hai người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật nữa. Theo những tin tức cơ bản thì bọn họ một người có hai Hồn Hoàn, một người có ba Hồn Hoàn và đều là Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh. Tuy tu vi thấp nhưng thành tựu tương lai khó đoán trước được. Hơn nữa, bọn họ thích hợp nhất là ở những trận thi đấu nhiều người như đoàn chiến này. Thế nên, không ai đoán được tại sao học viện Sử Lai Khắc lại không cho hai người bọn họ xuất hiện, chiến đội Nhật Nguyệt cũng vậy. Học viện Sử Lai Khắc muốn làm gì đây? Thắng vì bất ngờ sao? Vương Ngôn yên lặng ngồi ở khu vực chờ chiến, bề ngoài hắn có vẻ vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng hưng phấn, từ ngày hắn dẫn đội đến thành Tinh La, hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều. Có thể nói cuộc thi này là một thử thách rất lớn với hắn, nhưng với hắn, không hắn chỉ là vậy. Sau các trận chiến, hắn chẳng những càng lúc càng tự tin mà ý tưởng, chiến thuật, chiến lược càng thêm dồi dào. Trước đây, kể cả trận Bán Kết, hắn cũng không bố trí chiến lược quá tỉ mỉ. Vì sao? Tất cả chỉ vì hắn muốn che dấu đồng thời cũng đánh lừa đối thủ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 116: Đoàn chiến điên cuồng (Thượng)

Sau khi học viện Sử Lai Khắc chiến thắng học viện Chính Thiên, trong lòng Vương Ngôn đã nâng mục tiêu hướng về chức quán quân, dù thế nào hắn vẫn muốn duy trì vinh quang của học viện Sử Lai Khắc. Mà trên con đường này, chỉ có một kẻ duy nhất có khả năng ngăn đường bọn họ. Cho nên, bình thường hắn không sử dụng quá nhiều chiêu trò, đấy cũng vì đánh lừa đối

thủ cực mạnh của bọn họ kia, khiến bọn họ lầm tưởng học viện Sử Lai Khắc chỉ có thể chiến thắng dựa vào thực lực mà không am hiểu chiến lược. Sự thật chứng minh hãn đã thành công, đến tận hôm qua, ngay cả các học viện của học viện Sử Lai Khắc vẫn chưa nhận ra. Hôm nay, thời khắc quan trọng nhất cuối cùng cũng đến, hãn không cần phải che giấu gì nữa. Hãn cực kỳ bình tĩnh cũng vì hãn biết hôm nay, thông qua chiến đội Sử Lai Khắc, mọi người sẽ thấy chiến thuật của hãn phong phú như thế nào. Hãn nhìn thoáng qua Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang ra vẻ bình thản nhưng hai tay lại nắm chặt không khỏi nhớ lại cuộc đối thoại hôm qua của ba người. *** - Ngày mai hai con không cần đấu trận đoàn chiến, trận ấy Thái Đầu và Nam Nam sẽ thay hai đứa. - A? Tại sao? Vương lão sư, chúng con trợ giúp nhiều nhất cũng chính là đoàn chiến mà? - Ta đã quyết định rồi, đây là chiến lược của ta, đồng thời cũng vì muốn bảo vệ hai con. Tuy đoàn chiến, hai con sẽ giúp ích được rất nhiều, quan trọng nhất là Vũ Hồn dung hợp kỹ mà lại còn không chỉ có một cái. Nhưng ta lại không muốn hai con bị bại lộ quá sớm. Các con đừng quên, năm năm sau mới là trận đấu của các con với bọn họ, hướng chỉ việc quan trọng nhất mà ta phải làm là đảm bảo an toàn cho các con. Hơn nữa, theo chiến thuật của ta, các con là người cần phải bảo toàn thực lực nhất. - Nhưng... - Hai con nghe ta nói xong đã, có lẽ tác dụng của các con trong trận đấu này còn lớn hơn nhiều so với trước đây nữa... *** Trêu đùa thành, Hoàng Đế Tinh La thấp giọng nói Công Tước Bạch Hổ: - Hiền đệ, đệ có nhìn ra tại sao học viện Sử Lai Khắc lại sắp xếp như thế này không? Công Tước Bạch Hổ suy nghĩ một lát nói: - Hãn vì chiến thuật nào đó. Tuy ta chưa từng xem trận đấu nào của bọn chúng nhưng ta đoán hai đứa nhỏ kia mặc dù có tác dụng rất lớn trong đoàn chiến lại không được ra thi đấu cũng vì chuẩn bị cho trận đấu kế tiếp thôi. Hoàng đế Tinh La mỉm cười nói: - Vậy đệ có đoán được trận đoàn chiến này kết quả thắng bại thế nào không? Công Tước Bạch Hổ lắc đầu nói: - Ta không biết thực lực của hai đội ấy như thế nào, làm sao mà đoán được, còn bệ hạ? Ta thấy dường như ngài đã đoán được chút gì rồi. Hoàng đế Tinh La gật đầu, nhỏ giọng nói vài câu gì đó. Công Tước Bạch Hổ vừa nghe, thoáng ngây người rồi kinh ngạc nói: - Sẽ như thế thật sao? Hoàng đế Tinh La mỉm

cười nói: - Cứ chờ xem, lão sư dẫn đội của học viện Sử Lai Khắc tuy còn trẻ tuổi nhưng không phải người đơn giản. Ta tin trận chung kết này nhất định sẽ có nhiều bất ngờ khiến chúng ta phải kinh ngạc. Khi hai người trò chuyện với nhau, hai đội đã bước lên sàn đấu đứng ở hai phía, trọng tài Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự đứng ở giữa nói: - Quy tắc trận đấu ta đã vừa nhắc lại rồi, không nói nhiều nữa. Hai đội nhanh chóng lui về sau chuẩn bị bắt đầu. Trận đấu này sẽ kết thúc khi một trong hai đội không còn người có khả năng chiến đấu nữa. Mã Tiểu Đào hít mắt nhìn chăm chăm đội trưởng Mã Như Long của đội đối thủ. Ánh mắt cô dường như muốn cháy lên một ngọn lửa. Mã Như Long cũng nhìn cô, nhưng hẳn cảm nhận được áp lực từ người cô hoàn toàn hơn hẳn Khương Bằng ngày trước, khiến hẳn không khỏi sinh một cảm giác bị áp bức. "Đây chỉ vì uy danh của học viện Sử Lai Khắc thôi." Mã Như Long tự nói với chính mình. Nhưng khi hẳn nhìn sâu vào mắt Mã Tiểu Đào, cảm giác bị áp bức lại xuất hiện rõ ràng như cũ. Hai đội từ từ lui về sau, Tiểu Hồng Trấn vốn đang hết sức căng thẳng cũng dần thả lỏng, lòng đầy hưng phấn. Có thể với tư cách thành viên dự bị mà tham gia trận chung kết, chứng tỏ thực lực của hẳn và Mộng Hồng Trần cực kỳ mạnh mẽ. Đây cũng là lần đầu tiên hai người bọn họ ra thi đấu nên có thể xem cả hai là vũ khí bí mật của chiến đội Nhật Nguyệt, không ai rõ thực lực của bọn họ rốt cuộc là ở mức nào. Dần dần, hai đội đã lui đến mép sàn đấu, bên phía học viện Sử Lai Khắc vẫn là Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành đứng đầu, Lăng Lạc Thần ở ngay sau hai người, kế đến là Từ Tam Thạch và Bối Bối, sau cùng mới là Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu. Tổ hợp lần này của bọn họ rõ ràng không phải là tổ hợp thích hợp nhất, ba Chiến Hồn Sư hệ Cường Công, một hệ Phòng Ngự, một Mẫn Công, một Khống Chế và thậm chí còn có một Hồn Đạo Sư vậy mà một Chiến Hồn Sư hệ Phụ Trợ cũng không có. Đương nhiên đây là cách nhìn của người bên ngoài vì bọn họ không ngờ Hòa Thái Đầu không chỉ đơn giản là một Hồn Đạo Sư mà còn là Khí Hồn Sư hệ Thực vật nữa. Hiện giờ trong đội trừ Mã Tiểu Đào và Giang Nam Nam, những người còn lại đều ngậm một điều xì gà. Trận hình của học viện Sử Lai Khắc không những không mới lạ mà nhìn tưởng mạo các học viên còn có chút vô dụng, hơn nữa còn vì xếp thành bốn

hàng mà hơi bị ngọt ngào. Học viện Sử Lai Khắc bên này đã thế vậy mà bên học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư còn bình thường hơn, Mã Như Long đứng đầu, những người còn lại lần lượt đứng phía sau tạo thành một hình tam giác. Tinh thần hai đội đã tập trung đến cực độ. Tích tắc sau khi bọn họ đến đúng vị trí thì Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự cũng hô to bắt đầu. Trận đoàn chiến đầu tiên của trận chung kết rốt cuộc cũng đã bắt đầu. Ngay sau khi có hiệu lệnh, trận hình của hai đội đồng thời thay đổi tạo nên một màn khiến mọi người đều giật mình. Bên phía học viện Sử Lai Khắc và Nhật Nguyệt đều giống như có bàn bạc trước vậy, đội viên song phương đồng thời tập trung ở vị trí trung tâm xếp thành một nhóm. Bên phía học viện Sử Lai Khắc, người đứng đầu không còn là Mã Tiểu Đào nữa mà đổi thành Từ Tam Thạch. Còn bên phía chiến đội Nhật Nguyệt sau khi hợp lại cũng đổi người đứng đầu, lúc này người đó là Lâm Tịch. Song phương trong khi thay đổi trận hình cũng đồng thời phóng xuất ra vũ hồn, bên phía chiến đội Nhật Nguyệt còn tiện tay sử dụng luôn Hồn Đạo Khí của mình nữa. Bên phía học viện Sử Lai Khắc, bảy người hợp thành một. Từ Tam Thạch đứng đầu giơ cao Huyền Minh Quy Giáp Thuần của mình sau đó sải bước xông về trước, sáu người còn lại phóng xuất vũ hồn bám sát theo sau. Bên phía chiến đội Nhật Nguyệt lúc này lại không có hành động vì, đối với Hồn Đạo Sư, trong một khoảng cách nhất định bọn họ mới có thể phát huy ra thực lực cao nhất. Lâm Tịch đứng đầu đã sử dụng món Hồn Đạo Khí đầu tiên của mình, đó là một tấm chắn nhìn có vẻ bình thường, lớn khoảng bằng một cái mâm nhỏ, chiếc tấm chắn bằng kim loại kia bỗng nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, một tầng ánh sáng màu vàng lạng lẽ khuếch tán, hóa thành một cái màn sáng bảo vệ đường kính chừng hai thước, nó không chỉ phủ xuống bảo vệ hẳn mà bảo vệ luôn cả những đồng đội đang đứng sau lưng hẳn nữa. Những người sáng suốt đều nhìn ra hành động này của chiến đội Nhật Nguyệt cũng vì phòng bị kỹ năng Huyền Minh Trí Hoán của Từ Tam Thạch. Kỹ năng Huyền Minh Trí Hoán kia không biết đã phát huy tác dụng thần kỳ của nó biết bao nhiêu lần trong các trận đấu trước rồi. Một khi để Từ Tam Thạch thành công thì bên phía học viện Sử Lai Khắc sẽ sử dụng các chiến thuật kỳ quái khác nhau đánh bại bọn họ, dĩ nhiên chuyện

này chẳng phải tốt lành gì với chiến đội Nhật Nguyệt rồi. Chiến đội Nhật Nguyệt lúc này đã đứng thành một nhóm, người thấy rõ tình huống hiện nay nhất chỉ có Lâm Tịch, thân hình Lâm Tịch khá cao lớn nên gần như có thể che chắn hoàn toàn đồng đội phía sau mình, hơn nữa hắn đã sử dụng Hồn Đạo Khí Thuần Bài, cho dù có bị đối qua, hắn cũng đã chuẩn bị kỹ càng rồi. Khi chiến đội Nhật Nguyệt thấy Từ Tam Thạch dẫn đầu xông lên, ai cũng hơi khẽ mỉm cười, vì kế hoạch bọn họ chuẩn bị đã tương đối khắc chế không cho Huyền Minh Trí Hoán của Từ Tam Thạch có cơ hội sử dụng. Sau khi trận hình của hai đội thay đổi thì một hồi kịch chiến cũng bắt đầu. Vô số ánh sáng phát ra khi hồn lực ngưng kết không ngừng lóe lên, từng tia sáng hợp thành một quả cầu ánh sáng thật lớn, bắn ra hết như phía sau bọn họ có một con khổng tước đang xòe đuôi vậy. Quả cầu ánh sáng đó bay thẳng lên bầu trời giữa hai đội, kể đến bay về phía học viện Sử Lai Khắc với tốc độ kinh người, phát ra từng tiếng gió rít vô cùng chói tai. Quả cầu kia theo tốc độ và quỹ tích có thể thấy nhất định sẽ bắn trúng học viện Sử Lai Khắc, không lãng phí chút nào. Mấy Hồn Đạo Sư bên chiến đội Nhật Nguyệt thấp nhất cũng là cấp năm, cho dù hồn lực của bọn họ chủ yếu nhờ linh dược và mật pháp mới tăng lên được, không thể so với Hồn Sư đồng cấp nhưng tu vi của bọn họ là hàng thật giá thật. Bọn họ lại còn am hiểu Hồn Đạo Khí nên khi sử dụng chúng còn muốn mạnh hơn một Hồn Vương bình thường sử dụng Hồn Kỹ nữa, huống chi còn có nhiều Hồn Đạo Sư cấp năm như vậy đồng thời tấn công.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 116: Đoàn chiến điên cuồng (Trung)

Lúc trước khi đấu với học viện Đế Áo, chiến đội Nhật Nguyệt cũng thông qua chiến thuật bùng nổ hàng loạt Hồn Đạo Khí, mạnh mẽ ngăn chặn đối thủ. Trước sự công kích liên tục không ngừng, học viện Đế Áo không thể không chịu thua. Cho nên chiến thuật lần này bọn họ dùng cho học viện Sử Lai Khắc là không nghĩ có thể làm đối phương bị thương, chỉ cần ngăn bọn

họ lại, không cho bọn họ đến gần là được. Nhưng ngay khi quả cầu ánh sáng từ bên phía họ bay lên thì bên phía học viện Sử Lai Khắc cũng có một luồng sáng màu trắng bay thẳng lên cao. Luồng sáng này bay lên không trung liền sáng lên như ánh trăng rằm, sau đó, hóa thành vô số tia sáng màu trắng trút thẳng xuống học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Tuy mức độ dày đặc của những tia sáng này kém hơn quả cầu ánh sáng kia một chút nhưng nó xuất hiện vô cùng đúng lúc, ngay khi các tia sáng từ Hồn Đạo Khí bay lên hội tụ thành quả cầu ánh sáng thì ánh sáng màu trắng kia cũng từ trên trời giáng xuống. Hai đòn công kích của song phương gần như đồng loạt va chạm với nhau. Hồn Hoàn thứ tư trên người hắt lóe sáng, kỹ năng kia đúng là do hắt thực hiện, Bạch Hồ Lưu Tinh Vũ, một Hồn Kỹ trên phạm vi lớn. Tuy đây chỉ là Hồn Kỹ thứ tư nhưng với thực lực Hồn Đế, uy lực của nó dĩ nhiên mạnh hơn uy lực từ Hồn Vương sử dụng Hồn Đạo Khí cấp năm, hơn nữa món Hồn Đạo Khí kia chỉ có tác dụng cản đường là chính. Nháy mắt khi hai bên va chạm vào nhau, hàng loạt tiếng nổ đồng loạt vang lên. Chỉ với lần giao chiến đầu tiên đã chứng tỏ, học viện Sử Lai Khắc đã làm tốt hơn học viện Đế Áo trước đây nhiều lắm. Bước chân của Từ Tam Thạch cũng không vì vụ nổ mạnh ấy mà chậm lại, ánh sáng màu đen trên Huyền Minh Quy Giáp trong tay hắt sáng bừng lên, Huyền Minh Chi Lực và Huyền Minh Thuần Trận đồng thời được sử dụng. Ai có thể ngờ hắt được chọn đứng đầu không phải vì phòng ngự đòn công kích của đối thủ, ngược lại là ngăn cản dư chấn từ các vụ va chạm của hai bên đây? Với cấp bậc Hồn Tông, lực phòng ngự của Từ Tam Thạch tuyệt đối có thể cầm cự đi đầu, dưới tác dụng của Huyền Minh Thuần Trận và Huyền Minh Chi Lực, tất cả dư chấn đều bị gạt ra ngoài, nháy mắt sau vụ nổ, khoảng cách của hai đội đã rút ngắn còn khoảng 70 thước. Bên phía chiến đội Nhật Nguyệt không hề có ý định tạm dừng công kích, các Hồn Đạo Sư cấp năm kia phối hợp vô cùng ăn ý, quả cầu ánh sáng của đợt tấn công thứ nhất vừa bay đi, bọn họ đã chuẩn bị đến đợt tấn công thứ hai. Rất nhiều thứ ánh sáng từ các loại Hồn Đạo Khí mà trước nay mấy người học viện Sử Lai Khắc thậm chí còn chưa từng trông thấy nữa đang lần lượt bay về phía bọn họ. Nhưng ngay lúc này, học viện Sử Lai Khắc cũng phát động đợt tấn công thứ hai.

Trong không gian chột vang lên tiếng phượng ngâm thật to, sau đó, trên bầu trời xuất hiện một con phượng hoàng lửa thật lớn, sau Bạch Hồ Lưu Tinh Vũ chính là Hồn Kỹ cực mạnh của Mã Tiểu Đào, Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ. Bạch Hồ Lưu Tinh Vũ của Đái Thước Hành chẳng qua là Hồn Kỹ ngàn năm, còn Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ kia lại là Hồn Kỹ vạn năm, đồng thời cũng là Hồn Kỹ thứ sáu của Mã Tiểu Đào. Kỹ năng kia của cô xuất hiện vừa đúng lúc vừa phối hợp hoàn mỹ với Bạch Hồ Lưu Tinh Vũ, chứng tỏ ngay từ khi hai đội khai chiến, cô đã bắt đầu chuẩn bị chiêu này rồi. Ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt làm nhiệt độ trên sàn đấu giảm xuống nhanh chóng. Từng quả cầu lửa từ trên trời rơi xuống thậm chí còn lớn gấp năm lần so với Bạch Hồ Lưu Tinh Vũ nữa. Các quả cầu lửa ấy mang theo hơi nóng khủng khiếp khiến bầu không khí trên sàn đấu như bị bóp méo, khiến 108 vị Hồn Sư ở bên ngoài không thể không thúc dục toàn lực bảo vệ bức màn bảo hộ. Hai đội lại một lần nữa va chạm kịch liệt, Mã Tiểu Đào dùng hành động cụ thể để chứng minh thực lực của mình mạnh mẽ như thế nào. Chỉ bằng sức của mỗi kỹ năng Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ của cô đã có thể áp chế hết các đòn công kích từ bảy người đối phương, hơn nữa còn trực tiếp đánh thẳng vào đối thủ nwca. Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ bất kể là thời gian sử dụng hay uy lực đều hơn xa Bạch Hồ Lưu Tinh Vũ của Đái Thước Hành, hai Hồn Đế của học viện Sử Lai Khắc đồng loạt sử dụng kỹ năng công kích từ xa, cứng đối cứng với đối thủ. Bất kể là Hồn Đạo Khí có mạnh như thế nào thì ít nhất phải đánh trúng người mình mới có tác dụng, đã thế thì ta sẽ không cho các người cơ hội đó. Công kích của Hồn Đạo Khí mạnh thật đó nhưng nó nào phải là Hồn Kỹ thật sự, một khi đã sử dụng thì không thể nào khống chế được nữa, cho nên hai Hồn Đế kia mới có thể dễ dàng cản trở như vậy, dù cho có cá lọt lưới cũng không thoát được Huyền Minh Thuần Trộn phòng ngự toàn diện của Từ Tam Thạch. Có điều, vì đợt tấn công thứ hai va chạm tạo nên dư chấn quá mạnh nên khi hai đội còn cách nhau khoảng 50 thước thì Từ Tam Thạch không thể không dừng bước. Để chống đỡ uy lực mạnh mẽ từ Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ, bên phía chiến đội Nhật Nguyệt nháy mắt xuất hiện ba tầng phòng ngự bao phủ bảy người ở bên trong. Đúng lúc này, một bóng người bên phía học viện Sử Lai

Khắc vọt ra khỏi đội hình, ngọn lửa Phượng Hoàng bên người cô bỗng hóa thành đôi cánh nhẹ nhàng bay lên không trung, tốc độ của cô nháy mắt tăng lên khủng khiếp, không những thế, khi cô bay đến độ cao chừng mười thước, dưới chân liền xuất hiện hai vòng lửa, một lần nữa tốc độ của cô lại gia tăng, nháy mắt cô đã đến trước mặt chiến đội Nhật Nguyệt. Người kia còn ai khác ngoài Mã Tiểu Đào, chỉ có cô và Đái Thước Hành mới có gan một mình xuất hiện thế này. Cho dù là Hồn Sư hay Hồn Đạo Sư, khoảng cách cũng cực kỳ quan trọng. Các khán giả đều trợn mắt kinh ngạc, theo tỷ lệ đặt cược thì chiến đội Nhật Nguyệt hơn xa học viện Sử Lai Khắc, lẽ ra bọn họ phải áp đảo người ta chứ. Vậy mà theo cục diện lúc này lại là phía Sử Lai Khắc chiếm thế thượng phong. Mã Tiểu Đào gần như lắc mình một cái đã đến trước mặt Lâm Tịch, sáu người phía sau cũng đã tăng tốc đuổi theo, vọt thẳng về phía chiến đội Nhật Nguyệt. Hồn Hoàn thứ tư trên người Mã Tiểu Đào vụt sáng, ngọn lửa Phượng Hoàng nháy mắt biến thành màu đỏ sậm, Tà Hỏa Phượng Hoàng lại xuất hiện, nếu cô có thể dùng một kích Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích toàn diện chế trụ được chiến đội Nhật Nguyệt thì cục diện không còn căng thẳng nữa. Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu ngồi bên dưới đã nắm chặt tay, mặc dù theo chiến thuật của Vương Ngôn thì đây chỉ mới là khúc dạo đầu, nhưng bọn họ vẫn hi vọng Mã Tiểu Đào có thể một kích giành chiến thắng cho học viện Sử Lai Khắc. Nhưng, sự thật đã chứng minh, chiến đội Nhật Nguyệt có tư cách tranh giành giải quán quân với bọn họ tuyệt đối không phải tầm thường. Bên phía bọn họ vừa thấy Mã Tiểu Đào chuẩn bị công kích thì Lâm Tịch đứng đầu tiên đã nhảy vọt ra. Ngay sau đó, ba kiện Hồn Đạo Khí trên người hắn đồng loạt lóe sáng. Đầu tiên là một vòng sáng màu trắng ở lồng ngực, nó như một màn sương mù lạnh lẽo xuất hiện. Khi đó trên người Mã Tiểu Đào bỗng nhiên cũng xuất hiện một vòng sáng vô cùng quý dị. Cả người Mã Tiểu Đào đang bay đến dường như cũng vì thế mà bị đổi phương hướng, khiến người ta có cảm giác như Mã Tiểu Đào đang bị Lâm Tịch kéo đến vậy. Sau đó, trên người Lâm Tịch phát ra một tầng ánh sáng màu vàng kim cực kỳ quen thuộc với đệ tử học viện Sử Lai Khắc. Không, không phải chỉ một mà đến hai tầng. Đầu tiên là tầng ánh sáng màu vàng của Vô Định Hộ Tráo vừa vẫn

chặn đứng một kích Phượng Hoàng Khiếu Thiên Kích của Mã Tiểu Đào. Ngay sau đó, trên người hấn lại khuếch tán ra một tầng ánh sáng màu vàng nữa, bao phủ cả hấn và Mã Tiểu Đào vào bên trong, đồng thời cũng ngăn cách cô phóng ngọn lửa Phượng Hoàng ra ngoài. Hai tầng Vô Địch Hộ Tráo phát ra một loạt tiếng nổ khủng bố, sau đó, bên trong vòng bảo hộ, ngọn lửa Phượng Hoàng bùng cháy mãnh liệt. Không ngờ một kích cực mạnh của Mã Tiểu Đào lại bị một Hồn Đạo Sư cấp năm ngăn cản, có điều, Lâm Tịch cản trở được Mã Tiểu Đào cũng không dễ dàng gì, Vô Địch Hộ Tráo tuy lực phòng ngực rất mạnh nhưng cần hấp thụ một lượng lớn hồn lực từ người sử dụng, nhất là lúc này hấn đang dùng một lượt đến năm kiện Hồn Đạo Khí cấp năm, hồn lực dĩ nhiên bị rút cạn một cách mạnh mẽ, gương mặt hấn thoáng chốc đã hơi trắng bệch. Sáu người còn lại của chiến đội Nhật Nguyệt rõ ràng phối hợp vô cùng ăn ý. Ngay khi Lâm Tịch vọt ra, thì Mễ Già đứng ngay sau lưng hấn liền bước lên thay đổi vị trí đồng thời phóng xuất ra một tầng phòng ngự, Huyền Minh Trí Hoán của Từ Tam Thạch lại một lần nữa không thể sử dụng. Cũng đúng lúc này, một tia sáng màu đỏ ánh kim từ vai trái Mễ Già bắn ra. Tia sáng này Từ Tam Thạch đã từng trông thấy, nó là một kiện Hồn Đạo Khí công kích cực mạnh cấp bảy. Hơn nữa còn tập trung vào một vị trí. Ngay cả bức màn phòng ngự của 108 hồn sư kia cũng khó mà chống đỡ được. Tia sáng này xuất hiện rất đúng lúc. Lâm tịch nhảy ra cản Mã Tiểu Đào, Từ Tam Thạch sử dụng Huyền Minh Trí Hoán, Mễ Già dùng Hồn Đạo Thuẫn cản tia sáng màu đen đỏ, và tia sáng màu đỏ ánh kim cũng xuất hiện ngay lúc này, mục tiêu dĩ nhiên là Từ Tam Thạch. Hấn mới sử dụng Hồn Kỹ xong, nên lúc này trừ cứng đối cứng ra, hấn không còn cách nào khác. Mà lúc này, không chỉ có mỗi tia sáng màu đỏ ánh kim của Mễ Già mà phía sau hấn còn xuất hiện một luồng ánh màu tím xanh cực kỳ rực rỡ. Luồng sáng ấy phóng thẳng lên cao hóa thành đường cong với quỹ đạo parabol, bay thẳng về phía học viện Sử Lai Khắc. Tuy nhiên, thật bất ngờ rằng ánh mắt bối rối của Từ Tam Thạch bỗng nhiên trở nên gian xảo. Ngay sau đó, cả người hấn biến mất, thay vào đó là một người khác. Người kia không ai khác chính là đội trưởng đội dự bị lần đầu tiên ra trận, Tiểu Hồng Trần. Huyền Minh Trí Hoán vậy mà cũng có thể

thành công sao? Nếu có người quan sát cẩn thận sẽ phát hiện ngay khi tia sáng màu đen của Huyền Minh Trí Hoán được bắn ra, tuy đã bị Hồn Đạo Thuần ngăn cách nhưng sau đó, lại bất ngờ rẽ đi một cách quỷ dị, nhằm thẳng vào mục tiêu là Tiểu Hồng Trần. Sự thay đổi diễn ra quá nhanh, không ai ngờ rằng Từ Tam Thạch lại có thể sử dụng được Huyền Minh Trí Hoán. Bên dưới đài, ở khu vực chờ chiến, Hoắc Vũ Hạo khẽ cúi đầu, ánh sáng màu vàng kim trong mắt hắn liên tục sáng lên, nhưng nháy mắt sau đã khôi phục bình thường. Nếu chỉ bằng thực lực của Từ Tam Thạch dĩ nhiên không thể sử dụng thành công Huyền Minh Trí Hoán được, nhưng nếu có sự trợ giúp từ Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo thì lại khác. Tất cả chuyện này đều nằm trong kế hoạch của Vương Ngôn, Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ của Mã Tiểu Đào liên tục rơi trúng bức màn phòng ngự nào phải vô tình, bề ngoài nhìn có vẻ như lãng phí hồn lực, nhưng thật sự lãng phí sao? Ngay khi bức màn phòng ngự chấn động kịch liệt thì tinh thần lực của Hoắc Vũ Hạo lập tức tụ lại, hắn nhanh chóng khống chế nó len lỏi lọt qua bức màn phòng ngự rồi sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng cho một mình Từ Tam Thạch.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 116: Đoàn chiến điên cuồng (Hạ)

Nếu trước đây, khi Hoắc Vũ Hạo chưa dung hợp Sinh Linh Kim, đúng là hắn vẫn có thể làm được nhưng sau đó, Tinh Thần Lực của hắn sẽ cạn kiệt hơn nữa bản thân còn phải chịu gánh nặng rất lớn. Nhưng hiện tại thì khác, Tinh Thần Hải của hắn được cải tạo toàn diện, Tinh Thần Lực cũng tăng mạnh. Thêm cả thao tác khống chế Tinh Thần Lực của hắn đã bước lên một nấc thang mới. Tuy không thể giúp đỡ tất cả đồng đội nhưng nháy mắt dò xét một chút vẫn dư sức. Vương Ngôn biết chắc đối thủ sẽ có chuẩn bị với Huyền Minh Trí Hoán của Từ Tam Thạch. Nhưng Hồn Đạo Khí là vật chết,

nói cách khác, nếu Hồn Đạo Thuần tạo ra một vòng phòng ngự bao trùm trên diện tích lớn thì đồng nghĩa với việc ngăn cản cả những đòn tấn công của chiến đội Nhật Nguyệt. Dĩ nhiên bọn họ không muốn bị cản trở như vậy rồi. Cho nên, Vương Ngôn suy đoán vòng phòng ngự của bọn họ dùng để ngăn cản Huyền Minh Trí Hoán sẽ không quá lớn. Hơn nữa, với học viện Sử Lai Khắc, tác dụng của Huyền Minh Trí Hoán trong trận đấu này mang tính chất mấu chốt, tổng thể thực lực bọn họ hơi kém hơn đối thủ nên bọn họ phải nắm bắt tất cả các cơ hội dù là nhỏ nhất. Tuy Hoắc Vũ Hạo ngồi bên ngoài nhưng hắn đã mang đến sự trợ giúp rất lớn cho bọn họ rồi. Tiểu Hồng Trần căn bản không thể tránh được, hắn vừa xuất hiện thì tia sáng màu đỏ kia đã đến trước mặt. Nó đang bay với tốc độ ánh sáng, giờ hắn có muốn dùng Hồn Đạo Khí cũng không kịp nữa. Các đòn tấn công từ đầu đến giờ đều không có sự tham gia của hắn và Mộng Hồng Trần, nên lúc này tuyệt đối đúng với câu "họa vô đơn chí". Không đợi hắn bực bội xong, tia sáng kinh khủng từ Hồn Đạo Khí cấp Bảy đã bắn thẳng vào lồng ngực hắn. Nhưng nháy mắt sau, một tầng ánh sáng màu vàng trên người hắn bỗng nở rộ. Tầng ánh sáng này hoàn toàn tự động, khi nó sáng lên, nháy mắt sau, tia sáng màu đỏ hoàn toàn bị ngăn cản, kể đến Tiểu Hồng Trần hét lên một tiếng đau đớn rồi lui về sau vài bước. Ánh sáng màu vàng vừa xuất hiện trên ngực hắn là từ một loại Hồn Đạo Khí phòng ngự hoàn chỉnh tương tự như Vô Địch Hộ Tráo nhưng so với loại Vô Địch Hộ Tráo mà học viện Sử Lai Khắc từng thấy thì ánh sáng của nó mạnh, đậm, rực rỡ chói mắt hơn nhiều lắm. Lúc này, ánh sáng màu xanh tím trên bầu trời nháy mắt đã rơi xuống rồi. Bên phía học viện Sử Lai Khắc bỗng xuất hiện một tầng lá chắn bằng băng thật lớn, không những thế, vô số tia sáng trắng từ dưới đất bay lên hết như một màn pháo hoa rực rỡ, Lăng Lạc Thần và Hòa Thái Đầu đã ra tay. Nhưng luồng sáng màu xanh tím kia khó đối phó hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ, nó bị Hồn Đạo Xạ Tuyến của bọn họ bắn trúng nhưng không hề có dấu hiệu giảm tốc độ hay ngừng lại, sau đó nó bắt đầu khuếch tán ra bên ngoài, một cái lồng sáng màu xanh tím thật lớn nhanh chóng bao phủ lấy những người bên dưới. Tiểu Hồng Trần bị đối đi, Từ Tam Thạch thay vào, nháy mắt đó, hắn không chút do dự dùng Huyền Minh

Chi Lực tăng phúc rồi sử dụng kỹ năng Huyền Minh Chấn đập mạnh xuống mặt đất. Một vầng sáng màu đen nháy mắt bao phủ lấy năm người còn lại của chiến đội Nhật Nguyệt, cũng vì thế mà bọn họ vốn đang chuẩn bị sử dụng Hồn Đạo Khí bị chậm đi một chút. Từng việc từng việc đều được Từ Tam Thạch thực hiện vô cùng lưu loát, hẳn sử dụng Huyền Minh Chấn xong căn bản không hề ngừng nghỉ, tiếp tục chạy ra bên ngoài, Huyền Minh Trí Hoán xuất hiện. Bên phía chiến đội Sử Lai Khắc, Đái Thước Hành cũng có động tĩnh, chỉ cần Huyền Minh Trí Hoán này thành công thì Hồn Đế thứ hai của học viện Sử Lai Khắc sẽ được đổi sang đây. Trên không trung, Lâm Tịch sau khi cản được Mã Tiểu Đào đã cùng rơi xuống đất, ba giây vô địch chỉ còn một giây cuối cùng. Bị hai Hồn Đế áp sát tuyệt đối không phải là chuyện tốt, ít nhất lúc này chiến đội Nhật Nguyệt vẫn chưa muốn nó xảy ra, nếu học viện Sử Lai Khắc thành công thì bọn họ lại càng mất ưu thế hơn. Ngay lúc này, ánh sáng màu đen của Huyền Minh Trí Hoán bỗng nhiên vỡ tan, Từ Tam Thạch và Đái Thước Hành đã không thành công thay đổi vị trí, thứ vừa ngăn cản Huyền Minh Trí Hoán cũng chính là quầng sáng màu xanh tím đang từ trên trời giáng xuống kia. Nó hóa thành một bức màn ánh sáng thật lớn vây lấy năm người học viện Sử Lai Khắc. Khi Huyền Minh Trí Hoán bay đến thì nó vừa vận hoàn thành việc bao phủ nên nháy mắt sau khi va chạm, tia sáng màu đen nhanh chóng vỡ nát. Lần này Từ Tam Thạch quả thật bất ngờ, hẳn thầm gào thét trong lòng rằng lão tử muốn về chỗ cũ. Sau đó liền vung tấm chắn lên đánh về phía người đang đứng gần mình nhất là Mã Như Long. Quầng sáng màu xanh tím đó cũng do Mã Như Long bắn ra, đồng thời đó cũng là kiện Hồn Đạo Khí cấp Bảy khác do chính hắn chế tạo. Đừng nói Từ Tam Thạch tấn công đúng lúc, Mã Như Long vừa mới sử dụng một lược hai Hồn Đạo Khí cấp bảy ít nhất cũng phải cần một lúc vận chuyển hồn lực, nên khi Từ Tam Thạch đột nhiên dùng Huyền Minh Chấn đánh lén khiến Mã Như Long có chút không kịp né tránh. Ngưng nháy mắt khi Huyền Minh Quy Giáp Thuần đánh trúng Mã Như Long thì trên người hắn bỗng lóe ra quầng sáng màu trắng, chiếc vòng trắng bên tay phải của hắn cũng vỡ nát, quầng sáng kia cũng làm Từ Tam Thạch bị chấn bay ngược về sau. Hồn Đạo Khí cấp năm, Kích Thối Thủ Hoàn, sử dụng một

lần duy nhất. Lúc này trên sàn đấu có chút hỗn loạn, khán giả bên dưới không còn phân biệt được bên nào chiếm thượng phong nữa. Mã Như Long hét lớn: - Kế hoạch thứ hai, chiến đấu cá nhân. Nói xong, đầu hắc lóe ra tầng sáng màu đen hết sức mãnh liệt, sau đó, đầu hắc được bao phủ một chiếc mũ giáp, sau khi phóng thích vũ hồn, đầu hắc đã lớn hơn bình thường không ít, đây là tác dụng bổ trợ cơ thể của vũ hồn Đại Đầu Linh Viên. Các Hồn Hoàn của vũ hồn Đại Đầu Linh Viên đều mang đến kỹ năng tăng phúc sức mạnh nhưng đồng thời nó cũng có một ưu điểm chính là giúp lượng Tinh Thần Lực của Mã Như Long tăng gấp đôi so với Hồn Sư đồng cấp, tuy không bằng Hồn Sư hệ Tinh Thần như Hoắc Vũ Hạo nhưng lại cực kỳ hữu dụng trong việc khống chế Hồn Đạo Khí. Trên mũ giáp màu đen, ngay vị trí giữa trán là một viên Hồng Bảo Thạch, lúc này viên Hồng Bảo Thạch đó nháy mắt lóe ra ánh sáng quý dị, sau đó, một ảo ảnh màu đỏ sập chiếu ra từ viên Hồng Bảo Thạch đó, bay thẳng về phía Lâm Tịch. Phản ứng của Mã Như Long không chậm nhưng hắc vẫn không kịp cứu viện, bởi vì thực lực Mã Tiểu Đào quá mạnh. Hôm trước cô được Hoắc Vũ Hạo giúp áp chế Tà Hỏa Phượng Hoàng, tu vi đột nhiên có đột phá, sau đó cấp độ Hồn Lực của cô thuận lợi tăng đến cấp 68, ngay cả bản thân cô cũng không ngờ mình lại có thể thăng cấp nhanh như vậy, khoảng cách đến cấp bậc Hồn Thánh chỉ còn hai cấp nữa thôi. Cấp 68 là khái niệm gì? Chính là lượng Hồn Lực của cô hơn hẳn Đái Thước Hành và Mã Như Long đều mới chỉ là Hồn Đế sơ cấp. Tu vi của Hồn Sư càng cao thì độ chênh lệch mỗi cấp càng lớn. Nếu tính tổng lượng hồn lực thì cộng cả của Mã Như Long và Đái Thước Hành mới chỉ sắp xỉ của cô thôi. Vô Địch Hộ Tráo tuy có thể chặn được một kích của Mã Tiểu Đào nhưng đừng quên lúc này nó là một kích toàn lực của một Hồn Đế cấp 68. Nhiệt độ của hai cái Vô Địch Hộ Tráo nháy mắt tăng đến một con số khủng khiếp. Lâm Tịch thoáng có chút hưng phấn, vì hắc nghĩ bản thân mình đã tạm thời chặn được một thành viên mạnh nhất của đối phương, các đồng đội của mình lúc này sẽ có thêm thời gian phản kích. Đối thủ kế tiếp của Mã Tiểu Đào dĩ nhiên sẽ không phải là hắc nữa, hắc đã chuẩn bị sẵn đường lui rồi. Nhiệt độ của Vô Địch Hộ Tráo càng lúc càng tăng cao, nháy mắt khi nó sắp hết tác dụng, hai tầng bảo hộ bỗng xuất hiện

một vết nứt nho nhỏ. Sai lầm lớn nhất của chiến đội Nhật Nguyệt là coi thường độ nóng, sức mạnh khủng bố và lực bùng nổ của vũ hồn Tà Hỏa Phượng Hoàng. Với tầng phòng ngự Vô Địch Hộ Tráo, Mã Tiểu Đào tuy bị cản trở nhưng vẫn có thể tiếp tục công kích, uy lực của Phượng Hoàng Khiến Thiên Kích chỉ bị khuếch tán ra những người xung quanh. Có điều cũng chỉ khuếch tán một ít thôi, giờ phút này, một kích toàn lực của cô mạnh mẽ như vậy, ngay cả Mã Tiểu Đào cũng không sao khống chế nó hoàn toàn được. Xèo xèo xèo. Nháy mắt, Lâm Tịch đang tươi cười rạng rỡ cứ thế biến mất. Hoàn toàn biến mất, một chút tro tàn cũng không còn, trong không khí dường như còn ẩn hiện ảo ảnh tươi cười đặc ý của hắn. Mã Tiểu Đào ngẩn người, khi Vô Địch Hộ tráo biến mất, cô chỉ cảm nhận được có một cỗ nhiệt lượng khuếch tán mạnh mẽ ra bên ngoài, sau đó Lâm Tịch biến mất. Mà lúc này, ảo ảnh màu đỏ sậm mà Mã Như Long phóng ra cũng bị chặn lui về sau, hiện ra nguyên hình. Kia là một con Viên Hầu cao chừng một thước năm, hai tay rũ xuống đất, bộ lông đỏ sậm trông như trong suốt, đôi mắt màu vàng lóe ra ánh sáng màu vàng quý dị. Nó bị luồng nhiệt lượng bức lui, trên người cũng vang lên tiếng "xèo xèo", giống như vừa bị người ta vớt lên lò nướng vậy. - Lâm Tịch —— Đến tận giờ phút này, mấy người chiến đội Nhật Nguyệt mới có phản ứng, cả nhóm kinh hãi kêu lên, bọn họ không sao ngờ được chỉ ngần ngừ vài giây mà một sinh mệnh đã trôi đi ngay trước mắt bọn họ. Ngay cả Thiên Sát Đấu La đang lơ lửng trên không trung cũng không kịp cứu viện. Làm sao có ai nghĩ đến việc ngọn lửa của Mã Tiểu Đào nóng đến nỗi có hòa tan vòng bảo hộ của Lâm Tịch rồi đốt cháy luôn cả bản thân hắn? Mã Tiểu Đào ngẩn người một lúc sau đó khẽ nhíu mày, cô hoàn toàn không nghĩ sẽ giết người trong trận đấu này, cô không hề cố ý. Nhưng tình huống bất ngờ này cô không sao khống chế được. - Khốn kiếp. Một bóng người vọt ra từ phía chiến đội Nhật Nguyệt, người đó là Trần Phi, một Hồn Đạo Sư hệ Mẫn Công, vũ hồn Thiêm Điều.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 117: Tam Túc Kim Thiềm (*) - Tiểu Hồng Trần (Thượng)

(*): Tam túc kim thiên: con cóc vàng ba chân. Tốc độ của Trần Phi khá nhanh, một quả cầu ánh sáng màu vàng bay một cách chính xác về phía Mã Tiểu Đào, hắt bay nhanh về trước, phía sau chỉ còn lại những đạo tàn ảnh. Mã Tiểu Đào hừ lạnh một tiếng, đúng là cô không hi vọng phải giết người khi thi đấu nhưng tính cách của cô trước giờ thế nào? Cô tuyệt đối không phải người sợ phiền phức. Mắt cô lóe ra ánh sáng màu đỏ, một tia Phượng Hoàng Hỏa Tuyến bắn thẳng về phía quả cầu ánh sáng kia. Có điều, thật quỷ dị là sau khi cả hai va chạm vào nhau, không những không vang lên tiếng nổ nào mà quả cầu kia còn hóa thành một cái lưới màu vang trùm xuống người Mã Tiểu Đào. Dạng Hồn Đạo Khí bắt nốt này Mã Tiểu Đào đã từng ném qua nên cô cực kỳ cảnh giác với nó, khi cô thấy mấy người chiến đội Nhật Nguyệt hai mắt đã đỏ bừng thì khẽ lui về sau, hai ngọn lửa dưới chân phụt cháy nhanh chóng bay ngược về sau. Có điều, không phải cô cố tình lui về sau mà đang nhân cơ hội di chuyển về hướng Từ Tam Thạch vừa bị chấn bay ban nãy. Bên này hai người bọn họ chiến đấu kịch liệt thì bên kia, Tiểu Hồng Trần bắt đầu chống chọi với sự vây công của năm người học viện Sử Lai Khắc. Lôi Điện Từ Lung Trung, Tiểu Hồng Trần nương vào Vô Địch Hộ Tráo cấp độ cao của mình mà đỡ lấy một kích của Mã Như Long, nhưng sau đó, độ sáng của vòng bảo hộ nháy mắt đã ảm đạm đi rất nhiều. Tầng bảo hộ màu ánh kim trên người hắt phát ra từ một kiện Hồn Đạo Khí cấp sáu, Hồn Đạo Khí mỗi khi sử dụng đều cần một lượng Hồn Lực nhất định thậm chí phải duy trì lượng Hồn Lực rót vào nếu muốn sử dụng lâu dài. Sở dĩ giá thành của Vô Địch Hộ Trao cao như vậy cũng vì một nguyên nhân đặc thù, do bản thân nó được chế tạo từ những kim loại chứa đựng nguồn năng lượng rất mạnh, nên khi sử dụng chỉ cần rót Hồn Lực vào một lần thì nó có thể duy trì trạng thái vô địch trong vòng ba giây, tuy vậy với việc chỉ sử dụng được một lần thì dù lực phòng ngự và tính chất đặc biệt kia cũng không thể giúp nó lọt khỏi nhóm những món đồ xa xỉ nhất. Kiện Hồn Đạo Khí phòng ngự trên người Tiểu Hồng Trần đã

được cải tiến hơn, tuy nó chỉ mới cấp sáu nhưng vừa vặn có thể chống đỡ đòn tấn công từ Hồn Đạo Khí cấp bảy, hơn nữa không phải là vật chỉ dùng một lần. Đây là lý do tại sao kiện Vô Định Hộ Tráo của hắn hơn hẳn những loại bình thường, nó không phải chỉ sử dụng được một lần, đồng thời còn có khả năng tự động, khi Tiểu Hồng Trần bị công kích, dù hắn không kịp trở tay thì vật kia cũng sẽ tự động bay ra bảo vệ hắn. Đương nhiên có ưu điểm thì dĩ nhiên cũng phải tồn tại khuyết điểm. Nó khác người 2 điểm kia vậy thì lại tiếp tục có khuyết điểm không giống ai là sau mỗi lần phải đỡ đòn tấn công mạnh thì sẽ tự động hút lấy Hồn Lực của Tiểu Hồng Trần để bổ sung cho lực phòng ngự. Hồn Đạo Khí của Mã Như Long là một kiện cấp bảy tuy chỉ có thể tấn công một lần nhưng lực phá hoại cực kỳ khủng bố, vậy mà Tiểu Hồng Trần vẫn có thể đỡ được. Nên cho dù Tiểu Hồng Trần có tu vi bậc Hồn vương, kết quả hắn thành công nhưng không khỏi tái mặt lùi về sau vài bước. Huống chi còn chiếc lồng Lôi Điện đang giam giữ năm người học viện Sử Lai Khắc nữa, hắn đang đứng rất gần bọn họ nên cũng chịu chung số phận. Trong thời điểm mấu chốt này, Tiểu Hồng Trần bắt đầu bộc lộ thực lực mạnh mẽ của mình, để mọi người biết tại sao hắn lại có thể có địa vị cao như vậy trong chiến đội Nhật Nguyệt. Bức màn phòng hộ của hắn trông rất giống Vô Định Hộ Tráo nên mọi người bên phía chiến đội Sử Lai Khắc không hề có ý định tấn công hắn, tất cả đều chờ Vô Định Hộ Tráo của hắn hết công dụng. Cũng nường theo đó, Tiểu Hồng Trần phóng thích ra vũ hồn của mình. Quầng sáng màu vàng kim xuất hiện, trên móng hắn bỗng nhiên mọc thêm một cái chân, cái chân này có màu vàng, đồng thời quầng sáng màu vàng vô cùng chói mắt kia nhẹ nhàng bao phủ lấy cả cơ thể hắn. Tiểu Hồng Trần lúc này đã có đến ba cái thân, thân mình hắn hơi khom xuống, hai vàng, hai tím, một đen, năm cái Hồn Hoàn lặn lẽ xuất hiện. Lưng hắn hơi cong xuống, phía trên hơi gồ lên một chút, sau đó Hồn Hoàn thứ nhất và thứ ba trên người hắn đồng loạt lóe sáng, sau đó hai tay vung lên, ít nhất có đến trên 100 quả cầu kim loại bị hắn ném ra. Các quả cầu kim loại này đều lơ lửng trên không trung, lần lượt xoay quanh người hắn. Kế đó là một màn vô cùng quý dị, lấy các quả cầu kim loại này làm trung tâm, một khẩu đại pháo tự nhiên xuất hiện. Đúng vậy, chính là tự động xuất hiện

như mọc ra trong không khí vậy, nó rõ ràng không phải phóng ra từ người Tiểu Hồng Trần. Cũng ngay thời điểm này, cả người hãn bồng nhiên biến thành một con nhím thật lớn. - Con... con mẹ nó. Bối Bối lại "xúc động" mà chửi bậy. Một người vô cùng quen thuộc với Hồn Đạo Khí như Hòa Thái Đầu cũng chỉ cảm nhận được xung quanh người hãn có vô số kim loại vây quanh, những thứ này là do hồn lực của bản thân hãn phóng thích ra sao? Không phải cứ nhiều khẩu pháo là tốt, đầu tiên phải có đủ tu vi để sử dụng đã. Nếu không thể sử dụng thì nó khác gì một vật trang trí? Tiểu Hồng Trần bắt đầu thao tác, hãn sẽ chứng tỏ cho mọi người thấy những khẩu pháo kia không phải là vật trang trí. Hồn Hoàn thứ hai và thứ tư trên người hãn rực sáng, có thể thấy rõ đột nhiên một lượng lớn điểm sáng kim loại vốn đang lơ lửng trong không khí không hiểu tại sao lại điên cuồng chui vào cơ thể hãn, trên người hãn dần khuếch tán ra một vòng ánh sáng vàng kim rực rỡ hết như tự bốc cháy lên vậy. Mà nương theo sự hấp thu kia, khẩu đại pháo cũng bắt đầu lóe sáng rực rỡ, hơi thở khủng bố tỏa ra từ nó khiến các học viện Sử Lai Khắc không khỏi tái mặt. Số lượng Hồn Đạo Pháo xuất hiện trên người Tiểu Hồng Trần lúc này có đến 128 cái, hơn nữa toàn bộ đều là Hồn Đạo Khí cấp năm, từng tiếng lách tách khi nâng nòng pháo lần lượt vang lên, các khẩu pháo kia tự đồng điều chỉnh hướng bắn tập trung về phía chiến đội Sử Lai Khắc, những thao tác lúc này của Tiểu Hồng Trần đã không thể dùng kiến thức khổng lồ chế Hồn Đạo Khí bình thường để hình dung nữa. Nháy mắt sau, một luồng hồn lực khủng bố mạnh mẽ bùng nổ. Mấy người còn lại bên phía chiến đội Sử Lai Khắc dĩ nhiên sẽ không đứng im chờ người ta đến đánh, khi Tiểu Hồng Trần chuẩn bị bùng nổ thì Đái Thước Hành là người đầu tiên xông lên không chút do dự. Bạch Hồ Hộ Thân Chương, Bạch Hồ Kim Cương Biến, Bạch Hồ Ma Thần Biến, ba kỹ năng tăng cường sức mạnh cơ thể đồng thời được sử dụng, lực phòng ngự của cơ thể hãn đã được nâng đến mức cao nhất. Thân là đội phó, lại còn là Hồn Đế, hơn nữa lúc này cha của hãn đang ở xa xa quan sát biểu hiện của hãn, hãn tuyệt đối không thể lùi bước được. Một luồng sáng màu trắng từ người Đái Thước Hành bay ra ngoài, Siêu Tụ Năng Hồn Đạo Pháo của Hòa Thái Đầu được chuẩn bị từ khi trận đấu bắt đầu đến giờ rốt cuộc cũng được

sử dụng. Nhưng đều là Hồn Đạo Sư, công kích của hắn bị áp chế một cách vô cùng rõ ràng, uy lực của một kích này tuy có thể vượt qua Hồn Đạo Khí cấp năm bình thường nhưng trên người Tiểu Hồng Trần hiện nay đến 128 khẩu pháo, nên nháy mắt, đòn công kích của hắn đã bị quãng sáng khủng bố kia tách rời. Lăng Lạc Thần dùng Băng Trượng phóng ra từng vách tường băng, đồng thời còn dùng một chiêu Băng Bạo đánh về phía Tiểu Hồng Trần.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 117: Tam Túc Kim Thiềm - Tiểu Hồng Trần (Trung)

Nhưng những vách tường băng kia căn bản không đủ sức đỡ lấy đòn công kích từ những Hồn Đạo Khí cấp năm kia, vách tường băng nháy mắt vỡ tan tành. Đái Thước Hành nhíu mày, phía sau hắn là những người đồng đội, dù hắn có muốn né thế nào cũng không thể làm được, hắn ít sâu một hơi, ánh sáng màu trắng trên người sáng rực lên, hắn tự đề thăng thực lực của mình đến cực điểm, bất kể giá nào cũng phải đỡ được một kích này. Khi Tiểu Hồng Trần bị Huyền Minh Trí Hoán đổi sang đây, cả chiến đội Sử Lai Khắc không sao ngờ được một người chỉ có tu vi bậc Hồn Vương nhưng sức chiến đấu lại mạnh như vậy. Hắn có thể đồng thời sử dụng một loạt các Hồn Đạo Khí cấp năm rõ ràng đã hơn xa một Hồn Vương bình thường, cho dù là một Hồn Đạo Sư cấp sáu cũng chưa chắc có thể làm được nữa. Không thấy Mã Như Long có bao giờ đồng thời khống chế nhiều Hồn Đạo Khí như vậy chưa? Tiểu Hồng Trần tươi cười hài lòng, đây là lần đầu tiên hắn bộc lộ hoàn toàn thực lực của mình, một kích này cũng là một kích mạnh nhất của bản thân hắn, hắn tin, Đái Thước Hành tuyệt đối không thể đỡ được, cho dù thành công cũng sẽ trọng thương. Tuy sau một chiêu này, hồn lực của hắn bị tiêu hao đến 7-8 phần nhưng có thể đánh bại một trong hai Hồn Đế của đối phương, thậm chí còn làm hắn bị thương nặng, tuyệt đối đáng giá, bấy

nhieu đã đủ để hấn tự hào. Hơn nữa, hấn tin chắc bản thân mình dư sức thoát ra khỏi đây. Thân là đội trưởng đội dự bị, hấn không chỉ am hiểu Hồn Đạo Khí và Vũ Hồn cũng không hề thua kém các Hồn Sư khác, hấn mười bốn tuổi đã thông qua một số phương pháp đạt được tu vi Hồn Vương này, hơn nữa những phương pháp ấy đều được chọn lọc cẩn thận, sẽ không để lại di chứng gì, một phần trong đấy cũng nhờ Vũ Hồn cực mạnh của hấn. Và quan trọng hơn, vũ hồn của hấn có thể nói trên đại lục này, không ai thích hợp để trở thành Hồn Đạo Sư hơn hấn nữa, cộng thêm bản thân vũ hồn cũng không phải loại tầm thường gì. Tam Túc Kim Thiềm là vũ hồn của hấn. Nó là một vũ hồn có năng lực cực kỳ đặc biệt, khống chế kim loại. Bất kể là kim loại gì hấn đều có thể điều khiển được, thậm chí còn có thể thông qua đó hấp thụ một số năng lượng trong các kim loại quý hiếm để tăng cường thực lực bản thân. Nếu không làm sao hấn có thể chỉ với vài phương pháp mà lên được cấp bậc Hồn Vương đây. Đế quốc Nhật Nguyệt từ trước đến nay nổi tiếng dồi dào cái gì? Chính là kim loại đó. Ban này, bốn hồn kỹ hấn đã sử dụng, cái thứ nhất và thứ ba có tác dụng trong chiến đấu, lần lượt là Khống Chế Kim Loại và Kim Ngưng Hình. Các khối kim loại ban đầu xuất hiện, bên trong đều có khắc trận pháp, mà mỗi khối đó được ngưng tụ từ những nguyên tố trong không khí mà hấn đang khống chế. Lúc nào trên người hấn cũng có một lượng lớn kim loại được mài thành bột phấn, với các bột phấn đó, hấn hoàn toàn có thể làm ra bất cứ khối kim loại có hình dạng gì. Hai kỹ năng kế tiếp là hồn kỹ thứ hai và thứ tư của hấn, lần lượt là Kim Phí Đằng và Kim Hi Sinh. Tác dụng của Kim Phí Đằng là đề cao hoạt tính kim loại trong bản thân Tam Túc Kim Thiềm, trong một khoảng thời gian ngắn, khả năng khống chế kim loại của hấn sẽ tăng lên gấp hai lần, đồng thời cũng sẽ hấp thụ vào một lượng lớn nguyên tố kim loại trong không khí để sử dụng. Kim Hi Sinh lại có tác dụng đốt nóng khối kim loại vừa được ngưng tụ, để bản thân nó sinh ra nguồn sức mạnh khổng lồ. Nhờ hai kỹ năng được sử dụng đồng thời này, hấn mới có thể phóng ra nhiều Hồn Đạo Pháo như vậy. Mà lượng hồn lực bị tiêu hao của hấn, một phần là do sử dụng hồn kỹ, phần còn lại biến thành sức mạnh của các Hồn Đạo Pháo. Cũng nhờ năng lực khống chế kim loại mạnh như vậy, Tiểu Hồng

Trần mới được gọi là thiên tài đệ nhất đế quốc Nhật Nguyệt. Nếu xét tổng thể thực lực và sức chiến đấu, hẳn không hề kém Mã Như Long là bao. Một khi để hắn đuổi kịp tu vi Mã Như Long thì chắc chắn thực lực của hắn còn mạnh hơn vị đội trưởng kia nữa. Nhưng ngay lúc Tiểu Hồng Trần cực kỳ đặc ý thì đột nhiên, một bóng người bay ra chắn trước mặt Đái Thước Hành. Đây là một cô gái dáng người thon thả, gương mặt có chút non nớt, xinh đẹp tuyệt trần nhưng lúc này lại lộ vẻ kiên cường bất khuất. Cả người nàng bừng sáng một quầng sáng màu vàng kim hóa thành tầng bảo hộ quanh cơ thể. Cô là ai? Tiểu Hồng Trần trông thấy cô gái còn xinh đẹp hơn muội muội Mộng Hồng Trần của mình nữa, không khỏi đại ra, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm xúc không nở xuống tay. Nhưng lúc này, hắn đã tấn công rồi, làm sao có thể thu về nữa? Cô là ai? Cô chính là đệ nhất mỹ nữ của ngoại viện học viện Sử Lai Khắc, là người trong cuộc thi này ít nổi bật nhất, Giang Nam Nam. - Không —— Nam Nam. Từ Tam Thạch đứng ở phía xa trông thấy một màn này cả người đại ra, sau đó liền tái mặt, một luồng hơi thở khủng bố dâng trào từ cơ thể hắn. Trong khoảnh khắc Giang Nam Nam gặp nạn, Huyền Vũ Lực lại một lần nữa bị kích phát. Nhưng lúc này, Mã Tiểu Đào đứng bên cạnh hắn bỗng nhiên vung tay đánh vào cổ hắn. Huyền Vũ Lực trong cơ thể Từ Tam Thạch vừa mới thức tỉnh chưa kịp bộc phát, hắn đã bị đánh ngất xỉu, sau đó Mã Tiểu Đào không chút lưu tình, một cước đá hắn ngã khỏi sàn đấu. Vương Ngôn trông thấy hành động của Mã Tiểu Đào liền đứng dậy, hai mắt rực sáng thầm nói: - Cô bé kia thật cuộc đã đủ tư cách làm một đội trưởng rồi. Ngay khi Mã Tiểu Đào đá Từ Tam Thạch ngã khỏi sàn đấu, ảo ảnh Hồn Tử màu đỏ sậm mà Mã Như Long vừa phóng thích cũng bay đến cạnh cô, sau đó, từng tiếng xèo xèo vang lên, con khỉ gầy gò ốm yếu nháy mắt phình to thành một con khỉ thật lớn cao hơn bốn thước, đôi tay thật to đánh thẳng về phía cô. Bộ lông màu đỏ sậm rực sáng dựng đứng lên hết như một lớp thép kim loại cứng rắn bình thường vậy. Đây không phải là kỹ năng mà thật sự là một Hồn Thú, hơn nữa theo hơi thở cho thấy nó tuyệt đối là một Hồn Thú hơn vạn năm. Ai có thể ngờ Mã Như Long có thể phóng ra một con Hồn Thú trợ giúp mình chiến đấu chứ? Kế đến, đòn tấn công đầu tiên về phía cô lại không phải là con Hồn Tử

kia, ba mươi sáu khóa lôi điện đuổi đến cạnh cô rồi hóa thành một cái lưới lớn, căn bản không chút do dự bao trùm lấy Mã Tiểu Đào. Đây là đòn công kích của Mễ Già. Hồn Vương Thiểm Điều Trần Phi cũng đã bay đến, hắn hóa thân thành một con vượn thật lớn màu đỏ sậm, từng quả cầu kim loại không từng bay ra từ đôi tay của hắn, các quả cầu ấy lần lượt rơi xuống các vị trí khác nhau, khóa hết mọi đường né tránh của Mã Tiểu Đào. Tuy nhiên, hiện nay đây không phải uy hiếp lớn nhất của cô, người gây trở ngại lớn nhất cho cô vẫn là đội trưởng Mã Như Long của chiến đội Nhật Nguyệt. Một khẩu đại pháo màu vàng cực lớn xuất hiện trên vai hắn, Mã Như Long dường như bị cái chết của đồng đội kích thích, bình thường hắn lúc nào cũng giữ vẻ bình tĩnh nhưng lúc này ánh mắt nhìn Mã Tiểu Đào lại lạnh lùng băng giá, chỉ riêng hắn đã làm Mã Tiểu Đào mất hết một nửa sự chú ý rồi. Trong chiến đội Nhật Nguyệt nếu nói lúc này có người vẫn chưa ra tay chính là Mộng Hồng Trần, cô căn bản cứ như không có tồn tại, lặng lẽ đứng phía sau Mã Như Long, Tiêu Hạ Phong nhanh chóng lách người đến cạnh Mã Như Long, sau đó nhét vào miệng hắn một vật gì đó tròn trong mềm mềm, Mã Như Long vừa nhận được liền nhai nuốt không chút do dự. Mạn Thầu (bánh bao)... Không ngờ Tiêu Hạ Phong lại là một Khí Hồn Sư hệ Thực Vật, Mạn Hân hắn vừa cho Mã Như Long ăn nhất định có tác dụng gia tăng Hồn Lực. Sau khi nhét xong miếng Mạn Thầu, hắn cũng ngậm một cái, trên người hắn liên tục vang lên tiếng lắp ráp kim loại, chín chín tám mười một khẩu đại pháo lần lượt xuất hiện trên người hắn, tất cả nháy mắt đều tập trung về phía Mã Tiểu Đào. Hồn Đạo Pháo Đài Chiến Pháp.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 117: Tam Túc Kim Thiềm - Tiểu Hồng Trần (Hạ)

Trong nòng pháo đen nhánh, Hồn Lực nhanh chóng bổ sung năng lượng, vì Tiêu Hạ Phong là Hồn Sư hệ Thực Vật, nên khi sử dụng Hồn Đạo Pháo Đài

Chiến Pháp hiển nhiên có thể kéo dài hơn so với Hồn Đạo Sư bình thường. Mã Tiểu Đào tiến đến gần bên cạnh Từ Tam Thạch, lúc này đã bị ép vào góc, bị bốn người và một con hồn thú hoàn toàn áp chế, không thể né tránh. Chiến thuật của đối phương rất rõ ràng, chính là tiêu diệt được nàng, đội trưởng đồng thời cũng là sức chiến đấu chính của Sử Lai Khắc đầu tiên, sau đó mới tính tới những người còn lại. Lúc Mã Tiểu Đào lâm vào hiểm cảnh, thì tình huống bên kia cũng đang biến hóa kinh người. Khi toàn bộ Hồn Đạo Pháo của Tiểu Hồng Trần đều trúng mục tiêu thì trên mặt hắc lộ ra nụ cười đắc ý. Từ Tam Thạch dùng Huyền Minh Trí Hoán đổi hắc vào đây, không những không trợ giúp cho chiến đội Sử Lai Khắc mà còn mang đến cơ hội nhất chiến thành danh cho hắc. Trong lòng hắc thậm chí còn nghĩ nếu hắc có thể một kích toàn lực giải quyết toàn bộ năm người còn lại của Sử Lai Khắc, hắc chắc chắn sẽ trở thành anh hùng của học viện, thậm chí là anh hùng của cả đế quốc! Chỉ đáng tiếc cô gái xinh đẹp kia mà thôi. Tuy nhiên, nụ cười trên môi hắc nhanh chóng biến thành hoảng sợ. Bởi vì hắc đang trơ mắt nhìn một đoàn ánh sáng màu vàng kim như thừa phong phá lãng (theo gió lướt sóng) hoàn toàn gánh chịu 128 đoàn công kích của Hồn Đạo Pháo, sau đó bay thẳng vào mặt hắc. Ngay lúc này, hắc cảm thấy trên người mình, toàn bộ Hồn Đạo Pháo như nặng hơn trước gấp mấy chục lần, giống như muốn kéo hắc thẳng xuống địa ngục, thân thể của hắc như bị một lực lượng khủng bố xé rách ra. Tuy hắc có khả năng khống chế kim loại, nhưng thừa nhận sức nặng của kim loại vẫn là thân thể của hắc, vẫn là máu thịt con người a! Hắc hoàn toàn dựa vào bản năng, nhanh chóng giải trừ liên kết giữa hắc và Hồn Đạo Pháo, để hơn một trăm Hồn Đạo Pháo rơi tán loạn xuống mặt đất. Mà bóng người màu vàng kia sau một khắc đã tiếp cận hắc, một cước nhanh chóng đạp vào ngực hắc. Ánh sáng màu vàng kim dần biến mất, Tiểu Hồng Trần liền nhận ra một cước đang đạp vào lồng ngực hắc chính là từ cô gái xinh đẹp mà vừa nãy hắc còn luyện tiếc. Đây là chuyện gì xảy ra? Tiểu Hồng Trần mở to hai mắt mà nhìn, hắc hoàn toàn không thể tin một cô gái hoàn toàn nhu nhược, tu vi chỉ có bốn Hồn Hoàn lại có thể lấy cứng đối cứng với oanh kích từ 128 Hồn Đạo Pháo của hắc. Hắc rất muốn hô to lên đây là chuyện không thể nào. Một cước này của

Giang Nam Nam không nhẹ tí nào, làm hấn phải lão đảo. Lúc này, Hồn Lực của Tiểu Hồng Trần đã tiêu hao khá nhiều, trong tình huống bất ngờ như thế, hấn muốn né cũng né không được. Ngay lúc này, Giang Nam Nam đạp một cước trên vai của Tiểu Hồng Trần mượn thế nhảy lên, sau đó hai chân kẹp vào cổ hấn. Tiểu Hồng Trần chưa kịp phản kháng thì hấn đã thấy thân thể mình chợt nhẹ đi, lúc này thân thể còn nặng nề vô cùng, lúc này lại nhẹ đi mấy lần. Sau đó, một lực mạnh mẽ từ cổ hấn truyền đến hất hấn bay lên, hấn chỉ cảm giác mình giống như đang giống như đang văng văng giá vũ. Sau đó, hấn liền nhìn thấy một lưỡi sao sắc bén lóng lánh ánh kim, là hồ trảo đến từ chính Hồn Đế Bạch Hồ của Đái Thước Hành. Tiểu Hồng Trần rất muốn mắng chửi, rất muốn chửi to lên vì sao bọn Sử Lai Khắc khốn kiếp này đều biến thái thế này, các người có còn là con người không? Giang Nam Nam sau khi tung hấn bay lên đồng thời cũng phun một ngụm máu, không thể chống đỡ nổi mà ngã xuống đất. Giang Nam Nam trong khi tiến hành thi đấu không có quá nhiều biểu hiện xuất sắc, nhưng thật sự do nàng không có thực lực sao? Không, thực tế là do nàng che giấu mà thôi. Có thể được Huyền lão lựa chọn làm thành viên dự bị, có thể đặt ngang hàng cùng Bối Bối và Từ Tam, là vì nàng xinh đẹp sao? Trước khi trả lời, tốt nhất nên nhìn lại bốn Hồn Kỹ của nàng đã. Bốn hồn kỹ của Giang Nam Nam theo thứ tự là: Yêu Cung, Khống Chế Trọng Lực, Thuấn Gian Di Động (Thuấn Di) và Vô Địch Kim Thân. Trừ Hồn Kỹ Yêu Cung là khá bình thường ra, còn ba Hồn Kỹ còn lại của nàng không cái nào là không thể so sánh với thần kỹ của Huyền Minh Trí Hoán! Nếu vận dụng hợp lý liền mang đến tác dụng xoay chuyển càn khôn. Vô Địch Kim Thân là gì? Một người trong đời thứ nhất của Sử Lai Khắc Thất Quái, Tiểu Vũ, cũng từng có Hồn Kỹ này, mà Giang Nam Nam không những có vũ hồn tương tự nàng ta, mà Hồn Kỹ còn không thua kém bao nhiêu. Hồn Đạo Sư sử dụng Vô Địch Hộ Trảo chính là lấy linh cảm từ Hồn Kỹ cường đại Vô Địch Kim Thân hiếm thấy này mà sáng tạo ra, mà phòng ngự của Vô Địch Kim Thân mới có thể chính thức gọi là phòng ngự tuyệt đối. Trừ phi là lực lượng của thần, nếu không, khi thi triển Vô Địch Kim Thân thì không ai có thể phá vỡ. Giang Nam Nam đúng là sử dụng Vô Địch Kim Thân của mình mà chống lại một kích cực mạnh

của Tiểu Hồng Trần, sau đó chính là Thuấn Gian Di Động và Khổng Chế Trọng Lực, toàn diện áp chế Tiểu Hồng Trần, cuối cùng mới dùng đến Yêu Cung. Tiểu Hồng Trần không thể tưởng tượng nổi là do bốn Hồn Kỹ này liên tiếp thi triển mà tạo ra hiệu quả trước mắt. Giang Nam Nam sở dĩ học máu ngã xuống đất là bởi vì nàng đem toàn lực sử dụng Vô Địch Kim Thân kéo dài thêm một chút, làm cho thân thể phải gánh chịu quá lớn. Nàng không có tiềm lực kinh người như Bối Bối và Từ Tam Thạch, nhưng nàng lại có Hồn Kỹ mạnh mẽ. Trong chiến đội của Sử Lai Khắc, nếu tính riêng từng cá nhân, nàng mới chính là người giỏi chiến đấu cận chiến nhất! Chính là nàng mang đến cơ hội cho Đái Thước Hành ra tay. Lưỡi dao sắc bén trên không trung chói sáng khủng bố, Hồn Kỹ thứ sáu Bạch Hồ Phá Diệt Sát của Bạch Hồ Hồn Đế nháy mắt xuất hiện. Thiên Sát Đấu La đang theo dõi trận đấu thân hình chợt lóe, tiến đến gần hai người, nhưng hắn vẫn do dự không biết có nên ra tay hay không. Dù sao đây cũng là trận chung kết, nếu hắn ra tay có thể ảnh hưởng lớn đến quá trình tranh tài. Nhưng lúc này đã chết một người, nếu lại có thêm người chết, bản thân hắn là trọng tài cũng sẽ chịu áp lực rất lớn. Dù sao chiến đội Nhật Nguyệt hay chiến đội Sử Lai Khắc, mỗi một thành viên ai cũng là thiên chi kiêu tử (nhân tài hiếm có)! Ngay lúc hắn còn đang do dự, công kích của Đái Thước Hành cũng đã đến nơi. Đái Thước Hành có bức bối không? Đương nhiên là cực kỳ bức bối rồi! Liên tục hai cuộc chiến quan trọng, trong trận đoàn chiến, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đột nhiên bùng nổ đánh vỡ cục diện bế tắc mà ngăn cơn sóng dữ. Còn trận này, lại là Giang Nam Nam nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn, chặn một kích trí mệnh của đối thủ. Huống chi đây là trận chung kết, cha của mình và hoàng đế bộ hạ đều đang trên Hoàng Thành quan sát, bản thân là một Hồn Đế lại để cho một Hồn Tông chặn trước người bảo vệ, loại biệt khuất này không cần nói cũng đủ hiểu. Tuy nhiên, hắn hiểu rõ nếu không phải nhờ có Giang Nam Nam, hắn có thể đã bị thương rất nặng. Bởi vì cơn tức này, nên một kích Bạch Hồ Phá Diệt Sát này của hắn có thể nói là xuất ra toàn lực, dù sao trọng tài có mặt ở đây, hắn không hề nghĩ đến chuyện có thể giết chết đối thủ. Mắt thấy Hồn Kỹ khủng bố sắp va chạm với mình, Hồn Hoàn thứ năm trên người Tiểu Hồng Trần phát sáng. Hắn đã không

dám trông chờ vào vòng phòng ngự của Hồn Đạo Khí dù nó tốt hơn rất nhiều so với Vô Địch Hộ Tráo, bởi vì hẳn có thể cảm nhận tình huống hơi thở khủng bố của chiêu trước mắt, cho dù hẳn dốc hết Hồn Lực cũng không thể ngăn cản công kích này. Cho nên, tuy bản thân là Hồn Đạo Sư, nhưng hẳn quyết định sử dụng Hồn Kỹ ở thời khắc mấu chốt này. Bạch Hồ Lợi Trảo hiện ra, thân thể Tiểu Hồng Trần lại như hoàn tan ra, hóa thành một đoàn chất lỏng màu vàng xối xuống mặt đất. Bạch Hồ Phá Diệt Sát trong nháy mắt đập vào đoàn dịch thể này. Công kích của Đái Thước Hành vô cùng khủng bố, điên cuồng tấn công đoàn dịch thể, phá nó tan thành nhiều mảnh nhỏ, bay tán loạn như phấn. Nhưng đoàn chất lỏng sau khi rơi xuống đất lại nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, sau khi rời khỏi chiếc lồng lôi điện, đoàn chất lỏng này tựa hồ bị cháy đen một mảng. - Ca.... Mộng Hồng Trần kêu to, nàng này giờ không tay giờ phút này cũng đã động, nhanh chóng phóng xuống chỗ đoàn chất lỏng. Chất lỏng ngưng hình, Tiểu Hồng Trần dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người, toàn thân đầy thương tích, ít nhất là hơn mười miệng vết thương, hẳn lại phun ra vài búng máu, trực tiếp ngã vào lòng Mộng Hồng Trần. Tuy nhiên, hẳn không rơi vào hôn mê, chỉ thì thào một câu: - Quá thiệt thòi rồi, thương thể chồng chất a! Đúng vậy, vào thời khắc mấu chốt nhất, Tiểu Hồng Trần thi triển Hồn Kỹ tên là Kim Quyển Luyện. Đây là một Hồn Kỹ vạn năm cực kỳ cường đại, vì liên sát hồn thú vạn năm kia, Minh Đức Đường đã xuất động ba vị bát cấp Hồn Đạo Sư mới có thể hoàn thành, lại dựa vào dược vật đặc thù phụ trợ cho Tiểu Hồng Trần tăng trưởng thân thể mới có thể hấp thu Hồn Kỹ cường đại của hồn thú có tu vi khoảng ba vạn năm này. Tác dụng của Kim Quyển Luyện là có thể giúp Tiểu Hồng Trần hoá lỏng thân thể trong nháy mắt, hóa thành kim loại dạng lỏng, có thể triệt tiêu 80% công kích vật lý, tuy nhiên hiện nay tu vi hẳn còn yếu nên đối với vận dụng Hồn Kỹ này chưa hoàn toàn thành thực, nếu không, hẳn phối hợp Hồn Kỹ này và Hồn Kỹ Kim Ngưng Hình thì càng trở nên đáng sợ. Lần này đúng là hẳn đã dựa vào Kim Quyển Luyện tránh thoát được một kiếp. Tuy nhiên, công kích của Bạch Hồ Phá Diệt Sát thật sự là quá mạnh mẽ, hơn nữa, khi chạy thoát khỏi chiếc lồng lôi điện kia, do kim loại có khả năng dẫn điện nên cũng làm hẳn đau như chết

đi sống lại, ít nhất, trong lần đoàn chiến lần này, hắn đã mất đi toàn bộ chiến lực. Ngay cả hắn cũng không thể ngờ lần đầu tiên xuất chiến lại có kết quả này, tóc thì bị lôi điện đốt cho cháy đen, cảm giác vô cùng không thoải mái. Tiểu Hồng Trần bị thương nặng, đồng thời Mã Tiểu Đào bên kia lại quyết định một lựa chọn làm cho mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn. Vị đội trưởng này của Sử Lai Khắc chiến đội khi bị đối phương vây công không lựa chọn phòng ngự mà lại chọn công kích. Thân hình Mã Tiểu Đào lui về sau nhanh như chớp, cánh tay phải vung lên, một ngọn lửa mãnh liệt màu đỏ sậm ngưng tụ trong nháy mắt, hóa thành một con Phượng Hoàng màu đen, ngay lúc đó, chính nàng ta trước khi trúng công kích của đối phương liền nhảy xuống sân thi đấu. Hỏa Phượng Hoàng màu đen lựa chọn mục tiêu không phải là Cự Viên, cũng không phải địch nhân cực mạnh Mã Như Long, tốc độ bay của nó tuy không nhanh, nhưng khi nó va chạm vào quả cầu lôi điện của Mễ Già thì những quả cầu ấy lại biến mất một cách quỷ dị, va chạm tiếp vào quả cầu kim loại của Trần Phi cũng làm cho quả cầu kim loại biến mất, hai loại hồn đạo khí thậm chí chưa thể phóng xuất ra uy lực chân chính của bản thân đã bị khí hóa mà biến mất. Hơi thở của Hắc Hỏa Phượng Hoàng thật sự quá kinh khủng, nó bay thẳng về phía Trần Phi. Hắn không ngờ vừa mới phát ra công kích, còn có Thị Huyết Ma Viên lại bị Mã Tiểu Đào công kích, trong nháy mắt hắn liền né tránh công kích của Hắc Hỏa Phượng Hoàng. Hắn nghĩ thể tích của Hắc Hỏa Phượng Hoàng này không hề lớn, tốc độ cũng không nhanh, lấy tốc độ của Vũ Hồn Thiểm Diệu, căn bản hắn không bị Hắc Hỏa Phượng Hoàng này uy hiếp. Đáng tiếc, phán đoán của hắn xuất hiện sai lầm. Thể tích của Hắc Hỏa Phượng Hoàng tuy không lớn, tốc độ cũng không nhanh, nhưng trong nháy mắt khi Trần Phi né tránh, ngọn lửa màu đen đột nhiên nở rộng ra. Sự nở rộng này quá mức đột ngột, nhanh đến mức mắt thường không thể phân biệt được. Chính cái nháy mắt nở rộng này đã bao phủ toàn bộ thân thể của Trần Phi. Loại Hồn Đạo Khí như Kiên Nhận Bích của Tiểu Hồng Trần không phải ai cũng có tư cách sở hữu, kể cả là học viên của học viện Nhật Nguyệt, phí tổn chế tạo loại hồn đạo khí này quá cao. Trên người Trần Phi vốn có Vô Địch Hộ Tráo, nhưng Vô Địch Hộ Tráo chính là Nhất Thứ Tính Hồn Đạo Khí,

giá cả cũng rất cao, với tính tình có thể bỏ qua là bỏ như Trần Phi, hắn lại nhận định mình có thể né tránh được, đương nhiên không thêm sử dụng, đến khi hắn cảm thấy không ổn thì đã không còn cơ hội phóng thích. Mã Như Long quát to một tiếng: - Trọng tài! Nếu Thiên Sát luôn luôn chú ý tình huống bên này có lẽ còn cứu kịp, đáng tiếc Thiên Sát Đấu La hoàn toàn bị công kích của Đái Thước Hành đánh vào Tiểu Hồng Trần hấp dẫn, khi hắn nghe thấy thanh âm, xoay người lại để động thủ thì tất cả đã muộn. Một tiếng phượng hoàng ngâm vang lên, thân thể Trần Phi bị ngọn lửa màu đen nuốt mất, sau đó nhanh chóng bay thẳng về phía Mễ Già. Thân thể của Trần Phi trên không trung bay thẳng về phía trước, nhưng nửa người của hắn đã biến mất, thi thể rơi xuống, nện thẳng vào sân đấu. Nhìn thấy tình cảnh bi thảm của Trần Phi, Mễ Già nào dám khinh thường, Vô Địch Hộ Tráo ngay lập tức xuất hiện, cố gắng ngăn cản công kích của Hắc Hỏa Phượng Hoàng. Nhưng ngay lúc này, Hắc Hỏa Phượng Hoàng lại tiếp tục đổi hướng, bay thẳng đến trước người Mã Như Long mà vọt tới. Mã Như Long bởi vì phần nộ và cừu hận nên hai mắt đã đỏ bừng, nhưng hắn vẫn không thể không phóng thích Vô Địch Hộ Tráo, căn bản hắn không còn lựa chọn nào khác, dù hắn là Hồn Đế nhưng hắn vẫn biết rõ toàn bộ trang bị hồn đạo khí của hắn, ngoại trừ Vô Địch Hộ Tráo, không có loại phòng ngự nào có thể ngăn cản một kích này của Mã Tiểu Đào. - Ầmmmm.... Ngọn lửa màu đỏ sậm mãnh liệt phát ra trong không khí, một đoàn mây đỏ sẫm ngay chỗ va chạm bay thẳng ra. Khi Hắc Hỏa Phượng Hoàng chuyển hướng, Mễ Già còn cho rằng đã lãng phí Vô Địch Hộ Tráo, lúc này lại âm thầm cảm thấy may mắn, bởi vì chỉ cần dư âm nổ mạnh kia của Hắc Hỏa Phượng Hoàng thôi đã làm cho sàn thi đấu trên mặt đất hóa thành một mảng dung nham nóng chảy! Đối với thực lực của Mã Tiểu Đào, chiến đội Nhật Nguyệt đã dự đoán rất cao, nếu không cũng sẽ không an bài tận bốn người vây công nàng. Tuy nhiên, với những gì Mã Tiểu Đào đã thể hiện vẫn làm bọn hắn khó có khả năng thừa nhận. Lâm Tịch chết trận, Trần Phi chết trận, Vô Địch Hộ Tráo của Mã Như Long và Mễ Già đã vỡ nát, cho dù bản thân bọn hắn là học viên của Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, mỗi người cũng chỉ có một trang bị Vô Địch Hộ Tráo. Giá cả của thứ này thật sự không rẻ tí

nào. Mà Mã Tiểu Đào tuy đã nhảy khỏi sàn thi đấu, có nghĩa là nàng đã mất tư cách tham gia đoàn chiến, nhưng nàng vẫn bảo tồn thực lực, ít nhất là không bị thương tổn! Mã Tiểu Đào rơi xuống xong, căn bản không nhìn kết quả thế nào, vội vàng chụp lấy Từ Tam Thạch, sau đó nhanh chóng trở lại vùng chờ chiến. Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng đứng dậy, nhường chỗ cho nàng. Khi Mã Tiểu Đào ngồi xuống, chiếc ghế dựa đột nhiên bị khí hóa, làm cho Vương Ngôn sợ tới mức vội vàng lui qua một bên, vị Phụng Hoàng Hồn Đế này hiện tại có xu hướng ai chạm vào liền lên đường. Nếu dùng cái gì để diễn tả trận đoàn chiến này thì hai từ "thảm thiết" vô cùng thích hợp. Trong lúc tiến hành toàn bộ đại lục Hồn Sư học viện cấp cao Đấu Hồn Đại Tái, chỉ xuất hiện thương vong lúc đầu trong khi đấu loại, còn các trận đấu về sau, chỉ có người trọng thương, trọng tài chú tâm quan sát nên không xuất hiện thêm tử vong, nhưng trong trận chung kết này, có hẳn một vị trọng tài có Phong Hào Đấu La, vậy mà chiến đội Nhật Nguyệt có đến hai người chết trận. Lâm Tịch còn có thể nói là ngoài ý muốn, còn Trần Phi thì đúng là không kịp cứu viện, đủ thấy trận chiến này kịch liệt đến mức nào, hai bên công kích vô cùng cường hãn. Từ Tam Thạch được Mã Tiểu Đào đặt bên cạnh, Vương Ngôn đỡ hãn nhưng không cứu tình hãn. Hoắc Vũ Hạo lại nhanh chóng nâng hai tay đặt trên lưng của Mã Tiểu Đào, khi hãn vận dụng Băng Đế chi ngao và Huyền Ngọc Thủ biên độ hai tầng, chỗ tiếp xúc trên lưng Mã Tiểu Đào có hai cổ hơi nước mang theo thanh âm xèo xèo bay lên, chỗ tiếp xúc trong nháy mắt xuất hiện hai vết cháy hết như dấu tay của hãn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 118: Sử Lai Khắc bại sao? (Thượng)

Nháy mắt sau, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy như có hai cổ nhiệt lưu từ nơi tiếp xúc ở bàn tay mình và Mã Tiểu Đào xông vào tàn phá bờ bãi bên trong cơ thể. Có điều hôm nay dù sao cũng không giống với tình huống ngày hôm đó, tu vi lúc này của hãn đang ở trạng thái đỉnh cao, Hồn Lực bên trong cơ

thể nhanh chóng vận chuyển hóa thành khí tức của Cực Hạn Chi Băng đồng hóa luồng hỏa nguyên tố điên cuồng này, đồng thời đem một luồng chân khí mát mẻ trả về cho Mã Tiểu Đào. Lúc này Vương Đông cũng đi về phía sau Hoắc Vũ Hạo, hai tay đặt lên lưng hắn, nhờ vào Hạo Đông lực khiến cho hắn nhẹ nhõm hơn một ít. Hắc Phượng Hoàng chưa đầy một thước kia lại có thể mang lại uy lực như vậy, làm sao có thể dễ dàng phát ra? Nhìn qua thì giống như Mã Tiểu Đào chỉ giơ lên cánh tay phải nhưng trên thực tế một kích kia chính là Tà Hỏa Phượng Hoàng đặc ý của nàng, Dục Hỏa Phượng Hoàng, Phượng Hoàng Xuyên Vân Kích cùng với Hồn kỹ Phượng Hoàng Bạo Liệt Kích do hồn cốt đem lại, ba kỹ năng này nén lại cùng một chỗ lại sinh ra uy lực khủng bố như vậy. Lúc này cánh tay áo phải của Mã Tiểu Đào đã hoàn toàn biến mất để lộ ra một cánh tay đỏ bừng như than lửa. Dùng ba hồn kỹ nén cùng một chỗ phát ra này chính là mật pháp của học viện Sử Lai Khắc, hơn nữa việc này cũng chỉ phù hợp với loại công kích đối thủ bằng năng lượng như Mã Tiểu Đào, cho dù Đái Nhược Hành cũng sẽ không làm được. Xuất thân từ học viện Sử Lai Khắc thì đâu chỉ đơn giản như vậy? Đây mới là thực lực chân chính của Mã Tiểu Đào. Không hiểu vì sao lúc hai tay Hoắc Vũ Hạo đặt ở sau lưng Mã Tiểu Đào, bỗng nhiên hắn có một cảm giác kì dị lúc chuyển đổi hồn lực giữa băng vào hỏa, hắn cảm giác trong ta có người giữa mình và Mã Tiểu Đào, giống như hồn lực nóng cháy trong cơ thể Mã Tiểu Đào đang kêu gọi hắn. Không thể nào? Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo bỗng đại ra, cảm giác tương tự như đã từng xuất hiện trên người hắn vào Vương Đông, lúc mà hai người thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ! Cái loại cảm giác trong người có ta trong ta có người không phải tương tự như bây giờ sao? Nhưng mà vũ hồn của Mã Tiểu Đào là Phượng Hoàng, của hắn là Băng Đế cùng Linh Mâu, một hỏa một băng làm sao kết hợp được? Chuyện này cũng thật kỳ quái. Hoắc Vũ Hạo cảm giác được thì hiển nhiên Mã Tiểu Đào cũng tương tự như vậy, hơn nữa cảm nhận của nàng càng thêm mãnh liệt hơn. Lúc nàng bị Tà Hỏa cản trở, ngay khi Cực Hạn Chi Băng áp chế Tà Hỏa xao động rõ ràng nàng cảm giác được dòng nước lạnh như băng kia có một chút thân thiết. Vì sao lại như vậy? Chẳng lẽ bởi vì ta liên tục kích phát tà hỏa nên xuất hiện vấn đề sao? Mã Tiểu Đào cũng

rất nghi hoặc. So với việc hai lần trước Hoắc Vũ Hạo bị động giúp nàng áp chế tà hỏa thì bây giờ là hoàn toàn chủ động hơn nữa trong trạng thái đỉnh phong. Bởi vì hắn đang ở đây nên Mã Tiểu Đào không chút do dự kích phát tà hỏa của bản thân, trong lúc này hai người một băng một hỏa tựa hồ bắt đầu xuất hiện một số biến hóa rất nhỏ. Trong lúc bọn họ xuất hiện cảm giác quái dị thì trận chiến trên sàn đấu đã muốn kết thúc. Mộng Hồng Trần cứu được Tiểu Hồng Trần liền nhanh chóng lui về phía sau, bên kia lại có thêm một người chết trận, các đội viên còn lại của đội Nhật Nguyệt như phát điên. Lấy Mã Như Long làm đầu, tất cả mọi người đều đem những hồn đạo khí cực mạnh của chính mình phóng ra điên cuồng tấn công về Lôi Điện chi ngục của đội Sử Lai Khắc. Bên này, chiến đội Sử Lai Khắc đã có Từ Tam Thạch, Mã Tiểu Đào rời sàn đấu, Giang Nam Nam trọng thương mất đi sức chiến đấu, còn lại chỉ có bốn người Đái Nhược Hành, Lăng Lạc Thần, Bối Bối và Hòa Thái Đầu. Lúc đối thủ toàn lực phát động toàn bộ hồn đạo khí thì Bối Bối đột nhiên ngẩng đầu hô to: - Trọng tài, chúng ta nhận thua. Tâm tình của Thiên Sát Đấu La lúc này tuyệt không hề tốt chút nào, làm trọng tài cuộc đấu lại chính mắt thấy hai người chết trong trận đấu, tuy là hắn không để ý đến sinh mạng của hai đội viên chiến đội Nhật Nguyệt nhưng hắn rất lo cho thanh danh của mình! Cho nên bây giờ hắn tập trung tất cả tinh thần. Khi Bối Bối vừa hô lên, hắn lập tức liền đáp xuống giữa sàn đấu, trên người vị Thiên Sát Đấu La này chợt lóe lên một đoàn ánh sáng màu ngọc. Hai vàng, hai tím, năm đen chín cái hồn hoàn phát sáng rực rỡ. Tay phải hắn giơ lên, một cỗ khí tức cao thượng trong nháy mắt phóng ra, một quả cầu ánh sáng màu trắng xuất hiện ở trước người hắn nhanh chóng khuếch tán ra hóa thành một tầng ngăn cách cả sàn đấu đón nhận toàn bộ công kích của mọi người trong chiến đội Nhật Nguyệt. Vô luận là hồn đạo khí cấp năm, cấp sáu hay là cấp bảy muốn thương tổn đến một vị Phong Hào Đấu La là chuyện không thể nào, huống chi thực lực của Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự đã tiếp cận với Siêu Cấp Đấu La. Công kích toàn lực của chiến đội Nhật Nguyệt chỉ có thể lưu lại trên tấm chắn từng vòng sáng, không hề ảnh hưởng chút nào đến chiến đội Sử Lai Khắc bên này. Đái Nhược Hành quay mạnh người lại, tức giận nhìn Bối Bối: - Ai cho ngươi kêu loạn lên thế,

chúng ta còn chưa thua. Chúng ta còn có thể tiếp tục chiến đấu. Bối Bối khẽ nhúm mày nói: - Học trưởng, đây là chiến thuật của Vương lão sư, chúng ta phải theo chiến thuật mà làm. Đái Nhược Hành cả giận nói: - Nhưng mà thắng lợi đang ở ngay trước mắt. Bối Bối thở dài nói: - Không lẽ học trưởng cho rằng bằng bốn người chúng ta có thể chiến thắng được bốn người bọn họ sao? Đột công kích vừa rồi ta không thể ngăn cản được không lẽ học trưởng có thể giúp mọi người ngăn cản sao? - Ta... Đái Nhược Hành quả thật đang muốn biểu hiện trước mặt phụ thân mình, hẳn biết Bối Bối nói không sai. Dù sao cũng là con cả của Bạch Hồ Công Tước, ngay sau một lúc không khống chế được cảm xúc, rất nhanh hắn liền tỉnh táo lại nhìn Bối Bối gật đầu: - Thật có lỗi quá, là ta xúc động rồi. Bởi vì Giang Nam Nam giúp ta ngăn cản một kích kia, trong lòng ta thật có chút khó chịu. Bối Bối nghe rồi cười nói: - Không sao, phía sau còn có nhiều cơ hội cho học trưởng đại phát thần uy. Toàn bộ công kích của hồn đạo khí lúc này đã kết thúc, ánh mắt mỗi người trong chiến đội Nhật Nguyệt đều một màu đỏ. Trận đấu, đây chỉ là một trận đấu a! Bọn họ đã có hai đội viên tử trận, có thể đại biểu cho Học Viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đi thi đấu đều là nhân tài ưu tú nhất của đế quốc Nhật Nguyệt! Cũng là đồng đội, là huynh đệ của bọn họ, cứ như vậy mà chết đi, trong lòng bọn họ đều bi phần đến cực điểm. Nếu không có Thiên Sát Đấu La chặn trước mặt chỉ sợ bọn họ đã nhào lên liều mạng với chiến đội Sử Lai Khắc rồi. Hoàng Tân Tự lạnh lùng nói: - Hai bên yên lặng. Thắng bại đã phân, nếu ai có hành vi quá khích đừng trách trọng tài ta không khách sáo. Dưới đài, sắc mặt lão sư của chiến đội Nhật Nguyệt cũng xanh mét, nhưng hắn còn có thể giữ được bình tĩnh, lớn tiếng trách mắng các đội viên vài câu mới có thể khiến cho đám người Mã Như Long này ngăn được xúc động. Hoàng Tân Tự hướng về phía Hoàng Thành trầm giọng nói: - Trận chung kết Hồn Sư cấp cao học viện Đấu Hồn Đại Tái của toàn bộ đại lục, đoàn chiến, Học Viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư chiến thắng. Hai bên nghỉ ngơi chỉnh đốn một phút đồng hồ sau đó bắt đầu thi đấu đào thải cá nhân. Hai bên đồng thời chọn ra bảy người tham gia thi đấu, khi quyết định rồi thì không được thay đổi lại. Học Viện Sử Lai Khắc thua? Toàn bộ quảng trường Tinh La

bỗng yên lặng hoàn toàn, ngay sau đó lại xao động hẳn lên. Mặc dù rất nhiều người cũng biết thực lực chính thể của chiến đội Sử Lai Khắc không bằng chiến đội Nhật Nguyệt, nhưng sau khi chiến đội lịch sử thua trận đoàn chiến này thì trong lòng dân chúng vẫn tràn đầy vẻ không thể tin, bọn họ đều đang đợi xem kì tích của Sử Lai Khắc tạo nên nhưng mà kì tích lại không hề xuất hiện. Đoàn chiến chấm dứt, chiến đội Sử Lai Khắc lại nhận thua. Thậm chí bọn họ lại không hề kiên trì chiến đấu đến cùng. Trong lúc nhất thời, một số người trong dân chúng đã bắt đầu lớn giọng mắng người, Quảng Trường Tinh La có chút hỗn loạn. - Yên lặng! Ngay lúc này một tiếng nói đầy uy nghiêm vang vọng toàn trường. Toàn bộ tiếng ồn ào của hơn mười vạn người tụ tập trên quảng trường đều bị hấn áp chế xuống. Người lên tiếng chính là Bạch Hổ Công Tước Đái Hạo, hấn cầm một hòn đạo khí khuếch đại âm thanh trần giọng nói: - Đội viên hai bên đã xuất ra toàn lực, thắng bại là chuyện thường của nhà binh, ai nhục mạ học viên một khi bị phát hiện nghiêm trị không tha. Thân là nguyên soái cầm binh nhiều năm, tuy Đái Hạo chỉ nói hai câu đơn giản nhưng lại tràn ngập ý chí sắt đá. Mọi việc cứ như vậy bị hấn khống chế, một chút cường thế kia khiến cho Hoắc Vũ Hạo đang áp chế tà hỏa cho Mã Tiểu Đào không nhận được phải ngẩng đầu lên nhìn qua. Ánh mắt và tâm tình của hấn trở nên cực kì phức tạp. Làm một nam nhi, ai mà không hi vọng cha của mình là một đại anh hùng? Nhưng mà từ nhỏ hấn chưa từng hưởng thụ qua tình thương của cha hấn, đối với vị phụ thân này chưa từng thấy mặt này trong lòng hấn cũng chỉ có thù hận. Chính hấn đã phá hủy trong sạch của mẫu thân. Bởi vì hấn mà mẫu thân mới bị hãm hại, toàn bộ hết mọi chuyện đều do hấn mà ra. Nhưng mà hấn lại oai hùng, cường đại như vậy. Khó trách cho dù trước khi chết mẫu thân cũng không hề hối hận vì hấn mà sinh ra mình. Học tập, tu luyện ở học viện Sử Lai Khắc này cũng đã hơn một năm, tâm tình của Hoắc Vũ Hạo cũng không còn sai lệch như lúc vừa rời mới rời phủ công tước. nhưng mà đối với Bạch Hổ Công Tước cùng những người từng hãm hại mình và mẫu thân thì hận ý trong lòng của hấn cũng chưa bao giờ vơi. Mẹ, đây là người mà mẹ yêu sao? Ông ta quả thật rất vĩ đại, nhưng cũng vì như thế hấn hại người thảm như vậy. Mẹ, người yên tâm, một ngày nào đó con

sẽ đứng trước mặt ông ta đường đường chính chính báo thù cho người. Ông ta là cha của con, đưa cho con sinh mệnh, con không thể giết hãm nhưng con nhất định phải khiến cho hãm quỳ gối trước phần mộ của người mà sám hối. Mẹ, sau khi cuộc tranh tài này kết thúc con sẽ đến thăm người, phù hộ cho con, phù hộ cho con mau trưởng thành. Mẹ, con rất nhớ người. Hốc mắt của hãm đã ươn ướt, thế nhưng khi Mã Tiểu Đào quay lại nhìn hãm cũng không có phát hiện gì. - Đệ đệ, đệ làm sao vậy? Mã Tiểu Đào nhẹ giọng hỏi. - A? Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới phục hồi tinh thần, nhẹ nhàng lắc đầu. - Đệ không sao tỷ à. Mã Tiểu Đào mỉm cười nói: - Không có việc gì là tốt rồi. Tỷ cũng không sao rồi, nhanh chóng khôi phục hồn lực đi. Nói không chừng đệ cũng sẽ lên sàn đấu đó. Lúc này, mọi người trên đài đã xuống hết, Bối Bối liền ôm Giang Nam Nam trở về khu vực chờ. Vương Ngôn nhanh chóng nghênh đón, đã có Hồn Sư của Tinh La Đế Quốc đặc biệt phụ trách trị liệu giúp nàng áp chế thương thế. Bởi vì nam nữ khác biệt, hơn nữa trận đấu đào thải cá nhân đã muốn bắt đầu. Vương Ngôn để cho Tiêu Tiêu tạm thời chăm sóc Giang Nam Nam, sau đó đọc tên bảy người kế tiếp ra thi đấu. Bảy người này theo thứ tự là: Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành, Bối Bối, Từ Tam Thạch, Lăng Lạc Thần, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Đúng vậy, ở trong trận đấu cá nhân, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông rất cực cũng bị sắp xếp cho thi đấu, mà Từ Tam Thạch cũng bị Lăng Lạc Thần dùng vũ hồn Nguyên Tố Băng gọi tỉnh dậy. - Nam Nam, Nam Nam... Vừa mới tỉnh lại, Từ Tam Thạch vội vàng kêu lên, hồn lực trong cơ thể không ngừng tuôn ra ngoài. - Bình tĩnh một chút. Bối Bối tát vào mặt hãm một cái, mới làm cho ánh mắt tối đen của Từ Tam Thạch nhạt ra vài phần. Từ Tam Thạch nhanh chóng nhìn ra Giang Nam Nam đang nằm ở trong lòng Tiêu Tiêu, bước lên ba bước, thân thể hãm chợt run lên vì kích động. - Nàng thế nào? Nàng thế nào rồi? Từ Tam Thạch có chút kinh sợ hỏi lên. Vương Ngôn đi đến phía sau, vỗ vỗ vai hãm trầm giọng nói: - Thương thế rất nghiêm trọng nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng. Tam Thạch, muốn báo thù cho nàng không? Từ Tam Thạch đột nhiên xoay người lại - Đương nhiên. Bởi vì lời nói lên cao quá mức nên thanh âm của hãm cũng có chút thay đổi. Vương Ngôn gật gật đầu nói: - Tốt lắm, ta cho con cơ hội này, thi đấu cá nhân, con là người đầu

tiên. - Tốt, con sẽ đi ngay bây giờ, giết chết bọn hăn. Vừa nói Từ Tam Thạch cũng tiếp nhận hồn đạo khí Bình Sữa từ Vương Ngôn đưa cho, nhanh chóng nhắm mắt lại khôi phục hồn lực tiêu hao lúc trước. Vì trận chung kết này, trong thời gian hai ngày chuẩn bị, Vương Ngôn lại mua thêm mấy Bình Sữa, bây giờ mỗi người một cái, tất cả đều dùng tốc độ nhanh nhất để khôi phục hồn lực. Cuộc thi cá nhân đã muốn bắt đầu. Vương Ngôn vẫn vô cùng tỉnh táo, sắc mặt hăn có chút tiêu tụy nhưng ánh mắt lại kiên định mười phần. Đúng vậy, đoàn chiến thất bại vốn cũng nằm trong kế hoạch của hăn. Trên thực lực toàn thể chiến đội Sử Lai Khắc rõ ràng kém hơn đối thủ rất nhiều, chiến đội Nhật Nguyệt đều là Hồn Đạo Sư cực mạnh, có Hồn Đạo Khí đồng cấp tiên tiến nhất. Sức chiến đấu theo đoàn của bọn họ mạnh mẽ không thể nghi ngờ. Nói cách khác, bọn họ có thể phát ra thực lực mạnh nhất ở trong đoàn chiến. Cứng đối cứng, cơ hội chiến thắng của Sử Lai Khắc không cao hơn ba thành, dưới tình huống không biết rõ năng lực của huynh muội Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần, Vương Ngôn quyết đoán thực hiện chiến thuật từ bỏ thắng lợi đoàn chiến. Chiến thuật của hăn rất đơn giản, trong đoàn chiến, toàn bộ đội viên tận sức bảo vệ chính mình. Giang Nam Nam và Hòa Thái Đầu sẽ không thi đấu cá nhân thì phát huy toàn diện. Mục tiêu của đoàn chiến chỉ có một, vây chết hoặc tận sức gây sát thương với vài tên đội viên, làm cho những người này mất đi khả năng tiếp tục chiến đấu. Đừng quên, trận chung kết hôm nay là một tiếng trống cổ vũ tinh thần. Xem như thực lực chiến đội Nhật Nguyệt mạnh mẽ nhưng trên thực tế Hồn Vương của bọn họ cũng rất có hạn. Như là Tiểu Mộng Trần, Mộng Hồng Trần, đối với tu vi của huynh muội này đã đạt đến Hồn Vương, tuy rằng đã vượt qua khỏi phán đoán của Vương Ngôn nhưng chiến đội Nhật Nguyệt cũng như trước chỉ có chín tên Hồn Vương. Đánh bị thương một người, đối thủ liền rất có thể thiếu một tên Hồn Vương. Sự thật chứng minh chiến thuật của Vương Ngôn đã thành công. Lâm Tịch và Trần Phi chết không nằm trong kế hoạch của Vương Ngôn, nhưng tổng lực của Mã Tiểu Đào cũng thật rất đáng sợ, trong trận thi đấu chung kết vốn không có ai sẽ nường tai, nhưng mà lại ngoài ý muốn giết chết hai gã Hồn Vương, đồng thời còn tiêu hao mấy cái Vô Định Hộ Tráo của đối thủ. Quan trọng

hơn là Tiểu Hồng Trần đã trọng thương. Việc này có thể để cho hãn không thể xuất chiến trong trận đấu kế tiếp. Chín Hồn Vương, hai chết, một bị thương, đối thủ tham gia dự thi sẽ phải chịu hạn chế, đối với trận thi đấu. đối với thi đấu cá nhân lúc sau càng có lợi hơn. Tuy việc Giang Nam Nam đỡ hộ Đái Nhược Hành một kích cũng không nằm trong phạm vi kế hoạch của Vương Ngôn. Nhưng mà hãn có thể đoán được khổ tâm của cô.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 118: Sử Lai Khắc bại sao? (Trung)

Dù Giang Nam Nam luôn không đoái hoài tới Từ Tam Thạch, nhưng nàng biết rõ mình rất có thể sẽ trở thành nghịch lân của Từ Tam Thạch, cho nên nàng không lùi bước mà đối diện với mũi nhọn. Phải biết rằng, một khi Vô Địch Kim Thân của nàng hết thời gian thì không chừng sẽ phải trả giá bằng sinh mệnh! Thế nhưng tiểu cô nương này vẫn xông tới, hơn nữa còn đạt kết quả tốt nhất. Từ Tam Thạch bị chọc giận, Một trận chiến này, công thần lớn nhất không ai khác chính là Mã Tiểu Đào thực lực cực mạnh, nếu không phải nhờ nàng hoàn toàn bùng nổ sẽ không có kết quả này. Nhưng trong lòng Vương Ngôn, người có công lao thứ hai không phải Giang Nam Nam, mà là người gần như không ra tay trong cả cuộc tranh tài, chỉ ở thời khắc cuối cùng hô lên "Nhận thua" - Bối Bối. Cái gì gọi là biết nhìn đại cục? Ở thời khắc quan trọng nhất có thể trông thấy cục mà làm ra lựa chọn chính xác nhất, chính là biết nhìn đại cục. Ở một khắc Bối Bối hô lên nhận thua, tuyệt đối là đúng đắn. Đối thủ còn thừa bốn người thực lực vẫn mạnh mẽ như cũ, hơn nữa khoảng cách song phương vẫn còn rất xa, hồn đạo khí còn có thể bảo trì ở trạng thái lớn nhất. Nói như người bên cạnh Đái Nguyệt Hành, Mã Như Long gọi về con Ma Viên khát máu cực khó đối phó kia, chắc gì đã có thể giải quyết trong thời gian ngắn. Không hề nghi ngờ, trận này Sử Lai Khắc chiến đội không thể chiến thắng. Một khi đã như vậy, đương nhiên

cần giữ sức mà tham gia thi đấu cá nhân. Hô lên nhận thua hẳn phải là Đái Nguyệt Hành, nhưng khi đó Đái Nguyệt Hành đã không khống chế được cảm xúc, Bối Bối có thể hành động như vậy, không khỏi khiến Vương Ngôn càng thêm thương thức. Trước khi giải đấu loại cá nhân bắt đầu, hai bên cần tự ổn định đội ngũ, sau đó báo với trọng tài. Điều này mới có thể bảo đảm chắc chắn khả năng công bình. Vương Ngôn sớm đem danh sách chuẩn bị xong, trước tiên giao cho Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự. Mà chiến đội Nhật Nguyệt bên kia lại hai người chết mà xuất hiện biến hóa, khiến lão sư dẫn đội luống cuống tay chân. - Không được, ta muốn lên, ta đương nhiên muốn lên. Nếu không tham gia đấu loại cá nhân thì vòng hai vòng ba gì gì cũng làm gì tới lượt, mẹ nó, thật thật sự là rất uất ức. Đừng nhìn Tiểu Hồng Trần người bị thương nặng, lúc này hẳn đang hét ầm lên, hai gã đội viên chính thức chết trận không khiến hẳn xúc động bao nhiêu, vốn hẳn khó gần, những đội viên này quan hệ tốt được cùng hẳn mới là lạ. Nhưng mà hẳn không cam lòng! Từ trước đến nay, Tiểu Hồng Trần đều được cho là Hồn Đạo Sư đệ nhất thiên tài từ xưa tới nay của Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia, thiên phú siêu cường khiến hẳn không là một Hồn Đạo Sư, mà càng là một Hồn Sĩ vĩ đại, hơn nữa hai thứ này kết hợp gần như hoàn mỹ cùng một chỗ. Sở dĩ lúc trước hẳn cùng muội muội Mộng Hồng Trần không có xuất chiến, là lưu lại đòn sát thủ để đối phó học viện Sử Lai Khắc. Nhưng không ngờ lần đầu tiên lên sân khấu, lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người, lại bị một cái tát thật kêu. Toàn lực công kích cứ nhiên bị một cô nương tuyệt mỹ chặn đứng, càng không hay ho gì khi còn bị nàng đá bay lên không trung, cuối cùng trọng thương dưới tay Đái Nguyệt Hành. Tóm lại là chưa kịp xuất quân binh đã chết, hẳn có thể không buồn bực sao? Thân phận của Tiểu Hồng Trần tại chiến đội Nhật Nguyệt là cực kỳ miễn cảm, lão sư dẫn đội cũng không dám để cho hẳn mạo hiểm! Thấy hẳn trọng thương, lại thêm đã có hai học viên chết trận, lập tức chuẩn bị hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu cá nhân của hẳn, thay bằng mọi đội viên dự bị. Như thế Tiểu Hồng Trần còn biết làm sao? Hẳn còn đang tính xoay chuyển ngăn cơn sóng dữ, còn muốn lập uy trước mặt mười vạn dân chúng Tinh La, thế mà giờ có thể hình dung hẳn chính là khóc không ra nước mắt!

Cho nên, bất kể như thế nào hãn cũng không chịu bị thay ra, nhờ một trị liệu Hồn của Tinh La Đế Quốc chữa trị, một mặt phản đối lão sư dẫn đội, nói gì cũng không muốn bỏ cuộc. Lão sư dẫn đội trầm giọng nói: - Tiểu Hồng Trần, người bình tĩnh một chút. Đừng quên người là thế nào đối với học viện của chúng ta, nếu người thật sự xảy ra chuyện, người bảo ta làm sao ăn nói cùng Đường Chủ? Tiểu Hồng Trần cả giận nói: - Không cần người phải thông báo, không phải muội muội ta ở chỗ này sao? Nếu ta thật sự chết trận trên sàn đấu, nàng sẽ trở về nói rõ với ông nội ta, dù sao ta mặc kệ, bất cứ giá nào ta cũng phải lên, nếu người không cho ta xuất chiến, đừng trách ta tố cáo tội trạng của người trước mặt ông nội. Mộng Hồng Trần có chút bất đắc dĩ nói: - Lão sư, để cho ca ca ta lên đi. Chẳng qua để đủ quân số, ta nghĩ lúc này có sáu người cũng đủ rồi. Nếu không được, thi đấu cá nhân chúng ta nhận thua, kế tiếp tới 2-2-3 chiến pháp, ta cùng ca ca xuất chiến mới có thể phát huy thực lực mạnh nhất. Hãn có thể nhân lúc thi đấu cá nhân mà khôi phục thêm chút ít. Tuy rằng ta không muốn thừa nhận, nhưng vừa chết mất hai vị học trưởng có một vài nguyên nhân ngoài ý muốn. Lão sư dẫn đội chau mày, thực sự hãn không thể trêu vào hai tiểu tổ tông này a! Đến khi Thiên Sát Đấu La ở trên đài thúc giục, hãn mới bất đắc dĩ nói: - Vậy được rồi. Nhưng nói trước, thi đấu cá nhân dù chúng ta có thua người cũng không thể tiến lên. Chỉ cần tại so đấu 2-2-3 đạt hòa là được. - Được, cứ vậy đi. Tiểu Hồng Trần thống khoái đáp ứng. Hãn cũng biết tình huống thân thể của chính mình. Bạch Hổ Phá Diệt Sát khiến hãn tổn thương không nhỏ, nhất thời khó có thể trị liệu tốt. Có thời gian thi đấu cá nhân trì hoãn, hãn tin tưởng mình ít nhất có thể khôi phục mấy thành thực lực, hơn nữa còn có muội muội hãn, hãn cũng không vấn đề. Cứ như vậy, giờ danh sách tham gia dự thi thi đấu cá nhân chiến đội Nhật Nguyệt mới lập xong. Lúc trước Mã Như Long cũng tiêu hao Hồn Lực rất nhiều, dĩ nhiên không có khả năng làm người đầu tiên ra thi đấu, người lên sàn đấu tiên cũng là thành viên chính thức bị thay ra vì anh em Tiểu Hồng Trần, người kế tiếp cũng vậy. Sau hai người đó là Mễ Già, Mộng Hồng Trần, Tiêu Hạ Phong. Mã Như Long và Tiểu Hồng Trần. Sở dĩ Mộng Hồng Trần được xếp ở thứ hạng gần đầu như vậy cũng có lý do của nó. Bên phía Sử Lai

Khắc vốn đã chuẩn bị sẵn nên không có gì rắc rối. Từ Tam Thạch là người đầu tiên ra thi đấu, kế đến là Bối Bối, sau là Lăng Lạc Thần, Đái Thước Hành, Mã Tiểu Đào, Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo. Rõ ràng năm người đầu tiên mới là thành viên chủ chốt, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chỉ thêm cho đủ quân số thôi. Hai người một người ba Hồn Hoàn, một người hai Hồn Hoàn, sở dĩ có thể tham gia trận đấu này cũng vì để chuẩn bị cho trận đấu 2-2-3. Trước bọn họ có đến hai Hồn Đế, chỉ cần trong trận đấu thứ ba, đội hình ba người có một Hồn Đế tổ hợp với hai người bọn họ là quá được. Đừng xem thường tu vi của bọn nhóc, Vũ Hồn dung hợp kỹ của bọn họ cực kỳ mạnh mẽ, tuyệt đối không phải vật trang trí bình thường. Sở dĩ trong trận đoàn chiến Vương Ngôn không cho hai người bọn họ ra thi đấu cũng vì cố gắng che giấu thực lực của cả hai. Nếu không phải vì Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông mãnh liệt yêu cầu, thậm chí hôm nay Vương Ngôn cũng không định cho hai đứa ra thi đấu nữa. Năm năm sau, bọn họ chắc chắn sẽ là trụ cột của học viện Sử Lai Khắc. bây giờ bọn họ bộc lộ quá nhiều, tương lai lại càng khó khăn hơn. Hơn nữa, Bản Thể Tông đã chọn trúng Hoắc Vũ Hạo, Vương Ngôn lại càng không muốn hấn thể hiện quá nhiều nữa. Nhưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông làm sao có thể cam chịu không thể ra thi đấu? Huống chi với số người hiện nay của chiến đội Sử Lai Khắc, không cho bọn họ ra thi đấu cũng không được. Cho nên cuối cùng tạm thời sắp xếp như vậy. "Thi đấu cá nhân, mời thành viên đầu tiên của hai đội lên sàn đấu. Học viện Sử Lai Khắc, Từ Tam Thạch. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, Ly Diễm. Từ Tam Thạch căn bản chưa bước đến cầu thang nữa đã tung người nhảy lên sàn đấu. Giờ phút này, ngay cả những thành viên của chiến đội Sử Lai Khắc cũng có cảm giác người đồng đội kia như một kẻ xa lạ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 118: Sử Lai Khắc bại sao? (Hạ)

Bình thường, Từ Tam Thạch luôn hi hi ha ha cười đùa ngả ngớn, không quấy rầy Giang Nam Nam cũng cãi nhau với Bối Bối, thỉnh thoảng cũng có chút nghiêm túc hung dữ nhưng đều không duy trì được mấy giây. Vậy mà lúc này, từ người anh tỏa ra một khí thế lạnh như băng, hơn nữa cái cảm giác này hoàn toàn không có vẻ gì là giả mạo. Giờ phút này, có thể nói hẳn không còn là một chàng thiếu niên nữa mà đã là một cường giả thực sự với chiến ý ngút trời. Nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, cho dù anh chưa phóng xuất vũ hồn, nhưng cả người cũng có một dòng khí màu đen lặng lẽ lượn lờ, thậm chí có cả hơi nước bao phủ lấy anh nữa, dù những thứ ấy chỉ với mật độ rất nhỏ. Hai tròng mắt của anh trở nên sâu thẳm nhưng lạnh như băng, cả người như hóa thành một vực sâu không đáy vậy. Trạng thái lúc này của Từ Tam Thạch không phải còn là một Hồn Sư Huyền Minh Quy Giáp Thuần nữa mà là một Huyền Vũ Thuần, một vũ hồn có lực phòng ngự đứng đầu đại lục, vô cùng khủng bố. Lại nói tiếp, lần này trùng hợp thế nào, đối thủ của Từ Tam Thạch lại là một hồn sư thuộc tính hỏa. Ly Diễm, vốn là một trong những thành viên chính thức của chiến đội Nhật Nguyệt, nhưng cuối cùng lại bị thay ra vì hẳn đứng vị trí cuối cùng trong nhóm, vũ hồn thuộc tính hỏa nhưng lại không tinh thuần, có chứa rất nhiều tạp chất. Nếu tu luyện theo con đường bình thường, hẳn sẽ gặp rất nhiều khó khăn nên cuối cùng mới chọn con đường Hồn Đạo Sư thế này. Hẳn không thể dựa vào Vũ Hồn của mình cung cấp Hồn Lực nhưng lại có thể dùng ngọn lửa Ly Hỏa của mình, hấp thu phụ thêm hơi thở thuộc tính hỏa vào Hồn Đạo Khí. Đương nhiên, nếu so với ngọn lửa Phượng Hoàng của Mã Tiểu Đào thì hẳn chẳng đáng nhắc đến. Tuy nhiên, bản thân hẳn có thể trở thành Hồn Đạo Sư cấp Năm dĩ nhiên cũng không phải dạng tầm thường. Hai người vừa lên sàng đấu đã bắt đầu nhìn nhau đầy vẻ hận thù. Chiến đội Nhật Nguyệt đã mất hai người, bọn họ bình thường cùng chiến đấu với nhau, là đồng đội của nhau, cứ thế ra đi vĩnh viễn, Ly Diễm làm sao không tức giận được? Nhưng bọn họ không biết, hận ý trong lòng Từ Tam Thạch còn cao hơn bọn họ gấp mấy lần. Khi hẳn thấy Giang Nam Nam hôn mê bất tỉnh, hẳn đã hoàn toàn không kềm chế nữa, trong đầu lúc này chỉ còn mỗi suy nghĩ phải trả thù cho Giang Nam Nam, phải đập tan đối thủ trước mắt. Thiên Sát Đấu

La cũng không nhiều lời, lão ra hiệu bảo hai người lùi về sau, sắc mặt lão có chút khó coi, tuy nhiên, trận đoàn chiến đầy phức tạp đã kết thúc, lão tin các trận đấu sau mình đủ tỉnh táo cẩn thận bảo vệ từng thành viên. - Trận đấu bắt đầu. Nương theo tiếng hét lớn của Hoàng Tân Tự, hai đội đồng thời bắt đầu hành động. Tay phải Ly Diễm nâng cao, một khẩu đại pháo thật to xuất hiện trên vai hắn, sau đó lập tức bắn về phía Từ Tam Thạch. Nhất thời, một đám quả cầu lửa bay thẳng về phía Từ Tam Thạch. Quả cầu lửa bay nhanh thật nhanh, phát ra tiếng rít gào kinh khủng, nơi nó lướt quá, bầu không khí có chút vẩn vèo khó nhìn. Ly Hỏa của hắn không mạnh nhưng thông qua Hồn Đạo Khí nén và ngưng tụ, uy lực mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Hắn đem thuộc tính của bản thân hòa tan vào Hồn Đạo Khí, ý tưởng này là do chính bản thân hắn nghĩ ra. Trong tình huống bình thường, bất kể là ai, đối mặt với công kích của Hồn Đạo Khí, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là né tránh. Sau khi Hồn Lực được Hồn Đạo Khí nén lại, lực tấn công mạnh hơn trước rất nhiều, né tránh là quyết định sáng suốt nhất. Nhưng Từ Tam Thạch lại không làm vậy, hắn bước nhanh về trước, khi đối thủ tấn công hắn thì hắn cũng phóng thích ra vũ hồn của mình. Mọi chuyện hoàn toàn đúng theo những gì những người học viện Sử Lai Khắc và Giang Nam Nam đã đoán trước, sau khi cô bị thương, Vũ Hồn của Từ Tam Thạch mới hoàn toàn bùng nổ, lúc này cả người hắn tràn ngập hơi thở Huyền Vũ. Tinh mịn, mai rùa nặng nề, một ảo ảnh hình rắn với đôi mắt màu đỏ rực, rùa và rắn kết hợp, đây mới là hình tượng vốn có của Huyền Vũ. Một quầng sáng màu đen nhanh chóng lan tỏa từ tấm chắn thật lớn, lúc này cả người Từ Tam Thạch như đều biến thành màu đen, quả cầu lửa càng lúc càng đến gần, hắn làm ra một động tác cực kỳ khí phách, Huyền Vũ Thuần trên tay quét ngang một cái, quả cầu lửa cứ thế bị đánh bay đi. Trong tình huống bình thường, đòn tấn công của Hồn Đạo Khí bất kể chạm vào cái gì cũng sẽ lập tức phát nổ, đừng nói chi nó còn được tăng cường thuộc tính hỏa, vậy mà, Huyền Vũ Thuần của Từ Tam Thạch khi vừa tiếp xúc với nó, đôi mắt màu đỏ của con rắn kia bỗng lóe sáng, một làn hơi nước dịu nhẹ bao phủ lấy quả cầu lửa. Xét đúng ra, quả cầu lửa vẫn nổ, nhưng lại bị làn hơi nước bao phủ lấy một giây, một giây quyết định kết cục. Quả cầu lửa sau khi bị bật ra, bay thêm

chừng mười thước nữa mới nổ ầm lên, lúc này cho dù nó có thể tạo ra dư chấn cũng vô phương chạm vào Từ Tam Thạch được. Mà lúc này Từ Tam Thạch vọt về trước nhanh như tia chớp, vũ hồn của hắn đã tiến hóa đi vào trạng thái Huyền Vũ Thuần, tu vi của hắn cũng tăng mạnh, nên tốc độ cũng cải thiện hơn rất nhiều. Sau đòn tấn công đầu tiên bị thất bại, Ly Diễm cũng không hoảng loạn, sàan đấu dài đến 100 thước, Từ Tam Thạch muốn chạy đến gần hắn cũng không thể tích tắ là đến được. Một khẩu đại pháo thật lớn lại xuất hiện trên người hắn, đầu pháo không ngừng sáng lên, nhưng lần này mục tiêu của hắn không phải là cơ thể của Từ Tam Thạch nữa mà là đỉnh đầu của hắn. Một cái lưới lửa thật lớn nháy mắt xuất hiện bay thẳng về phía Từ Tam Thạch. Một kích này, Ly Diễm sử dụng đều đã tính toán rõ ràng, nếu Từ Tam Thạch tiếp tục vọt tới dĩ nhiên sẽ bị chiếc lưới lửa kia bao phủ, nếu Từ Tam Thạch dừng lại thì Ly Diễm sẽ tranh thủ được một ít thời gian sử dụng Hồn Đạo Khí khác. Ly Diễm chờ đợi một cơ hội từ Từ Tam Thạch, sức chiến đấu của hắn tuy không mạnh nhưng có đòn tấn công cực mạnh, hắn cần thời gian sử dụng thích hợp mới được. Ngay khi mọi người nghĩ Từ Tam Thạch sẽ dừng lại tránh chiếc lưới lửa kia thì mọi người giật mình phát hiện căn bản hắn không có ý định dừng lại, cứ thế để chiếc lưới lửa rút xuống bao phủ lấy mình. Một nụ cười lạnh lẽo thoáng hiện trên khóe môi Ly Diễm, hắn tin chắc Từ Tam Thạch không biết chiếc lưới lửa kia đã được phụ trợ thêm thuộc tính hỏa bằng phước pháp riêng của hắn rồi, chiếc lưới lửa kia căn bản không giống với những loại bình thường. Theo Ly Diễm nghĩ, Từ Tam Thạch đã rơi vào, kết quả nhất định chỉ có hai chữ: thâm thảm. Tuy nhiên, khi Từ Tam Thạch bị chiếc lưới lửa phủ xuống thì chiếc khiên cũng được đưa ra trước ngực. Nháy mắt sau, khi hắn đối mặt với Ly Diễm, hai chấm đỏ nho nhỏ trên Huyền Vũ Thuần bỗng nhiên lóe sáng, sau đó, Ly Diễm cảm thấy không gian trước mắt dường như đã vận vẹo có chút run rẩy. Hắn cảm nhận được mọi thứ xung quanh có gì đó không đúng, cảm giác này giống như bản thân đã rơi vào ảo mộng, có chút mê muội, ngay cả Hồn Đạo Khí cũng có dấu hiệu tán loạn. Không gian run rẩy vận vẹo giây lát rồi trở lại bình thường. Nhưng tiếp theo, Ly Diễm kinh hãi phát hiện mình đã đứng trước mặt Từ Tam Thạch, hơn nữa còn đứng ở ngay trước

Huyền Vũ Thuần, chiếc lưới lửa thật lớn kia lúc này mới chậm rãi phủ xuống. Một luồng hồn lực mạnh mẽ màu đen từ cơ thể Từ Tam Thạch phun trào, hai cái Hồn Hoàn thứ ba và thứ tư trên người hắn đồng loạt lóe sáng. Hồn kỹ thứ ba: Huyền Minh Chi Lực, hồn kỹ thứ tư, Huyền Minh Trí Hoán. Có điều lúc này Huyền Minh Quy Giáp Thuần đã tiến hóa, nên có chút thay đổi nho nhỏ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 119: Từ Tam Thạch bạo phát hoàn toàn. (Thượng)

Khi Huyền Vũ Lực tăng phúc, Hồn Lực phóng ra khiến tốc độ lưới lửa rơi chậm lại. Mà hồn kỹ thứ tư Huyền Minh Trí Hoán ngoài việc làm mình và đối thủ đối vị trí cho nhau còn có thể cưỡng chế đem đối thủ mang đến trước mặt mình. Đường như càng là những trận chiến quan trọng, Từ Tam Thạch lại càng thêm bình tĩnh. Ban này hắn trông như không có ý tránh đi nhưng thực tế chỉ làm đối thủ khinh địch và sập bẫy. Sau khi Huyền Minh Quy Giáp Thuần tiến hóa thành Huyền Vũ Thuần thì toàn bộ những hồn kỹ của hắn đều xuất hiện biến hóa, Huyền Minh Trí Hoán được tăng thêm một tác dụng, hồn kỹ được mệnh danh gần như là Thần Kỹ lại càng cường đại hơn. Huyền Minh Trí Hoán tiến hóa có khả năng đem những sinh mệnh thể (cơ thể sống) trong vòng một trăm thước di chuyển đến trước mặt mình, sau khi bị mang đến đây sinh mệnh thể sẽ bất động trong nháy mắt, tuy chỉ có một giây nhưng đối với Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự mà nói thì đã đủ làm được rất nhiều việc. Nếu người đó là đồng đội thì bản thân hồn sư Huyền Vũ Thuần cũng có thể làm cho giây phút bất động này không xuất hiện. Di chuyển trong nháy mắt khiến cho Ly Diễm căn bản không kịp phản ứng, khi thấy được cặp mắt màu đen đáng sợ kia của Từ Tam Thạch thì cũng là lúc Huyền Vũ Thuần đánh lên người hắn. Xét về tu vi, Ly Diễm là Hồn Vương, Từ Tam Thạch lại là Hồn Tông. Nhưng tại thời điểm này, Huyền Vũ Thuần

đánh ra lại có hiệu quả khó mà tưởng tượng. Ly Diễm gấp gáp phản ứng, khi thấy có điều không đúng, trước tiên hẳn cần phải làm là kích phát ra Vô Địch Hộ Tráo mang theo. Lần này tham gia dự thi, trong trận chung kết mỗi người bọn hắn chuẩn bị trước một Vô Địch Hộ Tráo, tuy thứ này giá cả rất cao nhưng nếu phát huy tốt lại có thể xoay chuyển tình thế. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư trước nay vốn không thiếu tiền. Nhưng mà lúc này Ly Diễm lại tính sai, Huyền Vũ Thuần chưa đến thì hẳn liền cảm thấy từng gợn sóng nước dịu dàng ôm trọn thân thể mình, vũ hồn của hắn thuộc tính Hỏa, mà Huyền Vũ lại là Thủy, Thổ song thuộc tính, trong đó lấy Thủy làm chính, Thổ làm phụ, trong nháy mắt đó là Vũ Hồn áp chế tuyệt đối, khiến cho hồn lực trong cơ thể hắn co rút lại, không thể kích phát ra Vô Địch Hộ Tráo, Vô Địch Hộ Tráo không hề có ý thức, cũng không phải là vạn năng. Huyền Vũ Thuần trong nháy mắt liền mạnh mẽ đánh vào trên người hắn. Va chạm trong nháy mắt, cả người Ly Diễm chợt biến thành màu đen sau đó lại có cảm giác như bị nước gợn dội lên. Vô số mảnh kim loại từ trên người hắn bay ra tán loạn, không chỉ thế, hắn như bị một cái gì đó hút trở lại, thân thể không hề bay xa liên tiếp va chạm với mặt ngoài Huyền Minh Thuần. Đồng thời đệ nhất hồn hoàn trên còn lại trên người Từ Tam Thạch bỗng sáng lên. Huyền Minh Chấn, Huyền Minh Chấn thô bạo, Huyền Minh Chấn biến dị! Hoặc cũng có thể nói là Huyền Minh Chấn tiến hóa! Trong giây phút đó, thân thể Ly Diễm như bị va chạm trăm ngàn lần, Hồn Đạo Khí bị đánh tan, cảm giác như ngay cả sinh mệnh cũng đều bị đánh tan đi. Thiên Sát Đấu La cũng đồng thời xuất thủ, lão vừa cảm thấy không ổn nháy mắt sau đã xuất hiện bên cạnh Ly Diễm, một bàn tay đánh về chỗ va chạm của hai người. Huyền Vũ Thuần va vào ánh sáng màu đen run lên kịch liệt, Từ Tam Thạch lão đảo lui về sau nửa bước, còn Ly Diễm trực tiếp ngã xuống nền, khung xương trước ngực hắn gãy ít nhất cũng bảy tám cái, lực phủ ngũ tạng cũng thương tổn nghiêm trọng nếu không phải hắn có áo giáp hồn đạo khí thì thương thế sợ rằng càng nghiêm trọng hơn. Ngay cả bàn tay vừa ngăn trở của Thiên Sát Đấu La cũng có chút run rẩy hạ xuống, có thể thấy được Huyền Minh Chấn được Huyền Vũ Thuần phát ra mạnh mẽ đến mức nào. Lúc này đây Từ Tam Thạch đã không còn là Hệ

Chiến Hồn Sư Phòng Ngự đơn giản như trước nữa. Một luồng lực lượng nhẹ nhàng đem thân thể Ly Diễm ra khỏi sàn đấu, những Hệ Hồn Sư Trị Liệu nhanh chóng trị thương cho hắn. Thiên Sát Đấu La liếc mắt nhìn Từ Tam Thạch một cái trầm giọng nói: - Trần An, người thứ hai trong thi đấu cá nhân của chiến đội Nhật Nguyệt lên sàn đấu. Người, lui về phía sau. Câu cuối cùng là nói với Từ Tam Thạch. Từ Tam Thạch cũng không hề thu hồi vũ hồn Huyền Vũ Thuần của mình, chậm rãi lui về phía sau, đồng thời trong tay hắn có thêm một cái Bình Sữa, trong lúc lui về, dưới tình huống không thu hồi vũ hồn hắn lại có thể mạnh mẽ sử dụng Bình Sữa. Ta có thể thấy được từng gợn sóng màu trắng ngà không ngừng từ trên người hắn tản ra bên ngoài sau đó lại thu về. - Tam Thạch... Dưới đài, Bối Bối không nhịn được quát to một tiếng. Hắn là người hiểu rõ năng lực của Từ Tam Thạch, khi sử dụng vũ hồn Huyền Vũ Thuần, là đang kích phát tiềm năng của chính bản thân mình, giống như là làm tiêu hao chính mình, khiến cho hồn lực của mình không thể khôi phục đến trạng thái tốt nhất, bây giờ hắn lại đang phóng thích vũ hồn đồng thời lại sử dụng Bình Sữa, hồn lực đi vào cơ thể tuy rằng bị khí tức cường đại của Huyền Vũ áp chế xuống nhưng mà nếu hắn rời khỏi trạng thái Huyền Vũ bạo phát thì sẽ bị cản trở rất nghiêm trọng. Đúng lúc này, Giang Nam Nam đang hôn mê cũng được Hồn Sư chữa trị từ từ tỉnh lại trong lòng Tiêu Tiêu. Nhìn vào thân ảnh đang từng bước lui về sau, thân ảnh cao lớn, tay cầm Bình Sữa mạnh mẽ khôi phục hồn lực, ánh mắt Giang Nam Nam có chút đại ra. Hắn, hắn đây là vì ta sao? Hắn đối với ta là như thế nào? Cảm giác phức tạp này trong nháy mắt tràn ngập trong lòng thiếu nữ xinh đẹp này, thống khổ trong lòng cũng tựa hồ rõ ràng thêm, chán ghét trong lòng đối với người nào đó cũng lặng lẽ hòa tan. Hắn quả nhiên lại thức tỉnh Huyền Vũ lực lượng, ta đã thành công. Nhưng mà vì cái gì sau khi thành công ta lại có chút hoảng sợ? Hắn đối với ta thật là một lòng một dạ sao? Nhưng mà hắn... Trong đầu Giang Nam Nam dần dần hiện lên hình ảnh lần đầu tiên mình gặp Từ Tam Thạch. Gương mặt có chút ửng đỏ, nàng khẽ cúi đầu, dường như có chút không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, nhưng rất nhanh lại ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng nhìn hắn cũng đã có thêm một chút khác lạ, chính là thân thiết hoặc có thể nói là lo

lãng. Trần An, một trong những đội viên chính thức của chiến đội Nhật Nguyệt, vũ hồn Thiểm Diệu, là em trai ruột của Trần Phi. Hai người cũng chỉ hơn kém nhau một tuổi mà thôi.. So với anh trai, Trần An năm nay chỉ có mười tám tuổi, với mười tám tuổi đã có thể trở thành một thành viên chính thức của Học Viện Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, hiển nhiên hẳn có thiên phú cao hơn người anh. Nhưng đồng thời, hẳn cũng chỉ có duy nhất một người anh này thôi. Trần Phi đã chết, chết dưới Phượng Hoàng Hỏa Diễm của Mã Tiểu Đào, ánh mắt Trần An trong giây phút đó liền biến thành một màu đỏ. Liếc nhìn Ly Diễm, ngay khi Thiên Sát Đấu La vừa mở miệng hẳn liền nhảy lên sàn đấu. Cả người giống như có một tầng lửa đốt, một tầng ánh sáng vô hình chột lóe lên. Phương thức chiến đấu của hẳn khác biệt hoàn toàn với những hồn đạo sư khác, ngay khi Thiên Sát Đấu La Hoàn Tân Tự hô to một tiếng “ Trận đấu bắt đầu” thì hẳn như một tia chớp lao thẳng tới Từ Tam Thạch ở nơi xa. Tốc độ thật quá nhanh, ở phương diện tốc độ Trần An thậm chí còn trên cả huynh trưởng. Cho dù là thị lực Linh Mâu của Hoắc Vũ Hạo cũng chỉ có thể thấy được trong tay Trần An chỉ có một cặp đoản kiếm làm vũ khí. Khoảng cách trăm mét dường như chỉ một hơi thở là biến mất. Một vài tia chớp thể lượng nhanh chóng lướt về phía Từ Tam Thạch, ngay cả Thiên Sát Đấu La cũng không thể không tập trung tinh thần để chuẩn bị cho trận chiến này. Bình Sữa trong tay Từ Tam Thạch trong nháy mắt liền biến mất, Huyền Vũ Thuần nặng nề nâng lên, hẳn làm ra một động tác dường như không chút quan hệ nào với trận đấu này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 119: Từ Tam Thạch bạo phát hoàn toàn. (Hạ)

Cả người qua phải nửa bước, đồng thời Huyền Vũ Thuần cũng nghiêng qua một bên. Hơn nữa ngay lúc này hẳn lại nhắm hai mắt lại, phong bế thị giác của chính mình. Leng keng... Một đường ánh sáng màu vàng xẹt qua

Huyền Vũ Thuần phát ra liên tiếp từng đốm lửa, sau đó từng tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên ở nơi Huyền Vũ Thuần, lực lượng khủng bố của tiếng nổ khiến cho Huyền Vũ Thuần của Từ Tam Thạch như không ngăn cản được, nhanh chóng lui về sau vài bước, hai chân không ngừng thay đổi mới có thể đứng vững thân mình. Đúng vậy, Trần An khác với Trần Phi. Trần Phi nhanh nhưng lại thiên về công kích từ xa, Trần An lại là Hồn Đạo Sư chuyên tấn công trong cự ly gần, lại còn thuộc dạng chém giết cấp độ cao. Tốc độ nhanh kết hợp Hồn Đạo Khí Cận Thể, tính ra hẳn còn mạnh hơn Hồn Vương hệ Mẫn Công bình thường rất nhiều. Trên tay hắn xuất hiện một thanh đoản kiếm, thanh đoản kiếm này đã được hắn rèn đi đúc lại đến bảy lần, sau mỗi lần đều bổ sung một chút thuộc tính từ vũ hồn Thiểm Điện vào bên trong, khiến nó càng lúc càng mạnh hơn. Vì đây là thứ hắn hao tổn tâm trí rất nhiều để làm ra nên cuối cùng đã trở thành một kiện Hồn Đạo Khí cấp sau. Nột chuôi kiếm mang theo tác dụng Lôi Bạo vô cùng đặc biệt, một khi trúng mục tiêu, Lôi Bạo sẽ nổ tung, đồng thời cũng mang đến cơ hội cho hắn. Trần An giảm tốc độ trong khoảng 1/3 giây rồi cả người như một tia điện quang tấn công thẳng về phía Từ Tam Thạch. Dưới chân Từ Tam Thạch bắt đầu có biến hóa, cước bộ thay đổi không ngừng, nhìn sơ qua có lẽ sẽ cho là động tác của hắn và luồng điện quang đang bắn đến có chút không hợp nhau nhưng xét một cách tổng quát, từng bước chân của hắn đều giúp cơ thể mình ẩn phía sau Huyền Vũ Thuần. Hồn Đạo Sư Cận Thể và Hồn Đạo Sư Viễn Trình khác nhau ở chỗ lực công kích của họ mạnh mẽ hơn, đừng thấy Hồn Đạo Xạ Tuyến, Hồn Đạo Pháo, mỗi khi được sử dụng đều tạo nên hiệu ứng đẹp mắt mà lắm, vì chỉ có Hồn Đạo Khí Cận Thể mới có thể đem Hồn Lực rót vào phát huy ra lực công kích mạnh nhất, toàn diện nhất. Có Huyền Vũ Thuần tăng phúc, lực phòng ngự của Từ Tam Thạch đã sánh ngang với bậc Hồn Vương nhưng khi Trần An điên cuồng tấn công hắn vẫn chỉ có cách điên cuồng lùi về sau, lùi đến độ có vẻ đứng không vững nữa. Từng tia sáng không ngừng bắn lên, Huyền Vũ Thuần bị tấn công xệt ra từng đốm lửa nhỏ, từng tia lôi điện bắn vào vang lên tiếng sấm không ngừng. Lúc này Từ Tam Thạch trông như vừa bị một vòi rồng khổng lồ quét ngang, cả người đầy thương tích, trông như bất cứ lúc nào cũng có

thể bị lôi điện bắn rơi xuống đài. Khoảng cách hăn và mém sàn đấu càng lúc càng gần, nếu tiếp tục như vậy, cho dù Từ Tam Thạch bùng nổ cản được toàn bộ công kích của đối thủ cũng sẽ bị bức rơi xuống sàn đấu. Nhưng ngay lúc này, Trần An bỗng nhiên thay đổi phương thức công kích, không dồn Từ Tam Thạch nữa. - Ngu ngốc, nó định làm gì đấy? Sư phụ dẫn đội bên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư tức giận đứng dậy mắng to. Tình huống ban nãy chỉ cần thêm một vài đòn tấn công nữa là Trần An thắng rồi. - Cậu ta muốn báo thù cho Trần Phi. Mã Như Long có chút bất đắc dĩ nhắm mắt lại, những gì hăn có thể nói chỉ thế thôi. Nếu là hăn, hăn sẽ quyết định thế nào? Trần An không bức Từ Tam Thạch rơi xuống sàn đấu vì muốn tìm cơ hội tốt hơn, tìm sơ hở, đánh chết đối thủ. Từ Tam Thạch không ngừng bị bức về sau, cả người lão đảo, động tác không còn nhanh nhạy, trông cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh chết vậy. Thiên Sát Đấu La là một người thế nào, lão đứng bên ngoài liếc sơ đã nhìn ra mục đích của Trần An, nên lúc này lão càng lúc càng đến gần hai người, nếu Từ Tam Thạch có dấu hiệu không chịu đựng nổi, lão sẽ lập tức ra tay. Ầm. Một tiếng sấm nổ thật lớn vang lên từ Huyền Minh Thuần, đôi tay của Từ Tam Thạch hơi run lên một chút, bước chân hăn càng lúc càng không vững, hăn vốn định dùng Hồn Kỹ phụ trợ nhưng ngay lúc này, Trần An nhanh như cắt bay đến, thoáng cái đã muốn tấn công trúng ngực Từ Tam Thạch. Thiên Sát Đấu La lại một lần nữa do dự, lão đã nhìn ra Từ Tam Thạch không tránh khỏi một kích này nhưng đồng thời, trước mặt lão, Từ Tam Thạch lại một lần nữa nâng Huyền Vũ Thuần đang sáng rực lên cao. Lúc này, nếu lão ra tay thì trận đấu phải kết thúc, nhưng lão chưa thể xác định ai thắng ai bại. Đây cũng là lý do tại sao lão do dự, lão đã nâng tay lên mà không hề có hành động nào. Phụt. Thiểm Kiếm đâm thẳng vào ngực Từ Tam Thạch, từng luồng quang điện không ngừng bùng nổ từ vị trí ấy khiến cả người hăn như có tầng tầng lớp lớp điện quang bao phủ vậy. - Không.... Giang Nam Nam trọng thương nằm dưới khán đài bỗng ngồi dậy kêu to, nàng vừa hét xong liền phun ra một ngụm máu tươi. Từ Tam Thạch có thể nghe thấy tiếng hét kia không? Vốn dĩ hăn đã gần như buông tay rồi vậy mà nháy mắt sau khi nghe tiếng gọi đầy đau lòng kia, đáy mắt hăn chợt hiện lên

một tia vui mừng. Tầng tầng điện quang đang bao phủ hắc kia đang không ngừng len lỏi chui vào cơ thể hắc đồng thời tàn phá khắp nơi, thậm chí còn muốn xé nát hắc thành từng mảnh. Nháy mắt sau khi công kích trúng mục tiêu, Trần An cười tươi rạng rỡ, lòng thầm nói, ca, em đã báo thù cho anh được rồi. Nhưng, cũng ngay khoảnh khắc đó, nụ cười hắc đồng cứng lại. Bên ngoài người Từ Tam Thạch xuất hiện vô số điểm sáng, nhưng điện quang vẫn còn nhiều lắm. Mà trong tích tắc Trần An ngây người, một luồng hơi nước ấm áp bỗng xuất hiện một cách êm ả. Huyền Vũ Thuần cứng rắn trên tay Từ Tam Thạch đột nhiên trở nên mềm mại, giống hệt như một làn nước rẽ sóng bao trọn lấy cơ thể hắc. Từ Tam Thạch đợi giây phút này đã quá lâu. Đối thủ cùng là Hồn Đạo Sư nhưng hắc biết với một Hồn Đạo Sư Cận Thể thì Huyền Minh Trí Hoán chẳng mang đến được ích lợi gì, kéo đối phương đến gần thì hắc chỉ càng thất bại sớm hơn thôi. Cho nên, hắc chỉ có thể kiên nhẫn chịu đựng, đợi thời cơ thích hợp. Những gì ban nãy mọi người trông thấy là sai lầm sao? Không, dĩ nhiên là không. Đó là do Từ Tam Thạch cố ý để lộ sơ hở. Vì hắc biết, hơi thở Huyền Vũ trên người hắc không còn bao nhiêu, hắc phải chờ, và sử dụng một kích tất thắng, hắc bắt buộc phải lựa chọn phương án mạo hiểm. Làn nước xuất hiện từ Huyền Vũ Thuần bao phủ lấy Trần An một cách chính xác. Nháy mắt sau, một ảo ảnh Huyền Vũ thật lớn xuất hiện sau lưng Từ Tam Thạch.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 120: Tuyệt học Đường Môn (Thượng)

Thuần bài hóa thành thể lỏng? Toàn bộ đều biến hóa quá bất ngờ, trong nháy mắt thay đổi thắng bại. Cho dù Bối Bối là người quen thuộc Từ Tam Thạch nhất cũng không biết, chính người bạn thân này của mình lại có năng lực như vậy. Càng không ai biết rằng, hồn kỹ này trong tương lai sẽ trở thành hồn kỹ trọng tâm của Từ Tam Thạch, gần như có năng lực bá đạo

không thể chống lại. Tên của nó là Huyền Vũ Hàng Lâm. Đây chính là đại năng lực mạnh mẽ có sẵn của Huyền Vũ Thuần. Nhưng bởi vì Từ Tam Thạch không thể hoàn toàn thao tác thuần bài này, cho nên nó chỉ phát huy một phần năng lực, hơn nữa phạm vi rất nhỏ, và chỉ có cơ hội một lần. Một khi bị đối thủ phát hiện điểm yếu này, chắc chắn hẳn phải giương cờ trắng. Vì thế, hẳn một mực chờ đợi, đợi cho Thiểm Kiếm của đối thủ vào ngực, nơi mà hẳn cố ý để sơ hở thì đây chính là cơ hội. Đắc thủ trong nháy mắt, Trần An chậm một nhịp, lúc này Từ Tam Thạch phản kích toàn lực. Tốc độ của thiểm kiếm giống như tia chớp nhưng không tạo ra cho Từ Tam Thạch chút thương tổn nào, chỉ có mũi kiếm đâm vào người hẳn gây ra đau đớn kịch liệt. Nước vốn dẫn điện, huống chi Từ Tam Thạch chính là Huyền Vũ Thuần Hồn Sư. Tại trên Vũ Hồn, hẳn có thể hoàn toàn áp chế đối thủ. Bởi vậy, lúc Thiểm Kiếm bùng nổ Thiểm Điện, đã bị Hồn Lực thuộc tính thủy từ bên trong cơ thể dẫn xuất. Muốn thương tổn một gã Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự cũng không phải là dễ dàng. Bị gợn nước như hòa bao phủ, phản ứng đầu tiên của Trần An chính là lao ra, nhưng Thiểm Kiếm muốn thu hồi cũng đã muộn. Cơ thể Từ Tam Thạch kẹp chặt, đồng thời hai tay nắm ở mũi kiếm, giống như hai bàn tay sắt giữ chặt lấy mũi kiếm. Trong tình huống bất đắc dĩ, Trần An chỉ có thể buông thiểm kiếm ra, dùng tốc độ ma đuổi cũng không kịp, tính bài bỏ của chạy lấy người. Lôi trên thân kiếm, từng đạo lôi quang sáng lên, ngay tại thân kiếm kịch liệt nổ vang. Bên trong Huyền Vũ Thuần biến thành quang mang, ẩn chứa bên trong nó không phải là thủy nguyên tố thì là cái gì chứ? Chất lỏng keo đặc, thế nhưng Trần An đường đường là cấp năm Hồn Đạo Sư, Hồn Vương lại không thể chuồn ra được. Máu tươi, từ ngực cùng hai tay Từ Tam Thạch chảy ra, hẳn đứt khoát rút mũi kiếm từ lồng ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần An trước mặt đang bị vây trong hắc quang do Huyền Vũ Thuần biến thành. - Tạm biệt. Hắc quang trong mắt chợt lóe, hư ảnh Huyền Vũ từ sau lưng Từ Tam Thành chợt hóa thành một mặt Huyền Vũ Thuần khác, trong đôi mắt đại xà trên thuần bài chợt phát ra hồng quang. Ngay trong khoảnh khắc đó, hắc sắc đang vây khốn Trần An liền biến thành hồng sắc. - Dừng tay. Thiên Sát Đấu La vọt tới, muốn ngăn lại công kích của Từ Tam Thạch. Nhưng Huyền Vũ

Thuần là Vũ Hồn cao cấp nhất, phương thức công kích bá đạo vô đối. Thiên Sát Đấu La bố trí một tang quang mạc che giữa hai người, đồng thời một bàn tay muốn đem Trần An từ trong hắc mang lôi ra. Nhưng tay hắn vừa chạm vào tầng chất lỏng màu đỏ, liền bị điện giật vội vã thu tay lại. Loại cảm giác khủng bố này, làm cho sắc mặt Thiên Sát Đấu La lập tức thay đổi. Cảm giác run rẩy này từ trong linh hồn phát ra, chính là khí tức đến từ Huyền Vũ Hồn Hoang. Sau đó, hắn chỉ có thể trở mắt nhìn Trần An đang tiêu thất bên trong chất lỏng hồng sắc, nói đúng hơn là tan chảy. Một kích này phát huy toàn bộ lực lượng của Từ Tam Thạch, mà hắn chỉ có tác động dẫn lực, đem lực lượng thủy, thổ mạnh nhất từ Huyền Vũ truyền tới. Mối tránh thoát một kích này chỉ có ba biện pháp. Một là không nên bị hắc mang của Huyền Vũ Thuần chộp được. Phạm vi công kích của hắc mang chỉ có ba thước, hơn nữa số lần thi triển cũng chỉ như dung hợp Vũ Hồn của Vương Đông cùng Hoắc Vũ Hạo, nghĩa là trong ba ngày chỉ có thể sử dụng một lần. Ngoài ra, còn dưới tình huống Huyền Vũ được thức tỉnh. Loại phương thức thứ hai chính là lúc Huyền Vũ Hàng Lâm toàn diện bộc phát trực tiếp đánh cho Từ Tam Thạch như đòn, chỉ có như vậy mới có thể làm hắn không thể tiến hành nghi thức triệu hoán Huyền Vũ Hàng Lâm. Cuối cùng, đó là sử dụng Vũ Hồn áp chế Huyền Vũ, nhưng phương pháp này vô cùng khó khăn. Đây là lần đầu tiên Từ Tam Thạch sử dụng kỹ năng thiên phú này hoặc có thể nói là kỹ năng huyết mạch. Trần An cũng vinh dự trở thành tế phẩm đầu tiên của Huyền Vũ. - A... Dưới đài, từng tiếng thét lớn vang lên. Người trong chiến đội Nhật Nguyệt điên cuồng, cầm đầu là lão sư, tất cả đều muốn lên sàn đấu. Người thứ ba, đây đã là đội viên thứ ba chết trận. Tại sao, tại sao lại có thể như vậy? Lão sư dẫn đầu toàn đội lâm vào trạng thái điên cuồng. Ba tên chết đi cũng không phải là rơm rạ, tất cả đều là thiên tài. Sau này trở về làm sao có thể đối mặt được với học viện. Từ Tam Thạch cũng không biết điều này. Lúc Trần An bị đoàn hồng quang đồng hóa, chính hắn cũng ngã nhào trên mặt đất, lập tức hôn mê. Lúc này, áp lực hắn thừa nhận lớn hơn lần trước gấp nhiều lần. Lấy thực lực của một gã Hồn Tông, lại có thể thắng liên tiếp hai gã Hồn Đạo Sư cấp năm, cấp Hồn Vương. Vì quang vinh của học viện Sử Lai Khắc, hắn có thể trả giá hết

thầy. Đừng quên, hắc là một vị Hồn Sư hệ Phòng Ngự. Phòng ngự sàn đấu ngăn cách so với bên ngoài, vì dự phòng lực lượng mạnh mẽ trong chiến đấu tràn ra ngoài, nhưng nó chỉ ngăn cản một hướng từ bên trong. Bởi vậy, những người chiến đội Nhật Nguyệt cố gắng xông lên sàn đấu, nhằm hướng Từ Tam Thạch, quả thực vô cùng thuận lợi. - Đứng lại. Thiên Sát Đấu La hét lớn một tiếng. Tuy rằng hắc cũng rất buồn bực, nhưng thân là trọng tài, hắc nhất định phải ngăn chặn ác động của chiến đội Nhật Nguyệt. Toàn bộ đội viên trong chiến đội Nhật Nguyệt đã không thể kiềm chế, ngay lập tức đã có vài chục đạo Hồn Đạo Xạ Tuyết hướng thẳng tới Từ Tam Thạch đang bất động. Nhưng ngay lúc đó, một đạo thân ảnh ngang nhiên xuất hiện trên sàn đấu, đem toàn bộ Hồn Đạo Xạ Tuyết đánh bay. Trong không khí phẳng phất một tầng hoàng sắc lan tràn ra, chính là do Thiên Sát Đấu La tạo ra. Mọi người trên sàn đấu đều đình chỉ toàn bộ động tác. Một thân ảnh đứng ở trên đài cầm hồ lô rượu trong tay, bình tĩnh nhấp một ngụm, ánh mắt chậm rãi nhìn về đội viên chiến đội Nhật Nguyệt phía đối diện. - Muốn tạo phản sao? Đơn giản bốn chữ, nhưng giống như bốn thanh cự chùy oanh kích toàn bộ đội viên học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư cùng lão sư. Giờ khắc này, bọn chúng không ai dám lên tiếng. Không thể nghi ngờ, người xuất hiện trên đài chính là huyền lão Thao Thân Thiết Đấu La. Huyền lão thân nhiên nói: - Lịch sử Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện Hồn Sư cấp cao toàn đại lục từ vạn năm trước cho đến nay, cho dù là Vũ Hồn Điện nằm trong tay Hồn Sư đại lục cũng chưa bao giờ phá hư trận đấu. Người đã chết, các người muốn tính sổ, đến tìm trọng tài giải quyết. Dựa theo quy tắc trận đấu, vì phải xuất ra thực lực chân chính, đội viên dự thi phải toàn lực ứng phó. Khi đã xuất ra toàn lực có thể thu tay lại được sao? Mà người không chế trận đấu chính là trọng tài. Có người chết, chỉ có thể nói trọng tài không làm tròn chức trách. Cùng với đội viên có quan hệ gì? Nếu ai muốn phá hư quy củ vạn năm qua, liền hướng về phía lão phu. Nói xong, hắc xoay người bước tới trước mặt Từ Tam Thạch, khẽ cong eo, đem Từ Tam Thạch bế lên. Hoàng ác sắc quang lập tức rót vào trong cơ thể Từ Tam Thạch, chạy dọc toàn thân hắc, đồng thời phong bế vết thương chỗ huyết mạch của hắc. Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự thực sự sâu não. Trên trán

cũng xuất hiện ba đạo hắc tuyến. Lão gia hỏa này, tại sao lại còn không chết? Nhưng thực sự một câu hỏi cũng không dám phản bác. Đi đến bên cạnh sàn đấu, huyền lão đang ôm Từ Tam Thạch xoay người lại lần nữa: - Trận đấu còn phải tiếp tục, trừ khi các người muốn cho mấy chục vạn người chế giễu. Đúng rồi, ta còn muốn nói một chút. Những người khác đã chết ta mặc kệ, nhưng những hài nhi bảo bối của ta mà chết, lão phu không thể cam đoan sẽ không nổi điên. Tựa hồ, tại chỗ này còn không có lực lượng nào có thể ngăn cản được lão phu nổi điên. - Uy hiếp, đây rõ ràng là uy hiếp trắng trợn :48:. Nhưng lão già hồ báo như thế, không một ai dám lên phờng ý kiến. Cho đến lúc huyền lão ôm Từ Tam Thạch rời khỏi sàn đấu, lão sư học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư mới khôi phục được năng lực hành động. Các học viên còn muốn chống lại, nhưng lão sư toàn đội khẽ vươn tay, ngăn bọn họ lại. - Lão sư, cứ như vậy bỏ qua sao? Chúng ta... Mã Như Long đầy căm phẫn nói. - Câm miệng. Lão sư cả giận nói: - Người có biết đó là ai không? Đó là cường giả đệ nhất học viện Sử Lai Khắc, là một trong năm người mạnh nhất đại lục. Lão phong hào Thao Thiết, cấp chính mười tám Siêu Cấp Đấu la, thực lực Cực Hạn Đấu La khủng bố gần như vô hạn. Nếu lão nổi điên, thậm chí lão có thể cho toà thành này trở thành đồng hoang tàn. Cho dù là đường chủ ở chỗ này, cũng sẽ không cùng hắn đối chọi trước mặt. Có trời mới biết tại sao lão gia hỏa này lại xuất hiện nơi này. Lời vừa nói ra, các đội viên chiến đội Nhật Nguyệt đều giống như giới phải một chậu nước đá. Toàn bộ dũng khí của đội không cánh mà bay. Thân là Hồn Đạo Sư, bọn hắn thủy chung cho rằng trong tương lai Hồn Đạo Sư phải siêu việt hơn Hồn Sư. Nhưng mấy chữ cấp chín mười tám đã vượt quá nhận biết của bọn họ. Ở đế quốc Nhật Nguyệt, căn bản không cấp chín mười tám đã là tồn tại bên ngoài Siêu Cấp Đấu La, đừng nói là cấp chín mười tám. - Chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua sao? Tiểu Hồng Trần khôi phục vài phần thương thế, không cam lòng hỏi. Vị lão sư xanh mặt nói: - Thao Thiết tuy mạnh, nhưng lão cũng để ý đến mặt mũi. Nếu không chọc tức lão, lão cũng không cậy già mà bắt nạt thanh niên. Toàn bộ đều dựa theo quy tắc bình thường của trận đấu, lão cũng không thừa hơi đi quấy nhiễu trận đấu. Tất cả đều lui xuống. Lão nói không sai, người của chúng ta chết, trách

nhiệm lớn nhất thuộc về trọng tài. Chuyện này, sớm hay muộn học viện cũng sẽ lấy lại được công đạo. Sự thật chứng minh, một vị Siêu Cấp Đấu La cường đại đủ sức trấn áp toàn trường. Cho dù là hoàng đế bệ hạ đế quốc Tinh La hay Bạch Hổ Công Tước đều không có lên tiếng, chỉ ngồi phía xa xa nhìn. Thần sắc trên mặt Hoàng Đế Tinh La Hứa Gia Vĩ tựa hồ có suy nghĩ điều gì. Còn Bạch Hổ công tước nhíu hai hàng lông mày lại, dường như cũng nghĩ đến cái gì. Tính cách Thiên Sát Đấu la Hoàng Tân Tự cao ngạo, quái gở, tính nết sáng nắng chiều mưa. Cho dù là làm trò trước mặt hơn mười vạn dân chúng cũng là việc không khó với hắn. Nhưng trước mặt Đấu La huyền lão Thao Thiết, với hắn chỉ có hai từ không dám, thực sự không dám. Bởi vì hai mươi năm trước, hắn đã từng huyền lão giao thủ. Mà kết quả là mạnh hơn rất nhiều so với hộ quốc Đấu La hoàng thất đế quốc Tinh La - Bất Cửu Tiên. Thở sâu một hơi, Hoàng Tân Tự cố gắng bình phục tâm tình của mình một chút. Bị huyền lão coi như mặt mèo, nhưng với da mặt dày như tường thành, hắn không coi vào đâu. Lời nói của huyền lão rõ ràng đem trách nhiệm đổ lên người hắn, nhưng hắn không một chút phản bác, chỉ có thể nhin xuống. - Song phương tiếp tục phái đội viên lên đài dự thi. Học viện Sử Lai Khắc, Bối Bối. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, Mễ Giả. Song phương lên sân khấu. Bên học viện Sử Lai Khắc vừa rồi xuất tràng chính là một Hồn Tông, lại tiếp hai gã cấp năm Hồn Đạo Sư, có thể nói cư công chí vĩ (nôm na là có công lao :131:). Hơn nữa hai tên một chết, một trọng thương, hiển nhiên ở trận chiến kế tiếp hắn là không thể lên đài. Điều này có nghĩa tiếp tục, học viện Sử Lai Khắc đã dành được một hồi chiến thắng, cụ thể là thắng hai trận. Mặc dù học viện Sử Lai Khắc cũng tổn thất chiến lực của Từ Tam Thạch. Nhưng hai đại Hồn Đế của bọn họ còn chưa có xuất tràng. Xét trên quy tắc thi đấu đào thải cá nhân, ưu thế hắn đã dễ dàng nhận ra. Lão sư chiến đội Nhật Nguyệt hai mắt hí lại, sắc mặt vô cùng khó coi. Nhưng hắn cũng biết mình tuyệt đối không được bối rối. Nếu như một lần không tốt, rất có thể tạo thành cục diện thua liên tiếp. Hơn nữa, tuy rằng hiện tại chiến đội Sử Lai Khắc đang chiếm ưu thế, nhưng đây lại không phải là tuyệt đối. Dù sao thi đấu đào thải cá nhân cũng chỉ mới bắt

đầu. Hắn gọi Mộng Hồng Trần đang chăm sóc Tiểu Hồng Trần lại phía mình.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 120: Tuyệt học Đường Môn (Trung)

- Tiểu Mộng, trông cậy cả vào con. Tiếp theo con sẽ lên sân khấu, vì vinh quang của học viện, toàn lực ứng phó đi. Lão sư dẫn đội thâm trầm nói. Trong mắt Mộng Hồng Trần hiện lên một tia dị quang, gật đầu nói: - Lão sư yên tâm, có thể ta không thể quyết định thắng bại cho cả học viện, nhưng nhất định sẽ xoay chuyển chiến cuộc, tuyệt đối không thể để cho học viện Sử Lai Khắc đắc ý mãi. - Ủ, nhờ cả vào con. Lão sư dẫn đội thế nhưng lại hướng Mộng Hồng Trần cúi người. Bên kia Tiểu Hồng Trần bĩu môi, trong lòng buồn bực! Theo như hắn nghĩ, mình là người ngăn sóng dữ mới đúng. Năng lực của muội muội tuy là đặc thù, hơn nữa lại có hiệu quả khó mà tưởng tượng, thế nhưng dưới tình huống như thế này năng lực của nàng cũng sẽ bị hạn chế rất nhiều, cùng lắm cũng chỉ ngang với mình mà thôi. Trên sàn đấu, Bối Bối và Mễ Giả đã lui đến bên ngoài rìa, trên khuôn mặt của Thiên Sát Đấu La không có chút biểu cảm nào, tay giơ lên, hét lớn: - Bắt đầu. Mễ Giả là thành viên chính thức, thực lực lại mạnh hơn hai đội viên kia nữa. Thực lực chân chính của hắn không phải là đội trưởng Khương Bằng của Đế Áo học viện có thể so được. Theo tiếng hô bắt đầu trận đấu, hắn lập tức thể hiện năng lực của mình. Từng tiếng kim loại vang lên, đại lượng Hồn Đạo Khí đã bám vào bản thể. Khác với đồng bọn, Hồn Đạo Khí bám vào người hắn cũng không quá nhiều, chủ yếu là tập trung ở chân và lưng. Khán giả ở trên đài có thể thấy rõ ràng chân hắn được bao bọc bởi hai chiếc giày màu lam, đồng thời sau lưng xuất hiện hai ống kim loại. Hai cái ống này chỉ dài có ba tấc, thế nhưng đường kính lại đến sáu tấc. Dán vào lưng bởi một khoảng hình trong, khiến cho hai ống kim loại này có thể

tùy ý thay đổi phương hướng. Nếu như Hoắc Vũ Hạo sử dụng loại Hồn Đạo Khí này, sợ rằng hãn khó mà khống chế được, căn bản vì hãn không đủ Hồn Lực để thi triển liên tục. Mễ Già lại khác, hãn là năm cấp Hồn Đạo Sư, có thể khống chế điều khiển loại Hồn Đạo Khí này một cách dễ dàng. Ngoài hai kiện Hồn Đạo Khí này ra, bên hông của Mễ Già còn mọc ra bốn cái cánh kim loại, nhưng có vẻ không phải là phi hành Hồn Đạo Khí, nhìn qua có vẻ là để điều chỉnh phương hướng và giữ thăng bằng. Mặt khác, hai tay Mễ Già đều có pháo quản, chỗ lồng ngực cũng có một viên cầu lớn thuộc loại tụ lực Hồn Đạo Khí. Đây là toàn bộ trang bị Hồn Đạo Khí của hãn. Phương thức chiến đấu của Bối Bối giống như đa số Hồn Sư khi đối mặt với Hồn Đạo Sư, theo tiếng hô bắt đầu của trọng tài, hãn lập tức vọt tới trước, bằng tốc độ nhanh nhất đánh về phía đối thủ. Gần chính là phương thức tốt nhất để chống lại Hồn Đạo Sư Viên Trình. Mễ Già cũng động, chỉ thấy dưới chân hãn lóe lên hào quang, trong nháy mắt liền dờn ra mấy thước, hơn nữa lại di động với tốc độ kinh người. Tuy rằng không thể so với Trần An có Thiểm Điều Vũ Hồn nhưng cũng không kém nhiều lắm. Ngoài ra, trong lúc đang lướt ngang, Hồn Đạo Khí trên lưng hãn cũng thoáng phát ra hào quang, tuy không mãnh liệt nhưng cũng đủ cho tốc độ của hãn tăng lên một ít. Mấy chiếc cánh bên hông hãn tự điều chỉnh, quả nhiên giúp hãn ổn định thân hình. Việc khống chế Hồn Đạo Khí này khiến cho Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu huynh đệ đang xem dưới đài trong mắt liên tục lóe lên. Không hổ là học viện Hồn Đạo Sư đệ nhất đại lục à, riêng phần khống chế đối với Hồn Đạo Khí này của Mễ Già liền khiến cho bọn hãn cảm thấy không bằng... Trong trận đấu tất nhiên là không chỉ né tránh mãi được, trong lúc đang di động, Mễ Già giơ tay lên, oanh một pháo về phía Bối Bối. Chỉ thấy một đoàn quang cầu màu trắng bay nhanh trên không trung, phi hành không có quy tắc gì, lấy Bối Bối làm mục tiêu. Quý dị hơn nữa là quang cầu này không phát ra bất cứ âm thanh gì. Sắc mặt Bối bối ngưng trọng, cước bộ chợt dừng lại, tay phải chém ra, Hồn Hoàn đầu tiên của vũ hồn Phách Vương Long đã sớm lóe sáng, Lôi Đình Long Trảo sẵn sàng nghênh đón. Hồn Đạo Pháo kia chỉ là một trong những phương thức công kích của đối thủ, hãn phải biết được năng lực công kích của đối thủ rất cuộc

là gì. Lôi Đình Long Trảo nắm một cái, chuẩn xác bắt lấy quả cầu ánh sáng kia, có điều một màn quỷ dị cũng lập tức xuất hiện. Khi điện quang của Lôi Đình Long Trảo tiếp xúc với quả cầu ánh sáng, trong nháy mắt ánh sáng của nó mất đi, sau đó liền đình trệ ở không trung, tiếp theo ánh sáng lại bùng lên rực rỡ hơn. Ở dưới đài, đột nhiên Hòa Thái Đầu đứng phắt dậy, hoảng sợ nói: - Đây là Xúc Phát Thức Định Thì Hồn Đạo Pháo. Bọn hắn thậm chí có cả thứ này. Hoặc Vũ Hạo cũng từng nghe Phàm Vũ nói qua về loại Hồn Đạo Khí này, đây là một loại Hồn Đạo Khí mà trước mắt học viện Sử Lai Khắc chưa có được. Cái gọi là Xúc Phát Thức Định Thì Hồn Đạo Pháo, chính là chỉ một loại Hồn Đạo Pháo mà khi phát động công kích, đạn pháo trúng mục tiêu hoặc bị ngăn cản thì sẽ tự động hấp thu hết thủy năng lượng xung quanh sau đó phát nổ. Đáng sợ nhất chính là thời gian kích nổ lại có thể khống chế được. Nói cách khác, Mễ Già có thể thông qua việc điều chỉnh Hồn Đạo Khí, khiến cho đạn pháo sau khi phóng ra, sau khi bị đụng chạm vài giây liền nổ mạnh. Có điều cũng không thể nhiều hơn năm giây, vì dù sao đạn pháo là hồn lực nén lại thành năng lượng thể, cũng không thể kéo dài hàng giờ được. Có điều chỉ cần năm giây này thì đã đủ quyết định rất nhiều chuyện. Ví dụ như hiện tại, lúc phát hiện ra đoàn hào quang kia đột nhiên dừng lại, tỏa sang trên không trung, Bối Bối đang chuẩn bị tiếp tục lao tới trước không thể không dừng lại, sau đó tránh sang bên cạnh. Quang cầu kia sau một giây liền nổ tung. Sức nổ khủng bố làm cho sàn đấu xuất hiện một cái quang đoàn đường kính hơn một thước. Tại chỗ đó, không khí trong phạm vi ba thước toàn bộ đều bị vẩn vèo. Sắc mặt Bối Bối trắng bệch, rất muốn chửi thề một câu. Uy lực của Hồn Đạo Khí cũng quá mạnh đi, chẳng cần gì nhiều, chỉ cần đứng gần chút nữa chỉ sợ mình cũng phải bị thương nặng a! May mắn ở chỗ, với uy lực lớn thì tốc độ phóng ra của Xúc Phát Thức Định Thì Hồn Đạo Pháo cũng không nhanh, bởi vì nó cần ngưng tụ đại lượng Hồn Lực mới có thể công kích được. Sau khi phát pháo thứ nhất nổ mạnh, Mễ Già mới oanh tiếp pháo thứ hai, đây là pháo ở trên tay còn lại. Loại Hồn Đạo Khí này ưu điểm rõ ràng, có điều nhiệt độ của nó cũng dễ dàng làm cho ống pháo vỡ ra, thế nên không thể bắn liên tục. Vì thế Mễ Già mới phải dùng đến hai khẩu. Đúng như Mã Như

Long đã nói, cận chiến cũng không phải là sở trường của hắn. Một đôi Xúc Phát Thức Định Thì Hồn Đạo Pháo mới chân chính là con bài chưa lật của hắn. Đương nhiên còn có viên cầu bắt đầu sáng lên ở lồng ngực hắn, không cần nói cũng biết không phải là thứ gì tốt lành! Mễ Già vừa công kích vừa di động thân thể liên tục, bảo trì một khoảng cách nhất định với Bối Bối. Mục tiêu quả đạn pháo thứ hai phóng ra chính là chỗ mà Bối Bối định tránh qua. Trong mắt Bối Bối hàn quang lóe lên, đối mặt với với quả đạn pháo thứ hai, hắn đành chủ động phóng lên, dùng hồn kỹ chặn lại. Mễ Già cười lạnh, thầm nghĩ trong lòng: Muốn né tránh công kích của ta sao? Đạn pháo của ta là loại tập trung, có chạy kiểu gì cũng vô dụng. Hơn nữa, một khi trúng mục tiêu sẽ dính chặt vào, đến lúc đó thì ... hắc hắc, các huynh đệ, ta nhất định sẽ báo thù cho các người. Mắt thấy quả đạn pháo kia muốn bắn đến mình, Bối Bối liền giơ tay trái lên, làm ra động tác cầm nắm. Hắn muốn bắt quả đạn pháo này sao? Đây là suy nghĩ của mọi người đang xem, trong mắt của Nhật Nguyệt chiến đội, chỉ cần hắn bắt lấy thì cho dù không chết cánh tay này cũng nhất định bị phế đi. Bối Bối động tác thi triển liên tục, đồng thời với lúc tay trái làm ra động tác cầm nắm, bước chân liền nhanh lên vài lần. Bước lướt một cái, thân thể có chút hư ảo, khiến cho quả đạn pháo lướt ngay qua hắn, mà quả đạn pháo kia ngay lập tức liền đuổi theo hắn. Nhưng đúng lúc này, Bối Bối làm ra động tác cầm nắm, quả đạn pháo kia đang cách tay hắn một thước liền bị kéo xuống dưới, dính ở trên mặt đất. Bối Bối liền nhún chân một chút, cả người vọt tới trước, trong nháy mắt cách xa khỏi đạn pháo tầm ba thước. Tiếng nổ kịch liệt liền vang lên sau lưng hắn, giống như là mặt trời chói chang, làm thân ảnh hắn nổi bật lên. - Đến mà không đáp lại cũng bất lịch sự, người cho ta hai quả trứng, ta liền trả lại cho người một cái. Nói xong cổ tay Bối Bối liền run lên, một viên cầu màu ngăm đen liền bay thẳng về phía Mễ Già. Đồng dạng là hình trứng, khóa cầu này thậm chí vận động cũng giống như đạn pháo của Xúc Phát Thức Định Thì Hồn Đạo Pháo, vẽ một đường cong trên không trung, bay thẳng đến Mễ Già đang ở xa xa. Lúc này pháo thứ ba mới bắn ra, pháo thứ hai bị Bối Bối dùng một phương pháp không biết tên dẫn nổ, Mễ Già cũng chấn động vô cùng. Có điều, hắn liền nhanh chóng điều chỉnh pháo

thứ ba, đem thời gian phát nổ trở thành ngay lập tức. Nếu như Bối Bối dám dùng lại phương pháp vừa rồi, quả pháo này nhất định sẽ nổ tung khi rơi xuống đất. Đáng tiếc là có vẻ như Bối Bối sẽ không dùng lại hồn kĩ của mình để cho đạn pháo hấp thu năng lượng. Hai quả cầu lần lượt bay qua nhau. Quang cầu nháy mắt đi đến trước mặt Bối Bối. Đang trong lúc vọt tới trước, Bối Bối lập tức làm ra một động tác Thiết bản kiều không thể tưởng tượng được, người lao về phía trước nhưng nửa người trên lại ngửa về phía sau. Quang cầu kia liền bị một cổ lực lượng đặc thù đẩy về phía sau. Bay ra được tầm ba thước mới một lần nữa truy về hướng Bối Bối. Nhưng ngay lúc đó, một quả ám tiễn trong nháy mắt phóng ra từ tay áo Bối Bối, chuẩn xác đánh trúng quang cầu. Xúc Phát Thức Đạn Pháo một khi bị chạm đến liền lập tức sinh ra hiệu quả, dĩ nhiên là không thể tiếp tục truy tung. Đồ chơi này tất nhiên là không có khả năng có trí tuyệt đi. Kết quả là nổ vang kịch liệt vang lên sau lưng Bối Bối, mà bởi vì đang lao lên phía trước nên hẳn không bị ảnh hưởng gì. - Hay! Ngay cả Huyền lão thấy một màn như thế cũng không nhìn được khen hay, trong mắt lộ ra vẻ khen ngợi mãnh liệt. Không thể không nói sự ứng đối của Bối Bối đối với Hồn Đạo Khí của đối thủ khổng đạt gần như đến đỉnh cao. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liếc nhìn nhau, cả hai đều nhận thấy được vẻ kinh diễm trong mắt đối phương. Bối Bối đối kháng với Xúc Phát Thức Định Thì Hồn Đạo Pháo không phải đến từ năng lực của Phách Vương Long Vũ Hồn, mà đến từ ám khí Đường Môn à! Là Đại sư huynh Đường Môn, rốt cuộc trong lúc thi đấu trận chung kết cũng đã xuất ra năng lực ẩn giấu của mình, chính là Đường Môn tuyệt học! Ngay lúc Bối Bối đã đối phó được với Xúc Phát Thức Định Thì Hồn Đạo Pháo, quả kim cầu của hắn cũng đã đến trước người Mễ Già. Mễ Già ngoài mặt thì không khinh thường, thế nhưng trong tiềm thức của hắn thì có. Là Hồn Đạo Sư đứng đầu Học viện Nhật Nguyệt, hắn hiểu rất rõ về lịch sử của Hồn Đạo Khí. Thủ Phao Thức Hồn Đạo Khí đã tồn tại từ rất lâu rồi, hơn nữa hắn cũng nhớ rằng trong loại Thủ Phao Thức Hồn Đạo Khí này không có điều gì mạnh mẽ cho lắm. Trước mặt một Hồn Đạo Sư cấp năm sử dụng Thủ Phao Thức Hồn Đạo Khí, điều này không khác gì múa rìu qua mắt thợ.

Chương 120: Tuyệt học Đường Môn (Hạ)

Có điều, trong lòng nghĩ thế nhưng hắn vẫn không chút nào khinh thường mà ứng đối. Tay phải hắn nhắc lên, chuỗi Lôi Đình Hồn Đạo Kiếm từng dùng khi đối mặt với Khương Bằng liền xuất hiện trên tay. Một đạo lôi điện trong nháy mắt oánh ra, hóa thành một chiến roi điện đánh về phía quả cầu kim loại. Lôi Điện có sức hấp dẫn tự nhiên với kim loại, hắn sẽ không để cho quả cầu kim loại này lại gần, ở khoảng cách này dù có nổ mạnh cũng sẽ không ảnh hưởng đến hắn, huống chi ngay lúc chém ra một kiếm này hắn đồng lời lại lui nhanh về sau. Ngoài ra, tay kia hắn cũng chuẩn bị bắn ra pháo thứ tư. Bối Bối tuy né tránh rất xảo diệu nhưng thực tế thì Mễ Già cũng không hề sợ bị hắn cận thân, hơn nữa hắn cũng nhìn ra được rằng Bối Bối né được ba pháo của mình cũng có chút miễn cưỡng. Pháo thứ tư của hắn liền oanh về phía mặt đất mà Bối Bối vọt tới, không hề chậm trễ. Chiến thuật tiếp theo đã thành hình trong đầu Mễ Già, có điều hắn không ngờ được rằng khóa kim cầu bị Lôi Đình hồn đạo kiến đánh trúng sẽ mang cho mình phiền toái như thế nào. Bùm! trong nháy mắt kim cầu bị lôi điện bổ trúng liền nổ bung ra. So với tiếng nổ của đạn pháo hồn đạo pháo phát ra, tiếng nổ của nó đúng là nhỏ bé không đáng kể, chỉ như một quả dưa hấu bị ném phá vậy, chẳng làm cho người ta chú ý đến mấy. Nhưng ngay lúc nó nổ tung ra, một cỗ sương mù mang theo vị ngọt liền tản ra trong không trung. Lôi điện xẹt qua chỉ làm cho nó tản ra một chút mà thôi. Có độc? Đây là phản ứng đầu tiên của Mễ Già, hắn cũng không then là Hoàng gia Hồn Đạo Sư tinh anh của Học viện Nhật Nguyệt, cảm thấy không đúng thì ngay lập tức một tầng hồn đạo hộ tráo liền sáng lên trên người hắn. Hắn là cấp năm Hồn Đạo Sư, tự nhiên vòng bảo hộ cũng là cấp năm. Tuy cái này không thể ngăn cản được công kích của cường giả như Mã Tiểu Đào, cũng không thể

so với Huyền Vũ hàng lâm mà Từ Tam Thạch thi triển, thế nhưng Hồn Vương thông thường muốn phá vỡ được cũng phải tốn không ít công phu. Theo như hần nghĩ, phòng ngự của mình như thế đã ổn rồi, một chiêu này của đối thủ độc khí có chút cao minh, nhưng cùng lắm chỉ làm cho công kích của mình chậm đi một chút mà thôi, không có tác dụng gì lớn lắm. Có điều, chỉ có mỗi độc khí thôi sao? Từng tiếng “xèo xèo” rất nhỏ vang lên, với thời tiết âm u không có mấy ánh mặt trời như thế này, Mễ Già mơ hồ chứng kiến một bóng đen lóe lên, tiếng xèo xèo kia là vang lên từ Hồn Đạo Hộ Tráo của mình. Sau đấy, hần cảm thấy người tê dại một cái, cứ như bị cái gì châm trúng vậy, thân thể cứng lại. Bi kịch nhất chính là đạn pháo của Xúc Phát Thức Định Thì Hồn Đạo Pháo vừa bay ra khỏi nòng súng thế quái nào lại dừng trước mặt hần. Sao thế được? Tiêu rồi!!! Hai ý niệm xuất hiện cơ hồ cùng một lúc trong đầu Mễ Già, hần vạn lần không ngờ rằng sẽ gặp tình huống như thế này, thậm chí hần còn không biết Bối Bối sử dụng thủ đoạn gì. Nhưng ngay một khắc này, một đạo ánh sáng từ trên trời giáng xuống, đem thân thể hần bao phủ ở bên trong. Ngay lúc đó, đạn pháo của Xúc Phát Thức Định Thì Hồn Đạo Pháo liền nổ mạnh, phát ra ánh sáng chói mắt. Sắc mặt Mễ Già liền trở nên trắng bệch, ánh mắt dại ra, da đầu run lên, sau lưng mồ hôi ướt đầm. Hần hoàn toàn có thể tưởng tượng rằng nếu đạo ánh sáng này đến muộn dù chỉ một giây thôi, lúc hần chưa kịp phản ứng, thì hần đã bị vụ nổ nuốt chửng rồi. Lúc đấy, hần cũng theo bước các bằng hữu của mình, ngẩng củ tỏi từ dưới đất, không có khi không còn xác mà ngẩng nữa ấy. Có thể nói rằng đây là sinh tử trong nháy mắt. Xuất thủ cứu hần không phải ai khác ngoài Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự. Tình huống trước đó đã khiến cho vị Phong Hào Đấu La này không dám khinh thường chút nào, toàn bộ Hồn Kỹ của hần đã dồn vào bàn tay chuẩn bị thi triển kỹ năng phòng ngự, vừa thấy có chuyện không đúng, liền bảo hộ Mễ Già đang bị công kích. Trên mặt Bối Bối toát ra vẻ đáng tiếc, lẩm bẩm: “Xem ra vẫn là ca ca mạnh hơn. Hần ném nhiều trứng như thế cũng chẳng bằng một cái của ca!” Ánh sáng chậm chậm thu liễm, đúng lúc này trên bầu trời vang lên một tiếng sấm, làm cho không khí lại càng thêm âm u. Có điều không khí có âm u đến mấy cũng không bằng tâm tình của Nhật Nguyệt chiến đội lúc

này. Không còn nghi ngờ gì nữa, Thiên Sát Đấu La rat ay có nghĩa là Mễ Già đã thua, làm cho bọn hăn tức tối hơn nữa chính là chính bọn hăn cũng không biết Mễ Già thua như thế nào. Quả cầu kim loại mà Bối Bối sử dụng cuối cùng là cái gì? Kể cả người của học viện Sử Lai Khắc thì đa số cũng đều thần sắc mờ mịt. Ám khí, nhất định đây là ám khí Đường Môn, Hoắc Vũ Hạo nắm chặt hai tay, nhìn Bối Bối đang đứng ngạo nghễ trên sân đấu. Đúng thế, sau khi im hơi lặng tiếng một thời gian, tuyệt học Đường Môn lại xuất hiện. Chẳng qua, không biết hiện tại liệu có được mấy người nhận thức được môn tuyệt học này? Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đám, một loại ám khí cường đại của Đường Môn, bóng đen xuất hiện trong nháy mắt kia chính là vô số kim châm nhỏ như lông trâu bay ra khi quả cầu kim loại, hay còn gọi là mẫu đám, phát nổ. Trên mấy kim châm này đều có độc, hơi độc xuất hiện chủ yếu là để che giấu sự có mặt của bọn chúng. Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đám có thể xếp trong top mười ám khí Đường Môn, chuyên để phá các loại năng lực phòng ngự. Bị nhiều kim châm đâm vào ở khoảng cách gần như thế, cho dù có vòng bảo hộ cũng chỉ có thể làm chậm tốc độ của chúng nó mà thôi chứ không thể ngăn cản được. Cũng chính là đám kim châm này làm cho quả đạn pháo phát nổ, có điều chỉ là do trùng hợp mà không phải là do Bối Bối cố ý. Thân thể Mễ Già liền chậm chậm gục xuống trên sàn đấu. Tâm tình của Thiên Sát Đấu La vừa có chút đặc ý liền hoàn toàn biến mất, cơ thể run run bước nhanh đến cạnh mễ Già, kéo hăn lại nhanh chóng kiểm tra thân thể hăn. - Độc? Thiên Sát Đấu La kinh ngạc quay đầu nhìn Bối Bối. Bối Bối nhún vai, nói: - Không phải kịch độc chết người, ngài cứ yên tâm. Chờ đến khi toàn bộ trận đấu của ngày hôm nay kết thúc ta sẽ giải độc cho hăn, nhưng tất nhiên không phải là hiện tại rồi, đúng không? Tiếp sau còn có hai đấu hai, ba đấu ba. Giờ giải độc cho đối thủ chẳng phải lại có thêm địch nhân cho mấy trận sau sao? Hoàng Tân Tự còn có thể nói gì nữa? Đành tự mình đưa Mễ Già xuống khỏi sàn đấu. Học viện Sử Lai Khắc lại thắng. Trước mắt, trong bảy người của học viện Sử Lai Khắc tham gia phần thi đấu cá nhân thì chỉ có một người bị loại, mà bên phía Nhật Nguyệt chiến đội thì đã có ba người mất đi sức chiến đấu. Từ lúc bắt đầu thì phần thi đấu cá nhân không hề trì hoãn chút nào. Trị liệu

Hồn Sư cũng không có biện pháp gì đối với độc tố, bọn hãn chỉ có thể trị liệu thương thế mà thôi. Huống chi là kịch độc Đường Môn có phải ai cũng giải được đâu! Thân là đội trưởng dự bị chiến đội, chiêu thức ấy của Bối Bối cực kỳ cao minh. Trong đối phương có một người trúng độc, những trận phía sau chắc chắn sẽ "ném chuột sợ vỡ bình", nếu quả thật phải liều chết, vậy thì sau trận đấu không ai giải độc thì sao? - Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, đội viên thứ tư, Mộng Hồng Trần xuất chiến. Mộng Hồng Trần chậm rãi ra sân, dung nhan của nàng tuy so ra có vẻ kém Giang Nam Nam, nhưng vẫn có thể coi là một cô gái rất đẹp. Tuổi cũng không khác mấy với Giang Nam Nam. Một mái tóc dài màu rượu đỏ hiếm thấy, hơi đậm hơn so với Mã Tiểu Đào, luôn ánh lên vẻ sáng bóng. Thế nhưng mắt nàng không phải màu đỏ mà mang màu lam, không hề giống với huynh trưởng Tiểu Hồng Trần. Nàng là người thứ tư thi đấu cá nhân của chiến đội Nhật Nguyệt, tính cả nàng thì cả chiến đội Nhật Nguyệt chỉ còn bốn người có thể xuất chiến, cái này là đã tính luôn người anh đang bị trọng thương của nàng. Tuy đoàn chiến là chiến đội Nhật Nguyệt chiến thắng, nhưng tất cả lại nằm trong sắp xếp của Vương Ngôn, về phương diện chiến thuật thì Sử Lai Khắc hoàn toàn mang tính áp đảo. Sự ẩn nhẫn trong trận đấu trước lúc này đều đáng giá. Hãy nhìn, Sử Lai Khắc có những ai thi đấu cá nhân, trừ Bối Bối ra, người sắp ra sân của Sử Lai Khắc là Khổng Chế Hệ Chiến Hồn Vương Lăng Lạc Thần, Bạch Hồ Chiến Hồn Đế Đái Thước Hành, Tà Hỏa Phượng Hoàng Chiến Hồn Đế Mã Tiểu Đào. Còn chiến đội Nhật Nguyệt còn lại ai? Sau Mộng Hồng Trần, bọn họ chỉ còn Hồn Đạo Sư cấp năm hệ Thực Vật Tiêu Hạ Phong, đội trưởng Mã Như Long và Tiểu Hồng Trần đang bị thương nặng. Nếu một chọi một, đồng cấp Hồn Đạo Sư đối mặt với Hồn Sư đồng cấp đáng lý ra sẽ chiếm ưu thế, nhưng người của học viện Sử Lai Khắc có người nào không phải là quái vật? Tại sao Mễ Già lại thua? Vì hãn không nghĩ đến chiến thuật của Bối Bối đã sử dụng, trong điều tra của bọn hãn, chiêu cường đại nhất của Bối Bối là Vũ Hồn biến dị trên chiến trường, Lam Điện Phách Vương Long biến dị thành Hoàng Kim Thánh Long. Hãn lúc nào cũng ở thế phòng bị, vì thế không thể sử dụng công kích mạnh nhất của bản thân. Hãn chỉ dựa vào một ít Tử Mẫu Truy

Hồn Đoạt Mệnh Đảm, có thể nói là thua không minh bạch một chút, vì bản thân hãn chưa phát huy hết toàn lực. Tuy nói trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, nhưng thêm vào đó còn có sự biến thái của mỗi đội viên Sử Lai Khắc chiến đội. Hai gã Hồn Tông đã tiêu diệt ba gã Hồn Vương, Hồn Đạo Sư cấp năm! Vậy những Hồn Vương, Hồn Đế phía sau còn cường đại đến mức nào? Không nói đến Đái Thước Hành, chỉ cần biểu hiện của Mã Tiểu Đào ở trận đấu trước đã đủ là trụ cột của Sử Lai Khắc trong những trận kế tiếp rồi. Thi đấu cá nhân, chiến đội Nhật Nguyệt còn có cơ hội sao? Trận 2-2-3 tiếp theo, bọn hãn có cơ hội sao? Tình thế trận chung kết biến chuyển đột ngột, cán cân đang có vẻ nghiêng về phía học viện Sử Lai Khắc, một học viện quái vật vạn năm! Mộng Hồng Trần dưới tình thế này bước lên sân đấu, đối mặt với Lam Điện Phách Vương Long Chiến Hồn Tông Bối Bối. - Trận đấu bắt đầu. Trọng tài Thiên Sát Đấu La hét lớn một tiếng, trận chiến mà chiến đội Nhật Nguyệt không thể thua, đã chính thức bắt đầu! Bối Bối khê quát một tiếng, cước bộ nhanh chóng nhắm về phía đối thủ. Sau chiến thắng vừa rồi, hãn đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Hãn cũng hiểu dùng phương thức chiến thắng cũ khó có thể thắng tiếp lần thứ hai, nhưng cho dù như thế, hãn vẫn có thể tiêu hao thể lực của Mộng Hồng Trần, giúp cho Lăng Lạc Thần trong trận sau có thể dễ dàng hơn. Dưới đài, tâm tình của Vương Ngôn cũng không vì thắng lợi trước mắt mà thả lỏng, hai mắt hãn nhìn chăm chú vào Mộng Hồng Trần, không biết vì sao, trong lòng hãn có chút cảm giác bất an. Học viện Sử Lai Khắc liên tiếp ra đòn sát thủ, vậy còn đối thủ của họ? Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư nếu quả thật dễ dàng đối phó như thế, cũng không thể nào trở thành đối thủ của học viện Sử Lai Khắc mấy ngàn năm qua. Thực lực của Tiểu Hồng Trần luôn được Vương Ngôn chú ý, nếu không phải vì Giang Nam Nam đột nhiên bùng nổ, lấy năng lực chưa bao giờ đạt tới mà chế trụ đối thủ, lại thêm công kích toàn lực của Đái Thước Hành, e rằng chiến đội Sử Lai Khắc còn phải chịu nhiều phiền toái hơn, mà hãn còn chưa đến mười lăm tuổi, nếu vậy, Mộng Hồng Trần thì sao? Đồng dạng là lá bài tẩy của chiến đội Nhật Nguyệt, năng lực của Tiểu Hồng Trần là không chế kim loại, vậy năng lực của Mộng Hồng Trần là gì? Dấu chấm hỏi to lớn này trong đầu của Vương

Ngôn chưa bao giờ có đáp án. Đối mặt với thế vọt tới của Bối Bối, Mộng Hồng Trần thập phần bình tĩnh, cũng không phóng xuất hồn đạo khí triển khai tấn công đường dài như các đồng đội khác. Chân nàng khễ bước, nhẹ nhàng đối đầu với Bối Bối. Ngay lúc này, cơ thể nàng có sự biến hóa rõ ràng. Mái tóc đỏ nguyên bản của nàng đột nhiên thay đổi, biến thành trắng như tuyết, mà đôi mắt màu xanh của nàng lại trở nên đỏ như máu, giống như muốn nhỏ ra từng giọt máu tươi. Dù là ai, sau khi chứng kiến đôi mắt của nàng cũng phải rung động, thậm chí là sợ hãi. Nhìn thấy vậy, người từng có dũng khí đối mặt với tử thần sứ giả Tà Hồn Sư lại cảm như Bối Bối lại cảm thấy sự âm lãnh xuất hiện đột ngột. Ngay lúc này, trên bầu trời lại vang lên tiếng sấm, mưa bụi tinh mịn rơi từ trên trời xuống. Thân thể tiến về phía trước, hai tay Mộng Hồng Trần nâng lên, ai cũng có thể nhìn thấy mặt, hai tay của nàng, tất cả da thịt đều biến thành màu trắng bạch của tuyết, trắng tinh như ngọc, trong suốt. Chỉ còn đôi mắt màu máu là nhìn thấy đáng sợ. Trong lòng hai bàn tay của nàng mơ hồ có màu xanh nhạt hơi lóe lên. Mộng Hồng Trần lúc này không hề giống một vị Hồn Đạo Sư mà giống một Hồn Sư hơn. Dù là đội viên của Sử Lai Khắc, Vương Ngôn hay Thao Thiết Đấu La huyền lão, ai cũng không nhận ra được vũ hồn của nàng là gì. Hai mắt Huyền lão híp lại, đáy mắt lóe lên ánh sáng kinh ngạc, tuy tạm thời ông còn chưa nhìn ra Vũ Hồn của Mộng Hồng Trần là gì, nhưng chắc chắn sẽ không hề yếu kém như Hồn Sư bình thường, cho dù có kém Tiểu Hồng Trần nhưng chắc chắn sẽ kém không nhiều. Kim loại Vũ Hồn và Hồn Đạo Sư Tiểu Hồng Trần vô cùng phù hợp nhau, tương lai của hắn chắc chắn sẽ rộng mở, hơn nữa tuổi còn nhỏ mà đã là cường giả cấp Hồn Vương, tương lai trưởng thành, thực lực không cần nghĩ cũng biết. Mà Mộng Hồng Trần trước mắt lại đi theo một con đường khác, không hề giống với anh của mình. Ngay lúc mọi người còn đang khiếp sợ vì Vũ Hồn của Mộng Hồng Trần thì trên đài, hai bên dựa vào tốc độ cao của mình mà tiếp cận đối phương, khoảng cách nhanh chóng rút ngắn xuống còn 30 thước. Công kích đầu tiên chính là Mộng Hồng Trần, nàng nâng hai tay lên, vẽ lên một nửa vòng tròn, sau đó hướng về phía Bối Bối mà đẩy tới. Giờ phút này, trên người nàng mới dần hiện ra Hồn Hoàn sáng chói, hai vàng, hai tím, một

đen, sự pha trộn cân đối tiêu chuẩn tốt nhất của Hồn Hoàn. Cùng lúc đó, phía sau nàng dần hiện ra một quang ảnh. Đó là một con con cóc trắng tinh như ngọc, đôi mắt đỏ như máu y chang nàng. Trên người của Tiểu Hồng Trần đã từng xuất hiện Vũ Hồn hóa thú, nhưng chưa bao giờ xuất hiện trên người Mộng Hồng Trần. - Đây là... Vương Ngôn chột mở to hai mắt mà nhìn, từ sau khi tiến vào học viện Sử Lai Khắc, hắn đã từng nhìn thấy qua trong khi tra cứu các loại điển tịch. Mộng Hồng Trần đẩy hai tay ra, một dòng khí màu trắng đường kính một thước bay thẳng đến Bối Bối, Hồn Hoàn đầu tiên cũng bắt đầu sáng lên. Nói thứ nàng phóng xuất ra là dòng khí mà không phải hào quang là vì đoàn khí lưu này tốc độ cũng không nhanh, trong màu trắng hơi ánh lên màu xanh, nhìn giống như một đoàn sương mù. Tuy nhiên có chút kì dị là những hạt mưa bụi đang rơi xuống lại dung nhập vào đoàn khí lưu này, làm cho nó dần hiện ra bộ dạng như lốc xoáy. Đối mặt với Vũ Hồn chưa biết, Bối Bối đương nhiên sẽ không khinh thường. Tính cách của hắn còn trầm ổn hơn Từ Tam Thạch, vừa vọt đến liền tạm dừng, Hồn Hoàn thứ ba Lôi Đình Chi Nộ bắt đầu sáng lên, ngay sau đó Hồn Hoàn thứ tư cũng bắt đầu nhấp nháy, động tác này chính là thủ đoạn công kích cực mạnh của hắn, Lôi Đình Long Thủ. Chứng kiến bộ dạng của Mộng Hồng Trần, Bối Bối liền biết muốn chiến thắng e rằng không dễ chút nào, Mộng Hồng Trần thần bí như vậy, vì thế hắn liền đề ra mục tiêu cho mình, đó là dùng mọi cách tiêu hao thực lực của đối thủ. Hàng vạn hàng nghìn lôi điện nương theo Lôi Đình Chi Nộ bắt đầu phóng xuất, chiếu rọi lên tay phải của Bối Bối, màu xanh tím của thần thú Long Lân chói sáng, long uy cường hãn hoàn toàn chấn văng những hạt mưa bụi xung quanh. Cùng lúc đó, một tiếng long ngâm (rồng gầm) vang lên, Lôi Đình Long Thủ to lớn ngang nhiên xuất hiện, dưới biên độ tăng trưởng của Lôi Đình Chi Nộ, một kích này chắc chắn không kém hơn cường giả cấp bậc Hồn Vương tí nào. Vì lúc này, trên bầu trời cuộn cuộn sấm sét, uy thế của Lôi Đình Long Thủ lại tăng thêm, đầu rồng đường kính đã vượt quá một thước bắt đầu phá vỡ mưa bụi, nhanh chóng đánh thẳng vào đoàn lốc xoáy sương trắng. Cùng lúc đó, Mộng Hồng Trần lại làm ra một lựa chọn làm cho người khác không tưởng tượng nổi, đó là nàng không tiếp tục tiến tới

phía trước, cũng không có ý chống chọi lại, mà nàng nhón chân đạp mạnh, thân thể nhanh chóng bắn lên, dùng tốc độ kinh người mà bay ngược ra sau. Lôi Đình Long Thủ đâm vào, phá tan sương trắng của nàng thành mảnh nhỏ, mang theo sấm sét và tiếng long ngâm đuổi sát theo nàng. Mộng Hồng Trần liên tiếp nhảy về sau, dựa vào lực lượng kinh người mà phóng ngang ra phía biên của sân đấu, sau đó lại nhanh chóng phóng xuyên tới trước. (Giống kẻ thành kinh tam giác) Tuy Lôi Đình Long Thủ có thể tập trung vào đối thủ, nhưng không có tác dụng truy tung thân thể của đối thủ, nên nhanh chóng đụng vào vòng bảo vệ của sân đấu nổ ầm ầm. Hàng vạn hàng nghìn lôi điện bùng nổ, trên vòng bảo hộ liền hình thành một quang cầu lôi bạo có đường kính hơn ba thước, duy trì một lúc sau mới dần dần biến mất. Mà Mộng Hồng Trần lúc này cũng không nhúc nhích, cũng không tiếp tục chủ động công kích, nàng chỉ nhìn về Bối Bối phía xa xa trên sàn đấu. Bối Bối đứng đó, ánh mắt như đại ra, trong mắt còn mang đầy vẻ khó tin, rồi dần dần ánh mắt trở nên ảm đạm. - Bùm.... Thân thể Bối Bối thẳng tắp ngã ngược ra phía sau, nằm trên sân đấu, cho dù thân thể đập vào sàn đấu theo quán tính bật ngược lên một chút, hãn cũng không có chút động đậy nào. Giờ khắc này, không chỉ khán giả mắt tròn to mồm há hốc, mà ngay cả Sử Lai Khắc chiến đội ai ai cũng đứng dậy, trên mặt cả đám đều tràn ngập thần sắc khó tin. Làm sao có thể? Điều này sao có thể xảy ra? Rõ ràng là Lôi Đình Long Thủ của Bối Bối đã đánh tan công kích của đối phương. Tại sao chưa hề tiếp xúc với đối phương, lại ngã bổ ra không dậy nổi? Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Trên sân đấu, Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự cũng đại ra, bởi vì hãn cũng không biết chuyện gì xảy ra với, từ góc độ nào xem xét thì cũng không tìm ra lý do làm Bối Bối ngã xuống. Nhưng hãn lại thật sự ngã xuống, điều này có nghĩa là Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đã chiến thắng. Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự dùng Hồn Lực nhẹ nhàng nâng thân thể Bối Bối bay đến trước mặt của các thành viên chiến đội Sử Lai Khắc, Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng bước lên phía trước tiếp đón thân thể đại sư huynh của mình. Hãn phát hiện sắc mặt của Bối Bối tái nhợt, hơi thở mỏng manh vô cùng, khí cơ tán loạn như bị phong kín. Đáng sợ nhất chính là màu da của Bối Bối từ

từ biến thành trắng, giống như màu trắng trên người Mộng Hồng Trần, nhưng không hề mang vẻ trong suốt của nàng ta. Mộng Hồng Trần chậm rãi đi đến trung tâm của sàn đấu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía chiến đội Sử Lai Khắc, tay phải nâng lên, ngón trỏ chỉ thẳng vào mọi người trong khu chờ chiến, lạnh lùng nói: - Kế tiếp! Lăng Lạc Thần chậm rãi vươn thẳng người, người thứ ba lên sàn đấu của chiến đội Sử Lai Khắc chính là nàng. Đột nhiên, Vương Ngôn và Hoắc Vũ Hạo hầu như là đồng thời la lên: - Ta biết Vũ Hồn của nàng ta là gì! - Ta nhớ ra rồi! Câu trước là của Hoắc Vũ Hạo, còn câu sau là từ Vương Ngôn, phán đoán của Hoắc Vũ Hạo đến từ Băng Bích Đế Hoàng Hạo vừa lên tiếng trong đầu hắn, còn phán đoán của Vương Ngôn đến từ tri thức sách vở hắn đọc được. Hai người liếc nhau, gần như cùng nói: - Vũ Hồn của nàng ta là...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 121: Chu Tình Băng Thiềm - Mộng Hồng Trần (Thượng + Trung)

- Chung Tình Băng Thiềm kịch độc. Ngay khi Hoắc Vũ Hạo đỡ lấy Bối Bối, Băng Đế đang ngủ say trong Tinh Thần Hải bỗng tỉnh kêu lên cái tên Chu Tình Băng Thiềm. Hoắc Vũ Hạo vội vàng hỏi Chu Tình Băng Thiềm là gì, Băng Đế trả lời nó là một Hồn Thú vương giả thuộc tính băng kịch độc chỉ sống ở một nơi gọi là Giáp Phùng Trung, vì lãnh thổ của nó nằm ở vùng ngoài của Cực Bắc nên có thể nói là nơi tiếp giáp với thế giới loài người. Mà số lượng tộc đàn của nó rất ít, hành tung lại còn mơ hồ bí ẩn. Điểm mạnh nhất của Chu Tình Băng Thiềm vô cùng hiếm thấy này chính là độc, nó được tạo thành từ hàn khí hấp thu từ thiên địa, sở dĩ nó không tiến sâu vào vùng trung tâm nguyên nhân thứ nhất vì có sự tồn tại của Tam Đại Thiên Vương, nguyên nhân còn lại là vì thuộc tính của nó, mỗi con Chu Tình Băng Thiềm đều có thuộc tính băng nhưng đôi mắt lại có thuộc tính

hảo, với thể trạng đặc biệt này nó không thích hợp với những vùng quá lạnh, có điều trong phúc có họa, nhờ hai thuộc tính song song tồn tại luân phiên tác động lẫn nhau mới sinh ra loại hàn độc đặc biệt này. Những nơi Chu Tình Băng Thiềm đi qua đều để lại kịch độc, về lâu về dài, cho dù là Hồn Thú mạnh hơn nó cũng khó làm nó bị thương được. Còn chuyện nó trở thành vũ hồn cho Hồn Sư lại càng hiếm thấy, tuy nhiên trong lịch sử không phải là không có, vì tình huống của hồn sư có vũ hồn Chu Tình Băng Thiềm tương đối giống Tà Hỏa Phượng Hoàng của Mã Tiểu Đào, bản thân hàn độc vẫn có thể quay về cản trở chính chủ nhân của mình, các Hồn Sư có vũ hồn này đều chết dưới chính bàn tay mình, hơn nữa rất hiếm khi có người tu luyện thành cường giả được. Bất kể chuyện gì cũng có hai mặt, dù tỷ lệ bị cản trở của nó rất cao, nhưng đồng thời nó cũng có uy lực rất mạnh, chính là dùng độc để chiến thắng. Rõ ràng, làn sương trắng ban này bay ra từ cơ thể cô là kịch độc của Chu Tình Băng Thiềm, mà Bối Bối khi này đã trúng độc ngã xuống nên không sao tiếp tục điều khiển Lôi Đình Long Thủ tấn công trúng đối thủ nữa. Mộng Hồng Trần không những là một đối thủ mạnh mẽ mà khả năng phán đoán lẫn trí thông minh đều không thể xem thường, cô tính toán một cách chính xác, ra tay là chắc chắn đánh bại được Bối Bối. Bản thân cô rõ ràng có thể khống chế kịch độc Chu Tình Băng Thiềm dễ dàng trong lòng bàn tay, nếu không Thiên Sát Đấu La làm sao không cảm nhận được đồng thời hiện giờ cô cũng không có dấu hiệu gì là bị cản trở. Bối Bối đánh nhanh rút gọn không cho Mễ Già kịp sử dụng kỹ năng mạnh nhất nhưng bản thân mình cũng không khác gì hơn, hắn chưa kịp sử dụng đến năng lực Quang Minh Thánh Long thất bại rời khỏi sàn đấu rồi. Vì Hoắc Vũ Hạo và Vương Ngôn đồng thanh nói nên tiếng động cũng không nhỏ, ngay cả Mộng Hồng Trần ở trên sàn đấu cũng nghe thấy, cô nhìn thoáng về phía học viện Sử Lai Khắc với vẻ kinh ngạc, hừ một tiếng nói: - Không hổ danh là Sử Lai Khắc, đúng là có chút kiến thức. Trận đấu lại tiếp tục, cuộc thi đấu cá nhân này không cho phép dừng lại một giây phút nào, lời của Hoắc Vũ Hạo và Vương Ngôn dĩ nhiên cũng là lời nhắc nhở dành cho Lăng Lạc Thần đang bước lên sàn đấu. Nhưng bất kể là Vương Ngôn hay Hoắc Vũ Hạo, lúc này cũng đều mang vẻ mặt lo lắng bất an. Mưa phùn

lất phất, rõ ràng là thời tiết thích hợp với một hồn sư có thuộc tính Băng như cô, nhưng đồng thời cũng là con đường hoàn hảo để độc tố của đối thủ lan tỏa ra xung quanh. Với tu vi của Bối Bối cộng với kháng tính của vũ hồn vậy mà trong vài lượt hô hấp đã hoàn toàn mất hết sức chiến đấu, bấy nhiêu đã quá đủ chứng tỏ độc tính của Chu Tình Băng Thiềm này cao đến mức nào, hơn nữa bản thân Mộng Hồng Trần còn là Hồn Đạo Sư cấp năm nữa. Lăng Lạc Thần bình thần bước lên sàn đấu, theo tình hình hiện nay, cô là người thứ ba của học viện Sử Lai Khắc lên sàn đấu, còn Mộng Hồng Trần là người thứ tư của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Mưa vẫn tí tách rơi, cả hai lặng lẽ đứng im nhìn nhau ở giữa sàn đấu, về mặt Mộng Hồng Trần lúc này hết như một con Khổng Tước đầy kiêu ngạo. Lăng Lạc Thần từ tốn lùi về mép sàn đấu, cô hơi hơi thở ra một hơi, mưa bụi đang rơi xuống người cô lập tức bị đẩy ra, không thể tiếp xúc với cơ thể cô nữa. - Trận đấu bắt đầu. Ngay khi hiệu lệnh kia vang lên, Lăng Lạc Thần liền biểu diễn một màn cực kỳ hoa lệ. Cô phóng thích vũ hồn, từng vòng ánh sáng nhanh chóng xuất hiện, nháy mắt sau, năm cái Hồn Hoàn nhấp nháy luân phiên. Chỉ với ba lượt hô hấp, Lăng Lạc Thần đã liên tiếp sử dụng năm cái Hồn Kỹ, theo tứ tự lần lượt là Hồn Kỹ từ Hồn Hoàn trăm năm đến Hồn Hoàn vạn năm, năm cái vòng sáng giống như mặt lượt luân phiên gợn sóng. Đây không còn là một kỹ xảo đơn giản nữa, mà là do chính cô tự lĩnh ngộ và sáng tạo ra. Trong tình huống bình thường, Hồn Sư không thể nào một lượt thi triển nhanh và nhiều Hồn Kỹ như vậy, nhưng Lăng Lạc Thần lại khác, cô khống chế băng, nương vào sự tương liên giữa các hồn kỹ mới có thể đồng thời phóng thích đến năm cái hồn kỹ trong thời gian ngắn như vaajjy, hơn nữa, nhờ thế cô còn có thể giảm lượng hồn lực tiêu hao xuống ba phần. Mỗi đệ tử nội viện đều là người nổi bật và bản thân có một tuyệt chiêu đặc biệt riêng. Nương theo năm cái Hồn Hoàn luân phiên nhấp nháy, trên tay cô cũng xuất hiện một Băng Trượng. Quầng sáng trên Băng Trượng nháy mắt rực rỡ, một bộ áo giáp băng băng nhanh chóng xuất hiện bao phủ lấy cơ thể cô, thậm chí bảo hộ luôn cả miệng và mũi, kể đến một cái lồng băng bay thẳng về phía Mộng Hồng Trần vây lấy cô, cuối cùng, lấy cơ thể Lăng Lạc Thần làm trung tâm, nháy mắt nổ bùng một cái, băng vụ -

Băng Diệu Hoàn, khuếch tán khắp nơi. Nhiệt độ trên sàn đấu nháy mắt đã hạ xuống - 50 độ. Màn sương băng bắt đầu di chuyển với tốc độ khủng khiếp càn quét, tàn sát khắp sàn đấu. Tuy lúc này thuộc tính băng của Lăng Lạc Thần không được tăng phúc thành Cực Hạn Chi Băng nhưng thuộc tính của cô nếu muốn đạt đến nhiệt độ thấp nhất cũng là - 80 độ C, so với Cực Hạn Chi Băng của Hoắc Vũ Hạo không đáng là bao, đấy là do sự chênh lệch của vũ hồn, nếu Hoắc Vũ Hạo muốn hẳn có thể hạ thấp nhiệt độ khi sử dụng Hồn Kỹ đến tận - 200 độ C, đấy là lý do tại sao hẳn được mọi người đánh giá cao như vậy. Có điều, không phải Cực Hạn Chi Băng không có nghĩa là yếu, nếu không làm sao cô có thể lọt vào đội tuyển chính thức của học viện Sử Lai Khắc, đồng thời còn đảm nhiệm chức vụ Chủ Khống? Cô không chắc mình có thể tránh được hàn độc không nên cô chọn cách phòng thủ và khống chế đối thủ. Nhưng có chuyện làm cô ngoài ý muốn chính là khi cô đồng loạt sử dụng 5 Hồn Kỹ và phóng một cái lồng băng về phía Mộng Hồng Trần, Mộng Hồng Trần dường như không có ý tránh né, thậm chí khé môi con nở một nụ cười khinh thường. Màn sương băng từ Băng Diệu Hoàn chẳng những làm nhiệt độ hạ thấp còn di chuyển với tốc độ cực nhanh, nháy mắt nó đã lan khắp sàn đấu rồi. Thực tế, các khán giả bên dưới cực kỳ không thích những Hồn Sư như Lăng Lạc Thần, vì kỹ năng của cô vừa ra tay nháy mắt đã che khuất hết tầm nhìn của mọi người. Bên phía học viện Sử Lai Khắc lẫn học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đều hết sức hồi hộp, đối với học viện Sử Lai Khắc, trận đấu này khá quan trọng, nếu thua bọn họ sẽ hòa với đối thủ, tuy nhiên bên phía bọn họ còn đến hai Hồn Đế chưa xuất trận, có điều, đối thủ cũng còn một Hồn Đế là Mã Như Long chưa ra thi đấu kia. Một phút, hai phút... mọi người bị sự căng thẳng lẫn hồi hộp dày vò suốt năm phút đồng hồ. Rốt cuộc màn sương mù trên sàn đấu mới dần tan đi. Cảnh vật trên sàn đấu lại một lần nữa hiện ra rõ ràng, mọi người thấy, Mộng Hồng Trần vẫn đứng yên trong lồng băng, có điều làn da trắng ngần của cô nay lại càng trắng bệch hơn. Đối diện, Lăng Lạc Thần vẫn đứng yên tại chỗ, tay giơ Băng Trượng lên cao, cả người được bộ áo giáp bao phủ.

Chương 121: Chu Tình Bằng Thiềm - Mộng Hồng Trần (Hạ)

Thân là trọng tài, Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự lúc này đã đứng ở giữa sàn đấu, cả người lão bao phủ một màn bảo hộ ánh sáng rực rỡ. Rõ ràng lão cũng có chút kiêng kỵ với những đòn tấn công này. Đúng lúc ấy, một loạt tiếng động thanh thúy vang lên, từng phiến băng mỏng từ người Mộng Hồng Trần rơi xuống, vỡ nát dưới mặt đất. Gương mặt cô vẫn giữ nguyên nụ cười xen lẫn chút khinh thường kia. "Băng thì có thể ngăn được độc của tôi sao? Tiếc cho cô, Vũ Hồn của tôi cũng có thuộc tính Băng. Truyền độc trong băng còn là sở trường của bốn cô nương đây nữa. Cho nên, cô thua cũng không oan." Nói xong, cô vung tay phải lên, một luồng sáng màu lam xuất hiện hóa thành thanh kiếm dài màu lam, thang kiếm xoay động vài cái phá vỡ cái lồng băng của Lăng Lạc Thần, sau đó thước tha bước ra. - Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư thắng, học viện Sử Lai Khắc mời phái đội viên tiếp theo lên sàn đấu. Thiên Sát Đấu La vung tay, một luồng sáng rực rỡ bao lấy Lăng Lạc Thần, chuyển cô xuống dưới khán đài. Lần này người đón vẫn là Hoắc Vũ Hạo. Hắn vừa chạm tay vào, bộ áo giáp băng trên người Lăng Lạc Thần cũng tan biến. Quả nhiên, tình huống của Lăng Lạc Thần cũng giống với Bối Bối, hoàn toàn mất đi tri giác, sắc mặt trắng bệch, đúng là trúng cùng một loại độc. Về mặt Vương Ngôn vô cùng kinh ngạc. Bất kể hắn thông minh bao nhiêu, chiến thuật an bài hoàn mỹ như thế nào, nhưng với tình huống này cũng hết cách. Ai mà ngờ được đối thủ lại xuất hiện một Hồn Sư có thể sử dụng độc mạnh như vậy, bất kể là Bối Bối hay Lăng Lạc Thần đều chưa kịp bộc lộ hết sức chiến đấu đã thất bại. Nếu đây là hàn độc bình thường thì Hoắc Vũ Hạo có thể giải trừ được, nhưng độc của Mộng Hồng Trần lại khác, nó lấy băng làm chính, hóa làm phụ nằm ẩn ở bên trong. Nếu hóa giải kịch độc thuộc tính băng thì kịch độc thuộc tính hỏa sẽ bùng nổ, như thế người bị trúng độc sẽ lập tức tử vong.

Nên Hoắc Vũ Hạo không dám làm bừa. - Kế tiếp. Giọng nói nhẹ nhàng của Mộng Hồng Trần vang lên như gõ cửa đòi nợ, vẻ mặt cô vẫn kiêu ngạo như trước, nhưng lúc này, những từ ngữ nghe như đơn giản ấy lại là một luồng áp lực đè nặng lên chiến đội Sử Lai Khắc. Thắng liên tiếp hai người. Hơn nữa còn có vẻ thắng dễ như trở bàn tay, Mộng Hồng Trần đúng là trụ cột không dễ phá vỡ của chiến đội Nhật Nguyệt. Nhân số của hai đội lúc này lại một lần nữa trở về thế ngang bằng. Đái Thước Hành từ từ đứng dậy, cau mày. Trong thời gian ngắn ngủi Lăng Lạc Thần chiến đấu trên kia, Vương Ngôn đã giải thích cho hắn một cách ngắn gọn và cụ thể về đặc tính của Chu Tinh Băng Thiềm. Vũ Hồn Bạch Hồ đúng là rất mạnh nhưng có chắc sẽ mạnh hơn so với vũ hồn Lam Điện Phách Vương Long của Bối Bối không? Bối Bối ban này không đỡ được độc kia, hắn thân là Hồn Đế liệu có vượt qua được? Những câu hỏi này, ngay cả bản thân hắn cũng không sao trả lời được. Tuy tình huống không chút khả quan, nhưng lúc này hắn có thể lùi bước sao? Trên đầu thành kia, hoàng đế và cha hắn đang cùng xem hắn thi đấu đấy. Bực bội trong lòng hắn đã đạt đến cực hạn, trán nổi đầy gân xanh, hắn thà phải đi khiêu chiến với một Hồn Thánh còn hơn đấu với Mộng Hồng Trần. Thắng thì đương nhiên không có gì phải bàn, nhưng thua thì sẽ mất hết tất cả. Hơn nữa còn thua trước mặt rất nhiều người. Có điều, danh sách đã xác định có thể sửa đổi sao? Hắn chỉ còn cách ứng chiến. - Đái Thước Hành. Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên trong tai hắn. - Sao? Đái Thước Hành quay đầu lại nhìn, người vừa gọi hắn chính là Mã Tiểu Đào. Nghỉ ngơi được một lúc, chẳng những Mã Tiểu Đào đã áp chế được Tà Hỏa mà còn thông qua Bình Sữa khôi phục không ít Hồn Lực. Mã Tiểu Đào nhìn Đái Thước Hành, ánh mắt lộ rõ vẻ nghiêm nghị, thấp giọng nói: - Độc của cô ta tuy mạnh nhưng tu vi không thể sánh bằng chúng ta. Tu vi của người là tự bản thân người tu luyện đồng thời kháng tính cơ thể cũng tăng trên phạm vi lớn. Cô ta muốn dùng độc thắng người cũng phải cần một ít thời gian, cho nên, đánh nhanh rút gọn. Tất cả mọi người đều là người thông minh, vừa nghe liền hiểu. Đái Thước Hành dĩ nhiên cũng hiểu ý cô là hai, hai mắt anh híp lại, gật đầu, đưa một ngón tay cái về phía cô, sau đó phóng người nhảy lên sàn đấu. Đây hoàn toàn đúng với câu người bên

ngoài sáng suốt hơn người trong cuộc, được Mã Tiểu Đào nhắc nhở hẳn liền hiểu ra. Hãn có Thú Vũ Hồn thuộc dạng cao cấp, tu vi bậc Hồn Đế đều do sự kiên trì cố gắng mà tăng lên, vũ hồn sau mỗi lần thăng cấp đều sẽ cải tạo cơ thể một ít. Cho nên, bất kể là độc gì, tình huống ra sao, muốn để hãn trúng độc như hai đồng đội của hãn ít nhất phải cần một khoảng thời gian. Tu vi Bối Bối thua xa đối phương, mà ban này hãn còn không có sự chuẩn bị nữa. Còn Lăng Lạc Thần? Ban này màn sương băng của cô cần quét sạch đấu chùng mười phút mới biến mất. Cho dù ban này Mộng Hồng Trần từng nói băng không thể ngăn cản độc của cô nhưng rõ ràng cô muốn đánh bại Lăng Lạc Thần phải cần một chút thời gian. Hơn nữa, Lăng Lạc Thần hệ Khống Chế, sở trường là khống chế cục diện chiến đấu chứ không phải tấn công, hoàn toàn khác với hãn. - Song phương lùi về sau. Giọng nói của Thiên Sát Đấu La lại vang lên theo quán tính. Hai mắt Đái Thước Hành híp lại, song đồng lạnh lùng nhìn chăm chăm Mộng Hồng Trần. Mộng Hồng Trần nhất thời cảm thấy cả người căng thẳng, lông tơ muốn dựng đứng hết cả lên, giống như có một con mãnh hổ đang nhìn chăm chăm cô vậy. Hồn Đế của học viện Sử Lai Khắc quả nhiên không tầm thường, nháy mắt đã làm cô cảm thấy khiếp sợ như vậy rồi. Nhưng, tích tắc sau cô đã khôi phục lại tâm trạng, hai trận thắng trước đã tăng cho cô rất nhiều lòng tin rồi. Đái Thước Hành trong khi lui về sau, khí chất trên người dường như có sự thay đổi rất vi diệu, tốc độ hãn di chuyển không nhanh, nhưng mỗi bước đi đều rất đồng đều. Hơi thở trên người hãn không ngừng trầm xuống, giống như dần dần hóa thành một ngọn núi cao vậy. Trên đầu Hoàng Thành. Hứa Gia Vĩ, hoàng đế Tinh La mỉm cười nói: - Hiền đệ, đệ xem Thước Hành có thể thắng cô bé Hồn Sư dùng độc hiểm thấy của chiến đội Nhật Nguyệt không? Đái Hạo, Công Tước Bạch Hồ nhíu mày nói: - Nếu thông minh có thể thắng. Nhưng cũng phải trả cái giá không nhỏ. Hồn Sư dùng độc không phải tầm thường nhất là Độc Hồn Sư của đế quốc Nhật Nguyệt. Bệ hạ, cô bé kia cần phải đặc biệt chú trọng. - Ừ, đế quốc Nhật Nguyệt đúng là càng ngày càng phát triển. Hôm qua sứ giả ta phái đến học viện Sử Lai Khắc đã trở về. - Vậy sao? Thế học viện Sử Lai Khắc trả lời ra sao? Công Tước Bạch Hồ dĩ nhiên biết đế quốc Tinh La đang muốn lấy lòng học viện Sử Lai

Khắc. Hoàng đế Tinh La bật cười nói: - Còn có thể thế nào nữa? Mấy lão hồ ly kia nhẹ nhàng từ chối hết. Viện trưởng hệ Vũ Hồn Ngôn Thiếu Triết còn nói thêm một câu, Sử Lai Khắc, không đứng về phía nào cả. Nuôi dưỡng cũng vì bảo hộ. Thế lực Sử Lai Khắc vĩnh viễn không rời khỏi thành Sử Lai Khắc. Công Tước Bạch Hồ hừ một tiếng nói: - Bọn họ là Giám Sát Giả của đại lục còn dám bảo không ra khỏi thành? Chỉ là không muốn mở rộng thế lực thôi. Hoàng đế Tinh La thở dài một hơi nói: - Nhưng chúng ta không chấp nhận cũng không được, cũng nhờ nguyên tắc và thái độ cương quyết này của học viện Sử Lai Khắc, ba đại đế quốc chúng ta mới có thể giữ vững như thế này, nếu không có sự tồn tại của đế quốc Nhật Nguyệt, có lẽ chúng ta đã có cơ hội tranh đấu thống nhất đại lục rồi. Đáng tiếc, hiện giờ chắc chắn Sử Lai Khắc sẽ không cho phép xuất hiện loạn đấu, mà chúng ta cũng không có khả năng tranh giành cái gì. Công Tước Bạch Hồ nói: - Đế quốc Nhật Nguyệt gần đây tương đối ổn định, trong khoảng thời gian ngắn tới chắc hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu. Hoàng đế Tinh La nói: - Bắt đầu rồi, chúng ta xem tiếp thôi. Đúng vậy, khi hai người bọn họ thoải mái trò chuyện thì bên dưới, trận chiến của Đái Thước Hành và Mộng Hồng Trần cũng bắt đầu. Nương theo hiệu lệnh của trọng tài, Đái Thước Hành hét lớn một tiếng, cả người bay như tên bắn về trước. Cơ thể hần trên không trung bùng sáng, ba Hồn Hoàn thứ nhất, thứ ba, thứ năm lần lượt nhấp nháy, hần hoàn thành biến thân với tốc độ nhanh nhất. Bộ lông vàng, lợi trào vàng. Bạch Hồ Hộ Thân Chương, Bạch Hồ Kim Cương Biến, Bạch Hồ Ma Thần Biến, ba đại kỹ năng tăng phúc cho cơ thể trong mấy lần hô hấp ngắn ngủi đã giúp cơ thể hần tăng trưởng đến cực hạn. Sau khi ba Hồn Kỹ này được sử dụng xong, hần cũng đã đến giữa sàn đấu, bấy nhiêu đủ thấy tốc độ của hần nhanh đến mức nào. Bên ngoài sàn đấu, sắc mặt Mã Như Long không ngừng biến đổi, đồng dạng là Hồn Đế nhưng xét về mặt tu vi, hần kém Đái Thước Hành xa. Cho dù toàn lực sử dụng Hồn Đạo Khí, khi hần đối mặt với Đái Thước Hành cũng không có hơn 50% chiến thắng. Hần không thể không thừa nhận nếu xét theo cùng độ tuổi, Hồn Sư của học viện Sử Lai Khắc lúc nào cũng mạnh hơn người khác, nếu đối thủ là Mã Tiểu Đào, e là 30% chiến thắng hần cũng không có. Đối mặt với Đái Thước

Hành, rồi cuộc Mộng Hồng Trần cũng dùng đến Hồn Đạo Khí. Mười ba điểm sáng màu xanh trắng bỗng nhiên xuất hiện trên người cô, mười ba điểm này lần lượt nằm ở trán, hai vai, ngực, hai khuỷu tay, bụng, hai đùi, hai đầu gối và hai tay. Mười ba điểm sáng nhanh chóng di chuyển hóa thành một bộ áo giáp màu xanh trắng bảo vệ cả cơ thể Mộng Hồng Trần. Bộ áo giáp này của cô mặc dù là bảo hộ toàn thân nhưng sau khi mặc xong không hề làm cơ thể cô mập ra. Mỗi nơi đều hết sức tinh xảo, phía trên bộ giáp có một hoa văn màu vàng lam rực rỡ. Mộng Hồng Trần vốn đã xinh đẹp, nay thêm bộ áo giáp này lại càng thêm mạnh mẽ oai hùng hơn. Một đôi trường kiếm màu trắng lam kéo dài từ hai tay của cô, kiếm dài ba thước, hơi nhỏ. Sau lưng cô cũng xuất hiện một đôi cánh. Từ bộ áo giáp Hồn Đạo Khí này không ngừng tỏa ra hơi thở băng hàn mạnh mẽ. Mắt nhìn Hồn Đạo Khí của Hòa Thái Đầu tương đối cao. Nháy mắt sau khi bộ giáp kia xuất hiện hẳn liền biết đây là một kiện Hồn Đạo Khí cấp sau, có bổ sung vũ khí và Hồn Đạo Khí phi hành. Đồng thời ngay cả Hồn Đạo Sư cấp năm cũng có thể sử dụng. Hơn nữa, hẳn dám khẳng định, đây chắc chắn không phải do Mộng Hồng Trần làm ra mà từ tay một vị Đại Sư nào đó.

M2: Những chương này mình dịch và biên hơi gấp nên sẽ khó tránh có nhầm lẫn hoặc sai sót, mọi người thấy lỗi gì, dù là sai dấu câu cũng báo với mình để mình nhanh chóng chỉnh sửa nhé. Cảm ơn rất nhiều.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 122: Chấp niệm của Hồn Đế Bạch Hổ (Thượng)

TNói vậy, Hồn Đạo Sư cấp nào thì có thể sử dụng Hồn Đạo Khí cấp này, trừ khi khi chế tạo có công nghệ đặc biệt, hoặc bản thân Hồn Đạo Khí có sự đặc biệt riêng của nó mới có thể vượt cấp. Năm nay Mộng Hồng Trần bao

nhieu tuổi? Có thể có tu vi Hồn Vương đã là nhân tài trong nhân tài, không cần hỏi cũng biết học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đã tốn bao nhiêu công sức cho cô. Tu vi của cô chắc chắn không thể nào hoàn toàn do cô tu luyện ra, huống hồ cô còn kiêm tu cả Hồn Đạo Sư. Cho dù hiện tại Hoắc Vũ Hạo có được Vũ Hồn Song Sinh, trong thể nội còn có thêm tam đại cường giả Thiên Mộng, Băng Đế, Y Lai Khắc Tư; hẳn cũng không dám nói hẳn có thể đạt tới Hồn Lực cấp 50 trước mười lăm tuổi, đồng thời trở thành một Hồn Đạo Sư cấp năm! Chắc chắn tu vi của Mộng Hồng Trần hay Tiểu Hồng Trần, sự mạnh mẽ của bọn họ không thể không tính nhân tố này vào. Người ta dùng thiên tài địa bảo gì, chắc chắn sẽ không nói ra, nhưng tu vi bọn họ cường đại như thế đồng thời cũng nói lên căn cơ của bọn họ không vững chắc tí nào. Đối với Hồn Sư mà nói, cấp ba mươi, cấp sáu mươi, cấp bảy mươi, cấp chín mươi chính là bốn bước ngoặt. Trong tương lai, tốc độ tăng trưởng thực lực của Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần chắc chắn sẽ giảm đi, muốn đạt được đại thành thì bọn họ phải bỏ thời gian để ổn định tu vi, làm căn cơ vững chắc. Vì vậy, lúc này Mộng Hồng Trần mặc áo giáp Hồn Đạo Khí cấp sáu hiển nhiên không phải do bản thân cô tạo ra. Nhưng điều này cũng không nói lên rằng cô không thể thông qua Hồn Đạo Khí để thể hiện thực lực cường đại của bản thân. Ngược lại, cô đang dùng chính thực lực của mình biểu hiện với học viện Sử Lai Khắc cái gì mới là xu thế phát triển của Hồn Sư đại lục tương lai. Thân hình Mộng Hồng Trần chợt lóe, tốc độ đột nhiên gia tăng, không đối đầu trực tiếp với Đái Thước Hành mà thân thể phóng qua một bên, đồng thời một đôi kiếm nhỏ xuất hiện trong tay cô. Hai đạo ánh sáng như tia chớp xuất hiện giữa không trung, đan chéo nhau tạo thành một hình chữ thập chém đến Đái Thước Hành, quang nhận xuất hiện trên không trung ngưng tụ mà không tán, giống như là hồn kỹ. Đái Thước Hành cũng không né tránh, hẳn biết rõ thời gian của mình không còn nhiều, hồ trảo nơi tay trái vung lên, Hồn Lực phóng ra hóa thành năm tia sáng ánh kim, bổ thẳng vào Thập Tự Trảm trên không trung vẫn đang lao đến. - Bùm... Thập Tự Trảm nổ tung, sương trắng đầy trời, không cần hỏi cũng biết đây là kịch độc của Chu Tình Băng Thiềm. Đái Thước Hành nín thở nhưng vẫn cảm giác toàn thân lạnh lẽo,

giống như đang có có vật gì đang cố chui sâu vào thân thể hần. Hần liền ngưng tụ Hồn Lực, dựa vào kháng tính cường đại của bản thân, không cố tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra mà tiếp tục lao về phía trước hướng về phía Mộng Hồng Trần. Trước phi phóng ra Thập Tự Trảm, Hồn Hoàn đầu tiên trên người Mộng Hồng Trần đã nhấp nháy, đây chính là kịch độc của Chu Tình Băng Thiềm. Lúc này, Hồn Hoàn thứ hai và thứ ba cũng luân phiên nhau nhấp nháy. Một vòng sáng băng lam từ chân cô lan rộng ra, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ sàn đấu, hồn kỹ thứ hai - Băng Độc Hoàn. Trong phạm vi của Băng Độc Hoàn, kịch độc của Chu Tình Băng Thiềm càng nâng cao uy lực. Lúc trước dưới sự che lấp của sương mù, cô dựa vào Băng Độc Hoàn, lại thêm vào kịch độc băng thiềm nên mới có thể làm cho Lăng Lạc Thần trúng chiêu chịu thua. Lúc Hồn Hoàn thứ ba của cô sáng lên, một màn kì dị lại hiện ra. Dưới chân cô xuất hiện một mảng băng cứng giống như mặt gương có đường kính khoảng năm thước, mặt băng phản xạ hình dáng của cô làm tình huống càng thêm quỷ dị. Dưới biên độ tăng cường kỹ năng của tam đại bản thể, lực công kích của Bạch Hổ Liệt Quang Ba cũng rất đáng sợ, một luồng Ánh sáng màu trắng to như cánh tay vút tới, âm thanh ầm ầm phát ra trên không trung, nếu như bị đánh ngay chính diện thì không khác gì uy lực của Tụ Năng Hồn Đạo Pháo cấp năm. Nhưng đúng lúc này, một màn quỷ dị xuất hiện, trên mặt băng năm thước đột nhiên xuất hiện hai Mộng Hồng Trần. Ánh sáng màu trắng đánh thẳng vào Mộng Hồng Trần thì thân hình cô đột nhiên hóa thành hư ảnh mà biến mất, trong khi Mộng Hồng Trần nguyên bản lại thay đổi vị trí, không những không bị Bạch Hổ Liệt Quang Ba đánh trúng mà còn trực tiếp hiện ra ngay sau lưng Đái Thước Hành. Kiếm quang lóe lên, kiếm ảnh đầy trời đâm thẳng vào Đái Thước Hành, kiếm quang dài hơn một thước ngưng mà không tán, khi đâm tới không ngừng vang lên âm thanh phốc phốc. Băng Chiết Xạ là hồn kỹ thứ ba của Mộng Hồng Trần, có thể giúp cô thông qua khúc xạ quang ảnh của mặt gương bằng băng cứng để tùy ý thay đổi vị trí, tuy đây còn chưa phải là hồn kỹ cường đại như Thuấn Di, nhưng trong phối hợp thực chiến, phối hợp chiêu này và một thân hồn đạo áo giáp của cô có thể mang đến tác dụng rất lớn. Đái Thước Hành là ai? Đây chính là người thừa kế Bạch Hổ,

Hồn Đế của học viện Sử Lai Khắc, có thể nói là thân kinh bách chiến. Tuy hồn kỹ của đối thủ kỳ lạ, nhưng hẳn không hề hoảng hốt, chân trái hạ xuống, đôi hồ chưởng đánh ngược về phía sau, trào sắc tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, đối chiến với kiếm quang của đối phương. Tế kiếm (kiếm nhỏ) trong tay Mộng Hồng Trần không hồ là Hồn Đạo Khí cấp sáu, lực công kích mạnh không thua kém gì hồ trào của Đái Thước Hành, có thể dựa vào uy lực của Hồn Đạo Khí mà rút ngắn chênh lệch về tu vi của hai bên. Lúc trước chính là Đái Thước Hành làm cho Tiểu Hồng Trần bị thương, đối mặt với hẳn, đương nhiên chiến ý của Mộng Hồng Trần cực cao, bộc lộ thực lực cao nhất của bản thân. Tuy nhiên, Hồn Đế vẫn là Hồn Đế, bất kể là lực lượng, Hồn Lực hay Vũ Hồn của Đái Thước Hành, nếu không lo về độc tố kịch độc, có thể nói áp lực cực nặng sẽ là Mộng Hồng Trần. Hồn Đạo Khí lực cấp tuy mạnh nhưng dù sao Mộng Hồng Trần cũng không phải là Hồn Đạo Sư cấp sáu, sau khi cân bằng diễn ra trong nháy mắt, Đái Thước Hành mượn cơ hội xoay người ra phía sau, đối chiến trực diện cô không thể nào chịu nổi. Thân hình Mộng Hồng Trần lại lóe lên, thông qua hồn kỹ thứ ba Băng Chiết Xạ để biến hóa vị trí. Đôi tế kiếm vung ra vô số kiếm ảnh, không ngừng tìm kiếm sơ hở của Đái Thước Hành. Cô hiểu rõ Đái Thước Hành đang dùng kháng tính của bản thân đối chọi với kịch độc băng thiềm của cô, nhưng cô vô cùng tin tưởng sự đối chọi này có thời gian hạn chế, thời gian càng trôi đi, sự ảnh hưởng của băng thiềm chi độc đối với Đái Thước Hành càng lúc càng lớn, người thắng lợi cuối cùng sẽ là cô. Sự thật đúng như vậy, Đái Thước Hành chỉ cảm thấy hàn ý thấu xương kia không ngừng tiến vào cơ thể hẳn, tuy rằng thân thể hẳn mạnh mẽ, luôn cố ngăn chặn nó, nhưng muốn ngăn chặn hoàn toàn là chuyện không thể nào. Mộng Hồng Trần không phải là đối thủ của hẳn nếu cận chiến, nhưng có hồn kỹ Băng Chiết Xạ, cô luôn né tránh được. Thêm vào đó, cô muốn chế trụ tốt Đái Thước Hành nên nhiều lúc còn tung ra Hồn Đạo Khí có hiệu quả nổ mạnh, mục tiêu không phải là đả thương đối thủ mà là kèm chế lực chú ý của Đái Thước Hành. Hai người đánh nhau sống chết trên đài làm cho mọi người nhìn hoa cả mắt, âm thanh nổ đùng đùng không ngừng vang lên chói tai, tốc độ của Đái Thước Hành tuy rằng không chậm, nhưng đối chọi với

Hồn Đạo Khí cấp sáu lại thêm biên độ tăng trưởng của hồn kỹ Băng Chiết Xạ, khi so chiêu với Mộng Hồng Trần cũng không chiếm được bất cứ ưu thế gì, vì thế cục diện mới bảo trì thế này. Khu chờ chiến của Học viện Sử Lai Khắc, ai ai cũng nhìn đôi chân mày. Ai cũng thấy rõ chiến thuật của Mộng Hồng Trần, nhưng không ai ngờ năng lực cận chiến của cô cũng mạnh đến vậy, có chế trụ được Đái Thước Hành, trong một khoảng thời gian như thế mà không thua. Đột nhiên tốc độ Đái Thước Hành giảm đi một chút, linh hồn thoáng run rẩy, một kiếm quang sắc bén liền xẹt qua đầu vai của hắn. Tuy nhiên, có biên độ tăng trưởng của tam đại bản thể bảo hộ, kiếm quang sắc bén kia cũng chỉ làm rơi một dùm lông sáng trên vai hắn mà chưa thương tổn đến bản thể của hắn. - Không tốt rồi! Vương Ngôn biến sắc: - E rằng Thước Hành không chịu nổi độc tố nữa! Ngay từ đầu trận, Đái Thước Hành đã thi triển ngayu tam đại biên độ tăng trưởng hồn kỹ, chỉ có như thế hắn mới có thể nâng kháng tính lên cao nhất, đồng thời lực công kích cũng mạnh nhất. Nhưng Mộng Hồng Trần lại không đối chọi trực tiếp với hắn, Đái Thước Hành vài lần suýt thành công thì lại bị kiên nhận chi bích trên người cô hóa giải. Tuy Hồn Lực của Mộng Hồng Trần cũng tiêu hao không nhỏ, nhưng Đái Thước Hành tiêu hao còn nhiều hơn rất nhiều. - Hãy tin tưởng hắn, đệ tử nội viện của Sử Lai Khắc nếu có tu vi cao hơn đối thủ một bậc mà còn không thắng thì hắn không có tư cách tốt nghiệp. Mã Tiểu Đào là người duy nhất giữ được bình tĩnh, chỉ có cùng là nội viện đệ tử mới có thể hiểu rõ nhau nhất. Tuy nhiên, cục diện trên sân đấu không hề lạc quan chút nào, sau khi trúng kiếm thứ nhất, lại bị ảnh hưởng của băng thiềm chi độc, tốc độ Đái Thước Hành rõ ràng chậm chạp hơn rất nhiều. Thế công của đôi tể kiếm càng lúc càng sắc bén. Từng đạo kiếm quang tấn công trên dưới rất nhanh, hắn liền trúng mấy kiếm. Cho dù có biên độ tăng trưởng của Bạch Hồ Hộ Thân Chương, Bạch Hồ Kim Cương Biến và Bạch Hồ Ma Thần Biến, nhưng phải đối mặt với công kích của Hồn Đạo Khí cấp sáu, hắn cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được, biên độ tăng trưởng Đái Thước Hành bắt đầu xuất hiện vết máu. Quan trọng nhất là trên vũ khí của Mộng Hồng Trần cũng có kịch độc a! kịch độc thấy máu càng lan nhanh hơn. Đái Thước Hành tựa hồ như bị chọc giận, hắn biết bản thân mình sắp

chịu đựng không nổi, liền ngẩng mặt lên trời găm lên giận dữ, ánh sáng màu vàng kim từ người hắt phát ra dày đặc, Hồn Hoàn thứ sáu, Hồn Hoàn cuối cùng của hắt phát ra hào quang mạnh mẽ. Bạch Hổ Phá Diệt Sát, hồn kỹ cực mạnh của Bạch Hổ cuối cùng cũng xuất hiện. Khí thể Khủng bố trong nháy mắt bao phủ tất cả mọi thứ trong đường kính năm thước, ánh sáng màu vàng kim mãnh liệt trên không trung hợp lại thành một chữ "sát" to lớn, ngay lúc này, một hư ảnh của Bạch Hổ cũng từ sau lưng Đái Thước Hành dần hiện ra. Một kích cuối cùng rồi sao? Khóe miệng Mộng Hồng Trần hiện ra một nụ cười lạnh. Ánh sáng màu vàng kim sáng chói. Cô đương nhiên không thể ngăn cản Bạch Hổ Phá Diệt Sát, thậm chí nếu cô sử dụng kiên nhận chi bích cũng không thể ngăn cản. Dù sao, Hồn Lực của hai bên kém nhau quá xa, dưới biên độ tăng trưởng toàn diện của một kích cực mạnh Hồn Đế Bạch Hổ, đủ làm cô tiêu hao hết tất cả Hồn Lực, đồng thời đánh tan.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 122: Chấp niệm của Hồn Đế Bạch Hổ (Trung)

Cho nên, ánh sáng màu vàng kim trên người cô không phải là tầng ánh sáng quá kiên cố, mà là... Ánh sáng xuất hiện, Mộng Hồng Trần thoáng cái đã lướt đi hơn mười thước, vừa vặn tránh được một kích cực mạnh từ Đái Thước Hành. Đây không phải năng lực Thuấn Di đặc biệt của cô mà nhờ vào một kiện Hồn Đạo Khí cấp bảy gọi là Thuấn Di Giới Chỉ, kiện Hồn Đạo Khí này ngay cả Tiểu Hồng Trần cũng không có. Thuấn Di Giới Chỉ, mỗi ngày chỉ có thể dùng một lần, nhưng cũng là một dạng Hồn Đạo Khí dùng một lần, chẳng qua nó đặc biệt hơn rất nhiều thôi. Có nó, trong tình huống khẩn cấp gần như tự cho bản thân mình thêm một sinh mệnh. Khoảng cách Thuấn Di xa nhất của nó có thể lên đến 100 mét. Lúc này Mộng Hồng Trần chỉ tạm thuấn di mười thước thôi, cô cũng đồng thời đang

chờ một cơ hội. Khi Bạch Hồ Phá Diệt Sát rơi vào khoảng không, Hồn Hoàn thứ năm trên người cô lóe sáng. Ngay thời điểm cần thiết lập tức ra tay. Khi ấy, trong lòng Mộng Trần chỉ có mỗi niềm tin tất thắng. Cơ thể mềm mại nhẹ nhàng bay lên, cả người xoay từng vòng trên không trung nháy mắt trông như một cái xoáy nước đánh thẳng về phía Đái Thước Hành vừa mới sử dụng kỹ năng Bạch Hồ Phá Diệt Sát. Sau khi trúng kích độc lại còn công kích toàn diện, thời điểm này rõ ràng là lúc Đái Thước Hành yếu ớt nhất. Cơ hội Mộng Hồng Trần lựa chọn đúng là vô cùng tuyệt hảo. Thiên Sát Đấu La đã bay đến ngay cạnh hai người, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay kết thúc trận đấu. Ở giữa lốc xoáy màu xanh lam xuất hiện một tia sáng đỏ, giống như bên trong lòng băng chọt bùng lên một ngọn lửa vậy. Đây là một kỹ năng công kích cực mạnh của Mộng Hồng Trần, Băng Hỏa Độc Mảo Long Toàn. Là một Hồn Kỹ vạn năm kết hợp hoàn mỹ với Hồn Đạo Khí, uy lực cực mạnh, thậm chí đủ để so với Hồn Kỹ của cường giả Hồn Đế. Thời điểm này, cô chọn sử dụng kỹ năng ấy, rõ ràng cô hoàn toàn không có ý cho Đái Thước Hành một chút cơ hội nào. Nhưng Mộng Hồng Trần không phát hiện, mặt đất nơi cô và Đái Thước Hành chiến đấu bị ảnh hưởng, ban này đã đóng băng, có điều lúc này, lớp băng ấy đã hoàn toàn bị nghiền nát. Nháy mắt, Băng Hỏa Độc Mảo Long Toàn đã đến trước mặt Đái Thước Hành, Thiên Sát Đấu La cũng đã sẵn sàng ra tay. Đột nhiên, Đái Thước Hành có hành động. Động tác của hắn rất đơn giản, chân trái bước lên, khụy gối, hai tay đan chéo trước ngực. - Lên. Bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ thật lớn, cánh tay phải của Đái Thước Hành lóe sáng, sau đó, quầng sáng màu ánh kim rực rỡ ánh ngọc kia nháy mắt bao phủ, bảo vệ toàn bộ cơ thể hắn, còn Băng Hỏa Độc Mảo Long Toàn của Mộng Hồng Trần cứ thế kết thúc, không có chút tác dụng công kích gì. Ngay sau đó, ánh sáng trắng trên người hắn lại nhấp nháy, cả người Đái Thước Hành uyển chuyển như một đầu mãnh hổ, đánh thẳng về phía Mộng Hồng Trần. Vẫn là Bạch Hồ Phá Diệt Sát. Đúng vậy, Mộng Hồng Trần có thể nhẫn nhịn chờ thời cơ để ra một kích trí mạng, còn Đái Thước Hành thì không thể sao? Ba Hồn Kỹ tăng phúc cho cơ thể của hắn mạnh hơn so với tưởng tượng của Mộng Hồng Trần rất nhiều. Sơ hở ban này chỉ là do hắn cố tình bày ra mà thôi.

Mộng Hồng Trần quá bí ẩn, hơn nữa cô còn là một Hồn Đạo Sư, Đái Thước Hành chắc chắn bản thân cô còn có bảo bối bảo mệnh. Cho nên, hắc cố ý lộ ra sơ hở dụ địch xâm nhập, đồng thời còn giả vờ cho đối thủ thấy bản thân như không thể chịu đựng nổi nữa. Xét kinh nghiệm chiến đấu thực tế, Mộng Hồng Trần làm sao sánh được với một người từng trải như Đái Thước Hành? Cánh tay phải của Đái Thước Hành lóe sáng, chính là kỹ năng từ Hồn Cốt, cũng là Hồn Kỹ mà hắc chưa từng sử dụng trong cuộc thi lần này, gọi là Phòng Ngự Tuyệt Đối. Kỹ năng này so với kỹ năng có tên gọi tương tự của công chúa Cửu Cửu có chút khác biệt. Của hắc chỉ sử dụng được trong nháy mắt, hơn nữa mỗi ngày chỉ dùng được một lần. Trong giây phút đó, lực phòng ngự của hắc là vô địch. Điều kiện quan trọng nhất là công kích của đối thủ phải đánh trúng cánh tay phải của hắc. Với tu vi hiện nay của Đái Thước Hành, chỉ cần không gặp phải cường giả bậc Siêu Cấp Đấu La thì hắc có thể kiên trì được 1 giây, đồng thời còn giá hòng công kích của đối thủ. Năng lực của Mộng Hồng Trần rất giỏi, độc của Băng Thiềm kia bản thân Đái Thước Hành cũng khó giải được. Nhưng đúng như Mã Tiểu Đào nói, Hồn Đế bước ra từ nội viện Sử Lai Khắc làm sao lại đơn giản như bình thường? Đái Thước Hành nhờ vào kinh nghiệm lão luyện của mình, rốt cuộc liên tiếp đẩy đối thủ rơi vào tuyệt cảnh. Các trận đấu trước, Mộng Hồng Trần đã tiêu hao lượng Hồn Lực không nhỏ, huống chi cô còn vừa thi triển Băng Hỏa Độc Mão Long Toàn. Cô ngàn vạn lần không ngờ Đái Thước Hành trông có vẻ như đèn cạn dầu lại có thể một bước thay đổi tình thế. Trong tích tắc, một cô bé mười lăm tuổi thiếu kinh nghiệm như cô không khỏi có chút lúng túng. Kiên Nhận Bích không ngừng run rẩy, nhưng vòng ánh sáng bảo hộ phía trong vẫn còn, Mộng Hồng Trần cảm nhận được Hồn Lực trong cơ thể không ngừng trào ra ngoài, khi Bạch Hổ Phá Diệt Sát đến trước mặt cô, Kiên Nhận Bích vừa tiếp xúc với nó được hai giây thì vỡ tan. Lợi trảo Bạch Hổ chạm vào bộ áo giáp Hồn Đạo Khí của cô phát ra những tiếng động kinh người. - Chúng tôi nhận thua. Sư phụ dẫn đội của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư hét to, sau đó, một tia sáng từ trên trời bay thẳng xuống bảo vệ lấy Mộng Hồng Trần. Chỉ trong tích tắc thôi, nhưng bộ áo giáp cấp sáu của Mộng Hồng Trần đã có hơn mười vết

hông. Lực phòng ngự của nó vốn không kém nhưng dưới một kích toàn lực của Đái Thước Hành vẫn không đáng nhắc tới. Nếu không phải sư phụ dẫn đội kia hô to kịp thời có lẽ nó cũng vỡ nát và Mộng Hồng Trần cũng bị đòn tấn công kia đập tan. Cái gì là thực lực? Đây, chính là thực lực tuyệt đối. Hồn Đế Bạch Hồ Đái Thước Hành bằng chính thực lực mạnh mẽ của mình chứng minh cho mọi người thấy, cho dù dưới tình huống vũ hồn bị khắc chế, Sử Lai Khắc vẫn mạnh mẽ như cũ. Khi ánh sáng từ Bạch Hồ Phá Diệt Sát hoàn toàn biến mất, Mộng Hồng Trần vẫn còn trong trạng thái hoảng hốt,. Cô cảm nhận được một cách rõ ràng bản thân vừa trở về từ cõi chết. Kiên Nhật Bích đã hoàn toàn vỡ nát, bộ áo giáp cũng bị hỏng không nhẹ, chỉ còn lại mỗi song kiếm. Mộng Hồng Trần phun ra một ngụm máu, cả người lão đảo đứng không vững, cô phải dùng hai thanh song kiếm trên tay mới miễn cưỡng chống đỡ được cơ thể. Đái Thước Hành lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt cực kỳ nguy hiểm dọa cô rùng mình một cái. Cô biết rõ, nếu không phải bản thân có độc hàn của Băng Thiềm và Hồn Đạo Khí mạnh mẽ thì e là tư cách giao đấu với người ta cũng không có. Càng khiến mọi người bất ngờ chính là Đái Thước Hành liếc mắt nhìn Mộng Hồng Trần một cái rồi bước đi về phía khu vực chờ chiến của chiến đội Sử Lai Khắc. Hắn vừa về đến đã bước đến trước mặt Mã Tiểu Đào, những biến hóa khi sử dụng Vũ Hồn tăng phúc biến mất với tốc độ kinh người. - Đội trưởng, tôi đã không khiến Sử Lai Khắc phải mất mặt. Hai mắt Đái Thước Hành sáng rực nhìn Mã Tiểu Đào nói, đây là lần đầu tiên hắn chủ động gọi Mã Tiểu Đào bằng hai chữ đội trưởng. Mã Tiểu Đào đứng dậy gật đầu với hắn. Đái Thước Hành khoát tay, tháo ra chiếc nhẫn trên bàn tay trái, chiếc nhẫn kia có màu bạc trắng, phía trên là một đầu hổ uy phong lẫm lẫm. - Cho cô. Tôi tin cô có thể sử dụng nó. Đội trưởng, phiền cô, Sử Lai Khắc, không thể thua. Nói xong, hắn liền đặt chiếc nhẫn vào tay Mã Tiểu Đào, sau đó hai mắt nhắm nghiền, cả người ngã xuống. Nhưng Mã Tiểu Đào rất nhanh nắm lấy tay hắn, không để hắn phải ngã xuống đất, đôi môi mím chặt. Đái Thước Hành thẳng nhưng đồng thời vẫn bị kịch độc của Mộng Hồng Trần làm hôn mê, mất hết sức chiến đấu. Nhưng, bằng sức mạnh của mình, hắn đã thắp lên ngọn lửa hừng hực trong lòng những thành viên còn lại. Đúng vậy, Sử Lai

Khắc, không thể thua. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đứng cạnh nhau, hai tay nắm chặt. Giờ phút này, trong bảy người của trận đấu cá nhân, chỉ có hai người bọn họ và Mã Tiểu Đào chưa ra thi đấu. Nhìn thấy những đồng đội của mình, người hôn mê người trọng thương, lòng bọn họ hết sức đau đớn. Vì vinh quang của Sử Lai Khắc, bọn họ cho dù phải trả giá bằng sinh mệnh của mình cũng sẽ không hối tiếc, đây chính là quyết tâm lớn nhất của bọn họ. - Tới lượt ta. Mã Tiểu Đào vừa nói vừa đeo chiếc nhẫn mà Đái Thước Hành vừa đưa cho cô vào tay, chuẩn bị lên sàn đấu. Nhưng đúng lúc này, trọng tài Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự bỗng cao giọng tuyên bố. - Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư chấp nhận bỏ qua các trận đấu còn lại của lượt đấu cá nhân. Học viện Sử Lai Khắc chiến thắng. Song phương nghỉ ngơi chỉnh đốn trong vòng một phút, sau đó tiếp tục đấu lượt trận 2-2-3. Vì hai lượt đấu trước có một số tình huống ngoài ý muốn, nên lượt thứ ba, song phương có thể cử thành viên dự bị tham gia thi đấu. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư nhận thua ao? Mã Tiểu Đào, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều vô cùng kinh ngạc. Đối thủ còn đến ba người, hơn nữa đội trưởng Mã Như Long của bọn họ còn chưa ra thi đấu thế mà đã nhận thua? Vương Ngôn tái mặt nói: - Chiến đội Nhật Nguyệt thật ranh mãnh. Mã Tiểu Đào nhíu mày hỏi: - Có chuyện gì thế Vương lão sư? Sắc mặt Vương Ngôn vô cùng khó coi, hắng trầm giọng nói: - Bọn họ bỏ qua lượt đấu này chính là lấy lui làm tiến. Vì trong mấy người còn lại, không ai có khả năng là đối thủ của người trong lượt đấu cá nhân nữa. Đối với Hồn Đạo Sư, số lượng người thi đấu càng nhiều thì càng có lợi. Hơn nữa, bọn họ có bảy người dự bị, chúng ta chỉ còn ba người. Mà Mộng Hồng Trần ban nãy chỉ hơi thoát lực, nếu cho cô bé một chút thời gian chắc chắn có thể khôi phục lại.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 122: Chấp niệm của Hồn Đế Bạch Hổ (Hạ)

- Lượt đấu 2-2-3 này, trận đầu tiên nhất định là Mã Như Long và Tiêu Hạ Phong, bọn họ tuyệt đối phải tranh thủ thời gian cho hai anh em Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần nghỉ ngơi. Bên chúng ta chỉ còn ba người, cho dù Tiểu Đào một mình chiến thắng thì bọn họ cũng có thể thắng trận còn lại, 1-1 hòa nhau cũng có nghĩa là chúng ta thua. Nghe Vương Ngôn nói thế, ba người liền hiểu ra vấn đề. Như thế còn không phải sao? Bên chiến đội Sử Lai Khắc còn có thành viên dự bị nào nữa? Hòa Thái Đầu và Tiêu Tiêu ư? Thương thế Tiêu Tiêu còn chưa hoàn toàn khôi phục mà Hòa Thái Đầu chỉ là một Hồn Đạo Sư cấp bốn thôi. Trận cuối cùng ba đấu ba, bọn họ nhắm mắt cũng chọn được ba Hồn Đạo Sư cấp bốn, bên phía chiến đội Sử Lai Khắc căn bản không còn chút cơ hội nào nữa. Nói cách khác, trong lượt đấu 2-2-3 này, bọn họ muốn thắng thì phải đánh bại chiến đội Nhật Nguyệt trong hai trận đầu. Mộng Hồng Trần và Tiểu Hồng Trần đều đã bị thương, tình huống không phải quá khó khăn. Nhưng Mộng Hồng Trần biết dùng độc, cộng với tu vi Hồn Vương và cấp bậc Hồn Đạo Sư cấp năm, có thể nói là khá mạnh. Huống chi Mã Như Long và Tiêu Hạ Phong lần lượt là Hồn Đạo Sư cấp sáu và cấp năm, muốn thắng cũng không phải dễ dàng. Cuối cùng sự chênh lệch số lượng của hai đội đã hiện ra rõ rệt. Học viện Sử Lai Khắc chỉ có ba thành viên chính thức đúng là kém xa đối phương. Vương Ngôn thở dài, mặt xám xịt, hãn và cả đội cố gắng lâu như vậy, trả giá nhiều như thế, cuối cùng cũng thất bại sao? Hãn không cam lòng, quả thật không cam lòng. Lượt đấu 2-2-3 mỗi người chỉ được thi đấu một lần nên căn bản bọn họ không có chút cơ hội nào. - Vũ Hạo, Vương Đông. Đúng lúc này, Mã Tiểu Đào đột nhiên xoay người ôm lấy Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. - Trận đầu giao cho tỷ, Trận thứ hai, đối thủ của hai đệ là hai người đã bị thương Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần. Chúng ta hết đường lui rồi, chúng ta nhất định phải cố gắng. Các đệ hãy nhìn xem bên phía chúng ta có bao nhiêu người phải ngã xuống rồi, tất cả đều vì bảo vệ vinh quang của Sử Lai Khắc, lúc này, chúng ta chỉ còn cách dựa vào bản thân mình, Sử Lai Khắc, tất thắng. Hai mắt Mã Tiểu Đào đỏ bừng, chiến ý dâng trào, hoàn toàn không có chút suy sụp vì những lời phân tích của Vương Ngôn. - Nói cho tỷ nghe xem, các đệ làm được không? Giọng nói

của Mã Tiểu Đào đột nhiên cao vút. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liếc mắt nhìn nhau, cả hai thấy rõ sự kiên định trong mắt đối phương, đồng loạt gật đầu. - Sử Lai Khắc tất thắng. Cả hai đồng thanh nói. Giọng nói cả hai thậm chí đã có chút khàn khàn, nhưng ý chí và sự quyết tâm hiện rõ như ban ngày. Thấy ba người như thế, Vương Ngôn cũng ngấn người, giờ phút này, hẳn có cảm giác hồn mình như muốn rời khỏi xác. Những cô bé cậu bé này thật đáng yêu, rất đáng yêu, hẳn không sao diễn tả được tâm trạng lúc này của mình nữa. Nước mắt của hắn lại không kèm được mà rơi xuống, Vương Ngôn bước lên ôm cả ba vào lòng: - Bọn nhỏ, nhờ vào các con. Thao Thiết Đấu La Huyền lão vẫn đứng phía sau không đứng lên, nhưng bình rượu và đũa gà trên tay lão đã không còn nữa, đôi mắt lão đầy sự tang thương, và cũng đã hơi ươn ướt. Bất kể thắng hay bại, những đứa bé này đều khiến học viện Sử Lai Khắc phải tự vào, trong lịch sử Sử Lai Khắc sẽ mãi mãi khắc tên bọn chúng. Các con, học viện Sử Lai Khắc, tự hào vì có những đệ tử như thế. - Thành viên hai đội mời lên sàn đấu. Giọng nói của Thiên Sát Đấu La lại vang lên. Giờ phút này, bất kể là dân chúng hay văn võ bá quan, thậm chí là hoàng đế tướng quân đều im lặng quan sát, trận chung kết này quá phấn khích, mà các trận kế tiếp, còn hơn cả sự phấn khích ban nãy nữa. Bất kể là học viện Sử Lai Khắc hay học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, trận đấu này đều có thể miêu tả bằng hai chữ thảm thiết. Đúng vậy, mà một trận chung kết thảm thiết nhưng đồng thời cũng bộc lộ rõ quyết tâm chiến thắng của cả hai học viện. Đoàn chiến và thi đấu cá nhân, cuối cùng là đến 2-2-3. Với lượt đấu cuối cùng này, một đội chỉ còn 3 thành viên và đội kia là bốn. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, lợi thế đang nghiêng hẳn về phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Nếu học viện Sử Lai Khắc không thể thắng hai trận đầu tiên thì rất có thể, vinh quang suốt ngàn năm qua của bọn họ phải chấm dứt ở đây. Quả nhiên đúng như những gì Vương Ngôn suy đoán, vì tranh thủ thời gian nghỉ ngơi cho Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần, Mã Như Long và Tiêu Hạ Long lần lượt đứng dậy bước lên sàn đấu. Sau một khoảng thời gian nghỉ ngơi, lúc này hồn lực của hai người đã khôi phục không ít. Gần như đã trở về trạng thái mạnh nhất. Còn bên phía học viện Sử Lai Khắc chỉ có mỗi một mình Mã Tiểu

Đào bước ra. - Cô... Thiên Sát Đấu La nhìn Mã Tiểu Đào với vẻ nghi hoặc. Mã Tiểu Đào bình thản nói: - Trận đầu tiên một mình ta đại diện chiến đội Sử Lai Khắc. Chúng tôi chủ động bỏ bớt một người chắc không có vấn đề gì chứ? Hai trận đầu quy định tối đa hai người nhưng không nói rõ là không thể chỉ có một người. Thiên Sát Đấu La thoáng do dự một chút rồi gật đầu nói: - Không có vấn đề. Mã Như Long hí mắt nói: - Mã Tiểu Đào, cô đừng có quá khinh người. Mã Tiểu Đào hừ một tiếng, ngẩng đầu, lạnh lùng nói với hai người đối diện: - Khinh thường hai người thì thế nào? Chỉ có hai người thì một mình bà cô đây cũng lo được. Muốn báo thù cho đồng đội à? Đến đây. Có bản lĩnh thì giết bà đây, nếu không thì, người ra đi tiếp theo sẽ là các người. Cô vừa nói xong, ngay cả Thiên Sát Đấu La đứng bên cạnh cũng khẽ run rẩy, cô gái này quá bừa hăn a! Mã Như Long và Tiêu Hạ Phong làm sao lại không tức giận? Cho dù hai lần trước Mã Tiểu Đào không phải cố tình nhưng đúng là hai đồng đội của bọn họ đã chết trong tay cô. Cừu nhân gặp mặt đã đỏ mắt đừng nói chi Mã Tiểu Đào còn công khai khiêu khích như vậy. Nếu một chọi một thì Mã Như Long không nắm chắc phần thắng nhưng lúc này có thêm Tiêu Hạ Phong, một Hồn Đạo Sư cấp năm thì tình huống không còn giống như trước nữa. Có Tiêu Hạ Phong trợ giúp, hẳn muốn đối phó Mã Tiểu Đào cũng dễ dàng hơn. Tiêu Hạ Phong bị lời nói khích của Mã Tiểu Đào chọc giận suýt chút nữa xông thẳng đến rồi nhưng lại bị Mã Như Long ở bên cạnh kéo lại. - Mã Tiểu Đào, cô nghĩ cô thắng chúng tôi thì bên cô có cơ hội thắng sao? Chẳng lẽ cô nghĩ hai thằng nhóc kia thắng được Mộng Hồng Trần và Tiểu Hồng Trần? Đừng có si tâm vọng tưởng, nằm mơ giữa ban ngày nữa. Các người căn bản không có cách khắc chế được độc của Mộng Hồng Trần. Mã Tiểu Đào mỉm cười nói: - Người nói xàm cái gì đây? Muốn đả kích niềm tin của tôi sao? Người cũng đừng có mơ mộng hão huyền. Cái độc tố chó má đó người tưởng nó mạnh lắm sao? Con nhóc chưa dậy thì đó có dám đấu với bà đây không? Người tốt nhất là bớt nói nhảm mà lo thi đấu đi. Mã Như Long hít sâu một hơi. Hẳn biết rõ Mã Tiểu Đào khó đối phó như thế nào. Đừng thấy bình thường cô nóng nảy nhưng lại là một người vô cùng tinh tế, hẳn thậm chí còn không tưởng tượng ra được rốt cuộc Mã Tiểu Đào mạnh đến mức nào. Mã

Như Long kéo Tiêu Hạ Phong lui về sau, khoảng cách của hai đội dần dần kéo giãn. Trận đấu này, có thể nói là trận so tài của hai vị đội trưởng, cũng là trận đấu với những đệ tử có cấp bậc cao nhất. Nếu Mã Tiểu Đào thắng thì chiến đội Sử Lai Khắc vẫn còn cơ hội, còn nếu cô thua, thì cũng gián tiếp tuyên bố kết quả của trận chung kết này. Mã Tiểu Đào rất nhanh lùi về mép sàn đấu của bên mình, hai mắt lóe ra hàn quang, không biết cô đang nghĩ gì mà sắc mặt càng lúc càng nghiêm nghị. Mã Như Long quay sang nói nhỏ với Tiêu Hạ Phong vài câu, khoảng cách của hai người đột nhiên kéo ra không ít. Cơn mưa phùn vẫn liên tục không ngừng, đối với Hồn Sư thuộc tính Hỏa như Mã Tiểu Đào, thời tiết ẩm ướt như thế này đúng là không thuận lợi chút nào, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn. Sau trận đấu trước, sàn đấu bị càn quét có chút thảm thương, khắp nơi hố to hố nhỏ. Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự lần lượt nhìn hai bên, rốt cuộc trận chung kết sắp kết thúc rồi, tu vi của lão mạnh mẽ vô cùng nhưng phải tập trung tinh thần quan sát trong một thời gian dài cũng không thoải mái gì. - Trận đấu - Bắt Đầu! Hiệu lệnh vừa vang lên, cả người Mã Tiểu Đào lập tức vọt về phía trước đồng thời bay lên trời cao, đôi cánh Phượng Hoàng xuất hiện, cô bay thẳng về phía Mã Như Long và Tiêu Hạ Phong như một ngôi sao băng màu đỏ chói. Cũng ngay lúc đó, cô hát miêng phun ra một tia Phượng Hoàng Hỏa Tuyến, kéo dài theo đường bay. Phản ứng của Mã Như Long và Tiêu Hạ Phong ở bên kia cũng không chậm. Mã Như Long rất rõ nếu đem chiến thuật hấn từng dùng khi đấu với Khương Bằng áp dụng lên Mã Tiểu Đào, tuyệt đối không có tác dụng gì. Trên vai hấn xuất hiện một khẩu pháo màu xanh lam, sau đó, một tia sáng màu tím xanh bắn thẳng ra ngoài. Tiêu Hạ Phong cũng nhanh chóng phối hợp với hấn vô cùng ăn ý. Một mặt bài ra Hồn Đạo Thuần phòng ngự xung quanh, đồng thời chặn đứng công kích Phượng Hoàng Hỏa Tuyến. Trên người hấn liên tiếp xuất hiện các ống phó. Rõ ràng, hấn muốn dùng chính sức nóng của mình phối hợp với Mã Như Long. Hấn là một Hồn Sư hệ Thực Vật, nên trong chiến đội Nhật Nguyệt, hấn là người có thể duy trì trạng thái chiến đấu lâu nhất. Khẩu pháo trong tay Mã Như Long bắn ra tia lửa điện màu tím xanh không phải bắn về phía Mã Tiểu Đào mà bắn thẳng xuống sàn đấu. Nhất thời, một vách tường điện

màu tím xanh bỗng nhiên xuất hiện chặn đứng đường đi của Mã Tiểu Đào. Theo cách nhìn của Mã Như Long, với tính cách ỷ mạnh của Mã Tiểu Đào, nhất định cô sẽ chọn cách mạnh mẽ xông vào, nếu thế thì cô đã rơi vào bẫy của anh rồi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 123: Biến dị, Hắc Phượng Hoàng! (Thượng)

Kiện Hồn Đạo Khí cấp sáu này của Mã Như Long đặc biệt nhất chính là miễn khi chạm vào sẽ hết như ruồi bọ dính vào mạng nhện, không sao thoát ra được. Hơn nữa tất cả năng lượng Lôi Điện bên trong nó còn nháy mắt bao phủ lấy người bị bắt dính. Chuyện này cũng tương đương với việc Mã Tiểu Đào phải chịu đựng một kích toàn lực của nó. Tuy có thể nó vẫn chưa đủ làm cô bị thương nhưng dư sức tranh thủ chút thời gian và mang đến cơ hội cho bọn họ. Có điều, bọn họ không ngờ, cả người Mã Tiểu Đào đang bay vọt về trước bỗng ngừng lại, sau đó, bỗng nhiên Hồn Hoàn thứ sáu trên người cô lóe sáng. Con mẹ nó, Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ. Mã Như Long thầm mắng, sắc mặt có chút khó coi. Hồn Kỹ thứ sáu của Mã Tiểu Đào dễ cản trở vậy sao? Cộng thêm tầng ánh sáng ẩn chứa lôi điện lúc này vô tình đã trở thành tầng bảo hộ của bộ nữa. Khẩu pháo màu vàng từng mang đến rắc rối cho chiến đội Sử Lai Khắc lại một lần nữa xuất hiện, hai mắt Mã Như Long híp lại, khẩu pháo tức thì sáng lên, chuẩn bị bắn thẳng về phía Mã Tiểu Đào. Vì Mã Tiểu Đào đang thi triển Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ nên nếu di chuyển sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn. Bên phía Mã Như Long, Tiêu Hạ Phong giúp hấn lo mặt phòng ngự, mạnh mẽ chuẩn bị đỡ lấy Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ, nhưng lúc này nếu Mã Tiểu Đào trúng đòn công kích của anh nhất định cũng chịu tổn thất không nhỏ. Xét về phương diện nhanh nhạy, tùy cơ ứng biến, phản ứng của Mã Như Long không những nhanh còn sử dụng những phương pháp cực kỳ hữu hiệu. Nhưng, Phượng Hoàng Lưu

Tinh Vũ lại không xuất hiện như mọi người vẫn tưởng, khi khẩu đại pháo màu vàng xuất hiện trên người Mã Như Long, Mã Tiểu Đào bỗng nhiên lùi nhanh về sau. Cùng lúc đó, cô vung tay đánh vào không khí, một quả cầu lửa mạnh mẽ đánh thẳng vào tầng ánh sáng chứa lôi điện trước mặt. Lôi điện nháy mắt co rút, ôm trọn lấy quả cầu lửa và nổ mạnh. Trong tích tắc này, bóng hình Mã Tiểu Đào bỗng nhiên trở nên mờ ảo. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, đôi cánh lửa sau lưng cô vỡ mạnh với tốc độ kinh người, cô liên tục thay đổi vị trí khắp bầu trời, thậm chí còn để lại một dãy ảo ảnh nối tiếp nhau. Mã Như Long kinh ngạc phát hiện mình không có cách nào bắt kịp hành động và nhắm được vị trí của cô. Đây là loại năng lực gì? Rất rõ ràng, đây không phải Hồn Kỹ, vì Hồn Hoàn trên người cô không có cái nào nhấp nháy, vậy chỉ có thể là tuyệt học của Hồn Sư. Song phương tuy chưa thực sự va chạm nhưng cũng đã bắt đầu ngầm đấu đá với nhau. Lúc này, sự chênh lệch số lượng người giữa hai đội đã phát huy tác dụng, Hồn Đạo Pháo Đài của Tiêu Hạ Phong đã lắp ráp xong. Từng luồng sáng rực rỡ cuộn sóng xuất hiện. Quả cầu ánh sáng, tia ánh sáng, còn có một quả cầu kim loại bay lên không trung theo quỹ tích parabol nữa. Hỏa lực mạnh mẽ của Hồn Đạo Pháo Đài nháy mắt bùng nổ. Mã Như Long chỉ chờ có thể, hai tay hắt hợp lại bên người, một vòng tròn rực rỡ ánh kim xuất hiện, sau đó, Hồn Hoàn trên người hắt lần lượt phát sáng, khí thể nháy mắt tăng lên rất nhiều, khẩu đại pháo màu vàng cũng đã biến mất, thay vào đó, là một thanh kiếm thật lớn màu đỏ chói. Hồn Đạo Khí Cận Thế? Mã Như Long từ lúc nào chuyển từ công kích cự ly xa sang cự ly gần thế này? Hôm nay là lần đầu tiên thanh kiếm này được xuất hiện trên sàn đấu, Mã Như Long nhận nhận bấy lâu rồi cuộc cũng đã lật ra con bài tẩy của mình. Không thể không nói, một khi Hồn Đạo Sư toàn lực bùng nổ, lực công kích mạnh mẽ vô cùng. Mã Tiểu Đào tuy rằng đã cố hết sức tránh né nhưng vì Tiêu Hạ Phong không tiếc Hồn Lực sử dụng hết mọi Hồn Đạo Khí có khả năng công kích tấn công cô làm cô cũng có chút luống cuống tay chân. Cùng là chiến pháp Hồn Đạo Pháo Đài nhưng cái do người của chiến đội Nhật Nguyệt sử dụng mạnh hơn những Hồn Đạo Sư của các học viện bình thường rất nhiều. Công kích của Tiêu Hạ Phong lại còn chuyên về tính bao phủ, vừa nổ vừa bắn, lần lượt

thay đổi các dạng công kích khác nhau. Cả sàn đấu giống như đang có chương trình bắn pháo hoa, rực rỡ vô cùng lại còn không để thừa một chút khe hở nào. Mã Tiểu Đào liên tục thay đổi vị trí, cái nào tránh được sẽ cố gắng tránh, dĩ nhiên không thể lúc nào cũng thành công rồi. Xét thực lực, đúng là Mã Tiểu Đào hơn hẳn Đái Thước Hành nhưng về sức mạnh cơ thể, cô tuyệt đối không thể nào bì được với Đái Thước. Rơi vào đường cùng, cô chỉ có thể dùng hai cánh phượng hoàng sau lưng tạo thành lá chắn, vận dụng hồn lực di chuyển toàn diện ngăn cản tên Tiêu Hạ Phong đang điên cuồng công kích kia. Mã Tiểu Đào tuy không phải Hồn Đạo Sư nhưng về phương diện và cách thức chiến đấu của bọn họ cô vẫn biết đôi chút. Với thực lực của Hồn Đạo Sư cấp năm của Tiêu Hạ Phong mà có thể áp chế được một Hồn Đế như cô thì lượng Hồn Lực cần tiêu hao phải rất lớn. Chỉ cần hắn liên tục công kích thì không bao lâu nữa, sự trợ giúp của hắn dành cho Mã Như Long sẽ giảm đi rất nhiều. Càng ở thời điểm quan trọng, Mã Tiểu Đào lại càng bình tĩnh. Cô một bên ngăn cản công kích của Tiêu Hạ Phong, một bên chú ý mọi động tĩnh của Mã Như Long. Rõ ràng, Tiêu Hạ Phong chỉ muốn cầm chân cô, còn người có uy hiếp thật sự đến cô chỉ có anh chàng đội trưởng Mã Như Long kia. Hai tay Mã Như Long nắm chặt lấy đuôi kiếm, từ từ nâng thanh kiếm lên cao. Thân kiếm phát ra ánh sáng màu vàng kim rực rỡ, có thể thấy, từ mũi kiếm kéo dài đến chuôi kiếm có đến chín cái pháp trận. Ánh sáng màu vàng kim càng lúc càng tỏa ra rực rỡ, từng tia sáng không ngừng bắn lên không trung. Khi Mã Như Long đẩy thanh kiếm lên, có vẻ mất rất nhiều sức, hai đồng tử của hắn dần dần biến thành màu vàng sậm. - Tĩnh lại đi, Thẩm Phán Chi Kiếm. Mã Như Long hét lớn một tiếng, hồn lực trong cơ thể rót vào thanh kiếm với tốc độ kinh người. Vì hắn rót hồn lực vào quá nhiều nên thậm chí còn có thể thấy từng vòng ánh sáng trắng từ dưới chân hắn dâng lên, lướt qua cơ thể, cuối cùng dừng lại ở hai tay rồi mới chui vào thanh kiếm. Mà thanh kiếm nhấp nháy ánh sáng vàng kim cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa. Từ chuôi kiếm, ánh sáng màu vàng kim nhanh chóng co rút lại dần dần phân thành hai màu. Một bên kiếm hóa thành màu trắng, bên còn lại biến thành màu đen. Hai màu sắc đối lập nhau, ầm ầm còn phát ra ánh kim rực rỡ trông có chút quỷ dị

kỳ quái. - Bì vi hắc ám, định tội dị đoan. (Kia là hắc ám, khép tội dị đoan). Hai tay Mã Như Long nắm chặt thanh kiếm chỉ thẳng về phía Mã Tiểu Đào, đồng thời còn đặc biệt quay mũi kiếm màu đen về gần phía cô nữa. Nhất thời, một tia sáng màu đen từ trên không trung lóe lên rồi vụt tắt. Ngọn lửa màu đỏ rực bao phủ cơ thể cô tức thì cháy mạnh, nhưng khi ánh sáng màu đen đó xuất hiện, không hiểu tại sao lực phòng ngự của ngọn lửa phượng hoàng lại không có tác dụng, tia sáng màu đen cứ thế chui vào cơ thể cô. Mã Tiểu Đào bỗng cảm thấy cơ thể mình có gì đó khác người, ngọn lửa phượng hoàng màu đỏ rực nháy mắt biến thành màu đen, cảm giác hắc ám u ám truyền khắp toàn thân. Ngay cả Tà Hỏa đã bị áp chế của cô cũng nương theo đó mà chui ra, hợp lại một chỗ với ngọn lửa màu đen ấy, cô càng lúc càng cảm thấy mình không thể khống chế nó nữa. Đây là Hồn Đạo Khí gì thế này? Mã Tiểu Đào thật sự giật mình, lần đầu tiên cô gặp phải tình huống quỷ dị như thế này, công kích từ Hồn Đạo Khí của đối phương căn bản không thể phòng ngự sao? Cũng cùng lúc đó, phần màu trắng trên thanh kiếm của Mã Như Long bỗng nhiên lóe sáng, một quang minh màu vàng mang theo hơi thở quang minh nháy mắt bành trướng bao phủ khắp sàn đấu. Mã Tiểu Đào kêu thảm một tiếng, ngọn lửa màu đen trên người cô bắt đầu bốc lên từng đoàn sương mù, đồng thời hơi thở quang minh kia khi vừa phủ xuống người cô, cô liền cảm thấy ngọn lửa phượng hoàng trong cơ thể mình bắt đầu di chuyển tán loạn, giống như muốn chạy thoát khỏi cơ thể cô vậy. Mã Như Long mỉm cười đắc ý, bố cục hoàn mỹ của hắn rốt cuộc cũng thành công. Lúc trước, khi hắn chiến đấu với Khương Bằng đã từng nói, là một Hồn Sư, chỉ khi nào sử dụng Hồn Đạo Khí do tự bản thân mình làm ra mới phát huy được tác dụng cao nhất. Những lời này, căn bản không phải nói cho Khương Bằng nghe mà dành cho những thành viên học viện Sử Lai Khắc đang ngồi dưới khán đài kia. Thực tế, thanh Thâm Phán Chi Kiếm hắn đang sử dụng này, bản thân hắn có khả năng chế tạo ra không? Dĩ nhiên là không rồi, đây là một kiện Hồn Đạo Khí Cận Thế cấp tám, hơn nữa còn là loại cao cấp nhất nữa. Mỗi một nửa phần kiếm của nó đều có kết hợp thêm hơi thở quang minh hoặc hắc ám. Đầu tiên, bắn hơi thở hắc ám vào người đối thủ, sau đó sử dụng hơi thở quang minh xét xử đối thủ. Nếu đối

thủ có cấp bậc thấp nó còn có thể nháy mắt làm hồn lực đối phương hoàn toàn tan rã, thậm chí nếu không may còn bị hủy diệt hoàn toàn. Mã Như Long bất quá chỉ là Hồn Đạo Sư cấp sáu, lần này hắn muốn sử dụng Hồn Đạo Khí cấp tám cũng phải trả cái giá không nhỏ. Mã Tiểu Đào lúc này không thể quan sát xung quanh nên không thấy trước ngực hắn có một cái trận pháp đỏ như máu đang bùng sáng, mãnh mẽ thiêu đốt. Đây là một kiện Hồn Đạo Khí cấp bảy khác, tên là Tế Điện Chương, lấy Sinh Mệnh Lực và tiềm năng của bản thân làm tế phẩm, nháy mắt có thể giúp cơ thể hắn bùng phát mạnh mẽ, vì thế hắn mới có thể sử dụng Thẩm Phán Chi Kiếm. Có điều dĩ nhiên hắn không thể sử dụng nó trong một thời gian dài, nhưng không sao, bấy nhiêu đã đủ để hắn giải quyết Mã Tiểu Đào. Mã Như Long làm sao không biết dù trận này mình thấy bại, trận kế tiếp huynh muội Tiểu Hồng Trần chiến thắng thì bọn họ cũng chiến thắng. Nhưng, cũng giống như Đái Thước Hành, hắn không muốn quyền quyết định thắng bại lại rơi vào tay người khác, vì hắn còn là đội trưởng của chiến đội Nhật Nguyệt nữa. Cho nên, hắn không tiếc trả phá, dù trong vòng một năm tới, tu vi không thể tăng thêm cũng quyết tâm sử dụng thanh kiếm này. Chuôi kiếm này chỉ khi nào gặp Hồn Sư có vũ hồn thuộc tính Quang Minh hoặc Hắc Ám mới không có tác dụng, nhưng Mã Tiểu Đào lại là Hồn Sư thuộc tính Hỏa. Nghe Mã Tiểu Đào kêu lên thảm thiết, Mã Như Long liền cảm thấy cái giá mình phải trả thật xứng đáng, trong lòng hắn bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác khó tả. Đồng đội của hắn, hắn đã có thể báo thù cho họ rồi. Lòng tin chiến thắng của hắn nháy mắt đã dâng đến cực điểm, Mã Như Long đột nhiên bước về trước một bước, Thẩm Phán Chi Kiếm trong tay chém thẳng về phía Mã Tiểu Đào. Trong tích tắc hắn suy nghĩ những điều trên, Mã Tiểu Đào ở bên kia cũng đồng thời phát sinh dị biến. Ngọn lửa Phượng Hoàng của cô đã hoàn toàn biến thành màu đen, Tà Hỏa trong cơ thể cô theo sự dẫn dắt của Hắc Ám Lực đã bắt đầu tràn ra ngoài. Ngọn lửa Phượng Hoàng lúc này với màu sắc đen tối, điên cuồng dâng lên, tàn sát trong cơ thể cô.

DAOTIEUVU

Chương 123: Biến dị, Hắc Phượng Hoàng! (Trung)

Mã Tiểu Đào đã không thể khống chế bản thân nữa. Bên ngoài, hơi thở quang minh điên cuồng áp bức làm ngọn lửa hắc ám của cô tán loạn khắp nơi, còn bên trong, Tà Hỏa kết hợp cùng Hắc Ám tàn sát điên cuồng. Cô có cảm giác bản thân mình như muốn hồng đến nơi rồi. Hơi thở Tà Ác trên người cô gần như là một bộ phận của Hắc Ám nên tác dụng của Thẩm Phán Chi Kiếm với cô còn cao hơn người thường gấp mấy lần, hai mắt màu đỏ rực của cô cũng nháy mắt hóa thành màu đen như mực. Như vậy là kết thúc sao? Mình thua sao? Học viện Sử Lai Khắc thua sao? Vinh dự của Sử Lai Khắc.... Lòng cô không ngừng giãy giụa, cô không cam lòng, một loạt sự kiện trước đây ào ào xuất hiện trong đầu cô. Giang Nam Nam ngã xuống, Từ Tam Thạch ngã xuống, Bối Bối ngã xuống, Lăng Lạc Thần cũng vậy. Ngay cả Đái Thước Hành vì chiến thắng Độc Hồn Sư của đối phương mà không ngại liều mạng. Tất cả mọi người đều vì chiến thắng, vì vinh dự của Sử Lai Khắc mà không tiếc sinh mệnh, cô là đội trưởng, chẳng lẽ lại cứ thế này mà bỏ cuộc sao? Con mẹ nó, bà đây không phục, bà không tin trên đời này có cái lực lượng chó mà gì có thể xét xử được cô. Sự uất ức kết hợp với ý chí mạnh mẽ, dự vọng khát khao chiến thắng đồng loạt bộc phát. Thân là đệ tử đích truyền của viện trưởng hệ Vũ Hồn, bất kể là thực lực, thiên phú của Mã Tiểu Đào đều có thể nói là nổi bật trong nổi bật của các đệ tử nội viện. Cô không chỉ mạnh hơn các bạn đồng lứa mà còn là hy vọng tương lai của học viện Sử Lai Khắc. Vốn với thiên phú của cô, cô thậm chí còn có thể tiến xa hơn, trở thành người đầu tiên dưới hai mươi tuổi ở học viện Sử Lai Khắc có thể trở thành cường giả bậc Hồn Thánh. Đáng tiếc, vì cô cần thời gian áp chế Tà Hỏa nên mới kéo dài thời gian tu luyện của cô, kết quả mới thành ra thế này. Giờ phút này, dưới tình huống hoàn toàn bùng nổ cộng với ý chí kiên quyết và chấp niệm không thể buông bỏ, vũ hồn của cô bắt đầu xảy ra biến dị. Phượng Hoàng, là chúa tể của loài chim, cho dù ở Long Tộc

cũng có thể sánh ngang với Cự Long mạnh mẽ nhất. Mà bên trong Phượng Hoàng, huyết mạch tinh thuần nhất dĩ nhiên là Hỏa Phượng Hoàng. Nhưng, Hỏa Phượng Hoàng lại không phải là duy nhất. Trong cơ thể Mã Tiểu Đào, đa số huyết mạch Phượng Hoàng đều là huyết mạch tinh thuần, nhưng vì bị ảnh hưởng của Tà Hỏa mà cô vĩnh viễn không thể trở thành một Hỏa Phượng Hoàng thật sự. Nhưng, trong tích tắc này, huyết mạch trong cơ thể cô bỗng nhiên phát sinh biến hóa, lấp đầy nó là sự tuyệt vọng và hung ác, mang theo ý niệm phá hoại và hủy diệt vô cùng vô tận, Phượng Hoàng Hắc Ám. Lần đầu tiên trong bộ tộc Hỏa Phượng Hoàng xuất hiện một hình thái vũ hồn mới, Hắc Phượng Hoàng. Một tiếng phượng ngâm thật thanh thoát vang lên từ miệng Mã Tiểu Đào, đồng thời, nhát chém của Thẩm Phán Chi Kiếm cũng đã bắt đầu bay về phía cô. Có thể thấy rõ ràng, ngọn lửa màu đen khi gặp phải nhát chém kia lập tức tán loạn với tốc độ kinh người, một kiếm này hạ xuống cũng là lúc trận đấu này chấm dứt. Dĩ nhiên trước lúc đó, Thiên Sát Đấu La hắc phải bay đến chắn trước người Mã Tiểu Đào. Nhưng, trong thời khắc quan trọng này, ngọn lửa màu đen đang không ngừng hóa thành sương mù quanh cơ thể Mã Tiểu Đào bỗng nhiên ngưng tụ lại, sau lưng cô, xuất hiện một ảo ảnh thật lớn. Đó là một con Phượng Hoàng màu đen sậm, so với Tà Hỏa Phượng Hoàng ngày trước của cô thì nhỏ hơn một chút. Nhưng màu đen như mực từ cơ thể nó trông như một vực sâu không đáy, hơi thở khủng bố không ngừng tỏa ra xung quanh. Nhất là đôi mắt màu đen kia, vừa nhìn vào đôi mắt ấy, cả người liền bị một cảm giác tuyệt vọng bao phủ. - Không tốt, Tiểu Đào biến dị. Thao Thiết Đấu La Huyền Lão bỗng nhiên đứng lên. Ánh mắt toát ra vẻ nghi ngờ, vì ngay cả một người dày dặn kinh nghiệm như lão mà cũng không có thể nhìn ra lần biến dị này của Mã Tiểu Đào là tốt hay xấu. Ngọn lửa đen như mực kia lại một lần nữa phụt lên tạo thành đôi cánh sau lưng Mã Tiểu Đào, cả người cô tức thì bay lên không trung, nhanh nhẹn tránh đi nhát chém của Thẩm Phán Chi Kiếm. Không thể nào? Mã Như Long mở to mắt nhìn chằm chằm tình huống vừa phát sinh. Phải biết rằng Sinh Mệnh Lực của hắn đang càng lúc càng bị thiêu đốt với tốc độ kinh khủng, nếu không thể giải quyết Mã Tiểu Đào thì hắn phải lập tức ngưng sử dụng Thẩm Phán Chi Kiếm, nếu không

sự cản trở kia sẽ không chỉ đơn giản là một năm bị đình trệ tu vi. Mả Tiểu Đào ngẩng đầu lên, mái tóc đỏ rực của cô đã hóa thành màu đen. - A. Mả Tiểu Đào thét lên một tiếng chói tai, cô mở mắt ra một lần nữa, đôi mắt đã biến thành màu tím sáng lấp lánh mang theo hơi thở vô cùng khủng bố. Một tia sáng màu vàng nháy mắt hóa thành một lưỡi đao thật lớn, điên cuồng quét ngang kèm theo tiếng hồ gầm hết sức chói tai. Mục tiêu của lưỡi đao này là Thảm Phán Chi Kiếm, khi cả hai va chạm vào nhau liền phát ra một loạt tiếng nổ ầm ầm. Mả Như Long liếc mắt nhìn liền trông thấy thanh kiếm Thảm Phán kia đột nhiên dừng lại trên không trung, còn trên tay Mả Tiểu Đào không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh chiến đao thật lớn. Đây là vật nằm bên trong chiếc nhẫn ban nãy Đái Thước Hành đưa cho cô, cũng là kiện Hồn Đao Khí Cận Thể cấp tám lần trước hần mua được trong buổi đấu giá, Phách Hồ Luyện Hồn Đao. Chuôi đao này dài bốn thước sáu, sống đao nơi rộng nhất đến chừng một tấc, hình dạng y hệt một thanh đao Trảm Mã, ở phần bao của chuôi đao là một đầu khung xương có hình đầu hổ. Xét phẩm chất có lẽ nó thua thanh kiếm Thảm Phán, muốn phát ra uy lực của nó cần cường giả bậc Hồn Thánh mới được. Khi Mả Tiểu Đào nhận chiếc nhẫn kia đã hiểu ý của Đái Thước Hành muốn gì, cô cũng tin mình có thể thiêu đốt sức mạnh, nháy mắt sử dụng thanh đao công kích vài lần. Nhưng, cô ngàn vạn lần không thể ngờ mình lại sử dụng nó trong tình huống này. Sau khi trở thành Hắc Phượng Hoàng, cô cảm nhận khí tức của mình đã thay đổi khác xa ngày trước. Cho dù thanh Phách Hồ Luyện Hồn Đao yêu cầu tu vi Thánh Hoàng nhưng khi cô chạm tay vào, nó cũng không thể ngăn cản cô sử dụng. Một đao kết thúc, ngọn lửa mau đen kia nháy mắt đã truyền vào thanh đao, Mả Tiểu Đào lại hét lớn một tiếng, Hắc Phượng Hoàng nháy mắt chui vào bên trong Phách Hồ Luyện Hồn Đao, sau đó, hai tay cô nắm chặt đuôi kiếm, cả người xoay một nửa vòng, chém ra một đao. Lúc này, rốt cuộc Mả Như Long cũng hiểu, tu vi bản thân không thể nào bì kịp Mả Tiểu Đào, hần miễn cưỡng lắm mới có thể sử dụng Thảm Phán Chi Kiếm, ban nãy khi xuất ra một kiếm thứ hai, bản thân hần đã gần như không thể khống chế nổi thanh kiếm. Một luồng sáng màu đen lóe lên, nháy mắt lưỡi đao mang theo tiếng hồ gầm đã đến ngay trước mặt hần. Vô Dịch Hộ Tráo lóe

sáng, nhưng, một màn kinh khủng xuất hiện khiến mọi người ai cũng phải giật mình. Vô Dịch Hộ Tráo vốn có thể trụ những ba giây nhưng lúc này nháy mắt đã vỡ tan, cả người Mã Như Long rầm một cái rơi xuống bên trên bức màn phòng hộ. Mã Tiểu Đào cầm thanh Phách Hồ Luyện Hồn Dao lập tức chuyển hướng sáng Tiêu Hạ Phong. Ban này, Tiêu Hạ Phong vừa trông thấy Mã Tiểu Đào đã điên cuồng công kích, lúc này thấy cô chuyển mục tiêu sang mình liền hoảng sợ tái mặt, còn những Hồn Dao Khí cấp năm trên người hấn dường như đều đồng loạt có vấn đề, những đòn tấn công vào Mã Tiểu Đào nháy mắt đều tan chảy trước ngọn lửa màu đen đang bao quanh người cô, không để lại một chút dấu vết nào. Chiến thuật mà Mã Như Long và Tiêu Hạ Phong đã bàn bạc với nhau là, để Tiêu Hạ Phong tranh thủ thời gian, còn Mã Như Long tìm cơ hội sử dụng Thẩm Phán Chi Kiếm. Thẩm Phán Chi Kiếm là một Hồn Dao Khí cấp tám đỉnh, gần như là Hồn Dao Khí cấp chín rồi, hơn nữa còn là một kiện Hồn Dao Khí Cận Thể. Đừng nói là Hồn Đế, cho dù là Hồn Thánh hay Hồn Đấu La, dưới tình huống thuộc tính bị áp chế đều không thoát được. Minh Đức Đường đã thí nghiệm rất nhiều lần, một Hồn Đế cấp 69 cũng khó mà đỡ được một kích của nó. Nên có thể nói, đây là đòn sát thủ mạnh nhất của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Dao Sư trong cuộc thi này, các trận đấu trước bọn họ không sử dụng đến cũng vì muốn ngăn đợt sóng dữ cuối cùng này. Nhưng, có những chuyện con người không thể ngờ được, kiện Hồn Dao Khí kì quái này lại có thể khiến Mã Tiểu Đào phát sinh biến dị, chẳng những khôn giải quyết được cô mà còn giúp cô mạnh mẽ hơn nữa. Nhìn xem, trong ngọn lửa đen tối đó, thậm chí còn không nhìn thấy được Hồn Hoàn trên người cô nữa, khi ánh đao chém xuống, Tiêu Hạ Phong dừng nói là ngăn cản, cho dù muốn tránh cũng không tránh được. Nhát chém màu đen ấy như điên cuồng cắn nuốt ánh sáng, ngay cả sàn đấu rộng trên trăm mét kia cũng bị phân thành hai nửa. Đúng lúc này, một tia sáng chợt xuất hiện trước mặt Tiêu Hạ Phong, là Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự sử dụng Thuấn Di. Một tấm lá chắn hình ngôi sao năm cánh xuất hiện trước mặt hắn, chặn đứng lưỡi đao đang bổ xuống kia. Ầm. Hắc điểm bắn ra tứ phía, nháy mắt bao phủ lấy một khu vực thật lớn, những nơi tiếp xúc với nó đều bị nhiệt độ nung nóng tan

cháy, nháy mắt khắp nơi đều trở thành biển lửa, có một số nơi bị hỏa diễm bám nhiều đã nhanh chóng bị hòa tan sụp xuống tạo thành một cái hố thật lớn. Phách Hồ Luyện Hồn Dao vừa bị chặn đứng, ánh mắt Mã Tiểu Đào lập chuyển sang Mã Như Long đang rơi xuống sàn đấu. Hai tay cô nắm chặt cán dao, đôi mắt màu tím lóe sáng, hơi thở khùng bổ bùng nổ, cô hét to một tiếng, thanh dao liền được vung lên chuẩn bị một kích kế tiếp. - Dừng tay, trận đấu đã kết thúc. Giọng nói có chút dồn dập của Hoàng Tân Tự vang lên, thanh Phách Hồ Luyện Hồn Dao trên tay cô vẫn hiên ngang trên bầu trời, không có dấu hiệu hạ xuống. Ngọn lửa màu đen thoáng vơi đi vài phần, lát sau cô mới chậm rãi hạ thanh dao xuống, nhưng đôi mắt màu tím vẫn lộ rõ sự hung ác. Bản thân vị Phong Hào Đấu La Hoàng Tân Tự lúc này cũng có chút chật vật. Một luồng sáng lại xuất hiện, hắt nhanh chóng bao phủ lấy Tiêu Hạ Phong đi đến trước mặt Mã Như Long, trường bào của lão lúc này đã có chút rách nát, ngay cả tóc cũng bị cháy một chút.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 123: Biến dị, Hắc Phượng Hoàng! (Hạ)

Đây là tình huống gì? Tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi, không ai ngờ thực lực của Mã Tiểu Đào lại mạnh như vậy. Ngay cả cường giả bậc Phong Hào Đấu La, Hoàng Tân Tự sử dụng vũ hồn Thiên Sát Cô Tinh dưới tình huống thuận phòng ngự cũng không thể ngăn cản hoàn toàn ngọn lửa màu đen của Mã Tiểu Đào. Nương theo tiếng hét tuyên bố trận đấu kết thúc của Hoàng Tân Tự, một bóng người từ phía khu vực chờ chiến của học viện Sử Lai Khắc bay vọt lên sàn đấu. - Tiểu Đào, bình tĩnh. Giọng nói trầm thấp của Huyền lão vang lên. Mã Tiểu Đào rùng mình một cái, sau đó cơ thể cô không ngừng run rẩy, dường như cô đang phải chịu đựng rất nhiều đau đớn. Huyền lão giơ tay lên dành về phía gáy của cô, hai tay Mã Tiểu Đào giật giật trông như muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng lại buông xuôi để Huyền

lão đánh mình ngất xỉu. Huyền lão bế lấy cô, sau đó, một quang sáng màu vàng rực rỡ xuất hiện ôm trọn lấy cơ thể cô, ngọn lửa màu đen của cô vẫn bao phủ lấy cơ thể, dù bị quang sáng màu vàng của Huyền lão áp chế nhưng vẫn không ngừng bùng cháy, dùng cách gì cũng không chịu biến mất. Khi Huyền lão về đến khu vực chờ chiến, sắc mặt đã vô cùng nghiêm trọng. Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Vương Ngôn cùng bước đến. Hoắc Vũ Hạo vừa định đón lấy Mã Tiểu Đào từ tay Huyền lão liền bị tầng ánh sáng màu vàng của Huyền lão cản lại. - Không được. Hoắc Vũ Hạo lặng người. - Huyền lão, mỗi lần đều là đệ tử giúp tỷ tỷ áp chế Tà Hỏa trong người. Huyền lão lắc đầu, sắc mặt lại càng khó coi hơn. - E là lần này không đơn giản chỉ là Tà Hỏa. Vũ Hồn của cô bé đã bị tác động phát sinh biến dị, chỉ sợ... Vương Ngôn hoảng sợ tái mặt: - Huyền lão, chẳng lẽ, Tiểu Đào nó... Huyền lão hơi gật đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ tiếc thương. Vương Ngôn hét lên: - Làm sao có thể? Tất cả là do cái kiện Hồn Đạo Khí chết tiệt của chiến đội Nhật Nguyệt, chúng ta đi tìm bọn họ tính sổ. Huyền lão lắc đầu nói: - Vô dụng thôi, vũ hồn của Tiểu Đào bị biến dị mặc dù do kiện Hồn Đạo Khí của đối phương châm ngòi nhưng căn nguyên lại không phải vì kiện Hồn Đạo Khí đó. Hiện giờ tình huống của Tiểu Đào cực kỳ không ổn định, ta chỉ có thể cố gắng dùng hồn lực ngăn chặn Vũ Hồn trong cơ thể nó biến dị, việc còn lại phải chờ khi trở về học viện xem Mục Lão có biện pháp nào không. Hoắc Vũ Hạo nghe hai người nói chuyện không hiểu mô tê gì, lòng lại càng lo lắng hơn. - Huyền lão, rốt cuộc tỷ tỷ bị sao thế? Đệ tử có Cực Hạn Chi Băng, có thể giúp tỷ ấy không? Huyền lão liếc mắt nhìn hắn rồi thở dài nói: - Nếu tu vi của ngươi ngang bằng Tiểu Đào thì vẫn còn cơ hội. Tiếc là thực lực của ngươi hiện giờ kém nó quá xa. Cho dù có thử thì chắc chắn nháy mắt sau cũng bị ngọn lửa của nó cắn nuốt sạch sẽ. Lần này Tiểu Đào gặp phiền toái không nhỏ, rất có thể sau này nó sẽ trở thành một Tà Hồn Sư. - Cái gì? Khi nghe thấy ba chữ Tà Hồn Sư, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông mới hiểu tình huống hiện nay nghiêm trọng đến mức nào. Ngọn lửa Phượng Hoàng của Mã Tiểu Đào bất ngờ xảy ra biến dị theo chiều hướng này, khó trách một người có thực lực mạnh mẽ như Huyền lão cũng không có biện pháp giúp đỡ cô. Hai mắt Huyền lão lộ rõ vẻ đau khổ: - Vũ hồn Tà Hỏa

Phượng Hoàng của Tiểu Đào vốn là Thú Vũ Hồn cao cấp nhất. Lần này biến dị đúng là sẽ càng thêm mạnh mẽ nhưng lúc này trong cơ thể nó, Tà Hỏa lại chiếm ưu thế. Nên nếu có biến hóa, nhất định sẽ đi theo chiều hướng Hắc Ám, thậm chí còn ảnh hưởng rất nhiều đến thần chí của nó nữa. Lúc này ngọn lửa màu đen của nó đã gần như đạt đến mức Cực Hạn Chi Hỏa rồi. Tu vi của nó một bước tăng vọt đến cấp 70, thế nên lúc này cho dù là cường giả bậc Đấu La cũng không thể khống chế nó nổi, nếu cứ để nó tiếp tục phát triển, e là, sẽ mang đến đại họa cho đại lục. Hoắc Vũ Hạo hít sâu một hơi, đau lòng nói: - Tỷ tỷ. Hắn chỉ mới nhận Mã Tiểu Đào làm tỷ tỷ được mấy ngày, từ sau khi mẹ hắn qua đời, hắn là một cô nhi, vất vả lắm mới có được một người thân, vậy mà giờ phút này người đó gặp phải tai nạn có thể trở thành Tà Hồn Sư, lòng hắn đau đớn và tức giận đến mức nào không cần nghĩ cũng biết. Trên sàn đấu, Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự cũng không có thúc dục bắt đầu trận đấu kế tiếp vì hiện giờ sàn đấu bị hư hỏng quá nặng, ngọn lửa Phượng Hoàng màu đen của Mã Tiểu Đào phải mất chừng 10' mới hoàn toàn biến mất, sau đó, các Hồn Sư thuộc tính Thổ mới có thể bắt đầu sửa chữa sàn đấu. Sau trận đấu này, bầu không khí trầm thiết càng lúc càng nồng đậm, mỗi người ở đây, dù là thi đấu hay đứng xem đều có cảm giác không thở được. Chiến đội Sử Lai Khắc chiến thắng nhưng đồng thời, vị Hồn Đế có thực lực mạnh nhất của bọn họ cũng xảy ra chuyện. Hiện giờ, số lượng người còn có thể thi đấu của hai đội chênh lệch quá rõ, nếu trận kế tiếp Sử Lai Khắc thua vậy thì chức quán quân bọn họ nắm giữ bấy lâu nay rất có thể sẽ phải đổi chủ. Huyền lão thở dài một tiếng nói: - Quên đi, chúng ta bỏ cuộc. Lão vừa nói xong, Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Vương Ngôn đứng bên cạnh đều tái mặt. Gương mặt già nua của Huyền lão chảy dài hai hàng lệ: - Mấy đứa nhỏ, các con đã vì học viện trả giá rất rất nhiều rồi. Làm sao học viện có thể đành lòng nhìn các con vì những hư danh này mà rơi xuống vực sâu được? Thực lực Tiểu Đào mạnh như thế cuối cùng cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu tiếp theo, đến lượt hai con, thì tổn thất của học viện không còn là một con số nhỏ nữa. Ta không thể để các con tiếp tục liều mạng bảo vệ cho cái danh dự gì đó nữa. - Không, Huyền lão, chúng con muốn chiến. Hoắc Vũ Hạo kiên quyết nói.

Hắn nhìn Mã Tiểu Đào đã hôn mê nhưng gương mặt vẫn lộ rõ sự đau đớn, rồi nhìn sang những đồng đội đã ngã xuống của mình, chiến ý trong lòng hắn dâng cao không gì sánh được. - Huyền lão, từ ngày đầu tiên bọn con đặt chân đến thành Tinh La này, lòng của chúng con không lúc nào yên tĩnh. Khi đó, trong chúng con thậm chí còn không có được một người thuộc đội chính thức, cả đội đều là thành viên của đội dự bị. Nhưng vì bảo vệ danh dự cho học viện, cả đội chúng con đã cố gắng từng bước tiến thẳng về trước. Bất kể là đối thủ gì, bọn họ mạnh mẽ ra sao, chỉ cần trong lòng chúng con nghĩ đến vinh dự của học viện Sử Lai Khắc, thì ý chí chiến đấu mãi mãi không bị dập tắt. Vinh dự kia, không chỉ là của học viện Sử Lai Khắc, mà còn là của mỗi một đệ tử của học viện. Vì danh dự này, không biết đã có bao nhiêu vị học trưởng cam tâm tình nguyện trả giá. Đồng đội của chúng con cũng đã ngã xuống vì nó, nhưng con biết, không có một người nào hối hận cả, bảo vệ được vinh quang của học viện chính là thành quả to lớn nhất đáp đền lại cố gắng của mọi người. Hiện giờ đến lượt con và Vương Đông, làm sao bọn con có thể lùi bước? Chúng con thà chết trên sàn đấu chứ tuyệt đối không thể lâm trận bỏ cuộc. Nếu lần này chúng con bỏ cuộc ở đây, chúng con chắc chắn sẽ giữ được tính mạng này nhưng cũng không đáng mà sống trên đời này nữa. Vì vinh quang của Sử Lai Khắc, vì quang vinh của Đường Môn, hơn nữa còn vì bản thân chúng con. Trận đấu này, chúng con muốn đấu, hơn nữa, còn chắc chắn phải thắng. Từng lời của Hoắc Vũ Hạo mạnh mẽ như đinh đóng cột, hai nắm tay từ từ siết chặt, gương mặt thậm chí đã hóa thành một màu trắng xanh. Vương Đông đứng cạnh hắn, ánh mắt cũng lộ vẻ kiên quyết không kém. Hai người tâm ý tương thông, những lời Hoắc Vũ Hạo vừa nói cũng là tiếng lòng của hắn lúc này. Huyền lão mở mắt nhìn sang hai đứa nhỏ đáng yêu kia, khẽ thở dài, sau đó hơi khom người nói: - Hai con, ta hiểu. Ta cũng không có tư cách ngăn cản hai con. Nhưng ta cũng phải nói cho các con biết, bất kể trận đấu này thắng hay bại, các con cũng là niềm tự hào của Sử Lai Khắc, là anh hùng của Sử Lai Khắc. Sau khi trở về, học viện sẽ viết lại phần vinh quang này của các con vào lịch sử học viện Sử Lai Khắc. Hơn nữa ta còn có một yêu cầu, trận đấu này, điều kiện đầu tiên là các con phải giữ được tính mạng của mình, nếu ta thấy không ổn sẽ

lập tức ra tay ngăn cản. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đồng thanh nói. Hoắc Vũ Hạo đưa tay trái ra, Vương Đông lập tức dùng tay phải nắm lấy tay hắc. Nháy mắt sau, trong cơ thể hai người chảy xuôi dòng Hạo Đông Lực, đồng thời xen lẫn trong đó là ý chiến chiến đấu và lòng quyết tâm chấp nhất vô cùng. Vương Ngôn hít sâu một hơi, đến khi phổi của hắc truyền lên một cơn đau nhức hắc mới dừng lại, đồng thời tâm trạng cũng được kèm chế, bình tĩnh hơn vài phần. Hắc nhìn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, cố gắng không để giọng nói mình trở nên nghẹn ngào. - Vũ Hạo, Vương Đông. Đối thủ của các con là huynh đệ Tiểu Hồng Trần, Mộng Hồng Trần. Năng lực của bọn họ là gì có lẽ các con đều đã thấy rõ. Mục tiêu đầu tiên các con cần giải quyết là người sử dụng độc, Mộng Hồng Trần. Nếu các con cảm thấy không làm được thì dù ý chí chiến đấu của các con có mãnh liệt như thế nào, ta cũng không cho các con tiếp tục tham gia. Ánh mắt Vương Đông có chút do dự, nhưng Hoắc Vũ Hạo kiên quyết nói: - Vương lão sư, con làm được. Vương Ngôn thở dài một hơi, gật đầu nói: - Được, thực lực huynh muội Tiểu Hồng Trần tuy mạnh nhưng trong các trận đấu trước, bọn họ cũng bị thương không nhẹ. Hơn nữa, ý chí chiến đấu của bọn họ tuyệt đối không thể sánh bằng hai con. Kể đến, lão sư cũng không còn chiến pháp gì để sắp xếp cho hai con nữa. Ta chỉ có thể nói, các con phải tin tưởng vào bản thân mình mà phát huy hết toàn lực. Vũ Hạo nói rất đúng, trận đấu đã đến bước này thì các con không thể thua. Cho nên, các con còn năng lực gì nữa cứ đem ra dùng hết đi. Cố lên. Vương Ngôn nói xong liền vươn tay ôm lấy Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Đến lúc này, những gì cần nói cũng đã nói hết, ý chí chiến đấu so với thực lực thậm chí còn muốn quan trọng hơn. Lát sau, sàndấu được sửa chữa xong xuôi, giọng nói trầm thấp của Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự lại một lần nữa vang lên. - Lượt đấu 2-2-3, trận thứ hai, mời hai đội viên của hai đội lên sàndấu. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liếc mắt nhìn nhau, trận đấu sắp tới của bọn họ là trận đấu đầu tiên trong lịch sử các trận chung kết của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái có sự chênh lệch tu vi lớn như vậy.

DAOTIEUVU

Chương 124: Chênh lệch xa, quyết chiến! (Thượng)

Khi huynh muội Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần bước lên sàn đấu, trong đầu hai người hiện rõ như in hình ảnh mất hồn lạc phách của Mã Như Long và Tiêu Hạ Phong. Trận vừa rồi, một mình Mã Tiểu Đào chấp hai người, cộng thêm đòn tấn công mạnh mẽ từ kiện Hồn Đạo Khí cấp tám Thẩm Phán Chi Kiếm, vậy mà cô vẫn có thể đánh bại được hai người bọn họ. Mã Tiểu Đào không những giành được chiến thắng mà còn hoàn toàn phá tan lòng tin trong lòng bọn họ. Nhất là Mã Như Long, tuy trên người hắn không có vết thương nặng nào nhưng lòng lại còn đau đớn hơn gấp trăm ngàn lần. Hắn thân là đội trưởng, trong tình huống một đấu hai, thậm chí còn không tiếc tiêu hao Sinh Mệnh Lực để sử dụng đến kiện Hồn Đạo Khí mạnh mẽ như vậy, cuối cùng vẫn không thoát khỏi kết quả thất bại. Sinh Mệnh Lực tiêu hao quá nhiều, nhất định tương lai của hắn không chỉ có mỗi một năm thực lực không thể tăng lên. Càng đáng sợ hơn là ngọn lửa màu đen của Mã Tiểu Đào ở cuối trận đấu đã để lại trong lòng hắn một bóng ma vĩnh viễn không thể xóa nhòa. Trận chiến này, hắn và Tiêu Hạ Phong không những thua mà còn thua một cách toàn diện. Có điều tình hình của chiến đội Sử Lai Khắc hiện nay không khả quan một chút nào, bọn họ đã không còn đường lui. Nhưng nếu trận kế tiếp bọn họ thắng, vậy thì chức quán quân vẫn nằm yên trong tay bọn họ. - Muội muội, huynh thừa nhận trước kia mình đã nhìn lầm học viện Sử Lai Khắc. Sử Lai Khắc quả thật quá mạnh. Lúc này Tiểu Hồng Trần không còn một chút kiêu ngạo nào. Vì trận đoàn chiến hắn bị thương không nhẹ nên sắc mặt lúc này có chút tái nhợt, nhưng vẻ mặt hắn vẫn vô cùng kiên định. Mộng Hồng Trần than nhẹ một tiếng: - Nếu lần này toàn bộ thành viên chính thức của bọn họ đều đến đây, e là chúng ta vẫn giống như những cuộc thi trước, hoàn toàn không có chút cơ hội. Tiểu Hồng Trần thoáng nhìn lên bầu trời, cơn mưa càng lúc càng nặng hạt hơi nước càng lúc càng đậm đặc. Vạt áo của bọn họ cũng bị thấm

nước, bọn họ phải dùng Hồn Lực làm bốc hơi mới không bị ướt đầm. - Sau cuộc thi này, huynh muốn bế quan. Ông nội nói rất đúng, tu vi tăng quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt. Không những cơ thể chúng ta có vấn đề mà về mặt tâm lý cũng không tốt. Nếu không bế quan xem xét lại, tương lai chúng ta rất khó vượt qua được ngưỡng cửa đỉnh cao kia được. Mộng Hồng Trần gật đầu nói: - Được, muội sẽ cùng đi với huynh. Ánh mắt Tiểu Hồng Trần bỗng nhiên bừng sáng: - Nhưng trước đó, chúng ta phải thắng trận này đã. Chúng ta không thể để đồng đội của mình chết oan. Chúng ta phải cướp lấy vinh quang của Sử Lai Khắc. Trận chiến này, nhất định phải thắng. Hai mắt Mộng Hồng Trần cũng sáng lên, cũng ngay lúc này, cô bé nhìn sang bên kia sàn đấu liền trông thấy Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang nắm tay bước lên. Khi thấy ánh mắt màu xanh lam hùng hực chiến ý của Vương Đông, cô bé không khỏi giật mình. - Dạ, nhất định phải thắng. Bốn người đứng trên sàn đấu nhìn thẳng vào đối phương, chiến ý nháy mắt bùng nổ, trừ ánh mắt Mộng Hồng Trần khi nhìn Vương Đông có chút kỳ lạ, ánh mắt của ba người còn lại đều vô cùng kiên quyết. Ánh mắt như vậy nhưng trong lòng bốn người đều có duy nhất một cảm giác giống hệt nhau, giống như có một cái gì đó dẫn dắt bọn họ tụ hội tại đây, và đây cũng là trận chiến quan trọng nhất của bọn họ. Thực sự có cái gọi là số mệnh sao? Nếu đúng là có, có lẽ, số mệnh của bọn họ chính là đối thủ của nhau. Năm năm sau, cũng tại cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này, bọn họ sẽ còn gặp lại, hơn nữa còn là những thành viên chủ chốt của đội mình. Năm năm sau sẽ có những thay đổi gì đây? Bọn họ không thể đoán trước được, nhưng lúc này, trong đầu bọn họ chỉ có mỗi một suy nghĩ, chính là chiến thắng, đem chức quán quân về cho đội của mình. Một tháng qua, sau biết bao trận thi đấu, cả đôi bên đều từng bước từng bước tiến về phía trước, nhất là mấy người bên phía học viện Sử Lai Khắc, bọn họ đâu phải dễ dàng gì mà bước đến được trận chung kết này. Ánh mắt hùng hực chiến ý của Hoắc Vũ Hạo từ từ dịu xuống, đôi người tỏa ra ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt như có như không, tuy gương mặt hằn vẫn còn nguyên vẹn nét trẻ con nhưng lại sự bình tĩnh có thể khiến người khác phải giật mình. Vương Đông ở bên cạnh Hoắc Vũ Hạo lại khác hẳn người bạn của mình, trên người hằn phản phát

như có một tầng ánh sáng lấp lánh mang theo hơi thở quang minh cô cùng thuần khiết. Dù lúc này trời đang mưa như trút nước nhưng không có hạt mưa nào chạm được vào cơ thể hắn, quanh nơi hắn đứng tựa như đang là thời tiết khô ráo vậy. Tiểu Hồng Trần, Hồn Vương, Vũ Hồn: Tam Túc Kim Thiềm, Hồn Đạo Sư cấp năm. Mộng Hồng Trần, Hồn Vương, Vũ Hồn: Chu Tình Bằng Thiềm, Hồn Đạo Sư cấp năm. Hoắc Vũ Hạo, Đại Hồn Sư, Vũ Hồn: Linh Mâu, Bằng Bích Đế Hoàng Hạo, Hồn Đạo Sư cấp hai. Vương Đông, Hồn Tôn, Vũ Hồn: Quang Minh Nữ Thần Điệp, Hạo Thiên Chuy. Tu vi song phương chênh lệch rõ ràng như vậy nhưng không có ai dám khẳng định chắc chắn học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư sẽ chiến thắng. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông trong các trận đấu trước đã sáng tạo ra không biết bao nhiêu kỳ tích. Huống chi lúc này, Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần đều đang bị thương, hồn lực tiêu hao khá nhiều. Dù bọn họ đã thông qua Bình Sữa bổ sung Hồn Lực nhưng Tinh Lực bị tiêu hao thì làm sao hồi phục đây? Cho nên, nếu xét về thể lực, sự chênh lệch của bọn họ cũng giống như ở mặt vu vi vậy. - Hai đội, mời lùi về sau. Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự trầm giọng quát. Trận đấu này gần như là trận đấu cuối cùng rồi, Hoàng Tân Tự từ này giờ đã âm thầm thề trong lòng mình vô số lần, sau này có đánh chết lão, lão cũng nhất quyết không bao giờ làm trọng tài nữa. Giờ phút này, thật ra tâm trạng của lão còn rung động hơn người khác gấp mấy lần, bởi vì tự bản thân lão chủ trì trận đấu, lão mới cảm nhận được, mấy đứa trẻ của trận đấu này mạnh đến mức nào. Trên người bọn họ, có quá nhiều thứ đặc biệt. Có Vũ Hồn cao cấp nhất, Vũ Hồn Song Sinh, thậm chí cả Hồn Đạo Khí cấp tám và Vũ Hồn biến dị thành ngọn lửa màu đen vừa xuất hiện ban này là thứ làm lão chấn động nhất. Vũ Hồn Thiên Sát Cô Tinh của lão cũng không thể đối kháng với nó, rốt cuộc nó đã biến thành thứ nào đây? Cô bé kia thật sự chưa đến hai mươi tuổi sao? Nhất là lúc này, hai thành viên đại diện chiến đội Sử Lai Khắc ra thi đấu, đừng nói hai mươi tuổi, ngay cả mười lăm tuổi còn chưa đến nữa. Nhưng, lão có thể thấy rõ trong ánh mắt bọn chúng tràn đầy tín niệm tất thắng. Lúc này Thiên Sát Đấu La bỗng nhiên cảm thấy có chút hốt hoảng, lão nhớ lại thời điểm mình 15 tuổi. Khi đó lão vẫn còn đang miệt mài cố gắng tu luyện, mà người nhà

của lão cũng chưa bị vũ hồn Thiên Sát Cô Tinh nguyên rửa mà chết. Có thể nói, khi đó, đối với giới Hồn Sư lão vẫn còn rất mờ mịt. Lão không thể tưởng tượng nổi, thêm 20 năm hoặc 30 năm nữa. Những đứa trẻ trong trận chung kết này có thể tiến bao xa trên con đường tu luyện đây? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông nắm tay nhau từ từ lùi về sau, bọn họ đều biết trận đấu này là trận đấu gian nan đồng thời cũng đầy áp lực nhất của học viện Sử Lai Khắc. Đây không chỉ đơn thuần là một trận đấu bình thường nữa, mà có thể nói là một hồi quyết đấu sinh tử. Tuy nhiên, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều là những thiếu niên thiên tài, áp lực càng lớn, thì tiềm năng của bọn họ càng được bộc lộ nhiều. Trận đấu còn chưa bắt đầu mà tinh thần chiến đấu của bọn họ đã dâng cao đến mức trước nay chưa từng có. Hai tay nắm chặt lấy nhau, tâm ý tương thông. Khi cả hai di chuyển đến mép sàn đấu, Hoắc Vũ Hạo khẽ nhích người bước về sau Vương Đông, hai tay đặt ở hông người bạn của mình, Vương Đông bình tĩnh nhìn thẳng về phía đối diện. Tình huống này hoàn toàn khác biệt với những gì bọn họ đã biểu hiện trong những trận đấu trước. Trong các trận kia, bất kể là Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chiến đấu theo cách nào thì lúc thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ cũng là Hoắc Vũ Hạo điều khiển chính. Cho nên theo ánh mắt của mọi người, Vương Đông hẳn là người phụ thuộc, trừ việc có thể cùng thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ với Hoắc Vũ Hạo thì không còn tác dụng gì khác. Chỉ có một lần đặc biệt khiến người khác chú ý là lúc sử dụng Hạo Thiên Chùy, nhưng cũng chỉ có lúc đó, thật giống như đóa phù dung sớm nở tối tàn. Có rất ít người nhớ đến Vương Đông, nhưng Hoắc Vũ Hạo lại khác, từ lần đầu xuất hiện với sáu cái Hồn Hoàn màu đỏ tươi, dù lúc này mọi người đều biết nó là giả nhưng ấn tượng ban đầu vẫn in sâu trong tiềm thức mỗi người, không thể phai nhạt. Vậy mà giờ phút này, Hoắc Vũ Hạo lại đứng sau Vương Đông, hiển nhiên Vương Đông là người chiến đấu chính. Cục diện thật bất ngờ, cho dù là khán giả hay đối thủ của bọn họ cũng không sao ngờ được. Nhìn thấy biến hóa của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần cùng nhú mày, vì bọn họ giật mình phát hiện, bản thân mình hoàn toàn không có tí thông tin gì về thực lực của Vương Đông. Gần như từ đầu đến giờ, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng hợp thành một

chính thể, khi sử dụng kỹ năng gì cũng cùng nhau hành động. Nên lúc này, có rất nhiều người đều tự hỏi, năng lực của Vương Đông là gì? Vũ Hồn như thế nào? Nhưng không ai có được đáp án cả. Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần cùng lùi về mép sàn đấu, Mộng Hồng Trần đứng trước, Tiểu Hồng Trần đứng sau, nhưng hai anh em bọn họ không có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào. Tiểu Hồng Trần lúc này không được khỏe như trước, sau lần bị Đái Thước Hành tấn công, thương thế của hắn thậm chí còn ảnh hưởng đến tận căn nguyên, hắn không dám nhờ vào Bình Sữa khôi phục nhiều Hồn Lực, vì căn bản, kinh mạch của hắn lúc này không thể chịu đựng nổi. Xương bị gãy đã được nối lại, thương thế cũng được chữa trị nhưng cả người thỉnh thoảng vẫn truyền đến từng cơn đau nhức. Thực tế lúc này, hắn chỉ có thể sử dụng khoảng ba phần thực lực. Cho nên hắn mới phải đứng sau em gái mình, còn Mộng Hồng Trần chính là chủ lực thật sự của trận đấu này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 124: Chênh lệch xa, quyết chiến! (Trung)

Trong thời khắc cuối cùng đấu với Đái Thước Hành, kiện áo giáp cấp sáu trên người Mộng Hồng Trần đã cứu cô bé một mạng, nhưng cô vẫn bị một chút thương tổn nhất định. Mặc dù vậy, hiện giờ cô bé vẫn còn khoảng bảy phần thực lực. Càng quan trọng hơn, cô bé hoàn toàn tin vào kịch độc của Chu Tình Băng Thiềm. Đái Thước Hành với tu vi Hồn Đế, trong tình huống cứng chọi cứng chỉ có thể đẩy lùi một chút thời gian phát tác độc, còn hai đứa bé trước mặt? Tu vi bọn chúng bao nhiêu? E là chỉ bị đánh một chút Chu Tình Băng Thiềm thì trận đấu đã kết thúc rồi. Chỉ có duy nhất một điểm Mộng Hồng Trần cảm thấy không đúng là ánh mắt ương ngạnh của chúng nó, chẳng lẽ bọn chúng vẫn tin mình có cơ hội ở trận chiến này sao? Bọn chúng được chọn chẳng qua vì đến lúc cuối cùng, trong Sử Lai Khắc

chẳng còn ai, bọn chúng không thể không lên sàn đấu mà thôi. Trên người Mộng Hồng Trần bỗng tỏa ra một tia hàn khí, mặc dù cô bé rất có hảo cảm với Vương Đông nhưng đây là thi đấu, nó liên quan trực tiếp đến vinh quang của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, thậm chí là của đế quốc Nhật Nguyệt. Bất kể ra sao, cô cũng không thể thua. Trong nội tâm cô, sự kiêu ngạo không hề kém anh trai của mình chút nào. Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự hít sâu một hơi, tay phải giơ lên cao rồi nháy mắt hạ xuống: - Trận đấu bắt đầu. Nương theo tiếng hét lớn này của lão, nếu có người đứng bên ngoài quan sát toàn diện sẽ thấy, bất kể là ai ngoài bốn cậu trên sàn đấu ra, đều trừng mắt nhìn quan sát thật kỹ mọi diễn biến trên sàn đấu. Trên đầu Hoàng Thành, hoàng đế Tinh La và công tước Bạch Hồ cũng không tiếp tục thảo luận, cả hai đều nắm chặt tường thành, tập trung quan sát. Công tước Bạch Hồ Đái Hạo híp chặt hai mắt, song đồng bắn ra hào quang về bốn phía, khi hăn trông thấy Đái Hạo, bỗng dừng lòng lại có cảm giác kỳ quái mà ngay cả bản thân hăn cũng không hiểu là gì, cứ như tự dừng Hoắc Vũ Hạo thu hút sự chú ý của hăn vậy. Cậu bé mười mấy tuổi này có thể lại sáng tạo ra kỳ tích không? Trận đấu bắt đầu, song phương đồng thời phóng thích ra vũ hồn của mình. Mộng Hồng Trần nâng hai tay, hai bên cơ thể cô đồng thời xuất hiện hai tầng ánh sáng. Bộ áo giáp của cô đã bị hỏng nhưng song kiếm Hồn Đạo Khí cấp sáu vẫn không sao. Lực phòng ngự của cô tạm thời yếu đi nhiều nhưng lực công kích cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu. Phía sau Mộng Hồng Trần, Tiểu Hồng Trần hít sâu một hơi, chặn hết mọi cơn đau trong cơ thể, đồng thời cũng phóng xuất ra vũ hồn Tam Túc Kim Thiềm. Một nhúm bột kim loại bay ra, nhất thời, một khẩu đại pháo bắt đầu xuất hiện trên người hăn. Khẩu đại pháo này xuất hiện là từ hai kỹ năng Khống Chế Kim Loại và Ngưng Hình Kim Loại, có điều lần này số lượng khẩu pháo xuất hiện chỉ bằng 1/3 lúc đầu, nhưng khí thế của hăn vẫn liên tục tăng lên. Mỗi khẩu pháo đều lóe sáng giống như đã cùng hoàn thành xong bước chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Huynh muội Tiểu Hồng Trần, Mộng Hồng Trần lần lượt tu luyện hai dạng khác nhau, Hồn Đạo Khí Viễn Trình và Hồn Đạo Khí Cận Thể. Mỗi người một vẻ, cho dù lúc này Tiểu Hồng Trần đã bị thương nặng nhưng có ai dám

xem thường hăn thì nhất định sẽ chịu thiệt thòi rất nhiều. Khi các khẩu pháo trên người Tiểu Hồng Trần đồng loạt lóe sáng thì một khẩu đại pháo màu đen thật lớn liền xuất hiện trên vai hăn. Khi khẩu đại pháo này xuất hiện có thể thấy cả người hăn hơi chùn xuống, sắc mặt trắng bệch, bấy nhiêu đã đủ thấy khẩu pháo này nặng như thế nào. Ngay khi hai người bọn họ sử dụng Hồn Đạo Khí thì Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng đã nhanh chóng bay vọt đến. Đôi cánh xinh đẹp của vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp xuất hiện sau lưng Vương Đông. Cả người Hoắc Vũ Hạo bị nó che mất không trông thấy nữa. Trong các trận đấu trước, không phải là Vương Đông chưa từng phóng thích vũ hồn của mình nhưng căn bản khi đó không ai rảnh mà đi chú ý một hồn sư mới có có ba Hồn Hoàn. Nhưng lúc này, hăn lại được muôn người chú ý. Đôi cánh màu xanh thẫm vừa xuất hiện, các hoa văn ánh sáng màu vàng kim nhanh chóng lưu chuyển. Hơi thở quang minh nồng đậm bùng nổ, tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp, nhất thời làm Mộng Hồng Trần đứng đối diện phải ngẩn ngơ. Mộng Hồng Trần đột nhiên có cảm giác, đúng vậy, chỉ có vũ hồn xinh đẹp như vậy mới xứng đôi với cậu ấy. Đôi cánh xuất hiện, cả người Vương Đông nháy mắt dừng đứng, đôi cánh vỗ mạnh sau lưng, hăn liền bay thẳng về hướng Mộng Hồng Trần và tiểu Hồng Trần. Chỉ có những người đứng ở mặt bên và phía sau Vương Đông mới có thể thấy lúc này Hoắc Vũ Hạo đang vòng tay ôm lấy hông Vương Đông, hai chân áp sát vào, 2 người như một. Còn tại sao Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần không thấy cánh tay của Hoắc Vũ Hạo ở ngay bụng Vương Đông cũng nhờ tác dụng của kỹ năng Mô Phỏng. Tốc độ của Vương Đông đương nhiên không thể so với Mã Tiểu Đào nhưng tính ra cũng không kém bao nhiêu, hai cánh vỗ mạnh, ánh sáng màu lam ánh kim rực rỡ chiếu rọi khắp nơi, nháy mắt sau, hăn lại tăng tốc. Không chỉ có thế, Hoắc Vũ Hạo ở phía sau hăn đã dùng đến Hồn Đạo Thôi Tiến khí, dù chỉ là kiện Hồn Đạo Khí cấp hai nhưng cũng có thể giúp tốc độ của Vương Đông tăng thêm 30%. Công kích của Tiểu Hồng Trần bắt đầu đầu tiên, từng tia sáng nháy mắt bay đến bao trùm lấy cơ thể Vương Đông. Thân là Hồn Đạo Sư, còn sử dụng Hồn Đạo Khí Viễn Trình nên việc xác định mục tiêu công kích là yêu cầu căn bản nhất. Càng không phải nói đến một Hồn Đạo Sư

cấp năm như Tiểu Hồng Trần. Cho dù không làm đối thủ bị thương nặng thì hẳn tin chắc mình cũng có thể bắn trúng mục tiêu. Hồn Đạo Xạ Tuyến, Hồn Đạo Pháo, từng đòn tấn công như những cơn gió lốc điên cuồng bao trùm lấy Vương Đông. Trong đó hiển nhiên đã tập trung không ít năng lượng. Nhưng nháy mắt khi hắn bắt đầu công kích, đột nhiên huynh muội Tiểu Hồng Trần, Mộng Hồng Trần cảm thấy đầu óc mình thoáng cảm thấy hoảng hốt. Công kích của Tiểu Hồng Trần vẫn tiếp tục di chuyển nhưng không còn tập trung tại một điểm nữa. Sao lại thế? Tiểu Hồng Trần chấn động, theo bản thân hắn, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông muốn tránh đợt công kích này hẳn cũng rất khó khăn. Đây là Hồn Đạo Khí cấp năm, một Hồn Vương bình thường gặp phải cũng có chút sợ hãi. Cho dù hai người bọn họ có cái vũ hồn dung hợp kỹ tạo thành con đường ánh kim, nhưng lúc này có được ích lợi gì đâu chứ? Hồn Kỹ đó của bọn họ rõ ràng cần phải khống chế mục tiêu, nếu không căn bản bọn họ không có chút cơ hội nào. Suy nghĩ của huynh muội Tiểu Hồng Trần đều giống nhau. Nhưng rất nhanh sau đó, ánh mắt của bọn họ đều nói lên, hai người họ đã nhầm. Đối mặt với Hồn Đạo Khí cấp năm đâu hẳn lúc nào cũng phải cứng đối cứng, vẫn còn cách né tránh cơ mà. Đôi cánh bướm sau lưng Vương Đông nhẹ nhàng chuyển động, sau đó lần lượt né tránh một cách đẹp mắt. Đôi cánh bướm ấy như có khả năng rút đi sinh mệnh, không ngừng mở ra đập vào, mỗi một lần đều tạo thành một tư thế phi hành vô cùng uyển chuyển. Từng tia sáng từ Hồn Đạo Xạ Tuyến hay Hồn Đạo Pháo lần lượt bay đến nhưng không có khả năng khóa chặt hắn lại, chỉ có thể nhẹ nhàng lướt qua người hắn mà thôi. Lúc này Vương Đông giống như là một con bướm đối mặt với một cái lưới nhện thật lớn, nhẹ nhàng lách người bay qua từng khe hở nhỏ. Với tốc độ nhanh như chớp của mình, từng lần lượn tránh đòn tấn công của hắn để lại vô số tàn ảnh phía sau, bầu trời phía trên sàn đấu thoáng cái hiện ra một bức tranh rực rỡ lộng lẫy, các khán giả bên dưới trông thấy liên hoan hô không ngớt. Mọi người lúc nào cũng có xu hướng nghiêng về kẻ yếu, mắt thấy hai bên chênh lệch tu vi lớn như vậy mà Vương Đông vẫn có thể bày ra từng màn đẹp mắt như thế làm các khán giả rung động không thôi. Thậm chí còn có không ít người thầm cầu nguyện cho học viện Sử Lai Khắc, dù là người đã đặt cược

vào học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư ở sông bạc cũng vậy. Vì cái gọi là người không chuyên thường ồn ào còn người trong nghề lại hay im lặng. Các khán giả xem chỉ thấy màn thi đấu này vô cùng đẹp mắt liền ồn ào hưng phấn, còn những cường giả thật sự lại đều trợn mắt há hốc mồm. Như vị hoàng đế Tinh La và công tước Bạch Hồ kia, bọn họ rõ ràng trông thấy mỗi lần Vương Đông lách người né tránh thì Hồn Đạo Thôi Tiến Khí sau lưng Hoắc Vũ Hạo sẽ có chút biến đổi. Nói cách khác, cái Hồn Đạo Thôi tiến Khí thỉnh thoảng mới phát động những mức độ không thấp, cũng chính sự biến hóa rất nhỏ này đã trợ giúp cho Vương Đông rất nhiều. Hai người phối hợp với nhau không còn thể dùng hai chữ ăn ý để hình dung nữa, mà phải gọi là hai người như một. Có điều, nếu lúc này bọn họ biết được suy nghĩ trong đầu của Hoắc Vũ Hạo chắc phải hộc máu mà chết. Rõ ràng, cái làm anh em Tiểu Hồng Trần mất tập trung chính là hồn kỹ có tác dụng quấy nhiễu tinh thần. Nương theo hồn lực tăng lên, kỹ năng Tinh Thần Kiềm Nhiễm không hề có sự cản trở cũng dần bắt đầu bộc lộ tác dụng. Mà cái phụ trợ Vương Đông lách người né tránh dĩ nhiên là Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng rồi. Có Tinh Thần Tham Trắc giúp đỡ, sự ăn ý của bọn họ cao đến thế cũng là chuyện dễ hiểu. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo lúc này không ngừng oán hận, hấn hận sao vòng eo của Vương Đông lại nhỏ như vậy, hấn đã cố gắng ôm thật chặt nhưng vẫn không áp sát người được. Cũng may nhờ cái mộng hấn vĩnh cao, đỡ lại, nhưng kèm theo đó là một cảm giác ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Ngay cả bản thân Hoắc Vũ Hạo cũng không biết tại sao trong một trận đấu gay cấn như vậy mà hấn lại có thể nghĩ đến những chuyện không đâu này. Vương Đông liên tục né tránh, thoáng cái đã gần như thoáng khỏi tầm lưới Hồn Đạo Xạ Tuyến và Hồn Đạo Pháo kia. Nếu Tiểu Hồng Trần trong trạng thái toàn thịnh, mật độ của nó có lẽ sẽ tăng lên gấp ba lần, hoàn toàn đạt đến cái gọi là không có khe hở, và cho dù Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo mạnh như thế nào cũng không thể giúp Hoắc Vũ Hạo né tránh được. Nhưng mặc kệ chuyện đó, cái quan trọng là hiện giờ bọn họ đã thành công. Lúc này, khoảng cách song phương chỉ còn khoảng ba mươi thước. Mộng Hồng Trần điểm mũi chân xuống đất, cơ thể mềm mại bắt đầu di chuyển, đôi song

kiếm khê xung lên, nháy mắt chém thẳng về lộ tuyến phi hành của Vương Đông.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 124: Chênh lệch xa, quyết chiến! (Hạ)

Khi chém ra một kiếm này, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại khê hô một câu: - Cẩn thận. Vương Đông liếc mắt nhìn cô thật sâu, đôi người bỗng trở nên nhu hòa, đến nỗi Mộng Hồng Trần cũng không kèm được mà mím người tự hỏi: "Hắn đang nghĩ gì thế không biết?" Nháy mắt, cả người Vương Đông khê lách về bên trái, rồi lách người chui qua hai lưỡi kiếm kia. Nhưng công kích của Mộng Hồng Trần nào phải dễ ngăn cản như vậy. Hai lưỡi kiếm ánh sáng lập tức đập vào nhau ở phía sau cách Vương Đông không xa. Rồi bay ra một màn sương mù. Kịch độc Chu Tình Băng Thiềm rốt cuộc lại xuất hiện ở trận đấu chung kết. Dưới đài, Huyền lão, Vương Ngôn, Hòa Thái Đầu, Tiêu Tiêu, bốn người hí mắt quan sát. Mấu chốt của trận đấu này là xem hai đứa nhóc kia có chống đỡ được kịch độc này hay không. Màn sương mù càng lúc càng lan tỏa, hơn nữa gần như đặc biệt di chuyển về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Nhưng Vương Đông lại giống như không có cảm giác gì, hai cánh vẫn vỗ mạnh trên không trung, hoa văn ánh sáng nương theo Hồn Hoàn thứ hai lấp lánh càng thêm rực rỡ. Một quả cầu ánh sáng màu vàng kim thật lớn xuất hiện bao trùm lấy đợt tấn công thứ hai của Tiểu Hồng Trần. Hồn kỹ thứ hai của vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp, Điệp Thần Chi Quang. Hơi thở Quang Minh nồng đậm tỏa khắp toàn trường, giờ phút này mọi người mới có dịp trông thấy rõ ràng uy lực hồn kỹ của Vương Đông. Dưới tác dụng của kỹ năng Mô Phỏng, Hồn Hoàn của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều có màu trắng, căn bản không có ai nhìn ra được cấp bậc của kỹ năng hắn là gì, nhưng uy lực thì rõ ràng vô cùng. Vương Đông đã rất nhanh nói cho Tiểu Hồng Trần biết, xem

thường hẳn là một quyết định sai lầm như thế nào. Hàng loạt tiếng nổ không ngừng vang lên trong phạm vi chừng mười thước, theo lý mà nói, Điệp Thần Chi Quang của Vương Đông dù có thể cản Hồn Đạo Pháo cũng không thể đỡ được đòn tấn công từ Hồn Đạo Xạ Tuyến mới đúng. Nhưng thực tế, tất cả các đòn tấn công của Tiểu Hồng Trần đều bị ngăn cản một cách hoàn mỹ, thậm chí còn có một chút Điệp Thần Chi Quang dừng trước người hắn, bức Kiên Nhận Bích của hắn tự động xuất hiện phòng ngự. Uy lực này hẳn là tương đương với Hồn Tông mới đúng, Tiểu Hồng Trần mắng to trong lòng. Hiện nay thực lực của hắn không đủ nên không thể phát huy hết uy lực của Hồn Đạo Khí, có điều để một Hồn Tôn như Vương Đông sử dụng kỹ năng thứ hai đã có thể bức lui hắn, cơn tức giận này không cần nói cũng biết. Bản thân Vương Đông là Hồn Tôn, cộng thêm sự trợ giúp từ Hoắc Vũ Hạo Vũ Hồn Song Sinh có tu vi tiếp cận Hồn Tôn nên tổng lượng Hồn Lực của hai người đã vượt xa cấp 40. Đừng xem thường hồn lực của Hoắc Vũ Hạo chỉ mới ở cấp 28, thực tế tổng lượng hồn lực của hắn không hề kém Vương Đông. Vì sao ư? Vì vũ hồn thứ hai của hắn đã có 1 Hồn Hoàn rồi. Tuy đại đa số năng lượng từ Hồn Hoàn mười vạn năm đã bị phong ấn nhưng hiện giờ đã có một số ít bị rò rỉ ra tăng thêm lượng hồn lực cho hắn. Hạo Đông Lực cũng không phải 1 cộng 1 bằng hai. Điệp Thần Chi Quang của Vương Đông lại còn là Hồn Kỹ ngàn năm. Trong tình huống này, cả hai người bọn họ hợp lực tung ra một kích đã có thể so sánh với một Hồn Tông cao cấp. Thực lực của bọn họ một khi dung hợp lại thậm chí không cần sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ, sức chiến đấu thậm chí cũng có thể so sánh được với Bối Bối và Từ Tam Thạch. Đây là điểm đặc biệt mà rất nhiều người đều không biết. Mắt thấy Vương Đông phát uy, Mộng Hồng Trần cũng giật mình vội vàng điều chỉnh tâm trạng, cô bước dài về trước rồi nhảy lên, thanh kiếm nhỏ hóa thành quang ảnh đầy trời chém về phía Vương Đông, tiếc là bộ áo giáp của cô đã bị hỏng nếu không hiện giờ đã có thể bay lên đấu trên không với Vương Đông rồi. Hiện giờ lòng Mộng Hồng Trần tràn ngập nghi vấn, tại sao? Tại sao kích độc Chu Tình Băng Thiềm của cô không phát huy tác dụng? Băng sương độc đã bao phủ xuống hai người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông từ rất lâu rồi, đáng tiếc, kích độc đó

căn bản không có tác dụng với bọn họ. Vì sao lại thế? Đáp án chỉ có mỗi Hoắc Vũ Hạo là hiểu rõ. Nếu muốn biết, phải quay ngược lại khoảng thời gian khi Bối Bối là người đầu tiên trúng độc băng tiêm. "Hả? Có cả loại kịch độc thế này sao?" "Băng Đế, rốt cuộc là có chuyện gì? Đại sư huynh của đệ có làm sao không?" "Hắn trúng một độc của Băng Thiềm, một loài cực kỳ đáng ghét sinh sống không cố định tại Cực Bắc. Thực lực của nó có thể nói là không tầm thường, tuy trình độ khống chế băng của nó không đáng nhắc đến nhưng bản thân nó lại có song thuộc tính băng hỏa, nên mới tạo ra loại kịch độc này. Hơn nữa còn rất khó hóa giải. "Hả? Vậy bây giờ phải làm sao đây? Băng Đế, ngay cả cô cũng không thể giải trừ sao?" "Không thể. Vì người bạn của đệ không thể chịu nổi Cực Hạn Chi Băng của ta rót vào cơ thể, nên chỉ có thể để bản thân bạn người tự để lớp băng tan rã. Không có cách nào khác. Nếu miễn cưỡng làm, không những không thể giúp được gì mà nội tạng bên trong đều bị đông cứng. "Có khi nào cả đệ cũng bị trúng loại độc này không?" "Đệ nói nhầm cái gì đó? Ta là ai? Là một trong Tam Đại Thiên Vương của Cực Bắc, thiên hạ này nói đến hồn thú thuộc tính băng đều phải gọi ta là chúa là vua. Chu Tình Băng Thiềm mặc dù là một hồn thú không yếu nhưng tại sao nó lại không dám vào vùng trung tâm? Bởi vì có sự tồn tại của bộ tộc Băng Bích Hạt, bọn ta là khắc tinh trời sinh của bọn chúng." "Dù chúng ta theo đuổi Cực Hạn Chi Băng lãng quên đi nó nhưng cũng không có nghĩa là kịch độc ấy có thể làm chúng ta bị thương được. Đệ cứ thoải mái đánh, không cần quan tâm đến độc tố của nó. Đứng trước Cực Hạn Chi Băng, căn bản độc tính của thuộc tính hỏa và băng một nửa cơ hội cũng không có." Nếu bảo Hoắc Vũ Hạo chọn một kỹ năng cực mạnh của hắn, dĩ nhiên hắn sẽ chọn một trong bốn hồn kỹ mà Băng Bích Đế Hoàng Hạt mang đến cho hắn. Bất kể tấn công hay phòng thủ, Băng Đế đều không làm hổ danh Tam Đại Thiên Vương. Nhưng nếu bảo hắn chọn một kỹ năng thực tế nhất, dễ ứng dụng nhất, hắn sẽ chọn gì đây? Nếu là người quen thuộc với mọi kỹ năng của hắn có lẽ sẽ đề nghị hắn chọn Tinh Thần Tham Trắc, nhưng thực tế, bản thân hắn lại chọn kỹ năng thứ hai của vũ hồn Linh Mâu, Mô Phỏng. Mô Phỏng, đây là Hồn Kỹ mà Thiên Mộng Băng Tầm giúp hắn tìm ngay trong chính đồng tộc của mình.

Là một kỹ năng ngàn năm. Trong số các hồn kỹ của hắc, Mô Phỏng có thể xếp trong nhóm kỹ năng không có lực công kích nhất nhưng trong giai đoạn hiện tại, độ hữu dụng của nó còn vượt hắc Tinh Thần Tham Trắc nữa. Tuy nó chỉ là kỹ năng ngàn năm nhưng nó có điểm đặc biệt là trong thời gian sử dụng, lượng hồn lực tiêu hao cực nhỏ. Hoắc Vũ Hạo có thể sử dụng và duy trì nó trong một khoảng thời gian rất lâu. Hơn nữa, căn bản đối thủ không có khả năng phát hiện được. Trừ phi là người có tinh thần lực vượt xa hắc, và có năng lực tương tự như Tinh Thần Tham Trắc mới có thể nhìn thấu. Điểm đáng tiếc duy nhất là hạn chế phạm vi sử dụng, nó chỉ có tác dụng trong khoảng đường kính ba thước quanh Hoắc Vũ Hạo. Nếu không, kỹ năng này đã vượt xa hai chữ thần kỹ, mà đạt đến cấp độ nghịch thiên rồi. Giờ phút này, Hoắc Vũ Hạo chỉ đơn giản sử dụng Mô Phỏng không cho đối thủ trông thấy mình, như thế dĩ nhiên đối thủ sẽ không biết hắc đang làm gì. Cho dù các khán giả bên dưới cũng không nhìn thấy được. Lúc này, quanh cơ thể Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông được bao phủ một tầng ánh sáng trong suốt, hàng loạt viên bi sáng loáng như kim cương nhẹ nhàng bao trùm lấy hai người bọn họ. Băng Hoàng Thủ Hộ, là một Hồn Kỹ có lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ từ Hồn Hoàn bốn mươi vạn năm của Băng Bích Đế Hoàng Hạo. Cực Hạn Chi Băng dĩ nhiên sẽ mang đến cho kỹ năng Băng Hoàng Thủ Hộ lực phòng ngự cực hạn, như thế làm sao kịch độc Chu Tình Băng Thiềm có thể xuyên qua được? Một màn ánh sáng lóe lên, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông hợp thành một chỉnh thể. Thực tế lúc này, lượng hồn lực Hoắc Vũ Hạo tiêu hao thậm chí còn nhiều hơn cả chủ công Vương Đông nữa. Đầu tiên hắc sử dụng Tinh Thần Tham Trắc, Tinh Thần Cộng Hưởng, kế đến là Tinh Thần Kiên Nhiễm, rồi lúc này là Băng Hoàng Thủ Hộ, liên tiếp hàng loạt kỹ năng được Hoắc Vũ Hạo sử dụng một cách lưu loát. Không thể không nhắc đến tác dụng của Sinh Linh Kim, sau lần dung hợp với nó, bất kể tu vi hay Tinh Thần Lực của Hoắc Vũ Hạo đều tăng vọt, đây là một trong những lý do quan trọng khiến hắc không hề yếu kém so với Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần. Cũng trong lúc màn ánh sáng lóe lên, gương mặt Hoắc Vũ Hạo liền trở nên lạnh băng, thời khắc quyết thắng đã đến! Hàng nghìn hàng vạn kiếm khí của Mộng Hồng Trần bay thẳng đến

bao phủ lấy Vương Đông. Một đôi kiếm này của cô chủ yếu đều tăng phúc về mặt công kích. Lực phá hoại cực mạnh thậm chí nó còn có thể làm Hồn Đế Bạch Hổ Đái Thước Hành bị thương mà. Hơn nữa, bên trong còn ẩn tàng kích độ Chu Tình Băng Thiềm đậm đặc nhất. Mộng Hồng Trần tuy đã mất Hồn Đạo Khí phi hành nhưng với tu vi hơn xa Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, trong thời khắc tung chiêu, cũng phóng người nhảy lên. Trên sàn đấu, vì có hạn chế từ bức màn phòng hộ mà nhờ vào vũ hồn Chu Tình Băng Thiềm, Mộng Hồng Trần hoàn toàn có thể nhảy người đến độ cao cực hạn. Cho nên, ngay thời điểm cô nhảy người lên, cô tin chắc, dù Vương Đông có né tránh giỏi đến mức nào cũng không thể tránh được công kích của mình. Mà thực tế, Vương Đông cũng không có ý định né tránh. Nháy mắt khi Mộng Hồng Trần nhảy lên, hai cánh Quang Minh Nữ Thần Điệp đập mạnh, cả người hắt trượt dài trên không trung, sau đó, lồng ngực hắt lóe ra ánh sáng chói lọi. Có thể thấy, vô số ánh kim nương theo không khí không ngừng tụ hội tại lồng ngực hắt. Trước ngực Vương Đông là một viên ngọc như mặt trời bé nhỏ, ánh sáng rực rỡ chính là phát ra từ nó. Khi công kích của Mộng Hồng Trần bay đến, Vương Đông cũng điều khiển luồng ánh sáng màu vàng kim dày đặc trước ngực mình bay đến va chạm với vị trí trung tâm của kiếm trận.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 125: Vũ Hồn dung hợp, Hồng Trần Quyển Luyện (Thượng)

Một tiếng nổ chói tai vang vọng khắp toàn trường, luồng sáng ánh kim kia nháy mắt va chạm với hàng loạt tia kiếm của Mộng Hồng Trần, sau đó nổ tung, hóa thành vô số tia sáng nồng đậm hơi thở quang minh. Điệp Thần Trảm, Hồn Kỹ thứ ba của Vương Đông. Hồn Kỹ này bình thường rất ít khi Vương Ngôn sử dụng, không phải vì uy lực của nó tầm thường. Mà ngược lại, Hồn Hoàn thứ hai của Vương Đông là Hồn Hoàn cấp bậc ngàn năm, nói

cách khác, thực tế hồn kỹ thứ ba của hắn đã tương đương với hồn kỹ thứ tư của Mộng Hồng Trần. Cộng thêm sự trợ giúp từ Hạo Đông Lực, một kích này tuy không thể so được với đòn tấn công từ cường giả bậc Hồn Vương nhưng cũng cực kỳ mạnh mẽ rồi. Tuy vậy, chỉ đơn giản với kỹ năng này mà muốn chiến thắng Mộng Hồng Trần dĩ nhiên là không có khả năng nhưng nếu dùng nó để tranh thủ chút thời gian thì dư sức qua cầu. Từng đạo ánh sáng dày đặc nháy mắt bùng nổ, hàng trăm tia sáng cùng hợp lại hết như một nụ hồng xòe cánh nở hoa, sau đó dần nhân rộng lên thành vô số đoá hoa, hơi thở quang minh mang theo hương vị ánh mặt trời phủ xuống khắp nơi. Đối mặt với đòn công kích này, Mộng Hồng Trần đã bắt đầu luống cuống tay chân. Dù sao, cô đã không còn bộ áo giáp phòng ngự, nếu chẳng may bị hàng loạt tia sáng này đánh trúng chắc chắn sẽ bị thương nặng. Nếu như là lúc đầu, cô nhất định sẽ không mấy bận tâm mà quyết định cứng đối cứng. Nhưng hiện giờ, không thể được nữa. Đây là trận chung kết, cũng có thể xem là trận đấu cuối cùng quyết định thắng bại, làm sao cô có thể làm bừa được? Hơn nữa, trong nội tâm cô, tiềm thức cô chẳng hiểu tại sao lại cho rằng Vương Đông rất mạnh, có thể nó đã bị yếu tố tình cảm chi phối, căn bản, bất cứ cô gái nào cũng nghĩ rằng người mình thầm mến là một người cực kỳ mạnh mẽ. Bởi vậy, nháy mắt khi Mộng Hồng Trần chuẩn bị đỡ lấy Diệp Thần Trảm đã tăng lực vung kiếm không bỏ sót bất cứ kẽ hở nào, toàn bộ phương hướng đều bị ngăn cản. Mỗi kiếm vung lên đều tỏa ra một lượng lớn kịch độc Chu Tình Băng Thiềm. Chỉ cần độc tố có thể phát huy tác dụng thì trận chiến này sẽ lập tức kết thúc. Cũng ngay lúc này, một cảm giác sợ hãi khó thể hình dung chợt xuất hiện khiến cô không thể kèm được mà run rẩy cả người. Áp lực đến từ bên trong, hoặc nói đúng hơn, là đến từ chính lực lượng căn nguyên của cô, Vũ Hồn. Một ảo ảnh lạng lẽ xuất hiện không chút tiếng động sau lưng Vương Đông. Ảo ảnh trong suốt nhưng cả người nó lại tỏa ra hơi thở lạnh như băng, cái đuôi màu xanh biếc nhọn hoắt đầy u ám. Càng khủng bố hơn là tận sâu trong linh hồn cô càng lúc càng bị áp lực đè nặng, khiến động tác của cô chậm chạp đi thấy rõ. Băng Bích Đế Hoàng Hạo, vũ hồn thứ hai của Hạo Vũ Hạo, hơi thở của Hồn Thú bốn mươi vạn năm giờ phút này được kỹ năng Mô Phỏng của

Hoắc Vũ Hạo bày ra một cách hoàn mỹ. Dù Chu Tình Băng Thiềm không phải là hồn thú sinh sống tại vùng trung tâm của Cực Bắc và cơ thể nó cũng không chỉ thuần túy có thuộc tính Băng nhưng nói cách nào, bản thân nó vẫn có một phần bộ phận mang sức mạnh từ băng, hơn nữa còn chiếm một vị trí không nhỏ. Như Băng Bích Đế Hoàng Hạo đã từng nói, nó là chúa tể của những loài thuộc tính băng, tất cả Hồn Thú thuộc loại này khi đứng trước mặt nó đều phải gọi nó là vua là chúa. Hơi thở của Chu Tình Băng Thiềm làm sao có thể so sánh được với nó? Huống chi hơi thở khủng bố lúc này, trăm phần trăm đến từ chính Băng Bích Đế Hoàng Hạo thật sự. Các trận đấu trước của Hoắc Vũ Hạo, Mộng Hồng Trần và Tiểu Hồng Trần đều đã xem qua. Nhưng khi đó sàn đấu bị bức màn phòng hộ ngăn cách, bọn họ chỉ thấy Hoắc Vũ Hạo mô phỏng ra Hồn Hoàn mười vạn năm rồi chấn động, nhưng lại chưa thật sự cảm nhận luồng hơi thở khủng bố ấy. Kể đến, sự thật chứng minh mọi thứ đều là ảo ảnh, sau này Hoắc Vũ Hạo cũng không thi triển lại năng lực này nữa, bọn họ đều phán đoán rằng, kỹ năng của Hoắc Vũ Hạo chỉ là ảo ảnh, không có chút giá trị thực tế nào. Mà lúc này, sau khi Mộng Hồng Trần cảm nhận được hơi thở khủng bố của Băng Bích Đế Hoàng Hạo mới thật sự thấy từ này đến giờ mình khô hạn như thế nào. Hơi thở của Băng Bích Đế Hoàng Hạo tuy chỉ là ảo ảnh nhưng lại vô cùng chân thật. Trước mặt nó, vũ hồn của cô bị áp chế hoàn toàn, thậm chí muốn ngẩng đầu lên cũng không được, một thân tu vi lúc này đừng nói chiến đấu, ngay cả 50% không biết có sử dụng được không nữa. Nhất là sự sợ hãi tự đáy lòng kia đã ảnh hưởng rất nhiều đến ý chí chiến đấu của cô rồi. Khó trách ban đầu khi hãn phóng ra Hồn Hoàn mười vạn năm lại khiến toàn trường rung động như vậy, uy áp này quá mạnh quá khủng bố làm sao lại không kinh hãi cho được. Bị ảnh hưởng không chỉ có Mộng Hồng Trần, ngay cả Tiểu Hồng Trần đứng sau lưng cô cũng không ngoại lệ. Bất kể là Chu Tình Băng Thiềm hay Tam Túc Kim Thiềm đều là vũ hồn thuộc loại Thiềm Cấp (cóc nhái). Hiển nhiên nếu ở trường hợp bình thường, vũ hồn của bọn họ có thể xếp ngang hàng với hạt tử (bọ cạp). Còn mạnh yếu thế nào phải xem đến cấp bậc vũ hồn lớn mạnh ra sao. Không thể nghi ngờ, Tam Túc Kiêm Thiềm có cấp bậc cao hơn Chu Tình Băng Thiềm, cả hai

đồng thời đều là vũ hồn cao cấp nhất. Nhưng, trước mặt bọn chúng là ai? Là vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạt tuyệt thế thiên hạ, cho nên, bọn chúng dù xưng hùng xưng bá ở đâu, khi đứng trước mặt nó vẫn chỉ có thể dùng đạo thần tử khi đối mặt với quân vương. Cho dù bản thân chủ nhân của chúng có mạnh hơn nữa, cũng không thể thay đổi cấp bậc này. Hai người bọn họ không sao ngờ được, chỉ một ảo cảnh mà lại mang đến cho bọn họ ảnh hưởng lớn như thế. Mà thực tế, đây có phải là ảo cảnh không? Người ta có câu, giả giả, thật thật, thật là giả, mà giả cũng là thật, bên trong ảo cảnh xen lẫn một chút sự thật thì cũng rất khó bị phát hiện. Giờ phút này, bản thể chính đúng là tác dụng từ hồn kỹ Mô Phỏng nhưng hơi thở của Băng Bích Đế Hoàng Hạt lại thật sự từ hồn thú bốn mươi vạn năm. Dạng hơi thở khủng bố này đâu phải muốn phục chế là phục chế? Đây thuần túy là hơi thở của vũ hồn cực hạn thuộc tính băng, cũng chính là hơi thở của một trong Thập Đại Hung Thú. Đừng nói là hai người bọn họ, ngay cả người ở bên cạnh quan sát tình hình trận chiến với tâm trạng vô cùng căng thẳng là Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự khi cảm nhận được hơi thở khủng bố từ Băng Bích Đế Hoàng Hạt cũng cảm thấy hết hồn. Tất cả mọi chuyện đều diễn biến trong tích tắc, Mộng Hồng Trần tuy hóa giải được Điệp Thần Trảm nhưng lực truy kích nháy mắt suy yếu thật lớn, còn Tiểu Hồng Trần ở phía sau, sau khi giải quyết được Điệp Thần Chi Quang, chuẩn bị chạy đến trợ giúp muội muội, động tác nháy mắt cũng trở nên chậm chạp. Cũng ngay một khắc này, một màn sương trắng kết hợp với hơi thở uy nghiêm nháy mắt lấy Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông làm trung tâm không ngừng lan tỏa ra ngoài. Vì lúc này khoảng cách giữa Mộng Hồng Trần và hai người bọn họ đã quá gần, cô căn bản không thể né tránh quầng sáng lan tỏa trên phạm vi rộng này. Đòn công kích của cô rõ ràng đã bị ảnh hưởng vì vũ hồn bị áp chế. Hàn khí nháy mắt lan tỏa khắp toàn thân, Mộng Hồng Trần gần như ngay lập tức bị đông cứng trên không trung. Từ ngày có được vũ hồn Chu Tình Băng Thiềm, đã rất lâu rồi cô không biết cảm giác rét lạnh là gì, nhưng giờ phút này, cơn lạnh buốt phảng phất như chui vào tận xương tủy làm cả người cô run rẩy kịch liệt, bề ngoài cơ thể cô dường như còn bị một tầng ánh sáng màu lam nhàn nhạt bao phủ. Sức chiến đấu của Hoắc Vũ Hạo

nháy mắt tăng đến cực hạn, luồng khí lạnh tuy bao phủ mọi phương vị nhưng lại phủ xuống một diện tích không lớn lắm. Nháy mắt sau, ảo ảnh Băng Bích Đế Hoàng Hạp sau lưng hắn, nhất là cái đuôi màu xanh biếc giống như được sống lại, bắt đầu di chuyển. Nhờ tác dụng của kỹ năng Mô Phỏng nên không ai có thể trông thấy lúc này xương ngực, xương sống, xương sườn, tất cả đều lấp lánh ánh sáng màu xanh lục. Đúng vậy, đây là kỹ năng cực kỳ mạnh mẽ đến từ khối Hồn Cốt thân thể Băng Bích Đế Hoàng Hạp, Vĩnh Đông Chi Vực. Đây mới chân chính là thực lực của người có Cực Hạn Chi Băng, cũng là điểm mạnh mẽ nhất của nó, cho dù là vũ hồn Chu Tình Băng Thiềm cũng không thể chịu đựng nổi. Mặc dù hiện nay hắn chỉ phát huy được một phần nhỏ uy lực của nó, nhưng có hơi thở của Băng Đế ở đây, tác dụng vẫn không thể xem thường. Ban nãy Mộng Hồng Trần lấy đà nhảy lên vốn đã chạm phải điểm cao nhất, tích tắc sau đó cô bị Vĩnh Đông Chi Vực đóng băng, tiếp đó, ngã nhào xuống đất. Làm sao Vương Đông có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Hai cánh hợp nháy lập tức nhảy lên chém thẳng về phía Mộng Hồng Trần. Nhưng, bất kể là Hoắc Vũ Hạo hay Vương Đông đều không trông thấy, không biết từ bao giờ, bên hông Mộng Hồng Trần đã xuất hiện một cái xiềng sắt màu đỏ sậm, ngay khi Vương Đông nhờ vào tác dụng của Vĩnh Đông Chi Vực tấn công Mộng Hồng Trần thì cô bé lại lách người thoát khỏi phạm vi công kích của Vương Đông, kể đó, một cơn gió lốc xuất hiện chặn đứng hướng truy kích của hắn. Cái xiềng sắt màu đỏ sậm nháy mắt bay trở về tay Tiểu Hồng Trần, lúc này, sắc mặt hắn vô cùng nghiêm túc. Đúng vậy, khi vừa mới lên sàn đấu, cả hắn và Mộng Hồng Trần đều không quá xem trọng trận đấu này, nhưng hiện giờ, hai anh em bọn họ phải công nhận một sự thật, bọn họ đã sai. Hai thiếu niên trước mặt, không thể đánh giá bằng cấp độ hồn lực như hồn sư bình thường. Cũng giống như Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, hai người anh ý thế nào thì anh em Tiểu Hồng Trần, Mộng Hồng Trần cũng không kém. Bọn họ cùng trưởng thành, cùng phối hợp chiến đấu và tu luyện, bọn họ hiểu nhau cũng không thua hai người Hoắc Vũ Hạo chút nào. Một tầng ánh sáng màu đỏ sậm lóe lên từ ngực Mộng Hồng Trần, sau đó, một màn sương mù từ người cô bùng phát, rồi lại thu ngược trở về hóa giải tác dụng của Vĩnh Đông Chi

Vực. Mặc dù trong quá trình này, cơ thể cô không ngừng run rẩy nhưng ít nhất hiện nay cô không còn bị đóng băng nữa. Vĩnh Đông Chi Vực đã được Hoắc Vũ Hạo sử dụng rất nhiều lần, thậm chí còn sử dụng trên người cường giả bậc Hồn Vương. Nhưng lần đầu tiên có người có thể hóa giải nó nhanh như vậy. Ngoại trừ chênh lệch tu vi, có lẽ còn nhờ sự trợ giúp rất lớn từ thuộc tính hỏa trong Chu Tình Băng Thiềm nữa. Hoắc Vũ Hạo tuy bất ngờ nhưng rất nhanh đã có đáp án, khó trách ban này dưới áp lực của Cực Hạn Chi Băng, Chu Tình Băng Thiềm của Mộng Hồng Trần cũng không bị ảnh hưởng nhiều, haiz, nếu mình và cô ta ở cùng cấp bậc Hồn Vương, cô ta làm sao có thể dễ dàng phá vỡ Vĩnh Đông Chi Vực như vậy. Ở thời điểm này, song phương dường như lại trở về thời điểm ban đầu, Tiểu Hồng Trần tấn công, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông hợp lực phản kích.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 125: Vũ Hồn dung hợp, Quyển Luyện Hồng Trần (Trung)

Áp lực từ Băng Bích Đế Hoàng Hạo cũng giống như phù dung sớm nở tối tàn, thoáng cái tan biến. Vương Đông lại giang rộng hai cánh, cả người lạng lách né tránh. Được sự chỉ dẫn của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, ít nhất hẳn có 90% khả năng thoát khỏi công kích của Hồn Đạo Khí. Mà khoảng cách của Vương Đông và huynh muội Tiểu Hồng Trần, Mộng Hồng Trần càng lúc càng gần. Mộng Hồng Trần lúc này đã hoàn toàn trở lại trạng thái bình thường, kỹ năng cô vừa sử dụng chính là hồn kỹ thứ tư của mình, Băng Chi Phản Bộ. Lấy hỏa làm gốc sau đó kích phát độc của băng thiềm, hóa thành năng lượng thuần túy là năng lượng của bản thân cô, đồng thời còn giúp lực công kích của mình tăng đến cực hạn. Tuy nhiên, một khi cô đã sử dụng Băng Chi Phản Bộ, cũng có nghĩa là trong khoảng thời gian ngắn tiếp cô sẽ không thể sử dụng kịch độc của băng thiềm nữa. Theo bề ngoài, từ này đến giờ, sau mấy đợt va chạm, có vẻ Hoắc Vũ Hạo và Vương

Đông tiêu hao hồn lực khá nhiều nhưng thực tế, Mộng Hồng Trần cũng bị ảnh hưởng không nhỏ. Độc của băng thiềm không thể dùng, Băng Chi Phản Bộ tuy theo lý thuyết là giúp lực công kích của cô tăng đến cực hạn nhưng vì ảnh hưởng từ Vĩnh Đông Chi Vực, cô chỉ có thể khôi phục được hoạt động của bản thân. Cho nên, tiêu hao của cô không thể nói là ít được. Hơn nữa, sau khi bị đông lạnh, vết thương lúc trước Đái Thước Hành mang đến cho cô lại trở đau. Hoắc Vũ Hạo thàn than một tiếng, ban này hẳn đã nương theo sự khinh thường của đối thủ mà vẫn không thành công, vậy thì tiếp theo sẽ rất khó đấu. Hiện giờ, xem ra không thể không hợp lại rồi. Mà lúc này, huynh muội Mộng Hồng Trần, Tiểu Hồng Trần cũng đồng thời cảm thấy áp lực khủng bố từ Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Đối thủ mình không thể nhìn thấu mới thật sự là đối thủ đáng gờm nhất. Mà hai đứa nhóc trước mặt tuổi còn nhỏ hơn bọn họ nữa, tín nhiệm tất thắng của bọn họ đã bị đả kích rất lớn. - Muội muội, đến đây. Kết thúc bọn chúng. Không thể tiếp tục do dự nữa. Tiểu Hồng Trần trầm giọng quát. Mộng Hồng Trần có chút do dự: - Nhưng thương thế của anh... Tiểu Hồng Trần ngạo nghễ nói: - Chỉ có chút vết thương nhỏ thì đáng là gì. Chúng ta cho bọn họ thấy huynh muội mình mạnh như thế nào. Nhanh, trận đấu này chúng ta không thể thua, càng không thể cho bọn chúng bất kỳ cơ hội nào. Thắng bọn họ, cũng chính là mang về vinh quang cho đế quốc chúng ta, là anh hùng của cả đế quốc." Tiểu Hồng Trần vừa dứt lời, tất cả Hồn Đạo Khí ở trên người đồng loạt hóa thành bột phấn biến mất, sau đó vươn tay ôm lấy muội muội mình. Song kiếm màu xanh trên tay Mộng Hồng Trần cũng biến mất, cô xoay người nhào vào lồng Tiểu Hồng Trần. Nhất thời, một cột hồn hợp ánh sáng màu vàng và trắng xanh phóng thẳng lên cao, sau đó bao phủ lấy hai người bọn họ. - Không ổn. Động tác này quá quen thuộc với Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Đây rõ ràng là dấu hiệu khi sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ. Hai người bọn họ đã đánh giá anh em Tiểu Hồng Trần rất cao, nhưng không ngờ hai người kia là Hồn Đạo Sư mà vẫn còn ẩn giấu Vũ Hồn dung hợp kỹ, lại còn có thể thi triển ở thời điểm chết người như vậy. Hai đại Hồn Vương cùng thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ là cái khái niệm gì đây? Đây rõ ràng là bọn họ hoàn toàn không có ý định cho hai người Hoắc Vũ Hạo một cơ hội nào nữa.

- Cùng liều mạng với bọn họ. Vương Đông hét lớn một tiếng, vì kích động nên đột nhiên giọng nói của hắn không còn vẻ nam tính bình thường nữa mà đã trở nên yếu ớt khác thường. Nháy mắt sau, Băng Hoàng Hộ Thể biến mất, Hoắc Vũ Hạo ôm sát lấy Vương Đông, hơi thở của vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo cũng biến mất, chỉ còn mỗi khí tức của Linh Mâu. Đôi cánh sau lưng hai người lặng lẽ biến mất, ánh sáng màu lam ánh kim rực rỡ từ từ tan biến, Vương Đông bị Hoắc Vũ Hạo đứng phía sau ôm lấy, cả hai từ từ rơi xuống sàn đấu. Nhưng lúc này, trên tay hắn đã xuất hiện một cây búa màu đen sậm, vũ hồn thứ hai của Vương Đông, Hạo Thiên Chùy. Có thể trông thấy rõ ràng nháy mắt khi hai người rơi xuống mặt đất, cả người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liền lóe sáng rực rỡ. Ánh sáng này là một dạng ánh sáng hư vô khó mà hình dung, dường như nó khiến mọi thứ xung quanh đều tan biến hết, chỉ còn lại một ảo ảnh hư hư thật thật. Ảo ảnh này không thể nhìn rõ được, vì nó là một vật thể trong suốt lơ lửng, nhưng có thể thấy lúc này ảo ảnh đó đang đặt hai tay ở ngay vị trí tim mình. Ảo ảnh này rất giống một người con đàn ông trưởng thành, nếu có người từng trông thấy lần trước lúc Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông từng sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ sẽ nhận ra, ảo ảnh này trông giống y hệt, nó cũng chính là Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ hai của hai người, Thiên Đế Chùy. Nhưng lần trước, Thiên Đế Chùy là do vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo kết hợp với Hạo Thiên Chùy. Còn lần này thì khác hẳn, là từ vũ hồn Linh Mâu và Hạo Thiên Chùy kết hợp với nhau. Tất cả thay đổi đều diễn ra trong vài giây ngắn ngủi, song phương cứ thế đồng thời thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ của mình. Đây là lần đầu tiên trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái có một màn thi đấu kỳ lạ như vậy. Các khán giả bên dưới đều như muốn nín thở mà quan sát cảnh tượng ngàn năm hiếm thấy này. Trên thế giới này, có bao nhiêu hồn sư có thể thi triển Vũ Hồn dung hợp kỹ chứ? Vậy mà lúc này, ở ngay đây, lại xuất hiện đến hai đôi? Chuyện này không phải quá hi hữu hay sao? Bên phía học viện Sử Lai Khắc, ngay cả Huyền lão cũng nắm chặt hai đấm tay, nếu không phải lão bận trấn áp Hắc Hỏa Diễm e là lúc này biểu hiện của lão còn muốn kích động hơn. Vương Ngôn lúc này thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn lên sàn đấu, hắn lấy tay che kín mặt, chỉ lộ ra mỗi hai con mắt. Hắn là người

duy nhất biết Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông sở hữu nhiều loại Vũ Hồn dung hợp kỹ nhưng ngay cả bản thân hắn cũng chưa từng thấy hai đứa nó sử dụng nên căn bản uy lực thật sự của những Vũ Hồn dung hợp kỹ còn lại như thế nào, hắn hoàn toàn không biết. Nên hắn cũng như bao người ở đây, đều vô cùng hồi hộp chờ xem Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông rốt cuộc có thể làm nên những kỳ tích gì. Nếu hôm nay Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần đều ở trạng thái hoàn hảo, nhất định hắn sẽ không cho Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông ra thi đấu. Trong tình huống Tiểu Hồng Trần trọng thương, Mộng Hồng Trần bị thương và tiêu hao hồn lực, hắn mới nghĩ hai đứa nhóc kia có cơ hội chiến thắng. Nào ngờ, huynh muội Tiểu Hồng Trần vẫn còn Vũ Hồn dung hợp kỹ chưa sử dụng đến, đây là chuyện cực kỳ hiếm thấy trong giới Hồn Đạo Sư, thậm chí là một chuyện khó thể tưởng tượng nổi, huynh muội bọn họ là hai người đầu tiên có thể sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ của đế quốc Nhật Nguyệt. Trên đầu Hoàng Thành, hoàng đế Tinh La Hứa Gia Vĩ lúc này cũng đầy vẻ kinh ngạc, hắn tuyệt đối không ngờ trận đấu cuối cùng này lại là một hồi quyết đấu giữa các Vũ Hồn dung hợp kỹ, mà nói chính xác hơn, tình huống này nào có ai dự đoán được? Lúc này, nếu hỏi ai là người bức bối và khó chịu nhất, dĩ nhiên là vị trọng tài Thiên Sát Đấu La rồi. Từ này giờ, lão không ngăn cản song phương thi triển hồn kỹ cũng vì lão không biết rõ uy lực Vũ Hồn dung hợp kỹ của hai bên mạnh yếu thế nào. Nhưng càng không biết, lão lại càng lo, chẳng may cứu viện không kịp lại có người chết trận thì quả thật lão không biết giải quyết thế nào nữa. Trận đấu này, áp lực của trọng tài quá lớn. Bốn người trên sàn đấu hiện nay hoàn toàn khác hẳn với những đội viên còn lại, điểm này dĩ nhiên là bản thân lão hoàn toàn hiểu rõ. Cột ánh sáng bên phía Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần đã bắt đầu biến hóa, cột sáng không ngừng ngừng kết thành một con cóc thật lớn, càng quý dị hơn là khi con cóc ấy được ngưng hình lại đột ngột thay đổi màu sắc. Tam Túc Kim Thiềm màu vàng, Chu Tình Băng Thiềm màu trắng xanh, nhưng trong tích tắc này, hai màu ấy đều biến mất, thay vào đó là một con cóc màu đỏ rực. Màu đỏ ấy chói rọi khắp nơi, cộng thêm đôi mắt màu đen như một vực sâu không đáy lại càng khiến nó trông quái dị. Giọng nói của Tiểu Hồng Trần bỗng vang lên khắp toàn

trường, cho dù trong lòng hần đang nghĩ gì thì lúc này hần cũng không quên sắm vai anh hùng ngăn cơn sóng dữ. - Tiếp chiêu đi, chúng ta sẽ cho các người thấy uy lực của Vũ Hồn dung hợp kỹ mạnh mẽ nhất là gì, Quyển Luyện Hồng Trần . Đúng vậy, Quyển Luyện Hồng Trần chính là tên của Vũ Hồn dung hợp kỹ của bọn họ. Nó ghép từ họ của hần và em gái mình. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy, con cóc màu đỏ kia có ba chân, ánh mắt như xoáy nước thì y hệt đôi mắt của Chu Tình Băng Thiềm. Cũng ngay lúc đó, ảo ảnh sau lưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông phát sinh biến hóa. Ánh mắt của hần sáng rực lên. Trong tình huống cả người trong suốt, đôi mắt sáng lên liền trở nên vô cùng rõ ràng. Đó là một đôi mắt rất kỳ lạ, nó sáng rực một màu vàng trông như đã hút hết ánh sáng từ mặt trời chiếu xuống, cả sàn đấu như tối dần đi, cơn mưa phùn lất phất vẫn còn đấy nhưng nó lại không thể rơi xuống vị trí của ảo ảnh kia. Trên trán của ảo ảnh ấy có một con mắt khá kỳ dị, con mắt ấy từ từ hé mở, khí tức sinh mệnh nháy mắt rơi xuống khắp nơi. Mơ hồ có một cây búa màu vàng rực rỡ xuất hiện trên bầu trời, nháy mắt sau, lóe lên vô số hư ảnh nho nhỏ tạo thành vô số cây búa phiên bản nhỏ, nháy mắt sau, một vòng ánh sáng ánh kim xuất hiện bao phủ lấy nó và bóng người mờ mờ ảo ảo. Tất cả mọi diễn biến đều diễn ra một cách chậm chạp thông thả, những nơi vòng ánh sáng ấy di chuyển qua, ngay cả sàn đấu cũng xuất hiện từng vết nứt nẻ như mạng nhện, tựa hồ như cả không gian cũng bị sụp lún. Trên sàn đấu, cho dù là Thiên Sát Đấu La, giờ phút này cũng phải kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, vì lão cảm nhận được mình không thể khống chế động tác của bản thân nữa, cả lồng ngực khó chịu vô cùng, kế tiếp, dường như có một thanh búa lớn nện thẳng vào Tinh Thần Hải của lão. Tận sâu trong Tinh Thần Hải rung động kịch liệt như muốn vỡ tung ra. Đây là phản ứng của một cường giả bậc Phong Hào Đấu La đó. Thậm chí muốn phản ứng một chút cũng không được. Vì trong tích tắc đó, Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự căn bản không biết mình phải ngăn cản nó bằng cách nào. Đương nhiên, một phần nguyên nhân cũng vì lão không muốn phải làm trận đấu bị gián đoạn.

DAOTIEUVU

Chương 125: Vũ Hồn dung hợp, Quyển Luyện Hồng Trần (Hạ)

Khi vầng sáng màu ánh kim ấy khuếch tán khắp nơi cũng chính là lúc Quyển Luyện Hồng Trần bùng nổ. Xoáy nước màu đỏ ánh kim nháy mắt hóa thành dòng nước lũ quét thẳng về phía ảo ảnh hư vô kia. Quầng sáng màu đỏ kia lấp lánh ánh kim, hơn nữa còn vang lên từng tiếng leng keng của kim loại va chạm vào nhau, và đặc biệt khủng bố nhất chính là ở thời điểm nó xuất hiện, nhiệt độ nóng chảy xung quanh nó khiến bầu không khí vặn vẹo kịch liệt. Nhiều nhân tố mâu thuẫn lẫn nhau, đối chọi nhau cùng tụ hội ở một chỗ khiến mọi thứ xung quanh khó thể chịu đựng nổi mà điên cuồng vặn vẹo. Cả sàn đấu dưới tác động của Quyển Luyện Hồng Trần gần như biến thành một vùng hải dương đầy nham thạch nóng chảy. Nhưng, bất kể là năng lượng Quyển Luyện Hồng Trần có mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể ngăn cản được vòng sáng màu vàng kim kia khuếch tán ra bên ngoài. Luồng sáng màu vàng kim nhẹ nhàng xuyên qua từng đợt sóng cuộc trào của quầng sáng màu đỏ ánh kim vô cùng rực rỡ kia, nháy mắt sau, nó tiếp tục quá trình khuếch tán của mình đồng thời phủ xuống con cóc lớn màu đỏ, con cóc bắt đầu run rẩy, ngay sau đó, quầng sáng màu đỏ dần tán toán, bóng hình của Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần cũng xuất hiện trở lại, hơn nữa cả hai còn nặng nề ngã xuống từ giữa không trung. Vũ Hồn dung hợp kỹ Quyển Luyện Hồng Trần mạnh mẽ như vậy, mà lại có thể trong tình huống thi triển được một phần ba chặn đường, bị người khác chặn đứng hoàn toàn. Hai huynh muội bọn họ hoàn toàn ngây người, giống như đã không còn chút cảm giác gì, thậm chí khả năng khống chế cơ thể khi rơi xuống cũng không có. Từng dòng máu như những con rắn nhỏ không ngừng từ thất khiếu của Tiểu Hồng Trần chảy ra ngoài. Vũ Hồn dung hợp kỹ Quyển Luyện Hồng Trần mạnh mẽ, khủng bố như vậy đấy mà chỉ có thể xuất hiện trong nháy mắt, tràn ngập cả sàn đấu rồi tan biến. Nhưng Quyển Luyện Hồng Trần nào phải dễ dàng ngăn cản như vậy, những kim loại đã

được nung chảy rót thẳng xuống sàn đấu, khiến cả sàn đấu như một miệng núi lửa mạnh mẽ phun trào. Kim loại dung hợp với kịch độc từ Chu Tình Băng Thiềm biến sàn đấu thành một địa ngục giữa chốn trần gian. Ảo ảnh hư vô lơ lửng trên bầu trời trông như sắp bị cắn nuốt, mà lúc này, Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự vẫn còn đang bị ảnh hưởng từ luồng ánh màu ánh kim, căn bản không thể đến ứng cứu kịp nữa. Việc này cũng đồng nghĩa lão đã không thể hoàn thành nhiệm vụ trọng tài của mình. Huyền lão đang định phóng người ra ngoài thì Vương Ngôn kéo ống tay áo của lão lại. - Đợi một lát. Huyền lão giận dữ quát: - Còn đợi cái gì nữa? Đợi bọn chúng chết hết sao... Có điều, khi lão nói đến sáu chữ cuối cùng thì cũng tự động dừng lại, vì lão giật mình trông thấy, ảo ảnh hư vô đối mặt với cơn lốc xoáy còn lại từ Quyển Luyện Hồng Trần cũng không hề có ý định khoanh tay chờ chết mà lại bay lên như tia chớp. Hai người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Dưới cái nhìn chăm chú của hàng nghìn hàng vạn người, cả hai lại một lần nữa phát sinh biến hóa thần kỳ. Đôi cánh màu xanh lam lạng lẹ xuất hiện, vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp đã tái hiện, phần áo ở phía trên của Hoắc Vũ Hạo bỗng nhiên rách toát để lộ ra hình xăm Băng Bích Đế Hoàng Hạo thật lớn, mà lúc này, hình xăm đó lại căn lên như có một luồng năng lượng nào đó muốn chui ra vậy. Cái đuôi của Băng Bích Đế Hoàng Hạo kéo dài đến đai quần của hắn rồi nằm hắn dưới hông nên lúc này vẫn chưa có ai trông thấy rõ ràng được. Bỗng nhiên, hình xăm Băng Bích Đế Hoàng Hạo như sống lại, một đôi mắt màu vàng sắc bén lạng lẹ xuất hiện trên không trung mang theo hơi thở lạnh lùng khốc liệt. Rất có ý vị duy ngã độc tôn. Trong tình huống này, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại một lần nữa ôm chăm lấy nhau. Trong tích tắc đó, với bọn họ, dường như mọi thứ xung quanh đều đã tan biến hết, trong ánh mắt của cả hai chỉ còn mỗi sự tin tưởng và kiên quyết không từ bỏ. Hoắc Vũ Hạo có hai vũ hồn, Linh Mâu và Băng Bích Đế Hoàng Hạo. Vương Đông cũng là Vũ Hồn Song Sinh, lần lượt là Quang Minh Nữ Thần Điệp và Hạo Thiên Chùy. Linh Mâu kết hợp với Quang Minh Nữ Thần Điệp, bọn họ có Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ nhất, Rực Rỡ trong Điều Tàn - Hoàng Kim Lộ. Linh Mâu kết hợp với Hạo Thiên Chùy chính là Vũ Hồn dung hợp kỹ sáng

rực ánh kim lan rộng trên trăm thước vuông mà bọn họ vừa mới sử dụng. Đây là Vũ Hồn dung hợp kỹ thứ ba của bọn họ, tên là Hư Ảo trong Chân Thật - Tâm Linh Phong Bạo. Một cái Vũ Hồn dung hợp kỹ thuần túy thuộc tính tinh thần, công kích trên mọi phương vị. Tác dụng của Tâm Linh Phong bạo là có thể nháy mắt dung hợp Khí Vũ Hồn Hạo Thiên Chùy vào kỹ năng Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo, hơn nữa còn có thể công kích trên phạm vi rộng lớn, uy lực không cần nói cũng biết mạnh hơn gấp mấy lần. Hơn nữa, Vũ Hồn dung hợp kỹ này còn tiêu hao hồn lực ít hơn những kỹ năng khác nữa, nhưng về mặt Tinh Thần Lực lại đòi hỏi cực kỳ cao. Nếu không phải Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo sau khi hấp thu Sinh Linh Kim được cải tạo rất nhiều thì e là khó mà sử dụng được nó, hoặc nếu miễn cưỡng sử dụng thì ngay lập tức rơi vào trạng thái hôn mê. Sinh Linh Kim mở ra con mắt thứ ba cho Hoắc Vũ Hạo, Y Lai Khắc Tư đã chìm vào giấc ngủ say ở ngay nơi ấy, mà Hoắc Vũ Hạo không hề biết rằng, Y Lai Khắc Tư dùng Sinh Linh Kim trú ngụ ở ngay mi tâm của hắn cũng giống như mở ra cho hắn một cái Tinh Thần Hải thứ hai. Trừ lần đầu tiên thí nghiệm thành công, đây là lần thứ hai bọn họ sử dụng Tâm Linh Phong Bạo, mà uy lực của nó cũng vì sự xuất hiện của Sinh Linh Thủ Vọng mà tăng mạnh, cho nên mới có thể nháy mắt làm gián đoạn kỹ năng Quyển Luyện Hồng Trần của huynh muội Tiểu Hồng Trần. Đây là hai kỹ năng được kết hợp từ vũ hồn Linh Mâu và hai vũ hồn của Vương Đông. Đối lại là Băng Bích Đế Hoàng Hạo thì sao? Băng Bích Đế Hoàng Hạo kết hợp với Hạo Thiên Chùy chính là Vũ Hồn dung hợp kỹ có lực công kích mạnh nhất trong bốn kỹ năng của Vương Đông và Hoắc Vũ Hạo, lúc trước, cho dù đối thủ của nó là vòng bảo hộ phòng ngự tuyệt đối thì cũng không thể chịu nổi một kích cực mạnh của nó, đấy dĩ nhiên là kỹ năng Băng Giá trong Nóng Bỏng, Thiên Đế Chùy. Mà giờ phút này, kỹ năng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đang thi triển kia cũng chính là tổ hợp Vũ Hồn dung hợp kỹ cuối cùng của bọn họ, là vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo kết hợp với vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp. Nó vẫn là một kỹ năng đơn thuần về mặt công kích, tuy uy lực không bằng Thiên Đế Chùy nhưng lại là hồn kỹ duy nhất do Vương Đông chủ đạo, nên xét về độ linh hoạt, nó hơn xa kỹ năng Thiên

Đế Chùy rất nhiều lần. Hàng nghìn hàng vạn tia sáng lấy Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông làm trung tâm bỗng nhiên nổ mạnh bay thẳng ra xung quanh, hào quang rực rỡ của nó thậm chí khiến các khán giả bên dưới không dám mở mắt nhìn thẳng vào nó nữa. Và cơn gió lốc còn sót lại từ Quyển Luyến Hồng Trần trong tích tắc này cũng bị nó ảnh hưởng mà ngừng lại giây lát. Ngay sau đó, đôi cánh màu lam gang rộng ra với tốc độ kinh người, cũng trong lúc đó, nó bỗng hóa lớn ra gấp đôi bình thường. Đôi cánh Quang Minh Nữ Thần Điệp không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một đôi cánh màu xanh phi thúy trong suốt tuyệt đẹp. Đôi cánh này tỏa ra hơi thở quang minh nồng đậm và tinh khiết, hơi thở sinh mệnh và hơi thở quang minh cùng hỗ trợ lẫn nhau. Khi đôi cánh xinh đẹp kia xuất hiện, quầng sáng màu xanh lam lại càng thêm sáng rực, mặt ngoài của đôi cánh bướm dường như có những hạt nước be bé nhẹ nhàng chuyển động, những hạt châu đó dưới quầng sáng lấp lánh lại càng phản chiếu ra những tia sáng rực rỡ chói mắt hơn, những tia sáng này nhẹ nhàng bao phủ lấy một ảo ảnh đang dần dần ngưng tụ. Sau đó, những hơi nước trong không khí từ từ ngưng tụ hóa thành thế giới đầy băng tuyết, hàn khí lạnh buốt tỏa khắp sàn đấu, mà ảo ảnh sau lưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại một lần nữa làm mọi người dưới khán đài phải rung động, một bóng người cao gầy lạng lẹ xuất hiện giữa quầng sáng ba màu. Đó là một cô gái đã trưởng thành, cô gái này cao khoảng một thước tám, đôi chân rất dài, vô cùng quyến rũ. Cô có mái tóc dài màu xanh lam rũ đến tận gót chân, đôi mắt lại có màu vàng rực rỡ, dáng người lẫn dung mạo của cô đẹp đến nỗi khiến bất cứ cô gái nào ở đây trông thấy cũng phải xấu hổ. Bất kể là nam hay nữ khi trông thấy cô gái ấy đều bị vẻ đẹp của cô thu hút triệt để. Ngay sau đó, cô gái di chuyển, chân trái bước về trước, cả người lơ lửng giữa không trung, đôi cánh bướm ba màu sau lưng cô khẽ đỡ lấy thân thể mềm mại bay lượn, nhảy múa trên bầu trời. Một màn sương băng từ từ lan tỏa từ dưới chân cô, hóa thành từng màn từng màn lượn vòng quanh cô. Trên bầu trời bỗng nhiên hé ra một khe hở, một luồng ánh nắng mặt trời từ trên cao rơi xuống, xuyên qua bức màn phòng hộ, buông xuống người cô. Luồng sáng màu vàng ấy vừa chiếu xuống người cô liền khiến cô trông giống hệt như một nữ thần mặt trời vừa hiện

thân xuống mặt đất. Cơn lốc Quyển Luyến Hồng Trần bắt đầu di chuyển đến nhưng nháy mắt khi chạm vào người cô lại bị chia thành hai phần, sau đó, cũng bắt đầu xoay quanh người cô. Cô gái ấy nhẹ nhàng nhảy múa trên không trung, mỗi bước di chuyển rất tự nhiên, nhẹ như mây, đôi cánh sau lưng cô lúc này lại trở thành một món trang sức hoàn mỹ nhất, cô đã hoàn toàn đắm chìm trong vũ khúc kia, vũ khúc với tên gọi, Quang Nghê Thường. Cô gái xinh đẹp ấy trông như không biết có nguy hiểm đang ở cạnh mình, cô cứ múa, và đôi cánh bướm ba màu nhẹ nhàng nâng đỡ thân cô. Trên trán cô không biết từ lúc nào đã xuất hiện một ký hiệu màu vàng, vì cô múa càng lúc càng nhanh nên lúc này không ai có thể thấy rõ cả. Quyển Luyến Hồng Trần ban đầu là mang đến nguy hiểm cho cô, nhưng kết thúc lại là một món đồ trợ giúp cho màn khiêu vũ vô cùng tuyệt đẹp của cô gái xinh đẹp này. Ngay cả công tước Bạch Hồ ý chí kiên định lúc này cũng ngần người, hẳn thậm chí có chút không tin vào những gì mình đang nhìn thấy, hẳn tự hỏi, trên đời này thật sự có một cô gái xinh đẹp như vậy sao? Đôi cánh bướm ba màu giãy lất sau, dần dần biến mất, bóng người xinh đẹp kia chuyển hướng bay nhanh về phía huynh muội Tiểu Hồng Trần, Mộng Hồng Trần đang rơi xuống đất.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 126: Quang Nghê Thường (Thượng)

Mãi đến lúc này mới có người chú ý đến huynh muội bọn họ, cả hai có thể nói là vô cùng thê thảm, không nói đến Tiểu Hồng Trần, ngay cả Mộng Hồng Trần, mũi miệng đều chảy máu, có điều lúc này cả hai đã có chút tỉnh táo lại, nhưng ánh mắt ngoại trừ sự sợ hãi ra thì chẳng còn gì nữa. Tiểu Hồng Trần bỗng nhiên thét lên một tiếng đau đớn, cả người bịch một tiếng rơi thẳng xuống mặt đất, nhưng nháy mắt trước khi hôn mê, ánh mắt của hắn vẫn đầy vẻ si mê. Còn Mộng Hồng Trần cũng không ngoại lệ, ánh mắt

của cô bé đầy sự kích động. Cô hoàn toàn không thể tin được cô gái có dung mạo khiến bản thân cô phải cảm thấy xấu hổ lại là hóa thân của một Vũ Hồn dung hợp kỹ. Ảo ảnh mỹ nữ tuyệt sắc như từ trên trời giáng xuống mặt đất, lơ lửng trước mặt Mộng Hồng Trần và Tiểu Hồng Trần, đôi mắt màu vàng của cô đầy vẻ lạnh lùng. Lúc này Mộng Hồng Trần mới có thể thấy rõ ký hiệu trên trán của cô gái xinh đẹp kia. Đó rõ ràng có hình dạng của tam xoa kích, có điều ký hiệu ấy rất nhỏ, dường như chỉ dài khoảng một tấc. Mà cùng lúc cô gái đó hạ xuống, nó cũng lặng lẽ biến mất, nhưng dù thế nào cũng không thể xóa đi khí chất cao quý và uy nghiêm của nó được.

- Tạm biệt. Đôi môi đỏ mọng của cô gái khẽ mấp máy, đôi cánh sau lưng vung lên, một tầng ánh sáng màu xanh lam xuất hiện phủ xuống người Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần, nhưng lại không hề làm tổn thương bọn họ, chỉ nhẹ nhàng đỡ hai người bọn họ ra khỏi sàn đấu. Mà lúc này, Mộng Hồng Trần cũng không giãy giụa gì nữa. Vì Tiểu Hồng Trần đang mang trọng thương, ban nãy sử dụng Quyển Luyện Hồng Trần gần như đều từ hồn lực của cơ thể cô. Hơn nữa, kỹ năng bọn họ đang sử dụng lại bị Tâm Linh Phong Bạo của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cắt đứt nên quay trở lại cản trở bọn họ để lại hậu quả không nhỏ. Giờ phút này, quả thật cả hai bọn họ đều hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu. Đôi cánh ba màu đã hoàn toàn biến mất, cô gái xinh đẹp kia từ từ bước đến trung tâm sàn đấu và niệm chú, nơi cô đi qua, cả mặt đất lẫn không khí đều được đông tụ và gột rửa. Bên dưới sàn đấu, Vương Ngôn trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả mọi chuyện đang diễn ra, miệng lẩm bẩm: - Chúng ta... chúng ta thắng rồi. Huyền lão, chúng ta thắng rồi phải không? Chúng ta là quán quân, là quán quân. Giọng nói của hắn từ run rẩy chuyển thành gào thét. Mà Huyền lão đứng bên cạnh hắn cũng không bình tĩnh hơn bao nhiêu, gương mặt chần chịt nếp nhăn dường như lại một lần nữa bùng bùng sức sống: - Bọn chúng, rốt cuộc bọn chúng đã làm gì? Vừa rồi chẳng lẽ đều là Vũ Hồn dung hợp kỹ? Vương Ngôn kích động nói: - Dạ, đúng vậy, đúng vậy. Những Vũ Hồn dung hợp kỹ này đệ tử đã nghe bọn chúng nhắc đến nhưng hôm nay cũng là lần đầu tiên trông thấy. Nếu đệ tử nhớ không lầm thì hôm đó Hoắc Vũ Hạo gọi kỹ năng kết hợp giữa vũ hồn Băng Bích Hạt và Quang Minh Nữ Thần Điệp là Băng

Sương trong Độc Vũ – Quang Nghệ Thường (độc là cô độc là 1 mình, không phải độc của chất độc). Đệ tử không ngờ kỹ năng này của bọn nó lại đẹp như thế. Nghe hai đứa nói, đây là kỹ năng duy nhất Vương Đông nắm vai trò chủ đạo. - Chúng tôi thắng. Ảo ảnh hình cô gái xinh đẹp lướt đến trước mặt Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự khẽ nói. Mà vị trọng tài kia vẫn còn đang trong trạng thái ngẩn ngơ, giây lát sau lão mới phản ứng lại, giọng nói cũng khàn đặc: - Ủ, các người, các người thắng. Nói xong câu đó, cả người lão đột nhiên thoáng lão đảo, tích tắc sau mới có thể đứng vững trở lại. Tâm Linh Phong Bạo không chỉ đơn thuần đập vào tinh thần mà còn đâm thẳng vào tận cùng Tinh Thần Hải của đối thủ, làm ký ức của đối thủ không ngừng bị xáo trộn, nó không chỉ đơn giản là gây rối nữa mà quan trọng còn ảnh hưởng trực tiếp đến thần trí của họ. Hoàng Tân Tự mặc dù là cường giả bậc Phong Hào Đấu La nhưng từ nhỏ đến khi trưởng thành lão đã phải trải qua biết bao sóng gió. Người thân, bạn bè lần lượt ra đi trước mắt mình, tất cả những đau đớn đó đều bị lão vùi sâu tận đáy lòng. Nay dưới khi Tâm Linh Phong Bạo tấn công trong tình huống lão không kịp chuẩn bị, ảnh hưởng với lão thậm chí còn lớn hơn huynh muội Tiểu Hồng Trần nữa. Cô gái xinh đẹp kia lại một lần nữa hóa thành quầng sáng màu sắc rực rỡ, khi quầng sáng ấy tan biến liền xuất hiện hai bóng người đang ôm chặt lấy nhau. Sắc mặt cả hai người này đều tái nhợt, cả hai tựa vào nhau lặng lẽ đứng yên ở nơi đó. Hình xăm Băng Bích Đế Hoàng Hạo sau lưng Hoắc Vũ Hạo từ từ biến mất. Còn Vương Đông đã sớm ngủ say trong lòng hân rồi, cũng trong nháy mắt này, Tam Xoa Kích ánh kim trên trán Vương Đông lại sáng lên rồi biến mất. Nhưng đáng tiếc Hoắc Vũ Hạo lại không kịp trông thấy hình ảnh ấy, hiện giờ hân miễn cưỡng lắm mới có thể đỡ lấy Vương Đông mà không ngã xuống, cũng vì thế mà hân không còn cảm nhận được gì từ xung quanh cả. Có điều, hân vẫn kịp biết được kết quả trận đấu, cảm giác vui sướng, hạnh phúc mạnh mẽ xuất hiện, đây cũng là lý do tại sao hân có thể kiên trì đỡ lấy Vương Đông đứng vững, vì bọn họ, học viện Sử Lai Khắc, đã chiến thắng ở trận đấu chung kết này. Tiếp theo, hân cảm thấy dường như Tinh Thần Hải của mình tràn ngập hạnh phúc, kể đó, hân không biết gì nữa. Tiếng hoan hô nháy mắt vang lên, tất cả khán giả bên

dưới đều đỏ mặt tía tai vì hưng phấn. Sự chờ đợi và vất vả mà bọn họ bỏ ra đều xứng đáng. Trận chung kết này không thể dùng hai chữ “phấn khích” để hình dung nữa, nó mãi mãi in sâu vào lòng tất cả mọi người ở đây. Nhất là Vũ Hồn dung hợp kỹ cuối cùng mà Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã sử dụng, Băng Sương trong Độc Vũ, Quang Nghê Thường, những gì cô gái xinh đẹp ấy đã làm hoàn toàn khắc sâu vào trí nhớ của mỗi người ở đây vào giờ phút này. Đẹp, thật sự rất đẹp, căn bản nó không còn thuộc phạm trù xinh đẹp của nhân gian nữa. Trong lòng mỗi người có thể đã có một nữ thần của riêng mình, những từ giây phút cô gái ấy xuất hiện, dường như hình mẫu nữ thần trong lòng mọi người đều tự động hóa thành hình dáng cô gái xinh đẹp khiêu vũ giữa bầu trời kia. Thậm chí trong lòng một số người, hình ảnh tuyệt đẹp ấy đã trở thành một loại tín ngưỡng. Đã xinh đẹp lại còn mạnh mẽ, rực rỡ chói lọi, tất cả mọi thứ kết hợp với nhau làm sao lại không rung động lòng người được? Thiên Sát Đấu La Hoàng Tân Tự hít sâu một hơi, áp chế hết mọi ký ức vừa bị khơi dậy, cao giọng nói: - Lượt đấu 2-2-3 chấm dứt, học viện Sử Lai Khắc chiến thắng. Cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp cũng kết thúc tại đây. Quán quân cuối cùng chính là... học viện Sử Lai Khắc. Ngay khi lão vừa nói xong, tiếng hoan hô lại một lần nữa bùng nổ, cả quảng trường Tinh La đã hoàn toàn sôi trào, cho dù là các đại thần đang đứng trên đầu thành cùng hoàng đế cũng không kèm được mà hò hét vang trời.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 126: Quang Nghê Thường (Hạ)

Hoàng đế Tinh La, Hứa Gia Vĩ cũng kích động đỏ bừng mặt, hẳn cũng không ngoại lệ, ảo ảnh khuynh quốc khuynh thành kia đã khắc sâu vào nội tâm vị hoàng đế này. So với hẳn, công tước Bạch Hổ lại bình tĩnh hơn, y nhìn chăm chăm hai cậu bé dưới khán đài, lẩm bẩm nói: - Ý chí cứng như

sắt thép. Tương lai tất thành người tài. Quảng trường Tinh La lúc này đã cực kỳ náo nhiệt, vì học viện Sử Lai Khắc và học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đều có người bị thương nặng, nên lễ trao giải không còn cách nào khác phải để lùi lại sau. Thao Thiết Đấu La, Huyền lão là người đầu tiên chạy đến chặn được mấy người học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. - Ai cũng không được đi. Đưa thuốc giải cho đệ tử chúng tôi trước. Ánh mắt Huyền lão vừa lạnh vừa trầm tĩnh, lúc này lão vẫn còn bế theo Mã Tiểu Đào đang hôn mê bất tỉnh. Sư phụ dẫn đội của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư lúc này có chút không được bình tĩnh. Lão làm sao cũng không ngờ để sót một sơ hở lớn như vậy, cuối cùng chiến thắng cứ ngỡ đã đến tay lại vượt mất, hơn nữa mọi chuyện diễn ra quá nhanh, khi bọn họ trông thấy ảo ảnh tuyệt đẹp kia thì nháy mắt sau Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần đều đã bị đưa ra khỏi sàn đấu. Vì sao Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại bỏ qua cho Mộng Hồng Trần? Cũng chính vì muốn để cô ấy giải độc cho các đồng đội của họ. - Lời ta nói các người không nghe rõ sao? Dứt lời, Huyền lão liền vươn tay bắt lấy tay Mộng Hồng Trần. - Chờ chút. Lão sư dẫn đội của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư vội vàng bước lên chặn trước người Mộng Hồng Trần. Nếu có thể, lão rất muốn phản kháng, rất muốn những thành viên đã trúng độc của học viện Sử Lai Khắc phải chôn theo cùng, hơn nữa bên phía học viện Sử Lai Khắc, không ai không phải thiên tài tuyệt đỉnh. Hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn, cho nên lúc này có thể nói tâm trạng của lão cực kỳ đau đớn. Nhưng thân là lão sư dẫn đội, lão phải biết ở đâu nên phản kháng, ở đâu phải chịu đựng. Lão dĩ nhiên không dám phản kháng trước mặt Huyền lão rồi. Tiểu Hồng Trần hôn mê, Mộng Hồng Trần bị thương nặng, nếu lúc này còn không thể mang hai đứa nó trở về thì lão không chỉ đơn giản chỉ mất đi tính mạng, thậm chí người nhà cũng bị liên lụy. - Huyền lão, đây chỉ là thi đấu, chúng ta sẽ giải độc cho bọn họ. Sư phụ dẫn đội cố gắng áp chế tâm trạng bi phẫn của mình, nặng nề nói lên từng chữ. Huyền lão gật đầu, lạnh lùng nói: - Tốt nhất là thế. Còn nữa, đưa chuôi kiếm Mã Như Long vừa sử dụng cho ta. Sư phụ dẫn đội biến sắc. - Cái đó không được, đó là kiện Hồn Đạo Khí cấp tám, là sản phẩm của Minh Đức Đường,

giá trị rất lớn. - Ta hỏi người, đưa hay không? Giọng nói của Huyền lão vẫn lạnh lùng như trước, khí thế mạnh mẽ trên người cũng chưa phát ra nhưng chỉ đơn giản với câu chất vấn này đã làm vị lão sư dẫn đội kia ướm đầm mồ hôi lạnh. Huyền lão không chú ý đến người kia nữa, ánh mắt chuyển sang Tiểu Hồng Trần đang hôn mê. Lão sư dẫn đội run rẩy nói: - Huyền lão, ngài là một cường giả Siêu Cấp Đấu La, chẳng lẽ lại định ý lớn hiệp nhỏ, làm khó hậu bối như thế này sao? Huyền lão bình thản nói: - Lão phu chẳng cần phải làm thế. Nhưng người cũng thấy cô bé ta đang bế đây. Tiểu Đào chính là bị Hồn Đạo Khí của các người ảnh hưởng mà thành ra thế này, Vũ Hồn của nó có bị biến dị hay không cũng không ai biết đừng nói đến chuyện có thể sống được nữa hay không. Ta sẽ không ý lớn hiệp nhỏ, chuyện này ta sẽ trực tiếp nói chuyện với Đường chủ Minh Đức Đường của các người. Hai đứa nhỏ này là cháu hăn phải không. Ta sẽ đem bọn chúng về học viện Sử Lai Khắc. Người về nói với lão già kia muốn tìm người thì đến học viện Sử Lai Khắc tìm ta. Lão nói xong, liền đưa tay định bắt lấy Tiểu Hồng Trần đã hôn mê. - Đừng đừng, chúng tôi đưa cho ngài. Sư phụ dẫn đội vội vàng nói suýt chút cắn trúng lưỡi của mình. Lão làm sao dám để Huyền lão bắt Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần đi. Hai đứa nó đến học viện Sử Lai Khắc liệu có thể trở về toàn vẹn hay không? Chuyện này so với Thánh Phán Chi Kiểm rõ ràng huynh muội Tiểu Hồng Trần quan trọng với đế quốc Nhật Nguyệt hơn nhiều. Rất nhanh sau đó, Thánh Phán Chi Kiểm đã đến tay Huyền lão. Kể đến, dưới sự giám sát của Huyền lão, Mộng Hồng Trần thông qua Bình Sữa bổ sung Hồn Lực, trong tình trạng vô cùng mệt mỏi, lần lượt giải trừ chất độc của Chu Tình Băng Thiềm trong người các thành viên của học viện Sử Lai Khắc. Cũng may trước đó, Bối Bối dùng Tử Mẫu Truy Hồn Đoạt Mệnh Đám làm Mễ Già của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư bị thương, Mộng Hồng Trần sợ đồng đội bên mình bị độc chết nên không hạ thủ tàn nhẫn. Nếu không, kịch độc của Chu Tình Băng Thiềm đâu chỉ đơn giản làm mọi người hôn mê như vậy. Sau khi xong xuôi mọi chuyện, Huyền lão cũng xem như cho bọn họ chút mặt mũi. Ít nhất để Bối Bối tỉnh dậy giải độc cho Mễ Già, hơn nữa còn rút những châm độc ra. Xem như đến lúc này, song phương đã giải quyết hết mọi hệ quả khi thi

đấu. Dĩ nhiên đây chỉ là mặt ngoài, còn vấn đề có di chứng gì hay không thì cũng không phải là chuyện bọn họ quan tâm đến. Quảng trường Tinh La sôi nổi bàn tán một lúc thật lâu, cuối cùng dưới sự duy trì trật tự của mấy vạn binh lính, dân chúng mới từ từ giải tán. Vì không muốn thành Tinh La xảy ra tình huống chen lấn nữa, hoàng đế Hứa Gia Vĩ tuyên bố phần trao giải sẽ không diễn ra công khai nữa. Có thông báo này, các dân chúng không thể không rời đi, dù sao đa số những người ở đây không phải là dân bản xứ, mà vật giá tại thành Tinh La ở thời điểm này đã tăng đến một con số kinh khủng, thi đấu đã xong, trò vui cũng hết, ở lại phí tiền làm gì? Vì ở trận đấu cuối cùng cả học viện Sử Lai Khắc lẫn học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đều bộc lộ ra tài năng tuyệt diệu nên lúc này, vòng phòng hộ ở Tinh Hoàng Đại Tửu Điểm đã được tăng gấp ba lần, tránh để dân chúng quá khích liều mạng xông vào. Mà những chuyện này, căn bản Hoắc Vũ Hạo không hề biết đến. Khi hãn tỉnh dậy, đã là giữa trưa của ngày hôm sau. - Khó chịu quá. Hoắc Vũ Hạo vừa tỉnh dậy đã ho khan một trận, ánh mắt hãn vẫn còn chút mơ màng. Hãn cảm thấy cả người mềm nhũn như toàn bộ sức lực đều bị ai rút đi hết rồi. Không những thế, từng cơn đau nhức không ngừng truyền đến, mà sau một giấc ngủ lâu như thế, không ngờ hồn lực trong cơ thể hãn cũng không có chút dấu hiệu khôi phục. - Cảm giác mọi thứ đều cạn sạch thật khó chịu. Tuy vậy, lúc này Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không cảm thấy lo lắng, khi thần trí dần tỉnh táo lại, hãn phát hiện tuy cơ thể không còn chút sức lực nào nhưng ý thức lại vô cùng rõ ràng, thậm chí những chuyện đã xảy ra trước đó còn lần lượt xuất hiện trở lại trong đầu có hãn. Hãn nhanh chóng nhớ đến tình hình lúc mình phối hợp với Vương Đông chiến thắng đối thủ. - Chúng ta chắc chắn đã thắng. Cuối cùng chúng ta vẫn là quán quân. Vinh quang của Sử Lai Khắc đã không biết mất trong tay chúng ta. Tâm trạng phấn khởi khiến đôi mắt của hãn sáng rực lên, lúc này hãn mới giật mình nhận ra dường như Tinh Thần Hải của hãn lại thay đổi. Hãn tập trung quan sát, sau đó vui mừng phát hiện, Tinh Thần Hải của hãn ít nhất đã tăng thêm một phần tư, không chỉ thế, Tinh Thần Lực của hãn càng thêm cô đọng, ánh sáng lấp lóe trong Tinh Thần Hải cũng rạng rỡ thêm mấy phần. Cũng ngay lúc này, trong đầu Hoắc Vũ Hạo chợt xuất hiện

hình ảnh cô gái tóc dài màu lam, đôi mắt màu vàng rực rỡ, dung nhan tuyệt mỹ, trên trán như ẩn như hiện ký hiệu Tam Xoa Kích. Cô gái ấy, thật sự là nữ thần Quang Minh từ trên trời giáng xuống sao?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 127: Giải đấu kết thúc, phần thưởng! (Thượng)

Trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ nhảy múa trên bầu trời khiến Hoắc Vũ Hạo không khỏi ngây người. Mái tóc dài màu xanh lam của cô gái ấy, sao lại giống màu tóc của Vương Đông thế? Hắn không khỏi nhớ lại lúc hắn và Vương Đông sử dụng kỹ năng Thiên Đế Chùy cũng đã huyền hóa ra bản thân hắn trưởng thành sau này, ảo ảnh đó đã phát động một kích cực kỳ mạnh mẽ. Cảm giác ấy đến bây giờ hắn vẫn nhớ như in, vì nó quá tuyệt vời. Nhưng tại sao khi Vương Đông giữ vai trò chủ đạo thì khi sử dụng Quang Nghệ Thường lại hóa thành một cô gái xinh đẹp tuyệt trần? Thật là kỳ quái? Không lẽ đây thật sự là nữ thần quang minh sao? Cái này không có khả năng lắm. Cũng vì Vũ Hồn dung hợp kỹ cuối cùng của bọn họ do Vương Đông chủ đạo nên cảm giác của Hoắc Vũ Hạo không quá sâu sắc, sau khi công kích, chỉ có Vương Đông hôn mê bất tỉnh mà thôi. Đúng rồi, Vương Đông sao rồi? Hắn nhớ khi ấy cả hai bọn họ đều đã cạn kiệt sức lực, ban này Hoắc Vũ Hạo biết rõ tình hình của mình nhưng vẫn bình tĩnh suy nghĩ những chuyện khác, nhưng vừa nhớ đến Vương Đông, trong lòng tức thì vô cùng lo lắng. Đúng là cả người hắn đã cạn kiệt sức lực vô cùng nghiêm trọng nhưng đây chẳng qua chỉ là một mối thôi, có Sinh Linh Kim xoa dịu, Sinh Mệnh Lực của hắn vĩnh viễn vượt xa người thường, hắn nghỉ ngơi một ngày mà các vết thương đều đã trở nên tốt hơn rất nhiều, Có điều, lúc này hắn muốn di chuyển cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn. Cho nên, trước tiên hắn phải thúc dục Huyền Thiên Công để tạm thời khôi phục một chút Hồn Lực đã. Không thể không nói, công pháp

Huyền Thiên Công này đối với việc chữa thương cực kỳ hữu hiệu. Khi bắt đầu vận hành, vì trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo chẳng còn một tia Hồn Lực nào nên hắn chỉ có thể dựa vào ý nghĩ trong đầu mà nhớ lại lộ tuyến tu luyện bình thường. Tuy nhiên, sau ba chu kỳ, từng tia hồn lực từ từ xuất hiện từ tứ chi bách hải tạo thành một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh. Có hồn lực, mọi chuyện cũng dễ dàng hơn, Hoắc Vũ Hạo miễn cưỡng khoan chân ngồi xuống, tập trung tinh thần quan sát mọi thứ bên trong cơ thể, hắn cực kỳ cẩn thận khống chế hồn lực vận chuyển. Hồn Lực kết hợp với Huyền Thiên Công không chỉ giúp hắn khôi phục sức lực mà đồng thời cũng xoa dịu vết thương trên cơ thể hắn, giảm đau đớn nhức mỏi, nương theo hồn lực vận chuyển theo từng chu kỳ, hắn dần dần cảm thấy khá hơn nhiều. Lúc này hắn cũng không phát hiện ra Sinh Linh Nhãn giữa trán mình đã lặng lẽ mở ra, hơi thở sinh mệnh màu xanh đậm lặng yên thấm vào cơ thể hắn. Đến khi hắn một lần nữa tỉnh táo lại thì đã chạng vạng, sắc trời bên ngoài đã tối sầm xuống hết rồi. Hắn vươn vai xoay người, xua tan cảm giác tê cứng, lát sau, hắn kinh ngạc phát hiện hồn lực của mình đã tăng thêm rất nhiều, lúc này hắn đã bước rất gần đến cánh cửa cấp 29 rồi. Điểm này dĩ nhiên nhờ hắn không ngừng cố gắng tu luyện, và quan trọng hơn nhờ trận đấu kia, khi hắn bước đến bờ vực sinh tử thì tiềm năng lại một lần nữa được kích thích. Có điều lúc này hắn chẳng có tâm trạng vui mừng, hắn còn nhiều chuyện phải lo lắng. Hắn nhảy xuống giường thay quần áo, thậm chí còn không rửa mặt chải đầu đã chạy ra khỏi phòng. Hoắc Vũ Hạo theo bản năng chạy về phía phòng Vương Đông, nhưng khi gần đến hắn mới giật mình nhớ đến mình quên mất một chuyện quan trọng hơn, nên lại chuyển hướng chạy về phía phòng của Vương Ngôn. Cửa vừa mở, hắn liền trông thấy Vương lão sư với đôi mắt thâm quầng, vẻ mặt mệt mỏi không chút tỉnh táo. - Vương lão sư, ngài... - Vũ Hạo, có chuyện gì không? Thân thể thế nào rồi? Vương Ngôn vừa thấy người đến là Hoắc Vũ Hạo, tinh thần rõ ràng run lên một trận. Hoắc Vũ Hạo vội hỏi: - Vương lão sư, tỷ tỷ của con thế nào rồi? Ngọn lửa màu đen kia... Vương lão sư nhất thời cau mày, trầm giọng nói: - Rất phiền phức. Hôm qua sau khi kết thúc trận đấu trở về, Huyền lão bắt đầu giúp Tiểu Đào áp chế ngọn lửa màu đen trong cơ thể cô bé. Tuy ngọn lửa màu

đen ấy bề ngoài không mạnh mẽ gì nhưng lại vô cùng bền bỉ. Huyền lão vừa ngăn chặn được nó, nó lại lập tức chui ra. Thần trí của Tiểu Đào từ lúc đó đến giờ vẫn chưa thanh tỉnh lại, lần này e là chúng ta gặp rắc rối không nhỏ rồi. Đợi sau khi lĩnh thưởng, chúng ta lập tức trở về học viện tìm cách chữa trị. Con vào trong đã. Vương Ngôn nói xong liền nhích người cho Hoắc Vũ Hạo bước vào. Phòng Vương Ngôn cực kỳ bề bộn, màn kéo che kín cửa sổ, rõ ràng lúc Hoắc Vũ Hạo đến, hắn vẫn đang nghỉ ngơi lại sức. Cũng đúng thôi, trận đấu này tuy hắn chỉ ngồi bên dưới nhưng bản thân hắn là lão sư dẫn đội, áp lực hắn phải chịu nhiều hơn những người ở đây rất nhiều lần. Mỗi đến khi học viện chính thức đoạt chức quán quân, hắn mới thả lỏng hơn nhiều, sau khi trở về miễn cưỡng xử lý một số chuyện rồi ngã xuống mê man. Có điều, hắn đâu phải dễ dàng nghỉ ngơi như vậy, từ hôm qua đến nay chốc lát lại phải dậy xem tình hình các học viên, đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn lại mệt mỏi như vậy. Có điều, lần trải nghiệm này bất kể là kinh nghiệm hay tôi luyện tâm lý đối với Vương Ngôn có thể nói là cực kỳ quý giá, là một hành trang không thể thiếu trên con đường trở thành một lão sư vĩ đại sau này. Vương Ngôn đợi Hoắc Vũ Hạo ngồi xuống rồi rót ly nước cho hắn, nói: - Thân thể con sao rồi? Còn vấn đề gì nữa không? Hoắc Vũ Hạo cũng không khách sáo, thoải mái cầm ly nước lên uống cạn: - Đệ tử không sao, chỉ là kiệt sức thôi. Vương lão sư, Vũ Hồn của tỷ tỷ có khi nào vì biến dị mà thành Tà Vũ Hồn không? Có thể nói trong những người ở đây, Hoắc Vũ Hạo là người hiểu rõ vũ hồn Tà Hỏa Phượng Hoàng của Mã Tiểu Đào nhất, bình thường tuy trong vũ hồn có hơi thở tà ác rất rõ ràng nhưng vẫn bị ngọn lửa phượng hoàng áp chế. Nhưng khi vũ hồn của Mã Tiểu Đào bắt đầu biến dị, đại phát thần uy trên sàn đấu, Hoắc Vũ Hạo đã không còn cảm nhận được ngọn lửa phượng hoàng chiếm thế thượng phong nữa, trong đó, chỉ còn sự tuyệt vọng và bạo lực. Điều này rõ ràng không phải là những đặc điểm từ vũ hồn của hồn sư bình thường rồi. Vương Ngôn lộ vẻ bi thương, nói: - Nếu không thể hoàn toàn áp chế ngọn lửa phượng hoàng của nó, rất có thể, nó sẽ phát triển theo hướng Tà Hồn Sư. Không những thế, nó còn là một Tà Hồn Sư cực kỳ mạnh mẽ nữa. Huyền lão nói, sau khi ngọn lửa phượng hoàng biến dị, hồn lực của nó lập

tức vọt lên cấp 70. Đợi cô bé có thêm Hồn Hoàn thứ bảy nữa, e là cấp bậc vũ hồn lại còn tăng thêm nữa, nhưng ít hay nhiều, ngay cả Huyền lão cũng không xác định được. Nói thế nào, chuyện Tiểu Đào trở thành Tà Hồn Sư là chuyện tuyệt đối chúng ta không muốn nhìn thấy, nhưng cứ để thần trí của nó bị ý niệm tà ác kia cắn nuốt, thì sau này, cô bé không còn là Mã Tiểu Đào nữa, mà sẽ thành một Hắc Phượng Hoàng vô cùng hung ác. Hoắc Vũ Hạo giật mình nói: - Vậy phải làm sao đây? Tỷ tỷ sẽ... Vương Ngôn thở dài một hơi, lắc đầu nói: - Hiện tại chúng ta vẫn chưa nghĩ ra cách gì khả thi, chỉ còn mong về đến học viện xem tình hình như thế nào. Huyền lão đã đưa Tiểu Đào về trước, sau đó sẽ quay lại đón chúng ta sau. Hoắc Vũ Hạo vừa nghe tin Mã Tiểu Đào đã lên đường trở về học viện liền thở phào một hơi, từ trước đến nay hẳn vẫn luôn tin tưởng vào học viện. Có điều, hẳn hơi có chút thắc mắc. - Vương lão sư, sao chúng ta không lên đường về luôn mà còn phải đợi Huyền lão đến đón? Tự chúng ta không về được sao? Mọi người cũng đâu có ai bị thương quá nghiêm trọng? Vương Ngôn nhìn hẳn thật sâu, nói: - Vũ Hạo, sau lần này trở về, e là một thời gian dài nữa con không thể rời khỏi học viện. Thậm chí các kì nghỉ cũng vậy. Chúng ta đã giành chức quán quân nên nhất cử nhất động đều có người chú ý, rất dễ bị người khác ganh ghét. Chẳng may có người muốn gây bất lợi cho các con thì sao? Học viện không thể không cẩn thận tính toán được. Chuyện Bản Thể Tông lần trước chắc hẳn con vẫn còn nhớ phải không? Hoắc Vũ Hạo trợn mắt nói: - Lão sư, ý ngài là, sẽ có người... Vương Ngôn gật đầu nói: - Không loại trừ có khả năng này. Chỉ cần có Huyền lão đi cùng, ta tin chắc những người kia sẽ không dám làm chuyện thiếu suy nghĩ. Con tuyệt đối đừng xem thường những người ở bên ngoài, không ai là người tốt cả. Các con chỉ mới bấy nhiêu tuổi đã ưu tú như vậy, thế thì mười năm, hai mươi năm sau sẽ như thế nào đây? Các kẻ thù của chúng ta tuyệt đối không hi vọng uy hiếp của bọn họ có cơ hội trưởng thành đâu. Hoắc Vũ Hạo nhún mày, hẳn không lớn lắm nhưng tâm tính so với bạn bè trầm ổn hơn nhiều, Vương Ngôn nói bấy nhiêu đã đủ để hẳn hiểu rõ. - Vương lão sư, Vương Đông thế nào rồi? Vương Ngôn nói: - Tình hình xem như đã ổn định, nó cũng giống con, chỉ bị kiệt sức thôi. Trận cuối cùng có thể nói hai con đã

dốc toàn lực. Nói một cách thẳng thắn, bốn Vũ Hồn dung hợp kỹ của bọn con đã làm tất cả mọi người chấn động cực kỳ. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử giới Hồn Sư có hai Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh cùng phối hợp sử dụng bốn Vũ Hồn dung hợp kỹ. Cũng vì nguyên nhân này mà các con phải càng thêm cẩn thận. Được rồi, con đi xem tình hình của nó đi, muốn ăn gì cứ gọi người đem đến. Tuyệt đối không được rời khỏi tử điểm, lúc này con đã là ngôi sao sáng chói của tất cả mọi người rồi. Nói đến câu cuối cùng, hắc lại nở một nụ cười vui vẻ, ánh mắt hắc nhìn Hoắc Vũ Hạo hệt như nhìn thấy đứa con trai yêu của mình vậy. Hoắc Vũ Hạo lúc nào cũng mang theo chìa khóa phòng của Vương Đông, cũng giống như Vương Đông lúc nào cũng có thể ra vào phòng hắc vậy. Hắc nhẹ nhàng mở cửa, bước vào phòng. Vương Đông vẫn đang chìm vào giấc ngủ say, cả người được một tấm chăn ấm áp bao phủ, chỉ để lộ ra gương mặt tái nhợt suy yếu. Mái tóc ngắn màu xanh lam rối bù trên gối nằm, gương mặt anh tuần bình thường không hiểu tại sao lại có nét dịu dàng hơn trước. Hoắc Vũ Hạo ngồi xuống cạnh giường, không biết vì sao lại không kèm được mà đưa tay bẹo má Vương Đông, sau đó cúi đầu sát mặt hắc, lẩm bẩm: - Thật sự rất giống! Đúng vậy, bất kể là tóc hay đường nét trên khuôn mặt, Vương Đông đều cực kỳ giống cô gái xinh đẹp xuất hiện trên sàn đấu hôm trước. Có điều lúc này, gương mặt Vương Đông đầy nét trẻ con, thua xa vẻ thành thục của cô gái kia thôi. Hoắc Vũ Hạo lại càng cúi đầu nhìn thật kỹ gương mặt Vương Đông, vì khoảng cách quá gần nên bỗng nhiên hắc cảm thấy có đôi mi hé mở, dường như chạm cả vào gương mặt mình, tích tắc sau, trước mặt hắc là đôi mắt to tròn màu xanh lam, lông mi vừa hé mở còn có chút run run. - A, tỉnh rồi sao? Hoắc Vũ Hạo giật mình bật dậy, không biết vì sao khi hắc nhìn thẳng vào đôi mắt kia, tim lại đập nhanh một cách kỳ lạ. Vương Đông tức giận nhìn hắc: - Người dám véo mặt ta, người chờ đó... Hoắc Vũ Hạo dờ khóc dờ cười: - Người tỉnh rồi sao lúc ta vào lại không lên tiếng?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 127: Giải đấu kết thúc, phần thưởng! (Trung)

Vương Đông hừ một tiếng nói: - Sao ta phải lên tiếng? Ta chờ xem người làm gì, quả nhiên bị ta bắt quả tang, hừ! Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Thấy thì thấy, làm sao nào? Bây giờ người đang suy yếu còn tí sức lực gì đâu, người làm được gì ta hả? Tuy Vương Đông đã tỉnh nhưng giọng nói của hắn đã chứng tỏ bản thân hắn chẳng còn chút sức lực, có lẽ hắn so với lúc Hoắc Vũ Hạo tỉnh dậy lần đầu tiên lúc ban trưa không khác bao nhiêu. Vương Đông liếc mắt nói: - Người nghĩ ai cũng khỏe mạnh như đầu trâu giống người sao? Hoắc Vũ Hạo cười to, nói với ngữ điệu xấu xa: - Suy yếu cũng tốt, ta lại véo mặt người tiếp, thế nào, haha? Nói xong, hắn lại giơ tay véo má Vương Đông, sau đó còn vờ vờ hai ba cái. Gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Vương Đông nháy mắt bị nắn thành hình thù kì quái, cái miệng nhỏ bị ép chu lên. - Người... cái đồ chết tiệt.... Giọng nói yếu ớt của Vương Đông lại vang lên. Hai tay quơ quơ trong không khí. Hoắc Vũ Hạo buông gò má của Vương Đông ra rồi bắt lấy hai tay của hắn, sau đó đưa tay vỗ trán hắn nói: - Đã yếu còn không chịu ngoan ngoãn. Haha, cảm giác bắt nạt người cũng không tệ. Gương mặt Vương Đông thoáng đỏ bừng, hắn nhìn Hoắc Vũ Hạo bằng ánh mắt tức giận nhưng tận sâu trong đáy mắt lại hiện lên một tia ý cười. Cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái đã kết thúc, rốt cuộc bọn họ cũng bảo vệ được vinh quang của học viện Sử Lai Khắc, hơn nữa còn là người giành chiến thắng ở trận đấu quyết định. Trận đấu đầy căng thẳng đã qua đi trong vui sướng, nên tâm trạng bọn họ sao lại không thoải mái đây? Cũng chính vì thế mà hôm nay Hoắc Vũ Hạo mới đùa giỡn như thế này. Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên cũng nhìn thấy ý cười trong mắt người bạn mình, hắn khẽ nói: - Vương Đông, chúng ta là giỏi nhất, đúng không? Vừa nhìn thấy ánh mắt hắn, Vương Đông hơi ngẩn người, vẻ phẫn nộ cũng biết mất, hắn khẽ gật đầu nói: - Ừ, chúng ta là giỏi nhất. Chúng ta là quán quân. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười, một nụ cười vô cùng sáng lạn, nhưng ở đuôi mắt lại chảy ra một giọt lệ. Hắn cúi người xuống, ôm chặt lấy Vương Đông. - Cảm ơn người, Vương Đông/ Vương Đông ngẩn người, hắn có thể cảm

nhận được lúc này Hoắc Vũ Hạo bỗng nhiên trở nên kích động nên bất ngờ không biết nói sao cho phải, cánh tay được giải thoát, tuy không còn chút sức lực nhưng hắn vẫn cố gắng ôm lấy lưng Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo lẩm bẩm: - Ngày ta rời khỏi phủ công tước, ta đã thề, một ngày nào đó ta sẽ trở lại báo thù cho mẹ ta. Ta muốn bọn họ phải trả giá, phải chịu khổ gấp mười lần mẹ ta ngày xưa, thậm chí còn đoạn tuyệt huyết mạch của phủ công tước. - Khi đó, ta hoàn toàn không biết mình gây thơ đến mức nào. - Rồi một mình ta đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, ta gặp được đại sư huynh và Tiểu Nhã lão sư. Kế đến, vào học viện Sử Lai Khắc. Ở đó ta mới biết mình yếu ớt như thế nào. Cũng nhờ thế, ta lại càng cố gắng học tập để hoàn thành ước muốn dù rất phi thực tế kia. - Nhưng dần dần, ta biết, mình chỉ là một đứa cô nhi yếu đuối, căn bản không có một chút uy hiếp gì với bọn họ. Ta từng có lúc rất tuyệt vọng, ta nghĩ, có lẽ cả đời này ta cũng không hoàn thành được nguyện vọng của mình. - Cũng trong lúc đó, ta gặp người, những ngày tháng ở học viện là những ngày ấm áp nhất của cuộc đời ta. Ta thật sự được thần may mắn ưu đãi, ta được gặp người, được là một thành viên của đại gia đình Sử Lai Khắc. Là mọi người đã cho ta biết thế nào là tình bằng hữu ấm áp. - Chúng ta cùng nhau tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, hơn nữa cuối cùng còn giành được giải quán quân. Từ giờ phút ấy, ta nhận ra, có những chuyện cứ ngỡ không có khả năng nhưng nếu không ngừng cố gắng sẽ trở thành có thể. Vương Đông, cảm ơn người, người đã cho ta thêm can đảm, giúp ta trở nên mạnh mẽ. Bất kể sau này có chuyện gì, người cũng là người anh em tốt nhất của ta. Nghe Hoắc Vũ Hạo nghẹn ngào nói từng lời từng lời, ánh mắt của Vương Đông thoáng chốc trở nên dịu dàng hơn, ngay cả cánh tay ôm sau lưng Hoắc Vũ Hạo cũng dùng lực thêm một chút, siết lấy người bạn của mình. Hai người duy trì tư thế như vậy chừng mấy phút, một bên gối của Vương Đông đã ướt đầm nước mắt của Hoắc Vũ Hạo. - Đây, người đề chết ta rồi. Một lúc sau, Vương Đông bật thốt lên. Hoắc Vũ Hạo giật mình nhìn lại thì thấy vẻ mặt tươi cười của Vương Đông. Nhìn thấy gương mặt đáng yêu ấy, hắn lại không kềm được mà đưa tay véo lấy. - Vương Đông, người là con gái thì tốt biết mấy. Giống như ảo ảnh cô gái hôm chúng ta sử dụng Quang Nghê Thường kia. Vương

Đông đỏ mặt nói: - Cho dù ta là con gái thì có liên quan gì tới người? Trên gương mặt vẫn còn vương vài giọt nước mắt, Hoắc Vũ Hạo bật cười: - Đương nhiên là có, ta nhất định sẽ mặt dày mày dạn mà bám lấy người. Từ đại ca từng nói, theo đuổi con gái phải mặt dày, huynh ấy sớm muộn gì cũng theo đuổi được Giang Nam Nam. Đúng rồi, người có chị hay em gái gì không? Sau này giới thiệu cho ta đi. Phù sa không chảy ruộng ngoài, gả cho người ngoài chi bằng để ta làm người một nhà với người. - Hừ. Vương Đông đỏ mặt quay đầu đi không dám nhìn thẳng vào Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo nghĩ là bạn mình tức giận, vội nói: - Ta nói giỡn thôi mà, người đừng nghĩ là thật. Vương Đông quay phắt đầu lại: - Cái gì bảo đừng nghĩ là thật? Nói rồi có thể nuốt lời sao? Ta nói cho người biết, ta có một chị gái. - Ha? Hoắc Vũ Hạo tròn mắt há hốc mồm nhìn Vương Đông. - Thật không? Vương Đông nghiêm túc nói: - Đương nhiên là thật. Ta còn một người chị song sinh. Chị ấy chỉ ra đời sớm hơn ta một canh giờ, nếu người muốn quen thì sau này ta sẽ giới thiệu cho người. Chị ấy giờ đang học ở một học viện khác. Vì chị ấy là con gái lại còn xinh đẹp nên người nhà ta lo lắng, không dám cho đi học xa nhà. Có điều, vũ hồn của tỷ ấy và ta giống hệt nhau. Trong quy tắc xét tuyển nội viện của học viện Sử Lai Khắc chúng ta có viết nếu là người tài vẫn có thể tham gia. Nói không chừng, đợi vài năm nữa, khi sát hạch nội viện, chị ta cũng đến. Đến lúc đó ta sẽ giới thiệu cho người quen. Hoắc Vũ Hạo giật mình nhìn Vương Đông. - Chị gái song sinh? Nói thế, cô ấy giống hệt người sao? Vương Đông lờm hờm, nói: - Nói nhảm, không giống thì sao còn gọi là song sinh? Tin ta, sau này chị ta lớn lên nhất định sẽ giống y hệt ảo ảnh cô gái hôm chúng ta sử dụng Quang Nghê Thường. Thế nào, động tâm không? Sau này ngoan ngoãn nghe lời ta, ta sẽ suy nghĩ đến chuyện giới thiệu chị gái ta cho người. Hoắc Vũ Hạo cười to, lắc đầu nói: - Thôi, coi như xong rồi. Nếu chị người đẹp như vậy làm sao lại chịu ta? Ban nãy ta nói giỡn thôi, nhưng nói thật, cô gái hôm đó, đúng là đẹp thật. Vương Đông tức giận nói: - Người bớt nói xàm đi. Không lẽ người thấy mình bây giờ vẫn còn yếu sao? Vũ hồn Song Sinh, Vũ Hồn Cực Hạn, một trong những thành viên của đội vô địch cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái giữa các học viện cao cấp, hơn nữa còn là thành viên chủ lực nữa. So với bạn bè

đông trang lứa, người còn thua ai hả? À, đương nhiên, trừ ta, nếu so với ta thì người đúng là kém một chút. Hoắc Vũ Hạo lặng người. Đúng a! Ta còn kém ai? Hắn tự hỏi câu hỏi này nhưng lại không nghĩ ra đáp án. - Đừng có đứng đực mặt ra nữa, đến đây giúp ta khôi phục hồn lực. Người có tính người không đấy, chỉ biết bắt nạt ta, không thèm lo đến chuyện giúp đỡ ta gì hết. - Ủ ừ, được rồi. Hoắc Vũ Hạo vội vàng bắt lấy tay Vương Đông, rót Hồn Lực Huyền Thiên Công vào trong cơ thể hắn. Tuy tình huống kiệt sức của Vương Đông hơi nghiêm trọng nhưng kinh mạch của hắn vẫn khá cứng cõi, không có dấu hiệu bị tổn hại. Tác dụng xoa dịu của hồn lực Huyền Thiên Công vốn rất cao, hơn nữa trong hồn lực của Hoắc Vũ Hạo còn chứa rất nhiều Sinh Mệnh Lực nên trong cơ thể Vương Đông rất nhanh sau đó liền xuất hiện hồn lực, Hạo Đông Lực bắt đầu vận chuyển. Hai người đồng tâm hiệp lực, chưa đến một canh giờ sau, khi ngoài trời đã tối hẳn, hồn lực của Vương Đông cũng khôi phục tạm ổn, hắn đã không còn ở trạng thái suy yếu nữa. Hoắc Vũ Hạo buông tay Vương Đông ra, nói: - Được rồi, nghỉ ngơi chút đi. Hôm nay chúng ta tạm thời không cần tu luyện, nghỉ ngơi thật tốt đã, đi thôi, chúng ta đi ăn chút gì đi. Bỗng nhiên Vương Đông bật dậy, hai tay nhanh như chớp véo lấy hai má Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo cũng không giãy giụa, để Vương Đông mặc sức bõn cợt. - Cái tính ăn miếng trả miếng của người thật là... Vương Đông trợn mắt, hai tay thêm chút sức. - Còn dám bảo ta ăn miếng trả miếng? Là người gây chuyện trước mà. Hoắc Vũ Hạo đau đớn hét to: - Nhưng ta không có véo mạnh thế. Người buông tay, không buông đừng trách ta. Nói xong, hai tay hắn đã bắt đầu di chuyển dưới nách Vương Đông. - Đừng đừng.... Vương Đông cười to. Cả hai sau khi bình phục liền đùa giỡn, căn phòng đầy ắp tiếng cười. *** Học viện Sử Lai Khắc. Đảo Hải Thần, Hải Thần các, tĩnh thất. Mã Tiểu Đào nằm im lìm trên chiếc giường bạc sáng loáng. Ngọn lửa màu đen cứ chực chờ bộc phát đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa, nhưng gương mặt cô vẫn tái nhợt như cũ, thậm chí còn ẩn ẩn hiện hiện một màn sương mù màu đen. Quanh chiếc giường được bao phủ bằng một chiếc lông lóa sáng ánh vàng kim, dường như Mã Tiểu Đào đã bị phong ấn ở đây. Bên cạnh giường lúc này có hai ông lão đang im lặng đứng nhìn, bên trái đúng là viện trưởng hệ Vũ

Hồn, Ngôn Thiểu Triết, còn bên cạnh lão là một ông lão khác với dáng vẻ gần đất xa trời. Ông lão ấy trông cứ như không còn chút sức lực, lão đứng im, tay cầm một cây gậy, lưng cong tận chín mươi độ. Ngôn Thiểu Triết nhìn Mã Tiểu Đào với vẻ lo lắng, trầm giọng nói: - Lão sư, tuy nhờ chiếc giường từ Huyền Băng vạn năm này cộng với Quang Minh lực của người phong ấn Tiểu Đào và ngọn lửa Hắc Phượng Hoàng, nhưng đây không phải là cách lâu dài. Ngọn lửa màu đen ấy quá mạnh, một khi phong ấn này vỡ nát e là không thể cứu vãn, Tiểu Đào nó sẽ...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 127: Giải đấu kết thúc, phần thưởng! (Hạ)

Ông lão kia không ai khác chính là Các Chủ của Hải Thần Các, đồng thời cũng là cường giả đứng đầu học viện Sử Lai Khắc, Mục lão. Chẳng trách bình thường lão đều nằm im trên ghế dựa, hóa ra vì lão có bệnh, thắt lưng không thể đứng thẳng được. Ai có thể ngờ được một ông lão gần đất xa trời thế này lại có vai vế và thực lực cao hơn cả Thao Thiết Đấu La. Mục lão nói: - Con nói không sai, ngọn lửa màu đen này đúng là ta chưa từng biết đến. Huyền Tử đã đưa chuôi kiếm kia cho ta xem, hay cho một thanh Thâm Phán Chi Kiếm. Nó có thể biến hồn lực bình thường thành lực lượng quang minh và hắc ám. Ta đã đánh giá Hồn Đạo Khí rất cao rồi nhưng không ngờ đế quốc Nhật Nguyệt còn mạnh hơn ta tưởng tượng rất nhiều. - Vũ hồn của Tiểu Đào sở dĩ xảy ra biến dị cũng vì lực lượng hắc ám từ thanh kiếm kia chui vào cơ thể, kéo Tà Khí bừng tỉnh, cả hai bổ trợ cho nhau nháy mắt giành lấy vị trí chủ đạo trong cơ thể nó. Hiện nay, Tiểu Đào nhờ vào ý chí mạnh mẽ của mình mà đấu tranh giành quyền khống chế với chúng. Cho dù hiện nay hắc ám dung hợp với tà khí trở thành một thứ cực kỳ mạnh mẽ nhưng trong cơ thể nó dù sao vẫn lấy hỏa làm chính. Đây là lý do tại sao xảy ra tình trạng giằng co thể này. - Con bé Tiểu Đào này thật kiên cường,

với tính cách thà chết không chịu khuất phục của nó, ta nghĩ rất có thể nó đã chọn cách ngọc đá cùng tan. Lúc này nó và thứ kia đã bắt tay thoả hiệp, thứ kia cũng không dám làm quá với nó, mà bắt đầu dung hợp vào bên trong ngọn lửa phượng hoàng của nó rồi. Quá trình biến dị tuy nguy hiểm nhưng tạm thời có thể xem như Tiểu Đào đã chiến thắng. - Có một chuyện con nói rất đúng, càng áp chế nó thì khi cần trả lại càng mạnh. Ý niệm tà ác và hơi thở hắc ám đã bắt đầu dung hợp vào ngọn lửa phượng hoàng, vũ hồn cũng đang trong quá trình biến dị. Nhưng kết quả thế nào, tốt hay không tốt rất khó nói trước được. Nghe Mục lão nói đến đây, Ngôn Thiệu Triết không khỏi kinh ngạc: - Lão sư, nếu không tốt thì sao? Chẳng lẽ Tiểu Đào sẽ thành Tà Hồn Sư? Mục lão hơi cúi người xuống, trừng mắt nhìn viện trưởng Ngôn, cau mày nói: - Con cũng gần trăm tuổi rồi sao cứ gặp chuyện là sợ hãi thế này? Các phương diện khác của con đều tốt, chỉ mỗi tính này là không được. Nếu không ta cũng không để Lâm nhi kìm hãm quyền lực của con. Ngôn Thiệu Triết rung mình, cung kính nói: - Dạ lão sư, con sai rồi. Mục lão bình thản nói: - Con biết mình sai là tốt. Dù xảy ra chuyện gì cũng phải bình tĩnh. Chuyện gì cũng có hai mặt của nó. Đúng là sau lần dung hợp này, ngọn lửa phượng hoàng của Tiểu Đào sẽ không dễ dàng gì áp chế phần tà ác kia. Nhưng nhờ sự xuất hiện của ý niệm tà ác và hơi thở hắc ám mới có thể kích phát lực lượng căn nguyên của ngọn lửa phượng hoàng, nếu không làm sao ngọn lửa này lại mạnh như vậy? Ngôn Thiệu Triết với tu vi Siêu Cấp Đấu La, thường ngày lại còn chìm đắm vào thế giới vũ hồn nên vừa nghe Mục lão nói đến đây, hắn đã hiểu ra rồi. - Lão sư, ý ngài là vũ hồn Tà Hỏa Phượng Hoàng của Tiểu Đào sau khi biến dị sẽ lại tiếp tục tiến hóa sao? Mục Lão gật đầu nói: - Đúng, chẳng những tiến hóa mà còn thay đổi hoàn toàn. Ngoài việc không biết có thể khống chế được nó hay không nhưng ta dám chắc, ngọn lửa của nó từ hôm nay đã trở thành thứ có thuộc tính hỏa cực hạn, hay đúng hơn là Cực Hạn Chi Hỏa. - Ngọn lửa Phượng Hoàng vốn là Cực Hạn Chi Hỏa. Chẳng qua trong cơ thể Tiểu Đào có Tà Hỏa quấy nhiễu nên ngọn lửa ấy không được tinh thuần. Lần biến dị này đã kích phát huyết mạch ẩn sâu trong ngọn lửa ấy, tuy rằng biến dị thành Hắc Phượng Hoàng nhưng lại mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Nếu

lúc này Tiểu Đào ở trạng thái tỉnh táo, cho dù nó mới chỉ đứng ở trước cánh cửa bậc Hồn Thánh nhưng hồn sư bậc Phong Hào Đấu La bình thường cũng khó mà đánh thắng nó. Hai mắt Ngôn Thiệu Triết sáng rực lên rồi lại ảm đạm. - Cực Hạn Chi Hỏa, không ngờ là Cực Hạn Chi Hỏa. Nhưng với trạng thái hiện nay của Tiểu Đào e là không thể khống chế nổi nó. Mục lão thở dài nói: - Thế nên ta mới nói mọi chuyện đều có hai mặt. Việc hiện nay chúng ta có thể làm là phong ấn nó ở đây, nếu chẳng may nó không thể khống chế được, rất có thể, nó sẽ trở thành Tà Hồn Sư mạnh nhất trong lịch sử đại lục Đấu La từ trước đến nay. Khi tu vi của nó đạt đến bậc Phong Hào Đấu La, chúng ta muốn áp chế nó là chuyện vô cùng khó khăn. Tốc độ tu luyện của Tà Hồn Sư lúc nào cũng cực kỳ đáng sợ. Ngôn Thiệu Triết lo lắng nói: - Nhưng đây không phải là biện pháp lâu dài, con cảm nhận được ngọn lửa phượng hoàng trong cơ thể nó đang không ngừng phát triển. Nếu một ngày nào đó chúng ta không thể phong ấn được nó, chẳng lẽ chúng ta phải... Mục lão lắc đầu nói: - Con đừng sốt ruột quá. Tình huống của nó hiện giờ không phải là không có cách giải quyết. Có điều không phải là hiện tại thôi. Ngôn Thiệu Triết lặng người. - Lão sư, ngài có cách sao? Mục lão nhỏ giọng nói vài câu gì đó. Ngôn Thiệu Triết vừa nghe vừa liên tục gật đầu, vẻ mặt cũng dần thoải mái hơn: - Thì ra là thế, cũng chỉ có thể làm như vậy thôi. Đến lúc đó, chuyện kia cứ giao cho con. Mục lão nói: - Lúc này ta chỉ mong những đứa trẻ kia nhanh trở về, ta thật không ngờ bọn chúng với đội hình như vậy vẫn có thể bảo vệ được vinh quang của học viện. Kết quả này vượt xa khỏi tưởng tượng của ta. Sau lần này, chúng ta càng phải bồi dưỡng bọn nhỏ nhiều hơn. Bọn nhỏ trả giá nhiều như vậy vì học viện, học viện cũng không thể keo kiệt. Ánh mắt Ngôn Thiệu Triết lộ rõ vẻ kích động: - Lão sư, ngài yên tâm, phần thưởng cứ theo như lần trước chúng ta đã thảo luận. Đợi Vương Ngôn trở về tường thuật lại quá trình cuộc thi, con sẽ viết lại tất cả vào lịch sử của học viện. *** Sau khi cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái kết thúc, thành Tinh La cũng dần trở lại như bình thường. Buổi trao giải cuối cùng tuy không công bố ra ngoài, và nghi thức cũng không long trọng nhưng phần thưởng thì không tầm thường chút nào. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư sau khi nhận phần thưởng của chức á quân liền rời

khỏi thành Tinh La trở về đế quốc Nhật Nguyệt. Còn học viện Sử Lai Khắc vì phải đợi Huyền lão trở lại nên ở lại lâu hơn một ngày. Phần thưởng của bọn họ ngoài kim hồn tệ còn có bốn khối Hồn Cốt, ba khối theo giải thưởng bình thường cộng với một khối hồn cốt cánh tay trái của Băng Bích Hạt mà hoàng đế Tinh La đã nói hôm trước. Hoàng đế Tinh La Hứa Gia Vĩ vốn muốn mời Huyền lão vào bảo khố hoàng gia chọn lựa phần thưởng nhưng lại bị Huyền lão từ chối thẳng thừng, lão trên danh nghĩa vốn là cường giả đứng đầu học viện Sử Lai Khắc nên không muốn có quá nhiều liên quan với đế quốc Tinh La. Cuối cùng người đại diện học viện đi chọn phần thưởng dĩ nhiên lại là Vương Ngôn. Có điều, Vương Ngôn đã đi theo Huyền lão từ rất lâu, hẳn lại còn vừa hiểu rõ các học viên vừa có nhiều kiên thức nên mắt nhìn hàng tuyệt đối không kém Huyền lão. Kết quả cuối cùng dĩ nhiên vị hoàng đế kia phải nén đau nhìn bảo vật rời tay mà không có cách nào ngăn cản. Giá trị của ba khối Hồn Cốt ấy hoàn toàn không thể quy tính thành tiền, tuy cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái mỗi lần diễn ra đều mang đến rất nhiều lợi nhuận nhưng một trong những lý do khiến nó phải luân phiên thay đổi đế quốc đăng cai cũng vì áp lực phần thưởng này. Phải biết rằng, bốn đội lọt vào bán kết đều có phần thưởng, nhưng chỉ thưởng cho quán quân và á quân mà thôi, lần lượt là ba khối và một khối. Hồn Cốt là vật chết, chỉ khi nào được hồn sư hấp thu mới phát huy ra được tác dụng. Bởi vậy, dù là quốc gia hay tông môn, sau khi có được hồn cốt đều trực tiếp giao cho nhân tài thuộc dòng chính sử dụng, mà hồn sư chết đi thì hồn cốt vẫn có thể tiếp tục sử dụng được chứ không biết mất như Hồn Hoàn kia. Chức nghiệp hồn sư đã tồn tại suốt mấy vạn năm qua, số lượng Hồn Cốt dĩ nhiên không ít nhưng so với số lượng hồn sư thì vẫn như muối bỏ biển, càng quan trọng hơn, nường theo sự phát triển của giới hồn sư, họ lại còn nghiên cứu ra được phương pháp dung hợp các khối hồn cốt với nhau, thế nên Hồn Cốt đã ít nay lại càng ít hơn. Nếu không nhờ sự phát triển mạnh mẽ của Hồn Đạo Khí thì e là mục tiêu nghiên cứu chính hiện nay của giới hồn sư chính là phương pháp dung hợp các khối Hồn Cốt. Dung hợp hồn cốt chính là dùng những khối hồn cốt có mối quan hệ mật thiết với nhau cộng với một phương pháp đặc biệt biến nhiều khối thành một khối. Mà khối sản phẩm

sau cùng sẽ mang theo hồn kỹ có uy lực cực mạnh, nhưng đồng thời tỷ lệ hư hại cũng rất cao. Cũng vì hiện nay giá trị Hồn Cốt quá cao nên mặc dù phương pháp để dung hợp đã có sẵn nhưng có rất ít người có can đảm làm thử. Giống như lúc Hoắc Vũ Hạo dung hợp khối Hồn Cốt thân thể của Băng Bích Đế Hoàng Hạp, hắn đã sử dụng một khối hồn cốt làm vật dẫn. Chẳng qua vì năng lượng của khối hồn cốt thân thể Băng Bích Đế Hoàng Hạp quá mạnh nên khi dung hợp, Băng Đế đã tự khống chế nó, căn bản không thể thất bại. Một ngày sau, Huyền lão đã trở lại thành Tinh La đón các thành viên của học viện Sử Lai Khắc. Lão cũng không cho Vương Ngôn mang bốn khối Hồn Cốt ấy theo bên mình mà giao nó đến phòng đấu giá Tinh Quang, chi tiền cho bọn họ áp tiêu giao đến học viện. Sau đó ra lệnh cho mọi người thu dọn hành lý lập tức trở về học viện Sử Lai Khắc. Chỉ khi nào về đến học viện thì mọi chuyện mới có thể xem như kết thúc. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã hoàn toàn khôi phục, Bối Bối, Lăng Lạc Thần, Đái Thước Hành sau khi được giải độc cũng không có vấn đề gì lớn, Thương thể của Giang Nam Nam đang dần khôi phục, chỉ còn mỗi Từ Tam Thạch là bị thương nặng nhất. Hắn hôn mê suốt hai ngày mới tỉnh dậy, nhưng cơ thể cực kỳ suy yếu, ngay cả nói chuyện cũng không thể. Có lẽ phải cần nghỉ ngơi một thời gian dài. Khi Huyền lão trở về học viện Sử Lai Khắc cũng mang theo một lượng Hồn Đạo Khí phi hành đủ cho mọi người sử dụng. Lần phi hành trở về cũng như lần trước, lão lại mang cả nhóm cùng đi. Nhưng với hai người bị thương chưa lành là Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam thì được lão phóng thích hồn lực bảo hộ. Ngày thứ hai sau khi lĩnh thưởng, học viện Sử Lai Khắc thay quần áo bình thường lén lút rời khỏi thành Tinh La, bay thẳng về học viện Sử Lai Khắc. Lần này về nhà, cảm giác lo lắng không yên khi ra đi đã hóa thành tự hào và vinh quang.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 128: Quang Minh – Hải Thần các (Thượng)

Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Minh Đức đường. Trong một sảnh đường rộng lớn, được trang hoàng bằng các vật trang trí kim loại, với màu vàng nhạt làm chủ đạo. Căn phòng này không quá xa hoa, nhưng tấm biển màu vàng treo trên cao viết ba chữ Minh Đức Đường lại mang đầy cảm giác uy hiếp. - Đứng lên đi. Trên chiếc ghế ngọc giữa đại sảnh, một người đàn ông trung niên tuổi khoảng 40 đang ngồi, người này dáng người không cao lắm nhưng khá to con. Dùng từ đơn giản hơn để hình dung chính là ục ịch, vừa mập vừa lùn. Thân hình mập lùn của hắn rõ ràng không hợp để tóc dài, nhưng hắn lại có một mái tóc dài màu nâu đỏ, bù xù phía sau ót, che đi chiếc cổ béo núc ních. Trước mặt hắn, là một bóng người đang quỳ rạp dưới đất, người kia vừa nghe thấy câu lệnh lập tức đứng lên như được đại xá. - Đường chủ, lần này ta dẫn đội không mang được chiến thắng trở về, xin người trách phạt. Khi người kia đứng lên mới có thể thấy rõ dung mạo, hóa ra chính là vị sư phụ đã dẫn đội học viên Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. Chẳng qua lúc này vẻ mặt hắn lại đầy sợ hãi giống như nỗi lo lắng trong lòng đã dâng đến cực điểm vậy. Theo xưng hô của hắn có thể thấy người trung niên kia là Đường chủ Minh Đức đường tiếng tăm lừng lẫy, cũng chính là ông nội của Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần, nhưng theo diện mạo kia, dĩ nhiên không thể nhìn ra được tuổi tác của lão. - Người cũng không có làm gì sai, nhiều khi có những chuyện chắc chắn rồi cũng có thể vượt khỏi tầm tay. Hơn nữa, lần này tuy chết mấy người nhưng thu hoạch của các người cũng không nhỏ. Còn Thẩm Phán Chi Kiếm cứ để đấy, ta sẽ đích thân đến học viện Sử Lai Khắc đòi lại, không thể để nó rơi vào tay bọn họ được. Kết quả của cuộc thi lần này đối với người khác có lẽ là một sự thất vọng nhưng với lão phu lại chẳng đáng là gì, chúng ta muốn thắng học viện Sử Lai Khắc chỉ là vấn đề thời gian. Đường chủ Minh Đức đường càng khoan dung lại càng khiến sư phụ dẫn đội khiếp sợ, theo những gì hắn biết, tính tình của vị Đường chủ này vốn không phải như thế. Hắn ngẩng đầu lên nhìn liền thấy vẻ mặt tươi cười bình thản của vị Đường chủ mập mạp, dường như không hề có chút giận dữ nào. - Cám ơn Đường chủ. Vị lão sư dẫn đội mãi đến lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm. Vị Đường chủ Minh Đức đường dường

như đang có tâm trạng rất tốt, lão nói: - Người có biết lần này thu hoạch lớn nhất của chúng ta là gì không? Sư phụ dẫn đội đáp với vẻ thăm dò: - Là... cái phôi thai hồn thú mười vạn năm? Đường chủ Minh Đức đường lắc đầu nói: - Không, cái kia tuy đúng là có thu hoạch nhưng chúng ta cũng phải bỏ ra một số tiền lớn, chỉ có thể xem như huê vốn. Đường nhiên, nó rơi vào tay chúng ta sẽ khác xa so với rơi vào tay người khác. Tuy vậy, nói thế nào nó cũng sẽ mang đến cho chúng ta không ít phiền phức. - Đến nay đã có ít nhất ba nhóm người lén vào Minh Đức đường của chúng ta để trộm nó đi. Đây là đạo lý của người mang ngọc quý. Hơn nữa, cái thứ gọi là Phong Thần đài khá là đáng tìm hiểu, nó là Hồn Đạo Khí cấp Chín dĩ nhiên phải cần một Hồn Đạo Sư cấp chín mới có thể chế tạo ra được. Ta thật tò mò không biết người nào của đế quốc Nhật Nguyệt chúng ta đã bán thứ này cho đế quốc Tinh La mà lại không phải giao cho Minh Đức đường. Khi vị Đường chủ kia nói đến câu cuối cùng, ánh mắt liền lóe lên sát khí khiến vị sư phụ dẫn đội sợ hãi quỳ rạp xuống đất. - Tiếp tục đoán. Đường chủ Minh Đức đường bình thản nói. - Cái này... Trên trán vị sư phụ dẫn đội đã lấm tấm mồ hôi. - Là thông tin của những học viên của học viện Sử Lai Khắc... Đường chủ nói: - Đây chỉ tính là một phần thôi. Ba Vũ Hồn Song Sinh, học viện Sử Lai Khắc thật là nhiều người tài, còn có cả một người có Vũ Hồn Cực Hạn nữa. Học viện Sử Lai Khắc vốn đã đồng ý tiến hành trao đổi đệ tử với chúng ta nhưng hôm qua lại gửi tin đến báo vì học viện Sử Lai Khắc có chút vấn đề nên chuyện trao đổi học tập tạm thời dời lại, còn dời bao lâu thì để bọn họ nghiên cứu rồi quyết định sau. Xem ra bọn họ sợ chúng ta ra tay với học viên của bọn họ. Không thể không thừa nhận về phương diện tìm nhân tài, không ai có thể hơn học viện Sử Lai Khắc. Đúng là tin tức này hữu dụng nhưng tiếc là không phải thành quả lớn nhất của các người. Sư phụ dẫn đội mờ mịt nhìn vị Đường chủ với vẻ khó hiểu. Đường chủ Minh Đức Đường từ từ đứng lên, lão cao chưa đến một thước năm nhưng vòng eo còn muốn to hơn chiều cao của lão nữa, lão chấp tay trước ngực, trên trường bào màu đen có hoa văn tơ vàng che ngang bụng lão. Lão từ từ bước đến trước mặt vị lão sư dẫn đội, đột nhiên giơ chân đá vị lão sư kia khiến hắn ngã lăn ra đất. - Sở dĩ bốn Đường chủ không giết người cũng vì khi kết thúc trận đấu,

người còn biết lo đến an nguy của hai đứa Tiểu Mộng. Cũng nhờ thế bọn nó mới hiểu ra vấn đề, vừa về đến đã chủ động xin đi bế quan. Đây là thu hoạch lớn nhất của các người. Cút ngay, lăn ra ngoài cho ta. Ít nhất trong mấy tháng tới đừng có xuất hiện trước mặt ta, nếu không để ta nhớ đến mấy đứa nhỏ đã chết thì ta lại không kèm được mà cho người chôn cùng bọn chúng. - Dạ... dạ.... Vị lão sư dẫn đội bị mắng trái lại không hề tức giận, hẳn biết rõ cuộc mình đã giữ được cái mạng. Hẳn căn bản không dám đứng dậy mà cứ thế nằm rạp dưới mặt đất rồi thật sự lăn ra ngoài. Đường chủ Minh Đức Đường nhìn tên lão sư dẫn đội kia đã lăn ra ngoài, khẽ nhíu mày lẩm bẩm: “Ngay cả Thao Thiết Đấu La cũng tự mình đến bảo vệ à. Được lắm, năm năm nữa, kỳ Đấu Hồn Đại Tái kế tiếp, ta sẽ chống mắt lên mà nhìn, Thao Thiết người còn có thể áp chế Thiềm Thừ ta đây không. Hừ!” Nói xong câu đó, lão liền xoay người đi sâu vào trong, xuyên qua đại sảnh, đến ngay trước vách tường được làm bằng kim loại có chạm trổ điêu khắc tỉ mỉ thì dừng lại, kế đến, ở vị trí ngay ngực lão bay ra một ký hiệu màu vàng kỳ dị, ký hiệu đó khẽ chạm vào mặt ngoài của vách tường. Nhất thời, cả vách tường như sống dậy, một tiếng “tách” thật nhỏ vang lên, sau đó xuất hiện dao động năng lượng cực kỳ mãnh liệt, rồi vách tường biến mất, vị Đường chủ kia nhìn mọi chuyện diễn ra với vẻ mặt thờ ơ lạnh lùng. Lão ngẩng đầu sải bước trong, khi lão bước qua thì vách tường kia cũng xuất hiện và khép lại. Mười phút sau, Đường chủ Minh Đức Đường đã bước vào một phòng kín không có cửa sổ. Căn phòng này cũng được làm bằng kim loại như những căn phòng khác. Bất kể là trần nhà hay bốn vách tường, tất cả đều được làm bằng kim loại có điêu khắc hình thù khác nhau. Nếu có vị Hồn Đạo Sư nào ở đây nhất định sẽ nhận ra phía trên mặt ngoài các vách tường ấy đều điêu khắc các trận pháp thường dùng ở hạt nhân, mà các trận pháp này chẳng những phức tạp còn mang đến một cảm giác áp bức rất khó chịu. Trong căn phòng có một cái cột sắt hình vuông dựng đứng, cột sắt này cao chừng năm thước, bên trên có đặt một vật gì đó. Khi bước đến gần sẽ thấy vật kia là một chiếc hộp bằng gỗ, có khảm ít nhất một trăm khóa bảo thạch, bên ngoài mặt gỗ có một dòng khí lơ lờ dao động rất yếu. Dòng khí ấy có màu trắng, nhẹ nhàng như làn sương mù, nó ẩn ẩn hiện hiện không

theo quy luật nào, nên rất khó có thể quan sát rõ bằng mắt thường, và đấy cũng là điểm thần kỳ đặc biệt của nó. Mà dòng khí ấy tuy yếu ớt nhưng lại không bay rời rạc, bề ngoài nó có vẻ như di chuyển khắp nơi nhưng thực ra lại chỉ tập trung vào việc thoát khỏi vòng vây này. Còn bên trong chiếc hộp gỗ kia là một vầng sáng màu vàng kim nhàn nhạt, có sự bao phủ của nó nên thứ bên trong mới không thể chạy thoát được. Đúng vậy, chiếc hộp gỗ này chính là vật phẩm đắt tiền nhất của buổi đấu giá cao cấp lần trước ở phòng đấu giá Tinh Quang, còn vật bị phong ấn bên trong, theo thông tin đấu giá, nó chính là một cái phôi thai của Hồn Thú mười vạn năm. Đường chủ Minh Đức đường lặng lẽ đứng nhìn Phong Thần đài, không hiểu tại sao lão lại lên tiếng nói chuyện với một cái phôi thai hồn thú mười vạn năm đã bị phong ấn. - Ta có thể cảm nhận được người rất mạnh. Thông qua các thí nghiệm mà ta đã làm, ta đã chứng minh được suy đoán của mình, người không phải là một con hồn thú mười vạn năm bình thường. Nếu có người dám liều lĩnh hấp thụ người để biến người thành Hồn Hoàn hay Hồn Cốt thì nhất định sẽ chết rất khó coi. Bởi vì, ta cảm nhận được, ngay cả cường giả bậc Phong Hào Đấu La muốn hấp thụ năng lượng của người, e cũng là chuyện không thể, thậm chí còn có thể bị người cản trở trở lại. Đúng không? Dòng khí màu trắng kia dường như nghe được những lời vị Đường chủ kia nói vì bỗng nhiên nó lại trở nên yên tĩnh không còn di chuyển khắp nơi nữa. Lúc này có thể thấy rõ, bên trong làn sương mù màu trắng kia ẩn hiện một hình hài trẻ con giống hệt con người. - Cho nên, ta tin chắc phán đoán của mình là chính xác. Đường chủ Minh Đức đường cười nói: - Ta biết rõ phòng đấu giá Tinh Quang kia là của đế quốc Tinh La. Đám người hoàng thất Tinh La dám lấy người ra đấu giá đơn giản chỉ muốn mang đến phiền phức cho ta, khiến bốn đường phủ phải bận rộn đi tìm gã Hồn Đạo Sư cấp chín mà bọn họ nhắc đến. Đồng thời còn để bọn ta trở thành người mang ngọc bị khắp nơi rình mò. Nhưng bọn họ đã sai. Bọn họ làm thế ngược lại còn mang đến cho ta một cơ hội thanh lọc lại đệ tử của Minh Đức đường, Minh Đức đường chúng ta nào phải nơi tầm thường, đúng không? - Nhưng nói đến sai lầm, sai lầm lớn nhất của đám người đế quốc Tinh La chính là không nhìn ra được thực lực thật sự của người. Cho nên, lần này người được lợi là bốn

đường chủ đây mới đúng. Người căn bản không phải là một hồn thú mười vạn năm bình thường, mà là một con hồn thú chưa kịp đột phá cổ bình, và tu vi ít nhất đã đến 19999 năm, đúng không? Thậm chí người còn không phải là lần đầu tiên đánh vào cổ bình này, nhưng kết quả cuối cùng vẫn thất bại. Thật lòng ta rất tò mò, theo hiểu biết của nhân loại chúng ta, hồn thú chỉ có một cơ hội lựa chọn trùng tu thành con người ở thời điểm tu vi đạt mười vạn năm. Nhưng tại sao người không đột phá cổ bình thành công lại thành cái dạng này? - Yên tâm đi, người ở chỗ của ta, người nhất định sẽ có chỗ để dùng. Ta sẽ từ từ nghiên cứu người, bức một phần năng lượng của người ra khỏi cơ thể. Như thế mới không để lãng phí phần năng lượng đã gần đến bậc 20 vạn năm của người. Chuyện này đúng là quá tốt, nói không chừng ta còn có cách giúp người phá tan cổ bình, một bước trở thành Siêu Cấp Hồn Thú, sau đó lại bức năng lượng của người ra. Đối với Hồn Sư bình thường, muốn hấp thu năng lượng của người e là rất khó nhưng với bốn đường chủ lại khác. Thật đáng tiếc, Bốn đường chủ đã đủ chín Hồn Hoàn, cho nên chỉ còn cách đem người tặng cho tiểu thiên tài, cháu nội của ta thôi. Sau này chúng ta vẫn sẽ là người một nhà.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 128: Quang Minh – Hải Thần các (Trung)

Đường chủ Minh Đức đường nói những lời vô cùng tàn nhẫn với một giọng điệu hết sức hòa ái hết như nói chuyện với con cháu trong gia đình. Phụt. Màn sương mù màu trắng tức thì liên bùng nổ, va chạm vào Phong Thần đài, trong Tinh Thần Hải của Đường chủ Minh Đức đường dường như vang lên một tiếng thét vô cùng chói tai. Đường chủ Minh Đức đường mỉm cười, mặt không đổi sắc nói: - Thật ra người nên cảm thấy may mắn, vì trên đời này, vật đáng lọt vào mắt bốn đường chủ đây cực kỳ hiếm thấy. Người có biết làm con người, đau khổ nhất là gì không? Chính là không tìm thấy cảm

giác hạnh phúc. Nhưng lúc này, khi vừa gặp người, ta đã tìm lại được cảm giác ấy, hơn nữa ta còn tin chắc cảm giác kia sẽ còn theo ta một khoảng thời gian không ngắn. *** Học viện Sử Lai Khắc – Cổng chính. Lúc này trời đã là giữa trưa, vẫn còn đang trong giờ học nên ở cổng học viện Sử Lai Khắc có phần vắng vẻ. Mà các người buôn bán hàng rong bình thường hay bày sạp ở đây, hôm nay cũng không thấy đâu. Trước cánh cổng thật lớn chỉ có năm bóng người. Đứng đầu dĩ nhiên là viện trưởng hệ Vũ Hồn của học viện Sử Lai Khắc – Ngôn Thiệu Triết và viện trưởng hệ Hồn Đạo – Tiên Lâm Nhi. Phía sau bọn họ theo thứ tự lần lượt là phó viện trưởng hệ Vũ Hồn – Thái Mị Nhi, phó viện trưởng hệ Hồn Đạo – Tiền Đa Đa, người cuối cùng là sư phụ của Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu – Phàm Vũ. Bốn viện trưởng đều có mặt, cộng thêm một người đã gần như xác định là phó viện trưởng hệ Hồn Đạo – Phàm Vũ, đội hình này tuy không đông đảo nhưng lại bưng bưng khí thế. Cả năm người đều ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xa, im lặng chờ đợi. Rốt cuộc, ở phía xa đã xuất hiện từng chấm nhỏ màu đen đen, kể đến, các chấm đỏ ấy dần dần hiện ra rõ ràng, rồi từ từ hạ xuống ngay trước mặt bọn họ. - Mọi người đã trở về. Ngôn Thiệu Triết tươi cười nói. Tiên Lâm Nhi cũng đã muốn bước nhanh về trước. - Rốt cuộc cũng đã về. Lúc này ánh mắt của cô đầy vẻ phấn khích, hoàn toàn khác hẳn vẻ sẵn sàng đối chọi gay gắt với Ngôn Thiệu Triết của bình thường. Đúng vậy, năm người bọn họ đang chờ ở đây chính là nghênh đón sự trở về của những anh hùng của học viện Sử Lai Khắc. Từng bóng người nhẹ nhàng tiếp đất. Đập vào mắt bọn họ dĩ nhiên là hình ảnh lôi thôi lết thết của Huyền lão, Huyền lão vung tay một cái, hai cái cánh cứu thương liền xuất hiện. Trên cánh là Từ Tam Thạch đang hôn mê bất tỉnh và Giang Nam Nam vừa tỉnh dậy. Cô nhìn năm chữ học viện Sử Lai Khắc trên tấm bảng trước cổng lớn mà mắt rưng rưng lệ. Dù chỉ mới rời trường chưa được hai tháng, nhưng bọn họ đã phải trải qua nhiều, rất nhiều chuyện. Bối Bối và Đái Thước Hành đỡ lấy cánh của Từ Tam Thạch, còn ở phía sau là Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng nhanh chóng đỡ lấy cánh của Giang Nam Nam. Bọn họ ai cũng đỏ hoe hai mắt, tâm trạng vô cùng kích động. Nhất là mấy đệ tử nhỏ tuổi, khóe mắt đã ướt đầm hết cả rồi. Những gian khổ mà bọn họ phải cố gắng vượt qua

đều vì bảo vệ vinh quang của học viện Sử Lai Khắc, giờ phút này rốt cuộc bọn họ đã trở về đến trường của mình, đã trông thấy cánh cổng trường vô cùng thân quen kia. - Các con, hoan nghênh đã trở về nhà. Năm người kia nhanh chóng bước nhanh đến, cả năm người hành lễ với Huyền lão sau đó bước nhanh đến chào đón chiến đội Sử Lai Khắc. Ngôn Thiểu Triết và Thái Mị Nhi còn có thể miễn cưỡng khống chế được cảm xúc. Nhưng Phàm Vũ đứng phía sau đã không kiềm được mà chạy đến kéo lấy Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu ra, sau đó nhìn cả hai một lượt từ trên đến dưới, mãi đến khi chắc chắn cả hai không có thương tích gì mới thở phào nhẹ nhõm. Hòa Thái Đầu ghen ngào nói: - Sư phụ, chúng con đã không làm ngài phải xấu hổ, không làm Sử Lai Khắc phải mất mặt. Phàm Vũ nhìn hắc, rồi nhìn Hoắc Vũ Hạo đã rưng rưng nước mắt, sau đó ôm chầm lấy cả hai nói: - Hai con chưa từng làm sư phụ phải xấu hổ, sư phụ chỉ mong hai con có thể bình an trở về. Những tháng ngày qua có thể nói là những ngày cực kỳ kinh khủng đối với Phàm Vũ, theo lý hắc không được xuất hiện ở đây dù sao hắc cũng không phải là Phó viện trưởng thật sự. Nhưng từ lúc những thành viên chính thức bị thương trở về, lòng Phàm Vũ không phút giây nào được bình yên. Nhất là khi Mục lão quyết định để đội dự bị hợp với những thành viên chính thức còn lại cùng ra thi đấu thì lòng hắc lại càng không yên. Hắc biết cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái ấy không phải là một sàn đấu an toàn, gần như bất cứ lúc nào cũng sẽ xuất hiện thương vong. Tổng cộng hắc chỉ có hai đệ tử đích truyền, mà hắc và Chu Y đến nay cũng chưa có con, nên hắc đã sớm xem Hòa Thái Đầu và Hoắc Vũ Hạo như con ruột của mình. Hắc từng mấy lần định lén đi đến thành Tinh La nhưng đều bị Tiền Đa Đa ngăn cản. Lúc này thấy hai đệ tử ngoan của mình bình an trở về, Phàm Vũ làm sao lại không vui mừng đây? Nhất thời, con người bình thường nổi tiếng cứng rắn như sắt như đá lại không kiềm được mà xúc động rơi lệ. Bốn vị viện trưởng chào đón mọi người xong liền đích thân dẫn cả nhóm bọn họ trở về học viện. Bên bờ hồ Hải Thần lúc này đã có sẵn một chiếc thuyền nhỏ chờ mọi người rồi. Mọi người trông thấy thế đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt nhìn các vị viện trưởng với vẻ mặt hết sức kinh ngạc. Ngôn Thiểu Triết mỉm cười nói: - Các con đã vì học viện trả giá nhiều như vậy, cuối cùng còn

giành được giải quán quân ở cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái nên học viện đã quyết định viết lại mọi chuyện vào lịch sử học viện. Hơn nữa thông qua hội nghị của Hải Thần các, phần thưởng của các con sẽ được phát ở Hải Thần các của đảo Hải Thần. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không biết Hải Thần các là nơi nào nhưng Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần lại biết rất rõ nên còn giật mình hơn cả ban nãy. Hải Thần các chẳng những là nơi thảo luận các vấn đề cao cấp nhất của học viện mà đồng thời còn là một bảo khố thật sự của học viện Sử Lai Khắc, tất cả những bí mật của học viện đều được cất giấu tại đây. Bình thường, trừ các trưởng lão và bốn viện trưởng, không ai có tư cách tiến vào. Có thể vào Hải Thần các chính là một vinh dự vô cùng lớn lao. Ít nhất từ trước đến nay, Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần đều chưa từng nghe thấy chuyện có học viên từng đến nơi đây. Cho dù là các học trưởng từng đạt quán quân trước đây cũng vậy. Mọi người lần lượt bước lên thuyền. Ngôn Thiếu Triết tự đến kiểm tra thương thế của Từ Tam Thạch, sau đó còn đề nghị sẽ giữ hắc và Giang Nam Nam ở lại chữa thương ở đảo Hải Thần. Hoắc Vũ Hạo tuy đã từng nghe các học trưởng nhắc đến Hải Thần các nhưng nói chính xác, hắc cũng chỉ biết mỗi cái tên mà thôi, hôm nay được đến đảo Hải Thần, tâm trạng hắc dĩ nhiên là vô cùng hưng phấn rồi. Trên đảo Hải Thần là nơi học tập của các đệ tử nội viện học viện Sử Lai Khắc nổi danh mạnh mẽ trong giới Hồn Sư trên đại lục. Với tuổi tác hiện nay của hắc, Vương Đông và Tiêu Tiêu mà có thể đặt chân đến đảo Hải Thần có thể nói là vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ rồi. Hồ Hải Thần có diện tích rất lớn, so với những vùng còn trống ở bên ngoài học viện Sử Lai Khắc còn muốn rộng hơn. Thuyền đi suốt mười lăm phút, xuyên qua màn hơi nước ẩm ướt mới dần dần thấy rõ bóng dáng một tòa thành ở giữa đảo. Đảo Hải Thần chỉ rộng trên dưới 2 km vuông, mặt ngoài chẳng có gì ngoài một tòa núi nhỏ được ghép lại từ những đỉnh lâu khác nhau. Nơi này bình thường đều ẩn mình phía sau làn sương mù nên khi hiện ra trước mặt những đệ tử ngoại viện không khỏi làm bọn họ chấn động. Tuy mọi thứ đều xa lạ với bọn họ, nhưng bọn họ đều biết, trước mặt bọn họ chính là những thứ có thật trong truyền thuyết mà bất cứ ai nghe thấy cũng phải ngưỡng mộ. Ngôn Thiếu Triết không gọi người đỡ Từ Tam Thạch đi nghỉ ngơi mà

dẫn cả nhóm đi dọc theo một phiến đá nhỏ vào vùng đất thật sâu trong lòng đảo Hải Thần. Cuộc sống trên đảo Hải Thần vô cùng tĩnh lặng, dường như ở đây không có ai sinh sống vậy. Tất cả đều yên ả, an nhàn, phản phát như chốn thế ngoại đào nguyên. Ẩn sau các thảm thực vật vô cùng phong phú là các tòa lầu các cô cùng nhã nhặn. Tuy đây chỉ là lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo đến đây nhưng hắn đã lập tức thấy thích nơi này rồi. Cây cối sinh trưởng ở đây đều có ít nhất một ngàn năm tuổi, có những cây cổ thụ cao đến hơn trăm mét, phía trên con đường mòn là những tán cây um tùm xum xuê nên không khí hết sức tươi mát. Lát sau, cả nhóm đã đi hết con đường đến gần vị trí đỉnh núi rồi, lúc này, một tòa lầu các cũng xuất hiện trước mặt mọi người. Đây là một tòa nhà màu nâu có ba tầng theo phong cách cổ xưa nhuộm màu tang thương. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện những trụ gỗ làm nên tòa nhà này đã sáng bóng lên rồi. Tòa lầu này tuy nói có ba tầng nhưng cũng chỉ cao khoảng mười thước, không hề có cảm giác rộng rãi và hùng vĩ. Nhưng vừa bước vào tầng đầu tiên, đập vào mắt bọn họ là một tấm biển nhỏ thiếp vàng, viết ba chữ biểu thị thân phận của nó, Hải Thần Các. Mọi người vừa thấy ba chữ này, bầu không khí liền trở nên hết sức trang nghiêm. Theo khoảng cách bọn họ nhìn từ bên ngoài, Hải Thần các ở ngay tại đỉnh núi cao, đồng thời cũng là vị trí trung tâm của đảo Hải Thần. Ngôn Thiểu Triết dừng bước trước cửa Hải Thần các, mỉm cười nhìn chiến đội Sử Lai Khắc nói: - Sở dĩ ta không cho người đưa Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam đi nghỉ ngơi cũng vì muốn hai người bọn họ cũng có cơ hội bước vào Hải Thần các này. Sau khi giải thích xong, lão liền xoay người đối diện với cửa vào Hải Thần các, khom người hành lễ, nói: - Lão sư, mọi người đã trở về. Những người ở đây vừa nghe thấy hai chữ lão sư đều cực kỳ chấn động, ngay cả các đệ tử nội viện là Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần cũng không ngoại lệ. Ngôn Thiểu Triết thân là viện trưởng hệ Vũ Hồn, trong lòng các đệ tử, địa vị của lão có thể nói là cực kỳ cao quý. Dù là Huyền lão, vì chức vụ không giống nên trong mắt các đệ tử, lão không quan trọng bằng vị Ngôn viện trưởng này. Cho nên, bọn họ ngàn vạn lần không ngờ, lão sư của Ngôn viện trưởng vẫn còn sống trên đời này. - Tất cả vào đi. Một giọng nói già nua chột vang lên, ngay sau đó liền xuất hiện một màn vô cùng chấn

động. Tòa Hải Thần các ba tầng trước mặt bọn họ bỗng nhiên sáng bừng lên, cả tòa lâu hóa thành một màu vàng rực rỡ hết như được làm từ vàng ròng vậy.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 128: Quang Minh – Hải Thần các (Hạ)

Quầng sáng màu vàng trông rất nồng đậm nhưng lại nhẹ nhàng trôi nổi, bao phủ lấy tất cả mọi người. Một luồng hơi thở ấm áp chứa đầy khí tức quang minh lặng lẽ xoa dịu cơ thể từng người, cảm giác mệt mỏi vì phải di chuyển một đoạn đường dài thoáng cái đã biến mất. Ngay cả Từ Tam Thạch đang hôn mê sâu cũng run rẩy từ từ tỉnh dậy. Trong tất cả mọi người, người cảm nhận được rõ ràng nhất phải kể đến Vương Đông, từ người Vương Đông bỗng tỏa ra một luồng khí màu vàng nhạt, nó hòa quyện lấy quầng sáng màu vàng đã bao phủ lấy cơ thể hắn rồi đồng thời lóe lên ánh kim, đặc biệt nhất là cánh tay trái của hắn, lúc này nó trông vô cùng rực rỡ. Chỉ đơn thuần là một màu vàng thôi nhưng lại mang đến cảm giác tươi đẹp một cách kỳ lạ. Lúc này đắm chìm trong quầng sáng màu vàng kim ấy không chỉ có các thành viên của chiến đội Sử Lai Khắc mà cả Vương Ngôn cũng đã theo phản xạ mà nhắm mắt lại. Còn bốn vị viện trưởng kia đều từ tốn bước vào Hải Thần các, hoàn toàn không bị ảnh hưởng từ quầng sáng kia. Ánh mắt Bối Bối bỗng nhiên có chút ngần ngại, hắn mơ hồ nhìn thấy hồn lực trong cơ thể không ngừng phóng ra, từng tia lôi điện màu xanh tím như ẩn như hiện hòa mình vào quầng sáng đang bao phủ quanh cơ thể, dường như vắng vắng bên tai hắn còn có tiếng rùng rùng thật khẽ. Mỗi người ở đây tuy đều đã nhắm mắt nhưng đều cảm nhận được những chuyện không giống nhau. Phản ứng của Hoắc Vũ Hạo mặc dù không rõ rệt như Vương Đông nhưng đối với hắn, đây đã là một chấn động không nhỏ rồi. Bầu không khí dường như được tiếp thêm luồng sức sống mới, sinh lực hết sức đậm đà, ba cường

giả đang ngủ say trong Tinh Thần Hải của hắc cũng vì thế mà đồng loạt thức tỉnh. Nhưng hôm nay đặc biệt kỳ lạ, ba người đều đã tỉnh nhưng hoàn toàn không lên tiếng nói chuyện với hắc, thậm chí Y Lai Khắc Tư chỉ dám truyền cho hắc một câu duy nhất, nói cho hắc biết, chủ nhân của hơi thở quang minh này cực kỳ mạnh mẽ, tu vi có thể gần bằng với lão ngày trước. Lão, Thiên Mộng và Băng Đế nhất định phải cố gắng ẩn mình, nếu không việc ba người bọn họ ở trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo có thể sẽ bị người kia phát hiện ra. “Chẳng lẽ học viện Sử Lai Khắc còn có người mạnh hơn Huyền lão sao?” Hoắc Vũ Hạo tự hỏi bản thân, trước đây hắc cứ ngỡ Huyền lão và các vị viện trưởng đã là cường giả mạnh nhất rồi. Nhưng hiện giờ hắc nhận ra, thực lực học viện không chỉ đơn giản như vậy, mà người kia còn là lão sư của Ngôn viện trưởng nữa. Có điều, tích tắc sau hắc đã hoàn toàn chìm đắm trong hơi thở quang minh nồng đậm kia, hoàn toàn không còn suy nghĩ những chuyện linh tinh nữa. Huyền Thiên Công lặng lẽ vận chuyển, sau mỗi chu kỳ hắc lại kinh ngạc phát hiện, không ngờ tu vi của mình lại có thể tăng nhanh đến vậy. Tất cả cũng nhờ công dụng từ Sinh Linh Kim, kinh mạch của hắc đã được mở rộng nhiều lắm, nhất là Sinh Mệnh lực lúc nào cũng dồi dào. Khi hắc đang đắm chìm vào hơi thở sinh mệnh, Sinh Linh Nhân trên trán hắc cũng không kèm được mà ngứa ngáy, bắt đầu len lén hấp thu khí tức sinh mệnh. Hồn Lực hòa vào Huyền Thiên Công, vui mừng sung sướng vận chuyển, sinh khí hết sức nồng đậm trong không khí giống như vừa di chuyển vào cơ thể hắc đã trực tiếp chuyển thành hồn lực, nên hồn lực của hắc từ giữa cấp 28 vèo một cái đánh thẳng vào cấp 29. Đường như chỉ khoảng một phút cũng có thể là cả một thế kỷ, hơi thở quang minh dần dần biến mất. Mọi người từ từ tỉnh táo lại. Người tỉnh dậy đầu tiên dĩ nhiên là người có tu vi mạnh nhất ở đây, Đái Thước Hành, gương mặt hắc lộ rõ vẻ vui mừng xen lẫn sợ hãi, tu vi đến cấp bậc như hắc hiện nay thì tốc độ hồn lực tăng lên có thể nói là cực kỳ cực kỳ chậm, muốn làm nó tăng lên là chuyện vô cùng khó khăn. Vậy mà chỉ trong tích tắc vừa rồi, hắc cảm nhận được hồn lực của mình tăng lên không ít, càng quan trọng hơn, hồn lực của hắc dường như vừa được tinh lọc càng thêm tinh thuần. Như thế này so ra nó còn quan trọng hơn cả việc tu vi tăng

lên nữa. Sở dĩ Hoắc Vũ Hạo không cảm nhận được cảm giác ấy cũng vì hồn lực của hắn đã được tinh lọc quá nhiều lần, nhất là lần sau cùng từ Sinh Linh Kim, nên lúc này, khí tức quang minh đi vào cơ thể hắn chỉ có tác dụng duy nhất là gia tăng hồn lực. Sau Đái Thước Hành là Lăng Lạc Thần, lát sau mới đến mấy người Bối Bối. Lúc này Từ Tam Thạch sau khi tỉnh táo lại, gương mặt cũng tốt hơn rất nhiều, giống như sinh lực bị tiêu hao đều đã được bổ sung lại vậy. Hắn ngẩn ngơ nhìn quanh sáng màu vàng kim đang từ từ biến mất, lẩm bẩm: - Ta đang ở đâu thế này? Thương thế Giang Nam Nam vốn đã khôi phục không ít, sau khi được quanh sáng màu vàng kim chiếu xuống lại càng tốt hơn. Cô chủ động ngồi xuống cạnh băng ca của Từ Tam Thạch, ghé tai giải thích với hắn vài câu. Từ Tam Thạch vừa nhìn thấy cô lập tức hỏi: - Nam Nam, mọi chuyện sao chứ? Giang Nam Nam khẽ lắc đầu, gương mặt đang tươi cười của cô bỗng thoáng có chút phức tạp. - Đi thôi, chúng ta vào trước nói sau. Bối Bối đỡ Từ Tam Thạch dậy, từ tốn nói. Lúc này Hoắc Vũ Hạo cũng đã thanh tỉnh, hắn giật mình phát hiện hồn lực của mình đã đến cấp 29, mà nhìn sắc trời bên ngoài, rõ ràng mọi chuyện chỉ vừa mới đây thôi. Rốt cuộc đây là luồng năng lượng gì? Luồng khí tức quang minh đây chứa đầy Sinh Mệnh lực, đây mới thật sự là thực lực của một cường giả đỉnh cấp sao? Vương Đông là người tỉnh dậy sau cùng, Hoắc Vũ Hạo không cần hỏi nhiều, hắn chỉ cần nhìn cũng đã biết người bạn của mình đạt được lợi ích không nhỏ, mà cánh tay trái của hắn đang phát ra ánh sáng màu vàng sậm cũng không vì hắn tỉnh dậy mà nhanh chóng biến mất. Sau khi tất cả đã tỉnh dậy, mọi người mới nối đuôi bước vào Hải Thần các. Sau khi được ánh sáng màu vàng tẩy rửa, tòa lâu trước mặt trong mắt bọn họ lại càng thêm nguy nga, thậm chí còn có chút sùng bái từ tận đáy lòng. Mọi thứ trong tầng một của Hải Thần các đều theo phong cách cổ xưa, bất cứ vật dụng trang trí nào cũng đều được làm từ loại gỗ kỳ lạ xây nên tòa Hải Thần các này. Ở giữa đại sảnh có một cái bàn dài thật lớn, bốn vị viện trưởng đã ngồi vào vị trí của mình, Phạm Vũ đứng sau Tiên Lâm Nhi và Tiên Đa Đa, hiển nhiên ở đây không có chỗ ngồi dành cho hắn rồi. Trừ bốn người kia ra, lúc này trong phòng còn có thêm vài người nữa, Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên không biết những người này là ai, nhưng thân là đệ tử nội viện, Đái

Thước Hành và Lăng Lạc Thần đã nhận ra được vài vị trong số đó. Mấy người Hoắc Vũ Hạo đứng im trước bàn dài, lòng cực kỳ hồi hộp lo lắng, xen lẫn vào đấy là một chút vui mừng và hưng phấn. Đây là Hải Thần các, những người trước mặt đều là nhân vật đứng đầu học viện Sử Lai Khắc, chỉ cần nhìn vị trí ngồi của bốn vị viện trưởng là hiểu rõ, ngay cả bọn họ cũng chỉ có thể ngồi ở vị trí cuối cùng thôi. Ngôn Thiểu Triết mỉm cười nói: - Hoan nghênh các con đã trở về. Bất kể các con đã nghe nói đến hay chưa, ta cũng sẽ giải thích cho các con nghe một lần. Hải Thần các là khu vực cao cấp nhất của học viện Sử Lai Khắc. Những người ở đây, trừ bốn viện trưởng ra, những người còn lại đều là trưởng lão của học viện, họ là những người đã có những cống hiến cực kỳ lớn và quan trọng cho học viện chúng ta. - Lần này, các con với đội hình không trọn vẹn vẫn có thể giành được chức quán quân ở cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, cụ thể thế nào ta cũng đã biết rõ. Hôm nay gọi các con đến đây cũng chính là muốn công bố phần thưởng và tâm ý của học viện dành cho các con. Hi vọng sau này các con vẫn tiếp tục cố gắng, không vì thành tích trước mắt mà trở nên kiêu ngạo. Cả nhóm vội vàng khom người hành lễ với các vị trưởng lão, Ngôn Thiểu Triết cũng chỉ giới thiệu sơ lược chứ không chi tiết từng vị trưởng lão có mặt ở đây. Đây không phải vì lão quên, mà Hải Thần các có quy tắc của riêng nó. Đưa cả nhóm Hoắc Vũ Hạo đến đây đã là ngoại lệ quá lớn rồi, dù nói thế nào, Hải Thần các chính là nơi chứa đựng tất cả bí mật của học viện Sử Lai Khắc. Trừ các thành viên của Hải Thần các, không còn một người nào biết rõ mọi chuyện ở đây nữa cả. - Kể đến, ta sẽ công bố phần thưởng... Đái Thước Hành, Lăng Lạc Thần. Ngôn Thiểu Triết trầm giọng. - Có đệ tử. Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần cung kính hành lễ, đồng thanh nói. Ngôn Thiểu Triết vẫn trầm giọng, nói tiếp. - Các người và Mã Tiểu Đào, thân là đệ tử nội viện nhưng khi chấp hành nhiệm vụ của Giám Sát Giả lại không thể bảo vệ tốt đồng đội của mình, làm người chết người bị thương, hơn nữa còn ảnh hưởng trực tiếp đến kết quả cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái của học viện, đây tương đương với một lỗi nặng. - Hả? Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần hoàn toàn không ngờ đến kết quả này, cả hai vừa nghe xong tức thì liên cực kỳ hoảng sợ. Ngôn Thiểu Triết nghiêm túc nói: - Thế nào? Có ý kiến gì

sao? Mã Tiểu Đào, Đái Thước Hành là Chiến Hồn Sư hệ Cường Công giữ nhiệm vụ tấn công chính của cả đội. Tác dụng của hệ Cường Công là gì? Chính là chống đỡ khó khăn, bảo vệ đồng đội, các người làm được gì? Lăng Lạc Thần, người thân là Chủ Khống, nhưng ở tình huống quyết định không phải nhờ Hoắc Vũ Hạo thông qua Tinh Thần Tham Trắc nhắc nhở sao? Nếu không e là lúc này các người cũng không thể toàn mạng trở về. Xét theo tình huống lúc đó, các người thua cũng vì khinh địch. Thân là đệ tử nội viện của học viện Sử Lai Khắc, các người có thể làm việc như vậy sao? Dù là một đệ tử bình thường ở ngoài viện cũng biết đạo lý chiến đấu phải dùng toàn lực, các người có làm được chuyện đó không? Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần nghe Ngôn Thiệu Triết lớn tiếng trách mắng không khỏi cúi đầu xấu hổ, bọn họ hoàn toàn không dám phản bác lại những gì Ngôn Thiệu Triết nói, hơn nữa, lão nói hoàn toàn đúng theo sự thật. Ngôn Thiệu Triết đã có phần hòa dịu hơn, lão nói tiếp. - Tuy nhiên, sau đó các người tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái đã có những biểu hiện vô cùng xuất sắc, có thể xem đã phát huy toàn lực và trợ giúp được cho học viện rất nhiều. Phần công lao này cũng không nhỏ. Nhưng thân là đệ tử nội viện và còn là thành viên chính thức, những việc các người làm vẫn chưa đủ, nên phần thưởng dĩ nhiên sẽ bớt đi một chút. Có điều, ưu khuyến bù đắp lẫn nhau, lỗi nặng lần này của các người ta sẽ không viết vào hồ sơ, hi vọng sau lần này các người sẽ rút ra được kinh nghiệm. Các người phải nhớ kỹ, sinh mệnh rất quý giá, mất đi không thể mang về được nữa. - Cám ơn viện trưởng. Lúc này Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu hồ sơ ở học viện Sử Lai Khắc của bọn họ bị viết lỗi nặng thì xem như nó sẽ là vết nhơ theo bọn họ cả đời. Đệ tử nội viện và đệ tử ngoại viện khác nhau chính là ở đây, bọn họ được sự bồi dưỡng lớn từ học viện, đồng thời được các giáo viên giỏi nhất giảng dạy thì dĩ nhiên, yêu cầu của học viện đối với bọn họ sẽ không bình thường như những đệ tử ngoại viện, đây là nguyên nhân chính Ngôn Thiệu Triết quyết định phần thưởng của bọn họ ít hơn những đệ tử đội dự bị.

DAOTIEUVU

Chương 129: Sử Lai Khắc Thất Quái (Thượng)

Ngôn Thiệu Triết gật đầu nói: - Các người lần này cũng đã vất vả nhiều, về nghỉ ngơi đi. Nhớ kỹ, những gì các con thấy về Hải Thần các phải tuyệt đối giữ bí mật. Thuộc Hành, nhiệm vụ Giám Sát Giả của con đã gần đủ số lượng rồi, có thể bắt đầu khảo hạch tốt nghiệp nội viện. - Dạ. Đái Thuộc Hành và Lăng Lạc Thân cung kính hành lễ rời khỏi Hải Thần các. Mãi đến khi ra khỏi tòa lâu, cả hai mới thở phào một hơi, mặc dù trong phòng kia, các vị trưởng lão không lên tiếng nói gì nhưng áp lực từ người bọn họ vẫn tỏa ra rành rành, hết sức rõ ràng. Những người kia đều là cao thủ bậc Phong Hào Đấu La, hơn nữa đa số đều là... Dù cả hai không được nhận phần thưởng quan trọng gì cho lắm nhưng cuối cùng ít nhất bọn họ đã không bị xử phạt, hơn nữa nhiệm vụ lần này cũng xem như thành công trọn vẹn. Nhất là Đái Thuộc Hành, Ngôn Thiệu Triết nói hẳn có thể chuẩn bị thi sát hạch tốt nghiệp, đây cũng có nghĩa là hẳn sắp tốt nghiệp khỏi nội viện Sử Lai Khắc. Khắc khổ tu luyện hơn mười năm, rốt cuộc đã có thể chuẩn bị khởi hành một hành trình mới, tâm trạng hẳn lúc này dĩ nhiên là hết sức hưng phấn và kích động rồi. Bên trong Hải Thần các, ngoài các trưởng lão và bốn vị viện trưởng cũng chỉ còn tám người Vương Ngôn, Bối Bối, Hòa Thái Đầu, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, Tiêu Tiêu, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Tâm trạng hưng phấn của mọi người đều đã bị những lời răn dạy và quả măng của Ngôn Thiệu Triết nói với Đái Thuộc Hành và Lăng Lạc Thân, như một gáo nước lạnh tạt bay biến mất. Thậm chí nó còn có xu hướng chuyển sang lo lắng sợ hãi nữa. Ngôn Thiệu Triết quay sang nhìn mọi người, mỉm cười nói: - Thế nào? Thấy học viện quá nghiêm khắc à? Ta đặc biệt nhắc lại cho các con biết, đây là yêu cầu cơ bản nhất của học viện dành cho đệ tử nội viện. Học viện dốc lòng bồi dưỡng đệ tử nội viện thì dĩ nhiên yêu cầu với tất cả cũng sẽ tăng cao. Mà không lâu sau nữa, các con cũng sẽ trở thành một phần tử của nội viện, đến lúc đó các con sẽ hiểu nó rõ

ràng hơn. Được rồi, bây giờ đến phần thưởng của các con, lão sư Vương Ngôn. - Ngôn viện trưởng. Vương Ngôn bước lên, hơi hơi khom người. Ngôn Thiếu Triết ân cần nói: - Lần này cả đội đi với số người không đủ với yêu cầu, có đến bốn đệ tử đội chính thức không thể tham gia, ba người còn lại cũng đều bị thương nhưng người cũng có thể dẫn đội giành chức quán quân, khả năng của người, học viện đều đã nhìn thấy rõ ràng. Từ giờ, thăng cấp người trở thành giáo sư của nội viện, có thể giảng dạy ở nội viện học viện Sử Lai Khắc. Vương Ngôn vội vàng ngắt lời: - Viện trưởng, ta không cần phần thưởng. Giải quán quân lần này ta tự thấy mình không có công lớn gì, tất cả đều từ sự cố gắng của bọn nhỏ. Bọn chúng dốc toàn lực, liều mạng mới có thể giành được. Nếu học viện muốn thưởng, nhất định phải thưởng cho bọn chúng. Kết quả của Đái Thước Hành và Lăng Lạc Thần đã thật sự dọa Vương Ngôn sợ hãi, hẳn rất lo học viện sẽ làm lòng tin của bọn trẻ trở nên lạnh giá. Ngôn Thiếu Triết mỉm cười nói: - Dĩ nhiên bọn chúng đều có phần thưởng. Còn phần thưởng của người là của người. Hơn nữa vừa rồi cũng không phải là phần thưởng của người mà chỉ là thăng chức cho người thôi. Phần thưởng thật sự của người là, trong vòng một năm tới, tàng thư lâu (phòng chứa sách) của Hải Thần các sẽ mở ra vì người, người có thể thoải mái đọc bất cứ gì mình thích nhưng chỉ có thể đọc và nghiên cứu trong phạm vi tàng thư lâu. - Cái gì? Vương Ngôn vừa nghe xong phần thưởng của mình lập tức không kiềm được mà kích động hưng phấn nhảy dựng lên, mặt kệ trước mặt hẳn là các vị trưởng lão hay học trò của mình. Tàng thư lâu của Hải Thần các chứa những thứ gì? Bên trong không chỉ có những điển tịch, tư liệu mà bên ngoài không có mà trong mắt Vương Ngôn, nó chính là một kho báu có tiền cũng không thể mua được. Đừng nói là hẳn, cho dù là các vị trưởng lão, mỗi khi muốn vào cũng phải làm vô số thủ tục hết sức rườm rà. Một năm có thể thoải mái ra vào nghiên cứu, món quà này đối với Vương Ngôn mà nói là hết sức tuyệt vời, tuyệt vời tuyệt đối. Ngôn Thiếu Triết nhìn đáng vẻ hưng phấn của Vương Ngôn, mỉm cười nói: - Vương lão sư, đây là phần thưởng xứng đáng với công sức mà người đã trả giá vì học viện, người phải tiếp tục cố gắng nghiên cứu và cống hiến nhiều hơn nữa. Hi vọng tương lai người có thể tìm được nhiều thứ hữu ích ở tàng

thư lâu. - Cám ơn viện trưởng, cám ơn các vị trưởng lão. Vương Ngôn gần như hưng phấn không thể kiềm nén nổi nữa, tàng thư lâu, Hải Thần các, đây là nơi mà trước đây dù nằm mơ hăn cũng không dám nghĩ đến. Các vị trưởng lão mỉm cười nhìn hăn gật đầu, ở học viện Sử Lai Khắc, không hăn nhất định phải có thực lực cao cường mới được người khác coi trọng, về phương diện lý luận, nếu người tinh thông thì địa vị cũng không hề yếu kém. Cứ nhìn các vị trưởng lão trước mặt đây, trong đó có một người chỉ có tu vi Hồn Thánh nhưng lại đặc biệt nghiên cứu sâu về lý luận. Chẳng qua vì hạn chế tu vi mà tuổi thọ của những học giả này không cao bằng các cường giả bậc Phong Hào Đấu La, bởi vậy, trong Hải Thần các, số lượng này ít vô cùng. Ngôn Thiệu Triết di chuyển ánh mắt sang bảy người Hoắc Vũ Hạo, nói: - Đến lượt các con. - Các con, biểu hiện của các con trong cuộc thi lần này có thể nói là vô cùng tuyệt vời. Trong lịch sử học viện chúng ta, chúng ta đã vô số lần đoạt được chức quán quân trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái nhưng ta dám chắc đây là lần học viện thu hoạch được nhiều nhất, và chức quán quân cũng đặc biệt có ý nghĩa hơn. Nó hoàn toàn đủ tư cách được xuất hiện trong lịch sử học viện. Sử Lai Khắc mãi mãi ghi nhớ những cống hiến của các con, các con là những anh hùng thật sự của học viện. Nghe Ngôn Thiệu Triết nói những lời vô cùng trịnh trọng này, bảy người cũng có chút xúc động, bọn họ không ngờ học viện lại đánh giá bọn họ cao như thế. Viết vào lịch sử học viện? Đây là một sự vinh quang đến mức nào chứ? Nhất thời tất cả bỗng dưng cảm thấy nhiệt huyết cả người như muốn sôi trào lên. Ngôn Thiệu Triết nói tiếp: - Những gì các con đã làm, học viện đều biết hết. Các con dùng chính bờ vai nhỏ bé của mình để bảo vệ vinh quang của Sử Lai Khắc, từ một hành trình với mục đích thu thập kinh nghiệm chuyển sang chiến đấu thật sự. nhưng các con vẫn có thể thành công, thật sự khiến chúng ta phải kinh hãi. Sau khi thông qua hội nghị ở Hải Thần các, chúng ta quyết định tổng cộng trao cho các con hai giải thưởng. - Sau cuộc thi, các con đã giành được ba khối Hồn Cốt cộng thêm một khối vượt ngoài dự kiến, có lẽ sẽ dành cho Hoắc Vũ Hạo, đồng thời học viện sẽ lấy ra thêm ba khối Hồn Cốt nữa, lần lượt mỗi người sẽ có một khối làm phần thưởng, hơn nữa còn được đặc biệt chọn lựa để mang đến cho các con kỹ năng thích hợp

và mạnh nhất. Còn thêm ba khối Hồn Cốt? Mọi người đều hết sức vui mừng, mỗi người một khối, lại còn được chọn lựa cẩn thận, phần thưởng của học viện tính ra là ngang bằng với phần thưởng của đế quốc Tinh La rồi. Nhưng, chấn động thật sự còn nằm ở phía sau. Ngôn Thiệu Triết trầm giọng nói: - Hồn Cốt là phần thưởng dành cho sự kiên cường bất khuất của các con trong các trận chiến. Nhưng các con đã liệu mình bảo vệ vinh quang cho học viện thì học viện cũng sẽ đem đến một phần vinh quang cho các con. Từ giờ phút này, học viện trao tặng cho các con danh hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái. Nói đến đây, lão dừng một chút, rồi cao giọng: - Suốt đời. - Hả...? Tất cả gần như đồng thanh kêu lên, sau đó trợn mắt thật to nhìn chằm chằm Ngôn Thiệu Triết, nhất thời mọi người bỗng nhiên có cảm giác hít thở không thông. Sử Lai Khắc Thất Quái, năm chữ này nghe có vẻ đơn giản nhưng đối với học viện Sử Lai Khắc hay nói chính xác hơn là cả đại lục Đấu La thì lại có ý nghĩa không hề tầm thường. Từ sau huy hoàng của Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất, danh hiệu này luôn luôn được truyền thừa, nhưng kiểu truyền thừa suốt đời này thì xét trong lịch sử học viện Sử Lai Khắc chỉ có hai lần mà thôi. Mà những người có danh hiệu này đều là đệ tử nội viện đã có cống hiến rất lớn cho học viện. Ba khối Hồn Cốt đã là phần thưởng quá lớn khiến bọn họ không thể tin nổi, lại còn thêm danh hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái gắn liền suốt đời, nó có ý nghĩa quá mức sâu nặng, thậm chí vượt xa hết thảy mọi thứ. Nó có nghĩa là từ giờ phút này, vinh quang của học viện Sử Lai Khắc sẽ đi theo bọn họ cả đời, cả hai sẽ cùng nhau tỏa sáng. Trong một khoảng thời gian sau đó, bảy người Hoắc Vũ Hạo đều kích động nói không nên lời. Giờ phút này bọn họ mới hiểu tại sao Ngôn Thiệu Triết nhất quyết cho Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam cùng vào Hải Thần các. Ngoài hơi thở quang minh vô cùng hữu ích kia thì giờ phút này cũng cực kỳ quan trọng với cuộc đời bọn họ, nó sẽ là một mốc son chói lọi đi theo bọn họ suốt cả đời. Ngôn Thiệu Triết trầm giọng nói: - Vì phần thưởng này mà hội nghị ở Hải Thần các phải diễn ra suốt vài ngày liền, cuối cùng thông qua bỏ phiếu của các vị trưởng lão và quyết định của Các chủ mới chính thức xác định. Nhưng ta phải giải thích thêm, sau này các con vẫn phải tiếp tục theo học bình thường như bao học viên khác, cho

nên chiến công lần này của các con sẽ không được tuyên truyền ra ngoài, thậm chí ta cũng sẽ niêm phong kho chứa tư liệu lịch sử. Từ giờ đến khi các con chính thức tốt nghiệp, sự tích của các con cũng chỉ có mình các con biết, ta cũng không hi vọng nó sẽ lan truyền ra bên ngoài. Yêu cầu này của lão cũng dễ hiểu, nếu những thông tin này bị lọt ra ngoài, bọn họ nhất định sẽ trở thành siêu sao của học viện, việc tu luyện sau này cũng sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ. Bối Bối thân là đội trưởng, lúc này nhin không được hỏi: - Ngôn viện trưởng, suốt đời kia... chỉ là khi chúng con còn ở học viện Sử Lai Khắc, hay là... Ngôn Thiếu Triết mỉm cười nói: - Thế nào? Vẫn chưa hiểu rõ sao? Đã gọi là suốt đời dĩ nhiên sẽ đi theo các con đến khi sinh mệnh của các con kết thúc. Hơn nữa, chỉ cần một trong bảy người các con còn sống, thì danh hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái này sẽ không tiếp tục trao cho bất cứ người nào khác nữa. Cho nên các con phải cố gắng tu luyện, tu vi càng cao thì càng sống lâu, vinh quang của con và đồng đội mình cũng sẽ duy trì theo thời gian đấy. Bối Bối mừng rỡ vội vàng đánh mắt với mấy người bạn của mình, sau đó cúi đầu hành lễ chín mươi độ với bốn vị viện trưởng và các vị trưởng lão. Lúc này những người còn lại mới giật mình tỉnh ngộ, vội vàng cung kính hành lễ theo hẵn. Ngôn Thiếu Triết lui qua một bên, nhìn về phía đầu bàn bên kia, cung kính nói: - Lão sư, ngài có còn gì dặn dò bọn nhỏ hay không? Lúc này mọi người mới chú ý đến không ngờ ở đầu kia của chiếc bàn dài thật dài là một người nửa nằm nửa ngồi, vì góc độ bị che khuất nên bọn họ không thể nhìn rõ được dáng vẻ của người kia.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 129: Sử Lai Khắc Thất Quái (Trung)

“Các con, biểu hiện lần này của các con đã vượt xa yêu cầu của ta. Nên phần thưởng này là do bản thân các con phấn đấu mà có được. Nhưng các con phải nhớ kỹ, thành tựu trước mắt không phải là cả đời, hơn nữa cũng vì

các con đã có danh hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái này nên trách nhiệm trên vai các con vì phần vinh quang ấy mà nặng thêm rất nhiều. Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, Hòa Thái Đầu. Tu vi của các con đã đến bậc Hồn Tông, ta hi vọng các con hết năm học này có thể thông qua sát hạch trở thành đệ tử nội viện. Độ khó của kỳ sát hạch vẫn giữ nguyên không thay đổi. Bốn người vừa được nhắc tên liền liếc mắt nhìn nhau, cả bốn vừa nhận được nhiệm vụ đều vô cùng lo lắng, sát hạch nội viện nào phải chuyện tầm thường, không biết đã có biết bao đệ tử vị vương lại ở nơi đây không thể tiến thêm được, đây là lý do tại sao số lượng đệ tử nội viện lại ít đến thế. Thế mà cả nhóm phải tham gia sát hạch sớm hơn thời hạn, nói bọn họ không lo lắng chắc chắn là chuyện không thể. Giọng nói già nua tiếp tục vang lên. - Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, Tiêu Tiêu, ba con tạm thời ở lại đảo Hải Thần theo lão phu tu luyện chốc lát. Khi nào lão phu cảm thấy được thì các con có thể trở về ngoại viện. Bối Bối, Từ Tam Thạch sẽ do Huyền Tử chỉ bảo, Thái Mị dạy Giang Nam Nam, Lâm Nhi, Đa Đa, Phàm Vũ, ba người chuyên tâm bồi dưỡng Hòa Thái Đầu. - Nếu trong bốn đứa nó có người không thông qua sát hạch thì lão sư của nó cũng sẽ bị trừng phạt. Giọng nói già nua kia tuy hết sức ôn hòa và hiền từ nhưng lại khiến người nghe tin tưởng và nghe theo một cách vô điều kiện. Tất cả các trưởng lão và bốn vị viện trưởng đồng loạt đứng dậy, cung kính hành lễ với Mục lão đang nửa nằm nửa ngồi. - Tan họp. Giọng của Mục lão dường như lại càng thêm bình thản. Các vị trưởng lão gần như đồng loạt biến mất, cả nhóm Sử Lai Khắc Thất Quái vừa mới nhậm chức thậm chí không kịp nhìn thấy rõ hành động của bọn họ. Huyền lão, bốn vị viện trưởng và Phàm Vũ vẫn còn ở lại. - Các người cũng đi đi, ba người Hoắc Vũ Hạo ở lại. Mục lão phát tay. - Dạ. Ngôn Thiệu Triết cung kính nói, sau đó cùng mọi người lặng lẽ ra về. Bối Bối và Hòa Thái Đầu đỡ lấy Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam. Khi bốn người đi lướt ngang ba người Hoắc Vũ Hạo đều gạt đầu với ánh mắt đầy cố vũ. Hải Thần các lại một lần nữa yên tĩnh trở lại, Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu có chút lo lắng không yên. Người đang nửa nằm nửa ngồi kia chính là lão sư của viện trưởng Ngôn Thiệu Triết. Không những thế còn là cường giả thật sự đứng đầu học viện Sử Lai Khắc nữa. - Các con

đến đây. Mục lão vậy tay gọi ba người. Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu vội vàng vòng sang chiếc bàn dài, đến bên cạnh Mục lão, cả ba đều hơi cúi đầu, sự hồi hộp lại càng tăng thêm. - Sao? Các tiểu anh hùng của ta, chẳng lẽ đây là đáng vẻ khi các con lên đài đánh bại cường địch sao? Đối mặt với cường địch không sợ hãi vậy mà trước mặt một ông lão như ta lại lo lắng thế này à? Ngẩng đầu lên đi, chúng ta vốn là người quen cũ mà. Giọng nói thật ôn hòa của Mục lão như một luồng gió xuân thổi lướt qua cả ba người. Ba người theo bản năng ngẩng đầu lên, đập vào mắt bọn họ là một gương mặt già nua đang mỉm cười ấm áp nhìn bọn họ. - Là lão? Cả ba gần như đồng thanh nói, ánh mắt mở to thật to. Cho bọn họ đoán một vạn lần bọn họ cũng không thể đoán được ông lão bình thường ngồi trước cửa ký túc xá, vô cùng nhàn nhã kia lại là chủ nhân của Hải Thần các! Nhất thời cả ba đều chấn động không nói nên lời... Mục lão mỉm cười nói: - Thấy lạ phải không? Các con không nhìn nhầm đâu, ta chính là ông lão kia! Tuy ta là chủ của Hải Thần các nhưng ta không thích nơi này. Nó quá tĩnh lặng. Làm sao nhận nhịp bằng ký túc xá Tân Sinh của các con được? Ở đây lúc nào cũng hừng hực nhiệt huyết tuổi trẻ, lòng ta cũng nhờ thế mà tươi trẻ hơn. Nhờ nhiệt huyết của các con mà lão già ta đây mới có thể sống thọ thêm vài năm. - Lão... lão... Hoắc Vũ Hạo giật mình phát hiện không biết mình bị cà lăm từ lúc nào. Bất kể hắc hay Vương Đông, Tiêu Tiêu đều không sao ráp được hình ảnh ông lão nằm thanh thoi mái kia với vị cường giả đứng đầu học viện được. Mục lão đưa tay lên khẽ nói: - Đỡ ta. Hoắc Vũ Hạo vội bước lên đỡ lấy tay Mục lão. Động tác của mục lão rất chậm, thật sự giống hệt như ông lão gần đất xa trời, lão từ từ đứng dậy. Cả người vẫn như trước, không thể đứng thẳng được mà phải cúi một góc 90 độ, khiến người khác trông thấy mà đau xót. Cánh tay của Mục lão rất nhỏ, nhưng vô cùng ấm áp, xương cốt cũng rất linh hoạt. Mục lão cười to nói: - Ta hay nằm một chỗ cũng không phải vì thích lòe thiên hạ. Chỉ là thời trai trẻ ta bị thương, từ đó về sau phần thắt lưng không thể khôi phục nữa, chỉ có thể khom người như thế này. Mấy người họ thấy ta thế này đau lòng nên mới làm ra chiếc ghế nằm kia. Lão vừa nói vừa chỉ tay về phía chiếc ghế mình thường nằm. Hoắc Vũ Hạo đỡ lão, từ từ bước ra cửa, Vương Đông và

Tiêu Tiêu im lặng đi theo sau, đến lúc này, ánh mắt của bọn họ vẫn không thoát được sự kinh ngạc. Mục lão vừa đi vừa mỉm cười nói: - Hoắc Vũ Hạo, từ ngày đầu con đến học viện ta đã chú ý đến con, con là một trong số ít người chủ động đến chào hỏi ta. Con rất lễ phép, mỗi lần đến ký túc xá đều đến chào hỏi ta. Rất ngoan. - Đây là việc con nên làm. Hoắc Vũ Hạo lí nhí nói. Vương Đông và Tiêu Tiêu đi phía sau có chút xấu hổ cúi đầu. Bình thường ở học viện bọn họ không học tập tu luyện thì cũng chơi đùa, nào có thời gian chú ý đến một ông lão bình thường ngồi ở cửa ký túc xá chứ? Hoắc Vũ Hạo đỡ Mục lão đi đến trước một mặt vách tường, Mục lão đưa tay mỉm cười chỉ một cái, tức thì liền xuất hiện một quầng sáng màu vàng, cảnh vật xung quanh dần dần trở nên mờ ảo. Quầng sáng màu vàng ấy từ từ đậm lên rồi bao phủ lấy ba người Hoắc Vũ Hạo, mọi thứ trước mặt bọn họ bỗng trở nên vô cùng chói lóa, cả ba vội vàng nhắm chặt mắt lại không nhìn thấy gì nữa, mặt đất dưới chân bọn họ cũng biến mất, ngay sau đó, quầng sáng màu vàng kim ấy lặng lẽ biến mất. Lúc này, Hải Thần các bỗng nhiên biến mất không thấy đâu nữa, bọn họ giật mình phát hiện mình đang đứng trong một cái sân rất lớn, sân này rộng chừng một trăm mét, hình vuông, diện tích tương đương với sàn đấu của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. Hai bên phòng là những con đường dẫn đến những nơi khác nhau. Căn phòng này là một không gian kín không có cửa sổ, nhưng không khí lại hết sức trong lành tươi mát. Mà căn phòng này cũng không hẳn là trống trải, một bên phòng có đặt một pho tượng điêu khắc thật lớn, nó giống hệt với pho tượng ở cửa vào học viện Sử Lai Khắc, chính là ba người Hoàng Kim Thiết Tam Giác đã sáng lập ra học viện Sử Lai Khắc và Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất. Chẳng qua so với pho tượng lớn ở ngoài kia thì nhỏ hơn một chút và được làm hoàn toàn bằng gỗ. Mục lão mỉm cười nói: - Có phải thấy rất kỳ quái không? Tại sao Hải Thần các trông có vẻ không bình thường? Các con có để ý thấy Hải Thần các thật ra không phải được xây dựng lên mà là được điêu khắc ra. - Điêu khắc? Ba người Hoắc Vũ Hạo lại giật mình sửng sốt, cả ba có chút không hiểu được rõ ràng hàm ý của hai chữ “điêu khắc” này. Mục lão nói: - Hải Thần các vốn là một gốc đại thụ hiếm thấy gọi là Huyền Kim thụ. Nó là loại cây có thuộc tính quang minh lẫn sinh mệnh. Các tiền

bối của học viện không muốn làm hỏng gốc Hoàng Kim thụ này nên đã đặc biệt dùng nó làm gốc để điêu khắc ra Hải Thần các. Cho nên, các con sẽ không tìm thấy được đường phân cách của Hải Thần các, mà các vật dụng trang trí ở đây lẫn pho tượng kia đều được làm từ loại gỗ này. Gốc cây Hoàng Kim thụ này có thể xem là cội nguồn của học viện Sử Lai Khắc chúng ta, sau này các con sẽ hiểu rõ ý nghĩa của nó hơn. - Vương Đông, con vào con đường đầu tiên bên phải, đi thêm mười thước sẽ thấy một căn phòng, con vào phòng đẩy ngòi lên bờ đoàn rồi bắt đầu tu luyện. Vương Đông lặng người, có chút chần chờ, nhưng thấy Hoắc Vũ Hạo nhìn mình gật đầu mới vội vàng bước đi theo lời của Mục lão. Hắn đương nhiên biết Mục lão chỉ muốn tốt cho mình nhưng lại không muốn tách khỏi Hoắc Vũ Hạo. - Tiêu Tiêu, con đi sang bên trái, lối rẽ thứ ba, vào phòng thứ hai, sau đó cũng vào đây tu luyện. Các con đều giống nhau, khi nào tỉnh dậy thì có thể trở về ngoại viện. - Dạ. Tiêu Tiêu vội vàng đáp, đôi mắt to đầy tinh nghịch khẽ chớp rồi bước đi. Cả hai người bạn của mình đều đã đi hết, lúc này chỉ còn Hoắc Vũ Hạo ở lại cùng Mục lão. Mục lão mỉm cười nói: - Con cũng đi đi, bên phải, lối thứ nhất, phòng cuối cùng, vào đây thì bắt đầu mình tưởng. Sau khi con ra sẽ có đáp án như mình mong muốn. - Dạ, cảm ơn ngài, tiền bối. Mục lão mỉm cười nói: - Ta họ Mục, con có thể gọi ta là Mục lão. - Dạ, Mục lão. Hoắc Vũ Hạo lập tức đáp nhưng không hề vội vã rời đi. - Mục lão có cần con đỡ ngài về chỗ nghỉ ngơi không? Mục lão giật mình nhìn hắn, từ ánh mắt của Hoắc Vũ Hạo, lão nhìn thấy rõ ràng sự chân thành tự nhiên không hề có chút giả tạo lấy lòng. Mục lão vỗ nhẹ vào đôi tay của Hoắc Vũ Hạo đang đỡ mình, mỉm cười nói: - Ta tự đi được, con đi đi. Lần bế quan này rất quan trọng với các con. Nhớ thả lỏng mình, nhìn lại tất cả những gì mình đã trải qua và tu luyện. Ta tin con sẽ có thu hoạch. - Dạ. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới buông tay ra, đồng thời đi về phía mình được chỉ dẫn, trước khi rẽ vào lối thứ nhất còn quay đầu lại nhìn thoáng qua Mục lão. Mà khi ấy đúng lúc Mục lão cũng đang nhìn hắn, Hoắc Vũ Hạo không biết lần quay đầu này của mình đã làm Mục lão hoàn toàn tin chắc lời hắn nói ban nãy không phải giả dối. Vương Đông là người đầu tiên bước vào phòng. Cửa phòng được làm bằng gỗ, dường như cũng là loại gỗ từ

Hoàng Kim thụ như Mục lão vừa nhắc đến ban nãy. Hắn đưa tay đẩy cửa, cửa phòng dường như chỉ khép hờ, với lực đẩy nhẹ nhàng của hắn, cánh cửa đã bật mở.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 129: Sử Lai Khắc Thất Quái (Hạ)

Nhưng ngay khi cánh cửa mở ra, một hơi thở tươi mát nồng đậm ùa vào người hắn. Tất cả đều là nguyên tố ánh sáng thuần túy, nó làm hắn suýt chút nữa ngạt thở. Ngay sau đó, bỗng nhiên xuất hiện một lực hút, dẫn dắt hắn bước vào phòng. Sau khi vào phòng, Vương Đông liền ngẩn người, căn phòng này chỉ khoảng mười thước vuông nhưng từ trên trần nhà đổ xuống vô số rễ cây lấy lớn bé khác nhau, nếu nó chỉ là rễ cây bình thường thì hắn cũng không giật mình đến vậy. Vâng, các rễ cây ấy đều có màu vàng kim rực rỡ, hơi thở quang minh nồng đậm kia rõ ràng xuất phát từ chính những thứ này. Giữa phòng có đặt một cái bồ đoàn hình tròn, xung quanh lơ lửng một màn ánh sáng màu vàng kim như ẩn như hiện, hơi thở quang minh tập trung nhiều nhất ở nơi đó, và không ngừng khuếch tán ra ngoài. Nếu diễn tả một cách chính xác thì mật độ các nguyên tố quang minh ở đây nồng đậm đến mức gần như có thể hóa thành chất lỏng. Vương Đông cảm nhận được rõ ràng cả người mình như được tẩy rửa, cảm giác này y hệt khi hắn đắm chìm trong quầng sáng quang minh ở trước cửa Hải Thần các vậy. Lúc này hắn đã rõ ràng, quầng sáng quang minh khi ấy chính là năng lượng từ gốc cây này, chỉ là không biết được ai gọi ra mà thôi. Đây không phải là kỳ ngộ nữa mà phải gọi là một phần phúc duyên. Vương Đông không phải người ngốc, hắn lập tức bước đến khoanh chân ngồi dưới bồ đoàn. Nhất thời, một luồng hơi thở quang minh nồng đậm nháy mắt chui vào cơ thể hắn từ dưới di chuyển lên trên, cả người hắn nháy mắt như biến thành màu vàng trong suốt, hồn lực tự động di chuyển không cần đến sự điều khiển của hắn nữa,

nháy mắt sau hắn đã bắt đầu minh tưởng. Lúc này không phải hấn hấp thu nguyên tố hệ quang nữa mà là những nguyên tố ấy ào ào kéo vào cơ thể hấn. Trong đầu hấn bỗng xuất hiện một lượng nguyên tố hệ quang nhiều chưa từng thấy, tốc độ hồn lực di chuyển từ từ tăng cao, mà tinh thần của hấn càng lúc càng minh mẫn, mọi suy nghĩ vừa xuất hiện lập tức trở nên rõ ràng, chỉ sau vài lần hô hấp, hấn đã bước vào trạng thái chìm sâu vào minh tưởng hết như Hoắc Vũ Hạo lần trước mà hấn cực kỳ hâm mộ. Có điều trạng thái này không giống với những người khác khi chìm sâu vào minh tưởng, lúc này đầu óc của hấn không những không rơi vào giấc ngủ mà lại còn đặc biệt hoạt động với tần suất cao, các kỹ năng và kinh nghiệm của bản thân hấn lần lượt được sắp xếp lại, những đạo lí hấn chưa hiểu rõ cũng bắt đầu thông suốt. - Vương Đông. Khi Vương Đông đang cảm thán trước sự tuyệt vời của chiều sâu minh tưởng thì bỗng nhiên vang lên một giọng nói vô cùng ấm áp. Giọng nói xuất hiện bất ngờ này làm tinh thần hấn vô cùng chấn động. - Mục lão. Vương Đông theo bản năng thầm nghĩ trong lòng. - Tiếp tục minh tưởng, tâm không được loạn, con chỉ cần nghe theo lời ta rồi từ từ sẽ ngộ ra nhiều hơn. Hai vũ hồn của con lần lượt là Quang Minh Nữ Thần Điệp và Hạo Thiên Chuy, đây đều là những vũ hồn cao cấp nhất. Cái đầu tiên thiên về thuộc tính nguyên tố, cái còn lại thì thiên về sức mạnh. Bất kể con chọn chủ tu vũ hồn nào cũng đều vô cùng thích hợp với bản thân con. Theo tình hình hiện nay, con đã chọn vũ hồn thứ nhất. Chắc hẳn con đã được dạy rằng vũ hồn khác nhau, hoàn cảnh tu luyện khác nhau thì kết quả sẽ khác nhau. Càng tu luyện ở nơi thuận lợi với vũ hồn của mình thì kết quả hồn sư thu được càng cao. - Nơi con đang ngồi chính là thế giới dưới lòng đất của Hải Thần các. Ở đây tổng cộng có 108 căn phòng, gần như phù hợp với mọi loại vũ hồn khác nhau. Mỗi đệ tử nội viện đều có một cơ hội đến đây chìm sâu vào minh tưởng. Dù hiện nay các con không phải là đệ tử nội viện nhưng với những cống hiến của mình, cộng với tư chất vũ hồn song sinh trời cho nên ta cho các con tận dụng cơ hội này trước. Tu luyện ở đây có thể nói là làm ít mà được nhiều, cực kỳ có lợi cho con đường tu luyện sau này của các con. Nhưng không hẳn cứ tu luyện ở đây là tốt, quan trọng nhất là các con phải tìm được con đường của

riêng mình. Nghe đến đây, Vương Đông bỗng dừng phẩn chấn hơn hẳn, hẳn mơ hồ đã hiểu ra thêm một vài chuyện nữa rồi. Mục lão nói: - Mỗi một hồn sư đều có con đường của mình. Cường Công, Mẫn Công, Khổng Chế, Phụ Trợ, đây chỉ là những con đường cơ bản nhất. Muốn được thành tựu cao thì phải tìm cho mình con đường cụ thể và rõ ràng hơn. Con đường này không ai có thể chỉ dẫn cho con được, con chỉ có thể tự mình tìm ra mà thôi. Đối với những hồn sư có Vũ Hồn Song Sinh thì việc tìm đúng con đường tu luyện lại càng quan trọng. Con phải nhớ kỹ, bất kể cuối cùng con tìm được con đường gì cũng không được nghi ngờ nó, cũng không được lưỡng lự chần chừ, con cứ tự tin làm theo những gì mình cho là đúng, vì bất kể con đường thế nào, ra sao, nếu con cố gắng, kiên trì, thì điểm đến cũng là sự thành công mà thôi. Mục lão nói đến đây thì dừng lại, sau đó, giọng nói của lão cũng biết mất. Mà ở hai gian phòng khác, Tiêu Tiêu và Hoắc Vũ Hạo cũng đồng thời nghe thấy những lời tương tự. Căn phòng của Tiêu Tiêu hơi đặc biệt một chút, bên trong không có nhiều rễ cây màu vàng kim như Vương Đông mà lại có rất nhiều chiếc chuông thật lớn, khi cô bé bước vào, cảm giác đầu tiên của cô cũng là không thở được, kể đến, bên tai cô vang lên từng tiếng nổ to, cảnh vật xung quanh toàn bộ biến mất, bản thân cô lại bị nhốt ở trong chiếc chuông thật lớn. Căn phòng Hoắc Vũ Hạo bước vào lại càng kỳ lạ hơn, bên trong là một mảnh tối mịt mờ. Cả căn phòng im lặng một cách kỳ lạ. Sau khi vào phòng, hẳn lập tức phóng thích vũ hồn. Nhưng dưới sự trợ giúp của Linh Mâu và Tử Cực Ma Đồng hẳn cũng không thể thấy rõ cảnh vật xung quanh. Đúng lúc này, Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được mọi thứ xung quanh mình vận vẹo kịch liệt, cả không gian như bị bóp méo thành một cái bánh quai chèo, cả hẳn và thế giới tinh thần của hẳn đều bị dọa hoảng hốt một trận. Hẳn lão đảo bước về trước hai bước, xung quanh nhất thời xuất hiện điểm sáng màu vàng giống như là một đôi mắt đang chăm chú nhìn hẳn, căn phòng rộng chừng mười thước vuông cũng từ từ sáng rực lên. Đây là cái gì? Khi Hoắc Vũ Hạo thấy rõ bốn vách tường xung quanh thì vô cùng hoảng sợ, hẳn lập tức muốn tông cửa xông ra nhưng lúc này hẳn lại giật mình phát hiện mình không tìm thấy cửa. Cho dù hẳn đã phóng thích vũ hồn Linh Mâu, đồng thời còn tìm kiếm thông qua Tinh Thần

Tham Trắc nữa nhưng vẫn không tìm thấy gì. Trên mỗi góc tường thật cao kia đều có treo một cái khung xương, khung xương này không phải của con người, vì đầu lâu có hình tam giác, đôi mắt của nó rất lớn, ánh sáng màu vàng chính là xuất hiện từ hốc mắt của những đầu lâu đó, nó giống như những ngọn lửa vừa được người ta đốt lên vậy. - Aaaa... Hoắc Vũ Hạo vừa mới phóng xuất Tinh Thần Tham Trắc đến dò xét nó liền hét lên một tiếng đau đớn, cả người lão đảo suýt nữa té ngã xuống đất, hẳn cảm nhận được có một luồng tinh thần lực cực mạnh tạo thành một cái lồng lớn nhốt hẳn vào bên trong, hơn nữa còn không ngừng đè ép xuống. Cảm giác đó cực kỳ đau đớn, hơn nữa còn hết sức đáng sợ. Tinh Thần Hải của hắn không ngừng run rẩy giống như muốn sắp bị xé nát đến nơi rồi. Mà lúc này, bất kể Thiên Mộng, Bằng Đế hay Y Lai Khắc Tư đều im lặng không có chút động tĩnh gì, chỉ có mình hắn gắng sức chịu đựng. Nếu lúc này là đang thi đấu trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái có lẽ hắn đã hoảng sợ bỏ chạy đi rồi nhưng ở đây lại không được. Tuy Tinh Thần Hải của hắn có dấu hiệu nguy hiểm muốn vỡ nát nhưng con người chỉ có thể trưởng thành từ trong khó khăn, đau khổ, huống chi lúc này hắn còn có Sinh Linh Kim không ngừng xoa dịu nữa. Giây phút hoảng sợ ngăn ngui trôi qua, hắn nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hắn cố chịu đau, cắn răng ngồi xuống bồ đoàn. Sau đó tập trung tinh thần cố gắng bình tĩnh lại. Đồng thời điều khiển Tinh Thần Lực tạo thành một màn bảo hộ bao quanh cơ thể, ngăn chặn áp lực từ Tinh Thần Lực bên ngoài. Tinh Thần Hải của hắn đã được rèn luyện rất nhiều lần nên có thể nói là cực kỳ cứng cỏi, trong một thời gian ngắn hắn đã có thể ổn định lại tình hình. Đồng thời áp lực từ bên ngoài cũng từ từ giảm bớt. Giọng nói của Mục lão lại vang lên. - Hoắc Vũ Hạo, nói cho ta nghe xem, Tinh Thần lực là gì? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, Tiêu Tiêu mỗi khi không ở cạnh nhau đều đã quen trao đổi thông qua tinh thần, nên lập tức nói lên câu trả lời trong Tinh Thần Hải của mình. - Tinh Thần lực chính là ý niệm. Mục lão nói: - Không sai. Tinh Thần lực chính là ý niệm. Mà rèn luyện Tinh Thần lực quan trọng chính là rèn luyện khả năng chịu đựng áp lực. Tinh Thần lực của con còn mạnh hơn nhiều so với dự đoán của ta. Trừ thiên phú dị bẩm, ta không nghĩ ra được nguyên nhân do đâu. Hơn nữa, bản thân con có vũ hồn

song sinh, lại còn là Vũ Hồn Cực Hạn, tại sao lại không chủ tu vũ hồn thuộc tính băng mà lại chọn Linh Mâu? Hoắc Vũ Hạo đáp: - Vũ hồn Băng Bích Hạt vì bản thân nó quá mạnh, nên càng cho nó Hồn Hoàn cấp bậc cao thì càng phát huy được uy lực thật sự của nó. Cho nên, con mới chủ tu vũ hồn Linh Mâu để cuối cùng mới bắt đầu phụ thêm Hồn Hoàn cấp bậc vạn năm trở lên cho vũ hồn Băng Bích Hạt. Mục lão bỗng nhiên cười nói: - Nhóc con, nói thật cho ta biết xem, Hồn Hoàn đầu tiên của vũ hồn Băng Bích Hạt kia là cấp bậc gì? - Cái này... Hoắc Vũ Hạo bỗng nhiên căng thẳng, hắn phát hiện không hiểu tại sao mình lại không muốn nói dối lừa gạt Mục lão. - Hồn Hoàn mười vạn năm đúng không? Mục lão bỗng nhiên đưa ra một đáp án làm Hoắc Vũ Hạo vô cùng kinh hãi, lòng hắn giống như có một viên Hồn Đạo Pháo cấp chín bùng nổ vậy. Mục lão nói tiếp: - Thật ra con giấu rất giỏi. Nhất là kỹ năng Mô Phỏng của vũ hồn Linh Mâu, nó chẳng những che giấu được cấp bậc của Hồn Hoàn thứ nhất của vũ hồn Băng Bích Hạt mà còn làm ta không cảm nhận được rõ ràng. Có thể người khác sẽ không nhận ra, nhưng ta thì lại không, con có biết tại sao không? Hoắc Vũ Hạo không dám hé răng nói bất cứ lời nào, giờ phút này, hắn cực kỳ sợ hãi. Thiên Mộng và Băng Đế chính là bí mật quan trọng nhất của hắn. Mục lão giống như đang lăm bằm tự nói với bản thân mình. - Cũng chính vì khi con sử dụng hồn kỹ lĩnh vực ta mới chắc chắn được cấp bậc Hồn Hoàn kia. Lão phu cũng có kỹ năng lĩnh vực giống như con, mà kỹ năng này trừ một vài trường hợp đặc biệt hiếm thấy, còn lại, đều chỉ xuất hiện từ Hồn Hoàn mười vạn năm.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 130: Tìm kiếm con đường của mình (Thượng)

Vĩnh Đông Chi Vực, không ngờ cấp bậc Hồn Hoàn của mình lại bị lộ vì kỹ năng này. Hoắc Vũ Hạo lẳng lặng lắng nghe, không hiểu sao lúc này hắn lại

bình tĩnh một cách kỳ lạ. Bởi vì căn bản Mục lão quá mạnh, hẳn sẽ không có chút cơ hội nào? Thế thì chi bằng hẳn cứ ở đây nghe cho hết, rồi chờ người đến xử lý hẳn. Hơn nữa, nhờ tinh thần tỉnh táo hẳn mới mơ hồ cảm nhận được, Mục lão tuy vạch trần thân phận của hẳn nhưng lại không có chút ác ý nào. Mục lão thở dài nói: - Lão phu tu luyện cả đời, tung hoành trên đại lục cũng đã hai trăm năm. Ta đã gặp qua vô số hồn sư và vũ hồn. Nhưng trường hợp giống con lại là lần đầu tiên nhìn thấy. - Ta vì muốn cảm nhận rõ ràng đặc tính Vũ Hồn thứ hai của con mà đã lặn lội đến tận vùng Cực Bắc bắt một con Băng Bích Hạt. Quả nhiên, vũ hồn của con rất giống Băng Bích Hạt nhưng lại không giống hoàn toàn, đuôi của nó không phải chỉ có năm mấu và màu xanh biếc như thế. Ta quan sát suốt một thời gian thì nhận ra, Băng Bích Hạt càng mạnh thì màu xanh biếc trên đuôi của nó lại càng nhiều. Nên ta chắc chắn, Vũ Hồn Băng Bích Hạt của con nếu thuộc tộc Băng Bích Hạt thì hiển nhiên phải có cấp bậc vương giả. Thậm chí còn có thể là hồn thú đứng thứ hai trong Tam Đại Thiên Vương tại Cực Bắc, cũng chính là Băng Bích Đế Hoàng Hạt đứng thứ tám trong bảng xếp hạng Thập Đại Hung Thú trong truyền thuyết. Một nỗi sợ không gì sánh được bùng nổ từ đáy lòng Hoắc Vũ Hạo, vì để xác định vũ hồn của hẳn một cách chính xác, Mục lão đã đến tận Cực Bắc, hơn nữa còn là ở khu vực trung tâm bắt đầu nghiên cứu về tộc Băng Bích Hạt, mà suy đoán của lão lại không sai một chút nào. Lúc này bỗng nhiên hẳn có cảm giác mình bị Mục lão lột trần hoàn toàn rồi. Mục lão nói tiếp: - Sau khi trở về, ta lại cẩn thận phân tích tình huống của con lại một lần nữa. Chỉ có một đáp án hợp lý duy nhất là con đã có được một Hồn Hoàn và Hồn Cốt mười vạn năm. Thật ra, lão phu vì muốn có kết luận một cách chính xác cũng đã đến thành Tinh La xem các con thi đấu. Nhất là những trận đấu quan trọng. Khi gặp phải đối thủ mạnh, thực lực thật sự của con sẽ không tránh khỏi chuyện bại lộ. Hơn nữa, khi con sử dụng kỹ năng lĩnh vực, hồn cốt thân thể của con sẽ đặc biệt nổi bật hơn bình thường. Nhờ thế ta càng thêm chắc chắn phán đoán của mình, kỹ năng Mô Phỏng của con thật mạnh, khả năng che giấu rất tốt, đến cả lão phu cũng bị nó lừa không nhìn ra được. - Ít nhất đã năm mươi năm rồi không có chuyện gì có thể kích thích lòng hiếu kỳ của ta, ta rất tò mò

không hiểu tại sao một đứa bé mười mấy tuổi như con lại có thể chịu đựng được một Hồn Hoàn có tu vi hơn hai mươi vạn năm, không những thế nó còn trở thành vũ hồn của con nữa. Cho dù xét ở học viện Sử Lai Khắc, chắc hẳn cũng không quá năm người có thể làm được. Có điều, họ đều đã có chèn Hồn Hoàn, đây cũng là giới hạn cao nhất của Hồn Sư bình thường. Chúng ta đều không phải là hồn sư có vũ hồn song sinh. Cho dù có giết chết được Băng Bích Đế Hoàng Hạo, căn bản cũng không thể dung hợp nó thành Hồn Hoàn của mình. - Sau đó, ta lại phát hiện, năng lượng của Băng Bích Đế Hoàng Hạo chắc chắn vẫn còn tồn tại trong cơ thể con. Chẳng qua nó đã bị phong ấn lại, cái phong ấn này ở đâu mà ra? Tên oắt con nhà người thật sự đã làm lão phu tò mò suy nghĩ suốt nửa tháng trời. Sau đó mới có thể miễn cưỡng suy đoán được, có lẽ ngày đó khi con đến Cực Bắc đã gặp phải Băng Bích Đế Hoàng Hạo vừa thấy bại trong việc đột phá bình cảnh, mà trước khi chết, một cường giả như nó vẫn không cam tâm nên mới phong ấn năng lượng của mình lại, hóa thành vũ hồn thứ hai của con. Hơn nữa còn tặng cho con Hồn Hoàn và Hồn Cốt, đây có lẽ là giải thích tương đối hợp lý nhất. - Nhưng nó lại kéo thêm vấn đề lại tại sao vũ hồn của con có thuộc tính tinh thần nhưng con lại đến tận vùng Cực Bắc tìm Hồn Hoàn? Con Băng Bích Đế Hoàng Hạo kia phong ấn năng lượng để một đứa trẻ như con có thể chịu đựng được nhưng nó làm cách nào trở thành vũ hồn của con được? Đây là hai câu hỏi mà ta nghĩ mãi không ra đáp án. Hoặc Vũ Hạo mím môi, không dám hé răng. Những lời Mục lão vừa nói tuy đều là suy đoán nhưng cũng cực kỳ gần với đáp án thật sự rồi. Mục lão lại khẽ cười rồi bình thản nói: - Trên người con có rất nhiều thứ không bình thường, nếu không phải ta đã tỉ mỉ kiểm tra cơ thể con, chắc chắn con là con người, có khi ta thật sự nghi ngờ con là hồn thú trùng tu. Tuy nhiên, mỗi người đều có cơ duyên của riêng mình, tuy ta không thể tìm được đáp án chính xác nhưng ta cảm nhận được sự chân thành và thật thà ở con, nhất là biểu hiện của con trong cuộc thi vừa rồi khiến lão phu rất vui mừng. Nếu một ngày nào đó con sẵn lòng muốn chia sẻ thì trước khi lão phu rời xa cõi đời này, lão phu lúc nào cũng rất muốn được biết đáp án. Lão phu sẽ không ép con trong chuyện này. - Ngài không hỏi thật sao? Câu nói cuối cùng của lão thật sự

làm Hoắc Vũ Hạo kinh hãi hơn cả những suy đoán của lão nữa. - Ủ. Ta tin vào phán đoán của mình, dù không đúng cũng nhất định không sai quá nhiều. Con có cơ duyên tốt như vậy, thân là trưởng bối, ta vui mừng cho con còn không kịp. Từ lúc ta chắc chắn con là con người, ta thậm chí còn mong con có thể gặp nhiều cơ duyên hơn nữa. Đừng quên, hiện nay con đã là một trong Sử Lai Khắc Thất Quái, trên người con sớm đã có dấu hiệu của học viện Sử Lai Khắc rồi. Ta đây già rồi, những thắc mắc đó cũng không nhất định phải biết như các người trẻ tuổi các con nữa. Haha. Hoắc Vũ Hạo ngấn người một lát, sau đó hít sâu một hơi nói: - Cảm ơn ngài đã tin tưởng con, con nhất định sẽ không để người phải thất vọng. Mục lão nói: - Nhìn thấy những đầu lâu kia không? Đó là đầu lâu của một loại hồn thú gọi là Khủng Cự Ma Long (khủng cự: sợ hãi, hoảng sợ). Khủng Cự Ma Long là một loại Á Long thuộc hệ Địa Long, thực lực chiến đấu không mạnh nhưng lại là loại rồng hiếm thấy có thuộc tính tinh thần. Sau khi nó chết, một phần Tinh Thần lực sẽ vẫn còn bám trong xương sọ của nó, rất lâu không suy yếu. Giết loại hồn thú này không khó nhưng cái khó nhất chính là thu thập đầu của nó. Trong phòng này có khoảng hơn một ngàn cái xương sọ của Khủng Cự Ma Long, đây là học viện tích trữ suốt tám trăm năm mới có được số lượng này. Chờ một lát, ta sẽ giải phóng hơi thở tinh thần của bọn chúng, đến lúc đó con sẽ phải chịu một áp lực rất lớn, tuy nhiên, trong quá trình này, Tinh Thần lực của con sẽ dần tăng lên. Là một thứ cực kỳ hữu ích với vũ hồn Linh Mâu của con, ta cũng hi vọng trong quá trình tu luyện này con có thể tìm được con đường đi thật đúng đắn cho bản thân mình. Giọng nói của Mục lão đến đây là biến mất, hơi thở của lão cũng tan biến không con, đồng thời áp lực tinh thần lại nháy mắt tăng cao. Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo tức thì liên dậy sóng, dao động tinh thần tăng quá nhanh làm hắn có chút không thể ứng phó nổi. Bên ngoài đại sảnh. Mục lão vẫn lặng lẽ ở vị trí cũ, bất quá lần này lão đã đã nằm xuống chiếc ghế tựa quen thuộc của mình rồi, mà đứng ở hai bên lão là Ngôn Thiệu Triết và Tiên Lâm Nhi. Ngôn Thiệu Triết thấp giọng nói: - Lão sư, thật sự không cần hỏi rõ sao? Mục lão lắc đầu nói: - Không cần, nó thật sự là con người, huyết mạch cũng không phải là của người đế quốc Nhật Nguyệt. Nó có thể thỏa mãn hai điều

kiện này thì những thứ còn lại không quan trọng nữa. Mà nó vẫn còn bé, rất dễ thay đổi, chúng ta không thể nghi ngờ và trái tim nó lạnh lẽo được. Ngôn Thiệu Triết nhíu mày nói: - Nhưng nếu chẳng may nó là gian tế thì... Tiên Lâm Nhi đứng bên cạnh hừ một tiếng cắt ngang: - Nếu là người, người có phải một người có Vũ Hồn Cực Hạn đi làm gian tế không? Hơn nữa ta đã điều tra rất cẩn thận, khi nó mới vào học viện, thực lực cũng tầm tầm, sau này mới đột nhiên tăng mạnh. Rõ ràng trong kỳ nghỉ đó nó đã gặp được kỳ ngộ. Nếu đổi lại là người, người sẽ nói cho người khác biết sao? Ngôn Thiệu Triết không hề tức giận với giọng điệu nói chuyện của Tiên Lâm Nhi, ngược lại còn có vẻ ngẫm nghĩ: - Lâm Nhi, những gì người nói dĩ nhiên ta hiểu. Nhưng người không nghĩ tại sao ngay khi nó có vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạt thì vũ hồn Linh Mâu cũng có tiếp kỹ năng Mô Phỏng không? Làm sao có chuyện trùng hợp như vậy? Tiên Lâm Nhi lạnh nhạt nói: - Ta chỉ biết nếu ta phải người đến làm gian tế bên phe đối thủ thì dù thế nào, nếu người đó đột nhiên có Vũ Hồn Cực Hạn, ta cũng sẽ lập tức gọi trở về, dốc hết sức mà bồi dưỡng hẳn. Đồng thời ta cũng sẽ không đại gì mà đi phải một đứa trẻ làm gián điệp, con nít thì biết cái gì? Ngôn Thiệu Triết, cái tính hẹp hòi này của người, mãi mãi là một khuyết điểm chết tiệt. - Người... Ngôn Thiệu Triết bị Tiên Lâm Nhi nói đến tức đỏ bừng mặt, nhưng ngại có Mục lão ở đây nên lão không dám bùng nổ. Mục lão mỉm cười nói: - Được rồi, hai con cứ ồn ào như thế này suốt mấy chục năm chưa chán sao? Chuyện của Vũ Hạo ta đã sớm có quyết định, nó đáng giá để học viện chúng ta dốc lòng bồi dưỡng. Không phải tiên tổ Đường Tam năm đó cũng có rất nhiều bí mật hay sao? Ngôn Thiệu Triết gật đầu nói: - Dạ lão sư, vậy tiếp theo chúng ta sắp xếp bọn nhỏ thế nào đây? Mục lão nói: - Cho bọn chúng ở đây bế quan một thời gian, sau đó thì trở về ngoại viện. Dù sao bọn chúng vẫn còn nhỏ, áp lực nhiều quá lại phản tác dụng thì không hay. - Con cần thận chú ý bốn đứa nhỏ kia thì hơn, tạo mọi điều kiện và trợ giúp bọn chúng tu luyện. Đồng thời phải đảm bảo bọn chúng có thể vào được nội viện, đương nhiên, sát hạch cũng không ngoại lệ. Vào khi vào nội viện thì cho bọn chúng đến đây tĩnh tâm một lần. Thêm cả việc Bản Thể Tông xuất hiện lần trước, ta nghĩ trong thời gian tới sẽ còn có chuyện nữa, hai con

phải cẩn thận đề phòng. - Dạ. *** Đường Nhã thu dọn đồ đạc xong xuôi, nhìn thoáng ra bầu trời bên ngoài, gương mặt tươi cười thường thấy lúc này không còn nữa, thay vào đó là vẻ cô đơn buồn phiền. Văng trảng khẽ nhúu lại, cô cúi đầu bước ra khỏi phòng học.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 130: Tìm kiếm con đường của mình (Trung)

Mấy ngày nay, cuộc sống của nàng chỉ quanh quẩn lên lớp, về ký túc xá, rồi lại lên lớp rồi về ký túc xá. Không hề ra ngoài hay đi đâu cả. Nàng bước ra khỏi Giáo Học Lâu rồi lại thẳng một đường về ký túc xá, dường như vừa đi vừa suy nghĩ chuyện gì đó. - Người đẹp, có muốn cùng đi ăn cơm không? Đúng lúc này, trước mặt nàng bỗng xuất hiện một bóng người, vì nàng đang bước đi khá nhanh nên suýt chút nữa đã va phải người kia. - Đi chết đi. Đường Nhã giận dữ mắng, cô ngẩng đầu lên muốn nhìn xem có tên nào chán sống dám làm phiền cô, ở ngoại viện này có ai còn không biết cô là bạn gái của Bối Bối nữa chứ? Nhưng, khi cô ngẩng đầu lên, cả người liền cứng đờ. Trước mặt cô là một gương mặt hết sức anh tuấn, khóe môi nở nụ cười tao nhã, nháy mắt, cả khuôn mặt đầy đã chiếm hết tầm mắt của cô. - Huynh còn biết đường về sao? Giọng nói của Đường Nhã hơi run rẩy. Bối Bối mỉm cười nói: - Vợ yêu còn ở đây, huynh không về chẳng may muội chạy theo người khác thì huynh biết làm sao đây? Đường Nhã tức giận nói: - Ai là vợ của huynh? Đúng là không biết lớn nhỏ, muội là tông chủ của Đường Môn, là lão sư của huynh. Bối Bối giang rộng tay, nụ cười vẫn hệt như cũ: - Lão sư, bảo bảo (bảo = ôm). Đường Nhã mím môi, trừng mắt nhìn Bối Bối rồi bước đến ôm chầm lấy hấn khóc to. Bối Bối ôm lấy cơ thể mảnh khảnh mềm mại của nàng, kinh ngạc nói: - Tiểu Nhã, muội làm sao thế? Lúc huynh không có ở đây có ai bắt nạt muội phải không? Trong lòng hấn, Đường Nhã lúc nào cũng như một thiên thần trong sáng, dù nàng phải

gánh trên vai trách nhiệm khôi phục Đường Môn nhưng lúc nào cũng tươi cười vui vẻ. Lần này hẳn đi tuy thời gian hơi dài nhưng cũng không thể nào có chuyện làm cô phải khóc to như thế này. Đường Nhã không trả lời hẳn, chỉ ôm hẳn khóc to hơn. Mãi đến khi áo Bối Bối bị nước mắt của cô làm ướt sũng, cô mới ngẩng mặt lên, đôi mắt sưng đỏ nhìn hẳn nói: - Muội không sao. Bối Bối tức giận gõ đầu nàng một cái: - Không có chuyện gì mà khóc to như thế nào? Đi thôi, chúng ta về ký túc xá. Bạn cùng phòng của Đường Nhã là Giang Nam Nam, lúc này Giang Nam Nam dĩ nhiên còn đang bận dưỡng thương với Từ Tam Thạch không thể về ngay được. Mà Bối Bối rõ ràng không phải lần đầu tiên lén trốn vào ký túc xá nữ. Mặc dù học viện có quy định không cho phép vào ký túc xá khác giới nhưng lại không ai bảo sẽ bắt người trèo tường vào. Đường Nhã về phòng như bình thường, sau đó bước đến mở cửa sổ, Bối Bối ngựa quen đường cũ lách người nhảy vào. Hẳn chẳng lo bị người khác nhìn thấy vì dù có thấy cũng chẳng ai rảnh mà đi tố giác hẳn cả. Căn phòng của hai đại mỹ nữ Đường Nhã và Giang Nam Nam không có quá nhiều vật dụng, nó vô cùng giản dị và nhẹ nhàng, thậm chí chăn đệm của Giang Nam Nam còn có không ít miếng vá nữa. Đường Nhã kéo Bối Bối ngồi xuống giường, dựa vào lòng hẳn, ôm hẳn thật chặt, khẽ nói: - Mọi người đi lâu như thế mà muội không nhận được chút tin tức nào, kết quả cuộc thi ra sao? Bối Bối nhìn cô gái trong lòng mình thật lâu, cũng không tiếp tục truy hỏi nữa mà dịu dàng kể lại những gì đã xảy ra trong hai tháng kia. Hẳn vốn là người dễ chịu và kỹ tính, hẳn lần lượt kể từng chuyện từng chuyện, mãi đến khi sắc trời dần tối mới xong. - Cái gì? Viện trưởng cho các huynh danh hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái suốt đời? Nghe đến đoạn cuối, Đường Nhã giật mình ngồi thẳng dậy, đôi mắt mở to giống như không thể tin vậy. Bối Bối gật đầu nói: - Huynh rất bất ngờ nhưng cũng hết sức vui mừng. Sao thế? Muội không thích sao? Muội đừng quên trong Sử Lai Khắc Thất Quái có đến năm người của Đường Môn chúng ta. Đôi mày thanh tú của Đường Nhã khẽ nhú lại, lắc đầu nói: - Sao muội lại không vui được. Nhưng mọi người đã là một thành viên của Sử Lai Khắc Thất Quái, sau này làm sao có thể ra sức giúp Đường Môn được nữa. Trên người mọi người đã có quá nhiều dấu hiệu của học

viện rồi. Bối Bối bật cười nói: - Có thì sao? Sao lại không thể. Học viện cũng sẽ không hạn chế tự do của chúng ta, hơn nữa, học viện và Đường Môn vốn có quan hệ mật thiết mà. - Có sao? Đường Nhã bỗng nhiên giận dữ đứng dậy nói, khước mắt thoáng hiện một tia lệ khí (lệ: tàn ác, ác độc): - Lúc Đường Môn chúng ta suy sụp học viện Sử Lai Khắc ở đâu? Lúc mọi người bị người ta đuổi đi, lúc Đường Môn sa ngã, học viện ở đâu? Bọn họ chỉ biết lo cho các danh hiệu học viện đệ nhất đại lục, có từng giúp gì cho chúng ta không? Bối Bối hết sức giật mình khi thấy dáng vẻ này của Đường Nhã. - Tiểu Nhã, mọi người không sao chứ? Hôm nay mọi người làm sao thế... Đây là lần đầu tiên hẳn thấy Đường Nhã có vẻ mặt như thế này. Đường Nhã ngã người xuống giống như muốn vứt bỏ cái gì vậy, nàng cúi đầu nói: - Xin lỗi, mọi người không sao. Lúc này Bối Bối không kịp nhìn thấy đôi mắt to sáng ngời của Đường Nhã bỗng xuất hiện một tia sáng màu tím, nó không giống với màu tím của Tử Cực Ma Đồng mà lại mang theo hơi thở tử vong kỳ quái. Bối Bối lại một lần nữa ôm nàng vào lòng, nói: - Tiểu Nhã, mọi người đừng suy nghĩ quá nhiều nữa, nguyên nhân Đường Môn suy sụp là bắt nguồn từ lãnh đạo bên trong, trừ việc ám khí ra, thì những người lãnh đạo cũng có quá nhiều vấn đề. Cuối cùng mới khiến Đường Môn ở thời điểm cường thịnh nhất mà suy yếu dần. Nhưng lúc này mọi người thấy đó, bên cạnh mọi người đã có rất nhiều người, có huynh, có Vũ Hạo, Hòa Thái Đầu, Vương Đông và Tiêu Tiêu. Đợi chúng ta dần mạnh lên, chúng ta nhất định sẽ giúp mọi người chấn hưng Đường Môn. Chúng ta đều còn trẻ, còn rất nhiều thời gian để cố gắng quét khởi Đường Môn mà. Đường Nhã gượng cười nói: - Nhưng huynh có nghĩ đến việc, mọi người thân là Tông Chủ vậy mà có thể làm được gì cho Đường Môn đây? Mọi người đều đã là Sử Lai Khắc Thất Quái, khoảng cách giữa chúng ta càng lúc càng xa. Tình hình của mọi người như thế nào mọi người biết rất rõ, mọi người không thể có khả năng thi được vào nội viện. Một người không có thực lực như mọi người, dù mọi người có là tông chủ của Đường Môn thì nội viện cũng sẽ không du di mà giữ mọi người ở lại. Bối Bối vội vàng nói: - Không, mọi người tuyệt đối đừng có những suy nghĩ này. Chỉ cần mọi người cố gắng thì chuyện gì cũng có thể làm được. Chúng ta nhất định sẽ cố hết sức giúp mọi người vào nội viện. Đường Nhã lắc đầu nói: - Bối Bối, huynh đừng như vậy.

Muội không muốn trở thành gánh nặng của huynh, huynh hiểu không? Hiện giờ việc huynh phải làm là cố gắng tu luyện, sang năm tham gia khảo hạch vào nội viện. Huynh có biết tại sao ban nãy muội lại khóc không? Vì muội đã quyết định... rời khỏi học viện Sử Lai Khắc. - Cái gì? Bối Bối cực kỳ kinh ngạc khi nghe thấy quyết định của cô, vẻ mặt tươi cười thường thấy thoáng cái đã biến mất. - Tiểu Nhã, rốt cuộc muội làm sao thế? Hơn một tháng không gặp nhau, lúc này hẳn cảm nhận được Đường Nhã đã thay đổi, nhất là về mặt tính tình, thay đổi lớn đến nỗi khiến hẳn cảm thấy có chút xa cách. Từ lúc gặp lại đến giờ hẳn chưa hề thấy nàng nở một nụ cười nào. Đường Nhã ngẩng đầu nhìn Bối Bối, đôi mắt xinh đẹp lúc này đầy vẻ bi thương: - Thật lòng muội không muốn đi. Nhưng tiếp tục ở lại đây đối với muội cũng không có chút ý nghĩa nào, hơn nữa còn trở thành hòn đá ngáng chân huynh. Vậy thì chi bằng muội cố gắng trải đường vì Đường Môn. Muội chỉ vì không nỡ rời xa huynh nên mới khóc như thế, Bối Bối, muội thật sự không muốn xa huynh. - Đừng nói nữa. Bối Bối tức giận cắt ngang lời nàng, cánh tay đang ôm lấy cô lại càng siết chặt hơn. - Không được đi, có nghe không? Đường Nhã yếu ớt nói: - Huynh cũng biết tính của muội, muội đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi. Nước mắt khế lăn dài trên hai gò má của nàng, nhưng lúc này, nàng không còn khóc thành tiếng nữa, có điều khóe mắt lại càng lộ vẻ đau buồn hơn, đây dường như không phải chỉ là một lời tư biệt đơn giản. Bối Bối dịu dàng nói: - Tiểu Nhã, muội nghe lời huynh, chúng ta vẫn còn trẻ, muội đừng nôn nóng như vậy. Đường Nhã áp sát mặt vào lòng ngực hẳn, nói: - Huynh đừng khuyên muội nữa, huynh biết muội đưa ra được quyết định này đã phải suy nghĩ khó khăn như thế nào mà. Muội nhất định phải đi. Đơn thôi học của muội đã gửi rồi, muội vốn phân vân không biết có nên đợi huynh về hay không, muội sợ khi huynh trở về, muội lại không thể quyết định được nữa. Nhưng, muội lại càng sợ muội ra đi không lời tư biệt sẽ làm huynh không thể chấp nhận được mà ảnh hưởng đến việc học tập tu luyện. Cho nên cuối cùng muội thà chấp nhận nỗi đau chia ly này mà ở lại nói rõ ràng mọi chuyện với huynh. Bối Bối chấn động cả người. - Tiểu Nhã, muội đã quyết định thật rồi sao? Hẳn hiểu rõ nàng là một cô gái ngang bướng như thế nào. Đường Nhã khẽ

gật đầu. Bối Bối hít sâu một hơi, miễn cưỡng khôi phục lại tâm trạng: - Vậy muội muốn đi đâu? Cho huynh biết cụ thể, kỳ nghỉ mỗi năm huynh sẽ đến thăm muội. Đường Nhã nhỏ giọng nói: - Muội muốn về đế quốc Thiên Hồn, Đường Môn ban đầu bắt nguồn từ đây nên muội cũng muốn gầy dựng nó tại nơi này. Nhà của Đường Môn luôn luôn là ở đây. Thành Thiên Đẩu vì tưởng niệm đế quốc Thiên Đẩu ngày xưa cũng đã đổi tên, Đường Môn chúng ta mãi mãi gắn liền với nơi đó. Tuy tạm thời Đường Môn không còn nhưng chúng ta vẫn còn một vài người quen ở đây. Muội muốn trở về liên lạc với bọn họ, ít nhất họ sẽ có thể cho Đường Môn chúng ta một chỗ tạm dừng chân. Bối Bối chau mày nói: - Đừng về thành Thiên Đẩu. Nơi ấy tuy vốn là nhà cũ của Đường Môn nhưng những người kia vẫn còn ở đó, huynh sợ bọn họ sẽ gây hại cho muội. Đường Nhã bình thản nói: - Muội sẽ không để bọn họ phát hiện, trừ khi có một ngày muội có thể tự tay giết sạch bọn họ giành lại nơi vốn thuộc về Đường Môn chúng ta. Bối Bối thấy lệ khí lại xuất hiện trong ánh mắt Đường Nhã, lòng hẩn vô cùng lo lắng. - Nếu huynh không cho muội đi thì sao? Ánh mắt Đường Nhã lại trở về vẻ dịu dàng, nàng đưa tay vuốt lấy gương mặt hẩn: - Bối Bối, trên đời này, huynh là người đối xử tốt với muội nhất. Nếu huynh không để muội làm chút gì đó cho Đường Môn, nhất định cả đời này muội sẽ không thể sống vui vẻ nữa. Muội sẽ về thành Thiên Đẩu gầy dựng mọi thứ, chuẩn bị cho huynh và những người khác sau khi tu luyện thành công trở về gầy dựng cơ nghiệp, xây dựng lại Đường Môn. Đây là chuyện mà muội nhất định phải làm. *** Một luồng Tinh Thần lực khổng lồ không ngừng đè xuống, tinh thần hẩn lúc này hết như một chiếc thuyền nhỏ đang bơi giữa một đại dương đầy bão tố, tuy nhiên, những cơn gió lốc kia mặc dù rất mạnh nhưng lại không thể làm con thuyền của hẩn lật úp được.

Chương 130: Tìm kiếm con đường của mình (Hạ)

Hoắc Vũ Hạo không biết bên ngoài đã qua bao lâu, hắn chỉ tập trung cảm nhận Tinh Thần lực của mình không ngừng bị đè ép, không ngừng được rèn luyện. Từ khi bắt đầu đến giờ, thể tích Tinh Thần Hải của hắn không ngừng thu nhỏ, lúc này chỉ còn khoảng 1/3 so với bình thường, nhưng hắn phát hiện, Tinh Thần lực của mình đã cô đọng hơn trước rất nhiều. Nếu xét với lượng Tinh Thần lực trong căn phòng này, tất cả đồng loạt tấn công hắn, nhất định hắn sẽ không chịu nổi, Tinh Thần Hải của hắn chắc chắn sẽ vỡ nát thành từng mảnh nhỏ. Nhưng những luồng Tinh Thần lực kia hoàn toàn không có ý công kích hắn mà chỉ làm duy nhất một việc đó là đè nén. Đây là lý do quan trọng nhất mà Hoắc Vũ Hạo có thể kiên trì chịu đựng lâu như vậy. Mà những áp lực bên ngoài nương theo sự cô đọng của Tinh Thần lực cũng dần giảm bớt, nhịp đập của trái tim hắn cũng không còn nhanh và mạnh như ban nãy nữa. Hắn chợt nhận ra, cơ thể mình đã bắt đầu có sự thay đổi, mỗi hồn kỹ, mỗi kỹ năng của hắn đều không ngừng hiện rõ. Lúc này hắn mới hiểu tại sao lúc trước Y Lai Khắc Tư lại bảo mình phải nhanh chóng về bế quan như vậy. Trong một không gian yên tĩnh, không có gì quấy nhiễu thì khả năng suy nghĩ phán đoán cũng nhanh nhạy hơn. Hơn nữa sức lực và cơ thể hắn đã gần như dung hợp thành một, nên hắn lại càng nhìn thấy rõ ràng mọi thứ hơn. Huyền Thiên Công vẫn vận chuyển đều đều như trước nhưng nó đã chạm đến bình cảnh, đây là bình cảnh của cấp 30. Nói cách khác, hiện nay Hoắc Vũ Hạo chỉ cần phụ thêm Hồn Hoàn thì hắn sẽ từ một Đại Hồn Sư trở thành Hồn Tôn, thành công bước vào cấp bậc 30. Nhưng, hồn lực tăng như vậy lại không mang đến nhiều thoải mái bằng sự biến đổi trong cơ thể hắn. Từ lúc hắn bắt đầu tu luyện đến nay, hắn không ngừng thu thập kinh nghiệm chiến đấu, nhất là trong cuộc thi Đấu Hồn Đại

Tái, cộng thêm lần dung hợp Sinh Linh Kim. Nhưng từ đấy đến nay hãn chưa có một cơ hội nào để từ từ lĩnh ngộ tất cả, và lúc này, dĩ nhiên là một cơ hội vô cùng tuyệt vời. Hoắc Vũ Hạo từ từ suy nghĩ và nhớ lại những lời Mục lão nói ban nãy, hãn phải tìm được con đường của riêng mình. Chỉ khi nào tìm thấy thì tương lai hãn mới bắt đầu thông suốt, tâm mới không loạn nữa. Con đường của hãn rốt cuộc là đâu? Hồn Sư? Hay Hồn Đạo Sư? Chiến Hồn Sư hệ Cường Công – Cực Hạn Chi Băng? Hay Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế – Linh Mâu? Từ trước đến nay hãn đã học quá nhiều thứ, nên lúc này, chỉ khi nào dung hợp tất cả lại với nhau mới tìm thấy con đường của chính hãn. Áp lực tinh thần từ bên ngoài vẫn không ngừng đè xuống tinh thần hãn, nhưng tâm hãn càng lúc càng bình tĩnh, hãn không nôn nóng tìm đáp án mà lại cẩn thận thăm dò mọi thứ tổng cơ thể, dần dần kéo chúng hợp lại với nhau. *** - Con đường của con là gì? Mục lão lẳng lặng nằm trên ghế dựa, ánh mắt ôn hòa nhìn cô bé đáng yêu đang đứng trước mặt mình. Tiêu Tiêu khá gần, lúc trước cô bé vốn đã không béo nhưng sau cuộc hành trình này lại càng gầy thấy rõ, thậm chí đến mức gầy trơ cả xương. Nhưng đôi mắt cô bé lại lấp lánh ánh sáng. - Con đường của con là phụ trợ. Tiêu Tiêu lập tức đáp không chút do dự. - Sao? Mục lão có chút kinh ngạc khi nghe thấy đáp án này. - Sao con lại chọn phụ trợ? Tiêu Tiêu tự tin nói: - Con có hai Vũ Hồn theo thứ tự là Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh và Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu, Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu là một loại vũ hồn âm nhạc, có thể theo cả hai con đường khống chế hoặc phụ trợ. Nhưng hồn kỹ đầu tiên của con đã thuộc hệ phụ trợ, con không muốn nó bị lãng phí nên cuối cùng con quyết định để Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu đi theo hệ Phụ Trợ. Mà Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của con có thể theo hai hệ Khống Chế hoặc Phòng Ngự, thậm chí là Cường Công, có thể xem là một vũ hồn đa hệ. Theo con thấy, nó đủ khả năng mang nhiều năng lực khác nhau, đồng thời cũng có thể phụ trợ. Cộng thêm Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu, con tin, con sẽ có thể trở thành Chiến Hồn Sư hệ Phụ Trợ cao cấp nhất. Mục lão mỉm cười nói: - Đây đúng là một khái niệm mới mẻ, ta chưa từng nghe nói có Khí Hồn Sư nào lại đi theo hệ Phụ Trợ cả. Tiêu Tiêu lại khẳng định thêm một lần nữa. - Con là Chiến Hồn Sư, tuy con theo hệ Phụ Trợ nhưng lại nằm ở thể chủ động.

Nó là con đường con đã chọn. Mục lão nhìn cô bé thật sâu. - Còn có nguyên nhân nào khiến con chọn con đường phụ trợ này không? Tiêu Tiêu khẽ gật đầu đáp: - Bởi vì, Sử Lai Khắc Thất Quái cần một người hệ Phụ Trợ. Mục lão mỉm cười, tuy gương mặt đầy nếp nhăn có cười cũng chẳng dễ coi nhưng rõ ràng ánh mắt hiền lành của lão hiện rõ sự vui mừng. - Tốt lắm cô bé, con đã tìm được con đường của riêng mình. Ta rất vui. Tiêu Tiêu cũng cười nói: - Nhưng mà Mục lão, con đói quá. Con đã ở đây bao lâu rồi? Con có cảm giác dường như khoảng ba ngày ba đêm chưa ăn uống gì. Mục lão càng lúc càng cười tươi hơn: - Nhóc con, con mình tưởng tổng cộng đã 34 ngày 6 canh giờ. Con tạm thời đi ăn chút gì đi, sau đó tiếp tục dung hợp Hồn Cốt. *** Trong căn phòng, cậu bé từ từ mở mắt, đôi người màu xanh lam trong suốt sáng người, cả người hắt trong suốt như một khối ngọc màu vàng kim, ánh sáng lấp lánh từ người hắt không ngừng lan tỏa ra xung quanh. - Không ngờ con đường của mình lại là thế. Nhưng, mình tin mình đã chọn đúng. Vương Đông khẽ đứng dậy, nhất thời, quầng sáng màu vàng kim quanh cơ thể hắt bùng cháy như một ngọn lửa, hơi thở quang minh vô cùng nồng đậm, cả người hắt dường như trần ngập hơi thở thần thánh. Nhờ quá trình chìm sâu vào minh tướng này, hắt đã hiểu ra thêm được rất nhiều chuyên, và hắt lại một lần nữa dung hợp với khối Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt, hay nói đúng hơn là chính thức dung hợp. Lúc này hắt mới biết Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt lại mạnh như vậy. Và quan trọng hơn, hồn lực của hắt lại tăng thêm. Đây là đâu? Chính là khu vực có nhiều rễ cây của Hoàng Kim thụ. Là một thứ chứa năng lượng Quang Minh vô cùng tinh thuần, còn có thứ gì có thể tốt với vũ hồn thuộc tính quang minh hơn nữa đây? Cấp 36, đây chính là tu vi hiện tại của Vương Đông, đây là một cấp bậc hắt không sao ngờ được. Và quan trọng hơn, tu vi của hắt tăng lên là nhờ hắt thấu hiểu nhiều chuyện và Quang Minh lực tẩy rửa cơ thể, hoàn toàn không có chút tác dụng phụ nào, ngược lại nhờ thế cơ thể hắt lại một lần nữa biến đổi, sự hiểu biết của hắt về nguyên tố quang minh lại càng rõ ràng hơn. Vương Đông thở dài một hơi, lúc này đừng nói là cơ thể hắt, ngay cả hơi thở của hắt cũng chứa đầy nguyên tố quang minh. Da thịt cũng có chút trắng bóng hơn bình thường. Vương Đông đẩy cửa bước ra, quầng

sáng bao quanh cơ thể hần từ từ biến mất, hồn lực trong cơ thể cũng di chuyển chậm lại, khi hần bước ra khỏi phòng thì cả người cũng thoát khỏi trận thái tu luyện. “Vũ Hạo, người thế nào rồi? Ta đã tiến bộ, khi chúng ta dung hợp thành Hạo Đông lực sẽ có kết quả thế nào đây?” Đúng lúc này, dường như hần cảm nhận được cái gì đó, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn, ở cuối con đường cũng có một người vừa mở cửa bước ra. Nơi này không có nhiều ánh sáng lắm nhưng Vương Đông chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy đôi mắt sáng như ánh sao ở títt đằng xa. - Vũ Hạo. Vương Đông vui mừng hét to, sau đó chạy thẳng đến. Đúng vậy, hai người có thể nói là trùng hợp hoặc là duyên phận, khi Vương Đông tu luyện xong bước ra thì Hoắc Vũ Hạo ở bên phòng mình cũng tỉnh dậy và rời khỏi. - Vương Đông. Hoắc Vũ Hạo cũng giống như Vương Đông khi trông thấy hần, đôi mắt to sang ngời khi thấy Vương Đông chạy về phía mình cũng khẽ rung động. Vương Đông đã cao thêm khá nhiều, thậm chí đã gần bằng hần. Đánh người càng lúc càng thon thả. Mái tóc dài màu lam xõa ở sau lưng, gương mặt vô cùng anh tuấn, có điều nếu diễn tả chính xác thì phải gọi là xinh đẹp. Hơn nữa, hần càng lúc càng giống với cô gái xuất hiện khi bọn họ thi triển Quang Nghệ Thường. Nếu không phải bọn họ đã ở chung rất lâu rồi, Hoắc Vũ Hạo có khi còn nghĩ rằng cậu bạn của mình là con gái. (M2: mình không muốn xen vào, nhưng mà bức ghê, vâng thưa bạn Hạo thông minh tuyệt đỉnh, bạn Đông thật là con gái đấy ạ). Hoắc Vũ Hạo giang rộng hai tay, cả hai ôm chặt lấy nhau, Hạo Đông Lực lặng lẽ xuất hiện trong cơ thể hai người. Có thể thấy lúc này lấy Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông làm trung tâm, một vòng ánh sáng màu đỏ rực nhẹ nhàng xoay chuyển xung quanh hai người, thậm chí vòng ánh ấy còn tăng tốc tạo thành một cơn lốc nho nhỏ. Hồn lực dao động đặc biệt mãnh liệt, đã mang đến một cảm giác cực kỳ mạnh mẽ cho bọn họ. Hần đã mạnh hơn rất nhiều. Đây là suy nghĩ cùng lúc xuất hiện trong đầu Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Hơn nữa không chỉ mạnh mà còn thay đổi về chất nữa. Nhất là hồn lực của bọn họ, càng lúc càng hòa hợp với nhau hơn, dường như cả hai đã thật sự dung hợp vào nhau, không còn sự ngăn cách của thuộc tính hay cấp bậc nữa. - Người tìm được con đường của mình chưa? Vương Đông buông tay Hoắc Vũ Hạo ra, hỏi. Hoắc Vũ Hạo

mỉm cười hỏi ngược lại. - Vậy còn người? Vương Đông tự tin nói: - Dĩ nhiên là tìm được rồi. Bế quan đến hôm nay mà còn không tìm được sao? Hoắc Vũ Hạo bật cười nói: - Ta dĩ nhiên cũng tìm được. Người vốn là thiên tài nên tìm được là chuyện hiển nhiên, còn ta lại mạnh hơn người thì dĩ nhiên ta là thiên tài trong thiên tài rồi. Vương Đông hừ một tiếng nói: - Người mà mạnh hơn ta? Hoắc Vũ Hạo cười to, so hai bắp tay hai người với nhau: - Ít nhất ta cường tráng hơn người, người coi cơ thể người kia, ôm yếu gầy trơ xương, càng lúc càng không giống con trai nữa. Vương Đông đỏ mặt quát: - Kệ ta. Nói, con đường người của người là gì? Hoắc Vũ Hạo đáp: - Con đường của ta là... Hắn vừa nói đến đây, bỗng nhiên một giọng nói ôn hòa vang lên trong tai hai người: - Hai con, ra đây rồi nói. - Mục lão. Cả hai kinh ngạc trừng mắt nhìn nhau, cả hai đều không ngờ Mục lão vẫn còn ở đây đợi bọn họ. Cả hai người nhanh ra ngoài, vừa ra khỏi con đường liền thấy một ông lão đang nằm trên ghế dựa. - Mục lão. Hai người cung kính hành lễ. Mục lão nhìn Hoắc Vũ Hạo rồi lại nhìn sang Vương Đông, tươi cười nói: - Xem ra các con đều đã tìm ra con đường của mình rồi. - Đều? Tiêu Tiêu cũng tìm được rồi sao? Vương Đông vui mừng nói Mục lão gật đầu: - Cô bé còn tìm được nhanh hơn hai con nữa. Các con, ai sẽ nói cho ta nghe con đường của mình trước đây?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 131: Đường Môn (Thượng)

Vương Đông vội cướp lời: - Con bước ra trước, dĩ nhiên là con. Mục lão bỗng nhiên nói tiếp: - Hay là thế này, hai con cùng viết đáp án của mình lên tay của ta, được chứ? Nói xong lão liền đưa hai tay của mình ra. Đôi tay của lão khác xa với gương mặt già nua đầy nếp nhăn kia, bàn tay thon dài đầy rức sống, mơ hồ lóe lên ánh sáng, nhưng lại không giống như tay của Vương Đông, mà lại có chút hương vị cổ xưa. Hoắc Vũ Hạo và Vương

Đông liếc mắt nhìn nhau, cả hai lần lượt cầm lấy hai tay trái phải của Mục lão. Mục lão mỉm cười nói: - Bắt đầu đi. Sau đó đồng thời trên hai lòng bàn tay của lão, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bắt đầu viết ra con đường tu luyện mà mình đã chọn, kia cũng là con đường sẽ theo bọn họ cả đời. Nụ cười trên khóe môi Mục lão càng lúc càng tươi, khi cả hai viết xong, lão liền nắm hai tay của mình lại. - Các con đều đã chọn được con đường thuộc về mình. Rất tốt, ta rất vui. Nói xong, lão thay đổi trái phải, cùng lúc hướng lòng bàn tay về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Trong lòng bàn tay của lão chợt hiện ra hai chữ màu vàng sáng rực. - Đường Môn. - Đường Môn. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông gần như cùng lúc kêu lên, cả hai lại quay sang nhìn nhau, nhất thời đều vì bất ngờ mà ngẩn người. Đây là ăn ý sao? Đường như không chỉ còn gói gọn ở hai chữ “ăn ý” nữa. Con đường bọn họ chọn hoàn toàn không phải là những hệ bình thường như Cường Công hay Khống Chế mà vẫn có thể giống một cách đáng sợ. Mục lão mỉm cười nói: - Vương Đông, con nói trước xem, vì sao con lại chọn con đường này? Con đường này có ý nghĩa gì? Vương Đông đáp: - Thật ra con cũng không nắm chắc, hai vũ hồn của con đều thuộc hệ Cường Công, rõ ràng con đường thuận lợi nhất chính là theo hệ Cường Công. Nhưng trong lúc con chìm sâu vào minh tưởng, không hiểu tại sao trong đầu lại xuất hiện hai chữ Đường Môn. Con còn phát hiện dường như các khả năng của con đều có cùng hơi thở với Đường Môn. Trừ ám khí ra, các tuyệt học còn lại của Đường Môn như Khống Hạc Cầm Long, Tử Cực Ma Đồng, Huyền Ngọc Thủ, Quỷ Ảnh Mê Tung... đều rất hợp với các kỹ năng chiến đấu của con. Bất kể là Quang Minh Nữ Thần Điệp hay Hạo Thiên Chùy, đều cần phối hợp với những kỹ năng khác để chiến đấu. Giới hạn cao nhất của Hồn Sư chính là Hồn Lực, đồng thời dùng nó phối hợp một cách hoàn mỹ và sử dụng Hồn Kỹ. Nhưng con lại muốn mình có thể dung hợp Hồn Kỹ của bản thân với tuyệt học của Đường Môn. Và đây, chính là con đường mà con đã chọn. Mục lão gật đầu nói: - Tốt lắm, Hoắc Vũ Hạo, vậy còn con? Hoắc Vũ Hạo liếc mắt nhìn Vương Đông, nói: - Tình huống của con lại còn phức tạp hơn Vương Đông, nhưng con thấy, so ra, Đường Môn lại càng thích hợp với con hơn. - Hai vũ hồn của con một thuộc hệ Khống Chế, một thuộc hệ Cường Công. Tuy

trước mắt con có thể đồng thời sử dụng hồn kỹ từ hai vũ hồn nhưng trong quá trình chiến đấu, lúc nào cũng phải sử dụng lần lượt mở ra từng cái. Con suy nghĩ xem, liệu mình có thể dùng cách gì đó kết hợp hai vũ hồn này lại với nhau, để nó bổ trợ lẫn nhau, đồng thời sức chiến đấu của con cũng sẽ tăng lên, đây là việc cực kỳ quan trọng trong con đường tu luyện tương lai của con. Và con cũng không chỉ là một Hồn Sư mà còn là một Hồn Đạo Sư nữa. - Nếu con chỉ đơn giản tu luyện vũ hồn, vậy thì con đường của con cũng giống như những hồn sư bình thường, nhưng con lại không muốn bỏ qua Hồn Đạo Khí, nên con đã nghĩ đến Đường Môn. - Là đệ tử Đường Môn, các tuyệt học của Đường Môn con đều đã có học qua, Tử Cực Ma Đồng, Huyền Ngọc Thủ, Khổng Hạc Cầm Long, Quỷ Ảnh Mê Tung, ám khí Bách Giải và Huyền Thiên Công. Trong sáu tuyệt học này, có thể nói con chỉ mới tập trung chính vào Huyền Thiên Công và Tử Cực Ma Đồng, bốn thứ còn lại con chỉ mới biết sơ lược. - Khi con nghĩ đến Đường Môn, bỗng nhiên con nhận ra. Tất cả các kỹ năng của con đều có liên quan đến Đường Môn. Vũ Hồn Linh Mâu của con có liên hệ mật thiết với Tử Cực Ma Đồng, mà nhờ Tử Cực Ma Đồng con mới có kỹ năng Linh Hồn Trùng Kích. Hơn nữa, khi con khống chế vũ hồn Linh Mâu thì đồng thời cũng có thể giúp con sử dụng các tuyệt học của Đường Môn, nhất là sử dụng ám khí. Mà vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạc lại càng không phải suy nghĩ, các hồn kỹ của hệ Băng đều có liên quan đến những bộ pháp nắm, bắt, cũng như Vương Đông vừa nói, nếu có thể kết hợp chúng với nhau thì thực lực của chúng con sẽ tăng lên rất nhiều. - Còn Hồn Đạo Khí, từ ngày con bắt đầu tập sử dụng ám khí Đường Môn, đại sư huynh đã nói, muốn vực dậy Đường Môn một lần nữa thì con đường duy nhất chính là kết hợp Hồn Đạo Khí và ám khí lại với nhau. Cho nên, con đường này, chính là con đường tốt nhất mà con muốn chọn. Mục lão nghe Hoắc Vũ Hạo nói, liên tục gật đầu: - Tốt lắm, lựa chọn của các con đều tốt, tuyệt học của Đường Môn đã phát dương quang đại trong tay tiên tổ Đường Tam. Cũng nường nhờ sáu tuyệt học này mà tiên tổ Đường Tam đã cứu cả giới Hồn Sư trên đại lục, hơn nữa còn đột phá bình cảnh, phi thăng thành thần. Đường Môn xuống dốc không có nghĩa là tuyệt học của Đường Môn đều trở thành đồ bỏ, chẳng qua nó

chưa tìm thấy người xứng đáng mà thôi. Các con đều là những đứa trẻ có thiên phú cao, ta hi vọng các con có thể đi đến hết con đường này, kế thừa thực lực cường đại của tiên tổ, trở thành một cường giả thật sự. Mục lão lắc tay, trên tay lão bỗng xuất hiện thêm hai thứ gì đó. Trước mặt Hoắc Vũ Hạo chính là khối Hồn Cốt cánh tay trái của Băng Bích Hạo mà lần trước hắn đã thấy ở phòng đấu giá Tinh Quang, màn sương mù băng giá lượn lờ xung quanh nó khiến bầu không khí ở đây nhanh chóng giảm đi mấy độ. Và trong lòng bàn tay còn lại của Mục lão là một khối Hồn Cốt cánh tay phải có màu vàng sậm, phát ra ánh sáng rực rỡ. - Vũ Hạo, đây là hồn cốt Băng Bích Hạo, ta đã quan sát kỹ, ít nhất là từ hồn thú vạn năm, tuy nói Hồn Cốt sẽ không có nhiều biến hóa như Hồn Hoàn nhưng theo ta, hơi thở Cực Hạn Chi Băng bên trong nó cực kỳ bá đạo, có lẽ việc có thể mang đến kỹ năng Băng Bạo là không phải giả. Con có nắm chắc không? Hai mắt Hoắc Vũ Hạo sáng bừng lên, gật đầu. Mục lão mỉm cười, đưa khối Hồn Cốt cho hắn, nói: - Vậy con ngồi ở đây bắt đầu dung hợp đi. - Vương Đông, khối Hồn Cốt cánh tay phải này gọi là Quang Chi Phá Ma, là ta tìm được lúc con trẻ, tiếc là khi đó ta đã có sáu khối Hồn Cốt nếu không con và nó cũng vô duyên. Khối Hồn Cốt Quang Chi Phá Ma này đến từ một loại hồn thú cực kỳ hiếm thấy. Chỉ có nơi nào dày đặc nguyên tố ánh sáng mới có thể thai nghén ra loại hồn thú này. Khối Quang Chi Phá Ma này sẽ mang đến kỹ năng gì phải đợi sau khi con dung hợp mới biết được, nhưng ta dám chắc, nó sẽ là một kỹ năng công kích rất mạnh, hơn nữa còn có thể khắc chế hơi thở tà ác. Ta nghĩ nếu một Tà Hồn Sư nào gặp phải nó nhất định sẽ kinh hồn bạt vía. - Khi dung hợp Hồn Cốt, nếu đã có một trong tứ chi thì khối kế tiếp nhất định nên là phần tương xứng với nó. Con đã có khối Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt, vậy thì cộng với khối Quang Chi Phá Ma Hữu Tí Cốt thì tất cả các kỹ năng hiện có của con sẽ đồng thời tăng mạnh. Con cũng ngồi xuống dung hợp đi. Ta sẽ hộ pháp cho cả hai. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông nhìn nhau, ánh mắt đầy vui mừng xen lẫn sợ hãi, nhất là Hoắc Vũ Hạo. Từ khi hắn bị Mục lão vạch trần vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo, hắn tuy vẫn chìm sâu vào minh tưởng nhưng lòng vẫn không yên. Lúc này Mục lão giao khối Hồn Cốt cho hắn cũng đồng thời làm hắn yên tâm lại, đồng thời hắn cũng bắt đầu tin lời

Mục lão, học viện sẽ không hỏi nhiều về lai lịch vũ hồn thứ hai của hắn. Kế đến là hấp thu Hồn Cốt, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lần lượt ngồi xuống hai bên Mục lão. Vương Đông nhẹ nhàng vuốt ve khối Quang Chi Phá Ma Hữu Tí Cốt, đồng thời, tay trái của hắn bắt đầu lấp lánh ánh sáng, Hoàng Kim Chi Mang từ từ rót vào Quang Chi Phá Ma, khiến khối Hồn Cốt kia cũng từ từ lóe sáng. Nguyên tố ánh sáng nồng đậm lại xuất hiện, cơ thể Vương Đông dần trở nên trong suốt, hai cánh Quang Minh Nữ Thần Điệp lặng lẽ xuất hiện, bao trùm lấy cơ thể hắn, từng vòng ánh sáng rực rỡ bắt đầu khuếch tán ra bên ngoài. Rõ ràng khối Hồn Cốt mà Mục lão vừa đưa cho hắn là lấy từ học viện chứ không phải phần thưởng của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. Nó cũng được đích thân lão chọn, tuyệt đối đảm bảo phù hợp và hữu dụng nhất. Hơi thở Quang Minh bắt đầu dao động, Quang Chi Phá Ma Hữu Tí Cốt sau khi được rót vào Hoàng Kim Chi Mang cũng bắt đầu dung hợp vào cánh tay phải của hắn. Vương Đông chỉ cảm thấy từ nơi ấy truyền đến cảm giác ấm áp, hoàn toàn không có chút đau đớn nào. Có sự trợ giúp từ Hoàng Kim Chi Mang, hơn nữa vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp của hắn đã được hơi thở quang minh khổng lồ tẩy rửa sau lần chìm sâu minh tưởng, nên việc hấp thu khối Quang Chi Phá Ma Hữu Tí Cốt là chuyện vô cùng dễ dàng. Nhưng nếu xét về mặt hòa hợp thì hắn còn kém xa Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo vừa cầm lấy khối hồn cốt cánh tay trái của Băng Bích Hạch liền cảm thấy vô cùng thân thiết. Nếu khối Hồn Cốt này ở trên tay các hồn sư khác nhất định sẽ cảm thấy lạnh thấu xương, ngay cả Mục lão cũng phải sử dụng Quang Minh lực áp chế nó. Nhưng trong tay Hoắc Vũ Hạo lại khác, cảm nhận của Hoắc Vũ Hạo, ừ đúng là thân thiết, hoàn toàn không có chút lạnh giá nào. Trước ngực Hoắc Vũ Hạo lóe ra quầng sáng màu xanh biếc, sau lưng cũng sáng lên, khối hồn cốt thân thể của Băng Bích Đế Hoàng Hạch dường như vì sự xuất hiện của khối hồn cốt cánh tay trái này mà bình tĩnh. Khí thể vương giả của Băng Bích Đế Hoàng Hạch liền chậm rãi lan ra bên ngoài, còn khối hồn cốt của Băng Bích Hạch trên tay Hoắc Vũ Hạo giống như sống lại, không ngừng run rẩy, kể đến tựa như đứa trẻ trông thấy mẹ, vù một cái bay lên chui thẳng vào cánh tay Hoắc Vũ Hạo.

Chương 131: Đường Môn (Trung)

Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới cảm nhận được lạnh giá, một luồng khí lạnh băng từ cánh tay trái của hắn không ngừng truyền đi khắp cơ thể, bắt đầu từ bả vai chui vào tận xương cốt của hắn, kể đến di chuyển đến xương quai xanh. Cùng lúc đó, một quầng sáng màu xanh biếc từ người hắn nở rộ ra. Năng lượng phong ấn trong hồn cốt thân thể Băng Bích Đế Hoàng Hạo bắt đầu thoát ra một tia nhỏ bé, len lỏi đến vị trí của khối hồn cốt cánh tay trái Băng Bích Hạo, cánh tay trái của Hoắc Vũ Hạo bỗng hóa thành màu xanh biếc, dao động hồn lực vụt tăng, cơn đau ủa đến, giống hệt với lần hắn dung hợp hồn cốt trước đây. Cực lạnh và cực nóng luân phiên, cũng may lúc này sự khó chịu chỉ tập trung ở cánh tay trái mà thôi. “Lại nữa? Không phải chứ?” Hoắc Vũ Hạo thầm nói, rồi tiếp tục chịu đựng cơn đau. Thật ra đây không phải vì Băng Đế muốn tiếp tục rèn luyện hắn mà nàng chỉ đang cải thiện lại khối hồn cốt cánh tay trái. Bất kể là bản thân Hồn Thú Băng Bích Hạo tạo ra khối Hồn Cốt này mạnh như thế nào, nhưng đối mặt với Băng Bích Đế Hoàng Hạo tu vi bốn mươi vạn năm cũng phải chịu thua. Hồn cốt thân thể cũng chính là vị trí chủ chốt trong cơ thể con người, là khối Hồn Cốt quan trọng nhất trong sáu khối Hồn Cốt tiêu chuẩn của mỗi con người. Nó cũng có mối liên hệ mật thiết với năm khối Hồn Cốt còn lại. Nếu đổi là một khối Hồn Cốt khác, chắc hẳn Băng Đế cũng sẽ chẳng thèm ngó đến. Nhưng đây là khối Hồn Cốt từ Băng Bích Hạo, là tộc nhân của nàng, muốn cải tạo thật dễ như trở bàn tay, bởi vì khí tức của cả hai quá quen thuộc. Vì thế, năng lượng đã phong ấn trong khối Hồn Cốt Băng Bích Đế Hoàng Hạo không ngừng truyền vào khối Hồn Cốt ở cánh tay trái của Hoắc Vũ Hạo. Lần này Hoắc Vũ Hạo chắc chắn sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng đau đớn cũng không thua kém trước đây chút nào. *** Học viện Sử Lai Khắc –

Ngoại viện – Phòng học lớp 1 năm thứ hai. - Sao? Không có gì để nói à? Chu Y vỗ mạnh xuống bàn, tức giận nói. Các học viện bên dưới câm như hến, không ai dám hó hé chút nào. Không thể không nói, tuy phương pháp giảng dạy của Chu Y có chút thô bạo nhưng ở học viện đầy rẫy thiên tài này, rõ ràng phương pháp của cô là thích hợp nhất. Sau một năm, thực lực của các học viện lớp 1 chẳng những càng lúc càng cô đọng mà còn tăng vọt. Quan trọng hơn, là rất biết nghe lời. Đây tuyệt đối đúng với câu cô bảo tụi nó đi hướng đông tuyệt đối không có một đứa nào dám nghĩ đến hai chữ hướng tây chứ đừng nói là cãi lời, chỉ cần Chu Y giao nhiệm vụ thì cả lớp sẽ răm rắp vâng lời hoàn thành. Đừng thấy hồi năm nhất, Chu Y một loạt khai trừ không biết bao nhiêu học viên mà lầm. Từ ngày cả lớp lên năm hai, hoặc nói ít nhất đến lúc này, cô chưa khai trừ một người nào cả. Cho dù có người phạm sai lầm, nhẹ thì bị mắng một trận, nặng thì đá cho hai cước chứ không còn chuyện khai trừ đuổi đi nữa. Mà các học viện cũng hiểu rõ, Chu lão sư đối xử với bọn họ rất tốt. Cho nên tu luyện cũng càng cố gắng hơn. Không khí trong phòng học có chút căng thẳng, các học viên đều cúi đầu. Chu Y đảo mắt nhìn từng người, cuối cùng dừng ở Chu Tư Trần: - Chu Tư Trần, đứng dậy. Chu Tư Trần thầm ai oán trong lòng: “Đúng là cái gì của mình là của mình, có chạy cũng chạy không thoát. Biết thế lúc Hoắc lão đại và Vương Đông đi, mình không đại mà lãnh cái chức lãnh đạo thay này.” - Dạ Chu lão sư. Chu Tư Trần miễn cưỡng đứng dậy, nhỏ giọng nói. Chu Y tức giận hừ một tiếng quát: - Người chưa ăn cơm hả? Nhìn kìa, con trai con đứa mà thế đó hả? Đứng thẳng lên cho ta. - Dạ. Chu Tư Trần vội đáp, ưỡn ngực đứng thẳng. Chu Y bình thản nói tiếp: - Nói. Bên lớp 2 đề nghị thi đấu trong kỳ thi thử này, người thân làm lớp trưởng, người thấy nên làm thế nào? Khóe môi Chu Tư Trần khẽ giật giật, lòng thầm kêu khổ, nhưng vẫn liều mạng nói. - Con đi. Hai mắt Chu Y sáng rực lên, cô vỗ bàn nói: - Giỏi, đây mới đúng là đệ tử Chu Y. Thua thì sao? Ta không bắt các con phải thắng nhưng khi thế thì tuyệt đối không được thua ai. Con thân là lớp trưởng, lần này ta cho con toàn quyền quyết định, con chọn thêm sáu người nữa đi. Năm học thứ hai đã qua non nửa thời gian, kỳ thi giữa kỳ cũng đã gần đến. Lớp 1 năm hai nhờ thực lực tổng thể mạnh mẽ đã liên tục áp chế

lớp 2 năm hai, trở thành lớp ưu tú nhất. Đây là chuyện diễn ra sau khi Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu đi vắng. Tất nhiên, lớp 2 sẽ không phục. Vì thế, chủ nhiệm lớp 2 là Mộc Cận đã đề nghị hai lớp thi đấu hữu nghị một trận. Mỗi lớp chọn ra một đội bảy người thi đấu theo nhóm. Lớp nào thua thì từ giờ đến hết năm học phải đi quét dọn cả tầng học năm hai. Hình phạt ấy thật ra chẳng đáng là gì, đối với Hồn Sư, việc lau chùi quét dọn thoáng cái là xong. Nhưng cái quan trọng là thua danh dự, lớp nào thua chắc chắn sẽ mất hết danh dự. Lớp 3 và lớp 4 dĩ nhiên sẽ không tham gia sự kiện này, bọn họ không phải hệ Phụ Trợ cũng là các hệ linh tinh khác, làm sao có thể so lực chiến đấu với lớp 1 và lớp 2 chủ Cường Công, Khống Chế, Phòng Ngự và Mẫn Công được? Ngày xưa Chu Y và Mộc Cận vốn là tình địch, Chu Y lại còn rất nóng tính, nên chỉ với vài câu khích tướng đơn giản, cô đã gật đầu đồng ý. Chu Y đồng ý xong mới thấy hối hận, nếu vẫn còn Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu thì trận đấu này cô chẳng sợ. Dù lớp hai có mấy người Đái Hoa Bân, Tà Huyền Nguyệt, Chu Lộ... nhưng tổng thể thực lực bên họ lại mạnh hơn nhiều. Nhưng lúc này, lớp của cô lại thiếu mất ba đệ tử ưu tú nhất, trận đấu này căn bản không có cơ hội chiến thắng. Nghe nói Đái Hoa Bân sau một thời gian miệt mài tu luyện, Hồn Lực đã đạt đến cấp 39. Rất có thể sẽ là đệ tử trẻ tuổi nhất trong lịch sử học viện Sử Lai Khắc đạt cấp bậc Hồn Tông. Hơn nữa, thực lực của Đái Hoa Bân vốn đã rất mạnh, trong tình huống một chọi một thì không có đệ tử nào trong lớp một có thể địch lại hắn, huống chi hắn và Chu Lộ còn có Vũ Hồn dung hợp kỹ U Minh Bạch Hổ. Tổng hợp mọi thứ lại, trận đoàn chiến bảy đấu bảy này, lớp 1 năm hai muốn thắng trừ phi có kỳ tích xảy ra. Chu Y đã sớm nghe Phàm Vũ nói ba người Hoắc Vũ Hạo đã trở về, có điều ngay khi trở về, cả ba liền bị dẫn đến đảo Hải Thần, còn tại sao lúc này vẫn chưa thấy trở về thì Phàm Vũ cũng không nói rõ lắm, chỉ cho Chu Y biết, đây tuyệt đối là một chuyện tốt với ba người Hoắc Vũ Hạo. Mấy ngày nay Chu Y đã định hỏi thăm tình hình mấy lần, nhưng tuy Phàm Vũ có địa vị không thấp ở hệ Vũ Hồn nhưng vẫn chưa có tư cách tìm hiểu tin tức trong đảo Hải Thần. Thời gian thi đấu đã muộn như lửa cháy xem chân mày, không thể tiếp tục chờ đợi nữa. Nên hôm nay cô mới quyết định chọn người. Chu Tư Trần vừa

nghe Chu Y nói thế, hăn lập tức bày ra dáng vẻ không sợ chết, khóe mắt lóe lên tia xấu xa, đảo mắt nhìn các bạn học trong lớp. Các học viên trong lớp thì có hưng phấn, có tránh né cũng có cầu xin. Bọn họ đương nhiên không sợ thi đấu, nhưng biết chắc đã thua, người nào đi thi thì phải ôm mặt xấu rồi. Chu Tư Trần đưa tay vỗ vai Tào Cẩn Hiên ngồi cạnh mình, vẻ mặt oai phong lẫm liệt nói: - Người anh em, chúng ta không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện chết cùng năm cùng tháng cùng ngày. Cùng ra thi đấu với ta. Khóe môi Tào Cẩn Hiên giật giật liên tục, hăn ngẩng đầu trừng mắt nhìn người bạn của mình, khóe môi vẫn mấp máy nhưng không ai nghe được hăn nói gì. Chỉ có Chu Tư Trần biết chắc chắn Tào Cẩn Hiên đang ân cần hỏi thăm mấy đời tổ tông nhà mình thôi. Hăn cố nhịn cười rồi đưa mắt nhìn những người khác. Dường như Chu Y đã thật sự trao quyền cho hăn, Chu Tư Trần chọn lựa thế nào, cô cũng không lên tiếng. Mà lúc này cô cũng thầm khen Chu Tư Trần rất sáng suốt, người đầu tiên hăn chọn là Tào Cẩn Hiên quả thật vô cùng chính xác, Tào Cẩn Hiên là bạn tốt nhất của hăn, mà trận đấu này cũng chẳng phải tốt đẹp gì thế mà hăn vẫn kéo bạn của mình theo, vậy thì những người kế tiếp được chọn còn có thể phản đối gì nữa? - Lam Tố Tố, Lam Lạc Lạc. Hai cậu cũng cùng đi nha. Hai người phối hợp với chủ khống là Tiểu Tào. Hai chị em Lam Tố Tố khề gật đầu, hai cô đều là người hòa đồng và thân thiện nên trong lớp có không ít người thầm mến. Hai chị em họ vừa được chọn, lập tức có không ít người xung phong làm sứ giả hộ hoa. Lát sau, Chu Tư Trần đã chọn ra được ba người cực mạnh hệ Cường Công hợp thành một đội bảy người. Bốn Cường Công, ba Khống Chế. Đội hình phối hợp trong tình huống chỉ có hồn sư hệ Cường Công và Khống Chế cũng có thể xem là thích hợp. Chu Y gật đầu nói: - Được, xế chiều các người cùng nhau luyện tập, ngày mai thi đấu. Thua cũng sẽ không bị trừng phạt gì, còn thắng thì sau này nhiệm vụ làm vệ sinh sẽ trừ tên bảy người các người ra. Tan học. Tự do hoạt động. Bảy người các người đi theo ta. Chu Y dứt lời liền xoay người đi, trận đấu ngày mai tuy không có bao nhiêu % thắng nhưng cô vẫn quyết không bỏ qua dễ dàng. Cho dù nước đến chân mới nhảy nhưng cô vẫn phải chỉ dạy bọn nhỏ phối hợp một chút. Thực lực tổng thể không bằng đối thủ nhưng Chu Tư

Trần, Tào Cẩn Hiên, Lam Tổ Tổ, Lam Lạc Lạc đều là đệ tử hạch tâm, thực lực dĩ nhiên không tầm thường, tất cả đều có tu vi xấp xỉ cấp 30 rồi. Tình hình lúc này bên lớp 2 hoàn toàn khác với lớp 1. Bọn họ vô cùng dễ dàng chọn ra bảy người ra thi đấu. Mộc Cận đứng trên bục giảng đọc danh sách: - Đái Hoa Bân, Chu Lộ, Tà Huyền Nguyệt, Vu Phong, Hoàng Sở Thiên, Thôi Nhã Khiết, Long Tường Dực. Bảy người các người ngày mai xuất chiến. Ta không có nhiều lời khích lệ các người, các người chỉ cần biết nếu không muốn sau này bị lớp 1 dè đầu cười cộ nữa thì đánh cho tốt trận này. Ta muốn xem con mụ Chu Y đấy còn dám lên mặt với ta nữa không. Đái Hoa Bân lặng lẽ ngồi ở hàng cuối cùng. Khí chất của hắn càng lúc càng trầm tĩnh, sự kiêu ngạo ngày xưa đã giảm đi rất nhiều, nhưng so với ca ca hắn là Đái Thước Hành thì vẫn thua một chút. Có điều không thể không công nhận thiên phú của hắn còn muốn cao hơn anh của mình nữa. Hồn lực cấp 39 tuyệt đối không phải nói phét. Tuy nói từ cấp 39 lên cấp 40 rất gian nan nhưng Đái Hoa Bân quyết tâm, bất kể thế nào, trước khi vào năm ba phải đột phá thành công, hơn nữa còn phải có được Hồn Hoàn thứ tư.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 131: Đường Môn (Hạ)

Đái Hoa Bân rất tin tưởng, cho dù Hoắc Vũ Hạo có vũ hồn song sinh nhưng hoàn toàn kém hơn hắn ở phương diện tu vi. Đái Hoa Bân vẫn cho rằng, đến bây giờ bản thân chưa hề thua Hoắc Vũ Hạo. Tất cả đều do trùng hợp, nếu trực diện một chọi một, Hoắc Vũ Hạo bất kể thế nào cũng không thể là đối thủ của hắn. Vừa nghĩ tới Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu tu vi hồn lực kém hơn hắn lại được chọn làm thành viên đội dự bị của học viện tham gia Đấu Hồn Đại Tái, trái tim hắn tràn ngập oán hận và ghen tị. Hắn thầm nghĩ - Bọn hắn đi cũng khá lâu rồi, nhưng vẫn chưa trở về. Hay là bọn nó bị giết chết trong đại tái rồi? Ngày mai sau khi sỉ nhục lớp 2-1, cũng

nên ra ngoài sai người hỏi thăm tin tức đại tái một chút. Từ lần trước sai người ám sát Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bị bại lộ, biểu hiện của hắn cũng ngoan ngoãn hơn nhiều, hầu hết dành thời gian khắc khổ tu luyện, rất ít liên hệ với bên ngoài. Mà Đái Thước Hành sau khi trở về do quy định của nội viện cũng không được hé răng với ai, chính hắn cũng ngay lập tức bế quan để chuẩn bị cho khảo hạch tốt nghiệp. Thậm chí ngoại viện không có một chút tin tức gì về việc học viện tham gia đại tái. Học viện chỉ thông báo lần này lại đạt được quán quân, mà cũng không chi tiết rõ ràng quá trình và thành viên tham dự thế nào. Đối với phần đông các học viên mà nói, việc Shrek đoạt giải quán quân ở đại tái, là cái chuyện hiển nhiên bình thường nhất trong những chuyện vô cùng bình thường. Mà oán khí của lớp 2-2 đối với lớp 2-1 cũng không riêng gì hắn. Chu Lộ, Tà Huyền Nguyệt, Vu Phong, còn có người cũng bị chuyển ban, trước kia là một đội với Lam tử muội, Hoàng Sở Thiên, địch ý cũng không ít. Trong đội hình hiện tại của hai đội, lớp 2-1 chỉ có hệ cường công và khống chế, còn bọn họ lại có đầy đủ cường công, khống chế, phòng ngự, miễn công. Tuy vẫn chưa được như đội hình chuẩn vì thiếu đi phụ trợ, nhưng xem ra cũng khá hài hòa và mạnh mẽ. Nhưng theo sự phát triển của hồn đạo khí, địa vị của khí hồn sư phụ trợ cũng trở nên không còn quan trọng lắm. Cứ xem những đội hình ở Đấu Hồn Đại Tái Khí Hồn Sư phụ trợ xưa nay vốn ít nay lại càng hiếm. Sáng sớm. Hôm nay thời tiết có hơi oi bức, nhưng không khí lại rất trong sạch, mang theo hơi nước ướt át bốc lên từ Hải Thần hồ dịu mát khiến cơ thể vô cùng sảng khoái. Sáng sớm, đấu hồn khu ngoại viện đã tụ tập rất đông đệ tử, bọn họ hầu hết là học viên năm hai, không riêng lớp 2-1 và 2-2, mà còn cả lớp 2-3 và 2-4. Lý do rất đơn giản, các lão sư muốn chúng quan sát, học tập. Chu Y luôn mang vẻ mặt lạnh lùng và cứng rắn, làm cho người ta sinh ra một cảm giác né tránh. Bên cạnh nàng, bảy người Chu Tư Trần được chọn ra ngày hôm qua đều đã được chuẩn bị kỹ càng. Nhưng nhìn kỹ nét mặt của một vài người vẫn còn khá căng thẳng. Lớp 2-2 bên này lại khác, Mộc Cận dẫn đội tiến ra, bảy người Đái Hoa Bân sục sôi chiến ý. Những học viên trong lớp thì đều ra vẻ hùng dũng kiêu ngạo, ưỡn ngực hóp bụng mà tiến ra theo. Cũng khó trách bọn họ như thế, ở ngoại viện năm học nào cũng vậy,

lớp đầu tiên luôn cực mạnh, khiến lớp thứ hai luôn không góc đầu lên được. Mà năm nay học viên năm hai lại đặc biệt, lúc trước Đái Hoa Bân, Hoàng Sở Thiên, Vu Phong bị Chu Y đuổi khỏi lớp 2-1 mà chuyển sang lớp 2-2, khiến thực lực lớp 2-2 tăng cường một cách đáng kể, khiến họ có cơ hội tranh vị trí lão đại với lớp 2-1. Tổng thể lực lượng thực ra vẫn còn kém hơn, nhưng ở trận quyết đấu hôm nay, có vẻ lớp 2-2 mới là kẻ chiếm ưu thế. Hầu hết học viên lớp 2-2 đều nghĩ rằng, dù có cả Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu trong đội, thì cả bảy người cũng không thể so sánh với đội bên này. Dù sao, Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu cũng mới có 2 hồn hoàn. Còn trong lớp 2-2, không chỉ Đái Hoa Bân bá đạo đạt tới cấp 39, Tà Huyền Nguyệt cũng đã cấp 35. Vu Phong và Hoàng Sở Thiên cũng thuận lợi đột phá cấp 30, Chu Lộ, Thôi Nhã Khiết tu vi cũng đã đến cấp 29, khoảng cách đến cấp 30 cũng chỉ như đường chỉ. Hảo huynh đệ Long Tường Dực của Chu Tư Trần và Tào Cẩn Hiên cũng đã cấp 28, miễn cưỡng xem như một trong vài hồn sư mẫn công cực mạnh, lần này cũng tham gia tỷ thí. Lớp 2-1 bên này, tu vi cả lớp đều vượt qua cấp 25, nhưng trên cấp 30 lại chẳng có ai. Chu Tư Trần, Tào Cẩn Hiên, Lam Tố Tố, Lam Lạc lạc đều là cấp 29, 3 người còn lại cũng chỉ đến cấp 28. Nếu có bọn Vương Đông, Vũ Hạo, Tiêu Tiêu thì vẫn tốt hơn. Dù sao Vương Đông cũng hơn cấp 30, Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu đều có vũ hồn song sinh. Trái ngược với bên kia, sĩ khí lớp 2-1 chỉ có thể nói là sa sút thảm hại. Cả một đám học viên ủ rũ ảo não cúi đầu. Hẳn nhiên là chẳng dám mơ đến một chiến thắng ở trận này Do Chu Y đeo mặt nạ, người ngoài không biết được thần sắc của nàng như thế nào, nhưng thực tế nàng đã hối hận. Nàng cực kỳ hiểu rõ chênh lệch thực lực hai bên, nàng hối hận vì cảm xúc nhất thời của bản thân, bị Mộc Cận nhất khiêu khích mà chấp nhận thi đấu đối kháng. Nàng đến không phải sợ thua, mà sợ sau trận thua này, chiến ý của các học viên trong lớp sẽ chịu ảnh hưởng nặng nề. Nhưng nàng cũng còn một chút hi vọng, sáng sớm nghe Phàm Vũ nói Tiêu Tiêu đã xuất quan, hẳn cũng đã vào nội viện tìm cô bé, nhưng mà sao lúc này còn chưa về? - Chu lão sư. Đúng lúc này, Mộc Cận dẫn chiến đội 2-2 đến trước mặt Chu Y, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng sâu trong ánh mắt là sự đặc ý không thể nào che giấu. - Mộc lão sư. Chu Y nhàn nhạt đáp lại

nói. Mộc Cận nhìn thoáng qua bảy người phía sau Chu Y, toát ra vẻ mỉm cười - Gì, ta nhớ Chu lão sư có nói, trong lớp cái vài học viên tu vi cũng khá lắm mà, sao đâu mất hết rồi? Không lẽ chúng nó làm sai gì đó, lại bị Chu lão thái thái khai trừ mất rồi? Chu Y ánh mắt lạnh lùng, Mộc Cận vốn biết rõ còn giả đồ hỏi - Việc này cũng không nhọc công Mộc lão sư lo lắng. Lớp 2-1 chúng ta thế nào, đó là chuyện riêng của chúng ta. Mộc Cận mỉm cười nói - Cũng không thể nói như vậy, Chu lão sư, ngoại viện chúng ta lớp đầu tiên ở mỗi khối lớp đều được tuyển chọn từ những nhân tài ưu tú nhất. Những nhân tài này đều là tương lai của học viện, tuy rằng ta dạy học ở lớp 2-2, nhưng cũng nên quan tâm một ít đến tương lai học viên một chút thôi. Bất quá, khối lớp 2 chúng ta có hơi đặc biệt, xét theo thực lực tổng thể, đương nhiên lớp của người không ai so bằng. Nhưng nếu bàn về cá nhân xuất sắc, e rằng lớp ta thất lễ mà vượt mặt các người rồi. Chưa nói gì khác, chỉ xét Hồn Tôn thì lớp ta đã có 4 người rồi. Xem ra, việc bồi dưỡng đệ tử vĩ đại, Chu lão sư có thể còn kém ta một chút. Đứng ở phía sau Chu Y, Chu Tư Trần buột miệng thốt lên: - Mộc lão sư, Đái Hoa Bân bọn họ vốn là... Hắn vừa nói tới đây thì bị Chu Y quay đầu ngắt ngang - Câm miệng Chu Tư Trần sợ tới mức run rẩy, cũng không dám nói nữa, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ khinh thường. Vị Mộc lão sư này da mặt cũng dày quá đi, bốn gã Hồn Tôn đó ngoại trừ Tà Huyền Nguyệt, thì ba kẻ kia vốn đều ở lớp 2-1, chẳng qua bị Chu Y đuổi đi mà thôi. Mộc Cận bật cười nói: - Chu lão sư, thái độ dạy học của người không được rồi. Sao lại cấm học viên phát ngôn chứ? Ở lớp chúng ta không bao giờ có chuyện này, phải phát triển dân chủ trong lớp. Nếu các học viên lớp 2-1 không thích Chu lão sư, bất cứ lúc nào cũng có thể qua lớp 2-2 tìm ta, cửa lớn luôn rộng mở. Gương mặt Chu Y đột nhiên hiện lên vẻ khó coi, lạnh lùng nói: - Đã là lão sư mà lời nói nhảm cũng không ít đi. Làm lão sư học viện Shrek, mà ngay cả việc hồn lực không phải tối thượng mà cũng không biết sao? Mộc Cận nhất thời nghiêm trọng - Được, ta chờ chính là những lời này của Chu lão sư, vậy chúng ta gặp nhau trên đài thi đấu. Ta thật muốn xem, Chu lão sư dạy dỗ đệ tử như thế nào để chứng minh cấp bậc hồn lực không phải là tối thượng. - Đương nhiên, chúng ta sẽ giúp Chu lão sư chứng minh điểm này. Một âm thanh réo

rất vang lên. Phía sau Chu Y các học viên đều tránh sang một bên, bóng dáng ba người đang lao nhanh về phía này. Nhìn thấy ba bóng hình trẻ trung, ban đầu Chu Y đang nổi giận sắp sửa bùng nổ ngay lập tức chuyển sang vui mừng khôn xiết, nhin không được mắng to: - Các người ba cái tên nhóc khốn kiếp còn biết trở về ư? Ánh mắt chăm chú của tất cả học viên lớp 2-1 đều trở nên phấn khởi nhìn ba đệ tử mặc đồng phục năm hai đang bước nhanh đến. Đi phía trước đúng là Hoắc Vũ Hạo, sau hă là Vương Đông và Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu bế quan chỉ hơn ba mươi ngày, còn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bế quan lại ước chừng hơn sáu mươi ngày. Khiến cho năng lực của cả hai đều có bước tiến bộ vượt bậc. Tiêu Tiêu sau khi bế quan xong cũng không rời khỏi ngay, mà ở lại Hải Thần đảo để hấp thu hồn cốt. Vốn hấp thu hồn cốt xong nàng muốn quay về ngoại viện, nhưng bị Mục Lão giữ lại, mời một vị trưởng lão Khí Hồn Sư phụ trợ cường đại nhất Hải Thần Các chỉ đạo cho nàng tiến hành tu luyện. Một khi đã lựa chọn chiến hồn sư phụ trợ, những kiến thức nàng cần học bây giờ cũng hoàn toàn khác với trước kia. Mục Lão sợ dĩ giữ nàng ở lại nội viện còn có một nguyên nhân, bởi vì nàng và Hoắc Vũ Hạo đã đạt cấp 30, chờ khi Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông xuất quan, sẽ sai người mang theo bọn họ cùng đi liệt sát thích hợp hồn thú, phụ thêm hồn hoàn trở thành Hồn Tôn. Sau khi Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông xuất quan, đều tự hấp thu khối hồn cốt dành hco mình, gặp Tiêu Tiêu ở Hải Thần Các, Mục Lão cho bọn hă nghỉ ngơi vài ngày để tự điều chỉnh trạng thái trước khi thu hoạch hồn hoàn thứ ba. Cũng vừa lúc đó, Phàm Vũ tới nội viện tìm Tiêu Tiêu. Vì muốn cho Chu Y ngạc nhiên, Phàm Vũ cũng không nói Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã xuất quan. Vào lúc này, những đệ tử ưu tú nhất của Chu Y cuối cùng đã trở lại.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 132: Thi đấu (Thượng)

- Chu lão sư. Hoắc Vũ Hạo bước đến trước mặt Chu Y, khom người cung kính hành lễ. Từ ngày bọn họ rời khỏi học viện cũng đã phải hơn ba tháng. Chu Y chăm chú ngắm nhìn ba người Hoắc Vũ Hạo, sau ba tháng rèn luyện, cả ba đã điềm tĩnh hơn rất nhiều, dường như còn cao hơn trước một chút. Nhưng việc làm Chu Y giật mình nhất chính là ánh mắt kiên định của bọn họ. Đây là ánh mắt đầy tin tưởng và cố chấp. Trước kia dường như cô đã từng thấy ở các đệ tử nội viện rồi. Cũng bởi vì trông rất quen nên Chu Y mới cảm thấy khiếp sợ. Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu đều giống như đã hoàn toàn thay đổi, sự ngây ngô ngày xưa đã dần trở nên chín chắn rất nhiều. Dù cả ba chỉ là mấy đứa trẻ chưa đến mười ba tuổi nhưng Chu Y đã thấp thoáng thấy được hình dáng hồn sư cao cấp trên người bọn họ. - Về là tốt rồi. Khi Chu Y nói ra bốn chữ này bỗng nhiên phát hiện giọng nói của mình có chút run rẩy. Từ ngày cô trở thành giáo viên của học viện Sử Lai Khắc, ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu là những đệ tử xuất sắc nhất của cô. Chu Y đã đặt rất nhiều hi vọng vào ba người. Nhưng hi vọng càng lớn thì càng dễ thất vọng, từ ngày ba người đi đến nay đã mấy tháng, Chu Y không lúc nào không lo lắng. Nhưng vì địa vị của cô ở học viện không cao nên không biết được nhiều chuyện cơ mật. Mãi đến khi cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái kết thúc, cô mới nghe Phàm Vũ kể lại chuyện của bọn nhỏ đã làm trong cuộc thi, càng nghe cô lại càng cảm thấy tự hào, đây là những đệ tử chính cô đã dạy dỗ, tất cả đều là đệ tử của cô. Cô luôn trông ngóng bọn chúng trở về, thậm chí còn tưởng rằng có khi cả ba trở về, học viện sẽ nhận bọn chúng vào nội viện luôn. Cuối cùng, khi Phàm Vũ nói Mộc lão quyết định cho cả ba tiếp tục học tập ở ngoại viện, Chu Y đã vui mừng đến mức cả đêm không ngủ được. Nhưng bọn chúng đã lại bế quan, một lần đến gần hai tháng. Tình cảm mà Chu Y dành cho bọn chúng không đơn giản là tình thầy trò nữa mà có nhen nhúm vào một chút tình cảm đặc biệt, tựa như tình mẫu tử, một người mẹ hạnh phúc khi trông thấy những đứa con yêu của mình từ từ trưởng thành. Ở bên này Chu Y vui mừng hưng phấn thì bên kia Mộc lão sư lại càng lúc càng tái mặt. Ánh mắt của cô nhìn ba người Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng thay đổi, dĩ nhiên cô cũng đã nhìn ra sự thay đổi và niềm tin tất thắng trong ánh mắt của ba người. Đái Hoa Bân

bước lên nhỏ giọng nói vào tai cô: - Mộc lão sư, chúng ta sẽ thắng, dù phải trả cái giá lớn thế nào, chúng ta cũng nhất định sẽ thắng. Hai mắt Mộc Cận sáng rực lên, cô quay đầu lại nhìn, Đái Hoa Bân khẽ gật đầu. Ánh mắt hần lúc này đã rực cháy ý chí chiến đấu. Đái Hoa Bân vốn không phục khi thua Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, hôm nay thấy hai người bọn họ trở về, ý chí chiến đấu của hần đã hoàn toàn bị kích phát rồi. Mộc Cận hừ lạnh một tiếng, nói: - Chu lão sư, làm người nên thành thật thắng thắng một chút. Ta thấy cô đã sớm chuẩn bị đòn sát thủ rồi. Không ngờ Chu lão sư cũng bắt đầu biết dùng chiến thuật rồi nha. Trong mắt Mộc Cận, ba người Hoắc Vũ Hạo hiển nhiên đã sớm trở về, chẳng qua vì Chu Y không cho xuất hiện mà thôi. Tính tình Chu Y thế nào? Cô mà lại đi giải thích những chuyện vớ vẩn thế này sao?, Chu Y mỉm cười bình thản nói: - Mộc lão sư, không phải cô vừa nói chuẩn bị chiến đấu ở Đấu Hồn Khu sao? Ta tin các học viên của ta sẽ chứng minh cho mọi người thấy cái gì là tu vi hồn lực không phải là tất cả. - Hừ. Mộc Cận tức giận hừ một tiếng, sau đó dẫn bảy người Đái Hoa Bân bước vào Đấu Hồn Khu. - Hoắc lão đại, cuối cùng người đã về. Chu Tư Trần là người đầu tiên chạy đến ôm lấy Hoắc Vũ Hạo. Làm lớp trưởng tạm thời thật sự khiến hần khó chịu muốn chết, nên lần này Hoắc Vũ Hạo trở về quả thật giống như mang đến một mùa xuân mới cho hần, bất kể là áp lực tâm lý hay áp lực thật sự, tất cả đều nháy mắt tan biến. Các học viên lớp 1 nhanh chóng chạy đến vây quanh ba người hỏi thăm đủ điều, sĩ khí nháy mắt tăng vọt. Trong số những người ở đây, có không ít người quen biết Hoắc Vũ Hạo từ ngày còn là đệ tử Tân Sinh, những cố gắng của Hoắc Vũ Hạo, kể cả việc liều mạng tu luyện, bọn họ đều tận mắt thấy rõ, hơn nữa còn thấy Hoắc Vũ Hạo từng bước trở nên mạnh mẽ. Từ ngày hần làm lớp trưởng, Hoắc lão đại của bọn họ chưa từng để bọn họ phải thất vọng. Việc Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu trở về như một liều thuốc an thần, nháy mắt giúp cả lớp thoải mái vô cùng. Nếu nói cả lớp như một ngôi nhà, vậy thì ba người Hoắc Vũ Hạo chính là xà nhà vững chắc nhất. Có bọn họ, thì cả lớp sẽ là một khối không thể tách rời. Hoắc Vũ Hạo và Chu Tư Trần ôm chào nhau xong liền cười ha hả nói: - Học viện giao nhiệm vụ cho chúng ta nhưng vì có một số việc ngoài ý muốn nên về trễ một chút. Đi

thôi, chúng ta cũng không nên để mấy người lớp 2 chờ đến sốt ruột. Chu Tư Trần giơ tay vỗ vai Hoắc Vũ Hạo nói: - Hoắc lão đại, có lòng tin xử đẹp bọn họ không? Người không biết chứ lúc người không có ở đây, đám người Đái Hoa Bân lúc nào cũng nghênh mặt, ta nhện bọn họ lâu rồi. Lần này người nhất định phải dẫn dắt chúng ta dạy dỗ lại bọn chúng một chút. Trong tình hình này, Tào Cẩn Hiên cũng không quên thăm hỏi người anh em tốt của mình: - Ồ vậy sao? Đúng là cái đồ không biết xấu hổ. Vừa rồi đứa nào đứng ngồi không yên giống cô gái sắp về nhà chồng thế hả? Chớp mắt cái đã hóa thành đồ biến thái rồi. - Người không nói, không ai nói người cầm đầu! Chu Tư Trần trừng mắt nhìn hằm. Tào Cẩn Hiên liền cười to. Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Tin hay không không phải dựa vào lời nói, chúng ta dùng thực lực thật sự của mình đi chứng minh là xong. Đi, chúng ta vào. Hoắc Vũ Hạo vung tay lên, bước theo sau Chu Y, dẫn cả lớp bước vào Đấu Hồn Khu. Các học viên lớp 3, lớp 4 cũng chuẩn bị đón xem náo nhiệt, người đứng đầu bên phía lớp 3 còn ai khác ngoài lớp trưởng Ninh Thiên có vũ hồn Thất Bảo Lưu Ly Tháp nữa. Lúc này, một cô bé đáng người bé nhỏ thấp giọng hỏi Ninh Thiên. - Thiên Nhi tỷ, mấy người Hoắc Vũ Hạo trở lại rồi, tỷ nghĩ ai sẽ thắng đây? Ninh Thiên chăm chú dõi theo bóng dáng Hoắc Vũ Hạo mãi đến khi không nhìn thấy nữa mới thôi: - Khó nói trước lắm. Năng lực của Hoắc Vũ Hạo có chút thần bí, Hồn Kỹ hệ Tinh Thần cũng không tầm thường. Có điều, nếu xét về thực lực thì rõ ràng bên phía lớp 2 mạnh hơn. Trừ phi tu vi của cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Tiêu Tiêu đều tăng đến bậc Hồn Tôn. Tuy nhiên rõ ràng Hoắc Vũ Hạo là lãnh tụ tinh thần, hay đúng hơn là linh hồn của cả lớp 1 này, có hằm ở đây thì sĩ khí của cả lớp không còn e ợt như trước nữa, sức chiến đấu của các thành viên dĩ nhiên cũng có thể phát huy toàn diện... Cô bé kia cười nói: - Lãnh tụ tinh thần? Linh hồn? Giống như địa vị của tỷ ở lớp 3 chúng ta sao? Tiếc là chúng ta không giỏi chiến đấu nếu không cũng có thể tham gia lần thi đấu này. Ninh Thiên hí hửng nói: - Đừng vội, sẽ đến lượt của chúng ta thôi. Đi, chúng ta cũng vào trong. Vì hai lớp còn lại không phải đến đây thi đấu nên không có lão sư ở đây. Ninh Thiên vừa lên tiếng, không chỉ đệ tử lớp 3 bước theo mà cả đệ tử lớp 4 cũng vậy. Xét về thực lực thì hai lớp này không bằng hai lớp 1 – 2 chủ tu

chiến đấu nhưng có thể xem là khá đoàn kết. Nhất là trong lớp 3 còn có một lớp trưởng tài giỏi như Ninh Thiên. Bốn lớp, hơn một trăm học viên, lần lượt tiến vào trong Đấu Hồn Khu, trừ những người chuẩn bị chiến đấu, số còn lại đều bước lên khán đài. Nếu không phải hai tên nhóc Chu Tư Trần và Tào Cẩn Hiên đều đã vào thi đấu thì e là trận này sẽ lại được hai người bọn họ đem ra cá cược. Bọn họ cá cược không phải vì tiền, đơn giản chỉ vì thích thể thôi, hơn nữa nếu bọn họ mà làm kèo thì kiểu gì cũng sẽ dốc hết tài sản vào lớp 1, cái này lại càng không liên quan gì đến thực lực mạnh yếu mà chỉ vì vinh dự của lớp mình mà thôi. - Hoắc lão đại, người bố trí chiến thuật đi. Từ khi Hoắc Vũ Hạo trở về, Chu Tư Trần lập tức không chút do dự trao trả chức lớp trưởng lại cho hắn, thậm chí còn có vẻ như vừa trút được gánh nặng vậy. Mà đội hình bảy người hiện nay thoáng cái liền trở thành Hoắc Vũ Hạo dẫn đầu, những người còn lại là Vương Đông, Tiêu Tiêu, Chu Tư Trần, Tào Cẩn Hiên và chị em Lam Tố Tố, Lam Lạc Lạc. Lúc này không chỉ có Chu Tư Trần, Tào Cẩn Hiên và chị em Lam Tố Tố hưng phấn nhìn Hoắc Vũ Hạo bằng ánh mắt nóng bỏng mà cả Vương Đông lẫn Tiêu Tiêu cũng không ngoại lệ. Trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái tuy nói cả ba đã có những biểu hiện vô cùng xuất sắc, nhưng dù nói thế nào thì cuộc thi lớn đó không phải là sàן đấu dành cho ba người bọn họ. Nói một cách thẳng thắn, lần này bọn họ giành được chức quán quân ngoài biểu hiện xuất sắc thì cũng phải cảm ơn nữ thần may mắn đã quan tâm bọn họ không ít. Nếu không phải trong trận đấu cuối cùng anh em Tiểu Hồng Trần đã bị thương thì dù bọn họ có thể sử dụng hai cái Vũ Hồn dung hợp kỹ cũng không thể chiến thắng được. Nhưng tình hình lúc này lại khác hẳn, bọn họ đang ở học viện Sử Lai Khắc, và đối thủ của bọn họ là những bạn học cùng năm hai. Có kinh nghiệm chiến đấu từ cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái thì làm sao bọn họ cảm thấy áp lực nặng nề nữa? Mà có sự trợ giúp từ Hoắc Vũ Hạo, trận chiến dĩ nhiên đơn giản hơn rất nhiều, Nếu so cảm giác thi đấu trận đấu này với áp lực khi thi đấu ở cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái thì có thể xem là... ừm... là sảng khoái. - Không cần sắp xếp. Lát nữa mọi người cứ làm theo cảm giác của ta là được. Hoắc Vũ Hạo khẽ cười. Chu Tư Trần giật nảy người, nếu những lời này phát ra từ miệng người nào đó, nhất định hắn sẽ thầm

mắng người kia là cái đồ tự phụ. Nhưng Hoắc Vũ Hạo lại khác, không hiểu sao hẳn lại có cảm giác rất đặc biệt. Lam Tố Tố che miệng khẽ cười: - Lớp trưởng, cậu thật hung hăng nha. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Thỉnh thoảng cũng phải ngang ngược một chút chứ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 132: Thi đấu (Trung)

Chu Y lặng lẽ đứng một bên nhìn mấy cô cậu bé đầy nhiệt huyết tuổi trẻ, hoàn toàn không có ý định cắt ngang. Vì cô biết rõ ba đứa nhóc kia trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái đã làm được những gì. So với cuộc thi ấy thì trận đấu ngày hôm nay chỉ xem như là giải giữa thôi. Mộc Cận à, hừ hừ. - Đến giờ rồi, vào bàn thôi. Vương Đông vô cùng hưng phấn, vừa nói vừa nhảy tưng tưng. Hai đội lần lượt được lão sư chủ nhiệm dẫn vào bên trong Đấu Hồn Khu. Bầu không khí ồn ào trên khán đài nháy mắt liền trở nên yên tĩnh. Rõ ràng trận đấu này chính là trận đấu đại diện cho hai lớp mạnh nhất của năm hai. Mà sự chênh lệch của hai bên cũng vì sự trở về của ba người Hoắc Vũ Hạo mà cân bằng trở lại. Lúc này ai cũng muốn xem rốt cuộc sau nửa năm tu luyện, những người bạn cùng niên học với mình đã trưởng thành như thế nào. Có điều lúc này hẳn là không ai chú ý đến bên một góc khuất của sàn đấu, lặng lẽ xuất hiện hai bóng người, nhìn tướng mạo bọn họ, còn không phải là viện trưởng hệ Vũ Hồn Ngôn Thiếu Triết và chủ nhiệm Đỗ Duy Luân hay sao? Trong hệ Vũ Hồn làm sao có chuyện gì có thể lọt qua cặp mắt của chủ nhiệm Đỗ Duy Luân được? Mà hẳn biết thì cũng đồng nghĩa với việc Ngôn Thiếu Triết cũng biết. Còn việc tại sao Ngôn viện trưởng lại chú ý đến động tĩnh của đệ tử năm hai như vậy, tất cả cũng vì ba cô cậu Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu. Hôm nay Ngôn Thiếu Triết có mặt cũng là để xem thành quả bế quan của ba người bọn họ. Đỗ Duy Luân nhỏ giọng nói: - Viện trưởng, sao chúng ta không ra bên ngoài

mà trực tiếp xem trận đấu? Ngôn Thiệu Triết lắc đầu nói: - Quên đi. Nếu ta đến thì đám nhóc kia sẽ cảm thấy kỳ lạ. Ta không muốn việc học tập bình thường của mấy đứa Hoắc Vũ Hạo bị ảnh hưởng. Để trận đấu này kết thúc, ta sẽ dẫn bọn chúng đi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Hy vọng sẽ có thu hoạch. - Mọi chuyện thật không ngờ! Đỗ Duy Luân bỗng nhiên cảm thán. Ngôn Thiệu Triết mỉm cười. Đúng vậy! Lão cũng không ngờ cậu bé Hoắc Vũ Hạo kia ngày xưa mình từng không để mắt đến vậy mà sau một năm, lại có thể trưởng thành một cách nhanh chóng như vậy, thậm chí ngay cả sư phụ của mình cũng để ý đến nó. Lúc này, thành viên của hai đội đã tiến đến giữa sàn đấu. Mộc Cận nói: - Chu lão sư, trận đấu này sẽ do hai người chúng ta cùng làm trọng tài. Nếu lát nữa thi đấu có tình huống bất ngờ gì thì chúng ta sẽ tự cứu học viên của mình, thế nào? Chu Y gật đầu nói: - Được. Hai mắt Mộc Cận rực sáng. - Chúng tôi nhất định sẽ thắng. Chu Y bình thản đáp: - Không biết khi làm vệ sinh tòa Giáo Học Lâu, Mộc giáo sư có tham gia hay không đây? - Cứ chờ mà xem. - Cùng chờ xem. Hai vị lão sư đồng thời chỉ huy học viên của mình lùi về sau, kéo giãn khoảng cách. Bên phía bảy người lớp 2, Đái Hoa Bân dẫn đầu, hẩn nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo với ánh mắt hừng hực ý chí chiến đấu. Ấy vậy mà Hoắc Vũ Hạo lại không hề nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt mơ hồ như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Sàn đấu của Đấu Hồn Khu còn muốn rộng hơn sàn đấu khi của cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái nữa, sân bãi dạng tròn càng thích hợp để thi đấu hơn. Bảy người lớp 2 hiển nhiên đã quá quen thuộc với nhau rồi, Đái Hoa Bân nghênh ngang đứng đầu, bên trái là Vu Phong, bên phải là Hoàng Sở Thiên, một tam giác hồn sư hệ Cường Công dẫn đầu, mơ hồ sinh ra một áp lực thật lớn. Đứng sau ba người là Chu Lộ, Thôi Nhã Khiết và Long Tường Dực, ba Hồn Sư hệ Mẫn Công. Còn hồn sư hệ Phòng Ngự Tà Huyền Nguyệt thì đứng bảo hộ sau cùng. Thế trận 3-3-1 mà lại còn phân chia thế này trông có chút kỳ quái, hiếm thấy. Có điều không thể không công nhận thực lực của bảy người bọn họ đều khá cao. Bên phía lớp 1 thì vẫn đang thông thả lùi về sau, Vương Đông và Tiêu Tiêu đứng hai bên Hoắc Vũ Hạo, những người còn lại đều đang chờ lệnh của Hoắc Vũ Hạo. Hai vị lão sư thấy song phương đều đã lùi đến vị trí thích hợp, Mộc Cận và Chu Y đồng thời giơ

tay phải lên, đồng thanh quát to: - Bắt đầu. Bảy người lớp 2 đồng thời xông nhanh về trước, Đái Hoa Bân dẫn đầu, tích tắc vài giây hân đã gần như hoàn thành quá trình phóng thích vũ hồn, hỗn hợp hai màu trắng đen nhay mắt bao thủ lấy cơ thể hân tạo thành từng đường vân xen, chữ Vương màu đen cũng xuất hiện trên trán hân, khí thể hung mãnh dị thường. Hân thân là con cháu nhà công tước Bạch Hổ, bất kể thiên phú hay ý chí chiến đấu đều hơn xa người bình thường, hân bị Hoắc Vũ Hạo đánh bại mấy lần, nhưng dường như con người hân thuộc dạng càng ép càng mạnh, càng thất bại thì ý chí chiến đấu của hân càng mạnh mẽ, động lực thôi thúc tu luyện càng cao. Hai vàng một tím, ba cái Hồn Hoàn nhanh chóng xuất hiện, dao động hồn lực quanh cơ thể hân càng lúc càng mạnh, ba cái Hồn Hoàn như muốn biến thành bốn cái. Lớp vảy rồng bao trùm cơ thể Vu Long cũng rõ ràng hơn so với trước đây, ba cái Hồn Hoàn 2 vàng 1 tím cũng xuất hiện bên cạnh cô bé, đôi mắt đỏ rực như muốn phun ra lửa, hồn lực mang theo thuộc tính hỏa nóng hừng hực bao phủ quanh cơ thể cô bé nháy mắt đốt lên một ngọn lửa nóng rực. Nếu hỏi ở đây ai oán hận Hoắc Vũ Hạo nhất ngoài Đái Hoa Bân thì chỉ có cô bé thôi. Đương nhiên, cơn tức giận của cô chỉ vì không phục trận thua lần đó chứ không phải là cảm giác sỉ nhục cực kỳ như Đái Hoa Bân. Hồn lực của Hoàng Sở Thiên có màu đen tuyền, vũ hồn Đại Lực Thần Viên khiến cơ thể hân càng thêm cường tráng, xét ra cũng không kém Đái Hoa Bân sau khi phóng thích vũ hồn là bao, bên cạnh hân cũng đã xuất hiện ba cái Hồn Hoàn. Hân liếc mắt nhìn Chu Y, bất kể ra sao, hân cũng không thể quên được mình đã bị Chu Y đuổi ra khỏi lớp như thế nào. Cũng vì lý do này mà từ ngày vào học lớp 2, ngày ngày hân đều điên cuồng tu luyện, rốt cuộc cũng đã đột phá được cấp 30. Lúc này hân rất muốn chứng minh cho Chu Y thấy, quyết định trực xuất hân khỏi lớp 1 ngày xưa là một lựa chọn sai lầm đến mức nào. Bảy người bên phía lớp 1 đều đã phóng xuất vũ hồn của mình, Hoắc Vũ Hạo hét lớn: - Xông lên. Mấy học viên bên lớp 2 vừa nhìn thấy hai Hồn Hoàn màu trắng của Hoắc Vũ Hạo không khỏi rung mình một cái. Hồn Hoàn màu trắng đại diện cho Hồn Hoàn có niên hạn mười năm, nhưng nhìn xem, Hồn Hoàn của Hoắc Vũ Hạo thật sự là mười năm sao? Thế trận xếp thành hàng dài của bảy người lớp 1

nhanh chóng thay đổi, Hoắc Vũ Hạo thân là Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế vậy mà lúc này lại cùng xông về trước với Vương Đông, năm người khác bắt đầu cảm nhận được tác dụng kỳ diệu của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng. Cả nhóm bọn họ căn bản không cần Hoắc Vũ Hạo phải lên tiếng, thế mà nháy mắt mọi người đều được sắp xếp vào vị trí thích hợp. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông dẫn đầu, Chu Tư Trần, Tào Cần Hiên và Tiêu Tiêu đứng ở hàng thứ hai, cuối cùng là chị em Lam Tố Tố, Lam Lạc Lạc. Thế trận 2-3-2. Tổng thể thực lực của bảy người lớp 2 tuy mạnh nhưng nhược điểm của bọn họ rất rõ ràng, chính là không có hồn sư hệ Khống Chế. Mà bên phía bảy người Hoắc Vũ Hạo lại có đến bốn người hệ Khống Chế, đây là đã không tính Tiêu Tiêu vào rồi. Lúc này Mộc Cận và Chu Y cũng không rảnh rồi, cả hai đều đã phóng thích ra vũ hồn đi sát theo các đệ tử của lớp mình. Những đệ tử này đều là thiên tài, mà số đệ tử hạch tâm còn chiếm đa số nữa, nếu có chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm được đây? Mộc Cận cũng giống như Chu Y, cả hai đều là cường giả bậc Hồn Đế. Ban nãy hai bên chầm chậm lùi về sau nhưng lúc này lại vọt về trước nhanh như tên bắn. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông sóng vai xông lên, trong ánh mắt nhìn chăm chăm của đối phương, tay trái của hắn nắm lấy tay phải của Vương Đông, nháy mắt, dao động hồn lực bùng nổ tóe ra từ hai người bọn họ. Khoảng cách của hai đội chỉ còn khoảng năm mươi thước, Hoắc Vũ Hạo vung tay trái lên, Vương Đông nương theo lực đẩy của hắn mà vung hai cánh ra, ôm chặt lấy Hoắc Vũ Hạo. Lấy hai người bọn họ làm trung tâm, một vùng xung quanh với đường kính năm thước tức thì liền bùng sáng, quang sáng này vô cùng rực rỡ và kỳ lạ, đan xen ba màu xanh tím vàng ánh kim đẹp mắt vô cùng. Sau lưng Vương Đông bỗng xuất hiện một ảo ảnh Quang Minh Nữ Thần Điệp thật lớn. Còn sau lưng Hoắc Vũ Hạo là một đôi mắt phát sáng màu vàng kim thật to, ẩn ẩn ở khóe mắt là một tia sáng màu tím. Hai ảo ảnh này vừa xuất hiện liền lập tức hòa vào nhau. - Tránh. Đái Hoa Bân hét lớn không chút do dự, cả nhóm người vốn cùng nhau xông đến nay nháy mắt tách ra làm hai chuyển sang đánh về hai bên sườn. Tình huống này của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không phải xuất hiện lần đầu tiên, lần sát hạch Tân Sinh, cả hai bọn họ cũng nhờ chiêu này mà chiến thắng ba

người Đái Hoa Bân, Chu Lộ và Thôi Nhã Khiết giành chức quán quân. Nên lúc này thấy bọn họ chuẩn bị sử dụng nữa, Đái Hoa Bân không hoảng mới lạ. Có điều, sau khi bình tĩnh lại, Đái Hoa Bân thầm mắng Hoắc Vũ Hạo điên rồi. Trận đấu vừa bắt đầu mà hắn đã dùng Vũ Hồn dung hợp kỹ. Hơn nữa kỹ năng gọi là Hoàng Kim Lộ này của hắn và Hoắc Vũ Hạo, tuy lực công kích rất mạnh nhưng có yếu điểm là chỉ tấn công được theo đường thẳng, mà sử dụng xong, bọn họ sẽ tiêu hao ít nhất 7-8 phần hồn lực, thế thì làm sao chiến đấu tiếp được nữa? Như thế còn không phải điên là gì? Chẳng lẽ hắn nghĩ bọn họ sẽ đứng yên chờ hắn đánh đến sao? Đái Hoa Bân phản ứng nhanh, mấy người còn lại cũng không chậm! Nhất thời bảy bóng người liên dạt về hai phía tránh xa phạm vi tấn công của chiêu Hoàng Kim Lộ kia. Có điều, cột sáng ba màu bay vọt đi được chừng hai thước thì biến mất. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại một lần nữa xuất hiện, bọn họ nào có sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ nào, cả hai thậm chí còn không có nắm tay sử dụng Hạo Đông lực, nhưng chỉ trong ngắn ngủi vài giây đã chạy qua được một nửa sàn đấu, đến ngay vị trí khi này đội của Đái Hoa Bân tản ra, đồng thời đánh về những hướng khác nhau. Kỹ năng Mô Phỏng hoàn hảo, nương theo Tinh Thần lực tăng lên, Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng sử dụng thành thạo kỹ năng này, nhất là sau khi bế quan, hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ được kỹ năng này, đồng thời niên hạn của nó cũng tăng lên, phạm vi sử dụng kỹ năng Mô Phỏng cũng từ đường kính ba thước tăng lên năm thước.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 132: Thi đấu (Hạ)

Thực tế, nếu Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông thật sự sử dụng Hoàng Kim Lộ thì ngay từ đầu, quang sáng đã lan tỏa đến hơn mười thước. Chẳng qua mấy người Đái Hoa Bân làm sao nắm rõ thông tin được? Có điều, muốn tránh khỏi phạm vi tấn công của Hoàng Kim Lộ thì biện pháp tốt nhất là dạt sang

hai bên. Bảy người Đái Hoa Bân đã làm rất đúng. Đái Hoa Bân, Vu Phong, Chu Lộ, Tà Huyền Nguyệt chạy về bên trái, còn Hoàng Sở Thiên, Thôi Nhã Khiết và Long Tường Dực thì vọt về bên phải. Lúc này đội hình bảy người của bọn họ đã hoàn toàn chia ra làm hai, hơn nữa theo tình hình này, bọn họ chỉ còn cách làm theo ý mình chứ còn bày trận gì nữa? Một quang sáng màu xanh nháy mắt nở rộ từ phía sau cả nhóm, vô số sợi tóc màu xanh lam hóa thành một cái lưới thật lớn bay nhanh về phía cánh phải, tích tắc sau, chiếc lưới ấy đã bao phủ hoàn toàn Hoàng Sở Thiên, Long Tường Dực và Thôi Nhã Khiết. Đúng, đây là hồn kỹ mà chị em Lam Tố Tố, Lam Lạc Lạc cùng liên hợp sử dụng, Phát Vồng (lưới chụp tóc). Bảy người bên phía Hoắc Vũ Hạo đồng loạt tấn công. Vũ hồn Thì Quang Nhắm Nhiểm Chung của Tào Cẩn Hiên lặng lẽ xuất hiện, Hồn Hoàn thứ hai của hắc lóe sáng, quang sáng kia không ngừng vận vẹo rồi phủ xuống người Hoàng Sở Thiên, Thì Quang Tỏa. * Thì Quang Nhắm Nhiểm Chung: thì quang – thời gian, nhắm nhắm – thấm thoát, chung – đồng hồ ~> đồng hồ thời gian thấm thoát trôi. Hoàng Sở Thiên từng là đồng đội của chị em Lam Tố Tố, Lam Lạc Lạc nên dĩ nhiên vô cùng hiểu rõ kỹ năng của hai người. Phát Vồng là Hồn Kỹ thứ nhất của chị em họ, mặc dù có lực khống chế rất mạnh nhưng nếu đủ sức thì vẫn có thể mạnh mẽ phá vỡ. Ngay khi hắc chuẩn bị sử dụng lực thì mọi thứ xung quanh dường như đều ngừng lại, cả bản thân hắc cũng ngỡ ngác đứng yên tại chỗ, đúng vậy, đây là tác dụng của Thì Quang Tỏa, thời gian bị khóa chặt. Tào Cẩn Hiên có thể trở thành đệ tử hạch tâm cũng chính nhờ vũ hồn Thì Quang Nhắm Nhiểm Chung có những Hồn Kỹ vô cùng hiếm thấy và đặc biệt này. Cho dù tu vi của Hoàng Sở Thiên hơn hắc hắc thì hắc vẫn có thể sử dụng Thì Quang Tỏa khóa chặt trong hai giây. Mà trong hai giây kia, Phát Vồng đã dư sức bao trùm bốn phía. Còn Long Tường Dực và Thôi Nhã Khiết thì càng không cần phải nhắc đến, cả hai bỗng nhiên cảm thấy đau đầu, tích tắc sau Phát Vồng đã phủ xuống. Hai người bọn họ đều là Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công, làm sao có sức mạnh như Hoàng Sở Thiên, lúc này muốn giãy giụa cũng không thể. Ngay cả Hoàng Sở Thiên sau khi tỉnh táo lại muốn vùng vẫy cũng đã trễ. Từng sợi tóc của chị em họ Lam dường như hóa thành từng mũi kim nhọn đâm vào những

điểm yếu của ba người. Đó cũng là Hồn Kỹ thứ hai của họ, Phát Thứ (thứ: đâm). Mặc dù Hoàng Sở Thiên là hồn sư rất mạnh nhưng hẳn là hệ Cường Công chứ không phải hệ Phòng Ngự, làm sao có thể chịu đựng nổi vô số mũi kim đâm thẳng vào cơ thể mình chứ? Ba trong số bảy người nhanh chóng bị loại khỏi vòng chiến, hơn nữa trong đó còn có một Hồn Tôn. Mà cách thức chiến đấu vừa rồi lại còn là đơn giản của đơn giản, quả thật không thể đơn giản hơn nữa. Các học viên còn lại của lớp 2 lần Mộc Cận đều ngăn người, làm sao có thể như thế được? Tất cả những chuyện này đều nhờ Hoắc Vũ Hạo không ngừng sử dụng kỹ năng của mình, đầu tiên là kỹ năng Mô Phỏng đánh lừa đối thủ, sau đó dùng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng trợ giúp chị em họ Lam định hướng vị trí tấn công cụ thể, kể đến là kỹ năng Tinh Thần Kiên Nhiều quấy rầy Long Tường Dực và Thôi Nhã Khiết. Tất cả đều diễn ra nối tiếp nhau một cách trôi chảy, hoàn toàn không có chút vấp vấp. Mà sau một loạt hành động, lúc này hẳn và Vương Đông, Tiêu Tiêu, Chu Tư Trần, bốn người cùng xông về phía mấy người Đái Hoa Bân. Đái Hoa Bân rống lên một tiếng thật lớn, quay đầu vọt về phía Hoắc Vũ Hạo, Chu Lộ thấy thế cũng phóng người chạy theo Đái Hoa Bân, Tà Huyền Nguyệt và Vu Phong nhanh chóng di chuyển theo hai đồng đội của mình. Mặc dù ba trong bảy người đã mất khả năng chiến đấu nhưng xét ra, bốn người bọn họ mới là thành phần trung tâm của cả đội. Dù sao đây cũng là đấu giao lưu, không thể có chuyện giết chết đối thủ, bên phía lớp 1 muốn khống chế ba người Hoàng Sở Thiên dĩ nhiên cũng phải tách ra ba người. Vậy thì nhóm bọn họ vẫn còn cơ hội. Đúng lúc này, Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu của Tiêu Tiêu lặng lẽ xuất hiện vang lên, tốc độ của bốn người bên lớp 2 nháy mắt liền giảm xuống. Ngay sau đó, một chiếc đỉnh thật lớn bỗng xuất hiện, tách ra làm ba – Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh. Hồn sư Vũ Hồn Song Sinh muốn đồng thời sử dụng hai Vũ Hồn đòi hỏi phải có kỹ xảo rất cao, cho dù là Vương Đông cũng không thể, sở dĩ Hoắc Vũ Hạo có thể sử dụng được cũng nhờ vào nguồn Tinh Thần lực mạnh mẽ của mình để song song khống chế hai vũ hồn, vậy mà lúc này Tiêu Tiêu có thể dễ dàng làm được. Có lẽ nhiều khi, trong nhóm ba người, cô bé thường bị hào quang rực rỡ của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông che lấp nhưng nói cách nào, cô bé cũng

là một hồn sư có Vũ Hồn Song Sinh. Ba cái đỉnh lớn nhanh chóng vây lấy bốn người Đái Hoa Bân. Không chỉ thế nó còn tách bốn người bọn họ với nhau, bởi vì nó xuất hiện ở ngay giao lộ di chuyển của bọn họ. Trong tình huống đang hành động với tốc độ cao mà đột nhiên bị chặn đường, tất nhiên sẽ bị tạm dừng. Huống chi Tiêu Tiêu còn ra tay dựa trên tin tức trả về từ Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng nữa. Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh sau khi tách ra làm ba phần liền đồng thời phát động Đỉnh Chi Chấn. Đái Hoa Bân vẫn không ngừng xông về trước nhưng ba đồng đội phía sau hắn đã bị Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh cản lại, lúc này chỉ còn một mình hắn đơn thân độc mã không ngừng chạy nhanh về trước, vậy mà bản thân hắn còn hồn nhiên không nhận ra tình hình. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng tiến về trước, Hoắc Vũ Hạo chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung nghênh đón Đái Hoa Bân, cũng ngay lúc này, bỗng dưng Vương Đông biến mất ngay sau lưng hắn. Đái Hoa Bân tuy đang bưng bưng ý chí chiến đấu nhưng đến lúc thật sự phải đấu với Vương Đông lại cực kỳ nghiêm túc. Hắn gầm nhẹ một tiếng, hai hồn kỹ thứ nhất và ba đồng loạt được sử dụng, Bạch Hồ Hộ Thân Chướng và Bạch Hồ Kim Cương Biến. Hồ trảo vừa vung lên, hơi thở sắc bén nháy mắt bùng nổ. Ba hồn kỹ đầu tiên của anh em Đái Thước Hành, Đái Hoa Bân đều giống hệt nhau, nhưng lúc này, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không còn cảm thấy áp lực khi đối mặt với Đái Hoa Bân nữa. Khí tức của Đái Hoa Bân có chút sắc bén hơn Đái Thước Hành nhưng làm sao có thể trầm ổn bình tĩnh như một ngọn núi lửa lặng lẽ không biết khi nào sẽ phun trào giống Đái Thước Hành được. Cộng thêm sự chênh lệch tu vi và kinh nghiệm chiến đấu, nếu hắn muốn đuổi theo anh trai của mình thì không chỉ đơn giản tăng tốc tu luyện về mặt tu vi được. Một tiếng hồ rống bỗng nhiên vang lên, ngay khi chỉ còn cách Hoắc Vũ Hạo chừng ba thước, Hồn Hoàn thứ hai trên người Đái Hoa Bân lóe sáng, một tia Bạch Hồ Liệt Quang Ba bay thẳng đến ngay trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Nhưng dưới sự trợ giúp của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, tất cả động tác của hắn làm sao có thể che giấu được? Hoắc Vũ Hạo khẽ nghiêng người trượt sang chừng ba thước, dễ dàng tránh được tia Bạch Hồ Liệt Quang Ba, đồng thời cả người cũng nương theo đó mà lấn đến gần Đái Hoa Bân. Đái Hoa Bân bỗng nhiên

cảm nhận được một hơi thở vô cùng sắc bén, hần theo bản năng đưa hồ tráo bên phải lên. - Keng. Một tia sáng nhàn nhạt màu vàng kim bỗng hiện ra rồi biến mất, cánh tay Đái Hoa Bân vì va chạm này mà tê rần rần, cả người bị ảnh hưởng thoáng dừng lại một chút. Đây là... Trát Dao của Vương Đông? Không hiểu tại sao sau lần va chạm này, lòng hần hơi cảm thấy bất an, nhờ tác dụng của kỹ năng Mô Phỏng nên hần không thể nào thấy được Vương Đông ra tay lúc nào? Như thế thì chiến đấu kiểu gì đây? Một đỡ hai? Vương Đông lại còn là một Hồn Tôn, ba Hồn Hoàn, tín niệm tất thắng của hần nháy mắt bị đả kích nghiêm trọng, hơn nữa hần còn phát hiện hồn lực của Vương Đông đã mạnh hơn trước rất nhiều, ban này vội vàng không kịp chuẩn bị nên hần đã chịu thiệt không nhỏ. Hàng loạt suy nghĩ phun trào như núi lửa trong đầu hần, mà trận chiến lại không vì thế mà dừng lại, vẫn liên tục như bình thường. Khi Trát Dao của Vương Đông đánh trúng tay Đái Hoa Bân thì hai tay của Hoắc Vũ Hạo cũng đánh vào ngực hần. Có thể thấy lúc này hai bàn tay của hần lấp lánh ánh sáng kim cương giống hệt như đeo một bao tay lấp lánh vậy. Hơi lạnh từ đầu di chuyển đến không ngừng dâng lên. Băng Đế Ngao! Tay phải của Đái Hoa Bân đỡ lấy công kích của Vương Đông, tay trái nâng cao đánh thẳng vào ngực Hoắc Vũ Hạo. Cánh tay của hần quả thật không dài hơn tay Hoắc Vũ Hạo là bao nhưng cộng thêm hồ tráo lại khác. Nếu Hoắc Vũ Hạo cứ tiếp tục tấn công thì ngực của hần chắc chắn sẽ bị hồ tráo xuyên thủng. Quyết định của Đái Hoa Bân rõ ràng là vô cùng chính xác, lúc này theo những gì hần biết, bất kể thế nào Hoắc Vũ Hạo cũng không mạnh bằng hần, cho dù hần được Vương Đông giúp đỡ thì một kích này Hoắc Vũ Hạo cũng chỉ có thể chọn né tránh. Chỉ cần Hoắc Vũ Hạo lùi lại thì hần có thể rút lui đợi các đồng đội của mình đến ứng cứu. Một đấu hai, quả thật hần không có bao nhiêu lòng tin chiến thắng được Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Nhưng thật bất ngờ, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không hề né tránh, tay hần đột nhiên xoay hướng vào trong, tay trái đánh vào bên ngoài cánh tay Đái Hoa Bân còn tay phải thì đánh vào bên trong. Đái Hoa Bân thấy thế liền vô cùng mừng rỡ, lòng thầm nghĩ, chính người muốn chết cũng không thể trách ai được. Hần tập trung toàn bộ hồn lực vào cánh tay trái của mình, cộng thêm sự tăng phúc từ kỹ năng Bạch Hồ Hộ

Thân Chương và Bạch Hồ Kim Cường Biến thế một kích này cho dù là hồn sư bậc Hồn Tông hệ Cường Công cũng không dễ dàng gì đỡ được. Nhưng, cảm giác vui sướng của hắn nháy mắt sau liền biến mất. Răng rắc... răng rắc. Tiếng xương vỡ giòn tan vang lên trong Đấu Hồn Khú. Cánh tay trái của Đái Hoa Bân nháy mắt biến dạng, hồ trảo chưa kịp chạm vào ngực Hoắc Vũ Hạo đã bị đánh gãy rời. Trong tích tắc đó, ánh mắt của Đái Hoa Bân chỉ còn mỗi sự kinh ngạc, giống như hắn hoàn toàn không ngờ đến chuyện vừa xảy ra. Hơn nữa, hắn cũng không cảm thấy đau đớn gì, bởi vì cũng nháy mắt đó, một luồng hàn khí kinh người nháy mắt được rót vào chân, đông cứng lấy dây thần kinh vừa bị đánh đứt của hắn. Kể đó Hoắc Vũ Hạo lách người, vai phải đánh vào lồng ngực Đái Hoa Bân, một tiếng “âm” thật lớn vang lên, cả người Đái Hoa Bân như một biên pháo bị bắn bay đi, không những thế, trong nháy mắt đó, quanh cơ thể hắn đã bị bao phủ một màn sương băng. Mọi chuyện chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi, tình hình nháy mắt đã có chuyển biến lớn vô cùng. Có ai ngờ được, cao thủ đứng đầu khối đệ tử năm hai, thậm chí là năm thứ ba vậy mà đối mặt với sự liên thủ của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại không thể trụ nổi ba giây. Mà lúc này, Chu Lộ, Vu Phong và Tà Huyền Nguyệt mới vừa thoát được sự ngăn cản của Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh, chạy đến ứng cứu. Chu Lộ vô cùng hoảng sợ chạy về phía Đái Hoa Bân, còn Vu Phong đang một lòng muốn báo thù rửa hận tức thì liền xông về phía Hoắc Vũ Hạo. Tà Huyền Nguyệt thì có chút do dự, đến khi hắn chuẩn bị ra tay thì Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh lại một lần nữa xuất hiện cản lấy hắn. Trên sàn đấu hiện nay, các thành viên của lớp 2 đều đã bị tách ra riêng lẻ đợi bảy người lớp 1 tấn công đến, bất cứ lúc nào cũng có thể chịu thua. Sự căm hận trong lòng Vu Phong đối với Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không hề kém hơn Đái Hoa Bân chút nào, nhất là sau khi cô bé có Hồn Hoàn thứ ba, càng làm cô bé tin tưởng vào thực lực của mình hơn. Một tiếng rống ngâm thật sắc bén vang lên, cô bé chạy như bay đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo.

DAOTIEUVU

Chương 133: Cường địch bỗng nhiên đánh tới.

Hồn Hoàn đầu tiên và thứ hai của cô bé lóe sáng, Hồn Kỹ Long Chi Hỏa, Long Chi Nộ đồng thời bùng nổ, cả người Vu Phong như rực cháy lên, trông giống hệt như một cục than đang bị lửa nóng thiêu đốt dữ dội vậy. Sắc mặt Hoắc Vũ Hạo không chút thay đổi, cứ thế nghênh đón cô. Đối mặt với Vũ Phong đang giương nanh múa vuốt tấn công, tay phải của hắn nhanh như chớp đánh mạnh về phía trước. Vẫn là chiêu Băng Đế Chi Ngao như cũ. Một chiêu trông như đơn giản kia nhưng lại có sự biến hóa vô cùng. Tuy lúc này Vu Phong đang trong trạng thái kích động, nhưng thực lực của cô bé tuyệt đối không yếu. Theo ý nào đó mà nói thì cô bé có phần giống Mã Tiểu Đào. Tuy rằng xúc động, nhưng khi chiến đấu, trí tuệ tuyệt đối không thấp. Cô bé giật mình phát hiện, dường như mình có làm gì cũng không thể tránh được một chiêu nhìn như rất đơn giản này của Hoắc Vũ Hạo. Nhất thời cô bé nắm chặt hai tay, đâm mạnh về phía tay phải của Hoắc Vũ Hạo. Bỗng nhiên xuất hiện một màn vô cùng quý dị, tay phải của Hoắc Vũ Hạo đang đánh ra đột nhiên biến mất. Một chiêu của Vu Phong liền đánh vào khoảng không, cũng ngay lúc này, tay phải của Hoắc Vũ Hạo chợt xuất hiện từ hư không, đánh mạnh vào phía trên hai nắm tay của cô bé. Xèo! Một tiếng động hết sức chói tai bất ngờ vang lên, giống như một cục than hồng bị ném vào trong một chậu nước đá vậy, màn sương mù dày đặc nháy mắt không ngừng bốc lên. Quầng sáng màu đỏ rực quanh Vu Phong, bắt đầu từ hai tay, bị dập tắt với tốc độ kinh người. Lúc này dù cô bé muốn sử dụng Hồn Kỹ thứ ba của mình cũng không kịp nữa. Nháy mắt sau, một tia sáng màu vàng kim chợt lóe lên, bắn thẳng về phía cô bé, cả người Vu Phong bị tia sáng kia đánh bay ra ngoài. Người vừa ra tay còn ai ngoài Vương Đông nữa. Có điều hắn đối xử với Vu Phong hoàn toàn khác khi tấn công Đái Hoa Bân, hơn nữa đây chỉ là so đấu giao lưu, nên Sí Dực Trát Dao của hắn mới không đánh thẳng lên Vu Phong. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên

ngiênng đầu sang một bên, đôi mắt lóe lên ánh sáng màu tím. Chu Lộ đang ở cách đó không xa bỗng kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống đất, máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng và mũi. Đái Hoa Bân đang định cưỡng chế cô bé sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ U Minh Bạch Hổ. Nhưng đã bị Hoắc Vũ Hạo dùng Linh Hồn Trùng Kích cắt đứt. Với tu vi cấp 29 của Chu Lộ, đối mặt với Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo, ngay cả lực ngăn cản cũng không có. Sau đó, Hoắc Vũ Hạo đưa mắt nhìn về phía Tà Huyền Nguyệt đang bị Tam Sinh Trấn Hồn Đình cầm chân. Sâu trong ánh mắt của Hoắc Vũ Hạo thoáng lộ ra một tia uy áp như muốn hỏi: “Còn muốn tiếp tục sao?” Nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông như ẩn như hiện ở phía sau hẳn, Tà Huyền Nguyệt khổ sở nuốt một ngụm nước bọt, gượng cười lắc đầu. Còn tiếp tục cái gì nữa? Hoắc Vũ Hạo quay mặt về phía sau, nhìn chằm chằm Chu Tư Trần mãi đến bây giờ vẫn còn chưa có cơ hội ra tay. Bất kể là Đái Hoa Bân hay Vu Phong đều có tu vi Hồn Tôn, nhưng khi đấu với Hoắc Vũ Hạo, ngay cả cơ hội ra đòn công kích lần thứ hai cũng không có, cả hai đều nháy mắt bị đánh bại. Tuy Tà Huyền Nguyệt tự cho mình là tài giỏi, nhưng mà hẳn không nghĩ thực lực của mình mạnh hơn Đái Hoa Bân. Mấy tháng không gặp, Hoắc Vũ Hạo giống như đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt, thay da đổi thịt vậy, dường như hẳn đã hoàn toàn mạnh hơn hẳn các bạn học đồng lứa. Tà Huyền Nguyệt vốn còn cho rằng đây là một trận chiến ngang tài ngang sức, thế nhưng nó lại chỉ diễn ra trong tích tắc, mà người thua lại là bọn họ. Mộc Cận đã sớm xem đến ngậy người, những gì Hoắc Vũ Hạo thể hiện ra không chỉ là sự chênh lệch thực lực, còn cả sự ung dung và bình tĩnh kia nữa. Cô thân là lão sư, vậy mà lúc nhìn thấy ánh mắt khi chiến đấu của hẳn cũng cảm thấy lạnh cả người. Đây là ánh mắt đầy cơ trí và bình tĩnh, dường như tất cả mọi việc đều nằm ở trong bàn tay của hẳn. Mà trên thực tế, trận đấu này quả thật hoàn toàn đúng như vậy. Từ khi Hoắc Vũ Hạo sử dụng kỹ năng Mô Phỏng Hoàng Kim Lộ đến khi trận đấu chấm dứt, bảy người lớp 1 ngay cả một nửa cơ hội phản công cũng không có. Bảy người lớp 1 từ đầu đến cuối đã chiếm ưu thế tuyệt đối. Thậm chí cả Đái Hoa Bân cũng không thể đỡ được một kích của Hoắc Vũ Hạo. Hồn lực của Đái Hoa Bân đã đạt đến cấp 39, tác dụng tăng phúc của mỗi kỹ năng cũng

không tầm thường, nhưng dù vũ hồn Bạch Hồ có mạnh như thế nào cũng không thể sánh được với Vũ Hồn Cực Hạn Băng Bích Đế Hoàng Hạc. Bản thân kỹ năng Băng Đế Chi Ngao đã rất mạnh, cộng thêm bản thân Hoắc Vũ Hạo đã được rèn luyện và cải thiện rất nhiều lần, cấp bậc hoàn toàn không kém các con cháu thế gia được thiên tài địa bảo tắm bổ nữa. Và quan trọng hơn, sau lưng hắn còn có Vương Đông. Hiện nay hồn lực của Vương Đông cũng đã cấp 36, so ra không kém Đái Hoa Bân là bao. Cộng thêm tu vi cấp 30 của Hoắc Vũ Hạo, cả hai hợp lại tạo thành Hạo Đông lực thì còn có thể tầm thường sao? Cho dù là cường giả bậc Hồn Tôn muốn lấy cứng đối cứng, đỡ lấy Băng Đế Chi Ngao của Hoắc Vũ Hạo, cũng chỉ là tự tìm đường chết. Trận đấu này kết thúc thậm chí còn nhanh hơn dự đoán của Hoắc Vũ Hạo. Hắn và Vương Đông liếc mắt nhìn nhau, cả hai lại quay sang nhìn Tiêu Tiêu vừa thu hồi Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh và Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu. Cả ba người đều cảm thấy, trận đấu này dường như quá đơn giản. Bọn họ còn chưa kịp ra sức thì trận đấu đã kết thúc. Mà đối thủ của bọn hắn đều là những cường giả trong số bạn học cùng tuổi! Càng như vậy, bọn họ lại càng cảm thấy được chỗ tốt khi được tham gia vào cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. Cộng thêm lần bề quan tâm tới con đường tương lai của mình đã làm bản thân cả ba thay đổi không ít. Mà lúc này, vẻ mặt của Chu Tư Trần, Tào Căn Hiên và chị em họ Lam không chỉ còn đơn thuần là hưng phấn nữa mà phải nói là kinh ngạc. Bốn người liếc mắt nhìn nhau rồi lại nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo, ánh mắt nhìn một người bạn bình thường thoáng cái tăng thêm kính sợ. Hoắc Vũ Hạo dựa vào Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng mà hướng dẫn bọn họ tấn công một cách thần kỳ. Từ nãy đến giờ, bọn họ chỉ làm mỗi việc đơn giản là sử dụng hồn kỹ dựa theo tiêu tấu và tốc độ mà Hoắc Vũ Hạo thông báo, như vậy là đủ rồi. Nhất là Tào Căn Hiên, bản thân hắn cũng là một hồn sư hệ Khống Chế, nên hắn càng đặc biệt nhạy cảm hơn, lúc này hắn đã hiểu thế nào mới là khống chế. Hai chữ “khống chế” kia không đơn thuần là khống chế đối thủ mà còn phải khống chế cả đồng đội của mình nữa. Có một đội trưởng mạnh mẽ như thế này dù phải khiêu chiến vượt cấp hắn cũng tự tin nắm chắc phần thắng. Chị em Lam Tổ Tổ Lam Lạc Lạc nghe Hoắc Vũ Hạo nói thế liền thu lại hồn kỹ, ba

người Hoàng Sở Thiên, Thôi Nhã Khiết và Long Tường Được đang bị nhốt trong đó cũng được thả ra. Chu Y bước chầm chậm về phía Hoắc Vũ Hạo, cô nhìn Mộc Cận đang ngăn người đứng đó không xa, lòng cô lúc này không hề cảm thấy thích thú mà chỉ đơn giản là tự hào. Cô thân là một lão sư, có được đệ tử giỏi như vậy làm sao không cảm thấy tự hào cho được? - Mộc lão sư, nhớ bảo đệ tử của mình làm vệ sinh cho sạch sẽ. Còn nếu cô thấy có thể đánh bại đệ tử của ta thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến lớp 1 của ta mà khiêu chiến. Chu Y nói xong liền ngẩng đầu xoay người bước đi với vẻ mặt kiêu ngạo. Còn Mộc Cận bên kia vừa bình tĩnh lại, nghe xong câu nói ấy lại tái mặt. Hoắc Vũ Hạo thấy thế khẽ mỉm cười, thật ra hẳn rất thích Chu lão sư như thế này. Tính tình Chu lão sư có vẻ khắc nghiệt nhưng nhờ thế mới đốc thúc hẳn không ngừng tu luyện, vì thế hẳn mới có thể từng bước trở nên mạnh mẽ. Hơn nữa hẳn biết, Chu Y nghiêm khắc chỉ là vẻ bề ngoài, thật lòng cô rất quan tâm đệ tử của mình, hẳn dám chắc ở học viện này không ai bao che khuyết điểm của đệ tử dữ dội hơn Chu Y. Được trở thành đệ tử thật sự của cô thì chắc chắn cả đời cũng sẽ không quên được vị lão sư tốt như vậy. Mà lúc này không chỉ có Chu Y ngẩng đầu kiêu ngạo, mà tất cả học viên lớp 1 năm hai đều ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, đây chính là cái gọi là nở mày nở mặt. Trận này lớp bọn họ không những thắng mà còn thắng rất đẹp, cảm giác vui sướng này khiến bọn họ rất muốn chạy ủa sao sân cùng chiến đấu với các người bạn của mình. Trong một góc khuất gần sàn đấu, chủ nhiệm Đỗ Duy Luân đã hoàn toàn đại ra. - Nó thực sự chỉ mới có hai Hồn Hoàn sao? Là Đại Hồn Sư sao? Viện trưởng, sao ta lại có cảm giác nhìn không thấu được cậu bé Hoắc Vũ Hạo này. Ngôn Thiển Triết mỉm cười nói. - Đâu chỉ mình ngươi có loại cảm giác này? Ngay cả sư phụ của ta cũng phải khen ngợi thực lực của hẳn. Mà quan trọng hơn nữa chính là đứa nhỏ này chẳng những có thiên phú, hơn nữa khả năng phân tích khi chiến đấu lại càng mạnh hơn. Cứ chờ xem, ba đến năm năm nữa, chắc chắn nó sẽ là một nhân vật nổi bật trong nhóm đệ tử trẻ tuổi. Theo ta thấy, ban này nó và Vương Đông liên thủ với nhau, e là còn chưa dùng đến 1 nửa thực lực nữa. Đỗ Duy Luân nói với vẻ tán thưởng. - May là lúc trước ngài đã chú ý đến nó, nếu không đã bị hệ Hồn Đạo cướp đi một nhân tài tuyệt vời như vậy

rồi. Ngôn Thiệu Triết phát tay ngắt lời, thở dài một tiếng nói. - Vì chuyện này mà ta đã nợ hệ Hồn Đạo một nhân tình rất lớn. Bắt đầu từ năm học này, đệ tử năm ba sau khi thông qua sát hạch sẽ để hệ Hồn Đạo tùy ý lựa chọn. Kể đến dựa theo nguyện vọng của đệ tử, những ai đồng ý vào hệ Hồn Đạo thì cứ để bọn nó sang đấy. Đỗ Duy Luân nghe xong liền chấn động. - Viên trưởng, nếu làm như vậy thì bên hệ chúng ta sẽ bị mất đi không ít nhân tài. Ngôn Thiệu Triết thở dài một tiếng nói. - Lão sư nói rất đúng, là do ta làm việc không quyết đoán. Gần đây ta cũng đã hiểu rõ, hai hệ Vũ Hồn và Hồn Đạo vốn là người một nhà. Hơn nữa, nghe Vương Ngôn tường thuật lại trận thi đấu và phân tích của hắc xong thì ta không thể thừa nhận nữa. Nương theo sự phát triển của Hồn Đạo Khí thì vận mệnh của giới Hồn Sư đã bắt đầu thay đổi. Nếu chúng ta cứ tiếp tục bảo thủ thì sớm hay muộn gì chúng ta cũng sẽ bị người khác vượt qua. Vì vậy thời gian này chúng ta cần phải thay đổi. Đỗ Duy Luân dường như còn chưa hiểu rõ, Ngôn Thiệu Triết vỗ vỗ vai lão. - Cứ làm theo những gì ta nói đi. Nếu vẫn chưa rõ thì lát nữa tìm Vương Ngôn, nghe hắc nói một chút người sẽ minh bạch ý tứ của ta. Sau khi Vương Ngôn dẫn đội trở về, liền ở lì trong phòng không ra, dù có đi ra thì cũng chỉ đi vào Tàng Thư Lâu ở trong Hải Thần các. Trông hắc giống như một tên ăn mày không ngừng hấp thu những thi thức mà trước kia hắc có mong muốn cũng không có được. Ngay lúc hai người bọn họ trò chuyện với nhau thì từ trên không trung chợt vang lên một giọng nói vô cùng quý dị. - Huyền Tử, người bước ra đây cho lão phu. Giọng nói này tuy không lớn nhưng vô cùng mạnh mẽ, sau khi nó vang lên, trong tai mỗi người nghe thấy bỗng âm âm dậy sóng, giống như có một tia sấm sét nổ lên ngay trong tai vậy. Càng khủng bố hơn tiếng nói này len lỏi đến hết mọi ngõ hẻm của học viện Sử Lai Khắc, khiến học viện Sử Lai Khắc như bị một đám mây đen bao phủ vậy. Ngôn Thiệu Triết biến sắc, trầm giọng nói. - Không ổn, có cường địch đến, Duy Luân, người lập tức lệnh cho toàn bộ đệ tử trở về phòng học không được ra ngoài, ta đi trước một bước. Ngôn Thiệu Triết vừa nói xong thì thân thể liền nhoáng lên một cái, lúc sau đã xuất hiện ở phía xa xa, mục tiêu cũng không phải là hướng giọng nói kia vang lên mà chính là Hoắc Vũ Hạo vừa mới ra khỏi Đấu Hồn Khu. Cũng may Hoắc Vũ

Hạo chưa đi xa lắm, bất ngờ nghe thấy giọng nói quái dị kia cũng không kiềm được mà kinh hoảng. - Tinh Thần lực thật mạnh, đây là người phương nào? Hình như là đến tìm Huyền lão? Vương Đông ở bên cạnh hần cũng biến sắc, nhưng ẩn sâu trong đáy mắt hần lại mơ hồ lóe lên một tia sáng màu vàng ánh kim. So sánh với hai người bọn họ, những đệ tử có tu vi thấp hơn đã chịu không nổi, cả đám sắc mặt trắng bệch, thậm chí còn có người lão đảo muốn ngã xuống đất. - Vũ Hạo cẩn thận, chủ nhân của giọng nói này là cường giả có cùng cấp bậc với mấy trưởng lão trong Hải Thần các. Rất mạnh. Thiên Mệnh ở bên trong Tinh Thần Hải của hần lên tiếng nhắc nhở, giọng nói còn đặc biệt nghiêm túc nữa, a không chỉ hần mà ngay cả Băng Đế, Y Lai Khắc Tư dường như cũng có xu hướng thức tỉnh. Hoắc Vũ Hạo thậm chí còn có thể cảm giác được một loại không khí khẩn trương ở trong Tinh Thần Hải của mình. Cũng ngay lúc này, một luồng sáng màu trắng bỗng nhiên bay lướt đến, bao phủ lấy ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu. - Không cần phản kháng, ta đưa ba người các con lên trên Hải Thần đảo. Giọng nói của Ngôn Thiệu Triết vang lên bên tai ba người. Ngay sau đó bọn hần liền cảm thấy giống như được cưỡi mây lướt gió, xung quanh cơ thể chỉ còn một màn sáng màu trắng. Mà Chu Y vốn đang đứng ở ngay cạnh bọn họ và mấy đệ tử lớp 1 chỉ thấy từ đâu xuất hiện một quang sáng màu trắng, sau đó ba người Hoắc Vũ Hạo biến mất, kể đó thì nghe thấy tiếng của Ngôn Thiệu Triết. Chu Y vội nói. - Mọi người không cần phải hoảng, lập tức theo ta trở về phòng học. Trong học viện Sử Lai Khắc này, nơi nào là an toàn nhất? Dĩ nhiên là Hải Thần các ở trên đảo Hải Thần rồi - Độc lão quái, là người sao? Đúng lúc này, giọng nói hùng hậu của Huyền lão vang lên ở trên không trung của học viện Sử Lai Khắc. Một cột sáng màu vàng chợt dâng lên, ánh sáng ấy không ngừng lan tỏa bao phủ lấy cả học viện. Không chỉ thế, trong khu vực của học viện Sử Lai Khắc còn mơ hồ bạo phát mấy cỗ khí thế vô cùng mạnh mẽ nữa. Các luồng khí tức này điên cuồng phóng lên cao giống như là từng luồng sóng điện vậy. - Tốt, tốt, hay cho một cái học viện Sử Lai Khắc. Sao? Muốn ý đồ đồng hiệp yếu à? Các người có nhiều người thì chúng ta cũng sẽ có nhiều người. Từ bên ngoài học viện Sử Lai Khắc không ngừng xuất hiện từng luồng sáng

cực kỳ mạnh mẽ, chỉ trong tích tắc đã xuất hiện ít nhất hai mươi luồng sáng khác nhau, tất cả đều lơ lửng đứng ở không trung. Nhất là một cột sáng màu xanh sẫm đứng đầu, nó không chỉ lớn mà còn hào quang còn vô cùng rực rỡ, gần như che lấp hết tất cả những cột sáng ở phía sau. Huyền lão lặng lẽ xuất hiện phía trên đảo Hải Thần, lúc này lão cũng không quên cầm bình rượu uống một hớp, lạnh lùng nói: - Vậy thì thế nào? Độc lão quái, người định khai chiến với học viện Sử Lai Khắc chúng ta sao? Bên trong cột sáng màu xanh sẫm từ từ xuất hiện một bóng người. Đó là một ông lão đáng người cao lớn, mái tóc màu xanh lá cây đậm rối tung ở sau lưng. Nhưng có chút buồn cười chính là ở trên đỉnh đầu của lão lại không hề có một sợi tóc, chính là một lão già hói. Ông lão già có gương mặt hồng hào như là trẻ con, thậm chí còn không có bao nhiêu nếp nhăn. Điểm duy nhất giúp người ta nhìn ra tuổi của lão chính là trong ánh mắt có cùng màu giống mái tóc của lão lộ ra vẻ tang thương vô cùng. Hơn hai cột sáng sau lưng lão cũng dần dần hiện ra bóng người. Những người kia đều có tướng mạo khác nhau, nhưng tất cả đều có thể dựa vào tu vi của mình mà lơ lửng trên không trung, bấy nhiêu đã đủ thấy những người đến đây đều là cường giả mạnh mẽ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 134: Tông Chủ Bản Thể Tông – Độc Bất Tử (Thượng)

Phải biết nếu không phải là hồn sư có vũ hồn có thể phi hành thì cho dù là cường giả cấp bậc Hồn Thánh cũng chỉ có thể phi hành trong thời gian ngắn. Chỉ có cường giả có tám Hồn Hoàn trở lên thì mới có thể tự do lơ lửng trên không như thế. Tới cấp bậc Phong Hào Đấu La thì có thể dựa vào Hồn Lực cường đại mà phi hành trong thời gian dài. Có nghĩa là trên không trung lúc này có hơn hai mươi người có tu vi ngoài tám Hồn Hoàn. Dám cả gan chủ động đến tận cửa Học Viện Sử Lai Khắc để gây sự, nếu không đủ thực lực là chuyện không thể nào. Những người này rõ ràng là không có ý

tốt mà. Bên trong Học Viện Sử Lai Khắc, từng bóng người cũng từ từ bay lên, không biết có bao nhiêu học viên đang ở trong các tòa Giáo Học Lâu kia đang len lén ghé đầu vào cửa sổ chăm chú nhìn lên bầu trời phía xa. Cảnh tượng những cường giả đỉnh cấp giăng co không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy. Cho dù là các đệ tử nội viện cũng là lần đầu tiên. Rất nhanh cả học viên nội, ngoại viện đều khiếp sợ khi phát hiện ra đã có ba mươi mấy người của học viện bay lên không trung, mà số lượng lại càng lúc càng nhiều thêm. Người đứng đầu chính là Huyền lão. Huyền lão không chút lo lắng, lạnh nhạt nói: - Độc lão quái, hôm nay ngươi bày trận lớn như thế rốt cuộc là muốn làm gì? Bản Thể Tông các người xuất thế liền muốn tìm Học Viện Sử Lai Khắc chúng ta gây sự sao? Ba chữ Bản Thể Tông kia vừa vang lên, một vài sư phụ trẻ tuổi đang lơ lửng phía sau Huyền Lão liền biến sắc. Khó trách, đối phương không chút kiêng nể gây sự ở đây, không ngờ là cường giả của Bản Thể Tông. Học viện Sử Lai Khắc và Bản Thể Tông có thể đặt ngang hàng với nhau, dĩ nhiên đối phương cũng không phải tầm thường. Người bị Huyền lão gọi là Độc lão quái liền hừ một tiếng, hai mắt nhìn thẳng về trước. - Huyền Tử, ngươi biết rõ mà còn cố giả vờ. Như thế nào, chuyện ngươi làm không lẽ ngươi đã quên? Huyền lão nghe xong liền cười phá lên: - Quên, quên cái gì? Không phải chỉ là dạy dỗ hai thằng nhóc thôi sao? Người đi hỏi bọn chúng, chúng dám làm trò trước mặt lão phu, không phải ta còn để cho khuôn mặt nhăn nhoe ngươi vài phần mặt mũi thì ngươi nghi bọn chúng còn có thể sống sót mà trở về sao? Độc lão quái tức giận hừ một tiếng: - Thúi lắm, thúi lắm. Người đánh người trong Tông Môn ta, lại còn dám nói năng đầy lý lẽ như thế, hôm nay lão không thể bỏ qua cho nhà ngươi. Cho lão phu nhìn xem, cái gan này của ngươi từ đâu mà có. Nói xong lão liền nổi giận gầm lên một tiếng, một luồng ánh sáng màu xanh đậm chọt phóng lên cao nhuộm nửa bầu trời thành một màu xanh. Thân hình lão trong nháy mắt bành trướng phóng to lên gấp mười lần, làn da màu xanh nhô lên giống như đá hoa cương. Chỉ còn nửa mình dưới là còn chiếc quần đùi che lấp bộ vị yếu hại. Hiển nhiên chiếc quần đùi kia đã qua đặc chế nếu không cũng đã bị thân hình khổng lồ này làm rách. Kinh khủng nhất chính là Hồn Hoàn trên người hắn, hai vàng, hai tím, hai đen, ba đỏ.

Những ba Hồn Hoàn mười vạn năm. Vũ Hồn này phóng ra toàn bộ không khí xung quanh dường như bị chấn nát. Ánh mắt Huyền Lão ngưng trọng thét dài lên một tiếng, một luồng ánh sáng màu vàng cũng từ trên người lão lan rộng ra, khí tức mạnh mẽ bùng phát lên. Ánh sáng màu vàng này đồng dạng cũng nhuộm lên bầu trời phía trên Sử Lai Khắc. Màu vàng cùng màu xanh biếc trên không trung phân biệt rõ ràng. Nhưng so với Độc lão quái, Hồn Hoàn của lão hơi kém hơn một chút, hai vàng, hai tím, bốn đen, một đỏ, Hồn Hoàn mười vạn năm lão chỉ có một cái. Điều này cũng có nghĩa hồn cốt mười vạn năm lão cũng ít hơn hai cái so với Độc lão quái bên kia. Biến hóa của Huyền lão cũng không nhỏ chút nào, sau khi được ánh sáng màu vàng bao phủ. Một tiếng trầm đục chọt vang lên trên không trung, cả đám cường giả Bản Thể Tông liền lui về phía sau hơn trăm mét. Sau khi ánh sáng màu vàng lan rộng ra thì Huyền Lão đã biến thành một hình dạng khác. Thân dê, mắt ở dưới nách, răng hổ móng vuốt người, quái vật với một đôi sừng trâu đột ngột xuất hiện. Chiều cao hơn ba mươi thước, nói về kích thước thì càng hùng tráng hơn so với Độc lão quái. Màu vàng tỏa ra, chín cái Hồn Hoàn hóa thành chín cái vòng sáng trên đôi sừng dài trên dưới năm thước. Lúc này ba người Hoắc Vũ Hạo đã được Ngôn Thiểu Thiết dẫn tới bên ngoài Hải Thần Các. Ngôn Thiểu Thiết lo lắng nhìn thoáng qua tình huống trên không trung sau đó nói với ba người Hoắc Vũ Hạo: - Các con nhanh đi vào trong Hải Thần Các đi. Cho dù là chuyện gì cũng không được ra ngoài. Biết chưa? - Dạ!. Ba người vội vàng đáp ứng một tiếng. Đối với những phát sinh trên bầu trời đã khiến cho bọn hắn tràn ngập khiếp sợ. Đây là lần đầu tiên bọn hắn chứng kiến bộ dạng Huyền lão sử dụng toàn bộ thực lực. - Không cần vào trong các. Cứ đứng ở ngoài cửa mà xem. Một giọng nói ôn hòa chọt vang lên trong tai Ngôn Thiểu Thiết và ba người Hoắc Vũ Hạo. Ngôn Thiểu Thiết thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Hải Thần các rồi cúi người hành lễ, sau đó hóa thành một luồng sáng màu trắng bay lên không trung. Lão thân là viện trưởng hệ Vũ Hồn, uy nghiêm học viện Sử Lai Khắc bị khiêu khích làm sao có thể thiếu lão được? Không thể nghi ngờ, chủ nhân của giọng nói ôn hòa kia chính là Mục lão. Có Mục lão ở đây, ba người Hoắc Vũ Hạo hiển nhiên không còn nguy hiểm nào. Vương

Đông thấp giọng nói: - Lúc này Huyền lão phát ra chính là Vũ Hồn chân thân khi đạt bảy Hồn Hoàn mới có thể thi triển ra sao? Nhìn qua trông thật sự rất mạnh a! Còn cái người xanh biếc kia làm sao mà thành? Vũ Hồn hẳn không lẽ là một loại Cự Nhân huyết mạch viễn cổ sao? Hoắc Vũ Hạo hiển nhiên không thể trả lời vấn đề của Vương Đông, nhưng mà Mục lão thì có thể. Giọng nói ôn hòa của Mục lão lại vang lên: - Các con đang nhìn thấy không chỉ đơn giản là Vũ Hồn Chân Thân. Đó chính là bản thân của Vũ Hồn, khi tu vi trên cấp 95, dùng hồn lực rót vào Vũ Hồn Chân Thân sẽ thể hiện ra được uy lực thế này. Chỉ có Siêu Cấp Đấu La mới có thể làm được. Còn người gọi là Độc Bất Tử kia là tông chủ của Bản Thể Tông, Vũ Hồn của lão cũng chính là bản thân lão. - Bản Thể Tông? Chẳng lẽ.... Nghe được ba chữ Bản Thể Tông kia, Hoắc Vũ Hạo nhất thời chấn động, đồng thời hẳn liên tưởng đến sự việc lúc trước ở thành Tinh La. Mục lão nói tiếp: - Không sai, không thể nghi ngờ, bọn họ là vì con mà đến. Một người vừa có được Vũ Hồn Bản Thể lại có được Vũ Hồn Cực Hạn, loại thiên tài này đáng giá để đến đây một chuyến. Hơn nữa bọn họ còn có một nhân tố khác. Vũ Hạo, lão phu ta cũng không muốn gặt con, Bản Thể Tông đã nghiên cứu về Vũ Hồn Bản Thể hơn vạn năm, có thể nói là đương thời không ai có thể so sánh được. Ta tin là bọn họ có biện pháp để cho Vũ Hồn Linh Mâu của con có thể giác tỉnh lần thứ hai, làm cho Linh Mâu càng cường đại hơn. Nếu con lựa chọn rời đi, học viện cũng sẽ không trách con. Nếu con lựa chọn lưu lại, con hẳn có thể nhận ra được học viện cũng sẽ toàn lực bồi dưỡng con. Ở phương diện Vũ Hồn Cực Hạn, học viện chiếm ưu thế hơn một ít. Quyết định như thế nào, con hãy cho ta một đáp án cho chúng ta và Bản Thể Tông đàm phán. Nghe xong lời nói của Mục lão, Hoắc Vũ Hạo không chút do dự nói: - Mục lão, vì con mà đã học viện đã thêm một phiền toái. Nhưng bất kể thế nào thì con cũng sẽ không rời khỏi học viện, con là một trong Sử Lai Khắc Thất Quái, chỉ cần học viện không từ bỏ con thì con vĩnh viễn là một thành viên của Sử Lai Khắc. Hơn nữa, con đã có Tông Môn. Con là đệ tử Đường Môn, làm có thể thay đổi Tông Môn của mình chứ? Lúc trước nếu không có Tiểu Nhã sư phụ cùng Đại sư huynh thì không chừng con đã chết ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm rồi. Trừ Đường Môn và học

viện Sử Lai Khắc con sẽ không gia nhập vào một nơi nào nữa. - Đứa trẻ ngoan. Giọng nói của Mục lão càng thêm hiền hòa, trong hiền hòa cũng mang theo một phần kiên định. Đúng lúc này, một tiếng nổ đinh tai nhức óc chột vang lên trên không trung. Tông chủ Bản Thể Tông cùng Huyền lão đã bắt đầu động thủ. Phạm vi trăm dặm trên trời đều bị bọn họ đánh nhau mà biến sắc, một bên là màu vàng thâm trầm, bên kia là một màu xanh khí phách. Mỗi màu đều chiếm một phần trời xanh, vị trí hai màu giao nhau là nơi Huyền lão cùng Độc bất tử chiến đấu. Đây mới đúng là một hồi so đấu khủng bố thiên địa đều biến sắc a. Giữa không trung, chỉ thấy Thao Thiết Thần Ngưu do Huyền lão biến thành ngang nhiên phóng tới trước, màu vàng phía sau con sóng lớn oanh kích về phía Độc Bất Tử. Độc Bất Tử biến thành một người không lồ màu xanh sải bước chạy băng băng trên hư không, không một chút yếu thế mạnh mẽ nghênh đón. Ầm ầm... Hai người như đâm vào nhau trên không trung. Trong nháy mắt này, bất kể là cường gia học viện Sử Lai Khắc bên này hay Bản Thể Tông bên kia, toàn bộ đang lơ lửng trên không đều nhanh chóng hạ xuống mặt đất. Áp lực khủng bố trong nháy mắt như trời giáng xuống kéo dài trăm mét đến gần mặt đất mới bắt đầu tiêu tán. Đây không phải là vì lực lượng của hai đại cường giả trên không trung không mạnh mà là do bọn họ cố ý không chế hậu quả. Dù sao ai cũng không muốn bị liên lụy đến người trong nhà. Hơn nữa nhìn qua Độc Bất Tử cũng không phải quyết chiến sinh tử với Huyền lão. Mặc dù như thế nhưng thân hình ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, Tiêu Tiêu như lung lay sắp ngã, sắc mặt tái nhợt. Uy áp kinh khủng kia giống như trời sập xuống. Đây chính là quyết đấu của Cường giả đỉnh cấp sao? Hóa ra là lực lượng của con người có thể đạt đến mức độ khủng bố như vậy. Sâu trong đáy mắt của Hoắc Vũ Hạo cũng tràn đầy rung động, từ trước đến nay hẳn cũng không nghĩ đến lực lượng Hồn sư lại có thể đạt đến mức như thế. Như thế này đã vượt ra xa khỏi hiểu biết của hắn. Hai cường giả bậc Hồn Đế là Mã Tiểu Đào, Đái Nhược Hành, hắn đã từng gặp, tuy mạnh hơn hắn rất nhiều nhưng vẫn còn nhìn thấy được sự chênh lệch. Còn Huyền lão và tông chủ Bản Thể Tông lại khác, Hoắc Vũ Hạo thật sự không thể theo kịp các đòn tấn công của hai người bọn họ, càng không cảm thụ được cấp độ chênh

lệch như thế nào. Mục lão vẫn không có lên tiếng, cũng không giảng giải cho bọn chúng điều gì. Tùy ý cho ba người yên lặng chăm chú nhìn lên không trung. Sở dĩ lão để bọn nhỏ bên ngoài mà không phải tiến vào Hải Thần Các chính là để cho bọn chúng nhìn xem trận chiến kinh thiên này, trên Đấu La Đại Lục không biết bao nhiêu năm mới có một lần, đối với Hồn Sư trẻ tuổi mà nói, phần kiến thức này cũng là một kinh nghiệm quý giá!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 134: Tông Chủ Bản Thể Tông – Độc Bất Tử (Trung)

Giữa không trung, màn va chạm giữa hai cường giả trông giống như một màn pháo hoa vô cùng rực rỡ. Quầng sáng màu xanh sẫm phía sau Độc Bất Tử đã hóa thành những xoáy nước thật lớn. Mà ánh sáng màu vàng trên lưng Huyền lão nháy mắt hóa thành từng viên tròn be bé, bay thẳng về phía xoáy nước màu xanh như một trận mưa sao băng. Hồn Kỹ dạng mưa sao băng thế này Hoắc Vũ Hạo đã gặp qua không ít, trong đó thì Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ của Mã Tiểu Đào là mạnh nhất, và cả Bạch Hồ Lưu Tinh Vũ của Đái Thước Hành nữa. Nhưng nói cho cùng, hai kỹ năng đó đều mô phỏng theo dạng mưa sao băng vì phạm vi sử dụng của nó chỉ khoảng chừng vài trăm thước vuông. Mà lúc này, kỹ năng mưa sao băng của Huyền lão lại khác, nó thật sự là một cơn mưa sao băng danh xưng với thực. Nó ùn ùn kéo đến, bay lướt đi, căn bản không thấy điểm dừng, dường như nó muốn xé rách cả bầu trời vậy. Nhưng Độc Bất Tử đúng thật cường đại, xoáy nước màu xanh lục trên không trung bỗng hóa thành dạng phễu, sau đó để mặc cho những viên ánh sáng tròn tròn be bé đập thẳng vào. Mà những viên ánh sáng be bé đó sau khi rơi xuống đất liền biến mất. Chính trong lúc này, hai người liền chuyển sang thế giằng co, Độc Bất Tử hóa thành người khổng lồ màu xanh giơ tay nắm lấy đôi sừng trâu của Huyền lão, nhưng dựa vào góc lực của hai người, e là khó mà làm khó đối phương được. Quầng sáng trên người hai người nhấp nháy lúc sáng lúc tối, bản thể của cả hai bị vây gần như bất động. Cạnh hai người bỗng nhiên xuất hiện từng đốm sáng màu đen, bên trong đốm sáng màu đen lại là những điểm sáng be bé. Thứ kia rõ ràng chính là khe hở không gian. Nương theo lực lượng của bọn họ, các đốm sáng màu đen đó càng lúc càng xuất hiện nhanh và nhiều, gần như che kín hết một phần cạnh bọn họ, không những thế, nó lại còn có xu hướng khuếch tán ra bên ngoài nữa. - Độc Bất Tử, ngươi là một lão già điên khùng... Giọng nói của Huyền lão chột vang lên trên không trung. Độc Bất Tử cười to nói: - Ngươi mới là lão già điên. Ta cũng không rảnh mà ôm lão già ngươi cùng chết. Chúng ta cùng nhau dừng tay. Giữa không trung bỗng

vang lên một tiếng xé rách vô cùng chói tai, những đốm sáng màu đen kia bỗng tán loạn, hóa thành vô số điểm sáng bay đi bốn phía. Những nơi điểm sáng màu đen đi qua, bất kể là viên sao băng màu vàng của Huyền lão hay xoáy nước màu xanh lục của Độc Bất Tử đều bị nó cuốn trôi mất, những điểm sáng ấy bay thêm một đoạn rất xa mới dần dần biến mất. Lúc này Độc Bất Tử và Huyền lão cũng đã tách ra, cả hai cách nhau có đến cả cây số, năng lượng của hai người lại một lần nữa ngưng hình, tạo thành thể giăng co của hai màu vàng và xanh sẫm. - Nhiều năm không gặp, Huyền Tử, không ngờ người tiến bộ cũng không ít. Độc Bất Tử hừ một tiếng. Huyền lão lạnh lùng nói: - Người cũng vậy, lão quái vật người sao còn chưa chịu chết? Độc Bất Tử giống như vừa bị ai chạm đến nghịch lân, hét lên: - Thúi lắm, ta làm sao có thể chết được? Người bảo ta già? Người nhỏ hơn ta bao nhiêu tuổi chứ hả? Cùng lắm là hai mươi thôi. Người chưa chết thì làm sao ta có thể chết? Ta đây muốn sống thêm 100 năm cũng chẳng có vấn đề gì. Huyền lão khinh thường nói: - Người có giỏi thì sống thêm cả ngàn năm nữa. Như thế mới xứng danh con rùa già ngàn năm. À, cộng thêm cái màu da của người, thật giống nha. - Người muốn chết... Độc Bất Tử giận dữ, hai tay lại xoay bàn tay, xoáy nước màu xanh phía sau lão nháy mắt co rút lại, nhanh chóng thu vào. Ánh sáng màu xanh lá cây sẫm quanh cơ thể lão dần dần trở nên trong suốt, và thể tích cũng tăng vọt, nháy mắt sau, cơ thể của lão tăng lên trên trăm mét, quanh cơ thể lão lại một lần nữa xuất hiện những điểm sáng màu đen ban nãy. Nhưng so với những khe không gian ban nãy của Huyền lão thì nhỏ hơn một lúc, có điều lại dày đặc hơn. Ánh mắt Huyền lão thoáng cái liền trở nên nghiêm túc, quầng sáng màu vàng phía sau lão vụt tắt, cả người cũng bắt đầu tăng vọt. Độc Bất Tử đang cực kỳ tức giận Huyền lão, hai tay giơ lên trời đột nhiên làm ra một động tác đập xuống. Nhất thời, ngay đỉnh đầu Huyền lão xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu xanh thật lớn, đường kính lên đến hơn ba mươi thước, quả cầu ánh sáng này phảng phất như chui ra từ giữa không trung, đánh thẳng xuống đầu Huyền lão. Huyền lão cũng không chịu yếu thế, đôi sừng trâu ngay lúc đó lóe lên ánh sáng ngọc như hóa thành kim cương, sau đó bắn ra một tia sáng màu trắng, nhanh như chớp đâm thẳng vào quả cầu ánh sáng màu xanh

lục. Hai thứ ấy vừa va chạm với nhau liền phát ra một tiếng nổ chói tai truyền đi ngàn dặm, quả cầu ánh sáng màu xanh lục ép xuống tạo thành một vòng sáng khuếch tán ra khắp bầu trời. Độc Bất Tử hừ lạnh một tiếng, hai tay hợp lại hướng vào trong, nhất thời, không gian quanh người Huyền lão run rẩy kịch liệt, vô số tia sáng màu xanh lục như vẽ từng nét mực quanh cơ thể lão, hàng loạt khe hở màu đen xuất hiện điên cuồng kéo xé cơ thể Huyền lão. Huyền lão nhìn nó khinh thường hừ một tiếng, ánh sáng màu vàng xuất hiện, hóa thành một màn hào quang lao ra ngoài, cứ thế bổ khuyết vào tất cả các khe hở màu đen vừa xuất hiện. Ánh mắt Độc Bất Tử lộ ra vẻ kinh ngạc: - Bồ Thiên. Giỏi lắm! Huyền Tử, quả xứng danh đối thủ của ta. Có điều, ngươi vẫn còn kém ta một chút... Vừa dứt lời, tất cả ánh sáng màu xanh lục đều chui vào cơ thể lão, hai mắt Độc Bất Tử sáng rực, cả người lại phóng ra ánh sáng màu ngọc bích, có điều lúc này quang ánh sáng ấy rực rỡ hơn rất nhiều, cả người lão trông y hệt như một mặt trời thu nhỏ phát ra ánh sáng màu ngọc bích. Cả tòa thành Sử Lai Khắc bất ngờ bị quang ánh sáng kia chiếu rọi thành màu sắc tương tự. Hai tay Độc Bất Tử xoay một vòng, khép lại trước ngực, sau đó ở nơi đấy xuất hiện một cái xoáy nước, có điều chỉ có đường kính chừng một thước, so với cơ thể to lớn của lão lúc này thật có chút không tương xứng. Nhưng từ trong xoáy nước đó ầm ầm phát ra nguồn năng lượng vô cùng mạnh mẽ khiến Huyền lão vừa trông thấy liền biến sắc. Quang ánh màu vàng từ người Huyền lão nở rộ ra ngoài, cả người đang trong hình dáng Thao Thiết Thần Ngưu lại một lần nữa hóa thành hình người, tuy nhiên sừng trâu trên đầu lão vẫn rõ ràng như cũ. Hai tay nháy mắt khép lại, một luồng hơi thở mạnh mẽ từ người lão tức thì phát ra ngoài. Sau đó, chín cái Hồn Hoàn trên người lão dường như được đốt nóng lên, sáng rực. Ngay sau đó, một vòng tròn ánh sáng màu vàng càng lúc càng trở nên chói lọi và phình to, trở thành một thứ vũ khí có hình dạng vô cùng quỷ dị. Thứ vũ khí kia ở trên to dưới nhỏ, vì để nó có thể phát ra uy lực lớn nhất, Huyền lão mới thu nhỏ cơ thể trở lại hình dáng con người. Nếu nhìn kỹ có thể phát hiện hình dạng của thứ vũ khí đó trông y hệt với cái đuôi gà mà lão thường cầm ăn. Độc Bất Tử hét lớn một tiếng, xoáy nước màu xanh lục trên tay tức thì hóa thành quả cầu ánh sáng bay về trước

nhANH như tia chớp. Những nơi quả cầu ánh sáng này lướt qua liền để lại một khe rãnh màu đen thật sâu. Tựa như không gian xung quanh không thể chịu đựng nổi sự tồn tại của nó vậy. Huyền lão chợt quát lên một tiếng, cả người chợt phình to, căng tròn như một quả bóng, thông thả ném vũ khí có hình chân gà kia ra ngoài, chém vào quả cầu màu xanh lục đang bay đến. “Bụp” Cả hai vừa va chạm vào nhau thì quả cầu ánh sáng màu xanh lục như bị đánh vào chân gà, nháy mắt liền ngừng lại. Bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống một cỗ khí thể vô cùng mạnh mẽ như núi non trùng trùng điệp điệp không ngừng ép xuống vậy. Các cường giả của học viện Sử Lai Khắc và Bản Thể Tông ở bên dưới tức thì liên liên kết với nhau phóng ra một màn khí bao bọc xung quanh vô cùng mạnh mẽ, hàng loạt luồng năng lượng với các màu sắc khác nhau lóe lên khắp nơi, miễn cưỡng lắm mới ngăn cản được luồng áp lực kinh khủng ấy. “Keng” Một tiếng động trong trẻo chợt vang lên, quả cầu ánh sáng màu xanh lục và chân gà của Huyền lão đồng thời biến mất, mà cơ thể Huyền lão nhất thời bị phủ lên một màn ánh sáng màu xanh lục, bắn ngược ra ngoài. Hiển nhiên lần va chạm này lão đã chịu thua thiệt không nhỏ. Độc Bất Tử đắc ý cười to: - Huyền Tử, tuy chúng ta tu vi ngang bằng nhau nhưng về cấp bậc Hồn Hoàn thì người kém xa ta. Bốn tông chủ lại còn có Vũ Hồn Bản Thể. Mọi thứ đều hơn người một bậc. Nhận thua đi. Nếu không phải ta sợ trên đời này không còn ai có thể là đối thủ của mình thì lúc này đã xử lý người luôn rồi. Huyền lão bị chấn bay ra ngoài hơn ngàn mét mới miễn cưỡng đứng vững, màn sáng màu xanh biếc quanh cơ thể lão cũng biến mất, bề ngoài lão không có chút cảm xúc nào, thậm chí khí thể trên người cũng không suy yếu nhưng ánh mắt rõ ràng có chút luống cuống. - Độc Bất Tử, người bớt nói nhảm đi. Người có dám gạch ngói cùng tan với lão phu đây không? Cho dù ta có chết cũng kéo theo người làm đệm lưng. Nếu không ít nhất cũng phải làm cho nửa đời còn lại người sống không yên. Độc Bất Tử lạnh lùng nói: - Ta mà lại không dám? Xử lý người? Lão phu cùng lắm là trọng thương thôi, người không có khả năng đồng quy vu tận với ta đâu. Có điều, đừng quên đây là địa bàn của học viện Sử Lai Khắc các người. Nếu người muốn kéo theo ta chết chung thì ha ha, e là học viện Sử Lai Khắc từ nay phải xóa tên luôn rồi. Huyền lão biến

sắc: - Người dám. Độc Bất Tử ngạo nghễ nói: - Trên đời này, không có chuyện gì mà Bản Thể Tông của ta không dám làm. Chẳng lẽ người quên lần thú triều trước của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm từ ai mà ra sao? Huyền lão cảm phẫn nói: - Lão già vô sỉ này, chuyện bỉ ổi đó còn dám vênh mặt nói sao? Chuyện nhục nhã mà lại xem là vinh dự. Ngày đó cũng vì Bản Thể Tông các người mà có không biết bao nhiêu người phải liều mạng hi sinh. Nếu không phải học viện Sử Lai Khắc chúng ta liều mạng đẩy lùi thú triều thì đã toi đời rồi. Độc Bất Tử hừ một tiếng nói: - Cái gì là học viện Sử Lai Khắc các người đẩy lùi thú triều? Lần đó Bản Thể Tông bọn ta không phải cũng ra sức sao? Huyền lão lạnh lùng nói: - Người đừng quên sau khi thú triều chấm dứt, Bản Thể Tông các người đã hứa hẹn những gì. Hôm nay các người dám kéo người đến đây, không lẽ định nuốt lời sao? Độc Bất Tử bình thản nói: - Lời hứa? Hứa gì? Lâu quá rồi ta không nhớ rõ nữa. Bây giờ ta nuốt lời thì sao? Người muốn làm gì? Huyền lão bĩu môi. - Không ngờ lão già chết tiệt người lại vô sỉ đến mức này. Lão tuy cứng miệng như thế nhưng lòng thầm lo lắng, lão già Độc Bất Tử này đặc ý như thế e là lần này Bản Thể Tông xuất thế sớm đã chuẩn bị đầy đủ rồi. Độc Bất Tử nói: - Được rồi, đánh thì đánh, dù có đánh thế nào thì Bản Thể Tông so với đám người học viện Sử Lai Khắc của các người, chúng ta cũng ít nhiều giữ được phần hương khói. Mà lần này tông môn chúng ta xuất thế cũng không phải vì học viện Sử Lai Khắc các người. Hôm nay ta đến đây, trừ việc tìm người nói chuyện còn một việc quan trọng hơn nữa. Giao người của Bản Thể Tông ra đây? Trả người cho ta thì ta sẽ đi ngay. Huyền lão hừ một tiếng nói: - Cái gì là người của Bản Thể Tông? Ta không biết.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 134: Bản thể tông chủ Độc Bất Tử (Hạ)

Độc Bất Tử nói: - Người không hiểu hay giả vờ hồ đồ, phàm là các Hồn Sư có Vũ Hồn Bản Thể đều xem như là đệ tử của bốn tông, điều này người biết chứ? Tốt nhất các người mau giao tên nhóc đó ra nếu không đừng trách ta không khách khí. Đừng quên tên gọi của ta, chỉ cần ta đem Bốn Mạng Chi Độc phóng xuất ra thì các người có thể ngăn cản được hết sao, đến khi đó thì đám người học viện Sử Lai Khắc sẽ... ha ha ha! Huyền Lão cười lạnh: - Ta chỉ cần biết người đến đây là vì Vũ Hạo, nói nhiều để làm gì cho mất công. Ông đây nói cho người biết, nếu người dám phóng ra kịch độc bốn mạng thì đám người Bản Thể Tông người mang đến đây hơn một nửa sẽ phải lưu lại đây, kể cả người cũng thế. Độc Bất Tử biến sắc: - Huyền Tử, người nghĩ lão phu không dám ra tay với học viện Sử Lai Khắc hay sao? Vì truyền thừa của bốn tông thì ta sẵn sàng hi sinh tất cả! Bỗng nhiên Huyền Lão bật cười: - Lão quái vật à, thực lực sẽ nói lên tất cả, chẳng lẽ người nghĩ rằng Bản Thể Tông có thể uy hiếp được học viện Sử Lai Khắc sao? Độc Bất Tử đáp trả: - Thì sao, người nghĩ người có thể ngăn được ta hay sao? Tốt nhất là người mau chóng giao thẳng nhóc đó ra đây, đừng để ông phải tự mình ra tay, lúc đó không chỉ đơn giản vài lời nói là xong đâu. Hắn vẫn có một chút băn khoăn về học viện Sử Lai Khắc, nếu không thì với sự độc đoán của Bản Thể Tông thì hắn đã không đứng một chỗ cãi nhau với Huyền lão lâu như vậy. Tuy tu vi Huyền lão kém hắn nửa bậc nhưng chênh lệch cũng không quá lớn, nếu cả hai cùng liều mạng thì hậu quả không thể tưởng nổi. - Huyền Tử không ngăn được người còn ta thì sao? Đúng lúc này một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, sau đó một vầng sáng từ Hải Thần Các phóng ra ngoài. Ánh sáng vàng dịu khuếch tán cực kỳ nhanh, trong nháy mắt đã lan tỏa toàn bộ bầu trời học viện Sử Lai Khắc. Ngay sau đó thì khí thế của cả Huyền Lão và Độc Bất Tử đều biến mất, uy áp từ không trung cũng bắt đầu tán loạn. Ánh sáng vàng kim không chỉ bao phủ cả học viện Sử Lai Khắc mà còn dập tắt toàn bộ uy thế từ bên ngoài, lúc này nhìn từ xa thì học viện Sử Lai Khắc nhìn như một tòa thành hoàng kim. Độc Bất Tử luôn nhìn người bằng nửa con mắt lúc này cũng giật mình biến sắc: - Hải Thần Chi Quang? Không thể nào? Học viện Sử Lai Khắc vẫn còn có người có thể sử dụng Hải Thần Chi Quang sao? - Bất Tử à, nhiều năm không gặp

người đã quên mất lão phu rồi. Giọng nói hiền hòa lại vang lên trong tai của Độc Bất Tử. - Người...là người... Độc Bất Tử giật mình nhìn chăm chăm vào Hải Thần Các, sau đó toàn thân hần đầm đìa mồ hôi. Mục Lão nhẹ giọng: - Món quà ngày xưa do lệnh huynh ban tặng lão phu vẫn nhớ rất rõ. Tính tình của người và lệnh huynh thật giống nhau, các cậu có cu, à không, các cụ có câu, kích động là ma quỷ. Nếu lúc trước lệnh huynh không quá kích động thì có lẽ hần vẫn còn sống đến giờ. Lúc này Độc Bất Tử đã chứng thực được suy đoán của mình: - Là người... không thể nào, làm sao mà người còn sống được! Mục Lão nhẹ nhàng trả lời: - Nếu ta chết đi thì người sẽ làm loạn cả học viện Sử Lai Khắc hay sao? Một câu nói nhẹ nhàng của Mục Lão lại như một cây chùy vô hình đánh thẳng vào ngực Độc Bất Tử. Trong chớp mắt không khí xung quanh Độc Bất Tử như đặc lại, một lớp sáng lục quanh người hần bộc phát ra xung quanh. Độc Bất Tử chán nản: - Long Thần Đấu La à, trận chiến lúc trước chỉ là tranh một chút hơn thua mà thôi, cần gì phải như thế? Mục Lão lạnh nhạt: - Sự tình đầu đuôi thế nào thì khúc giữa người cũng đã biết, người không cần nhiều lời. Người chỉ cần biết bây giờ các chủ Hải Thần Các vẫn là lão phu. Ta đã đem sự tình Bản Thể Tông kể lại cho Hoắc Vũ Hạo, hần cũng đã tự nguyện ở lại học viện Sử Lai Khắc. Người hãy trở về đi thôi, lần này lão phu nể mặt lệnh huynh nên không tính toán với người, nhưng nếu còn lần sau hoặc Bản Thể Tông lại dùng mưu ma chước quỷ tính kế đệ tử của ta thì đừng trách, lão phu nói được là làm được! Sắc mặt Độc Bất Tử thay đổi liên tục: - Thăng nhóc đã đã bái người làm thầy sao? Mục Lão nhẹ giọng: - Đúng vậy, không phục à? Người nghĩ rằng người có thể dạy hần tốt hơn ta sao? Độc Bất Tử hít sâu: - Long Thần Đấu La à, lần này ta nể mặt người nên tạm bỏ qua. Người quân tử không nói lời mờ ám, có chuyện này ta cũng nói rõ với người. Thăng nhóc này rất quan trọng nên Bản Thể Tông chúng ta không thể buông bỏ được. Luận về tuổi thì người lớn hơn ta một ít, người cũng biết đến tuổi của chúng ta thì đại nạn đã không còn xa nữa. Mà Bản Thể Tông của chúng ta đến giờ vẫn chưa có người thừa kế. Mục Lão giật mình: - Làm sao có thể như thế? Chẳng phải người chính là người kế thừa của Bản Thể Tông sao? Độc Bất Tử lắc đầu chán nản: - Nhưng đã hơn hai mươi năm rồi mà bốn

tông không tìm được người thừa kế, hơn nữa người nghĩ Bản Thể Tông có thể truyền thừa một cách đơn giản như vậy sao? Nếu như thế thì ta đã không phải vất vả dày mặt đến đây. Thăng nhóc tiểu Hoắc còn ở học viện Sử Lai Khắc một ngày thì ta để yên một ngày, một khi nó rời đi thì phải xem bản lãnh của nó thôi. Long Thần à, cho dù người còn sống ta cũng tin chắc trận chiến ngày đó của người và đại ca đã để lại ảnh hưởng không nhỏ cho người. Tuy ta không phải đối thủ của người nhưng người muốn giết ta cũng phải trả giá không nhỏ. Đối thủ của học viện Sử Lai Khắc không chỉ có một mình Bản Thể Tông đâu, người hãy suy nghĩ kỹ. Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, xi xia, à nhầm, cáo từ! (Cà dê: wtf, 1 vs 1 thì 1 chết 1 bị thương là đúng, nhưng thêm Huyền Lão vào thì chú Độc Bất Tử này thắng bằng niềm tin thế mà hồ báo cáo chồn quá >.<) Sau khi nói xong toàn thân Độc Bất Tử phát sáng rồi một cột sáng xanh sẫm từ đó bốc thẳng lên trời cao phá thủng vầng hào quang vàng tạo thành một lỗ hổng, hắc phi thân lên cao rồi hét to: - Các đệ tử Bản Thể Tông mau lui! Hơn hai mươi bóng ảnh chớp lên rồi biến mất, ánh vàng từ không trung cũng thu nhỏ dần rồi lui vào Hải Thần Các. Lúc này không chỉ học viện Sử Lai Khắc rung động mà cả tòa thành Sử Lai Khắc đều chấn động, tất cả chỉ vì sự việc vừa xảy ra như là thần tích. Huyền Lão phi thân xuống trước Hải Thần Các, lúc này bốn viện trưởng cũng đã có mặt. Giọng nói của Mục Lão lại vang lên: - Thiểu Triết à, người mau đi thông báo cho dân chúng trong thành tránh việc xảy ra bạo động, những người khác trở về. Còn Huyền Tử, người và ba đứa nhóc vào đây. - Vâng! Ngôn Thiểu Triết cung kính gập đầu rồi lui về phi thân ra ngoài. Thành Sử Lai Khắc cũng là lãnh địa của học viện Sử Lai Khắc, tình huống vừa rồi vô cùng ly kỳ nên cần phải có người đứng ra chủ trì đại cục. Lúc này Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu vẫn còn rung động. Huyền Lão chiến Độc Bất Tử, sau đó là ánh vàng tỏa rộng, tuy chỉ một mình Độc Bất Tử nghe được giọng nói của Mục Lão nhưng cả ba cũng đoán được Mục Lão đã ra tay. Có thể trước mặt Tông Chủ Bản Thể Tông bày ra thực lực mạnh mẽ như thế, đây mới chính là lực lượng thực sự của học viện Sử Lai Khắc. Không chiến mà khiến địch lui, lúc này địa vị của Mục Lão trong lòng ba đứa trẻ lại càng to lớn. Lúc này Hoắc Vũ Hạo đã

hiếu được tại sao khi đối mặt với bảy học viên năm hai ban hai hấn lại có cảm giác vô cùng nhẹ nhàng thoải mái. Toàn bộ học viên khi tham gia Đấu Hồn Đại Tái đều phải chịu một áp lực cực lớn, hấn cùng các bạn trải qua vô vàn áp lực và các trận đấu gian khổ cuối cùng đạt được ngôi vị quán quân, tất cả các đối thủ đều mạnh mẽ hơn cả nhóm rất nhiều. Tuy bảy người Đái Hoa Bân đều có thiên phú, là đệ tử thiên tài của học viện Sử Lai Khắc nhưng tuổi của cả nhóm còn quá nhỏ, một đám thiếu niên phải chiến đấu với các đối thủ mười chín hai mươi tuổi, chênh lệch vẫn là rất lớn. Sau khi cả nhóm chiến thắng trở về, kinh nghiệm, tầm nhìn đã khác trước rất nhiều. Lúc này nhóm Hoắc Vũ Hạo đã gần như là nhóm chủ lực chiến đấu, không phải là nhóm dự bị như lúc trước. Nhưng sau khi chứng kiến trận đấu giữa các Đấu La hấn lại cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé. Con đường trở thành một Hồn Sư đứng đầu còn rất dài, nhưng lúc này Hoắc Vũ Hạo đã không còn non trẻ và vội vã một cách mù quáng như trước. Tâm tính hấn lúc này vô cùng ổn định, hấn đã xác định được con đường của bản thân, chỉ cần cố gắng thì một ngày nào đó hấn cũng sẽ bước lên con đường của Mục Lão. Lúc này sắc mặt của Huyền Lão có chút khó chịu, tựa như vì bị Độc Bất Tử áp chế mà không vui mang theo cả ba tiến vào tầng hai của Hải Thần Các. Mục Lão vẫn nằm trên mặt ghế, bộ dáng lúc nào cũng mang vẻ gần đất xa trời, từ ngoài nhìn vào không ai có thể tin được đây là người không cần chiến mà dọa lui được tông chủ Bản Thể Tông! - Mục Lão! Huyền Lão buồn bực lên tiếng. Mục lão mỉm cười: - Ha ha, vẫn còn cay cú à. Bị Độc Bất Tử áp chế cũng không có gì phải tức, lúc trước nếu không phải may mắn thì ta cũng đã ra đi cùng với đại ca của Độc Bất Tử. Cho dù là giữ được một mạng nhưng thân thể cũng đã tàn tật, cho dù lúc này ta thật sự ra tay cũng chưa chắc khá hơn người. Long Thần bây giờ đã không còn là Long Thần của ngày xưa. Huyền Lão cắt ngang: - Mục Lão nói sai rồi, người chính là Định Hải Thần Châm của học viện Sử Lai Khắc. Mục Lão than nhẹ: - Trận chiến năm đó đã khiến căn nguyên ta bị suy giảm, xương sống bị gãy, lại bị đại ca của Độc Bất Tử vốn là tông chủ đời trước đưa kịch độc vào kinh mạch. Tuy rằng vẫn giữ được mạng nhưng cả đời đã không thể đứng thẳng. Tuy nhiên tái ông thất mã, cũng nhờ trận chiến đó mà ta đã

đột phá rồi tránh được một kiếp. Độc Tất Tử thì không may mắn như ta, sau khi trở về thì không chống chịu được bao lâu, trọng thương mà qua đời. Nghĩ lại cũng thật đáng tiếc, hẳn cũng một đời kiêu hùng! (DG: Anh – Độc Tất Tử. Em – Độc Bất Tử, thật là....)

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 135: Đường chủ Minh Đức Đường – Kính Hồng Trần (Thượng)

Ánh mắt Mục lão thoáng lộ chút buồn bã: - Con người dù có sống lâu đến đâu cũng chỉ có hạn, cho dù là bậc Phong Hào Đấu La như chúng ta cũng không ngoại lệ, bản thân ta đã cảm nhận được đại hạn của mình không còn xa nữa, e là sau này học viện phải nhờ vào người và các vị trưởng lão chống đỡ. Huyền Tử, tính cách của người quá nóng nảy, không đủ chín chắn, sau này nhớ gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh, tất cả lấy học viện làm trọng. Huyền lão cực kỳ hoảng sợ nói: - Mục lão, ngài... Mục lão cười to nói: - Đừng lo, lão già như ta có muốn chết cũng không thể chết ngay được. Vẫn có thể kiên trì thêm vài thăm, chờ ngày đám nhỏ này trưởng thành ta mới yên tâm mà nhắm mắt. Lão nói xong liền chuyển ánh mắt lên ba người Hoắc Vũ Hạo. - Hoắc Vũ Hạo, con đến đây. Mục lão nhìn Hoắc Vũ Hạo, vẫy tay gọi. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo vội vàng bước lên, cung kính đứng cạnh Mục lão. Mục lão mỉm cười nói: - Đứa trẻ ngoan, câu trả lời vừa rồi của con ta rất hài lòng. Con mặc dù còn bé nhưng ý chí cực kỳ kiên định. Nhất là lần tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái này, sự phát triển của con thật sự làm ta phải khiếp sợ. Hồn sư về mặt nào cũng có thể bồi dưỡng được, chỉ có tâm tính là không. Con làm rất tốt, rất giỏi. Hoắc Vũ Hạo cúi đầu nói: - Mục lão, ngài quá khen rồi. Con là cô nhi, từ ngày mẹ con qua đời, con đã... không còn gia đình nữa. Khi đó trong lòng con chỉ có sự thù hận. Đến khi con gặp Tiểu Nhã lão sư và Đại sư huynh ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, chính họ đã

dựa vào ưu đãi của Đường Môn mà đưa con vào học viện Sử Lai Khắc. Từ nhỏ đến lớn, nơi mà con và mẹ con sống hoàn toàn không có tình người, ở đó chỉ có sự nhục nhã và lạnh lùng. Mãi đến khi vào học viện Sử Lai Khắc, con mới biết thế nào là ấm áp, thế nào là ăn no mặc ấm, con đường bồi dưỡng, dạy dỗ chu đáo. Nơi này là nhà của con, những thứ khác có thể thay đổi nhưng nhà thì mãi mãi chỉ có một. Để bảo vệ nhà, bảo vệ danh dự của nhà mình, chuyện gì con cũng có thể làm. Hoắc Vũ Hạo nói xong mấy câu này, mắt cũng đã đỏ hoe. Huyền lão kinh ngạc khi nhìn thấy Mục lão nắm chặt tay phải Hoắc Vũ Hạo, nói: - Từ lần đầu tiên ta gặp con, ta đã biết con có một quá khứ đau buồn. Vì ánh mắt của con không giống như những đứa trẻ ở tuổi này. Khi ấy, ánh mắt con tuy trong sáng nhưng sâu trong đáy mắt ẩn chứa một nỗi đau khổ rất lớn. Mãi đến gần đây, dường như nỗi đau ấy mới dần biến mất. Con nói rất đúng, Sử Lai Khắc là nhà của con, cũng là nhà của chúng ta. Vừa rồi ta đã nói rõ với Độc Bất Tử, con là đệ tử của ta, hắn cũng nói, chỉ cần con còn ở học viện Sử Lai Khắc, hắn sẽ không chú ý đến con nữa. Ta hiểu ý của hắn, hắn muốn sau khi con tốt nghiệp học viện Sử Lai Khắc mới xuống tay. Hoắc Vũ Hạo lặng người, hắn không ngờ phía Bản Thể Tông vẫn còn chưa hết hi vọng với hắn. Huyền lão đứng bên cạnh không kiềm được, nói: - Ngu ngốc, còn không nhanh quỳ xuống bái sư. - A. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới có phản ứng, hắn lập tức quỳ xuống, bái lạy Mục lão. - Mục lão, xin ngài nhận con làm đệ tử. Mục lão cười to nói: - Đứa bé ngoan, đứng lên đi. Lão vốn đang giữ tay phải của Hoắc Vũ Hạo, lúc này kéo nhẹ một cái, một luồng năng lượng nhẹ nhàng truyền vào cơ thể hắn, nâng cơ thể hắn lên. Nhìn thấy trong ánh mắt Hoắc Vũ Hạo có chút kích động, vẻ mặt tươi cười của Mục lão lại thêm chút hài lòng. Với địa vị của lão, dĩ nhiên không thể chủ động nói ra muốn nhận Hoắc Vũ Hạo làm đệ tử, nên lão chỉ còn cách nói bóng nói gió, may mà Huyền lão ở bên cạnh nghe hiểu nhanh chóng nhắc nhở, nên Hoắc Vũ Hạo mới không bỏ lỡ cơ hội tốt như thế này. - Mục lão, ngài đã đồng ý rồi? Hoắc Vũ Hạo hỏi dò. Mục lão cười nói: - Con nên sửa lại cách xưng hô đã. Hoắc Vũ Hạo mừng rỡ, vội vàng kêu lên: - Sư phụ. Hắn nói xong lại định quỳ xuống, có điều lúc này Mục lão không cho hắn quỳ xuống nữa, lão dùng luồng hồn lực ấm

áp chế trụ hần. - Từ nay trở đi, con là đệ tử quan môn của ta. Lão phu không để ý quá nhiều lễ tiết. Sau này con cũng không cần cúi lạy, chỉ cúi đầu là được rồi. - Dạ. Mục lão tuy nói lão không chú trọng lễ tiết nhưng Hoắc Vũ Hạo vẫn cực kỳ lễ phép và cung kính như cũ, cảm giác vui sướng này thật khó diễn tả. Nếu không phải Mục lão và Huyền lão vẫn còn ở đây, e là hần đã vui sướng nhảy dựng lên rồi. Vương Đông và Tiêu Tiêu đứng bên cạnh thấy cảnh này không khỏi nảy sinh sự hâm mộ, vội vàng bước lên chúc mừng. Mục lão mỉm cười nói: - Hai con cũng rất xuất sắc. Tiêu Tiêu, sau này con theo Huyền lão học tập. Con là Chiến Hồn Sư hệ Phụ Trợ nên theo hần rất tốt. Còn Vương Đông, con cũng có thuộc tính ánh sáng giống như ta, vậy thì từ nay làm đệ tử ký danh của lão phu đi. Vương Đông thề lười, nói với giọng đùa giỡn: - Mục lão, cái này là ngài không công bằng rồi. Con và ngài có cùng thuộc tính vậy mà ngài lại nhận Hoắc Vũ Hạo làm đệ tử quan môn, còn con thì không, sao như thế được? Con cũng muốn làm đệ tử quan môn của người. Mục lão thấy vẻ mặt ấm ức của hần bật cười nói: - Đứa tiểu quỷ này. Con là người đầu tiên dám nói yêu cầu này trước mặt ta. Đệ tử quan môn chỉ có thể có một người mà thôi. Vương Đông thấy Mục lão không có vẻ gì tức giận liền lớn gan bước gần đến, nói tiếp: - Không sao không sao. Ngài là ai chứ? Sao lại để mấy quy củ ấy chế buột? Hơn nữa con và Vũ Hạo có Vũ Hồn dung hợp kỹ, vốn hai người như một. Ngài cứ coi bọn con như thế là được. Mục lão vẫn mỉm cười, nhưng vẻ mặt lộ chút cân nhắc: - Sao? Như một à? Vương Đông bị lão nhìn đến đỏ mặt, vội nắm lấy tay còn lại của Mục lão nói: - Ngài tiện đường nhận con luôn cũng được mà, nếu không sau này tên nhóc kia là đệ tử chính thức của người, còn con lại là đệ tử ký danh, không phải sẽ bị hần bắt nạt hay sao? Huyền lão trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn vừa xảy ra, theo hần nhớ, đệ tử đầu tiên của Mục lão, cũng là viện trưởng hệ Vũ Hồn hiện nay là Ngôn Thiệu Triết cũng không dám quậy phá trước mặt lão như vậy? Thế mà lúc này, Vương Đông làm như thế, Mục lão không những không tức giận mà ngược lại còn vui vẻ nữa.

DAOTIEUVU

Chương 135: Đường chủ Minh Đức Đường – Kính Hồng Trần (Trung)

Lúc này đến lượt Kính Hồng Trần giật mình. Khi hắn bị phát hiện đã rất kinh ngạc rồi, hắn nhờ vào kiện Hồn Đạo Khí có tác dụng che giấu độc đáo để ẩn thân, hắn tin chắc nếu mình không hành động thì trên thế gian này không thể có ai phát hiện được mới đúng. Vậy mà không ngờ Huyền lão có thể nhận ra. Càng kinh ngạc hơn chính là Huyền lão lại mời hắn vào trong Hải Thần các. Kính Hồng Trần có chút chần chờ. Hải Thần các e là vào thì dễ mà nhưng muốn đi thì khó a! Tuy hắn còn có con bài chưa lật nhưng dù sao đây cũng là học viện Sử Lai Khắc. Học viện Sử Lai Khắc nổi tiếng suốt cả vạn năm, nó cũng như là Định Hải Thần Châm của cả đại lục Đấu La này. Cũng vì nguyên nhân này mới làm cho đế quốc Nhật Nguyệt bọn họ ném chuột sợ vỡ bình, rõ ràng đã tích góp đầy đủ lực lượng nhưng vẫn chậm chạp không dám hành động. Hải Thần các, hay cho một tòa Hải Thần các! Huyền lão bước đến trước cửa Hải Thần các liền xoay người nói với giọng châm biếm: - Thế nào? Đường đường là Đường chủ Minh Đức Đường vậy mà không dám bước vào cửa Hải Thần các của chúng ta sao? Đã vậy thì người còn đến đây làm gì nữa? Kính Hồng Trần nhú mày, nếu xét về mặt kiêu ngạo, lão thậm chí còn cao hơn cả Tông chủ Bản Thể Tông – Độc Bất Tử nữa. Hắn sờ dĩ đến tận lúc này mới xuất hiện cũng vì không muốn bị đặt cùng phía với Bản Thể Tông, tránh làm bản thân mình bị yếu thế. Lúc này nghe Huyền lão nói khích một câu liền cười ha hả bước vào Hải Thần các. Huyền lão mỉm cười, lòng thầm tán thưởng, vẫn là Mục lão chu đáo sáng suốt. Chỉ cần đơn giản để Kính Hồng Trần tiến vào Hải Thần các thế là lão đã phải chịu chèn ép không nhỏ rồi. Sau khi vào tầng một của Hải Thần các, Kính Hồng Trần đưa mắt nhìn xung quanh, đáy mắt thoáng lộ vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên lão đã nhìn ra sự đặc biệt của Hải Thần các. Huyền lão bước vào, lấy một chiến ghế làm bằng gỗ Hoàng Kim thụ ngồi xuống, sau đó làm một động tác mời ngồi với Kính Hồng Trần. Kính Hồng

Trần cũng không khách sáo, mỉm cười ngồi xuống chỗ đối diện Huyền lão. Hai người không ai chịu mở miệng trước, cứ thế đối mặt nhìn nhau, nhưng chỉ cần thể thôi mà bầu không khí xung quanh đã như muốn cô đọng lại. Khí thể của Huyền lão và Kính Hồng Trần có chút giống nhau, đều rất dày và nặng. Nhưng có chút khác biệt là của Huyền lão tuy dày và nặng nhưng giống như mặt đất dưới chân, rất trầm ổn. Còn Kính Hồng Trần lại có cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. - Xem ra Hồn Đạo Khí nếu đạt đến một cấp bậc nhất định cũng có thể mang đến sự trợ giúp không nhỏ cho Hồn Sư. Người cùng lắm chỉ có tu vi trên dưới cấp 93 vậy mà có thể bình tĩnh ngồi trước mặt lão phu như thế. Huyền lão bình thản nói. Kính Hồng Trần mỉm cười nói: - Ta nghĩ về mặt nghiên cứu Hồn Đạo Khí, mình chỉ mới ở giai đoạn đầu. Tương lai, Hồn Đạo Khí còn phát triển nhiều hơn nữa. Sẽ có một ngày, Hồn Đạo Khí sẽ không còn phụ thuộc vào sự tác động của Hồn Lực từ Hồn Sư nữa. Như vậy, chức nghiệp Hồn Sư cuối cùng cũng bị xóa bỏ. Không biết Huyền lão có nghĩ như thế không? Huyền lão lạnh lùng nói: - Bất kể ta có tin hay không, thì người cũng không có cơ hội nhìn thấy ngày đó. Kính Hồng Trần thuận miệng nói: - Ta xem được hay không cũng không quan trọng. Chỉ cần chuyện này sẽ xảy ra ở đế quốc Nhật Nguyệt thế là được. Còn ở các đế quốc Tinh La, Thiên Hồn, Đấu Linh, thậm chí là cả học viện Sử Lai Khắc thì về phương diện nghiên cứu phát triển Hồn Đạo Khí vẫn còn kém quá xa. Huyền lão cười châm biếm nói: - Sao? Kém xa à? Ta lại không nghĩ như thế, đợi khi nào người có thể dùng Hồn Đạo Khí đánh bại được học viện Sử Lai Khắc chúng ta rồi nói sau. Không phải trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái vừa rồi, chúng ta chỉ xuất chiến một nửa thực lực chính mà vẫn đoạt được chức quán quân hay sao? Sự thật chứng minh, ít nhất hiện nay, ưu thế về phương diện Hồn Đạo Khí của các người cũng chưa phải mang tính quyết định. Khiến Huyền lão không ngờ chính là khi lão nói xong câu này, Kính Hồng Trần còn gật đầu nói: - Người nói rất đúng. Mà lúc trước, ta nhận được tin tức từ quý học viện, các người tỏ vẻ muốn cùng học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư chúng ta trao đổi học tập, thật lòng ta rất vui mừng. Nhưng không biết tại vì sao, cuối cùng quý học viện lại đổi ý. Nếu như vì chuyện xảy ra trong cuộc thi Đấu

Hồn Đại Tái thì ta có thể nói học viện chúng ta không phải cố ý. Thi đấu là thi đấu, dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng chúng ta không thể vì thế mà nảy sinh thù hận. Huyền lão nói: - Đây là mục đích chuyến đi lần này của ngươi? Kính Hồng Trần nói: - Xem như là một phần, nguyên nhân còn lại là ta hi vọng có thể lấy về chuôi Thâm Phán Chi Kiếm, chuôi kiếm này là sản phẩm ưng ý của ta, hơn nữa, đối với ta nó có ý nghĩa rất quan trọng. Hi vọng ngài có thể trả lại cho chúng ta. Huyền lão gật đầu nói: - Được, tất nhiên là có thể. Chỉ cần các ngươi có thể giúp đệ tử Mã Tiểu Đào của chúng ta khôi phục bình thường, ta sẽ trả lại cho các ngươi chuôi Thâm Phán Chi Kiếm này. Sắc mặt Kính Hồng Trần liền trầm xuống: - Huyền lão, ngươi không thể nói như thế. Bên phía học viện chúng ta còn có mấy đệ tử tinh anh chết trong tay các ngươi, chuyện này chúng ta còn chưa tìm các ngươi đòi bồi thường nữa. Huyền lão lạnh nhạt nói: - Mấy tên đệ tử đó làm sao có thể so được với Tiểu Đào? Mã Tiểu Đào chính là người kế nhiệm chức viện trưởng tiếp theo của học viện chúng ta. Chưa được hai mươi tuổi mà tu vi đã gần đến bậc Hồn Thánh, hơn nữa còn có Thú Vũ Hồn cao cấp nhất. Trong tình huống một chọi một, là một cường giả mạnh nhất trong những Hồn Sư đồng lứa. Mà học viện chúng ta dĩ nhiên sẽ không cướp đoạt đồ của các ngươi, chẳng qua vì tình huống của Tiểu Đào có chút đặc biệt, vũ hồn của nó đã bị biến dị đến mức hôn mê bất tỉnh. Khi nào chúng ta nghiên cứu được phương pháp chữa trị thì sẽ trả chuôi kiếm này về cho các ngươi. Kính Hồng Trần chau mày nói: - Không thể thương lượng? Huyền lão không nói thêm gì nữa, bình tĩnh nhìn hắn. Kính Hồng Trần trầm ngâm một lát, nói: - Nếu ta dùng thứ có giá trị đổi lấy nó thì sao? Huyền lão lạnh lùng đáp: - Ta nói rồi, ta giữ thanh kiếm này lại chỉ vì nghiên cứu Vũ Hồn bị biến dị của Tiểu Đào. Kính Hồng Trần dường như trong lòng có chút kiêng kỵ, trầm giọng nói: - Có thể cho ta xem đệ tử kia của quý học viện hay không? Lần này đến lượt Huyền lão do dự. Đúng lúc này, từ bên trong truyền ra giọng nói của Mục lão. - Có thể, dẫn hắn đến tầng 2. Kính Hồng Trần vừa nghe thấy giọng nói kia liền trở nên nghiêm túc, nhanh chóng đứng dậy. Tuy về mặt tu vi, Kính Hồng Trần chưa đạt đến cấp bậc Siêu Cấp Đấu La nhưng mắt nhìn của lão lại cực kỳ nhạy bén. Lúc này hắn đã nhận ra từ trước đến

nay, những người bên ngoài đều đã nhìn nhầm thực lực của học viện Sử Lai Khắc. Cường giả mạnh nhất của học viện Sử Lai Khắc không phải Thao Thiết Đấu La – Huyền Lão mà là một người khác. Người kia thậm chí cả Độc Bất Tử, tông chủ Bản Thể Tông cũng kiêng kị mà nhường bộ lui bình, đây phải cần có thực lực mạnh như thế nào chứ? Cho nên hẳn đợi khi người của Bản Thể Tông rời đi, hẳn mới lặng lẽ lén vào học viện Sử Lai Khắc, chứ không công khai xuất hiện như người của Bản Thể Tông. Đường chủ Minh Đức Đường Kính Hồng Trần trầm giọng nói: - Huyền lão, sao còn có cả vị tiền bối bí ẩn kia ở đây? Trên người ta hiện nay có ít nhất ba kiện Hồn Đạo Khí cấp chín tự động. Nếu ta bị công kích thì uy lực của nó đủ sức san thành bình địa thành Sử Lai Khắc này. Hơn nữa không phải lực lượng bình thường nào cũng có thể cản trở nó. Xét tuổi tác, hẳn sắp xỉ Ngôn Thiệu Triết nên xưng hô hai chữ tiền bối với Huyền lão và Mục lão cũng bình thường. Mà lúc này ở đây, rõ ràng hẳn thuộc phe yếu thế. Ở học viện Sử Lai Khắc này, theo Kính Hồng Trần biết thì có ít nhất hơn 5 cường giả bậc Siêu Cấp Đấu La. Hẳn mặc dù giỏi về mặt Hồn Đạo Khí nhưng tu vi chỉ đến cấp 93. Nếu bị vây đánh, hẳn không chắc mình có thể ứng phó bao nhiêu cường giả Siêu Cấp Đấu La. Bất quá hẳn tin, với tác phong của học viện Sử Lai Khắc, bọn họ sẽ không làm những chuyện như thế. Mục lão lạnh nhạt nói: - Vào Hải Thần các, chính là khách, nếu lão phu muốn ra tay thì người nghĩ ba kiện Hồn Đạo Khí cấp chín của người có thể sử dụng được sao? Kính Hồng Trần không phản bác, ngược lại còn thoải mái cười nói: - Có thể làm khách của Hải Thần các, Hồng Trần cảm thấy rất vinh dự và may mắn. Kể đến, hẳn được Huyền lão dẫn đường, rất nhanh đã đến lầu hai. Mục lão vẫn nằm trên ghế dựa, ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu đứng phía sau lão. Lúc này tâm trạng Hoắc Vũ Hạo có chút lo lắng, trước khi hẳn bế quan, hẳn từng hỏi thăm Mục lão tình hình của Mã Tiểu Đào, lúc ấy Mục lão nói Mã Tiểu Đào đã không sao nữa, lúc này đã bế quan tu luyện rồi. Nhưng hiện nay nghe Mục lão và Huyền lão nói thế, dường như tình hình của tỷ tỷ hẳn không tốt lắm. Làm sao hẳn không lo lắng được? Ánh mắt Kính Hồng Trần lúc này đã hoàn toàn bị Mục lão thu hút, Mục lão lúc này vẫn gương mặt gần đất xa trời và hoàn toàn không có chút hơi thở mạnh mẽ

nào. Nhưng Kính Hồng Trần chắc chắn, lúc này chính người này đã dọa mấy người Bản Thể Tông phải rút lui. Tu vi của lão nhất định không thể đoán bằng cách bình thường được. Thật không ngờ, trong học viện Sử Lai Khắc lại còn tồn tại một cường giả cấp độ này, hẳn càng lúc càng cảm thấy sự cẩn thận của mình là quyết định đúng đắn. - Chào ngài, không biết tiền bối có thể cho tiểu bối biết tôn tính đại danh hay không? Kính Hồng Trần hơi khom người hành về với Mục lão. Mục lão mỉm cười nói: - Lão phu tên là Mục Ân, ta nghĩ trên đời này có lẽ không còn bao nhiêu người nhớ được tên của lão phu nữa. Vừa nghe tên của Mục lão, quả nhiên Kính Hồng Trần có chút ngỡ ngàng. Theo hẳn biết, những tin tức điều tra về học viện Sử Lai Khắc hoàn toàn không tồn tại cái tên này. Nhưng càng như vậy, hẳn lại càng cảnh giác với Mục lão. Mục lão nhìn Huyền lão nói: - Huyền Tử, người dẫn hẳn đi xem tình hình của Tiểu Đào đi, Vũ Hạo, ba các con có đi luôn không? - Dạ sư phụ. Hoắc Vũ Hạo vội vàng đại diện ba người cung kính đáp, sau đó bước nhanh đến cạnh Huyền lão. Nghe được hai chữ Vũ Hạo, ánh mắt Kính Hồng Trần lúc này mới khẽ di chuyển, liền thấy đây chỉ là một cậu bé mười mấy tuổi. Trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, tin tức gửi về có nhắc đến tên của nó còn nhiều hơn cả đội trưởng Mã Tiểu Đào và đội phó Đái Thước Hành. Truyện được copy từ diễn đàn banlong.us

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 135: Đường chủ Minh Đức Đường – Kính Hồng Trần (Hạ)

Vũ Hồn Song Sinh? Hơn nữa còn có thể có một vũ hồn là Vũ Hồn Cực Hạn, tu vi chỉ trên dưới hai Hồn Hoàn nhưng có khả năng tu vi của nó không phải thực sự như thế. Nhất là trong trận chiến cuối cùng, nó và đồng đội đã liên tục sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ chuyển bại thành thắng. Nó vốn có Vũ Hồn Song Sinh vậy mà vẫn tìm được một người phù hợp với mình. Một loạt thông tin ào ào xuất hiện trong đầu Kính Hồng Trần, nhất

thời làm lão thay đổi cách nhìn với Hoắc Vũ Hạo, hơn nữa lão còn vừa thu được một tin tức khá hữu dụng, Hoắc Vũ Hạo gọi Mục lão là sư phụ? Vậy thì hẳn là đệ tử của ông lão thần bí kia? Ba người Hoắc Vũ Hạo đi đến cạnh Huyền lão, hơi cúi người hành lễ với Kính Hồng Trần, bọn họ đối với phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư là tràn ngập thù địch, nên về mặt lễ nghĩa dĩ nhiên không làm một cách chu đáo. Mà điểm này, Huyền lão và Mục lão đều ra vẻ như không nhìn thấy. - Đi theo ta. Huyền lão xoay người đi về phía bậc thềm hướng lên cao, dẫn mọi người đến tầng ba Hải Thần các. Mà Mục lão vẫn nằm trên ghế, hai mắt khép hờ như nghỉ ngơi. Kính Hồng Trần vừa đi vừa nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ hứng thú, nói: - Người là Hoắc Vũ Hạo? Hai người bên cạnh hẳn là Vương Đông và Tiêu Tiêu? Tin tức gửi về Minh Đức Đường cũng có miêu tả đầy đủ chi tiết diện mạo của từng người. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nhưng không lên tiếng. Hiện giờ trong lòng hẳn chỉ lo lắng cho Mã Tiểu Đào thôi. Kính Hồng Trần bị làm lơ cũng không giận, chỉ nhìn Hoắc Vũ Hạo vài lần, không ai nhìn ra lão đang suy nghĩ gì. Tầng ba của Hải Thần các đập vào mắt mọi người là một đại sảnh nhỏ chừng hai mươi thước vuông, hai bên là đường lát gạch hướng sâu vào trong. Huyền lão đi lối bên trái, lão dẫn mọi người đến trước một căn phòng thì dừng lại. Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên sáng lấp lánh dường như cả không gian đều biến thành màu vàng. Hai tay Kính Hồng Trần run rẩy hạ xuống nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh. Có điều kể tiếp, dao động nguyên tố mãnh liệt trong không khí lại làm lão chấn động. Lão tự tin vào kiến thức uyên bác của mình nhưng từ trước đến nay, lão chưa từng điều tra được bí mật của Hải Thần các này, mà những nguyên tố này rất tinh khiết, rõ ràng không phải do con người phóng ra mà bay ra từ những khối gỗ xung quanh đây. Tòa Hải Thần các này rốt cuộc là làm từ loại gỗ gì đây? Nương theo ánh sáng màu vàng kim đỏ, cửa phòng bật mở. Cả nhóm bên ngoài người trước người sau bước vào căn phòng nhỏ bên trong. - Tỷ tỷ. Hoắc Vũ Hạo liếc mắt một cái đã nhìn thấy Mã Tiểu Đào đang nằm trên chiếc giường làm từ hàn ngọc vạm vỡ, hẳn vội vàng bước đến liền bị Huyền lão kéo lại. Sắc mặt Mã Tiểu Đào tái nhợt, đôi môi đỏ thắm nay đã hóa màu tím đen, khiến người ta cảm thấy có chút tà dị. Chiếc

lồng đang phong ấn cô có màu vàng rực rỡ, cả người cô lại tỏa ra ngọn lửa đen nhánh. Tuy mỗi lần định bùng nổ liền bị màn ánh sáng màu vàng kim bên ngoài chế áp nhưng ngọn lửa ấy lại cực kỳ ngoan cố. Huyền lão quay sang nhìn Hoắc Vũ Hạo đang lo lắng, khẽ lắc đầu, Hoắc Vũ Hạo mím chặt môi, hai tay nắm chặt lại. Từ ngày cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái kết thúc đến nay cũng đã hơn hai tháng, hãn ngàn vạn lần không ngờ tình hình của tỷ tỷ vẫn chưa ổn định, chỉ có thể nằm trên giường băng, bị Quang Minh lực phong ấn. Hãn nhìn gương mặt tái nhợt của Mã Tiểu Đào không khỏi nhớ lại vẻ mặt đanh đá ngày xưa của cô, khóe mắt ửng đỏ. Huyền lão quay sang Kính Hồng Trần làm một động tác mời, Kính Hồng Trần tiến về trước vài bước, dừng lại bên ngoài màn ánh sáng màu vàng. Lão chăm chú nhìn ngọn lửa màu đen đang không ngừng bay nhảy trên người Mã Tiểu Đào. Lát sau, lão trầm giọng nói: - Có thể để ta cảm nhận sự biến hóa hồn lực của cô ấy không? - Được. Giọng nói của Mục lão bỗng nhiên vang lên, ngay sao đó, thật khiến mọi người chấn động chính là, bên cạnh Kính Hồng Trần không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người. Bóng người kia không ai khác chính là Mục lão, tuy nhiên đây chỉ là một ảo ảnh tạo ra từ ánh sáng mà thôi. Mà ảo ảnh Mục lão đó cũng không bị còng lưng, eo lưng thẳng tắp, tuy nó là một ảo ảnh nhưng lại mang theo một cảm giác cứng cáp vô cùng, cả bóng người kia phát ra ánh sáng màu vàng kim rực rỡ, bình lặng đứng yên, mọi thứ xung quanh dường như cũng bị nó ảnh hưởng mà hóa thành màu vàng, nguyên tố ánh sáng nồng đậm tổng không khí trở nên nhộn nhạo, ngay cả hồn lực hệ ánh sáng trong cơ thể Vương Đông cũng không kèm được mà tràn ra ngoài, cả hai khối Hồn Cốt trên cánh tay cũng vì thế mà lóe sáng. - Đây là Hồn Kỹ gì? Kính Hồng Trần rốt cuộc cũng không khống chế được tâm trạng của mình nữa, lão kinh hãi kêu lên. Hãn tuy không phải là Siêu Cấp Đấu La nhưng cũng là cường giả Phong Hào Đấu La cấp 93. Thế mà ảo ảnh của Mục lão đã vượt khỏi phạm trù lý giải của hãn đối với Hồn Sư rồi. Với những kiến thức về Hồn Đạo Khí của hãn, hãn dám chắc đây không phải là chuyện Hồn Đạo Khí có thể làm được. Ảo ảnh của Mục lão không chỉ đơn giản là một ảo ảnh mà nó còn chứa đựng nguồn sức mạnh rất lớn khiến Kính Hồng Trần nhìn thấy mà thầm than thở. Hồn sư có thể

ngưng hình năng lượng của mình sao? Đây đúng là việc khiến Kính Hồng Trần phải mở rộng tầm mắt, thậm chí là phát run. Hắn đột nhiên có chút tin tưởng lời nói ban nãy của Mục lão, nếu lão muốn thì mấy kiện Hồn Đạo Khí cấp chín của mình cũng chưa chắc có thể dùng được. Mục lão nâng tay phải lên, bức màn phong ấn Mã Tiểu Đào nhất thời hé mở, đủ để một người bước vào. Mà ngọn lửa màu đen trên người Mã Tiểu Đào không hề nhân cơ hội đó mà vọt ra, bởi vì lúc này lực lượng phong ấn quang minh đã nâng cấp độ lên, đè chặt nó xuống. Kính Hồng Trần hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm trạng của mình sau đó bước về trước hai bước đến cạnh Mã Tiểu Đào, lão lấy tay thử xem ngọn lửa của cô có bất ngờ bốc lên hay không, sau đó mới nắm lấy cổ tay Mã Tiểu Đào, cảm nhận tình huống cơ thể của cô. Tích tắc sau, lão lui nhanh về sau hai bước, rời khỏi phạm vi phong ấn của bức màn ánh sáng. Không ai nhìn thấy khi lão nắm lấy cổ tay Mã Tiểu Đào, đầu ngón tay cô khẽ nhúc nhích. Biến hóa này rất nhỏ nên cho dù là Mục lão cũng không cảm nhận được đây có gì bất thường. - Vãn bối bất lực. Đây là do dị hỏa cản trở, nếu ta đoán không nhầm thì trong cơ thể cô bé này, vốn vũ hồn của cô bé đã tồn tại một chút năng lượng kỳ dị, thường xuyên quấy phá, sau đó khi Hắc Ám lực chui vào cơ thể cô ấy, cô ấy không kịp thời áp chế mà ngược lại còn sử dụng nguồn năng lượng này phóng thích ra ngoài. Lúc này dị hỏa và Hắc Ám lực đã tràn mạnh vào trong cơ thể cô, không thể cứu vãn. Mà sức mạnh của nó còn rất gần với Cực Hạn Chi Hỏa. Nếu mạnh mẽ áp chế hoặc hỏa giải thì chắc chắn cô bé sẽ phải chết. Hiện nay tiên bối tạm thời phong ấn cô bé lại là một cách rất chính xác, trừ phi có thể làm dị hỏa trong cơ thể cô bé biến mất. Nếu không e là sau này cô bé sẽ bị nó khống chế, thần trí không còn tỉnh táo nữa. Hoắc Vũ Hạo vừa nghe xong, ánh mắt liền lộ rõ vẻ lạnh lùng, hắn rất hận bản thân mình tại sao lại yếu như thế, nếu hắn đủ mạnh thì trong cuộc thi đã có thể trợ giúp tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng sẽ không trở thành như thế này. Còn cả học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư kia nữa, hắn vừa nghĩ đến thế, ánh mắt nhìn đường chủ Minh Đức Đường càng sắc bén. Áo ảnh màu vàng kim của Mục lão bình thản nói: - Người đã không thể giúp đỡ thì cũng đừng đòi hỏi gì ở học viện chúng tôi nữa. Trong cuộc thi xảy ra tình huống thương vong cũng là

chuyện bất đắc dĩ, chúng tôi sẽ không tính toán nhiều với các người. Mời về tầng hai, chúng ta trò chuyện tiếp. Lão vừa dứt lời, ánh sáng vàng rực xung quanh liền biến mất, mọi thứ trở về trạng thái bình thường. Ảo ảnh Mục lão cũng tan biến, lão đương nhiên sẽ không giải thích cho Kính Hồng Trần ảo ảnh kỳ diệu này từ đâu mà có. Kính Hồng Trần một lần nữa trở về tầng hai, ánh mắt tự tin đã giảm xuống rất nhiều, trong lòng càng thêm nặng trĩu. Từ trước đến nay, lão luôn tự tin vào Hồn Đạo Khí của mình, lão nghĩ bên phía của mình đủ sức đấu với học viện Sử Lai Khắc. Nhưng sau khi gặp Mục lão, hẳn mới hiểu tình hình hiện nay, đế quốc Nhật Nguyệt vẫn còn kém nhiều lắm. Ba người Hoắc Vũ Hạo cũng bước đến đứng cạnh Mục lão. Mục lão vẫn nằm yên ở đấy, tư thế so với trước khi bọn họ đi cũng không có gì khác biệt. Nhưng lại càng bình thường, càng vô hại lại càng làm Kính Hồng Trần cảm thấy sợ hãi, trán lão đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Lúc này lão đã hiểu tại sao ban nãy Bản Thể Tông lại cam chịu mà rút lui. Mục lão bình thản nói: - Có thể cho ta biết theo người hiện nay, Hải Thần Các và Minh Đức Đường ai hơn ai kém không? Kính Hồng Trần có chút sững sờ, câu hỏi này của Mục lão có chút không đầu vào đầu, nhưng hẳn lập tức hiểu ra ý của Mục lão đây là hỏi hẳn, ưu khuyết điểm giữa Hồn Sư và Hồn Đạo Sư, so sánh sự khác biệt giữa Minh Đức Đường và học viện Sử Lai Khắc. Lão thoáng suy ngẫm giây lát, nói: - Vì vẫn bối không quá hiểu rõ về Hải Thần Các nên không dám tùy tiện bình luận. Chi bằng ta lấy Huyền lão đây làm ví dụ. Trong vòng 100m, nếu ta đấu với Huyền lão, Huyền lão chắc chắn sẽ thắng. Nhưng nếu ta muốn thì vẫn có thể cùng Huyền lão đồng quy vu tận. Khoảng cách tăng lên 1km thì ta có thể tự bảo vệ mình mà an toàn rút lui. Còn nếu 10 ngàn mét thì ta nhắm chắc Huyền lão khó mà chủ động rút lui được. Nếu đối thành một trận chiến tranh thì bên ta tất thắng. Kính Hồng Trần nói đến câu cuối cùng, giọng nói vô cùng kiên định, chắc như đinh đóng cột, không chút do dự. Thế nên Mục lão nghe xong không khỏi có chút rung động. - Xem ra người rất có lòng tin. Mục lão mỉm cười nói. Kính Hồng Trần gượng cười đáp: - Thật ra ngài hẳn đã nhìn ra ta không hề có lòng tin mới đúng. Nếu như chiến tranh nổ ra, Hồn Đạo Khí hiển nhiên chiếm ưu thế. Nhưng nếu so đấu chiến lực cấp cao thì địa vị của Sử Lai

Khắc trên đại lục làm sao có thể lung lay được. Bất kể là Minh Đức Đường hay là Bản Thể Tông, đều không làm được. Mục lão liếc mắt nhìn lão, dĩ nhiên nghe ra được ẩn ý trong lời nói của hã, Minh Đức Đường không được? Bản Thể Tông không được? Nhưng nếu Minh Đức Đường và Bản Thể Tông thì sao đây? - Kính Hồng Trần, lão phu từng ghé thăm Minh Đức Đường của các người. Quả thật về phương diện Hồn Đạo Khí, thành tựu nghiên cứu của các người đã vượt xa khỏi sự tưởng tượng của lão phu. Ta có một chút thắc mắc, nếu có ngày, Hồn Đạo Khí không còn phụ thuộc vào hồn lực của Hồn Sư nữa vậy thì địa vị của chức nghiệp Hồn Sư hẳn phải bị lật đổ. Cũng giống như ngày xưa Hồn Đạo Khí đã thay thế vị trí ám khí của Đường Môn vậy. Nhưng, ta muốn bổ sung cho người một câu, nếu ngày đó có thật thì trên đại lục này, người mạnh nhất vẫn là Hồn Sư. Bởi vì chỉ có Hồn Sư cường đại mới có thể phát huy được uy lực lớn nhất của Hồn Đạo Khí. Người có công nhận hay không?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 136: Vé vào cửa của Hải Thần Các (Thượng)

Kính Hồng Trần gật đầu nói: - Vâng, ngài nói đúng. Hồn Đạo Khí càng có công năng càng mạnh thì yêu cầu cũng càng cao. Trước mắt mà nói, trừ bỏ Định Trang Hồn Đạo Khí ra chúng tôi còn chưa phát minh ra Hồn đạo khí cường đại mà không cần lực lượng của Hồn Sư Hồn Đạo Khí. Tương lai thế nào ta cũng không thể dự đoán được. Nhưng mà Hồn Đạo Sư quật khởi là chuyện đương nhiên, cũng giống như là Hồn Đạo khí thay thế cho Ám Khí vậy. Hã nói với giọng rất khẩn thiết, nhưng trong nội tâm cũng thay đổi liên tục. Mục lão từng đến Minh Đức Đường? Một vị siêu cấp cường giả quý thần khó lường nếu mà...., vừa nghĩ đến đây, sau lưng của hã mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Mục lão mỉm cười nói: - Thẩm Phán Chi Kiếm người không thể mang đi. Lần này người đến đây rất cuộc là có chuyện gì nói ra

đi. Còn nữa, nếu lần sau người ở học viện Sử Lai Khắc sử dụng Hồn Đạo Khí thì lão phu nhất định sẽ đến thăm thủ đô của đế quốc Nhật Nguyệt các người. Kính Hồng Trần rốt cuộc cũng biến sắc, hăn can đảm không chút sợ hãi tiến vào học viện Sử Lai Khắc là vì cái gì? Chính là nhờ vào vài món Hồn Đạo Khí cấp Chín trên người, đồng thời hăn cũng có một vài sắp xếp ở bên ngoài. Không ngờ mọi chuyện Mục lão đều biết hết. Liên tưởng đến chuyện Mục lão vừa mới thi triển thân ngoại hóa thân, từ khi trở thành chủ của Minh Đức Đường tới nay, đây là lần đầu tiên hăn cảm thấy sợ hãi. - Mục lão, ngài quả thật khiến cho người ta bái phục. Kính Hồng Trần hơi khom người, cố gắng áp chế rung động trong lòng. - Lần này đến đây vẫn bồi còn có một chuyện nữa. Mấy tháng trước, Học Viện Sử Lai Khắc từng đáp ứng chuyện giao lưu giữa hai học viện, nay không biết vì sao lại gặp trở ngại. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư và học viện Sử Lai Khắc đều là những học viện đứng đầu đại lục, chuyện giao lưu lẫn nhau là cần thiết, có thể hỗ trợ song phương cùng nhau học tập. Mục lão thản nhiên nói: - Giao lưu học tập thì có thể, nhưng người có thể bảo đảm an toàn cho học viên chúng ta không? Còn nữa, đệ tử Sử Lai Khắc chúng ta đến quý học viện thì có thể học được những gì? Kính Hồng Trần dường như đã sớm có chuẩn bị, không chút do dự liền trả lời: - An toàn thì nhất định rồi. Ta lấy danh dự của Minh Đức Đường cam đoan với ngài, trong lúc quý đệ tử của học viện học tập ở học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư ta đều sẽ học được những kiến thức tốt nhất. Nếu bọn họ có đủ năng lực thì thậm chí có thể thi vào Minh Đức Đường ta học tập. Mục lão liền nói: - Nói miệng không chứng cứ. Kính Hồng Trần nói thêm: - Nếu ngài vẫn chưa an tâm thì có thể phái lão sư của học viện Sử Lai Khắc đi theo. Nhiều người cũng được. Mục lão lắc đầu nói: - Thế thì không cần. Giao lưu học tập thì có thể. Người có thể đem bọn người Tiểu Hồng Trần, Mộng Hồng Trần đưa đến Sử Lai Khắc chúng ta. Sau đó mang đệ tử chúng ta đi. Lão phu có thể cam đoan, cho bọn chúng học tập tại học viện chúng ta. Đến khi kì trao đổi kết thúc, người tự mình đưa đệ tử học viện chúng ta về sau đó đón học viên của người đi. Kính Hồng Trần lập tức lắc đầu nói: - Việc này chỉ sợ không ổn, tuy vẫn bồi tin tưởng nhân phẩm của tiền bối, nhưng mà mất lòng trước

được lòng sau. Vạn nhất lúc ta đưa người trở về Sử Lai Khắc... Mục lão cười nhạt một tiếng trả lời: - Vậy rốt cuộc người muốn thế nào? Kính Hồng Trần nói: - Giao lưu cũng không cần vội như vậy. Không bằng thế này, hai năm sau chúng ta bắt đầu tiến hành cuộc giao lưu lần này. Giao lưu học tập trong vòng ba năm. Khi kết thúc cũng chính là lúc cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái bắt đầu. Đến lúc đó, thỉnh sư phụ của quý học viện đi xem thi đấu, đến khi cuộc thi kết thúc lại đón đợi quý viện quay về? Đồng thời cũng trả lại học viên cho chúng ta. Huyền lão nhin không được liền nói: - Nếu có chuyện xảy ra thì người giải quyết như thế nào? Biện pháp của Kính Hồng Trần cùng với lời Mục lão vừa nói có phần giống nhau, chẳng qua là chủ khách đổi lại mà thôi. Kính Hồng Trần nói: - Đế quốc Nhật Nguyệt tổ chức cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái công khai trước mắt của mọi người, nếu chúng tôi có hành động lén lút gì mà nói thì tất sẽ bị mọi người chê cười. Ta nguyện ý trước trận thi đấu bắt đầu sẽ đi vào học viện Sử Lai Khắc làm con tin đến khi trận đấu chấm dứt thì thôi. Tuy nhiên nếu có sơ xuất gì trong trận đấu thì không có liên quan đến Minh Đức Đường chúng ta. - Tốt. Một lời đã định. Ngày này hai năm sau, người dẫn người của các người đến đây. Ta sẽ cho Huyền Tử dẫn người đến học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Trong đó bao gồm cả Hoắc Vũ Hạo. Mục lão dứt khoát nói. - Một lời đã định. Kính Hồng Trần cũng thống khoái một tiếng. Miệng hân tụy hạ thấp Hồn Sư tâng bốc Hồn Đạo Sư. Nhưng hân rất rõ, Minh Đức Đường muốn phát triển trong tương lai, nghiên cứu chế tạo Hồn Đạo Khí song song với việc phát triển Hồn Sư là chuyện quan trọng nhất. Nhất là có thể học được một phần vạn năm tinh túy của Sử Lai Khắc thì cũng có thể làm cho toàn bộ Minh Đức Đường tăng lên thật lớn. Có lẽ học viện Sử Lai Khắc cũng có biện pháp học được một ít tri thức Hồn Đạo Khí từ Minh Đức Đường. Nhưng mà đừng quên Sử Lai Khắc không thuộc bất cứ quốc gia nào mà Minh Đức Đường lại thuộc đế quốc Nhật Nguyệt. Trong lúc này, tất nhiên Minh Đức Đường sẽ được lợi lớn hơn, lại càng dễ đạt được lợi ích lâu dài hơn. Khiến cho Kính Hồng Trần lập tức đồng ý còn có một nguyên nhân nữa là Mục lão cho phép Hoắc Vũ Hạo đi đến học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Có Hoắc Vũ Hạo trao đổi, an nguy của Tiểu Hồng Trần

và Mộng Hồng Trần cũng không cần phải lo nữa. Hai bên đều phái ra những đệ tử đầy tiềm năng đáng mong đợi. Hơn nữa Hoắc Vũ Hạo là Vũ Hồn Song Sinh, nhất định ở phương diện Vũ Hồn cần phải tốn nhiều khí lực, dù muốn kiêm tu Hồn Đạo Khí cũng lực bất tòng tâm. Ít nhất trong mắt hắn, học viện Sử Lai Khắc đưa ra Hoắc Vũ Hạo có nghĩa là đệ tử hai bên đưa ra đều có địa vị ngang nhau. Mục lão mỉm cười nói: - Chuyện đã xong rồi, người có thể đi. Kính Hồng Trần khom mình hành lễ lần nữa: - Đa tạ tiền bối chiêu đãi. Vẫn với xin hỏi một câu cuối cùng. Sử Lai Khắc cùng đế quốc Nhật Nguyệt có thể giao hảo càng sâu hơn không? Mục lão khẽ nhún mày: - Học viện Sử Lai Khắc là Học viện Sử Lai Khắc của đại lục Đấu La. Đế quốc Nhật Nguyệt cũng là đế quốc Nhật Nguyệt của Đấu La Đại Lục. Ánh mắt Kính Hồng Trần khẽ đổi: - Tốt. Ta hiểu rồi. Nói xong hắn liền quay đầu muốn rời đi. - Chờ một chút. Mục lão gọi Kính Hồng Trần lại. Kính Hồng Trần nói: - Không biết tiền bối còn gì chỉ bảo? Mục lão cười nhạt một tiếng: - Từ trước tới nay, người là người đầu tiên không thuộc học viện Sử Lai Khắc mà có thể tiến vào Hải Thần Các. Nơi này không phải ai muốn đến là đến ai muốn đi thì đi. Để lại một kiện Hồn Đạo Khí cấp Chín đồng thời nói rõ cách dùng xem như là tiền mua vé vào cửa Hải Thần Các. - Mua vé vào cửa... Kính Hồng Trần trợn mắt há mồm nhìn Mục Lão. Hắn trăm ngàn lần không nghĩ rằng vị cường giả khủng bố khó lường này lại đưa ra một cái yêu cầu như vậy, đây rõ ràng là bắt chẹt công khai a! Hơn nữa, phí vào cổng này cũng quá mắc đi. - Tiền bối, ngài đây chính là ý lớn hiệp nhỏ a! Kính Hồng Trần gượng cười nói. Nếu lúc trước chưa kiến thức qua thân ngoại hóa thân của Mục lão thì có lẽ hắn cũng muốn cường ngạnh thêm một chút. Nhưng mà lúc này, ở địa bàn của người ta, bên trong Hải Thần Các thần bí khó lường này, hắn quả thật không dám. Mục lão cười nhưng không nói, ánh mắt bình tĩnh nhìn về Kính Hồng Trần. Đồng thời Kính Hồng Trần cũng hoảng sợ phát hiện ra, xung quanh bất cứ là vách tường, sàn nhà hay là đỉnh bắt đầu tỏa ra kim quang nhàn nhạt, tựa như luôn có một bàn tay ta đang bóp chặt cổ họng hắn. - Tiền bối, lúc trước là ngài mời ta tiến vào Hải Thần Các mà. Kính Hồng Trần lại gượng cười nói, ý tứ của hắn chính là, chính ngài mời ta vào mà còn muốn ta trả phí vào cửa, đây

cũng thật là không chút thiện lương, không có chút hình tượng của trường bối. Mục Lão mỉm cười nói: - Đúng là ta mời người đi vào Hải Thần Các, nhưng mà ta chưa mời người tiến vào học viện Sử Lai Khắc. Học viện chúng ta tuy không phải là đầm rồng hàng hổ gì nhưng mà cũng phải nghĩ cho an toàn một chút. Nếu người không muốn trả phí vào cửa thì lão phu cũng không miễn cưỡng, vậy cứ ngồi đây trò chuyện giải trí với ta đi, hai năm sau lúc chúng ta trao đổi đệ tử thì người có thể trở về. Ở lại đây hai năm? Khuôn mặt Kính Hồng Trần liền cứng ngắc, nếu hắn ở lại đây hai năm thì Minh Đức Đường và học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư chẳng phải là loạn rồi sao? Không có hấn trấn thủ, Hồn Đạo Sư cường đại dưới tay không phải ai cũng có thể quản được. Mục lão nhìn qua tuy là vô hại nhưng lại gây cho hấn áp lực càng lớn. Cho dù hấn muốn liều mạng như trước thì sợ rằng cái mạng nhỏ của mình liền phải ở lại đây rồi. Kính Hồng Trần hít sâu một cái, gật đầu nói: - Đã vậy thì vân bối đành tuân mệnh, Lúc trước ta chưa được phép mà đã đi vào học viện Sử Lai Khắc quả thật là ta không đúng, vân bối xin lưu lại một kiện Hồn Đạo Khí làm lễ vật. Lão vừa dứt lời liền đưa tay vào lồng ngực, sau đó một mảnh kim loại mỏng dẹt hình tròn liền xuất hiện trong lòng bàn tay hấn. Khối kim loại hình tròn này nhìn qua mỏng như tờ giấy, toàn thân phát ra một màu vàng nhẹ nhàng, kỳ lạ nhất là kiểu điêu khắc ở mặt trên, từng đạo đường vân tinh tế, theo quy tắc, nhưng lại tràn đầy sức tưởng tượng và sáng tạo. không có bất kỳ dao động hồn lực nào phát ra, nhưng tại nơi này lại có một loại ngưng tụ dày đặc. mặt trên mơ hồ hiện lên một chút vàng nhạt, không mãnh liệt nhưng cực kì hấp dẫn. Kính Hồng Trần nói: - Hồn Đạo Khí này chính là do vân bối chế tạo, vân bối đặt cho nó cái tên là Hồng Trần Tí Hữu. Là một cái Hồn Đạo Khí Phòng Ngự. Đặt ở lồng ngực thì nó sẽ tự động kết hợp với thân thể, hấp thụ hồn lực của Hồn Sư để cùng với nó hòa vào một thể. Một khi Hồn Sư gặp công kích nó liền tự động cảm ứng và tự động phòng ngự. Có thể điều khiển bằng tâm niệm của mình. Mông Trần Tí Hữu này có nhiều ưu điểm là, đầu tiên nói không hạn chế tu vi của người dùng. Cho dù là Hồn Sư chỉ có một, hai Hồn Hoàn cũng có thể sử dụng. Phòng ngự của nó có hiệu quả tương đương với một kích ngưng tụ toàn bộ Hồn

Lực của người dùng. Mà tiêu hao một kích cực mạnh này chỉ có một phần năm hồn lực. Nó đúng với bất kỳ cấp bậc nào của Hồn Sư, nhưng nếu ở trong tay Phong Hào Đấu La thì có thể có được lực phòng ngự của Siêu Cấp Đấu La.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 136: Vé vào cửa của Hải Thần Các (Trung)

- Đồng thời còn có một loại phương thức kích thích đặc thù. Có thể chủ động kích phát trận pháp ở hạt nhân, trở thành một cái Vô Địch Hộ Tráo liên tục trong mười giây. Lực phòng ngự đạt gấp ba tu vi người sử dụng. Nó có thể trở thành Hồn Đạo Khí cấp Chín cũng là nhờ có năng lực Vô Địch Hộ Tráo này. Nhưng loại kích thích đặc thù này sử dụng một lần rồi liền cần phải bổ sung năng lượng, cũng không cần chủ động bổ sung trong lúc người sử dụng tu luyện thì dần dần nó sẽ tự động hấp thu Hồn Lực bổ sung, quá trình này cần thời gian khoảng trên dưới ba ngày. Đương nhiên người sử dụng cũng có thể chủ động bổ sung, như vậy thời gian cần khoảng chừng một ngày đêm không ngừng đem Hồn lực rót vào trong đó. Nghe Kính Hồng Trần giới thiệu xong, Huyền lão âm thầm hít sâu một hơi. Lão hiểu được vì sao tuy tu vi của Kính Hồng Trần chỉ ở cấp 93, nhưng lại tự tin có thể nhờ vào Hồn Đạo Khí mà có khả năng toàn thân trở ra. Khó trách hẳn lại có gan đột nhập vào bên trong học viện Sử Lai Khắc. Mục Lão gật đầu, Kính Hồng Trần cảm thấy trên tay chột nhẹ đi, Hồng Trần Tí Hữu liền đã đến trước mặt Mục lão. Hai mắt Mục lão híp lại đưa tay cầm lấy, nói: - Co được giãn được, khó trách Minh Đức Đường dưới sự dẫn dắt của người không ngừng phát triển. Người có thể đi. Lần sau nếu muốn không hỏi mà vào thì hi vọng người có thể nắm chắc một chút. Nói không phí vào cửa không chỉ là một món Hồn Đạo Khí cấp Chín. Trên mặt Kính Hồng Trần cũng hiện lên nụ cười, tuy là gượng cười nhưng cũng chứa một phần cố

chấp, khom người về phía Mục lão xoay người rời đi. Ra khỏi Hải Thần Các, hần lập tức phóng người lên cao, một đôi cánh vàng nhạt hiện lên từ sau lưng, trong nháy mắt hần liền biến mất không thấy gì nữa. Bây giờ hần không hề muốn ở lại học viện Sử Lai Khắc này thêm một giây phút nào nữa. Cái gì gọi là trộm gà không được mà còn mất năm gạo, tiền mất tật mang? Hồn Đạo Khí cấp Tám Thâm Phán Chi Kiếm không thể lấy về lại mất thêm một cái Hồn Đạo Khí cấp Chín nữa. Có thể bản thân học viện Sử Lai Khắc cũng không hề có Hồn Đạo Khí cấp Chín như thế này. Dù là ở đế quốc Nhật Nguyệt, thì Hồn Đạo Khí cấp Chín cũng rất hiếm. Tuy kiện Hồn Đạo Khí Kính Hồng Trần lấy ra không phải là loại tốt nhất, nhưng cũng không hề kém cỏi, sở dĩ hần lựa chọn Hồng Trần Tí Hữu chủ yếu là vì nó không có bất kì tính công kích nào, hơn nữa trận pháp hạch tâm cũng không dễ dàng bị khám phá. Có điều không hần là Kính Hồng Trần không hề có chút thu hoạch nào, nhìn thấy Mục lão, cảm nhận được nội tình của Sử Lai Khắc, đây chính là thu hoạch lớn nhất của hần. Huống chi hần cũng còn có một vài bố trí khác. Thất bại là mẹ thành công, bị áp chế một lần cũng không đáng sợ. Tuy trong lòng Kính Hồng Trần rất bức bối nhưng cũng có nhiều ý nghĩ khác. Tuy nhiên, ngay khi hần nhìn thấy những Hồn Đạo Khí mình bố trí lúc trước thì thiếu chút nữa phun máu ra. Trước khi đi vào học viện Sử Lai Khắc, Kính Hồng Trần đã bố trí tám cái Định Trang Hồn Đạo khí cách học viện chừng mấy ngàn thước, trong đó có bốn cái cấp Chín, bốn cái cấp Tám. Chỉ cần hần ra tín hiệu thì lập tức có thể phát động công kích về học viện và thành Sử Lai Khắc. Những cao thủ cường đại dưới tình huống không chút chuẩn bị cũng không thể ngăn cản được đòn tấn công bất ngờ của những Hồn Đạo Khí cường đại như vậy. Và tất nhiên, những cường giả đứng đầu có thể sẽ phản ứng nhanh mà tránh kịp nhưng những Hồn Sư bình thường và những kiến trúc nhất định sẽ bị hủy diệt trong phạm vi lớn. Vậy mà khi hần tìm về trận địa mình bố trí thì phát hiện ở đây chỉ còn chút dấu vết. Tám cái Định Trang Hồn Đạo Khí cường đại đều đã mọc cánh bay mất. Không thể nghi ngờ, đây hần là tác phẩm của Mục lão. Lão phá hủy trận pháp điều khiển của mình thế nên mình mới không cảm ứng được gì. - Khốn kiếp, sớm biết thế này lão phu nên thêm vào trên những

Hồn Đạo Khí kia một thiết bị tự bạo. Hay cho một Học Viện Sử Lai Khắc. Kính Hồng Trần tức giận thở hổn hển, chửi ầm lên. Đâu còn chút phong độ như ở trong Hải Thần Các. Nhưng mà, cơn giận của hắn đến nhanh rồi đi cũng nhanh. Liếc nhìn lại học viện Sử Lai Khắc phía xa, trong mắt hắn hiện lên một tia âm độc, hừ lạnh một tiếng liền đứng dậy nhanh chóng rời đi. - Mục lão, đắc thủ rồi. Tiên Lâm Nhi và Tiền Đa Đa vui mừng chạy đến Hải Thần Các báo tin vui với Mục lão. Hồn Đạo Khí của Kính Hồng Trần rốt cuộc là đi đâu? Chính là bị bọn họ lấy đi! Mục lão giữ chân Kính Hồng Trần ở trong này chính là cho bọn họ tranh thủ chút thời gian. Mục lão mỉm cười nói: - Hi vọng lần này hệ Hồn Đạo sẽ có chút thu hoạch. Nhưng mà các người cũng phải cẩn thận, Hồn Đạo Khí cường đại một khi phát nổ cũng không phải là chuyện nhỏ đâu. Tiên Lâm Nhi nói: - Mục lão, ngài yên tâm. Chúng ta chỉ tiến hành nghiên cứu ở trận pháp hạch tâm. Nếu chưa sáng tỏ tuyệt sẽ không tùy tiện tháo ra, cho dù có tháo cũng sẽ không tiến hành bên trong học viện. Phàm Vũ đã mang về bắt đầu nghiên cứu rồi. Hoắc Vũ Hạo ở một bên nghe cũng không hiểu gì cả, chỉ có mơ hồ hiểu là, dường như Mục lão bảo bọn họ đi thu hoạch một vài Hồn Đạo Khí cường đại. Tiền Đa Đa nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo không khỏi cười nói: - Tiểu Vũ Hạo, rất tò mò phải không. Nói cho các người biết cũng không sao. Kính Hồng Trần – cái tên đại gia hỏa dám lén vào học viện chúng ta, Mục lão sau khi phát hiện liền cũng nhìn ra được những bố trí của hắn, bảo chúng ta đi thu thập Hồn Đạo Khí của Kính Hồng Trần bố trí. Chính là tám cái Định Trang Hồn Đạo Khí a, bốn cái cấp Chín, bốn cái cấp Tám. Dù cho Minh Đức Đường kia rất giàu có, nhưng bất nhiêu cũng đủ cho hắn đau lòng một thời gian. Hoắc Vũ Hạo hít sâu một hơi, ở trên hội đấu giá hắn cũng đã biết qua giá cả của Hồn Đạo Khí cấp cao. Như vậy, tám cái Hồn Đạo Khí kia và Hồng Trần Tí Hữu Kính Hồng Trần lưu lại lúc này thật khiến cho Minh Đức Đường tổn thất thật lớn. Mục lão đưa Hồng Trần Tí Hữu đang cầm trên tay cho Lâm Tiên Nhi, nói: - Cái Hồn Đạo Khí này các ngươi cũng cầm nghiên cứu đi, vừa rồi ta cũng có thử một chút, Kính Hồng Trần cũng không có nói dối. Nhưng mà các người cũng không nên phá hư, ta còn có chỗ dùng. - Dạ Tiên Lâm Nhi vội vàng nhận lấy, nhìn nàng tuổi cũng không

nhỏ nhưng lúc này lại hưng phấn nhảy nhót như một tiểu cô nương. Hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc từng ấy năm phát triển rất chậm chạp, lần này có thể nói là cơ hội hiếm có a! Hôm nay đoạt được những Hồn Đạo Khí này, nếu có thể nghiên cứu kỹ càng một phen thì có thể làm cho hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc tiến bộ rất nhanh. Sản phẩm Hồn Đạo Khí cao cấp của Minh Đức Đường cũng không dễ dàng có thể bắt chước. Mục lão phát tay nói: - Các người đi đi. Vũ Hạo, Vương Đông, các con theo ta lên tầng ba. Tiêu Tiêu, con đi theo Huyền Tử học tập cho tốt. Huyền Tử sáng sớm ngày mai, người hãy dẫn bọn chúng đi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. - Vâng. Huyền lão gật đầu đồng ý. Vừa nghe đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu lập tức sáng mắt lên, tu vi của bọn chúng đã đến bình cảnh cấp ba mươi, đi đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm là một sự kiện quan trọng, chính là bọn họ có thể thu được Hồn Hoàn thứ ba a! Từ Đại Hồn Sư đến Hồn Tôn, đây chính là biến hóa về chất. Sau khi đột phá cánh cửa cấp 30 này, Hồn Sư xem như đã tiến từ sơ cấp lên đến trung cấp. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cẩn thận đỡ Mục lão dậy, đi đến tầng ba Hải Thần Các. Dưới hướng dẫn của Mục lão, đi vào đường lát gạch bên trái, thẳng đến phòng cuối cùng. Ánh sáng vàng kim chợt lóe lên, cửa phòng mở ra, hai người đi vào trong đó. Phòng của Mục lão không lớn lắm, trên dưới ba mươi thước vuông, bên trong đơn giản chỉ có bàn gỗ, ghế, giường gỗ, còn có một chiếc giá sách chiếm trọn cả một mặt tường cùng với những đồ trang trí đơn giản mà thôi. Nhìn xuyên qua cửa sổ có thể thấy được khung cảnh tuyệt sắc trên Hải Thần Đảo. - Mục ..., sư phụ. Bởi vì vừa mới bái sư nên có chút không quen, Hoắc Vũ Hạo thiếu chút nữa gọi sai. - Tình hình của tỷ tỷ thế nào ạ? Có biện pháp gì chữa trị không? Vũ Hồn thứ hai của con là Cực Hạn Chi Băng, chỉ cần còn có thể làm được, người cứ sai bảo con nhất định phải chữa khỏi cho tỷ tỷ. So với việc mình Hồn Hoàn mình tăng lên, Hoắc Vũ Hạo càng thêm quan tâm tình hình của Mã Tiểu Đào. Hạo và Mã Tiểu Đào vừa mới nhận chị em sau đó liền bị thương nặng, hạo vất vả lắm mới có được người thân a! Mục lão nói: - Con cũng không cần phải sốt ruột, trường hợp của Tiểu Đào rất đặc biệt, lần này của nó bị biến dị cũng không hẳn là chuyện xấu. Sau khi ta phong ấn, ngọn lửa Phượng

Hoàng cũng bắt đầu cải thiện thân thể của nó, phát triển theo phương hướng Cực Hạn Chi Hỏa. Nhưng mà khí tức hắc ám trong đó tựa như giòi trong xương, không phải dễ dàng trung hòa như vậy. Hoắc Vũ Hạo hỏi tiếp: - Vậy có biện pháp nào có thể làm cho khí tức hắc ám kia biến mất không? Mục lão mỉm cười nói: - Biện pháp thì ta cũng đã nghĩ đến, nhưng mà không phải lúc này. Nó cần phải ngủ say trong phong ấn của ta một thời gian, có thể là hai, ba năm hoặc cũng có thể là bốn, năm năm. Tương lai thế nào thì phải xem vận mệnh của nó. Đến lúc đó, nếu thật cần đến lực lượng của con thì con hãy nhớ những lời con vừa nói. Hoắc Vũ Hạo kiên định nói: - Chỉ cần con có thể làm thì sẽ không tiếc hết thầy cứu tử tử con. Mục lão nói: - Vũ Hạo, Vương Đông, ta hỏi các con, các con có biết vì sao hôm nay ta mang Kính Hồng Trần vào Hải Thần Các không? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng liếc nhìn nhau, Vương Đông nói: - Là để chấn nhiếp học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư kể đó là chấn nhiếp đế quốc Nhật Nguyệt. Con nghe Vương lão sư nói Hồn Đạo Khí của đế quốc Nhật Nguyệt phát triển cực kỳ nhanh chóng, lại có xu hướng muốn phát động chiến tranh. Mục lão cũng không nhận xét phân tích của Vương Đông, nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo nói: - Con nói thử xem? Hoắc Vũ Hạo nói: - Suy nghĩ của con và Vương Đông cũng không khác là bao. Chỉ là con cảm thấy dường như sư phụ rất coi trọng chuyện giao lưu đệ tử giữa hai bên. Mục lão gật đầu nói: - Các con nói đều đúng cả. Chấn nhiếp, đe dọa, thu lợi ích. Những chuyện này đều là nguyên nhân ta để cho hấn đi vào. Nhưng nguyên nhân quan trọng nhất chính là tranh thủ thời gian. Tranh thủ thời gian cho các con. - Tranh thủ thời gian cho chúng con? Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều sửng sốt. Mục lão nói: - Sự tồn tại của ta là bí mật lớn nhất của học viện Sử Lai Khắc, chỉ có những lão già lâu năm là được biết thôi. Sở dĩ ta ra mặt chính là để tranh thủ chút thời gian cho những người trẻ tuổi các con. Bởi vì, ta cũng không còn nhiều thời gian để bảo hộ cho Sử Lai Khắc rồi.

DAOTIEUVU

Chương 136: Vé vào cửa của Hải Thần Các (Hạ)

- Sư phụ, người... Hoắc Vũ Hạo nhất thời chấn động. Mục lão mỉm cười, cực kỳ thoải mái nói: - Ủ, con người ai lại không phải chết, trừ phi có thể đột phá cánh cửa cuối cùng kia. Nhưng đó là điều rất khó, vô cùng khó. Ta đã sống hơn hai trăm năm, cái chết đối với ta cũng không còn đáng sợ nữa. Năm đó ta và tên Độc Tất Tử đánh nhau lưỡng bại câu thương, cũng nhờ trận chiến sinh tử đấy mà ta đã khám phá được một chút huyền bí của cực hạn, vì thế mà thành công tiến giai đến cấp 99 và sống đến bây giờ, ta so với hãn đã quá hời rồi. - Năm gần đây, ta càng lúc càng cảm nhận được cơ thể mình không ngừng suy yếu, sinh mệnh dần trôi là chuyện không thể thay đổi được. Ta không biết chính xác mình còn có thể sống bao lâu nữa, nhanh thì ba năm, chậm thì 5-6 năm. Ta không còn nhiều thời gian để bảo vệ cho Sử Lai Khắc nữa. Thế nên, ta cần tận dụng chút thời gian ít ỏi còn lại để làm một vài chuyện cho Sử Lai Khắc. - Nếu sinh mệnh của ta vẫn còn tốt như trước thì tiếp tục giữ bí mật là lựa chọn tốt nhất. Nếu tương lai có xảy ra chiến tranh, dựa vào thực lực của ta chắc chắn có thể thay đổi chiến cục, ít nhất đủ vốn liếng để làm đế quốc Nhật Nguyệt bị thương nặng. Nhưng hiện giờ không thể nữa. Cơ thể ta đã quá suy yếu rồi, ta chỉ còn cách để người bên ngoài biết được sự tồn tại của mình, uy hiếp và áp chế dục vọng chinh phục thống nhất đại lục của bọn chúng. Thực tế, hôm nay Mục lão để Kính Hồng Trần vào Hải Thần các không chỉ đơn giản như những gì lão nói. Thật ra bên trong đó còn rất nhiều ý vị sâu xa nữa. - Hai năm tới là khoảng thời gian rất quan trọng với các con, các con sẽ không còn thời gian nghỉ ngơi nữa. Hai năm sau, Vũ Hạo dĩ nhiên phải đế học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, còn Vương Đông, con quyết định thế nào? Vương Đông ngần ngại, chần chừ nói: - Sư phụ, con không thích Hồn Đạo Khí, cũng không có thiên phú về phương diện này. Nhưng mà, con và Vũ Hạo... Mục lão gật đầu nói: - Vũ Hạo dung hợp sẽ không biến mất vì khoảng cách

quá xa, còn về phương diện thiên phú, thật ra con không hề kém so với Vũ Hạo. Nhưng phương hướng phát triển của hai con không giống nhau. Cho nên, khi Vũ Hạo sang đế quốc Nhật Nguyệt, ta hi vọng con sẽ ở lại học viện tiếp tục nhận đào tạo chuyên sâu hơn. Vương Đông nghe Mục lão nói xong liền do dự, hẳn hoàn toàn không muốn tách khỏi Vũ Hạo, huống chi lần này chia tay đến ba năm... quá lâu. Có điều, chuyện này là chuyện của hai năm sau, hiện giờ hẳn không có gì để nói nữa. Mục lão hí mắt nói: - Kính Hồng Trần nói không sai, nương theo sự phát triển của Hồn Đạo Khí, một ngày nào đó, tác dụng của Hồn Đạo Khí sẽ phát triển dung nhập vào mỗi người mỗi nhà. Nó sẽ thay thế vị trí của binh khí bình thường hiện nay. Mà cũng vì như thế, chiến tranh càng khó mà tránh khỏi. Mặt khác, về phương diện Hồn Đạo Khí, ba đế quốc lớn còn kém bọn họ quá xa, ta chỉ có thể giúp các con kéo dài năm đến mười năm. Sau đó, chiến tranh chắc chắn không thể kéo dài được nữa, mà có lẽ, rất nhiều chuyện sẽ phải thay đổi. Vương Đông hỏi dò: - Sư phụ, sao hôm nay ngài không ra tay giết Kính Hồng Trần? Mục lão nói: - Giết hẳn chỉ làm đế quốc Nhật Nguyệt càng liều lĩnh thêm mà thôi, hơn nữa hẳn nói không sai. Trên người hẳn có một ít Hồn Đạo Khí khiến ta cảm nhận được uy hiếp rất lớn. Nếu xử lý không tốt thì sẽ trở thành cục diện lưỡng bại câu thương, mà cơ nghiệp vạn năm của học viện Sử Lai Khắc chúng ta không thể để xảy ra chuyện được. Con người Kính Hồng Trần này rất lợi hại, co được giãn được, biết nắm thời cơ và thuận theo tình huống mà hành động. Tương lai, hẳn nhất định sẽ là kẻ địch lớn nhất của chúng ta. *** Sáng sớm. Tiết trời có chút âm u, thế nên màn sương mù quanh bờ hồ Hải Thần lại càng thêm dày đặc. Bốn bóng người lặng lẽ rời khỏi học viện Sử Lai Khắc, có điều, vừa bước đến cổng, cả nhóm liền dừng bước. Huyền lão cầm bình rượu đứng trước mặt, nhìn ba cô cậu bé, vẻ mặt lơ đãng, nói: - Được rồi. Chúng ta đi thôi. Các con đều còn nhỏ, để một lão già như ta đi theo cũng chỉ làm phiền các người thêm. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm ở đâu hẳn các con đều biết, các con đến đấy, tự tìm Hồn Thú thích hợp với mình. Ta sẽ âm thầm đi theo bảo vệ các con. Có điều, nếu trong quá trình thu thập Hồn Hoàn, các con mà để ta phải ra tay thì điểm sát hạch của các con sẽ bị trừ 10%. - Dạ. Ba người đứng trước mặt Huyền lão

đĩ nhiên là Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu. Trong ba người, vốn chỉ có Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu là cần phải tìm thêm Hồn Hoàn, còn Vương Đông đi theo cũng vì hấn xung phong nhận việc, lý do của hấn rất đơn giản, có hấn đi cùng thì sức chiến đấu của Hoắc Vũ Hạo sẽ tăng gấp đôi. Vũ Hồn dung hợp kỹ của cả hai ở thời điểm quan trọng sẽ phát huy được tác dụng rất lớn. Nếu ba người liên thủ thì dù phải đấu với hồn thú ngàn năm cũng không có vấn đề gì. Mà Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu cũng chỉ cần thu thập Hồn Hoàn cấp bậc ngàn năm mà thôi. Huyền lão dặn dò ba người xong liền lặng lẽ biến mất. Có điều, dù không có lão đi theo bên cạnh, ba người Hoắc Vũ Hạo cũng không cảm thấy lo lắng. Có một Siêu Cấp Đấu La cấp 98 âm thầm đi theo bảo vệ, ba con nhé con mới lớn như bọn họ cũng có gan vào tận khu vực trung tâm của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Cả ba ngay tức thì liền bước nhanh về phía nam của học viện Sử Lai Khắc, tiến về Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Học viện Sử Lai Khắc thật ra rất gần khu rừng này, nếu không làm sao lần thú triều trước, thành Sử Lai Khắc lại phải đứng mũi chịu sào chứ? Trong tình huống dốc toàn lực, chưa đến hai ngày, ba người Sử Lai Khắc đã đến bên ngoài Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Tuy lúc này chưa thật sự đến nơi nhưng bầu không khí đã tươi mát hơn rất nhiều, khi hít thở cũng sáng khoái hơn. Ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu tuy hai hôm nay đều phải di chuyển liên tục nhưng tâm trạng vẫn còn rất hưng phấn. Từ ngày vào học viện Sử Lai Khắc, bọn họ luôn phải trong tình huống gấp rút tu luyện, làm sao có thời gian thư giãn cơ chứ? Sau khi kết thúc năm học đầu tiên, Vương Đông và Tiêu Tiêu tốt xấu gì cũng được về thăm gia đình, còn Vương Đông lại phải đến vùng Cực Bắc xa xôi lạnh giá kia, tuy cuối cùng đã có thêm được vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạp mạnh mẽ nhưng đồng thời đây cũng là một lần lịch lãm tương đối khó khăn. Mà vừa về đến học viện, hấn và bạn bè của mình lại phải bắt đầu khắc khổ tu luyện, kể đến là tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. Tinh thần lúc nào cũng phải suy nghĩ đủ chuyện, căng như dây đàn. Lần này tuy trên danh nghĩa là bọn họ đi thu thập Hồn Hoàn nhưng bọn họ cũng rất hưng phấn. Hơn nữa, sau lần bế quan, cả ba đều có cảm giác bản thân mình đã thay da đổi thịt. Cả ba đều muốn thông qua lần thu thập Hồn Hoàn này mà

thử nghiệm những gì mình mới thu hoạch được. Bởi vậy, hai ngày nay bọn họ không những không thấy mệt mỏi mà ngược lại tinh thần còn vô cùng hưng phấn, cơ thể lúc nào cũng trong trạng thái tốt nhất. - Tiêu Tiêu, cậu có ý định tìm Hồn Hoàn như thế nào không? Hoắc Vũ Hạo vừa đi vừa hỏi Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu đáp: - Cũng có nghĩ một chút. Nhưng sư phụ nói việc tìm Hồn Hoàn chỉ dựa vào may mắn. Nếu đã gặp thì không thể bỏ qua. thậm chí nếu thấy nó thích hợp với vũ hồn Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu thì mình cũng sẽ suy nghĩ xem có dung hợp hay không. Nói thật, mình không thể đợi được nữa, nếu để Vũ Hồn đầu tiên có đủ chín Hồn Hoàn rồi mới phụ thêm Hồn Hoàn cho vũ hồn thứ hai thì đúng là tốt nhưng quá chậm. Mình định song song với việc tu luyện vũ hồn Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh thì cũng sẽ phụ thêm cho vũ hồn Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu ba đến bốn Hồn Hoàn. Nếu không chắc mình sẽ không đuổi kịp được hai cậu mất. Ở đây chỉ có ba người bọn họ nên Tiêu Tiêu cũng không nói vòng vo hay giấu giếm suy nghĩ của mình. Sau cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, Tiêu Tiêu đã cảm nhận được sự chênh lệch giữa mình và Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông. Hoắc Vũ Hạo có thể từ dưới vượt lên trên, trở thành người lãnh đạo của ba người bọn họ, mà Vương Đông lại có đến hai vũ hồn là Quang Minh Nữ Thần Điệp và Hạo Thiên Chùy, cái nào cũng là vũ hồn mạnh mẽ. Tính ra, hai vũ hồn của mình có phần yếu kém hơn. Bất kể là con đường trở thành Chiến Hồn Sư hệ Phụ Trợ hay việc quyết định phụ thêm Hồn Hoàn cho vũ hồn thứ hai cũng một phần xuất phát từ việc Tiêu Tiêu không muốn bị tụt lùi so với hai người bạn của mình. Cô bé rất thông minh nên đã sớm cảm nhận được nếu mình còn để hai người bạn kia vượt lên nữa thì e là mãi mãi không còn cơ hội đuổi kịp họ. Vương Đông nói: - À đúng rồi Tiêu Tiêu, khối Hồn Cốt thứ hai của cậu là gì? Tiêu Tiêu cười hì hì nói: - Bí mật, không nói cho hai cậu biết đâu. Dù sao mình cũng biết chắc khối Hồn Cốt thứ hai của Hoắc Vũ Hạo là khối Hồn Cốt cánh tay trái của Băng Bích Hạt rồi. Vương Đông cười nói: - Không nói thì thôi. Dù sao khi liệt sát hồn thú thì cậu nhất định cũng phải sử dụng. Cậu còn chưa nói cậu định phụ thêm Hồn Hoàn như thế nào cho vũ hồn Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh kia. Tiêu Tiêu đáp: - Con đường của mình là đi theo hướng Chiến Hồn Sư hệ Phụ Trợ, nên dĩ nhiên phải chọn Hồn

Hoàn có tác dụng Phụ Trợ, nhưng vẫn phải giữ ưu điểm của Chiến Hồn Sư. Mình định tìm Hồn Kỹ theo hướng Khống Chế, hoặc tăng lực phòng ngự cho Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh. Lần này nhờ tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái mà mình mới biết được hóa ra lực phòng ngự của Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh rất lớn, nếu sử dụng tốt thì hiệu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Huống chi mình còn có hai kỹ năng Đỉnh Chi Chấn và Đỉnh Chi Đãnh nữa. Hoắc Vũ Hạo nói với vẻ tán tụng. - Tiêu Tiêu, phân tích của cậu về vũ hồn rất thấu đáo. Mình cũng thấy Hồn Hoàn thiên về lực phòng ngự rất thích hợp với cậu. Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh về mặt trời giữ đúng là rất có hiệu quả. Ngày đó lúc mình chiến đấu với bảy người lớp 2, nếu không nhờ sự trời chật và khống chế của nó, chúng ta cũng không thể chiến thắng dễ dàng như vậy. Tiêu Tiêu nói: - Còn cậu? Cậu định thế nào? Vũ Hồn Linh Mâu của cậu muốn phụ thêm Hồn Hoàn không phải dễ tìm đâu? Hồn Thú hệ Tinh Thần không những hiếm thấy mà còn rất mạnh nữa. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Thế nên chúng ta chỉ có thể làm đến đâu tính đến đó. Nhờ vào may mắn thôi. Chúng ta cứ đi, gặp Hồn Thú thích hợp thì lập sát, đừng giết chóc lung tung. Tiêu Tiêu nói: - Ủ. Hồn thú so với con người chúng ta còn khó phát triển hơn. Nếu chúng ta cứ tiếp tục giết Hồn Thú cấp thấp thì e là con cháu chúng ta sau này muốn thu thập Hồn Hoàn chất lượng cũng thật khó. Vương Đông nhú mày nói: - Không thể nói như thế, hồn thú cũng có sinh mệnh, sao có thể hình dung nó như một nguồn tài nguyên như thế? Chúng ta lập sát hồn thú cũng giống như hành động cá lớn nuốt cá bé thôi. Tiêu Tiêu nhìn Vương Đông với vẻ mặt kinh ngạc: - Không ngờ cậu cũng lương thiện như thế.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 137: Lại đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm (Thượng)

Vương Đông thoáng im lặng một chút, nói: - Dù sao cứ như Vũ Hạo nói, chúng ta cố gắng hạn chế lập sát hồn thú. Chỉ chọn những hồn thú phù hợp hoặc những hồn thú chủ động công kích mình. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười, tuy lúc này hắn vẫn chưa biết Hồn Hoàn tiếp theo của mình là gì nhưng hắn không lo mình không tìm được hồn thú thích hợp. Có Thiên Mộng ca ở đây thì làm sao có chuyện hồn thú tinh thần thoát khỏi pháp nhãn của nó đây? Đây là lần thứ hai hắn đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm nhưng tâm trạng hoàn toàn khác hắn với lần đầu. Hơn một năm trước, hắn một mình rời phủ công tước đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, khi đó hắn chỉ nghĩ, nếu lần này không thành công thì chết cũng không có gì đáng sợ. Nếu không thu thập được Hồn Hoàn, vậy thì chôn thân ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm làm mồi cho dã thú. Khi đó, trong đầu hắn không có gì ngoài hai chữ “báo thù”. Nhưng hiện tại, mọi chuyện đã khác, dù chuyện xưa chỉ mới một năm mấy thôi nhưng với hắn lại cứ như đã rất lâu, rất lâu rồi, bất kể là bản thân hắn hay tâm tính, tất cả đều thay đổi long trời lở đất. Bắt đầu từ kỳ ngộ gặp Thiên Mộng ca, cũng chính từ lần ấy, vận mệnh của hắn đã chuyển sang một con đường mới. Cũng trong lần bế quan hai tháng ấy, Hoắc Vũ Hạo nghiền ngẫm lại những chuyện mình đã trải qua, cuối cùng hắn tổng kết được, bản thân mình đã quá may mắn. May mắn gặp được Thiên Mộng ca, lão sư Tiểu Nhã và đại sư huynh. Càng may mắn hơn là có thể vào được học viện Sử Lai Khắc, quen biết được những người tốt như sư phụ và bạn học. Cuộc sống một năm mấy kia quả thật phong phú hơn nhiều so với mười mấy năm đầu đời của hắn. Cũng nhờ như thế nên tuy lúc này hắn còn chưa đến 13 tuổi nhưng hắn đã cảm thấy mình trưởng thành hơn nhiều rồi. Mẹ, người yên tâm, con nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của người, dù người chưa từng nói ra nhưng con biết đến khi người qua đời, vẫn chưa từng quên. Nghĩ đến mẹ, Hoắc Vũ Hạo không khỏi cảm thấy nhớ nhung, nếu mẹ hắn còn sống, biết thành tích của hắn tốt như vậy, người nhất định sẽ rất vui mừng. Vừa nghĩ đến thế, khóe mắt hắn có chút ửng đỏ. Tiêu Tiêu không chú ý lắm nên không phát hiện, nhưng Vương Đông lại đặc biệt nhạy cảm và hay chú ý đến cảm xúc của Hoắc Vũ Hạo. Hơn nữa hắn so với Tiêu Tiêu thì biết rõ những chuyện ngày xưa của Hoắc Vũ Hạo hơn, hắn mơ hồ đoán được người bạn của mình

đang suy nghĩ gì, nhẹ nhàng kéo tay Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo quay đầu nhìn liền thấy Vương Đông đang nhìn mình mỉm cười. Đôi mắt sáng ngời ấy không phải là sự đồng cảm, mà chính là cổ vũ, khích lệ. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười đáp lại, với sự ăn ý của hai người, cả hai không cần lên tiếng cũng đối phương đang nghĩ gì. - Này này, hai cậu đủ rồi nha. Rõ ràng ở đây có mỗi mình mình là nữ. Các cậu đừng có làm mình cảm thấy mình giống kỳ đà cản mũi nữa được không hả? Hoắc Vũ Hạo nghe thế không cảm thấy gì nhưng Vương Đông lại đỏ mặt, trừng mắt nói: - Thế nào? Cậu thích nó à? Mình nhớ ban đầu cậu thích mình mà? Mới thế mà đã thay lòng, con gái thật là... Tiêu Tiêu đỏ mặt, bĩu môi nói: - Thôi đi cậu à. Hai người các cậu đều thuộc dạng “lánh đời”. Trong lớp mình không biết có bao nhiêu cô trộm gửi thư cho cậu không lẽ cậu không biết? Còn cậu? Mỗi ngày tan học không phải lập tức trở về ký túc xá thì cũng đi bán cá nướng với Vũ Hạo. Mọi người đều nói cậu căn bản không hiểu chuyện tình cảm là gì. Còn Vũ Hạo, ôi xời, cậu ấy căn bản là một người cuồng tu luyện. Ngoài tu luyện mình chả thấy cậu ấy thích cái gì nữa. Hai người đúng là xứng đôi vừa lứa thật, nhưng đáng tiếc, cả hai đều là nam. Hoắc Vũ Hạo sờ mũi, gượng cười nói: - Cuồng tu luyện? Mình tu luyện điên cuồng thế sao? Hóa ra mọi người đều xem mình là người như thế. Tiêu Tiêu cười to nói: - Đây là vì cậu không biết thôi. Trong lớp mình, đề tài mọi người thường xuyên bàn luận nhất không phải là Vương Đông đẹp trai này đâu mà chính là cậu. Ngày đầu cậu vào lớp không phải hồn lực thấp lè tè, đứng top từ dưới đếm lên sao? Vậy mà sau một năm, cậu chẳng những trở thành lớp trưởng lớp 1 mà lại còn đánh bại cao thủ đệ nhất Đái Hoa Bân. Bây giờ không cần đi hỏi cũng biết sau khi chúng ta đánh bại lớp 2 thì cậu đã trở thành cường giả mạnh nhất năm hai rồi, thậm chí còn là một ngôi sao sáng của ngoại viện nữa. Các bạn học đều nói, cậu chính là minh chứng rõ ràng nhất của việc kiên trì sẽ thành công. Thế nên các bạn học của chúng ta ai cũng đều cố gắng tu luyện. Đừng thấy hiện giờ lớp chúng ta số Hồn Tôn không nhiều nhưng đến khi tốt nghiệp năm hai thì mình tin chắc lớp mình sẽ có ít nhất mười người có được Hồn Hoàn thứ ba. Tất cả đều là công lao của cậu. Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc mở to mắt nói: - Còn có cả chuyện này sao? Cậu cũng đi thi giống bọn

mình mà, sao chuyện gì cũng biết thế? Tiêu Tiêu bĩu môi nói: - Mình đâu có lánh đời như hai cậu, mình có nhiều bạn tốt lắm. Những chuyện này đều do chị em Lam Tố Tố Lam Lạc Lạc nói lại với mình. Hai cô ấy rõ ràng rất sùng bái cậu, xem cậu như thần tượng rồi. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Haha, xem ra mình khá được hoan nghênh nha. Tiêu Tiêu nghe thế buột miệng nói: - Ừ thì được hoan nghênh, nhân duyên tốt lắm nhưng tình duyên lại không bằng người bên cạnh cậu. Hai chị em song sinh ấy tuy sùng bái cậu nhưng lại thích Vương Đông nha. Lần này trước khi đi còn đến nhờ mình hỏi dò xem ý Vương Đông như thế nào. Vương Đông đứng bên cạnh nghe thấy thế liền khoanh tay, nhìn về phía chân trời, dáng vẻ giống như nói ca đây tuy đi vắng học viện một thời gian nhưng truyền thuyết về ca vẫn còn được lưu truyền. Có điều, hân hưng phấn không được bao lâu đã bị Hoắc Vũ Hạo ngửa mặt đá cho một phát. - Ui da, Hoắc Vũ Hạo, người dám đánh ta. Người đứng lại. - Haha Cả ba vui vẻ cười đùa thả bước, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cũng dần dần xuất hiện trong tầm mắt bọn họ. Cảnh rừng mênh mông vô tận, cảnh vật vẫn giống như lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo đến đây. Phải công nhận khi ấy hân đúng là một người không biết nên không sợ, thế nên mới có việc hân suýt chết trong tay hồn thú tu vi mười năm. Còn lúc này, khi hân vừa trông thấy Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, lòng bỗng nhiên cảm thấy như bị đè nén. Bước chân không khỏi chậm lại. Vương Đông thấy vẻ mặt thoải mái của Hoắc Vũ Hạo dần trở nên chăm chú không kiềm được lên tiếng hỏi: - Sao thế? Hoắc Vũ Hạo trầm giọng nói: - Các cậu không cảm thấy Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này sâu không lường được sao? Tiêu Tiêu cau mày nói: - Không! Có phải vì lần trước cậu đến đây bị dạy dỗ một trận nên lòng nghi thần nghi quỷ không? Vương Đông lại như nghĩ đến cái gì đó, đáp: - Ta có cảm thấy một chút, nhưng không rõ ràng. Vũ hồn Linh Mâu của người thuộc tính tinh thần, nên hân nhạy cảm hơn chúng ta. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm được xưng là vùng đất của hồn thú lớn nhất trên đại lục, nên đến đây cảm thấy áp lực nặng nề là chuyện rất bình thường. Nếu không phải hồn thú có quan hệ mật thiết với việc tu luyện của hồn sư thì e là cánh rừng này đã sớm bị các quốc gia nhào vào xâu xé rồi. Tiêu Tiêu tỏ vẻ không tin: - Thực lực của đế quốc có thể giải quyết Tinh

Đấu Đại Sâm Lâm? Không thể nào, ở đây có nhiều hồn thú cường đại như thế mà. Vương Đông nói: - Nếu chỉ có một dĩ nhiên là không thể nhưng nếu nhiều quốc gia liên minh với nhau thì sao? Đầu tiên thì tàn phá cây cối bên ngoài, thay đổi cân bằng sinh thái của cả cánh rừng, dần dần để hồn thú bên trong tự diệt, làm thực lực tổng thể của nó từ từ giảm xuống. Với trí tuệ của con người thì chỉ cần vài năm thì cái tên Tinh Đấu Đại Sâm Lâm sẽ chỉ còn xuất hiện trong lịch sử. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Sự tồn tại của hồn sư cộng với việc hồn thú tu luyện cần thời gian rất lâu, hai việc này trong tương lai nhất định sẽ trở thành vấn đề rất to lớn. Vương Đông gật đầu nói: - Đây cũng là điều ta lo lắng. Nếu hồn thú bị diệt sạch thì sau này làm sao còn hồn sư nữa? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu. - Không. Giới hồn thú tuy không đồng lòng nhưng nếu đến thời khắc sinh tử, rất có thể nó sẽ không dễ dàng chịu chết. Nói không chừng khi đó bọn chúng sẽ quay lại phản kích, nhân loại chúng ta khó tránh khỏi đại họa thương vong. Vương Đông nói: - Nhưng với sự phát triển của Hồn Đạo Khí, khả năng này đến lúc đó, càng lúc càng nhỏ. Hoắc Vũ Hạo nói: - Hi vọng cân bằng sinh thái sẽ không bị phá hỏng. Cũng may là số lượng hồn sư lúc nào cũng duy trì ở một số lượng nhất định. Mà hiện giờ giới hồn sư cũng bắt đầu chú ý đến việc này, việc lạm sát hồn thú cũng giảm xuống nhiều. Từ giờ, hai cậu đi quanh mình trong phạm vi năm thước, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, mình sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng đây. Khi vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm thì phải cẩn thận hơn. Chúng ta chỉ đi loanh quanh phạm vi 10 km bên ngoài thôi, tuyệt đối không thể vào sâu. Trời tối thì rời khỏi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm để nghỉ ngơi. Nếu phát hiện có chuyện gì bất thường thì báo nhau một tiếng. An toàn là trên hết. - Ừ. Vương Đông và Tiêu Tiêu đồng thanh đáp. Tầm quan trọng của Hoắc Vũ Hạo trong nhóm lại một lần nữa hiện ra. Hoắc Vũ Hạo để Tiêu Tiêu đi ở giữa, mình và Vương Đông đi phía sau, cả ba tạo thành một tam giác nhỏ, cánh rừng Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cuối cùng cũng hiện rõ trong tầm mắt bọn họ. Bầu không khí nơi này ngoài sự tươi mát còn có chút ẩm ướt, sau khi vào phạm vi của cánh rừng, cả ba cảm nhận được có một luồng năng lượng từ bên ngoài thấm vào cơ thể mình. Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo lặng lẽ xuất hiện, với

tu vi của hần hiện nay, Tinh Thần Tham Trắc đã có thể bao phủ xuống phạm vi hai trăm thước. Các hình ảnh từ mọi góc độ nhanh chóng truyền vào đầu ba người, có thể nói là mọi thứ đều vô cùng rõ ràng. Phía trước, cách bọn họ không x, có vài con hồn thú không mạnh lắm đang quan sát thăm dò bọn họ. Bọn chúng dường như có chút sợ hãi, không dám đến gần. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười, trong hai ngày nay, ngoài việc di chuyển, trong đầu hần cũng đã nghĩ đến rất nhiều phương án để sử dụng trong hành trình vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 137: Lại đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm (Trung)

Từ trong miệng hần phát ra một tiếng gầm nhẹ, ngay sau đó, một màu đỏ rực cũng cũng từ trên người hần tỏa ra, khí tức mạnh mẽ trong nháy mắt khuếch tán ra ngoài khiến cho những hồn thú cấp thấp chung quanh phải bỏ chạy tán loạn. Đây là tác dụng của Hồn Kỹ Mô Phỏng, Hoắc Vũ Hạo đang mô phỏng khí tức của một con Hỏa Diễm Sư ngàn năm. Hồn Thú xung quanh phần lớn là những Hồn Thú mười năm, cảm nhận được hung uy của Hồn Thú ngàn năm mà không bị dọa chạy mới là lạ. Cứ như vậy, bọn hần cũng tránh được phần lớn phiền phức. Ba người sau khi tiến vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm liền nhanh chóng đi thẳng về phía trước, từng bước đi vào bên trong. Hai hồn kỹ Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng phối hợp với Mô Phỏng của Hoắc Vũ Hạo có thể xem như là hai hồn kỹ thám hiểm tốt nhất, ba người đi liền nửa canh giờ mà chưa bị Hồn Thú nào tấn công cả. Thịnh thoảng Hoắc Vũ Hạo lại phát ra Hồn Kỹ Mô Phỏng tỏa ra khí tức của Hỏa Diễm Sư ngàn năm. Hần làm như vậy hiển nhiên là có thâm ý. Hồn Hoàn bọn hần cần đều có cấp bậc ngàn năm. Hiển nhiên ít nhất phải hơn ba ngàn năm mới thích hợp. mà ngọn lửa của Hỏa Diễm Sư ngàn năm có tính công kích rất mạnh, thực lực cũng không phải là yếu. Những Hồn Thú bị dọa

chạy hiển nhiên là không phải mục tiêu của bọn họ. Tu vi của những con còn lại rất có thể đạt được yêu cầu. - Vũ Hạo, nghỉ ngơi một chút đi. Vương Đông nói. Dọc đường đi, hắc và Tiêu Tiêu có thể xem là rất thoải mái, chỉ cần đi theo Hoắc Vũ Hạo là được. Mà Hoắc Vũ Hạo liên tục phát ra hai Hồn Kỹ tiêu hao Hồn Lực cũng không nhỏ. Hoắc Vũ Hạo cũng biết mình nhất định giữ gìn ở trạng thái tốt nhất nên lập tức gật đầu. Hắc dừng lại ở một sườn núi tương đối cao. - Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát. Hoắc Vũ Hạo đứng ở nơi đó ý bảo Vương Đông và Tiêu Tiêu nghỉ ngơi trước. Vương Đông đi đến bên cạnh hắc, tay trái đặt lên vai. Hạo Đông lực của hai người trong nháy mắt liền dung hợp, khí tức quang minh từ trên người Vương Đông tỏa ra, cây cối xung quanh cảm nhận được khí tức này cũng hiện lên vẻ tươi tốt. Từng vòng ánh sáng vàng rực rỡ tỏa ra từ trên người Vương Đông, liên tục di chuyển từ bả vai Hoắc Vũ Hạo xuống dưới. Hoắc Vũ Hạo quay đầu ngạc nhiên nhìn hắc, bởi vì trong một khắc này hắc phát hiện ra cơ thể của mình như bị khí tức quang minh này ôm trọn lấy, mọi thứ mệt mỏi đều biến mất. Hồn Lực bên trong cơ thể lại tràn ngập sức sống. Dưới trợ giúp của Hạo Đông lực thì vài thành Hồn Lực tiêu hao lúc trước chỉ trong mười lần hô hấp liền khôi phục toàn bộ. Vương Đông đặc ý nói: - Đây mới chính là Hoàng Kim Chi Mang đích thực, ta gọi cái này là Vô Sở Bất Tại (đâu đâu cũng có). Bất luận là công kích, phòng ngự, khôi phục thậm chí là trị liệu nó đều có tác dụng rất mạnh. Cái này chính là năng lực của Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt. Thêm vào lĩnh ngộ của ta vào Hoàng Kim Chi Mang, ta lại có thể thấy trong đó những ảo diệu vô cùng. Mượn lực lượng quang minh nó có thể làm được rất nhiều việc. Hoắc Vũ Hạo cười ha ha nói: - Đây là người câu dẫn ta tu luyện a! Đường như tốc độ tu luyện của chúng ta đều có khả năng tăng lên. Vương Đông nói: - Người cũng đừng vui mừng quá sớm, không phải người nói Hồn Lực vượt qua cấp ba mươi sẽ bị Vũ Hồn Cực Hạn ảnh hưởng, tốc độ tu vi tăng lên sẽ chậm lại sao? Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói: - Ai mà biết được? Cũng không chắc chắn như thế mà. Hắc cũng không phải là người có Vũ Hồn Cực Hạn bình thường, bên trong cơ thể của hắc còn có một lượng lớn lực lượng của Băng Đế, lực lượng phong ấn kia không ngừng cải thiện thể chất của hắc. Hơn nữa sau

khi được Sinh Linh Kim cải thiện. Hắn tin rằng sự ảnh hưởng của Vũ Hồn Cực Hạn đối với tốc độ tu luyện của mình sẽ không quá lớn. - Ồ. Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo đột nhiên co lại nhìn về một phía, lúc này hắn cũng không có phát ra Hồn Kỹ Mô Phỏng. - Cẩn thận. Hắn cảnh báo một tiếng rồi lập tức tiến về phía trước, hai tay chuẩn bị hành động. Tinh thần của Vương Đông và Tiêu Tiêu cũng cảm nhận được trong hư không dần xuất hiện một nguồn dao động Hồn Lực. Đó là một thân ảnh hơi mờ nhạt vừa tiến vào phạm vi của Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, giương như đã phát hiện ra bọn hắn bằng một tốc độ kinh người phóng lại đây. Cách đó không xa, một đạo thân ảnh màu xanh không một tiếng động xuất hiện ở trên một nhánh cây cách bọn họ ba mươi thước. Đó là một con báo, toàn thân một màu xanh đen, một đôi mắt màu đỏ tím, màu xanh và đen trên người cũng không đồng đều, tựa như bộ lông của con hổ vằn. Con báo này thân dài không quá hai thước nhưng lại cho người ta một áp lực không nhỏ. Hồn Thú sinh sống trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm có thể dựa vào khí tức của nó mà phân biệt được, nó ít nhất là thuộc vào cấp bậc Hồn Thú ngàn năm. Hoắc Vũ Hạo trầm giọng nói: - Đây là Hổ Ma Miêu, là một loại Hồn Thú có tính công kích rất mạnh. Nhìn vào bộ lông xanh đen của nó, tu vi ít nhất cũng đã vượt qua hai ngàn năm. Nếu lông của nó biến thành màu đen, phía trên có hoa văn thì đó là Hổ Ma Miêu vạn năm. Kiến thức học được ở học viện lúc này đã phát huy tác dụng, Hoắc Vũ Hạo nói sơ qua cũng đủ để cho Tiêu Tiêu và Vương Đông nhớ lại loại Hồn Thú này. Ở học viện Sử Lai Khắc, mỗi tuần đều có bốn buổi đặc biệt dạy về Hồn Thú. Hổ Ma Miêu cũng không phải là hiếm hiển nhiên bọn họ cũng đã học qua. Hổ Ma Miêu nếu xem như là một Hồn Sư thì có thể quy về hệ Mẫn Công, tính công kích cũng rất mạnh. - Xem ra không thể không chiến đấu rồi. Nhớ kỹ là không cần phải hạ sát thủ. Hoắc Vũ Hạo hạ giọng nhắc nhở. Trong những Hồn Thú hắn đã thấy, cũng không có cấp bậc vạn năm, muốn dọa nạt con Hổ Ma Miêu này quả thật là không dễ. Đến việc mô phỏng khí tức hồn thú mười vạn năm cũng không dám tùy tiện phát ra. Nơi này là Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, có mười vạn năm hồn thú chân chính. Ở cấp độ mười vạn năm, Hồn Thú rất xem trọng về lãnh địa. Vạn nhất không may lại dẫn đến một con Hồn Thú mười vạn năm thì chẳng

phải hấn trộm gà không được mà mất năm gạo sao. Bởi vậy, trước khi lên đường Huyền lão liền nhắc nhở qua, không phải vạn bất đắc dĩ thì không cần phải mô phỏng khí tức hồn thú mười vạn năm. Ngay khi Hoắc Vũ Hạo nói chuyện, Hồ Ma Miêu đã như một tia chớp bay thẳng đến, mục tiêu tấn công đầu tiên không phải Hoắc Vũ Hạo mà là Vương Đông đứng bên cạnh hắn. Sở dĩ Hồ Ma Miêu có chữ Ma là vì bản thân nó có hai thuộc tính Phong và Hắc Ám. Đây cũng là vì sao lực công kích của nó rất mạnh mẽ. Hai chân trước bước lên, màu xanh đen trên lông phát tán ra một tầng ánh sáng như gợn sóng. Thân thể nó như va vào không trung chuyển hướng vòng qua Hoắc Vũ Hạo lao thẳng về phía Vương Đông. Quang thuộc tính của Vương Đông chính là thứ nó ghét nhất. Trên mạng sườn Hồ Ma Miêu có hai cánh nhưng rất nhỏ gọn, không thể phi hành. Nhưng khi chúng di chuyển với tốc độ cao thì nhờ đó mà nó có thể thay đổi phương hướng trong không trung. Vũ Hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông sớm đã phóng ra, đối mặt với đòn tấn công của Hồ Ma Miêu, hắn cũng không hề tránh né, hai tay hợp lại trước ngực, một vầng sáng vàng óng từ trên cặp cánh chột sáng lên. Đúng là Hồn Kỹ thứ hai Điệp Thần Chi Quang. Một đại đỉnh màu đen chột xuất hiện ở trước người Vương Đông ba thước, chặn đường tấn công của Hồ Ma Miêu. Hồ Ma Miêu này cũng thật linh hoạt, chân trước vồ vào Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh một cái, liền lướt qua đại đỉnh tiếp tục công kích về Vương Đông. Nhưng mà đúng lúc này Đỉnh Chi Chấn chột phát động. Thân thể Hồ Ma Miêu tiếp tục nhào tới nhưng cũng không khỏi dừng lại một chút. Đỉnh Chi Chấn tuy không thể tổn thương tới nó nhưng chậm lại là chuyện không tránh khỏi. Mà lúc này, một tia ánh sáng màu tím từ trong hư không chột sáng lên. Hồ Ma Miêu ngàn năm nháy mắt liền kêu thảm một tiếng, thân thể trên không trung nhất thời không thể khống chế. Hoắc Vũ Hạo phát ra Linh Hồn Trùng Kích ngay thời điểm này. Cùng với Tinh Thần Lực tăng lên, lực công kích của Linh Hồn Trùng Kích phối hợp với Tử Cực Ma Đồng sinh ra vượt xa khỏi dự đoán của hắn. Hồ Ma Miêu trực tiếp rơi xuống mặt đất, Vương Đông vừa đánh ra Điệp Thần Chi Quang chỉ một lượng nhỏ đánh lên người nó, còn lại đều xẹt qua Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh đánh về mặt đất phía xa. - Phù phù. Hồ Ma Miêu rơi

xuống đất trên người xuất hiện vài vết cháy đen do Điệp Thần Chi Quang công kích. Hoắc Vũ Hạo thông qua Tinh Thần Thanh Trắc Cộng Hưởng kinh ngạc phát hiện, máu huyết, Hồn Lực bên trong cơ thể của Hồ Ma Miêu đã tán loạn hoàn toàn, mất đi khả năng tấn công. - Tình hình thế nào? Tiêu Tiêu nghi hoặc nhìn Hoắc Vũ Hạo hỏi. Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc trả lời: - Hồ Ma Miêu này đã trúng phải Linh Hồn Trùng Kích của ta, dường như là bị ngất. Các cậu xem, thân thể của nó vẫn còn run rẩy kia. Vừa nói hắn vừa đi về phía trước, đem Hồ Ma Miêu ngán nằm trên mặt đất lật lại. Hình dạng Hồ Ma Miêu có chút quái dị, thân thể không ngừng co rút, mũi miệng đều có vết máu màu xanh, hai mắt đỏ tím khi trước đã trắng đục ra, dường như là hôn mê hoàn toàn. Vương Đông giật mình nói: - Linh Hồn Trùng Kích của cậu trở nên lợi hại như vậy từ khi nào? Hoắc Vũ Hạo nhún vai trả lời: - Tôi cũng không biết nữa! Sớm biết thế này thì trực tiếp hạ gục nó chúng ta cũng đỡ khổ. Uy lực Linh Hồn Trùng Kích tăng lên hiển nhiên cũng không khỏi có liên quan phần nào đến Tinh Thần Lực của hắn. Dựa theo thực lực tăng lên, tu vi Hoắc Vũ Hạo không ngừng tiến bộ. Nhưng không phải Hồn Lực tăng lên lớn nhất mà là Tinh Thần Lực. Tinh Thần Hải của hắn qua mấy lần biến hóa, nhất là lần dung hợp Sinh Linh Kim kia lại mở ra Thức Hải thứ hai ở mi tâm. Lấy cường độ tinh thần lực của hắn bây giờ, ba đại cường giả sống nhờ trong cơ thể hắn cũng không thể khống chế trực tiếp hắn được, suy nghĩ một chút liền có thể hiểu được tinh thần lực của hắn mạnh mẽ đến mức nào. Thiên Mộng Băng Tầm chỉ mong sao hắn nhanh chóng mạnh lên, dưới quá trình Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo khuếch trương và cô đọng, nó luôn lặng lẽ mở phong ấn của mình ra, đem lực lượng căn nguyên của bản thân cùng dung hòa với tinh thần của Hoắc Vũ Hạo.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 137: Lại đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm (Hạ)

Quá trình này Hoắc Vũ Hạo cần thích ứng từng bước một, chỉ có thể tiến hành từ từ. Có điều sau một thời gian dài, Tinh Thần Lực của Hoắc Vũ Hạo đã có tiến bộ nhảy vọt, nhất là trong khoảng thời gian bế quan này, hắn không ngừng rèn luyện làm cho cảnh giới tinh thần của hắn cũng có bước nhảy vọt về chất. Tinh Thần Hải của hắn bình thường thì đã lớn gấp nhiều lần Hồn Tôn bình thường, nếu là so đấu đơn thuần về Tinh Thần Lực thì kể cả Hồn Vương cũng chưa chắc đã bằng hắn, đây là còn chưa tính đến Thức Hải thứ hai vào. Hồn kỹ mà Thiên Mộng Băng Tầm cho Hoắc Vũ Hạo lúc có Hồn Hoàn thứ tất nhiên cũng tăng uy lực theo. Hiện tại hai hồn hoàn của hắn cũng đã lên đến cấp bậc năm nghìn năm. Vũ Hồn thuộc tính tinh thần cùng với Tinh Thần Lực đều tăng lên, hơn nữa có quái vật trăm vạn năm Thiên Mộng Băng Tầm không ngừng giúp hắn cải thiện, cấp bậc Tinh Thần Lực của Hoắc Vũ Hạo đã đạt đến trình độ rất cao. Có điều so với Hồn Lực thì Tinh Thần Lực cũng khó tăng lên hơn nhiều, càng về sau càng khó thăng cấp. Nếu có một ngày Hoắc Vũ Hạo có thể hấp thụ toàn bộ Tinh Thần Lực được tích lũy suốt trăm vạn năm của Thiên Mộng Băng Tầm, đến lúc đó, tính về mặt Tinh Thần Lực thì hắn sẽ trở thành đệ nhất cường giả đương thời. - Làm sao bây giờ? Vương Đông có chút giật mình, nhìn Hoắc Vũ Hạo hỏi. Hoắc Vũ Hạo nói: - Con Hồ Ma Miêu này bị thương không nặng, chỉ là tinh thần bị tấn công nên ngất đi một lúc. Ta bắt nó thả lên cây là được rồi xuất phát. Nói xong, hắn liền bế thân thể mập mạp của Hồ Ma Miêu đặt lên cây đại thụ mà lúc trước nghỉ ngơi, bỏ lên trên cành cây tương đối cao. Năng lực khôi phục của hồn thú ngàn năm quả là không tầm thường, Hoắc Vũ Hạo cảm giác được hồn lực tán loạn trong thể nội nó đã bắt đầu có xu thế tụ tập lại. Lặng yên nhảy xuống, hắn và Vương Đông, Tiêu Tiêu lập tức rời đi, tiếp tục xâm nhập vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. - Vũ Hạo, mười dặm hắn là đủ rồi. Một khắc đồng hồ sau, Vương Đông thấp giọng nhắc nhở Hoắc Vũ Hạo đang đi ở phía trước. - Được, từ giờ trở đi, chúng ta về một phía thôi, không vào sâu nữa. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm lớn vô cùng, phạm vi 10 dặm bên ngoài đa số là hồn thú mười năm và trăm năm. Ngoài Hồ Ma Miêu ngàn năm ban nãy thì suốt hai canh giờ tiếp theo bọn hắn không hề bị tấn công thêm lần nào. Cho dù có gặp được mấy con hồn thú ngàn năm

nhưng đều là loài tính tình ôn hòa, không chủ động tấn công ai, đồng thời cũng không phải là loại mà bọn hắc cần có. Nhìn xem sắc trời đã dần trở nên tối, Hoắc Vũ Hạo nói: - Đi thôi, hôm nay tới đây là được rồi, chúng ta ra khỏi rừng rậm nghỉ ngơi. Tiêu Tiêu có chút không cam lòng nói: - Vẫn còn sớm mà, trời đã tối đâu! Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Trong rừng rậm không dễ đi, hơn nữa vì bảo trì phạm vi dò xét cũng không thể đi quá nhanh. Tốt nhất là nên ra ngoài sớm một chút, sáng mai lại tiếp tục vào là được. Quên lời ta đã nói sao? Không thể liều lĩnh, tất cả lấy an toàn làm trọng. - Được rồi. Tiêu Tiêu lập tức gật đầu. Bọn hắc tuổi còn nhỏ, tu vi lại đến bình cảnh, tất nhiên muốn sớm đạt được Hồn Hoàn để tăng thực lực. Thật ra Hoắc Vũ Hạo cũng không khác mấy, chỉ có là khả năng nhận nhìn của hắc cao hơn mà thôi. Cả ba đều đã quen đường, bắt đầu ngược đi về phía ngoài Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Đi được khoảng mười lăm phút, đột nhiên Hoắc Vũ Hạo dừng bước. - Sao thế Vũ Hạo? Vương Đông biết Hoắc Vũ Hạo đột nhiên dừng lại dĩ nhiên không thể không có lý do, nhưng vì trong phạm vi dò xét của Tinh Thần Tham Trắc, hoàn toàn không có chút gì bất thường. Hoắc Vũ Hạo hí mắt nói: - Không biết tại sao đột nhiên ta có cảm giác có gì đó không đúng. Hơn nữa còn rất nguy hiểm. Tiêu Tiêu cười hì hì nói: - Chẳng lẽ người kia ở ngoài trăm mét quan sát chúng ta sao? Nơi đây cây cối rậm rạp như vậy, làm sao có thể nhìn thấy gì, có khi người cảm nhận được hơi thở của sư phụ đó. Tuy cả ba không nhắc đến nhưng bọn họ biết chắc Huyền lão đang âm thầm đi theo sau, bảo vệ an toàn cho bọn họ. - Không, không phải. Vì nó có sát khí. Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng xoay người, hơn nữa còn chủ động kéo tay Vương Đông và đẩy Tiêu Tiêu về phía sau. - Meo meo. Một tiếng kêu vô cùng chói tai vang vọng khắp cánh rừng, cây cối xung quanh bỗng nhiên phát ra từng tiếng xào xạc. Đường như có một cơn gió vô hình vừa thổi ngang vậy. Hoắc Vũ Hạo lập tức tăng cấp độ dò xét của Tinh Thần Tham Trắc lên cực hạn, phạm vi vốn chỉ khoảng hai trăm thước nháy mắt liền tăng lên hơn ba trăm. Làm như thế tuy hồn lực của hắc tiêu hao nhanh và nhiều hơn nhưng nếu phạm vi tăng thêm một trăm thước thì cơ hội giữ mạng của bọn họ cũng cao hơn. Một bóng người lạng lẽ xuất hiện trong phạm vi dò xét của hắc, hiện nay đường kính

của phạm vi dò xét Tinh Thần Tham Trắc đã ở khoảng ba trăm thước. Mà cái bóng kia vừa xuất hiện rồi biến mất, nháy mắt sau đã đi được năm mươi thước, thế mà Hoắc Vũ Hạo còn không cảm nhận được vật thể đó một cách rõ ràng, càng không theo kịp hành tung của nó. Tốc độ này thật đáng sợ. Dưới áp lực cực lớn, sắc mặt Hoắc Vũ Hạo khê thay đổi, đôi mắt màu vàng cũng đậm hơn. Trong ánh hoàng hôn tăm tối, lực chú ý của hắn dần dần được nâng đến cực hạn. Đó là một con Hồ Ma Miêu cao hơn một thước, bên ngoài bộ lông màu đen đậm của nó là một màn ánh sáng với hoa văn màu xanh biếc, đôi mắt đỏ như máu đầy sát khí. Trong khoảng cách chừng ba thước xung quanh nó, mơ hồ có thể trông thấy một vầng sáng màu xanh đen lặng lẽ dao động. Mà trên lưng nó là một con Hồ Ma Miêu be bé có bộ lông màu xanh đen, đôi mắt cũng màu đỏ rực. Đây còn không phải là con Hồ Ma Miêu bị thương mà bọn họ vừa thả đi hay sao? Tiêu Tiêu lẩm bẩm: - Đánh con, cha đến. Xem ra đôi khi không nên quá mềm lòng rồi. Sắc mặt Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng vô cùng khó coi. Cả hai đều không ngờ ngày đầu tiên đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đã gặp phải phiền phức lớn như vậy, mà phiền phức này còn đến từ chính sự nhân từ của bọn họ nữa. Con Hồ Ma Miêu thân cao một thước kia rõ ràng là hồn thú vạn năm. Hơn nữa theo ánh sáng màu xanh biếc quanh cơ thể nó có thể thấy nó không phải là loại hồn thú bình thường vừa mới tiến giai vạn năm. Đây là lần đầu tiên bọn họ phải đấu với hồn thú vạn năm, làm sao lại không hồi hộp và lo lắng cho được? Mà theo tốc độ của con Hồ Ma Miêu kia, rõ ràng tương đương với cường giả Chiến Hồn Vương hệ Mẫn Công bình thường rồi. Hồn Thú và Hồn Sư không giống nhau. Hồn Thú chỉ chiến đấu theo bản năng nên nhiều lúc thậm chí sức chiến đấu còn hơn cả Hồn Sư cùng cấp bậc, điểm mạnh của Hồn Sư so với Hồn Thú chính là trí tuệ và biết dùng chiến thuật. Con Hồ Ma Miêu vạn năm này tuyệt đối là kẻ thù nguy hiểm nhất mà bọn họ phải đối mặt từ khi lọt lòng đến nay, đây không phải là một trận chiến bình thường nữa mà là một trận đấu sinh tử. Mà lúc này nó cũng không nôn nóng tiến lên, đôi mắt đỏ như máu mang theo hơi thở vô cùng khủng bố, con người màu đen như muốn dựng thẳng lên, thỉnh thoảng còn co rút lại vô cùng hung ác, Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo liên tục truyền về tin

tức cho thấy hơi thở của nó dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ, mà phần sức mạnh này của nó, ba người bọn họ chưa chắc có thể ngăn cản được. - Xem ra suy nghĩ của chúng ta có chút không đúng với thực tế rồi. Hoắc Vũ Hạo lẩm bẩm. Vương Đông không nói thêm gì, nhưng đôi môi đã mím chặt. Kế tiếp, biểu hiện của bọn họ hoàn toàn xứng với tư cách là đệ tử hạch tâm của học viện Sử Lai Khắc, cả ba người hoàn toàn không vì sự có mặt của Huyền lão mà thả lỏng, bọn họ liên tục suy nghĩ phương pháp ứng phó với con Hồ Ma Miêu vạn năm này bằng chính thực lực của mình. - Meo meo. Tiếng kêu sắc bén của Hồ Ma Miêu vạn năm lại vang lên, nháy mắt sau, nó di chuyển. Tinh Thần Tam Trắc của Hoắc Vũ Hạo tức thì liên truyền về thông tin, vô cùng chính xác, lúc này, mục tiêu của Hồ Ma Miêu đúng là hắn. Tốc độ của con Hồ Ma Miêu vạn năm này quá nhanh, nhanh đến mức bọn họ không thể nhìn kịp, nháy mắt nó chuyển động thì cả người nó đã biến mất, cuối cùng chỉ để lại một vệt sáng, mãi đến khi nó di chuyển đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo, ảo ảnh kia mới biến mất. Hoắc Vũ Hạo cũng không lùi bước, vì sau hắn là Tiêu Tiêu, cạnh hắn là Vương Đông. Hắn thân là thủ lĩnh, làm sao có thể lui? Hơn nữa so tốc độ, hắn kém xa đối thủ. Ngay khi Hồ Ma Miêu tấn công về phía Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông cũng đã lui bước đứng sau lưng hắn, cả hai nháy mắt trông như hóa thành một khối. Hoắc Vũ Hạo đưa hai tay về trước, lòng bàn tay trái hướng vào trong, lòng bàn tay phải hướng ra ngoài. Bên ngoài hai tay đều đã được phủ một lớp hạt bi trắng nhỏ sáng như kim cương, Băng Đế Chi Ngao. Kế đến, tiếng tiêu thánh thót của Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu liên vang lên, ngay khi nó vang lên, tốc độ của Hồ Ma Miêu liền bị chậm lại, tranh thủ chút thời gian để Hoắc Vũ Hạo ứng biến tình huống bất ngờ. Leng keng. Các đốm lửa liên tiếp xẹt lên. Cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông đều bị đánh bay ra ngoài, đôi cánh Quang Minh Nữ Thần Điệp liền xuất hiện, đỡ lấy cả hai không khỏi đụng vào thân cây to ở phía sau. Nháy mắt khi con Hồ Ma Miêu vạn năm kia va chạm với Hoắc Vũ Hạo, cả người nó đột nhiên như bị mất phương hướng, thế nên mới làm một trào đầy sát khí kia trở thành vô ích. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy hai tay tê rần, bàn tay đau nhức vô cùng, các viên trân châu phủ bên ngoài để lại từng vết hằn trên làn da hắn. Tuy hắn đã

chặn được công kích của con Hồ Ma Miêu vạn năm kia nhưng vạt áo trước ngực vẫn bị rách một chút. Bấy nhiêu đã đủ thất móng vuốt của con hồn thú kia sắc bén như thế nào. Nhưng lúc này, căn bản hẳn chẳng quan tâm đến vết thương của mình, hẳn lại một lần nữa sử dụng Băng Đế Chi Ngao và Huyền Ngọc Thủ tăng sức mạnh cho đôi tay, miệng hô to: - Tiêu Tiêu, cẩn thận. Đúng vậy, hiện nay hai người bọn họ đã bị đánh bay, vậy thì người đang đứng gần con hồn thú vạn năm kia nhất chính là Tiêu Tiêu. Hồ Ma Miêu vạn năm nhẹ nhàng tiếp đất không vang lên chút tiếng động nào, giống như một khối bông gòn nhẹ rơi xuống đất vậy, nháy mắt sau, nó lại như muốn phát điên lên. Điên cuồng đánh về hướng Hoắc Vũ Hạo, tuy nhiên, nếu theo con đường tấn công ấy, nhất định nó sẽ lướt ngang cả Tiêu Tiêu. Chân phải nó vung lên, mấy cái móng vuốt sắc bén chém thẳng về phía Tiêu Tiêu. Nếu đây chỉ là một Đại Hồn Sư có hai Hồn Hoàn bình thường, đối mặt với đòn tấn công này của nó nhất định sẽ bị chém đứt ngang eo, chắc chắn không có khả năng thoát được. Hồn sư hai Hồn Hoàn làm sao có thể cản được đòn tấn công của Hồn Thú vạn năm? Chuyện này căn bản là một chuyện vô vãn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 138: Cá lớn nuốt cá bé, luật rừng! (Thượng)

Tiêu Tiêu nào phải Đại Hồn Sư bình thường, tu vi cô bé đã đến cấp 30, và quan trọng hơn, cô bé còn có được kinh nghiệm sau lần tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái nữa, đây còn chưa kể sự trợ giúp từ Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo. Nháy mắt khi con Hồ Ma Miêu vạn năm nhào ra, cô bé đã lui tít về phía sau, thân là đệ tử Đường Môn, dĩ nhiên cô bé cũng biết Quỷ Ảnh Mê Tung. Trong quá trình lùi về sau, cô bé còn không ngừng thay đổi phương hướng, khi đòn tấn công của Hồ Ma Miêu tạo thành một lưỡi đao ánh sáng thì Tinh Thần Tham Trắc cũng truyền

thông tin về. Cả người Tiêu Tiêu cong xuống như hình vòng cung, tránh được nó trong tích tắc, thoát khỏi bờ nguy hiểm. Nơi lưỡi đao ánh sáng ấy lướt qua liên tục phát lên từng tiếng sục đổ, không biết có biết bao cây cối phải gãy tai ương rồi. Tuy Tiêu Tiêu may mắn tránh khỏi một kích này nhưng lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Cũng may mục tiêu tấn công chính của con Hồ Ma Miêu vạn năm kia không phải là cô bé. Nếu không làm sao cô có thể dễ dàng né tránh như vậy. Mà lúc này, con Hồ Ma Miêu vạn năm kia đã đến ngay trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Ánh sáng màu tím ánh kim lại xuất hiện, nó bắn ra từ hai tròng mắt của Hoắc Vũ Hạo, nháy mắt khi tia sáng ấy xuất hiện, đôi mắt của Hồ Ma Miêu rõ ràng có chút lóng lánh ánh sáng, hiển nhiên nó đã biết Hoắc Vũ Hạo có một kỹ năng hệ Tinh Thần vô cùng đáng sợ. Nhưng lúc này, Hồ Ma Miêu vạn năm đã nhận ra mình đoán sai rồi, mục tiêu tấn công của Hoắc Vũ Hạo không phải là nó. Con Hồ Ma Miêu ngàn năm đang ngồi trên lưng nó “vèo” một cái, đầu giống như quả dưa hấu bị đập nát. Máu tươi từ thất khiếu ào ào chảy ra ngoài, năm phụng xuống lưng Hồ Ma Miêu vạn năm. Lúc này Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn không còn nương tay nữa. Ban nãy con Hồ Ma Miêu ngàn năm ấy đã bị Linh Hồn Trùng Kích đánh trúng, vốn đã bị thương khá nặng, vậy mà lại còn bị Hoắc Vũ Hạo toàn lực tấn công thêm một lần nữa nên mới xảy ra tình huống như thế. Cá lớn nuốt cá bé, địch muốn giết ta thế thì ta phải nhanh tay giết chết địch. Từ lúc gặp con Hồ Ma Miêu ngàn năm đến Hồ Ma Miêu vạn năm, tuy thời gian không lâu nhưng cái nhìn của hắn đã thay đổi long trời lở đất. Bọn họ bị rơi vào tình huống nguy hiểm cũng vì lòng quá mềm yếu. Không cùng giống loài thì suy nghĩ dĩ nhiên sẽ khác. Hồn thú vẫn là hồn thú. Không thể nào thay đổi được sự thật này. Khi con Hồ Ma Miêu ngàn năm chết đi, con Hồ Ma Miêu vạn năm vô cùng chấn động, nó rống lớn một tiếng, theo bản năng quay đầu nhìn về phía con Hồ Ma Miêu ngàn năm ở trên lưng mình. Có điều với bản năng sinh tồn suốt vạn năm qua, cho dù không nhìn về trước nó cũng có thể tạm thời lách người tránh đi. Nhưng cũng ngay lúc này, quanh người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông được bao phủ bằng ba màu sắc lam, tím, ánh kim rực rỡ. Rực rỡ trong Điều tàn – Hoàng Kim Lộ. Được Tinh Thần Tam Trắc Cộng Hưởng hỗ trợ, cộng với

việc con Hồ Ma Miêu vạn năm không tập trung tinh thần, nên một kích này dễ dàng tấn công trúng mục tiêu. Luồng sáng rực rỡ màu vàng kim soi rọi xuống một quãng đường dài chừng trăm thước. Con Hồ Ma Miêu vừa bị ánh sáng ấy chiếu lên liền hóa thành một pho tượng màu vàng, giữ nguyên tư thế chuẩn bị tiếp tục xông về trước mà ngã xuống. Đây là lần đầu tiên Hoàng Kim Lộ được sử dụng trên hồn thú, mà hiệu quả của nó hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Từ trên người con Hồ Ma Miêu vạn năm dường như có một ảo ảnh khẽ tách ra, mà lúc này nó vẫn nằm im lìm dưới mặt đất không chút nhúc nhích, kể đến, ảo ảnh kia nhào đến đánh vào cơ thể của nó. - Cái này... Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mà trong hai giây ngắn ngủi khi ảo ảnh kia đánh vào cơ thể Hồ Ma Miêu vạn năm, thì màu vàng phủ ngoài cơ thể nó cũng nhanh chóng biến mất, nó lại một lần nữa đứng dậy. Lúc này trông nó có chút nhếch nhác, vì tác dụng mạnh mẽ của Quang Minh lực mà bộ lông bên ngoài có không ít chỗ bị cháy xém, hơi thở mạnh mẽ của nó cũng giảm xuống rất nhiều. Nó lắc lắc đầu mình như để bản thân tỉnh táo lại. Mà bên cạnh hẳn, thi thể Hồ Ma Miêu ngàn năm đã rơi bịch xuống đất, một cái Hồn Hoàn ngàn năm màu tím dần dần thành hình. Rõ ràng tác dụng của Hoàng Kim Lộ lên hồn thú hoàn toàn khác với hồn sư. Sở dĩ Hoắc Vũ Hạo chọn sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ này cũng vì lực khống chế của Hoàng Kim Lộ. Nhưng con Hồ Ma Miêu vạn năm đã làm những tính toán của hắn sai lệch hết, vì tốc độ của nó quá nhanh nên mặc dù bị Hoàng Kim Lộ đánh trúng nhưng cũng có thể mượn lực tránh xa khỏi phạm vi tiếp tục công kích của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, càng làm cho hai người họ kinh ngạc hơn chính là tính huống xuất hiện kế tiếp. Hồ Ma Miêu vạn năm lắc đầu vài cái dường như đã bình phục lại, nó liếc mắt nhìn thấy thi thể Hồ Ma Miêu ngàn năm liền ngửa mặt lên trời rống to giận dữ, đôi mắt giống như được máu tươi nhuộm đỏ càng thêm khủng khiếp, sau đó chạy thẳng về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, nhưng rõ ràng tốc độ đã chậm hơn ban nãy một chút. Âm thanh từ Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu liên tục vang lên đã khiến tốc độ của Hồ Ma Miêu bị suy giảm, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng không quan tâm tìm

hiếu xem tại sao nó lại đột nhiên thay đổi như vậy, vì lúc này cả hai đang bận toàn lực chuẩn bị ứng phó mọi tình huống có thể xảy ra. Bộ lông của con Hồ Ma Miêu vạn năm bất ngờ biến thành màu xanh biếc, sau đó, quang sáng màu xanh biếc đang lượn lờ quanh cơ thể nó nhanh chóng khuếch tán ra bên ngoài, tuy nhiên nó không khuếch tán rộng quá mà chỉ dừng lại ở phạm vi trên dưới một thước. Thân hình cao chừng một thước của nó cũng vì thế mà biến thành một vật thể màu xanh lúc cao chừng hai thước. Hơn nữa cũng cường tráng hơn rất nhiều. Rất giống với những con mãnh hổ bình thường, ngay cả tiếng gầm gừ cũng chuyển thành tiếng hổ ngâm. Hơi thở mạnh mẽ ấy đè xuống người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông khiến cả hai cảm thấy có chút nghẹt thở, sự chênh lệch tu vi rõ rệt cũng hiện ra. Đầu Hồ Ma Miêu này dù sao cũng tương đương với một cường giả bậc Hồn Vương, mà thực lực thật sự của nó có khi còn hơn hẳn một Hồn Vương bình thường nữa. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông sau khi thấy nó vọt về phía mình cũng nhanh chóng lùi về sau, tay phải của Hoắc Vũ Hạo nắm lấy tay trái của Vương Đông, một quang sáng màu ánh kim từ cánh tay trái của Vương Đông không ngừng lóe lên bao phủ lấy cả hai người. Tốc độ vận chuyển của Hạo Đông lực, dưới sự trợ giúp từ Hoàng Kim Chi Mang của Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt nhanh chóng tăng lên, lượng Hồn Lực tiêu hao khi sử dụng Hoàng Kim Lộ ban này bắt đầu khôi phục với tốc độ kinh người. Mắt thấy Hồ Ma Miêu đã đánh tới, Hoắc Vũ Hạo liền giơ tay trái lên, bắn ra một tia sáng. Có sự trợ giúp của Tinh Thần Tham Trắc, có thể xem hẳn là một tay thiện xạ bách phát bách trúng, còn tia sáng đang bay đi kia chính là xuất phát từ Hồn Đạo Ma Tý Xạ Tuyến. Tia sáng ấy vô cùng chuẩn xác bắn trúng cơ thể Hồ Ma Miêu, hoặc nói đúng hơn là Hồ Ma Miêu tự đâm đầu vào tia sáng ấy. Bức màn ánh sáng phòng hộ màu xanh biếc quanh cơ thể nó chợt sáng lên, tia sáng từ Hồn Đạo Ma Tý Xạ Tuyến vừa chạm vào liền trượt đi. Kế đó, bức màn ánh sáng ấy bỗng nhiên bùng nổ, tốc độ của Hồ Ma Miêu vạn năm tăng mạnh, cả người thoáng cái đã đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Một quả cầu ánh sáng đường kính chừng một thước cũng dâng lên ngay sau đó. Hoắc Vũ Hạo đã di chuyển đến sau lưng Vương Đông, hai tay hắn nắm lấy bả vai Vương Đông, cả hai

nháy mắt dính chặt vào nhau, chân bước Quý Ảnh Mê Tung bộ, còn con Hồ Ma Miêu vạn năm kia thì vừa lúc đụng vào phía trên quả cầu ánh sáng. Vô số ánh đao màu vàng kim nháy mắt bùng nổ bao phủ hoàn toàn con hồn thú vạn năm đang trong trạng thái điên cuồng đó. Nhưng kỹ năng bốn mạng của Hồ Ma Miêu vạn năm nào phải tầm thường. Hàng loạt lưỡi đao đánh mạnh vào nó nhưng nháy mắt sau liền tan rã. Cả người nó bị vây trên không trung khoảng chừng hai giây, sau đó, cái lưỡi đao từ từ biến mất, mà tầng phòng ngự của Hồ Ma Miêu sau đợt tấn công này chỉ bị thu hẹp đi một chút mà thôi. Kỹ năng của nó có chút giống với Hồn Kỹ Bạch Hồ Hộ Thân Chưởng của Đái Thước Hành nhưng nó chẳng qua không phải là hồn kỹ bình thường ấy, nó có thể tăng phúc cho tất cả các phương vị như công kích, phòng ngự và tốc độ. Điệp Thần Trảm của Vương Đông tuy có lực công kích không kém nhưng đối với nó vẫn chưa đủ là uy hiếp quá lớn. Có điều, nhờ hai giây này mà Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã kịp thời ứng biến. Hoắc Vũ Hạo vẫn đứng sau Vương Đông, Hạo Đông lực điên cuồng chảy vào cơ thể Vương Đông, Vương Đông nâng tay phải lên, ngón trỏ chỉ vào Hồ Ma Miêu vạn năm, cả cánh tay phải của hắn đồng thời sáng lên. Quầng sáng này không giống với ánh sáng từ Hoàng Kim Chi Mang, quầng sáng này là nó từng tia sáng từ từ tụ hội tạo thành. Vương Đông giơ tay phải đặt lên đầu vai trái, nhất thời ánh sáng vàng kim từ Hoàng Kim Chi Mang cũng lấp lánh xuất hiện. Hai kỹ năng từ hai khối Hồn Cốt cực mạnh cùng được phát động, hơn nữa còn phát động hỗ trợ cho nhau. Ban này khi sử dụng Điệp Thần Trảm, Vương Đông hoàn toàn không phụ trợ thêm Hoàng Kim Chi Mang, vì hắn biết lực công kích của Điệp Thần Trảm tuy rất mạnh nhưng lại không tập trung ở một chỗ, mà kỹ năng hắn chuẩn bị sử dụng lúc này đây mới thật sự là đòn tấn công mạnh nhất của hắn. - Vũ Hạo. Vương Đông hét lớn một tiếng, sau đó từ ngón trỏ tay phải của hắn xuất hiện một mũi nhọn sáng loáng như được làm bằng kim loại, dài chừng ba tấc, phần mũi trông khá sắc bén, phần cuối to chừng bằng ngón tay. Ánh sáng màu vàng kim của Hoàng Kim Chi Mang cũng lóe sáng rực rỡ từ giây phút này. Ngay khi Điệp Thần Trảm biến mất, mũi nhọn màu vàng kia cũng bay đi như tên bắn, mục tiêu chính là giữa trán Hồ Ma Miêu vạn năm. Đúng vậy,

đây là kỹ năng mà Vương Đông vừa có được từ Quang Chi Phá Ma Hữu Tí Cốt. Hắn có thể nháy mắt tụ hội Quang Minh lực phát động công kích. Vì hiện giờ tu vi của hắn còn thấp nên mũi nhọn mới chỉ có thể ở hình dạng như thế, nếu tu vi hắn càng mạnh thêm thì mũi nhọn này sẽ càng lúc càng nhỏ lại, thậm chí có thể nhỏ như một cây châm bình thường hoặc chỉ như một tia sáng be bé. Tu vi của Vương Đông dưới sự trợ giúp của Hạo Đông lực đã vượt qua khỏi cấp bậc Hồn Tông bình thường, hướng chỉ hắn còn được sự trợ giúp từ Hoàng Kim Chi Mang. Đối mặt với Hồ Ma Miêu thuộc tính Hắc Âm thì đòn tấn công từ một hồn sư có thuộc tính Quang Minh như hắn sẽ có hiệu quả cao nhất.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 138: Cá lớn nuốt cá bé, luật rừng! (Trung)

Nháy mắt khi Vương Đông ra tay, con Hồ Ma Miêu vạn năm cũng di chuyển. Nó tu luyện đã vạn năm, nên khá nhạy cảm với cảm giác nguy hiểm. Nó lập tức củng cố lại bức màn bảo vệ màu xanh biếc, cả người nhảy vọt lên cao định né tránh ngay trên không trung. Ngay lúc này, Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo cũng tới. Ánh sáng màu tím vàng phụt ra từ vai trái Vương Đông. Tuy tu vi của Hồ Ma Miêu vạn năm cũng không kém, nhưng Tinh Thần Lực lại không thể so với Hoắc Vũ Hạo. Trong ánh sáng nhấp nháy, nó không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, ảo ảnh ban nãy xuất hiện khi nó bị Hoàng Kim Lộ tấn công lại xuất hiện nhưng lần này nháy mắt đã trở về lại cơ thể. Tuy nhiên, chỉ như thế thôi cũng là đủ rồi, động tác né tránh mà nó định làm cũng không thể làm được nữa. “Xoẹt” Quang Phá Ma đã chớp lấy thời cơ chui vào bên trong màn sáng màu xanh biếc, đòn mạnh nhất của Vương Đông nhanh chóng nhận được một lực cản rất lớn, cả màn sáng màu xanh biếc như sôi trào lên, tất cả ánh sáng đều tập trung về phía bị công kích mà không duy trì mặt phòng ngự như ban đầu nữa. Lúc

này, con Hồ Ma Miêu vạn năm cũng rơi xuống đất. Quang Phá Ma xâm nhập một cách chậm rãi, mà ánh sáng màu xanh biếc của Hồ Ma Miêu phóng thích ra cũng ngày càng trở nên mãnh liệt hơn. Có điều, ánh sáng màu xanh rõ ràng đã giảm bớt, mà Hoàng Kim Chi Mang ẩn chứa trong Quang Phá Ma cũng bị suy yếu dần. Cho dù là đối thủ nhưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng không khỏi tán thưởng hồn kỹ của Hồ Ma Miêu. Không chỉ có thể tăng thực lực bản thân, khi gặp được công kích có tính xuyên thấu lại có thể tụ tập lại ngăn cản trong nháy mắt. Tuy rằng Hồ Ma Miêu cũng không thoải mái, thế nhưng vẫn còn hành động được, không bị Quang Phá Ma làm cho choáng váng đầu óc! Ba đại đỉnh màu đen trong khoảnh khắc mấu chốt liền lặng yên xuất hiện bên người Hồ Ma Miêu vạn năm. Tiếng gầm rú vang lên nương theo chấn động kịch liệt. Đối với những loại lấy oán trả ơn, Tiêu Tiêu tuyệt đối sẽ không nương tay. Về phần Hoắc Vũ Hạo, ngay khi Vương Đông tung ra đòn tấn công kia thì hắn cũng đã thay đổi vị trí, đôi mắt màu dần dần hóa thành xanh biếc. Lấy thân thể hắn làm trung tâm, nhiệt độ xung quanh trong nháy mắt liền hạ xuống, một cỗ hơi thở xa xưa mạnh mẽ thoát ẩn thoát hiện trên người hắn. Một vầng sáng màu xanh biếc lặng lẽ xuất hiện lấp lánh từ khung xương của hắn, có điều lần này khác với các lần trước là cả cánh tay trái của hắn cũng sáng rực màu sắc này, tất cả đều không ngừng tụ hội đến trước ngực hắn. Hơi thở cực hạn nháy mắt bốc lên ngùn ngụt, vô cùng khủng bố. Hồ Ma Miêu vạn năm đang phải vất vả chống cự với Quang Phá Ma, chuyện này cũng tương đương với việc bản thân nó bị kiềm chế, hơn nữa dưới ảnh hưởng của Đỉnh Chi Chấn, màn ánh sáng phòng ngự màu xanh biếc cũng mờ đi một chút. Tốc độ tấn công của Quang Phá Ma cũng tăng thêm rất nhiều, đây là thời điểm tốt nhất để ra đòn dứt điểm. Thiên Đế Chuy rõ ràng là lựa chọn hoàn hảo nhất, nhưng đừng quên Vũ Hồn dung hợp kỹ của bọn họ 3 ngày mới sử dụng được một lần, mà hôm nay mới chỉ là ngày đầu tiên bọn hắn tiến vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, dưới tình huống không nhất thiết phải dùng đến Vũ Hồn dung hợp kỹ thì tốt nhất là nên tiết kiệm. Thế nên Hoắc Vũ Hạo liền lựa chọn hồn kỹ cường đại của mình, đây kể ra cũng nhờ lần bế quan trước đây đã giúp hồn lực hắn tăng đến cấp 30 mới có thể miễn cưỡng sử dụng. Từ

lồng ngực hắt bắn ra một cột sáng màu xanh biếc, những nơi luồng sáng này lướt qua đều như có dấu hiệu đông cứng lại, một cột băng lặng yên xuất hiện trên bầu trời rồi rơi xuống đất. Đây cũng vì bầu không khí ẩm ướt trong rừng cây bị hơi lạnh cực hạn lướt ngang mà đóng băng lại. Cùng có màu xanh biếc nhưng thuộc tính lại hoàn toàn khác nhau, bức màn phòng hộ màu xanh biếc sau khi bị đòn tấn công từ Quang Phá Ma tàn sát rồi cuộc cũng có dấu hiệu tán loạn. Phần năng lượng còn thừa của nó chỉ còn khoảng 1/3 so với ban đầu mà thôi. Việc duy nhất mà Hồ Ma Miêu có thể làm lúc này là nghiêng đầu tránh đi, nhưng đòn tấn công của Hoắc Vũ Hạo cũng giống như Quang Phá Ma ban nãy, dễ dàng len lỏi vào, nháy mắt sau liền thấy cả người nó bị một ánh sáng màu vàng kim phủ xuống, sau đó ánh sáng kia dần dần lan tràn khắp cơ thể nó. Có điều lúc này con Hồ Ma Miêu vạn năm kia thậm chí muốn hét lên một tiếng đau đớn cũng không thể, bởi vì cả người nó đã bị đông cứng lại rồi. Băng Hoàng Chi Nộ, đây là kỹ năng có lực công kích mạnh nhất của Hoắc Vũ Hạo lúc bấy giờ. Đây cũng là một trong hai kỹ năng được mang đến từ hồn cốt thân thể của Băng Bích Đế Hoàng Hạp. Nó cũng đã từng xuất hiện một lần trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, và lần này cũng không ngoại lệ, sau khi Hoắc Vũ Hạo sử dụng xong thì hồn lực của hắn và Vương Đông gần như đều bị vét sạch. Nếu đổi lại trong tình huống hắn đầy đủ hồn lực thì sau một chiêu này, hồn lực của hắn cũng bị vơi đi ít nhất 90%. Uy lực của Băng Hoàng Chi Nộ có thể nói là cực kỳ khủng bố, lúc này con Hồ Ma Miêu vạn năm kia đã bị đông cứng thành một khối băng. Khí lạnh từ khối băng ấy lan tỏa ra bên ngoài, lấy nó làm trung tâm, trong phạm vi mười thước quanh nó, tất cả cây cối đều như rơi vào thế giới băng giá, đông cứng, trong suốt lóa mắt. Tiêu Tiêu thu hồi Tam Sinh Trấn Hồn Đình, rùng mình một cái nói: - Lạnh quá! Vũ Hạo, Cực Hạn Chi Băng của cậu thật đáng sợ. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đồng thời vì thoát lực mà ngã xuống đất, đừng nhìn mọi chuyện mà nghĩ trận đấu này bọn họ chiến thắng mà không bị thương tổn gì, thực tế, phải nói là bọn họ đã trút ra gần hết mọi thứ mình có. Vũ Hôn dung hợp kỹ Hoàng Kim Lộ, kỹ năng cực mạnh Hoàng Kim Chi Mang kết hợp cùng Quang Phá Ma của Vương Đông, Băng Hoàng Chi Nộ của Hoắc Vũ Hạo, Băng Đế Chi Ngao

và cả Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng lẫn Linh Hồn Trùng Kích nữa. Bọn họ tuy là tổ hợp ba người có thiên phú cao nhất của học viện Sử Lai Khắc, nhưng cả ba phải toàn lực chống đỡ mới có thể miễn cưỡng chiến thắng, hơn nữa con Hồ Ma Miêu vạn năm kia chỉ bị đóng băng chứ chưa hẳn là chết. Chẳng qua, khả năng nó tự phá băng thoát khỏi lớp băng cứng rắn như thế này là rất thấp. Ít nhất 1 canh giờ nữa, nếu nó không có sự trợ giúp từ bên ngoài mà phá bỏ lớp băng ấy thì nó nhất định phải chết. Hoắc Vũ Hạo liếc mắt nhìn Vương Đông, cả hai hoàn toàn không hề cảm thấy vui sướng vì chiến thắng này, hần nhú mày nói. - Xem ra lúc này chúng ta đã sai rồi, thế giới này cá lớn nuốt cá bé, nương tay cũng có nghĩa là tăng thêm nguy hiểm cho bản thân mình. Vương Đông hẳn là còn bị sốc hơn cả Hoắc Vũ Hạo, hẳn nghe xong chỉ khẽ gật đầu chứ không nói thêm gì. Hoắc Vũ Hạo ôm lấy vai Vương Đông, nói: - Đừng khó chịu. Nếu không thử làm sao chúng ta biết sẽ xảy ra tình huống này. Chúng ta muốn trưởng thành dĩ nhiên phải trải qua nhiều chuyện, dù có muốn hay không cũng không thể tránh khỏi. Vương Đông quay sang nhìn Hoắc Vũ Hạo, nói: - Ban này Hoàng Kim Lộ của chúng ta có chút kỳ lạ, người có nghĩ ra tại sao không? Nói xong hẳn liền thúc dục Hoàng Kim Chi Mang, hồn lực còn sót lại trong cơ thể cả hai bắt đầu dung hợp thành Hạo Đông Lực nhanh chóng khôi phục Hồn Lực. Hoắc Vũ Hạo khẽ gật đầu đáp: - Có chút chút. Từ đầu đến cuối Tinh Thần Tham Trắc của ta luôn phủ xuống mọi nơi. Khi ảo ảnh ấy xuất hiện, ta cảm nhận được cơ thể nó đã hoàn toàn mất đi sự khống chế, hoặc nói chính xác hơn là mất đi thần chí. Tác dụng Hoàng Kim Lộ lên Hồn Sư là làm bọn họ tạm thời mất đi Vũ Hồn, còn lên Hồn Thú, ta nghĩ bọn chúng sẽ tạm thời mất đi sự khống chế bản thân, hay đúng hơn là linh hồn. Cho nên ảo ảnh đó khi trở về cơ thể nó, nó phải mất vài giây thích ứng mới khôi phục lại hoàn toàn, nhưng sau đó rõ ràng đã suy yếu hơn nhiều. Điểm này biểu hiện rõ ràng nhất ở mặt tốc độ của nó. Kể đến là uy lực kỹ năng và thái độ liều chết của nó với chúng ta. Vương Đông nghe xong liền nhìn hẳn với vẻ kinh ngạc: - Nếu như suy đoán của người là chính xác vậy thì sau khi chúng ta sử dụng Hoàng Kim Lộ liền dùng Linh Hồn Trùng Kích thì sẽ có hiệu quả thế nào đây? Hoắc Vũ Hạo chấn động, hai mắt mở to kích động

nói: - Đúng đúng. Sao ta lại không nghĩ ra chuyện này. Nếu khi đó chúng ta thuận thế công kích linh hồn nó thì chắc chắn nó sẽ không chịu đựng nổi mà trở thành cái xác không hồn. Dù sao, bất kể là sinh vật gì, trừ phi bản thân có tu luyện về mặt linh hồn nếu không hồn rời khỏi xác sẽ là trạng thái yếu ớt nhất của nó. Vậy nên nếu linh hồn của nó bị tấn công thì dù có trở về được cơ thể cũng sẽ suy yếu rất nhiều, điều này ảnh hưởng trực tiếp đến lực chiến đấu của nó. Vương Đông, cũng là người thông minh sáng suốt nhất. Vương Đông nghe Hoắc Vũ Hạo hưng phấn phân tích nhưng không hề có chút cảm xúc nào, hãnh lạnh lùng nói: - Vậy thì làm ơn rút cái tay thối của người trên đùi của ta ra. - Ặc. Hoắc Vũ Hạo giật mình phát hiện hóa ra ban nãy vì vui mừng quá mình không chú ý cứ tưởng đặt tay lên đùi mình, hóa ra lại là đùi của Vương Đông, hèn chi không có chút đau đớn nào. Hãnh xấu hổ cười nói. - Nhảm lẩn, đây là nhảm lẩn rồi. Đợi khi nào chúng ta có thể sử dụng Hoàng Kim Lộ nữa thì thử xem sau. Người khác không thể tấn công linh hồn nhưng chúng ta lại khác. Tiếc là Hoàng Kim Lộ chỉ có thể tấn công một hướng. Nếu không thì hai cái này kết hợp lại với nhau thì... kaka. Vương Đông lườm hãnh nói: - Đừng có nằm mơ nữa. Chẳng lẽ chuyện gì tốt đều của chúng ta hết. Hồn kỹ chúng ta mặc dù mạnh nhưng hồn lực quá ít, nếu không đủ hồn lực thì hồn kỹ có mạnh như thế nào cũng bằng thừa. Nhanh nhanh lo khôi phục hồn lực. Tranh thủ trời chưa tối chúng ta còn rời khỏi đây nữa. Tiêu Tiêu là người tiêu hao ít nhất nên dĩ nhiên đứng bên ngoài hộ pháp cho cả hai, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lập tức bắt đầu tu luyện khôi phục hồn lực. Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không sợ con Hồ Ma Miêu phá băng chạy đến tấn công, nếu không có người ở bên ngoài giúp đỡ thì nó muốn phá băng là chuyện không tưởng. Trừ phi ngay từ khi Hoắc Vũ Hạo công kích nó dùng hồn lực chống cự giảm bớt lực công kích nếu không thì sau khi bị đông rồi sẽ chẳng thể làm gì nữa. Hoàng Kim Chi Mang của Vương Đông sau lần dung hợp chính thức kia quả thật mạnh hơn rất nhiều, được sự phụ trợ của nó, tốc độ khôi phục hồn lực của cả hai tăng lên mạnh mẽ, lát sau, cả hai đã khôi phục được 3-4 phần. Lúc này, cách bọn họ chừng năm trăm thước, Huyền lão đang ngồi trên nhánh cây đại thụ nhàn nhã uống

rượu. Một quầng sáng màu vàng bên cạnh lão cũng lặng lẽ chui lại vào cơ thể lão.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 138: Cá lớn nuốt cá bé, luật rừng! (Hạ)

Nơi này là Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, vì phải bảo hộ ba đứa nhóc kia nên Huyền lão không dám có chút thả lỏng nào. Thảm kịch ngày xưa đã để lại nỗi ám ảnh quá to lớn cho lão, nên lúc này lão vô cùng cảnh giác. Lực lượng của lão vẫn luôn đi theo ba người Hoắc Vũ Hạo, chỉ là phần lực lượng ấy nằm yên dưới lòng đất, dù Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo có mạnh như thế nào cũng không thể phát hiện được. Ngay khi Huyền lão trông thấy con Hồ Ma Miêu vạn năm xuất hiện đã vô cùng hoảng sợ, loại hồn thú cấp bậc này đối với lão đương nhiên chẳng đáng nhắc đến, nhưng với ba người Hoắc Vũ Hạo tu vi trung bình chỉ khoảng cấp 30 thì chính là trí mạng! Có điều, Huyền Lão đã dạy học ở học viện Sử Lai Khắc nhiều năm, ngay lúc này dĩ nhiên sẽ không dễ dàng ra tay. Lão muốn nhìn xem, dưới tình huống nguy cơ sinh tử này thì sức chiến đấu của ba tên nhóc kia có thể phát ra được tới đâu. Lão cũng không hy vọng vì có sự bảo hộ của mình mà ba người Hoắc Vũ Hạo trở nên lười biếng. Sự thật chứng minh, thực lực ba người Hoắc Vũ Hạo thể hiện ra khiến lão được mở rộng tầm mắt, ban đầu lão dự đoán, ba đứa nó nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản công kích của Hồ Ma Miêu vạn năm được một lúc thôi. Nhưng ai ngờ kết quả cuối cùng lại là Hồ Ma Miêu vạn năm bị bắt mà còn là bị bắt sống nữa chứ. Cái kết cục này thật sự là Huyền Lão đoán không được. Đây cũng là lần đầu tiên lão biết, thực lực của ba tên nhóc này hoàn toàn không thể dùng phương pháp đánh giá tu vi hiện nay để mà phán đoán được. Ngay khi Hoắc Vũ Hạo sử dụng Băng Hoàng Chi Nộ, hơi thở cổ xưa vô cùng mạnh mẽ phát ra từ nó đã khiến Huyền Lão giật mình khiếp sợ. - Khảo nghiệm sinh

tử quả nhiên lúc nào cũng có thể giúp con người tiến bộ. Ba tên nhóc này cũng không tệ, rất tốt. Xem ra lần này ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đã giúp bọn nhóc hiểu thêm nhiều thứ, bọn chúng đã biết cái gì gọi là luật rừng rồi. Ấy chà, may mắn của ba đứa nhỏ này thật là tệ. Huyền Lão lầm bầm vài câu rồi từ người lão bay ra một quang sáng màu vàng rực. Hồn lực của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông càng lúc càng khôi phục nhanh, nháy mắt cả hai đã khôi phục gần được năm phần. Nhưng đúng lúc này, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên mở mắt. Trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này, nơi nơi đều có hồn thú, hẳn làm sao dám thả lỏng cảnh giác? Cho dù là Hồn Lực tiêu hao thật lớn, Tinh Thần Tham Trắc vẫn liên tục được sử dụng. Chẳng qua vì để tiết kiệm Hồn Lực, trong quá trình hẳn đang cùng Vương Đông tu luyện khôi phục đã đem Tinh Thần Cộng Hưởng bỏ bớt đi. Chỉ là chính bản thân hẳn cảm thụ được chung quanh có biến hóa. - Lại có hồn thú đến đây. Tinh Thần Cộng Hưởng nháy mắt mở ra, Tinh Thần Tham Trắc nháy mắt phủ xuống người Vương Đông và Tiêu Tiêu. Sắc mặt Vương Đông và Tiêu Tiêu đều biến đổi, lúc này bọn hắn đều không phải đang ở trạng thái tốt nhất, báo động lại xuất hiện, thật sự không thể nào không khẩn trương cho được. Hoắc Vũ Hạo ra dấu, ba người vòng ra chỗ Hồ Ma Miêu bị đóng băng ban này, Hoắc Vũ Hạo nâng tay trái ấn lên tượng đá Hồ Ma Miêu vạn năm một cái, sau đó mơ hồ hiện lên một chút ánh sáng màu xanh biếc, sau đó hắn nhẹ nhàng khoát tay áo, lặng yên mở ra hồn kỹ Mô Phỏng của mình. Chẳng qua, lúc này không phải hắn mô phỏng khí tức hồn thú, mà là mô phỏng khí tức thực vật. Một tầng màu xanh biếc lơ lửng bao trùm trên thân ba người, dưới sự dẫn dắt của hắn thông thả hướng trong rừng cây rút đi, cố gắng không phát ra một chút tiếng vang nào. Đúng lúc này Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo phát hiện ra tốc độ của hồn thú kia không phải nhanh như con Hồ Ma Miêu vạn năm, ngược lại có vẻ có chút chậm chạp. Một con gấu lớn đen đúa chậm rãi xuất hiện bên trong Tinh Thần Tham Trắc, cái mũi của nó không ngừng dĩnh lên, dường như vừa đánh hơi được gì đó. Dựa theo khí huyết và dao động Hồn Lực, Hoắc Vũ Hạo lập tức đoán được bất kể con gấu này là loại hồn thú gì thì ít nhất nó cũng có tu vi ngàn năm, đây cũng không phải ngàn năm bình thường mà phải trên ba ngàn năm rồi. Con

gấu dựa vào khứu giác mẫn tuệ của mình rất nhanh đã tìm được nơi lúc trước đám người Hoắc Vũ Hạo chiến đấu, đầu tiên ánh mắt của nó vốn là bị tượng băng kia hấp dẫn. Nhưng rất nhanh, nó liền nghiêng đầu sang chỗ khác, đi tới trước mặt Hồ Ma Miêu ngàn năm kia. Hoắc Vũ Hạo thông qua Tinh Thần Cộng Hưởng nói suy nghĩ của mình cho đồng đội của mình biết.

- Xem ra nó bị mùi máu tanh dẫn đến. Con gấu này cao hơn ba thước, cực kỳ hùng tráng, lông trên người màu đen mờ hồ lấp lánh ánh kim sáng bóng, cho dù là nhìn thấy Hồ Ma Miêu vạn năm bị đóng băng, nó cũng không có một tia lo sợ nào. Ở thế giới hồn thú chính là như vậy, tu vi mặc dù quan trọng, nhưng chủng loại cũng quyết định độ mạnh yếu. Tu vi của con gấu này đại khái vào khoảng ba ngàn năm đến năm nghìn năm. Vậy mà khi đối mặt với Hồ Ma Miêu vạn năm nó lại không tỏ ra sợ hãi, chứng tỏ nếu ban này hồn thú mà ba người Hoắc Vũ Hạo gặp phải là con gấu này, thì cuộc chiến tuyệt đối sẽ không được thoải mái như đối phó với Hồ Ma Miêu vạn năm vậy đâu. Cho dù đều là hồn thú vạn năm nhưng chủng loại bất đồng, thực lực cũng là một trời một vực. Đối lại nếu là một hồn thú thuộc loại hồ khác có tu vi vạn năm ở trong này, chỉ sợ con gấu này sẽ phải đi đường vòng. Tuyệt đối sẽ không dám tới gần. Con gấu kia chỉ cần ba cái đã làm thịt gọn gàng sạch sẽ con Hồ Ma Miêu ngàn năm, mà nó rõ ràng còn chưa ăn no. Nó bước đến trước tượng băng, thử dùng trảo của mình phá vỡ lớp băng cứng. Sức mạnh của nó cực kỳ khủng bố, tu vi Hoắc Vũ Hạo tuy không cao nhưng đây dù sao cũng là băng có thuộc tính cực hạn, Hồn Lực lưu lại trên băng không được lâu nhưng khối băng này cũng cực kỳ cứng rắn. Vậy mà dưới đòn tấn công của nó, khối băng rất nhanh liền xuất hiện vết nứt. Phải biết rằng, Hồ Ma Miêu vạn năm không chỉ là bề ngoài bị đông lại, mà dưới tác dụng của Băng Hoàng Chi Nộ toàn bộ máu huyết đều hoàn toàn đông lại, bị đánh ra như vậy, không được bao lâu, thân thể của nó liền nương theo sự tan rã của khối băng mà tứ phân ngũ liệt. Mà lúc này, ánh mắt Hoắc Vũ Hạo lại nhìn về phía Tiêu Tiêu. - Thế nào? Tiêu Tiêu hơi sững sờ, nói : - Cái gì thế nào? Hoắc Vũ Hạo nói : - Con gấu này có thích hợp làm Hồn Hoàn của cậu không? Tiêu Tiêu kinh ngạc nói: - Sao cậu lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này? Niên hạn của nó có vẻ khá phù hợp cho mình

hấp thu. Nhưng chúng ta chính là thông qua Tinh Thần Tham Trắc cảm nhận được nó, không thật sự nhìn thấy, rốt cuộc nó là loại hồn thú gì còn chưa thể xác định, làm sao cậu lại chắc như thế? Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói: - Mình biết cậu định tăng lực phòng ngự hoặc khống chế cho Tam Sinh Trấn Hồn Đình, đúng không? Con gấu này đã nhìn thấy Hồ Ma Miêu vạn năm vậy mà máu huyết của nó cũng không có gì bất thường, chứng tỏ tâm tình của nó thập phần ổn định. Cái này có nghĩa nó cũng không sợ Hồ Ma Miêu vạn năm, rõ ràng tu vi có sự chênh lệch, nhưng nó vẫn công khai mà đến, hơn nữa bản thân Hồ Ma Miêu lấy công kích làm chủ, như vậy, ta có thể kết luận, con gấu này có 70% là am hiểu mặt phòng ngự. Hơn nữa công kích của Hồ Ma Miêu vạn năm đối với nó uy hiếp không lớn. Tiêu Tiêu mở to hai mắt nhìn hẳn, nói: - Giỏi quá! Khó trách cậu có thể làm lớp trưởng, không cần nhìn cũng có thể phân tích ra nhiều như vậy. Hoắc Vũ Hạo nói: - Chủ Vũ Hồn của mình là hệ tinh thần, tìm kiếm, phân tích vốn là nghề của mình mà. Quyết định nhanh lên, nếu không sẽ không còn kịp nữa. Tiêu Tiêu nói: - Cái này còn phải hỏi sao? Đã thấy thì làm sao có thể bỏ qua được. Có điều chúng ta miễn cưỡng lắm mới đối phó được con Hồ Ma Miêu vạn năm kia, còn con này có thể sao? Hoắc Vũ Hạo dùng hành động trả lời thắc mắc của Tiêu Tiêu. Con gấu kia chỉ sau vài lần đánh đã có thể phá nát khối băng, nó nhặt khối băng có chứa thân thể Hồ Ma Miêu bị vỡ nát giơ lên cao định ném xuống đất. Đúng lúc này, khối băng Hồ Ma Miêu vạn năm đột nhiên biến thành màu xanh biếc, tiếp theo liền nổ tung, tiếng nổ vang vọng khắp cả Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Con gấu rống lên một tiếng vô cùng thê lương, ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu rõ ràng đang ở cách nơi đó hơn trăm mét, nhưng vẫn cảm nhận được luồng dư chấn như sóng thần đánh thẳng vào mặt, cây cối xung quanh, bao gồm cả gốc cây đại thụ kế bên bọn họ cũng bị lực chấn kia đánh bay cả gốc. Ba người bị lực xung kích cuốn bay ra mấy chục thước mới dừng lại rơi xuống đất. Cũng may có Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo báo trước, nên ba người đều có chuẩn bị kỹ càng, thuận thế mà đi, mới không bị thương. Đừng nói Vương Đông và Tiêu Tiêu giật mình, ngay cả người khởi xướng là Hoắc Vũ Hạo cũng khiếp sợ tái mặt. Luồng sóng xung kích khủng bố ấy còn mang theo cả băng vụn,

lớp băng vụn ấy rất mịn nhưng cực kỳ lạnh khiến người khác không khỏi ớn lạnh. Vụ nổ mạnh kia làm Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo bị xáo trộn hỗn loạn, tan rã. Có điều bây giờ hắn cũng không cần phải dùng đến Tinh Thần Tham Trắc mà dò xét nữa, chỉ cần dùng mắt nhìn cũng đủ rồi. Khung cảnh hiện ra trước mắt bọn họ cực kỳ dữ dội. Lấy chỗ con Hồ Ma Miêu bị đông lúc trước làm trung tâm, trong phạm vi đường kính tầm trăm mét xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, trong phạm vi này tất cả thực vật toàn bộ không còn sót lại chút gì, trong vụ nổ kinh khủng kia tất cả đã biến thành phấn vụn. Trung tâm hố sâu, sâu chừng ba thước, có hình dạng nửa hình tròn, cho dù là thực vật bên ngoài, cũng bị nghiêng ngã cả một mảng lớn, giống như cánh đồng lúa bị gió tấp làm cho ngã rạp xuống vậy. - Đây, chuyện này là sao? Tiêu Tiêu trợn mở to mắt bất ngờ nhìn hắn, hỏi. Hoắc Vũ Hạo cười khở nói: - Mình cũng không nghĩ tới lại mạnh như vậy. Vừa rồi, mình thử dùng Băng Bạo Thuật trên người Hồ Ma Miêu vạn năm Vương Đông giết mình nói: - Uy lực Băng Bạo Thuật của người lại lớn như thế sao? Hoắc Vũ Hạo nói: - Các cậu quên rồi sao? Trong buổi đấu giá ở phòng đấu giá Tinh Quang, hồn cốt có hồn kỹ Băng Bạo của Băng Bích Hạt chính là vật phẩm gần cuối, còn vật phẩm cuối cùng là phôi thai của Hồn Thú mười vạn năm. Băng Bạo Thuật được sử dụng thích hợp có thể nói đó chính là một thần kỹ nhưng trong một số trường hợp bình thường thì không có chút hiệu quả nào. Không phải bất cứ lần kích nổ nào cũng có uy lực lớn. - Băng Bạo Thuật đúng là thông qua các khối băng mà nổ tung những lực nổ mạng yếu thế nào có liên quan mật thiết với lượng hồn lực của ta. Điểm khủng bố nhất Băng Bạo Thuật cũng giống như Thi Bạo của tên Tà Hồn Sư lần trước, thực lực của người sử dụng càng mạnh thì lực nổ càng khủng khiếp. Nhưng khi sử dụng phải thỏa mãn hai điều kiện, thứ nhất là sinh vật bị đóng băng phải bị đông cứng cả cơ thể. Thứ hai, ta phải dùng tay trái chạm vào khối băng đó, dẫn động Băng Bạo Thuật, sau đó kết hợp với khí băng trong cơ thể nó sinh ra một chút phản ứng đặc biệt, vậy thì ta có thể điều khiển nó nổ bất cứ lúc nào. Thực lực của mục tiêu cho nổ càng cao thì uy lực càng mạnh.

Chương 139: Âm Kim Khủng Trảo Hùng ngàn năm (Thượng)

Vừa nhắc tới việc Thi Bạo lần trước, Vương Đông cùng Tiêu Tiêu đều biến sắc. Chỉ một gã Hồn Vương, vậy mà có thể làm cả chiến đội Sử Lai Khắc bọn hắn gần như bị diệt. Nếu nổ chết một người thì không sao, nhưng ngay cả người có thực lực mạnh như Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành mà cũng đều bị thương nặng. Trong các trận đấu sau, cả hai người bọn họ đều đã bộc lộ rõ ràng cường giả tu vi Hồn Đế là mạnh như thế nào. Khi đó bọn họ đã thấy Tà Hồn Sư quá mức khủng bố, không ngờ Hoắc Vũ Hạo nhờ vào một kỹ năng từ Hồn Cốt cũng có thể có được năng lực tương tự. Băng Bạo Thuật và Thi Bạo có chút giống nhưng cũng có chút khác biệt. Thi Bạo là trực tiếp làm nổ thi thể, nhưng muốn làm nổ thì cần phải có độc tố làm mồi dẫn. Ban đầu, sứ giả Tử Thần đã sớm rải kịch độc ở trong sơn động nên những người chết kia đều là bị nhiễm độc mà nổ tung. Vì phụ thuộc chất dẫn nên Thi Bạo không thể khống chế được thời gian bạo phát. Nhưng Băng Bạo Thuật có tiên tiến hơn một chút, không những có thể khống chế được thời gian nổ mà còn có thể đóng băng đối thủ. Vì thế nên khi Băng Bạo Thuật xuất hiện trong phòng đấu giá Tinh Quang, nó mới được coi trọng như vậy. Đương nhiên, cũng bởi Băng Bạo Thuật rất bá đạo nên nếu không có Cực Hạn Chi Băng ngăn cản thì không thể chịu được sự phản phê của Băng Bích Hạch. Thế nên khối Hồn Cốt này mới có cơ hội lọt vào tay Hoắc Vũ Hạo được. Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng, uy lực lại vượt ra khỏi dự đoán của hắn, uy lực phát nổ của hồn thú vạn năm quả thật còn mạnh hơn một kích cực mạnh của Mã Tiểu Đào nữa. - Người định dọa chết lão già như ta sao? Đúng lúc này từ xa truyền đến giọng nói của Huyền Lão. Từ này giờ lão vẫn đứng ở gần đấy quan sát ba người Hoắc Vũ Hạo. Khi hắn thấy ba người Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng lui vào rừng cây để ẩn thân theo hồn kỹ Mô Phỏng, lão đã bớt lo đi một chút. Vậy mà không ngờ

tích tắc sau lại xuất hiện một vụ nổ lớn như vậy. Ngay khi vụ nổ ấy xuất hiện, trái tim Huyền lão bị dọa suýt nữa nhảy ra ngoài. Nhờ kinh nghiệm chết tiệt lần trước nên lão đặc biệt nhạy cảm với những tiếng nổ dạng như thế này, hơn nữa lão biết rõ Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu có ý nghĩa như thế nào đối với học viện Sử Lai Khắc. Ba đứa nó chính là ba Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh đấy! Vì vậy, việc đầu tiên lão làm là tức tốc chạy đến, khi thấy ba người Hoắc Vũ Hạo mặt xám như tro nhưng cũng không bị thương tích gì, kể đến nghe thấy Hoắc Vũ Hạo nói rõ tình hình, lão mới đi ra trút hết bực tức trong lòng. - Huyền lão. Ba người Hoắc Vũ Hạo vội vàng hành lễ. Huyền lão cầm hồ lô rượu của mình gõ nhẹ vào đầu Hoắc Vũ Hạo một cái, khiến Hoắc Vũ Hạo lè lưỡi. - Tên nhóc chết tiệt này, đừng có đùa với lửa chứ. Người dùng băng tự bạo như vậy, nếu xảy ra chuyện gì thì khi trở về ta làm sao ăn nói với Mục lão đây? Người lúc trước cũng không có thử qua, vậy mà dám sử dụng, nếu chẳng may không thể khống chế hồn kỹ mà đứng quá gần bị nổ chết thì làm sao? Đừng nói với ta là người có thể không chế uy lực của nó đấy nhé! Hoắc Vũ Hạo có chút oan ức nói: - Vì con không tìm được hồn thú vạn năm nào để thử trong học viện thôi mà! - Ặc. Cái này cũng đúng, học viện Sử Lai Khắc không phải không có hồn thú vạn năm, nhưng chúng đều là nguyên liệu cực kỳ trân quý để nghiên cứu, làm sao có thể dễ dàng đưa cho hãn thử nghiệm được. Đúng lúc này, ánh mắt Huyền lão đột nhiên trở nên lạnh lùng, lão quay đầu nhìn về phía vừa xảy ra vụ nổ. Một thân thể cường tráng loạng choạng bò dậy. Bước đi tập tễnh của nó cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống vậy. Thân thể cao lớn chẳng chịt vết thương kia đúng là con gấu lớn ban nãy. Không ngờ con gấu này lại có bộ lông màu vàng nhạt rất hiếm thấy, chẳng qua hiện tại lại đang nhuộm màu đỏ sẫm của máu. Một cái cẳng tay đã biến mất, thậm chí còn đứt gần tới bả vai, trên người cũng có không ít chỗ vẫn đang chảy máu. Vậy mà đôi mắt màu xanh lục vẫn lộ ra vẻ bình thản. Có thể thấy cánh tay của con gấu lớn này cực kỳ dài, có thể dài hơn hai thước, cơ thể đang đung đưa di chuyển. Tuy rằng máu thịt dưới bụng đã muốn lòi ra hết nhưng khí huyết lại như không giảm chút nào. - Đây là con gấu ban nãy? Tiêu Tiêu giật mình nói. Sau khi Hoắc Vũ Hạo giải thích về Băng Bạo Thuật, cả ba cứ

tưởng con gấu lớn kia đã bị đánh thành tro bụi rồi chứ. Dù sao thì Hoắc Vũ Hạo cũng không biết Băng Bạo Thuật lại có uy lực như vậy, nên mắc sai lầm là chuyện bình thường. Không ngờ, con gấu lớn kia vẫn không có nỗi chết mà chỉ bị mất một cánh tay. Mặc dù Hoắc Vũ Hạo đã trốn ở tít đằng xa thế nhưng cũng cảm nhận được khí tức hủy diệt mạnh mẽ vô cùng, lỗ tai hẳn đến lúc này vẫn còn nghe thấy mấy tiếng ong ong. Vậy mà con gấu lớn kia lúc đó đang ở sát một bên mà lại chỉ bị đánh nát một cánh tay, cuối cùng vẫn không chết. Cái này phải cần lực phòng ngự lớn thế nào mới có thể làm được đây? Khó trách nó chỉ có tu vi ngàn năm lại không hề sợ hãi con Hồ Ma Miêu có tu vi vạn năm. Đây chính là bằng chứng rõ nét nhất cho thấy sự chênh lệch giữa các loài. Ví như rồng con nhưng vẫn có thể so sánh được với thần lẫn trưởng thành. Hiện giờ, ba người Hoắc Vũ Hạo có thể hoàn toàn khẳng định dù ba người bọn hắn có liên thủ cũng không đánh thắng con gấu này. Những đòn công kích của bọn họ e là chẳng có cái nào có thể phá vỡ được phòng ngự của nó. Trừ phi Hoắc Vũ Hạo sử dụng Băng Bạo Thuật đông cứng nó lại, nếu không bọn họ một chút cơ hội chiến thắng cũng không có. - Ồ, Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Loại hồn thú này sao lại có thể xuất hiện bên ngoài Tinh Đấu Đại Sâm Lâm được chứ? Đáng vẻ con gấu kia lúc này vô cùng thâm trầm, hơn nữa nó còn thuộc loại hồn thú hiếm thấy nên ba người Hoắc Vũ Hạo mới không nhận ra. Nhưng Huyền lão là người dày dặn kinh nghiệm, nên chỉ cần liếc mắt nhìn đã gọi ra được tên nó. Âm Kim Khủng Trảo Hùng, đây là loại hồn thú có thể xưng là một trong những loài mạnh mẽ nhất khi chiến đấu trong rừng rậm. Sau khi Hoắc Vũ Hạo trở về học viện Sử Lai Khắc đã đặc biệt nghiên cứu về Thập Đại Hung Thú. Trong hắc nhốt, trong Thập Đại Hung Thú hình như cũng có tên của Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Nói như vậy, thực lực của hồn thú đều có tính khuynh hướng, sở trường riêng. Ví dụ như khuynh hướng tốc độ, khuynh hướng công kích, hay khuynh hướng phòng ngự. Như Hồ Ma Miêu lúc này chính là có khuynh hướng tốc độ, lực công kích của nó đều dựa vào tốc độ để phát ra. Mà Âm Kim Khủng Trảo Hùng lại là một hồn thú thiên tài am hiểu cả công kích lẫn phòng ngự, đúng là một dạng hỗn hợp. Màu vàng nhạt trên bộ lông của nó chứng tỏ nó có lực công kích rất mạnh, cộng thêm

đôi tay khủng bố càng làm cho lực công kích của nó thêm khủng khiếp. Nghe nói thực lực của con Âm Kim Khủng Trảo Hùng mạnh nhất có thể so sánh được với thực lực của rồng trưởng thành. Một cường giả của rừng rậm mà lại có thể xuất hiện bên ngoài Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, đây không phải là hiếm thấy thì là gì nữa? Tuy rằng con Âm Kim Khủng Trảo Hùng trước mắt đã bị thương nặng nhưng vẫn cực kỳ nhạy bén, lời nói của Huyền Lão nó cũng không bỏ sót từ nào. Vì vậy, nhất thời nó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ, nhưng nó cũng ngừng lại mà không tiến lên nữa. Mới vừa rồi đã bị đòn đau như vậy khiến lòng tự tin của nó bị đả kích, giống như chim sợ cành cong. Huyền Lão mỉm cười nói: - Lão phu cuối cùng cũng không phải sợ hãi vô ích, xem ra may mắn của chúng ta đã trở lại. Nó không những thích hợp mà còn vượt xa dự tính của ta, vậy để ta ra tay thôi. Lão cũng không dám để ba người Hoắc Vũ Hạo đánh với Âm Kim Khủng Trảo Hùng nữa. Lực công kích của loại hồn thú này cực kỳ khủng bố, với thực lực của ba người Hoắc Vũ Hạo thì nó chỉ cần đập một cái là chắc chắn chết tươi. Huyền lão vừa dứt lời đã lách mình đến trước mặt Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Độ nhạy cảm và sự phản ứng của Âm Kim Khủng Trảo Hùng cũng nhanh không kém, mặc dù dưới tình huống đang bị trọng thương nhưng mỗi bước tiến công hay phòng thủ vẫn rất tự nhiên. Một tầng ánh sáng màu vàng nhạt toát ra từ bộ lông của nó, tầng ánh sáng này cũng không có phóng ra ngoài mà cô đọng lại trên từng sợi lông. Bằng mắt thường cũng có thể thấy được những sợi lông màu vàng kia dựng lên chỉ trong nháy mắt, nó trông giống hệt như những cây chông bằng sắt thép vậy. Đồng thời, một cánh tay còn lại của con gấu vung lên, đập thẳng xuống người Huyền lão. Lúc đầu, con gấu vốn là có hai cái chân trước nên rất khinh địch, nhưng sau khi bị ba người Hoắc Vũ Hạo đánh cho bị thương thì không còn dám khinh thường nữa. Nó vung trảo lên, cái trảo biến lớn gấp ba so với lúc trước. Lúc đầu nó chỉ khoảng hai thước mà giờ đã biến lớn thành sáu thước. Lợi trảo to lớn lóe lên màu vàng nhạt rồi đánh thẳng về Huyền lão. Từ xa nhìn lại rất có lực, chỉ sợ một khối đá cứng nếu bị đánh trúng cũng sẽ bị đập cho tan nát thành bốn năm mảnh! Đáng tiếc, đó không phải là khối đá mà lại là Huyền lão. Cho dù là Âm Kim Khủng Trảo Hùng

cấp cao thì cũng chưa hẳn là đối thủ của Huyền lão nữa, nói gì tới con gấu chỉ có tu vi mấy ngàn năm này. Huyền lão chăm chú nhìn nó, ánh sáng màu vàng vừa lóe lên đã biến mất, thân thể của Âm Kim Khủng Trảo Hùng ngàn năm vẫn không hề nhúc nhích. Có thể thấy rõ ràng, các chân của nó đã hoàn toàn lún sâu vào lòng đất. Huyền lão mỉm cười, đánh một chưởng xuống đầu Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Sau đó “bụp” một tiếng, toàn bộ khung xương của Âm Kim Khủng Trảo Hùng liền run động một trận, không ngờ tất cả đều đã bị chấn nát thành từng khúc. - Tiêu Tiêu. Huyền Lão hét lớn một tiếng. Tiêu Tiêu sao lại không biết Huyền lão đang muốn làm gì. Cô bé vội vàng chạy đến cạnh Huyền lão, Huyền lão rút ra một thanh đao sắc bén đưa cho cô bé, đồng thời xé lớp lông sau gáy của con gấu kia. Tiêu Tiêu dùng hết sức lực đâm thẳng xuống, mất sức ba bò chín trâu mới có thể đâm xuyên qua lớp da dày kinh khủng của nó. Tiêu Tiêu thật nghi ngờ nếu không có Huyền lão ở đây thì con Âm Kim Khủng Trảo Hùng kia có nằm rạp dưới đất chờ chết, không biết cô có thể đâm thủng lớp da nó được không nữa. Một cái Hồn Hoàn màu tím nường theo sự tử vong của Âm Kim Khủng Trảo Hùng xuất hiện. Huyền lão đứng bên ngoài quan sát, nói: - Đại khái khoảng trên dưới hai ngàn năm, với tu vi của con cộng thêm hai khối Hồn Cốt phụ trợ có lẽ dư sức hấp thu. Bắt đầu đi. - Tạ ơn sư phụ. Tiêu Tiêu vui mừng khoan chân ngồi xuống, lập tức bắt đầu hấp thu Hồn Hoàn của Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Hồn Hoàn màu tím hóa thành một luồng sáng chui vào cơ thể cô bé, cả người Tiêu Tiêu nháy mắt được một tầng ánh sáng màu tím bao phủ. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lúc này cũng đã chạy đến nhìn Tiêu Tiêu với vẻ hâm mộ. Tìm Hồn Hoàn tuy về mặt niên hạn rất quan trọng nhưng chủng loại hồn thú cũng không kém. Một Hồn Hoàn đến từ Hồn Thú cực mạnh dĩ nhiên Hồn Kỹ chắc chắn sẽ không tầm thường.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 139: Âm Kim Khủng Trảo Hùng ngàn năm (Trung)

Huyền lão cũng không nhàn rồi, lão đưa tay tìm kiếm trên người Âm Kim Khủng Trảo Hùng một lát, liền lộ vẻ hưng phấn, lão vung tay chặt đứt cái chân trước bên phải của Âm Kim Khủng Trảo Hùng, hai ba nhát đã mở tung ra, làm lộ một khúc xương kỳ dị. Khúc xương này có màu vàng lợt, tản ra dao động hồn lực nồng đậm, hiển nhiên là một khối Hồn Cốt. Tiêu Tiêu quả thật quá may mắn mà. Nhưng khúc Hồn Cốt này lại khác với khối Hồn Cốt cánh tay phải trong ý nghĩa truyền thống mà bọn Hoắc Vũ Hạo từng thấy. Chuẩn xác mà nói, đây là một khúc xương bàn tay. Khúc xương cùng loại với xương bàn tay này không lớn, nhưng phía trước lại xuất hiện năm cái lưỡi dao sắc hẹp dài, giống như là móng vuốt thu nhỏ. Vàng sáng màu âm kim giống như sóng gợn lưu chuyển trên lợi nhận, có vài phần cảm giác của thần binh lợi khí. Trên mặt Huyền lão lộ vẻ khiếp sợ mà hâm mộ: - Mấy đứa nhóc các ngươi đúng là được trời giúp! Âm Kim Khủng Trảo Hùng là hồn thú cường đại hiếm thấy, xuất hiện Hồn Cốt cũng không lạ, nhưng có thể xuất hiện hồn cốt bàn tay quý giá như thế này thì lại là chuyện không thể tưởng tượng nổi Bọn Hoắc Vũ Hạo dù sao cũng chỉ là đệ tử năm hai, tuy rằng đã học được một ít tri thức hồn sư, nhưng còn chưa tới tinh tế và toàn diện, đều tò mò nhìn Huyền lão. Huyền lão nghịch nghịch khúc xương bàn tay, nói: - Công kích mạnh mẽ nhất của đứt Âm Kim Khủng Trảo Hùng là ở ngay mấy cái móng vuốt này. Âm Kim Khủng Trảo Hùng này vẫn còn nhỏ, không thể phát huy toàn bộ uy lực. Thời ta còn trẻ đã từng thấy một con có tu vi mười vạn năm, cào một trảo để lại một vết xước dài cả trăm mét vắt ngang trời! Ta tin chắc nếu loài rồng thật sự tồn tại thì cũng bị nó xé rách. Trong Tàng Thư Các của Hải Thần các có một điển tịch lưu truyền ghi chép nghiên cứu về Âm Kim Khủng Trảo Hùng của một vị tiền bối, bên trong có ghi lại chuyện về Âm Kim Khủng Trảo Hùng. - Hai móng của Âm Kim Khủng Trảo Hùng nhìn qua không khác nhau là mấy. Nhưng trên thực tế thì trảo bên phải mạnh hơn một ít. Nó rất mạnh, càng quan trọng hơn, chính là trong bản bút ký ấy đã ghi lại, thời đó từng xuất hiện bốn khối hồn cốt Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Qua nghiên cứu của vị tiền bối kia, Hồn Cốt sản sinh ở những bộ phận khác trên người Âm Kim Khủng Trảo Hùng tuy rằng cũng mạnh, nhưng đại đa số có khuynh hướng phòng ngự, chỉ có

xương tay bên phải và trái mới xuất hiện năng lực công kích kinh khủng của móng vuốt. Có điều hồn kỹ xuất hiện trên móng vuốt cũng không thể so sánh với sát Âm Kim Khủng Trảo Hùng chân chính. Có lẽ việc săn bắt Âm Kim Khủng Trảo Hùng có tu vi hơn vạn năm quá khó, loài gấu này sau khi có tu vi trên vạn năm liền trở thành một loài mạnh đến biến thái, cho dù là cường giả bậc Phong Hào Đấu La cũng rất khó chống cự. Vì vậy nên hồn kỹ của hồn cốt móng vuốt lúc đó tuy rằng mạnh mẽ, nhưng vẫn có hạn. - Sau đó, vị tiên bối kia vô tình gặp phải một hồn sư có hồn cốt Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Vị hồn sư này chỉ trong vài năm đã nổi tiếng lẫy lừng trên đại lục, mà hẳn cũng có hồn kỹ tương tự như móng vuốt của Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Lúc ấy vị tiên bối đó của học viện chúng ta có danh tiếng rất lớn, người còn là một cường giả Siêu Cấp Đấu La nữa. Người đã tìm được gã hồn sư kia, cả hai trao đổi và hứa hẹn, đồng thời người cũng đồng ý giữ kín bí mật của người đó thế nên chúng ta mới biết được những chuyện này. - Hóa ra, Âm Kim Khủng Trảo Hùng có tỷ lệ rất nhỏ xuất hiện hồn cốt xương bàn tay, mà chỉ có Hồn Cốt xương bàn tay mới có Hồn Kỹ mạnh nhất. Quan trọng hơn, Hồn Cốt xương bàn tay chính là nắm giữ hồn kỹ móng vuốt tương tự như chính bản thân Âm Kim Khủng Trảo Hùng, theo sự trưởng thành của hồn sư mà dài ra. Lúc ấy, vị hồn sư kia chỉ lấy được một khúc xương bàn tay trái vậy mà đã tiếng tăm lẫy lừng, sau đó xưng là Hắc Tả Đấu La. Mà lần này các người lại cực kỳ may mắn chiếm được xương bàn tay phải, đây là hồn cốt cao cấp nhất mà Âm Kim Khủng Trảo Hùng có thể sản sinh! Xương bàn tay cũng không giống xương cánh tay, từ mặt nào đó mà nói, nó còn có thể chỉ tính là Ngoại Phụ Hồn Cốt, chỉ cần tìm được xương cánh tay phải hơi phù hợp với nó, vậy thì không cần lo lắng dung hợp với tay phải. Thiếu sót duy nhất chính là tu vi của con gấu này chỉ khoảng hai ngàn năm, khối xương tay phải này chỉ sợ cần rất lâu mới trưởng thành. Nghe Huyền lão giải thích xong, lúc này Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông mới hiểu được, không ngờ khúc xương bàn tay trước mắt lại bất phàm như vậy. Cả hai nhớ lại một trảo cuối cùng khi Âm Kim Khủng Trảo Hùng chỉ có tu vi ngàn năm tấn công Huyền lão liền có cảm giác được mở rộng tầm mắt, đồng thời trong lòng cũng có chút nóng lên. Thấy Huyền

lão nhìn chăm chăm hai người mình, Vương Đông tỏ thái độ đầu tiên: - Huyền lão, con đã có Hồn Cốt cánh tay phải rồi. Như ngài nói, khúc xương bàn tay này cần dung hợp trước mới có thể dung hợp với Hồn Cốt cánh tay phải. Cho nên con không có chút cơ hội nào, con bỏ qua. Hoắc Vũ Hạo nói: - Huyền lão, ngài cũng biết, trong ba người, con có thể xem như là thủ lĩnh, trong nhóm chỉ có mỗi Tiêu Tiêu là con gái, mà cậu ấy lại không am hiểu công kích. Nếu có thêm khối Ngoại Phụ Hồn Cốt này, tương lai cậu ấy sẽ là một hồn sư công phòng toàn diện thật sự. Hơn nữa cậu ấy vừa mới dung hợp Hồn Hoàn của Âm Kim Khủng Trảo Hùng, kế tiếp dung hợp Hồn Cốt cũng sẽ dễ dàng hơn. Ưu tiên con gái, đưa cho cậu ấy đi. Con tin chúng ta sẽ còn gặp may mắn nữa. Huyền lão nhìn hai cô cậu đều tỏ vẻ muốn nhường, lòng thầm cảm khái: - Bọn nhóc, các người cũng biết khối xương bàn tay phải này có giá trị không thua gì một khối hồn cốt vạn năm bình thường! Mà một khi nó phát triển lớn dần lên, thậm chí còn vượt xa hồn cốt mười vạn năm. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười: - Vương Đông không có cách nào dung hợp, mà con cũng có hồn cốt cánh tay trái Băng Bích Hạt khá tốt rồi, con người không thể quá tham lam. Hơn nữa đúng là nó rất hợp với Tiêu Tiêu, chúng con đều là thành viên của Sử Lai Khắc Thất Quái, có đồ tốt, ai thích hợp thì dùng, như vậy mới có thể phát huy tối đa khả năng của tài nguyên, không phải sao? Huyền lão nhìn hẳn thật sâu, gật đầu nói: - Ta thay Tiêu Tiêu cảm ơn các người. Lão thực sự muốn đưa khối xương tay phải này cho Tiêu Tiêu, làm người đều có tư tâm. Tiêu Tiêu là đệ tử quan môn của lão, xinh đẹp, đáng yêu, Huyền lão vô cùng yêu thích cô bé này. Hơn nữa, lão cũng nhìn ra, về thiên phú thì Tiêu Tiêu hơi kém Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông một chút, nếu như có thể dung hợp khúc xương này thì sẽ kéo gần sự chênh lệch rất nhiều. Chỉ là, lão không thể tự quyết định được. Thân là trưởng bối, lại là lão sư học viện, người đầu tiên đánh bị thương con Âm Kim Khủng Trảo Hùng này là Hoắc Vũ Hạo. Về phần Hồn Hoàn, Hoắc Vũ Hạo đã không nói gì, nếu tiếp tục đưa luôn Hồn Cốt này cho Tiêu Tiêu thì hơi bị khó nói. Dù sao, Tiêu Tiêu nhận được Hồn Hoàn ngàn năm này đã ra ngoài dự tính của lão, xem như hoàn thành vượt mức nhiệm vụ rồi. Nhưng việc Hoắc Vũ Hạo lại chủ động bỏ qua khúc xương này là chuyện lão hoàn

toàn không sao ngờ được. Huyền lão ngoại trừ vui mừng còn cảm thấy kính nể đứa trẻ này. Ý chí như thế, khó trách được Mục lão coi trọng. Trong Sử Lai Khắc Thất Quái, chỉ cần nó có thể thuận lợi trưởng thành, tương lai dù thế nào cũng sẽ là nhân vật trung tâm! Có Huyền lão ở đây, tất nhiên Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông có thể thả lỏng chốc lát. Hai người ngồi cách Tiêu Tiêu không xa, cùng nhau tu luyện, nhanh chóng khôi phục hồn lực. Ngày đầu tiên, vì Tiêu Tiêu tìm được Hồn Hoàn thích hợp, lòng tin của họ với chuyển đi này đã tăng lên rất nhiều. Không lâu sau, Hồn Lực của hai người đã khôi phục toàn bộ. Lúc này, sắc trời đã tối đen, khi Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy Huyền lão không khỏi dờ khóc dờ cười. Sau khi bọn họ tu luyện, Huyền lão trong lúc rảnh rỗi đã làm ra mấy cái chạc dùng để nướng thịt, một khối thịt Âm Kim Khủng Trảo Hùng đã được lột da, tẩy sạch, xiên qua một cành cây thô. Bó củi bên dưới cũng đã chuẩn bị ngon lành, thậm chí bên cạnh còn bày ra hơn mười loại gia vị. Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy Huyền lão nhìn mình với vẻ mặt đầy mong chờ, làm sao hắn lại không hiểu ông lão kia có ý gì chứ. - Haha. Tiểu Vũ Hạo à! Thịt Âm Kim Khủng Trảo Hùng này chính là mỹ vị khó có được, nhất là tay gấu của nó, được xưng là một trong mười món ngon nhất trong thiên hạ. Tay gấu ta giữ lại cho người, người nhanh chóng đông lạnh lại, chờ khi chúng ta tìm được mật ong đỉnh cấp thì lại làm ăn sau. - Món này đúng là đại bổ, quay về cũng làm cho Mục lão nếm thử. Thịt Âm Kim Khủng Trảo Hùng này, đúng là tiện cho chúng ta. Tuổi của các người đúng là tuổi ăn tuổi lớn, ăn nhiều chút đi. Vương Đông cũng sáng cả hai mắt, nhìn Hoắc Vũ Hạo nuốt từng ngụm nước miếng, cũng rất lâu rồi hắn không nếm qua thức ăn do Hoắc Vũ Hạo làm. - Huyền lão, con nhớ lão sư từng dạy, nhất định không được nhóm lửa ở nơi có Hồn Thú. Hoắc Vũ Hạo buồn cười nói. Huyền lão cười hắc hắc: - Đó là đối với các người. Có lão phu ở đây, chỉ cần người không đốt cả cái Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này thì không có vấn đề gì. Nhanh nào. Hoắc Vũ Hạo cười ha hả, lúc này mới đi tới trước một khối thịt gấu lớn, xem xét chất thịt một chút. Chất thịt khác nhau thì thời gian nướng và phương pháp sử dụng cũng không giống nhau. Đối với nấu nướng, Hoắc Vũ Hạo có sự yêu thích trời sinh, hơn nữa cũng rất có thiên phú. Có người cả đời làm cơm cũng

không làm được hương vị như vậy, lại có vài người trời sinh đã là đầu bếp. Hiên nhiên Hoắc Vũ Hạo là loại sau, vì muốn biến khối thịt gấu này thành mỹ vị, hắn thậm chí còn mở Tinh Thần Tham Trắc để quan sát cho kỹ. Cả khối thịt gấu đều đỏ sậm, chất thịt hết sức co giãn, bên trên là từng lớp mỡ trắng tinh tế, phân bố giống như mạng nhện vậy. Thường thường những loại thịt nào được như thế này đều có chất thịt rất tươi ngon. Hoắc Vũ Hạo lập tức lấy Bạch Hồ Chủ của mình ra, lại xẻ khối thịt gấu này ra một lần nữa. Hơn nữa hắn cũng phát hiện, khối thịt gấu này đến từ sống lưng của Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Huyền lão chẳng có ý kiến gì về việc hắn nướng thịt thế nào, chỉ cần ăn ngon là được. Không lâu sau, khối thịt gấu nặng cả mười cân này đã bị Hoắc Vũ Hạo chia làm mười phần. Vương Đông bị hắn phân nhiệm vụ vót cành cây, một cành cây tương đối thẳng bị vót nhọn, xuyên qua miếng thịt. Hai người phối hợp khá là ăn ý.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 139: Âm Kim Khủng Trảo Hùng ngàn năm (Hạ)

Sau khi hoàn thành những việc đó, lúc này Hoắc Vũ Hạo mới bắt đầu nhóm lửa nướng thịt. Hắn cũng không cần thêm vào bất kỳ gia vị gì, trước tiên hắn lấy một miếng thịt xiên vào cành cây rồi đặt ở bên trên ngọn lửa, nhánh cây ở trong tay hắn không ngừng xoay tròn, không lâu sau miếng thịt đã chuyển sang màu vàng óng, mùi thơm nồng đậm nhất thời tràn ngập. Miếng thịt biến sắc rất nhanh, hơn nữa hình thể của nó cũng bắt đầu nhanh chóng co rút lại. Hoắc Vũ Hạo lập tức lấy xiên thịt lên, sau đó rắc đều hỗn hợp gia vị lên bên trên. Hắn nhẹ nhàng lắc lắc xiên thịt để nước mỡ ở trên miếng thịt rơi đi hết rồi đưa vào miệng của mình. Huyền Lão ở một bên vừa nhìn vừa nuốt nước miếng, bộ dáng tha thiết mong chờ, làm sao còn nửa phần uy nghiêm của siêu cấp cường giả đương thời. Nhưng mà cái này cũng không thể trách lão. Lão là Thao Thiết Đấu La nên hoàn toàn không có lực miễn

dịch đối với các loại thức ăn. Sau khi cắn hai ba miếng, miếng thịt thơm ngon đã chui hết vào miệng Hoắc Vũ, nước thịt nồng đậm mùi thơm tràn ngập ở trong miệng. Đừng thấy Âm Kim Khủng Trảo Hùng có lực phòng ngự mạnh mẽ như vậy, nhưng mà thịt của nó lại cực kỳ mềm, không dai, giống như vừa vào miệng liền tan ra vậy. Lúc trước Huyền Lão có nói Âm Kim Khủng Trảo Hùng là một trong những loại thịt ngon nhất, Hoắc Vũ Hạo còn có chút nghi ngờ nhưng lúc này đã hoàn toàn tin rồi. Sau khi ăn hết miếng thịt này, ánh mắt của hắn cũng phát sáng lên. Sau khi nuốt hết đám nước thịt mang theo mùi hương nồng nàn vào trong bụng, chẳng những miệng vẫn còn cảm giác béo ngậy mà trong bụng cũng có một cỗ nhiệt khí tràn ngập, một ngày căng thẳng và mệt mỏi dường như trong khoảnh khắc này đã bị cỗ nhiệt khí này tiêu trừ hết. - Đúng thật là mỹ vị! Hoắc Vũ Hạo rất là tán thưởng. Huyền lão tức giận nói. - Thằng nhóc chết tiệt, không biết kính trọng người già cả gì hết. Lẽ ra miếng thịt đầu tiên phải đưa cho ta mới đúng. Hoắc Vũ Hạo cười ha ha nói. - Huyền lão, ngài đừng có gấp. Con chỉ mới ăn thử xem thịt của Âm Kim Khủng Trảo Hùng này cần phải nướng như thế nào. Hiếm khi có được nguyên liệu tốt như vậy, cũng không thể lãng phí chế biến bậy bạ được. Tiếp theo sẽ đến phần của ngài mà, ngài yên tâm đi. Thịt của con Âm Kim Khủng Trảo Hùng này cực kỳ tươi, chỉ cần nướng một chút là được. Đáng tiếc là không có trứng chim, nếu không con còn có thể nướng nó ngon hơn nữa. Ánh mắt của Huyền Lão sáng lên, nói. - Chuyện này nào có đáng gì? Cần bao nhiêu quả? Hoắc Vũ Hạo sửng sốt, nói. - Đương nhiên là cần phải... Chẳng lẽ.... Hắn còn chưa dứt lời. Trên tay Huyền lão chợt có hào quang lóe lên, bảy tám quả trứng chim liền xuất hiện ở trong tay. Đám trứng chim này có đủ mọi loại màu sắc. - Đây là trứng của gà ngũ sắc, được chưa? Huyền Lão nói có chút đắc ý. Hoắc Vũ Hạo mở to hai mắt nhìn nói. - Ngài lại có thể mang theo bên mình trứng chim sao? Huyền Lão thần thần bí bí nói. - Nói cho các người biết một bí mật. Lão già ta đây cái gì có thể thiếu, chỉ có thức ăn là không thể. Đừng nói là trứng chim, chỉ cần người gọi ra loại đồ ăn gì thì trên người của ta đều có cả. Có một lần ta ra ngoài vì không mang đủ thức ăn mà đói muốn kiệt sức nên sau đó trở về ta liền bảo tên nhóc Tiền Đa Đa đặc biệt chế tạo

cho ta một cái Hồn Đạo Khí trữ vật có thể bảo quản thức ăn tươi sống. Vương Đông cười hì hì nói. - Huyền Lão, ngài cũng thật không làm xấu hổ cái tên Thao Thiết Đấu La của mình nha! Huyền Lão đưa mấy cái trứng gà ngũ sắc cho Hoắc Vũ Hạo, nói. - Nhanh lên nào. Hoắc Vũ Hạo nói. - Vậy trên người ngài có mang theo bát hay không? Tốt nhất là thêm một cái bàn chải thật sạch nữa. Một giây sau, những đồ vật hần muốn đều xuất hiện ở trong tay... Huyền Lão ngồi xõm ở bên cạnh đồng lửa như một cậu bé, vừa nuốt nước miếng vừa đưa mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo nướng thịt. Hoắc Vũ Hạo cũng không dám để cho lão nhân gia suốt ruột chờ đợi, lại bắt đầu nướng thịt. Nhờ kinh nghiệm ban nãy, hần đã tự tin có thể chế biến thịt của Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Loại nguyên liệu nấu ăn cao cấp này không cần phải chế biến quá lâu, cũng không cần quá nhiều nguyên liệu. Giữ nguyên hương vị bản thân nó chính là tốt nhất. Bởi vậy, sau khi đảo qua đảo lại miếng thịt Âm Kim Khủng Trảo Hùng ở trên ngọn lửa ba lần, Hoắc Vũ Hạo liền đưa nó đến trước người, nhanh chóng rải lên nó một ít muối ăn, sau đó lại dùng cái bàn chải quét đều một lớp trứng chim lên trên miếng thịt một lần. - Huyền Lão, mời ngài ăn thử và cho nhận xét. - Cái này sao? Đây là lần đầu tiên ta ăn thịt nướng quét trứng chim lên trên. Nói còn chưa xong đã nhét miếng thịt vào trong miệng. Sau khi nhai nhồm nhoàm thì Huyền Lão đã nuốt cả miếng thịt lớn vào trong bụng. - Thế nào? Hoắc Vũ Hạo hỏi. Huyền Lão có chút ngẩn người nhìn hần, hai mắt dần dần phát sáng lên. Ở bên trong quang mang màu hoàng sắc kia đúng là có vài phần giống như khi lão chiến đấu với tông chủ Độc Bất Tử của Bản Thể Tông. - Ta hồi hận. Huyền Lão nói một câu không đầu không đuôi. Hoắc Vũ Hạo nghi ngờ nói. - Hồi hận cái gì? Không thể ăn sao? Thịt của Âm Kim Khủng Trảo Hùng này cực kỳ tươi, bên trong có rất nhiều nước thịt, hơn nữa mỡ phân bố cực kỳ đều, không cần phải nướng qua lâu là đã có thể ăn rồi. Ở bên ngoài quét trứng chim là vì khiến cho chất thịt của nó càng thêm tươi sống, hơn nữa mùi vị hoàn toàn bị giữ ở bên trong. Lúc nhai thịt, hương thơm nồng nàn của nước thịt sẽ càng bùng nổ khoái cảm, hần là cực kỳ ngon mới đúng. Trước kia đến giờ ta cũng chưa từng dùng nguyên liệu tốt như vậy để nấu ăn đâu. Huyền Lão nói. - Ta nói hồi hận, là hồi hận vì sao lúc trước không

giành để thu người về làm đệ tử! Nếu người là đồ đệ, lão phu nhất định sẽ dẫn người đi khắp đại giang nam bắc, bồi dưỡng cho người trở thành đầu bếp cao cấp nhất đại lục. Ha ha. Nghe đến đó Vương Đông đã không nhịn được mà cười lên ha hả. - Vũ Hạo, nhanh lên, ta cũng muốn ném thử một miếng. Có thể khiến cho Huyền Lão muốn bồi dưỡng người trở thành đầu bếp, nhất định là mùi vị không tệ. Quá trình kế tiếp, dĩ nhiên là ăn uống từng bữa. Hoắc Vũ Hạo bận đến mức không ngẩng đầu lên được. Khối thịt nặng hơn mười cân thịt kia có ít nhất hơn một nửa đã chui vào bụng Huyền Lão, sau khi phát hiện bấy nhiêu không đủ ăn, lão lại đi cắt thêm một khối nữa. Huyền Lão cũng từng thử tự chế biến. Nhưng lão liền phát hiện ra quả thực mình không có hoa tay. Miếng thịt được chế biến kém xa của Hoắc Vũ Hạo. Khi ba người ăn no căng cả bụng thì Tiêu Tiêu cũng tỉnh dậy. Sau khi khôi phục giác quan, cái đầu tiên bị kích thích không phải là thị giác mà lại là khứu giác. - Oa, thơm quá, đây mùi gì thế? Tiêu Tiêu mở to mắt, liếc mắt một cái liền thấy đồng lửa to đùng trước mặt. - Tiêu Tiêu, dung hợp Hồn Hoàn thế nào? Hoắc Vũ Hạo ân cần hỏi han. Tiêu Tiêu chẳng thèm trả lời câu hỏi của hắn, mà giơ tay cướp lấy miếng thịt Âm Kim Khủng Trảo Hùng mà Hoắc Vũ Hạo vừa mới nướng xong, sau đó há mồm cắn lấy cắn để. - Oa, ngon quá, thật sự là quá ngon. Lớp trứng, sau này mình theo đuổi cậu. Ai mà có thể gả cho cậu thật là hạnh phúc mà. Không được không được, mình không thể nói chuyện nữa, sẽ cắn trúng lưỡi mất... Tiêu Tiêu từ sau khi báỉ Huyền Lão làm sư phụ, dường như thiên phú ở phương diện ăn uống này cũng tăng mạnh. Ăn nhiều, ăn nhanh, ăn đến mức dễ sợ. - No quá. Thật tuyệt vời. Tiêu Tiêu thỏa mãn thở dài một hơi, cô bé lấy ống tay áo lau mỡ trên miệng, vẻ mặt thỏa mãn. Huyền lão đã no căng bụng từ lâu rồi, nhưng mà lão lại không rảnh rang chút nào. Trong lúc Tiêu Tiêu ngồi ăn thịt nướng, lão lại bận rộn cắt cắt xén xén đồng thịt Âm Kim Khủng Trảo Hùng thành tám khối. Khối thịt lớn nhất tốt nhất thì để cho Hoắc Vũ Hạo dùng Cực Hạn Chi băng đông cứng lại rồi cất vào trong túi, chờ khi nào trở về thì tiếp tục ăn. Thịt của Âm Kim Khủng Trảo Hùng cực kỳ bổ dưỡng, cho dù là trên bàn cơm của đệ tử trung tâm ở học viện Sử Lai Khắc cũng hiếm khi có. Đương nhiên Huyền Lão cũng không có hào phóng như vậy. Lão coi mấy

khối thịt kia như bảo bối của mình. Chỉ để lại mỗi cái tay gấu cho Hoắc Vũ Hạo. Lúc này Hoắc Vũ Hạo cũng chưa hiểu được cái tay gấu của con Âm Kim Khủng Trảo Hùng này để làm gì. - Huyền lão, chúng ta đi ra ngoài, hay là ở lại nơi này để cho Tiêu Tiêu hấp thu Hồn Cốt đã? Hoắc Vũ Hạo hỏi Huyền lão. Huyền lão nói. - Ở đây luôn đi. Ta ăn no quá, lười nhúc nhích. Có ta ở đây, cũng chẳng có con Hồn Thú nào dám to gan tới gần. Quả thật như thế, bọn họ nhóm lửa ở chỗ này, lại còn nướng thịt nữa. Nhưng mà vẫn không có con Hồn Thú nào dám tới gây rối. Đối với điểm này, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều không biết Huyền lão làm như thế nào. Tiêu Tiêu đã nghe xong Huyền Lão giảng thuật Ngoại Phụ Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo. Lúc này vừa nghe tới việc cần hấp thu cái hồn cốt này. Cô bé không khỏi nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, vẻ mặt hết sức kích động. - Lớp trưởng, mình lấy thân báo đáp có được không? Đôi mắt to của Tiêu Tiêu ngập nước. - Không được. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông gần như đồng thanh nói. - Há? Tiêu Tiêu tò mò nhìn bọn họ. - Hai người các cậu làm sao lại có phản ứng giống nhau như vậy? Có gian tình đúng không? Hoắc Vũ Hạo tức giận nói. - Cậu mới có bấy nhiêu tuổi, lại dám bảo muốn lấy thân báo đáp. Cậu có biết lấy thân báo đáp là có ý gì không? Tiêu Tiêu cười ha ha nói. - Lớp trưởng, cậu không cần phải nói nữa. Cậu còn nhỏ hơn cả mình mà. Nhớ khi chúng ta so tuổi lần trước, mình đứng thứ năm, cậu đứng thứ sáu, Vương Đông nhỏ nhất. Còn giảng giải lý lẽ với mình sao? Vậy cậu nói xem lấy thân báo đáp là có ý gì? Nghe cô bé hỏi như vậy, Hoắc Vũ Hạo không khỏi lại nhớ đến Mã Tiểu Đào, đỏ lên mặt nói. - Mình cũng không biết nữa. Tiêu Tiêu cười nói. - Ngay cả cậu cũng không biết mà còn nói mình. Dù sao thì ý tứ của mình chính là như vậy. Nếu như cậu thật sự có ý với mình, vậy thì nhanh lên. Bốn cô nương rất hoan nghênh. Hơn nữa nhất định sẽ mở rộng cửa lớn để đón người. Phụt. Huyền Lão đang ngồi bên cạnh uống rượu đột nhiên phun hết ra, trừng mắt nhìn Tiêu Tiêu một cái nói. - Đừng có nói lung tung, nhanh chóng dung hợp đi. Lão phu cũng muốn nhìn một chút hồn cốt bàn tay phải của Âm Kim Khủng Trảo Hùng này đến tột cùng là có thể thần kỳ tới trình độ nào. Nói xong lão liền đưa khối Hồn Cốt kia đến trước mặt Tiêu Tiêu, ý bảo cô bé lập tức bắt đầu. Tiêu

Tiêu tiếp nhận hồn cốt, cúi đầu nhìn nhìn, sau đó lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Nghiêm túc nói. - Cám ơn. Cô bé cực kỳ nhấn mạnh hai chữ này. Tiêu Tiêu nhìn khối xương bàn tay phải của con Ám Kim Khủng Trảo Hùng kia, ngồi xuống tại chỗ. Sau đó điều động hồn lực vừa mới đột phá để dung hợp Hồn Cốt với bản thân mình. Có thể thấy rõ ràng, cái bộ xương tay phải kia dưới tác dụng hồn lực của cô bé giống như bị hòa tan thành một mảnh chất lỏng màu vàng lợt, từ từ thấm thấu vào trong tay phải của cô bé. Vương Đông thấp giọng nói. - Vừa rồi quên mất không bảo Tiêu Tiêu thử dùng Hồn Kỹ mà cậu ấy mới có được từ Hồn Hoàn thứ ba. Hồn kỹ mà Ám Kim Khủng Trảo Hùng mang đến nhất định sẽ không kém. Ta có dự cảm, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh có được Hồn Hoàn ngàn năm này, nhất định sẽ thay da đổi thịt.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 140: Cái gì của mình dù thế nào vẫn sẽ là của mình (Thượng)

Trong ba người, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều có hồn kỹ ngàn năm mà Hồn Sư từ hai Hồn Hoàn đột phá lên ba Hồn Hoàn là một bước nhảy vọt, trừ Hồn Lực bản thân, thiên phú được kích phát, ngay cả Hồn Kỹ cũng biến đổi. Uy lực của Hồn Kỹ từ Hồn Hoàn ngàn năm lớn hơn rất nhiều, hơn nữa biến dị cũng muốn muốn lớn hơn rất nhiều. Nhất là lần này Tiêu Tiêu đạt được Hồn Hoàn cường đại vượt xa dự tính. Hoắc Vũ Hạo nói: - Dung hợp Hồn Cốt chắc cần một thời gian không ngắn, chúng ta tu luyện một lát đi. Hạo và Vương Đông cũng đều đã từng dung hợp Hồn Cốt, càng là Hồn Cốt mạnh mẽ thì dung hợp lại càng khó khăn, nhất là Hoắc Vũ Hạo, nghĩ lại lúc mình dung hợp khối Hồn Cốt thân thể kia bây giờ còn cảm thấy run sợ. - Được. Hai người ngồi xuống tại chỗ, bốn chưởng chạm nhau, Hạo Đông lực tự động vận chuyển, ánh sáng màu trắng dịu dàng cùng với ánh vàng sáng chói dung hòa vào nhau, lập tức liền bắt đầu tu luyện. Có Huyền lão ở đây,

bọn họ cũng không cần sợ điều gì. Tác dụng của Hoàng Kim Chi Mang Tả Tí Cốt lại hiện ra, từng vòng ánh sáng vàng lặn yên bao trùm lên người Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, khí tức quang minh chợt nồng đậm thêm vài phần. Tốc độ vận chuyển Hồn lực cùng với việc hấp thu lực lượng thiên địa cũng càng nhanh chóng. Huyền lão ngồi một bên dưới cây đại thụ, nhìn sang ba đứa trẻ, trên khuôn mặt già nua của lão xuất hiện một nụ cười hiền lành, trong lòng lão thầm nghĩ, khó trách Mục lão luôn ở trước lầu ký túc xá tân sinh nhìn những cô cậu bé này, khí tức thanh xuân trên người bọn chúng thật tốt đẹp... Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã hoàn toàn tiến vào trạng thái nhập định, tu vi càng tăng lên, hiệu quả của Hạo Đông lực đối với việc tu luyện càng thêm rõ ràng. Hồn lực hai người trong lúc vô thức liên tăng trưởng một cách nhanh chóng. Vì Hoắc Vũ Hạo đã đến bình cảnh, nên hồn lực tăng lên lúc này đã chuyển thành dạng tích lũy, còn Vương Đông thì cảm nhận được tu vi của mình tăng lên một cách rõ ràng. Tốc độ khi hai người phối hợp tu luyện gần như bằng tốc độ của từng người khi chìm sâu vào minh tưởng. Vương Đông tin chắc nếu tốc độ tu luyện cứ theo cái đà này, chỉ khoảng nửa năm nữa hẳn sẽ đạt đến cấp 40. Đừng quên trong Sử Lai Khắc Thất Quái hẳn chính là người nhỏ tuổi nhất đấy. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bên này tu luyện bình thường còn Tiêu Tiêu đang dung hợp Hồn Cốt ở bên kia bắt đầu có biến. Âm Kim Khủng Trảo Hữu Chương Cốt sau khi hóa thành chất lỏng chảy vào lòng bàn tay của cô bé, lúc mới đầu cô bé còn cảm thấy vô cùng thoải mái, tựa như có một luồng chất lỏng bao trọn lấy tay phải của mình. Nhưng tích tắc sau, cảm giác ấm áp này liền biến thành nóng rực, Hồn Lực trong cơ thể cô bé đang vận chuyển ở tốc độ rất cao, nhưng căn bản không thể tham gia vào quá trình dung hợp này. Mà cảm giác nóng rực kia dần dần hóa thành nóng rực xen lẫn cháy bỏng, như muốn thiêu đốt hết mọi thứ. Có thể thấy được, toàn bộ tay phải Tiêu Tiêu đã mơ hồ biến thành màu vàng nhạt, tựa như có một cái gì đó ở trong bàn tay của cô bé muốn chui ra vậy. Cảm giác nóng rực xen lẫn cháy bỏng kia càng lúc càng thêm kịch liệt, làm trán nàng lấm tấm mồ hôi, cái cảm giác này giống như đặt bàn tay của mình lên bếp lửa để nướng vậy, rất khủng khiếp. Tiêu Tiêu cảm thấy hình như tay của mình đã bị nướng cháy khét rồi, mà từ

bàn tay, cảm giác này dần dần lan khắp cánh tay. Cô thầm gượng cười nói: “Không lẽ đây là báo ứng của việc vừa rồi ăn thịt nướng sao? Ban nãy nướng thịt giờ đến phiên mình bị nướng hơn nữa còn là nướng từ trong ra ngoài.” Luồng khí nóng trong cơ thể Tiêu Tiêu càng lúc càng tăng mạnh, cơ thể cô bé đã bắt đầu chịu không nổi mà run rẩy, màu vàng trên cánh tay cũng dần sậm hơn. Hai mắt đầy vẻ vui sướng của Huyền lão đột nhiên trợn to, lão bay vọt đến bên cạnh Tiêu Tiêu quan sát cẩn thận vị đệ tử này của mình. Cả người Tiêu Tiêu lúc càng run rẩy kịch liệt, Huyền lão có thể cảm nhận được trên tay cô bé không ngừng truyền ra những ý niệm điên cuồng. Tựa như có một sinh mệnh đang liều mạng giãy giụa. Sự giãy giụa này không chỉ là phản kháng mà còn như muốn phá nát không gian mà ra, tựa như các loài sinh vật nằm trong trứng cần phải phá trứng thoát ra vậy. Còn Tiêu Tiêu lúc này đã muốn không chịu nổi nữa rồi. - Không tốt! Huyền lão thầm kêu một tiếng, lão đã quá xem thường mọi chuyện rồi. Ban nãy vì vui mừng khi tìm thấy khối Hồn Cốt bàn tay phải của Âm Kim Khủng Trảo Hùng mà lão quên mất chuyện Hồn Hoàn và Hồn Cốt không giống nhau, Hồn Cốt quan trọng ở phẩm chất còn Hồn Hoàn thì lại ở niên hạn. Cả hai cùng xuất phát từ một hồn thú có tu vi hai ngàn năm nhưng khi Tiêu Tiêu dung hợp Hồn Hoàn hoàn toàn không có chút khó nào, nhưng khối Hồn Cốt này lại khác. Chưa kể kỹ năng vừa mạnh vừa bá đạo của Âm Kim Khủng Trảo Hùng, chỉ riêng việc Hồn Cốt bàn tay phải này là Hồn Cốt mạnh nhất của nó là đủ hiểu. Mà hiện nay, tu vi của Tiêu Tiêu chỉ mới là bậc Hồn Tôn, tuổi lại còn nhỏ. Sự đau đớn khổ sở khi dung hợp khối Hồn Cốt ấy e là cô bé không thể chịu đựng nổi. Huyền lão vốn nghĩ Tiêu Tiêu vừa mới có được Hồn Hoàn thứ ba từ nữa Âm Kim Khủng Trảo Hùng, Hồn Lực đã có sự thay đổi về chất, cộng thêm việc cơ thể cô bé từng được hai khối Hồn Cốt cải tạo qua, thì việc hấp thu khối Hồn Cốt này hẳn sẽ không quá khó khăn. Nhưng sự thật tàn khốc đã cho lão biết, độ khó khi dung hợp khối Hồn Cốt này hoàn toàn vượt khỏi sự tưởng tượng của lão. - Tiêu Tiêu, cố chịu. Huyền lão khẽ quát một tiếng, lúc này không ai có thể giúp đỡ cô bé được, quá trình dung hợp Hồn Cốt phải nhờ vào sức lực của chính bản thân mình, nếu có người ngoài giúp đỡ vậy thì tác động ấy cũng sẽ bị kéo vào. Nếu

Huyền lão làm thế thì trừ phi lão lúc nào cũng đi bên cạnh Tiêu Tiêu, hơn nữa còn không ngừng rót năng lượng của mình vào cơ thể cô bé, nếu không khối Hồn Cốt ấy cũng sẽ có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. “Sư phụ, tay con sắp tan chảy rồi, con không thể chịu đựng nổi. Tiêu Tiêu khẽ rên một tiếng, rốt cuộc cô bé cũng không ngồi khoanh chân dưới đất được nữa mà nghiêng người ngã xuống, cánh tay phải của cô đặt dưới mặt đất như muốn hòa vào lớp bùn bên dưới. Bấy nhiêu đã đủ thấy hiện nay cô bé đang phải chịu nỗi đau đớn giày vò lớn như thế nào. Có thể thấy lúc này, ánh sáng trên bàn tay của cô bé dần lan rộng khắp cánh tay rồi, cả người Tiêu Tiêu bắt đầu co rút kịch liệt. - Không ổn, Hồn Cốt cản trở. Huyền lão rốt cuộc không để ý gì nữa, vội vàng chạy đến đặt chưởng lên vai phải của cô bé. Lúc này mới có thể bình ổn lại luồng sáng màu vàng trên cánh tay cô không di chuyển nữa. Nhưng có thể thấy, cánh tay phải của cô bé đã bắt đầu phình lên, năng lượng bên trong càng lúc càng tích tụ nhiều cứ như sắp vỡ tan đến nơi rồi. Hồn Cốt cản trở là chuyện xui xẻo nhất trong quá trình hấp thụ Hồn Cốt, nếu gặp phải thì nguy cơ Hồn Sư bị mất mạng khá cao. Tình huống này thường xuất hiện trong trường hợp Hồn Sư không chịu đựng nổi nguồn năng lượng có trong Hồn Cốt, thế nên nguồn năng lượng ấy mới tự di chuyển và bắt đầu cản trở chủ nhân tương lai của mình. Tiêu Tiêu hét lên một tiếng thảm thiết đánh thức Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông tỉnh dậy. Cả hai thấy Tiêu Tiêu đau đớn cũng hết sức kinh ngạc. - Huyền lão, Tiêu Tiêu làm sao thế?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 140: Cái gì của mình dù thế nào vẫn sẽ là của mình (Hạ)

Huyền Lão chau mày, trầm giọng nói: - Hồn cốt cản trở. Khối Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo Hùng này ẩn chứa năng lượng quá bá đạo. Tay phải của Tiêu Tiêu không chịu nổi năng lượng của nó. Hoắc Vũ Hạo vội la lên: - Vậy

làm sao bây giờ? Hắc cũng nhìn ra cánh tay phải của Tiêu Tiêu đang phình to kinh khủng, thậm chí ống tay áo cũng đã căng muốn rách ra rồi. Huyền Lão đau đớn nói: - Nếu cứ tiếp tục như vậy sợ cánh tay của nó sẽ - Hả? Vương Đông giật mình nói: - Huyền lão, ngài thật sự hết cách rồi sao? Năng lượng của ngài cũng không thể áp chế nổi khối Hồn Cốt ấy? Huyền Lão lắc đầu, nói: - Không được. Nếu ta mạnh mẽ áp chế, thì nguồn năng lượng từ cơ thể ta truyền vào sẽ giống như kíp nổ của nguồn năng lượng đang bùng nổ bên trong. Làm như thế chỉ khiến Tiêu Tiêu sớm mất cánh tay hơn thôi. Nếu lúc này ta chưa có Hồn Cốt ở cánh tay phải thì ta đã có thể thử dẫn dụ khối Hồn Cốt ấy đi ra ngoài. Nhưng tiếc là ta đã có rồi nên không thể làm được, không thể hấp thu thêm. Gương mặt Tiêu Tiêu lúc này đã xanh như tàu lá. Cánh tay phải của cô bé liên tục đau đớn mà run rẩy. Cả người vẫn không ngừng co rút. Nếu không phải có phong ấn của Huyền Lão, chỉ e nguồn năng lượng cản trở bên trong đã sớm lan tràn khắp toàn thân, đừng nói cánh tay, ngay cả sinh mệnh của cô bé cũng sẽ bị đe dọa. - Huyền Lão, để con thử xem. Hoắc Vũ Hạo dứt khoát nói. Khi quyết định chuyện này hắc không quá lo lắng, giọng nói cũng vô cùng kiên quyết. Trong số những người ở đây, ngoài Tiêu Tiêu ra thì chỉ còn có hắc là chưa có Hồn Cốt ở cánh tay phải, nếu hắc có thể làm một đường dẫn di chuyển khối Hồn Cốt này đi thì sẽ có thể cứu được Tiêu Tiêu. Nếu còn có phần trăm cứu vãn thì hắc tuyệt đối không trơ mắt nhìn Tiêu Tiêu mất đi cánh tay như vậy. - Con? Huyền lão vừa nghe hắc nói liền chấn động. - Vũ Hạo, tu vi của con còn chưa đột phá cấp 30. Tiêu Tiêu đã không chịu đựng nổi thì làm sao con vượt qua được. Huống chi hiện giờ năng lượng của khối Hồn Cốt này đã bị kích phát, khi dung hợp nó sẽ điên cuồng hơn bình thường rất nhiều. Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Huyền lão, người hãy tin con. Con ít nhất năm bảy phần thành công. Có lẽ Mục lão đã nói cho ngài biết những thứ có trên cơ thể con. Con có một khối Hồn Cốt thân thể vô cùng mạnh mẽ, con cũng nhờ khối Hồn Cốt này mà cơ thể được cải tạo tốt hơn rất nhiều. Tiêu Tiêu tuy đã từng tu luyện Huyền Ngọc Thủ của Đường Môn nhưng cậu ấy nhập môn sau con rất lâu, dĩ nhiên độ thuần thực sẽ không bằng con, cộng với vũ hồn thứ hai của con có một kỹ năng gọi là Băng Đế

Chi Ngao, cũng cực kỳ mạnh mẽ, sức chịu đựng chắc chắn cao hơn cậu ấy nhiều. Huyền lão hít sâu một hơi, hai mắt sáng rực nhìn Hoắc Vũ Hạo: - Bé con, lão phu không nói nhiều. Nếu lần này con vì nó mà bị thương. Lão phu có liều cái mạng già này cũng quyết giúp con hồi phục. Vương Đông đứng phía sau cũng không lên tiếng ngăn cản Hoắc Vũ Hạo, hắn chỉ nắm chặt góc áo của Hoắc Vũ Hạo. Cho dù cả ba đều là bạn bè nhưng thân lạ khác nhau. Rõ ràng ở học viện Sử Lai Khắc này, người thân với Vương Đông nhất là Hoắc Vũ Hạo, dĩ nhiên hắn không muốn Hoắc Vũ Hạo đi mạo hiểm rồi. Hoắc Vũ Hạo ra vẻ như không hiểu được tâm ý của Vương Đông. Hắn bước nhanh về trước, tay trái nhẹ nhàng đẩy bàn tay của Vương Đông đang nắm chặt gấu áo mình. Đồng thời cũng tiến đến nắm lấy tay phải của Tiêu Tiêu. Khi hai bàn tay chạm vào nhau, cả người Hoắc Vũ Hạo không khỏi run rẩy. Lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự nóng rực và cháy bỏng như thế này, hơn nữa nguồn năng lượng khủng khiếp ấy còn không ngừng dầy vò cánh tay của Tiêu Tiêu, nháy mắt khi hắn nắm lấy tay Tiêu Tiêu, nguồn năng lượng nhanh chóng truyền sang cơ thể hắn. Nếu so về ý niệm dĩ nhiên Hoắc Vũ Hạo sẽ không thua kém ai, cho dù lúc này con Âm Kim Khủng Trảo Hùng còn sống thì cũng không thể thắng được hắn về phương diện Tinh Thần Lực. Huyền lão trầm giọng nói: - Ta chuẩn bị bắt đầu đây. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo trả lời vô cùng ngắn gọn. Hắn ngồi xuống trước mặt Tiêu Tiêu, điều chỉnh hô hấp của mình, sau đó chuẩn bị cho bước tiếp theo. Có điều lúc này, hắn kinh ngạc phát hiện không ngờ Thiên Mộng và Băng Đế ở trong thế giới tinh thần của hắn rõ ràng đều đã tỉnh dậy nhưng không lên tiếng nhắc nhở hắn, dường như cả hai không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì vậy. Một luồng hồn lực đậm đặc nhanh chóng truyền khắp toàn thân. Huyền Thiên Công tập trung vào cánh tay phải. Huyền lão ở bên bên kia cũng bắt đầu vận công. Nguồn năng lượng kinh khủng từ Âm Kim Khủng Trảo Hùng bắt đầu điên cuồng di chuyển, nếu không có Hoắc Vũ Hạo tạo một “con đường dẫn tháo nước”, có lẽ nguồn năng lượng này đã phá nát cánh tay Tiêu Tiêu mà thoát ra rồi, dù sao sức chịu đựng của cô bé chỉ có hạn. Mà lúc này, nguồn năng lượng từ Âm Kim Khủng Trảo Hùng bắt đầu theo “đường thoát nước” mà Hoắc Vũ Hạo vừa tạo điên cuồng di

chuyển sang cơ thể hắc. Nguồn năng lượng vừa chui vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo, hắc liền cảm nhận được nỗi đau đớn mà này giờ Tiêu Tiêu phải chịu đựng. Cảm giác nóng bỏng điên cuồng tàn sát khắp nơi giống như có vô số thanh đao be bé nóng như lửa đỏ điên cuồng cắt lên bàn tay hắc. Cơn đau này làm cả người Hoắc Vũ Hạo run rẩy từng cơn nhưng tích tắc sau hắc đã ổn định lại cơ thể. Ban này khi hắc quyết định giúp Tiêu Tiêu cũng đã dự tính đến tình huống xấu nhất, nếu bản thân mình không khống chế được nguồn năng lượng này thì cùng lắm chỉ bị phế đi bàn tay phải chứ không mất hắc cả cánh tay như Tiêu Tiêu. Trong ba người, hắc thân là đội trưởng, hắc lại còn là người duy nhất ở đây có thể cứu vãn tình hình, cho nên hắc chỉ còn cách nhắm mắt đưa chân. Có điều, hắc tin tưởng bản thân mình có thể vượt qua. Đầu tiên hắc không nghĩ khối Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo Hùng này còn kinh khủng hơn khối Hồn Cốt thân thể của Băng Bích Đế Hoàng Hạo ngày trước. Cơn đau khủng khiếp như thế mà hắc cũng có thể chịu đựng được thì khối Hồn Cốt của Âm Kim Khủng Trảo Hùng bình thường này đáng là gì? Chẳng lẽ nếu có chuyện, mấy đại gia trong cơ thể hắc sẽ đứng im không giúp hắc sao? Đây chính là lá bài tẩy duy nhất khiến hắc nắm chắc bản thân không bị mất cả cánh tay như vậy. Sự thật chứng minh suy nghĩ của Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn chính xác. Tu vi Huyền Ngọc Thủ của hắc hơn xa Tiêu Tiêu, khi luồng năng lượng nóng bỏng ấy truyền vào cánh tay hắc, cánh tay hắc liền tản mát ra một tầng sương băng sáng bóng, mạnh mẽ áp chế không có nguồn năng lượng ấy tự do lan tỏa. Không chỉ có thế, Hoắc Vũ Hạo còn mơ hồ cảm nhận được khối Hồn Cốt thân thể của Băng Bích Đế Hoàng Hạo bắt đầu sáng lên, xuyên qua cơ thể hắc, ẩn ẩn hiện hiện dưới lớp da bên ngoài. Hơi thở Âm Kim Khủng Trảo Hùng dù sao cũng là đến từ hồn thú Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Tuy huyết mạch của nó rất mạnh nhưng so với Băng Bích Hạo thì chỉ là đom đóm với ánh trăng. Huống chi vũ hồn của Hoắc Vũ Hạo còn là Băng Bích Đế Hoàng Hạo, vương giả trong vương giả. Xét về huyết mạch, hắc hoàn toàn áp đảo. Đồng thời, Hoắc Vũ Hạo còn không chút do dự sử dụng kỹ năng Băng Đế Chi Ngao nữa. Ban này khi Tiêu Tiêu dung hợp Hồn Cốt là ở trong trạng thái không hề có chuẩn bị, lại càng không có kỹ năng mạnh bảo vệ bàn tay, còn

Hoắc Vũ Hạo lại có. Hồn kỹ Băng Đế Chi Ngao vừa được phóng ra, Hoắc Vũ Hạo lập tức cảm nhận được áp lực giảm đi rất nhiều. Bàn tay phải tuy vẫn đau đớn như trước nhưng nguồn năng lượng ấy không thể di chuyển qua khỏi cổ tay được. Ánh sáng màu ánh kim bắt đầu xuôi chảy khiến những viên trân châu be bé có hình dạng như kim cương bao quanh bàn tay Hoắc Vũ Hạo cũng dần sáng lên. Kim cương là vật thể không màu trong suốt, một khi được ánh sáng từ khối Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo Hùng chiếu vào liền trở nên lấp lánh rực rỡ, cả bàn tay của Hoắc Vũ Hạo lúc này rực rỡ vô cùng. Ánh mắt của Huyền lão nào phải tầm thường, khi lão thấy bàn tay của Hoắc Vũ Hạo sáng rực lên liền thầm thở phào, có lối thoát rồi.

DAOTIEUVU

Chương 141: Âm Kim Khủng Trảo Hữu Chưởng Cốt (Thượng)

Năng lượng của Âm Kim Khủng Trảo Hữu Chưởng Cốt (hữu chưởng cốt: Hồn Cốt bàn tay phải) theo đó rót vào trong tay bàn tay phải Hoắc Vũ Hạo. CƠN ĐAU của Tiêu Tiêu cũng nhanh chóng thuyên giảm, cánh tay phải phình lên cũng bắt đầu khôi phục. Lúc trước cô bé bị đau khổ tra tấn không nói nên lời nhưng những lời nói của Hoắc Vũ Hạo và Huyền lão cô bé đều nghe rất rõ. Nhìn thấy vẻ kiên định trên khuôn mặt Hoắc Vũ Hạo, trong mắt Tiêu Tiêu hiện lên vẻ không hoàn toàn chỉ là cảm kích. Năng lượng của Âm Kim Khủng Trảo thực tế không phải là thuộc tính Hỏa mà là thuộc tính Kim, chính là đem tính sắc bén của Kim thuộc tính phát ra vô cùng khủng bố. Thậm chí Hoắc Vũ Hạo có thể cảm nhận được lực lượng của Âm Kim Khủng Trảo kia đang tranh đấu cùng với lực lượng của Băng Đế bên trong tay phải mình, phát ra tiếng vang không ngớt. Băng Đế tuy rằng có thể trấn an Âm Kim Khủng Trảo nhưng mà ý niệm của Âm Kim Khủng Trảo này lại không thấy giảm bớt chút nào, hơn nữa bởi vì có lực lượng của Băng Đế ở đây nên cũng không chịu dung hợp với bàn tay phải của hắn. Rốt cuộc, toàn bộ lực lượng của Âm Kim Khủng Trảo cũng đi vào bên trong tay phải của Hoắc Vũ Hạo, Tiêu Tiêu rên nhẹ một tiếng rồi ngất đi trong lòng Huyền lão. Vương Đông không thể ngăn cản Hoắc Vũ Hạo, lúc này hắn lại phản ứng rất nhanh, vội vàng đỡ lấy Tiêu Tiêu trong lòng Huyền lão. Hắn làm vậy là để cho Huyền lão rảnh tay trợ giúp Hoắc Vũ Hạo. Huyền lão đứng bên người Hoắc Vũ Hạo, lo lắng nhìn hắn, tình hình của Hoắc Vũ Hạo bây giờ như thế nào lão biết rất rõ. Nhưng mà lão càng biết mình không thể dễ dàng ra tay. Chỉ cần Hoắc Vũ Hạo còn có thể áp chế được cỗ lực lượng kia, thì sẽ còn có thể liên tục hấp thu nó. Không chỉ vì Hồn Cốt kia trân quý mà vì càng lo cho cánh tay phải Hoắc Vũ Hạo! Khi tất cả năng lượng của Âm Kim Khủng Trảo tiến vào tay phải của mình, Hoắc Vũ Hạo đã bắt đầu cảm thấy lực lượng của Băng Đế và Huyền Ngọc Thủ áp chế không nổi không

ngừng tàn phá cánh tay phải của mình. Có Hồn Kỹ quấy phá, chính mình căn bản không thể hấp thu khối Hồn Cốt này. Nhưng mà bây giờ nếu đem lực lượng Băng Đế triệt tiêu, như vậy mình phải dựa vào ý niệm kiên cường cùng với thân thể cứng cỏi đối mặt với thống khổ của khối Hồn Cốt này. Nghĩ tới chuyện này, trong lòng Hoắc Vũ Hạo không khỏi có chút buồn cười. Hắn nhận không được nghĩ đến mình có thù oán với những Hồn Cốt này hay không mà bất kể khối Hồn Cốt đầu tiên hắn dung hợp là khối Hồn Cốt thân thể của Băng Bích Đế Hoàn Hạt, hay là khối Hồn Cốt cánh tay trái của Băng Bích Hạt sau đó, bây giờ để khối Hồn Cốt bàn tay phải của Âm Kim Chỉ Cốt, không một cái nào là dung hợp thoải mái. Độ nguy hiểm của lần này tuy kém hơn với lần dung hợp khối Hồn Cốt thân thể của Băng Bích Đế Hoàn Hạt nhưng chắc chắn đau đớn mà hắn phải chịu cũng không kém bao nhiêu. Tuy nhiên, chuyện mà rất nhiều người không muốn đối mặt không có nghĩa là không thể đối mặt. Hơn nữa đây cũng không có nguy cơ uy hiếp đến tính mạng, nên khi hắn sắp sửa không thể áp chế được nữa, hắn liền chọn cách cuối cùng là: Dững Cầm Đối Mặt. Hắn hít sâu một hơi, Hồn Lực Huyền Thiên Công bên trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển xong một chu kỳ. Hai mắt Hoắc Vũ Hạo chớp rầy nhắm lại, ngay sau đó ánh sáng rực rỡ trên bàn tay phải cũng tắt đi, chỉ còn lại một màu vàng nhạt. Vương Đông đưa tay lên che miệng mình, cố nén một tiếng kinh hô. Thân thể Huyền lão cũng chấn động, trong mắt lão trừ bỏ khiếp sợ lại càng thêm tán thưởng từ tận đáy lòng. Kiên cường, dững cảm. Hai từ này nói ra đơn giản nhưng ở lúc quan trọng liệu có mấy người làm được? Vượt khó mà lên, chính là bản sắc nam nhi. Hay cho một Hoắc Vũ Hạo! Cơn đau truyền đến vô cùng dữ dội khiến Hoắc Vũ Hạo có cảm giác như khối Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo kia thật sự muốn xé nát toàn bộ bàn tay phải của mình. Ý niệm điên cuồng kia nhanh chóng khuếch trương về phía trước, bắt đầu chuẩn bị xông vào cánh tay của hắn. Rõ ràng, nhờ năng lượng của Âm Kim Khủng Trảo dẫn dắt mà ý niệm điên cuồng lại một lần nữa bùng nổ. Nếu hắn để ý niệm kia bùng nổ thì hắn sẽ trở thành một Tiêu Tiêu thứ hai. Ngay lúc này, Hoắc Vũ Hạo đã đưa ra một quyết định chính xác nhất, bằng vào ý chí kiên cường và nghị lực cứng cỏi của mình, hắn hoàn toàn bỏ qua đau đớn của

bàn tay phải nữa, tựa như tay phải lúc này không phải là của hắn, Tinh Thần Lực điên cuồng đánh thẳng vào luồng ý niệm kia. Cùng lúc đó, trên trán hắn thoáng hiện một tia sáng màu xanh biếc. Khí tức sinh mệnh nồng đậm trong khoảng khắc tràn ra, hai mắt khép kín của Hoắc Vũ Hạo liền mở to, không những thế con mắt thứ ba kia cũng chậm rãi nứt ra mà xuất hiện. Một tia sáng xanh ngọc hiện lên, Sinh Linh Thủ Vọng nhanh chóng chiếu vào cổ tay phải hắn. Tức thì, tia sáng xanh ngọc kia nhanh chóng lan rộng ra, khí tức sinh mệnh dưới sự dẫn dắt của Tinh Thần Lực mạnh mẽ trói chặt nguồn năng lượng của Âm Kim Khủng Trảo vào bên trong bàn tay phải. Đây là... Huyền lão chấn động, hiển nhiên trong một khắc này lão đã nhìn ra đây là thanh đao khắc, nhưng vì sao Hoắc Vũ Hạo lại có thêm con mắt thứ ba? Lúc này, hắn chỉ có thể nghĩ đến một khả năng là Vũ Hồn Bản Thể của Hoắc Vũ Hạo đã thức tỉnh lần thứ hai. Trên bàn tay phải của hắn lúc này không chỉ xuất hiện mỗi ánh sáng màu xanh ngọc, mà nguồn năng lượng của Sinh Linh Kim lúc trước dung hợp với cơ thể hắn dần dần hiện ra, khí tức sinh mệnh nồng đậm từ trên người hắn tỏa ra, cho dù là Huyền lão hay là Vương Đông, khi cảm nhận được khí tức sinh mệnh kia cũng đều cảm thấy vô cùng thoải mái. Đây chính là con bài chưa lật thứ hai khiến hắn nắm chắc phần thắng khi quyết định cứu giúp Tiêu Tiêu, hắn có chút kích động, nhưng cũng rất tự tin vào thực lực của mình. Sức mạnh của Băng Đế chủ động phát ra đối kháng với lực lượng Âm Kim Khủng Trảo cũng đã một phần áp chế không cho chúng tàn phá thêm. Lúc này khi có sự xuất hiện của Sinh Mệnh Lực từ Sinh Linh Thủ Vọng, nó lại bị áp chế thêm một lần nữa. Nếu như thế này vẫn không thể dung hợp được Âm Kim Khủng Trảo Hữu Chương Cốt, vậy thì hắn chỉ đành chịu bất hạnh. Sự thật lại một nữa chứng minh sự cường đại của Sinh Linh Kim, Sinh Mệnh Lực nồng đậm kia như cảm nhận được tay phải Hoắc Vũ Hạo đang bị tàn phá, liền nháy mắt tràn tới. Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư từng nói qua nguồn năng lượng sinh mệnh khổng lồ của Sinh Linh Kim, bây giờ Hoắc Vũ Hạo đã cảm nhận được. Cuộc chiến với nguồn năng lượng điên cuồng của Âm Kim Khủng Trảo kia như là một bên phá hoại một bên tái tạo lại. Sinh mệnh lực khổng lồ của Sinh Linh Kim không

ngừng cung cấp tài nguyên cho việc tái tạo, năng lượng phá hoại của Âm Kim Khủng Trảo hoàn toàn không thể ngăn cản được Sinh Mệnh Lực cường đại của Sinh Linh Kim, tay phải Hoắc Vũ Hạo lúc này đã hoàn toàn ổn định lại. Chẳng qua chỉ là ổn định nhưng đau khổ thì cũng không ít. Đây là một loại đau khổ lần đầu Hoắc Vũ Hạo trải qua. Âm Kim Khủng Trảo phá hoại khiến hắn cảm thấy đau nhức, mà sinh mệnh lực của Sinh Linh Kim khôi phục lại khiến cho miệng vết thương ngứa ngáy. Đau nhức và ngứa ngáy song hành, đây là loại tra tấn thế nào đây? Hoắc Vũ Hạo từng trải qua đau đớn lúc dung hợp với khối Hồn Cốt thân thể vậy mà lúc này cũng không chịu được mà cả người ứa đẫm mồ hôi. Từng giọt từng giọt mồ hôi không ngừng từ trên trán hắn rơi xuống, một lát sau, y phục trên người hắn đã ứa đẫm, cả người đều tản ra một tầng sương mờ nhạt. Đây là lần đầu tiên Vương Đông chứng kiến đáng vẻ đau khổ Hoắc Vũ Hạo, trong nội tâm lúc này đã rung động đến tột đỉnh. Tu vi của hắn, Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu cũng không hơn kém bao nhiêu, trạng thái thân thể mọi người cũng không khác biệt nhiều lắm. Tình hình Tiêu Tiêu dung hợp khối hồn cốt ban nãy Vương Đông đã thấy rất rõ ràng. Tiêu Tiêu căn bản không kiên trì được bao lâu liền từ bỏ kháng cự, có thể thấy được đau khổ kia là mãnh liệt đến mức nào. Nhưng lúc này Hoắc Vũ Hạo có thể thừa nhận, so với Tiêu Tiêu khi trước càng thêm mãnh liệt. Hoắc Vũ Hạo là người có chung Vũ Hồn Dung Hợp với hắn, nên lúc này Vương Đông cũng cảm ứng được tình trạng Hoắc Vũ Hạo. Chỉ một chút cảm giác được truyền về linh hồn trao đổi cũng đã khiến Vương Đông rung mình một cái. Lúc này Vương Đông mới chính thức cảm nhận được thế giới nội tâm của Hoắc Vũ Hạo cường đại thế nào. Mặc dù thân thể hắn ngồi kia thỉnh thoảng run lên một chút, nhưng toàn thân lại ngồi rất ngay ngắn, biểu cảm trên khuôn mặt cũng không có nhiều biến hóa, thậm chí cũng chẳng nhú mày một cái. Mồ hôi giọt lớn giọt nhỏ rơi xuống, thậm chí còn có thể mơ hồ nghe được khung xương trên tay phải hắn thỉnh thoảng truyền đến từng tiếng vang. Vương Đông cũng không đành lòng xem tiếp. Đâu chỉ mình hắn rung động? Huyền lão tu luyện đã hơn trăm năm, đối với các loại tình trạng của Hồn Sư cũng có hiểu biết tương đối, hắn hiểu được tuy là Hoắc Vũ Hạo nhờ vào chuỗi

đao khắc thần kì chế trụ lực lượng Âm Kim Chỉ Trảo, nhưng thực tế hẳn có thể thừa nhận đau khổ lớn hơn là nhờ vào ý chí kiên định của bản mình khi cố nén phần đau khổ này lại. Đây thật là việc mà một đứa trẻ chỉ mười hai tuổi có thể làm được sao? Hẳn đã trải qua khó khăn đau khổ thế nào mới có thể rèn luyện được ý chí cứng cỏi như vậy? Hoắc Vũ Hạo không biết được suy nghĩ của Huyền lão và Vương Đông, thậm chí hẳn chỉ mới có cảm giác dần dần thích ứng được phần thống khổ này. Tay phải dù sao cũng chỉ là tay phải, lúc trước dung hợp với thân thể hồn cốt của Băng Bích Đế Hoàng Hạp mới chính là đau khổ toàn thân a! Cảm giác của hẳn dần dần thăm dò vào bên trong tay phải, hẳn phát hiện toàn bộ tay phải mình đều phát sinh biến hóa kỳ lạ. Lúc trước cảm giác khung xương vỡ vụn cũng không phải thật sự bị nghiền nát mà là xuất hiện vô số vết nứt, sau đó năng lượng Âm Kim Khủng Trảo bắt đầu theo vết nứt này dung nhập vào bên trong tay phải của mình. Sinh Mệnh Lực khổng lồ không ngừng chữa trị xương cốt tay phải, mà ý niệm điên cuồng của Âm Kim Khủng Trảo cũng phá hoại liên tục không ngừng. Lực phá hoại này không lớn, nhưng cực kỳ đau khổ. Mà sau khi luồng năng lượng kia liên tục dung nhập, tay phải Hoắc Vũ Hạo bắt đầu thay đổi. Ban đầu dưới sự làm dịu của Sinh Linh Kim, khung xương Hoắc Vũ Hạo mơ hồ hiện lên một màu vàng nhạt, đó là biểu hiện của Sinh Mệnh Lực cường đại. Mà lúc này tay phải của hẳn cũng đã biến thành màu vàng nhạt. Khung xương như lớn thêm một chút, nhưng cũng không rõ ràng, phía trên năm ngón tay hơi rộng, phía dưới thu nhỏ lại, tựa như một lưỡi đao sắc bén, ngay cả da thịt chung quanh cũng không ngừng thay đổi. Lực lượng không ngừng nén vào khung xương, sau đó dần dần thành hình. Hoắc Vũ Hạo giật mình phát hiện, xương bàn tay phía trên của mình dần dần xuất hiện những đường vân kì dị.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 141: Âm Kim Khủng Trảo Hữu Chương Cốt (Trung)

Trên xương ngón tay và xương bàn tay của hắc bắt đầu xuất hiện những đường vân sắc bén, đây là một hoa văn có hình tam giác được hợp thành một cách tỉ mỉ từ những đường vân vô cùng tinh xảo, dường như bên trong mỗi đường vân ấy đều ẩn chứa một nguồn năng lượng nào đó. Những tia năng lượng ấy nương theo đau đớn từ từ hòa vào ý thức của Hoắc Vũ Hạo. Thời gian thăm thoát trôi, sắc trời dần dần sáng, thoáng cái đã qua một đêm, mà mồ hôi trên người Hoắc Vũ Hạo cũng không còn ra nhiều nữa, màn sương cũng dần tiêu tán. Lưỡi đao ánh sáng màu xanh biếc từ Sinh Linh Thủ Vọng ở trên trán Hoắc Vũ Hạo, “vèo” một cái bay ra, miệng vết thương bị nó đâm vào nháy mắt liền khép lại. Ngay sau đó, Hoắc Vũ Hạo khẽ gầm gừ một tiếng, cánh tay phải giơ lên cao, đầu năm ngón tay phụt một tiếng phun ra đầy máu tươi. Vương Đông trông thấy thế cứ tưởng bàn tay hắc nổ tung vì không chịu đựng nổi nguồn năng lượng kia nữa, nhất thời kinh hãi kêu to, nhưng tức thì liền có một luồng áp lực mạnh mẽ phủ xuống áp chế hắc không thể cử động. Huyền lão liếc mắt nhìn hắc bằng vẻ mặt nghiêm khắc, lắc đầu. Cũng ngay lúc này, năm ngón tay của Hoắc Vũ Hạo chợt bắn ra năm tia sáng màu vàng nhạt, năm tia sáng này dài chừng một thước hai, nhỏ dần từ đầu ngón tay đến điểm cuối, trông rất giống một lưỡi đao. Khi nó vừa xuất hiện, bầu không khí xung quanh dường như không kiềm được mà phát ra từng tiếng gào thét. Toàn bộ cánh tay phải của hắc cũng đã gần như biến thành màu vàng nhạt ấy rồi. Miệng vết thương trên đầu ngón tay của hắc nhanh chóng liền lại. Ngón tay và lưỡi đao ấy trông như hòa vào nhau, tuy hai mà một. Những lưỡi đao ánh sáng ấy trông vô cùng sắc bén và cứ như được kéo dài từ những đầu ngón tay của hắc vậy. Ngay sau đó, ánh sáng màu vàng lọt từ bàn tay hắc đã di chuyển khắp cánh tay phải và dần dần muốn lan tỏa khắp cơ thể. Nhìn qua lúc này Hoắc Vũ Hạo giống như được màn ánh sáng này không ngừng tẩy rửa. Cũng trong tích tắc đó, hai tròng mắt màu vàng của hắc sáng lên một cái rồi biến mất. Hoắc Vũ Hạo thở phào một hơi, cả người hắc lúc này sáng bừng, cũng nhờ có Huyền lão ở bên cạnh giúp đỡ nên hắc mới thuận lợi thế này. Các đầu ngón tay của Âm Kim Khủng Trảo kia lặng yên đâm vào lòng đất. Hoắc Vũ Hạo dường như cảm nhận được cái gì đó, hắc theo bản năng khẽ

nắm tay, nhổ Âm Kim Khủng Trảo lên. Hắn liền nhìn thấy lòng bàn tay màu vàng lợt của mình, những lưỡi dao sắc bén lạng lẽ biến mất, tay phải dần dần bình thường trở lại, dường như ánh sáng màu vàng lợt kia cũng tan biến, chui vào bên trong. Cuối cùng cũng thành công, Hoắc Vũ Hạo thở phào nhẹ nhõm. Vương Đông và Tiêu Tiêu đều đã tỉnh táo lại, cả hai nhào đến bên cạnh hắn, vẻ mặt vô cùng thân thiết và quan tâm. Trong sự thân thiết của Tiêu Tiêu còn có một chút cảm kích nữa. Hoắc Vũ Hạo gượng cười nhìn Tiêu Tiêu, nói: - Đã cướp Hồn Cốt của cậu rồi. Tiêu Tiêu nghẹn ngào nói: - Lớp trưởng, sao cậu lại nói thế? Nếu không có cậu, tay của mình đã... Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Yên tâm đi, mình không ép cậu lấy thân báo đáp đâu. Giọng nói của Huyền lão cũng đã đầy vẻ thoải mái: - Chà, dung hợp hoàn toàn rồi, không còn vấn đề gì nữa. Thật không ngờ dung hợp khối Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo này còn đau đớn và khủng khiếp vượt xa dự đoán của ta. Nếu không phải có thanh đao khắc mang theo Sinh Mệnh Lực kỳ lạ kia của Vũ Hạo e là cũng không thể thành công, muốn dung hợp khối Hồn Cốt này ít nhất phải có tu vi bậc Hồn Thánh, nhờ vào Vũ Hồn Chân Thân tăng cường cơ thể mới được. Vũ Hạo, lão phu không thể không nói với tuổi của người, người có thể quyết đoán và kiên trì như thế, quả thật là người đầu tiên lão phu cảm thấy bội phục. Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Huyền lão, hôm nay chúng ta hẳn là phải nghỉ ngơi một ngày rồi. Hắn vừa nói xong cũng không đợi Huyền lão trả lời đã như có tính toán trước mà ngã vào lòng Vương Đông. Sau một ngày một đêm nay, thu hoạch của Hoắc Vũ Hạo có thể nói là khá hơn nhưng đồng thời cũng quá nguy hiểm. Cho dù Huyền lão lúc nào cũng đi bên cạnh bọn họ cũng phải hết hồn mấy lần. Bởi vì trên đời này, không phải chuyện gì cũng có thể điều khiển trong lòng bàn tay. Nhưng dù nói thế nào, kết quả thế này đã là quá tốt rồi. Tiêu Tiêu có được Hồn Hoàn thứ ba, còn Hoắc Vũ Hạo thì có được khối Hồn Cốt thứ ba, lại còn là khối Ngoại Phụ Hồn Cốt bàn tay phải Âm Kim Khủng Trảo cực kỳ hiếm thấy nữa. *** Thành Minh – Thủ đô đế quốc Nhật Nguyệt. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư – Minh Đức Đường. - Người chắc chắn? Một bóng người toàn thân đen nhánh lẳng lặng đứng trước mặt đường chủ Minh Đức Đường Kính Hồng Trần, nói. Theo

giọng nói khàn khàn và dáng người kia có thể đoán người này là một người đàn ông cao lớn. Chẳng qua người nọ mặc một bộ áo choàng màu đen phủ kín toàn thân, hơn nữa còn đội thêm một cái mũ rộng vành, hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ dung mạo của hắn nữa. - Dĩ nhiên là chắc. Ta mới trở về từ học viện Sử Lai Khắc. Ta nghĩ, các người hẳn là sẽ hứng thú với... Hắc Phượng Hoàng. - Người nói với ta chuyện này có ý gì? Mà học viện Sử Lai Khắc cũng không phải muốn vào là vào dễ như vậy. Người đàn ông mặc quần áo màu đen trầm giọng nói. Kính Hồng Trần mỉm cười, nụ cười làm lớp thịt béo ú trên gương mặt núc ních của lão như bị đè ép xuống. - Ta biết người đang lo chuyện gì. Học viện Sử Lai Khắc đúng là sâu không lường được, có vị cường giả gọi là Mục lão kia trấn giữ thì bất kể là các người hay ta đều không dám liều lĩnh vào cướp người, vào đấy ăn cướp chẳng khác nào là muốn lìa đời. Nhưng nếu có thể dẫn dụ vị cường giả ấy rời khỏi học viện Sử Lai Khắc thì thế nào đây? Người đàn ông kia trầm giọng nói. - Nói cụ thể một chút. Hai mắt Kính Hồng Trần híp lại, một tia sáng lạnh lùng chợt lóe lên, thấp giọng nói gì đấy, người đàn ông kia vừa nghe vừa liên tục gật đầu, khoảng mười lăm phút sau, người đàn ông kia đã có vẻ vô cùng đồng tình với những lời Kính Hồng Trần vừa nói. - Nếu được như thế thì đây đúng là một cơ hội lớn. Hắc Phượng Hoàng hàng lâm, Thánh Nữ trở về, chúng ta nhất định phải chuẩn bị nghênh đón Thánh Nữ, nếu chuyện này thành công thì bốn giáo nhất định sẽ hậu tạ. Giọng nói khàn khàn của người đàn ông kia đã có thêm chút hưng phấn, thậm chí còn có chút kích động giống như người bệnh tâm thần. *** Thành Thiên Đẩu – Thủ đô đế quốc Thiên Hồn. Một bóng người nhỏ nhắn có chút cô độc lặng lẽ xuất hiện ở ngã tư đường. Đường Nhã về đây đã gần một tháng, mà gương mặt vui tươi luôn hé môi cười cũng chưa một lần trở về trên gương mặt của cô. Sắc mặt của cô càng lúc càng tái nhợt, nếu so với trước kia thì vẻ đẹp của cô vẫn thế nhưng yếu đuối hơn nhiều. Thành Thiên Đẩu là quê hương của cô, nơi cô sinh ra và lớn lên. Mãi đến năm năm trước, khi giới Hồn Sư sắp xếp lại thứ tự Tông Môn đã cướp đi của cô hết tất cả mọi thứ. Sự suy yếu của Đường Môn đã liên tục kéo dài suốt mấy ngàn năm rồi cuộc cũng đã đi đến hồi kết, diệt vong. Ba và mẹ của cô, cũng vậy... Nghĩ đến

đây, nước mắt nơi khóe mi của cô bỗng tràn ra. Ba, mẹ, bất kể phải trả giá lớn như thế nào, con cũng phải làm tái hiện lại được huy hoàng của Đường Môn năm xưa. Đường Nhã vừa nghĩ vừa nắm chặt lấy nắm tay bé xinh của mình. Cô không thể đợi được đến lúc Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu bế quan trở ra. Càng không quan tâm đến sự phản đối của Bối Bối mà thôi học ở học viện Sử Lai Khắc. Sau khi thôi học, cô lập tức trở về thành Thiên Đấu, dùng số tiền mình và Bối Bối dành dụm được, mua một căn nhà nhỏ. Theo kế hoạch của cô, cô định đầu tiên sẽ ổn định cuộc sống tại thành Thiên Đấu này, kế đó mở một trụ sở nhỏ bắt đầu thu nhận đệ tử. Kế đến xây dựng nền móng ở đây, đợi ngày Bối Bối và mấy người Hoắc Vũ Hạo thành tài trở về khôi phục uy danh của Đường Môn. Nhưng khi cô về đến đây, cô mới hiểu tại sao Bối Bối lại khuyên mình đừng nên vội vàng như thế. Cuộc sống đâu phải lúc nào cũng đơn giản như lý thuyết mà cô hằng tưởng tượng. Đầu tiên là chuyện tiền bạc, tiền cô mang theo trong người tính ra không ít nhưng sau khi mua nhà, cô tính toán lại chi tiêu cần dùng để gây dựng Đường Môn liền phát hiện một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng là hiện nay, cô hoàn toàn không có một nguồn thu nào. Cô không thể nào chạy về học viện Sử Lai Khắc lấy tiền của Bối Bối. Bối Bối dĩ nhiên sẽ cho cô, nhưng nội tâm kiêu ngạo của cô không cho phép cô làm như vậy. Kế đến là người, trước đây khi cô rời khỏi thành Thiên Đấu chỉ là một cô bé mười tuổi đầu, hiện tại đã năm năm trôi qua. Một cô bé mười lăm tuổi như cô ngẩng đầu nhìn tòa thành to lớn trước mắt, làm sao lại không cảm thấy cô độc? Đường Nhã từng thử tìm một số bạn bè cũ của ba mẹ cô nhưng ai thấy cô đều tránh như tránh ôn dịch. Hơn nữa, tin cô trở về đã đến tai đám người ngày xưa cướp lấy đất đai của Đường Môn, bọn họ đã bắt đầu quá trình chèn ép khiến cô không thể thở nổi nữa rồi. Đến cả việc ra ngoài mua một vài vật dụng bình thường cũng bị người ta nâng giá. Mọi chuyện xảy ra trong một tháng này đã giúp cô hiểu cái gì gọi là lòng người, sự thù hận trong lòng cô càng lúc càng dâng cao như một miệng núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào. Cô bắt đầu cảm thấy việc xây dựng lại Đường Môn quá khó, bờ vai bé nhỏ của cô gần như không thể chịu đựng nổi gánh nặng to lớn ấy nữa. Phía xa xa, một cánh cửa thật lớn xuất hiện trong tầm mắt cô.

Đường Nhã mỉm cười, hai hàng nước mắt gần như cùng lúc chảy xuống. Cánh cửa ấy cao chừng hai trượng, rộng khoảng năm trượng, cả vách tường hai bên kéo dài chừng hơn hai mươi thước, được sơn màu đỏ thẫm, mang đầy vẻ trang nghiêm. Cô ngẩng đầu lên nhìn, bên trên cửa có một cái bảng to đề ba chữ: Thiết Huyết Tông. * Trượng = 10 thước. Hai bên cửa còn treo hai cái biển lớn khác. Trái viết: Thiết Huyết Đan Tâm. Phải viết: Ngạo Cốt Trường Tôn. Đúng vậy, nơi này, trước đây chính là Đường Môn, mặc dù không phải là nơi mà vạn năm trước Đường Môn xuất hiện lần đầu tiên nhưng dù sao nó cũng đã có lịch sử gần ba ngàn năm. Nhưng bây giờ lại mang cái tên Thiết Huyết Môn, đây là một sự sỉ nhục lớn đến mức nào chứ? Đây là nhà của ta, là gia đình của ta. Đường Nhã giơ tay phải lau đi nước mắt trên khóe mi, giờ phút này, hai tròng mắt của cô mơ hồ thoáng hiện một tia sáng màu đỏ rực, hơi thở của cô cũng sắc bén hơn trước. Thiết Huyết Tông không ra tay với cô ngay trong thành này cũng vì thành Thiên Đấu cũng là nơi ở của hoàng thất đế quốc Tinh Đấu. Hơn nữa, bọn họ biết Đường Nhã đang là đệ tử của học viện Sử Lai Khắc. Bọn họ làm sao dám làm bừa được? Mà Đường Nhã rốt cuộc cũng không chịu đựng nổi sự tra tấn kia mà dừng chân trước ngôi nhà ngày xưa của mình, cô không thể chịu đựng nổi sự đau đớn này nữa. Cô bước đi trong vô thức, cuối cùng đã đến nơi chứa đầy kỷ niệm kia, trong lòng cô lúc này chỉ có mỗi một suy nghĩ chính là: Báo Thù! ——

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 141: Âm Kim Khủng Trảo Hữu Chương Cốt (Hạ)

Đường Nhã bước đến trước cửa Thiết Huyết Tông, hít thở thật sâu, đột nhiên quát lên một tiếng, hai tay giơ lên, nhất thời vô số dây leo màu xanh đen lao ra, chia làm ba hướng, chỉ trong nháy mắt đã đánh nát bấy ba tấm biển bằng đồng kia. Đồng thời từ dưới chân Đường Nhã cũng bay lên bốn

cái Hồn Hoàn. Nếu có Bối Bối ở đây, hẳn nhất định sẽ khiếp sợ vì tu vi của Đường Nhã. Đường Nhã chỉ mới đột phá cấp 30 được hơn một năm, ngay cả hắc và Tử Tam Thạch khi đột phá từ cấp 30 lên cấp 40 cũng không nhanh như vậy! Căn bản Bối Bối hoàn toàn không biết Đường Nhã đã là một cường giả bậc Hồn Tông. Lam Ngân Thảo, không, lúc này vũ hồn của Đường Nhã đã không còn là Lam Ngân Thảo bình thường nữa. Dây leo màu xanh đen không ngừng bay múa giống như là một con rắn khổng lồ. Hai đồng tử của cô còn phát ra ánh sáng màu đỏ tím nữa. Hai bên cửa lớn của Thiết Huyết Tông lúc này đúng là có đệ tử đứng trực, nhưng vì động tác của Đường Nhã quá nhanh, nên khi cô phá hủy ba tấm biển đồng kia xong rồi, hai gã đệ tử mới có phản ứng. - Người làm gì đó? Muốn chết sao? Một gã đệ tử tức giận lớn tiếng mắng, có điều hắc vừa dứt lời liền thấy bốn cái Hồn Hoàn của Đường Nhã đang từ từ bay lên, hai vàng hai tím, gương mặt hắc liền lộ rõ vẻ sợ hãi. Bốn Hồn Hoàn, Hồn Tông, cấp bậc này ở trong học viện Sử Lai Khắc không phải là quá đặc biệt nhưng ở bên ngoài, kể cả các Tông Môn đều có thể xem là một cường giả cấp cao, huống chi cấp bậc Hồn Hoàn của cô lại còn được sắp xếp với thứ tự tốt nhất. Như mấy người Hoắc Vũ Hạo sau khi tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái trở về liền cảm thấy tu vi của đám người Đái Hoa Bân cũng không quá mạnh. Ở học viện Sử Lai Khắc, Đường Nhã có thể là một đệ tử bình thường, nhưng so với một ít Tông Môn thì lại không phải là kẻ yếu. Lúc này trong đầu Đường Nhã chỉ có mỗi ý muốn báo thù, hai nhánh Lam Ngân Thảo đột nhiên vung lên, nháy mắt quần lấy cổ hai gã đệ tử Thiết Huyết Tông kia. Không biết cô đã sử dụng hồn kỹ gì mà hai cây Lam Ngân Thảo bỗng hóa thành màu tím sậm. Trong tiếng gào thê thảm, có thể thấy hai gã đệ tử Thiết Huyết Tông giống như bị một con rắn khổng lồ quần lấy, nháy mắt sau đã biến thành đồng thịt nát, máu tươi tràn ra liền thấm vào Lam Ngân Thảo và hóa thành một vầng sáng bay vào trong cơ thể trong Đường Nhã. Đồng thời sắc mặt của Đường Nhã lại càng thêm tái nhợt. A.... Trên tầng hai của tử lâu ở phía đối diện Thiết Huyết Tông, có một ông lão đang ngồi, từ vị trí của ông trông hợp lại có thể nhìn thấy rõ mọi chuyện phát sinh trước cửa Thiết Huyết Tông. Ánh mắt ông bỗng toát lên chút vui mừng, hai mắt híp lại, lộ vẻ

suy tư. - Thiết Lực, người ra đây cho ta. ư Đường Nhã quát lớn một tiếng, rồi bước nhanh qua cổng, đi thẳng vào bên trong. Hai nhánh Lam Ngân Thảo vung lên vắt hai cái xác của hai gã đệ tử Thiết Huyết Tông lên bức tường đỏ thắm. Tiếng kêu thảm thiết của hai gã gác cổng ban này đã làm chấn động cả Thiết Huyết Tông. Một đám đệ tử ở bên trong nhanh chóng chạy ra. Dẫn đầu là một gã có thân hình cao lớn, nhưng đôi mắt lại bé tí hí và mái tóc ngắn, ở giữa đỉnh đầu trọc lóc không có một sợi tóc. Gã thấy Đường Nhã đã xông vào trong, đôi mắt nhỏ xúu liền híp lại. - Cô bé, người dám giết người của Thiết Huyết Tông? Thật sự là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại xông vào. Lên cho ta. Gã trung niên có thân hình cao lớn này chính là Thiếu Tông chủ của Thiết Huyết Tông, Thiết Đường, năm đó chính hắn đã đi cùng với cha mình là Thiết Lực mua chuộc quân bảo vệ thành, nhân đêm tối bất ngờ đánh vào Đường Môn, thực lực của Đường Môn khi đó thật sự quá yếu. Thế nên chỉ có mỗi mình Đường Nhã chạy thoát được Thiết Huyết Tông tuy chỉ là một Tông Môn nhỏ, nhưng có đến gần hai trăm đệ tử, trong đó Tông Chủ Thiết Lực là cường giả cấp Hồn Đế, dưới tay hắn còn có hai trưởng lão cấp Hồn Vương, tu vi của gã Thiết Đường này cũng đã đạt đến cấp bậc Hồn Tông. - Các người đều chết đi. Đường Nhã đau buồn hét lớn, chân dậm xuống đất, thân thể mềm mại xoay tròn như một con quay, nhất thời, cảnh tượng giống như Thiên Nữ Tán Hoa, vô số ám khí bắn ra tán loạn khắp bốn phía, bay thẳng đến đám đệ tử Thiết Huyết Tông đang xông tới. Hơn mười tên đệ tử Thiết Huyết Tông dẫn đầu đều không tránh được mà ngã xuống. Tu vi của đám đệ tử này chỉ mới là Hồn Sĩ hoặc Đại Hồn Sư. Đa số đều không đủ tiêu chuẩn thi vào các học viện Hồn Sư cao cấp, thế nên làm sao có thể tránh được những ám khí đã được Đường Nhã truyền Hồn Lực vào chứ? Thiết Đường dĩ nhiên cũng đã thấy bốn cái Hồn Hoàn trên người Đường Nhã, hắn cũng có bốn Hồn Hoàn, nhưng lại là một trắng, hai vàng, một tím. Đây là nhờ cha hắn và hai vị trưởng lão cố gắng lắm rồi mới miễn cưỡng có được. Còn việc Đường Nhã đánh đến cửa, Thiết Đường cũng không quá kinh ngạc, vì đây là cái bẫy mà hắn đã xếp đặt. Đường Nhã chỉ là một cô bé mười lăm tuổi, nếu bình thường thì Thiết Huyết Tông bọn họ chẳng hề e ngại. Nhưng

bọn hăn vẫn chưa biết Đường Nhã đã không còn là đệ tử của học viện Sử Lai Khắc nên mới vất vả tính kế, đợi cô tự dẫn thân đến gây sự với bọn họ, tránh phiền phức không đáng có. Nhưng Thiết Đường không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn mà tu vi của Đường Nhã lại tăng nhanh đến vậy. Đợt ám khí kia vừa qua đi, các nhánh Lam Ngân Thảo lại ùn ùn kéo đến. Các nhánh Lam Ngân Thảo đều vừa nhọn vừa sắc bén, nơi nó lướt qua liền xuất hiện một màn hoa tuyết nở rộ màu đỏ rực, máu tươi nhuộm đỏ cả khắp nơi, lại thêm mùi máu gĩa đệ tử Thiết Huyết Tông bị Lam Ngân Thảo xuyên qua cổ họng, bỏ mạng mà chết, máu của bọn chúng nhanh chóng bị rút đi, thấm vào Lam Ngân Thảo. Gương mặt tái nhợt của Đường Nhã bắt đầu ửng đỏ, ánh sáng màu đỏ tím phát ra từ ánh mắt của cô càng thêm rõ rệt. Cơ thể mềm mại liên tục di chuyển, mấy nhánh Lam Ngân Thảo cứ vung lên rồi rút lại vút các thi thể bay ra xa. Và lúc này, cô đã càng lúc càng đến gần nơi Thiết Đường đang đứng. Vũ hồn của Thiết Đường là kế thừa từ Thiết Lực, Thiết Tí Hùng, một loại vũ hồn hết sức bình thường, so với Âm Kim Khủng Trảo Hùng giống như thực vật tầng dưới so với tầng trên vậy. Thực lực của Đường Nhã quá mạnh nên các đệ tử còn lại của Thiết Huyết Tông không dám tiếp tục xông lên, tất cả đều cuống cuống lùi nhanh về sau. Tất nhiên như thế sẽ để lộ Thiết Đường ra ngoài. Lúc này Thiết Đường có muốn lùi cũng không thể nữa, ban nãy hăn đã phát tín hiệu thông báo của tông môn cho cha và các trưởng lão rồi. Chẳng qua do lực công kích của Đường Nhã hơn xa dự đoán của bọn họ, trong chốc lát đã gây nên thương vong lớn như vậy rồi. Tuy nhiên, chỉ cần hăn có thể giữ chân Đường Nhã ở đây, chờ cha hăn là Thiết Lực và hai vị trưởng lão đến, lúc đó Đường Nhã chắc chắn sẽ phải chết. Cô giết nhiều người như vậy, cho dù bầm thây cô thành vạn đoạn, Thiết Huyết Tông vẫn là người có lý. - Giết chết người, giết chết người. Đường Nhã điên cuồng quát mắng, lúc này cô giống như đã hoàn toàn điên loạn rồi. Hơn mười cái Lam Ngân Thảo bắn ra như tia chớp, đánh thẳng về phía Thiết Đường. Thiết Đường hơi khom người xuống, Hồn Hoàn thứ ba lóe sáng, hai đấm đồng thời đánh ra phía trước, từ hai đấm ấy bắn ra một luồng sáng chừng hai thước bao phủ chắn trước người hăn, đám Lam Ngân Thảo kia vừa va phải chúng liền bị đánh ngược trở lại, sau đó tấm chắn ánh

sáng ấy tiếp tục bắn thẳng về phía Đường Nhã. Đường Nhã hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng điều khiển đám Lam Ngân Thảo vừa bị đánh bật về chuyển hướng sang tẩm chắn ánh sáng kia. Chân cô cũng bắt đầu sử dụng bộ pháp Quỷ Ảnh Mê Tung, nhảy tránh sang một bên. Năm đó, cha mẹ cô do thiên phú có hạn, nên tu luyện tuyệt học của Đường Môn không được thành tựu cao lắm. Mà cô nhờ sự giúp đỡ của Bối Bối, mới dần dần tiến bộ. Lúc này Quỷ Ảnh Mê Tung mà cô đang sử dụng, cho dù là cha của cô ngày trước cũng không thể sánh bằng. Tẩm chắn ánh sáng kia tuy tập trung vào Đường Nhã, nhưng do cô liên tiếp né tránh nên ánh sáng càng lúc càng yếu dần đi. Mà bản thân Thiết Đường cũng bị tấn công liên tục. Đúng lúc này, từ phía sau Thiết Huyết Tông truyền đến một tiếng hét lớn - Ai dám đến gây chuyện với Thiết Huyết Tông? Một người có diện mạo giống Thiết Đường đến tám phần vừa hét lớn vừa dẫn hai ông lão có tuổi tác tương đương hẳn, nhanh chóng chạy đến. Ánh mắt Đường Nhã chợt lóe ra sát khí, cô giơ tay phải lên cao, Hồn Hoàn thứ ba lóe sáng. Nhất thời, một luồng sáng màu tím liền bay về phía ba người kia. Luồng sáng màu tím kia vừa bay vừa giãn ra trên không trung, từ từ hóa thành một cái lưới lớn chừng năm thước. Đây là Hồn Kỹ thứ ba của Đường Nhã, Sa La Xà Vồng, cũng chính là Hồn Kỹ từ Mạn Đà La Xà ngàn năm mà ngày trước Bối Bối và Hoắc Vũ Hạo hợp lực đánh chết. Lam Ngân Thảo của Đường Nhã, bất kể là sức mạnh hay khí thế đều hơn Thiết Đường một nửa, hẳn thấy cha và hai vị trưởng lão đã đến liền cảm thấy an toàn, nhưng lúc này, mấy nhánh Lam Ngân Thảo đã điên cuồng bay về phía hắn theo bốn phương tám hướng. Thiết Đường không chút do dự sử dụng đến Hồn Kỹ thứ tư của mình, từ người hắn bay ra một tầng ánh sáng màu trắng, đôi tay hắn lại càng thô kệch hơn trước, cả người xoay tròn trên mặt đất, đôi tay quơ mạnh đánh vào các nhánh cây đang không ngừng bay đến. Tuy nhiên, sau khi va chạm vào Lam Ngân Thảo, Thiết Đường liền bị thương không nhẹ, các mũi nhọn của Lam Ngân Thảo sắc bén vô cùng. Một quyền của hắn tuy có thể ngăn cản được Lam Ngân Thảo nhưng những mũi nhọn ấy cũng để lại trên năm đám của hắn không ít lỗ máu. Càng khủng khiếp hơn là hắn cảm nhận được ở miệng vết thương của mình, máu huyết không ngừng bay đi, giống như là

đầu Lam Ngân Thảo ấy đã hút đi một chút vậy. Cái này, là sức mạnh gì? Lúc này Thiết Đường giống uống phải rượu độc, biết rõ nếu vẫn tiếp tục ngăn cản thì máu trong cơ thể mình sẽ bị Lam Ngân Thảo hấp thu nhiều hơn, nhưng hắn không thể không ra tay. Hắn tổng cộng đánh ra bảy tám quyền, cuối cùng cũng gần giải quyết được một nhánh Lam Ngân Thảo nhưng cũng ngay lúc này, nhánh Lam Ngân Thảo ấy cũng sâu vào tay của hắn, dính chặt. Hắn hét lên một tiếng thảm thiết. Sau đó, trong tiếng la hét của hắn, từng nhánh từng nhánh Lam Ngân Thảo bắt đầu bay đến quấn chặt lấy cơ thể hắn. Từng luồng sáng màu đỏ tím thông qua Lam Ngân Thảo không ngừng truyền về Đường Nhã, khí tức của Đường Nhã cũng tăng vọt theo. Hấp thu sức mạnh của một gã Hồn Tông quả nhiên khác với người thường. Đường Nhã có thể cảm nhận được Hồn Lực của mình đã tăng lên rất nhiều. Thiết Đường bị Lam Ngân Thảo bao phủ như thế, vậy cha hắn, Thiết Lực đâu rồi? Thiết Lực quả thật là đang trơ mắt nhìn mọi chuyện diễn ra mà không có cách nào nhúng tay vào.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 142: Âm Hắc Lam Ngân Thảo (Thượng)

Vì ban nãy Đường Nhã đã phát ra Sa La Xà Vĩng chặn đường, nên cả Thiết Lực lẫn hai trưởng lão bên cạnh đều bận rộn cố gắng đánh bay chiếc lưới kia. Nhưng sau khi ra tay, bọn hắn mới phát hiện chiếc lưới này không bị ảnh hưởng bởi hồn lực, lại còn cực kỳ cứng cỏi. Hồn Lực bọn hắn phát ra cứ thế chui qua khe hở, mà cái lưới lớn kia lại càng bay đến nhanh hơn. Trên từng điểm móc của chiếc lưới ấy đều có một cái mũi nhọn vô cùng sắc bén, khi nó ập xuống liền mang theo một áp lực vô cùng to lớn, khiến ba người bọn họ không thể lấy cứng đối cứng mà chỉ có thể nhanh chóng lùi về sau. Vì nếu không cố lách mình né sang bên cạnh thì với tốc độ bay đến nhanh như vậy chắc chắn sẽ không tránh kịp. Khi bọn họ tránh được chiếc

lưới kia, tiếp tục xông lên một lần nữa, đã thấy Thiết Đường bị Lam Ngân Thảo quấn chặt cả người. - Người, người giết con ta! Hai mắt Thiết Lực trợn to, giận dữ gầm lên một tiếng, cả người phình to lên, hăn không hổ là cường giả bậc Hồn Đế. Chỉ mới phóng thích vũ hồn thôi mà cơ thể hăn đã làm cao đến chừng hai thước, trừ đôi tay ban đầu vốn đã hơi thô thì lúc này cả người hăn cũng trở nên cực kỳ cường tráng. Chẳng qua, Hồn Đế như hăn thua xa Mã Tiểu Đào và Đái Thước Hành, chỉ cần nhìn Hồn Hoàn là có thể thấy rõ. Một trắng, hai vàng, ba tím, ngay cả một hồn hoàn vạn năm cũng không có. Thế này cũng có nghĩa, Hồn Đế là cảnh giới cao nhất của Thiết Lực, hăn vĩnh viễn không thể đột phá đến cấp bậc Hồn Thánh. Hai gã trưởng lão kia cũng hoảng sợ, bọn hăn cũng biết Đường Nhã là ai. Nhìn thấy bốn cái Hồn Hoàn trên người Đường Nhã, rồi lại đến áp lực từ vũ hồn Lam Ngân Thảo, hai người bọn họ vội vàng phóng vũ hồn của mình ra. - Tông Chủ cẩn thận. Vũ Hồn của ả... e là không phải Vũ Hồn bình thường. ả giống như đã cắn nuốt năng lượng của Thiếu Tông chủ. Chẳng lẽ đây là Tà Hồn Sư? Trưởng lão bên trái kinh hô, lúc hăn nói ra ba chữ Tà Hồn Sư, sắc mặt đã trắng bệch. Tà Hồn Sư có ý nghĩa với hồn sư bình thường thế nào? Chỉ có tử vong, toàn bộ Tà Hồn Sư đều có năng lực cực kỳ đặc thù, có thể làm tốc độ tu luyện của họ vượt xa hồn sư bình thường. Nhưng thần trí của họ cũng sa vào tà ác. Sau khi được bảy Hồn Hoàn, muốn tu vi tiến bộ đã khó lại càng khó. Đường Nhã thật sự là một Tà Hồn Sư sao? Đáp án là... Đúng. Lúc Đường Nhã vừa sinh ra, cha mẹ cô đã biết trong thân thể cô ẩn chứa một loại thiên phú khác. Thiên phú cắn nuốt sinh mệnh. Thiên phú này chứa đựng khí tức tà ác khổng lồ. Nhưng nó có thể ẩn giấu, chỉ cần không chủ động xúc động, nó sẽ không xuất hiện. Những ngày học tập ở học viện Sử Lai Khắc đã làm Đường Nhã nhận ra khoảng giữa của mình và Bối Bối ngày càng xa, hi vọng khôi phục tông môn lại càng xa vời. Cuối cùng, khi mọi người đến thành Tinh La tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, cô đã quyết định kích phát phần thiên phú này của mình. Mỗi lúc tan học, cô đều lặng lẽ rời khỏi học viện đi đến mấy cánh rừng rậm rạp, phóng Lam Ngân Thảo của mình ra ngoài, tấn công mấy thực vật ở đấy, hấp thu Sinh Mệnh Lực bên trong thực vật để tu luyện. Sự thực chứng minh, thiên phú cắn nuốt

sinh mệnh của cô cực kỳ cường đại. Dưới sự trợ giúp của thiên phú này, tu vi của cô ngày tiến ngàn dặm. Nhưng vũ hồn của cô cũng vì thế mà bắt đầu thay đổi, trở thành “Ám Hắc Lam Ngân Thảo” như hiện tại. Ý chí của Đường Nhã rất mạnh, cô biết, nếu để Lam Ngân Thảo cắn nuốt Sinh Mệnh Lực và Hồn Lực của Hồn Sư, vậy thì tu vi của mình sẽ càng tăng nhanh hơn. Nhưng cô trước sau vẫn không làm như vậy, cô chỉ muốn vực dậy Đường Môn, sao có thể lạm sát kẻ vô tội đây? Mãi đến tận hôm nay, khi cô vô tình bước đến nơi Đường Môn tọa lạc ngày xưa. Sát khí luôn đè nén ấy đã bạo phát, khí tức tà ác bắt đầu khống chế thần trí của cô. Thế nên cô mới ra tay, điên cuồng tàn sát ở Thiết Huyết Tông này. Mà khi cô dùng Ám Hắc Lam Ngân Thảo giết chết và thôn phệ Sinh Mệnh Lực của tên đệ tử Thiết Huyết Tông đầu tiên, cô đã chính thức trở thành một Tà Hồn Sư thực sự. Nếu đối mặt Thiết Lực là một Tà Hồn Sư bình thường, nhất định hẳn sẽ sợ hãi. Tu vi của Tà Hồn Sư không thể suy xét bằng lẽ thường. Ví như tu vi Đường Nhã chỉ là Hồn Tông, nhưng cô đã có thể dễ dàng đánh chết Thiết Đường, có thể nhìn ra thực lực của cô đã vượt xa một cường giả Hồn Tông bình thường. Hoặc cũng có thể do con trai độc nhất chết thảm, thậm chí bị đè bẹp bởi Lam Ngân Thảo kinh khủng kia, cả thi thể cũng không còn, nên Thiết Lực chẳng biết sợ hãi nữa. Hẳn rộng lớn một tiếng, sau đó đánh móc vào sau gáy Đường Nhã. Đặc điểm lớn nhất của Ám Hắc Lam Ngân Thảo là càng đánh càng mạnh, Đường Nhã càng có thể thông qua đó mà hấp thu Sinh Mệnh Lực và Hồn Lực của kẻ địch để bổ sung cho bản thân. Lam Ngân Thảo lại tự động lọc bỏ những thuộc tính khác biệt, đây chính là đặc tính Tà Vũ Hồn của cô. Không phải bất cứ Tà Hồn Sư nào cũng có Tà Vũ Hồn mạnh mẽ, tuy nhiên, Đường Nhã và Ám Hắc Lam Ngân Thảo rõ ràng chính là tuyệt phối, tiềm năng phát triển cực cao. Lúc đối mặt với kẻ thù, ánh sáng màu đỏ tím trong mắt Đường Nhã như muốn nhỏ ra máu, mỗi hận trong lòng như núi lửa phun trào. Hơn mười nhánh Lam Ngân Thảo thô to nhất được bao phủ một tầng huyết quang nhàn nhạt, tất cả đều bay múa, điên cuồng quất về phía Thiết Lực. Cùng có vũ hồn Thiết Tí Hùng nhưng Thiết Lực rõ ràng mạnh hơn hẳn con trai mình. Hai cánh tay cường tráng múa máy trên không trung, dưới tác dụng tăng phúc của Hồn Hoàn thứ ba

quả thật cứng như sắt thép. Âm Hắc Lam Ngân Thảo với mũi nhọn sắc như thể vậy mà còn không thể cắm vào da thịt hắc, từng mũi nhọn kia không ngừng bị đẩy bật ra, khoảng cách giữa hắc và Đường Nhã càng lúc càng gần. Hai gã Hồn Vương đi theo sau hắc cũng không nhàn rỗi, hai người đó một là hệ Mẫn Công, một hệ Khổng Chế. Vũ Hồn lần lượt là Tấn Lang (lang: sói) và Trường Tiên (tiên: roi), đều là những Vũ Hồn vô cùng bình thường. Gã Hồn Vương có vũ hồn Trường Tiên, tay cầm chiếc roi dài vung mạnh về trước, Hồn Hoàn thứ tư cũng sáng lên, trên bầu trời liền xuất hiện một vòng sáng hình tròn trùm xuống người Đường Nhã tạo thành một cái lồng vây lấy cô, mà kẻ có vũ hồn Tấn Lang lại lặng lẽ đến gần Đường Nhã, bộ móng vuốt không chút do dự vung thẳng đến tấn công cô. Đối mặt với sự bao vây của ba người này, hơn nữa đây còn là tổ hợp hai Hồn Vương và một Hồn Đế. Cho dù là Bối Bối hay Từ Tam Thạch cũng chưa chắc có thể an toàn thoát ra. Nhưng lúc này, sự mạnh mẽ của Tà Hồn Sư đã được Đường Nhã bộc lộ một cách hoàn hảo. - Các người đều đi chết đi, chết hết đi. Đường Nhã ngẩng mặt lên trời hét to, Hồn Hoàn thứ tư trên người cô nhấp nháy ánh sáng. Đừng quên là Hồn Hoàn thứ tư này, cô có được sau khi Lam Ngân Hỏa biến dị mang theo thuộc tính hắc ám. Cũng chính là Hồn Kỹ đến từ một gốc cây có tu vi năm nghìn năm, đồng thời cũng là kỹ năng mạnh nhất trong số bốn Hồn Kỹ của cô. Một tầng ánh sáng màu đỏ tím nhanh chóng từ trên người Đường Nhã khuếch tán ra bên ngoài. Lấy cô làm trung tâm, phạm vi đường kính hai thước quanh đây đều bị quả cầu ánh sáng màu đỏ tím này bao phủ, ẩn trong vầng sáng ấy dường như có lốm đốm những vết gì rất kỳ lạ, toàn bộ Lam Ngân Thảo đang tấn công Thiết Lực cũng lui về trong nháy mắt. Chiếc roi dài từ trên không rơi xuống cũng bị bắn ra, ngay khi Hồn Đế Thiết Tí Hùng, Thiết Lực và Hồn Vương Tấn Lang đến cạnh cô thì quả cầu ánh sáng màu đỏ tím ấy cũng bùng nổ. Vô số nhánh Lam Ngân Thảo như những mũi tên nhọn từ bên dưới chân Đường Nhã bắn thẳng lên rồi nổ rộ ra bên ngoài. Những Lam Ngân Thảo vô cùng sắc bén ấy giống như từng làn sóng ầm, khuếch trương ra ngoài với tốc độ nhanh khủng khiếp. Nháy mắt cả khoảng sân đã bị ánh sáng màu đỏ tím này bao phủ, các nhánh Lam Ngân Thảo vừa sắc bén vừa mang theo hơi thở cực

kỳ khủng bố đã bao trùm khắp mọi nơi. Một đòn tấn công bất ngờ khiến cả ba người Thiết Lực vô cùng kinh ngạc, lần đầu tiên trong đời bọn họ thấy một kỹ năng có phạm vi tấn công lớn như vậy. Lam Ngân Thảo, cũng chỉ là một nhánh cỏ thôi mà. Có ai ngờ một nhánh cỏ tầm thường lại có thể phóng xuất ra một kỹ năng mạnh như vậy? Hai gã Hồn Vương kia là người đứng mũi chịu sào, nháy mắt đã bị Lam Ngân Thảo đâm trúng, cả hai bị cơn đau bất ngờ ập đến làm tê dại cả người. Hồn Vương Tần Lang còn đỡ, vì hắn vừa phát hiện có điều bất ổn liền nhảy lên, Lam Ngân Thảo chỉ có thể vương ra chừng hai thước nên lúc này hắn chỉ bị thương ở chân mà thôi. Còn vị Hồn Vương hệ Khống Chế kia lại thảm hơn, trong tích tắc cả người hắn đã bị Lam Ngân Thảo đâm trúng, hắn dốc toàn lực vận chuyển Hồn Lực mới có thể đánh nát nhánh Lam Ngân Thảo đang cắm trong người mình, nhưng máu tươi phun ra từ người hắn cũng bị những nhánh Lam Ngân Thảo bên cạnh hút sạch, tích tắc sau, Sinh Mệnh Lực cũng bị cuốn trôi. Hồn Vương Tần Lang ấy thật sự may mắn thoát được một kiếp sao? Đáp án dĩ nhiên là không rồi. Tuy hắn chỉ bị đâm vào chân nhưng cả người cũng tê dại mà cứng đờ ngã xuống đất. Các nhánh Lam Ngân Thảo dưới mặt đất dường như đều sống lại, điên cuồng tấn công hắn, một thân tu vi Hồn Vương vậy mà không có cơ hội phát huy, cứ thế trôi đi. Đây cũng không phải vì hai gã Hồn Vương này quá nhiều, mà chủ yếu, bọn họ bị ba chữ Tà Hồn Sư dọa hết hồn mới bị trúng phải kỹ năng mạnh mẽ này của Đường Nhã. Nếu không, trong tình huống bình thường, cô tối đa chỉ có thể làm hai người bọn họ mất đi sức chiến đấu. Lúc này, với năng lực cắn nuốt kinh người của Âm Hắc Lam Ngân Thảo, năng lượng của hai vị Hồn Vương kia tức thì liền hóa thành thuốc bổ. Sau khi sử dụng kỹ năng này, gương mặt Đường Nhã càng thêm tái nhợt, nhưng cũng may cô đã giết được hai gã Hồn Vương nên cũng có năng lượng bổ sung vào. Có điều lúc này, cô đã rơi vào tình huống vô cùng nguy hiểm. Trên người Thiết Lực không biết từ lúc nào đã được bao phủ một tầng ánh sáng màu gỉ sét, Hồn Hoàn thứ năm của hắn lấp lánh ánh sáng, các nhánh Lam Ngân Thảo đang cố sức đâm vào cơ thể hắn đều bị bắn ngược trở ra. Hắn bắt đầu di chuyển về phía Đường Nhã, đôi tay cường tráng nện thẳng xuống đầu cô. Kỹ năng

thứ tư của Đường Nhã tuy nhất mạnh nhưng sau khi sử dụng sẽ không thể di chuyển trong một khoảng thời gian.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 142: Âm Hắc Lam Ngân Thảo (Trung)

- Người đi chết đi. Đường Nhã quát lớn, từng tiếng leng keng không ngừng vang lên, hàng loạt ám khí từ khắp nơi trên cơ thể cô bắn nhanh ra ngoài, trên tay cũng lóe lên ánh sáng lấp lánh của Long Tu Châm. Cô biết rõ mình khó mà may mắn thoát khỏi nên việc duy nhất cô muốn làm chính là kéo theo Thiết Lực cùng chết. Năng lượng cô vừa dùng để khởi động các cơ quan ám khí này cũng chính từ nguồn năng lượng mà cô vừa cắn nuốt được, Thiết Lực là một cường giả bậc Hồn Đế và Hồn Hoàn thứ sáu trên người hắn cũng đã sáng bừng lên, đôi tay lực lưỡng nháy mắt phình to tăng lên gần gấp ba lần, hắn giơ đôi tay lên quét ngang, tất cả ám khí đều bị chặn hết. Kể đến nó lại quét về phía sau mái tóc đen nhánh của Đường Nhã, chỉ tích tắc nữa thôi cô sẽ bị đôi tay đẩy đánh cho tan xương nát thịt. Với sức lực một mình cô vậy mà đã gần như tiêu diệt được một Tông Môn nhỏ, đây còn chưa kể chỉ với tu vi Hồn Tông mà cô có thể một lần giết chết hai Hồn Vương và rất nhiều Hồn Sư khác của Thiết Huyết Tông nữa, bấy nhiêu đã đủ để cô kiêu ngạo. Có điều, vì sự xúc động nhất thời của mình, Đường Nhã sẽ phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình. - Ba, mẹ, Tiểu Nhã về với mọi người đây. Đôi mắt đã biến thành màu tím của Đường Nhã khẽ khép lại, từ khóe mi chảy xuống hai giọt nước mắt. Ngay thời điểm cận kề cái chết, cô hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi mà chỉ là không đành lòng. Nụ cười ấm áp của Bối Bối lại xuất hiện, lấp đầy đầu óc cô. Bối Bối... Ngay khi Đường Nhã cứ ngỡ mình sẽ phải chết thì đột nhiên, một cơn đau đớn kinh khủng truyền đến, cô đau đớn hét to, tất cả áp lực thoáng cái tan biến. Con người khi tuyệt vọng thường không được thông minh lắm, một

lúc sau Đường Nhã mới kịp phản ứng, cô ngớ ngàng mở mắt ra. Uy lực Hồn Kỹ thứ tư của cô đã gần như tan biến mất. Cả Thiết Huyết Tông, hoặc nói chính xác hơn là trên lãnh địa Đường Môn ngày xưa, chỉ còn lại những xác chết. Gần như tất cả các đệ tử của Thiết Huyết Tông đều bị công kích của cô giết chết, hơn nữa còn bị các nhánh Âm Hắc Lam Ngân Thảo hút thành xác khô. Cũng sau trận chiến này, nhờ những năng lượng tinh hoa mà Đường Nhã hút được, hồn lực của cô tăng thẳng đến cấp 44. Bên cạnh Thiết Lực đã mềm rũ không còn chút sức lực nào là một ông lão mặc trường bào màu đen. Lão nhìn Đường Nhã bằng ánh mắt vô cùng bình tĩnh. Lão khoát tay một cái, Thiết Lực liền bay đến trước mặt cô. - Hẳn là của ngươi, tùy ngươi xử lý. Giọng nói của lão cũng bình thản không kém, thậm chí nếu chỉ nghe giọng nói này chắc chắn sẽ lầm tưởng đây là một ông lão hiền từ. Hồn Đế Thiết Tí Hùng này đang trong trạng thái sử dụng Hồn Kỹ thứ sáu vậy mà một chút cơ hội phản kháng cũng không có. Còn ông lão kia, rõ ràng còn chưa sử dụng đến vũ hồn nữa. Giờ phút này này, từ cảm xúc cho đến suy nghĩ dường như Đường Nhã đều đã không thể khống chế được, căn bản cô không hề tò mò xem ông lão vừa xuất hiện kia là ai, trong mắt cô chỉ có mỗi Thiết Lực đã nằm xụi lơ dưới mặt đất. Cô giơ tay lên chỉ vào Thiết Lực. - Thiết Lực, ngươi có từng nghĩ ngày xưa ngươi giết ba giết mẹ, cướp cơ nghiệp của Đường Môn thì ngày nay sẽ có kết quả này không? Hôm nay ta sẽ tế sống ngươi, báo thù cho cha mẹ ta. Đường Nhã vừa dứt lời liền bắn ra mấy chục tia sáng màu ánh kim, những tia sáng ấy nháy mắt đã chui vào cơ thể Thiết Lực. Nhất thời, Thiết Lực đang nằm im dưới mặt đất liền co rút vặn vẹo, cơ thể không thể cử động nên cứ thế co run và run rẩy. Đường Nhã lạnh người, ngẩng đầu nhìn ông lão, nói: - Ngươi cắt đứt giọng nói của hẳn? Ông lão mỉm cười đáp: - Ngươi muốn nghe? Đường Nhã gật đầu, nghiêng rằng nghiêng lợi, cực kỳ giận dữ nói: - Ta muốn. - Được. Ông lão nói xong liền đưa tay ấn lên người Thiết Lực, tiếng kêu đau đớn như heo bị chọc huyết từ miệng hẳn liền vang lên. Tiếng hét lạnh lạnh đấy to đến nỗi khiến cả ông lão vừa giải trừ phong bế cho hẳn cũng giật mình. E là lúc này cả thành Thiên Đấu đều nghe thấy rồi. Cả người Thiết Lực cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa, từng khối thịt lớn chừng nắm đấm bên trong cơ thể hẳn bắt

đầu di chuyển khắp nơi. Lát sau, Thiết Lực đã biến thành một con quái vật vô cùng kinh khủng. Đúng vậy, thứ ám khí mà Đường Nhã vừa sử dụng chính là Long Tu Châm. Là một dạng ám khí nhỏ như sợi tóc màu vàng lấp lánh. Xét trong các loại ám khí của Đường Môn, Long Tu Châm chỉ là một loại ám khí xếp hàng trung không phải bá đạo nhất nhưng tuyệt đối là thứ khiến người bị trúng bị hành hạ đau đớn nhất. Ban đầu nó nhỏ như một sợi to mỏng vậy mà có thể co rút thành một viên bi be bé. Khi nó ở dạng cây châm dài sẽ chui vào cơ thể, sau đó từ từ co rút lại. Những khối thịt đang di chuyển kia cũng chính từ đấy mà ra. Ngày trước Từ Tam Thạch chỉ mới bị trúng một cây đã đau không chịu nổi, thế mà trên người Thiết Lực lúc này có đến hơn mười cây Long Tu Châm, từng cơn đau đớn truyền đến như muốn phá nát tâm can. Thiết Lực có tu vi đến bậc Hồn Đế, nên trong tình huống chỉ có thể lớn tiếng kêu đau thì tiếng kêu làm sao lại không lớn cho được? Ông lão nhú mày nói: - Cô bé, người nên ra tay nhanh một chút. Người của hoàng thất đế quốc Thiên Đấu sắp đến rồi. Đường Nhã gật đầu, sau đó cô như một sát thần, hàng loạt ám khí từ tay cô bay thẳng vào các điểm yếu trên người Thiết Lực, bắt đầu từ phần đầu kéo dài đến hết cả người. - Ba, mẹ, Tiểu Nhã đã báo thù cho người rồi. Đường Nhã ngẩng mặt lên trời hét lên một tiếng đau đớn, Gia Cát Thần Nổ vung lên, bắn thẳng vào đầu Thiết Lực, chấm dứt tiếng gào thét đau đớn của hắn. Đúng lúc này, từng luồng áp lực hòa vào tiếng di chuyển xé gió liên tục truyền đến. Ông lão áo đen nhú mày, cả người lão lóe lên một cái di chuyển đến trước mặt Đường Nhã. - Chúng ta phải đi thôi. - Không, ta không đi. Đây là nơi ở của Đường Môn, tại sao ta phải đi? Ta chỉ giết kẻ hủy diệt Đường Môn, nơi này là nhà của ta. Ông lão khẽ nhú mày, lão giơ tay lên đánh thẳng xuống, Đường Nhã liền dùng Âm Hắc Lam Ngân Thảo đỡ lấy, nhưng vừa chạm vào, cả người cô liền tê rần, ngất xỉu. Ông lão áo đen đỡ lấy cô, sau đó một màn sương mù màu đen xuất hiện ôm trọn lấy hai người rồi biến mất. *** Sau một ngày nghỉ ngơi và hồi phục, Hoắc Vũ Hạo đã trở lại trạng thái dồi dào sinh lực, nhờ có Sinh Linh Kim, khả năng khôi phục của hắn mạnh hơn Hồn Sư đồng cấp nhiều. Ngay cả Tiêu Tiêu chịu đau đớn ít hơn hắn mà lúc này vẫn còn cảm thấy có chút mệt mỏi. - Tiêu Tiêu, cậu thế nào rồi? Hoắc

Vũ Hạo quay sang hỏi Tiêu Tiêu vừa tỉnh dậy. Tiêu Tiêu nói: - Tạm ổn. Thịt của con Âm Kim Khủng Trảo Hùng ấy cũng không tệ, trừ cánh tay còn chút đau đớn thì hồn lực và thể lực đều đã hoàn toàn khôi phục. Lúc này, ánh mắt trời đang dần lên cao, sau khi Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông tu luyện Tử Cực Ma Đồng xong thì Huyền lão cũng đã biến mất không thấy tung tích. Vương Đông nói: - Hôm nay chúng ta lại tiếp tục vào rừng nhé? Tiêu Tiêu ngồi bật dậy, nhìn về phía Tinh Đấu Đại Sâm Lâm ở xa xa nói: - Không thành vấn đề. Hiện giờ mình đã tiến cấp Hồn Tôn. Lớp trưởng, mình tiến giai trước cậu đấy nhé. Nơi bọn hản nghỉ ngơi là khu vực cách Tinh Đấu Đại Sâm Lâm chừng năm mươi dặm, bình thường nơi đây rất ít khi xuất hiện Hồn Thú nên sau khi Huyền lão đưa bọn họ đến liền biến mất. Hoắc Vũ Hạo nói: - Tiêu Tiêu, cậu cho bọn mình xem Hồn Kỹ ngàn năm kia là gì đi. Để lát nữa vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm chúng ta cũng dễ dàng tính toán phối hợp. Tuy bọn họ đã ở suốt trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm gần một ngày để tìm kiếm tình huống nhưng cũng gặp phải không ít nguy hiểm. Nguy hiểm nhất không phải con Âm Kim Khủng Trảo Hùng ngàn năm kia mà lại là con Hồ Ma Miêu vạn năm với tốc độ kinh khủng ấy. Nếu không phải nhờ bọn họ dốc toàn lực chiến đấu cộng thêm Huyền lão ở bên cạnh bảo vệ thì cũng lành ít dữ nhiều. Sau tình huống nguy hiểm ấy, cảm giác hưng phấn du ngoạn ban đầu đã toàn toàn tan biến, lúc này chỉ còn lại mỗi sự cảnh giác cao độ mà thôi. Tiêu Tiêu thoải mái nói: - Được, vậy thì hai cậu xem đây. Một vầng sáng màu đen chợt lóe lên, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh lặng lẽ xuất hiện trước mặt bọn họ, hai vầng, một tím, ba cái Hồn Hoàn cũng theo đó mà bay lên từ dưới chân cô bé. Vù vù vù vù Từng tiếng xé gió liên tục vang lên từ khi Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh xuất hiện, giống như cái đỉnh lớn này đang rung động mãnh liệt vậy. Ngay sau đó, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh nháy mắt phình to... Cái đỉnh vốn có đường kính chừng một thước nháy mắt tăng lên hơn ba thước. Không những vậy, màu của Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh còn dần hóa thành màu vàng lợt giống như bộ lông của con Âm Kim Trảo Hùng. Vầng sáng màu vàng khẽ di chuyển, không biết mạnh hơn trước đây bao nhiêu nữa. - Lớp trưởng, cẩn thận. Tiêu Tiêu khẽ hét, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh vô cùng to lớn ấy liền bay thẳng về phía

Hoắc Vũ Hạo. Khi khoảng cách còn chừng mười thước, Hoắc Vũ Hạo đã cảm nhận được một luồng áp lực vô hình đè xuống người mình, cái thứ đồ chơi này chắc phải nặng ít nhất ngàn cân. Có điều, hắn cũng không lùi lại né tránh, hai tay giơ lên cao, Băng Đế Chi Ngao ngay tức thì chụp lấy Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh màu vàng nhạt. Keng. Một tiếng va chạm giòn tan vang lên, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh cứ thế rơi xuống, còn Hoắc Vũ Hạo thì bị đánh bật về sau. Ngay cả hàn khí bao phủ lấy chiếc đỉnh cũng bị văng sáng màu vàng ấy đánh lui. Khi ba chân của Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh chạm xuống đất, mặt đất liền run rẩy. - Thật cứng rắn. Hoắc Vũ Hạo khen ngợi, ban này Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh có thể đánh bay hàn khí của Băng Đế, chứng tỏ uy lực của nó không nhỏ chút nào. Sau khi Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh rơi xuống đất, vầng sáng màu vàng nhạt vẫn lặng lẽ chuyển động, ôm trọn lấy nó. Tiêu Tiêu không khỏi đặc ý nói: - Hồn Kỹ của Hồn Hoàn thứ ba gọi là Đỉnh Chi Uy, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của mình đã giống như biến thân thành Âm Kim Khủng Trảo Hùng, lực phòng ngự tăng mạnh, ít nhất gấp ba lần trước đây. Mà ngoài Đỉnh Chi Uy, nó còn có hai tác dụng nữa, cũng giống như những Thú Hồn Sư thông qua Hồn Kỹ tăng phúc cho cơ thể. Có nó, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của mình đã thay đổi một cách toàn diện, lúc này muốn đánh nát nó không phải là chuyện đơn giản nữa, thử xem, Đỉnh Chi Chấn. Tiêu Tiêu vừa dứt lời liền quát lớn, nương theo tiếng hét của cô, từng tiếng nổ to như sấm chớp liên tục vang lên, lấy Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh làm trung tâm, một vầng sáng màu vàng nhạt nhanh chóng bùng nổ ra bên ngoài, trong vòng bán kính chừng ba thước, những nơi ánh sáng màu vàng nhạt ấy lướt qua, mặt đất liền ầm ầm sụp xuống, khu vực quanh Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh chừng một thước, bầu không khí cũng bị dư chấn vụn vụn điên cuồng. Mặc dù không ở nơi bị ảnh hưởng của kỹ năng ấy nhưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng cảm nhận được chấn động ấy không phải dạng tầm thường. Đúng như những gì Tiêu Tiêu nói, Hồn Kỹ Đỉnh Chi Uy của cô bé đã giúp Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh hoàn toàn thay đổi về chất rồi.

DAOTIEUVU

Chương 142: Âm Hắc Lam Ngân Thảo (Hạ)

- Quá tuyệt vời, khóa chặt, khống chế, phòng ngự, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh của cậu quả không hổ danh là Khí Vũ Hồn cao cấp. Vương Đông vừa trông thấy một màn tuyệt diệu kia không khỏi lên tiếng tán thưởng. Thực lực Tiêu Tiêu tăng lên cũng đồng nghĩa với thực lực của cả nhóm bọn họ cũng tăng lên. Trong Sử Lai Khắc, ba người bọn họ là thành viên có tu vi thấp nhất, bảo cả ba không có lòng phấn đấu đuổi theo các vị học trưởng là chuyện không tưởng. Có điều, cả ba đều có Vũ Hồn Song Sinh nên tiềm năng khá lớn. Tiêu Tiêu cười hì hì nhìn Hoắc Vũ Hạo nói: - Lớp trưởng, cậu mau cho bọn mình xem cái thứ suýt làm mình mất cánh tay có uy lực như thế nào đi. Nhắc đến khối Hồn Cốt bàn tay phải kia Tiêu Tiêu vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Nếu không phải có Hoắc Vũ Hạo hút đi nguồn năng lượng đó thì cánh tay phải của cô phải phế bỏ rồi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, giơ tay phải lên cao, tức thì trên không trung liền xuất hiện một quang sáng ánh kim, từ năm ngón tay hăn bắn ra năm lưỡi đao dài hơn một thước màu vàng nhạt. - Khối Hồn Cốt bàn tay phải này tuy dung hợp khá khó khăn nhưng phải công nhận nó không giống những Hồn Cốt bình thường, nó có đến hai dạng hình thái. Dạng ta đang dùng là dạng bình thường, còn một dạng khác là dạng hình thái khi công kích. Các cậu xem đây. Vừa dứt lời, Hoắc Vũ Hạo liền nhún đầu ngón chân lại, đá bay một tảng đá nhỏ, sau đó vung tay phải lên, kế tiếp không chút tiếng động nào vậy mà tảng đá ấy đã bị chém thành mấy khối nhỏ. Từng khối đá nhỏ ầm ầm rơi xuống đất, Tiêu Tiêu và Vương Đông liền chạy đến gần quan sát, các khối đá tuy bị cắt thành những phần không đều nhau nhưng vết cắt lại trơn nhẵn láng bóng, sáng như gương. Tiêu Tiêu kinh ngạc, trợn mắt nói: - Trời ơi, cái này thật giống như cắt đậu hủ. Quá sắc bén, bén kinh khủng. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Lần này mình cũng không kém cậu nhiều lắm. Khối Hồn Cốt này quá tuyệt vời. Âm Kim Khủng Trảo Hùng được xưng là một trong những loài Hồn Thú nguy hiểm chủ yếu cũng

vì đôi Âm Kim Khủng Trảo của nó. Tiêu Tiêu lắc đầu nói: - Mấy chuyện này không giống nhau. Lớp trưởng, mình hiểu mà. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói: - Được rồi, không nói chuyện này nữa. Cho các cậu xem hình dạng thứ hai của nó nè. Hắn nói xong liền giơ bàn tay lên trời. Nhất thời, từng lưỡi đao liên bắn ra tia sáng ánh kim rực rỡ, Âm Kim Khủng Trảo nháy mắt hóa thành một trảo ảnh dài đến ba thước, đánh thẳng xuống mặt đất. Mặt đất sau khi bị nó đánh trúng hoàn toàn không vắng chút bụi mù nào, thế mà bên dưới lại xuất hiện năm cái khe rãnh thật sâu. Trong nháy mắt đó, từng tiếng vù vù vẫn còn văng vẳng bên tay ba người, cảm giác cứ như ngay cả bầu không khí cũng bị cái trảo ảnh kia chém đứt. Hoắc Vũ Hạo nhìn Tiêu Tiêu vừa cười vừa trêu: - Có muốn thử dùng Đỉnh Chi Uy thử uy lực Âm Kim Khủng Trảo của mình không? - Không... không cần. Cho mình xin. Tiêu Tiêu vội vàng lắc đầu, cuống cuồng thu Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh vào. Vương Đông nói: - Vũ Hạo, khi dùng Âm Kim Khủng Trảo này, Hồn Lực tiêu hao như thế nào? Hoắc Vũ Hạo nói: - Tạm tạm, vì nó đến từ Âm Kim Khủng Trảo Hùng ngàn năm nên ở hình thái bình thường không tiêu hao nhiều lắm, nó như một bộ phận của cơ thể mình vậy. Trong khi sử dụng thì tiêu hao khá lớn. Sử dụng một lần thì mất 30% Hồn Lực. Huyền lão nói rất đúng, ta có cảm giác khối Hồn Cốt này đang từ từ hấp thu năng lượng của ta, dường như đang dần dần phát triển vậy. Vương Đông nói: - Đi thôi, chúng ta tiếp tục vào sâu trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, hi vọng may mắn có thể nhanh chóng tìm được Hồn Hoàn thứ ba cho người. - Ừ. Vương Đông gật đầu. Trở thành Hồn Tôn là một cột mốc quan trọng của mỗi Hồn Sư, nó có thể xem là ranh giới luân chuyển đầu tiên trên con đường tu luyện của Hồn Sư. Một ít người khi thức tỉnh vũ hồn có cấp bậc thấp, ví như Hoắc Vũ Hạo ngày trước, có lẽ cả đời cũng dừng mơ đến chuyện đột phá nó. Mà bước qua được cánh cửa này cũng có nghĩa là Hồn Sư đã từ giai đoạn đầu tiên chuyển sang giai đoạn cấp Trung rồi. Cho dù ba người Hoắc Vũ Hạo không giống với Hồn Sư bình thường nhưng cánh cửa này bọn họ phải bước qua. Sau khi thu dọn mọi thứ, cả ba bắt đầu đi về phía Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Suốt mấy chục dặm kế tiếp, cả ba vẫn duy trì đội hình Hoắc Vũ Hạo dẫn đầu, Vương Đông và Tiêu Tiêu đi phía sau, sau khi vào đến Tinh

Đấu Đại Sâm Lâm, cả ba có chút cảm giác ngựa quen đường cũ. Hoắc Vũ Hạo bắt đầu mở ra Tinh Thần Tham Trắc, cả ba thẳng tiến sâu vào bên trong, tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều. Chưa được nửa canh giờ sau, cả ba đã đi đến phạm vi hơn mười dặm. Bắt đầu tìm kiếm Hồn Thú thích hợp với Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo mặc dù đã biết trước Hồn Thú hệ Tinh Thần thích hợp với mình sẽ không dễ tìm nhưng không ngờ lại khó khăn đến thế. Cả ba vờn quanh khu vực bên ngoài Tinh Đấu Đại Sâm Lâm khoảng mười dặm đấy suốt mười ngày trời vẫn chưa tìm được Hồn Thú thích hợp. Trong mười ngày này dĩ nhiên bọn họ cũng gặp được vài Hồn Thú thuộc tính tinh thần nhưng không phải loài có thực lực yếu thì cũng không đủ niên hạn. Khó tìm thì cố tìm cứ không thể miễn cưỡng dung hợp Hồn Hoàn mười năm hay trăm năm được. Cũng trong lúc này, cả ba bắt đầu thảo luận thay đổi sách lược, bọn họ không tiếp tục hiền lành nữa mà chủ động trêu chọc Hồn Thú, nếu gặp phải Hồn Thú chủ động công kích mình sẽ tuyệt đối không nường tay. Cứ thế quả nhiên tránh được không ít phiền phức, bọn họ không gặp phải tình huống Hồn Thú cấp thấp dẫn đến Hồn Thú cấp cao nữa. Có điều, mười ngày này không hẳn là bọn họ không có thu hoạch gì. Trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, tinh thần của cả ba lúc nào cũng phải ở trong trạng thái cảnh giác cao độ, quanh đây đâu đâu cũng có thể phát sinh tình huống nguy hiểm đến tính mạng. Cũng nhờ như thế, sự phối hợp của ba càng ngày càng thêm ăn ý. Hồn Thú ngàn năm lúc này không còn là mối uy hiếp lớn với bọn họ nữa. Đương nhiên đây là với Hồn Thú sinh sống một mình. Nếu gặp phải Hồn Thú đi theo bầy đàn thì bọn họ chỉ có thể co giò bỏ chạy. Mười ngày rèn luyện này bất kể đối với tâm tính hay thực lực của bọn họ đều có ý nghĩa rất lớn. Mà Huyền lão cũng không xuất hiện thêm lần nào nữa, tựa như lão không hề tồn tại, tất cả mọi chuyện bọn họ đều làm theo ý của mình. Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng hiểu tại sao ban đầu mình không được chọn làm đệ tử hạch tâm, Vũ Hồn Linh Mâu của hắn muốn tìm Hồn Hoàn đúng là chuyện cực kỳ khó khăn. Có lẽ may mắn của bọn họ đã dùng hết trong lần săn giết Âm Kim Khủng Trảo Hùng rồi. Màn đêm lại buông xuống, ba người Hoắc Vũ Hạo lại một lần nữa rời khỏi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, cả ba đang tạm trú trong một khe núi cách cánh rừng chừng ba mươi

dặm. Cả ba dừng tạm ba cái lều nhỏ. - Vũ Hạo, tiếp tục như thế này không phải là cách tốt. Chúng ta đã đi gần hết một nửa vòng ngoài của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm rồi, Hồn Thú hệ Tinh Thần càng lúc càng hiếm, đừng nói là niên hạn ngay cả thích hợp với cậu cũng không có. Vương Đông nhìn Hoắc Vũ Hạo nướng thịt nói. Hoắc Vũ Hạo xoay xoay que thịt nướng, đáp: - Tìm Hồn Thú thích hợp với ta đúng là quá khó. Hồn Thú hệ Tinh Thần đã khó tìm, mà thích hợp với ta lại càng hiếm. Tiêu Tiêu nói: - Lớp trưởng, hay là chúng ta tiến thêm một chút đi. Nếu chúng ta vào sâu chừng hai mươi dặm có lẽ phẩm chất của Hồn Thú sẽ tăng lên nhiều. Hoắc Vũ Hạo im lặng, tuy bọn họ được Huyền lão theo sau bảo vệ nhưng cả ba là một trong Sử Lai Khắc Thất Quái, bọn họ có sự kiêu ngạo của riêng mình. Trừ phi gặp phải trường hợp vô cùng đặc biệt, nếu không bọn họ không muốn để Huyền lão nhúng tay vào. Với lại suốt mười ngày rèn luyện, thực lực của cả ba đã tăng lên không ít. Nhất là Tiêu Tiêu, người vừa có thêm được Hồn Kỹ thứ ba, cô bé càng lúc càng sử dụng Đỉnh Chi Uy một cách thuần thục. Trong một số tình huống quan trọng, nó đã mang đến tác dụng không ít. Vương Đông gật đầu nói: - Mình đồng ý. Vũ Hạo, người đừng nghĩ nhiều nữa. Với thực lực của chúng ta, dù gặp Hồn Thú tu vi khoảng một vạn năm cũng có thể miễn cưỡng đối phó. Ít nhất dư sức tự bảo vệ mình. Vào sâu thêm mười dặm cũng không phải là khu vực nguy hiểm. Hơn nữa, áp lực càng lớn thì thực lực chúng ta càng nhanh tăng thêm. Tại sao Huyền lão không xuất hiện, ngay cả khi người nướng thịt người cũng chịu đựng không ra? Đây cũng vì để chúng ta có nhiều kinh nghiệm hơn. Trong khoảng thời gian này, ta cảm nhận được bất kể là Hồn Lực hay kinh nghiệm chiến đấu đều tăng rất nhanh. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Được, vậy ngày mai chúng ta sẽ vào sâu một chút. Có điều, nếu chúng ta gặp phải Hồn Thú vạn năm, khi chiến đấu, ta thấy tình huống không ổn sẽ lập tức rút lui. Trong ba người, hẳn thân là đội trưởng, nên khi làm gì cũng phải suy nghĩ đến việc an toàn của các thành viên trong đội của mình. Với thực lực của bọn họ hiện nay đúng là vào sâu một chút cũng không sao, cộng thêm sự có mặt của Huyền lão, Hoắc Vũ Hạo cũng không tiếp tục khẳng định giữ ý kiến nữa. Sau khi ăn cơm chiều, cả ba đều chia nhau đi nghỉ ngơi. Đối với bọn họ, lều trại chẳng

qua là một thứ che mưa che gió mà thôi. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông ở chung một lều cùng nhau tu luyện, Tiêu Tiêu ở lều còn lại. Tuy Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo đã đến bình cảnh nhưng bất cứ Hồn Sư nào cũng biết, tạm thời vương ở bình cảnh cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc tu luyện, Hồn Lực tăng lên sẽ tạm thời tích tụ ở đó. Nghe nói phát hiện này là của vị lão sư của học viện Sử Lai Khắc ngày đầu xưng là Đại Sư tìm ra. Vị Đại Sư này chuyên thu thập tin tức và nghiên cứu về hồn sư, sau này cũng là một trong những trụ cột quan trọng nhất của học viện Sử Lai Khắc đời đầu. Khi bọn họ tu luyện đến canh ba nửa đêm (1 canh = 2 tiếng), đột nhiên mi mắt Hoắc Vũ Hạo khẽ chớp, tức thì hăn liền mở mắt ra, đôi mắt mở to, thậm chí còn xuất hiện một chút ánh sáng màu vàng kim nữa. Hạo Đông lực nhanh chóng cắt đứt trở về dạng Hồn Lực của riêng mình, tích tắc sau, Vương Đông cũng mở mắt. - Sao thế Vũ Hạo? Vương Đông tò mò nhìn hăn hỏi. Hoắc Vũ Hạo trầm giọng nói: - Có người, ta ra xem. Người đi đánh thức Tiêu Tiêu đi. Những người này hăn là đi về phía Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. - Ừ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 143: Tiến sâu vào Tinh Đấu, khu vực hỗn hợp (Thượng)

Cả hai cùng rời khỏi lều, đôi mắt của Hoắc Vũ Hạo từ từ lóe ra ánh sáng màu vàng kim, hai cái Hồn Hoàn của vũ hồn Linh Mâu cũng bắt đầu dâng lên dưới chân hăn, hăn tập trung Tinh Thần Tham Trắc quét về một phương hướng, hiện giờ hăn đã có thể dò xét theo một phương vị trong phạm vi hơn sáu trăm thước mà lại còn cực kỳ chính xác nữa. Vương Đông cũng đã gọi Tiêu Tiêu dậy ra khỏi lều, ánh lửa bên trong hai căn lều nhẹ nhàng xua tan màn đêm tăm tối đầy lạnh lẽo. Ánh sáng ấy chiếu xuống gương mặt ba người, lờ mờ có chút đỏ hồng. Hoắc Vũ Hạo nhỏ giọng báo lại những thông tin mình vừa thu thập được: - Có tám người, sáu nam hai nữ. Trong sáu

người nam có một người ta không dò được tu vi, e là khoảng cấp Hồn Thánh, trong năm người còn lại thì có một Hồn Đế và bốn Hồn Vương. Hai cô gái còn lại đều là trên dưới Hồn Tôn như bọn mình. Tất cả đều đang đi về hướng chúng ta. Vương Đông nói: - Có cần tránh đi không? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Không cần. Bọn họ chắc chắn không phải đến tìm chúng ta, mà bọn họ cũng sẽ đến ngay bây giờ. Chúng ta càng không thể ngay lập tức xóa dấu vết lửa và lều trại, bây giờ trốn đi càng làm người ta nghi ngờ. Chúng ta cứ ở đây, tự nhiên một chút, chờ bọn họ đến là được. Rất có thể bọn họ có cùng mục đích vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm liệt sát Hồn Thú như chúng ta. Khi bọn họ đang nhỏ giọng trò chuyện thì bên kia cũng vang lên giọng nói của ai đó. - Bên này có ánh lửa. Lời còn chưa dứt, trước mặt ba người Hoắc Vũ Hạo đã xuất hiện một bóng người. Kia là một người đàn ông dáng người cao gầy trông như một cây trúc nhưng tốc độ cực nhanh, người vừa xuất hiện, ánh mắt đã nhìn chăm chăm vào ba người Hoắc Vũ Hạo. Ba người Hoắc Vũ Hạo cũng ra vẻ giống như đột nhiên xuất hiện tình huống bất ngờ mà nhìn hẩn với vẻ mặt kinh ngạc. Rõ ràng người đàn ông dáng người cao gầy vừa đến kia là một Chiến Hồn Sư hệ Mẫn Công, và cũng là người có trách nhiệm đi đầu dò đường của đội ngũ ấy. Hẩn vừa thấy ba người Hoắc Vũ Hạo chỉ là ba cô cậu nhỏ tuổi liền thả lỏng. Hẩn khoát tay, một vòng sáng màu vàng nhẹ nhàng bay ra từ bàn tay hẩn, vòng sáng ấy bay lên không trung chừng năm thước liền khuếch tán mạnh ra bên ngoài. Lúc này, ba người Hoắc Vũ Hạo cùng lúc búng người về sau, theo những gì người kia vừa làm hiển nhiên nhóm người này rất có tính kỷ luật, không phải một đội ngũ bình thường. - Người là ai? Hoắc Vũ Hạo hỏi với vẻ cảnh giác, đồng thời cũng không bước thêm về trước. Người đàn ông cao gầy kia cười nhạt một tiếng, nói: - Chúng ta chỉ là người qua đường. Thấy các người bên này nhóm lửa nên mới ghé hỏi thăm một chút. Các người là ai? Ở đây làm gì? Người kia tuy rằng tươi cười đáp lời nhưng trong vẻ tươi cười ấy lại đầy sự kiêu ngạo. Hoắc Vũ Hạo nói: - Chúng tôi đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm liệt sát Hồn Thú phụ thêm Hồn Hoàn. - Gì? Các người tự đi liệt sát Hồn Thú? Người kia nhìn ba người bọn họ với vẻ nghi ngờ. Tiêu hừ một tiếng, nói: - Thế nào? Không được à? Người đàn ông gầy gò

như cây trúc bật cười lắc đầu, vẻ mặt thoáng lộ chút khinh thường, tuy trong bóng đêm rất khó nhận ra nhưng làm sao thoát khỏi ánh mắt của Hoắc Vũ Hạo được. Đúng lúc này, bên cạnh người đàn ông ấy lần lượt xuất hiện từng bóng người khác nhau. Số người đến hoàn toàn khớp với thông tin Hoắc Vũ Hạo vừa nói, tính cả người đàn ông gây gò thì nhóm bọn họ có tổng cộng tám người, sáu nam hai nữ. Người trung niên tầm bốn mươi tuổi trong nhóm bọn họ trầm giọng nói: - Bắc Đường, tình hình thế nào? Người đàn ông gây gò lập tức cung kính đáp: - Đại ca, có ba người, bọn họ nói mình đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm để thu thập Hồn Hoàn. Không có người đi kèm, ta đã dò xét xung quanh cẩn thận, đúng là chỉ có ba người bọn họ, hai nam một nữ, dáng vẻ chưa đầy mười lăm tuổi. - Uhm. Người trung niên nghe xong tức thì liền chuyển ánh mắt về phía ba người Hoắc Vũ Hạo, cẩn thận đánh giá. Rõ ràng hắn là người dẫn đầu trong tám người này, đồng thời hắn cũng là người ban nãy Hoắc Vũ Hạo đoán là có tu vi bậc Hồn Thánh. Vì Hồn Lực di chuyển quanh cơ thể hắn quá cường thịnh nên Hoắc Vũ Hạo không thể đoán được chính xác tu vi của hắn. Trừ người trung niên kia, những người nam còn lại đều có tướng mạo bình thường, bình thường đến độ dễ lẫn trong đám đông khó mà nhận ra được. Đương nhiên, về mặt tu vi thì bọn họ lại không hề bình thường rồi. Với tu vi này, bọn họ dư sức trấn giữ một Tông Môn cấp trung. So ra, hai cô gái trong đội bọn họ thu hút sự chú ý của ba người Hoắc Vũ Hạo hơn, cả hai đều mặc trang phục thuận tiện cho việc di chuyển. Trong đó có một cô gái có mái tóc đen dài, xõa sau lưng, dung mạo tuyệt đẹp có thể so sánh với vẻ đẹp tuyệt mỹ của Giang Nam Nam. Nhưng trông dáng vẻ của cô có chút yếu ớt, đôi mắt to trong sáng đầy vẻ dịu dàng, dù đứng từ xa nhìn đến cũng có thể thấy rõ vẻ đẹp thùy mị này của cô. Cô độ chừng mười lăm mười sáu tuổi, đúng là độ tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất của một thiếu nữ. Bộ trang phục màu vàng không quá bó sát, phủ trọn lấy dáng người tươi xinh dù trong đêm tối cũng có chút nổi bật. Cô gái bên cạnh cô cũng có độ tuổi tương đương, dung mạo xinh xắn nhưng lạnh lùng, cô gái này có dáng người hơi cao, mái tóc đen dài được buộc gọn thành đuôi ngựa, trang phục màu trắng tương đối vừa người, thấp thoáng trông thấy đôi chân thon dài hấp dẫn ánh nhìn. Tuy dung mạo

của cô không rực rỡ như cô gái áo vàng nhưng khí chất lại hơn hẳn. Cả hai cô đứng cạnh nhau thật có chút cảm giác tươi sáng. - Ba bạn nhỏ, có thể sang đây một chút không? Hoắc Vũ Hạo nhỏ giọng nói với Vương Đông và Tiêu Tiêu. - Hai cậu ở đây, để mình đi. - Ừ. Vương Đông gật đầu, Tiêu Tiêu vốn định cùng đi nhưng thấy ngay cả Vương Đông cũng không yêu cầu nên cũng kiềm lại. Hoắc Vũ Hạo bước nhanh về trước, khi đến trước mặt nhóm người kia liền thoải mái nói: - Có chuyện gì không? Người trung niên kia nhìn nhìn đánh giá Hoắc Vũ Hạo một chút, nói: - Cậu bé, cậu muốn vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm liệt sát Hồn Thú? Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: - Ừ. Ánh mắt của người trung niên này như muốn xuyên thấu mọi thứ, thậm chí ẩn trong đó còn có một chút mờ ảo, ánh mắt ấy hoàn toàn tập trung vào người Hoắc Vũ Hạo, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể phát động công kích. Nhưng Hoắc Vũ Hạo đang đứng trước mặt hắn lại vô cùng tự nhiên, hoàn toàn không có chút đề phòng nào. Người trung niên khẽ cười nói: - Ta là Mạc Phi Vân, những người còn lại đều là người trong đội của ta. Chúng ta cũng đang trên đường đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Ban này chúng ta di chuyển suốt đêm, mọi người đã có chút mệt mỏi, lại trông thấy ánh lửa bên phía này của các người nên muốn đến nghỉ chân sưởi ấm một chút. Hoắc Vũ Hạo thoải mái nói: - Được. Hắn biết rõ nguyên tắc càng nói nhiều càng dễ bị hớ. Nhóm người kia rõ ràng trông có vẻ mệt mỏi, rất giống với những người vừa di chuyển một đoạn đường dài, tuy người trung niên tên là Mạc Phi Vân kia có chút cảnh giác với mình nhưng rõ ràng không có địch ý. Tinh Thần Lực của Hoắc Vũ Hạo hơn xa người thường nên về phương diện suy đoán cực kỳ chính xác. Tinh Thần Tham Trắc của hắn vẫn liên tục mở ra, chẳng qua với khả năng khổng lồ chế tài tình, cho dù là cường giả bậc Hồn Thánh cũng khó mà phát hiện được. Hai cô gái bên kia cũng bắt đầu quan sát Hoắc Vũ Hạo, cô gái áo vàng còn nhìn Hoắc Vũ Hạo mỉm cười, cô gái áo trắng tuy lạnh lùng nhưng cũng thoáng nhìn về phía hắn. Sự khác biệt giữa hai người được thể hiện vô cùng rõ ràng. Dưới sự hướng dẫn của Hoắc Vũ Hạo, nhóm người kia nhanh chóng nhóm lửa và dựng lều. Lều của bọn họ tương đối lớn, trong đó, căn lều cách nơi nhóm lửa gần nhất là một cái lều màu đen, làm từ chín tấm da thuộc. Mạc Phi Vân dẫn những người còn

lại ngồi vây quanh đồng lửa. Khi ánh mắt của hần nhìn đến Vương Đông, rõ ràng chăm chú hơn khi nhìn Vũ Hạo. Mà khi Vương Đông xuất hiện trước đồng lửa cũng thu hút không ít ánh mắt của mọi người. Mái tóc ngắn màu lam, đôi mắt cùng tông màu, hơi thở quang minh vô cùng nồng đậm. Vương Đông chẳng những đẹp trai mà còn mang theo chút cảm giác phấn chấn đầy mạnh mẽ. Nếu chỉ xét riêng về tướng mạo, ngay cả hai cô gái xinh đẹp kia cũng khó mà so sánh được với hần. Cô gái áo vàng rõ ràng có chút kinh ngạc, khi Vương Đông nhìn cô mỉm cười, gương mặt tuyệt mỹ kia bỗng chốc đỏ ửng. Còn cô gái áo trắng tuy lạnh lùng nhưng vẫn lộ chút bất ngờ, thậm chí còn nhìn Vương Đông một lúc lâu mới thay đổi ánh nhìn. Ba người Hoắc Vũ Hạo ngồi ở phía đối diện nhóm người kia, cả ba im lặng không lên tiếng nói gì, chỉ im lặng ngồi sưởi ấm mà thôi. Vì hiện giờ ở đây còn có người ngoài, nên việc mình tương tu luyện không phải là lựa chọn sáng suốt lắm, nhất là những người bọn họ đều có tu vi không thấp. Người trung niên tên Mạc Phi Vân có vẻ nhiệt tình, cười nói: - Ba bạn nhỏ, chúng ta còn chưa kịp hỏi tên của các cậu? Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói: - Ta là Vũ Hạo, hai người bên cạnh lần lượt là Tiểu Đông và Tiêu Tiêu. Hần quyết định không nói rõ tên họ của mình và Vương Đông, còn Tiêu Tiêu đọc lên nghe có vẻ giống Tiểu Tiểu nên không phải thay đổi gì cho phiền phức. Mạc Phi Vân nói: - Nhìn các cậu tuổi không lớn lắm nhưng tu vi Hồn Lực lại không tệ, có điều như vậy mà liều lĩnh vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cũng không phải là quyết định tốt. Các cậu đã từng vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm chưa? Hoắc Vũ Hạo nói: - Đã từng đi loanh quanh ở xung quanh. Cám ơn đại thúc nhắc nhở, chúng tôi không định đi vào quá sâu, chỉ đến tìm Hồn Thú thích hợp với mình thôi. Mạc Phi Vân lại hỏi: - Các cô cậu là người nơi nào? Đến từ Tông Môn hay Học Viện? Hoắc Vũ Hạo đáp: - Tôi đến từ đế quốc Tinh La, là đệ tử của học viện Tinh La. Nếu là trước đây, khi hần chưa tham dự cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, có lẽ hần sẽ chẳng biết được tên bao nhiêu học viện. Nhưng hiện giờ bảo hần nêu tên là chuyện vô cùng dễ dàng. Hoắc Vũ Hạo còn là người của đế quốc Tinh La, khẩu âm dĩ nhiên giống với người bản xứ. Hần dùng cái tên học viện Tinh La để che dấu thân phận của mình là lựa chọn vô cùng thích hợp. Hơn nữa, sau cuộc chiến với học

viện Tinh La, những thông tin về đệ tử cấp cao của học viện ấy bọn họ cũng vô cùng quen thuộc. Mà hiện nay, một bộ phận của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm vốn thuộc đế quốc Tinh La nữa.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 143: Tiến sâu vào Tinh Đấu, khu vực hỗn hợp (Trung)

Vừa nghe thấy mấy chữ học viện quốc gia Tinh La, nhóm người Mạc Phi Vân liền lộ vẻ kinh ngạc. Học viện quốc gia Tinh La có thể xem là có tiếng tăm lừng lẫy trên đại lục Đấu La này, nhất là ở đế quốc Tinh La, nó có thể xem là học viện lớn đứng hàng nhất nhì trên toàn đế quốc. Cộng thêm viện mấy tháng trước nó còn lọt được vào bốn học viện mạnh nhất trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái nữa. - Hóa ra là những đệ tử tài cao của học viện quốc gia Tinh La, khó trách các người có gan một mình đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm lập sát hồn thú. Ngữ điệu của Mạc Phi Vân rõ ràng đã cẩn thận hơn nhiều, sự kiêu ngạo trên gương mặt những người còn lại cũng vơi dần đi. Cái tên học viện Tinh La dùng cũng không tệ. Hoắc Vũ Hạo nói: - Mạc đại thúc, còn các người? Các người cũng đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm lập sát Hồn Thú sao? Mạc Phi Vân gật đầu đáp: - Trong nhóm chúng tôi có người đạt đến bình cảnh, lần này đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm chỉ thử thời vận mà thôi. Lúc này, lều trại bên phía mấy người họ cũng đã dựng xong xuôi rồi, nhóm người Mạc Phi Vân lấy lương khô ra, vừa ăn vừa hỏi thăm ba người Hoắc Vũ Hạo vài câu nữa rồi ai về lều người nấy. Khi trò chuyện, Mạc Phi Vân cũng giới thiệu sơ về bảy người còn lại, người cao gầy ban nãy tên là Bắc Đường, cô gái áo vàng tên Duy Na, cô áo trắng tên Mộ Tuyết. Có điều Mạc Phi Vân chỉ đơn giản giới thiệu tên chứ không tiết lộ thêm gì về lý lịch của bọn họ. Nhưng cũng có hẹn với ba người Hoắc Vũ Hạo sáng mai nếu bọn họ đồng ý thì cùng nhau lên đường, xem như đáp đền việc đã cho bọn họ hưởng nhờ chút lửa ấm. Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy rõ ràng từ khi Mạc Phi

Vân biết bọn họ đến từ học viện quốc gia Tinh La thì sự cảnh giác cũng giảm bớt rất nhiều. Mạc Phi Vân cùng năm người còn lại chia ra ở hai cái lều lớn, còn Duy Na và Mộ Tuyết thì ở cùng trong chiếc lều gần đóm lửa. Theo cách đối xử có thể thấy hai cô gái này có địa vị không thấp trong cả nhóm người. Ngay khi ba người Hoắc Vũ Hạo trở về lều của mình thì Mạc Phi Vân cũng lạng lẽ rời khỏi lều mình đến bên ngoài lều của Duy Na và Mộ Tuyết, nhỏ giọng nói: - Ta có thể vào không? - Vào đi. Mộ Tuyết lên tiếng nói. Lúc này Mạc Phi Vân mới lách người tiến vào lều của hai cô gái. Có điều hẳn chỉ dừng ở ngay cửa vào chứ không tiến sâu vào trong. - Mạc sư phụ, người có nhìn ra được lai lịch của ba người kia không? Mộ Tuyết bình thản hỏi. Duy Na ngồi bên cạnh mỉm cười im lặng. Tuy cô không lên tiếng nhưng theo vị trí nằm của cô và Mộ Tuyết chứng tỏ địa vị của cô cũng không kém Mộ Tuyết bao nhiêu. Trên người Mạc Phi Vân bỗng xuất hiện một màn sương mù, bao trùm lấy toàn bộ căn lều, ngăn cho âm thanh trong lều truyền ra ngoài. - Ba đứa nhóc này tuy còn nhỏ nhưng tướng mạo và khí chất không hề tầm thường, cũng không nói hùa theo người khác. Rõ ràng không giống đệ tử đến từ một Tông Môn nào đó. Theo hơi thở của chúng ta đoán hẳn là bậc Đại Hồn Sư và Hồn Tôn. Với độ tuổi này của bọn chúng, khả năng là đệ tử học viện quốc gia Tinh La khá cao. Có điều để an toàn, lão nô nghĩ là chúng ta vẫn nên dẫn theo bọn chúng thì hơn, tránh để xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu bọn chúng đúng là người qua đường thì chúng ta giúp bọn chúng một chút cũng không sao. Mộ Tuyết hơi gật đầu nói: - Vậy Mạc sư phụ cứ quyết định đi. - Mạc sư phụ, người thấy trong ba đứa trẻ này, ai đáng được chú ý nhất? Duy Na vốn im lặng lại đột nhiên lên tiếng, giọng nói của cô vô cùng dịu dàng và êm tai. Mạc Phi Vân đáp: - Điện hạ, lão nô cảm thấy cậu bé gọi là Vũ Hạo là khá nhất. Lão nô để ý thấy mỗi khi ba đứa nó đưa mắt nhìn nhau trao đổi ý kiến, cô bé gọi là Tiêu Tiêu miễn nhìn thấy ánh mắt của Vũ Hạo là tin tưởng, mà cậu trai xinh xắn Tiểu Đông kia lại cực kỳ ấn ý với Vũ Hạo, cả hai rất ít trao đổi ánh mắt nhưng đều nắm rõ phản ứng của nhau. Có thể thấy Vũ Hạo có thể đứng đầu nhóm ba người này thì tuyệt đối không phải người đơn giản. - Hơn nữa cảm giác của ta về nó rất mơ hồ. Theo đạo động Hồn Lực thì dường như hẳn còn

chưa đến bậc Hồn Tôn, đây là điểm duy nhất hăn thua kém hai người còn lại nhưng khí tức sinh mệnh trên người hăn lại cực kỳ dồi dào, thậm chí còn muốn hơn hăn người trưởng thành nữa. Mộ Tuyết hơi gật đầu nói: - Mạc sư phụ, người về nghỉ ngơi đi. Ngày mai cần thận chú ý bọn họ là được. - Dạ, lão nô xin phép cáo lui. Lúc này Mạc Phi Vân mới lặng lẽ rời khỏi lều, màn sương màu trắng bao phủ nơi đây cũng lặng lẽ biến mất. - Tỷ tỷ, cái cậu Tiểu Đông kia đúng là đẹp trai thật. Duy Na vừa thấy Mạc Phi Vân ra ngoài liền nhỏ giọng cười nói. Gương mặt băng giá của Mộ Tuyết cũng khẽ mỉm cười nói: - Thế nào? Động lòng rồi sao? Duy Na mím môi nói: - Không, muội chỉ suy nghĩ cho tỷ tỷ thôi. Mộ Tuyết lắc đầu. - Ta không thích con trai nhỏ tuổi. Mạc sư phụ nói rất đúng, cái cậu Vũ Hạo kia đúng là không tầm thường. Không biết tại sao khi ta đến gần hăn liền có cảm giác vô cùng sợ hãi. Vũ Hồn của ta cũng xuất hiện dao động không rõ ràng. Trong hơi thở của hăn cứ như có cái gì đó khắc chế Vũ Hồn của ta. Duy Na nói: - Chẳng lẽ Vũ Hồn của hăn thuộc tính Hỏa? Mộ Tuyết lắc đầu nói: - Không phải. Thôi cứ đợi vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm rồi sẽ biết. Ba người bọn họ dám một mình đến đây nhất định thực lực cũng không yếu. Chúng ta nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai hi vọng có thể may mắn thu hoạch được Hồn Hoàn. Nếu không chúng ta lại phải đến phương bắc, mà vùng phương Bắc đó nguy hiểm hơn ở đây nhiều. - Dạ, ngủ thôi. Tuyết tỷ, muội ôm tỷ ngủ được không? - Đừng có nghịch nữa... Bên lều vải gần đấy, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng đang thì thào trao đổi, chẳng qua cách ngăn âm của bọn họ chính là dùng Tinh Thần Lực của Hoắc Vũ Hạo. - Vũ Hạo, ngày mai cùng vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm với bọn họ không sao chứ? Vương Đông có chút lo lắng hỏi. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Người lo cái gì? Ta thấy mấy người họ hăn là đến từ một Tông Môn nào đó, mà hai cô gái kia chính là người cần thu thập Hồn Hoàn, những người đi cùng chỉ là giúp đỡ và bảo vệ thôi, đi cùng bọn họ thì chúng ta sẽ giảm bớt được không ít phiền phức mà lại còn vào được sâu hơn. Bọn họ muốn làm hại chúng ta thì phải hỏi qua ý của Huyền lão đã. Vương Đông nghi ngờ hỏi: - Đừng nói là người thích cô nào bên kia đấy nha? Hoắc Vũ Hạo bắt đầu dĩ nhiên nói: - Chúng ta còn nhỏ, người đừng có suốt ngày nghĩ những chuyện ấy có được không?

Huống chi có người ở đây thì có cô gái nào đui mù mà nhìn đến ta chứ? Vương Đông kiêu hãnh nói: - Người biết thế là tốt. Hoắc Vũ Hạo: - Sáng hôm sau, ba người Hoắc Vũ Hạo theo thói quen dậy sớm thu dọn lều trại, kể đến cả ba cùng nhìn về ánh mặt trời vừa ló dạng nơi đằng đông để tu luyện Tử Cực Ma Đồng. Khi bọn họ tu luyện xong bắt đầu ăn sáng thì mấy người Mạc Phi Vân mới lần lượt ra khỏi lều trại. - Vũ Hạo, các người dậy sớm thế. Mạc Phi Vân lên tiếng chào Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói: - Mạc đại thúc, trời cũng chỉ vừa mới sáng, mọi người cũng dậy thật sớm. Mạc Phi Vân nói: - Vũ Hạo, không biết là ai trong ba người các cậu cần phụ thêm Hồn Hoàn thế? Hoắc Vũ Hạo cũng không có ý định giấu giếm, thẳng thắn đáp: - Là ta. Hồn lực của ta đã đến 30, hiện nay cần một Hồn Hoàn thích hợp mới có thể đột phá đến cấp bậc Hồn Tôn. Hai người bạn của ta đều là cùng theo giúp đỡ. Mạc Phi Vân tán thưởng: - Các cậu còn nhỏ tuổi thế mà đã đến được bậc Hồn Tôn, đúng là không tệ. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười đáp, cũng không nói thêm gì nữa. Mấy người Mạc Phi Vân rất nhanh đã thu dọn xong lều trại, lát sau đã cùng ngồi ăn điểm tâm. Duy Na và Mộ Tuyết vẫn mặc bộ trang phục giống hôm qua, một hàng mười một người ngồi vây quanh bên nhau. Nhưng cả đoàn người trừ Mạc Phi Vân, những người còn lại rất ít lên tiếng, hai cô gái kia chỉ thỉnh thoảng trò chuyện một chút, cũng không để ý nhiều đến ba người Hoắc Vũ Hạo. Sau khi lên đường, Mạc Phi Vân đi đầu, năm người đàn ông còn lại thì đi phía sau vây thành hình cánh cung, hai cô gái và ba người Hoắc Vũ Hạo đi ở giữa. Hiện giờ Hoắc Vũ Hạo đã có chút hảo cảm với mấy người Mạc Phi Vân, bọn họ không hề hỏi ba người Hoắc Vũ Hạo xem vũ hồn là gì hay những vấn đề nhạy cảm liên quan đến chuyện cá nhân cả. Tuy bọn họ ít nhiều gì vẫn còn chút cảnh giác nhưng theo đội hình hiện nay, rõ ràng là không có ác ý gì cả. Mặt trời càng lúc càng lên cao, cả nhóm người đã đến ngay mép rìa cánh rừng. Mạc Phi Vân dừng bước, quay đầu nhìn mọi người, nói: - Bây giờ chúng ta sẽ lập tức vào rừng. Ta nhắc nhở mọi người một chút, việc gì cũng phải tuyệt đối cẩn thận. Trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm không có chuyện gì là không thể xảy ra, thậm chí bên ngoài cũng có thể xuất hiện hồn thú vạn năm. Năng lực của Hồn Thú vô cùng phong phú

và quái lạ, rất có thể sẽ phát sinh tình huống chúng ta không ứng cứu kịp. Cho nên mỗi người càng phải cẩn thận hơn nữa. Lát nữa ta vẫn sẽ đi đầu dẫn đường, Vũ Hạo, ba người các người đi theo sau ta, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng viện trợ ta. Duy Na, Mộ Tuyết, hai cô đi cùng nhau. Những người còn lại bảo hộ phía sau. - Dạ. Năm người đàn ông kia đồng thanh đáp. Trong năm người, trừ người đầu tiên gặp ba người Hoắc Vũ Hạo là Bắc Đường, người khiến Hoắc Vũ Hạo chú ý nhất chính là người đàn ông có dáng người thấp bé, hảnh đứng ở ngay giữa hàng cánh cung phía sau. Trừ Mạc Phi Vân có thực lực cực mạnh thì hẳn là người duy nhất còn lại có tu vi Hồn Đế, tên là Cừu Hướng Đông. Ba người Hoắc Vũ Hạo không có chút ý kiến gì với sự sắp xếp này, có cường giả Hồn Thánh mở đường, bọn họ cũng không cảm thấy áp lực nhiều lắm. Sau khi dẫn dò xong, Mạc Phi Vân liền xoay người bước vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, theo hành động của hẳn có thể thấy hẳn hoàn toàn tin tưởng những người đồng đội của mình. Ba người Hoắc Vũ Hạo cũng không dám chậm trễ, Hoắc Vũ Hạo đi đầu, Vương Đông và Tiêu Tiêu đi phía sau. Ba người theo sát Mạc Phi Vân chui vào cánh rừng. - Ý, đó là... Vương Đông kinh ngạc kêu lên. Vì hẳn trông thấy, Mạc Phi Vân vừa bước vào cánh rừng, trên người hẳn liền tỏa ra một màn sương mù dày đặc, màn sương mù ấy nhanh chóng bao phủ lấy cơ thể hẳn, không những thế nó còn bắt đầu lan tỏa ra xung quanh, những người ở gần căn bản không thể nhìn thấy hẳn ở bên trong nữa.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 143: Tiến sâu vào Tinh Đấu, khu vực hỗn hợp (Hạ)

- Vũ hồn của Mạc sư phụ là Vân (mây), lão đang dùng năng lực của mình để tìm kiếm và bảo hộ mọi người. Giọng nói êm tai của Duy Na chợt vang lên. Vương Đông quay đầu nhìn cô, cô nhìn Vương Đông khẽ mỉm cười, nụ cười dịu dàng thật khiến lòng người say đắm. Có điều, nụ cười của cô đã

tặng nhằm đối tượng rồi, Vương Đông nhìn cô gật đầu, không chút phản ứng quay đầu nhìn về phía trước. Mộ Tuyết liếc mắt nhìn Duy Na, ánh mắt lộ ý cười, Duy Na hơi xấu hổ, khẽ chớp mắt. Màn sương mù bao phủ dày đặc nhưng tiếc là không thể ngăn cản được Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo, lúc này, Hoắc Vũ Hạo ở bên trong màn sương mù cảm nhận được khi Mạc Phi Vân phóng thích ra màn sương mù này thì dưới chân hắn đã xuất hiện một số Hồn Hoàn. Hai vàng, ba tím, hai đen. Tuy số lượng Hồn Hoàn này không được đến tỷ lệ hoàn mỹ nhất nhưng cũng có thể xem là tương đối mạnh. Mây? Đây là một vũ hồn rất hiếm thấy, hắn là một dạng thuộc nhóm Khí Vũ Hồn. Không biết hắn thuộc hệ Cường Công hay Khống Chế đây. Màn sương mù kia từ từ khuếch tán ra bên ngoài, bề ngoài màn sương mù này không có chút sức mạnh nhưng lại càng di chuyển lại càng lan tỏa nhanh và xa, tích tắc sau đã vượt khỏi phạm vi dò xét của Tinh Thần Tham Trắc rồi. Hoắc Vũ Hạo đoán có lẽ nó tuy khác với cách dò xét của hắn nhưng cũng có cùng một công dụng. Những nơi màn sương phủ xuống, tùy tình hình mà Mạc Phi Vân có thể phán đoán được tình huống cụ thể. Mặc dù không chính xác được như Tinh Thần Tham Trắc nhưng cũng có thể nói là đủ dùng, dĩ nhiên với tu vi của Mạc Phi Vân, phạm vi tìm kiếm của hắn lớn hơn Hoắc Vũ Hạo nhiều là chuyện hiển nhiên. Chẳng trách sau khi vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, hắn cũng không chú ý nhiều đến trận hình, cũng không dặn dò thêm gì nữa. Đồng thời, Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc phát hiện, khi Mạc Phi Vân phóng thích màn sương mù thì trong số bảy Hồn Hoàn của hắn, không có cái nào lóe sáng hết. Nói cách khác, năng lực này đến từ chính vũ hồn của hắn chứ không phải Hồn Kỹ. Bản thân vũ hồn đã mạnh như vậy thì phẩm chất của nó không thể tầm thường rồi. - Đi thôi. Sau khi sương mù lan tỏa đến một giới hạn nhất định, giọng nói của Mạc Phi Vân từ phía trước truyền đến, cả người hắn lúc này đã bị màn sương mù bao phủ dày đặc, không nhìn thấy rõ gì nữa. Từ hôm đầu tiên của cuộc hành trình ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đến nay, đây là ngày ba người Hoắc Vũ Hạo cảm thấy thoải mái nhất, bọn họ căn bản chẳng cần phải làm gì, chỉ có việc đi nhanh về trước mà thôi. Mạc Phi Vân đi đâu không ngừng thay đổi đường đi, tốc độ so với khi ba người Hoắc Vũ Hạo thám hiểm Tinh Đấu

Đại Sâm Lâm rõ ràng nhanh hơn nhiều lắm. Trong quá trình này, không gặp phải sự công kích của Hồn Thú nào cả. Chưa được nửa canh giờ, mà cả nhóm đã đi vào sâu hơn mười dặm, Mạc Phi Vân hoàn toàn không có chút ý định sẽ giảm tốc độ. Bản thân Tinh Đấu Đại Sâm Lâm là một cánh rừng tự nhiên nên diện tích của nó trải dài không theo một quy tắc nào cả, nơi rộng nhất thậm chí kéo dài hơn 200 dặm, diện tích của nó ước chừng hơn mười vạn km vuông. Có thể xem nó là cánh rừng lớn nhất trên đại lục Đấu La, diện tích của nó lớn hơn hẳn một số quốc gia tầm tầm nữa. Mà cánh rừng này, cho dù là cường giả bậc Phong Hào Đấu La cũng không dám liều lĩnh đi xuyên qua. Sau bao nhiêu năm lẫn lộn trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này, giới Hồn Sư đã dựa theo cấp bậc Hồn Thú xuất hiện mà chia nó thành mấy khu vực với tên gọi khác nhau. Khu vực có bán kính chừng hai mươi dặm bên ngoài gọi là khu ngoại, nơi đây chỉ có Hồn Thú mười năm, trăm năm, ngàn năm, rất hiếm khi xuất hiện hồn thú có tu vi vạn năm. Kế đến là khu vực hỗn hợp, khu vực này có bán kính lớn nhất, đến chừng hơn 100 dặm, chiếm hơn 40% diện tích của cánh rừng. Đây cũng là khu vực có nhiều chủng loại Hồn Thú nhất cánh rừng này, mà niên hạn của Hồn Thú cũng chỉ dừng ở mức trăm năm, ngàn năm và vạn năm, tuy nhiên Hồn Thú trăm năm muốn sống được ở khu vực này phải dựa vào sức mạnh của bầy đàn mới trụ vững được. Khu vực còn lại có bán kính chừng tám mươi dặm, cũng chính là khu vực trung tâm của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, gọi là khu vực nguy hiểm chết người, cũng có thể xem nó là khu cấm cũng không sai. Trong tất cả các bản đồ miêu tả Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, dù tỉ mỉ hay sơ sài đều đánh dấu khu vực này bằng một màu đỏ của máu. Bởi vì đây là nơi sinh sống của những mãnh thú nổi tiếng trong truyền thuyết, thậm chí còn muốn khủng khiếp hơn cả khu vực trung tâm nơi cực Bắc, dù là cường giả bậc Siêu Cấp Đấu La cũng không dám tùy tiện đi vào nơi này. Với tốc độ của Mạc Phi Vân, Hoắc Vũ Hạo đoán mục tiêu của lão hãn không phải chỉ là khu ngoại của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Với tu vi của lão, muốn vào vùng trung tâm của khu vực hỗn hợp cũng không phải chuyện quá khó khăn, dù lão dẫn theo nhiều người như vậy nhưng để đảm bảo an toàn của cả nhóm ở khu vực hỗn hợp cũng không phải chuyện khó. Mà ở khu vực ấy, bất kể là số

lượng hay chủng loại hồn thú đều hơn xa khu ngoài. Nếu hiện nay ba người Hoắc Vũ Hạo vẫn còn đi riêng thì nơi tiếp giáp khu ngoài và khu hỗn hợp hẳn còn không dám đến chứ đừng nói chi là vào trong khu vực hỗn hợp. Ba người bọn họ đúng là rất giỏi nhưng tu vi chỉ mới đến bậc Hồn Tôn, khi chiến đấu vẫn còn rất nhiều hạn chế, mà ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này, Hồn Thú ngàn ngàn vạn vạn, đầy rẫy khắp nơi. Nếu để bản thân bị trọng thương thì muốn thoát ra ngoài căn bản là chuyện không tưởng. Đây là lý do tại sao từ đầu đến cuối, Hoắc Vũ Hạo quyết không chịu vào sâu bên trong. Nếu không có mấy người Mạc Phi Vân, dù hẳn đã đồng ý với Vương Đông và Tiêu Tiêu thì cũng chỉ vào sâu thêm chừng năm mươi dặm, tuyệt đối không đến gần khu vực hỗn hợp nguy hiểm như vậy. Mọi người đi thêm chừng năm dặm nữa thì tốc độ của Mạc Phi Vân bắt đầu chậm lại, đồng thời cũng rút ngắn khoảng cách với ba người Hoắc Vũ Hạo ở phía sau. - Chúng ta đã sắp đến bên ngoài khu vực hỗn hợp, mọi người cẩn thận một chút. Để tránh trêu chọc một số Hồn Thú nhạy cảm, ta sẽ thu nhỏ phạm vi bao phủ của màn sương mù này. Lực chấn nhiếp cũng theo đó mà giảm xuống, mọi người chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu bất cứ lúc nào. Mạc Phi Vân vừa nói xong, ba người Hoắc Vũ Hạo lại hết hồn trông thấy những người phía sau nhanh chóng thu nhỏ trận hình nhưng vẫn duy trì khoảng cách ba thước như cũ, đây rõ ràng là một khoảng cách thuận tiện cho mỗi người khi cần chiến đấu bất ngờ. Đồng thời từ đầu đến giờ, Duy Na và Mộ Tuyết không ngừng quan sát ba người Hoắc Vũ Hạo, sau khi vào cánh rừng, đây là nơi lúc nào cũng có nguy cơ xuất hiện Hồn Thú, vậy mà ba người Hoắc Vũ Hạo vẫn luôn đi theo sau Mạc Phi Vân, không hề có dấu hiệu mệt mỏi. Chẳng những thế mà hành động còn nhanh nhẹn gọn gàng. Hoắc Vũ Hạo đi đâu, Tiêu Tiêu và Vương Đông đi sau. Hai người đi sau còn thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo nữa, điều này chứng tỏ, rõ ràng Hoắc Vũ Hạo là thủ lĩnh trong nhóm ba người này. Lát sau, lời nhắc nhở của Mạc Phi Vân đã thành sự thật, mọi người chưa đi được bao xa, Mạc Phi Vân đã lui nhanh về sau, bên ngoài liên tục xuất hiện mấy bóng hình khác nhau. Tốc độ của bọn chúng cực nhanh, tuy nhiên lại di chuyển trên ngọn cây rất có tổ chức, tích tắc sau đã bao vây lấy mười một người họ. - Mọi người cẩn thận, là Xích

Hỏa Hầu. Lực tấn công rất mạnh. Mạc Phi Vân khẽ nhắc nhở, lão vẫn tiếp tục lùi về sau, chặn phía trước ba người Hoắc Vũ Hạo. Xích Hỏa Hầu? Hoắc Vũ Hạo quan sát mấy con Hồn Thú vừa xuất hiện trên cây, vừa nhớ lại những thông tin mình đã học được trên lớp. Hồn Thú thuộc tính Hỏa, sống quần cư, tính tình cực kỳ nóng nảy, lực công kích mạnh lại còn thù dai. Là Hồn Thú hệ Mẫn Công, am hiểu công kích từ xa, rất khó đối phó. Những con Xích Hỏa Hầu vừa mới xuất hiện đều giống giống nhau nhưng cao lớn khác biệt, lớn nhất cao chừng hơn hai thước, mà nhỏ nhất chỉ cao trên dưới một thước hai mà thôi. Bộ lông màu đỏ rực ánh lửa của nó vô cùng nổi bật trong rừng cây, hai cái răng nanh đã chìa ra khỏi miệng dính đầy nước miếng của nó chứng tỏ đây là một loại thú ăn thịt. Số lượng của bọn chúng ở đây có chừng ba bốn mươi con. Sau khi bao vây nhóm bọn họ xong, cả đám không ngừng kêu lên chít chít, giống như muốn thị uy vậy. Trên tán cây ở xa xa là một con Xích Hỏa Hầu có dáng người cao lớn nhất, hai đấm không ngừng vỗ vào ngực mình, bộ lông màu đỏ rực thoáng hiện ánh lửa, cả người như một tia chớp xông thẳng về trước, nháy mắt sau, một quả cầu lửa đường kính chừng một thước cũng bay về phía nhóm người Hoắc Vũ Hạo. Hồn Thú không phải con người, trong mắt nó chỉ có thức ăn và không phải thức ăn. Con Xích Hỏa Hầu thủ lĩnh này có tu vi chưa đến vạn năm, vì bộ lông màu đỏ của nó chưa có xuất hiện ánh kim, nhưng tu vi của nó ít nhất cũng hơn năm ngàn năm. Nó và tộc đàn của nó sinh tồn được ở đây cũng nhờ thực lực tổng thể của cả bầy đàn. Ngay khi con Xích Hỏa Hầu Vương phát động công kích, những con Xích Hỏa Hầu còn lại cũng đồng loạt nhảy khỏi tán cây, nương theo tốc độ xông lên của bọn chúng, từng quả cầu lửa không ngừng giáng xuống, mục tiêu là nhóm người trước mặt. Mạc Phi Vân đứng đầu hừ lạnh một tiếng, màn sương mù dày đặc không ngừng lan tỏa ra ngoài, sau đó, vô số sương mù ngưng kết thành hình mũi tên bắn thẳng ra bên ngoài, nháy mắt giải quyết những quả cầu lửa đang bay xuống. Kế đến, một luồng sương mù ngưng tụ thành hình cánh tay chộp thẳng về phía quả cầu lửa lớn mà con Xích Hỏa Hầu Vương phát ra ban nãy. Quả cầu lửa nóng bừng bừng sau khi bị bàn tay chụp lấy liền hơi run rẩy, màn sương bốc hơi đi một chút, nhưng sau đó, “bụp” một tiếng,

quả cầu lửa biến mất thành từng đốm lửa nhỏ bay tán loạn về bốn phía. Không biết có phải Mạc Phi Vân cố tình không mà khi hắt dùng mũi tên mây giải quyết một lượng lớn quả cầu lửa lại để sót một quả cầu bay ngay về phía ba người Hoắc Vũ Hạo. Một đôi cánh màu lam rực rỡ lạng lẽ xuất hiện nổi bật trên bầu trời, sau đó, trên không xuất hiện một hoa văn ánh kim, một bóng người cao cao chợt bay lên, kế tiếp xuất hiện một lưỡi đao ánh sáng chém thẳng xuống quả cầu lửa, quả cầu lửa liền bị chém thành hai mảnh bay về phía xa.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 144: Hồn thú thích hợp với Hoắc Vũ Hạo (Thượng)

Vương Đông vốn đã cực kỳ anh tuấn, nay thêm hai cánh tuyệt đẹp của vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp, cho dù là Mộ Tuyết luôn lạnh lùng cũng phải ngẩn ngơ. Đôi mắt xinh đẹp đáng yêu của Duy Na lại càng lóe lên tia sáng kỳ dị. Trong giới Hồn Sư, tuy có rất nhiều loại Vũ Hồn nhưng những loại có thể xứng với hai chữ tuyệt đẹp thì lại vô cùng hiếm thấy. Vũ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp của Vương Đông là sự pha trộn hoàn mỹ từ hai màu xanh vàng, thêm vào hơi thở cao phú và thanh lịch, làm sao không thu hút sự chú ý của mọi người đây? Thậm chí trong nhóm người Mạc Phi Vân không có một ai nhận ra được Vũ Hồn của hắn là gì. Có điều sự tấn công của Xích Hỏa Hầu không hề vì sự tuyệt mỹ của vũ hồn Vương Đông mà có dấu hiệu dừng lại, đợt quả cầu lửa thứ nhất vừa quay chúng lại bắt đầu tiếp đợt tiếp theo, Xích Hỏa Hầu Vương dường như cũng cảm nhận được Mạc Phi Vân là đối thủ khó đối phó nên nháy mắt tăng tốc trốn vào rừng cây. Thực lực tổng thể của nhóm người Mạc Phi Vân bắt đầu bộc lộ rõ rệt, trong nhóm người, không có ai lộ vẻ hoảng sợ, tất cả đều phóng thích vũ hồn bắt đầu chiến đấu. Trong đó, thu hút sự chú ý của Hoắc Vũ Hạo nhất là bốn người, thứ nhất là vị Chiến Hồn Vương hệ Mẫn Công – Bắc Đường, vũ hồn của hắn là một cây trúc dài chừng ba tượng, màu tím sậm, chiều dài của nó có thể thay đổi theo ý muốn, mỗi một lần vung lên liền xuất hiện từng mảnh lá trúc, các quả cầu lửa sau khi bị nó đánh trúng không những không thể phát nổ mà còn bị đánh bay đi. Kế đến là vị Cừu Hương Đông trấn giữ hậu phương, vũ hồn của hắn có chút đặc biệt, là một cái thùng hình trụ dài chừng một thước hai, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, lấp lánh ánh kim. Không biết hắn điều khiển như thế nào nhưng cái thùng hình trụ này luôn xuất hiện ở nơi quả cầu lửa bắn đến, các quả cầu lửa ấy đều không làm nó rung chuyển được chút nào. Hoắc Vũ Hạo càng kinh ngạc hơn khi phát hiện, Mộ Tuyết tuy tu vi không thể so sánh với Hồn Vương, Hồn Đế hay Hồn Thánh nhưng Hoắc Vũ Hạo lại có cảm giác thân thiết đến kỳ lạ, hơn nữa, Hồn Kỹ của cô cũng rất mạnh. Sau khi phóng thích vũ hồn, mái tóc đen dài của Mộ Tuyết

nháy mắt liền biến thành màu trắng, đôi mắt cũng lạnh lẽo hơn rất nhiều. Kế đến, hai tay của cô nâng lên cao, ba cái Hồn Hoàn hai vàng một tím lặn lẽ xuất hiện, nương theo Hồn Hoàn màu vàng đầu tiên lấp lánh ánh sáng thì bông tuyết cũng rơi xuống đầy trời, nhiệt độ quanh cô nháy mắt giảm mạnh. Đúng vậy, vũ hồn của cô là Tuyết, những nơi hoa tuyết lướt quá, các quả cầu lửa đều bị suy giảm theo mức độ khác nhau, nhiệt độ lạnh lẽo ấy cũng đánh tan luồng hơi nóng Xích Hỏa Hồn mang đến khi xuất hiện. Mà càng đặc biệt hơn là những hoa tuyết ấy như có ý thức, liên tục bay về phía Xích Hỏa Hồn trong rừng cây, bất cứ con Xích Hỏa Hồn nào bị hoa tuyết chạm vào, tốc độ liền giảm xuống vài phần. Mộ Tuyết chẳng những có vũ hồn là Tuyết là còn đi theo con đường Khổng Chế. Tuy đây chỉ là Hồn Kỹ đầu tiên của cô nhưng sau khi nó xuất hiện, áp lực của mọi người đã giảm xuống rất nhiều. Mạc Phi Vân cũng không nóng lòng tấn công những con Xích Hỏa Hồn trong rừng, chỉ đứng phía trước canh chừng các đồng đội mình chiến đấu. Hồn Thú lúc nào cũng nhạy cảm hơn người bình thường, trước mặt hắn có rất ít Hồn Thú, nên áp lực của ba người Hoắc Vũ Hạo khá ít. Trong ba người, chỉ có mỗi Vương Đông phóng thích vũ hồn, sử dụng Sí Dực Trát Dao đỡ lấy các quả cầu lửa, Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu thậm chí còn không phóng thích vũ hồn nữa. Ba Hồn Hoàn của Vương Đông, một vàng hai tím đã khiến Mạc Phi Vân chấn động không nhỏ. Hồn Hoàn thứ hai có cấp bậc ngàn năm, đây không phải là việc mà một học viện bình thường có thể làm để bồi dưỡng đệ tử được. Sau một hồi ở thế bị động ngăn cản công kích của Xích Hỏa Hồn, đồng thời thăm dò thực lực của bọn chúng, Mạc Phi Vân bắt đầu phản công. Từng đám mây mù trong không trung thay đổi muôn màu muôn vẻ, công kích của mấy con Xích Hỏa Hồn kia căn bản không thể xuyên thấu được, ngược lại còn bị mấy mũi tên mây công kích không ngừng, một lát sau đã có hơn mười con Xích Hỏa Hồn chết dưới tay hắn. Hoắc Vũ Hạo thờ ơ quan sát, với những hiểu biết của hắn về Hồn Sư, vị Hồn Thánh này rõ ràng chưa dùng hết toàn lực. Có Mộ Tuyết nên Duy Na ở cạnh đấy vô cùng nhàn nhã, cô cũng không phóng thích vũ hồn, ngược lại còn thảnh thơi ngắm nhìn đôi cánh tuyết mỹ của Vương Đông. Đúng lúc này, bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu thật to, một bóng hình màu đỏ rực

nháy mắt bay vọt đến, cùng lúc đó, hàng loạt các quả cầu lửa lớn theo bốn phương tám hướng đồng thời bắn về phía cả nhóm. Xích Hỏa Hầu Vương ở trong rừng cây rớt cuộc cũng không thể nhìn được nữa, liên tiếp ba quả cầu lửa đường kính hơn một thước đánh về phía một vị Chiến Hồn Vương hệ Mẫn Công làm hắn phải liên tục lùi về sau. Rốt cuộc cũng xuất hiện một kẻ hờ. Xích Hỏa Hầu Vương bằng tốc độ kinh khủng của mình thoáng cái len qua người vị Hồn Vương đó, vung trảo đánh thẳng về phía Duy Na. Ngay khi con Xích Hỏa Hầu Vương này ra tay thì Mạc Phi Vân đã phát hiện, hắn giơ tay lên, một đám mây mù xuất hiện, bay thẳng về phía Xích Hỏa Hầu Vương. Nhưng cũng ngay lúc này, một cái bóng đỏ rực chợt xuất hiện trong đám mây mù, chắn trước mặt Mạc Phi Vân. Vì tình huống xuất hiện quá bất ngờ nên dù hắn là cường giả bậc Hồn Thánh cũng hoảng hồn, hắn ngàn vạn lần không ngờ bên trong đàn Xích Hỏa Hầu còn một hồn thú cực mạnh nữa. Đoàn mây mù bỗng trở nên âm u, hóa thành một tấm chắn trước người hắn. Ầm. Mây mù lại một lần nữa tán loạn, Mạc Phi Vân bị tấn công bay ra ngoài. Cũng ngay lúc này, một cáo của Xích Hỏa Hầu Vương đã đến trước mặt Duy Na. Mọi chuyện diễn biến quá nhanh và bất ngờ, không ai ngờ trong đàn Xích Hỏa Hầu còn một Hồn Thú mạnh không kém con dẫn đầu, con Hồn Thú ấy ẩn nấp giỏi đến mức tránh thoát được cả Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo. Người đang ở gần Duy Na nhất là Mộ Tuyết, nhưng tu vi Mộ Tuyết chỉ mới đến bậc Hồn Tôn, cô vốn không phải là đối thủ của con Xích Hỏa Hầu Vương tu vi hơn năm ngàn năm, chứ đừng nói chi là tình huống bất ngờ như vậy. Những Hồn Vương, Hồn Đế vì quá tin tưởng vào thực lực của Mạc Phi Vân nên lúc này hoàn toàn không thể chạy đến cứu viện kịp thời. Duy Na thấy đòn tấn công kia đã đến trước mặt mình thì sợ đến mức đứng chết trân không biết làm gì nữa. Đúng lúc này, một vật thể to lớn màu vàng nhạt từ đâu bay đến chắn giữa Duy Na và Xích Hỏa Hầu Vương. Không những thế, chiếc đỉnh lớn kia còn nháy mắt hóa lớn, ánh sáng màu vàng kim từ nó không ngừng lan tỏa ra bên ngoài, nó vừa đỡ lấy công kích của Xích Hỏa Hầu Vương, đồng thời cũng đẩy Duy Na ra ngoài. Đừng thấy lần ngăn cản này có vẻ bình thường nhưng trong tích tắc, nó đã gần như thay đổi cả chiến cục. Đôi trảo của Xích Hỏa Hầu Vương đánh vào

Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh vang lên một tiếng keng thật lớn, thế mà chiếc đỉnh hoàn toàn không bị lay động chút nào. Từ ngày lấy được Hồn Hoàn Âm Kim Khủng Trảo Hùng, với sự tăng phúc từ Đỉnh Chi Uy, lực công kích bình thường đã không thể phá vỡ nó nữa. Mộ Tuyết có vẻ bình tĩnh hơn Duy Na, Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh vừa đẩy Duy Na ra thì Hồn Hoàn thứ ba trên người cô lóe sáng, từ dưới chân Xích Hỏa Hầu Vương chọt xuất hiện một cái vòng tròn màu trắng, ngay sau đó, lấy nó làm trung tâm, từng hoa tuyết không ngừng xuất hiện tụ thành một cái gió lốc cao đến ba thước, vây lấy Xích Hỏa Hầu Vương ở bên trong. Hồn Kỹ hệ Khống Chế thật mạnh, Hoắc Vũ Hạo thầm kinh ngạc, thông qua Tinh Thần Tham Trắc, hẳn cảm nhận được kỹ năng này Mộ Tuyết có thể sử dụng trong tích tắc, chỉ cần sử dụng thích hợp thì căn bản không thể né tránh. Trong hệ Khống Chế, những kỹ năng thế này gọi là Cường Khống (cường: mạnh, mạnh mẽ), trừ phi lấy cứng đối cứng để thoát ra ngoài, căn bản không còn cách nào khác. Ánh lửa trên người Xích Hỏa Hầu Vương nháy mắt nở rộ, vì sự chênh lệch tu vi nên cơn lốc tuyết không thể vây khốn nó lâu được. Nhưng chỉ cần vài giây ngắn ngủi thôi đã đủ quyết định vận mệnh của nó rồi. Chiến Hồn Vương hệ Mẫn Công ban nãy bị nó tấn công lách người né ngang, Hồn Hoàn thứ năm trên người đã lóe sáng, một đôi dao găm đâm thẳng vào người Xích Hỏa Hầu Vương, nháy mắt đã để lại hơn mười vết thương. Cách đó không xa xuất hiện một ảo ảnh màu tím, người kia giờ cao thanh trúc màu tím kéo cong như một chiếc cung rồi vung xuống liên tục. Xích Hỏa Hầu Vương bị đánh ngã rạp xuống đất, tiếng xương gãy vang lên rõ to vào tai mỗi người ở đây. Ảo ảnh màu tím từ từ biến mất, quay trở lại trong lòng bàn tay Bắc Đường, trong nháy mắt đó, thanh trúc của hắn đã cao lên đến tận hơn sáu trượng, với sự phối hợp của hai Hồn Vương, cộng thêm sự khống chế của Mộ Tuyết, rốt cuộc cũng đánh chết được con Xích Hỏa Hầu Vương. Cùng lúc đó, Mạc Phi Vân ở bên kia đã bị chọc nổi giận, hàng loạt các Hồn Kỹ mạnh mẽ không ngừng được sử dụng, ban nãy trong rừng dày đặc Xích Hỏa Hầu, nháy mắt đã bị giết chết tan tác. Khi Xích Hỏa Hầu Vương bị đánh chết, sự chú ý của Hoắc Vũ Hạo liền chuyển sang phía con Xích Hỏa Hầu đã tấn công Mạc Phi Vân ban nãy, mà bây giờ phải gọi nó là

Sí Hỏa Hầu mới chính xác. Bộ lông màu đỏ rực của nó như muốn bốc cháy lên rồi, cả người chỉ cao chừng ba thước nhưng khí thế lại hơn hẳn những con Xích Hỏa Hầu khác. Loài Xích Hỏa Hầu này, miễn có tu vi trên vạn năm thì bộ lông sẽ hóa thành màu đỏ ánh kim, và tên nó cũng đổi thành Sí Hỏa Hầu. Nói cách khác, con Sí Hỏa Hầu tấn công Mạc Phi Vân mới thật sự là Hầu Vương của cả bầy Xích Hỏa Hầu kia. Đây là lý do vì sao bọn chúng gặp phải cường địch mà không hề có ý lui bước. Tiếc là, bọn chúng là Hồn Thú, dù sao cũng vẫn là Hồn Thú, chiến thuật của bọn chúng làm sao so được với trí tuệ của loài người. Khinh địch sẽ phải trả giá lớn, chính là sinh mạng của chính mình. Con Sí Hỏa Hầu thấy tộc nhân của mình bị giết, ý muốn báo thù thúc dục khiến nó không hề có ý định lùi bước. Mà Mạc Phi Vân vì ban nãy suýt chút đã gây nên họa lớn mà nổi giận điên cuồng, thực lực thật sự của hắn cũng hoàn toàn bộc lộ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 144: Hồn thú thích hợp với Hoắc Vũ Hạo (Trung)

Màn sương mù màu trắng bỗng chốc hóa thành màu vàng, sau đó từ từ chuyển sang màu tím, biến thành các hình dạng công kích khác nhau, uy lực ít nhất tăng hơn mười lần so với trước đây. Thực lực con Sí Hỏa Hầu vạn năm này tuy mạnh nhưng bị Mạc Phi Vân áp chế hoàn toàn, căn bản không có chút cơ hội nào. Màn sương mù màu tím đó không ngừng lan tỏa với tốc độ cực nhanh, Sí Hỏa Hầu vạn năm nháy mắt bị nó bao phủ hoàn toàn. Tinh Thần Trắc của Hoắc Vũ Hạo chỉ dò xét đến mức này thôi, hắn không có ý định cho Tinh Thần Lực len lỏi vào phía trong đám mây màu tím ấy. Vì trong tiềm thức hắn cảm nhận được đám mây màu tím ấy sẽ gây hại đến Tinh Thần Lực của mình, tuy không đến mức bị cản trở nhưng hắn không muốn năng lực của mình bị bại lộ. Đám mây màu tím thoáng cái lại hóa thành màu đen, trong tích tắc này, cả Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông lẫn Tiêu

Tiêu đều cảm nhận được đám mây ấy mang theo một luồng áp lực vô cùng khủng bố. Một tiếng hét thảm thương vang lên từ bên trong đám mây, ánh lửa hồng phụt từ trong phụt lên chừng một thước rồi hoàn toàn biến mất. Khi màn sương tan biến, Mạc Phi Vân đen mặt bước ra, trên tay hảnh chính là cái xác của con Sí Hỏa Hầu vạn năm ấy. Cái xác kia đã hoàn toàn mềm nhũn rồi, dường như toàn bộ xương cốt đều đã bị nghiền nát hết rồi. Bóng người Mạc Phi Vân chợt lóe một cái đã đến trước mặt Duy Na đang sợ hãi tái mặt: - Điện... Duy Na, cô có sao không? Duy Na vuốt vuốt lồng ngực, hơi thở dường như có chút gấp rút: - Không sao không sao, may mà có cái đỉnh kia thay ta đỡ lấy rồi. Mạc Phi Vân chuyển ánh mắt sáng ba người Hoắc Vũ Hạo, rồi dừng trên người Tiêu Tiêu, ân cần nói: - Tiêu Tiêu, cảm ơn cô đã ra tay cứu giúp, nếu không Duy Na không bị con Xích Hỏa Hầu kia bắt đi cũng bị nó làm bị thương. Tất cả đều tại ta khinh địch, không ngờ đàn Xích Hỏa Hầu này lại xảo trá như vậy. Tiêu Tiêu cười hì hì nói: - Chúng ta ngồi chung một chiếc thuyền mà, Mạc đại thúc đừng quá khách sáo. Duy Na đã dần bình tĩnh lại, cô vội đến trước mặt Tiêu Tiêu, kéo tay cô bé nói: - Tiêu Tiêu muội muội, cảm ơn muội, ban này cũng may mà nhờ có muội. Những người còn lại cũng nhanh chóng tụ hội, ánh mắt nhìn ba người Hoắc Vũ Hạo đã nhiệt tình hơn trước rất nhiều, ngay cả Mộ Tuyết lạnh lùng băng giá cũng có chút thân thiết hơn. Đôi cánh Quang Minh Nữ Thần Điệp sau lưng Vương Đông nhanh chóng thu lại, nhìn sang xác Sí Hỏa Hầu, bộ lông màu đỏ ánh kim tỏa ra ánh sáng rực rỡ, xinh đẹp vô cùng. - Mạc đại thúc, có thể bán con Sí Hỏa Hầu này cho ta không? Bộ lông của Sí Hỏa Hầu rất quý giá và hiếm thấy, khi nó đột phá lên vạn năm cũng lĩnh ngộ thêm một chút về hệ Hỏa và Quang Minh. Mà vừa hay thuộc tính của ta là Ánh Sáng, ngài cứ nói giá đi. Mạc Phi Vân mỉm cười nói: - Còn giá cả gì nữa, không phải ban này Tiêu Tiêu đã nói rồi sao? Chúng ta đang ngồi chung một chiếc thuyền, ban này các người cứu Duy Na, thế thì con Sí Hỏa Hầu này phải là của các người. Hi vọng sau này chúng ta vẫn sẽ tiếp tục phối hợp ăn ý, tặng người. Vừa dứt lời, hắn liền đưa cái xác Sí Hỏa Hầu đến trước mặt Vương Đông. - Vậy thì cảm ơn Mạc đại thúc. Vương Đông cũng không khách sáo nữa, cứ thế nhận lấy rồi cất vào Hồn Đạo khí Trữ Vật. Sí

Hỏa Hầu không lớn lắm nên bộ da không thể may thành quần áo, nhưng bộ lông lại vừa hợp khá tương đồng với khối Hồn Cốt Hoàng Kim Chi Mang, cả hai có thể bổ trợ cho nhau không ít, dùng nó làm bao tay bảo vệ là vừa hợp. Cả đội lại một lần nữa lên đường, sau lần này, vị trí của ba người Hoắc Vũ Hạo trong đội thay đổi không ít, những nghi ngờ đều tan biến sau lần Tiêu Tiêu kịp thời ra tay cứu lấy Duy Na. Hơn nữa cả Tiêu Tiêu lẫn Vương Đông đều thể hiện ra thực lực hơn xa một Hồn Tôn bình thường, nên Mạc Phi Vân dứt khoát để bọn họ đi chung với Duy Na và Mộ Tuyết. Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông đi đầu, ba cô gái đi phía sau. - Tiêu Tiêu, vũ hồn của muội là gì thế? Hình như là một cái đỉnh lớn phải không? Nó cứng rắn thật nha, đòn tấn công của con Xích Hỏa Hầu mạnh thế mà chẳng ảnh hưởng được gì nó. Duy Na tò mò nhìn Tiêu Tiêu hỏi, lúc này cô đã cảm thấy vô cùng thân thiết với vị ân nhân cứu mạng này. Tiêu Tiêu nói: - Vũ hồn của muội là Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh, chủ yếu phòng ngự là chính. Duy Na nhỏ giọng chỉ chỉ Vương Đông đang đi phía trên, hỏi: - Vậy còn hắc? Tiêu Tiêu nói: - Vũ hồn của hắc? Tỷ nên tự đi hỏi thì hơn. Duy Na bĩu môi nói: - Tỷ chả cần, xem xem, hắc mới bấy nhiêu tuổi đã kiêu ngạo vậy rồi, được mỗi cái tướng mạo tuấn tú mà thôi. Tiêu Tiêu phì cười nói: - Duy Na tỷ tỷ, tỷ thích hắc rồi à? Duy Na đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn Tiêu Tiêu nói: - Đừng nói bậy. Sau khi vào khu vực hỗn hợp của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, tốc độ của mọi người rõ ràng hạn chế hơn rất nhiều, dù là cường giả Hồn Thánh Mạc Phi Vân cũng không thể không cẩn thận. Cùng là hồn thú vạn năm nhưng khác loài thì thực lực chênh lệch một trời một vực. Sỉ Hỏa Hầu tu vi dưới ba vạn năm thì hắc còn có thể đối phó nhưng nếu cao hơn thì rất khó nói. Nếu gặp phải hồn thú cao cấp như Âm Kim Khủng Trảo Hùng thì chỉ cần vừa đến vạn năm thôi thì cả đoàn này chắc chắn phải chịu tai họa ngập đầu. Dần dần bọn họ càng lúc càng phải chiến đấu thường xuyên, may mà khu vực này chỉ là mép rìa của khu vực hỗn hợp nên đa số chỉ là hồn thú ngàn năm. Những Hồn Thú nhạy cảm hơn đều nhận ra nhóm bọn họ không dễ đối phó nên cũng không đến gần. Dù vậy, cả nhóm vẫn duy trì cảnh giác cao độ, khi cả nhóm sắp tiến vào trong khu vực hỗn hợp thì cũng đã đến giữa trưa. Mạc Phi Vân tìm một nơi tương đối cao, tầm nhìn thoáng đãng

rồi cho cả đoàn ngồi xuống nghỉ ngơi hồi phục sức lực. Tất cả mọi người đều có mang theo lương khô nên cũng không ngồi xuống ăn chung. Bọn họ đã vào trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm vì thế không ai dám tùy tiện nhóm lửa, chỉ ăn đơn giản cho no bụng rồi mình tưởng khôi phục tinh lực. Sau khi nghỉ ngơi chừng nửa canh giờ, Mạc Phi Vân gọi mọi người đến, nói: - Đến khu vực này thì Hồn Thú vạn năm đã bắt đầu xuất hiện nhiều hơn, chúng ta không tiếp tục vào sâu nữa, từ giờ sẽ di chuyển theo đường ngang tìm kiếm Hồn Thú thích hợp. Đến chập tối thì chúng ta sẽ rời khỏi khu vực hỗn hợp đến khu ngoài để nghỉ ngơi, ngày mai lại vào tìm kiếm tiếp. Lúc này ba người Hoắc Vũ Hạo mới biết hóa ra nhóm người Mạc Phi Vân không có ý định đến tối rời khỏi cánh rừng. Như thế này đúng là xác suất tìm được Hồn Thú thích hợp sẽ nhiều hơn nhưng đồng thời độ nguy hiểm cũng cao không kém. Sau khi nghỉ ngơi thêm một lát, Mạc Phi Vân gọi mọi người dậy tiếp tục cuộc hành trình, quả thật là di chuyển theo hướng ngang. Tốc độ của cả nhóm lúc này chậm hơn ban đầu rất nhiều, Mạc Phi Vân phóng xuất vũ hồn của mình bắt đầu dò xét xung quanh, tìm kiếm Hồn Thú thích hợp. Hoắc Vũ Hạo cũng không rảnh rỗi, có Mạc Phi Vân tìm kiếm ở trước, hẳn cũng không còn áp lực nhiều nữa liền chuyển bắt đầu dò xét theo một phương hướng, để khoảng cách có thể tăng đến tối đa. Hoắc Vũ Hạo quan sát được, vũ hồn của Mạc Phi Vân rất khác với những vũ hồn bình thường, các Hồn Hoàn mang đến đều là kỹ năng tăng phúc cho mây, mà màu sắc của các đám mây theo Hồn Hoàn cũng thay đổi dần. Đầu tiên là màu trắng, kế đến là vàng, tím, cuối cùng là đen. Với sự tăng phúc khác nhau thì hình dáng của đám mây và uy lực cũng có sự khác biệt. Có thể nói là thiên biến vạn hóa, không chế, dò xét, tấn công, cả ba thứ đều làm được. Khó trách đồng đội của hắn lại tin tưởng hắn đến vậy. Căn bản trên quãng đường đi, 70% nguy hiểm đều nhờ hắn xử lý mà né tránh được. “Grào...” Từ xa bỗng nhiên truyền đến rống lớn đầy giận dữ, Mạc Phi Vân lập tức dừng bước, tái mặt, xoay người làm một động tác bảo mọi người dừng lên tiếng. Sau tiếng gầm kinh khủng kia là một tiếng kêu lạnh lạnh, tuy không mạnh mẽ như tiếng rống ban nãy nhưng lại có lực xuyên thấu cực lớn, hoàn toàn không chút yếu thế so với tiếng gầm giận dữ ấy. Mạc Phi Vân từ từ lui về sau, khi

đến gần bên đồng đội của mình mới nhỏ giọng nói: - Dường như phía trước có Hồn Thú đang đánh nhau. Theo tiếng gào của chúng thì cả hai ít nhất đều có tu vi vạn năm, thậm chí có thể hơn ba vạn năm nữa. Chúng ta đi đường vòng thôi, mau. Hắc vừa nói xong lập tức xoay người đi về hướng ra bên ngoài, hành động cẩn thận hơn trước nhiều. Đám sương mù đã giảm xuống chỉ còn đường kính chừng năm thước. Cảm giác của Hoắc Vũ Hạo rất nhạy, tuy thính giác không bằng thị giác nhưng hắc vẫn mơ hồ cảm nhận được nơi phát ra tiếng rống chỉ cách bọn họ khoảng ba dặm mà thôi. - Vũ Hạo, đi đi. Hồn Thú thích hợp với đệ xuất hiện rồi. Đúng lúc này, Thiên Mộng Băng Tâm thường ngủ say trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo bỗng nhiên lên tiếng. Hoắc Vũ Hạo giật mình nói: - Thiên Mộng ca, đây là Hồn Thú vạn năm. Chẳng lẽ ca nghĩ đệ có thể hấp thụ nó được sao? Thiên Mộng Băng Tâm hừ một tiếng nói: - Chỉ có mình đệ dĩ nhiên là không được, nhưng có ca ở đây thì không có kỳ tích gì là không thể. Đệ nghĩ ca đây sau khi dung hợp với đệ chỉ biết ngủ thôi sao? Hoắc Vũ Hạo thật lòng rất muốn nói: “Chẳng lẽ không phải”. Thiên Mộng Băng Tâm dương dương đắc ý nói: - Quá trình ca ngủ là cả một công trình nghiên cứu phương pháp sử dụng Tinh Thần Lực. Gần đây ca đã hiểu thêm được một chút ít, nên muốn giúp đệ hấp thụ Hồn Hoàn vạn năm cũng dễ thôi. Với lại, đệ lúc này tuy chưa thể hấp thụ Hồn Hoàn vạn năm nhưng cũng không kém bao nhiêu, cộng thêm lần trước được Sinh Linh Kim của lão già kia, cơ thể đệ cũng khá cứng cõi. Trong lúc vừa mới hấp thụ, khi nguồn năng lượng ấy chưa lập tức phá hủy cơ thể đệ thì ca đây sẽ dùng Tinh Thần Lực giúp đệ phong ấn nó lại. Đợi đến khi nào thực lực của đệ tăng lên thì dần dần tháo bỏ phong ấn. Với tốc độ tu luyện của đệ cộng thêm mấy khối Hồn Cốt cải tạo thân thể thì đến độ chừng bốn Hồn Hoàn là dư sức rồi. Để ta xem, hiện nay đệ có thể hấp thụ Hồn Thú ở bậc tu vi tầm 5000 đến 6000, thế thì Hồn Thú đệ tìm không thể vượt quá 1 vạn 5000 năm được. Lúc này hai con kia đang đấu đá là thời cơ tốt nhất của đệ, đi nhanh lên, để bỏ lỡ rồi không biết đến lúc nào mới gặp được nữa.

DAOTIEUVU

Chương 144: Hồn thú thích hợp với Hoắc Vũ Hạo (Hạ)

Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Thiên Mộng ca, nhưng ca thấy đệ có thể thắng được Hồn Thú vạn năm sao? Cho dù có Huyền lão ở đây giúp đỡ, nhưng ta chọn như thế thì mọi người sẽ nghi ngờ ngay. Nếu Huyền lão hỏi thì ta phải nói thế nào bây giờ? Trước mặt lão mà bày trò hấp thụ Hồn Hoàn vạn năm chẳng phải quá kỳ quái sao? - Ách... vấn đề này... Thiên Mộng Băng Tầm có chút bức bối. - Vũ Hạo, đang làm gì đó? Đi nhanh lên. Mạc Phi Vân đi phía trước thấy Hoắc Vũ Hạo đột nhiên dừng bước không khỏi vội vàng lên tiếng thúc giục. Giọng nói của hắn lúc này có chút nghiêm khắc hơn trước nhiều. Đây là khu vực hỗn hợp đầy nguy hiểm trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, chỉ cần chần chờ vài giây thôi thì nguy cơ cả đoàn bị diệt sẽ tăng lên rất nhiều. Hoắc Vũ Hạo cắn răng nói: - Mạc đại thúc, các người đi trước đi, ta cảm nhận được gần đây có Hồn Thú thích hợp với mình, ta muốn đi xem một chút. Tiểu Đông, Tiêu Tiêu, hai cậu cũng đi theo Mạc đại thúc đi, lát nữa ta sẽ đến sau. Hắn nói xong cũng không đợi ai lên tiếng phản đối, liền sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung đi mất. Mạc Phi Vân ngăn người, chuyện gì thế này? Tốc độ của Hoắc Vũ Hạo làm hắn phải lắp bắp kinh ngạc, ban này chiến đấu, vì biểu hiện của Vương Đông và Tiêu Tiêu quá xuất sắc, Hoắc Vũ Hạo đứng bên cạnh cũng không làm gì nên bọn họ căn bản không biết được vũ hồn của hắn. Mà lúc này, Hoắc Vũ Hạo chỉ nhoáng một cái đã đi đâu mất rồi. Vương Đông và Tiêu Tiêu đều sửng người, Hoắc Vũ Hạo bỏ lại bọn họ? Đây là việc bọn họ ngàn vạn lần không sao ngờ được. Hoắc Vũ Hạo đúng là biến mất, nhưng hắn biến mất nhờ vào kỹ năng Mô Phỏng của mình, khi hắn bước đi liền dùng kỹ năng ấy hóa thành một cây đại thụ rồi lẫn vào cánh rừng. - Vũ Hạo. Vương Đông kêu lên, nhưng không thấy bóng dáng Hoắc Vũ Hạo đâu, muốn đuổi theo cũng không thể nữa. Từ đầu đến giờ hắn đâu có gì bất thường đâu, tại sao bất ngờ bỏ đi như thế? Sau khi Hoắc Vũ Hạo lén vào cánh rừng liền co chân chạy

như điên, kỹ năng Mô Phỏng được hần sử dụng đến cực hạn, trong rừng cây chỉ có thể trông thấy một bóng hình vắn vẹo biến mất, liên tục thay đổi vị trí. - Huyền lão có phát hiện ra đệ đi chưa? Hoắc Vũ Hạo vừa đi vừa hỏi Thiên Mộng Băng Tầm trong Tinh Thần Hải. Thiên Mộng Băng Tầm đáp: - Hình như phát hiện rồi, đang đuổi đến đây. Đừng chạy nữa, có chạy cũng bị phát hiện thôi, không bằng nói thẳng cho lão biết, có gì lão còn giúp đệ giải quyết con Hồn Thú vạn năm kia. Hoắc Vũ Hạo gượng cười đáp: - Ca muốn đệ giải thích thế nào với Huyền lão đây? Thiên Mộng Băng Tầm vô cùng tự nhiên nói: - Bịa chuyện thôi, không lẽ đệ định nói thật đấy chứ? Hoắc Vũ Hạo có chút bất đắc dĩ đáp: - Bịa thế nào đây? Cả đời Huyền lão nghiên cứu Vũ Hồn, muốn lừa lão thật sự khó lắm. Tuy miệng nói vậy nhưng lúc này Hoắc Vũ Hạo đã ngừng sử dụng kỹ năng Mô Phỏng rồi. Quả nhiên, một giây sau, giọng nói của Huyền lão đã vang lên. - Thằng nhóc chết tiệt, người muốn làm gì đây? Không trêu lão già giết mình người chịu không nổi à? Tiếng nói vừa dứt thì Huyền lão cũng xuất hiện bên cạnh hần. Hoắc Vũ Hạo nói: - Huyền lão, hai tiếng rít gào ban nãy người có nghe không? Ta cảm nhận được một trong hai con đó có hệ Tinh Thần, vừa vận thích hợp làm Hồn Hoàn của ta. Huyền lão tức giận mắng. - Thúi lắm, hai con kia đều là Hồn Thú vạn năm, khí thể của nó người cũng cảm nhận được rõ ràng rồi. Người chỉ mới đột phá Hồn Tôn chứ không phải Hồn Vương, làm sao dung hợp được Hồn Hoàn vạn năm hả? Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ thật nhanh, đáp: - Huyền lão, người cũng biết ta là đệ tử Đường Môn. Con đường ta chọn cũng là Đường Môn. Trong Đường Môn có một loại mật pháp có thể nén năng lượng của Hồn Hoàn xuống, người có từng nghe chưa? Bịa sao? Vậy thì cứ bịa thôi. Cơ hội này bỏ qua là khó mà tìm được nữa, hần vất cả suốt bao nhiêu ngày mà có tìm được Hồn Thú thích hợp đâu, từ trước đến giờ Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn tin tưởng vào cảm giác của Thiên Mộng Băng Tầm. Huyền lão lặng người, lát sau nói: - Đường Môn có loại mật pháp ấy sao? Ta chưa từng nghe nói đến. Hoắc Vũ Hạo nói: - Mật pháp này của Đường môn chỉ thích hợp với Hồn Sư có Tinh Thần Lực lớn, hơn nữa chỉ hữu dụng với Hồn Sư dưới năm Hồn Hoàn. Tạm thời ở Đường Môn chỉ có ta có thể sử dụng, loại mật pháp này có thể tạm thời phong ấn

lại năng lượng của Hồn Hoàn. Hiện giờ ta đã có ba khối Hồn Cốt, cơ thể đã được cải tạo rất nhiều, cộng thêm bộ mật pháp này thì chỉ cần tu vi của Hồn Thú không quá hai vạn năm thì ta có thể thử. Mà khi dung hợp, chủ yếu quan trọng ở ý chí của Hồn Sư, về mặt này ta rất tự tin, chúng ta vất vả lắm mới tìm được Hồn Thú thích hợp, Huyền lão, cho ta thử đi. Huyền lão cân nhắc một lát nói: - Năm đó, tiên tổ Đường Tam của Đường Môn có thể đạt đến cấp bậc siêu việt không lẽ chính là nhờ bộ mật pháp này sao? Đây là lần đầu tiên ta nghe đến sự tồn tại của nó, không ngờ Đường Môn vẫn còn tuyệt học này, đáng tiếc lại bị chặt đứt truyền thừa rồi. Hoắc Vũ Hạo nghe Huyền lão nói thế lòng liền mừng rỡ, không ngờ lý do này lại có thể sử dụng được, hăn vội vàng gật đầu phụ họa. Huyền lão nhíu mày nói: - Nhưng mà sao người lại bỏ lại Vương Đông và Tiêu Tiêu, lão phu không có thuật phân thân đâu, làm sao có thể cùng lúc bảo hộ cho các người được? Hoắc Vũ Hạo gãi đầu nói: - Ách... khi đó ta cảm nhận được chưa biết quyết định thế nào đã bị Mạc đại thúc hối đi, nên ta liền bỏ chạy. Tiêu Tiêu và Vương Đông đi theo nhóm bọn họ cũng an toàn hơn, hay là người đi đón bọn họ đến đây đi, ta ở chỗ này đợi mọi người. Những lời Hoắc Vũ Hạo nói không phải là không có sơ hở nhưng dù sao hăn vẫn còn nhỏ, Huyền lão cũng ít nghi ngờ hơn. Hăn dù sao chỉ là một đứa trẻ chưa đến mười ba tuổi, con nít hưng phấn có chút không cẩn thận quên trước quên sau là chuyện bình thường. Huyền lão nói: - Cũng chỉ còn cách này thôi. Dù chúng ta nhằm lẫn giết sai cũng không thể bỏ qua cơ hội này được. Người ở đây chờ, ta đi dẫn hai đứa nhóc kia sang đây. Kỹ thuật Mô Phỏng của người dùng tốt lắm, ban này lão phu suýt chút nữa nhìn nhầm rồi. May mà kỹ năng ấy chưa che giấu hết được dao động hồn lực. Huyền lão nói xong câu đó liền đi mất. Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được lưng mình đã ướt đầm mồ hôi lạnh, bịa chuyện đúng là không phải chuyện đơn giản mà. Suy nghĩ để che giấu một chuyện còn khó hơn cả một trận chiến ác liệt nữa. Đúng lúc này, một tiếng rống diếc tai chột vang lên, nương theo tiếng rống này, khắp nơi đều rung chuyển kịch liệt như có một trận động đất lớn vậy. Hoắc Vũ Hạo trông thấy trong rừng, mấy tảng đá lớn liên tục ngã xuống như đám lúa bị gió thổi mạnh. Một bóng hình cực kỳ cường tráng xuất hiện trước mặt hăn. Khi nó

rơi xuống đất, mặt đất lại rung chuyển thêm một trận nữa. Với tu vi của Hoắc Vũ Hạo vậy mà còn cảm nhận có chút khó chịu. chân đứng không vững, ngã nhào xuống đất. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới kịp nhìn rõ bóng hình to lớn kia, đây là người khổng lồ có bộ lông xen kẽ hai màu trắng đen, nó có đến hai cái đầu, cơ thể khổng lồ ấy cao chừng mười thước, mỗi cái đầu có một con mắt, từ người nó tỏa ra ánh sáng kinh người. Loài Độc Nhân Cự Nhân trong giới Hồn Thú là một dạng đặc biệt, trừ cái đầu chỉ có một mắt ra thì những bộ phận còn lại đều giống con người khi phóng to, bọn chúng còn biết dùng cây cối làm thành quần áo, bảo vệ bộ phận bên dưới của mình. Khi bọn chúng ra đời chỉ cao khoảng hai thước, tu vi đến bậc trăm năm thì khoảng năm thước, có thể xem là một Độc Nhân Cự Nhân trưởng thành. Từ lúc này, cơ thể của nó mới từ từ phát triển chậm lại. Khi tu vi đến bậc ngàn năm thì nó có thể cao trên dưới tám thước, và đến vạn năm thì sẽ cao trên chừng mười lăm thước. Cũng bởi vì cơ thể của bọn chúng quá lớn nên bọn chúng rất dễ trở thành con mồi của những Hồn Thú mạnh mẽ, đây cũng là lý do vì sao Độc Nhân Cự Nhân mười vạn năm căn bản không thể tồn tại. Bộ óc của bọn chúng đối với một số Hồn Thú có thể xem là vật vô cùng bổ dưỡng, mà những loài đó không loài nào không phải là Hồn Thú có huyết mạch truyền thừa cao cấp nhất. Tuy con Độc Nhân Cự Nhân trước mắt chỉ cao chừng mười thước nhưng Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn chắc chắn tu vi của nó đã hơn vạn năm rồi. Trong quá trình tu luyện của hồn thú, cánh cửa vạn năm là một bước ngoặt quan trọng và cực kỳ khó khăn, Hồn Thú nào có thể vượt qua được, thực lực liền tăng mạnh. Có một số loài còn vì thế mà phát sinh biến dị, ví dụ như loài Xích Hỏa Hầu tiến hóa thành Sí Hỏa Hầu vậy. Với loài Độc Nhân Cự Nhân này, không phải cứ lên cấp vạn năm là xảy ra biến dị, mà không hẳn biến dị là sẽ biến dị giống nhau. Một trong những dạng biến dị cực mạnh chính là con Độc Nhân Cự Nhân trước mặt Hoắc Vũ Hạo lúc này, một đầu đã hóa thành hai. Sau khi nó biến dị, thuộc tính trên cơ thể cũng sẽ hóa thành dạng hỗn độn hiếm thấy, thuộc tính của nó căn bản không thể xác định chính xác được, bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi, thậm chí cơ thể cũng thu nhỏ và mọc thêm cái đầu thứ hai. Hai con mắt của chúng là một dạng hiếm thấy lần lượt có cả hai thuộc tính

quang minh và hắc ám. Nhờ thế, thực lực của nó đã có thể xếp vào phạm vi những loài Hồn Thú cực mạnh rồi. Có điều, Song Tử Độc Nhân Cự Nhân mạnh mẽ như vậy mà vẫn còn bị người ta đuổi chạy trốn chết sao?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 145: Đế Hoàng Thụy Thú – Tam Nhân Kim Nghê (*) (Thượng)

Sau khi phân tích xong con Song Tử Độc Nhân Cự Nhân trước mặt, nghĩ đến cả vấn đề tại sao nó chạy trốn, kể đến hắc mới nhận ra lúc này con Độc Nhân Cự Nhân đã đến sát bên mình, mà Huyền lão còn chưa dẫn Vương Đông và Tiêu Tiêu về nữa. Số hắc là cái số gì đây? Hoắc Vũ Hạo bỗng có cảm giác khóc không ra nước mắt. Lúc này hắc có muốn chạy cũng không chạy kịp nữa, con Song Tử Độc Nhân Cự Nhân đó mỗi sải chân dài đến năm mươi thước, chỉ mới hai bước đã đến ngay trước mặt hắc rồi. Mà hơi thở của nó mạnh mẽ vô cùng, bây giờ bất kể là Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ hay Hồn Đạo Khí Gia Tốc cũng chẳng giúp hắc thoát khỏi đây được. Từ kinh nghiệm thực chiến phong phú của mình, Hoắc Vũ Hạo liền nghĩ ra đối sách, một cái Hồn Hoàn màu đỏ tươi có bốn đường vân lạng lẹ xuất hiện trên người hắc. Hơi thở của Băng Đế nhanh chóng lan tỏa khắp nơi, tràn đầy hung uy, ánh sáng màu xanh biếc cũng theo đó mà phóng ra rực rỡ. Hoắc Vũ Hạo thông qua kỹ năng Mô Phỏng mà phóng thích ra hơi thở của Băng Đế, hơi thở khủng bố từ Hồn Thú bốn mươi vạn năm là một thứ cực kỳ có lực chấn nhiếp. Cũng ngay lúc này, Băng Hoàng Hộ Thể hóa thành bộ áo giáp lấp lánh như kim cương bao phủ lấy cơ thể hắc, hắc đã chuẩn bị xong, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. Hắc tin với tốc độ của Huyền lão thì chỉ cần mình không ngã xuống, lão sẽ rất nhanh kịp thời đến cứu viện. Kỹ năng Mô Phỏng của Hoắc Vũ Hạo có thể mô phỏng ra hơi thở của Băng Đế cũng vì Băng Đế chính là vũ hồn thứ hai của hắc, căn nguyên còn đang nằm trong cơ thể hắc, nên khi giả dạng là giống y như đúc. Nếu trước mặt hắc là

Hồn Thú trăm hay ngàn năm thì bọn chúng sẽ lập tức quay đầu bỏ chạy trốn chết. Đương nhiên, khả năng mô phỏng của hắc không phải là giống hệt hoàn toàn, vì tu vi của hắc và Băng Đế chênh lệch quá xa, mô phỏng chỉ được một phần hơi thở mà thôi, làm sao có được khí thế thật sự của Băng Đế được. Nếu như còn bản thể của Băng Đế ở đây, chỉ cần với khí thế của nó thì con Song Tử Độc Nhân Cự Nhân tu vi vạn năm này chắc chắn phải nằm xụi lơ dưới đất mà không dám có bất kỳ phản kháng nào. Nhưng hôm nay, may mắn đã không phải hoàn toàn ngoảnh mặt với hắc, con Song Tử Độc Nhân Cự Nhân ban đầu bị hắc dọa giết mình nhưng kế tiếp liền có phản ứng, con Song Tử Độc Nhân Cự Nhân hoàn toàn không bị sợ hãi đến ngẩn ngơ mà là sợ hãi thành điên cuồng, căn bản đã mất đi khả năng suy đoán. Nó đột nhiên cảm nhận gần mình chợt xuất hiện một cổ hơi thở làm nó sợ hãi không dám cử động, nên ngay lập tức, nó thay đổi phương hướng. Sau bước đầu tiên, khoảng cách của nó và Hoắc Vũ Hạo chỉ còn chừng năm mươi thước, nhưng đến bước kế tiếp, nó lại vòng sang hướng khác, bỏ chạy. Cho dù nó không bị lừa mà một cước đá bay hắc, hắc cũng không sợ, mà ngược lại còn vui mừng khôn xiết nữa, dưới sự bảo vệ của bộ áo giáp từ Băng Đế, căn bản hắc không lo mình sẽ bị thương, hắc lập tức nhân cơ hội lẫn vào rừng cây, dùng kỹ năng Mô Phỏng hóa thành một cây đại thụ, tâm trạng hồi hộp nhưng không dám thở mạnh một tiếng nào. Cũng ngay lúc này, kẻ đang truy đuổi con Song Tử Độc Nhân Cự Nhân đã xuất hiện. Đó là một bóng ảnh lấp lánh ánh sáng màu vàng rực, trông rất giống một mặt trời thu nhỏ. Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được bên trong ánh hào quang đó chợt xuất hiện một cái đầu, người người gì đó ở nơi hắc vừa đứng ban nãy. Hoắc Vũ Hạo bỗng ngẩng người, theo những gì hắc được học, dường như không có Hồn Thú nào trông giống như vậy, thân dài chừng ba thước, vai rộng tám xích, cả người phủ một lớp lông màu vàng chói lọi. Ban nãy Hoắc Vũ Hạo nghĩ bộ lông của Sí Hỏa Hầu tương đối đẹp rồi nhưng nếu so với sinh vật vừa xuất hiện thì rõ ràng kém xa nhiều lắm. Cả hai cùng có bộ lông màu vàng nhưng trên người sinh vật kia phảng phất mơ hồ như đá thạch anh bình thường, vô cùng kỳ dị. Cả người nó trông rất giống sư tử, nhưng bốn chân lại giống loài rồng, dưới mỗi móng chân còn

lấp lánh ánh lửa. Miệng giống với Hồn Thú thuộc loài sư tử, phía dưới cái bờm dường như có một lớp vải mịn màu vàng. Trừ đôi mắt bình thường ra, nó còn có thêm con mắt thứ ba nữa, con mắt ấy còn dựng thẳng đứng rất giống với Sinh Linh Chi Nhân của Hoắc Vũ Hạo. Đôi mắt bình thường lấp lánh ánh vàng, còn đôi mắt dựng đứng ở giữa thì lại lóe ra ánh sáng đỏ có chút tà dị. Sau khi dừng lại một chút, nó liền chuyển hướng hóa thành một luồng sáng màu vàng kim đuổi theo con Song Tử Độc Nhân Cự Nhân. - Thiên Mộng, đây là Hồn Thú mà người bảo là thích hợp với Hoắc Vũ Hạo? Người muốn mọi người cùng chết ở đây thì cứ nói thẳng đi còn vòng vo làm chi vậy hả???? Giọng nói đầy giận dữ cứ như sẽ bùng nổ bất cứ lúc nào của Băng Đế vang lên trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo. - Ặc... Ta chỉ cảm nhận được hơi thở của nó thích hợp với Hoắc Vũ Hạo thôi mà, ta cũng đâu có đoán sai tu vi của nó. Nó rõ ràng là Hồn Thú trên dưới một vạn năm nghìn năm mà. Theo lý thuyết mà nói, khụ khụ, lý thuyết nói... Thiên Mộng Băng Tầm ú ớ giải thích được vài câu rồi tịt ngòi. Băng Đế giận dữ gào lên: - Lý thuyết cái con mẹ người, người mà giết nó là hồn thú cả cái Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này sẽ trở thành một mớ bòng bong. Đế Hoàng Thụy Thú có ý nghĩa như thế nào trong giới Hồn Thú chẳng lẽ người không biết. Cho dù là Hồn Thú mười vạn năm thấy nó cũng phải đi đường vòng tránh đi. Đừng nói là Hoắc Vũ Hạo căn bản không có khả năng hấp thu nó thành Hồn Hoàn, cho dù có hấp thu được, người nghĩ người chạy thoát được sự truy đuổi của đám Hồn Thú ở đây sao? Hoắc Vũ Hạo càng nghe càng không hiểu, bèn hỏi: - Thiên Mộng ca, Băng Đế, hai người đang nói chuyện gì thế? Hồn Thú này rốt cuộc là loài gì? Sao đụng vào lại lắm phiền phức như thế? Hồn thú có thể làm cả Băng Đế có tu vi bốn mươi vạn năm cũng phải kiêng kị lại là Hồn Thú chỉ có tu vi một vạn năm nghìn năm, hẳn thật sự không thể hiểu nổi. Băng Đế trầm giọng nói: - Nó là Tam Nhân Kim Nghê, không ngờ đệ lại có thể gặp được nó. Đừng thấy nó chỉ có tu vi một vạn năm nhưng thực lực rất mạnh, một con Hồn Thú như nó có đấu với Hồn Thú tu vi mười vạn năm cũng chẳng có gì phải lo lắng. Bản thân nó có đến cùng lúc hai thuộc tính cực hạn là Cực Hạn Chi Hỏa và Cực Hạn Chi Quang. Hoắc Vũ Hạo vừa nghe thấy mấy chữ thuộc tính cực hạn liền rùng

mình một cái, con Tam Nhân Kim Nghê này e là không thể hình dùng bằng cái tên Hồn Thú mạnh nhất rồi. Hồn Thú một vạn năm mà có thể so sánh được với Hồn Thú mười vạn năm, đó là sự khủng bố đến mức nào chứ? Băng Đế nói tiếp: - Điểm mạnh nhất của nó không phải là thực lực hay thuộc tính mà vì nó là Hồn Thú từ thời thượng cổ, là sinh vật tồn tại khi giới Hồn Thú còn thống trị đại lục. Khi nào Thụy Thú xuất hiện liền được tôn là Hoàng Đế. Trên đại lục, Thụy Thú không khi nào xuất hiện cùng lúc hai con, nói cách khác, con Tam Nhân Kim Nghê đệ vừa thấy chính là con Thụy Thú duy nhất trên đại lục này. Dù Hồn Thú có thực lực mạnh như thế nào khi gặp nó cũng phải kính cẩn hành lễ, tuyệt đối không dám làm nó bị thương. Còn con nào được nó chọn làm thức ăn thì chỉ có thể chạy trốn mà không dám phản kháng chút nào. Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi: - Vì sao? Chẳng lẽ ngay cả Siêu Cấp Hồn Thú cũng không phải là đối thủ của nó sao? Người không phải có thuộc tính Cực Hạn Chi Băng sao? Tu vi còn hơn xa nó nữa, đúng lý là nó phải sợ người mới đúng chứ? Tâm trạng của Băng Đế lúc này rõ ràng có chút không ổn định, cô kích động nói: - Ta đương nhiên không sợ nó. Nhưng nếu nó xuất hiện ở vùng cực Bắc, ta cũng sẽ quỳ bái mà tôn kính nó. Thụy Thú là gì? Thụy Thú là đại diện cho điềm lành. Có sự tồn tại của Thụy Thú thì tốc độ tu luyện của Hồn Thú sẽ tăng lên gấp đôi, xác suất thành công khi Hồn Thú mười vạn năm vượt qua cổ bình cũng tăng lên gấp hai lần. Nếu ngày xưa ở cực Bắc có sự tồn tại của nó thì làm sao ta lại phải trở thành Vũ Hồn của người? Hoắc Vũ Hạo ngơ ngác nói: - Nói thế thì, có nó ở đâu thì hồn thú tu luyện mới trăm năm sẽ biến thành ngàn năm sao? Băng Đế hừ lạnh một tiếng: - Chính xác, người nghĩ xem, nó như vậy mà còn người dám động đến nó thì Hồn Thú ở cả cái Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này sẽ xử lý người đó như thế nào đây? Ta dám chắc bên cạnh con Tam Nhân Kim Nghê sẽ có ít nhất một con Siêu Cấp Hồn Thú đi theo bảo hộ. Cái tên Thiên Mộng ngu ngốc này còn dám chọn nó không phải là muốn chúng ta cùng đi tìm chết hay sao? Bỗng nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên, Hoắc Vũ Hạo biến sắc nói: - Hồng rồi. Tiếng hét chói tai kia liền khiến Hoắc Vũ Hạo nghĩ đến một chuyện vô cùng kinh khủng: Huyền lão va chạm với con Tam Nhân Kim Nghê kia rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, tích

tắc trước, hắc đã phóng thích ra hơi thở của Băng Bích Đế Hoàng Hạp, Huyền lão từ phía xa nhất định sẽ nhận ra mà tăng tốc chạy đến, kể đó lại phát hiện hơi thở của mình biến mất, mà con Tam Nhân Kim Nghê lại đi ra từ vị trí của mình ẩn nấp ban nãy, làm sao Huyền lão không nóng cho được? Mọi chuyện thực tế cũng gần giống như thế, lúc Hoắc Vũ Hạo đột nhiên phóng thích ra hơi thở của Băng Đế thì Huyền lão đã biết nguy rồi, nếu không gặp phải kẻ địch không thể đấu lại thì làm sao Hoắc Vũ Hạo lại dùng đến hơi thở khủng bố kia mà đi dọa nạt đối phương? Trong tình huống như thế còn lại lập tức biến mất, đây là có ý gì? Đây chính là bảo hi vọng tương lai của học viện Sử Lai Khắc hoàn toàn tan biến trong tay con Hồn Thú ấy. Sau lần học viện chính thức suýt bị diệt toàn đội, thần kinh của Huyền lão lại càng nhạy cảm hơn, cộng với tầm quan trọng của Hoắc Vũ Hạo với học viện Sử Lai Khắc làm lão không còn phán đoán được chính xác nữa. Mà khi lão bắt đầu tìm tòi thì Hồn Thú đầu tiên lão phát hiện chính là con Tam Nhân Kim Nghê kia. Lại nói tiếp, tại sao lần trước Huyền lão phát hiện được dao động Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo mà lần này lại không? Đây cũng chính vì Hoắc Vũ Hạo đã không vận chuyển Hồn Lực nữa, đây là nguyên nhân quan trọng nhất dẫn đến sự hiểu lầm này. Tam nhân Kim Nghê đang dốc sức đuổi theo Độc Nhân Cự Nhân, Huyền lão vừa trông thấy nó, trong cơn giận dữ đã thả tay tấn công. Đây chính là nguyên nhân tiếng hét chói tai rung động đất trời vang lên ban nãy.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 145: Đế Hoàng Thụy Thú – Tam Nhân Kim Nghê (Trung)

Huyền lão chính là Siêu Cấp Đấu La cấp 98, khoảng cách đến bậc Cực Hạn Đấu La chỉ là trong gang tấc. Bản thân lão còn là cường giả có thực lực đứng thứ hai trong học viện Sử Lai Khắc, khi lão bùng nổ toàn lực thì sẽ khủng bố đến mức nào? Con Song Tử Độc Nhân Cự Nhân nháy mắt liền

biến thành bột mịn, Tam Nhân Kim Nghê bị đánh lui về sau, dư chấn của đòn tấn công đã làm nó bị thương nặng. Đừng nói nó không phải là Hồn Thú mười vạn năm thật sự, cho dù là phải thì trước mặt Huyền lão cũng không thể có kết quả khác hơn. Nháy mắt sau khi tiếng hét chói tai kia vang lên, một bóng dáng màu đỏ sậm bỗng từ đâu bay đến chặn lấy đòn công kích sắp lấy đi sinh mệnh của Tam Nhân Kim Nghê. Trong dãy tiếng nổ vang vô cùng dữ dội, rốt cuộc Huyền lão cũng hạ xuống từ trên không trung, bên cạnh lão là Vương Đông và Tiêu Tiêu, bóng dáng màu đỏ kia sau khi va chạm cũng bị sức mạnh của Huyền lão bắn ngược ra chừng trăm mét, tuy nhiên bóng dáng đó vẫn luôn chắn trước người con Tam Nhân Kim Nghê, quát lên mấy tiếng kêu to đầy phẫn nộ. Khi tình hình thoáng ổn định một chút mới có thể nhìn thấy rõ hình dạng của Hồn Thú kia, nó cao hơn năm thước, cực kỳ cường tráng, có chút giống sư tử nhưng nó có đến ba cái đầu, mỗi đầu đều có một cái miệng thật to, rộng hơn một xích nhe nhe mấy chiếc răng nanh sáng bóng (xích = 1/3m). Ba cái đầu kia lúc này đều đồng thời gầm lên giận dữ, các Hồn Thú trong phạm vi mười dặm toàn bộ đều nằm rạp xuống đất không dám động đậy. Tiếng hét lớn ở bên này cũng ảnh hưởng đến mấy người Mạc Phi Vân ở bên kia, ban nãy việc Hoắc Vũ Hạo đột ngột rời đi làm bọn họ vô cùng bất mãn nhưng lát sau bỗng nhiên lóe lên một luồng sáng màu vàng rực, bọn họ thậm chí còn chưa kịp nhìn thấy rõ đây là gì thì Vương Đông và Tiêu Tiêu cũng biến mất không thấy đâu nữa. Cũng ngay lúc này, Hoắc Vũ Hạo ở bên kia phóng xuất ra hơi thở của Băng Đế, cộng với hàng loạt tiếng nổ mạnh, tiếng gào thét đầy giận dữ, khiến những hồn sư có tu vi thấp như bọn họ tái cả mặt. Trong lòng bọn họ đều thầm tự hỏi phải chăng bọn họ đang ở khu vực trung tâm chứ chẳng phải là khu vực hỗn hợp nữa. Mạc Phi Vân dẫn cả nhóm quay đầu bỏ chạy, không còn nghĩ đến việc tìm hồn thú gì nữa. - Xích Vương? Sau khi thấy rõ đầu thú đang gào to giận dữ, sắc mặt của Huyền lão cũng trầm xuống, không tiếp tục công kích. - Người là người của học viện Sử Lai Khắc? Con sư tử ba đầu ấy không ngờ có thể nói tiếng người, có điều giọng nói của nó đã đầy vẻ phẫn nộ rồi. Huyền lão gầm gừ nói; - Xích Vương, ta nể tình bạn hiệp thương của học viện chúng ta và đám Hung Thú các người, ta sẽ không

làm khó người. Người tránh ra một bên, giao con sư tử màu vàng kia ra đây. Lúc này, cơn tức giận trong lòng lão đã dâng đến cực điểm, nếu Hoắc Vũ Hạo chết, khi trở về lão biết ăn nói với Mục lão như thế nào đây? Còn Vương Đông và Tiêu Tiêu đang đứng sau Huyền lão, mặt mũi đều đã tái mét, nhất là Vương Đông, giờ phút này hẳn có cảm giác mọi thứ trước mắt mình đều biến thành màu đen, trong lòng có cái gì đó vừa vỡ nát, đau đến nỗi nước mắt không ngừng tuôn rơi. Chỉ mới có một lát vậy mà, Vũ Hạo... Vũ Hạo hẳn... Xích Vương giận dữ hét: - Ngụ ngốc. Người có biết nó là ai không? Người dám động đến nó thì sẽ là kẻ thù của tất cả hồn thú ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Huyền lão lạnh lùng nhìn Xích Vương nói: - Ta mặc kệ nó là ai, ta chỉ biết người nó giết, thậm chí có thể là đã ăn thịt, là đệ tử quan trọng của học viện Sử Lai Khắc chúng ta. Người hẳn là hiểu rõ tình hình chứ hả? Tuy người chỉ đứng thứ tám trong Thập Đại Hung Thú nhưng rõ ràng không phải là đối thủ của ta. Nếu người muốn chôn cùng với nó ta cũng không ý kiến. Dù sao lần này trở về ta cũng không có cách nào ăn nói với học viện, giết thêm người cho đủ vốn cũng chả ảnh hưởng gì. Dứt lời, Huyền lão liền nhấc chân từng bước từng bước, tiến về trước. Luồng khí thế khủng bố nháy mắt như một ngọn núi cao đè xuống người Xích Vương. - Chờ chút. Xích Vương có chút tức giận. Tuy tu vi của nó đã sắp đột phá bậc 30 vạn năm nhưng trong Thập Đại Hung Thú chỉ mới đứng thứ tám, quả thật không phải đối thủ của con người trước mặt. Mà lúc này hẳn muốn phát tín hiệu cầu cứu cũng không kịp nữa. Cường giả mạnh nhất trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm hay các Hung Thú khác muốn đến đây phải tốn một ít thời gian, mà con người trước mặt này rõ ràng sẽ không cho nó nhiều thời gian như vậy. - Chờ cái gì? Huyền lão lạnh lùng nói. Xích Vương nói: - Con người, người chớ nên ra tay. Phía sau ta chính là Đế Hoàng Thụy Thú của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, cũng chính là con Thụy Thú duy nhất trên đại lục hiện nay. Nếu nó chết, tất cả hồn thú trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này sẽ phát điên. Huyền lão khẽ chấn động, lão từng nghe đến cái tên Thụy Thú này nhưng theo những gì lão biết, nó vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi. - Ta mặc kệ các người có nổi điên hay không nổi điên, ta chỉ biết hiện giờ ta muốn nổi điên rồi đây. Huyền lão hoàn toàn không có ý định lùi

bước, việc Hoắc Vũ Hạo chết đã làm lòng lão rồi tung rồi mù rồi. - Người nghe ta nói xong đã. Xích Vương vội vàng nói. - Đế Hoàng Thụy Thú tên là Tam Nhân Kim Nghê, bình thường trừ khi con người các người chủ động tấn công nó, nếu không nó sẽ không chủ động tấn công con người. Thức ăn của nó là bộ óc của Hồn Thú thuộc tính ánh sáng. Để ta hỏi xem nó có giết người của người không đã. Đối mặt với nguy cơ ảnh hưởng đến tính mạng, nhất là tính mạng của Tam Nhân Kim Nghê, Xích Vương dù là một Hung Thú cũng không thể không nhún nhường trước mặt Huyền lão. Huyền lão vừa nghe thấy thế rốt cuộc cũng bình tĩnh một chút. Đúng vậy. Hoắc Vũ Hạo đã thật sự chết rồi sao? Đúng lúc này, một cỗ hơi thở khủng bố đột nhiên xuất hiện từ phía xa, hơi thở này vô cùng hung hãn và bá đạo, rõ ràng là hơi thở của một Hung Thú. Sau khi luồng hơi thở này xuất hiện, bất kể là Huyền lão hay Xích Vương đều thoáng ngẩn người. Xích Vương thầm thắc mắc hơi thở này rõ ràng là từ một Hung Thú nhưng cái lạnh này sao lại xa lạ với nó như thế? Vừa rồi dường như còn từng xuất hiện một lần nữa, nhưng nó chưa kịp đi tìm thì đã lặng lẽ biến mất. Còn Huyền lão thì thoáng ngẩn người sau đó liền vui mừng như điên, hơi thở này rõ ràng là hơi thở Hồn Thú vạn năm do Hoắc Vũ Hạo mô phỏng ra. Nó chưa có chết! Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên chưa chết, sở dĩ phản ứng của hắn lại chậm đi một nhịp vì hơi thở khủng bố của hai cường giả trước mặt đã làm hắn không kịp suy nghĩ, may nhờ Băng Đế nhắc nhở, hắn mới kịp thời mô phỏng khí tức phóng xuất ra bên ngoài, thông báo cho mọi người bản thân mình vẫn còn sống. Huyền lão đã theo kịp mọi chuyện làm sao Xích Vương lại không? Nhưng nó lại nghĩ tình hình hiện nay có thêm một Hung Thú đến là chuyện tốt với nó và Tam Nhân Kim Nghê. Hồn Thú có tu vi hơn mười vạn năm sẽ bắt đầu phát triển trí tuệ, thậm chí có khi còn có thể đấu khẩu với nhau giống như con người bình thường, nên các cuộc tranh đấu cũng vì thế mà hiếm khi phát sinh hơn rất nhiều. Huống chi trong giới Hồn Thú, bất kể người là ai, đều có trách nhiệm bảo hộ Thụy Thú, nó tin chắc người sắp đến sẽ theo phe của nó. Có thêm một Hung Thú đến trợ giúp thì nó cũng không sợ Huyền lão nữa. Dù đấu không thắng nhưng bảo vệ Tam Nhân Kim Nghê là chuyện trong tầm tay. Một tiếng gào rít khủng bố từ ba cái đầu của Xích

Vương đồng thời vang lên, từ cơ thể nó bắt đầu lóe ra ánh sáng màu đỏ sậm. Ba cái đầu của nó dường như đang càng lúc càng phình to ra, kể đến nó lại rống to thêm một tiếng rồi nhào về phía Huyền lão với dáng vẻ thà chết không lùi, mà tiếng rống của nó theo ngôn ngữ của Hồn Thú là: Thụy Thú ở đây, nhanh đến bảo hộ. Xét trong tình huống đủ khả năng để đấu với kẻ địch thì thân là một trong Thập Đại Hung Thú, lại còn là đế vương trong Hồn Thú loại Khuyển, làm sao nó có thể cam chịu thỏa hiệp với con người? Huyền lão vừa biết Hoắc Vũ Hạo chưa chết liền bắt đầu tính toán. Kể đến, lão cũng ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng đầy giận dữ, bản thể Thao Thiết Thần Ngưu tức thì liền xuất hiện. Hai cường giả cứ thế va chạm với nhau. Có điều, tình huống làm Xích Vương vô cùng bức tức nháy mắt sau đã xuất hiện, hơi thở con Hung Thú còn muốn khùng bố hơn nó vừa xuất hiện đã biến mất, không chút động tĩnh. Lúc này nó muốn đổi ý đã không còn kịp nữa, mà dù có muốn, Huyền lão cũng không cho nó cơ hội làm chuyện đấy. Kết quả dĩ nhiên là với thực lực cường đại của Huyền lão, dù Xích Vương là một Hung Thú mạnh mẽ nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ mình rồi rút lui. Có điều, trừ một kích toàn lực trong cơn tức giận ban đầu, lúc này Huyền lão và nó đều đã giảm uy lực xuống vài phần. Với thực lực của hai người bọn họ, nếu cứ liên tục chiến đấu toàn lực thì chắc chắn sẽ là một tai nạn vô cùng khùng bố với Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, mà đây là Xích Vương không muốn thấy và Huyền lão cũng thế. Một luồng ánh sáng màu vàng đậm thậm chí đã có chút hóa sền sệt như chất lỏng nháy mắt hóa thành một cái lồng khóa chặt lấy Xích Vương. Từng tiếng gào thét không ngừng vang lên từ ba đầu của Xích Vương, từng luồng sáng màu đỏ sậm ẩn đầy đường vân màu đen không ngừng xuất hiện, như muốn phá tan chiếc lồng giam kia vậy. Mà cũng ngay lúc này, Huyền lão trong hình dạng Thao Thiết Đấu Ngưu lách người bay đến trước mặt con Tam Nhân Kim Nghê đang nằm dưới mặt đất, hai cái sừng của lão bắn ra một luồng sáng màu vàng, bao phủ lấy con Tam Nhân Kim Nghê. “Ầm ầm ầm.” Xích Vương đang bị nhốt bên trong không tiếc hao phí nguyên lực căn nguyên, rốt cuộc đã phá nát được chiếc lồng giam, nhưng kể tiếp, nó không dám lỗ mãng tấn công nữa. Con Tam Nhân Kim Nghê đang hoàn toàn bị bao phủ

bên trong luồng sáng màu vàng, Xích Vương thấy thể liền hiểu rõ, nếu Huyền lão muốn thì chỉ cần thêm một chút lực là lấy được tính mạng của Tam Nhân Kim Nghê. Sáu con mắt trên ba cái đầu của nó như muốn trợn rớt ra ngoài, Xích Vương giận dữ gầm lên: - Người dám! Nếu người giết Thụy Thú thì tất cả những Hồn Thú tại đây sẽ khiến cho thế giới loài người các người phải trả giá đắt. Huyền lão lại một lần nữa trở về hình dạng con người, bình thản nói: - Ta có bảo muốn giết nó sao? Xích Vương vừa nghe thấy Huyền lão không muốn giết Tam Nhân Kim Nghê liền bình tĩnh lại một chút, nhưng với trí thông minh của nó, nó liền hỏi ngay: - Người muốn gì? Huyền lão lạnh nhạt nói: - Chẳng có gì! Người tìm cho ta một con Hồn Thú phẩm chất tốt một chút, tu vi chừng một vạn năm nghìn năm, hệ Tinh Thần, đem đến đây đổi là được. Xích Vương ngăn người, điều kiện gì đây? So với Thụy Thú, Hồn Thú hệ Tinh Thần tu vi một vạn năm nghìn năm đúng là đom đom so với ánh trăng. Nó thậm chí còn nghi ngờ không biết có phải mình nghe nhầm hay không, nếu Huyền lão bảo tìm cho lão một con Hồn Thú tu vi mười vạn năm thì nó sẽ không thấy bất ngờ như thế nào. Huyền lão lạnh lùng nói tiếp: - Thế nào? Nghe không hiểu sao? Ta cho người hai canh giờ. Quá hạn tự chịu trách nhiệm. Ta thấy tu vi của con Tam Nhân Kim Nghê này cũng tương đương khoảng ấy, ta không để ý chuyện nó trở thành Hồn Hoàn của đệ tử ta đâu. Xích Vương vội hét lên: - Không được. Tam Nhân Kim Nghê là Thụy Thú, năng lượng của nó căn bản con người các người không thể hấp thụ được, dù có làm được cũng chẳng có ưu đãi gì. Được, ta đồng ý điều kiện của người, nhưng người làm sao có thể cam đoan Thụy Thú chắc chắn sẽ an toàn? Làm sao ta tin tưởng người được? — PS: nhớ hồi lần bảo Băng Đế xếp thứ tám mà, sao h lòì ra con này cũng thứ 8, không lẽ em BĐ chết nên con này lên hạng?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 145: Đế Hoàng Thụy Thú – Tam Nhân Kim Nghê (Hạ)

Huyền lão đặt mông ngồi lên trên con Tam Nhân Kim Nghê, vầng sáng đang bao vây lấy nó lại càng thêm đậm đặc. - Xích Vương, người nên biết, người không có quyền lựa chọn, cũng không có tư cách đặt điều kiện với ta. Ta ở phía Bắc khu vực ngoài Tinh Đấu Đại Sâm Lâm chờ người. Nhớ, người chỉ có hai canh giờ. Ta nhắc người nhớ một việc, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm năm tiếp giáp với thành Sử Lai Khắc. Nếu không phải trường hợp bất khả kháng, bên ta và bên các người ai cũng không muốn bùng nổ chiến tranh, tuy rằng bên ta cũng chẳng sợ phải chiến đấu. Ba đôi mắt trên ba cái đầu của Xích Vương nhấp nháy mấy lần, khi nó nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Huyền lão, khoe môi khẽ giật giật. - Được, ta sẽ tin người một lần. Nó nói xong câu ấy cũng không tiếp tục kéo dài thời gian nữa, thoáng cái hóa thành một luồng sáng màu đỏ sậm, biến mất. Huyền lão vẫn tiếp tục ngồi trên người Tam Nhân Kim Nghê, còn Vương Đông và Tiêu Tiêu đã sớm bình tĩnh lại rồi, cả hai rất muốn đi tìm theo hướng Hoắc Vũ Hạo vừa thả ra hơi thở của Băng Đế ban nãy nhưng bị Huyền lão ngăn cản. Huyền lão nhìn cả hai rồi lắc đầu, ánh mắt khẽ chuyển động, lát sau mới gạt đầu đồng ý. Lúc này, không cần Vương Đông và Tiêu Tiêu đi tìm, Hoắc Vũ Hạo đã lăm lăm lết bước về phía bọn họ. Khi luồng áp lực giăng co mạnh mẽ của Huyền lão và Xích Vương biến mất dĩ nhiên hẳn đã có thể thoát mái cử động lại rồi. Kế đó phía bên này không có tiếng động gì nữa nên dĩ nhiên hẳn sẽ muốn len lén qua xem, mà Thiên Mộng Băng Tầm cũng đã xác nhận với hẳn rằng con Hung Thú kia đã đi mất rồi. - Huyền lão. Hoắc Vũ Hạo vừa thấy Huyền lão đang ngồi trên lưng con Tam Nhân Kim Nghê, lòng vui mừng khôn xiết, thậm chí còn sử dụng cả Hồn Đạo Thôi Tiến Khí chạy sang bên này. Huyền lão tức giận nói: - Đừng có kêu ta, thẳng nhóc chết tiệt này suýt chút nữa hù ta chết khiếp. Ban nãy làm sao thế? Tự dưng thả ra hơi thở Hồn Thú mười vạn năm rồi mất tích là thế nào? Hoắc Vũ Hạo gượng cười thuật lại chuyện mình gặp phải con Song Tử Độc Nhân Cự Nhân nên phải thả ra hơi thở Hồn Thú mười vạn năm để bảo mệnh, kế đó phải ẩn thân để tránh con Tam Nhân Kim Nghê này. Huyền lão nghe hẳn giải thích xong, vẻ mặt có chút kỳ quái, lão liếc nhìn con Tam Nhân Kim Nghê đang bị mình ngồi lên, vỗ đầu nó nói: - Oan ức cho người rồi. Con Tam Nhân Kim

Nghê này dường như đã khôi phục được một chút, nó lạnh lùng nhìn Huyền lão rồi lên tiếng nói bằng giọng của loài người, càng bất ngờ hơn giọng nói ấy lại là giọng nữ hết sức động lòng người: - Con người chết tiệt, dám làm ta bị thương. Ta muốn các người sống không lành chết không yên, mãi mãi xui xẻo. Huyền lão cười to, vỗ đầu nó, kể đến còn dùng thêm tí sức khiến mặt nó dính đầy bùn đất. - Dọa ta? Dù đây là lần đầu tiên ta gặp loại Thụy Thú như người nhưng những thông tin về người ta lại biết không ít. Bản thân người ngoài việc có huyết mạch kỳ lạ từ thời thượng cổ, đồng thời có thể thông qua nó mà gây ảnh hưởng đến nguồn linh khí trong thiên địa thì chẳng còn tích sự gì hết. Mang đến may mắn, vớ vẩn, người nghĩ mình có thể làm chúng ta gặp vận xui? Người có tin lão phu tấn người một trận dờ sống dờ chết ngay bây giờ không? Đám Hung Thú kia xem người là bảo vật thì cũng chỉ là một món đồ quý mà thôi, nếu lão phu giết người, bọn chúng cùng lắm sẽ tức giận mà phát động thú triều tấn công loài người. Người muốn có cuộc sống tốt thì tốt nhất nên bỏ cái suy nghĩ ảo tưởng rằng mình vĩ đại đi, đám Hung Thú kia đối xử tốt với người vì người có thể giúp bọn chúng tăng tốc độ tu luyện, thế nên mới bảo người là một món đồ tốt chứ chẳng phải Hoàng Đế gì cả. Đế Hoàng Thụy Thú chẳng qua cũng chỉ là cái tên gọi, dù là người hay Hồn Thú đều phải tự hiểu lấy đạo lý này mới mong có được cuộc sống tốt. - Người... người nói nhảm. Giọng nói của Tam Nhân Kim Nghê rõ ràng đã cao hơn trước một chút. Huyền lão cười khê, lạnh lùng nói: - Ta nói nhảm? Đây là ta đã rất khách sáo rồi. Nếu người không có giá trị lợi dụng, hoặc ăn thịt người sẽ có thể trường sinh bất tử thì người nghĩ những con thú hung hãn kia sẽ bỏ qua cho người? Vũ Hạo, lại đây. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo vội vàng bước đến. Huyền lão nói: - Đặt trán của con vào chỗ con mắt thứ ba của Tam Nhân Kim Nghê. Yên tâm, ta sẽ khóa chặt không cho nó phản kháng. - Không được! Người dám! Tam Nhân Kim Nghê giận dữ gầm lên, nó liều mạng giãy giụa nhưng ban này vốn đã bị thương nặng, nay vì cử động mạnh mà khước miệng đã chảy ra một hàng máu tươi. Hoắc Vũ Hạo lạng người, nói: - Huyền lão, cái này... Huyền lão cười to nói: - Trong học viện chúng ta có một quyển điển cổ truyền lại từ thời thượng cổ, trong đó viết rằng: Nơi nào có Thụy Thú Nơi đó được che

chở Chúc phúc tối cao Ai có thể đón nhận May mắn phù hộ Tương lai rộng mở. - Nói cách khác, bản thân Thụy Thú có thể phù hộ cho Hồn Thú, giúp bọn chúng tăng tốc độ tu luyện. Tuy nhiên, Thụy Thú khác nhau thì thuộc tính cũng không giống nhau, như con Tam Nhân Kim Nghê này, bản thân nó không chỉ có một thuộc tính. Ban nãy ta cảm nhận được trong cơ thể nó có đồng thời hai thuộc tính Hỏa và Ánh Sáng, tuy cả hai thuộc tính đó có thể xem đã gần đến bậc Cực Hạn nhưng lại không phải là thuộc tính thật sự của nó, thuộc tính của nó chính xác là Tinh Thần, nếu không phải ban nãy vì bị Tinh Thần Lực của nó quấy nhiễu, một kích của ta đã lấy mạng nó rồi.

- Thế nên bây giờ, người sẽ dùng thuộc tính của nó tinh luyện lại thuộc tính của con, để bản thân con cũng mang theo một chút khí may mắn của nó, cái này sẽ mang đến rất nhiều chỗ tốt cho con đường tu luyện tương lai của con. Có điều, tám chữ “May mắn phù hộ. Tương lai rộng mở.” Ta vẫn chưa hiểu rõ, người tự đi thử xem. Nhanh lên. Chớ lộn xộn. Câu cuối cùng dĩ nhiên là lão nói với con Tam Nhân Kim Nghê kia. Con Thụy Thú này vốn định lên tiếng nói nữa nhưng vì bị Huyền lão ấn chặt đầu dưới lớp bùn đất nên không thể nói thành lời. Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên là vô cùng tin tưởng những gì Huyền lão nói, mặc dù hắn thấy ba mắt của con Tam Nhân Kim Nghê kia phảng phất như muốn phun ra lửa nhưng hắn vẫn từ từ dán sát trán vào con mắt thứ ba của nó. Mọi cử động của Tam Nhân Kim Nghê đều bị Huyền lão khóa chặt, Huyền lão vốn không biết nếu con Tam Nhân Kim Nghê này còn chút sức lực nó sẽ tự sát ngay lập tức. Huyền lão càng không biết cái thuộc tính này đối với Thụy Thú có ý nghĩa to lớn như thế nào.

Điều này ngay cả những Hồn Thú đã sống rất lâu như Thiên Mộng Băng Tầm và Băng Bích Đế Hoàng Hạo cũng không biết được. Bởi vì đây là bí mật lớn nhất của Thụy Thú. Trong giới Hồn Thú, từ trước đến nay chưa có Hồn Thú nào có can đảm làm những chuyện tương tự thế này, vì bên cạnh Tam Nhân Kim Nghê lúc nào cũng có Hung Thú đi theo bảo hộ. Căn bản không có Hồn Thú nào dám bén mảng đến gần, mà tính khí của Tam Nhân Kim Nghê cũng không phải hiền lành gì, ai dám tiếp cận nó chắc chắn sẽ bị nó tấn công điên cuồng. Khi trán của Hoắc Vũ Hạo chạm vào con mắt thứ ba của nó, cả người hắn và Tam Nhân Kim Nghê đều run rẩy kịch liệt. Sinh

Linh Nhân trên trán hấn nháy mắt vì tiếp xúc với con mắt thứ ba của Tam Nhân Kim Nghê, bị luồng năng lượng kỳ dị của Thụy Thú kích thích mà lạng lẽ mở ra. Nhưng vì lúc này, trán hấn đang kề sát Thụy Thú nên ngay cả Huyền lão, Vương Đông và Tiêu Tiêu đứng ngay bên cạnh cũng không thể trông thấy được cảnh tượng này. Nháy mắt sau khi chấn động, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên cảm thấy đầu óc mình trở nên trống rỗng, thậm chí Tinh Thần Hải cũng giống như đã bốc hơi biến mất. Ba vị cường giả trong Tinh Thần Hải của hấn là Thiên Mộng, Băng Đế và Y Lai Khắc Tư đều đồng thời chọn cách tự bảo vệ mình, ẩn vào một góc. Từng vòng ánh sáng kỳ lạ vụn vụn bao phủ lấy Hoắc Vũ Hạo và Tam Nhân Kim Nghê, ngay lúc này, cơ thể cả hai thoáng trở nên trong suốt, ánh sáng lập lòe như ẩn như hiện. Mỗi một lần ánh sáng thay đổi, cả người Hoắc Vũ Hạo và Tam Nhân Kim Nghê đều thoáng run rẩy. Sinh Mệnh Lực từ Sinh Linh Kim đang ẩn trong Sinh Linh Nhân điên cuồng rót vào cơ thể Tam Nhân Kim Nghê. Những vết thương trên cơ thể Tam Nhân Kim Nghê bắt đầu lành lại với tốc độ kinh người. Lấy bản thân Hoắc Vũ Hạo và nó làm trung tâm, bầu không khí cả Tinh Đấu Đại Sâm Lâm như muốn đông đặc lại. Từng luồng Sinh Mệnh Lực điên cuồng không ngừng chui vào cơ thể hai người bọn họ. Mức độ méo mó của vòng sáng kia càng lúc càng nhiều, bỗng nhiên từ sâu thẳm trong vòng sáng ấy xuất hiện một cỗ năng lượng kỳ lạ đẩy bật Huyền lão ra ngoài. Huyền lão thấy mọi chuyện càng lúc càng thần kỳ và quái lạ, trong lòng cũng có chút nôn nóng không yên, lão thì thào: - Không phải lớn chuyện vậy chứ. Ban nãy con Tam Nhân Kim Nghê đó liều mạng giãy giụa chẳng lẽ vì làm như thế này sẽ nguy hiểm đến tính mạng của nó sao? Như thế thì phiền phức rồi. Đám Hồn Thú ở đây kiểu gì cũng sẽ liều mạng với Sử Lai Khắc mất thôi. Sách cổ đúng là hại chết người. Vương Đông khẽ nhíu mày, ánh sáng màu vàng kim trong mắt hấn thỉnh thoảng lại lóe lên, không biết tại sao khi nhìn thấy luồng ánh sáng vụn vụn không ngừng này, hấn lại có cảm giác dường như có một thứ gì của mình bị người ta lấy đi vậy. Nhưng cảm giác này rất nhỏ, không đủ để hấn cảm nhận chính xác nó là gì. Ý thức của Hoắc Vũ Hạo dần dần khôi phục, Tinh Thần Hải lại xuất hiện, hấn kinh ngạc phát hiện bên trong thế giới tinh thần của mình bỗng

nhưng tăng lên gấp đôi, ẩn bên trong đó là một hơi thở rất kỳ quái, Sinh Linh Nhân của hắn cũng đã có sự thay đổi. Sinh Linh Nhân của hắn vốn tràn ngập khí tức sinh mệnh và lấp lánh ánh sáng màu xanh biếc, đây cũng vì đây là nơi Y Lai Khắc Tư tạm trú, đồng thời tạo thành một Tinh Thần Hải thứ hai để lưu trữ Tinh Thần Lực để hắn có thể sử dụng bất cứ lúc nào. Nhưng giờ lại không giống như trước, Hoắc Vũ Hạo rõ ràng cảm nhận được, bản thân hắn dường như đã hoàn toàn không chế được Sinh Linh Nhân, mà Sinh Linh Nhân lại phát ra ánh sáng màu vàng rực. Sinh Linh Thủ Vọng cũng đã bị nó gạt bỏ rơi ra ngoài. Tuy nhiên khí tức sinh mệnh vẫn còn bám đầy trên Sinh Linh Thủ Vọng, không hoàn toàn bị tước đoạt hết. Y Lai Khắc Tư lại một lần nữa chuyển nhà về Tinh Thần Hải của hắn. Nói cách khác, Sinh Linh Nhân hiện giờ đã hoàn toàn là con mắt thứ ba của hắn rồi, hắn có thể sử dụng nó như một bộ phận thật sự của mình. Hơn nữa hắn còn cảm nhận được, trong con mắt thứ ba ấy có một luồng năng lượng rất kỳ lạ. Luồng năng lượng này hắn không thể diễn tả chính xác được nhưng hình như, nó hoàn toàn áp đảo những luồng năng lượng vốn có của hắn. Trước mặt nó, ngay cả hai Hồn Thú cao cấp như Băng Đế và Thiên Mộng cũng không dám có thái độ chống đối.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 146: Vận Mệnh Nhân (Thượng)

Vù vù... Một tầng ánh sáng màu vàng ánh kim chợt sáng lên từ nơi tiếp xúc giữa Hoắc Vũ Hạo và Tam Nhân Kim Nghê, kể đến, cả người Hoắc Vũ Hạo bị bắn ngược về sau. Huyền lão đứng bên ngoài trông thấy liền bay lên đỡ lấy hắn. Con Tam Nhân Kim Nghê có chút mơ mơ màng màng, cả người lắc lư bước lui về sau mấy bước. Con mắt thứ ba của nó vốn màu vàng giờ đã hóa đen, tuy nháy mắt liền trở về lại màu vàng nhưng vẫn bị Huyền lão, Hoắc Vũ Hạo và Tiêu Tiêu đứng bên cạnh trông thấy rõ ràng. Tam Nhân

Kim Nghê lúc này có chút suy yếu, nó cũng không tiếp tục giãy giụa nữa, có điều lại đưa mắt ngẩn ngơ nhìn người vừa được Huyền lão đặt xuống đất. Hoắc Vũ Hạo dường như cũng cảm nhận được cái gì đó, hắn đưa mắt nhìn Tam Nhân Kim Nghê, một người một thú nhìn thẳng vào nhau, cả hai đều cảm nhận được tinh thần mình khê rung động, nhất là con mắt thứ ba kia còn có chút tê dại, xuất hiện một loại cảm giác vô cùng kỳ dị. Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được tinh thần của mình ngay lúc này dường như đang đi xuyên qua hàng loạt tháng ngày từ thuở xa xưa, trong đầu hắn chợt xuất hiện cảnh một cánh rừng âm u bạt ngàn. Đột nhiên, cảnh vật xung quanh đều hóa thành màu vàng, ánh sáng lấp lánh đó thậm chí còn ánh lên cả những cây cối xung quanh khiến nó lóng lánh một màu vàng tương tự. Cả cánh rừng nháy mắt tăng trưởng với tốc độ kinh người, trên mặt đất thoáng cái xuất hiện một quả trứng lấy màu vàng kim làm nền, phía trên lấp lánh những ánh sáng rực rỡ khác nhau. Một tiếng vỡ vụn vang lên, bề mặt vỏ trứng bắt đầu xuất hiện từng vết nứt nhỏ, kể đó, những vết nứt bé tí kia bắt đầu lan rộng, “Cộp” một tiếng, một cái móng vuốt be bé chìa ra từ bên trong quả trứng thông qua khe hở của vết nứt, kể đó, một cái đầu nhỏ từ từ chui ra. Đây là một sinh vật có bộ lông màu vàng hơi ẩm ướt, xét theo bề ngoài thì nó rất giống một con chó con, nó cố gắng chui ra khỏi vỏ trứng, sau đó nhặt những mảnh vỡ của quả trứng cho vào mồm ăn sạch sẽ. Từng tiếng răng rắc răng rắc không ngừng vang lên, trên người chú chó nhỏ kia dường như cũng bắt đầu lấp lánh ánh sáng màu vàng kim. Đột nhiên, một tia sáng màu vàng rực rỡ từ trên trời giáng xuống, phảng phất như nối liền giữa trời và đất, trực tiếp bao phủ lấy “chú chó nhỏ” vừa mới cắn nát vỏ trứng ban nãy. Những chất nhờn nhớp trên người chú chó nhỏ dần dần biến mất, lát sau, cơ thể nó từ một xích tăng lên một thước, bộ lông màu vàng lấp lánh nay có chút trong suốt như thủy tinh, ánh sáng màu vàng kim đang vây quanh cơ thể nó hóa thành từng vòng sáng liên tục dập dờn hướng ra bên ngoài. Chú chó nhỏ bỗng ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng lanh lảnh, trên trán nó xuất hiện một vết nứt, kể đó chui ra một con mắt mang theo cảm giác có thể nhìn thấu thiên địa. Khi hình ảnh này xuất hiện trong đầu Hoắc Vũ Hạo xong thì hàng loạt các hình ảnh kế tiếp bỗng nhiên tăng

tốc chui vào đầu hắc, chỉ trong tích tắc thôi mà hắc đã có cảm giác giống như mình đã có một cuộc sống dài cả vạn năm. Lượng ký ức quá lớn này làm đầu óc hắc thoáng trở nên hỗn loạn, mà đa số những chuyện kia đều xảy ra trong cánh rừng rậm, nên làm sao hắc có thể sắp xếp được mọi chuyện lại rõ ràng cụ thể trong một thời gian ngắn được. Huyền lão thấy con Tam Nhân Kim Nghê kia không còn gì đáng lo nữa mới thở phào nhẹ nhõm, một vòng sáng màu vàng cuộn cuộn nổi lên phủ lấy ba người Hoắc Vũ Hạo, kế đó là một vòng sáng khác phủ xuống nhốt lấy con Tam Nhân Kim Nghê. Hai vòng sáng đồng thời nhấp nháy, Huyền lão dưới thực lực Siêu Cấp Đấu La cấp 98, nhẹ nhàng mang cả người lẫn thú một mạch bay ra khỏi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm theo hướng Bắc. E rằng chỉ có cường giả thực lực cỡ Huyền lão mới dám bay trên không trong khu vực Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đầy rẫy hồn thú này. Với lão, bay một quãng đường chừng mười mấy km thế này chẳng đáng là gì. Sở dĩ lão chọn phía Bắc Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cũng vì đây là hướng gần với thành Sử Lai Khắc nhất, chẳng may Hung Thú trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm có làm bậy, lão cũng sẽ kịp thời mang cả nhóm rút lui. - Vũ Hạo, người không sao chứ? Vương Đông bước đến cạnh Hoắc Vũ Hạo, nhỏ giọng hỏi thăm. Huyền lão cũng chăm chú quan sát tình hình của hắc. Dù lão đã đọc được phương pháp tiếp dẫn thuộc tính của Thụy Thú để cải thiện thể chất nhưng hiệu quả cụ thể ra sao thì không thấy nói rõ ràng cụ thể. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu, trong đầu hắc bỗng nhiên xuất hiện quá nhiều ký ức, thật lòng hắc có chút không tiếp thu nổi. - Ta không sao, Tinh Thần Lực tăng lên rất nhiều, trong đầu còn có thêm một phần ký ức của nó nữa. - Hả? Có cả trí nhớ sao? Vương Đông kinh ngạc hỏi. Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Nó dù sao cũng là Hồn Thú sống hơn vạn năm, mặc dù đa số thời gian đều là ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, nghe thì có vẻ đơn giản nhưng phần ký ức ấy cũng rất khổng lồ, ta không thể nào sắp xếp được nó trong một thời gian ngắn được. Huyền lão gật đầu nói: - Có thể giúp Tinh Thần Lực của con tăng lên là tốt rồi. Xem ra có lẽ những gì trong điển tịch ghi lại đều đúng. Nếu không có tác dụng phụ gì thì đây, trả lại cho con. Huyền lão nói xong liền đưa Sinh Linh Thủ Vọng lại cho Hoắc Vũ Hạo. Đến lúc này Hoắc Vũ Hạo mới sực nhớ chuỗi đao khắc vốn

được cất trong Sinh Linh Nhãn, nay Sinh Linh Nhãn đã hoàn toàn trở thành con mắt thứ ba của hắn rồi nên nó cũng bị tống ra ngoài. Sau khi cầm lấy thanh đao khắc, Hoắc Vũ Hạo lập tức cảm nhận được mình và chuôi đao này dường như rất thân thiết, mà Sinh Mệnh Lực ẩn chứa bên trong nó chỉ có tăng chứ không giảm. - Huyền lão, con muốn mình tưởng một chút. Hoắc Vũ Hạo quay sang nói với Huyền lão, kể đến liền khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, Huyền Thiên Công tự động vận hành, tinh thần của hắn lập tức di chuyển vào trong Tinh Thần Hải. Còn con Tam Nhãn Kim Nghê đang nằm bên kia, ánh mắt của nó vẫn ngẩn ngơ như trước và cũng không còn thử giãy giụa nữa, nó nhìn Hoắc Vũ Hạo, ánh mắt đúng là có chút cảm xúc gì đó không thể nói rõ. Tựa như sau quá trình ban nãy, hung uy hiển hách của nó đã hoàn toàn tan biến rồi. Huyền lão liếc mắt nhìn nó, nói: - Xem ra lần tiếp dẫn thuộc tính này người chẳng những không bị nguy hại gì mà vết thương cũng hoàn toàn bình phục. Yên tâm, lão phu nói lời giữ lời, chờ bọn chúng đến đây ta sẽ thả người trở về. Tam Nhãn Kim Nghê lạnh lùng liếc mắt nhìn Huyền lão nhưng không hé răng nói gì nữa, nó liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo một cái, sau đó khép cả ba con mắt, nằm rạp xuống mặt đất giống như muốn chìm vào giấc ngủ vậy. Trong đầu Hoắc Vũ Hạo chỉ có một phần trí nhớ suốt vạn năm qua của nó, nhưng trong đầu nó lại có đầy đủ trí nhớ của Hoắc Vũ Hạo. Dù trí nhớ của Hoắc Vũ Hạo chỉ vồn vện không đến mười ba năm nhưng có thể xem là đầy rẫy khó khăn, mỗi năm trôi qua đều là cuộc sống lận đận gian khổ. Nhất là quãng thời gian sau khi hắn rời khỏi phủ Công Tước, đây là một cuộc hành trình tuy ngắn nhưng cực kỳ phấn khích, cuộc sống của con người đã thật sự hấp dẫn được vị Đế Hoàng Thụy Thú này rồi. - Y lão, người không sao chứ? Hoắc Vũ Hạo vừa nhập định liền lên tiếng hỏi thăm Y Lai Khắc Tư đầu tiên. Y lão tuy không trò chuyện nhiều với hắn nhưng ảnh hưởng của lão không hề kém so với Thiên Mệnh và Băng Đế. Nhất là lần lão cứu hắn từ trong tay tên Sứ Giả Tử Thần. - Ta không sao. Cổ Vận Mệnh Lực kia thật mạnh, nhưng ta đã sớm vượt khỏi số mệnh con người bình thường, nó muốn phá hủy vận mệnh của ta cũng không dễ dàng như thế. Sau một khoảng thời gian được tắm bổ bên trong Sinh Linh Kim, tia thần thức của ta căn bản đã ổn định, hơn nữa ta còn khôi

phục được một ít trí nhớ. Những ngày kế tiếp có ngủ say trong Tinh Thần Hải của người cũng không sao. Có điều hiện nay tu vi của người còn quá yếu, đợi ngày nền móng của người đủ vững chắc, ta sẽ truyền thừa năng lực của mình cho người. Hoắc Vũ Hạo vừa nghe Y Lai Khắc Tư bảo mình không sao liền thở phào một hơi, hăn tò mò hỏi: - Y lão, Vận Mệnh Lực là gì? Sao con Tam Nhân Kim Nghê kia có thể truyền nó cho con? Y Lai Khắc Tư suy nghĩ một lát đáp: - Ta vốn không thuộc về thế giới của các người nên cái gọi là Hồn Thú trong thế giới của các người, ta chẳng biết gì hết, ta chỉ có thể suy đoán theo kiến thức của mình. Thụy Thú, có lẽ là một loại sinh vật đặc biệt sinh ra ở một thời điểm thích hợp, thậm chí có thể nói nó có thể xem là một dạng giống như ta, là người đã bước một chân vào cánh cửa cấp Thần. Có điều nó khác ta ở điểm ngày ta còn sống ta đã đến cấp bậc kia rồi, nhưng nó thì sau khi sinh ra phải bắt đầu lại từ đầu. Có nghĩa là nó có tiềm lực phát triển đến cấp độ, mà tiềm lực của nó cũng chính là cỗ Vận Mệnh Lực kia. - Cũng vì thế nó mới được nguyên lực trong trời đất quyền luyện như thế, cả người nó cũng giống như một kiện bảo vật có thể hấp thu nguyên lực khổng lồ từ thiên địa. Có nó, nguyên lực xung quanh sẽ phải thay đổi, thậm chí vận mệnh cũng bắt đầu lệch đường. Ví dụ thế này, trước khi con vào học viện Sử Lai Khắc, vận mệnh của con là một con đường gồ ghề thậm chí có thể nói là bi thảm. Nhưng sau đó, con bắt đầu đổi vận, có được một vận thể mạnh mẽ hơn. Còn con Thụy Thú này, bản thân nó đã được vận mệnh ưu đãi cực kỳ lớn, cuộc sống của nó lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, mà bản thân nó còn có được mấy loại thuộc tính cực hạn, muốn nó không bước được vào cấp bậc Bán Thần thì trừ phi nó bị chết giữa chừng. - Bản thân nó là con cưng của vận mệnh nên bình thường rất hiếm khi Thụy Thú gặp phải uy hiếp, mà uy hiếp của nó chỉ có hai dạng. Một là nó gặp phải đối thủ tương khắc trong vận mệnh của mình, còn cái thứ hai chính là mục tiêu đã định trong số phận của nó. Cũng bởi vì bản thân nó có khả năng nắm giữ vận mệnh nên trong cái khả năng đó dĩ nhiên cũng sẽ có bình cảnh hoặc chướng ngại. Cũng giống như bình cảnh trong quá trình Hồn Sư các người tu luyện vậy. Mà người, có lẽ chính là chướng ngại và cũng là mục tiêu đã định trong số phận của nó. Có điều, ta dám chắc, vận

thể hiện nay của người chưa đủ để khắc chế nó. Hoắc Vũ Hạo càng nghe càng ngu người, cái gì là mục tiêu đã định trong số phận, cái gì là chương ngại của vận mệnh, hẳn thật sự nghe không hiểu nổi. Y Lai Khắc Tư dĩ nhiên có thể cảm nhận được thắc mắc của hắn, mỉm cười nói: - Nói một cách đơn giản, đây cũng giống như tình cảm nam nữ, mỗi người đều có mục tiêu tình cảm của riêng mình, có thể là một hoặc nhiều lần gặp gỡ nhưng trong đó chỉ có một người nảy sinh tình cảm thật sự mới là mục tiêu đã định của người. Hoắc Vũ Hạo nói: - Y lão, những lời người nói phức tạp quá. Thật ra con chỉ muốn biết, rốt cuộc khi con mắt thứ ba của con và con Tam Nhân Kim Nghê kia tiếp xúc với nhau, con mắt thứ ba của con đã xảy ra chuyện gì? Hiện giờ con cảm nhận được dường như mình có thể khống chế được nó, mà nó dường như đã hoàn toàn mọc lên rồi. Hơn nữa, bên trong con mắt thứ ba của con hình như có ẩn chứa một luồng năng lượng rất đặc biệt. Nguồn năng lượng này rất lạ, con không cảm nhận được thuộc tính của nó, thậm chí còn chưa từng thấy loại năng lượng này nữa.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 146: Vận Mệnh Nhân (Trung)

Y Lai Khắc Tư mỉm cười nói: - Nếu người hỏi Đại Trùng Tử và Tiểu Hạc Tử vấn đề này, có thể bọn chúng không biết, nhưng hỏi ta thì là tìm đúng người rồi. Vận Mệnh Lực có thể đuổi ta ra khỏi Sinh Linh Nhân dĩ nhiên cũng chính là nó chiếm giữ lấy ánh mắt của người. Đồng thời, cỗ Vận Mệnh Lực đó đã cải thiện và tăng phúc cho Tinh Thần Hải của người không ít, nhờ có nó, người có thể tiết kiệm ít nhất năm năm thời gian tu luyện. Những ưu đãi đó rốt cuộc sẽ giúp được gì cho người thì từ từ người sẽ cảm nhận được. Tinh Thần Hải thứ hai của người vốn phải cần năng lượng của ta mới có thể chống đỡ được, nay nhờ lượng Tinh Thần Lực vừa tăng thêm của người hỗ trợ, người đã có thể thực sự sử dụng nó rồi. Từ giờ trở đi,

người có thể gọi con mắt thứ ba của người là Vận Mệnh Nhân, bởi vì nó mang đến cho người nguồn năng lượng mang tên Vận Mệnh kia. Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nói: - Năng lượng Vận Mệnh? Đây là gì? Y Lai Khắc Tư nói: - Tác dụng của Vận Mệnh Nhân là có thể trong một thời gian nhất định, sử dụng năng lượng Vận Mệnh để thay đổi vận mệnh của một người. Nói thế này nghe có vẻ mơ hồ nhưng thật ra rất đơn giản. Người bị Vận Mệnh Nhân nhìn trúng, vận khí sẽ thay đổi theo ý muốn của người. Có thể là cực tốt hoặc cực xấu. Có điều, muốn sử dụng Vận Mệnh Nhân phải cần một lượng lớn Tinh Thần Lực. Trong vòng ba ngày tới, nó sẽ chính thức thức tỉnh, đến lúc đó tự người cảm nhận sẽ càng rõ ràng hơn. Nghe Y Lai Khắc Tư giải thích đến đây, cuối cùng Hoắc Vũ Hạo cũng hiểu được một chút. - Cám ơn người, Y lão, có người thật là tốt quá. Bằng không con thật không biết xử lý mọi chuyện như thế nào nữa. Cái Vận Mệnh Lực này nghe có vẻ không tệ nha. Y Lai Khắc Tư trầm giọng nói: - Vũ Hạo, người đừng vui mừng quá sớm, đúng là năng lực này có thể xem là độc nhất vô nhị lại còn vô cùng mạnh mẽ. Nhưng đồng thời nó cũng đã gắn kết vận mệnh của người và con Tam Nhân Kim Nghê kia lại với nhau. Người có được trí nhớ của nó thì đồng thời nó cũng có được trí nhớ của người, điều này tương đương với việc nó đã biết rõ sự tồn tại của ba người chúng ta ở trong cơ thể người. Sau này, chắc chắn vận mệnh của người sẽ có những gút mắt, không biết nó sẽ là tốt hay xấu đây. Có điều, mặc kệ tương lai sẽ như thế nào, hiện tại cố gắng tu luyện tăng cường thực lực mới là việc làm quan trọng nhất. Vận mệnh của mình sẽ liên quan với Tam Nhân Kim Nghê sao? Hoắc Vũ Hạo không quá lo lắng về vấn đề này. Vì ban nãy hẳn cảm nhận rõ ràng khi tiếp xúc tuy có chút kỳ lạ, nhưng Tam Nhân Kim Nghê hoàn toàn không có chút căm thù gì hẳn, hẳn cũng cảm giác được hẳn và Tam Nhân Kim Nghê dường như có gắn kết với nhau bằng cái gì đó. Nhưng đúng là, chuyện tương lai, không ai có thể nắm chắc được. Ngay lúc này, đột nhiên từ sâu trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm xuất hiện một chuỗi biến hóa vô cùng quý dị, tất cả mọi thứ đều như có vẻ lắc lư đung đưa, tất cả cây cối trong tầm mắt của mấy người Sử Lai Khắc dường như đều đồng loạt nghiêng thân mình về một hướng, khẽ lay động, sau đó từ từ trở về như cũ. Một luồng áp lực vô

hình giống như từ trên trời giáng xuống thông thả lan tràn ra từ trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Cũng trong tích tắc này, cả cánh rừng rộng lớn như thế lại hoàn toàn chìm vào im lặng, hết như tất cả sinh vật đều đã chìm vào giấc ngủ say vậy. Huyền lão lách người bước đến trước mặt con Tam Nhân Kim Nghê, một luồng ánh sáng màu vàng sậm lặng lẽ bao phủ lấy ba người Hoắc Vũ Hạo và Tam Nhân Kim Nghê. Sắc mặt của lão đã lộ đầy vẻ nghiêm túc, bởi vì lão cảm nhận được người sắp xuất hiện có tu vi còn cao hơn cả lão, thậm chí còn khiến lão có cảm giác giật mình khiếp vía. Từ xa xa chợt hiện lên một vầng sáng màu đỏ sậm, Xích Vương lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người. Lúc này, Hoắc Vũ Hạo ở sau lưng Huyền lão đã tỉnh dậy từ trong minh tưởng, hẩn giương đôi mắt cảnh giác nhìn mọi thứ xung quanh. Mà Xích Vương sau khi trở lại cũng không còn ánh mắt phần nộ như trước nữa mà lại còn hết sức bình tĩnh, đây là một dạng bình tĩnh xuất phát từ sự tin tưởng tuyệt đối. Trong cái miệng bên cái đầu phía bên trái của nó còn đang ngậm lấy một Hồn Thú màu tím sậm. Xích Vương lạnh lùng nói: - Thả Thụy Thú ra, đây là Hồn Thú các ngươi cần. Nói xong nó liền vứt con Hồn Thú đang ngậm trong miệng xuống, đồng thời còn đưa mắt nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo. - Xem ra đệ tử của ngươi rõ ràng không có bị Thụy Thú giết chết. Huyền lão bình thản nói: - Chỉ là suýt chút thôi, nếu không phải nhờ đệ tử ta thông minh né nhanh một chút thì cũng chết rồi. Chuyện lần này cứ thế quên đi. Người đã đến không muốn xuất hiện hay không muốn để lão phu đây mở rộng tầm mắt? - Nhân loại, nếu ngươi muốn chết, bốn vương sẽ cho ngươi mãn nguyện. Một giọng nói trầm thấp vang ra từ sâu bên trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, giọng nói này vừa truyền đến tai người nghe liền khiến họ có cảm giác tai mình như bị ù đi, lát sau lại như sấm chớp cuồn cuộn. Luồng áp lực khủng bố này dường như khiến cả sắc trời nháy mắt âm u đi vài phần. Huyền lão bình tĩnh nói: - Nếu ngươi có khả năng giết chết ta thì cứ việc đến đây mà thử. - Nhân loại, ngươi đừng cố gắng chọc giận bốn vương. Giọng nói kia chợt trầm đi và mang theo một chút tức giận. Huyền lão mỉm cười nói: - Chọc giận ngươi thì sao? Chuyện lần này xem như trùng hợp đi, ta không đem Thụy Thú về thành Sử Lai Khắc đã là cho các ngươi mặt mũi nhiều lắm rồi, ngươi còn dám đến đây đe

dọa lão phu sao? Ta thấy người tính nhăm người rồi. Đã thế thì ta sẽ đem Đế Hoàng Thụy Thú của các người về thành Sử Lai Khắc, cẩn thận trông nom, để ta xem Hồn Thú ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm các người có dám phát động thú triều một lần nữa không? Lão vừa nói xong liền đưa tay nắm lấy cái bờm trên cổ Tam Nhân Kim Nghê. Ba con mắt của Tam Nhân Kim Nghê đồng loạt mở ra, đầy vẻ tức giận. - Đủ rồi. Giọng nói trầm thấp kia thoáng chần chờ một chút, nói: - Thả Thụy Thú ra, các người đi đi. Bốn Vương lấy danh dự của Đế Thiên cam đoan, truyện hôm nay đến đây là chấm dứt. Sắc mặt Huyền lão khẽ biến, có chút buông lỏng nhưng cũng có chút khiếp sợ. - Hóa ra là Đế Thiên, được, ta tin người. Lão nói xong liền buông tay ra, vầng sáng nhấp nháy đưa Đế Hoàng Thụy Thú Tam Nhân Kim Nghê đến trước mặt Xích Vương. Xích Vương vội đỡ lấy Tam Nhân Kim Nghê, đồng thời cũng cẩn thận kiểm tra cơ thể nó, lát sau khi thấy các vết thương trên người Tam Nhân Kim Nghê đã khỏi hẳn, ánh mắt nhìn Huyền lão cũng dịu đi nhiều. Huyền lão vung tay phải lên, tóm lấy con Hồn Thú màu tím sẫm, một vầng sáng màu vàng lại lóe lên, bao phủ lấy ba người Hoắc Vũ Hạo, bay thẳng về phía học viện Sử Lai Khắc. Tiêu Tiêu lo lắng hỏi: - Sư phụ, cái người đang ở trong rừng rậm kia sẽ không tấn công chúng ta chứ? Huyền lão lạnh lùng nói: - Con người nhớ kỹ, nhiều khi Hồn Thú còn trọng danh dự hơn cả con người chúng ta. Đúng như Huyền lão nói, khi bóng dáng bốn thầy trò bọn họ biến mất khỏi tầm mắt Xích Vương thì luồng áp lực từ sâu trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm tỏa ra cũng tan biến. - Nhóc con nghịch ngợm. Ta đã nói với Hồn Thú chúng ta, nguy hiểm nhất chính là đến từ bọn người gọi là Hồn Sư kia. Nếu lần này hãn không phải đến từ học viện Sử Lai Khắc, với thực lực của hãn thì người không may mắn như thế này đâu, mà chúng ta cũng không thể kịp thời đến cứu viện được. Sau này đừng đi khỏi khu vực trung tâm nữa. Giọng nói trầm thấp kia lại vang lên nhưng lúc này ngữ điệu đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thậm chí còn có chút chiều chuộng yêu thương nữa. Tam Nhân Kim Nghê ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên một chút ánh sáng kỳ dị: - Mấy nhân loại đó nói các người chỉ lợi dụng ta. Nếu ta không phải là Thụy Thú hoặc không thể mang đến may mắn cho các người, các người sẽ không đối xử tốt với ta như vậy, có

đúng không? Giọng nói trầm thấp kia bình thản đáp: - Nhóc con, người nên biết trên đời này không có gì là hoàn toàn giống với vẻ bề ngoài. Người nghĩ con người sẽ nói thật sao? Chẳng qua đối với giới Hồn Thú, dùng hai chữ “lợi dụng” ấy với người không hẳn là chính xác. Ta có thể khẳng định, sau vạn năm ở cùng nhau, cho dù lúc này người mất đi năng lượng may mắn ấy thì người vẫn là bạn của Đế Thiên ta, thậm chí là con của ta. Chỉ cần ta còn ở đây, ai dám làm người bị thương thì chuẩn bị đón nhận lửa giận của ta đi. Tam Nhân Kim Nghê cúi đầu với vẻ tủi thân: - Xin lỗi Đế Thiên, ta không nên nghi ngờ người, ta sai rồi. Chúng ta về nhà thôi. Giọng nói của Đế Thiên lại càng thêm dịu dàng: - Được, chúng ta về nhà. Tam Nhân Kim Nghê vừa nhắc chân định bước đi, đột nhiên lại quay đầu nhìn về hướng bốn thầy trò Huyền lão vừa đi ban nãy, trong đầu nó chợt xuất hiện từng đoạn ký ức của cậu bé kia, đối với nó, dù đây chỉ là một đoạn ký ức rất ngắn nhưng muốn thấu hiểu lại phải cần một khoảng thời gian không nhỏ. Hai luồng sáng màu vàng và đỏ sậm đồng thời lóe lên, khu vực bên ngoài Tinh Đấu Đại Sâm Lâm lại một lần nữa trở về vẻ yên tĩnh vốn có của nó. Mà lúc này, sau khi tăng tốc phi hành, Huyền lão đã mang ba người Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông và Tiêu Tiêu về đến học viện Sử Lai Khắc. Sau đó, lão mang cả ba bay thẳng vào đảo Hải Thần, mãi đến tận bên ngoài Hải Thần Các mới hạ xuống. - Vũ Hạo, thu Hồn Hoàn. Huyền lão vừa đặt con Hồn Thú màu tím sậm xuống mặt đất liền nhắc nhở Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo không dám chậm trễ, tay phải vung lên dùng Băng Đế Chi Ngao chụp xuống đầu con Hồn Thú màu tím sậm, con Hồn Thú này đã hoàn toàn chìm vào hôn mê, bản thân nó chẳng còn chút uy hiếp gì giống như những Hồn Thú một vạn năm tuổi bình thường nữa. Dáng vẻ của nó khá giống chó sói nhưng lại nhỏ hơn loài sói bình thường một chút, trừ bộ lông màu tím sậm của nó ra, trên mũi thò lò nước, ánh mắt bé tí, trông rất dung tục. Nhất là chân trước của nó, rất ngắn, không có vẻ gì là đủ khả năng để đỡ lấy cả thân thể nó. Một chưởng của Hoắc Vũ Hạo vừa chụp lên đầu nó liền khiến nó đang ở trong hôn mê hoàn toàn bị đóng băng, năm cái lưỡi dao sắc bén đồng thời phụt ra từ năm đầu ngón tay của hắn. Con Hồn Thú này vốn đã bị đóng băng nên cũng không cảm nhận được chút đau đớn nào, cứ thế mà là

đời. Một cái Hồn Hoàn màu đen lặng lẽ xuất hiện, bay lên từ xác của nó. Hoắc Vũ Hạo không dám chần chừ, hắt vội vàng khoanh chân ngồi xuống trước mặt Hồn Hoàn vạn năm vừa xuất hiện, kế đó vận chuyển Hồn Lực kêu gọi Hồn Hoàn bay về phía mình.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 146: Vận Mệnh Nhãn (Hạ)

Nhất thời, Tinh Thần Hải của hắc thoáng run rẩy kịch liệt, một hơi thở Tinh Thần Lực nồng đậm không ngừng chen chúc vào hai mắt của hắc, nói đúng hơn là chui thẳng vào Tinh Thần Hải, Hồn Lực Huyền Thiên Công của hắc cũng chảy cuồn cuộn dữ dội. Dao động tinh thần kia quá lớn, lượng Tinh Thần Lực tiến vào va chạm với Hồn Lực quá khủng bố, nhất thời làm cả người Hoắc Vũ Hạo như phình to lên, năng lượng của con Hồn Thú kia không ngừng tuôn ra, hoàn toàn không giống với vẻ yếu ớt trước khi chết của nó, ngược lại còn vô cùng điên cuồng nữa. Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không hoảng sợ trước tình huống này mà còn vui mừng nữa, tuy hắc không nhận ra Hồn Thú kia là loài gì nhưng dĩ nhiên Huyền lão biết, tu vi của nó tuyệt đối sẽ không hơn một vạn năm nghìn năm. Thiên Mệnh ca đã nói với hắc, Hồn Thú có tu vi khoảng một vạn năm nghìn năm trở xuống thì hắc có thể hấp thu không có vấn đề gì cả, phần lớn năng lượng kia sẽ được phong ấn lại thôi. Mà bản thân hắc vừa được Tam Nhãn Kim Nghê giúp tăng cường một lượng Tinh Thần Lực cộng với Tinh Thần Hải thứ hai, hắc không sợ mình sẽ không thể dung hợp Hồn Hoàn này. Năng lượng từ Hồn Hoàn càng điên cuồng thì càng mang đến Hồn Kỹ cường đại cho hắc. Hồn Lực Huyền Thiên Công giống như đang sôi lên ùng ục, không ngừng dâng lên, bản thân Hoắc Vũ Hạo lại vô cùng bình tĩnh, vừa khống chế Tinh Thần Hải đón nhận luồng Tinh Thần Lực khổng lồ đang không ngừng tiến vào, kế đó để nó dần dần đồng hóa và hấp thu. Đồng thời cũng thúc dục Hồn

Lực Huyền Thiên Công vận hành theo chu kỳ cũ, di chuyển khắp các kinh mạch, tuy cơ thể hẳn đã bắt đầu xuất hiện sự căng phồng và đau đớn nhưng bề ngoài hẳn không có chút thay đổi nào. Huyền lão đứng bên cạnh hẳn cẩn thận quan sát, một phút trôi qua, vẻ mặt Hoắc Vũ Hạo vẫn bình tĩnh như trước, cơ thể tuy có hơi phình lên, nhưng ánh sáng màu tím sẫm trên người vẫn không ngừng sáng lên. Huyền lão càng nhìn càng không khỏi gật đầu tán thưởng, sức chịu đựng của nó thật cao, nó chỉ mới là một đứa trẻ mười mấy tuổi, chuyện này e là các đệ tử nội viện cũng không biết có bao nhiêu người có thể làm được. Khó trách nó dám can đảm hấp thu Hồn Hoàn vạn năm. Có điều, trên người nó có Hồn Cốt tăng phúc, cộng thêm phong ấn tinh thần theo lời nó nói, trong một phút không xảy ra chuyện gì hẳn là đã ổn. - Vương Đông, Tiêu Tiêu, hai con ở đây trông hẳn, ta vào nói chuyện với Mục lão một chút. - Dạ. Lúc này Huyền lão mới bước vào trong Hải Thần Các. Lần này bọn họ về, Mục lão không thể nào không cảm nhận được, vậy mà từ này giờ không có chút động tĩnh gì, cũng không vang lên tiếng nói nào. Hẳn bước nhanh về phía phòng của Mục lão, nhẹ nhàng gõ cửa. - Mục lão, ta dẫn ba đứa nhóc về rồi. - Vào đi. Giọng nói của Mục lão vang lên, tuy vẫn ôn hòa như cũ nhưng hơi trầm hơn lúc trước. Huyền lão đẩy cửa vào, khi lão trông thấy Mục lão ở bên trong không khỏi chấn động. - Mục lão, ngài... ngài làm sao thế? Mục lão vẫn nằm im trên ghế dựa nhưng sắc mặt rất tệ, hai mắt đờ đẫn, dáng vẻ cực kỳ già nua, mái tóc bạc trắng của lão nay đã có một nửa hóa thành màu xám. Bản thân Huyền lão vốn là một cường giả siêu cấp, lão đương nhiên biết những thay đổi này của Mục lão có ý nghĩa gì, Sinh Mệnh Lực của lão đã trôi mất một lượng lớn, sinh mệnh của Mục lão lại càng rút ngắn đi một bước. - Huyền Tử, ngồi xuống đi. Mục lão bình tĩnh nói, ánh mắt già nua vô cùng tĩnh lặng, hoàn toàn không thể nhìn ra được cảm xúc của lão đang dao động như thế nào. Huyền lão vội vàng ngồi xuống cạnh Mục lão, nhìn Mục lão với vẻ khiếp sợ, nói: - Không thể nào? Lúc chúng ta đi, tình hình của ngài vẫn bình thường, làm sao có thể bị tiêu hao nhiều Sinh Mệnh Lực như vậy? Mục lão thở dài một hơi nói: - Không sao, ta cũng không thể chết ngay được. Có điều... Nói đến đây, không ngờ ánh mắt của lão lại lộ vẻ bi thương. - Tiểu

Đào, con bé kia, chạy trốn. - Cái gì? Huyền lão kinh ngạc. - Làm sao có thể được? Không phải nó đã bị ngài phong ấn sao? Dù nó có thực lực phá vỡ phong ấn thì có ngài trấn thủ ở Hải Thần Các, cộng thêm các vị trưởng lão, làm sao nó có thể chạy trốn được? Mục lão gượng cười nói: - Cũng vì thế nên ta mới cảm thấy thật có lỗi với nó. Là do chúng ta sơ suất. Phong ấn của ta không có vấn đề gì, mà người từng đến xem phong ấn chỉ có mỗi gã Đường Chủ Minh Đức Đường kia. Tuy ta không biết hắn làm thế nào nhưng nhất định hắn đã động tay động chân vào phong ấn của Mã Tiểu Đào nên nó mới có thể bỏ chạy. Ở ngày thứ năm các người đi khỏi, học viện bị tấn công. Kẻ địch rất mạnh, ta và các vị trưởng lão không thể không ra ngoài nghênh địch, tránh để bọn chúng phá hỏng thành Sử Lai Khắc. Tiểu Đào cũng chính là nhân cơ hội này mà lặng lẽ trốn đi. - Bản Thể Tông? Huyền lão lại kinh ngạc, theo những gì hắn biết, trên đại lục này, có thể làm Mục lão phải đích thân ra tay không có được mấy người, mà Bản Thể Tông mấy hôm trước còn từng xuất hiện nữa. Mục lão khoát tay nói: - Không phải Bản Thể Tông. Tính tình Độc Bất Tử tuy rất tự phụ nhưng hắn và anh hắn rất giống nhau, cả hai đều giữ lời hứa, ít nhất trước khi ta qua đời, hắn sẽ không gây bất lợi cho học viện. Cũng chính vì người đến không phải Bản Thể Tông nên ta mới càng lo lắng hơn. Đó là một nhóm không biết thuộc tổ chức nào, tổng cộng có mười một người, tất cả đều là Tà Hồn Sư. Trong đó có bốn Phong Hào Đấu La. Nghe Mục lão nói thế, Huyền lão không khỏi hít sâu một hơi. - Tà Hồn Sư? Chuyện này đúng là... Lão bất ngờ đến mức khiến đầu óc bị rối loạn mất một lúc. Thực lực Tà Hồn Sư hơn xa người bình thường, nhưng bọn chúng muốn tu luyện đến bậc Phong Hào Đấu La là chuyện vô cùng khó khăn. Mà theo lời Mục lão nói, trong mười một Tà Hồn Sư đó có đến bốn gã bậc Phong Hào Đấu La. Đây là chuyện vượt xa khỏi phạm vi hiểu biết của Huyền lão. Phải biết rằng, trong lịch sử đại lục, chưa từng có nhiều Tà Hồn Sư đồng thời xuất hiện mà lại còn mạnh mẽ như thế. - Vấn đề ta lo lắng nhất đã xảy ra rồi. Trong vòng trăm năm nay, số lần Tà Hồn Sư xuất hiện càng lúc càng ít, mà có xuất hiện, tu vi cũng không cao. Chuyện này ta đã cảm thấy có gì đó không đúng nhưng không ngờ Tà Hồn Sư đã phát triển đến mức này, thậm chí còn có cả tổ chức. Ánh mắt

Mục lão lúc này đã lộ rõ vẻ đau đớn bị thương. Huyền lão nhíu mày nói: - Bản thân Tà Hồn Sư mạnh cũng vì trong bản thân bọn chúng có thuộc tính hệ đặc biệt ấy, tất cả gần như đều rất kiêu ngạo, làm sao có thể nghe lời người khác chỉ huy mà hình thành tổ chức đây? Mục lão thở dài nói: - Vấn đề rắc rối này đã không còn ý nghĩa gì nữa, ta dốc toàn lực, không tiếc tiêu hao Sinh Mệnh Lực mới có thể đánh chết sáu trong mười một gã Tà Hồn Sư, có điều trong số đó chỉ có một gã Phong Hào Đấu La bị giết chết, mà trong những gã Phong Hào Đấu La còn lại, có một người có tu vi hơn cấp 95, cũng chính có hắn nên ta mới không thể xử lý hết những tên còn lại. Cũng may là bên ta không có thương vong gì. Hi vọng lần này đã làm bọn chúng mất mát không ít, nhưng, ta lo nhất vẫn là chuyện của Tiểu Đào. Cực Hạn Hắc Ám Chi Hỏa, nếu bị nhóm Tà Hồn Sư kia... Huyền lão nghiêm túc nói: - Nhất định do Minh Đức Đường giở trò, chuyện này hẳn là có liên quan với bọn chúng. Mục lão, hay là để ta dẫn người sang bên ấy đòi người? Mục lão phui tay nói: - Vô ích thôi. Minh Đức Đường dù có hợp tác với Tà Hồn Sư cũng sẽ không để lại chứng cứ. Cùng lắm bọn chúng chỉ nương nhờ thực lực của Tà Hồn Sư mà đánh vào chúng ta. Mà sau đó cũng không có thêm động tĩnh gì nữa. - Khoảng một năm rưỡi nữa là tính mạng của ta sẽ chấm dứt. Đến lúc đó, ta sẽ phong ấn chặt linh hồn của mình vào Hoàng Kim Thụ, ai dám gây bất lợi với học viện Sử Lai Khắc thì... Hừ hừ! Tiếng hừ đầy tức giận của Mục lão tuy không lớn nhưng lại khiến một người có tu vi cao như Huyền lão phải chấn động. - Nhất định phải nhanh nhanh bồi dưỡng đám nhỏ kia. Đám người Tà Hồn Sư kia vẫn chưa hoàn toàn xuất hiện, nhưng nếu bọn họ dám ra mặt ở đại lục thì trăm họ phải lầm than, sinh linh đồ thán. Huyền Tử, tương lai các ngươi sẽ gặp không ít khó khăn. Đáng tiếc cho con bé Tiểu Đào... Haizz Mục lão đau đớn nhắm mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi vô cùng. Vốn tâm trạng Huyền lão đang vô cùng tốt vì Tiêu Tiêu và Hoắc Vũ Hạo đều có thu hoạch, nhất là Hoắc Vũ Hạo còn có thêm một kiện Ngoại Phụ Hồn Cốt từ Ám Kim Khủng Trảo Hùng vô cùng hiếm quý nữa. Nhưng sau khi nghe thuật lại tình hình thì lòng cũng trầm xuống. Mục lão im lặng chừng mười giây mới từ từ lên tiếng nói: - Người cho Vũ Hạo hấp thu Hồn Thú nào? Mười ngày nay, các người thu hoạch

được những gì. Huyền lão hít sâu một hơi, bình tĩnh lại tâm trạng mới từ từ kể lại mọi chuyện đã diễn ra trong mười ngày nay. Không giống như Huyền lão đánh giá cao khối Hồn Cốt bàn tay phải của Âm Kim Khủng Trảo Hùng, Mục lão nghe đến đoạn sau, tinh thần dường như tốt hơn một chút. - Đế Hoàng Thụy Thú, không ngờ lại là Đế Hoàng Thụy Thú Vũ Hạo có được trí nhớ của nó? Xem ra những gì trong sách cổ nói hẳn là có thâm ý. Cuối cùng cũng có được một tin tốt. Chúng ta phải tăng tốc bồi dưỡng đứa nhỏ này. Đợi nó hấp thụ Hồn Hoàn xong thì dẫn nó đến gặp ta. Tử Linh Bái vạn năm? Đám Hồn Thú trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đúng là vì Thụy Thú có thể làm mọi thứ. Đế Thiên Nhất Nặc, quý trọng thiên kim. Cũng may lần này mọi người tuy nguy hiểm nhưng cũng có thể bình an trở về.

*Bái: Một giống thú như chó sói. Ngày xưa nói con lang con báỉ phải đưa nhau đi mới được, lìa nhau thì ngã, vì thế cùng nương tựa nhau gọi là lang báỉ. Đế Thiên Nhất Nặc, quý trọng thiên kim: câu này chưa kiểm tra lại, tối mình làm lại sau. Chẳng ai ngờ rằng lần này thời gian Hoắc Vũ Hạo cần để hấp thụ Hồn Hoàn vượt xa dự đoán của mọi người. Ánh sáng màu tím sẫm từ từ chui hết vào cơ thể hắn, tuy hắn vẫn ngồi im như cũ nhưng trên người thỉnh thoảng lóe ra ánh sáng màu vàng kim nhạt. Nhất là trên trán hắn, con mắt thứ ba cứ thoát ẩn thoát hiện. Cảnh tượng này làm Huyền lão không thể không mời Mục lão ra ngoài quan sát. Mục lão cẩn thận kiểm tra dao động Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo xong mới dặn dò mọi người không được quấy rầy Hoắc Vũ Hạo, cứ để hắn ngồi đấy tu luyện. Vì sao Hoắc Vũ Hạo cần thời gian dài như thế để hấp thụ Hồn Hoàn. Đây cũng vì lần hấp thụ này không phải là một việc đơn giản. Hồn Hoàn của Hồn Thú màu tím sẫm kia tuy cực kỳ điên cuồng nhưng bản thân nó đến từ Hồn Thú có thuộc tính tinh thần, nên Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo vừa được cải thiện nay lại tăng trưởng mạnh. Khiến niên hạn Hồn Hoàn mà hắn có thể chịu đựng được lại tăng lên. Thiên Mệnh Bằng Tầm vì đảm bảo cho sự an toàn của hắn nên đã cẩn thận trước mọi tình huống rủi ro, hắn chỉ để lại một lượng năng lượng tương đương với cấp bậc Hồn Hoàn sáu nghìn năm, phần còn lại đều phong ấn hết.

Chương 147: Dung hợp! Tầm nhìn mới.

Nhờ sự khống chế của Thiên Mộng Băng Tầm mà lần dung hợp Hồn Hoàn này chỉ tương đương với lần dung hợp Hồn Cốt cánh tay trái lần trước, đợi đến khi tu vi của Hoắc Vũ Hạo đến một mức độ thích hợp thì Thiên Mộng Băng Tầm sẽ lại tháo bỏ phong ấn của phần năng lượng kia. Việc Hồn Hoàn thứ ba của Hoắc Vũ Hạo có thể đạt đến cấp bậc vạn năm tuyệt đối có thể xem là một bước mở đầu cho việc dung hợp Hồn Hoàn. Sau khi dung hợp Hồn Hoàn thứ ba xong thì phần hồn lực được tích lũy trong quãng thời gian cấp bậc của hắn bị dừng lại ở bình cảnh cũng bắt đầu bung ra. Dù là khối Hồn Cốt cánh tay trái của Băng Bích Hạo hay khối Hồn Cốt bàn tay phải của Âm Kim Khủng Trảo Long thì đều là những khối Hồn Cốt vô cùng mạnh mẽ, đồng thời cũng mang đến cho Hồn Sư những ưu đãi không nhỏ về mặt tu vi. Cộng thêm việc bình thường Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông luôn siêng năng tu luyện không chút lười biếng và Sinh Linh Kim còn ân cần chăm sóc cơ thể hắn nữa. Nên khi Huyền Thiên Công đột phá bình cảnh, lúc Hồn Lực bùng nổ, thật có cảm giác giống như đê bị vỡ trong trận lũ lớn, ào ào mãnh liệt. Hoắc Vũ Hạo có thể cảm nhận rõ ràng, sau khi mình hấp thu Hồn Hoàn xong, Hồn Lực của hắn một đường tăng mạnh, thoáng cái đã qua cấp 31 rồi tăng đến cấp 32 mới bắt đầu giảm tốc độ và cuối cùng dừng lại ở cấp 32 đỉnh. Hoắc Vũ Hạo là Hồn Sư có Vũ Hồn Cực Hạn, hắn không giống với những Hồn Sư bình thường. Sau khi tu vi của hắn đột phá cấp 30 thì yêu cầu mật độ Hồn Lực ở mỗi cấp cũng tăng lên. Trước đây Mục lão đã sớm nhắc nhở hắn rằng, tu vi của hắn sau khi qua cấp 30 sẽ bắt đầu tăng chậm lại. Nếu hắn là một Hồn sư bình thường thì với hai khối Hồn Cốt kia, tu vi của hắn có tăng đến cấp 34 35 cũng là chuyện bình thường. Mặc dù vậy, chỉ bấy nhiêu đã làm Hoắc Vũ Hạo vui sướng vô cùng rồi. Đây rõ ràng là một bước mở đầu tốt cho quá trình tu luyện gian nan sau này của

hắn. Cả quá trình này mất tầm bốn canh giờ, hơn xa so với thời gian những Hồn Sư bình thường dung hợp Hồn Hoàn. Ngay khi Hoắc Vũ Hạo thành công xong xuôi mọi việc, chuẩn bị phun ra một ngụm khí thì đột nhiên, Vận Mệnh Nhân của hắn giật giật liên tục. Một lực hút mạnh mẽ từ Vận Mệnh Nhân ào ào truyền đến, Hồn Lực của hắn đang trong trạng thái trôi chảy sau khi hấp thụ xong Hồn Hoàn, thì lại một lần nữa siết chặt. Chuyện gì thế này? Y lão đầu có nói Vận Mệnh Nhân có thể hút lấy Tinh Thần Lực của mình đâu? Hắn vừa nghĩ đến thế thì mọi chuyện đã bắt đầu diễn ra rồi, tốc độ nhanh hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều. Những mảnh nhỏ của phần ký ức mà hắn có được từ Tam Nhân Kim Nghê bắt đầu tụ hội và ghép vào nhau, rồi đi theo phần Tinh Thần Lực đang bị hút đi của hắn. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy Tinh Thần Hải của mình như một quả bóng cao su bị đâm một lỗ, còn phần Tinh Thần Lực thì như không khí bị xì hơi, bay đi với tốc độ chóng mặt. Mà trong quá trình hấp thụ Tinh Thần Lực, dường như Vận Mệnh Nhân càng lúc càng thân thiết với hắn hơn. Sự hấp thụ của Vận Mệnh Nhân cực kỳ bá đạo, Hoắc Vũ Hạo căn bản không thể phản kháng được, lực hút ấy thậm chí còn hút đi một chút linh hồn căn nguyên của hắn nữa, tinh thần của hắn cũng bắt đầu lâm vào trạng thái hốt hoảng. Cũng may lần hấp thụ này của nó không đem đến cảm giác đau đớn gì cho hắn, trong đầu hắn chỉ liên tục hiện lên hình ảnh trong ký ức của Tam Nhân Kim Nghê, tuy những hình ảnh này đã xuất hiện một lần rồi, nhưng lần thứ hai hiện lên, hắn cảm nhận được dường như nó rõ ràng hơn so với lần đầu nhiều. Tất cả mọi thứ đều trở nên kỳ dị, Hoắc Vũ Hạo chỉ cảm nhận được Tinh Thần Hải của mình bắt đầu xuất hiện những thay đổi khó thể hình dung được. Nương theo lượng Tinh Thần Lực bị hút đi, Tinh Thần Hải của hắn dường như cũng đã bị hút đi một phần, mà những thứ đó cùng với một chút linh hồn căn nguyên của hắn đều đã tiến vào bên trong Vận Mệnh Nhân. Cả quá trình này đối với hắn không biết nên xem là nhanh như chớp mắt hay dài cả hằng thế kỷ nữa. Khi hắn tỉnh dậy, ánh mặt trời từ đằng xa cũng đã từ từ dâng lên. Hoắc Vũ Hạo theo bản năng nhìn về chân trời phía đông, nhưng không hiểu sao hắn lại có cảm giác, luồng ánh sáng tím hôm nay sáng hơn trước đây rất nhiều. Một luồng khí ấm áp chọt chui vào bao phủ lấy hai

trông mắt của hắn, Hoắc Vũ Hạo giật mình phát hiện, nháy mắt vừa rồi, đôi mắt của mình dường như đã được tia sáng màu tím kia nhẹ nhàng xoa dịu rồi biến mất. Cảm giác này từ trước đến nay chưa từng xảy ra. Hắn khép hờ hai mắt, tập trung tinh thần, bỗng nhiên hắn thấy hơi choáng váng một chút, sau đó, ánh nhìn của hắn dường như lại tăng thêm một chút, ánh nhìn thay đổi, mọi thứ xung quanh xuất hiện trong mắt hắn cũng biến đổi theo. Trong không khí, hắn có thể thấy ánh sáng màu vàng là tập hợp của vô số điểm sáng màu vàng nhẹ nhàng chuyển động, tất cả mọi thứ đều vô cùng sắc sỡ. Ánh mắt trời từ phương xa cũng không làm hắn cảm thấy chói mắt nữa, ngược lại hắn còn thấy rõ, luồng sáng màu vàng rực ấy là tập hợp của hai màu đỏ và vàng không ngừng đấu đá lẫn nhau. Đây là... Hoắc Vũ Hạo chợt nghĩ đến một chuyện, vội nhắm mắt, mọi thứ xung quanh cũng tan biến, con mắt thứ ba của hắn vừa mở ra cũng theo đó mà nhắm lại. Lát sau, hắn mở mắt ra một lần nữa, tất cả đã trở về trạng thái bình thường, nhưng lòng hắn lại rung động không thôi. Vận Mệnh Nhân mang đến cho hắn tầm nhìn mới, không chỉ thế, hắn cảm nhận được khi mình rót Tinh Thần Lực vào Linh Mâu để thi triển Hồn Kỹ thì tác dụng xuất hiện chính là uy lực từ Tinh Thần Lực. Còn Tinh Thần Lực của hắn sau khi vào Vận Mệnh Nhân dường như đã xuất hiện biến dị, hắn cảm nhận được cả hai thứ đã tạo thành một cầu nối liên kết với nhau. Nháy mắt, Tinh Thần Lực tiêu hao với tốc độ khủng khiếp. Hoắc Vũ Hạo thử sử dụng Tinh Thần Tham Trắc lại càng thêm hoảng sợ, nếu vừa dùng Vận Mệnh Nhân vừa sử dụng Hồn Kỹ thì Hồn Lực sẽ tiêu hao gấp bốn lần bình thường. Trước đây, khi hắn sử dụng Tinh Thần Tham Trắc, lượng Tinh Thần Lực và Hồn Lực tiêu hao không nhiều lắm nhưng nay chỉ mới sử dụng một lát mà đã giảm hết 30% tổng lượng Tinh Thần Lực của hắn. Nhưng tiêu hao nhiều thì tác dụng lại càng lớn, nó khiến Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc và vui mừng không thôi. Dùng Vận Mệnh Nhân thả ra Tinh Thần Tham Trắc thì phạm vi của Tinh Thần Tham Trắc liền tăng lên gấp ba lần, cũng có nghĩa là nó có thể phủ xuống ở phạm vi có đường kính gần sáu trăm thước. Tuyệt đối đừng nghĩ tiêu hao gấp bốn mà được gấp ba là chuyện lỗ vốn, phải nói là hoàn toàn ngược lại. Việc thi triển Hồn Kỹ của vũ hồn Linh Mâu thông qua Vận Mệnh Nhân đã có thể

nháy mắt giúp Hồn Kỹ tăng lên gấp nhiều lần, nói đơn giản thì nó tương đương với việc Hoắc Vũ Hạo với tu vi Hồn Tôn nhưng thực lực bùng nổ có thể tương đương với cường giả bậc Hồn Tông. Thế nên dù có tiêu hao nhiều nhưng với phương pháp che giấu hoàn hảo này, cấp bậc của hắn có thể nháy mắt tăng lên một lần, chẳng qua không thể sử dụng nhiều thôi, dù sao lượng tiêu hao quá nhiều. Nếu lúc đó hắn sử dụng kỹ năng Linh Hồn Trùng Kích với lượng Hồn Lực cũng tiêu hao gấp bốn lần bình thường nhưng uy lực sẽ kinh khủng như thế nào đây? Trước đây, từ khi Hoắc Vũ Hạo có Cực Hạn Chi Băng, nếu xét về vũ hồn, Linh Mâu rõ ràng không bằng Băng Bích Đế Hoàng Hạo. Mặc dù Linh Mâu của hắn chưa thức tỉnh lần thứ hai nhưng nếu được Bản Thể Tông giúp đỡ thì cấp bậc của cả hai cũng chưa chắc có thể rút ngắn lại. Vũ Hồn Băng Đế mới tạm thời có một Hồn Hoàn đã áp đảo hoàn toàn rồi, Linh Mâu chỉ chủ yếu được sử dụng về mặt Phụ Trợ và Khống Chế thôi. Nhưng, nhờ có Vận Mệnh Nhân, tất cả mọi chuyện đã không giống như trước nữa. Vận Mệnh Nhân đã mang đến sự trợ giúp rất lớn cho Linh Mâu, giúp Linh Mâu có thể nháy mắt thay đổi và bùng nổ. Còn việc Vận Mệnh Nhân có còn tác dụng gì nữa không phải để hắn từ từ tìm hiểu mới được. Tạm thời, hắn đã có Hồn Hoàn thứ ba cộng thêm Vận Mệnh Nhân, Hồn Cốt Âm Kim Khủng Trảo, dù không kết hợp với Vương Đông thì thực lực cá nhân của hắn cũng đủ sức đấu với một cường giả bậc Hồn Tông. - Vũ hạo, đến chỗ ta. Giọng nói ôn hòa và bình thản của Mục lão vang lên bên tai Hoắc Vũ Hạo, đánh thức hắn dậy từ trong sự kinh ngạc và vui mừng kia. Hắn nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh vào Hải Thần Các, rồi theo thói quen đi về hướng phòng của Mục lão. - Sư phụ, người bị sao thế? Khi Hoắc Vũ Hạo trông thấy dáng vẻ của Mục lão liền hoảng sợ kêu lên, nhưng Mục lão không trả lời câu hỏi của hắn, còn đưa tay lên ý bảo hắn đừng hỏi nhiều nữa. - Nói xem lần này con thu hoạch được những gì, xem ra lần mình tưởng dài như thế này không hẳn chỉ dùng để hấp thụ Hồn Hoàn. Con có biết từ ngày về Hải Thần Các đến nay, đây đã là buổi sáng ngày thứ ba rồi không? - Hả? Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc giật nảy người, hắn hoàn toàn không cảm nhận được thời gian đã trôi qua bao lâu. - Con nói đi, Vận Mệnh Nhân đã mang đến cho con những gì? Ta thật rất là tò mò đây.

Đến cái tuổi này, những năng lực có thể làm Mục lão cảm thấy tò mò, hứng thú thật không còn nhiều lắm. Hoắc Vũ Hạo lần lượt thuật lại mọi chuyện, cũng không giấu giếm gì trừ việc Sinh Linh Nhân, Y Lai Khắc Tư và chuyện con mắt thứ ba vốn đã tồn tại trong cơ thể hắn rồi. Sau khi Mục lão nghe Hoắc Vũ Hạo kể lại mọi chuyện, trầm tư một lát, nói: - Chuyện này gần giống với việc Vũ Hồn Bản Thể thức tỉnh lần hai, chẳng qua sự thay đổi lớn hơn một chút. Có điều, con cần cẩn thận ngấm lại hai chữ Vận Mệnh trong Vận Mệnh Nhân này, thứ này là do con đón nhận từ Đế Hoàng Thụy Thú nên năng lượng của nó tuyệt đối không đơn giản. Từ hôm nay trở đi, con sẽ theo học với Phàm Vũ ba ngày, kế đến là ba ngày tu luyện cùng ta, sau đó Vương Ngôn sẽ dành một ngày để giảng dạy những kiến thức về giới Hồn Sư cho con. Bảy ngày lập lại một lần, không có ngày nghỉ, tạm thời con không cần trở về ngoại viện nữa. Chỉ cần hằng năm về tham gia sát hạch thăng cấp là được. Hoắc Vũ Hạo nghe Mục lão nói thế không những không vui mà lòng còn chùn xuống, hắn biết, sư phụ đã quyết toàn lực bồi dưỡng hắn. - Sư phụ, con không thành vấn đề. Mục lão nói: - Con đi đi, hôm nay bắt đầu học với Phàm Vũ, ta đã báo với nó rồi, kế hoạch Cực Hạn Đan Bình của hệ Hồn Đạo cũng có thể bắt đầu, con và Hòa Thái Đầu sẽ cùng học tập. Hoắc Vũ Hạo nói: - Sư phụ, còn Vương Đông? Mục lão nói: - Nó không có hứng thú gì với Hồn Đạo Khí, nên ta cho nó ở lại Hải Thần Các, buổi tối con về Hải Thần Các cùng hắn tu luyện, ta sẽ ở cạnh hướng dẫn cho hai con. - Dạ. Đôi mắt vốn đang khép hờ của Mục lão bắt đầu từ từ mở ra, lão nhìn Hoắc Vũ Hạo bằng ánh mắt bình thản nhưng vô cùng nghiêm túc, nói: - Vũ Hạo, từ giờ chính thức bắt đầu quá trình tu luyện với tốc độ cao, con có Vũ Hồn Cực Hạn đồng nghĩa với việc tương lai của con sẽ vô cùng rộng lớn, nhưng trên vai con sẽ gánh thêm nhiều trách nhiệm nặng nề. Hai năm sau, trong lần trao đổi học viên, con sẽ đến học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư ba năm. Sư phụ hi vọng, trước khi cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái bắt đầu, thực lực của con sẽ đủ sức gánh vác công việc. Hiện nay thời gian không còn nhiều nữa, quan hệ giữ ba đế quốc lớn không được tốt, đế quốc Nhật Nguyệt bắt đầu rục rịch không yên, và Bản Thể Tông xuất hiện lại trên đại lục, còn cả... Mục lão nói đến đây thoáng dừng

lại một chút, ánh mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo nghiêm túc vô cùng: - Con có được Vận Mệnh Lực từ Đế Hoàng Thụy Thú, cũng có nghĩa vận mệnh đã chọn lựa con, tương lai của con e là không chỉ bảo vệ học viện Sử Lai Khắc và chấn hưng Đường Môn nữa, con phải vì hòa bình của đại lục mà cống hiến hết mình. Chỉ cần con nhớ rõ những lời này của sư phụ, và cố gắng hết sức cũng chính là đã không uổng phí duyên phận thầy trò của chúng ta . Không hiểu tại sao, Hoắc Vũ Hạo vừa nghe hết câu nói này của Mục lão, lòng lại khó chịu vô cùng, đây không phải vì những lời của Mục lão mà do chính giọng điệu của lão, rốt cuộc hắn cũng không kiềm được mà hỏi: - Sư phụ, cơ thể của người không sao chứ? Mục lão mỉm cười lắc đầu: - Không sao. Ta đã ngần này tuổi, mọi chuyện cũng đã nhìn đủ rồi. Con yên tâm, nếu sư phụ còn có thể thủ hộ cho học viện ngày nào thì vi sư sẽ không dễ dàng vứt bỏ thân xác thối nát này ngày ấy. Hoắc Vũ Hạo còn muốn nói tiếp nhưng bị Mục lão giơ tay ngăn lại. - Nhanh đi đi, hiện nay với con, mỗi giây mỗi phút đều vô cùng quan trọng. Ta đã báo cho Phàm Vũ rồi, sau khi con hấp thu Hồn Hoàn xong sẽ theo nó học tập ba ngày, bảy ngày sẽ xong một chu kỳ tu luyện. Hoắc Vũ Hạo nghe thấy thế cũng không nhiều lời nữa, hắn nhìn Mục lão rồi cúi đầu vái chào, sau đó xoay người rời khỏi phòng. Khi hắn cẩn thận đóng lại cửa phòng của Mục lão, ánh mắt hắn thoáng hiện một chút bi ai, từ ngày có được Vận Mệnh Nhân, hắn lại càng nhạy cảm hơn trước, hắn rõ ràng cảm nhận được, Sinh Mệnh Lực của Mục lão đã không còn nhiều nữa, e là khó sống được quá một năm. Hơn nữa, sự suy kiệt này không thể thay đổi. Đúng như Mục lão nói, thân thể của lão đã hoàn toàn vỡ nát rồi. Hoắc Vũ Hạo đứng im lặng bên ngoài phòng Mục lão chừng mười giây rồi mới khó khăn bước đi. Trong đầu hắn lại nhớ đến ánh mắt đầy kỳ vọng của Mục lão nhìn hắn ban nãy, hắn biết, muốn để sư phụ vui, thì việc duy nhất bây giờ hắn có thể làm là cố gắng tăng lên thực lực của chính mình. Trong phòng, trên gương mặt già nua của Mục lão thoáng hiện một nụ cười, lão thì thảo tự nói với bản thân: “Bé con, có lẽ lúc này còn quá sớm để đặt phần áp lực nặng nề này lên vai con, nhưng, sư phụ không còn nhiều thời gian nữa!”. Lão không nói cho Hoắc Vũ Hạo biết chuyện của Mã Tiểu Đào cũng vì muốn hắn có thể tu luyện một cách thoải

mái, không phải âu lo gì cả. Hoắc Vũ Hạo không biết bay, nên sau khi rời khỏi Hải Thần Các, hắn đi đến chiếc thuyền nhỏ bên ngoài Hải Thần đảo rồi rời đi. Đợi đến khi tu vi của hắn đến bậc Hồn Tông thì hắn có thể sử dụng Hồn Đạo Khí phi hành, không phải rắc rối như thế này nữa. Hắn chèo thuyền xuyên qua mặt hồ rộng lớn, khi về đến ngoại viện, cảm giác đau buồn trong lòng hắn dần tan biến, thay vào đó, là một nguồn động lực thôi thúc càng phải cố gắng nhiều thêm. Sau khi dứt bỏ mọi tạp niệm trong lòng, Hoắc Vũ Hạo liền đi thẳng về phía khu vực thí nghiệm của hệ Hồn Đạo. Lúc hắn đi xuyên qua quảng trường Sử Lai Khắc đến trước khu vực thí nghiệm đã thấy Phàm Vũ đứng sẵn ở cửa lớn. - Sư phụ. Hoắc Vũ Hạo vội vàng bước nhanh hơn. Phàm Vũ nhìn hắn bằng vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu nói: - Đi theo ta.

Chương 148: Thí nghiệm Cực Hạn (Thượng)

Mạc Phi Vân chạy ra khỏi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm với dáng vẻ có chút nhếch nhác và sắc mặt khó coi, cả nhóm đi vốn có tám người, tính cả Duy Na và Mộ Tuyết, nay chỉ còn lại năm. Ba vị Hồn Vương còn lại đã vĩnh viễn không thể thoát khỏi cánh rừng rậm này. Mà bọn họ cũng chưa lập sát được Hồn Thú mình cần nữa. Tất cả những chuyện này đều có liên quan đến việc rời khỏi thậm chí còn có thể nói là mất tích của ba người thiếu niên kia. Khi ba người Hoắc Vũ Hạo biến mất cũng là lúc Huyền lão và Xích Vương va chạm, đồng thời truyền ra bên ngoài một cỗ hơi thở vô cùng khủng bố dọa Mạc Phi Vân suýt hồn phi phách tán, hơi thở khủng bố ấy làm hấn hoảng hốt dẫn cả nhóm người điên cuồng chạy trốn. Cũng bởi vì do hoảng hốt chạy bừa để tránh xa nơi phát ra hơi thở khủng bố ấy, mà làm bọn họ đi nhầm hướng, đụng phải đối thủ bọn họ không thể chống cự nổi. Kết quả thế nào nghĩ là biết, tính mạng của ba gã Hồn Vương kia mất đi cũng bởi vì tạo cơ hội cho nhóm người còn lại chạy thoát. Kế đó, bọn họ tiếp tục tìm kiếm mấy ngày nữa nhưng kết quả cũng không thu hoạch được gì, cả nhóm không thể không rời khỏi Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. - Điện hạ, xem ra chúng ta nhất định phải đến Cực Bắc một chuyến rồi. Mạc Phi Vân thở dài nói. Mộ Tuyết an ủi: - Mạc sư phụ, chúng ta từ từ tìm cũng được, vũ hồn của ta và Duy Na đúng là nên đến Cực Bắc tìm sẽ dễ hơn. Đáng tiếc, ba vị sư phụ kia... Khi nào trở về, Tông Môn nhất định sẽ gửi phần bồi thường xứng đáng đến gia đình của họ. Xin ngài yên tâm. Mạc Phi Vân gật đầu nói: - Aizz, tất cả đều tại ta, là ta phải xin lỗi mấy người anh em ấy. Nếu không phải vì ta đi sai đường, dẫn mọi người đi sâu vào khu vực hỗn hợp thì tình hình đã không tệ đến mức ấy. Mộ Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Có trách phải trách ba cái tên kia. Bọn chúng mất tích luôn rồi, đừng để ta gặp

lại bọn chúng, nếu không... Duy Na nói: - Mộ tử, chuyện này cũng không thể trách họ được. Bọn họ có làm gì chúng ta đâu, chỉ bất ngờ tách ra thôi mà. Mộ Tuyết nói: - Nhưng cái hơi thở khủng bố kia từ đâu mà đến? Với thực lực của bọn chúng tuy không thể thả ra hơi thở của Hồn Thú mười vạn năm, nhưng Vũ Hạo vừa mới mất tích liền có người xuất hiện bắt lấy Tiểu Đông và Tiêu Tiêu, người đó là ai? Nếu ta đoán không nhầm thì ba người bọn nó đúng là đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm để thu thập Hồn Hoàn nhưng chắc chắn có thầy giáo theo sau. Thầy của bọn họ còn phải có thực lực rất mạnh. Học viện quốc gia Tinh La là học viện đứng đầu đế quốc Tinh La, nghe đâu ở đó có cả sư phụ bậc Phong Hào Đấu La, nói không chừng, chính là do vị Phong Hào Đấu La đó bị kẻ thù đuổi đến. Duy Na gượng cười nói: - Việc đã đến nước này có suy đoán tiếp cũng không được lợi ích gì. Chúng ta đi Cực Bắc một chuyến đi. Thật lòng ta chẳng muốn đến nơi đó tí nào, không những lạnh mà còn nguy cơ trùng trùng. Mộ Tuyết nói: - Chúng ta tạm thời về thành Thiên Đấu nghỉ ngơi dưỡng sức, bổ sung thêm người kế đó hẵng đi đến Cực bắc. Có điều, Duy Na à, muội thật làm ta phải mở rộng tầm mắt. Muội thân là công chúa đế quốc Thiên Hồn thế mà từ khi bắt đầu cuộc hành trình đến nay, chưa thấy muội kêu khổ hay than vãn một tiếng nào, thật làm tỷ bất ngờ! Duy Na tươi cười, buột miệng nói: - Đì thôi, Mộ tử tỷ của muội, chúng ta về nghỉ ngơi dưỡng sức rồi tranh thủ đi liên sát Hồn Thú. Chúng ta đến bình cảnh cấp 30 này đã gần một tháng rồi, muội không muốn tiếp tục như thế này nữa. *** - Phàm Vũ sư phụ, sao người biết con đến? Hoắc Vũ Hạo đi theo sau Phàm Vũ vào trong khu vực thí nghiệm, tò mò hỏi. Phàm Vũ đáp: - Dĩ nhiên là Mục lão nói cho ta biết. Hoắc Vũ Hạo giật mình nói: - Sư phụ báo cho người? Phàm Vũ mỉm cười nói: - Mục lão không có gì không làm được, truyền âm cự ly xa thì xá gì? Vũ Hạo, từ hôm nay, nhiệm vụ của con sẽ rất nặng, rất rất nặng. Có thể sẽ còn vất vả hơn trước đây nữa, con phải cố gắng chịu đựng. Sau lần biểu quyết thành công ở Hải Thần Các, hệ Hồn Đạo đã được phép dốc toàn lực tiến hành kế hoạch Cực Hạn Đan Binh để bồi dưỡng con và Thái Đầu, tuy nhiên, áp lực của con cũng sẽ vì thế mà tăng lên rất lớn. Mặc dù ta là sư phụ của hai con nhưng tuyệt đối sẽ không nường tay. Trừ phi các con không còn nằm trong

kế hoạch Cực Hạn Đan Binh nữa, nếu không, kỳ huấn luyện này bắt đầu, các con sẽ phải liên tục đối mặt với những khảo nghiệm vô cùng khó khăn. Vào đi. Lúc này thầy trò hai người đã đi đến trước phòng thí nghiệm số 12. Hôm nay trong căn phòng chẳng có ai ngoài Hòa Thái Đầu đang miệt mài chế tạo Hồn Đạo Khí. - Chào Hòa sư huynh. Hoắc Vũ Hạo vừa trông thấy Hòa Thái Đầu liền vội vàng bước nhanh đến. Hòa Thái Đầu buông khối kim loại trong tay ra, cười to nói: - Tiểu sư đệ đã trở về rồi sao. Kết quả thế nào? Hoắc Vũ Hạo gật đầu đáp: - Hiện giờ đệ đã là Hồn Tôn. Phàm Vũ nói: - Được lắm, chúng ta không lãng phí thời gian nữa, hai con đến đây. Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu vội vàng bước đến trước mặt Phàm Vũ. Phàm Vũ trầm giọng nói: - Từ hôm nay, kế hoạch Cực Hạn Đan Binh chính thức bắt đầu. Tuy với tu vi của các con hiện nay e là sẽ rất khó khăn nhưng các con không còn đường lui nữa. Các con phải dùng sự cố gắng của mình để đánh đổi lấy thành công mà hoàn thành huấn luyện. Ta, Tiên viện trưởng, Tiên viện trưởng sẽ đồng thời chỉ đạo các con. Hôm nay là buổi học đầu tiên, ta sẽ nói cho các con biết rõ một chút về kế hoạch Cực Hạn Đan Binh, bao gồm phương thức và ý nghĩa của nó. - Mục đích của cái gọi là Cực Hạn Đan Binh chỉ đơn giản là muốn bồi dưỡng ra một cường giả có thể thay đổi kết cục chiến tranh. Mà những trận chiến tranh này, đều là những cuộc chiến ở cấp độ quân đoàn. - Trong bốn đế quốc lớn hiện nay, bất kể là quốc gia nào, trong quân đội đều có Hồn Sư, quân đoàn trưởng còn ít nhất phải đạt đến bậc Hồn Thánh nữa. Mà một đội quân chính quy, bình thường đều phối hợp vô cùng ăn ý, có khi còn được trang bị cả Hồn Đạo Khí, vậy thì dù là cường giả bậc Phong Hào Đấu La cũng không dám lỗ mãng đối đầu trực tiếp với bọn họ. Còn kế hoạch Cực Hạn Đan Binh này, yêu cầu các con không chỉ phải biết chế tạo Hồn Đạo Khí, mà đồng thời còn phải sử dụng thành thạo Hồn Đạo Khí, am hiểu các phương diện về quân sự, ẩn nấp, trinh sát, mai phục, phá hoại và một số phương diện khác nữa. Kế hoạch này vốn được dùng thử trong khoảng thời gian mười năm. Nhưng hiện nay, Mục lão đã ra lệnh, trong vòng hai năm, phải thấy được hiệu quả đầu tiên trên người các con. - Vũ Hạo, Thái Đầu, hai con sẽ được bồi dưỡng theo hai con đường khác nhau. Vũ Hạo chủ công, nó sẽ theo hướng trinh sát, phá hoại,

ẩn nấp, chế tạo và sử dụng Hồn Đạo Khí. Thái Đầu, con cũng theo hướng là chế tạo và sử dụng Hồn Đạo Khí nhưng lại thiên về lắp đặt, hóa trang, sinh tồn nơi hoang dã, quân sự, sách lược, quan sát, phản ứng nhanh nhạy, chạy trốn, ẩn nấp, mang theo Hồn Đạo Khí và một số thứ khác nữa. Những thứ Hòa Thái Đầu cần phải học rõ ràng nhiều hơn Hoắc Vũ Hạo rất nhiều, đây chắc hẳn cũng vì Hoắc Vũ Hạo là Hồn Sư kiêm tu song hệ Vũ Hồn lẫn Hồn Đạo. Phàm Vũ nói tiếp: - Nói một cách đơn giản, con đường của Vũ Hạo chuyên về mặt tấn công và phá hoại, nắm trong tay phương thức đánh tan kẻ địch. Còn Thái Đầu, vì con là Hồn Sư hệ Thực Vật nên ngoài mặt phá hoại thì phải biết thêm nhiều kiến thức khác nữa, con đường của con thiên về mặt phụ trợ, là một hậu phương vững chắc cho Vũ Hạo. Trong kế hoạch của ta, hai con là một chỉnh thể chứ không phải là một cá nhân đơn lẻ, hiểu chứ? Hoắc Vũ Hạo quay sang nhìn Hòa Thái Đầu, Hòa Thái Đầu vẫn vẻ mặt bình thản ấy, ánh mắt rõ ràng lộ vẻ cực kỳ hưng phấn. Hắn thấy Vũ Hạo đang nhìn mình, khẽ cười nói: - Sao vậy tiểu sư đệ? Đây là con đường do chính huynh lựa chọn, trong kế hoạch Cực Hạn Đan Bình, vị trí của huynh quan trọng hơn đệ nhiều nha. Haha. Hoắc Vũ Hạo tuy còn bé nhưng do được rèn luyện không ít nên trưởng thành hơn bạn bè đồng lứa nhiều, làm sao hắn lại không hiểu ý của Phàm Vũ? Theo kế hoạch này, rõ ràng hắn là chính, còn Hòa Thái Đầu là phụ. Mà Hòa Thái Đầu để học hết được những thứ này chắc chắn phải bỏ công sức nhiều hơn hắn gấp mấy lần, làm sao còn thời gian tu luyện nữa? Phàm Vũ vỗ vai Hoắc Vũ Hạo nói: - Vũ Hạo, con không cần phải nghĩ nhiều. Tuy Thái Đầu bị vướng vào kế hoạch này, làm người đứng phía sau con nhưng trong tương lai, tu vi của nó nhất định sẽ không thấp. Phía học viện sẽ nghĩ mọi biện pháp giúp nó tăng tu vi đến bậc Phong Hào Đấu La. Khi học viện quyết định chấp nhận kế hoạch Cực Hạn Đan Bình này, cũng như đã chọn đầu tư rất nhiều vào các con, nếu con muốn kế hoạch này thành công thì phải cố gắng vượt qua giai đoạn học tập khó khăn này. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo không nói thêm gì nữa, tuy Phàm Vũ đã nói thế nhưng trong lòng hắn sẽ nhớ mãi phần nhân tình này của sư huynh. Phàm Vũ nói: - Buổi học đầu tiên ngày hôm nay cũng là buổi thí nghiệm của chúng ta dành cho các con. Các con chuẩn bị một chút đi. Nửa

canh giờ sau đến Đấu Thú Khu. Trong quá trình này, các con có thể sử dụng hết tất cả mọi kỹ năng của mình, kể cả Hồn Đạo Khí, nhưng tất nhiên sẽ trừ Định Trang Hồn Đạo Khí. Phàm Vũ nói xong liền xoay người đi, Hòa Thái Đầu lập tức đứng dậy vội vàng chuẩn bị Hồn Đạo Khí để lát nữa mang theo sử dụng. - Sư huynh, huynh có biết lát nữa sẽ thí nghiệm gì không? Đến Đấu Thú Khu vậy là chúng ta phải chiến đấu với Hồn Thú rồi? Hoắc Vũ Hạo hỏi. Hòa Thái Đầu đáp: - Huynh không biết. Nhưng ban này sư phụ đã nói hệ Hồn Đạo đã dốc toàn lực bồi dưỡng chúng ta, e là lát nữa không đơn giản chỉ chiến đấu với Hồn Thú. Nhất định sẽ là một thử thách vô cùng khó khăn. Nếu huynh đoán không sai, hôm nay sư phụ muốn kiểm tra xem giới hạn chịu đựng của chúng ta là mức độ nào để bắt đầu sắp xếp những bước huấn luyện kế tiếp. Kế hoạch Cực Hạn Đan Bình chủ yếu nghiêng về mặt chiến đấu, sau này mỗi tuần chúng ta sẽ có ít nhất một buổi chiến đấu thực tế, những buổi còn lại là học tập và rèn luyện. - Vâng. Hoắc Vũ Hạo siết chặt nắm tay, hai mắt đầy tự tin. Sau khi trở về từ cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, mấy tháng nay, thực lực của hắn đã tăng lên rất nhiều, nhất là những thu hoạch trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Không biết sư phụ có biết chưa nữa. Lần thí nghiệm này nhất định phải làm cho sư phụ bất ngờ và vui mừng. Hoắc Vũ Hạo cũng không chuẩn bị nhiều lắm, mà dù có muốn cũng không có cái để chuẩn bị, mấy tháng nay hắn có chế tạo cái Hồn Đạo Khí nào đâu, trong người hắn hiện nay, Hồn Đạo Khí có uy lực mạnh nhất chính là cái Hồn Đạo Ma Tý Xạ Tuyến kia thôi. Nên trong thời gian này, hắn khoan chân ngồi xuống điều tức Hồn Lực, để bản thân trở về trạng thái tốt nhất. Còn Hòa Thái Đầu ở bên cạnh bận rộn một chút cũng đã chuẩn bị xong. Nửa canh giờ sau, Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu đã đến trước Đấu Thú Khu, lúc này còn trong giờ học của các lớp ngoại viện nên khu vực bên ngoài khá là im ắng, hai sư huynh đệ liếc mắt nhìn nhau rồi bước thẳng vào trong Đấu Thú Khu. Lúc này, ở giữa sân Đấu Thú Khu đã có mấy người đứng chờ, đó là nhóm người lãnh đạo của hệ Hồn Đạo và người phụ trách Đấu Thú Khu, Thú Vương Cung Trường Long.

DAOTIEUVU

Chương 148: Thí nghiệm Cực Hạn (Trung)

Nơi đây không những là khu vực lớn nhất học viện Sử Lai Khắc mà đồng thời cũng là tòa kiến trúc lớn nhất học viện. Diện tích của Đấu Thú Khu lớn gần bằng diện tích của mấy tòa Giáo Học Lô của hệ Vũ Hồn cộng với khu ký túc xá và quảng trường Sử Lai Khắc. Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu chạy bộ mất một quãng đường mới vào đến nơi. - Chào Tiên viện trưởng, Tiên viện trưởng, Cung lão, sư phụ. Hai sư huynh đệ vừa đến nơi lập tức cúi người hành lễ với ba vị cường giả cấp cao của học viện và Phàm Vũ. Cung Trường Long có ấn tượng vô cùng sâu sắc với Hoắc Vũ Hạo, lần trước, Hoắc Vũ Hạo đã dùng kỹ năng mô phỏng, thả ra hơi thở hồn thú mười vạn năm làm cả đám Hồn Thú đang được nuôi nhốt tại đây sợ đến đái ra sàn, mất một thời gian tẩy rửa rất lâu mới sạch sẽ trở lại. - Tiên viện trưởng, lão Tiên, hai người chắc chắn muốn làm như thế sao? Hai đứa nhỏ này mới bấy nhiêu tuổi, việc này có gấp quá không? Cung Trường Long nhíu mày nói nhanh. Tiên Lâm Nhi trầm giọng nói: - Cung lão, nếu không làm thế thì sao có thể kiểm tra được giới hạn của bọn chúng? Chỉ khi nào rơi vào nguy cơ sinh tử thì bọn chúng mới có thể bộc lộ ra được tất cả tiềm năng của mình. Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu vừa nghe Tiên viện trưởng nói thế liền giật nảy mình, không phải chỉ bảo là kiểm tra thôi sao? Tự dừng lại liên quan đến nguy cơ sinh tử nữa? Cung Trường Long trầm giọng nói: - Mấy người hệ Hồn Đạo các người đừng có gây chuyện nữa. Ta không đồng ý làm thế. Ta có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho đệ tử của học viện. Tiên Lâm Nhi không nói gì nữa chỉ lấy ra một khối lệnh bài bằng gỗ màu xanh thẫm, bên trong dường như có một màn ánh sáng màu xanh lam lượn lờ bao phủ. - Cung lão, việc này đã được đồng ý trong hội nghị tại Hải Thần Các, hệ Hồn Đạo chúng tôi đã được cho phép toàn quyền làm mọi chuyện để thực hiện kế hoạch Cực Hạn Đan Binh này. Từ nay, tất cả những gì của học viện đều phải nghe theo sự điều khiển của chúng tôi. Xin ngài hãy làm theo những gì

chúng tôi vừa nói. Bắt đầu đi. Tiên Lâm Nhi dù sao cũng là một trong hai đại viện trưởng của học viện Sử Lai Khắc, khi bà nói ra những lời này, cả người tỏa ra khí thế uy nghiêm bức người. Cung lão vừa trông thấy chiếc lệnh bài màu xanh thẫm ấy liền biến sắc, lão không tranh cãi nữa mà xoay người đi nhanh vào trong. Hải Thần Lệnh, là lệnh bài có quyền lực cao nhất của học viện Sử Lai Khắc, chỉ có Hải Thần Các mới có thể phân phát ra ngoài. Khi nào sử dụng xong phải trả lại cho Hải Thần Các. Muốn có được Hải Thần Lệnh là một việc cực kỳ khó khăn vì yêu cầu để nó xuất hiện vô cùng hà khắc, mà người có được có thể huy động tất cả những thứ trong phạm vi sở hữu của học viện Sử Lai Khắc. Thậm chí có thể ban bố lời kêu gọi, lời kêu gọi này có tác dụng với cả những học viên đã tốt nghiệp học viện, có thể nói là sử dụng được tất cả sức người sức của của học viện Sử Lai Khắc. Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu tuy không biết Hải Thần Lệnh này có ý nghĩa gì nhưng tâm trạng đã bắt đầu cảm thấy hồi hộp. Thí nghiệm này rốt cuộc là những việc gì đây? Tiên Lâm Nhi nhìn Phàm Vũ gật đầu: - Phàm Vũ, người giới thiệu sơ về nội dung của buổi thí nghiệm hôm nay đi. Phàm Vũ nói: - Thái Đầu, Vũ Hạo. Lát nữa sẽ là cuộc thí nghiệm để tìm ra sức chịu đựng cực hạn của hai con. Các con phải dốc toàn lực chiến đấu, không được giấu giếm cái gì hết. Trong quá trình này, chúng ta sẽ liên tục tăng số lượng hồn thú, tăng đến mức nào các con không thể chống đỡ được nữa thì thôi. Những đòn tất công của Hồn Thú vào các con dĩ nhiên sẽ không nương tay, chúng ta sẽ đứng bên ngoài cứu viện các con ngay khi cần thiết, nhưng dĩ nhiên sẽ khó mà tránh khỏi những chuyện ngoài ý muốn. - Cho nên trong quá trình chiến đấu, các con phải tự bảo vệ bản thân cho tốt. Càng kiên trì được lâu, chống đỡ được nhiều Hồn Thú thì mức độ đánh giá của các con càng cao. Trong quá trình thí nghiệm nếu phải giết chết Hồn Thú thì cứ thẳng tay không được do dự. Trừ việc Vũ Hạo không được sử dụng kỹ năng Mô Phòng để mô phỏng hơi thở Hồn Thú mười vạn năm và Thái Đầu không được sử dụng Định Trang Hồn Đạo Khí thì những kỹ năng còn lại của các con có thể thoải mái ứng dụng. Kế hoạch Cực Hạn Đan Binh tuy quan trọng nhưng sự an toàn của các con mới là nhất, các con phải nhớ kỹ điểm này. Đi thôi, khi các con vào sân, Hồn Thú sẽ xuất hiện từ bất

cứ phương hướng nào. Các con hãy cho chúng ta xem, các con có thể làm những gì. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu đồng thanh đáp, trái ngược với vẻ bất an của Hòa Thái Đầu, Hoắc Vũ Hạo lại vô cùng kiên định đáp. Bởi vì hiện nay, trên vai hăn đã có quá nhiều thứ, sự tha thiết chờ đợi từ Mục lão, kỳ vọng từ sư phụ Phạm Vũ, sự hy sinh của sư huynh Hòa Thái Đầu, tất cả không những không làm tăng áp lực cho hăn mà còn làm ý chí chiến đấu của hăn tăng lên hùng hực, hăn cần phải cố gắng, cần phải hết sức phấn đấu để tăng cường thực lực của bản thân. Hòa Thái Đầu lúc này cũng đã bình tĩnh lại, hăn và Hoắc Vũ Hạo sóng vai đi vào giữa sân Đấu Thú Khu. Hăn vừa đi vừa nhỏ giọng nói: - Tiểu sư đệ, chúng ta phải làm thế nào đây? Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ cân nhắc một lúc, nói: - Sư huynh, đệ sẽ chủ chiến, huynh hỗ trợ cho đệ. Huynh cứ tấn công dựa theo chỉ thần từ Tinh Thần Tham Trắc của đệ. Mức độ tấn công cũng phải khống chế thật tốt, cố gắng tấn công đẩy lui nó là được. Đệ nghĩ trận này chúng ta sẽ không chỉ phải đấu với một con Hồn Thú, nên chúng ta phải cố hết sức tiết kiệm Hồn Lực và Thể Lực của mình. Hòa Thái Đầu thoải mái đáp: - Được, đệ chỉ huy, huynh phối hợp. Khi cuộc thí nghiệm chính thức bắt đầu thì tâm trạng hồi hộp lo lắng trong lòng hai người bọn họ đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự hưng phấn và kích động. Sau cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp phải một thử thách lớn thế này, có điều đây chỉ là một cuộc thí nghiệm mà thôi. - Đến đây. Hoắc Vũ Hạo khẽ quát một tiếng, sau đó xoay người, bước nhanh hai bước, chặn trước người Hòa Thái Đầu. Một con Hồn Thú thuộc họ sói với màu lông đen bóng lạng lẽ xuất hiện rồi chạy như điên về phía hai người bọn họ. Vì tốc độ của nó quá nhanh nên thoáng cái đã trở về mơ hồ có chút như ảo giác. U Linh Lang, một loài Hồn Thú chuyên về tốc độ, lực tấn công và né tránh cực kỳ khủng bố. Phía trên trán con U Linh Lang trước mặt hai người bọn họ đã có một đốm lông màu vàng, chứng tỏ tu vi của nó đã hơn một ngàn năm. Ba cái Hồn Hoàn màu trắng lạng lẽ xuất hiện dưới chân Hoắc Vũ Hạo. Hai tròng mắt của hăn đồng thời lóe sáng bắn ra một vầng sáng màu vàng kim nhàn nhạt, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng theo đó mà xuất hiện trên phạm vi có đường kính chừng một trăm mét, hàng loạt hình ảnh từ khắp mọi phương vị ào ào

ùa vào đầu óc Hòa Thái Đầu. Hoắc Vũ Hạo không phải cố ý giấu giếm phạm vi tối đa có thể sử dụng Tinh Thần Tham Trắc, chỉ vì hắn muốn tiết kiệm Hồn Lực thôi. Hiện giờ người đứng cạnh hắn không phải Vương Đông, hắn không có được sự trợ giúp từ Hạo Đông Lực và tác dụng khôi phục Hồn Lực từ Hoàng Kim Chi Mang, nên tất cả những gì hắn có thể làm là dựa vào thực lực của mình và Hòa Thái Đầu. Sau vài giây ngắn ngủi, con U Linh Lang kia đã bay đến sát bên hai người bọn họ, từng tiếng âm âm liên tục vang lên từ người Hòa Thái Đầu, mười hai khẩu Hồn Đạo Pháo loại nhỏ đã xuất hiện trên người hắn. Theo như những gì Hoắc Vũ Hạo đã nói, nhiệm vụ của hắn là đánh lui Hồn Thú, nên hắn lập tức sử dụng Hồn Đạo Khí thích hợp theo phán đoán của mình. Tuy nhiên con U Linh Lang này không nhào hắn vào hai người bọn họ, khi khoảng cách chỉ còn chừng mười thước thì nó bỗng nhiên dừng lại, hai bên trái phải của nó đồng thời xuất hiện thêm một con U Linh Lang, cả ba con từ ba hướng khác nhau đồng loạt tấn công, hai con đánh Hoắc Vũ Hạo, một con tấn công phía sau Hòa Thái Đầu. U Linh Phân Thân, đây là kỹ năng trời cho loài U Linh Lang này, trong ba con U Linh Lang này chỉ có một con là thật, nhưng hai con còn lại cũng có lực tấn công không kém. Kỹ năng này có tác dụng không nhỏ trong thực tế mà lại còn cực kỳ hữu hiệu nữa. Nếu không phải Hồn Hoàn của U Linh Lang không thể mang đến kỹ năng này thì e là loài U Linh Lang đã sớm bị tuyệt chủng rồi. Mặc dù thế, U Linh Lang ngàn năm vẫn là một trong những Hồn Thú được nhiều người lựa chọn khi thu thập Hồn Hoàn. Ngay khi U Linh Lang hóa thành ba phân thân thì Hoắc Vũ Hạo cũng chuyển động, chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung, cả người Hoắc Vũ Hạo thoáng trở nên hư ảo. Sau khi có được Hồn Hoàn thứ ba, thực lực của hắn đã tăng lên trong mọi phương vị, dĩ nhiên tốc độ cũng thế, cộng thêm việc cải tạo cơ thể từ Sinh Linh Kim, lúc này hắn chỉ nháy mắt tăng tốc thôi đã nhanh như loài báo bình thường rồi. Thoáng cái, hắn đã vọt đến trước mặt con U Linh Lang phía bên trái, tay phải giơ lên chụp xuống đầu nó. Lần này hắn ra tay vô cùng chính xác, khi tay hắn chụp xuống cũng là lúc con U Linh Lang ấy đang nhảy lên, thế nên nó muốn chuyển hướng tránh đi cũng không thể nữa. Nó chỉ còn cách giơ hai móng vuốt đánh về phía Hoắc Vũ Hạo, đồng

thời ngửa đầu cần lấy tay phải của hắn. Nhưng, mọi chuyện nào được như ý muốn của nó, hành động của Hoắc Vũ Hạo đã được tính toán cụ thể rồi, khi tay hắn chụp xuống thì năm cái móng vuốt từ năm đầu ngón tay cũng xuất hiện. Năm cái móng vuốt sắc như dao này dài đến một thước, điều này cũng có nghĩa cánh tay của Hoắc Vũ Hạo đã tăng thêm một thước, đòn tấn công cũng trúng đầu con U Linh Lang sớm hơn. Con U Linh Lang mới ngẩng đầu lên được một nửa thì lưỡi dao màu vàng nhạt ấy đã cắm vào trán nó, hai cái móng vuốt của nó cũng dừng lại trên không trung. Hoắc Vũ Hạo dựa vào sức lực của mình đè xuống con U Linh Lang, làm nó căn bản không thể giãy giụa gì. Tiếng kêu thảm thiết của con U Linh Lang mới chỉ vang lên được một nửa thì năm cái móng vuốt như lưỡi dao kia đã cắm sâu vào đầu nó, nháy mắt mất mạng. Hòa Thái Đầu vẫn đang đứng im lặng bên phía kia, hai con U Linh Lang còn lại đang tấn công về phía hắn và Hoắc Vũ Hạo thoáng cái đã hóa thành làn sương khói màu xám và biến mất. Sử dụng Hồn Kỹ U Linh Phân Thân trong phạm vi Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo không phải là muốn giỡn mặt với hắn sao? Làm sao Hoắc Vũ Hạo có thể bị lừa chứ? Con U Linh Lang đã chết kia thoáng cái rơi xuống mặt đất, nó im lìm nằm đó, trên người thậm chí còn không chảy ra một giọt máu nào, từ đỉnh đầu nó lặng lẽ bay lên một cái Hồn Hoàn màu tím. - Phàm Vũ, người lại vừa nghiên cứu ra một loại Hồn Đạo Khí Cận Thể mới sao? Tiền Đa Đa kinh ngạc nói, lúc này lão, Tiên Lâm Nhi và Phàm Vũ đều đã lên trên khán đài quan sát diễn biến cuộc chiến bên dưới Đấu Hồn Khu. Phàm Vũ cũng kinh ngạc không kém. - Nào có! Ta không biết cái lưỡi dao màu vàng lợt kia là gì? Không lẽ là do nó tự nghiên cứu ra? Tiền Đa Đa nói: - Không thể nào. Loài sói và chó rất giống nhau, đầu cứng như sắt thép, xương cốt mềm như đậu hủ, phần đầu của nó là nơi cứng nhất trong toàn bộ khung xương, lực phòng ngự của con U Linh Lang ngàn năm này tuy không đáng là gì nhưng phần đầu của nó lại không tầm thường. Vậy mà Vũ Hạo có thể một trao đâm thủng nó. E là Hồn Đạo Khí cấp năm, cấp sáu cũng không thể làm được. Đừng nói là do nó chế tạo, ngay cả sử dụng còn không biết được không nữa.

Chương 148: Thí nghiệm Cực Hạn (Hạ)

- Đó là Hồn Cốt. Tiên Lâm Nhi nói. - Hồn Cốt? Thăng nhóc này có Hồn Cốt cánh tay phải từ khi nào thế? Phàm Vũ khiếp sợ nói: - Ta nhớ rõ ràng phần thưởng trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái của nó là của tay trái mà! Trong lúc ba người bọn họ trò chuyện bên này, trận chiến bên dưới cũng không có dừng lại. Hoắc Vũ Hạo sau khi thả đầu con U Linh Lang xuống đất, bàn dân liền khẽ nhích rồi cả người trượt đi. Lưỡi đao sắc bén trên tay phải của hắn không những không biến mất mà còn đâm thẳng vào lòng đất. Tức thì, khu vực quanh hắn chừng mười thước vuông rung động kịch liệt, bùn đất văng tung tóe, một cái cơ thể sinh vật thật lớn trở mình ngoi lên mặt đất. Đó là một con rắn, dài hơn sáu thước, cả người phủ một lớp vảy màu xanh lục. Chẳng qua lúc này cả người nó đang co rút vô cùng mãnh liệt, một trảo đâm xuống mặt đất ban nãy của Hoắc Vũ Hạo vừa vạt đã đâm trúng đầu của nó. Sinh Mệnh Lực của loài rắn mạnh hơn nhiều so với loài sói, thế nên dù bị vết thương trí mạng như vậy mà nó vẫn chưa chết ngay lập tức. Nó run run rẩy rẩy đẩy Hoắc Vũ Hạo sang một bên, cơ thể khổng lồ không ngừng giãy giụa, máu từ vết thương của nó ào ào chảy ra, đến lúc này dù Sinh Mệnh Lực của nó có mạnh như thế nào cũng khó mà sống sót dưới năm lỗ thủng to trên đầu mình. Đây là Mặc Lâm Mãng có tu vi một ngàn năm, Hồn Thú một ngàn năm đó! Vậy mà lại chết trong tay Hoắc Vũ Hạo bằng một cách đầy bất ngờ như thế này, rõ ràng, kết quả thành công này là nhờ sự góp sức không nhỏ của Tinh Thần Tham Trắc. Hòa Thái Đầu đứng bên cạnh hắn chưa kịp bắn quả pháo nào, ngay khi Hoắc Vũ Hạo đâm năm lưỡi đao xuống đất, hắn đã nhanh chân lui về sau chừng mười thước, thế nên mới tránh được đòn công kích cuối cùng của Mặc Lâm Mãng. Hai con Hồn Thú tu vi ngàn năm chỉ trong tích tắc vài giây đã bị giết sạch? Cung Trường Long vốn còn đang hồi hộp lo lắng cho an toàn của bọn họ,

thế mà lúc này đã kinh ngạc mắt chữ A mồm chữ O, thằng bé này chỉ mới là bậc Hồn Tôn sao? Mà ba cái Hồn Hoàn kia còn là màu trắng nữa, tình huống gì thế này? Sau khi giết liên tiếp hai con Hồn Thú, Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu cũng có được một chút thời gian tạm nghỉ, đương nhiên hiện nay bọn họ chẳng cần phải tạm nghỉ nhiều. So với sự kinh ngạc của các vị sư phụ, Hòa Thái Đầu cũng rung động không kém. Hẳn thân thiết với Hoắc Vũ Hạo hơn các vị sư phụ nhiều, mặc dù một Hồn Tôn có thể ví với Hồn Thú ngàn năm, nhưng xét về thực lực, không hẳn tất cả Hồn Tôn đều có khả năng đánh chết Hồn Thú ngàn năm đồng cấp với họ. Lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo gặp Bối Bối cũng là trợ giúp Bối Bối đánh chết Hồn Thú ngàn năm, nhưng khi đó Bối Bối rõ ràng đã từng nói, hẳn không nắm chắc phần thắng sẽ thành công. Đương nhiên, tu vi khi đó của Bối Bối chỉ tương đương với Hồn Thú bậc bảy tám nghìn năm. Hai con Hồn Thú trước mặt này chính là Hồn Thú tu vi một ngàn năm hàng thật giá thật. Cho dù Hoắc Vũ Hạo được sự giúp đỡ từ Tinh Thần Tham Trắc, để dự đoán được hành động của hai Hồn Thú ấy, nhưng nếu không có lực công kích cực mạnh của Âm Kim Khủng Trảo thì làm sao có thể thành công được? Gần như trong giới Hồn Thú, phần đầu của chúng là bộ phận cứng rắn nhất, nhưng đối mặt với Âm Kim Khủng Trảo, thì hai Hồn Thú kia hoàn toàn không có chút khả năng ngăn cản nào. Hòa Thái Đầu cũng chưa từng thấy Hoắc Vũ Hạo sử dụng Âm Kim Khủng Trảo, hẳn chỉ biết khi Hoắc Vũ Hạo đánh chết hai con Hồn Thú ngàn năm này, rõ ràng trên người hoàn toàn không có dao động Hồn Lực, dường như hẳn chỉ đang sử dụng mỗi kỹ năng Tinh Thần Tham Trắc mà thôi. Cứ như từ nãy đến giờ, Hoắc Vũ Hạo chỉ dùng sức mạnh của bản thân để giết chết hai con Hồn Thú ấy. Nhất là con Hồn Thú thứ hai, nó có lẽ định ẩn nấp tại đây tìm cơ hội bất ngờ đánh lén, ai ngờ, vô quýt dày có móng tay nhọn, cuối cùng bị Hoắc Vũ Hạo một chiêu giết chết. Có điều, Hòa Thái Đầu dĩ nhiên không có nhiều thời gian hỏi Hoắc Vũ Hạo xem năm lưỡi đao kia là gì, vì đối với bọn họ, buổi thí nghiệm hôm nay từ giờ mới chính thức bắt đầu. Tuy Hoắc Vũ Hạo đã thể hiện ra thực lực mạnh mẽ của mình, nhưng không có nghĩa buổi thí nghiệm vì thế mà thay đổi. Xa xa, bốn con Hồn Thú đồng thời chạy về phía bọn họ theo bốn hướng khác

nhau, hình dạng của bọn chúng khác biệt hoàn toàn nhưng rõ ràng đều có cấp bậc ngàn năm trở lên. Bốn con ấy theo thứ tự là sư tử, hổ, báo, gấu. Cả bốn đồng thời là Hồn Thú ngàn năm nhưng thực lực có một sự chênh lệch nhất định. Cũng giống như Âm Kim Khủng Trảo Hùng chỉ có tu vi ngàn năm mà không sợ con Hồ Ma Miêu vạn năm vậy. Trong giới hồn thú, bốn loài trên đều là những Hồn Thú có huyết mạch bình thường, thực lực mạnh hơn những Hồn Thú khác một chút mà thôi. Hơn nữa, bốn Hồn Thú này đều có thuộc tính kim giống hệt nhau. Đây có nghĩa là sở trường của bọn chúng là đánh cận chiến, lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ. Bốn con Hồn Thú đồng thời rít rào từng tiếng khác nhau, cả bốn vẫn đang không ngừng chạy đến bao vây lấy hai người Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu. Trong số đó, dĩ nhiên con báo có tốc độ nhanh nhất, trên cổ của nó dường như có một dãy các mảnh kim loại dài chừng ba tấc, kéo dài đến tận sống lưng, đôi mắt màu vàng kim sắc lẹm, động tác của nó nhanh vô cùng nhưng nó lại không hề có ý định xông lên đầu tiên, mà dường như đang đợi đồng bọn của mình. Bốn con Hồn Thú này không hiểu sao lại mang đến cảm giác bọn chúng có thể phối hợp cùng nhau chiến đấu. Đây là Đấu Thú Khu của học viện Sử Lai Khắc, đa phần Hồn Thú bên trong đều đã được thuần dưỡng, tu vi Hồn Thú càng cao thì trí tuệ lại càng phát triển, muốn huấn luyện nó cũng không phải hoàn toàn là chuyện không có khả năng. Đương nhiên, cách huấn luyện này hoàn toàn dựa vào một loại mật pháp đặc biệt, đây cũng là một bí mật khá cao cấp của học viện Sử Lai Khắc. Một luồng sáng nhàn nhạt chợt xuất hiện, Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng mỉm cười. Phối hợp? Làm sao có thể để các người được như ý đây? - Lên. Hoắc Vũ Hạo quát lớn một tiếng rồi cùng Hòa Thái Đầu vọt nhanh về trước, xông về phía con gấu ngàn năm, con gấu ấy có hình dáng vô cùng cường tráng, cao hơn ba thước, cả người phủ một lớp kim loại sáng bóng, tuy ánh sáng màu vàng của nó không đầy áp lực giống Âm Kim Khủng Trảo Hùng nhưng xét với loài gấu bình thường thì hơn xa, nó tuyệt đối là con có lực phòng ngự mạnh nhất trong bốn con Hồn Thú ở đây. Khi nó thấy hai người Hoắc Vũ Hạo đang xông về phía mình liền gào lên một tiếng, toàn bộ sức lực của nó liền dồn vào chân trước, vọt đến trước mặt hai người Hoắc Vũ Hạo. Mà ba con Hồn Thú thuộc tính kim

còn lại cũng đồng thời tăng tốc vây quanh hai người bọn họ. Trong đó dẫn đầu vẫn là con báo, một tia chớp màu vàng đuổi theo lướt qua hai người bọn họ, ngay khi nó thấy hai người Hoắc Vũ Hạo và con gấu kia sắp va vào nhau thì nó liền tấn công cả hai từ phía sau. Hoắc Vũ Hạo híp hai mắt lại, ngẩng đầu, hai tia sáng màu tím từ mắt hắt bắn thẳng vào người con gấu đang chạy đến như điên kia, khiến nó run rẩy kịch liệt ngã xuống đất, không những vậy, chân trước của nó còn đập mạnh vào nền đất, vang lên tiếng xương gãy giòn rụm. Sau khi tu vi hắt tăng đến bậc Hồn Tôn, cộng thêm tác dụng của Vận Mệnh Nhân, hiện giờ, tổng lượng Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo tuy đã bị Vận Mệnh Nhân rút đi không ít nhưng chất lượng lại tăng lên gấp mấy lần. Một chiêu Linh Hồn Trùng Kích này hoàn toàn dư sức chấn nát Tinh Thần Hải của con gấu chỉ có tu vi ngàn năm ấy. Vì sao Hoắc Vũ Hạo lại chọn tấn công về hướng này? Nguyên nhân rất đơn giản, tuy con gấu này có lực phòng ngự mạnh nhất trong bốn con nhưng về mặt trí tuệ lại là thấp nhất, cũng có nghĩa nó là con có Tinh Thần Lực kém nhất so với ba con còn lại. Thế nên, sau khi trúng chiêu Linh Hồn Trùng Kích, bản thân nó không đến nỗi bị mất mạng nhưng hoàn toàn vượt xa phạm vi chịu đựng của nó, linh hồn của nó đã bị thương nặng không thể bù đắp được nữa. Sau lưng Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu đồng loạt sáng lên, Hồn Đạo Thôi Tiến Khí đã được khởi động, tốc độ của hai người tăng lên rất nhiều, nháy mắt đã rút ngắn khoảng cách với con gấu có tu vi ngàn năm kia. Lúc này, ba con Hồn Thú, nhất là con báo, chỉ còn cách bọn họ không đến hai mươi thước, hai con còn lại vì bản thân không chuyên về tốc độ nên khoảng cách còn đến năm mươi thước. Khoảng cách bấy nhiêu đây đã đủ để Hoắc Vũ Hạo làm rất nhiều việc rồi. Hắt tăng tốc chạy nhanh về trước, giờ cao Âm Kim Khủng Trảo, lúc này, Hoắc Vũ Hạo không tiếp tục tấn công vào đầu bọn chúng nữa, vì hiện giờ hắt cần phải tiết kiệm hồn lực, mà hắt biết, đầu của con gấu trước mặt không phải tầm thường như con U Linh Lang và Mặc Lân Mãng ban nãy. Năm lưỡi đao vèo một cái cắm sâu vào gáy của con gấu đã bị tấn công mất đi ý thức, nháy mắt cắt đứt dây thần kinh trung khu của nó, cơ thể không lơ lửng thì liền đổ rạp xuống đất. Sinh Mệnh Lực theo đó mà ào ào rút đi. Cũng ngay lúc này, Hòa Thái Đầu lách người ra

phía sau con gấu ngàn năm vừa ngã xuống, dùng cơ thể khổng lồ của nó làm vật che chắn, còn Hoắc Vũ Hạo thì hơi điểm chân lên người nó làm điểm tựa xoay người về sau. Hắn giơ tay phải đặt lên sau ót của mình, cả người hắn uốn thành một hình vòng cung, giống như một thanh đao sắp vung lên đại khai sát giới vậy. Mà cũng trong tích tắc ấy, con báo ngàn năm đã đến rất gần hắn rồi. Một quầng sáng màu vàng ánh kim chợt lóe lên từ tay phải của Hoắc Vũ Hạo, rốt cuộc lai lịch của Âm Kim Khủng Trảo Hùng cũng đã xuất hiện trước mặt mọi người. Quầng sáng màu vàng kia dần tụ lại thành một ảo ảnh cắt ngang bầu trời, hơi thở khủng bố ấy làm hai con Hồn Thú ngàn năm còn lại đang đuổi đến cũng phải dừng lại một chút. Con báo vốn đang bay lên định tấn công vào Hoắc Vũ Hạo, cả người đã lấp lánh ánh kim, nhưng nháy mắt sau, cơ thể nó đã biến thành những khối thịt vụn từ trên trời rơi xuống mặt đất. - Con mẹ nó, Âm Kim Khủng Trảo. Tiền Đa Đa rốt cuộc cũng nhận ra khối Hồn Cốt trên bàn tay phải của Hoắc Vũ Hạo là gì, Hồn Thú Âm Kim Khủng Trảo Hùng nổi tiếng trong giới Hồn Thú như thế nào, làm sao lại chưa từng nghe thấy chứ? Ngay cả Tiền Đa Đa, giờ phút này cũng vô cùng hâm mộ Hoắc Vũ Hạo. Muốn đánh chết Âm Kim Khủng Trảo là chẳng những là một chuyện vô cùng khó khăn mà quan trọng hơn xem mình có may mắn tìm được con có tu vi thích hợp với mình không nữa. Khối Hồn Cốt quý giá nhất của nó còn có tỷ lệ xuất hiện vô cùng thấp, phải nhờ vào vận may mới có được chứ không phải muốn có là có.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 149: Vận Mệnh Chi Quang – Thẩm Phán (Thượng)

Khi ảo ảnh ánh sáng ấy chặt con báo ngàn năm thành từng mảnh thịt vụn thì ba người Tiên Lâm Nhi, Tiền Đa Đa và Phàm Vũ liền bắt đầu có chút nôn nóng, đứng ngồi không yên. Vốn trong kế hoạch của bọn họ, bọn họ cũng

không hi vọng quá nhiều vào hai con Hồn Thú ngàn năm của đợt tấn công đầu tiên, bọn họ chỉ muốn dùng nó để tiêu hao Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu thôi. Còn đợt tấn công chính của buổi kiểm tra này chính là bốn con Hồn Thú của đợt thứ hai. Sư tử, báo, hổ, gấu, đây có thể xem là bốn loài Hồn Thú tiêu biểu, lại còn có thuộc tính kim, tu vi ngàn năm, và lực công kích cực mạnh. Sở dĩ bọn họ chọn Hồn Thú thuộc tính kim mà không phải loài có thuộc tính hỏa với lực tấn công mạnh hơn, cũng bởi vì bản thân Hoắc Vũ Hạo có Cực Hạn Chi Băng. Bọn họ vốn đã nghĩ mình tính toán rất chu đáo rồi, không ngờ, lần này Hoắc Vũ Hạo trở về còn có thêm kỹ năng của Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Bốn con Hồn Thú nháy mắt bị hấn xử lý hết hai. Rốt cuộc Hòa Thái Đầu đã có thể bắt đầu phát huy được tác dụng của mình trong trận đấu này. Mười hai khẩu Hồn Đạo Pháo trên người hắn đột loạt phát nổ, bắn thẳng về phía con sư tử đang bay đến ở hướng bên trái, mười hai khẩu pháo dưới sự chỉ dẫn của Tinh Thần Tham Trắc, hoàn toàn khóa chặt mọi hướng né tránh của con sư tử ấy. Khiến nó, Hồn Thú có lực tấn công mạnh nhất trong bốn loài kia, hoàn toàn bị vây kín. Hòa Thái Đầu không phải là Hồn Tôn mà là Hồn Tông. Với thực lực của hắn, nếu sử dụng chiến pháp Hồn Đạo Pháo Đài dĩ nhiên sẽ chẳng sợ bốn con Hồn Thú này. Nhưng muốn một mình đánh chết cả bốn thì tuyệt đối không thể. Hòa Thái Đầu bên này bắt đầu tấn công, Hoắc Vũ Hạo bên kia cũng không kém, có điều, hắn lại khê khom lưng nhặt lên cái đuôi của con báo ban nãy bị hấn cắt đứt, sau đó ném mạnh về phía con Hổ cách hắn chừng mười thước. Hắn ném bằng... tay trái. Con Hổ trông thấy thế liền tức giận gầm lên, nó giơ chân trái lên đánh mạnh một cái, gạt đi cái đuôi của con báo. Cũng ngay lúc này, kỹ năng của Hoắc Vũ Hạo phát huy tác dụng. Ầm ầm. Vô số vụn băng nương theo tiếng nổ văng tung tóe ra bên ngoài. Dù đây chỉ là một cái chân của con báo, nhưng con báo này có tu vi đến tận ngàn năm, mà nó lại còn vừa mới bị giết chết, trong cơ thể nó còn ẩn chứa rất nhiều Hồn Lực, vô cùng mạnh mẽ. Có Cực Hạn Chi Băng đông cứng và sự dẫn dắt của Băng Bạo Thuật, con hổ với tu vi ngàn năm đang trong tư thế giơ chân trước ra ngoài liền bị vụ nổ tấn công. Tình huống hoàn toàn bất ngờ, nó căn bản không có cơ hội để chuẩn bị. Sau khi tiếng nổ ấy thật lớn

ấy vang lên, chân trước giơ ra ban này bị nổ tung, vỡ nát, cơ thể khổng lồ của nó bị dư chấn đẩy bay ra ngoài. Nửa người của hắc ươt đầm máu tươi, mơ hồ trông thấy được cả huyết nhục bên trong. Hoắc Vũ Hạo còn có thân phận gì nữa? Chính là đệ tử Đường Môn. Đồng thời sau khi bế quan tại Hải Thần Các, hắc còn chọn con đường tu luyện theo hướng Đường Môn nữa. Kế tiếp, hắc bắt đầu cho mọi người thấy thế nào là phương pháp sử dụng ám khí của Đường Môn. Mà ám khí của hắc chính là một phần bị cắt ra từ con báo có tu vi ngàn năm. Con hổ vừa bị chấn bay đi chưa kịp tỉnh táo đứng dậy, thì những phần còn lại của con báo liên tục được truyền Băng Bạo Thuật vào, ào ào bay về phía nó. Kế đó liên tục vang lên năm tiếng nổ thật lớn, các vị sư phụ bên ngoài hoàn toàn chuyển từ trạng thái kinh ngạc sang kinh hãi rồi. Một con hổ ngàn năm lại có thể bị nổ chết bằng cách này sao? Thậm chí nó còn chưa thể đến gần Hoắc Vũ Hạo để sử dụng một kỹ năng nào nữa? Thực tế, điểm yếu duy nhất của Hồn Thú thuộc tính kim chính là khả năng tấn công từ xa, nếu không, với những điểm mạnh còn lại, bọn nó đã có thể là những loài Hồn Thú có thực lực mạnh nhất rồi. Nhờ những kinh nghiệm mình có được trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, dĩ nhiên Hoắc Vũ Hạo biết Băng Bạo Thuật có uy lực kinh khủng đến mức nào. Ngay cả con Âm Kim Khủng Trảo Hùng có lực phòng ngự biến thái trong biến thái, vậy mà cũng suýt bị thi thể của con Hổ Ma Miêu với tu vi vạn năm nổ chết, tuy thực lực của hai con có một sự chênh lệch nhất định nhưng nhờ tu vi hơn kém nhau mà sự chênh lệch này không đáng kể lắm. Sau khi xử lý xong con Hổ ngàn năm, hắc ung dung xoay người đặt tay lên con gấu đã chết lúc đầu, Băng Đế Ngao lấp lánh ánh sáng, xác con gấu ngàn năm tích tắc sau đã được hắc biến thành một khối bom có lực nổ vô cùng khủng khiếp. Lúc này Hòa Thái Đầu cũng dừng tấn công, hắc rút ra cái Bình Sửa cấp bốn thông thả bổ sung hồn lực. Thực tế này giờ hắc có tiêu hao bao nhiêu Hồn Lực đâu, nếu hắc muốn, hắc cũng có thể đánh chết con sư tử ngàn năm còn lại. Nhưng Hoắc Vũ Hạo lại không cho hắc làm vậy. Tất cả các hành động của hắc đều theo sự chỉ dẫn của Hoắc Vũ Hạo thông qua Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng. Hoắc Vũ Hạo từ từ bước về phía con sư tử, giơ tay ngoắc ngoắc nó với vẻ khiêu khích rõ rệt. Sư tử dù sao cũng

có thể xem là vương giả trong giới Hồn Thú. Tính tình dĩ nhiên không phải thuộc loại hiền lành, cái bờm màu vàng lấp lánh ánh kim thoáng cái dựng lên, nó gào lên một tiếng, vọt về phía Hoắc Vũ Hạo. Mỗi khi chân của nó chạm xuống đất thậm chí còn vang lên tiếng kim loại va chạm với mặt đất. Nó nghe cái răng nhanh to thật to ra ngoài, dù là cường giả bậc Phong Hào Đấu La cũng không muốn bị hàm răng sắc bén ấy cắn trúng. Sau khi Hoắc Vũ Hạo đánh chết con hổ ngàn năm, bản thân hắn đã bắt đầu thở hổn hển, khi con sư tử vọt về phía hắn, một tia sáng từ Hồn Đạo Khí chọt bay ra từ người hắn, đúng là Hồn Đạo Ma Tỷ Xạ Tuyến, dưới sự hướng dẫn của Tinh Thần Tham Trắc, con sư tử ấy muốn tránh được cũng khó. Tích tắc sau, dưới tác dụng của Hồn Đạo Ma Tỷ Xạ Tuyến, ánh sáng lấp lánh trên người con sư tử liền tan biến, nó không đến nỗi ngã sấp xuống đất như con gấu ban nãy, nhưng tốc độ cũng giảm xuống đáng kể. Hoắc Vũ Hạo lại hí mắt, một tia sáng đánh móc vào sau gáy của con sư tử, hành động ấy trông cứ như thoáng qua nhưng lại mang đến cảm giác vô cùng khủng bố. Một người một thú nhanh chóng kề sát nhau. Tác dụng gây tê liệt của Hồn Đạo Ma Tỷ Xạ Tuyến đang dần biến mất trên người con sư tử. Thế nên thấy Hoắc Vũ Hạo đang xông tới, nó không chút do dự há miệng định cắn lấy Hoắc Vũ Hạo. Đồng thời, mỗi sợi lông trên người nó đều hóa thành một cây kim bé bé cứng như kim loại, điều này có nghĩa, xung quanh cơ thể nó đều là những vũ khí có lực sát thương không nhỏ. Trong vài giây ngắn ngủi này, nó đã thể hiện rõ ràng thực lực của một Hồn Thú cực kỳ mạnh mẽ trong những loài có thuộc tính kim, một vầng sáng rực rỡ ánh kim từ người nó lóe ra, ít nhất 1/10 số lông trên cái bờm của nó đồng loạt bị bắn ra ngoài, bao phủ lấy cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Trong bốn con thú này, chỉ có nó là có khoảng cách tấn công xa nhất, có điều cũng chỉ tối đa năm thước mà thôi. Hoắc Vũ Hạo trông thấy những mũi kim bay về phía mình liền chọn cách lấy cứng đối cứng, hắn cũng không sử dụng Hồn Đạo Hộ trảo mà sử dụng Băng Hoàng Hộ Thể – một kỹ năng với lực phòng ngự cực mạnh đến từ Hồn Hoàn Băng Bích Đế Hoàng Hạo bốn mươi vạn năm. Sau khi tu vi tăng lên, sức mạnh khi hắn sử dụng kỹ năng này cũng theo đó mà tăng lên, lực phòng ngự của Băng Hoàng Hộ Thể đã tăng hơn trước rất nhiều. Keng, keng,

keng, keng, keng, keng, keng... Hàng loạt tiếng va chạm vang lên trên người Hoắc Vũ Hạo, những mũi kim ấy sau khi chạm Băng Hoàng Hộ Thế, đều bị biến thành băng bật ra ngoài, căn bản không có cơ hội chạm vào cơ thể hắn. Mà Hoắc Vũ Hạo cũng nhận cơ hội này áp sát lấy con sư tử ngàn năm kia. Khi con sư tử ấy há mồm thì Hoắc Vũ Hạo cũng sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ bước đến ngay bên cạnh nó. Con Hồn Thú này hiển nhiên đã có chút phòng ngự với kỹ năng Âm Kim Khủng Trảo vô cùng khủng bố. Phần đầu nó được bao phủ bằng một lớp lông rậm, trông cả người nó y hệt như con nhím xù lông, nó vẫn tiếp tục chuyển hướng xông về phía Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên không để nó đánh trúng dễ dàng như vậy, hắn hơi ngửa người về sau, tăng tốc sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung, tay phải chụp xuống đầu con sư tử. Có sự kết hợp từ Băng Hoàng Hộ Thế, Băng Đế Ngao và Huyền Ngọc Thủ, cộng thêm lực công kích của Âm Kim Khủng Trảo, căn bản hắn không lo lớp lông trên đầu con Âm Kim Khủng Trảo có thể làm hắn bị thương. Con sư tử cảm nhận được nguy hiểm ảnh hưởng đến tính mạng của mình càng lúc càng đến gần thì giờ hai cái móng vuốt định tấn công Hoắc Vũ Hạo. Cùng lúc đó, cơ thể nó bỗng vang lên vài tiếng động lạ, hai lưỡi đao bằng kim loại từ đầu vai của nó liền bắn thẳng vào tay phải của Hoắc Vũ Hạo. Tác dụng lớn nhất của Tinh Thần Tham Trắc là gì? Chính là dự đoán. Dĩ nhiên Hoắc Vũ Hạo đã sớm có chuẩn bị. Tay phải hắn không chút do dự đánh về phía đầu vai vừa bắn hai lưỡi đao ra. Xét về mặt sức mạnh, hắn không hề thua kém nó. Chỉ là cơ thể hơi ngửa về sau một chút, và con sư tử ấy cũng vì vậy mà thoáng dừng lại. Nếu xét lại, sức mạnh từ bàn tay của Hoắc Vũ Hạo không chỉ đơn thuần là sức mạnh của hắn mà còn cộng thêm sự tăng phúc từ Băng Đế Ngao và Huyền Ngọc Thủ. Hai lưỡi đao của con sư tử chỉ đơn thuần là sức mạnh và sự sắc bén, làm sao có thể thắng Hoắc Vũ Hạo về mặt sức mạnh được? Hoắc Vũ Hạo hơi lách người một cái đã tránh được động tác tấn công của nó, năm lưỡi đao trên tay phải của hắn cắm sâu vào đầu vai của con sư tử, rồi cắt nát. Kế đến, tay phải của hắn dường như theo phản xạ mà giơ lên, vừa vặn Chop trúng chân trước bên phải của nó. Một luồng hàn ý mạnh mẽ chảy vào trong cơ thể con sư tử, luồng khí lạnh này làm một con Hồn Thú chỉ mới có tu vi ngàn năm

như nó rung mình một cái, cái chân trước bên phải cũng bị đông cứng mà mất đi cảm giác. Hoắc Vũ Hạo nhân cơ hội này xoay người, nương theo bụng con sư tử mà lách sang một bên, kế đó, tay trái hắt lên ánh sáng màu xanh ngọc bích, rồi một tiếng nổ “Ầm” vang lên. Grào... Con sư tử ngàn năm hét thảm một tiếng, cơ thể to lớn bị ném bay đi. Băng Bạo Thuật là gì? Chính là, bất cứ nơi nào bị Hoắc Vũ Hạo truyền Băng Bạo Thuật vào đều bị đóng băng, mặc kệ là vật sống hay chết, đều sẽ bị chuyển hóa thành lực nổ cực lớn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 149: Vận Mệnh Chi Quang – Thẩm Phán (Trung)

Trước đây, Băng Bạo Thuật chủ yếu được truyền vào và kích nổ bên trong xác của Hồn Thú, biến Hồn Lực còn sót lại thành một vụ nổ mạnh. Mà lúc này, Hoắc Vũ Hạo nhân lúc con sư tử ngàn năm đang tập trung sự chú ý vào Âm Kim Khủng Trảo ở bàn tay phải của mình, liền nhân cơ hội này mà dùng tay trái, truyền Băng Bạo Thuật vào chân trước bên trái của nó, hành động này còn có điểm nào để chê nữa? Hồn Lực đang di chuyển trong chân trước bên trái của nó nháy mắt biến thành lực nổ thật mạnh, tường thành dù có vững chắc đến mức nào thì cũng sẽ dễ dàng bị phá vỡ từ bên trong, tình huống này cũng tương tự như thế. Tác dụng thần kỳ của Băng Bạo Thuật đã được bày ra vô cùng rõ ràng. Chân trái của con sư tử nổ tung, vì lực nổ quá mạnh mà nửa người cùng bên của nó tức thì liền có đầy vết thương. Cơ hội tốt như thế làm sao Hoắc Vũ Hạo có thể bỏ qua được? Hắn lập tức sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung, lách người xuất hiện ngay trước mặt con sư tử ngàn năm đang đau đớn gầm rú. Sau đó hắn tiếp tục thả ra lực hút từ kỹ năng Khống Hạc Cầm Long, lực hút của kỹ năng này dĩ nhiên không đủ để hút lấy con sư tử ngàn năm kia nhưng Hoắc Vũ Hạo có thể nương nhờ vào đó mà tăng tốc di chuyển của bản thân mình. Năm cái móng vuốt sắc bén trên

bàn tay phải của hắn cắm thẳng vào đầu con sư tử ngàn năm, đồng thời cũng chấm dứt tiếng gào thét thảm thiết của nó. Đến lúc này, toàn bộ bốn con Hồn Thú thuộc tính Kim có tu vi ngàn năm đều đã chết sạch. Thứ còn sót lại chỉ là bốn cái Hồn Hoàn màu tím sậm lơ lửng trên không khí, hắn là trong một khoảng thời gian ngắn tới sẽ không mất đi. Hoắc Vũ Hạo đặt tay trái lên người con sư tử, rót Băng Bạo Thuật vào bên trong, biến nó thành một quả bom nổ chậm. Sau đó cùng Hòa Thái Đầu lại một lần nữa chạy đến vị trí trung tâm của sân đấu. Hiện tại trên sân, xác con gấu ngàn năm, sư tử ngàn năm, cộng với con U Linh Lang bị giết đầu tiên, có thể thấy có đến ba quả bom nổ chậm sẵn sàng phát nổ bất cứ lúc nào. Mà Cung Trường Long đến lúc này đã có chút hối hận rồi, lão hối hận tại sao mình lại nhiều chuyện lo lắng cho hai thằng nhóc này chứ? Hai thằng nhóc ấy chỉ trong tích tắc đã giết chết sáu con Hồn Thú ngàn năm của mình rồi. Đừng quên, muốn bắt sống một con Hồn Thú đem về thuần dưỡng là chuyện vô cùng rắc rối và phiền phức. Nhất là lão đã mất thời gian một năm mới có thể huấn luyện được bốn con Hồn Thú thuộc tính kim kia, để bọn chúng có thể phối hợp với nhau. Vậy mà cả bốn cứ thế bị Hoắc Vũ Hạo giết như bỏ một quả dưa bình thường. Lực công kích mạnh mẽ mà Hoắc Vũ Hạo đã bộc lộ ra, e là Chiến Hồn Tôn hệ Mẫn Công cũng phải chào thua, làm sao có thể là một Chiến Hồn Tôn hệ Khống Chế được? Lực tấn công của hắn là một sự kết hợp từ sức mạnh và sự nhạy cảm lẫn tốc độ. Từ khi cuộc thí nghiệm bắt đầu, một mình hắn lần lượt giết chết sáu con Hồn Thú, Hòa Thái Đầu chỉ ra tay duy nhất một lần chính là giúp hắn cản con sư tử ngàn năm, không cho nó tụ hội với con hổ ngàn năm mà thôi. Biểu hiện của Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn vượt xa khỏi dự đoán của các vị sư trưởng rồi. Có điều, lúc này, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không có chút đặc ý nào, mỗi đợt chiến đấu hắn đều sử dụng toàn lực. Nhất là nháy mắt khi sử dụng Âm Kim Khủng Trảo chém chết con báo ngàn năm ấy, kia chỉ là một tiêu nhưng lại cần một lượng Hồn Lực rất lớn. Hắn sở dĩ mạo hiểm chọn cách này cũng vì hắn không muốn con báo ấy có cơ hội phản công. Nếu để bốn con Hồn Thú thuộc tính kim này hợp lại với nhau sẽ là một rắc rối không nhỏ với Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu. Trong đó, con Hồn Thú mà Hoắc Vũ Hạo đặc

biệt quan tâm nhất lại không phải là loài sư tử với danh hiệu vương giả trong các loài thú mà lại là con báo ngàn năm. Đây cũng vì bản tính gian xảo của nó. Bản thân nó có ưu thế về tốc độ vậy mà khi bắt đầu tấn công, nó không những không lập tức tấn công Hoắc Vũ Hạo, mà còn lặng lẽ chờ cơ hội và đồng bọn đến phối hợp. Có thể xem nó là quân sư trong bốn con thú ấy cũng không sai. Mà sau khi Hoắc Vũ Hạo có được Âm Kim Khủng Trảo, lực tấn công của hắn đã có một bước nhảy vọt đáng kể nhưng hắn cũng biết rõ khuyết điểm của bản thân, đó là không chuyên về tấn công từ xa hoặc đối thủ có tốc độ quá nhanh. Cứ xét theo tốc độ của con báo này, nếu nó dùng phương pháp đánh du kích để quấy nhiễu hắn vậy thì sẽ liên lụy đến cả Hòa Thái Đầu. Kể đó Hoắc Vũ Hạo sẽ phải một mình đối mặt với con hổ và sư tử. Tuy hắn có lòng tin chiến thắng được hai con này nhưng bản thân hắn cũng phải trả cái giá không nhỏ, tiêu hao không chỉ thể lực, hồn lực mà còn cả tinh lực nữa. Cho nên hắn chọn cách thức đơn giản nhất, đầu tiên chịu tổn một lượng lớn Hồn Lực sử dụng Âm Kim Khủng Trảo, xử lý con báo ngàn năm, kế đó lợi dụng xác của nó để đối phó con hổ. Với cách này, mặc dù Hồn Lực tiêu hao rất nhiều nhưng lại đơn giản và nhanh nhất. So với việc đánh bừa có lẽ cũng không nhiều hơn bao nhiêu. Sau màn dạo đầu này, tác dụng của Hồn Cốt cánh tay trái từ Băng Bích Hạt và Hồn Cốt bàn tay phải Âm Kim Khủng Trảo đã thực lực mang đến bất ngờ không nhỏ cho hai vị viện trưởng hệ Hồn Đạo và Phạm Vũ, thậm chí có thể nói là giúp bọn họ mở rộng tầm mắt. Hoắc Vũ Hạo rõ ràng thuộc hệ Khổng Chế nhưng nếu so về lực tấn công thì một cường giả hệ Cường Công bậc Hồn Tông cũng chưa chắc có thể làm tốt hơn. Sáu con Hồn Thú lần lượt chết trong tay hắn, một thành tích quá bất ngờ đối với mấy bị sư phụ đang quan sát bên ngoài. Tuy nhiên, ở đây cũng có trường hợp ngoại lệ, đây là vị quản lý Đấu Thú Khu – Cung Trường Long. Lão hoàn toàn không bất ngờ mà chỉ có... đau lòng! Sáu con Hồn Thú ngàn năm đó chính là sáu cái Hồn Hoàn ngàn năm đó, lãng phí, lãng phí quá. Đây còn chưa kể đến quá trình thuần dưỡng sáu con thú này đã tốn không biết bao nhiêu công sức, tiền tài, tất cả không phải là con số nhỏ đâu. - Thả tám con Hồn Thú ngàn năm chuyên tấn công từ xa cộng bốn con Hồn Thú chuyên cận chiến tu vi

hơn 3 ngàn năm vào đi. Ta không tin hai đứa quỷ nhỏ này có thể chống đỡ được. Vì muốn tránh tiếp tục bị tổn thất nữa nên lão phải đẩy nhanh tốc độ của trận chiến này để nó kết thúc càng sớm càng tốt. Cung Trường Long không còn cách nào khác đành phải thay đổi kế hoạch ban đầu, điều này cũng không thể trách lão, dù sao thực lực mà Hoắc Vũ Hạo thể hiện ra hoàn toàn vượt xa dự đoán ban đầu của bọn họ. Dáng vẻ của Hoắc Vũ Hạo lúc này có chút quái dị, miệng hăn ngậm hai miếng xì gà một to một nhỏ, theo thứ tự là Tinh Thần Hưng Phấn Xì-Gà To và Hồn Lực Tăng Phúc Tế Tuyệt Gia, tay còn cầm một cái Bình Sữa. Mà Hòa Thái Đầu đứng cạnh hăn cũng tương tự như vậy, hai sư huynh đệ bọn họ tựa lưng vào nhau, đồng thời khôi phục Hồn Lực. Bỗng nhiên, cả hai cùng chấn động mà giật nảy mình, Hoắc Vũ Hạo kêu lên: - Nhiều quá... Hai mắt Hòa Thái Đầu mở to thật to: - Trời ơi, bọn họ muốn đùa chết chúng ta sao? Mười hai con Hồn Thú theo các hướng khác nhau đồng loạt được thả vào, bốn con có thân thể to lớn đi đầu, tám con còn lại với hình dáng khác nhau đi theo sau. Từ từ đến gần khu vực trung tâm, nơi mà Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu đang đứng. Một áp lực tâm lý bỗng nhiên đè nặng hai người bọn họ, khiến bọn họ cảm thấy lông tóc lông tơ muốn dựng đứng hết cả lên. Đứng thấy ban này Hoắc Vũ Hạo một mình đấu với bốn con Hồn Thú có vẻ hết sức thông thả dễ dàng, thật ra hăn đã dùng toàn lực rồi, lại còn tiêu hao không ít nữa. Vậy mà lúc này thoáng cái số lượng Hồn Thú đã tăng gấp ba lần, hơn nữa, trong đó có đủ loại Hồn Thú chuyên về mặt tấn công từ xa. Mười hai con Hồn Thú ngàn năm đó, trời ạ! Nếu có thêm Vương Đông và Tiêu Tiêu ở đây thì Hoắc Vũ Hạo còn cảm thấy bên mình có chút hi vọng nhưng tình hình này, hai người bọn họ có thể làm gì đây? - Sư đệ, làm sao bây giờ? Hòa Thái Đầu thấy xung quanh mình xuất hiện một lượng lớn Hồn Thú, da đầu cũng run lên, đây rõ ràng đã vượt khỏi phạm vi tưởng tượng của bọn họ rồi. Trên khán đài, Phàm Vũ nhíu mày nói: - Sao Cung lão không làm theo kế hoạch? Thế này là quá nhiều. Ban này bọn nhỏ còn tiêu hao không ít nữa. Tiên Lâm Nhi nói: - Bình tĩnh một chút, đừng vội nóng, áp lực tăng lên cũng tốt, nhờ thế chúng ta càng biết rõ được chính xác cực hạn của bọn nó, các buổi huấn luyện sau này cũng dễ dàng chuẩn bị hơn. Chuẩn bị sẵn sàng cứu viện khi

cần thiết đi. Hoắc Vũ Hạo khép hờ hai mắt, cẩn thận cảm nhận dao động Tinh Thần Lực đang sôi sùng sục trong đầu hắc, trong giờ phút khó khăn này, hắc không có ý định nhờ Thiên Mệnh, Bằng Đế hay Y Lai Khắc Tư giúp đỡ hắc, hắc càng trưởng thành, thực lực càng tăng lên, thì bản thân càng phải tự mình giải quyết mọi chuyện, hắc đã biết cách làm thế nào để biến áp lực thành động lực mà tiếp tục phấn đấu. - Sư huynh, sử dụng chiến pháp Hồn Đạo Pháo Đài, đợi lát nữa đệ sẽ cố gắng khống chế Hồn Thú, còn huynh dựa theo chỉ dẫn của Tinh Thần Tham Trắc mà tấn công. Chúng ta sẽ dốc toàn lực, thử xem có thể làm được những gì. - Được. Hòa Thái Đầu cũng không nói thêm gì, những gì Hoắc Vũ Hạo vừa thể hiện đã làm lòng tin của hắc dành cho người sư đệ tăng lên rất nhiều. Hàng loạt tiếng nổ ùng ùng không ngừng vang lên, một lượng lớn Hồn Đạo Pháo xuất hiện đầy trên người hắc, và cố định vị trí của hắc xuống nền đất. Khắp người Hòa Thái Đầu lúc này toàn là các khẩu pháo lớn bằng kim loại, hắc đã sẵn sàng tấn công vào bất cứ phương hướng nào. Hoắc Vũ Hạo bỗng nhận ra, kiện chiến pháp Hồn Đạo Pháo Đài trên người Hòa Thái Đầu có chút khác biệt so với trước đây. Xem ra sau khi từ cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái trở về, vị sư huynh của mình đã tiến bộ không ít. Mười hai con Hồn Thú thông thả áp sát hai người bọn họ. Cấp bậc của bốn con dẫn đầu rõ ràng hơn hắc tám con phía sau. Trong đó bốn con dẫn đầu là Hồn Thú thuộc loài Độc Giác Ma Tê, cả người phủ một lớp da cứng rắn như áo giáp. Khi nó bước đi vang lên từng tiếng động mạnh, rõ ràng lực phòng ngự của nó không yếu chút nào. Cái sừng to to trên đầu nó còn lấp lánh ánh sáng, hiển nhiên khi nó đã sát định mục tiêu thì sẽ đánh đến không chết không thôi. Lúc này, trên cái sừng của bốn con Độc Giác Ma Tê ba ngàn năm bắt đầu lóe lên ánh sáng màu lam nhạt, ánh mắt của bọn chúng cũng hóa thành màu đỏ, từ từ tăng tốc, hết như kiểu bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn đầu tấn công. Trên người tám con Hồn Thú chuyên tấn công từ xa đi phía sau cũng dần dần lóe lên các quầng sáng khác nhau, bọn chúng cũng giống như bốn con kia, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào. Nếu không phải vì Đấu Thú Tràn quá lớn, bọn chúng chưa đến được khoảng cách tấn công lý tưởng thì e là hai người Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu đã phải đối mặt với đợt tấn công như mưa rồi. Khi Hòa Thái

Đầu lấp ráp xong Hồn Đạo Pháo Đài, Hoắc Vũ Hạo vẫn im lặng đứng yên một chỗ. Hai điều xì gà trên miệng đã cháy hết, hắt cất Bình Sữa trên tay vào, kể đến vẫn tư thế đứng ấy, lặng lẽ đưa tay áp sát cơ thể, khép mắt lại. Một cảm giác kỳ dị lặng lẽ khuếch tán từ người Hoắc Vũ Hạo, dù là những nhân viên của Đấu Thú Khu đang đứng xa xa quan sát hay hai vị viện trưởng hệ Hồn Đạo Đạo và Phàm Vũ trên khán đài cũng cảm nhận được sự thay đổi một cách vô cùng rõ ràng của Hoắc Vũ Hạo. Nhưng tất cả bọn họ đều không đoán được sự thay đổi này có ý nghĩa gì. Dường như nháy mắt tiếp theo, cả người Hoắc Vũ Hạo thoáng trở nên hư ảo, nhưng cũng trong tích tắc đó, lại mang đến một cảm giác vô cùng uy nghiêm. Cái cảm giác này không thể diễn tả bằng lời nói bình thường, chỉ có thể miêu tả đơn giản là trong giây phút ấy, hắn đã không còn là hắn, mà hóa thành một cỗ năng lượng vô hình bao phủ toàn trường.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 149: Vận Mệnh Chi Quang – Thẩm Phán (Hạ)

Cũng ngay lúc này, từ giữa trán Hoắc Vũ Hạo chột lóe lên ánh sáng màu vàng ánh kim. Nháy mắt sau, nó như ánh mặt trời buổi bình minh, lặng lẽ xuất hiện, không hề chói mắt nhưng lại làm bất cứ ai nhìn thấy dù là con người hay Hồn Thú cũng phải theo phản xạ mà nheo nheo mắt, và tất cả suy nghĩ của bọn họ giống như đều phải tạm dừng ở giây phút này. Đó là tròng mắt màu vàng lấp lánh chứa đầy Vận Mệnh Lực, trong đôi mắt kỳ dị ấy ẩn chứa uy nghiêm của cả thiên địa, dưới ánh nhìn của nó, dường như cả không khí cũng phát ra tiếng vù vù rất nhỏ. Khóe miệng Hoắc Vũ Hạo giật giật một chút, chỉ có Hòa Thái Đầu ở ngay cạnh hắn mới có thể đồng thời cảm nhận được hơi thở quái dị này và nghe thấy những lời rất nhỏ mà hắn vừa nói. Miệng hắn khẽ phun ra bốn chữ: - Vận Mệnh – Thẩm Phán! Một tầng ánh sáng kỳ dị lập tức lấy cơ thể Hoắc Vũ Hạo làm trung tâm, không

ngừng khuếch tán ra bên ngoài, ánh sáng này không quá rực rỡ nhưng lại không có cách nào hình dung được nó một cách cụ thể, bởi vì đơn giản là đối với mỗi Hồn Thú và Hồn Sư khác nhau, thì sẽ nhìn thấy nó ở một màu sắc riêng biệt. Những nơi nó lướt qua, không khí đều có chút vận vận, giống như mỗi người phía sau đều tự động mở ra một con đường vận mệnh. May mà phạm vi của tầng ánh sáng này không quá lớn, nó chỉ vừa vận phủ xuống lấy mười hai con Hồn Thú trong sơn và Hòa Thái Đầu ở sau lưng Hoắc Vũ Hạo thôi. Nếu nói tầng ánh sáng này mang đến một cảm giác vô cùng hoảng hốt cho hai vị viện trưởng Tiên Lâm Nhi và Tiền Đa Đa thì ngay sau đó, hiệu quả kỳ ảo của nó đã xuất hiện rõ ràng trước mắt mấy người bọn họ. Người có sự biến hóa đầu tiên chính là Hòa Thái Đầu đứng gần Hoắc Vũ Hạo nhất. Một tầng ánh sáng màu vàng nhẹ nhàng bao phủ lấy cơ thể hắn. Sau khi tầng ánh sáng ấy xuất hiện, liền lặng lẽ rời khỏi cơ thể hắn, hóa thành một ảo ảnh ánh kim kị dị sau lưng Hòa Thái Đầu. Ảo ảnh này có hình dạng giống hệt với hắn, chẳng qua trên người hắn không có nhiều Hồn Đạo Khí như vậy thôi, đây chỉ thuần túy là hình dạng của Hòa Thái Đầu. Chẳng qua, trên đầu vai của ảo ảnh này có một cái bánh răng tròn tròn lấp lánh ánh sáng, khiến người ta cảm thấy có chút gì đó tĩnh lặng và muốn hòa vào nó mà thôi. Thay đổi dĩ nhiên không chỉ xuất hiện ở riêng Hòa Thái Đầu, mười hai con Hồn Thú sau khi bị Vận Mệnh Chi Quang phủ xuống cũng đã bắt đầu biến hóa. Nhưng sự thay đổi của bọn chúng hoàn toàn khác biệt với Hòa Thái Đầu. Mười hai con Hồn Thú kia đồng loạt run rẩy dữ dội một cách không khống chế được, ngay sau đó, trên đầu bọn chúng xuất hiện một tầng ánh sáng màu trắng bạch, sau đó, tầng sáng này cũng tách ra nhưng không êm dịu, hài hòa như Hòa Thái Đầu mà lại hóa thành một cái đầu lâu tương ứng với từng con Hồn Thú. Các ảo ảnh hình đầu lâu ấy lơ lửng trên đỉnh đầu của bọn chúng, càng ghê rợn hơn là trong mỗi hốc mắt của mỗi cái đầu lâu đều lóe ra ánh sáng màu đỏ rực. - Đây là cái gì? Con mắt thứ ba? Chẳng lẽ nó... Ba người Tiên Lâm Nhi, Tiền Đa Đa và Phàm Vũ không ngờ lại đồng thanh nói: - Vũ Hồn Bản Thể thức tỉnh lần thứ hai? Trừ đáp án này ra, bọn họ không thể nghĩ ra câu trả lời nào phù hợp hơn nữa. Mà lúc này, cả ba đều mở to mắt quan sát từng thay đổi của

bọn chúng, lòng ai cũng hồi hộp chờ xem rốt cuộc trên người bọn Hồn Thú này sẽ xuất hiện chuyện gì nữa. Vận Mệnh Nhân trên trán Hoắc Vũ Hạo lặn lẽ khép lại và biến mất, cả người hần hơi lão đảo dường như đứng không vững, sắp ngã đến nơi. Mười hai con Hồn Thú đang tạm thời dừng lại bỗng nhiên cảm thấy tự đáy lòng dâng lên một cảm giác lạnh lẽo, bọn chúng không biết vì sao lại thế, đồng thời cũng cảm nhận được cả người có gì đó đã thay đổi, nhưng thay đổi gì? Căn bản bọn chúng không xác định rõ ràng được. Mà Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên cũng không đi giải thích cho bọn chúng biết, sau khi bọn chúng cảm nhận được cơ thể mình thay đổi, bọn chúng lại kinh ngạc phát hiện cả người mình ngoài cảm giác quái dị ra thì tất cả những thứ khác đều giống y như bình thường. Rõ ràng, một chiêu thức này đã mang đến cảm giác sợ hãi, đồng thời cũng khiến bọn chúng tức giận phát điên lên. Bốn con Độc Giác Ma Tê dẫn đầu gần như không phân biệt được con nào há miệng gầm vang đầu tiên, cả bốn đồng thời bổ nhào về phía Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu, ánh sáng trên cái sừng của bọn chúng càng ngày càng trở nên rực rỡ, cả bốn không ngờ lại chọn cùng một mục tiêu là Hoắc Vũ Hạo – người mang đến nỗi sợ hãi cho bản thân chúng. Cũng ngay lúc này, Hồn Hoàn thứ ba trên người Hoắc Vũ Hạo lóe sáng, đây là lần đầu tiên phát sáng của nó, đồng thời cũng là lần đầu tiên Hồn Kỹ của Vũ Hồn Linh Mâu được sử dụng sau khi Hoắc Vũ Hạo có được nó. Rốt cuộc Hồn Kỹ này là gì đây? Đôi mắt của Hoắc Vũ Hạo gần như ngay lập tức biến thành màu trắng, một vầng sáng trắng tinh theo đó khuếch tán ra ngoài, rõ ràng đây là một kỹ năng có tác dụng trong phạm vi lớn. Ánh sáng trắng tinh ấy từ từ mở rộng, và mười hai con Hồn Thú lại một lần nữa không thể tránh khỏi bị vầng sáng lướt qua. Khi vầng sáng ấy bao phủ lấy bọn chúng thì xuất hiện một màn cực kỳ quỷ dị, ánh mắt của các con Hồn Thú đều hóa thành màu trắng, khí thế ngút trời của bọn chúng nháy mắt có dấu hiệu tan rã bất cứ lúc nào. Bốn con Độc Giác Ma Tê đang vọt về trước với tốc độ kinh khủng liền từ từ chậm lại, cả người thậm chí còn xuất hiện tình huống lắc lư đứng đưa, và các con Hồn Thú chuyên tấn công từ xa đang đứng phía sau đều tạm dừng lại các hành động công kích. - Hòa sư huynh, sử dụng Hồn Đạo Hộ Tráo phòng ngự, tấn công đám Hồn Thú công

kích xa, Độc Giác Ma Tê giao cho đệ. Hoắc Vũ Hạo nói xong câu này liền lắc lắc đầu mình mấy cái, phảng phất như muốn nhờ những cái lắc này phải đi sự mệt mỏi và suy yếu trên cơ thể mình, cả người hần bần về trước như một mũi tên. Và từ lúc này, trận chiến bắt đầu bùng nổ. Các Hồn Thú chuyên tấn công từ xa mặc dù lại một lần nữa cảm thấy có gì đó không đúng sau khi bị ánh sáng màu trắng tinh phủ xuống nhưng tích tắc sau bọn chúng đã khôi phục lại trạng thái bình thường, các đòn tấn công ào ào tuôn ra. Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên có thể né tránh nhưng Hòa Thái Đầu đã sử dụng chiến pháp Hồn Đạo Pháo Đài lại không thể, đây là lý do tại sao Hoắc Vũ Hạo lại bảo Hòa Thái Đầu sử dụng thêm Hồn Đạo Hộ Tráo để tăng cường lực phòng ngự. Tám con Hồn Thú chuyên tấn công từ xa lần lượt sử dụng các kỹ năng tấn công bọn họ, các kỹ năng ấy có loại trong phạm vi lớn, có loại tập trung vào một người, nhưng tất cả mục tiêu đều là hướng về Vũ Hồn Cực Hạn và bao trùm lấy Hòa Thái Đầu. Nhưng, bất ngờ vẫn chưa kết thúc. Khi Hòa Thái Đầu sử dụng Hồn Đạo Hộ Tráo phòng ngự cũng đồng thời chọn lấy con Hồn Thú đứng gần hần nhất trong tám con Hồn Thú ở phía xa để tấn công. Có điều lúc này, lòng hần tuyệt đối không yên tâm một chút nào, vì Hồn Đạo Hộ Tráo cấp bốn của hần tuyệt đối không thể đỡ được uy lực từ đòn tấn công đồng thời của tám con Hồn Thú kia. Hơn nữa, ngay giây phút này, bỗng nhiên Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng biến mất, tuy nhiên, dù chuyện này quá bất ngờ nhưng hần vẫn chọn tin tưởng Hoắc Vũ Hạo một cách tuyệt đối. Lúc này trên khán đài, Phàm Vũ đã bắt đầu đứng ngồi không yên, trên tay hần đã xuất hiện một cái kiện Hồn Đạo Khí màu vàng lợt, sự chú ý của hần đều tập trung vào người Hòa Thái Đầu, gần như sẵn sàng ứng cứu bất cứ lúc nào. Lực phòng ngự của kiện Hồn Đạo Hộ Tráo cấp bốn này dĩ nhiên không thể chịu đựng nổi lực công kích từ bọn chúng nhưng không hần là sẽ bị phá vỡ ngay lập tức. Cho nên dù hần lo lắng nhưng lại không quá hấp tấp, bởi vì cuộc thí nghiệm ngày hôm nay là muốn kiểm tra xem cực hạn của hai đứa nhóc này là như thế nào. Chẳng qua, xét tình hình này, ba người bọn họ đều không hiểu tại sao ban nãy cả hai bộc lộ sức chiến đấu kinh khủng như vậy mà lúc này lại giống như rơi vào đường cùng vậy. Bọn chúng không những không tìm cách đột phá mà cũng không

hợp lực tấn công, cứ thế mà chia ra, cả hai bọn chúng làm sao có thể một mình chịu đựng nổi lực tấn công ở hai phía đây? Và, ngay sau đó, câu trả lời đã xuất hiện. Phàm Vũ mở to mắt nhìn biến hóa bất ngờ ấy, ánh sáng rực rỡ trên Hồn Đạo Pháo cũng lụi tắt. Hắn thật sự không dám tin vào chuyện mà hai mắt hắn vừa nhìn thấy. Làm sao có thể? Chuyện này sao lại có thể? Hắn đang trông thấy cái gì thế này? Nếu nói ban nãy biểu hiện của Hoắc Vũ Hạo đã khiến ba người họ kinh ngạc thì chuyện vừa xảy ra có thể xem như vượt khỏi phạm vi hiểu biết của họ rồi. Trong tám con Hồn Thú chuyên tấn trong từ xa, có ba con sử dụng kỹ năng trên phạm vi lớn, cũng tựa như Phượng Hoàng Lưu Tinh Vũ của Mã Tiểu Đào ngày trước. Đương nhiên, kỹ năng công kích trên phạm vi lớn không hẳn là không có khe hở, chẳng qua nó rất rất nhỏ mà thôi. Còn những kỹ năng tấn công vào một mục tiêu thì đều có sức tập trung rất lớn, bất kể là của Hồn Sư hay Hồn Thú đều giống như vậy. Nhưng mà, giờ phút này, trong Đấu Thú Tràng, lại xuất hiện một màn vô cùng khó tin. Tất cả đòn tấn công của tám con Hồn Thú kia đều rơi vào khoảng trống bên ngoài. Nói cách khác, không có một con nào tấn công trúng vào nơi mà Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu đang đứng chứ đừng nói chi là bắn chúng bọn họ. Vâng, không có một con nào bắn trúng cả! Đừng nói là ba người trên khán đài, ngay cả Hòa Thái Đầu cũng vô cùng sợ hãi. Hồn Đạo Hộ Pháo của hắn căn bản không có cơ hội phát huy tác dụng. Mà hắn chỉ dùng một lần bắn đơn giản đã có thể dễ dàng xé nát cơ thể con Hồn Thú đứng gần hắn nhất. Nếu giải thích rằng vì Hoắc Vũ Hạo có Tinh Thần Tham Trắc nên có thể né tránh được, còn hắn thì sao? Căn bản hắn có thể di chuyển được đâu? Hắn như một cái bia sống đứng chờ bọn chúng cắm tên đầy mình, vậy mà chẳng có con nào thêm cắm vào cả. Cũng từ giây phút đó, các cảnh tượng quỷ dị liên tục xuất hiện không ngừng. Sau khi một trong tám con Hồn Thú bị giết chết thì Hoắc Vũ Hạo đã vọt đến trước mặt một con Độc Giác Ma Tê. Hắn nhún người nhảy lên cao, tay phải bắn ra Âm Kim Khủng Trảo, chụp xuống đầu con Độc Giác Ma Tê đó. Lực phòng ngự của loài Độc Giác Ma Tê vô cùng mạnh mẽ, mà Hoắc Vũ Hạo cũng nhìn ra, bốn con Độc Giác Ma Tê này không phải là Hồn Thú chỉ có tu vi một ngàn năm, trong tình huống này, Hòa Thái Đầu có thể nhờ vào chiến

pháp Hồn Đạo Pháo Đài mà bắn chết một con nhưng cũng phải trả cái giá không nhỏ. Thế thì làm sao còn có thể xử lý những con Hồn Thú còn lại? Cho nên, Hoắc Vũ Hạo chọn, tự ra tay.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 150: Kỹ năng từ Hồn Hoàn vạn năm – Hư Nhược (Thượng)

*Hư Nhược: suy yếu. Tốc độ của Độc Giác Ma Tê sau khi bị ánh sáng từ kỹ năng thứ ba của Hoắc Vũ Hạo phủ xuống đã giảm xuống đáng kể, mà cơ thể bọn chúng cũng đã bắt đầu có chút lắc lư lão đảo. Ngay khi Hoắc Vũ Hạo đánh về phía nó, nó liền cố gắng dùng cái sừng trên đầu mình đâm vào người Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo cũng đã đoán trước được nên né tránh vô cùng dễ dàng. Hắn không nghĩ một chiêu này của mình có thể giết chết Độc Giác Ma Tê, vì đầu của nó cực kỳ cứng rắn, e là Âm Kim Khủng Trảo cũng không thể một chiêu mà đâm thủng được. Nhưng, chuyện đời luôn có sự bất ngờ. Con Độc Giác Ma Tê vì mãi băng băng chạy về trước nên chân của nó vô tình đâm trúng cái hố nhỏ để lại từ trận chiến của mấy Hồn Thú ban đầu, mà cái hố này lại còn hơi bị nghiêng nghiêng nữa. Nó cao chừng bốn thước, cực kỳ to lớn, nặng hơn ba nghìn cân. Thế nên sau khi đâm phải cái hố ấy, móng chân trước của nó đã bị bẻ cong, làm cả người nó cũng nghiêng về một phía. Cái sừng đang đâm về trước cũng vì thế mà tấn công vào không khí, đồng thời cũng đưa đầu đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Phụt. Nếu Hoắc Vũ Hạo bỏ lỡ cơ hội tốt này thì hắn không còn xứng là một trong Sử Lai Khắc Thất Quái nữa. Năm lưỡi đao trên bàn tay phải đâm mạnh xuống đôi mắt to trên đầu con Độc Giác Ma Tê như một con chim gõ kiến đưa mỏ gặm mồi. Mà con Độc Giác Ma Tê vì cả người đột nhiên bị nghiêng sang một bên nên chấn động mà quên cả nhắm mắt lại, dùng mí mắt dày thật dày của mình để phòng ngự. Con người là bộ phận yếu ớt như thế nào? Mà vật đâm vào còn là móng vuốt Âm Kim Khủng Trảo cực kỳ khủng bố

nữa. Năm lưỡi đao màu vàng lợt trên tay Hoắc Vũ Hạo nháy mắt đâm xuyên qua con người của con Độc Giác Ma Tê, cơ thể khổng lồ kia nháy mắt ngã xuống đất, đau đớn rên rỉ. Nháy mắt sau, năm lưỡi đao màu vàng lợt biến mất, thay vào đó là một lớp viên bi sáng loáng như kim cương, tiếng thét của con Độc Giác Ma Tê với tu vi ba ngàn năm tức thì liền ngừng lại, cả đầu nó phủ một lớp băng mỏng dính. Vì cơ thể nó quá lớn nên dù Hoắc Vũ Hạo có Cực Hạn Chi Băng cũng không tài nào trong một thời gian ngắn đông cứng cả người nó được, mà hắn cũng không có ý định làm như vậy. Một chiêu này hoàn thành cực nhanh, tiếp theo, hắn đứng dậy, sử dụng Hồn Đạo Thôi Tiến Khí chạy về phía con Độc Giác Ma Tê khác. Bỗng nhiên, ba con Độc Giác Ma Tê còn lại đồng thời kêu lên đau đớn. Chuyện xảy ra quá bất ngờ và nằm ngoài cả sự tính toán của Hoắc Vũ Hạo, bởi vì, một trong ba con Độc Giác Ma Tê, không hiểu tại sao lại đập trúng xác của con Hồ ngàn năm năm chống chọi trên mặt đất. Dưới tác dụng của Băng Bạo Thuật, cái xác hồ đó nổ vang một tiếng, cơ thể khổng lồ của con Độc Giác Ma Tê đập trúng nó bị bắn bay lên cao. Cái xác con Hồn Thú ngàn năm còn nguyên vẹn mà lại phát nổ, uy lực dĩ nhiên không nhỏ, mà tiếng nổ khủng khiếp này làm Hòa Thái Đầu ở gần đấy không khỏi nhớ lại vụ án Thi Bạo trong hang động khi chiến đấu với tên Sứ Giả Tử Thần. Con Độc Giác Ma Tê bị bắn lên cao sau khi rơi xuống đất đã bị đứt thành từng khúc từng khúc. Mà cái đầu có sừng của nó lại trùng hợp rơi về phía đám Hồn Thú chuyên tấn công từ xa có lực phòng ngự vô cùng yếu ớt, trực tiếp đâm thủng một con trong số đấy. Bởi vì sự chú ý của bốn con Độc Giác Ma Tê đều đã tập trung lên người Hoắc Vũ Hạo nên dĩ nhiên Hòa Thái Đầu ở bên cạnh không phải chịu uy hiếp nhiều. - Sư huynh, thử tấn công vào mắt của mấy con Hồn Thú ngoài kia đi, bắn tía, tiết kiệm Hồn Lực. Hoắc Vũ Hạo hét lớn một tiếng. Âm Kim Khủng Trảo của hắn lại có thể dễ dàng đâm xuyên qua mắt của con Độc Giác Ma Tê, không những thế, con Độc Giác Ma Tê ấy không hiểu tại sao biết rõ có nguy hiểm mà cũng không nhắm mắt lại. Cộng thêm việc tình huống không bình thường của đám Hồn Thú chuyên tấn công từ xa kia. Chưa kể đến việc hành động của bọn chúng chậm chạp một cách kỳ quái mà độ chính xác khi tấn công còn giảm đến

mức thảm thương, từ này đến giờ không có một đòn nào đánh trúng được hai người Hoắc Vũ Hạo cả. Chuyện này, giải thích một cách chính xác thì, khả năng tập trung của bọn chúng chẳng những biến mất mà may mắn cũng tan biến theo. Nhắm bắn Hồn Thú không khó, nhưng Hồn Thú rất nhạy cảm, nếu chúng cảm nhận có gì đó nguy hiểm sẽ lập tức né tránh. Hồn Đạo Khí tuy có khả năng nhắm bắn chính xác nhưng không thể tập trung nhắm vào một vị trí bé nhỏ được. Tuy vậy, Hòa Thái Đầu vẫn làm theo lời Hoắc Vũ Hạo nói. Từng màn từng màn vừa thần kỳ vừa quỷ dị liên tục xuất hiện, lòng tin của hắn dành cho Hoắc Vũ Hạo đã tăng lên theo cấp số nhân. Cục diện hiện nay càng lúc càng hỗn loạn, bốn con Độc Giác Ma Tê vậy mà chỉ trong vài giây đã chết đi hai, một con cũng bị đạn lạc từ vụ nổ bắn chết, con còn lại miễn cưỡng lắm mới đứng dậy được và tiếp tục nhắm về phía Hoắc Vũ Hạo. Tám con Hồn Thú ở ngoài xa bị Hòa Thái Đầu toàn lực bắn chết hai con, một con bị phần đầu có sừng của con Độc Giác Ma Tê rơi trúng mất mạng, chỉ còn lại năm con. Tuy nhiên, lúc này cả năm con đấy đều vẫn đang lao đảo đứng không vững. Mà đầu tiêu của những chuyện này chính là Vận Mệnh Chi Quang được bắn ra từ Vận Mệnh Nhân đã tiến hành quá trình Thẩm Phán bọn chúng. Cộng thêm Hồn Kỹ thứ ba của Hoắc Vũ Hạo – Hư Nhược. Giờ phút này, Hoắc Vũ Hạo đã hiểu cái gì gọi là Vận Mệnh Thẩm Phán. Ảo ảnh có xuất hiện bánh răng tròn tròn chính là đại diện cho may mắn, cát thường, được vận mệnh ban phúc và phù hộ. Còn những ảo ảnh có hình đầu lâu trên người đám Hồn Thú chính là đại diện cho những sinh vật bị vận mệnh phán xét là vật vứt bỏ, cũng từ lúc đó, trên người bọn chúng bắt đầu xuất hiện tình huống suy yếu. Đáng tiếc, vì Hoắc Vũ Hạo là người sử dụng nên không thể thay đổi vận mệnh của mình, nếu không, cục diện trước mắt sẽ càng thêm quỷ dị. Mà Hư Nhược, là cái gì thế? Đây là một Hồn Kỹ có tác dụng trên phạm vi lớn, có thể xem nó là một kỹ năng mang đến sự suy yếu trong một phạm vi nhất định mới đúng. Nó thông qua dao động tinh thần mà gây ảnh hưởng đến trung khu thần kinh của vật bị tấn công, khi đó, cơ thể bọn chúng sẽ xuất hiện tình huống váng đầu, chân tay mềm nhũn, không có sức lực. Tác dụng của nó nghe có vẻ như tầm thường nhưng đặc biệt lớn nhất lại có thể liên tục duy trì trong một thời

gian dài. Với tu vi hiện tại của Hoắc Vũ Hạo, trong tình huống hãn chưa thể hấp thu hết năng lượng từ Hồn Hoàn vạn năm kia thì có thể duy trì kỹ năng này trong vòng một phút. Mười hai con Hồn Thú đầu tiên bị vận mệnh loại bỏ, kể đến lại bị ảnh hưởng từ kỹ năng Hư Nhược, trạng thái cơ thể của bọn chúng tệ như thế nào chỉ cần nghĩ là biết. Trong tình huống được nhiều sự trợ giúp như vậy, Hoắc Vũ Hạo mới có thể liên tục giết chết ba con Độc Giác Ma Tê, cục diện cũng thay đổi hoàn toàn. Bụp, bụp, bụp. Ba tia sáng như ba cây châm châm cứu nhỏ từ phía xa bay đến bắn thẳng vào năm con Hồn Thú chuyên tấn công từ xa. Từ người ba trong số năm con đồng thời tuôn ra một dòng máu tươi, cả ba đều bị bắn trúng đôi mắt, và đầu cũng vì thế mà vỡ nát. Trên vai Hòa Thái Đầu không biết từ lúc nào đã xuất hiện một kiện Hồn Đạo dài và nhỏ, cái miệng hình trụ đang lấp lánh ánh sáng hiển nhiên những mũi châm ban này đã bắn ra từ đó. Liên tục ba phát đều bắn trúng, trình độ này có thể xem là một xạ thủ rồi. Tuy khoảng cách giữa hai bên không đến một trăm mét, nhưng năm con Hồn Thú bên kia đều có cấp bậc ngàn năm và di chuyển với tốc độ cực cao, cho dù là Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng của Hoắc Vũ Hạo cũng không thể giúp hãn nhắm bắn chính xác như vậy. Khi Hòa Thái Đầu bắn ra ba phát châm này, trong đầu dường như có cái gì đó thúc dục và dẫn dắt, hãn chỉ biết dựa theo thời điểm nó hướng dẫn và nhắm bắn bóp cò là được. Tám con Hồn Thú nháy mắt chỉ còn lại hai. Và con Độc Giác Ma Tê cuối cùng sau khi lao đảo đứng dậy và vọt đi thì lúc này cũng đã đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Bất kể con Độc Giác Ma Tê này có lực phòng ngự và tấn công mạnh như thế nào nhưng đối mặt với Hoắc Vũ Hạo, nó cũng có chút không được linh hoạt. Hoắc Vũ Hạo sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung cẩn thận áp sát người nó, con Độc Giác Ma Tê tuy phát hiện nhưng vì cơ thể nó không được linh hoạt nên phải cần thời gian mới có thể quay người lại. Hoắc Vũ Hạo nhân cơ hội này, tay phải vung Âm Kim Khủng Trảo lên, đâm thẳng vào vùng bụng có yếu ớt của nó. Tuy nhiên, không thể không công nhận da của con Độc Giác Ma Tê quá cứng, Âm Kim Khủng Trảo của Hoắc Vũ Hạo cứng rắn như vậy thế mà khi đâm vào vùng da dưới bụng của nó chỉ có thể cắm vào một nửa. Có điều, đối với Hoắc Vũ Hạo, một nửa là đủ rồi. Hãn dậm chân xuống đất, cả

người xoay ngang một cái đến bên cạnh Độc Giác Ma Tê, cùng lúc đó, Âm Kim Khủng Trảo hóa thành màu xanh lam, Băng Đế Ngao xuất hiện hỗ trợ. Băng Đế Ngao chẳng những có thuộc tính Cực Hạn Chi Băng, mà lúc này, Hoắc Vũ Hạo còn dùng hết sức nữa. Bụp. Âm Kim Khủng Trảo sau khi được hỗ trợ thuộc tính Cực Hạn Chi Băng liền dễ dàng đâm vào cơ thể Độc Giác Ma Tê, Cực Hạn Chi Băng cũng điên cuồng rót vào cơ thể nó. Tuy vậy, tích tắc sau, Hoắc Vũ Hạo đã cảm nhận được có sự cản trở. Cơ thể con Độc Giác Ma Tê này dù là ở bên trong cũng không phải tầm thường, nó chẳng những kẹp lấy không cho Âm Kim Khủng Trảo đâm sâu vào nữa mà còn điên cuồng vận chuyển Hồn Lực đẩy vật thể lạ ra ngoài. Đến lúc này, Hoắc Vũ Hạo biết mình không thể tiếp tục tiết kiệm Hồn Lực nữa. Vì từ nãy đến giờ phải liên tục chiến đấu, hắn đã tiêu hao quá nhiều Tinh Thần Lực, nên không dám mạo hiểm sử dụng Linh Hồn Trùng Kích. Trên người Hoắc Vũ Hạo nháy mắt nở rộ một tầng ánh sáng màu xanh biếc, sau lưng hắn xuất hiện ảo ảnh của Băng Bích Đế Hoàng Hạo, lóe lên rồi biến mất. Tiếp theo, một tầng ánh sáng màu ngọc bích điên cuồng lan tỏa ra ngoài. Con Độc Giác Ma Tê vốn đang điên cuồng giãy giụa, nhưng tầng sáng này vừa phủ xuống nó, cơ thể nó liền cứng đờ. Có thể quan sát thấy rõ ràng rằng, lấy cái Âm Kim Khủng Trảo trên bàn tay phải của Hoắc Vũ Hạo làm trung tâm, cơ thể nó bị không ngừng bị đóng băng, chỉ vài giây sau, con Độc Giác Ma Tê đã bị đóng băng toàn bộ rồi. Xoẹt. Hoắc Vũ Hạo xoay người rút Âm Kim Khủng Trảo ra, sau đó vịn lấy con Độc Giác Ma Tê đã hóa thành một khối băng mà thở hỗn hà hỗn hển. Vương Đông không có ở đây nên khi hắn một mình sử dụng Vĩnh Đông Chi Vực, lượng Hồn Lực tiêu hao thật sự quá lớn. Hiện giờ, cơ thể hắn đã rơi vào trạng thái suy yếu nhất, mà sự suy yếu này cũng bao gồm cả Tinh Thần Lực và Hồn Lực. Hắn vội rút hai điều xì gà một lớn một nhỏ ra nhét vào miệng, rồi châm lửa hút mạnh, đồng thời cũng lấy Bình Sữa ra, nhanh chóng khôi phục lại Hồn Lực, không thèm quan tâm đến hai con Hồn Thú chuyên tấn công từ xa còn sót lại kia.

DAOTIEUVU

Chương 150: Kỹ năng từ Hồn Hoàn vạn năm – Hư Nhược (Trung)

Hòa Thái Đầu cũng không làm Hoắc Vũ Hạo thất vọng, nhờ sự trợ giúp từ Vận Mệnh Chi Quang, mặc dù không đến nỗi là bách phát bách trúng nhưng chỉ sau sáu lượt bắn, hai còn Hồn Thú trong tình trạng suy yếu bị bắn trúng đầu mà chết. Trận chiến này nếu miêu tả sẽ thấy nó rất chậm nhưng thực tế từ khi Hoắc Vũ Hạo bắn ra Vận Mệnh Chi Quang, rồi sử dụng Hồn Kỹ Hư Nhược đến lúc con Hồn Thú cuối cùng ngã xuống cũng chỉ trong vòng vòn vẹn có một phút. Kết quả trận đấu vô cùng bất ngờ, mười hai con Hồn Thú đều chết sạch. Trong đó có bốn con Độc Giác Ma Tê với tu vi hơn ba ngàn năm. Hiện giờ, tâm trạng của Cung Trường Long đã không còn là đau lòng nữa mà là chết lặng. Tuy số lượng Hồn Thú ở Đấu Hồn Khu không ít nhưng cấp bậc cao lại không nhiều, chỉ trong một trận chiến ngắn ngủi như vậy mà đã làm số lượng Hồn Thú bậc ngàn năm giảm đi 1/3. Sắc mặt của lão đã từ tái xanh chuyển sang màu đen u ám. Ba người Tiên Lâm Nhi, Tiền Đa Đa và Phàm Vũ ở trên khán đài làm sao có thể nghĩ kết quả sẽ thành thế này? Hoắc Vũ Hạo giương ánh mắt cảnh giác nhìn ngó xung quanh, chờ đợi lượt Hồn Thú thứ ba. Sau trận đấu với Độc Giác Ma Tê, hắn đã nghĩ ra một phương thức chiến đấu vô cùng độc đáo. Hắn thầm nghĩ phải chỉ có Từ đại ca ở đây thì quá tốt, bảo hắn gom đám Hồn Thú lại với nhau, sau đó dùng Huyền Minh Trí hoán đổi đầu Độc Giác Ma Tê đã được truyền vào Băng Bạo Thuật và kích nổ. Vậy thì có thể xử lý cả đám rồi. - Thế nào? Còn kiểm tra nữa không? Các người còn tiếp tục thí nghiệm nữa thì cả cái Đấu Thú Khu này đều bị các người phá sạch. Cung Trường Long tức giận nhìn về phía khán đài, gầm lên. - Tiên viện trưởng, ta cũng là một trưởng lão dự bị, ta nghĩ mình có tư cách chất vấn Hải Thần Các, ta nghi ngờ các người có suy nghĩ cẩn thận chưa mà dùng Hải Thần Lệnh để quyết định làm chuyện này. Các người không thấy chỉ trong chốc lát mà gần hai mươi con Hồn Thú ngàn năm của ta đã chết cả rồi sao? Các người xem, đã lãng phí

bao nhiêu cái Hồn Hoàn rồi? Hệ Hồn Đạo các người lo mà đền bù lại cho ta. Còn bây giờ, ta sẽ đến Hải Thần Các kiện các người. Cung Trường Long vừa nói xong liền dùng dùng nổi giận xoay người chuẩn bị bước đi. Tiên Lâm Nhi, Tiền Đa Đa và Phàm Vũ vội vàng nhảy từ khán đài xuống, chặn trước mặt lão. Tiên Lâm Nhi nói với vẻ áy náy: - Cung lão, ngài đừng nóng đừng nóng. Hôm nay đến đây thôi. Chuyện này chỉ là ngoài ý muốn, là do chúng tôi đã không đánh giá được chính xác thực lực của bọn nhỏ. Đều là lỗi của chúng tôi. Chuyện hôm nay ta sẽ giải thích với Hải Thần Các sau. Mai một ta và Đa Đa sẽ chịu trách nhiệm đi bắt một đám Hồn Thú về trả lại cho ngài. Cung Trường Long nghe thấy thế mới dễ chịu đi một chút. - Cứ vậy đi, sau này các người đừng có làm cái loại kiểm tra này nữa, nếu không Đấu Thú Khu của ta chắc bị phá tan tành mất. Đi đi, đi hết đi. Sau này hai tên nhóc kia là người Đấu Thú Khu tuyệt đối không chào đón. Cung lão trừng mắt nói, sau đó xoay người đi khỏi. Để lại ba người Tiên Lâm Nhi với vẻ mặt gượng cười. Lúc này Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu đã ngồi lại cùng chỗ với nhau, cả hai thấy Cung lão dùng dùng nổi giận bỏ đi liền thở phào nhẹ nhõm. Xem ra buổi kiểm tra hôm nay đã kết thúc rồi. Cả hai đưa mắt nhìn khắp xung quanh, nơi nơi đều la liệt thi thể Hồn Thú, ngay cả hai người bọn họ cũng có cảm giác như mình đang nằm mơ. Mười tám con Hồn Thú ngàn năm, trong đó còn có bốn con có tu vi hơn ba ngàn năm. Tất cả đều bị bọn họ giết chết trong mười lăm phút đồng hồ. E là đệ tử nội viện bậc Hồn Vương cũng khó mà làm được chuyện này. Phàm Vũ gượng cười nói: - Hai viện trưởng, buổi thí nghiệm hôm nay phải làm sao bây giờ? Sắc mặt Tiên Lâm Nhi cũng có chút khó coi, nói: - Người đến hệ Vũ Hồn gọi Bối Bối, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam đến đây. Phần còn lại của thí nghiệm để cho mấy đứa Sử Lai Khắc Thất Quái tự đấu với nhau, ta muốn xem hai đứa nó có thể kiên trì trong bao lâu. Những lời này bà nói rất lớn, chính là cố tình để Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu nghe thấy. Hai sư huynh đệ bọn họ liền gượng cười ngồi xuống thông qua Bình Sữa khôi phục Hồn Lực và mình tưởng để khôi phục lại Tinh Lực. Hoắc Vũ Hạo phát hiện Tinh Thần Lực trong Tinh Thần Hải của mình khôi phục với tốc độ khá nhanh nhưng lượng Tinh Thần Lực trong Tinh Thần Hải thứ hai lại cực kỳ chậm,

còn chậm hơn cả tốc độ ốc sên bò nữa, e là muốn khôi phục hoàn toàn ít nhất phải mất cả ngày minh tường. nói cách khác, mỗi ngày chỉ có thể sử dụng Vận Mệnh Nhân một lần mà thôi. Hiệu suất làm việc của Phàm Vũ rất cao, sau khi có mệnh lệnh của Tiên Lâm Nhi, hần lập tức chạy sang hệ Vũ Hồn mượn người, mười lăm phút sau, ba người Bối Bối, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam đã có mặt ở trong Đấu Thú Tràng. Từ Tam Thạch hôm nay có vẻ như gió xuân đã đến, vẻ mặt tươi cười hơn hờ xấu xa vô cùng, Giang Nam Nam thì tĩnh lặng như nước, tuy không có duy trì khoảng cách xa cả mét với Từ Tam Thạch như trước kia nhưng vẫn khá cảnh giác với cái vẻ tràn đầy sắc xuân của hần. Đây có lẽ là nguyên nhân chính làm Từ Tam Thạch hơn hờ như vậy, ít nhất hai người bọn họ đã gần gũi hơn rất nhiều. Bối Bối vẫn là vẻ nhả nhận từ tốn như ngày đầu tiên gặp Hoắc Vũ Hạo, có điều từ ngày Đường Nhã rời khỏi học viện, hần không còn vẻ tươi cười như trước đây, lúc nào hần cũng mong sớm có kỳ nghỉ để đến thành Thiên Đấu thăm Đường Nhã. Không biết tại sao, hần luôn cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra, mà Đường Nhã về nơi đây một mình lại càng làm lòng hần không yên. Có điều, lo thì lo, nhưng hần vẫn phải chuyên tâm tu luyện, vì mục tiêu đã được đề ra sau cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, hết năm nay hần và Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam phải tốt nghiệp ngoại viện và thi đỗ kỳ sát hạch đệ tử nội viện. - Đại sư huynh, Từ đại ca, Nam Nam tỷ. Hoắc Vũ Hạo vui mừng chào đón ba người vừa đến. Từ ngày bế quan đến nay, hần cũng không có dịp gặp lại mấy người Bối Bối. Có điều, lúc này ba người Bối Bối đều đang bận kinh ngạc nhìn mọi thứ bên trong Đấu Thú Tràng, khắp nơi la liệt xác Hồn Thú, có nguyên vẹn, có bị đứt lìa, lại còn hồ to hồ nhỏ được tạo ra từ Băng Bạo Thuật nữa. - Tiểu sư đệ, chuyện gì thế này? Bối Bối hỏi. Không đợi Hoắc Vũ Hạo giải thích, viện trưởng Tiên Lâm Nhi đã trầm giọng nói: - Bối Bối, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, bây giờ ta giao cho ba người một nhiệm vụ. Đánh bại Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu. Lập tức ra tay. Nếu thua ta sẽ đề nghị hệ Vũ Hồn tăng độ khó trong kỳ sát hạch đệ tử nội viện của ba người các người. - Hả? Ba người Bối Bối kinh ngạc hô to. Phàm Vũ bổ sung. - Đây cũng là một buổi kiểm tra dành cho Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu. Các người thấy mấy cái xác Hồn Thú kia chứ? Tất

cả đều bị hai người bọn họ giết chết. Lập tức bắt đầu. Bối Bối nghe xong liền liếc nhìn Hoắc Vũ Hạo, khóe mắt như phóng ra tia điện màu lam. Hắn tuy không hiểu tại sao học viện lại đưa ra nhiệm vụ này nhưng chắc chắn các thầy cô sẽ không làm hại Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu. Những chuyện học viện làm đều có nguyên nhân của mình cả. - Tiểu sư đệ, cẩn thận. Vừa dứt lời, trên người hắn đã bắn ra một tầng sấm sét, cánh tay phải lập tức thay đổi, một lớp vảy rồng màu lam tím không ngừng lan rộng, kéo dài đến tận ngực trái đi xuống eo. Kế đó, hắn lách người đánh móc sau gáy Hoắc Vũ Hạo. Phản ứng của Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam tuy chậm hơn một chút nhưng cũng ngay lập tức phóng thích ra vũ hồn của mình. Từ Tam Thạch xông về phía Hòa Thái Đầu, Giang Nam Nam nấp sau người hắn. Có sự che chắn của Huyền Minh Quy Giáp Thuần, e là Hồn Đạo Khí muốn bắn trúng hắn cũng khó. Tuy trận đấu này được bắt đầu một cách vội vàng nhưng ba người Bối Bối đều được rèn luyện chiến đấu hàng ngày nên nháy mắt đều hòa nhịp với tốc độ chiến đấu. Cả ba đều nhắm vào mục tiêu thích hợp mà tấn công. Hoắc Vũ Hạo miễn cưỡng gượng cười, đối thủ của hắn là Đại sư huynh, không hiểu sao hắn lại có cảm giác bó chân bó tay, gượng gạo không hành động được, không phải vì Hồn Lực và Tinh Thần Lực của hắn chỉ mới khôi phục được một chút mà vì mối quan hệ giữa hắn và Bối Bối. Từ ngày hắn gặp Bối Bối, Đại sư huynh không giúp đỡ thì cũng quan tâm chăm sóc hắn, nếu không làm sao hắn có được cuộc sống yên ổn ở những ngày đầu nhập học được. Tuy trận đấu này chỉ là luận bàn nhưng hắn muốn thắng tay xuất chiêu cũng rất khó. Khi thấy Bối Bối xông thẳng về phía mình, Hoắc Vũ Hạo lập tức sử dụng Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng phủ xuống người Hòa Thái Đầu, và vận dụng Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ lùi nhanh về sau, hi vọng có thể kéo giãn khoảng cách với Bối Bối. Tuy nhiên, kinh nghiệm chiến đấu của Bối Bối vô cùng phong phú, bản thân hắn còn là Đại sư huynh ở Đường Môn, đối với tuyệt học của Đường Môn, hắn có thể nói là cực kỳ rõ ràng. Một tiếng sét nổ từ đâu vang lên, Lôi Đình Long Trảo chớp thẳng về phía Hoắc Vũ Hạo. Lôi điện chưa đến gần mà Hoắc Vũ Hạo đã cảm thấy toàn thân tê dại, rõ ràng tu vi của Bối Bối lại tăng mạnh rồi. Uy lực của Lôi Đình Long Trảo chẳng những tăng lên mà

phạm vi bao phủ cũng được mở rộng. Đôi mắt Hoắc Vũ Hạo lóe sáng, Tinh Thần Tham Trắc lập tức tìm thấy điểm yếu trong Lôi Đình Long Trảo, tức thì tay trái hần liền sử dụng Khống Hạc, tay phải Cầm Long, vừa lôi vừa đẩy, gạt Lôi Đình Long Trảo sang một bên. - Hả? Bối Bối nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ mặt kinh ngạc, nhưng cũng nhờ hành động ngăn cản này của Hoắc Vũ Hạo mà hần đã rút ngắn được khoảng cách với tiểu sư đệ của mình, tay phải giơ lên, Long Trảo chộp thẳng xuống đầu vai Hoắc Vũ Hạo. Kỹ năng hần vừa sử dụng dĩ nhiên cũng là Khống Hạc Cầm Long. Xét về mặt tu vi, Bối Bối hơn Hoắc Vũ Hạo đến mười cấp, thế nên, lực hút vừa xuất hiện đã khiến Hoắc Vũ Hạo lảo đảo đứng không vững. Cho dù lúc này hần đang ở trong trạng thái đầy đủ sức lực cũng khó mà bù đắp được sự chênh lệch tu vi này. Thế nên, dù hần đã có Tinh Thần Tham Trắc, cũng rất khó khăn mới né tránh được. Lúc này Hòa Thái Đầu ở bên kia đã bộc lộ ra mặt mạnh mẽ của mình, ban này lượng Hồn Lực bị tiêu hao của hần ít hơn Hoắc Vũ Hạo nhiều, lúc này có Tinh Thần Tham Trắc chỉ dẫn, căn bản hần không phải hao phí quá nhiều Tinh Thần Lực, mà cộng với Hồn Lực đã khôi phục hơn 80%, hần hoàn toàn phát hết được tác dụng của chiến pháp Hồn Đạo Pháo Đài. Tuy nhiên, lát sau, hần dần dần không thể áp chế Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam nữa, không những thế mà còn bị dồn ép nữa.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 150: Kỹ năng từ Hồn Hoàn vận năm – Hư Nhược (Hạ)

Thật ra chiến pháp Hồn Đạo Pháo Đài của Hòa Thái Đầu vốn là vật có thể khắc chế Giang Nam Nam, vì bản thân hần đã bị cố định một chỗ, rất khó tóm lấy ném đi. Có điều, sự chúc phúc của vận mệnh ban này đã bắt đầu hết tác dụng rồi. Vận Mệnh Nhân là kỹ năng có hạn chế thời gian, với thực lực hiện nay của Hoắc Vũ Hạo, cùng lắm chỉ duy trì sự chúc phúc và may mắn

khoảng trên dưới ba phút. Âm Kim Khủng Trảo phụt một cái xuất hiện, trảo đối trảo, đón lấy Lôi Đình Long Trảo của Bối Bối. Từng tiếng “keng keng” vang lên mạnh mẽ. Bối Bối chỉ cảm nhận được có năm tia khí lạnh đến thấu xương từ năm cái móng vuốt sắc bén đó điên cuồng chui vào cơ thể mình. Nhất thời không khỏi giật mình hoảng sợ. Lôi Đình Vạn Quân nháy mắt bùng nổ, ngay lúc này, Hoắc Vũ Hạo cũng vừa kịp sử dụng kiện Hồn Đạo Hộ Trảo cấp hai của mình. Kiện Hồn Đạo Hộ Trảo vừa được sử dụng cũng vỡ nát, nhưng nó vẫn kịp phát huy được chút tác dụng, chặn được cảm giác tê dại từ các tia lôi điện. Một lớp viên trân châu be bé sáng loáng như kim cương từ kỹ năng Băng Hoàng Hộ Thể bao trùm lấy cả người Hoắc Vũ Hạo, đỡ lấy Lôi Đình Vạn Quân, tuy vậy Hoắc Vũ Hạo cũng bị đẩy đi mấy thước, có điều may là không bị thương. Bối Bối cúi đầu nhìn Long Trảo của mình, hắn hết sức kinh ngạc khi phát hiện không ngờ trên móng vuốt của mình lại bị cắt đứt, hé mở một kẽ hở thật nhỏ. Tuy cái khe hở này không lớn nhưng đừng quên, trên Long Trảo, đây là nơi cứng rắn nhất. Ngay sau đó hắn lại nhìn lên và gần như ngay lập tức bị Âm Kim Khủng Trảo trên bàn tay phải của Hoắc Vũ Hạo thu hút sự chú ý. - Tiểu sư đệ? Đây có phải là Âm Kim Khủng Trảo từ Âm Kim Khủng Trảo Hùng? Bối Bối kinh ngạc nói. Hoắc Vũ Hạo cười to: - Đại sư huynh, mắt nhìn không tệ. Bối Bối đưa một ngón cái về phía Hoắc Vũ Hạo, nói: - Giỏi lắm. Có điều, huynh sẽ đấu hết mình. Lúc này hắn cũng đã thấy trên người Hoắc Vũ Hạo có ba cái Hồn Hoàn, từ trước đến nay, hắn chưa từng xem thường vị tiểu sư đệ này của mình. Bối Bối ngửa mặt lên trời hét lớn, từ khung xương trên cả người hắn liên tục phát ra từng tiếng sét nổ thật to, cả người hắn ngay lập tức trở nên cao lớn, cường tráng, đôi mắt lấp lóe ánh điện, từng đoàn rắn điện liên tục xuất hiện quấn lấy người hắn, lượn lờ xung quanh như một hàng rào điện bình thường. Hồn kỹ thứ ba – Lôi Đình Chi Nộ, uy lực của nó cũng đã tăng mạnh, Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được từ người Bối Bối truyền ra một luồng lực hút vô hình, hàng rào lôi điện màu xanh tím kia tựa như muốn hút hắn sang đây để điên cuồng mà cắn nát. Và luồng khí Cực Hạn Chi Băng hắn vừa rót vào người Bối Bối thông qua Băng Đế Ngao và Âm Kim Khủng Trảo cũng đã bị nghiền nát khi Lôi Đình Chi Nộ bùng nổ. Thực lực của Bối

Bối hoàn toàn xứng đáng với danh lão đại trong Sử Lai Khắc Thất Quái, hần vung tay lên, làm giống như một động tác giả, nhưng lại thật sự là Lôi Đình Long Trảo, uy lực của một trảo này cực kỳ khác biệt với một trảo ban nãy. Từng tia lôi điện hợp thành một cái lưới thật lớn với đường kính chừng ba thước vuông, bao trùm lấy Hoắc Vũ Hạo, không những thế, trong cái lưới điện này còn ào ào tuông ra lực hút vô cùng mạnh mẽ, trông giống như Bối Bối đã dung hợp uy lực từ Khổng Hạc Cầm Long vào kỹ năng này vậy. Với tu vi của Hoắc Vũ Hạo hiện nay, làm sao có thể tránh thoát lực hút này, hần chỉ còn cách cứng rắn đỡ lấy. Hai tia sáng màu tím từ hai tròng mắt của Hoắc Vũ Hạo bắn mạnh ra, Linh Hồn Trùng Kích! Đôi mắt của Bối Bối cũng đồng thời sáng lên, lấp lánh ánh sáng màu tím, tuy nhiên, có chút đặc biệt là ẩn trong đôi mắt của hần mơ hồ có hai cái xoáy nước từ lôi điện, Tinh Thần Lực vô hình nháy mắt va chạm, đầu Bối Bối hơi ngửa về sau một chút, bước chân đang di chuyển cũng chậm lại, có điều bản thân hần không bị tổn thương chút nào. Hần có tu luyện Tử Cực Ma Đồng, hướng chi cũng rất quen thuộc với Hoắc Vũ Hạo. Làm sao không có phòng ngừa với những kỹ năng của tiểu sư đệ mình được? Nói thì nói thế nhưng hần cũng thầm giật mình về cường độ kỹ năng Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo, hần đã sử dụng hết khả năng của mình mới có thể chặn nó lại được, cũng may Lôi Đình Chi Nộ không vì thế mà chấm dứt. Lúc này Lôi Đình Long Trảo đã đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo, lực hút càng ngày càng mạnh khiến cả người Hoắc Vũ Hạo đã có dấu hiệu mất thăng bằng. Ban nãy chiến đấu với Hồn Thú, hần đã tiêu hao một lượng Hồn Lực rất lớn, và lúc này, tác dụng phụ của nó đã xuất hiện, vì Hồn Lực còn không nhiều nên làm sao có thể sử dụng những kỹ năng mạnh như Vĩnh Đông Chi Vực và Băng Hoàng Chi Nộ được? Kể đến, Vận Mệnh Nhân mỗi ngày chỉ dùng được một lần, còn Hồn Kỹ thứ ba – Hư Nhược, tuy nó mạnh thật nhưng vì đến từ Hồn Hoàn vạn năm nên cũng phải cần lượng Hồn Lực không nhỏ. Đừng thấy ban nãy hần chiến đấu dũng mãnh nhưng lúc này chẳng còn bao nhiêu kỹ năng có thể sử dụng được. Hoắc Vũ Hạo hít sâu một hơi, Hoắc Vũ Hạo chọn cách ứng phó, mạnh mẽ đỡ lấy, khác hẳn với suy nghĩ của những người đứng xem bên ngoài. Đúng vậy, hần không sử dụng tiếp kỹ năng nào

nữa mà chỉ cuộc tròn người mình lại, đỡ lấy cái Lôi Đình Long Trảo kia. Bối Bối vì bị ảnh hưởng từ Linh Hồn Trùng Kích nên không thể khống chế hoàn hảo kỹ năng này nữa, cuối cùng, Lôi Đình Long Trảo mà Hoắc Vũ Hạo phải đỡ lấy là một kỹ năng mạnh mẽ thuần túy, thậm chí còn được Lôi Đình Chi Nộ tăng phút thêm nữa. Lôi Đình Long Trảo sau khi chụp xuống liền khép lại, bao phủ lấy cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo bị bao phủ ở bên trong, mặc dù đã sử dụng Hồn Đạo Hộ Trảo nhưng cũng chỉ cầm cự được chốc lát rồi cũng vỡ nát. Lúc này, có thể nói tình hình của hắn vô cùng thê thảm, cả người bị bao phủ một lớp rắn điện, Băng Hoàng Hộ Thể rách toát, tuôn ra một màn sương băng. Cả người bị điện giật run rẩy ngã nhào xuống đất. Một kích này có thể nói đã thành công phá vỡ hoàn toàn lực phòng ngự của Hoắc Vũ Hạo. Hòa Thái Đầu ở bên kia cũng không khá hơn, chiến pháp Hồn Đạo Pháo Đài tuy khắc chế được Giang Nam Nam nhưng lực phòng ngự mạnh mẽ của Từ Tam Thanh lại vừa vặn khắc chế hắn. Hắn tấn công điên cuồng vậy mà không có một phát nào trúng được hai người đó, mà Hồn Lực của hắn lại không ngừng tiêu hao với một lượng lớn. Từ Tam Thanh luôn luôn tập trung tìm sơ hở trong các loạt bắn của Hòa Thái Đầu, hắn không ngừng dẫn theo Giang Nam Nam di chuyển nhanh về trước, rốt cuộc cơ hội cũng đến, cả hai cùng lúc đánh thẳng vào người Hòa Thái Đầu. Lựa chọn của Hòa Thái Đầu có chút buồn cười, khi hắn thấy mình không thể ngăn cản nữa liền sử dụng Hồn Đạo Hộ Trảo cấp bốn bảo vệ cơ thể và thu lại kiện Hồn Đạo Pháo Đài. Hắn biết sức chịu đựng của Hồn Đạo Khí của mình như thế nào, nếu bị phá hủy thì rất đáng tiếc. Dù sao đây chỉ là một buổi kiểm tra thôi mà. Giang Nam Nam rốt cuộc cũng đợi được cơ hội, cô giơ hai chân đặt lên vai Hòa Thái Đầu, thì trông thấy Hòa Thái Đầu giơ hai tay đầu hàng. Sắc mặt Tiên Lâm Nhi có chút khó coi, cô biết có cho mấy đứa nhỏ đấu với nhau cũng không thể kiểm tra chính xác được. Hồn Sư dù sao cũng là Hồn Sư, hướng cho bọn nhỏ đều là Sử Lai Khắc Thất Quái, vốn vô cùng thân thiết với nhau, làm sao có thể đấu đến mức gạch gỏi cùng tan được. Thế nên, bà vẫn chưa thể biết được cực hạn thật sự của Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu. - Tiểu sư đệ, không sao chứ? Bối Bối vội vàng chạy đến định đỡ lấy Hoắc Vũ Hạo, nhưng bỗng nhiên,

Hoắc Vũ Hạo lại vung Ám Kim Khủng Trảo lên. Một chiêu này hắn không phải đánh Bối Bối mà chỉ đánh vào không khí bên cạnh mắt thôi. Từ năm đầu ngón tay nháy mắt phụt ra năm lưỡi đao màu vàng nhạt, cắm vào mặt đất tạo thành một khe rãnh thật sâu. - Đại sư huynh, đừng xem thường đệ vậy chứ. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười đứng dậy, tuy hắn bị điện giật có chút nhếch nhác nhưng cũng không phải là bị thương thật. Lực phòng ngự của Băng Hoàng Hộ Thể rất mạnh, tuy nó đã vỡ nát những tia lôi điện chỉ có thể làm cơ thể hắn tê dại một chút, và Bối Bối cũng đã dùng công kích, thế nên hắn mới không bị thương nặng. Đương nhiên, Hoắc Vũ Hạo đã thua, nếu ban nãy Bối Bối còn tiếp tục tấn công thì cái mạng nhỏ của hắn phải tạm biệt cõi đời rồi. Có điều, hắn vẫn dùng hành động nói cho sư huynh mình biết, dù thế nào cũng không thể kinh thường hắn. Bối Bối kinh ngạc nói: - Cái này... là một kiện Ám Kim Khủng Trảo hoàn chỉnh. Tiểu sư đệ, đệ thật là may mắn. Sở dĩ Bối Bối biết rõ Ám Kim Khủng Trảo như vậy cũng vì hắn đặc biệt đánh giá cao Hồn Cốt thuộc loại trảo thể này, hắn đã muốn tìm cho mình một cái thích hợp chẳng qua chưa được như ý mà thôi. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Đại sư huynh, đây là thu hoạch của bọn đệ trong lần đi liên sát Hồn Thú ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Ban nãy vì đấu với Hồn Thú tiêu hao quá nhiều Hồn Lực, nếu không sẽ cho huynh thử Hồn Kỹ thứ ba của đệ. Buổi thí nghiệm rốt cuộc cũng chấm dứt, tuy có vẻ đầu voi đuôi chuột nhưng biểu hiện của Hoắc Vũ Hạo đã khiến ba người Tiên Lâm Nhi, Tiền Đa Đa và Phàm Vũ nhìn hắn bằng ánh mắt khác hẳn ngày xưa. Kế hoạch Cực Hạn Đan Binh vốn đã được nghiên cứu từ rất lâu nhưng hôm nay mới chính thức được khởi động và làm thí nghiệm đầu tiên, kết quả của buổi thí nghiệm này cực kỳ có ý nghĩa. Tiên Lâm Nhi chỉ hơi nhíu mày khó chịu một lúc, lát sau tâm trạng lại vui vẻ. Dù sao, thực lực chiến đấu của Hoắc Vũ Hạo đã là một kết quả rất lớn, xúc tiến cho kế hoạch Cực Hạn Đan Binh rồi. - Được rồi, ba người các người về đi. Tiên Lâm Nhi bình thản nhìn ba người Bối Bối nói. Từ Tam Thạch cười cười nói: - Tiên viện trưởng, vậy người xem... có thể hạ mức khó khăn cho kỳ sát hạch nội viện không... Tiên Lâm Nhi tức giận nói: - Hạ mức cái gì? Ban nãy các người đã đấu hết mình sao? Cái này gọi là kiểm tra à? Rõ ràng là diễn trò cho bọn ta

xem. Cút nhanh, đừng có chọc ta nổi điên. - Ặc... Từ Tam Thạch liếc mắt nhìn Bối Bối, Bối Bối lại ngoảnh mặt đi xem như không nhìn thấy ánh mắt của hắn, ai mà muốn cùng xấu hổ với tên mặt dày kia chứ. - Tiểu sư đệ, tối nay có thời gian thì họp mặt một chút. Bối Bối quay sang chào Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu rồi vội vàng rời đi cùng Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam. Tiên Lâm Nhi bữu môi nói: - Có thời gian? Hừ, ta nói cho các người biết, từ khi kế hoạch Cực Hạn Đan Bình bắt đầu thì các người sẽ chẳng còn thời gian rảnh nữa. Từ giờ, cuộc sống của các người sẽ vô cùng PHONG – PHÚ. Bà nói hết câu, nhấn mạnh hai chữ cuối cùng làm Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu nghe xong đều giật mình khiếp đảm. Sự thật chứng minh, Tiên Lâm Nhi đã không nói khoác. Sau khi thí nghiệm kết thúc, hai vị viện trưởng và Phàm Vũ lập tức kéo hai người bọn họ về khu vực thí nghiệm của hệ Hồn Đạo. Bọn họ thậm chí còn không để Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu mình tưởng khôi phục Hồn Lực nữa thì một vị lão sư khác đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 151: Giáo dục cực hạn (Thượng)

Dáng người của vị lão sư này hết sức nhỏ nhắn, trông giống như là một nữ nhân xinh đẹp. Nhưng râu ria lại như bọn thổ phỉ, cả hai kết hợp lại thực kích thích thị giác. Tiên Lâm Nhi nói. - Giới thiệu cho hai người, vị này chính là lão sư Cao Thăng, đặc biệt phụ trách dạy thuật hóa trang và năng lực ẩn nấp cho mọi người. Mọi người theo hẩn học tập cho tốt. Hòa Thái Đầu hỏi với vẻ đáng thương. - Tiên viện trưởng, có phải là nên cho chúng ta nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó mới bắt đầu học, như vậy hiệu suất cũng đạt tới tối đa, hồn lực cũng bọn đệ tử đều tiêu hao vô cùng lớn. Tiên Lâm Nhi tức giận nói. - Ta hi vọng đây là lần cuối cùng ta nghe các người cầu nhàu. Hiện tại mỗi một phút đối với các người cũng đều đáng quý. Học tập thuật hóa trang và thuật ẩn nấp không cần tiêu hao hồn lực. Hồn lực và tinh lực của các người sẽ tự động khôi phục trong lúc các người học tập. Cao lão sư, bắt đầu đi. Phàm Vũ, người ở chỗ này giám sát bọn hẩn, chỉ cần bọn hẩn có nửa phần lười biếng, hừ! Cao Thăng thốt tha ung dung bước đến trước mặt hai người, tay phải lật lên một cái, nhẹ nhàng nói. - Chào hai trò, bắt đầu từ hôm nay trở đi, các người sẽ theo ta học tập thuật hóa trang và thuật ẩn nấp trong một năm.Ồ đúng rồi, Hoắc Vũ Hạo, thời gian người học thuật hóa trang sẽ ngắn một chút. Đại khái chừng một tháng. Bốn khóa học chỉ cần thoáng một cái là sẽ rõ ràng. Toàn bộ thời gian còn lại, dành cho việc học thuật ẩn nấp. Nghe ngữ điệu the thé của vị Cao lão sư này, Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu chỉ cảm thấy lông tơ khắp người mình đều dựng đứng lên. Thà rằng bọn hẩn đối mặt với khảo nghiệm hồn thú, chứ không muốn ngồi ở chỗ này nghe vị Cao lão sư giảng bài. Khuôn mặt và cơ thể của Phàm Vũ ở cách đó không xa cũng khẽ run rẩy lên. Nếu không phải hẩn biết rõ vị Cao lão sư này có trình độ rất cao trong phương diện thuật hóa trang và thuật ẩn nấp thì chỉ sợ hẩn cũng sẽ trốn ngay khỏi chỗ này. Còn Tiên Lâm Nhi, Tiền Đa Đa đã nhân cơ hội chạy trốn đi mất rồi. Cao Thăng dùng một cái giọng điệu nũng nịu cười hì hì. Đột nhiên quay người đi, khi lần thứ hai hẩn quay người lại thì hai sư huynh đệ Hòa Thái Đầu, Hoắc Vũ

Hạo liền sáng ngời hai mắt. Bộ râu quai nón trên mặt của Cao Thăng đã không còn nữa. Thay vào đó là một gương mặt thanh tú xuất hiện trước mặt hai người. Gương mặt này mới tương xứng với cái dáng người thướt tha kia.. Hai tay của Cao Thăng vỗ ở trước ngực của chính mình. Dưới cái nhìn chăm chăm, hai con người như sắp rớt ra của hai người Hoắc Vũ Hạo. Bộ ngực vốn bằng phẳng bỗng chốc có trời lên hai quả đồi, cực kỳ nở nang, hai người bọn họ thậm chí còn trông thấy nó có vẻ rất đàn hồi nữa. Cái mông phía sau khẽ vênh lên, cái bàn tọa nguyên bản bằng phẳng vừa phải cũng lập tức trở nên lớn hơn rất nhiều. Cái mông cũng dần dần cong lên, cùng với bộ ngực nở nang đầy đà ở phía trước lập tức biến thành dáng người hoàn mỹ, trước nhô, sau vênh. - Thế nào? Thần kỳ không! Ngay khi Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu đang ngỡ ngàng trước sự thay đổi kỳ dị ở trước mặt thì Cao Thăng lại mở miệng lần nữa. Và lần lên tiếng này, cũng dọa hai cậu trước mặt mình suýt ngất một lần nữa. Bởi vì cái âm thanh the thé lúc trước đã biến thành một giọng nữ nhân đầy mê hoặc. Nó cộng với vẻ bề ngoài xinh đẹp kia, khiến cả Hoắc Vũ Hạo cũng cảm thấy dường như trái tim mình phải run rẩy. Hắn không thể không thừa nhận, vị lão sư Cao Thăng này đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng hắn. Cao Thăng mỉm cười nói. - Cảnh giới cao nhất của hóa trang chính là biến một người con trai thành một người con gái mà không có chút sơ hở nào. Ở cấp độ ấy, thuật hóa trang có thể khiến người ta hóa thành bất cứ thứ gì mà mình muốn, thậm chí còn có thể hóa trang thành hồn thú mà không bị người nào nhìn ra. Hôm nay, đầu tiên ta sẽ dạy cho các người một ít tiểu kỹ xảo. Ví dụ như làm sao cho bộ ngực lồi ra giống như ta vừa làm. Phàm Vũ đột nhiên đứng lên. - Cao lão sư, tôi ra ngoài hít thở một chút. Nói xong câu đó, hắn lập tức quay đầu đi ra ngoài không hề ngoái lại. Nụ cười trên mặt của Cao Thăng ở trong mắt của Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu lại có vẻ cực kỳ khủng bố. Cao Thăng liên tục tra tấn Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu cho tới tận giờ cơm trưa. Đến khi hai người đi ra từ trong khu vực thí nghiệm, hai mắt đều có chút dại ra. Phương thức dạy học của vị Cao lão sư này đã không thể dùng hai chữ tuyệt thế để hình dung. Từ đầu đến cuối, bọn hắn cũng không thể biết được đâu mới là giọng nói thật của y, lại càng không

chắc được tướng mạo thực sự của vị Cao lão sư này là như thế nào. Trong khoảng thời gian hơn một canh giờ, Cao Thăng đã liên tục biểu diễn cho bọn hắn thấy được chỗ thần kỳ của thuật hóa trang. Trong thời gian đó, hình dáng của Cao Thăng trước sau biến hóa mười một lần. Biên độ của mỗi một lần biến hóa đều rất lớn, tốc độ cũng cực kỳ nhanh chóng. Mà bản thân thuật hóa trang chính là để kết hợp cùng với thuật ẩn nấp. Tuy rằng chỉ mới học tập trong một thời gian ngắn, nhưng Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu đều bị mạnh mẽ nhồi nhét cho vô số tri thức. Thân thể của bọn họ dưới sự dạy dỗ của Cao lão sư rõ ràng đã cảm nhận được cái gì gọi là thuật khiến cho thân thể biến dạng. Cao Thăng chỉ dạy cho bọn hắn một lần. Tuy nhiên Cao Thăng cũng nói cho bọn hắn biết, khi nào học xong sẽ căn cứ theo tri thức đã giảng dạy mà tiến hành sát hạch. Nếu không thông qua sát hạch, hắn sẽ hóa trang thành dáng vẻ lòe loẹt, râu ria xồm xoàm rồi ôm hai sư huynh đệ bọn họ đi dạo quanh quảng trường Sử Lai Khắc. Hơn nữa còn là dáng vẻ trước nhô sau vểnh nữa... Mãi đến lúc ăn cơm trưa xong, Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu mới xem như phục hồi lại tinh thần. Phàm Vũ nói cho bọn hắn biết, bọn hắn chỉ có thời gian nửa canh giờ để nghỉ ngơi, tiêu hóa tri thức buổi sáng. Buổi chiều là Phàm Vũ tự mình giảng dạy. Cũng là những tri thức về chế tạo và thiết kế hồn đạo khí mà hồn đạo sư như bọn hắn nhất định phải biết. Tốc độ truyền thụ tri thức rõ ràng đã tăng lên, hơn nữa đối với Hoắc Vũ Hạo mà nói, quá trình học với Phàm Vũ buổi chiều, sẽ không chú trọng đến việc Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu chênh lệch thời gian học tập hai năm, nội dung bài học trực tiếp nói về các loại hồn đạo khí trên cấp ba. Trình độ phong phú của các loại tri thức tuyệt đối không kém so với thuật hóa trang mà bọn hắn mới tiếp xúc lúc trưa. Một ngày qua đi, cho dù bản thân là hồn sư hệ tinh thần như Hoắc Vũ Hạo cũng cảm thấy đầu mình đã bắt đầu rối loạn. Những thứ học được thật sự rất nhiều. Ngày mai còn phải thực hành chế tạo các loại hồn đạo khí, còn có rất nhiều lịch dạy học khác đang chờ bọn hắn. Mệt mỏi về tinh thần dĩ nhiên đau khổ hơn thân thể rất nhiều. Khi hai người lê người từ phòng cho đệ tử đặc biệt của hệ hồn đạo về đến nhà ăn thì đều có cảm giác bản thân mình có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Nhưng mà chuyện đáng vui mừng lại bất ngờ xuất hiện, bữa

tối của hai người có thể nói là cực kỳ phong phú. Nguyên một cái bàn lớn đầy thức ăn đã được chuẩn bị riêng cho hai người bọn hắn. Đủ loại món ăn rực rỡ muôn màu mà bọn hắn chưa từng gặp qua, mùi hương nồng đậm khiến cho cái miệng của hai người không ngừng hoạt động. Nhưng mà cảm giác hưng phấn của bọn họ còn chưa duy trì được bao lâu đã biến mất. Một vị lão sư đặc biệt phụ trách ẩm thực cho bọn hắn chợt đi đến, bắt đầu chỉ đạo bọn hắn ăn cơm. Đúng vậy, đây chính là chỉ đạo ăn cơm! Ăn cơm còn có người chỉ đạo sao? Đây chính là ý niệm đầu tiên hiện lên ở trong đầu của Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu. Mà vị lão sư ở trước mắt này nhìn qua chỉ khoảng chừng ba mươi tuổi. Trên đầu đội một cái mũ đầu bếp màu trắng, quần áo cũng màu trắng tinh. Vị nữ đầu bếp có tướng mạo xinh đẹp ấy đã cho bọn họ đáp án về vấn đề kia. - Thức ăn ở trước mặt các người cũng không phải là những món bình thường. Chúng đều do chính tay ta đã cẩn thận chọn lựa. À đúng rồi, để ta tự giới thiệu một chút. Ta tên là Lục Tiêu Tiêu, là dinh dưỡng sư đứng đầu học viện. Sở trường của ta là phân biệt và phối hợp các loại thiên tài địa bảo trân quý. Những nguyên liệu nấu ăn trân quý khác nhau cần phải dùng ngọn lửa khác nhau. Nếu đồng thời sử dụng vài loại nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp thì cũng cần phải dựa theo trật tự mà tiến hành. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến chất lượng dinh dưỡng. Từ hôm nay trở đi, việc ăn uống mỗi ngày của các người đều do ta phụ trách. Các người nhất định phải dựa theo phương pháp của ta để ăn uống. Đây cũng có thể xem là một môn học phụ đạo thêm của các người. Không yêu cầu các người học được tất cả. Nhưng ít nhất các người cũng phải phân biệt được các thứ. - Trước tiên các người hãy cầm lấy cái ly nhỏ kia đi. Đây là một tươi của một loại hải sản đặc biệt được lấy từ bờ biển Đông Hải của đế quốc Đấu Linh. Vì muốn có thể giữ lại hoàn hảo hương vị và dinh dưỡng, chúng ta đã mất rất nhiều công sức, dùng tốc độ nhanh nhất chở nó về qua đường biển. Dùng thìa, lập tức ăn đi. Đây là món đầu tiên của các người. Trong quá trình các người thưởng thức ta sẽ giảng giải công hiệu và tác dụng của nó. Hoắc Vũ Hạo cầm cái chén nhỏ ở trước mặt lên, mở ra, một mùi tanh nồng liền xông thẳng vào mũi hắn. Cái mùi này giống hệt như mùi một con cá để ở trong thời tiết nóng, bị ươn lên ít nhất hơn mười ngày rồi. Làn da rất

đen của Hòa Thái Đầu trong nháy mắt dường như đã trở nên trắng hơn vài phần, Hoắc Vũ Hạo lại kinh hô lên một tiếng: - Thứ này làm sao vẫn còn chuyển động được? Lục Tiêu Tiêu lườm hắt một cái, nói. - Đồ đần, đương nhiên là còn động được. Ta nói rồi tất cả phải tươi sống để bảo đảm giữ được nguyên vẹn dinh dưỡng. Cho nên nhất định phải ăn sống. Nếu như giết chết nó trước bữa ăn, như vậy sẽ phá hư dinh dưỡng của nó. Đây chính là nguyên liệu nấu ăn súc tích dinh dưỡng bồi bổ linh hồn dồi dào nhất. Mỗi một con đều có giá trên trời, nhưng mà cũng không dễ dàng gặp được. Nếu không phải là học viện yêu cầu, người nghĩ rằng ta sẽ để cho các người ăn sao? Cái thứ này nếu mang đến thành phố lớn để bán, hoặc là bán cho học viện Sử Lai Khắc của chúng ta thì cũng được hơn một ngàn kim hồn tệ. Các người ăn xong sẽ biết tác dụng của nó. Nhanh nên, không thể để cho nó chết được. Cái mùi này... Lại còn phải ăn sống... Thật... Hoắc Vũ Hạo chỉ cảm thấy dạ dày cuồn cuộn từng cơn khó chịu, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Nhìn thấy hai người cũng không có động tác gì, trên mặt của Lục Tiêu Tiêu nhất thời có một tầng sương lạnh, tay phải bắn ra, một cái vỗ tay vang lên. Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu liền trông thấy vị Lục lão sư tự xưng là dinh dưỡng sư đứng đầu học viện này, trên người dường như có tám cái Hồn Hoàn sáng rực lên, sau đó bọn hắn không thể nhúc nhích động đậy. Giống như cả không gian đều bị đông cứng lại. Lục Tiêu Tiêu cực kỳ lạnh lẽo đi tới trước mặt hai người, cầm lấy cái thìa trên bàn, sờ sờ cái cằm của Hòa Thái Đầu một chút rồi cạy miệng hắn, sau đó cầm lấy cái chén nhỏ, dùng thìa múc cái đồ vật bên trong ra. Đó là một vật thể sền sệt màu xanh biếc, thế nhưng lại không hề dính chút nào ở trong cái chén. Giống như là một cục nước mũi màu xanh biếc... Vẫn còn đang ngọ nguậy. Động tác của Lục Tiêu Tiêu rất nhanh, cổ tay vừa nhấc, đã đút cái thìa nước mũi kia vào trong miệng của Hòa Thái Đầu. Hòa Thái Đầu chỉ cảm thấy trong miệng của mình có một thứ chất lỏng dính dính, ẩm ướt, tanh hôi. Cái đám nước mũi kia vẫn ngọ nguậy mãnh liệt.

DAOTIEUVU

Chương 151: Giáo dục cực hạn (Trung)

Lục Tiêu Tiêu lại xoay cổ tay một lần nữa, miệng Hòa Thái Đầu liền khép lại, òng ọc òng ọc, “cục nước mũi” kia chạy thẳng một đường xuyên qua cuống họng hần, nháy mắt sau, gương mặt Hòa Thái Đầu từ màu đen hóa thành trắng, trắng sang vàng, vàng đến tím và... ngất xỉu. Suốt một ngày vất cả học tập, thể lực và tinh lực đều cạn kiệt nghiêm trọng, vậy mà đến lúc này còn bị tra tấn như thế, nên không chịu đựng nổi mà tự động ngất xỉu cũng là chuyện bình thường, phản ứng tự nhiên. Lục Tiêu Tiêu nhướng mày, tức giận nói: - Thật vô dụng. Nói xong, cô lại búng tay một cái, lúc này Hoắc Vũ Hạo mới có thể hoạt động trở lại, trong sự mệt mỏi, hần không kiềm được mà giận dữ nói: - Cô có giỏi thì ăn thứ này đi, đây có phải là thức ăn dành cho con người đâu? Dứt lời, hần liền cầm cái chén nhỏ lên định ném đi. Lục Tiêu Tiêu lại vung tay giữ lại, lạnh lùng nói: - Ta rất muốn thử nhưng không thể. Món mật này mặc dù mùi vị đúng là không dễ nuốt nhưng có câu thuốc đắng dã tật, học viện ra lệnh ta làm cơm cho các người, các người nghĩ học viện sẽ hại các người sao? Vì muốn bồi dưỡng các người, học viện đã hao phí không biết bao nhiêu là tiền của, còn các người? Chỉ có mỗi chuyện thức ăn có mùi vị khó nuốt đã không thể chịu được nổi? Ta không hiểu tại sao học viện lại chọn các người làm tinh anh nữa. Ta không ép người, nếu không ăn có thể rút. Nhưng sau này đừng nghĩ đến chuyện ta sẽ phối hợp thức ăn cho người nữa. Bây giờ, người có hai lựa chọn; một: ăn nó, hai: có ném thì ném vào mặt ta, ta cho người cơ hội đấy. Cô nói xong liền buông tay Hoắc Vũ Hạo ra, từng bước lui về sau. Hoắc Vũ Hạo nhìn cái chén nhỏ, rồi lại nhìn vẻ mặt lạnh tanh nhưng vô cùng bình tĩnh của Lục Tiêu Tiêu, hần hít sâu một hơi, rồi múc cái “cục nước mũi” trong chén trà ra, đút vào miệng, nuốt xuống. Tích tắc sau, trong miệng hần đầy mùi hương vô cùng kinh khủng, sau đó, mùi hương khủng khiếp ấy không ngừng lan tỏa khắp cơ thể hần, kích thích mỗi lỗ chân lông trên cơ

thể hăn mở to, cả người hăn không kiềm được mà run rẩy. Hăn mím môi, cắn chặt răng, cố gắng không nhỡ ra cái thứ kinh khủng kia. Sự chiến đấu này chỉ kéo dài chừng hai mươi giây, kể đó, mùi hương kinh khủng ấy hóa thành một dòng khí lạnh lạnh xông thẳng vào đầu hăn. Đại não của hăn vốn vì cơ thể mệt mỏi mà hơi đờ đẫn nháy mắt như bị tạt một gáo nước đá, linh hồn của hăn rùng mình một cái, cảm giác tỉnh táo lập tức trở lại ở cả mặt thể xác lẫn tinh thần. Cũng nhờ như thế mà cảm xúc đang đè nén trong người hăn đã được giải tỏa đi khá nhiều. Mà hăn còn phát hiện, Tinh Thần Lực trong Tinh Thần Hải thứ hai của hăn cũng tăng lên rõ rệt, sự mệt mỏi được xoa dịu đi rất nhiều. - Lục lão sư, đệ tử xin lỗi người, đệ tử sai rồi. Hoắc Vũ Hạo cung kính hành lễ với Lục Tiêu Tiêu, đây không hăn hoàn toàn vì tác dụng kỳ diệu của món mật ấy mà còn vì những lời ban nãy Lục Tiêu Tiêu đã nói. Học viện vì bồi dưỡng bọn họ mà tốn nhiều công sức như thế, nếu chỉ mới có bấy nhiêu cực khổ, bọn họ cũng không chịu đựng được thì bọn họ thật không đáng để học viện phải làm như vậy. Sau khi Hòa Thái Đầu được Lục Tiêu Tiêu gọi tỉnh dậy, hăn cũng cảm nhận được thay đổi trên cơ thể mình, cảm giác ghê tởm đến hôn mê cũng biến mất hoàn toàn. - Món thứ hai, Mẫu Đan Long Hà, món này cũng ăn sống, nhưng phải xử lý mới ăn được. Ta làm cho các người ăn ngay lập tức. Dứt lời, Lục Tiêu Tiêu mở hai cái đồ đầy màu vàng, hé mở ra cái đĩa màu trắng, bên trên hai cái đều có một con tôm hùm đang giãy giữa điên cuồng, có điều không biết nó bị thứ năng lượng gì trói chặt lại nên có giãy cũng không bị rơi khỏi đĩa. Không biết từ lúc nào trên tay Lục Tiêu Tiêu đã có một cái dao ăn màu bạc sáng loáng, sau đó, Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu chỉ còn thấy lơ mơ những ảo ảnh vì động tác của cô quá nhanh. Nháy mắt sau, con tôm hùm như tự tháo bỏ cái lớp vỏ của mình, từng miếng thịt được cắt ra đặt trên đĩa thức ăn trước mặt Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu. - Ăn đi, các người sẽ biết mùi vị tuyệt vời nhất trên đời này là như thế nào. Hoắc Vũ Hạo đã bị dạy dỗ một lần nên không chút do dự gắp miếng thịt tôm hùm lên cho vào miệng. Miếng thịt đỏ hồng vừa vào miệng bỗng như tan ngay, mùi vị vừa ngon lại còn vô cùng hấp dẫn, sau khi nó tan chảy thành nước liền ào ào chảy vào bụng của hai người họ. Nếu ban nãy món mật vô cùng khó nuốt thì miếng

thịt tôm hùm này lại ngon vô cùng. Nướng theo dòng nước vừa chảy vào bụng hai người, một luồng năng lượng ấm áp từ dạ dày không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, các lỗ chân lông trên người bọn họ lại mở ra một lần nữa. Cảm giác ban nãy khi ăn món mật là tỉnh táo cả người vậy thì lúc này là sảng khoái và hưng phấn, cảm giác mệt mỏi đã tan biến không còn chút nào. Hòa Thái Đầu so với Hoắc Vũ Hạo thì có hơi do dự, nhưng hẳn vẫn quyết định ăn. Rất nhanh sau đó, cả hai không còn cảm thấy mệt mỏi gì nữa, hai miếng thịt tôm hùm đã hoàn toàn hóa thành chất dinh dưỡng bổ sung cho cơ thể họ. - Món mật kia chỉ có ở đế quốc Đấu Linh, nhưng không hẳn là nơi nào ở đế quốc này cũng có, nó chỉ xuất hiện duy nhất ở một vùng biển nhỏ gần bờ Đông Hải. Bản thân nó cũng không phải là Hồn Thú, nên nó là một món ăn ngon mà bất cứ Hồn Thú nào cũng tha thiết mong muốn. Hồn Thú nào may mắn có thể ăn được nó, không những có thể mở ra linh trí mà về mặt tu vi cũng tăng mạnh nữa. Có truyền thuyết nói rằng, chỉ cần Hồn Thú có thể ăn một trăm cái mật này thì trí tuệ của nó sẽ tương đương với Hồn Thú mười vạn năm. Còn với Hồn Sư chúng ta, món mật này có thể nuôi dưỡng linh hồn và tăng cường ngộ tính, nói một cách đơn giản chính là một thứ có thể giúp Tinh Thần Lực của các người tăng lên, hơn nữa nó còn có tác dụng xua tan mệt mỏi, giúp các người trở nên minh mẫn và thông minh hơn. - Mẫu Đan Linh Hà, nó có cái tên này cũng vì cái đuôi của nó khi mở ra trông giống như một đóa hoa mẫu đơn. Tuy nó là một nguyên liệu nấu ăn cao cấp nhưng nếu so với món mật ấy lại kém một chút. Năng lượng ẩn bên trong nó là một chất dinh dưỡng vô cùng tinh khiết, có thể trực tiếp hấp thu. Nó không những giúp các người khôi phục thể lực mà còn có thể tăng cường thể chất. Từ nay trở đi, mỗi ngày các người có thể ăn một con. Còn món mật ấy, chúng ta chỉ còn mười con hàng dự trữ, nên có được ăn hay không phải xem vào vận khí của các người. Ngay khi Lục Tiêu Tiêu giải thích xong cũng là lúc hai tôm hùm được làm thịt xong xuôi. Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu vô cùng kinh ngạc khi trông thấy, hai con tôm hùm đã bị thái thành từng miếng thịt đặt trên đĩa của bọn họ, vậy mà lúc này cái xác của nó lại hợp lại, trở nên nguyên vẹn như lúc còn sống, trông rất sống động. Vị lão sư họ Lục này đúng là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ mà!

- Món ăn thứ ba! Tiếp theo, cả bàn ăn ngon theo sự giải thích của Lục Tiêu Tiêu dần dần chui hết vào bụng hai người Hoắc Vũ Hạo, Hòa Thái Đầu. Lúc bắt đầu, cả hai vẫn còn hơi choáng và chưa thích ứng kịp, nhưng dần dần cũng quen. Không phải món nào cũng đều khó ăn nhưng đúng là số lượng ấy hơi bị nhiều. Đến khi hai người họ giải quyết sạch sẽ một bàn đầy ắp thức ăn, cả hai lại giật mình không ngờ bấy nhiêu món ăn mà bọn họ cũng có thể xử lý hết, ấy mà không hề cảm thấy khó chịu, tức bụng hay đại loại thế. Lúc này đừng nói là tinh thần được khôi phục, nó thậm chí còn muốn ở trạng thái tốt hơn cả lúc bọn họ sung sức nhất nữa. Lục Tiêu Tiêu nói: - Những nơi khác nhau sẽ có những loại nguyên liệu nấu ăn khác nhau. Không hẳn bất cứ nguyên liệu hảo hạng nào cũng có giá trên trời. Học viện cho các người nhiều mục tiêu nhưng sẽ dựa vào các món ăn ngon để giúp khác người bổ sung thể lực. Ở thời gian này là lúc hấp thu dinh dưỡng tốt nhất. Các người phải nhớ kỹ, được rồi, tối mai lại đến đây. - Cảm ơn Lục lão sư. Cảm giác phần nộ ban đầu nay đã chuyển thành tâm phục khẩu phục, cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Hòa Thái Đầu tưởng như bản thân mình vừa mới bừng tỉnh. Thực lực mạnh mẽ của lão sư tại học viện Sử Lai Khắc từng chút từng chút một bày ra trước mắt bọn họ. Hai người vừa ra khỏi nhà ăn đã thấy Phàm Vũ đợi sẵn ở bên ngoài: - Tinh lực đã khôi phục rồi thì tiếp tục đi theo ta học thêm một canh giờ, sau đó các người có thể trở về để tự rút ra kinh nghiệm. Quên nói cho các người biết, sau khi ăn nhiều thực vật thì rất khó nhập định, nên hãy dùng thời gian tinh lực nhiều mà tự đặt câu hỏi rồi trả lời mà rút ra đạo lý ngày hôm nay. Sự thật chứng minh Phàm Vũ không có nói khoác. Tối hôm đó, sau khi Hoắc Vũ Hạo trở lại Hải Thần Các, hẳn rất muốn tập trung tiến vào trạng thái tâm vô tạp niệm để tu luyện nhưng không thể nào tập trung được. Vì vậy, hẳn phải ngoan ngoãn ngồi suy nghĩ hơn một canh giờ, mãi đến nửa đêm mới có thể bắt đầu tu luyện cùng Vương Đông. Bắt đầu từ ngày đó, cuộc sống của Hoắc Vũ Hạo cũng trở nên vô cùng phong phú. Mỗi ngày học tập với trạng thái vô cùng khẩn trương, tuy mỗi tuần chỉ cần ba ngày học tập kiến thức nhưng lượng kiến thức ấy lại không nhỏ chút nào. Hòa Thái Đầu còn thắm hơn hẳn, cả tuần bảy ngày đều phải cặm cụi học tập tri thức. Mà phương thức giảng dạy của

Mục Lão lại khác hẳn. Mục Lão không bắt hần phải nhớ cái gì, nhưng các vấn đề quan trọng đều bắt Hoắc Vũ Hạo phải suy nghĩ và tự tìm ra đáp án. Ý của Mục lão rất đơn giản, chỉ cần là chuyện do bản thân mình tự nghiệm ra thì sẽ nhớ mãi, vì nó đã thật sự đã thuộc về mình. Với kinh nghiệm và kiến thức được đúc kết từ hơn hai trăm năm tu luyện của mình, Mục lão không ngừng dễ dàng hướng dẫn Hoắc Vũ Hạo tu luyện mà còn giúp bản thân hần tự tăng thực lực của mình. Học tập căng thẳng, thời gian gấp rút, nhưng kết quả lại rất rõ rệt. Thực lực của Hoắc Vũ Hạo tăng mạnh trên mọi phương diện, ngay cả bản thân hần cũng cảm nhận được sự tiến bộ từng ngày của mình. Hệ Hồn Đạo mỗi tuần đều tổ chức thí nghiệm sát hạch với Hòa Thái Đầu. Thông qua đó bọn họ càng hiểu thêm về năng lực đối chiến, mục đích của sát hạch đối với bọn họ cũng chính là như thế. Mỗi buổi sát hạch đối với hai huynh đệ bọn họ thật giống như một trận tra tấn chết đi sống lại. Có điều, sau mỗi lần ấy, bọn họ lại càng hiểu thêm được nhiều thứ. Nếu bọn họ không tiếp tục cố gắng thì sẽ phụ lòng các sư phụ đã dạy dỗ họ. Tốc độ phát triển nhanh nhất trong việc tu luyện của Hoắc Vũ Hạo là Tinh Thần Lực, từ ngày hần có Tinh Thần Hải thứ hai thì Tinh Thần Hải thứ nhất càng ngày càng mở rộng, mà Tinh Thần Lực cũng cô đọng hơn trước đây rất nhiều. Quả cầu năng lượng được phong ấn đầu tiên của Thiên Mộng Băng Tầm rốt cuộc cũng được giải phóng hoàn toàn, lượng Tinh Thần Lực bên trong ấy đã được Hoắc Vũ Hạo hấp thu sạch sẽ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 151: Giáo dục cực hạn (Hạ)

Tác dụng thần kỳ của Vận Mệnh Nhân cũng dần dần hiện ra, nhất là ở mặt chế tạo Hồn Đạo Khí. Nếu Hoắc Vũ Hạo thông qua Vận Mệnh Nhân để khắc trận pháp ở hạt nhân thì có thể nhảy đến bước chế tạo thứ hai. Đương nhiên, hần phải có được sự trợ giúp từ Hạo Đông Lực và sự trợ giúp hồi

phục Hồn Lực của Hoàng Kim Chi Mang mới có thể hoàn thành được. Mặc dù vậy, trình độ chế tạo Hồn Đạo Khí của Hoắc Vũ Hạo đã có một bước nhảy vọt đáng kể, càng lúc càng gần với cấp bậc của Hòa Thái Đầu. Điều duy nhất làm Hoắc Vũ Hạo sầu não chính là tốc độ Hồn Lực tăng lên của hắn, mỗi ngày được tẩm bổ rất nhiều chất dinh dưỡng, nhưng học viện sợ ảnh hưởng đến sự đột phá trong tương lai của hắn nên cũng không dùng được vật gì. Dưới tác dụng của Hạo Đông Lực, tu vi của Vương Đông có thể nói ngày đi ngàn dặm. Nhưng Hoắc Vũ Hạo vì bị hạn chế của Vũ Hồn Cực Hạn nên dù có Sinh Linh Kim cải tạo thân thể mà tốc độ tu luyện của hắn không bằng một nửa của Vương Đông. Dù thế Hoắc Vũ Hạo cũng không nhụt chí, ít nhất, tu vi của hắn mỗi khắc đều tiến bộ, mà vấn đề về tu vi chỉ thoáng hiện trong đầu hắn thôi, vì hắn có quá nhiều thứ cần học còn nhiều, làm sao có thời gian rảnh mà suy nghĩ nhiều? Rốt cuộc sau kỳ sát hạch vào nội viện, Bối Bối đã có cơ hội đến thành Thiên Đấu, thủ đô đế quốc Thiên Hồn để tìm Đường Nhã. Nhưng, hắn chẳng nghe được tin tức gì về Đường Nhã, Đường Nhã giống như đã bốc hơi biến mất vậy. Chuyện này là một đả kích rất lớn với hắn. Sau lần đó, hắn đã dồn toàn bộ tinh lực vào tu luyện, liều mạng tăng thực lực để tự mê hoặc bản thân. Mỗi tháng hắn đều đặt một mục tiêu thật cao, sau đó dùng hai mươi ngày để hoàn thành, mười ngày còn lại sẽ dùng để đi tìm Đường Nhã. Nụ cười trên mặt Bối Bối cũng biến mất từ dạo ấy. Khí chất vốn nho nhã nay lại thêm một tia u buồn. Bối Bối, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam đều vô cùng cố gắng, cả ba đều đã thi đậu vào nội viện. Sau khi bế quan trong nội viện, tu vi bọn họ đều tiến bộ nhảy vọt. Bối Bối và Từ Tam Thạch đột phá trước, trở thành cường giả bậc Hồn Vương. Hòa Thái Đầu vì muốn cùng hoàn thành kế hoạch Cực Hạn Đan Binh với Hoắc Vũ Hạo nên cũng không tham gia sát hạch. Mà đối với hệ Hồn Đạo, hắn và Hoắc Vũ Hạo có tham gia sát hạch hay không cũng chẳng quan trọng. Hơn một năm, đúng thời điểm mà thực lực của Sử Lai Khắc Thất Quái tăng lên toàn diện, Hồn Lực của Hòa Thái Đầu, Giang Nam Nam cùng đạt tới cấp 49, còn cách Hồn Vương một khoảng rất nhỏ. Tốc độ tiến bộ của Vương Đông là kinh khủng nhất, hơn một năm, Hồn Lực của hắn đã tăng lên tới cấp 44, và dĩ nhiên là đã có Hồn

Hoàn thứ tư rồi. Tiêu Tiêu hơi kém Vương Đông một chút, nhưng cũng đột phá tới cấp 40, và có được Hồn Hoàn thứ tư. Trong bảy người, chỉ có mỗi Hoắc Vũ Hạo là còn dừng ở cảnh giới Hồn Tôn. Dù bản thân hắn đã liều mạng tu luyện, hơn nữa còn có sự trợ giúp từ mọi phía của học viên, vậy mà Hồn Lực của hắn cũng chỉ đột phá được cấp 38. Nhưng dù Hoắc Vũ Hạo chỉ mới cấp 38 nhưng chẳng ai dám coi thường hắn. Bởi sau khi đột phá cấp 38, tổng lượng Hồn Lực của hắn không hề ít hơn Tiêu Tiêu đang ở cấp 40, mà uy lực của Cực Hạn Chi Băng càng ngày càng bộc lộ rõ rệt. Tuy tốc độ tu vi của Hoắc Vũ Hạo tăng chậm, nhưng cũng không ảnh hưởng đến thiên phú bên phía Hồn Sạo Sư của hắn. Hồn Lực tăng, lại thêm sự cô đọng của Cực Hạn Chi Băng, hiện tại hắn đã bắt đầu chế tạo Hồn Đạo Khí theo thiết kế của riêng mình. Hơn nữa, hắn còn dùng thành tích kinh điểm mà lấy được huy chương chứng thực Hồn Đạo Sư cấp năm. Đúng vậy, là cấp năm, bình thường phải có tu vi bậc Hồn Vương mới có được huy chương cấp năm này. Còn về việc chế tạo Hồn Đạo Khí cấp năm, hắn chỉ có thể chế tạo được Hồn Đạo Khí ẩn chứa thuộc tính băng cho riêng mình mà thôi. Không những thế, hắn còn phải cần thông qua Hồn Lực có Cực Hạn Chi Băng mới có thể sử dụng. Nhưng cũng không thể không nói, hắn đã lập nên một kỷ lục mới trong lịch sử giới Hồn Đạo Sư. Hoắc Vũ Hạo chỉ với Hồn Lực cấp 38, vậy mà thực lực tổng hợp có thể sánh với cường giả cấp Hồn Vương. Trong hơn một năm này, đại lục Đấu La bình lặng một cách kỳ lạ, đế quốc Nhật Nguyệt đạo trước vốn rục rịch có động tĩnh nay đã biến mất, Bản Thể Tông từng xuất hiện ở học viện Sử Lai Khắc cũng chỉ như sao băng xẹt qua, không nổi lên sóng gió gì. Hoắc Vũ Hạo cũng đã biết chuyện của Mã Tiểu Đào, vì chuyện ấy mà hắn đau buồn mất vài hôm. Nhờ Mục lão khuyên nhủ mới dần dần hồi phục, còn thề phải tìm tỷ tỷ trở về. Học viện Sử Lai Khắc, Hải Thần đảo, Hải Thần Các! Bối Bối, Hòa Thái Đầu, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, Tiêu Tiêu, Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, bảy người lặng lẽ đứng thành hàng. Mục lão vẫn nằm trên ghế như mọi hôm, một năm trôi qua, tóc Mục lão đã mất sạch, Sinh Mệnh Lực của lão đã tới hồi cuối, ngay cả mắt cũng ít mở. Nếu không phải bọn Hoắc Vũ Hạo đã biết, căn bản không thể tưởng tượng, ông lão nhìn như chỉ còn một hơi thở trước

mắt này lại là cường giả đệ nhất của học viện Sử Lai Khắc, Cực Hạn Đấu La, Long Thần Đấu La – Mục Ân. Huyền lão lẳng lặng đứng bên cạnh Mục lão. Đứng chung với lão còn có Ngôn Thiệu Triết, Thái Mị Nhi, Tiên Lâm Nhi, Tiên Đa Đa nữa. Sắc mặt Huyền lão có chút đau thương, chỉ khi nhìn bảy đứa bé này, tâm trạng của lão mới đỡ hơn một chút, xem như vẫn còn một chút niềm vui an ủi. Ngoài Hải Thần Các, tổng cộng sáu mươi bảy đệ tử nội viện lẳng lặng quỳ gối trước cửa, quỳ ngay ngắn đầu tiên là một cô gái khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, mái tóc đen dài luôn rũ xuống tới thắt lưng, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn không tì vết, hai tay ngoại trừ hai ngón cái, còn tám ngón còn lại đan chéo, ngón cái khép lại để lên chân xếp bằng của mình. Khí chất điềm tĩnh, dịu dàng làm người khác khó quên. Sau lưng cô, sáu mươi sáu đệ tử nội viện khác không có ai vượt quá ba mươi tuổi, im lặng xếp hàng, mỗi người đều duy trì động tác giống như cô. Trong đó, ở ngay sau lưng cô là Đái Thước Hành, mà Lăng Lạc Thần, Trần Tử Phong, Tây Tây, Công Dương Mặc mà Hoắc Vũ Hạo quen cũng ở đó. Chỉ là tu vi không tương đương nhau nên chỗ ngồi cũng khác. Ngoại trừ Đái Thước Hành có thể ở hàng đầu, những người khác đều phải xếp phía sau. Cô gái ngồi đầu tiên chậm rãi mở hai mắt ra, đôi mắt sáng ngời mà cơ trí lại lộ ra sự bi thương sâu đậm. Mục lão, người muốn đi thật sao? Trương Nhạc Huyền thầm hỏi, rồi lại hít sâu một hơi. Là đệ tử hàng đầu của nội viện Sử Lai Khắc, cô tiếp xúc với Mục lão nhiều hơn những đệ tử ở đây. Tất nhiên tình cảm cũng sâu đậm hơn nhiều. Thật sự cô không muốn nhận tin tức này. Sự thật đã xảy ra trước mắt, hôm nay, cô chỉ có thể ở đây, tiễn Mục lão trên đoạn đường cuối cùng. Cô vừa nghĩ đến đây, lệ đã nhòa khóe mi, trôi dọc theo đôi má hoàn mỹ... Ánh mắt Đái Thước Hành luôn đặt trên người Trương Nhạc Huyền, trong nội viện Sử Lai Khắc, có một quy củ bất thành văn, mọi người đều xưng đệ tử đứng đầu là đại sư huynh hoặc đại sư tỷ. Không thể nghi ngờ, Trương Nhạc Huyền có thanh danh không gì sánh nổi trong nội viện, là người trong mộng của không ít nam đệ tử. Nhưng từ trước đến nay, cô chưa từng kết giao với bất cứ người nào, chỉ vùi đầu vào tu luyện. Trương Nhạc Huyền đã từng hai lần tham gia cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, lần thứ hai tham gia cô còn giữ chức đội trưởng đánh tan đối thủ như

gió cuốn lá thu. Đáng sợ hơn chính là, cô đã lập nên kỷ lục mới trong lịch sử gần ba ngàn năm nay của học viện Sử Lai Khắc, năm nay cô 26 tuổi đã là một cường giả bậc Hồn Đấu La, có tám Hồn Hoàn. Cho dù là Mã Tiểu Đào lúc trước, khi ở trước mặt cô cũng ngoan ngoãn như một cô bé bình thường mà thôi. Đây cũng vì Trương Nhạc Huyền là người duy nhất mà Mã Tiểu Đào thật sự tôn kính trong lớp đệ tử nội viện hiện nay. Còn với Đái Thước Hành, dù Trương Nhạc Huyền lớn hơn hẳn sáu tuổi, nhưng trong lòng hắn, vị đại sư tỷ này luôn là nữ thần trong mộng. Thậm chí là động lực để hắn khắc khổ tu luyện. Hắn không chỉ một lần nghĩ rằng, nếu tu vi của mình có thể vượt qua đại sư tỷ, thậm chí cướp lấy vị trí đệ tử đứng đầu, có lẽ hắn sẽ có một cơ hội. Chẳng qua, hiện tại một tia cơ hội này cũng chẳng còn. Sau khi cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái kết thúc, Đái Thước Hành cũng chính thức bắt đầu kỳ thi tốt nghiệp, sau đó trở về đế quốc Tinh La, gia nhập quân đội. Hiện nay hắn đã làm tới chức sư đoàn trưởng, lần này hắn vừa lúc quay về học viện làm một chút chuyện, lại nghe thấy chuyện của Mục lão, làm sao lại không tới tiền đưa? Ngay vừa rồi, hắn tận mắt thấy bảy người Hoắc Vũ Hạo đi vào trong Hải Thần các, trong lòng đã tràn ngập khiếp sợ. Ngay cả đệ tử đứng đầu như Trương Nhạc Huyền cũng không được vào tiền đưa Mục lão, thế mà đám Hoắc Vũ Hạo... *** Trong Hải Thần các. Mục lão chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt vốn mờ đục kia giờ lại trở nên trong suốt, hai con ngươi màu xanh đậm kia giống như chỗ sâu nhất trong biển khơi vô tận. Ánh mắt của lão thông thả dừng trên người Bối Bối đứng ngoài cùng bên trái, sau đó lướt ngang, nhìn rõ ràng những người còn lại. Nhất là khi nhìn Hoắc Vũ Hạo, ánh mắt lão dừng thật lâu... Hoắc Vũ Hạo không khống chế nổi nước mắt nữa, ào ào tuôn rơi, hắn đã mười bốn tuổi, thân cao hơn một mét tám, dáng người không phải cường tráng gì, nhưng cơ bắp cân xứng, nhìn qua tràn ngập sức sống. Ánh mắt kiên định mà cô đọng, đôi linh mâu thâm thúy, linh động, thậm chí có vài phần khí chất khiếp người. Nếu không phải tướng mạo thiếu niên còn hơi non nớt, chỉ sợ dễ bị người ta nhìn thành người trưởng thành. Vương Đông bên cạnh hắn cũng hai mắt đầm lệ, thân thể của hắn cũng cao hơn một mét bảy, khuôn mặt anh tuấn hoàn toàn có thể dùng từ tinh xảo để hình dung. Mà tuổi tác tăng thêm, đường nét trên

mặt hăn dường như càng nhu hòa, một đôi mắt to màu lam giờ đây đã lẫn lẫn gợn sóng, lông mi thật dài cong vút đã thấm đầy nước mắt. Từ tướng mạo mà xem, trong mọi người cũng chỉ có Giang Nam Nam so được với hăn. Vương Đông cũng là đệ tử quan môn của Mục lão, lúc này hăn cũng khóc không thành tiếng. —————

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 152: Tái hiện huy hoàng Đường Môn! (Thượng)

- Các con, đừng khóc... Gương mặt già nua của Mục lão thoáng hiện một nụ cười bình thản, gương mặt trắng bệch cũng ửng đỏ. Giờ phút này, tinh thần của lão dường như đã phấn chấn hơn rất nhiều. - Sư phụ. Hoắc Vũ Hạo khê gọi rồi quỳ xuống đất, rốt cuộc hăn cũng không kiềm chế được nữa mà khóc rống lên. Vương Đông ngay lập tức quỳ xuống cạnh hăn, năm người còn lại trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không ngoại lệ, vẻ mặt ai cũng hết sức đau thương. Ngay lúc này, một tiếng gọi chợt vang lên từ phía Bối Bối khiến những người khác ai cũng phải chấn động. Ngôn Thiệu Triết và Thái Mị Nhi đứng phía sau lưng Mục lão cũng đã quỳ xuống, nước mắt ướt đầm khóe mi. - Huyền tổ. Huyền tổ? Đây là xưng hô gì thế? Cha, ông nội, tăng tổ phụ (cụ cố), huyền tổ phụ (cụ cố cố)! Không ai ngờ Bối Bối lại là con cháu của Mục lão. Mục lão mỉm cười nhìn bảy đứa trẻ đang quỳ gối dưới đất: - Các con khóc cái gì? Lão phu đã sống hơn hai trăm năm, tuổi thọ này đã hơn hăn rất nhiều người, thế này còn không phải là trường thọ sao, không đáng để các con vui mừng sao? Cả đời lão phu gần như đều ở học viện Sử Lai Khắc, bảo vệ học viện, nhìn các con từng người từng người trưởng thành, đây là niềm tự hào nhất cuộc đời ta. Nhìn các con hưng phấn yêu đời, lòng ta cũng trẻ lại rất nhiều. Hôm nay, ta sắp phải ra đi, nhưng ta hi vọng các con vẫn tiếp tục đem niềm vui đến cho ta. Được trông thấy các con, và các đệ tử học viện Sử Lai Khắc, lão phu đã mãn nguyện mà nhắm

mắt rồi. Mục lão nói thế lại càng khiến Hoắc Vũ Hạo khóc to hơn. Hơn một năm ở cạnh Mục lão, mỗi lần Mục lão điềm đàm chỉ dạy hần, hần đều khắc sâu trong tâm. So với sư phụ Phàm Vũ, hần xem Mục lão như cụ cố của mình, lão luôn mang đến cho hần cảm giác ấm áp như một người thân trong gia đình. Mà Hoắc Vũ Hạo cũng không làm Mục lão thất vọng, những tuyệt học hay sáng tạo độc đáo của Mục lão đều được hần dần dần thấu hiểu hết, nó hòa với tuyệt học Đường Môn dung hợp vào những kỹ năng của hần. Có thể nói, hơn một năm nay, về phương diện Hồn Lực hần đi hơi chậm nhưng nền móng lại được xây đắp vô cùng kiên cố vững chắc. Mục lão nói: - Trước khi ra đi, ta có mấy lời dặn dò các người. Huyền Tử. Huyền lão vội vàng ngồi xổm xuống bên cạnh Mục lão, vì tâm trạng quá xúc động nên mấy chòm râu trên mặt không ngừng rung lên. Mục lão khẽ than: - Huyền Tử, tuổi của người không con nhỏ mà vẫn chưa thể khống chế cảm xúc sao? Ta đâu phải là hoàn toàn ra đi. Cái tấm thân già khụ này dù có thể cũng sẽ mãi mãi ở lại bảo hộ Sử Lai Khắc. Các người nghe đây, từ nay, vị trí Các Chủ của Hải Thần Các sẽ do Huyền Tử kế nhiệm, tất cả mọi thứ đối với hần đều cũng như ta. - Dạ. Các trưởng lão đồng thanh cung kính đáp. Huyền lão lo lắng nói: - Mục lão, cái này... Mục lão cắt lời: - Tuy lắm lúc người dễ xúc động nhưng mắt nhìn đại cục rất tốt và lúc nào cũng hết lòng vì học viện Sử Lai Khắc, bấy nhiêu đã đủ để đảm nhiệm trọng trách này rồi. Tính đi tính lại, trong học viện này không có ai xứng đáng hơn người. Mấy năm nay, người luôn ở cạnh ta, tính tình cũng tốt hơn rất nhiều, ta chỉ muốn dặn dò người phải nhớ, gặp chuyện gì cũng phải cẩn thận suy nghĩ, cố gắng khống chế tâm trạng của mình. - Với thực lực của người, dù Độc Bất Tử của Bản Thể Tông cũng chưa chắc có thể đánh thắng người. Nếu sau khi ta ra đi Bản Thể Tông lại đến thì người chỉ cần ở trong Hải Thần Các này, chắc chắn bọn họ sẽ không dám làm chuyện thiếu suy nghĩ. Có câu, hổ chết vẫn còn uy, tuy Mục lão đã là ngọn đèn cạn dầu nhưng vẫn đầy vẻ uy nghiêm như cũ. Lúc này Huyền lão đã ghen ngào, nói không nên lời, mà những vị trưởng lão đứng sau không có ai có ý kiến gì. Điều này cũng dễ hiểu, nếu Mục lão có chuyện, thì Huyền lão là cường giả đứng đầu học viện Sử Lai Khắc hiện nay, để lão tiếp nhận vị trí của Mục lão là chuyện quá hợp

lý. - Thiếu Triết, Mị Nhi, hai con đến đây. Mục lão bình thản nói: - Sư phụ. Ngôn Thiếu Triết và Thái Mị Nhi cùng bước về trước hai bước, quỳ xuống đất, Ngôn Thiếu Triết nghẹn ngào nói. Mục lão trầm giọng: - Thiếu Triết, thật ra người ta không yên lòng nhất chính là con. Tính cách của con thiếu một chút quyết đoán. Ta cho con mười năm để thay đổi nó. Nếu mười năm sau, con đến tầng một Hải Thần các mình tưởng mà vẫn không qua được sát hạch của ta thì từ chức viện trưởng của mình đi. Ngôn Thiếu Triết run rẩy, không dám phản bác chút nào, cung kính nói: - Dạ, sư phụ. - Mị Nhi. - Lão sư... Thái Mị Nhi thân là Phó viện trưởng hệ Vũ Hồn, xét trong học viện vốn là một người quyền cao chức trọng thế mà trước mặt Mục lão lúc này này như một cô gái ngây thơ non nớt. Mục lão nhìn Thái Mị Nhi với ánh mắt ấm áp hơn rất nhiều: - Cống hiến của con trong những năm gần đây lão phu đều thấy rõ. Nếu mười năm sau Thiếu Triết vẫn không thể qua được khảo hạch của ta vậy thì chức viện trưởng sẽ do con đảm nhận. Còn nữa, sau khi ta đi, cho con bé Nhạc Huyền làm Phó viện trưởng hệ Vũ Hồn, gia nhập Hải Thần Các. - Dạ, lão sư. Người đừng... Thái Mị Nhi không nói được hết câu đã nhào đến cạnh Mục lão khóc to. Mục lão đưa tay sờ tóc cô, nhìn Ngôn Thiếu Triết nói: - Thiếu Triết, sư phụ mong con hiểu, ta không phải muốn nghiêm khắc với con. Thời gian mười năm không ngắn, ta hi vọng con sẽ tận dụng cho tốt mười năm này, hiểu chưa? Ngôn Thiếu Triết giống như đã hiểu ra chuyện gì, hẩn nhìn Mục lão, tự lau nước mắt cho mình, sắc mặt trầm xuống, trịnh trọng nói: - Sư phụ, con hiểu, con nhất định sẽ không để người phải thất vọng. Sử Lai Khắc cũng sẽ không vì không còn người mà đi xuống. Rốt cuộc nụ cười đã xuất hiện trên khóe miệng Mục lão: - Được, xem ra con đã hiểu rồi. Đỡ Mị Nhi sang một bên đi. Thời gian của ta không còn nhiều lắm. Trước khi ra đi, dĩ nhiên Mục lão còn rất nhiều việc phải sắp xếp cho ổn thỏa. Ngôn Thiếu Triết khẽ gật đầu, rồi lại nhìn Mục lão thật sâu, sau đó đỡ Thái Mị Nhi sang đứng một bên. - Lâm Nhi, Đa Đa, hai con đến đây. Tiên Lâm Nhi và Tiên Đa Đa vội vàng quỳ xuống cạnh Mục lão, nước mắt trên gương mặt của Tiên Lâm Nhi không hề ít hơn so với Thái Mị Nhi, có điều cô đã khóc không thành tiếng rồi. Mục lão khẽ than: - Lâm Nhi, con có biết điểm thiếu sót nhất của mình là gì không? Tiên

Lâm Nhi ghen ngào nhìn Mục lão. Mục lão nhẹ nhàng nói: - Con rất dễ xử sự theo cảm tính, mà tính tình lại con quá ngay thẳng. Nếu con là con trai, chắc hẳn ta đã cho con ngồi ở vị trí của Thiếu Triết và giao cả những gánh nặng của học viện Sử Lai Khắc cho con. Nhưng con là con gái, nên cái tính ấy của con lại càng tăng lên nữa, tình cảm làm con người ta khó mà chuyên tâm nâng cao bản thân. Nếu không, thành tựu của con làm sao không bằng Ngôn Thiếu Triết, cánh cửa Siêu Cấp Đấu La cũng đã bước qua từ lâu rồi. Hệ Hồn Đạo giao cho con và Đa Đa ta rất yên tâm. Các con đều có đủ những yếu tố giúp hệ Hồn Đạo mở rộng và phát triển, mà tương lai Hồn Sư sau này, nhất định phải kết hợp cùng Hồn Đạo Khí. Con đường đi như thế nào, lão phu không thể xác định rõ, các con phải tự tìm tòi mà thôi. - Sau khi ta đi, Phàm Vũ sẽ lên làm Phó viện trưởng hệ Hồn Đạo. Hi vọng trong vòng mười năm, hệ Hồn Đạo sẽ xuất hiện một vị Hồn Đạo Sư cấp Chín. Ba tháng sau, là kỳ hạn mà ta ước định với Minh Đức Đường. Lần này sẽ do Phàm Vũ dẫn đội mà đi. Ta tin tên đường chủ Minh Đức Đường sẽ không dám làm gì quá đáng. Còn người hãnh đưa đến, các con cũng không được gây trở ngại, Sử Lai Khắc chúng ta được mở ra vốn là một học viện cho người có khả năng đến học tập. Chúng ta không thể phá hỏng truyền thống này. Ta tin chuyện này Thiếu Triết và các con có thể khống chế và xử lý thật tốt. Tiên Lâm Nhi không ngừng gật đầu, Tiên Đa Đa đứng cạnh cung kính vâng lời. Mục lão lại khẽ than: - Với tư cách là chủ nhân của Hải Thần Các, đây là mệnh lệnh cuối cùng của ta. Lão vừa dứt lời, tất cả các trưởng lão đều cùng tiến lên, quỳ gối xuống đất. Giọng nói của Mục lão từ từ truyền ra từ Hải Thần Các rồi vang rộng khắp đảo Hải Thần. - Từ hôm nay, học viện Sử Lai Khắc toàn lực xúc tiến kết hợp hệ Hồn Đạo và hệ Vũ Hồn. Xét thấy tình hình hiện nay hệ Hồn Đạo cần một lượng kinh phí lớn, nên nguồn thu từ thành Sử Lai Khắc sẽ trích ra năm phần cho hệ Hồn Đạo sử dụng. Nếu một ngày nào đó, hệ Hồn Đạo xuất hiện Hồn Đạo Sư cấp mười, thì vị trí các chủ Hải Thần Các sẽ do người đó đảm nhận. - Dạ. Các trưởng lão đồng thanh đáp. Nói đến đây, Mục lão rõ ràng đã bắt đầu mệt mỏi, hai mắt lão hơi khép lại rồi mở ra. - Bối Bối, Hòa Thái Đầu, Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, Tiêu Tiêu, Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, các con đều đứng lên đi.

Đến lúc này, bảy người Hoắc Vũ Hạo mới đứng dậy, mỗi người đều đã ướt đầm nước mắt, sắc mặt Hoắc Vũ Hạo vì sự đau lòng mà tái nhợt. Ánh mắt của Mục lão di chuyển lần lượt qua bảy người, sau đó dừng trên người Từ Tam Thạch. - Từ Tam Thạch, Giang Nam Nam, lão phu có một chuyện muốn nhờ hai con. - A? Mục lão vừa nói xong, mọi người đều khiếp sợ. Với địa vị của Mục lão mà lại nói ra câu này ngay trước khi mình ra đi, Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam vừa nghe thấy liền có cảm giác giống như hàng vạn gánh nặng từ đâu rơi xuống đầu vai bọn họ, cả hai không khỏi cùng quỳ xuống. Giọng của Từ Tam Thạch hơi run rẩy: - Mục lão, có chuyện gì người cứ việc phân phó, chỉ cần chúng con có thể làm được thì nhất định không chối từ. Mục lão khẽ than: - Yêu cầu này của ta có chút quá đáng. Ta hi vọng các con cũng giống như năm người bọn họ, gia nhập Đường Môn. - Gia nhập Đường Môn? Từ Tam Thạch kinh ngạc ngẩng đầu. Hẳn tuyệt đối không ngờ Mục lão bảo muốn nhờ mình một việc lại là chuyện này? Mục lão nói: - Vạn năm trước, cũng là thời điểm Đường Môn cực thịnh, có thể nói, không có tiên tổ Đường Tam sáng lập ra Đường Môn, thì sẽ không có Sử Lai Khắc huy hoàng suốt vạn năm sau thế này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 152: Tái hiện huy hoàng Đường Môn! (Trung)

- Từ vạn năm nay, nương theo Hồn Đạo Khí phát triển không ngừng là sự tuột dốc của Đường Môn, cuối cùng bị người chiếm đoạt. Học viện Sử Lai Khắc luôn lo lắng cho hết thảy các quốc gia trên đại lục, khó mà thiên vị được. Thế nên cuối cùng học viện không thể làm gì để giúp đỡ hay cứu lấy sự suy tàn của Đường Môn. Khi ta biết Đường Môn đã sụp đổ, ta rất đau lòng, khi đó, ta đã bảo Bối Bối tìm đến Tiểu Nhã, hơn nữa còn gia nhập Đường Môn. - Sau khi cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái kết thúc, các con đã trở thành một đời Sử Lai Khắc Thất Quái mới, mà danh hiệu và vinh quang này

cũng sẽ đi theo các con suốt đời. Các con có lẽ cũng biết, Sử Lai Khắc Thất Quái đời đầu tiên đều là đệ tử Đường Môn. Cho nên, ta hi vọng các con cũng sẽ như thế, Sử Lai Khắc dù sao cũng chỉ là học viện, học viện thì không thể nhúng tay quá nhiều vào chuyện trên đại lục. Trừ phi xảy ra biến cố có nguy cơ ảnh hưởng đến sự tồn vong của đại lục mà thôi. Nhưng nếu các con là người của một Tông Môn thì lại khác, dĩ nhiên sẽ không bị hạn chế ở vấn đề này. Lão phu hi vọng, các con sẽ lại một lần nữa có thể dùng chính thực lực của mình quét khởi Đường Môn, để Đường Môn lại một lần nữa tỏa sáng trên đại lục, tái hiện lại huy hoàng của vạn năm về trước. Ta tin chắc, thiên phú của các con tuyệt đối không kém hơn bảy tiên tổ ngày xưa. Trong bảy người các con, chỉ có Từ Tam Thạch xuất thân từ Tông Môn, hẳn là sẽ có chút trói buộc. Nhưng lão phu vẫn hi vọng con và Nam Nam có thể gia nhập Đường Môn. Để bảy người các con một lòng xây dựng lại Đường Môn, giúp nó phát triển được như Bản Thể Tông, một Tông Môn có thể ảnh hưởng đến thế cục của cả đại lục. Mục lão nói đến đây, hơi thở bỗng nhiên có chút dồn dập, gương mặt càng đỏ thêm, ánh mắt lão dừng trên người Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam với vẻ mong chờ. - Con bằng lòng. Giang Nam Nam lên tiếng trước, khi cô nói ra câu này, ánh mắt long lanh ánh nước lại đầy vẻ kiên quyết. - Mục lão, người yên tâm, con bằng lòng gia nhập Đường Môn. Trở thành một phần tử của Đường Môn. Nếu con nhớ không lầm, trong Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất, tiên tổ Tiểu Vũ cũng có Vũ Hồn tương tự như con, con nhất định sẽ cố gắng theo đuổi bước tiến của người, trợ giúp Đường Môn tái hiện lại huy hoàng vốn thuộc về nó. Nghe Giang Nam Nam nói xong, Bối Bối thở phào một hơi. Vì Từ Tam Thạch trước đây đã từng nói rất nhiều lần, chỉ cần Giang Nam Nam bằng lòng gia nhập Đường Môn thì hẳn sẽ gia nhập. Bây giờ, Giang Nam Nam cuối cùng cũng đồng ý rồi. Nhưng mà, Tiểu Nhã, muội đang ở đâu... Không thể phủ nhận ban đầu hẳn gặp gỡ Tiểu Nhã ở thời điểm Tiểu Nhã gặp khó khăn cũng do huyền tổ dặn dò, nhưng sau một thời gian tiếp xúc, hẳn đã thật lòng yêu cô bé vì muốn quét khởi Đường Môn mà không ngừng cố gắng. Nhưng tại sao Tiểu Nhã lại biến mất? Suốt một năm qua hẳn không tìm được chút tin tức gì về cô... - Con cũng bằng lòng. Từ Tam

Thạch tiếp lời, hẩn liếc mắt nhìn Giang Nam Nam rồi nói tiếp: - Mục lão, con bằng lòng gia nhập Đường Môn, đồng thời cũng sẽ rời khỏi Tông Môn của gia tộc. Bảy người chúng con sẽ đồng lòng cố gắng, nhất định sẽ lại một lần nữa tạo dựng lại Đường Môn. Mục lão mỉm cười, tay phải khê vung lên, một luồng năng lượng ấm áp đỡ hai người bọn họ đứng dậy. - Được, mọi chuyện thế này là quá tốt rồi. Cuối cùng ta cũng có thể thay mặt học viện Sử Lai Khắc giúp được cho Đường Môn. Sau này, ta sẽ ở trên cao nhìn các con trưởng thành, cùng đợi ngày các con thành công. Bối Bối, con đến đây. Bối Bối vội bước đến cạnh Mục lão, cúi đầu nói: - Huyền tổ. Mục lão nói: - Nhà chúng ta chỉ còn mỗi một mình con, ngày xưa, khi cha mẹ con chấp hành nhiệm vụ của Giám Sát Đoàn Sử Lai Khắc mà hi sinh, ta rất đau lòng. Mà trên người con, ta cảm nhận được có sự truyền thừa huyết mạch quang minh. Tuy vũ hồn của con có một phần năng lượng biến dị từ Quang Minh Thánh Long nhưng chúng ta là truyền nhân của gia tộc Lam Điện Phách Vương Long, tiên tổ Ngọc Tiểu Cương cũng chính là người có biệt hiệu Đại Sư nổi danh cùng học viện Sử Lai Khắc. Suốt vạn năm qua, huyết mạch truyền thừa đã bắt đầu thay đổi, nhưng huyết mạch của Lam Điện Phách Vương Long vẫn còn như cũ. Vũ Hồn của con chỉ bị vây ở trạng thái biến dị một nửa, đó không hẳn là chuyện xấu. Huyền tổ sẽ giúp con ổn định lại huyết mạch Quang Minh Thánh Long. Sau này, con phải cố gắng tu luyện, để Lam Điện Quang Minh Thánh Vương Long của con có thể còn mãi. Dứt lời, bàn tay già nua gầy gò của lão nhẹ nhàng đặt lên đầu Bối Bối, nhất thời, mọi người liền cảm nhận được bên trong Hải Thần Các bỗng nhiên dày đặc ánh sáng màu vàng kim lóe lên rồi biến mất. Bối Bối kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống đất. Quanh người hẩn không ngừng bắn ra các tia điện màu vàng, cả người cũng lấp lánh ánh kim. Đây là năng lượng của Cực Hạn Đấu La, dù hiện nay sinh mệnh của lão không còn bao nhiêu nữa nhưng lão vẫn có thể sử dụng năng lượng từ Hoàng Kim Thụ và năng lượng của mình. Sau lần biến đổi này, có thể thấy Vũ Hồn biến dị của Bối Bối đã hoàn toàn được củng cố, tựa như Huyền lão từng nói, Vũ Hồn của hẩn đã chính thức tiến hóa thành Lam Điện Quang Minh Thánh Vương Long. Gương mặt đỏ ửng của Mục lão lại một lần nữa tái nhợt, lão muốn

giơ tay lên nhưng dường như không còn sức nữa, giọng nói của lão cũng mỏng manh hơn rất nhiều: - Vũ Hạo, Vương Đông, hai con đến đây. Rốt cuộc đã đến lượt mình, Hoắc Vũ Hạo gần như nhào đến cạnh Mục lão, hần cầm lấy tay phải của Mục lão, rung giọng nói: - Sư phụ, sư phụ... Mục lão miễn cưỡng mở hai mắt, mỉm cười nói: - Bé con, đừng đau lòng. Cả đời này sư phụ nhận không ít đệ tử nhưng có thể nhận con làm đệ tử ở lúc cuối đời này thật là một trong những chuyện khiến sư phụ kiêu ngạo nhất. Vũ Hồn Cực Hạn Chi Băng của con mặc dù tu luyện chậm hơn người khác một chút nhưng con đừng nhụt chí và tuyệt đối không được nôn nóng, càng nôn nóng sẽ càng khiến con dễ tẩu hỏa nhập ma. Gần đây con tu luyện đã đủ cố gắng rồi, con nên thư giãn một chút. Ba tháng sau, con sẽ sang học tập tại học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, ba năm này đối với con có thể nói là cực kỳ quan trọng, nó liên quan trực tiếp đến việc hưng thịnh hay suy tàn của tương lai hệ Hồn Đạo và học viện Sử Lai Khắc chúng ta. Con phải nhớ kỹ, trong khoảng thời gian đó, trừ phi con gặp phải tình huống nguy hiểm đến tính mạng, nếu không, không được sử dụng Vận Mệnh Nhãn. - Dạ... Hoắc Vũ Hạo đã nói không thành tiếng, nước mắt tuôn rơi, rồi lại ôm chăm lấy Mục lão. Mục lão miễn cưỡng cười nói: - Kinh nghiệm và sở học cả đời ta đã truyền thụ hết cho con, con phải dần dần thông hiểu hết. Con là hi vọng tương lai của học viện Sử Lai Khắc, và cũng là hi vọng của Đường Môn. Sau này con phải giúp đỡ Bối Bối và Đường Nhã, cố gắng gây dựng Đường Môn, để nó có thể phát dương quang đại. Ta đã bói cho Đường Nhã một quẻ, tuy cô bé gặp phải kiếp nạn khó khăn nhưng đã có quý nhân giúp đỡ, ta dám chắc cô bé còn sống, con phải giúp Bối Bối tìm cô bé trở về. - Còn nữa, bất kể tương lai như thế nào, đại lục Đấu La không thể để người ngoài thống trị, cho nên, vì ngăn cản sự quật khởi của đế quốc Nhật Nguyệt, con phải cố gắng hết mình. Đây là nguyện vọng cuối cùng của sư phụ, nếu một ngày nào đó, tu vi của con đột phá cấp bậc Phong Hào Đấu La, sư phụ hi vọng con sẽ kế thừa vị trí các chủ của Hải Thần Các. - Dạ... Sư phụ, chuyện gì người muốn con cũng sẽ làm, người nghỉ ngơi một lát đi. Hoắc Vũ Hạo vất vả lắm mới nói được một câu đầy đủ. Mục lão khẽ lắc đầu: - Đứa bé ngốc, không lẽ con không nhìn ra, sư phụ sẽ không phải chết thật, ta

sẽ vẫn ở đây nhìn các con lớn dần, bảo hộ học viện Sử Lai Khắc duy trì mãi mãi. Không lâu nữa, học viện sẽ phải chịu mấy lần kiếp nạn lớn, nhiệm vụ và gánh nặng của con lớn hơn người khác rất nhiều. Kế hoạch Cực Hạn Đan Binh nhất định phải thành công, những gì học viện có thể dạy các con, cơ bản đều đã truyền dạy hết. Quan trọng nhất là các con phải không ngừng cố gắng và tìm kiếm con đường cực hạn trong tương lai, con đường này, mãi mãi không có điểm dừng. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo nắm chặt tay Mục lão, hẳn có thể cảm nhận được rõ ràng Mục lão đã như ngọn đèn cạn dầu, bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi. Mục lão miễn cưỡng chuyển ánh mắt sang phía Vương Đông, giọng nói của lão đã yếu hơn ban đầu rất nhiều: - Vương Đông, có phải con cảm thấy sự phụ đối xử không công bằng với các con không? Vương Đông ngấn người, sau đó lau nước mắt, khẽ gật đầu. Mục lão mỉm cười nói: - Đó là vì ta nhìn thấy một màn sương mù trên người con. Với kinh nghiệm của ta vậy mà vẫn không thể nhìn thấu được tương lai của con. Có lẽ, về mặt thiên phú con không hề kém so với Hoắc Vũ Hạo nhưng mỗi khi lão phu muốn trợ giúp con, ta lại cảm nhận được trên người con có một hơi thở khiến ta phải rùng mình. Nhưng ta chắc chắn con là con người chứ không phải Hồn Thú. Bí mật trên người con, tương lai sẽ... Mục lão nói đến đây bỗng thở dốc dữ dội, miễn cưỡng nói: - Chuyện của con và Hoắc Vũ Hạo ta đã sắp xếp xong. Mấy năm tới, con ngoan ngoãn tu luyện trong nội viện, chờ nó trở về. - Tiên tổ Sử Lai Khắc, Mục Ân đến đây. Âm lượng câu nói cuối cùng của Mục lão bỗng nhiên hóa lớn, một luồng ánh sáng màu vàng kim không ngừng khuếch tán ra từ người ông. Cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông đều bị đẩy ra, cả người Mục lão từ từ bay lên từ chiếc ghế dựa rồi lơ lửng trên không trung. Hai vàng, một tím, ba đen, ba hồng, chín cái Hồn Hoàn lần lượt xuất hiện bên cạnh lão, kế đó vang lên một tiếng rền ngâm rõ to. Nháy mắt sau, cả Hải Thần Các được một vầng sáng màu vàng rực rỡ bao phủ lấy, sau đó bay thẳng lên cao, thậm chí chiếu rọi xuống khiến cả thành Sử Lai Khắc cũng lấp lánh ánh vàng. Cơ thể vốn không thể đứng thẳng của Mục lão nay đang đắm chìm trong ánh sáng màu vàng rực ấy, các trưởng lão và Sử Lai Khắc Thất Quái lần lượt đứng dậy, bóng người già nua kia dần dần trở lại với tốc độ kinh khủng, cơ thể khô gầy cũng đầy

đặn hơn. Mục lão lặng lẽ lơ lửng trước mặt mọi người, ánh mắt của lão mang theo sự kỳ vọng và có cả một chút không cam lòng. Sau đó, lão dừng lại trên người Hoắc Vũ Hạo, ngay lúc này, không còn vang lên tiếng động gì nữa, chỉ có cả nhìn chăm chú từ ánh mắt ấm áp kia mà thôi. Ánh sáng màu vàng kim càng lúc càng mạnh mẽ, Mục lão đã từ dáng người già nua trở về dáng vẻ thời tuổi trẻ của mình.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 152: Tái hiện huy hoàng Đường Môn! (Hạ)

Mục lão thời trai trẻ giống Bối Bối hiện nay ít nhất năm sáu phần, chẳng qua khí chất của của lão đầy hơi thở quang minh mà thôi. Dần dần, cả người Mục lão hoàn toàn hóa thành màu vàng, từng miếng vảy rồng màu vàng rực bắt đầu xuất hiện trên làn da lão, sau đó bao phủ khắp cả người. Hai tay của Mục lão từ hai phía nâng dần lên cao, vầng sáng màu vàng kim rực rỡ lần lượt hóa thành màu đỏ thẫm, màu cam ánh kim, màu vàng kim, màu lục ánh kim, màu lam ánh kim, màu xanh thẫm ánh kim, tím ánh kim và cuối cùng từ màu tím ánh kim trở lại thành màu trắng. Cũng trong tích tắc đó, Mục lão cười to hai tiếng, rồi một tiếng rồng ngâm thật lớn vang lên, cả người lão nhoáng một cái hóa thành từng điểm sáng màu trắng kim, biến mất. Lúc này, dù đứng ngoài trăm dặm cũng có thể trông thấy phía trên bầu trời học viện Sử Lai Khắc, bỗng xuất hiện một con Bạch Long thật lớn, cả bầu trời cũng vì nó mà ảm đạm đi. Từng tiếng rồng ngâm không ngừng vang lên trên không trung, ánh sáng màu vàng kim lượn lờ xung quanh nó tựa như tạo thành biển cả mênh mông để nó mặc sức vui đùa. Hơi thở khủng bố trên không trung không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, một luồng sáng màu vàng sậm chiếu thẳng xuống, bao phủ lấy đảo Hải Thần. Tất cả sinh vật trên đảo Hải Thần, dù là Hồn Sư hay côn trùng, trên người họ đều được phủ một màn sương màu vàng ánh kim. Mỗi người dường như

đều cảm nhận được màn sương này đang không ngừng tẩy rửa cơ thể mình, các tạp chất không ngừng được đẩy ra, Hồn Lực của bản thân cũng được dồn nén và cô đọng lại. Giọng nói của Ngôn Thiệu Triết vang vọng trên đảo Hải Thần: - Mọi người khoanh chân ngồi xuống, ngưng thần minh tưởng. Dù lúc này, giọng của lão đầy vẻ đau thương và nghẹn ngào nhưng không hề thiếu đi sự uy nghiêm. Đây là món quà cuối cùng mà Mục lão dành cho học viện Sử Lai Khắc. Tất cả mọi người cùng khoanh chân ngồi xuống với đôi mắt nhắm nước, bắt đầu đắm chìm vào hơi thở quang minh và vận chuyển Hồn Lực. Tuy nhiên, vẫn có một người ngoại lệ, Hoắc Vũ Hạo lúc này đã chạy khỏi Hải Thần Các, hẩn ngẩng đầu nhìn con Bạch Long đang bay lượn trên bầu trời, đau đớn hét lên: - Sư phụ, sư phụ... Hẩn cố hết sức gào thét lớn, nhưng không hiểu sau giây phút này, miệng hẩn không thể phát ra chút âm thanh nào. Con Bạch Long trên bầu trời dường như cũng đã trông thấy hẩn, tuy nhiên, đôi mắt nó bỗng nhúc nhích rồi nhìn về chân trời phía nam, cũng là hướng đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Kế tiếp lại vang lên một tiếng rỗng ngâm thật lo, uy thế khủng bố khiến mây mù trong phạm vi nghìn dặm quanh nó thoáng cái tan biến. *** Ở chân trời phía xa, trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Khu vực của Mạnh Thú. Cấm Khu. Con Hồn Thú với thực lực mạnh mẽ nhất từ từ ngẩng đầu, chăm chú nhìn về phương Bắc. Bên trong Cấm Khu bỗng xuất hiện một luồng khí tức hắc ám cực kỳ nồng đậm lại tựa như vô cùng vô tận, luồng khí tức này từ từ bay lên bầu trời, mơ hồ hóa thành hình một con rồng. Kế đến, trên bầu trời lại vang lên một tiếng rỗng ngâm nữa, nhưng tiếng rỗng ngâm này rất ngắn, vừa vang lên liền biến mất. Khí tức hắc ám nháy mắt bao phủ trọn lấy Cấm Khu, ngăn đi tiếng rỗng ngâm từ Quang Minh Thánh Long. Một bóng hình lạng lẽ đứng tại khu vực trung tâm của Cấm Khu, người nọ quỳ một gối dưới mặt đất, đây là một người đàn ông có mái tóc dài màu vàng rối tung sau lưng, dáng người cao lớn, gương mặt anh tuấn nhưng đầy cương nghị, tuy hẩn đang quỳ một gối dưới đất nhưng nơi đây, ngoài hẩn ra, không có sự tồn tại của bất cứ Hồn Thú nào. - Lão đại, rốt cuộc người cũng tỉnh rồi. Người đàn ông tóc vàng cung kính nói. Một giọng nói từ đâu đó vang lên: - Đế Thiên, giấc ngủ của ta vẫn chưa thực sự chấm dứt. Ta chỉ tạm tỉnh dậy vì hơi thở của Quang

Minh Thánh Long mà thôi. Nhớ, trong lúc ta ngủ say, không được đi gây chuyện với học viện Sử Lai Khắc. Đế Thiên? Đây chẳng phải là giọng nói của cường giả mạnh mẽ vô thanh vô tức xuất hiện khi Huyền lão bắt lấy Đế Hoàng Thụy Thú sao? Không ngờ lúc này hắn lại xuất hiện ở đây trong hình dáng con người. - Lão đại, là hắn uy hiếp chúng ta. Chẳng lẽ chúng ta sợ bọn chúng sao? Ánh mắt Đế Thiên đầy quả quyết, thấp thoáng lộ ánh kim, hơi thở mạnh mẽ tràn ra xung quanh. - Không, một gã Cực Hạn Đấu La chẳng đủ khiến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm chúng ta phải sợ hãi. Nhưng vấn đề quan trọng nằm ở nơi có khả năng tiếp nối năng lượng kia. Người phải nhớ kỹ lời ta. Quá trình tu luyện của ta đã đến thời điểm quan trọng. Trong vòng một vạn năm tới ta sẽ không thức tỉnh nữa. Vạn năm sau, khi ta tỉnh dậy cũng là lúc chấm dứt địa vị thống trị đại lục của loài người. - Dạ. Đế Thiên cung kính nói. Ánh mắt hắn lộ rõ vẻ mừng như điên. Thầm nghĩ: Một vạn năm, chỉ một vạn năm nữa thôi, phút chốc sẽ đến. Hơi thở hắc ám thoáng cái biến mất, tất cả trở về trạng thái bình thường. Đế Thiên từ từ đứng lên, nhìn thoáng qua hướng đến học viện Sử Lai Khắc với ánh mắt lạnh lùng, ánh sáng màu vàng kim trên khóe mắt hắn cũng biến mất. *** Trên bầu trời học viện Sử Lai Khắc, Quang Minh Thánh Long nhìn về phương bắc gật đầu với vẻ hài lòng. Lúc này, cả đảo Hải Thần đã được bao phủ bằng ánh sáng vàng rực rỡ, Bạch Long dù không muốn, nhưng cũng đưa mắt nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo đang đứng ở phía xa, dứt khoát không chịu nhìn tưởng, ánh mắt thoáng lộ vẻ cảm động. Không một tiếng động nào vang lên, nhưng con Bạch Long trên bầu trời bỗng hóa thành vô số điểm sáng màu ánh kim phủ kín bầu trời, rồi giáng xuống. Bên tai Hoắc Vũ Hạo vang lên giọng nói của Mục lão: - Bé con! Hãy để sư phụ tặng con phần lễ vật cuối cùng. Một luồng năng lượng ấm áp nháy mắt chảy vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo, kể đó, hắn thấy trước mặt mình đâu đâu cũng là màu vàng, và ngất đi trong sự đau đớn tột cùng. Toàn bộ những điểm sáng tách ra từ Bạch Long đều tụ hội về hướng Hải Thần Các, một cái ảo ảnh thật lớn từ từ hiện ra. Đó là hình ảnh của một gốc đại thụ màu vàng chói lọi, dù nó chỉ là ảo ảnh nhưng lại có thể từ từ mở rộng ra, thoáng cái cao hơn trăm mét, rễ cây lan tràn khắp nơi, bao phủ lấy cả Hải Thần đảo. Ảo ảnh Bạch

Long dừng lại trên tảng cây rồi biến mất. Tất cả hơi thở Quang Minh vừa xuất hiện cũng dần dần chui vào ảo ảnh kia, sau đó trở về Hải Thần Các và biến mất. Tất cả mọi thứ dường như đã khôi phục lại trạng thái bình thường, nhưng không bao gồm Mục lão – Cực Hận Đấu La, Các chủ Hải Thần Các, đệ nhất cường giả của học viện Sử Lai Khắc, Long Thần Đấu La mang trong mình vũ hồn Quang Minh Thánh Long. Mục lão đã đi, trụ cột vững chắc của học viện Sử Lai Khắc thoáng cái đã không còn. Đảo Hải Thần bao trùm một bầu không khí đau thương... Khi Hoắc Vũ Hạo tỉnh dậy sau cơn hôn mê, hắn phát hiện mình đang nằm trong phòng mình ở đảo Hải Thần, sau khi trở thành đệ tử của Mục lão, hắn và Vương Đông đều có phòng riêng tại Hải Thần Các. Lúc này, Vương Đông đang ngủ say nằm úp bên cạnh hắn, trên gò má vẫn còn hai hàng nước mắt như cũ. Cả người Hoắc Vũ Hạo khẽ chấn động, nháy mắt sau, trí nhớ lại ùa về, nước mắt trên khóe mi khô chưa được bao lâu nay lại xuôi chảy. - Sư phụ đã đi rồi, sư phụ ra đi với một cách chấn động như vậy, sư phụ, sư phụ... Giọng nói nghẹn ngào của Hoắc Vũ Hạo đã đánh thức Vương Đông, Vương Đông ngẩng đầu, sau đó cả hai cùng òa khóc nức nở. Chừng mười lăm phút sau, cả hai mới dần dần kiềm chế được cảm xúc, Hoắc Vũ Hạo nhảy xuống giường với đôi mắt sừng đỏ: - Cuối cùng sư phụ đã đi như thế nào? Vương Đông cúi đầu nói: - Sư phụ hóa thành vô số Quang Minh Lực rồi hòa vào Hoàng Kim Thụ. Cũng giống như người đã từng nói, người chưa chết. Người vẫn ở nơi đây quan sát chúng ta. Năng lượng của người đã trở thành một phần của Hoàng Kim Thụ rồi. Tinh thần Hoắc Vũ Hạo khẽ run lên, hắn gật đầu, hắn giống như một người sắp chết đuối lại nắm được một cây cỏ cứu mạng vậy. - Đúng, sư phụ không có chết, người nhất định không chết. Sư phụ vẫn còn sống, chẳng qua người thay đổi thân xác mới mà thôi. Hắn quỳ rạp xuống đất, cúi đầu dập đầu ba cái. - Sư phụ, Vũ Hạo nhất định sẽ không để người phải thất vọng. Học viện Sử Lai Khắc là nhà của con, mãi mãi là nhà của con. Vì học viện Sử Lai Khắc, vì Dương Môn, con nhất định sẽ cố gắng hết mình. Hoắc Vũ Hạo nói xong câu đó liền đứng lên kéo tay Vương Đông, nói: - Vương Đông, chúng ta bắt đầu tu luyện đi. Chúng ta không thể để sư phụ thất vọng. Vương Đông cảm nhận được lúc này Hoắc Vũ Hạo có chút

kích động, nhưng hãn không nỡ đả kích Hoắc Vũ Hạo thêm nữa. Đấy cũng vì hãn quá hiểu Hoắc Vũ Hạo, Hoắc Vũ Hạo là một người coi trọng tình thân. Hi vọng thời gian có thể xóa nhòa nỗi đau trong lòng hãn. Vương Đông gật đầu, sau đó cùng Hoắc Vũ Hạo ngồi lên giường. Nháy mắt sau, Hạo Đông Lực bắt đầu xuôi chảy trong cơ thể hai người. Nhưng, vừa bắt đầu tu luyện, Hoắc Vũ Hạo lại một lần nữa rơi nước mắt, hãn không kiềm được mà mở mắt thầm gọi: “Sư phụ...” Hãn không thể không khóc, bởi vì, hãn cảm nhận được, Hồn Lực của mình đã đạt đến bình cảnh, bình cảnh cấp 40. Lúc này hãn mới hiểu câu nói cuối cùng của Mục lão trước lúc hãn hôn mê. Đúng vậy, đây là phần quà cuối cùng Mục lão dành cho hãn, trợ giúp hãn tăng lên cấp 40. Nếu để hãn tự tu luyện, muốn đạt đến cấp 40 thì phải cần từ 3 tháng đến nửa năm. Thế nhưng Mục lão lại dùng chút năng lượng cuối cùng của mình, trợ giúp hãn thành công. Vương Đông dĩ nhiên cũng cảm nhận được sự thay đổi của Hoắc Vũ Hạo, hãn trầm giọng nói: - Vũ Hạo, tỉnh lại đi. Lúc này sư phụ vẫn đang dõi theo chúng ta, chẳng lẽ người muốn để sư phụ phải thất vọng sao? Bắt đầu tu luyện. Hãn rất lo Hoắc Vũ Hạo cứ tiếp tục thế này sẽ phát điên mất, Hạo Đông Lực dưới sự khống chế của Vương Đông từ từ truyền vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo rồi di chuyển ngược lại. Hoắc Vũ Hạo không nói gì nữa, mang gương mặt đắm nước mắt bắt đầu tu luyện cùng Vương Đông. Dao động Hồn Lực cực kỳ mãnh liệt lạng lະ vận chuyển trong kinh mạch của cả hai. Ba tháng kế tiếp, trong mắt mọi người, Hoắc Vũ Hạo dường như phát điên rồi, mà cơn điên của hãn trút hết vào việc tu luyện. Trong vòng ba tháng, gần như toàn bộ tinh lực của hãn đều đổ dồn vào việc tăng cường thực lực, thậm chí hãn cũng không đi thu thập Hồn Hoàn thứ tư nữa. Mỗi ngày không minh tưởng thì liền mạng luyện tập chế tạo Hồn Đạo Khí. Có khi cả ngày hãn chẳng nói năng câu nào, tựa như nói chuyện sẽ làm chậm trễ việc tu luyện của hãn vậy.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 153: Chấn to cùng đập – Tạm biệt (Thượng)

Loại trạng thái này của Hoắc Vũ Hạo thực làm mọi người vô cùng lo lắng, thậm chí Huyền lão còn từng đi theo sát gót canh chừng hẳn một thời gian. Huyền lão phát hiện, dường như Hoắc Vũ Hạo đã tự phong bố nội tâm của mình, để hoàn toàn đắm chìm vào trạng thái tu luyện điên cuồng. Nhưng, không thể phủ nhận, Hoắc Vũ Hạo tu luyện trong trạng thái này, tất cả mọi kỹ năng của hắn đều tăng với tốc độ chóng mặt. Hắn càng bình tĩnh hơn trước, à, phải nói đúng hơn là lạnh lùng hà khắc, hắn xem cơ thể mình như một kiện Hồn Đạo Khí, không ngừng tạo hình và chỉnh sửa bằng cách khổ tu. Gần như tất cả các lão sư giảng dạy cho đều thường xuyên khuyên bảo hắn nên nghỉ ngơi, nhưng hắn hoàn toàn không nghe lọt tai, mỗi ngày gần như mỗi giờ mỗi phút đều khắc khổ cố gắng. Ai nói ai khuyên cũng không nghe. Vô số ánh sáng màu vàng kim chợt lóe lên, khối nham thạch trước mặt Hoắc Vũ Hạo tức thì liền bị đập nát. Hoắc Vũ Hạo thần thờ cất đi kiện Hồn Đạo Khí trong tay mình. Thành công! Đây là kiện Hồn Đạo Khí cấp sáu đầu tiên mà hắn thử chế tạo thành công, thông qua sự trợ giúp từ Tinh Thần Lực trong Vận Mê nhĩ Nhãn. Hồn lực trong cơ thể hắn còn thừa hơn một nửa, vậy mà đã thành công rồi. - Hoắc Vũ Hạo. Giọng nói của Huyền lão vang lên. Hoắc Vũ Hạo theo phản xạ dừng lại một chút, xoay người, nhìn Huyền lão với vẻ bình tĩnh mà thần thờ, cung kính nói: - Huyền lão. Huyền lão trầm giọng nói: - Theo ta đến Hải Thần Các. Hoắc Vũ Hạo ngần ngừ một chút rồi nói: - Nhưng con đang bận tu luyện, hôm nay con có đến mười hai đề mục cần phải làm. Huyền lão tức giận nói: - Đây là mệnh lệnh. Người nghĩ người như thế này là hoàn thành được tâm nguyện của Mục lão sao? Ba tháng. Người điên đã suốt ba tháng, đủ rồi, nếu tiếp tục nữa thì cả tinh thần lẫn thể xác của người sẽ không thể chịu đựng nổi nữa. Chẳng lẽ người muốn ta kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sao? Sắp tới, người còn một chuyện rất quan trọng cần phải làm, người không thể nào tiếp tục ở đây tu luyện nữa. Hoắc Vũ Hạo thoáng run rẩy, sau đó xoay người đi, miệng không ngừng lẩm bẩm, tốc độ cũng dần tăng lên. - Ta phải đi tu luyện, phải đi tu luyện. Ánh mắt Huyền lão lộ vẻ đau lòng, đứa bé này đúng là có tình có nghĩa. Tuy ngoài miệng lão cất lực lên ánh Hoắc Vũ Hạo nhưng lòng lão không đau hay sao? Lão tự thấy tự hào thay Mục lão, và lại càng hâm mộ

Mục lão hơn, vì đã có một đệ tử giỏi như vậy. Huyền lão lách như bay đến sau lưng Hoắc Vũ Hạo như một tia chớp, vung tay chớp lấy hắc. Với tu vi của Huyền lão, muốn bắt lấy Hoắc Vũ Hạo thì chỉ cần dựa vào sự chênh lệch tu vi là quá đủ rồi. Nhưng Hoắc Vũ Hạo trong trạng thái ngẩng ngơ lại có thể phản xạ theo bản năng, hắc hơi trượt về sau, cùng lúc đó, cả người lóe sáng ánh băng, một màn bảo hộ lập tức xuất hiện. Hắc lấy đầu ngón chân trái làm trục, cả người như một con quay xoay tròn, Âm Kim Khủng Trảo hóa thành lưỡi đao dài năm thước đánh thẳng về phía Huyền lão. Lúc này, mọi hành động của hắc đều phát sinh trong vô thức, thuộc loại bản năng tự động phản kích rồi. Âm Kim Khủng Trảo này đồng dạng giống như một năm trước nhưng bản chất đã thay đổi rất nhiều, nó chân thật hơn trước, nếu không quan sát kỹ sẽ nhầm nó là năm lưỡi đao bình thường. Càng đáng sợ hơn là bên ngoài Âm Kim Khủng Trảo còn được bao phủ một lớp băng mỏng. Nói cách khác, Hoắc Vũ Hạo đã thành công kết hợp giữa nó và năng lượng thuộc tính Băng của Băng Đế rồi. Phải biết rằng, đây là hai kỹ năng từ hai loại kỹ năng hoàn toàn khác nhau, một đến từ Hồn Hoàn, một đến từ hồn Cốt. Một thuộc tính Cực Hạn Chi Băng, một thuộc tính kim loại. Nếu chỉ có bản thể Âm Kim Khủng Trảo được phụ thêm thuộc tính băng thì không nói là gì. Nhưng đây hoàn toàn là năng lượng từ Âm Kim Khủng Trảo được tăng cường thêm uy lực của Băng Đế. Đây là hai sự biến đổi hoàn toàn khác nhau, mà tất cả, đều là nhờ món quà cuối cùng của Mục lão thành toàn cho hắc. Tuy hiện nay, tu vi của Hoắc Vũ Hạo chỉ mới bước đến trước cánh cửa bậc Hồn Tông, nhưng xét trong Sử Lai Khắc Thất Quái, nếu một đấu một, cho dù là Bối Bối sử dụng năng lượng Quang Minh Thánh Long hay Từ Tam Thạch thức tỉnh năng lượng Huyền Vũ thì tối đa chỉ có thể áp chế được hắc mà không thể nào hoàn toàn đánh thẳng hắc được. Đây là xét trong tình huống hắc không sử dụng Hồn Đạo Khí phụ trợ. Đừng quên hiện nay cả Bối Bối hay Từ Tam Thạch đều là cường giả bậc Hồn Vương. Nếu bọn họ sử dụng toàn lực, thì hoàn toàn so sánh được với cường giả vừa vào bậc Hồn Đế. Mà ban này, Hoắc Vũ Hạo vừa thành công chế tạo được Hồn Đạo Khí cấp Sáu, đây cũng tương đương đã miễn cưỡng bước đến cánh cửa Hồn Đạo Sư cấp sáu, đồng đẳng với Hồn Sư bậc Hồn

Đế. Một khi Hoắc Vũ Hạo có được Hồn Hoàn thứ tư, vậy thì tạm thời xét về mặt thực lực, hẳn có thể đứng ngang hàng với Bối Bối và Từ Tam Thạch trong Sử Lai Khắc Thất Quái. Ưu thế của song tu hai hệ, chậm mà chắc đã dần dần lộ ra. Đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ từ Âm Kim Khủng Trảo, Huyền lão hừ lạnh một tiếng, khẽ nhắc đầu vai, một tầng ánh sáng màu vàng bắt đầu khuếch tán từ người lão. Khi luồng sáng ấy xuất hiện liền lập tức áp đảo những ánh sáng khác, khiến bóng dáng Huyền lão bỗng dưng có chút hư ảo. Âm Kim Khủng Trảo vừa vỗ vào tầng ánh sáng màu vàng liền vang lên một tiếng động chói tai. Lúc này Hoắc Vũ Hạo đã tỉnh táo lại, vội vàng thu hồi Hồn Lực. Ảo ảnh Âm Kim Khủng Trảo nháy mắt biến mất. Huyền lão vung tay phải lên đặt nghiêng bên cổ của hắn. Tuy Băng Hoàng Hộ Thể tuy đã lập tức xuất hiện nhưng với tu vi của Huyền lão, muốn đối phó với luồng năng lượng còn chưa đạt được đến bậc Cực Hạn dĩ nhiên sẽ không mấy khó khăn. Huyền lão thu tay lại, đồng thời cũng kéo Hoắc Vũ Hạo đến nghiêng bên vai mình, khẽ lầu bầu: “Nhất định phải cho tên nhóc này nghỉ ngơi hồi sức, ba tháng nay nó đã quá khổ cực rồi.” Một lát sau, Huyền lão đã đưa Hoắc Vũ Hạo về đến Hải Thần Các. Mặc dù hiện nay lão đã là chủ nhân của Hải Thần Các nhưng lão không hề ở phòng ngày xưa của Mục lão mà vẫn ở tại phòng cũ của mình. Huyền lão đưa Hoắc Vũ Hạo vào phòng, trong phòng đã có sẵn hai người. Một là Phàm Vũ, hai là Hòa Thái Đầu. Dáng người của Hòa Thái Đầu trông cường tráng hơn trước, cơ thể lực lưỡng của hắn đã có thể tương đương với phó viện trưởng hệ Hồn Đạo, Tiền Đa Đa. Màu da ngăm đen của hắn nay sáng bóng đầy khỏe mạnh, tuy tướng mạo của hắn vẫn còn vẻ chất phác như xưa nhưng rõ ràng đã chín chắn hơn rất nhiều. Nhất là ánh mắt của hắn, thâm thúy hơn nhiều so với một năm trước đây. Mà trong thời gian này, sự cố gắng và trả giá của hắn không hề ít hơn Hoắc Vũ Hạo, hơn nữa hắn đã dần dần tìm ra con đường thuộc về mình, đấy cũng là con đường tạo nên danh hiệu Hủy Diệt Chi Nguyên trong tương lai. Huyền lão đặt Hoắc Vũ Hạo xuống giường, sau đó cho hắn dùng một chút thuốc an thần, Phàm Vũ đứng bên cạnh cung kính nói: - Huyền lão, tình hình hiện nay của Hoắc Vũ Hạo như thế nào? Huyền lão nói: - Nó đã tự kéo căng bản thân quá mức. Sự ra đi của Mục lão là một

đả kích quá lớn với nó. Nhưng ta tin, nó vẫn có thể trở lại bình thường. Ba tháng nay, lúc nào nó cũng điên cuồng tu luyện, bây giờ tạm thời để nó nghỉ ngơi một chút. Ba ngày sau, khi các người khởi hành, Thiếu Triết sẽ đích thân hộ tống các người đến thành Phong Diệp, biên giới phía tây của đế quốc Thiên Hồn, để tiến hành trao đổi học viện. Phàm Vũ, lần này nhiệm vụ của người sẽ rất nặng. Phàm Vũ nói: - Huyền lão, thật sự không cần cho Hoắc Vũ Hạo tăng thêm Hồn Hoàn sao? Huyền lão cười nói: - Khiêm tốn một chút cũng tốt. Hồn Hoàn hiện nay không cần tìm vội, chúng ta nhân cơ hội này tung hỏa mù cho bọn chúng, mai mối có ở bên ấy học hỏi cũng dễ dàng hơn. - Xem nhiều, học nhiều, ít làm, ít nói. Các người phải nhớ kỹ tám chữ này. Còn cơ hội tiếp cận tri thức của bọn họ thì phải dựa vào bản thân các người. Phàm Vũ gật đầu nói: - Ta hiểu rồi. Trong ba năm tới, nếu tìm được Hồn Thú thích hợp ta sẽ giúp Hoắc Vũ Hạo phụ thêm Hồn Hoàn. Nếu không cứ áp chế như vậy sẽ làm bọn chúng nghi ngờ. Huyền lão nói: - Minh Đức Đường cũng giống như chúng ta, chúng ta có nội viện thì họ có Minh Đức Đường, nhưng bọn họ có lẽ sẽ không dạy những kiến thức hữu ích cho các người mà sẽ dạy những loại tri thức cao thâm khó mà tiếp thu được. - Dù các người có hiểu hay không, cũng phải cố gắng ghi chép lại, từ từ nghiên cứu. Người nhất định phải cẩn thận đề phòng bọn chúng, đặc biệt phải che giấu Thái Đầu và Vũ Hạo, đây là nhiệm vụ quan trọng nhất của người. - Dạ. Huyền lão nhìn thoáng qua Hoắc Vũ Hạo đang nằm trên giường, trầm giọng nói: - Tin Mục lão qua đời đã sớm truyền ra ngoài. nên phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư mới đổi ý đòi trao đổi đệ tử tại thành Phong Diệp, hơn nữa lại còn hạn định thời gian trở về trước khi cuộc thi Đấu Hồn Đại Tại bắt đầu ba tháng, địa điểm vẫn là thành Phong Diệp. Xét một cách tương đối thì học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đúng là có chút thành ý, bọn họ vốn đang bị kẹt trong phương diện đào tạo Hồn Sư. Dù sao, bọn họ còn nóng lòng đào tạo ra Hồn Đạo Sư cấp mười hơn cả chúng ta. Trong lần trao đổi này, mười học viên của bọn họ nhất định có huynh muội Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần. Còn bên phía học viện chsung ta, theo như Mục lão đã hứa với họ, bên chúng ta sẽ là Vũ Hạo, Thái Đầu và tám người để làm lá chắn. Thái Đầu, nếu có thể thì

con phải cố gắng phát huy, thu hút sự chú ý của Minh Đức Đường, con hiểu ý ta chứ? Hòa Thái Đầu lập tức gật đầu không chút do dự. - Huyền lão, con hiểu. Tám người khác đi cùng để yểm trợ cho con và Vũ Hạo, còn con là lá chắn thứ hai của Vũ Hạo. Nó sẽ khiên tổn, còn con sẽ cố gắng biểu hiện. Huyền lão hài lòng gật đầu: - Tốt lắm, các người về trước chuẩn bị đi. Trong vòng ba ngày nữa, ta sẽ giao cho các người một Hoắc Vũ Hạo bình thường cả về thể xác lẫn tinh thần. - Dạ. Phàm Vũ đáp lời, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thất thần của Hoắc Vũ Hạo, lòng hắn vẫn lo lắng vô cùng. Ba ngày? Đủ để giúp hắn khôi phục sao? Sau khi Phàm Vũ dẫn Hòa Thái Đầu rời đi, trong phòng chỉ còn hai người, Huyền lão và Hoắc Vũ Hạo.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 153: Chấn to cùng đập – Tạm biệt (Trung)

Huyền lão ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường hắn, im lặng nhìn Hoắc Vũ Hạo, khẽ cười. - Đứa nhỏ ngốc, lão phu đã hết cách lay chuyển được chấp nhất trong lòng người. Xem ra chỉ có thể cho người biết một số chuyện vậy. Thoáng cái đã qua ba ngày. Vương Đông ngồi trong phòng một mình có chút cô đơn, tuy hắn chưa chính thức trở thành đệ tử nội viện nhưng lúc nào hắn cũng tu luyện tại đảo Hải Thần, người dạy hắn ban đầu là Mục lão, sau là Huyền lão giống như Tiêu Tiêu. Theo ý của Huyền lão, kỳ khai giảng kế tiếp hắn có thể nhận nhiệm vụ sát hạch vào nội viện, chính thức trở thành đệ tử nội viện. Tiêu Tiêu cũng thế. Dù sao hai người bọn họ đều là cường giả bậc Hồn Tông lại còn được Mục lão và Huyền lão trực tiếp dạy dỗ, nếu không thể thông qua được sát hạch, chẳng lẽ tâm huyết của cả hai vị Siêu Cấp Đấu La đều là uổng phí? Vũ Hạo sắp đi rồi. Vương Đông bỗng cảm thấy có chút đau khổ, ba tháng nay, hắn là người cảm nhận được sự thay đổi của Hoắc Vũ Hạo một cách sâu sắc nhất, Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn phong

bế nội tâm của mình. Trừ mỗi buổi tối hai người cùng tu luyện, Vương Đông căn bản không có cơ hội gặp Hoắc Vũ Hạo. Từng ngày từng ngày trôi qua, hẳn cảm nhận được tinh thần của Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng căng thẳng, nếu không phải Hoắc Vũ Hạo có Tinh Thần Lực dồi dào e là đã sớm không thể chịu nổi. Tim hẳn một khi đã đóng băng thì thật đáng sợ. Vương Đông cũng từng thử đi khuyên nhủ, an ủi ăn nhưng căn bản hẳn không nghe lọt tai một chữ nào. Không những thế, hẳn còn lạnh lẽo rơi lệ, miệng thì thảo hai chữ “sư phụ”. Mà Vương Đông cũng không thể không thừa nhận, sau ba tháng khổ tu, thực lực của Hoắc Vũ Hạo đã tăng đột biến. Mục lão giúp đỡ Hồn Lực hẳn tăng lên cấp 40, tu vi của hẳn đã vào bình cảnh nên phải đợi có được Hồn Hoàn thứ tư mới đột phá thăng cấp được. Vương Đông cảm nhận được rất rõ, ít nhất hiện nay, xét về mọi phương diện, Hoắc Vũ Hạo đều mạnh hơn mình, tuy trước kia cũng là thế nhưng khi đó vì hẳn là hệ Cường Công còn Hoắc Vũ Hạo là hệ Khống Chế. Còn hiện tại, về phương diện tấn công, Hoắc Vũ Hạo không hề yếu kém, mà lại còn cực kỳ bá đạo, nếu thật sự phải đấu thì Vương Đông e là 3 phần cơ hội mình cũng không có. Đương nhiên, đây là với điều kiện Hoắc Vũ Hạo sử dụng Hồn Đạo Khí. Vì sau thời gian hơn một năm, thực lực của Vương Đông cũng đã thay đổi mạnh về chất. “Nghe nói mai hẳn sẽ đi. Huyền lão dẫn hẳn đi đã ba ngày. Hẳn có thể khôi phục lại trạng thái bình thường sao? Lần này chia tay, phải đến ba năm...” Vương Đông vừa nghĩ đến đây không khỏi mím môi, đôi mắt màu lam thoáng chuyển. Mục lão qua đời hẳn cũng rất đau đớn, thậm chí có thể so được với Hoắc Vũ Hạo, nhưng lý trí của hẳn lại vững vàng hơn. Dù sao, hoàn cảnh sống thuở bé của hai người không giống nhau, hẳn không có khát vọng tình thân mạnh mẽ như Hoắc Vũ Hạo. Nhưng mà, tình cảm của hẳn và Hoắc Vũ Hạo sau mấy năm ở cùng nhau đã bắt rễ thấm sâu. Vương Đông đã từng xin Huyền lão cho mình cùng đi đến học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư với Hoắc Vũ Hạo, nhưng bị Huyền lão từ chối thẳng thừng, lý do rất đơn giản, cả hai đều là đệ tử quan môn của Mục lão nên một người đi thì phải có một người ở lại. Nếu Hoắc Vũ Hạo có chuyện thì ít nhất vẫn còn có hẳn. Thiên phú của Vương Đông và Tiêu Tiêu tuy hơi kém Hoắc Vũ Hạo một chút nhưng đều là thiên tài có Vũ Hồn Song

Sinh. Học viện có hai người bạn họ, ít ra cũng nắm được chút hi vọng về tương lai. Huống chi Vương Đông vốn không hề học về Hồn Đạo Khí. Râm, râm. Bỗng nhiên tiếng đập cửa từ ngoài vang lên, kéo Vương Đông từ dòng suy nghĩ miên man trở về thực tại. - Ai đấy? Vương Đông vừa hỏi vừa đi về phía cửa phòng. - Là mình. Một giọng nói vô cùng quen thuộc chợt vang lên bên ngoài cửa, Vương Đông vừa nghe thấy giọng nói này, bước chân thoáng dừng lại, sau đó lập tức chạy nhanh đến kéo cửa mở cửa phòng. Người đang đứng ở ngoài còn không phải Hoắc Vũ Hạo thì là ai? Mái tóc đen ngắn gọn gàng, con người trong suốt sâu lắng, vẻ suy sụp, chấp nhất đầy bi thương suốt ba tháng kia nay đã hoàn toàn biến mất. Cũng bởi vì quá quen thuộc với hắn nên Vương Đông lại càng cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt trên người Hoắc Vũ Hạo. Hắn kinh ngạc lặng người, lát sau nói: - Người đã bình thường lại rồi sao? Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Xem như là thế. Vương Đông trừng mắt: - Làm thế nào được vậy? Hoắc Vũ Hạo thoải mái đáp: - Đương nhiên là nhờ Huyền lão khuyên. Ta đã nghĩ thông suốt, người chết không thể sống lại, nếu ta cứ tiếp tục chìm đắm trong trạng thái kia thì e là chưa kịp hoàn thành kỳ vọng của Mục lão, ta đã chết rồi. Nếu thế, sự phụ dưới cửu tuyền cũng không thể nhắm mắt. Hai mắt Vương Đông lại càng mở to. - Trời đất ơi, làm sao người có thể hiểu được thế? Ta khuyên người suốt ba tháng mà một chút phản ứng cũng không có. Càng nói hắn lại càng tức giận, hắn nắm áo Hoắc Vũ Hạo lôi vào phòng, sau đó đóng cửa lại. Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Ta sắp phải đi rồi, lúc chia tay mà người cũng không hòa nhã được chút sao? Không lẽ người muốn để lại ấn tượng tốt với ta à? Vừa nghe thấy hai chữ “chia tay”, cả người Vương Đông thoáng run rẩy. Đúng thế! Ngày mai hắn đi rồi, tinh thần hắn đã khôi phục thì hắn càng chắc chắn phải đi. - Người... người muốn đến từ biệt ta? Giọng của Vương Đông bắt đầu run run. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, sau đó ôm bờ vai Vương Đông nói: - Mai ta sẽ đi, lần này hành trình ở học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư có thể nói là gánh nặng đường xa, trên vai của ta phải gánh vác sứ mệnh quan trọng của học viện. Trong hai năm rưỡi tới, ta nghĩ mình không có cơ hội trở về. Vương Đông có chút xúc động nói: - Để ta đi tìm Huyền lão, nhất định ta phải đi cùng với người. Hai

người chúng ta có đến bốn Vũ Hồn dung hợp kỹ. Có ta ở cạnh người, người sẽ càng an toàn hơn. Hoắc Vũ Hạo giữ chặt lấy Vương Đông không cho hắt lao ra ngoài, lắc đầu nói: - Vô dụng thôi. Huyền lão đã quyết định làm sao có thể thay đổi? Mà người căn bản không thích Hồn Đạo Khí, sang đây sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của người. Hai năm rưỡi thôi mà, chớp mắt là qua, hơn nữa, chúng ta tuy nổi tiếng trong lớp bạn đồng lứa nhưng xét với cường giả thật sự thì chẳng đáng là gì. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư tuy chủ yếu là Hồn Đạo Sư nhưng chắc hẳn không thiếu cường giả bậc Phong Hào Đấu La, chẳng lẽ người nghĩ với thực lực của chúng ta hiện nay có thể đấu lại họ sao? Người đi sẽ chỉ có hại, ở lại là quyết định chính xác nhất. Với lại có người ở đây, cũng có người giám sát tình hình học tập của Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần ở học viện chúng ta. Ba năm sau, bọn họ chính là đối thủ lớn nhất của chúng ta tại cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. May mắn không thể lúc nào cũng đứng về phía chúng ta, trong cuộc thi lần trước, bọn họ đã đến bậc Hồn Vương. Lần này gặp lại, nhất định bọn họ sẽ mang đến cho chúng ta không ít phiền phức. Vương Đông nắm chặt nắm tay: - Nhưng mà, hai năm rưỡi, ta... Hoắc Vũ Hạo mỉm cười, tay vẫn ôm vai Vương Đông, nói: - Vương Đông, ta thấy người càng ngày càng nữ tính nha. Sao? Không nhớ xa ta à? - Biển, người mới nữ tính. Vương Đông đẩy tay hắt ra, hừ một tiếng nói: - Ta chỉ sợ người chạy đi sang học viện kia hai năm rưỡi, khi trở về lại càng kém ta xa hơn thôi. Tốc độ của người vốn đã chậm lại còn không tu luyện cùng với ta thì còn chậm đến mức nào đây? Hoắc Vũ Hạo nói: - Thôi đừng có giả bộ, không nhớ thì nói không nhớ, tìm cớ làm gì. Ta cũng không nhớ mà... Một câu "Ta cũng không nhớ mà..." của Hoắc Vũ Hạo thoáng chạm vào sâu thẳm đáy lòng Vương Đông, hắt thoáng đỏ mặt, rồi quay người ôm cổ Hoắc Vũ Hạo, ôm thật chặt, thật chặt... Hoắc Vũ Hạo theo phản xạ định đẩy Vương Đông ra nhưng lại giật mình phát hiện cơ thể Vương Đông còn mềm mại hơn trước đây. Hai người đã lâu không sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ nên Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã lâu không còn ôm nhau như thế này nữa. Khi Vương Đông ôm chặt lấy hắt, cơ thể mềm mại chạm vào người, bỗng dưng, trong lòng hắt xuất hiện một cảm xúc hết sức kỳ lạ. Không đúng,

không đúng. Mình thích con gái mà. Trong đầu Hoắc Vũ Hạo lặn lẽ xuất hiện một bóng người duyên dáng thướt tha. Tuy đã hơn hai năm, nhưng hẳn lại không thể quên bóng hình xinh đẹp ấy. Đó là người con gái xinh đẹp đã xuất hiện khi hắn và Vương Đông sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ Quang Nghiê Thường. Cô gái kia tuy có tướng mạo giống Vương Đông, nhưng đẹp, đẹp lắm. Hắn cũng giống như những người được tận mắt trông thấy ảo ảnh ấy vào ngày hôm đó, bóng hình kia đã khắc sâu vào lòng hắn, thậm chí gọi người ấy là người trong mộng của hắn cũng không ngoa. - Vũ Hạo, chúng ta đã quen nhau bao lâu rồi? Giọng nói có chút u oán của Vương Đông chợt vang lên. Hoắc Vũ Hạo đáp theo bản năng: - Hơn ba năm. Nếu tính theo thời gian ở ngoại viện thì kỳ khai giảng sắp tới, chúng ta là sẽ đệ tử ngoại viện năm tư. Vương Đông khẽ gật đầu, hoàn toàn không có ý buông Hoắc Vũ Hạo ra. - Ừ, ba năm. Trong na năm này, trừ thời gian nghỉ ta phải về nhà, gần như mỗi ngày chúng ta đều ở cạnh nhau. Lần này người đi đến hai năm rưỡi, khi về chúng ta có thể vẫn giống như bây giờ không? Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Ôm giống như bây giờ à? - Người! Vương Đông đột nhiên buông tay, đẩy Hoắc Vũ Hạo ra, tức giận nói: - Người biết ý ta không phải là thế. Hoắc Vũ Hạo nhìn người kia, ánh mắt lấp lánh lệ, lòng khẽ chấn động: - Vương Đông, bất kể thế nào, tình cảm huynh đệ của chúng ta sẽ mãi mãi không thay đổi. Hai năm rưỡi hay hai mươi năm cũng vậy, một ngày là huynh đệ, cả đời là huynh đệ. Chúng ta có thể dung hợp Vũ Hồn với nhau chính là ông trời đã ban cho chúng ta duyên phận, huynh đệ chúng ta cả đời sẽ ở cạnh nhau, vận mệnh của chúng ta đã sớm đan vào cùng một chỗ rồi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 153: Chấn to cùng đắp – Tạm biệt (Hạ)

Vương Đông nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ mặt nghiêm túc, dường như nghĩ đến chuyện gì đó, dường như lại có chút do dự, rồi lại im lặng không phản ứng gì một cách kỳ lạ. Hoắc Vũ Hạo nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, nói: - Cũng muộn rồi, nghỉ ngơi sớm thôi. Ngày mai ta sẽ lên đường sớm, khuya nay đừng tu luyện gì nữa, ta định ngủ ở đây một đêm, dù sao huynh đệ chúng ta đã lâu không ngủ chung với nhau rồi. Vương Đông đỏ mặt nói: - Ai ngủ chung với người, cút cút đi. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Thôi đi, đã ngủ không biết bao nhiêu lần rồi. Giờ ta quyết định ngủ ở đây, có đuổi ta cũng không đi, người giỏi thì ngủ dưới sàn nhà đi. Hắn vừa nói xong liền tung người nhào lên giường Vương Đông, sau đó cởi giày và áo khoác rồi nằm xuống. Vương Đông nhìn vẻ mặt vô lại kia không khỏi vừa tức vừa buồn cười: - Sao người mặt dày thế hả? Hoắc Vũ Hạo nói: - Người không muốn ngủ chung với ta sao? Đến giờ ta còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta ngủ chung. Trời ạ, nhiều năm như vậy mà cái bệnh ưa sạch của người cũng không chịu thay đổi. Vương Đông lườm hắn nói: - Bệnh thích sạch sẽ của ta liên quan gì đến người? Người có từng xem trọng nó bao giờ đâu. - Ặc, đâu có, ta lúc nào mà không tôn trọng người chứ. Đến đây đến đây. Ta chờ cho người một nửa giường này. Hoắc Vũ Hạo nói xong liền dịch người sang một bên, vỗ vỗ xuống phần giường còn trống. Vương Đông lại đỏ mặt, có điều vì lúc này sắc trời đã tối đen, ánh sáng trong phòng cũng không rực rỡ lắm nên Hoắc Vũ Hạo không chú ý thấy. Vương Đông xoay người tắt cái đèn Hồn Đạo Khí cấp 1 do Hoắc Vũ Hạo làm cho hắn, sau đó cởi áo khoác, nằm xuống giường mình. Hoắc Vũ Hạo hơi nhúu ngón chân, kéo mền trùm lên hai người. - Người làm gì đây? Vương Đông không hiểu tại sao lại ngồi bật dậy, phát hoảng như một con nai con: - Ta còn mền, để ta đi lấy. Hoắc Vũ Hạo đưa tay kéo hắn quay lại, rồi tiện tay đắp chăn ngang người hắn nói: - Thôi, người bỏ bớt tạt xấu đi. Ta chỉ ngủ ở đây một đêm, sáng sớm mai ta đi rồi. Lần này ta đi cũng phải đến hai năm rưỡi, đêm nay đắp cùng chăn, tâm sự được không? Căn phòng lúc này đã hoàn toàn tối đen, hai người mỗi người nằm im một chỗ, nhưng bảo cơ thể không tiếp xúc với nhau là chuyện không thể nào. Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được cơ thể Vương Đông có chút cứng ngắc, nhưng sau khi nghe câu nói cuối cùng của mình

đường như đã thả lỏng hơn, cũng không tiếp tục kiên trì đi lấy thêm chân nữa. - Vương Đông, người cũng qua sinh nhật 14 tuổi rồi phải không? Ta xin lỗi. Trong khoảng thời gian đó ta chỉ biết nổi điên, không nhớ đến việc chúc mừng sinh nhật người. Sinh nhật của Vương Đông đúng là nằm trong ba tháng điên cuồng vừa qua. Vương Đông tức nhận nói: - Người cũng biết sao? Sinh nhật của ta có đủ mọi người, đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh, tứ tỷ, ngũ tỷ, chỉ thiếu mỗi một kẻ điên khùng ngốc nghếch như người. Sau khi Từ Tam Thạch và Giang Nam Nam gia nhập Đường Môn, mấy người Sử Lai Khắc Thất Quái cũng đã thống nhất xưng hô theo trật tự tuổi tác. Đại sư huynh dĩ nhiên là Bối Bối, nhị sư huynh là Hòa Thái Đầu, tam sư huynh Từ Tam Thạch cùng xưng với tên của hắc, tứ sư tỷ là Giang Nam Nam, ngũ sư tử là Tiêu Tiêu, tuy đồng tuổi với Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, nhưng cả hai lại xếp sau, Hoắc Vũ Hạo là lão lục, còn Vương Đông là bé nhất. - Vậy người muốn quà sinh nhật thế nào? Hoắc Vũ Hạo áy náy nói. Vương Đông vốn định lắc đầu, nhưng đột nhiên chợt nhớ ra chuyện gì đó, nói: - Nếu ta muốn, người nhất định tặng ta sao? Hoắc Vũ Hạo bật cười nói: - Đương nhiên phải nằm trong khả năng của ta nữa. Vương Đông xoay người, quay mặt nhìn Hoắc Vũ Hạo, lúc này cả hai dường như cảm nhận được hơi thở của đối phương, mùi trên người Vương Đông rất dễ chịu, thơm ngát, so với bản thân Hoắc Vũ Hạo thì tươi mát hơn nhiều. Vương Đông nói: - Đương nhiên là người có thể làm được. Vũ Hạo, đợi hai năm rưỡi nữa, khi người trở về, khi đó chúng ta chắc cũng khoảng 17 tuổi. Tuổi này không còn nhỏ nữa. Khi đó, người phải làm cho ta một chuyện, xem như là quà sinh nhật năm nay của ta. Hoắc Vũ Hạo cười to nói: - Làm gì ra vẻ thần thần bí bí thế hả, lại phải đợi lâu thế sao? Vương Đông cười cười nói với vẻ gian xảo: - Như thế cũng tránh người quên mất ta. À không được, khi đó người cũng đã bỏ qua sinh nhật 15 với 16 của ta rồi. Tính ra là ba sinh nhật, ba chuyện nha. Người yên tâm, chuyện ta muốn người chắc chắn có thể làm được, nhanh lên, ngoéo tay! Vương Đông nói xong liền đưa ngón tay út bên phải ra lắc lắc trước mặt Hoắc Vũ Hạo, tuy lúc này trong phòng khá tối nhưng với linh mâu, dĩ nhiên có thể thấy được. Hoắc Vũ Hạo có chút buồn cười nói: - Người rõ ràng là ép ta. Ta không

đồng ý. Vương Đông bướng bỉnh nói: - Giờ người có chịu hay không? Mấy năm nay ta không chê chuyện đồ thói tha như người ngủ trên giường ta, vậy mà yêu cầu nhỏ nhoi thế này cũng không chịu sao? Khi nói đến đây, bản thân Vương Đông không khỏi đỏ mặt, nóng bừng. Hoắc Vũ Hạo mềm lòng, nói: - Được rồi, đồng ý thì đồng ý. Chúng ta là huynh đệ, đừng nói ba chuyện, dù là ba mươi hay ba trăm ta cũng đồng ý. Được chưa? Vương Đông vui mừng khôn xiết: - Ngoéo tay. Hoắc Vũ Hạo bất đắc dĩ phải rút tay từ trong chăn ra ngoéo tay với hắn, nhưng vì lúc này cả hai nằm quá gần nhau nên tay hắn không cẩn thận chạm phải người Vương Đông. Cảm giác, vừa mềm mại lại rất co giãn. Vương Đông bị hắn chạm vào tức thì liền co người, hét to, giận dữ nói: - Người cẩn thận một chút. Hoắc Vũ Hạo bĩu môi: - Cơ ngực người thật tẻ, mềm sụn. Người xem của ta này, cứng như sắt nhé. - Người im đi. Vương Đông giận dữ nói, sau đó định xoay người ngồi dậy, lại bị Hoắc Vũ Hạo kéo lại. - Đừng gây chuyện nữa, không phải muốn ngoéo tay sao? Nhanh lên, không thôi lát nữa ta đổi ý à. Vương Đông dường như rất trông đợi vào hứa hẹn này nên cố kiềm chế xúc động, miễn cưỡng đưa tay ngoéo. - Nhớ đấy, người đã đồng ý. Sau này bất kể bao lâu cũng không được quên, biết chưa? Vương Đông đặc biệt nhấn mạnh. - Được rồi, nhớ rồi. Người mười bốn tuổi đầu rồi mà như đứa con nít, vừa ngoéo tay vừa ầm ĩ, người học ca đây, xem ca trầm ổn thế nào này. Hoắc Vũ Hạo lại mèo khen mèo dài đuôi. Vương Đông gồi tay sau ót, khinh thường nói: - Ủ thì trầm ổn. Thế không biết mới ba tháng rồi ai suy sụp sút tiêu đời? ai phát điên thế nhỉ? À đúng rồi, rốt cuộc Huyền lão đã nói gì với người mà người có thể bình tĩnh lại thế? Ta không tin ông ấy có thể khuyên được cái đồ cứng đầu như người đâu. Hoắc Vũ Hạo một chữ cũng không nói. Vương Đông xoay người nằm nghiêng. - Nói mau, nếu không ta dùng vũ lực đấy. Hoắc Vũ Hạo hừ một tiếng nói. - Ta sợ quá. Khi nào người đánh thắng được ta thì ta nói cho người biết. Vương Đông chỉ nói vậy thôi, với thực lực hiện nay, hắn muốn đánh thắng Hoắc Vũ Hạo đúng là người ngốc nói mê. Thế là lại một lần nữa xoay người nằm: - Không nói thì thôi. Căn phòng một lần nữa chìm vào im lặng, trừ tiếng hít thở của hai người ra cũng không còn tiếng động nào nữa. Nhưng cả hai đều biết đối phương chưa ngủ,

tất cả cũng vì sắp phải tạm chia tay, bầu không khí mới u sầu lặng yên như vậy. - Vũ Hạo. Vương Đông đột nhiên lên tiếng. - Sao? Giọng nói của Vương Đông lúc này bỗng hơi nghẹn ngào: - Ta đổi ý, ba chuyện của ta, người đồng ý trước chuyện đầu tiên đi. - Muốn gì? Giọng của Hoắc Vũ Hạo cũng không còn bình tĩnh như trước nữa. Vương Đông nói: - Khi ở học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, dù thế nào cũng phải lấy thân thể làm trọng, đừng tiếp tục liều mạng nữa. Dù sư phụ có kỳ vọng với người lớn như thế nào thì người cũng chỉ mới mười bốn tuổi. Người đã cố gắng rất nhiều, nếu còn tiếp tục như thế, ta sợ người sẽ... Hoắc Vũ Hạo im lặng một lát rồi thở dài nói: - Vương Đông, người cũng biết tình hình hiện nay của chúng ta, chúng ta căn bản không còn đường lui nữa. Vì bồi dưỡng chúng ta, học viện đã phải bỏ ra rất nhiều, không chỉ là tiền tài của cải. Hai năm qua, hệ Hồn Đạo gần như dồn toàn bộ sức lực vào ta và nhị sư huynh. Hệ Vũ Hồn cũng có sư phụ giảng dạy. Người đã quên rồi sao? Sư phụ từng nói, đại lục sẽ không còn an tĩnh lâu nữa. Trước đây ta có chút không tin lời nói này, nhưng từ ngày ta có Vận Mệnh Nhãn, dần dần, ta đã tin. Người, ta, Tiêu Tiêu, ba Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh chính là vì chuyện này mà được sinh ra. Trong tình huống như thế, chúng ta sẽ trốn tránh sao? Như vậy, cả đời này chỉ có thể là một người tầm thường, đây không phải là chuyện mà ta muốn. - Mấy năm nay, ý định báo thù của ta chưa bao giờ thay đổi, nhưng không còn nặng như lúc đầu nữa, ít nhất ta biết không nên liên lụy người vô tội. Xét ra, kẻ thù của ta chỉ có hai người, một là phu nhân Công Trước, người thứ hai cũng là cha ta, Công Trước Bạch Hổ. Sư phụ từng nói, tâm tính bốn thiện, ta tin tưởng điều này. Đái Hoa Bân tuy từng làm sai, nhưng hẳn cũng là do bà phu nhân ấy dạy dỗ, hiện nay tuy ta vẫn muốn trả thù hẳn nhưng không còn muốn hẳn phải chết nữa. Dù sao hẳn và Đái Thước Hành đều đang xuôi chảy dòng máu cận huyết mạch với ta. - Người có biết tại sao sư phụ ra đi ta lại đau lòng như vậy không? Vì trong lòng ta, sư phụ như một người trưởng bối trong nhà. Từ nhỏ, ta rất hi vọng cha của mình sẽ dạy dỗ ta đạo lý làm người. Và bây giờ, chính sư phụ đã dạy ta những điều ấy, giúp ta hóa giải nội tâm đầy thù hận, tâm của ta, là do chính lão sư một tay dạy dỗ. Người yên tâm, sau này ta sẽ không liều mạng

như thế nữa, nhưng ta vẫn sẽ nỗ lực cố gắng. Mười bốn tuổi, chúng ta không còn là con nít nữa, mà đã là một thiếu niên thật sự rồi. Ta sẽ cố gắng, người cũng vậy, đừng để kém ta quá xa nha. Vương Đông im lặng lắng nghe Hoắc Vũ Hạo tâm sự, lòng hân thoáng run động, một cảm giác khó thể hình dung chợt xuất hiện trong lòng hân. Hoắc Vũ Hạo đã trưởng thành, hân đã thay đổi, lí trí hơn, thậm chí còn biết nhìn xa trông rộng. Một đêm dần dần trôi qua, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông không nhớ mình ngủ lúc nào nữa, cả hai chỉ đã cùng nhau tâm sự rất nhiều rất nhiều...

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 154: Ta đi đây, không được khóc!

Khi Vương Đông thức giấc, mặt trời đã lên cao. Đêm qua tuy ngủ khá muộn nhưng giấc ngủ này của hân lại vô cùng thoải mái. Đã khá lâu rồi hân chỉ toàn dùng thời gian buổi tối để tu luyện, nên sau giấc ngủ ngon, cả người hân rã rời chẳng muốn rời khỏi giường, cảm giác thư thả này quá tuyệt vời. Ước gì có thể nằm cả ngày trên giường nhỉ! Khoan khoan... mấy giờ rồi? Cảm giác sáng khoái kia nháy mắt hóa thành kinh hoàng, Vương Đông giật bắn người ngồi dậy. Trên giường chỉ còn mỗi mình hân, chẳng còn ai nữa, chỉ còn lại một mảnh giấy trắng với vài nét chữ. Vương Đông vội vàng cầm mảnh giấy lên xem, trên đó chỉ có một hàng chữ: Ta đi đây, không được khóc. Đợi ta trở về. - Tên chết tiệt này. Vương Đông nhảy xuống giường, túm lấy áo khoác mặc vào rồi, ngay cả khóa áo còn chưa cài đã đẩy cửa chạy đi, đôi cánh màu xanh thẫm sau lưng lập tức xuất hiện, ánh sáng màu vàng lấp lánh tạo thành hình chữ V rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời, đồng thời cũng tỏa ra sắc thái quang minh nồng đậm. Đôi cánh vỗ mạnh, Vương Đông nhanh chóng bay về hướng cổng lớn của học viện với tốc độ nhanh như tên bắn. Hoắc Vũ Hạo lặng yên chuẩn bị khởi hành, trên gương

mặt thoáng hiện một nụ cười bình thản, lúc này tuy hãn chưa có được Hồn Đạo Khí phi hành rồi. Sáng sớm, Vương Đông ngủ rất say, hãn không phải không muốn đánh thức người bạn của mình dậy, mà vì hãn rất sợ cảm giác buồn bã trong giây phút chia ly. Thế này chẳng phải tốt sao? Hôm qua cả hai cũng đã tâm sự suốt cả buổi tối. Bốn người còn lại trong Sử Lai Khắc Thất Quái đều đến tiễn Hòa Thái Đầu và Hoắc Vũ Hạo, ai cũng thấy kỳ quái chẳng hiểu vì sao Vương Đông vẫn còn chưa đến. Hoắc Vũ Hạo chỉ cười nói, có lẽ Vương Đông đang ở trong ký túc xá khóc rồi. Hoắc Vũ Hạo quay đầu nhìn về hướng học viện Sử Lai Khắc đang dần khuất khỏi tầm mắt, thầm nói: Sử Lai Khắc, ta đi đây, Vương Đông, ta đi đây. Yên tâm, ta sẽ nhớ kỹ ta vẫn còn nợ người hai chuyện. Năm mười một tuổi, hãn vào học viện Sử Lai Khắc. Hiện nay hãn đã tròn mười bốn tuổi, chỉ với ba năm ngắn ngủi mà hãn đã thay đổi long trời lở đất. Khi hãn nhớ lại những gì mình đã trải qua suốt ba năm ấy, ngay cả bản thân hãn cũng không thể tin nổi. Hai năm rưỡi kế tiếp sẽ như thế nào đây? Sau hai năm rưỡi, lúc mình từ học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư trở về, sẽ còn thay đổi như thế nào nữa? Tất cả mọi chuyện đều không thể đoán trước được. Lần này, dù không phải Mục lão chỉ đích danh hãn sang học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, hãn cũng nhất định chủ động xin đi. Càng học về Hồn Đạo Khí, hãn lại càng cảm thấy hứng thú với nó. Hơn nữa, hãn cảm nhận được, rõ ràng về mặt Hồn Đạo Khí, học viện Sử Lai Khắc kém xa học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Ít nhất hãn có thể chắc chắn, dù tất cả các lão sư của hệ Hồn Đạo hợp lực lại cũng không thể chế tạo ra chuỗi kiếm đã làm Vũ Hồn của Mã Tiểu Đào bị biến dị. Sự chênh lệch này không chỉ nằm ở khía cạnh tài nguyên quý hiếm mà quan trọng hơn, còn về sự hiểu biết và thành quả nghiên cứu được tích lũy lâu dài. Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu cùng học tập chế tạo Hồn Đạo Khí nhưng lại chọn hai con đường khác nhau. Hoắc Vũ Hạo chuyên về Hồn Đạo Khí Cận Thể và các loại Hồn Đạo Khí phụ trợ khổng chế cơ thể. Mà Hòa Thái Đầu thì nghiêng về Định Trang Hồn Đạo Khí, nhất là chế tạo các loại đạn pháo cho Định Trang Hồn Đạo Khí cao cấp. Đây cũng nhờ phần tác dụng không nhỏ từ những viên

đạn pháo mà bọn họ mua được tại phòng đấu giá Tinh Quang. Mục lão đã từng nói, năm xưa lão từng lên vào đế quốc Nhật Nguyệt điều tra, ít nhất trong ngàn năm trở lại đây, Hồn Đạo Khí có uy lực mạnh nhất chính là Định Trang Hồn Đạo Pháo. Bởi vì nguyên liệu tạo thành Hồn Đạo Pháo là những vật vô cùng quý hiếm, nên nó không cần quan tâm đến thể tích lớn bé mà vẫn có thể khắc được rất nhiều pháp trận vào hạt nhân. Khi Hòa Thái Đầu nhận ra thiên phú chế tạo Hồn Đạo Khí của mình, càng lúc càng không theo kịp Hoắc Vũ Hạo thì dứt khoát quyết định chuyên tâm vào một phương diện, không tiếp tục dàn trải ở nhiều phía nữa. Mà Hoắc Vũ Hạo sau khi biết được lựa chọn này của Hòa Thái Đầu cũng lập tức không học chế tạo Định Trang Hồn Đạo Khí nữa. Hai sư huynh đệ mỗi người chỉ chuyên tâm vào mục tiêu của mình. Sau một năm rưỡi, dựa theo kế hoạch Cực Hạn Đan Bình, đại khái Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu đã có chút thành tựu. Thành quả này không chỉ nằm ở mặt tu vi mà còn ở cả phương diện tri thức. Đương nhiên, những thứ cần phải học vẫn còn rất nhiều lắm, bọn họ phải mất thêm một thời gian nữa mới từ từ thấu hiểu hết. Theo kế hoạch của các lão sư cấp cao của hệ Hồn Đạo, cả hai phải trong thời gian hai năm rưỡi học tập tại học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, mà thấu hiểu hết tất cả các tri thức còn lại, tránh để lâu quá sẽ không còn nhớ rõ. Hôm nay, người dẫn đoàn học viện Sử Lai Khắc là viện trưởng hệ Vũ Hồn – Ngôn Thiểu Triết. Đoàn người bao gồm Phàm Vũ, Hòa Thái Đầu, Hoắc Vũ Hạo và tám đệ tử nội viện của hệ Hồn Đạo. Dù đệ tử nội viện của hệ Hồn Đạo không thể so được với đệ tử nội viện của hệ Vũ Hồn nhưng bọn họ có thể được hệ Hồn Đạo chọn lựa, dĩ nhiên cũng có điểm đặc biệt hơn người. Cộng thêm việc bọn họ từng là đệ tử hệ Vũ Hồn, những người có thể thông qua sát hạch của học viện Sử Lai Khắc thì Vũ Hồn của họ làm sao có thể bình thường được. Tám người đệ tử hệ Hồn Đạo lần này đi đều có tu vi trên cấp Hồn Vương và cũng đều là Hồn Đạo Sư cấp năm, ở độ tuổi bọn họ, dù ở đế quốc Nhật Nguyệt cũng có thể xem là một nhân tài. Dĩ nhiên, cùng là Hồn Đạo Sư cấp năm, nhưng đệ tử do học viện Sử Lai Khắc đào tạo lại không thể so được với đệ tử học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, ngược lại với sự chênh lệch thực lực giữa Hồn Sư đồng cấp của hai học

viện vậy. Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu bay ở sau cùng, trên ngực Hòa Thái Đầu rõ ràng là huy chương Hồn Đạo Sư cấp sáu. Huy chương Hồn Đạo Sư ở những cấp bậc khác nhau cũng khác nhau, tất cả đều có hình tám cạnh nhưng từ cấp 1 đến cấp 3 thì có màu xanh nước biển, phía trên có khảm kim cương, đánh dấu cấp bậc của mình. Từ cấp 4 đến cấp 6, huy chương có màu tím, cấp bảy và tám có màu đen, cấp chín thì màu đỏ. Còn cấp 10 thì vì từ trước đến nay chưa từng xuất hiện Hồn Đạo Sư cấp 10 nên vẫn huy chương cũng chưa từng được chế tạo. Huy chương mà Hoắc Vũ Hạo đang đeo trên ngực có màu xanh nước biển, bên trên có đính ba viên kim cương nhỏ. Còn của Hòa Thái Đầu thì màu tím và sau viên kim cương nhỏ. Trong mắt Hồn Đạo Sư, hai cấp bậc này cách nhau một trời một vực. Chỉ có bản thân Hòa Thái Đầu biết rõ, nếu xét về mặt chế tạo Hồn Đạo Khí, ngoài Định Trang Hồn Đạo Khí ra, về những mặt còn lại Hoắc Vũ Hạo không hề thua kém hẳn, thậm chí còn có một số cái hơn cả hẳn nữa. Chẳng qua Hồn Lực hơi thiếu một chút mà thôi. Có một vài kiện Hồn Đạo Khí trên người hẳn là do chính tay Hoắc Vũ Hạo chế tạo. Có điều, một tháng trước, Hòa Thái Đầu vừa thành công đột phá Hồn Lực cấp 50, chính thức phụ thêm Hồn Hoàn thứ năm, nên mới đủ sức trở thành Hồn Đạo Sư cấp 6. Với thực lực hiện nay của Hoắc Vũ Hạo, hẳn chỉ mới có ba Hồn Hoàn, nên đeo huy chương Hồn Đạo Sư cấp ba cũng không sợ bị ai nghi ngờ. Dù sao tuy Hồn Đạo Sư cũng có trường hợp vượt cấp, nhưng mối quan hệ giữa Hồn Lực và Hồn Đạo Sư vẫn cực kỳ mật thiết, rất khó có sự chênh lệch được. Học viện Sử Lai Khắc nằm ở phía Đông Nam của đế quốc Thiên Hồn, thành Phong Diệp lại nằm ở phía Tây Nam, từ đây tiếp tục đi về phía tây sẽ vào đến phạm vi lãnh thổ của đế quốc Nhật Nguyệt. Đoạn đường này dài gấp đôi đoạn đường đến thành Tinh La của đế quốc Tinh La. Do Hồn Lực của các đệ tử không đủ nên phi hành một canh giờ thì dừng lại nghỉ ngơi một chút, Ngôn Thiếu Triết đâu thể như Huyền lão có thể mang theo cả đoàn người cùng phi hành. Đoàn người di chuyển như thế mãi đến tận xế chiều mới đến nơi. Thành Phong Diệp là một thành thị lớn nơi biên cương, tuy đế quốc Tinh La là mục tiêu hàng đầu của đế quốc Nhật Nguyệt nhưng đế quốc Thiên Hồn cũng có lãnh thổ tiếp giáp với họ. Thành Phong Diệp là

thành thị khá quan trọng với đế quốc Thiên Hồn, đây là nơi tiếp tế quan trọng cho quân đội vùng Tây Cương, đồng thời cũng là trung tâm mậu dịch quan trọng. Dù không được phồn hoa như thành Sử Lai Khắc, nhưng quy mô cũng không kém chút nào. Sao khi vào thành, Ngôn Thiểu Triết dẫn các đệ tử đến một khách sạn trú tạm, dặn dò các học viên nghỉ ngơi thật tốt. Tám người đến từ nội viện do từng học tập chung với nhau nên đều có quen biết, Hòa Thái Đầu và Hoắc Vũ Hạo tuổi nhỏ. Hơn nữa sau khi bắt đầu kế hoạch Cực Hạn Đan Bình, mọi thông tin về bọn họ đều được học viện Sử Lai Khắc giữ kín tuyệt đối, nên dù là đệ tử nội viện cũng không biết chút gì. Đây là nguyên nhân tại sao tám người kia đều bất ngờ khi thấy Hòa Thái Đầu đeo huy chương Hồn Đạo Sư cấp sáu. Phải biết rằng Hòa Thái Đầu không phải là đệ tử nội viện, mà cũng chỉ mới 17 tuổi thôi. Trừ Hòa Thái Đầu ra, trong nhóm tám người kia cũng có một người là Hồn Đạo Sư cấp sáu, có thể xem là người đứng đầu của bọn họ. Sau khi viện trưởng Ngôn Thiểu Triết cho phép mọi người về phòng nghỉ ngơi, thì vị học trưởng Hồn Đạo Sư cấp sáu kia liền vẫy tay, ý gọi hai người Hoắc Vũ Hạo sang bên họ. Hai sư huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, rồi cùng đi. - Học trưởng có chuyện gì cần dặn dò sao? Cả hai cung kính hành lễ với vị học trưởng kia. Vị học trưởng này rõ ràng cực kỳ hài lòng với thái độ của hai sư huynh đệ bọn họ, mỉm cười nói: - Hai niên học đệ không cần phải câu nệ như vậy, tất cả mọi người đều là người một nhà, chẳng qua trước đây chúng ta chưa từng quen biết nhau mà thôi. Nhưng bất cứ ai có cơ hội tham gia lần trao đổi này hẳn đều có thiên phú cao. Nếu ta nhớ không lầm thì người là Thái Đầu, đệ tử của lão sư Phàm Vũ. À, ta tên là Dạ Hiếu Thăng, các người cứ gọi ta là Thăng ca là được. - Thăng ca. Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu lại cung kính nói. Dạ Hiếu Thăng hài lòng gật đầu: - Người ta có câu, rắn không thể không có đầu, chúng ta đều là đệ tử học viện Sử Lai Khắc, lần này có thể đến Minh Đức Đường học tập là một cơ hội vô cùng khó khăn, trách nhiệm trên vai chúng ta rất lớn. Sau này có chuyện gì các người cứ đến tìm ta thương lượng. Hòa Thái Đầu tươi cười nói: - Cám ơn Thăng ca. Nếu học trưởng có gì cần căn dặn cứ bảo bọn đệ làm. Dạ Hiếu Thăng vốn còn sợ Hòa Thái Đầu cướp lấy vị trí thủ lĩnh của mình, nhưng sau câu nói kia hẳn

đã yên tâm hơn nhiều. Có điều, hắn sẽ không đi làm khó làm dễ Hòa Thái Đầu làm gì, người ta là Hồn Đạo Sư cấp sáu đó, hắn còn là đệ tử thân truyền của lão sư Phàm Vũ nữa, chỉ cần Hòa Thái Đầu không ảnh hưởng đến vị trí lãnh đạo của hắn là được. - Căn dặn thì không có rồi. Thái Đầu đệ không cần phải khách sáo như vậy. Đi cả ngày chắc đệ cũng mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi thôi. Dạ Hiếu Thăng nói xong liền khoát tay quay đầu bỏ đi. Hòa Thái Đầu và Hoắc Vũ Hạo nhìn nhau cười cười rồi cũng về phòng mình. Thời điểm hai học viện trao đổi đệ tử là sáng ngày hôm sau. Sáng sớm, khi các đệ tử thu dọn đồ đạc xong xuôi, Ngôn Thiệu Triết và Phàm Vũ dẫn cả đoàn đến quảng trường trung tâm thành Phong Diệp. Lát sau, Hoắc Vũ Hạo đã gặp lại người quen. Chỉ mới hai năm mà huynh muội Tiểu Hồng Trần, Mộng Hồng Trần đã thay đổi rất nhiều. Với độ tuổi mười bảy thì hiện nay bọn họ cũng không khác mấy so với khi trưởng thành. Hai người bọn họ dẫn đầu đội ngũ của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Khiến Hoắc Vũ Hạo có chút bất ngờ chính là vị Đường Chủ Kính Hồng Trần kia lại đích thân dẫn người đến, còn sư phụ dẫn đội lần này cũng giống như người đã dẫn đội khi tham gia cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, Mã lão sư. Cũng chính là thủ tịch Minh Đức Đường, ông nội của Mã Như Long. Lần này học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đúng là đã hạ quyết tâm, trong số các đệ tử ở đây, trừ hai huynh muội Tiểu Hồng Trần, Hoắc Vũ Hạo còn nhận ra ba người từng là thành viên đội dự bị trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái. Mà vẻ mặt của Kính Hồng Trần trông khá là yên tâm. Hai bên chạm mặt nhau tại giữa quảng trường trung tâm, huynh muội Tiểu Hồng Trần liếc mắt liền thấy Hoắc Vũ Hạo. Khi Tiểu Hồng Trần trông thấy huy chương Hồn Đạo Sư cấp ba trên ngực Hoắc Vũ Hạo không khỏi biểu lộ kinh ngạc. Trong trận đấu cuối cùng, huynh muội bọn họ đã thua trong tay Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, bọn họ vẫn luôn canh cánh trong lòng, chưa thể quên được. Nhưng lúc này xem ra lần đó bọn họ thua không phải vì thực lực không bằng mà vì không hiểu rõ về Hoắc Vũ Hạo, cộng thêm việc Tiểu Hồng Trần đã bị thương nặng. Dù trận đấu đó thua, trong mắt Tiểu Hồng Trần, Hoắc Vũ Hạo cũng không phải là đối thủ của hắn. Mục tiêu của hắn là cường giả cấp cao như Đái Thước Hành và Mã Tiểu Đào

kia. Kính Hồng Trần tươi cười nhìn Ngôn Thiểu Triết nói: - Chào Ngôn viện trưởng. Không ngờ hôm nay viện trưởng Ngôn lại đích thân đến tiền. Xem ra học viện các vị khá là xem trọng lần trao đổi này nha. Ngôn Thiểu Triết là ai? Tính ra, bản thân lão còn hiểm độc hơn cả Kính Hồng Trần, lão vẫn giữ vẻ tươi cười ăm ắp, nói: - Đường Chủ Hồng Trần, không phải người cũng đích thân đến sao? Lần trước Đường chủ đến thăm học viện Sử Lai Khắc chúng tôi, thế mà chúng tôi không thể tiếp đón tận tình đúng là thất lễ thất lễ. Đối với lão già Kính Hồng Trần này, có thể nói Ngôn Thiểu Triết hận đến thấu xương, mặc dù không có chứng cứ, nhưng chắc chắn Mã Tiểu Đào có thể trốn đi cũng vì lão già này động tay động chân. Cơ thịt trên mặt Kính Hồng Trần hơi giật giật một chút, lần đến thăm Hải Thần các kia đã để lại ấn tượng quá sâu đậm trong lòng lão. Một kiện Hồn Đạo Khí cấp chín bị người ta ép buộc lấy đi. Kế đó còn mấy thêm mấy kiện Định Trang Hồn Đạo Khí cấp 9 mà lão bố trí bên ngoài nữa. Tính ra lần này có thể nói là một vụ làm ăn thua lỗ cực kỳ nghiêm trọng. Mà những lời của Ngôn Thiểu Triết lại một lần nữa bóc trần vết sẹo ấy. - Nghe nói, Mục lão của học viện các vị đã qua đời rồi sao? Viện trưởng Ngôn, người cũng đừng quá đau lòng. Haiz, ta nào ngờ lần gặp đầu tiên đó cũng là lần vĩnh biệt. Thật sự đáng tiếc. Theo ta thấy, trong các cường giả bậc Phong Hào Đấu La, Mục lão đúng là người có thực lực mạnh nhất. Ngôn Thiểu Triết thoáng cái liền trở nên lạnh lùng, các chết của Mục lão đã đả kích không nhỏ đến hắn, Kính Hồng Trần rõ ràng là cố ý trêu tức hắn: - Viện trưởng Hồng Trần, chúng ta không cần nói những lời vô nghĩa nữa. Nếu trước đây đã giao hẹn vậy thì bây giờ bắt đầu trao đổi đệ tử đi. Ta đại diện hệ Vũ Hồn của học viện Sử Lai Khắc, hoan nghênh đệ tử của học viện các vị đến tham gia học tập.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 155: Thế giới Hồn Đạo hoàn toàn mới (Thượng)

Nghe Ngôn Thiệu Triết nói thẳng ra như vậy, sắc mặt Kính Hồng Trần liền trầm xuống, nói: - Được. Không ngờ viện trưởng Ngôn là người thẳng thẳng như vậy. Ta còn phải nhờ viện trưởng Ngôn trông coi mấy học viên này của học viện chúng tôi nhiều một chút. Ngôn Thiệu Triết dừng dừng đáp: - Ít nhất ta có thể cam đoan trong thời gian bọn chúng học tập ở học viện Sử Lai Khắc, nếu bọn chúng có khả năng thì cánh cửa nội viện luôn rộng mở đón chào. Hi vọng Đường chủ cũng có bày ra được thành ý của mình trong lần trao đổi này. Kính Hồng Trần cười to nói: - Đó là chuyện đương nhiên, Minh Đức Đường sẽ chỉ bảo thật tốt những tinh anh của học viện Sử Lai Khắc các người. Ngôn Thiệu Triết mỉm cười nói: - Quyết định thế đi. Nói xong, lão liền đưa tay phải ra. Kính Hồng Trần cũng đưa tay bắt lấy, hai lão hồ ly này bề ngoài đều tươi cười rạng rỡ nhưng trong lòng đang suy tính chuyện gì thì chỉ có bọn họ mới biết được. Hai đội dưới sự hướng dẫn của lão sư dẫn đội lần lượt đổi vị trí cho nhau, khi Hoắc Vũ Hạo đi lướt qua Tiểu Hồng Trần, hắn nghe thấy Tiểu Hồng Trần khẽ nói: - Đấu Hồn Đại Tái lần sau ta sẽ tự tay bóp chết người. Hoắc Vũ Hạo tươi cười đáp: - Ta sợ quá. Ánh mắt hai người chỉ va chạm với nhau trong tích tắc vậy mà bắn ra vô số tia lửa, không chút khoan nhượng. Nhưng cũng ngay lúc đó, Hoắc Vũ Hạo phát hiện, Mộng Hồng Trần hoàn toàn khác với Tiểu Hồng Trần, sau khi cô bé trông thấy đoàn đệ tử của học viện Sử Lai Khắc, tâm trạng hình như tốt hơn trước. Thậm chí trên khóe môi còn nở một nụ cười mỉm, gật đầu khi trông thấy hắn, ít nhất lúc này, hắn hoàn toàn không cảm nhận được chút ác ý nào từ cô ấy. Phát hiện này không khỏi khiến hắn giật mình. Thực tế, dù là Tiểu Hồng Trần cũng không thể nào đoán được lúc này muội muội

của mình đang suy nghĩ gì. Mộng Hồng Trần mỉm cười, gương mặt thậm chí còn ửng ửng đỏ, ánh mắt nhìn về phía xa, lòng thầm nghĩ: “Hắn không tham gia lần trao đổi này, vậy hắn là còn học tập ở học viện Sử Lai Khắc, hai năm không gặp, không biết lúc này hắn trông như thế nào rồi? Nhất định sẽ càng anh tuấn hơn xưa. Đôi mắt màu lam ấy, thật đẹp.” Hai đoàn người lần lượt di chuyển, chỉ có Ngôn Thiệu Triết và Kính Hồng Trần là đứng yên tại chỗ. Ngôn Thiệu Triết cười nhạt một tiếng nói: “Được rồi, tạm biệt Đường chủ Hồng Trần.” Kính Hồng Trần nói: “Ngôn huynh đi thong thả.” Khi ánh mắt hai người va chạm vào nhau, Ngôn Thiệu Triết liền phóng người bay lên, căn bản lão chẳng cần sử dụng Hồn Đạo Khí phi hành, giống như có thể thoải mái lơ lửng di chuyển trên không trung vậy, tích tắc đã hòa vào trời cao. Đoàn người của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, dưới sự hướng dẫn của Mã lão sư đều bắt đầu sử dụng Hồn Đạo Khí phi hành của mình, phóng người bay lên. Có điều, khi bọn họ nhìn thấy Ngôn Thiệu Triết có thể bay lên nhẹ nhàng như vậy, không khỏi khiếp sợ, đây là thực lực của Siêu Cấp Đấu La sao? Kính Hồng Trần không hề nôn nóng rời đi, mà chăm chú nhìn Ngôn Thiệu Triết đưa cả đoàn người từ từ biến mất, ánh mắt có phần suy tư. Cùng là cường giả bậc Phong Hào Đấu La, dĩ nhiên lão cũng có thể phi hành, nhưng không thể nhẹ nhàng giống như Ngôn Thiệu Triết được. Càng làm hắn kinh ngạc hơn là khi Ngôn Thiệu Triết phi hành, quanh người hoàn toàn không có dao động Hồn Lực. Tuy Mục lão đã qua đời, nhưng học viện Sử Lai Khắc vẫn là một mảnh hồ không hề yếu kém. Kính Hồng Trần cười híp mắt xoay lại nhìn Phàm Vũ mà đoàn đệ tử của học viện Sử Lai Khắc: - Các vị, chúng ta đi thôi. Lão phu là Đường Chủ Minh Đức Đường, Kính Hồng Trần. Ta đại diện học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, hoan nghênh mọi người đến thăm.” Nói xong câu ấy, Kính Hồng Trần phóng người bay lên, sau lưng lão chợt xuất hiện hai mảnh thật mỏng lấp lánh ánh kim, nâng đỡ cơ thể lão bay lên cao. Hoắc Vũ Hạo chăm chú quan sát kiện Hồn Đạo Khí phi hành ấy, cái kia không ngờ lại là một đôi cánh nhỏ, cực kỳ mỏng và dẻo dai, căn bản không hề có chút cảm giác đó là kim loại, mặt bên ngoài còn lượn lờ ánh sáng vàng, không hề có bất kỳ chút Hồn Lực nào bị rò rỉ. Theo những gì

hắn biết, Hồn Đạo Khí đều được chế tạo bằng kim loại mà, kim loại mà có thể chế tạo ra vật dẻo dai như thế này sao? Cùng lắm chỉ hơi mềm dẻo một chút thôi. Kiện Hồn Đạo Khí của Kính Hồng Trần mang đến cho hắn một cảm giác thật kỳ lạ. Phàm Vũ thân là Hồn Đạo Sư cấp tám, sự kinh ngạc trong lòng hắn còn lớn hơn Hoắc Vũ Hạo rất nhiều, hắn vừa bay lên vừa lầm bầm: “Trình độ nghiên cứu của Minh Đức Đường trong chuyện phối hợp kỹ thuật sinh học với Hồn Đạo Khí đã đạt đến mức này rồi sao?” Hai năm qua, dưới sự hỗ trợ toàn lực của học viện, tốc độ phát triển của hệ Hồn Đạo nhanh vô cùng, nhưng lúc này, Phàm Vũ lại một lần nữa cảm nhận được sự chênh lệch giữa hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc với học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Hoắc Vũ Hạo không kìm được hỏi: - Sư phụ, kết hợp kỹ thuật sinh học với Hồn Đạo Khí là sao vậy?” Phàm Vũ đáp: - Chính là mô phỏng Hồn Đạo Khí thành hình dạng của sinh vật, có một chút đặc điểm của loài được mô phỏng. Ví dụ như... Hắn vừa nói đến đây, giọng nói của Kính Hồng Trần từ xa truyền đến: - Các chàng trai, chúng ta cần đi nhanh một chút, nếu không đến tối cũng chưa về đến Minh Đô được. Vừa dứt lời, ánh kim trên hai cánh mỏng như cánh ve kia bỗng trở nên rực rỡ. Tất cả mọi người liền cảm nhận được có một tầng ánh kim từ trên trời rơi xuống phủ lấy cơ thể bọn họ. Có một vài đệ tử nội viện giật mình định phản kháng liền bị Phàm Vũ cản lại. Ngay sau đó, cả đoàn bay về trước nhanh như tia chớp. Lúc này bọn họ mới phát hiện, đôi cánh sau lưng Kính Hồng Trần đã lớn hơn rất nhiều, còn bọn họ thì được một tầng ánh kim bao phủ, lơ lửng sau lưng Kính Hồng Trần. Đôi cánh rộng chừng mười thước lấp lánh ánh kim nhẹ nhàng vỗ. Kính Hồng Trần xoay người nhìn bọn họ, mỉm cười. Ngay sau đó, ánh sáng màu vàng kim kia càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, cảnh vật xung quanh cũng dần dần hóa thành hư ảo. Hoắc Vũ Hạo đau đớn hét to, nhờ Hòa Thái Đầu đứng cạnh đỡ lấy mới đứng vững được. Ban nãy hắn đã lạng lẽ phóng Tinh Thần Tham Trắc ra dò xét xung quanh nhưng lượng Tinh Thần Lực kia đã bị dòng khí di chuyển với tốc độ kinh khủng kia xét nát, cũng may hắn cắt đứt kịp thời nên mới không bị nó làm bị thương. Cảnh vật bên ngoài đã hoàn toàn trở thành hư ảo nhưng các học viên bên trong màn ánh sáng đều không có cảm

giác khác thường nào, giống như bọn họ đang ở trong một căn phòng an tĩnh vậy, thậm chí ngay cả tiếng gió rít cũng không nghe thấy, nếu không phải nhìn ra bên ngoài thấy mọi thứ không ngừng lướt nhanh, bọn họ thật không dám tin mình đang bay trên bầu trời. Sắc mặt Phàm Vũ càng lúc càng trầm xuống. Dĩ nhiên hẳn biết Kính Hồng Trần đang muốn thị uy. Nhưng hẳn cũng phải công nhận, kiện Hồn Đạo Khí mà Kính Hồng Trần đang dùng đúng là món đồ đạt cấp bậc cao nhất hiện nay. Có thể mô phỏng Hồn Đạo Khí thành hình thái sinh vật đến mức độ này, có nghĩa là bọn họ cũng có thể áp dụng kỹ thuật này vào những phương diện khác, mặt này bên hệ Hồn Đạo hoàn toàn không thể theo kịp. Ngày trước Huyền lão cũng từng dẫn cả đoàn người phi hành nhưng so với Kính Hồng Trần vẫn còn kém nhiều lắm. Hoắc Vũ Hạo cũng trầm ngâm suy nghĩ. Hẳn quan sát một lúc liền phát hiện, trên lưng Kính Hồng Trần mơ hồ có một tia ánh kim thỉnh thoảng lóe lên, đấy hẳn là bộ phận chủ chốt của nó. Nhưng, những màn ánh sáng này là sao? Chẳng lẽ được hình thành từ Hồn Lực thông qua Hồn Đạo Khí sao? Không, không phải thế. Hoắc Vũ Hạo đưa tay sờ vào màn ánh sáng, lập tức cảm nhận được nó rất mềm mại, không thể xác định chất liệu là gì, nhưng hẳn có thể chắc chắn, đây tuyệt đối là thứ hẳn chưa từng gặp. Vốn hẳn đang ủ rũ buồn bã vì phải tạm biệt Vương Đông, nhưng lúc này hẳn đã hoàn toàn bị Hồn Đạo Khí hấp dẫn, hai năm rưỡi này, hẳn muốn học tập thêm thật nhiều kiến thức về Hồn Đạo Khí. - Các vị, đã thích ứng chưa? Giọng nói của Kính Hồng Trần truyền vào bên trong màn ánh sáng. Phàm Vũ gật đầu, nói với vẻ khâm phục: - Kiện Hồn Đạo Khí phi hành này của Đường chủ Hồng Trần thật làm chúng tôi phải khen ngợi, không ngờ phương diện nghiên cứu chế tạo Hồn Đạo Khí của quý viện đã phát triển đến cấp độ này. Kính Hồng Trần nói: - Cũng không hẳn là thế. Đến khi nào bản thân người sử dụng như ta có thể ở cùng trong màn ánh sáng này với các người mới có thể xem là có thu hoạch. Kiện Hồn Đạo Khí này cần rất nhiều vật liệu quý hiếm, nó được làm ra chủ yếu dùng để nghiên cứu. Mục đích của nghiên cứu này là dùng kim loại bình thường cũng có thể chế tạo ra Hồn Đạo Khí có thể chuyên chở nhiều người, hơn nữa còn không cần quá nhiều hồn Lực. Đương nhiên, muốn làm được thế phải cần

nghiên cứu nhiều hơn nữa. Tạm thời chưa thể xem là hoàn thành được. Phàm Vũ khẽ than: - Ít nhất quý viện đã đạt được chút thành quả với mục tiêu của mình, nếu một ngày nào đó, người thường cũng có thể dùng Hồn Đạo Khí để bay lượn trên trời, vậy thì khoảng thời gian cần để di chuyển giữa các nơi sẽ ngắn lại. Mọi thứ cũng sẽ biến đổi theo. Kính Hồng Trần cười to nói: - Chuyện này có lẽ là của nhiều năm về sau rồi, hiện tại ở thời chúng ta khó mà làm được. Phàm Vũ biết những gì Kính Hồng Trần nói không phải là tất cả, nhưng hẳn chắc chắn, về mặt nghiên cứu Hồn Đạo Khí, sự chênh lệch giữa hai học viện còn lớn hơn cả về phương diện Hồn Sư. Quyết định mạnh mẽ phát triển hệ Hồn Đạo của Mục lão ngày xưa rõ ràng là cực kỳ chính xác, ít nhất hiện nay chúng ta còn có cơ hội chạy theo bọn họ. Thủ đô của đế quốc Nhật Nguyệt tên là thành Nhật Nguyệt, nhưng còn có tên gọi khác là Minh Đô. Đây là trung tâm chính trị, văn hóa, kinh tế của đế quốc Nhật Nguyệt. Diện tích của nó rất lớn, vượt xa khỏi sự tưởng tượng của đoàn người học viện Sử Lai Khắc. - Chúng ta đã vào trong phạm vi Minh Đô, hai năm rưỡi sắp tới, các người sẽ sinh hoạt trong tòa thành này, hi vọng các người sẽ thích nó.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 155: Thế giới Hồn Đạo hoàn toàn mới (Trung)

Kính Hồng Trần mỉm cười giới thiệu: - Minh Đô có thể xem là một thành tựu đáng để người đế quốc Nhật Nguyệt tự hào. Ta dám chắc cho dù gộp cả ba thủ đô của đế quốc Tinh La, Thiên Hồn, Đấu Linh cũng không thể so được với Minh Đô. Lúc này trời đã tối, nhưng vì tối mới khiến mọi người rung động mãnh liệt hơn. Hoắc Vũ Hạo dỗi mắt nhìn xa, chỉ thấy dưới chân là một tòa kiến trúc lớn, nhìn không thấy điểm cuối, mà những tòa nhà bên trong đó đều không có nơi nào thấp hơn năm tầng. Thậm chí hẳn còn thấy

có tòa hơn mười tầng. Đây là một quy mô mà hẳn chưa từng được thấy ở thành Sử Lai Khắc hay thành Tinh La. Hơn nữa, thật khó mà đếm được ở đây có tất cả bao nhiêu tòa nhà. Ánh đèn sáng rực từ vô số nơi chiếu rọi vô cùng sắc sỡ. Giữa các tòa nhà là những con đường lớn, ngã tư chi chít khắp nơi, có một số con đường còn rộng hơn ba mươi thước. Hoắc Vũ Hạo còn mơ hồ cảm nhận được, trong đầu đó phảng phất xuất hiện một chút dao động Hồn Lực. Phàm vũ lúc này không kiềm được bật hỏi: - Đường chủ Hồng Trần, sao Minh Đô lại không có tường thành? Kính Hồng Trần nói: - Minh Đô không cần tường thành. Tuy hẳn nói câu này với vẻ vô cùng bình thường nhưng rõ ràng biểu lộ một sự tự tin tuyệt đối. Chỉ một câu đơn giản nhưng lại khiến người nghe suy nghĩ miên man. Mà vị Đường chủ này dĩ nhiên sẽ không nói ra bí mật của bọn họ. Kính Hồng Trần dẫn đoàn người bay về phía nam, lúc này Hoắc Vũ Hạo chú ý thấy, trong quá trình này, có một số đốm nhỏ màu vàng sậm không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, hơn nữa còn rất có quy luật, lập lại theo một vòng tuần hoàn. Tuy Hoắc Vũ Hạo không biết đây là gì nhưng hẳn biết, Kính Hồng Trần sẽ không làm những chuyện không có mục đích. Nên hẳn dựa vào Tinh Thần Lực hơn người của mình mà âm thầm ghi nhớ quy luật của nó. Những gì Kính Hồng Trần vừa nói hoàn toàn không phải là thối phồng, chỉ riêng chuyện bọn họ bay với tốc độ hơi giảm một chút nhưng cũng mất gần mười lăm phút mới đi đến được phía nam Minh Đô. Nếu chỉ xét riêng về mặt diện tích, dù Hoắc Vũ Hạo chưa từng đến thủ đô đế quốc Đấu Linh nhưng hẳn cũng có thể đoán chắc ba thủ đô của ba đế quốc lớn cộng lại e rằng không lớn bằng một nửa Minh Đô. Một thành thị có quy mô lớn thế này làm sao không khiến người chấn động được? Xa xa, một khu vực được một dãy các con đèn chiếu sáng bao phủ xung quanh tạo thành hình lục giác, hiện ra trước mắt mọi người. Diện tích của khu vực có hình lục giác này đủ để so với một tòa thành thị bậc trung. Bên trong có không ít tòa nhà, nhưng khu vực đất trống thì nhiều hơn. Kính Hồng Trần giới thiệu với mọi người khu vực này thuộc về học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Kính Hồng Trần dẫn cả đoàn người đáp xuống một quảng trường lớn, sau đó màn ánh sáng lặng lẽ tan biến mà mọi người không hề cảm nhận được gì. Và kiện Hồn Đạo Khí thần

kỳ kia cũng biến mất. Lúc này trên quảng trường đang có chừng mười mấy người đứng chờ. Trong đó, một người đàn ông có dáng người mập lùn bước về phía Kính Hồng Trần, cung kính nói: - Đường chủ, mọi thứ đã sắp xếp xong. Kính Hồng Trần mỉm cười nói: - Để ta giới thiệu với mọi người, đây là chủ nhiệm của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, Lâm Giai Nghị. Trong khoảng thời gian hai năm rưỡi này, các vị có chuyện gì cứ tìm hăn. Giai Nghị, người sắp xếp cho bọn nhỏ đi. Lão sư Phàm Vũ, mời người đi theo ta. Kính Hồng Trần nói xong liền dẫn Phàm Vũ rời đi. Phàm Vũ cũng không hỏi nhiều, chỉ liếc mắt với Hòa Thái Đầu và Hoắc Vũ Hạo rồi đi theo hăn. Từ giờ phút này, quá trình trao đổi học tập chính thức bắt đầu. - Dạ. Dáng người của Lâm Giai Nghị không hề thua kém Kính Hồng Trần, chẳng qua hơi trẻ hơn Kính Hồng Trần một chút thôi, hăn vung tay phải lên, những người đứng phía sau hăn lần lượt bước ra, mỗi người di chuyển về phía một học viên của học viện Sử Lai Khắc, trên tay bọn họ còn cầm một cái khay nữa. - Hoan nghênh mọi người đến học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, hai năm rưỡi sắp tới đây, các vị xem như là một thành viên của học viện chúng tôi, vì để lần trao đổi này được thành công, chúng tôi sẽ sắp xếp cho các vị hoàn cảnh học tập tốt nhất. Chẳng những mỗi tuần có hai ngày được vào học trong Minh Đức Đường mà còn có quyền tham gia sát hạch vào Minh Đức Đường. Nếu có thể thông qua sát hạch, các người sẽ trở thành một thành viên của Minh Đức Đường. Mãi đến khi nào lần trao đổi học tập này chấm dứt thì thôi. - Cái khay trước mặt các người chính là huy hiệu của đệ tử ở đây, bản đồ của học viện và chìa khóa phòng. Tuy hiện nay đã khá muộn nhưng để các người sớm được mặc đồng phục của học viện, các lão sư đây sẽ cho các người làm một bài kiểm tra đơn giản, để xác định tình trạng thân thể của các người. Sau này trong quá trình học tập nếu có việc gì cần giúp đỡ có thể đến tìm ta. Mọi người lần lượt nhận lấy đồ của mình. Dạ Hiếu Thăng rất tự nhiên dẫn đầu bước ra, những đệ tử nội viện còn lại cũng lần lượt bước theo sau, cuối cùng là huynh đệ Hòa Thái Đầu và Hoắc Vũ Hạo. Cả đoàn được dẫn về hướng có tòa Giáo Học Lô cách đó không xa. Hoắc Vũ Hạo vừa đi vừa lấy bản đồ ra xem, bóng tối dĩ nhiên không ảnh hưởng được đến thị giác của hăn, diện tích của

học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư còn lớn hơn cả học viện Sử Lai Khắc nữa, đây là đã tính cả diện tích của đảo Hải Thần luôn rồi đấy. Trên bản đồ được ghi chú rất đơn giản, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư chủ yếu được chia làm ba khu vực lớn: khu vực dạy học, ký túc xá và khu vực thí nghiệm. Trong đó, khu vực thí nghiệm chiếm diện tích khoảng 2/3 trong tổng diện tích, dựa vào những gì hẳn nhớ được khi nhìn xuống từ trên cao, bên trong những khu vực này còn rất nhiều tòa nhà khác nữa, nhưng trên bản đồ lại không ghi chú cụ thể nó được dùng làm gì. Ở giữa khu vực thí nghiệm có một vùng được khoanh đỏ, trên đó viết ba chữ Minh Đức Đường. Nhìn thế này trông như Minh Đức Đường là một bộ phận của khu vực thí nghiệm, nhưng ai cũng biết đối với học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, thậm chí là cả đế quốc Nhật Nguyệt, nó có ý nghĩa quan trọng như thế nào. Mà khu vực dạy học và ký túc xá lại được ghi chú khá cẩn thận. Khu vực dạy học tổng cộng có mười hai tòa Giáo Học Lô, cũng có sáu lớp, mỗi lớp là hai tòa nhà. Theo quy mô này có thể thấy số lượng đệ tử mà học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư thu nhận không hề kém học viện Sử Lai Khắc. Trước khi đi, Huyền lão đã nói một số thông tin đơn giản về học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Trong đó, có cả kết cấu của học viện này. Sáu lớp của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư không phân chia theo tuổi tác, trừ yêu cầu khi nhập học phải có Hồn Lực trên cấp mười và 1 Hồn Hoàn, tuổi không được lớn hơn 12. Thì sau đó, quá trình chia lớp không còn liên quan đến tuổi tác nữa. Ở đây, chỉ cần có thực lực đạt đến bậc Hồn Đạo Sư cấp một vậy thì có thể vào lớp 2 để học tập. Tương tự như Hồn Đạo Sư cấp 2 thì lớp 3... So với kỳ sát hạch nặng nề của học viện Sử Lai Khắc, bầu không khí học tập tại đây thoải mái hơn nhiều. Chỉ cần thông qua sát hạch Hồn Đạo Sư là được. Đương nhiên, sát hạch Hồn Đạo Sư ở đây cũng khác biệt với hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc. Nhưng khác thế nào thì Hoắc Vũ Hạo cũng không biết. Có điều, không phải hoàn toàn dễ dàng như thế, nếu trước 18 tuổi vẫn chưa đạt được cấp độ Hồn Đạo Sư cấp ba thì phải rời khỏi học viện tự tìm đường sống. Nhưng nếu đạt được yêu cầu này thì có thể ở lại học viện đến năm 25 tuổi. Trước 25 tuổi đạt đến được bậc Hồn Đạo Sư cấp 5 thì

có tư cách tham gia sát hạch vào Minh Đức Đường. Lúc này, tòa nhà mà những lão sư kia dẫn đoàn người đến chính là Giáo Học Lô năm nhất. Các tòa Giáo Học Lô này rất lớn, đường hành lang kéo dài hun hút. Chủ nhiệm Lâm Giai Nghị lần lượt giới thiệu với mọi người, vì cách thức thăng cấp của học viện thế này nên số lượng đệ tử giữa các cấp lớp chênh lệch rất lớn. Như năm nhất có đến ba mươi hai lớp nhỏ, mỗi lớp nhỏ có bốn mươi học viên. Đến năm hai thì còn khoảng một phần ba. Còn đến năm năm với năm sáu thì không còn phân biệt lớp nữa, lúc đó các lão sư sẽ hướng dẫn bọn họ tu luyện, học tập, chuẩn bị tham gia sát hạch vào Minh Đức Đường. Hoắc Vũ Hạo quan sát khắp nơi, trong tòa Giáo Học Lô này, có vô số Hồn Đạo Khí được chế tạo từ kim loại, trông rất tinh xảo. Có một số thứ hẳn miễn cưỡng nhìn ra được tác dụng nhưng có một số thứ hẳn nhìn không ra. Lâm Giai Nghị dẫn đoàn người đi về phía đông của Giáo Học Lô rồi dừng lại trước một cửa phòng. Phía trên cửa phòng có viết ba chữ: Thể Trắc Thất (phòng kiểm tra cơ thể). Lâm Giai Nghị lấy ra một thẻ bài, lắc lắc trước một vật hình tròn dường như được chế tạo từ thủy tinh. Bỗng nhiên vang lên một tiếng “Tích”, cánh cửa kim loại nhẹ nhàng trượt về hai phía. Lâm Giai Nghị dẫn cả đoàn người bước vào. Diện tích của căn phòng này không lớn lắm, chừng 100 thước vuông, bên trong có rất nhiều kiện Hồn Đạo Khí to lớn. Ở hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc không phải không có Hồn Đạo Khí cỡ lớn nhưng đa số đều dùng để xử lý kim loại, tạo hình hay cắt khoan linh tinh. Mà những kiện Hồn Đạo Khí trước mặt bọn họ lại không giống như thế, nó gọn gàng và mơ hồ còn có dao động Hồn Lực. Lâm Giai Nghị vỗ tay, thu hút sự chú ý của đoàn người học viện Sử Lai Khắc về phía mình: - Đây là Thể Trắc Khu của học viện chúng tôi. Tất cả các đệ tử mỗi năm đều phải đến đây kiểm tra một lần. Lát nữa các người không cần căng thẳng, các kiện Hồn Đạo Thể Trắc Nghi kia sẽ không làm các người bị thương. Có điều, lúc này cần thu lại các kiện Hồn Đạo Khí trên người các người, tránh để ảnh hưởng đến kết quả kiểm tra. Trong lúc kiểm tra, Hồn Đạo Khí Trữ Vật của các người cũng đưa cho bạn học giữ hộ. Phải đảm bảo trên người không có một chút kim loại nào.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 155: Thế giới Hồn Đạo hoàn toàn mới (Hạ)

Hồn Đạo Thế Trắc Nghi? Đây tuyệt đối là một thuật ngữ mới đối với các đệ tử học viện Sử Lai Khắc, Hoắc Vũ Hạo cũng vô cùng tò mò. Dựa vào khả năng quét hình của nó mà có thể kiểm tra được cơ thể của học viên sao? Trong lòng mỗi người đều âm thầm suy đoán nhưng tất cả đều làm theo lời của Lâm Giai Nghi, lấy ra hết các món Hồn Đạo Khí của mình. Hòa Thái Đầu liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo, nhỏ giọng nói: - Tiểu sư đệ, sẽ không sao chứ? Hoắc Vũ Hạo khẽ lắc đầu. Nếu học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư định làm gì bọn họ sẽ không chọn cách rắc rối như thế này. - Ai sẽ thử làm trước nào? Lâm Giai Nghi nhìn các đệ tử học viện Sử Lai Khắc cất Hồn Đạo Khí vừa mỉm cười hỏi. - Ta trước. Dạ Hiếu Thăng giơ tay bước ra. Sau đó hắn quay đầu nhìn thoáng qua các học viện Sử Lai Khắc, khẽ gật đầu. Hoắc Vũ Hạo vốn không có ấn tượng tốt lắm với vị Thăng ca này, nhưng lúc này hắn có thể xưng phong bước ra, hiển nhiên không phải vì muốn khoe khoang. Ở một nơi xa lạ mà có can đảm thế này, thật khiến Hoắc Vũ Hạo phải thay đổi cách nhìn với hắn. Một vị lão sư dẫn Dạ Hiếu Thăng đến trước một kiện máy móc, nói: - Cậu học viên này không cần căng thẳng, thả lỏng đi. lát nữa sẽ có một chùm tia sáng rơi xuống người ngươi. Nhưng quá trình này sẽ không làm ngươi bị thương chút nào, nó chỉ ghi nhận lại các số liệu liên quan đến tình huống cơ thể ngươi mà thôi.” - Được. Dạ Hiếu Thăng cũng không nói nhiều, thoải mái đáp. Các đệ tử còn lại đều tập trung tinh thần vào hắn, ngoài sự tò mò còn có chút hồi hộp. Kiện máy móc này trông giống như một góc cây hình trụ, mặt ngoài được làm bằng pha lê, phía trên có một cái phần che hình cầu. Cả cái dụng cụ này dài chừng hai thước năm, Dạ Hiếu Thăng theo sự hướng dẫn của vị lão sư kia, đứng đối mặt với khối tinh thể hình trụ đó. Sau đó vị lão sư ấy đi đến

mặt bên của cái máy kia, đặt tay lên vùng trung hình bàn tay, và một vị lão sư khác thì lấy giấy bút chuẩn bị ghi chép. - Thả lỏng người, bắt đầu. Vị lão sư ấy vừa dứt lời, mọi người liền thấy trên người lão xuất hiện dao động hồn lực mãnh liệt, nhất là ở bàn tay đặt vào khối pha lê hình trụ ấy, có thể lấy rõ nơi đó lấp lánh ánh sáng trắng. Tiếp theo, phía trên kiện máy móc kia lấp lánh ánh sáng, hào quang tạo thành hình cánh quạt, bao trùm một góc chừng một thước, rồi từ từ rơi xuống. Dạ Hiểu Thăng dĩ nhiên không thể không căng thẳng, nhưng hắn vẫn cố hết sức thả lỏng mình, khi thấy ánh sáng màu trắng kia từ đỉnh đầu mình rơi xuống mà cơ thể mình không chút sút mẻ gì, bản thân hắn cũng không hề có chút chấn động. Lâm Giai Nghi đứng bên cạnh âm thầm gật đầu, không hổ danh là đệ tử học viện Sử Lai Khắc, gặp phải Hồn Đạo Khí hoàn toàn mới mẻ vậy mà không có chút sợ hãi nhát gan, chỉ riêng điểm này đã rất đáng khen rồi. Ánh sáng trắng kia từ khi rơi xuống, tốc độ cũng giảm đi rất nhiều, mất một lúc lâu mới di chuyển đến ngực Dạ Hiểu Thăng, mà vị lão sư bên cạnh đã bắt đầu ghi chép, hơn nữa còn đọc nội dung mình đang ghi chép ra cho mọi người cùng nghe. “Cường độ thân thể: cấp 54, tính dẻo dai: cấp 61, Hồn Lực: cấp 62, chiều cao: 1m8, cân nặng: 81 kg, không có phụ thêm Hồn Cốt. Đánh giá chung: Hồn Đế, cường độ thân thể Hồn Đế, sức mạnh: chờ kiểm tra sau.” Những cấp bậc này dĩ nhiên cũng phân chia tương tự như cấp bậc Hồn Lực, như Dạ Hiểu Thăng đây, nói chính xác, với tu vi Hồn Đế cấp 62, cường độ thân thể hắn tương đương với Hồn Vương cấp 54, mà tính dẻo dai lại tương đương với Hồn Đế cấp 61. Còn tiêu chuẩn của đánh giá như thế nào thì chỉ có người của đế quốc Nhật Nguyệt biết rõ. Trong cả quá trình, vị lão sư có nhiệm vụ ghi chép này lần lượt báo ra ba mươi vấn đề liên quan đến Dạ Hiểu Thăng, sắc mặt hắn vốn bình tĩnh dần dần lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng những số liệu này hoàn toàn ăn khớp với bản thân hắn. Lúc này hắn thật sự có cảm giác bản thân mình giống như bị người ta lột sạch quần áo để người ta kiểm tra từng chút một. Sự rung động của Hoắc Vũ Hạo cũng không nhỏ, cái kiện Hồn Đạo Khí này thật lợi hại, nếu trình độ phân tích của nó cao đến thế thì chẳng phải hắn không thể ẩn giấu thực lực nữa sao? Chỉ riêng cường độ thân thể hắn đã hơn người bình thường rất nhiều rồi. Phải làm sao đây?

Hoắc Vũ Hạo nghĩ thế không khỏi nhú mào, lúc này hẳn thật sự không biết nên làm thế nào. Sự tiến bộ về mặt Hồn Đạo Khí có chút muốn phá hỏng kế hoạch của bọn họ rồi. Hòa Thái Đầu dĩ nhiên cũng nghĩ đến chuyện này, hẳn theo bản năng quay đầu nhìn Hoắc Vũ Hạo, ánh mắt có chút dò hỏi. Dạ Hiếu Thăng đã kiểm tra xong, tất cả kết quả đều được ghi chép lại, Lâm Giai Nghi lại tiếp tục bảo học viên kế tiếp đến kiểm tra. Mỗi người kiểm tra mất chừng một phút, tuy Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu là hai người kiểm tra sau cùng nhưng thời gian cho bọn họ cũng không dài. Sử dụng Hồn Kỹ Mô Phỏng để mô phỏng trạng thái cơ thể của những người khác? Đây là một khả năng Hoắc Vũ Hạo chợt nghĩ đến nhưng lại ngay lập tức phủ định. Vì có muốn mô phỏng thì bản thân hẳn cũng không thể biến bản thân mình thành một người hoàn toàn khác. Như thế chẳng phải lại càng dễ bị lộ hơn hay sao? Mà sử dụng Hồn Kỹ nhất định sẽ xuất hiện dao động Hồn Lực, kiện Hồn Đạo Thể Trắc Nghi hiện đại này làm sao không phát hiện ra được? Hòa Thái Đầu lo lắng nhìn Hoắc Vũ Hạo, trên cái đầu bóng lưỡng của hắn đã mướt mồ hôi có chút mờ mờ. Hoắc Vũ Hạo khẽ chạm vào khuỷu tay của hắn, nhỏ giọng nói: - Nhị sư huynh, không sao đâu, đường đến đâu cầu tự nhiên thẳng. Nếu bọn họ không muốn đệ khiêm tốn vậy thì... Nói đến đây, hắn hí hai mắt lại, phảng phất xuất hiện một chút ánh sáng lạnh lạnh. Các học viên lần lượt kiểm tra cơ thể, mà Lâm Giai Nghi đứng cạnh càng nghe kết quả, sắc mặt càng trầm xuống. Có thể nói những đệ tử đến từ học viện Sử Lai Khắc, về phương diện cường độ thân thể quả thật hơn xa đại đa số đệ tử của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, dù là đệ tử Minh Đức Đường cũng khó mà bì được. Phải biết rằng đây là đệ tử hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc đấy, chỉ với bọn họ mà cường độ thân thể đã đạt đến trình độ này, nếu là đệ tử hệ Vũ Hồn thì sao đây? Lâm Giai Nghi không khỏi thầm cảm thán trong lòng, Sử Lai Khắc quả không hổ danh học viện đứng đầu đại lục! Ý, đáng người học viên này thật cao lớn. Hai mắt Lâm Giai Nghi lóe sáng, không khỏi nhìn chăm chăm người đệ tử vừa bước đến gần Hồn Đạo Thể Trắc Nghi, đây là người thứ chín, người này có màu da hơi giống với tầng lớp quý tộc của đế quốc Nhật Nguyệt. Màu da ngăm đen của Hòa Thái Đầu lập tức thu hút sự chú ý của Lâm Giai Nghi. Phải biết

rằng, trong đế quốc Nhật Nguyệt không phải bất cứ quý tộc nào cũng có màu da ngăm đen, nhưng tất cả những ai có màu da ngăm đen ở đây đều là quý tộc. Vì ở đế quốc Nhật Nguyệt, màu đen chính là màu sắc đại diện cho sự cao quý nhất. Mà dáng người của Hòa Thái Đầu cao hơn hai thước, làm vị lão sư ghi chép phải ngẩng cao lên khi quan sát kiện Hồn Đạo Thể Trắc Nghi bắt đầu phân tích từ trên xuống dưới. - Cường độ thân thể: cấp 70! Tính dẻo dai: cấp 64, Hồn Lực: cấp 51... Vị lão sư ghi chép vừa đọc đến đây không khỏi ngẩng đầu nhìn Hòa Thái Đầu. Một Hồn Vương cấp 51 vậy mà lại có cường độ thân thể của Hồn Thánh? Tuy đối với Hồn Sư chuyên này không quan trọng lắm nhưng với Hồn Đạo Sư lại khác, cường độ thân thể càng mạnh thì càng đặc biệt hữu dụng, ít nhất có thể đồng thời sử dụng nhiều Hồn Đạo Khí nặng hơn, thời gian sử dụng Hồn Đạo Khí công kích hay sức chịu đựng cũng mạnh hơn người khác. Đồng tử của Lâm Giai Nghi rõ ràng hơi co rút lại, người này là quái thai sao? Học viện Sử Lai Khắc tìm ở đâu ra một người như thế này vậy? Theo kết quả, người này đích thực là đạt chuẩn của Hồn Đạo Sư. - Tuổi: 17, chiều cao: 2m lẻ 2, cân nặng: 110 kg, Hồn Cốt: Hồn Cốt thân thể. Chàng trai, người quả thực đúng là một Hồn Thú hình người. Vị lão sư phụ trách ghi kết quả không khỏi tán thưởng. Hẳn phụ trách kiểm tra thân thể không phải mới ngày một ngày hai. Nhưng người có thể ở độ tuổi này mà đạt được kết quả ấy thì đây vẫn là lần đầu tiên. Thực lực chỉ là bậc Hồn Vương nhưng về các phương diện khác lại ngoài bậc Hồn Đế! Đây là cỡ nào vạm vỡ chứ! Đừng nói là vị lão sư này phải giật mình với kết quả kia mà ngay cả những đệ tử khác của học viện Sử Lai Khắc cũng nhìn Hòa Thái Đầu với ánh mắt kinh ngạc. Nếu Hòa Thái Đầu là đệ tử nội viện của hệ Vũ Hồn, bọn họ sẽ không giật mình như vậy, nhưng bọn họ biết rõ hẳn chỉ là đệ tử đích truyền của lão sư Phàm Vũ! Mười bảy tuổi Hồn Vương, rõ ràng hẳn đã đủ tư cách để vào nội viện. Sắc mặt của Dạ Hiếu Thăng lại càng thay đổi nhiều hơn, ánh mắt nhìn Hòa Thái Đầu lóe ra chút ánh sáng, không biết là đang suy tính chuyện gì. Lâm Giai Nghi dĩ nhiên cũng nhìn chăm chăm Hòa Thái Đầu, trong lòng lão cũng thầm xác định, chắc chắn đây là học viên chủ chốt trong lần trao đổi này của học viện Sử Lai Khắc. Hơn nữa, huy chương Hồn Đạo Sư trên ngực

hắn chứng tỏ hắn đã có đủ thực lực của một Hồn Đạo Sư cấp 6. Hồn Lực bậc Hồn Vương, Hồn Đạo Sư cấp 6, 17 tuổi. Ba thông tin này là đủ rồi. Lâm Giai Nghi nhìn vị lão sư ghi chép khẽ gật đầu, vị lão sư kia tức thì liền đánh dấu một cái. Hòa Thái Đầu từ chỗ Hồn Đạo Thể Trắc Nghi bước ra, nhận lại Hồn Đạo Khí Trữ Vật của mình rồi tiếp tục nhận lấy Hồn Đạo Khí Trữ Vật của Hoắc Vũ Hạo, lúc này hắn không khỏi lo lắng nhìn vị sư đệ của mình. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười tự tin, gật đầu, sau đó bước về phía Hồn Đạo Thể Trắc Nghi. Hắn hít sâu một hơi, tập trung tinh thần, hai mắt ẩn hiện ánh sáng màu vàng kim. - Thả lỏng toàn thân. Vị lão sư phụ trách sử dụng Hồn Đạo Thể Trắc Nghi nhắc nhở Hoắc Vũ Hạo.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 156: Nhập học, thể trắc (Thượng)

Hoắc Vũ Hạo gật đầu, thả lỏng cơ thể. Lúc này hắn đã hạ quyết tâm, nếu các người không để ta khiêm tốn vậy thì ta sẽ cho các người xem. Ánh sáng màu vàng kim biến mất, chỉ trong tích tắc cuối cùng của Tinh Thần Tham Trắc, hắn đã ghi lại toàn bộ kết cấu của kiện Hồn Đạo Thể Trắc Nghi này, tất cả đều đã được sao chép lại trong đầu của hắn, bao gồm cả phương pháp chế tạo trận pháp tại hạt nhân. Nương theo tu vi tăng lên, Hoắc Vũ Hạo đã bắt đầu hấp thu được Tinh Thần Lực trong khóa phong ấn năng lượng căn nguyên thứ hai của Thiên Mộng Băng Tầm, tinh thần của hắn đã tăng lên một cấp độ mới, dù là Huyền lão cũng không xác định chính xác được. Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo không chỉ liên tục gia tăng phạm vi dò xét mà quan trọng hơn còn ở cả độ chính xác cũng tăng lên. Với thực lực của hắn hiện giờ, hắn có thể thông qua Tinh Thần Tham Trắc để sao chép cấu tạo và trận pháp trung tâm của Hồn Đạo Khí dưới cấp bảy. Đây mới chính là mục đích thật sự lần này hắn đến đây. Những bản ghi chép này sẽ

có tác dụng rất quan trọng trong việc phát triển của học viện Sử Lai Khắc trong tương lai. Mà kiện Hồn Đạo Thể Trắc Nghi này chính là mục tiêu đầu tiên của hắn. Sau khi dò xét và quan sát trận pháp trung tâm, hắn có thể khẳng định, đây là một kiện Hồn Đạo Khí cấp sáu, tuy hắn chưa thể tìm được sơ hở của nó nhưng cũng đã ghi chép hết tất cả thông tin của nó rồi. Ngay khi hắn bước đến trước cỗ máy cũng là lúc hắn sao chép xong trận pháp trung tâm. Đương nhiên, cũng vì phải ghi nhớ những thông số vừa phức tạp lại khổng lồ nên hắn tối đa chỉ có thể nhớ khoảng một canh giờ. Nên sau khi trở về nếu không muốn những thông tin này biến mất, hắn phải lập tức viết lại, hoặc cần một bước xử lý để tăng cường trí nhớ. Chỉ trong tích tắc mà Tinh Thần Lực của Hoắc Vũ Hạo đã tiêu hao gần 1/10. Ánh sáng trắng từ Hồn Đạo Thể Trắc Nghi bắt đầu xuất hiện, di chuyển từ trên xuống dưới. Hoắc Vũ Hạo nhắm hai mắt lại, dao động Hồn Lực liền vụt tắt.

- Cường độ thân thể: cấp 62. Tính dẻo dai: cấp 68, Hồn Lực: cấp 40, Cao: 1m8. Nặng: 74 kg. Tuổi: 14. Hồn Cốt: cánh tay phải, trái, thân thể. Đánh giá chung:... Một dãy số liệu vừa được công bố liền khiến tất cả mọi người ở đây ngẩn người, cả căn phòng thoáng chốc liền chìm vào im lặng. Nếu nói Hòa Thái Đầu mười bảy tuổi có kết quả kiểm tra đạt cấp bậc Hồn Đế, vậy thì Hoắc Vũ Hạo mười bốn tuổi, Hồn Lực cấp 40 đã khiến tất cả mọi người phải trợn tròn mắt. Hồn Lực cấp 40 có nghĩa gì? Ý là vẫn chưa đột phá, chưa thật sự tiến vào cấp bậc Hồn Tông. Nói cách khác, hiện nay Hoắc Vũ Hạo vẫn là một cường giả bậc Hồn Tôn, nhưng một gã Hồn Tôn lại có thể có kết quả kiểm tra đều trên cấp 60? Trừ cường độ thân thể không bằng Hòa Thái Đầu ra, những mặt còn lại đều ngang ngửa nhau. Và quan trọng hơn, hắn có đến ba khối Hồn Cốt. - Tích... tích... tích... tích Hồn Đạo Thể Trắc Nghi đột nhiên phát ra âm thanh quái dị, gã phụ trách ghi chép ngăn người nói: - Số liệu rối loạn. Hồn Đạo Thể Trắc Nghi bị lỗi. Quái vật, thằng bé này là một con quái vật. Nói xong hắn lại nhìn Hoắc Vũ Hạo bằng ánh mắt có phần khiếp sợ xen lẫn kinh ngạc. Hoắc Vũ Hạo bình tĩnh nhìn hắn, rồi từng bước từng bước lui về sau, bình thản nói: - Tôi đến từ học viện Sử Lai Khắc, học viện Sử Lai Khắc vốn còn có tên là học viện quái vật. Khẩu hiệu của trường chúng tôi là: Chỉ bồi dưỡng quái vật chứ không đào tạo

người thường. Cám ơn ngài đã khen ngợi. Dĩ Hiêu Thăng trợn mắt há hốc mồm nhìn Hoắc Vũ Hạo bình tĩnh đi về phía Hòa Thái Đầu, hần bật thốt lên: - Thật bá đạo... Lâm Giai Nghị nuốt nước miếng, nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ khó tin, nhất thời hần không biết nên nói gì cho phải. Từ ngày giữ vị trí chủ nhiệm của học viện đào tạo Hồn Đạo Sư đứng đầu đại lục, hần đã gặp qua không ít thiên tài. Nhưng hần phải công nhận, người có thể so với số liệu biến thái của Hoắc Vũ Hạo chỉ có cháu trai của đường chủ Minh Đức Đường, cô cháu gái cũng không thể bì được. Nếu so ngang độ tuổi thì tuy cấp độ hồn lực của Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần cao hơn cậu thiếu niên này nhưng cường độ thân thể lại kém không ít. Cũng may, cấp độ Hồn Lực của hần không cao, nếu không, mười bốn tuổi mà đạt được đến bậc Hồn Vương thì thật là... Tuy giật mình, nhưng tích tắc sau Lâm Giai Nghị đã bình tĩnh lại, hần nhìn Hoắc Vũ Hạo, gật đầu tán thưởng: - Chàng trai, tính chất thân thể của người thật cao. Không hổ là đệ tử của học viện Sử Lai Khắc. Ban đầu, Hoắc Vũ Hạo không thu hút quá nhiều sự chú ý của hần. Lúc này hần mới nhìn thấy huy hiệu Hồn Đạo Sư cấp 3 trên ngực Hoắc Vũ Hạo. Hần thở phào một hơi đầy nhẹ nhõm, cũng may thằng nhóc này chỉ là một Hồn Đạo Sư bình thường. Lâm Giai Nghị nói: - Được rồi, chúng ta còn đến hai bài kiểm tra nữa, thời gian không còn sớm, chúng ta tiếp tục nhanh lên. Ta giới thiệu với mọi người về bài kiểm tra thứ hai, đó chính là kiểm tra sức mạnh. Dĩ nhiên cũng không thể sử dụng Hồn Đạo Khí để tăng cường sức mạnh, các người có thể dùng Hồn Lực để tăng phúc cho mình. Sức mạnh đối với Hồn Đạo Sư khá là quan trọng, sức càng mạnh thì khi sử dụng Hồn Đạo Khí cỡ lớn càng thuận lợi. Kiện Hồn Đạo Lực Lượng Trắc Thí Nghi này còn muốn lớn hơn cả kiện Hồn Đạo Thể Trắc Nghi ban nãy, nó chiếm chừng 1/10 diện tích cả căn phòng, và quan trọng hơn, ở chính giữa nơi cần đánh vào được bao phủ một lớp da thuộc, cụ thể nó được chế tạo từ chất liệu gì thì các học viên Sử Lai Khắc không rõ ràng lắm, khu vực đánh vào này lớn chừng 1m vuông, nguyên tắc rất đơn giản, dùng hết sức mình đánh vào đấy là được. Đây cũng là phương thức đánh giá tiêu chuẩn của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. - Rầm. - Rầm. Từng tiếng động mạnh liên tục vang lên, trong bài thí nghiệm này, biểu hiện của

các đệ tử nội viện học viện Sử Lai Khắc không quá xuất sắc. Dù sao bọn họ cũng là đệ tử hệ Hồn Đạo, bình thường chỉ quan tâm tăng cường Hồn Lực, dù có tìm Hồn Hoàn cũng là Hồn Hoàn có Hồn Kỹ tăng phúc cho Hồn Lực. Trong tám người, không có một người nào có kết quả trên cấp 60. Lại đến lượt Hòa Thái Đầu. Hòa Thái Đầu và Hoắc Vũ Hạo liếc mắt nhìn nhau, sư huynh đệ bọn họ không cần trao đổi bằng ngôn ngữ mà chỉ cần ánh mắt đã hiểu ý của đối phương. Hòa Thái Đầu bước đến trước Hồn Đạo Lực Lượng Trắc Thí Nghi, hít sâu một hơi, nắm chặt nắm tay, ngay khi tất cả mọi người mở to mắt chờ đợi một đòn thật mạnh của hắn thì hắn lại đột nhiên hét lớn: - Lão tử có điều xì gà lớn! Âm Dạ Hiếu Thăng trượt chân ngã nhào xuống đất, đầu còn đập vào một cạnh của Hồn Đạo Thể Trắc, những người còn lại cũng sửng người, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn điều xì gà vừa xuất hiện trên tay Hòa Thái Đầu. Hắn nhét điều xì gà vào miệng mình, rồi không biết lấy đâu ra lửa châm vào một đầu, hít sâu một hơi. Lực Lượng Tăng Phúc Đại Tuyết Gia! Đây là Hồn Kỹ thứ hai của Hòa Thái Đầu. - Trò, trong học viện không được phép hút thuốc. Một vị lão sư đứng sau hắn cố nén run rẩy nhắc nhở hắn, nhưng hai mắt Hòa Thái Đầu đột nhiên mở to, chân trái bước về trước, đâm mạnh vào Hồn Đạo Lực Lượng Trắc Thí Nghi. - Rầm. Một tiếng động thật lớn vang lên, cả không gian như muốn run rẩy vì rung động. Số liệu biến đổi với tốc độ khủng khiếp. Cả kiện Hồn Đạo Thể Trắc Nghi thể mà bị đẩy lùi lại chừng ba tấc. - Sức mạnh: cấp 70... Lão sư ghi chép run rẩy đọc lên kết quả. Phải biết rằng, mức điểm cao nhất của kiện Hồn Đạo Lực Lượng Trắc Thí Nghi này là cấp 70. Hòa Thái Đầu quơ quơ nắm tay, thoải mái bước xuống, lấy điều xì gà ra khỏi miệng, phun ra một ngụm khói, rồi lại nhìn sang vị lão sư ban nãy đã nhắc nhở hắn: - Thật xin lỗi. Không phải ta làm trái quy định của học viện mà ta là Hồn Sư hệ Thực Vật, xì gà là vũ hồn của ta. Sư phụ có muốn ném thử điều xì gà lớn này không? Hay thích loại to. Hắn vừa nói vừa lắc lắc eo mình. Vị lão sư kia xoa tay liên tục, hắn đã hoàn toàn bị kết quả kiểm tra của Hòa Thái Đầu làm chấn động. Trong gian phòng này, trừ chủ nhiệm Lâm Giai Nghi ra, các lão sư còn lại, không có một ai có thể đạt được cấp 70 ấy. Hòa Thái Đầu lại một lần nữa chứng minh mình là Hồn Thú trong hình dạng con người. Hồn Vương cấp 51 lại

có thể bộc phát ra sức mạnh kinh khủng như thế này. Cho dù đã được tăng phúc nhưng chưa chắc một Chiến Hồn Vương hệ Cường Công có thể làm được. Hoắc Vũ Hạo là người làm kiểm tra cuối cùng, lúc này hắn đang có rất nhiều suy nghĩ. Toàn sức hay giữ lại một chút? Kiện Hồn Đạo Khí này không giống kiện ban này, với tuổi của hắn, nếu muốn cũng có thể ẩn giấu thực lực mà không sợ bị những lão sư trước mặt phát hiện, có điều, ban này một số thông tin của hắn đã bị bại lộ, lúc này nếu còn che giấu ngược lại sẽ khiến người sinh nghi. Hắn suy nghĩ thật nhanh lại một lần nữa rồi đưa ra quyết định. Khi đứng trước kiện Hồn Đạo Lực Lượng Thể Trắc Nghi, hắn hít sâu một hơi, từ từ nâng tay phải lên, rồi từ từ ấn xuống vị trí cần đánh. Tất cả ánh mắt của các lão sư tại đây đều tập trung vào hắn, vì bài kiểm tra đầu tiên đã khiến họ quá đổi khiếp sợ. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên hít sâu khiến người ta có cảm giác như tất cả không khí trong căn phòng này đều đã bị hút hết, nháy mắt khi tay phải của hắn chạm vào kiện Hồn Đạo Lực Lượng Thể Trắc Nghi thì lại rút về chừng một thước, sau đó đánh mạnh vào.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 156: Nhập học, thể trắc (Trung)

“Bụp” so với tiếng động kinh khủng ban này của Hòa Thái Đầu thì một đòn này của Hoắc Vũ Hạo khá là nhẹ nhàng, thậm chí còn có phần nhỏ hơn những người còn lại. - Sức mạnh, cấp 55! Vị lão sư phụ trách ghi chép đọc lên một con số khiến tất cả mọi người đều giật mình. Nếu chỉ xét đơn thuần con số 55 này thôi, thì có thể xếp vào hạng trung bình, nhưng Hoắc Vũ Hạo chỉ mới mười bốn tuổi, vậy thì không còn bình thường nữa. Huống chi phương thức vận lực của hắn khác hẳn bình thường. Hắn chỉ đánh từ khoảng cách một thước gần gũi kia đã có thể phát ra lượng sức mạnh lớn như vậy, lại còn cố tình giảm tiếng vang xuống nữa, điểm này chứng tỏ kỹ

xảo khổng chế sức mạnh của hắc vô cùng thuần thực, hoàn toàn không để lãng phí một chút nào. Hoắc Vũ Hạo cũng không có sử dụng Hồn Kỹ tăng phúc cho bản thân, đây chính là sức mạnh của hắc kết hợp cùng tuyệt kỹ Khổng Hạc Cầm Long của Đường Môn. Hắc khá hài lòng với kết quả kiểm tra này, không cao cũng không thấp, tầm tầm thế này sẽ không thu hút quá nhiều sự chú ý. Nếu muốn có điểm số cao hơn, chỉ cần hắc sử dụng thêm Băng Đế Chi Ngao và Huyền Ngọc Thủ là được. Sau khi kết thúc bài kiểm tra sức mạnh là đến phần cuối cùng, kiểm tra lực phản xạ, độ nhạy cảm. Máy móc dùng trong bài kiểm tra này tương đối ít hơn một chút. Trên một cái sân hình vuông có chừng mười sáu cái ô vuông lớn chừng lòng bàn tay, những ô vuông này sẽ phát sáng lên không theo quy tắc nào, mỗi khi nó phát sáng, liền đánh thẳng vào nó, ánh sáng sẽ biến mất. Mức độ sẽ từ chậm đến nhanh, ít đến nhiều, chỉ cần để sót một ô vuông thì xem như kiểm tra kết thúc. Bài kiểm tra này không liên quan nhiều đến thực lực của bản thân, đây chính là muốn thử lực phản ứng và tinh thần mà thôi. Lúc này Dạ Hiểu Thăng không còn vẻ hăng hái xung phong dẫn đầu nữa, kết quả hai bài kiểm tra trước hắc đều không bằng Hòa Thái Đầu, hắc chỉ hơn người ta ở bậc tu vi Hồn Lực thôi, tuy không đến nỗi mất mặt nhưng đúng là có chút xấu hổ. Phương pháp kiểm tra này có chút giống như chơi trò chơi, khi vừa mới bắt đầu Dạ Hiểu Thăng cũng không qua coi trọng, thậm chí còn khinh thường. Nhưng tích tắc sau, hắc phải trả giá đắt vì suy nghĩ đó của mình. Lúc bắt đầu, mười sáu cái ô vuông đều từng cái từng cái sáng lên, khoảng cách mỗi lần sáng chừng 1/3 giây, cái này bị đánh, cái khác sẽ lập tức xuất hiện. Nếu mỗi lần chỉ có một cái thì Dạ Hiểu Thăng dĩ nhiên sẽ dễ dàng hoàn thành bài kiểm tra, nhưng theo thời gian, từ một tăng lên hai, chuyện này làm hắc lạng người đi một chút, cũng chính giây phút này đã làm hắc chỉ đánh kịp một cái, cái còn lại tuy cũng trúng nhưng chậm hơn nửa nhịp. Bài kiểm tra kết thúc. - Năng lực phản ứng: Kém. Khi lão sư ghi chép đọc lên kết quả, Dạ Hiểu Thăng thật muốn tìm cái lỗ để chui vào. Có điều, cũng nhờ kinh nghiệm của hắc mà các đệ tử còn lại cũng cẩn thận hơn. Bọn họ tuy là đệ tử hệ Hồn Đạo nhưng dù sao cũng từng học tập tại hệ Vũ Hồn, mà học viện Sử Lai Khắc rèn luyện khả năng phản ứng cho đệ tử không ít. Thế

nên thành tích không đến nỗi tệ lắm. Đến lượt Hòa Thái Đầu, hẵn lại một lần nữa bộc lộ ra thực lực mạnh mẽ của mình, hẵn kiên trì được chừng năm phút, mãi đến 8/16 ô đồng thời lóe sáng hẵn mới phản ứng không kịp mà kết thúc bài kiểm tra. Hoắc Vũ Hạo vẫn là người làm kiểm tra cuối cùng, hẵn khá là hứng thú với bài kiểm tra năng lực phản ứng này, nhưng lúc này hẵn khó mà tập trung được Tinh Thần Lực. Nếu hẵn làm ba bài kiểm tra một cách bình thường thì không nói làm gì, đằng này hẵn còn phải ghi nhớ lại cấu tạo, và trận pháp trung tâm của ba kiện Hồn Đạo Khí dùng làm kiểm tra kia. Công việc này đã tiêu hao quá nhiều Tinh Thần Lực của hẵn. Thế nên đến lúc kiểm tra, hẵn chỉ mới đạt đến trình độ 6/16 ô đã thất bại, đạt được kết quả bình thường. - Được rồi, buổi kiểm tra đã xong. Các lão sư sẽ dẫn các người về ký túc xá của mình. Học viện sắp xếp cho các người mỗi người một gian phòng, có nhà vệ sinh. Hi vọng trong hai năm tới, các người sẽ yêu thích nơi này. Đồng phục của các người ngày mai sẽ được đưa đến. Ký túc xá nằm phía sau khu vực giảng dạy, so với học viện Sử Lai Khắc thì khu ký túc xá này có phần lớn hơn, trên bản đồ ghi chú về nó cũng khá cụ thể, trong đó, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy hứng thú nhất với cái gọi là phòng trợ giúp tu luyện. Theo ghi chú trên bản đồ thì muốn sử dụng căn phòng này phải tốn phí, mà giá cả không thấp chút nào. Mười người bọn họ được sắp xếp vào ở khu ký túc xá của năm lớp sáu, tầng chót, đây có thể xem là một khu vực yên tĩnh. Đúng như chủ nhiệm Lâm Giai Nghị đã nói, mỗi người bọn họ được ở riêng một phòng, mỗi gian phòng rộng chừng hai mươi thước vuông, có nhà tắm và vệ sinh. Mặc dù không thể nói là xa hoa nhưng có thể xem là tương đối sạch sẽ, điều kiện tốt hơn ở học viện Sử Lai Khắc nhiều. Có điều, Hoắc Vũ Hạo không có nhiều thời gian quan tâm vấn đề này, sau khi về phòng, hẵn lập tức khóa cửa, giữa trán hẵn lấp lánh ánh kim, một con mắt lặng lẽ mở ra. Hẵn nhắm hai mắt, chỉ dùng Vận Mệnh Nhân phóng ra kỹ năng Tinh Thần Tham Trắc, quan sát xung quanh. Dưới sự trợ giúp của Vận Mệnh Nhân, Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo đã đạt đến cảnh giới vô cùng tinh tế, dù là một hạt bụi nhỏ cũng khó lọt qua được sự dò xét của hẵn. Quá trình dò xét mấy chừng một phút, Vận Mệnh Nhân lại một lần nữa khép lại, Hoắc Vũ Hạo không khỏi hài lòng gật đầu, học

viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư không có gần bất cứ thiết bị giám sát nào, có thể xem là rất được. Hắn không dám tiếp tục chậm trễ nữa, lập tức ngồi xuống bàn, lấy giấy và bút từ Hồn Đạo Khí Trữ Vật ra, nhanh chóng viết lại bản cấu tạo của ba kiện Hồn Đạo Khí mà hôm nay mình sao chép được. Đây là sứ mệnh quan trọng mà Hoắc Vũ Hạo phải gánh vác, hắn biết, mỗi bản ghi chép kèm theo trận pháp trung tâm chính là tương đương với việc giúp đỡ hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc tiến thêm một bước phát triển. Kết cấu của Hồn Đạo Khí tương đối phức tạp, hơn nữa còn không thể có bất cứ sai sót nào. Ba kiện Hồn Đạo Khí hôm nay, kiện có cấp bậc cao nhất là Hồn Đạo Thể Trắc Nghi, kế đó là Hồn Đạo Lực Lượng Thể Trắc Nghi, và cuối cùng là kiện Hồn Đạo Khí kiểm tra lực phản ứng, cấp bậc lần lượt là 6, 5, 4. Cấp bậc cao thì phức tạp, thấp thì đơn giản hơn một chút. Bảng kết cấu phức tạp và trận pháp trung tâm dần dần thành hình dưới ngòi bút của Hoắc Vũ Hạo, khoảng chừng hơn một canh giờ sau hắn mới hoàn thành việc ghi chép này, hơn nữa còn viết thêm một số đánh giá của mình về chúng nữa. Sau khi vẽ lại ba kiện Hồn Đạo Khí này, cũng tương đương với việc Hoắc Vũ Hạo lại một lần nữa ghi nhớ và hiểu rõ thêm một chút, thế nên hắn không khỏi thở dài trong lòng. Ba kiện Hồn Đạo Khí hôm nay chẳng qua là một phần nhỏ của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư thôi, sự chênh lệch giữa hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc và bọn họ thật là lớn. Hoắc Vũ Hạo thật lòng chưa thể xem hiểu được 1/3 bản thiết kế của ba kiện Hồn Đạo Khí này, đây là dựa theo tiêu chuẩn xét tuyển của học viện Sử Lai Khắc, hắn đã miễn cưỡng xem như là Hồn Đạo Sư cấp sáu rồi đấy. Dù Tinh Thần Lực của hắn khá mạnh, nhưng sau khi hoàn thành công việc, hắn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Sau đó liền lên giường, bắt đầu minh tưởng. *** - Tình hình thế nào? Kính Hồng Trần nhìn Lâm Giai Nghị đang đứng trước mặt mình, hỏi. Lâm Giai Nghị đáp: - Biểu hiện tốt nhất là đệ tử tên Hòa Thái Đầu: Sức mạnh của hắn đạt đến cấp 70, mà theo hắn nói, hắn lại là một Hồn Sư hệ Thực Vật, Vũ Hồn là xì gà. Tu vi của hắn là Hồn Vương nhưng cường độ thân thể lại đạt bậc Hồn Đế. Hắn đứng đầu trong tất cả ba bài kiểm tra. - Còn tên nhóc Hoắc Vũ Hạo thế nào? Kính Hồng Trần hỏi. Lâm Giai Nghị đáp: - Cũng không bình thường. Nhất

là khi kiểm tra thân thể, tính dẻo dai và cường độ thân thể đều rất mạnh, chẳng qua trong bài kiểm tra lực phản ứng thì chỉ đạt mức bình thường. Ta đã quan sát rất cẩn thận, hẳn không có dấu hiệu gì là cố tình làm thế. Hơn nữa, trên người nó có đến ba khối Hồn Cốt, trong khi kiện Hồn Đạo Thể Trắc Nghi kiểm tra cơ thể hẳn đã bị nhiễu loạn số liệu, ta đoán trên người hẳn có thể có Ngoại Phụ Hồn Cốt. Hẳn không hề giống một Hồn Đạo Sư mà lại giống một Hồn Sư thiên tài hơn. Hồn Lực cấp 40, hẳn là do chưa phụ thêm Hồn Hoàn để đột phá, điểm này cũng rất đáng ngờ. Kính Hồng Trần mỉm cười nói: - Cái này cũng bình thường, Hoắc Vũ Hạo vốn là đệ tử hệ Vũ Hồn, lần này đến đây chủ yếu làm vật thể chấp. Có điều, thằng bé này không thể xem thường, dù sao nó cũng là đệ tử quan môn của Mục lão. Theo tin tức chúng ta thu thập được, hẳn là một cô nhi, lai lịch không rõ ràng. Cẩn thận giám sát bọn chúng, nhất là khi bọn chúng đi học, hơn nữa phải đặc biệt chú ý biểu hiện của Hòa Thái Đầu. Còn Hoắc Vũ Hạo ta sẽ phái chuyên gia theo dõi hẳn. Lâm Giai Nghi nói: - Đường Chủ, chúng ta có nên giảng dạy... Kính Hồng Trần lắc đầu nói: - Không cần phải thế, tất cả cứ như bình thường là được. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư chúng ta không thể để người ngoài có cơ hội. Bọn họ có tiếp xúc cũng có học được đâu, dù có học được thì sao chứ? Về phương diện Hồn Đạo Khí, học viện Sử Lai Khắc kém chúng ta không phải chỉ cần mấy đệ tử này là có thể bù đắp lại. Mà bọn chúng cũng không thể nào tiếp xúc được với bí mật quan trọng của chúng ta nữa. Quan trọng hơn, Sử Lai Khắc chỉ là một học viện. Còn chúng ta, là cơ sở nghiên cứu của một đế quốc. Long Thần Đầu La Mục Ân đã chết, trong vòng mười năm tới, đại lục sẽ là của đế quốc Nhật Nguyệt chúng ta. Đại lục Đầu La cuối cùng sẽ lại đổi tên thành đại lục Nhật Nguyệt. Khi lão nói đến câu cuối cùng, ánh mắt lão lóe ra ánh sáng rực rỡ. Lâm Giai Nghi cung kính hành lễ cáo lui. - Giai Nghi, chờ một chút. - Dạ, Đường chủ còn chuyện gì cần căn dặn? Lâm Giai Nghi cung kính hỏi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 156: Nhập học, thể trắc (Hạ)

Kính Hồng Trần nói:

- Kế hoạch số 1 tiến triển thế nào rồi?

Lâm Giai Nghị đáp:

- Có chút phiền phức, vấn đề chủ yếu nằm ở phát trận trung tâm. Theo cường độ thiết kế của chúng ta, nếu bị Tinh Thần Trùng Kích bắn ra từ pháp trận trung tâm, dù là cường giả bậc Phong Hào Đấu La e là linh hồn cũng có khả năng bị đập nát. Trừ phi chúng ta có thể tìm được Phong Hào Đấu La hệ Tinh Thần để thử nghiệm, mới có khoảng 30% thành công. Đường chủ...

Nói đến đây, hắn đột nhiên dừng lại, dường như muốn nói gì đó lại thôi.

- Sao?

Kính Hồng Trần hí mắt nói:

- Người muốn nói gì? Cứ nói đi, chẳng lẽ lão phu sẽ trách người hay sao?

Lâm Giai Nghị về mặt cảm kích nói:

- Dạ. Đường chủ, ta vẫn nghĩ, nội dung kế hoạch số 1 có hơi cao quá, dù nghiên cứu thành công cũng khó mà phù hợp trong quân đội, thậm chí không cách nào đủ số lượng cho quân đoàn. Chúng ta đã hao phí rất nhiều tiền tài, sức người, sức của. Ta nghĩ, nếu chúng ta hạ thấp tiêu chuẩn của mục tiêu xuống thì thành công sẽ có thể tăng cao thêm một chút. Dù sao, vũ khí đỉnh cấp tuy rằng quan trọng, nhưng có thể tạo thành quy mô lớn lại càng đáng sợ hơn.

Kính Hồng Trần nhú hai hàng lông mày, trầm giọng nói:

- Vấn đề này không phải là ta chưa từng nghĩ đến. Nhưng cho dù có hạ độ khó xuống, phần trăm thành công của nghiên cứu này vẫn rất nhỏ. Quan trọng nhất vẫn là phần bản thiết kế của pháp trận trung tâm. Sở dĩ ta luôn kiên trì với tiêu chuẩn cao cũng bởi vì nếu có thể hoàn thành, thì khả năng thành công của những phương diện khác cũng lớn hơn. Lúc này đúng là có chút khó khăn. Thôi thế này, người truyền lệnh của ta, cho phép mấy vị Hồn Đạo Sư cấp chín nghỉ ngơi vài ngày, ta sẽ cân nhắc lại kế hoạch số 1, cũng cho bọn họ thư giãn đầu óc. Nếu ai có ý tưởng tốt, cứ báo cho ta biết.

Lâm Giai Nghị thấy Kính Hồng Trần nghe lời khuyên của mình, không khỏi vui mừng quá đỗi:

- Đường chủ anh minh.

Kính Hồng Trần cười mắng:

- Anh minh cái rắm. Ta phải chịu áp lực rất lớn với kế hoạch số 1 kia, bệ hạ đã hỏi nó mấy lần rồi. Chúng ta nhất định phải nhanh chóng làm được một vài thứ, nói cách khác, ta sợ kiên nhẫn của bệ hạ có giới hạn.

Ba mắt cùng mở, nuốt lấy ánh tím từ chân trời phía đông ở xa xa, từ từ gột rửa, Hoắc Vũ Hạo thở dài một hơi. Một cỗ sương trắng bay ra từ miệng hắn, dần dần thành hình lơ lửng xung quanh cơ thể Hoắc Vũ Hạo, sau đó lại từ từ hóa thành hai luồng khí, chui vào mũi hắn vào trong cơ thể. Cả căn phòng nhất thời tràn ngập một mùi hương thơm ngát.

Dù trong phòng không có cây cối, nhưng lại bừng bừng sinh cơ.

Sự mệt mỏi sau mấy canh giờ mình tưởng đã không còn lại chút gì, Hoắc Vũ Hạo có thể cảm nhận được, mặc dù hắn tu luyện Huyền Thiên Công tiến cảnh rất chậm, nhưng lại khá vững chắc.

Hắn cũng không vội thu thêm Hồn Hoàn thứ tư, vì so với những Hồn Sư cấp bậc thấp bị hạn chế số lượng Hồn Kỹ, hắn lại không mắc phải vấn đề

này. Hồn Hoàn một trăm vạn năm đã mang đến cho hắc bốn Hồn Kỹ hệ tinh thần cực kỳ hữu dụng, Hồn Kỹ thứ ba có tác dụng làm suy yếu trên phạm vi lớn, đều là những kỹ năng khổng lồ chế cực mạnh. Hơn nữa, Vũ Hồn Bằng Bích Đế Hoàng Hạo mang cho hắc thêm hai Hồn Kỹ cộng với năm Hồn Kỹ từ bốn khối Hồn Cốt trên người. Cho dù là Hồn Sư bậc Hồn Thánh cũng khó mà có số lượng kỹ năng nhiều hơn hắc.

Trước tiên tăng thực lực của mình lên cao một chút, khi thu Hồn Hoàn thì cấp độ cũng mạnh hơn. Sau lần phụ thêm Hồn Hoàn thứ ba, Hoắc Vũ Hạo đã nhận ra, Vũ Hồn thuộc tính tinh thần của hắc muốn tìm được Hồn Hoàn chỉ có thể dựa vào vận may. Bởi vậy, hắc lại càng không nôn nóng, bình tĩnh tu luyện, đồng thời trong tương lai hai năm tới, hắc sẽ nỗ lực toàn diện học tập các tri thức về Hồn Đạo Khí, đồng thời cũng sắp chép thành quả nghiên cứu của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư.

Hắc lại hít sâu ba lần, điều hòa Hồn Lực trong cơ thể, Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được bên ngoài cơ thể mình mơ hồ tản mát ra một tầng khí ấm áp. Vận Mệnh Nhân lặng lẽ khép lại, biến mất. Ánh sáng lấp lánh trên đôi mắt hắc cũng dần dần thu lại, hắc chấp hai tay sau lưng. Năm nay với tuổi 14, hắc càng lúc càng chín chắn và thâm sâu.

Mỗi lần ký túc xá đều có nhà ăn của riêng mình, cấp càng cao, chất lượng thức ăn càng tốt, đoàn người Hoắc Vũ Hạo ở ký túc xá của năm lớp sáu, rõ ràng đây là chỗ có thức ăn tốt nhất ngoài Minh Đức Đường.

Bất quá, về phương diện ăn uống, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư hiển nhiên không thể bằng học viện Sử Lai Khắc, nhất là Hoắc Vũ

Hạo và Hòa Thái Đầu đã được tắm bổ không ít của ngon vật lạ trong suốt hai năm gần đây. Thế nên những món ăn kia chỉ ăn cho no bụng mà thôi.

Khi vào nhà ăn, Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu gặp Phàm Vũ.

- Cảm giác thế nào?

Phàm Vũ mỉm cười nhìn hai người đệ tử đặc ý nhất của mình.

Hòa Thái Đầu gượng cười nói:

- Chênh lệch thật sự rất lớn.

Hoắc Vũ Hạo cũng gật đầu tỏ ý mình cũng nghĩ vậy.

Phàm Vũ mỉm cười nói:

- Nếu không có sự chênh lệch thì chúng ta cũng sẽ không đến đây, phải không? Ở đây, bất cứ gì có liên quan đến Hồn Đạo Sư đều đáng giá cho chúng ta học tập. Hôm qua, Đường Chủ đã trò chuyện với ta, thành ý của họ còn cao hơn so với tưởng tượng của chúng ta. Các con cứ việc học tập, không cần lo lắng những chuyện khác. Ít nhất trong hai năm rưỡi này, trước khi quá trình học tập chấm dứt, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo

Sư sẽ không làm gì bất lợi cho chúng ta, còn việc các con có thể học được nhiều hay ít thì phải dựa vào khả năng của chính mình.

Hoắc Vũ Hạo cũng không nói cho Phàm Vũ biết mình đã sao chép được ba kiện Hồn Đạo Khí, vì ở đây có quá nhiều người, miệng đời khó lường, cẩn thận vẫn hơn.

Hiệu suất của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư khá cao, khi bọn họ ăn sáng xong trở về ký túc xá thì đồng phục của hai người đã được đưa đến, hơn nữa còn bảo bọn họ chuẩn bị xong, nhanh chóng đến tòa Giáo Học Lô năm sáu, lầu một.

Tòa Giáo Học Lô năm sáu tuyệt đối không hề nhỏ hơn tòa Giáo Học Lô năm nhất mà hôm qua bọn họ đã đến, nhưng bọn họ biết, học viên năm sáu chỉ có chừng mấy chục người thôi. Ít nhất đều đã là Hồn Đạo Sư trên cấp năm. Mấy chục người làm thế nào sử dụng hết được hai tòa Giáo Học Lô lớn thế này?

Chủ nhiệm Lâm Giai Nghị đã chờ sẵn tại đây, phía sau là mười lão sư tuổi tác không đồng đều.

- Chào các bạn học học viện Sử Lai Khắc, từ hôm nay, mọi người sẽ chính thức học tập tại học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư chúng tôi, hi vọng trong hai năm rưỡi này, mọi người sẽ xem đây là nhà của mình. Vì muốn mọi người được học tập nhiều kiến thức về Hồn Đạo Khí cao cấp hơn, quá trình học tập của mọi người được sắp xếp như sau.

- Từ giờ, mọi người sẽ bắt đầu học tập cùng mười vị lão sư phía sau ta, trong đó, họ đều là lão sư cấp cao, ít nhất cũng là Hồn Đạo Sư cấp bảy. Bọn họ đều đang nhận giảng dạy vài vị đệ tử năm sáu.

- Khu vực thí nghiệm năm sáu cũng sẽ cho phép các người vào, trong quá trình thí nghiệm, tất cả các nguyên vật liệu đều do học viện cung cấp. Đương nhiên, nếu các người muốn mang kiện Hồn Đạo Khí đã chế tạo xong của mình đi vậy thì phải chi lại tiền phí của nguyên vật liệu. Nếu chỉ là thí nghiệm, vậy thì hoàn toàn miễn phí.

- Tháng đầu tiên, mọi người sẽ học tập tại đây, để củng cố lại nền tảng của các người, sau đó tham gia kỳ sát hạch vào Minh Đức Đường. Chúng ta sẽ căn cứ vào kết quả này để xác định xem sau này, các người bao lâu có thể vào Minh Đức Đường nghe giảng một lần. Nếu đạt kết quả tốt, dĩ nhiên sẽ được vào học tập luôn tại Minh Đức Đường. Còn kết quả tệ nhất thì mỗi mười ngày được vào một lần, trong thời gian ấy, bất cứ lúc nào mọi người cũng có thể đề nghị được sát hạch lại, kết quả cũng được xét tương tự như thế.

- Trên cơ bản, học viện không hi vọng mọi người tùy tiện rời khỏi đây. Vì học viện không thể cam đoan có thể giữ an toàn tuyệt đối cho mọi người. Lần trao đổi đệ tử này, nếu an toàn của các người xảy ra vấn đề gì, bên phía học viện chúng tôi sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm. Cho nên, nếu mọi người muốn rời khỏi học viện để tham quan hay thăm Minh Đô, vậy thì phải báo với ta trước một tiếng, hơn nữa còn phải ký một bảng hiệp ước tự chịu trách nhiệm về mặt an toàn của mình. Sau này, nếu còn vấn đề gì, mọi người có thể hỏi lão sư của mình hoặc đến tìm ta.

Lâm Giai Nghị từng lời từng lời nói rõ ràng các hạng mục công việc và quá trình học tập tương lai của nhóm người học viện Sử Lai Khắc. Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới để ý thấy, phía sau Lâm Giai Nghị có mười vị lão sư, vừa vặn với mười người bọn họ, rõ ràng là mỗi người sẽ hướng dẫn một người.

- Để chứng tỏ học viện chúng tôi luôn luôn công bằng, các lão sư sẽ theo phương pháp rút thăm để chọn học viên mà mình sẽ hướng dẫn. Bắt đầu rút thăm.

Lâm Giai Nghị vừa nói xong, một nhân viên đứng cạnh đã bưng một cái khay đến, bên trên có gấp mấy tờ giấy. Mười vị lão sư nối đuôi sau mỗi người lấy một mảnh.

Người đầu tiên rút thăm là vị lão sư trẻ tuổi nhất, trông chỉ hơn ba mươi tuổi, thậm chí còn muốn trẻ hơn Phàm Vũ nữa.

- Hoắc Vũ Hạo.

Hắn nhìn thoáng qua mảnh giấy, rồi đọc.

Đôi mày Hoắc Vũ Hạo thoáng nhíu lại, nhưng vẫn bước nhanh ra ngoài, lớn tiếng nói:

- Có.

Hai đầu lông mày của vị lão sư trẻ tuổi này thoáng nhíu lại, hắn nhìn xuống huy hiệu Hồn Đạo Sư cấp ba trên ngực Hoắc Vũ Hạo, lạnh lùng nói:

- Đi theo ta.

Sau đó xoay người đi, cũng không chờ những vị lão sư phía sau.

Hoắc Vũ Hạo không nói thêm gì, vội vàng đi theo, vị lão sư trẻ tuổi kia dẫn hắn đi vào tòa Giáo Học Lô thứ hai của năm sáu.

Sở dĩ ban nãy hắn nhíu mày cũng vì vị lão sư này quá trẻ. Hơn ba mươi tuổi có thể trở thành Hồn Đạo Sư cấp bảy, đương nhiên là có thực lực. Nhưng với tuổi của hắn, e là sẽ tập trung toàn bộ tinh lực vào việc tu luyện và nghiên cứu Hồn Đạo Khí. Thật sự sẽ chịu hướng dẫn mình sao? Hơn nữa, hắn khá nhạy cảm, hắn cảm nhận được rõ ràng vị lão sư này cũng không thích mình, bởi vì khi hắn vừa bước ra, vị lão sư ấy cũng nhíu mày.

“Hi vọng đi theo người này có thể học được một chút kiến thức.” Hoắc Vũ Hạo thầm than, thật lòng hắn rất lão sư hướng dẫn mình lớn tuổi một chút thì hơn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 157: Đập tay thề (Thượng)

Vị lão sư trẻ tuổi rút trúng tên Hoắc Vũ Hạo dẫn hắn vào tòa Giáo Học Lô thứ hai của năm sáu, sau đó bước thẳng lên cầu thang, Giáo Học Lô cao chừng sáu tầng, hắn dẫn Hoắc Vũ Hạo đi đến tầng năm mới rẽ vào đường hành lang, đi thêm mấy chục thước rồi dừng lại trước một căn phòng.

Trên cửa có biển: Phòng thí nghiệm số 3.

Mới bắt đầu đã dẫn mình đến phòng thí nghiệm? Hoắc Vũ Hạo có chút nghi hoặc, nhưng nếu đã đến đây, học cái gì không phải là quyền quyết định của hắn.

Vị lão sư trẻ tuổi lấy ra một cái thẻ bài, đặt trước cánh cửa, cách mở không khác lắm so với vào phòng kiểm tra hôm qua, một tia sáng hiện lên, hai bên cửa tách ra.

- Vào đi.

Vị lão sư kia nói rất đơn giản, dẫn Hoắc Vũ Hạo tiến vào phòng thí nghiệm.

Căn phòng thí nghiệm này có diện tích rất lớn, ít nhất lớn hơn phòng thí nghiệm của Phạm Vũ ở học viện Sử Lai Khắc. Bên trong bày đầy đủ các

loại Hồn Đạo Khí và rất nhiều vật liệu kim loại. Bàn thí nghiệm cực kỳ lớn, có khi lớn hơn ba mươi thước vuông. Mặt bàn kim loại sáng bóng sạch sẽ, mang cho người ta cảm giác vô cùng thoải mái.

Lúc này, trong phòng thí nghiệm chẳng có ai, vị lão sư trẻ tuổi bình thản nói:

- Ta là Hiên Tử Văn, từ hôm nay ta sẽ là lão sư của ngươi. Ta mặc kệ trước kia ngươi kiểm tra được Hồn Đạo Sư cấp mấy ở học viện Sử Lai Khắc. Nếu muốn ở lại đây thì phải qua được kiểm tra của ta, còn không, thì đến Đồ Thư Quán mà học, đừng lãng phí thời gian của ta.

Hoắc Vũ Hạo giật mình, hắn không ngờ vị lão sư này lại có thể nói như thế, không dạy mình?

- Hiên lão sư, lẽ nào mỗi vị lão sư phụ trách đều là như vậy sao?

Hoắc Vũ Hạo không nhịn được hỏi, nếu đúng là thế thì phiền phức to rồi. Mặc dù hắn nghĩ mình cũng có thể học được ở Đồ Thư Quán, nhưng sau khi học tập với sư phụ Phạm Vũ, hắn biết đôi khi, một số kiến thức mình cần mò mẫm vài ngày mới hiểu rõ nhưng nếu có lão sư chỉ bảo, chỉ cần vài phút là có thể giải quyết.

Hiên Tử Văn dường như không vì lời nói của Hoắc Vũ Hạo mà có phản ứng, hắn vẫn lạnh lùng nói:

- Ta không quan tâm người khác như thế nào, nhưng ta là thế. Thời gian của ta rất eo hẹp. Nếu người cảm thấy làm thế không công bằng với mình thì cứ tìm Lâm Giai Nghị mà kháng nghị, để hăn đổi cho người một vị lão sư khác, vốn ta cũng chẳng muốn làm những chuyện này. Nói xem, người quyết định thế nào?

Hoặc Vũ Hạo thấy ánh mắt lạnh lùng của Hiên Tử Văn, hăn không khỏi nhớ đến Chu Y, Chu lão sư mạnh mẽ và vị lão sư lạnh lùng này tuy không giống nhau nhưng tính tình đều kỳ quái y hệt, cả hai đều thực lực của mình để được coogn nhận, muốn kiểm tra thì kiểm tra, chẳng lẽ ta sợ sao?

- Ta đồng ý nhận kiểm tra của ngài.

Hoặc Vũ Hạo thoáng bình tĩnh lại tâm trạng của mình, nói đáp án với Hiên Tử Văn.

Hiên Tử Văn bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng rồi cuộc cũng có một chút cảm xúc, sự kinh ngạc thoáng quét ngang mắt hắn, nói:

- Được, vậy thì bắt đầu. Xem huy hiệu trên ngực người, theo xếp bậc của học viện Sử Lai Khắc, người hắn là Hồn Đạo Sư cấp ba. Vậy thì ta cho người 15', làm cho ta một cái hạt nhân của Hồn Đạo Khí cấp ba, nguyên liệu có sẵn ở đây tùy người chọn. Cấp bậc thấp không sao, nhưng càng tệ hơn là không có sức sáng tạo. Đây là gợi ý duy nhất của ta, bắt đầu.

Hiên Tử Văn nói xong câu đó liền đi sang một bên, trên cổ tay lập tức xuất hiện một cái đồng hồ, phía trên được chỉnh 15', bắt đầu đếm ngược, đặt trên mặt bàn thí nghiệm.

Hoắc Vũ Hạo vừa nghe thấy hiệu lệnh của hắn liền lập tức bắt đầu, từ khi bắt đầu kế hoạch Cực Hạn Đan Bình đến nay, hắn phải trả giá nhiều lắm, rất nhiều.

Nhưng bất kể thế nào, hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi. Hôm kiểm tra thể trắc hắn đạt được kết quả cao như thế, nhưng Hiên Tử Văn lại thờ ơ với hắn, lòng kiêu ngạo trong lòng hắn bùng bùng nổi lên.

Hắn xoay người đi đến đồng kim loại trước mặt, hắn không cần phải cẩn thận nhìn, Tinh Thần Tham Trắc mở ra, tất cả những thứ ấy đều xuất hiện trong đầu hắn. Hắn nhấc tay phải lên, năm lưỡi đao chui ra từ đầu ngón tay,

hắn nhẹ nhàng vung lên, một khối kim loại màu bạc tức thì bị cắt ra một góc.

Hoắc Vũ Hạo sử dụng Khống Hạc Cầm Long hút khối kim loại vào lòng bàn tay trái, Âm Kim Khủng Trảo biến mất, hai bàn tay hắn lập tức phủ một lớp viên bi trắng sáng như kim cương, hai bàn tay nắm lại, đặt khối kim loại giữa hai bàn tay, xoa xoa nắn nắn.

Khi Âm Kim Khủng Trảo xuất hiện, Hiên Tử Văn giật mình kinh ngạc. Đừng thấy hắn chỉ hơn ba mươi tuổi, nhưng thời gian hắn dành cho Hồn Đạo Khí đã hơn hai mươi năm, nên đương nhiên hắn nhìn ra được thứ mà Hoắc Vũ Hạo vừa sử dụng tuyệt đối không phải là Hồn Đạo Khí. Mà khối kim loại Hoắc Vũ Hạo chọn là một kim loại vô cùng hiếm thấy, thứ kia chỉ có ở đế quốc Nhật Nguyệt. Thêm vào thời gian Hoắc Vũ Hạo lựa chọn quá nhanh, Hiên tử Văn có cảm giác không biết hắn có chọn nhầm không.

Khi lưỡi dao màu vàng nhạt kia nhẹ nhàng cắt đứt khối kim loại, thậm chí không phát ra một chút tiếng động nào. Đầu hắn nhanh chóng tính toán độ sắc bén và độ cứng rắn của lưỡi dao ấy.

Điều làm Hiên Tử Văn khiếp sợ còn ở phía sau, khi hắn nghe từng tiếng “rần rần” vang lên giữa hai lòng bàn tay của hắn, một chút bột kim loại trắng xóa rơi rớt xuống đất, lớp băng trắng tinh phản xạ ánh sáng lấp lánh giữa phòng thí nghiệm.

Hiên Tử Văn còn chưa suy nghĩ xong, Hoắc Vũ Hạo đã đi đến trước bàn thí nghiệm, khí chất dần dần biến đổi. Hiên Tử Văn mơ hồ cảm nhận được sự bình tĩnh và chăm chú từ con người hắc. Mà một quả cầu nhỏ ánh bạc đã xuất hiện trên mặt bàn.

Nó, nó làm sao có thể vo tròn khối kim loại thành cái dạng này? Hiên Tử Văn lại dao động một lần nữa. Lúc trước, hắc thậm chí còn không lấy tư liệu của Hoắc Vũ Hạo từ Lâm Giai Nghị, cho nên người thanh niên trước mặt hắc, với hắc chỉ là một thằng nhóc mười lăm mười sáu tuổi, hoàn toàn không biết gì nữa. Mà hắc thậm chí còn không thấy trên người Hoắc Vũ Hạo xuất hiện bất cứ Hồn Hoàn nào, rốt cuộc Hiên Tử Văn cũng bị hành động của Hoắc Vũ Hạo hấp dẫn. Nhưng hắc vẫn thầm nói trong lòng, những gì Hoắc Vũ Hạo làm chỉ là thực lực của một Hồn Sư, hắc đến từ học viện Sử Lai Khắc, hắc có thực lực này cũng chẳng có gì lạ. Mà cái hắc muốn kiểm tra, chính là năng lực về mặt Hồn Đạo Sư kia.

Cũng trong thời gian Hiên Tử Văn suy nghĩ, Hoắc Vũ Hạo ở bên kia đã bắt đầu bận rộn, trên tay hắc đã xuất hiện một thanh đao khắc, đây không phải là chuôi Sinh Linh Thủ Vọng mà chỉ là một thanh đao khắc kim loại bình thường, trên lưỡi đao phủ một chút bột kim ương. Nếu chỉ dùng nó để khắc kim loại bình thường thì không có chuyện gì. Nhưng nếu gặp những kim loại cứng rắn thì sẽ rất khó hắc, còn có thể bị vỡ nát nữa.

Hoắc Vũ Hạo dùng tay trái giữ lấy khối cầu kim loại màu bạc ấy, tay phải nhanh chóng chuyển động, động tác rất nhanh, ít nhất, trong mắt Hiên Tử Văn là vậy. Từng đao từng đao hạ xuống không ngừng, mà lại còn rất đều nữa. Trên mặt ngoài của quả cầu kim loại ấy dần dần xuất hiện các đường vân thật sâu.

Lòng hiếu kỳ của Hiếu Tử Văn không ngừng thôi thúc hần bước đến đứng cạnh Hoắc Vũ Hạo, cẩn thận quan sát động tác của hần.

Động tác của Hoắc Vũ Hạo rất nhanh, một lát sau, bên ngoài quả kim loại đã xuất hiện hoa văn vô cùng phức tạp. Nhưng Hiên Tử Văn lại bắt đầu nhú mày, thì thào:

- Bổ sung năng lượng, gia tốc, gia tốc, gia tốc, gia tốc, gia tốc, gia tốc. Một khối hạt nhân nhỏ như thế mà khắc đến bảy trận pháp, nhưng hần cần gì đến sáu cái trận pháp gia tốc lận? Nếu dùng làm Hồn Đạo Thôi Tiến Khí, chỉ cần sử dụng thì eo của người đó sẽ bị bẻ gãy. Hơn nữa, khối kim loại này tuy cứng rắn, nhưng với thể tích kia mà khắc bảy trận pháp, trong đó còn có sáu cái loại gia tốc, thế thì cũng chỉ sử dụng được một lần liền vỡ nát, người không thấy lãng phí sao?

Giọng của Hiên Tử Văn không nhỏ, nhưng Hoắc Vũ Hạo lại chỉ tập trung làm việc, không chú ý gì đến bên ngoài, lòng bàn tay chuyển động, quả cầu ấy không ngừng xoay tròn, thanh đao khắc trên tay không ngừng hạ xuống. Bột phấn màu ánh kim rơi đầy trên bàn thí nghiệm.

Hiên Tử Văn nhìn đến đây, sự hứng thú với Hoắc Vũ Hạo lại càng thêm nhiều hơn. Hần nhìn ra được, căn cơ của cậu thiếu niên này rất tốt, tuy chỉ chế tạo kiện Hồn Đạo Khí cấp ba, nhưng nếu muốn đồng thời phụ thêm nhiều pháp trận như thế cũng phải là Hồn Đạo Sư cấp bốn mới được. Hơn nữa, tay của hần tuy hành động nhanh nhưng vô cùng ổn định, không hề có chút sai lầm, vừa nhìn đã biết đây không phải là lần đầu tiên nó khắc trận

pháp này. Phải biết rằng, trận pháp trung tâm là linh hồn của Hồn Đạo Khí, không thể có chút sai lầm nào, cho dù chỉ sai một ly cũng sẽ lập tức bị phá hỏng.

Năm phút sau, tất cả các trận pháp đã hoàn thành, Hoắc Vũ Hạo chỉ dùng đúng năm phút mà thôi. Hắn cầm khối cầu kim loại kia lên, thổi nhẹ một cái, một chút bụi phấn bị thổi bay đi, tạo hình xong.

Khối cầu kim loại tròn tròn lúc này đã hóa thành một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc rất tỉ mỉ. Từng được khắc hoặc đơn giản, hoặc rắc rối, hoặc thẳng, hoặc quanh co ngoằn ngoèo.

- Hiên lão sư, ta đã hoàn thành.

Hoắc Vũ Hạo cầm khối cầu nói.

Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng nói:

- Chẳng ra gì. Người nghĩ khắc thật nhiều trận pháp lên đến mức cực hạn thì là có sáng tạo sao?

Hoắc Vũ Hạo nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ, nói:

- Hiên lão sư, bây giờ vẫn còn một chút thời gian, nếu ngài cho phép thì ta muốn hoàn thành kiện Hồn Đạo Khí này cho ngài xem. Ảo diệu của nó không phải nằm ở hạt nhân này.

- Hơ?

Hiên Tử Văn hơi kinh ngạc nhìn hần, nói:

- Được, vậy người làm cho ta xem. Nếu thật sự có sáng tạo vậy thì hơn thời gian một chút cũng không sao.

Hần hiện giờ đã hoàn toàn cảm thấy hứng thú với cậu thiếu niên đến từ học viện Sử Lai Khắc này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 157: Đập tay thề (Trung)

- Vâng.

Hoắc Vũ Hạo đáp. Sau đó lập tức bước về phía đồng kim loại, lúc này hắn không chọn kim loại quý nữa mà dùng một khối sắt rất bình thường, một loại mà dù chế tạo phần vỏ ngoài của Hồn Đạo Khí cũng rất ít người sử dụng đến. Đại khái mà nói, bình thường sắt chỉ được dùng làm khuôn đúc, chứ rất ít khi được sử dụng để chế tạo Hồn Đạo Khí.

Ám Kim Khủng Trảo lại xuất hiện, từng khối sắt bị cắt bỏ, phương pháp Hoắc Vũ Hạo sử dụng để chế tạo Hồn Đạo Khí rất đặc biệt, ít nhất trong mắt Hiên Tử Văn là vậy.

Dù là khối kim loại quý cứng rắn ban này cũng có thể bị Hoắc Vũ Hạo dùng tay thay đổi hình dạng, thậm chí là nắn tròn thành một khối cầu, vậy thì khối sắt kia càng không cần phải nói đến.

Dưới bàn tay của Hoắc Vũ Hạo, khối sắt tích tắc sau đã biến thành hình dạng mà hắn muốn, sau đó mới tiếp tục sử dụng đao khắc, biến khối sắt trong tay mình thông qua sự điêu khắc trở thành hình dạng mình muốn một cách chính xác nhất.

Nếu nói ban này Hoắc Vũ Hạo khắc trận pháp tại hạt nhân bằng tốc độ rất nhanh, vậy thì lúc này, tốc độ của hắn có thể nói là biến thái. Nhanh đến nỗi ngay cả Hiên Tử Văn cũng có chút không theo kịp. Hơn nữa, khi Hoắc Vũ Hạo bắt đầu chế tạo còn cố tình nhích người chặn tầm mắt của Hiên Tử Văn. Đợi đến khi Hiên Tử Văn đổi hướng nhìn thì khối kim loại đã tạo thành những linh kiện, chuẩn bị hợp thành một kiện đồ vật. Hoắc Vũ Hạo có làm thêm gì bên trong hay không, căn bản Hiên Tử Văn không có thấy được.

Hiên Tử Văn dần dần nhìn ra được một chút đầu mối, khi Hoắc Vũ Hạo nặn khối sắt thành lớp vỏ ngoài không phải chỉ là một bước chế tạo đơn giản, dường như cũng có khắc thêm vào một chút gì đó, hơn nữa từng mũi tên kim loại không ngừng được đặt vào bên trong, phát ra từng tiếng động rất nhỏ.

Keng, keng, keng...

Một chuỗi âm thanh liên tiếp vang lên, một cái hộp dài và hẹp xuất hiện, nó dài chừng một thước, rộng khoảng ba tấc, xuất hiện trước mặt Hiên Tử Văn. Mà hạt nhân có khắc trận pháp trung tâm mà Hoắc Vũ Hạo vừa chế tạo ban nãy cũng đã được đặt vào bên trong. Dù Hiên Tử Văn có trí nhớ siêu phàm thế nào cũng không thể nhớ hết được một cách chính xác trong tình huống Hoắc Vũ Hạo chế tạo vừa nhanh vừa cố tình che giấu. Hắn chỉ cảm nhận được kiện Hồn Đạo Khí mà Hoắc Vũ Hạo làm cực kỳ tinh xảo, nhất là lớp vỏ bằng sắt bên ngoài lại càng làm hắn có chút chờ mong.

- Được rồi?

Hiên Tử Văn hỏi Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo gật đầu, tay phải khẽ cài vài thứ, dường như đang hoàn thành chút chỉnh sửa cuối cùng.

- Vậy cho ta xem người lãng phí bao nhiêu thứ tạo ra được món đồ có uy lực thế nào đi.

Hiên Tử Văn bình thản nói.

Hoắc Vũ Hạo cũng không nói nhiều, hẩn rời khỏi bàn thí nghiệm, bước sang khu vực thí nghiệm Hồn Đạo Khí. Sở dĩ căn phòng này có diện tích lớn như vậy vì nó bao gồm luôn cả khu vực thử nghiệm Hồn Đạo Khí vừa mới hoàn thành. Đương nhiên, khu vực thí nghiệm cũng có giới hạn, không thể thử nghiệm Hồn Đạo Khí quá mạnh.

Hoắc Vũ Hạo cầm hộp sắt vừa dài vừa hẹp kia, nhắm về phía vách tường kim loại ở xa xa tầm năm mươi thước. Sau đó ngón tay nhẹ bóp một cái, Hiên Tử Văn nghe được nó phát ra một tiếng “bụp”.

Sau đó, bên ngoài năm mươi thước truyền đến liên tiếp một chuỗi tiếng nổ chói tai, vách tường kim loại bụi bay mù mịt.

Mà chiếc hộp sắt yếu ớt trong tay Hoắc Vũ Hạo cũng “bùm” một tiếng vỡ nát. Hai tay Hoắc Vũ Hạo tức thì liền hợp lại, phần Hồn Đạo Khí vỡ nát kia bị hẩn dùng Huyền Ngọc Thu nắm thành một viên hình cầu.

Nếu đổi là một Hồn Đạo Sư cấp bốn trở xuống, chắc hẳn sẽ không hiểu Hoắc Vũ Hạo vừa làm những gì. Nhưng Hiên Tử Văn nào phải Hồn Đạo Sư dưới cấp bốn. Hẩn không những được nhận trợ cấp đặc biệt từ Minh Đức

Đường, mà còn là một trong những cố vấn nghiên cứu, giáo viên đặc biệt của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư – Hồn Đạo Sư cấp tám. Hẳn quá rõ ràng nháy mắt vừa rồi Hoắc Vũ Hạo đã làm những gì.

Hai tròng mắt Hiên Tử Văn sáng rực lên như hai ngôi sao lấp lánh, hần lập tức đưa ra bình luận của mình:

- Một Hồn Đạo Khí cấp bốn không biết tên. Nếu sử dụng nguyên liệu tốt hơn thì uy lực thậm chí có thể đạt đến bậc năm. Không, không, nói chính xác đây là một kiện Định Trang Hồn Đạo Khí, lực nổ mạnh phóng ra từ nó ngay cả Hồn Đạo Hộ Tráo cũng khó mà đỡ được, tốc độ có thể sánh ngang với Hồn Đạo Xạ Tuyến, nhưng uy lực thì mạnh hơn, xuất sắc nhất là kiện Hồn Đạo Khí này có độ dẻo dai rất mạnh... Có phải ban nãy người chỉ bấm vào một cái chốt trên Hồn Đạo Khí, căn bản không hề rót Hồn Lực vào? Ta hiểu rồi, ban nãy khi người đặt hạt nhân vào đã lợi dụng trận pháp bổ sung năng lượng mà đưa Hồn Lực vào, dùng nó để tác động cho cả kiện Hồn Đạo Khí. Thiên tài, một ý tưởng tuyệt vời. Nói cách khác, Hồn Đạo Khí này chỉ cần bổ sung năng lượng thì người bình thường cũng có thể sử dụng. Nhưng sao linh kiện lắp ráp lại có thể nhỏ như vậy? Trong lớp vỏ ngoài chắc chắn đã được phụ thêm một nguyên tố gì đó mà ta không biết.

Sau khi nghe Hiên Tử Văn phân tích xong, Hoắc Vũ Hạo sợ hãi thầm than, từng lời phân tích của hắn đều chính xác. Trong lớp vỏ ngoài đúng là có vấn đề, kết cấu của nó cực kỳ tinh vi, thậm chí có thể so được với phần hạt nhân của nó. Đây là một phần cực kỳ quan trọng với cả kiện Hồn Đạo Khí. Phần hạt nhân có bị nhìn trộm cũng không sao nhưng lớp vỏ là tất cả bí mật của Hoắc Vũ Hạo.

Kiện Hồn Đạo Khí này, trước đây từng xuất hiện một dạng tượng tự uy chấn khắp đại lục từ vạn năm trước, với cái tên Gia Cát Thần Nổ. Người sáng tạo ra nó chính là tiên tổ Đường Tam, người sáng lập nên Đường Môn. Khi Hoắc Vũ Hạo chế tạo Hồn Đạo Khí đã vận dụng nguyên lý của Gia Cát Thần Nổ kết hợp cùng Hồn Đạo Khí và tạo nên thành quả là đây.

Dù đã có cả bản vẽ của Gia Cát Thần Nổ nhưng Hoắc Vũ Hạo cũng phải mất chừng nửa năm nghiên cứu mới hoàn thành được ý tưởng này, dù là Phàm Vũ cũng không biết được chính xác kết cấu của nó. Vì đây là kiện Hồn Đạo Khí đầu tiên được chế tạo theo nguyên bản từ ám khí Đường Môn. Trong những gì Hiên Tử Văn đã nói, ngoài việc không thể xác định chính xác được uy lực của kiện Gia Cát Thần Nổ mà Hoắc Vũ Hạo vừa làm, thì tính dẻo dai và việc người bình thường cũng có thể sử dụng là hoàn toàn chính xác. Đây là một mục tiêu mà học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đã một mực theo đuổi từ rất lâu rồi.

Trong số các đầu đề nghiên cứu của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, đứng đầu luôn là đề bài làm thế nào để người bình thường cũng có thể sử dụng Hồn Đạo Khí? Nghiên cứu này là tìm ra nguyên lý chứ không phải là cần chế tạo một Hồn Đạo Khí cụ thể.

Hiên Tử Văn nắm chặt tay Hoắc Vũ Hạo nói:

- Mau nói cho ta biết người đã làm thế nào? Làm sao có thể làm được như vậy? À không, ngại quá, ta có chút kích động. Bán cho ta đi, người bán thành quả nghiên cứu này cho ta đi, giá cả tùy người chọn. Được không?

Hoắc Vũ Hạo nhìn vẻ mặt kích động của Hiên Tử Văn, ấn tượng cũng tốt thêm một chút, vì hẳn cảm nhận được, Hiên Tử Văn là một người có thể sẵn sàng trả giá vì mục tiêu mà mình nghiên cứu, mà người như thế này bình thường lại càng đơn giản, không có quá nhiều mưu mô.

- Hiên lão sư, ta đến đây để được ngài hướng dẫn. Ngài xem ta có thể thông qua kiểm tra không?

- Đương nhiên thông qua. Người có thể bán cho ta không? Tuy nguyên lý của nó chưa hẳn có thể giải quyết tất cả vấn đề nhưng ta sẽ dựa theo nó mà nghiên cứu thêm, cậu bé... ta còn chưa biết tên của người?

Hoắc Vũ Hạo có chút bất đắc dĩ nói:

- Ta là Hoắc Vũ Hạo.

- Được được, Hoắc Vũ Hạo, người nói xem, người có thể bán cho ta thành quả nghiên cứu này không?

Hiên Tử Văn vội vàng hỏi.

Hoắc Vũ Hạo lập tức lắc đầu không hề do dự.

- Thật ngại quá Hiên lão sư, ta không thể bán cho ngài. Ngài cũng biết học viện Sử Lai Khắc của ta và học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư bên phía ngài là mối quan hệ cạnh tranh. Càng quan trọng hơn, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư trực thuộc đế quốc Nhật Nguyệt. Ngài hẳn là hiểu, một kiện Hồn Đạo Khí mà người bình thường cũng có thể sử dụng, nếu được mang vào quân đội thì sẽ đáng sợ như thế nào.

Hiên Tử Văn nhíu mày nói:

- Nói thế là người không chịu bán?

Hoắc Vũ Hạo không hề có ý thương lượng:

- Vâng, không bán. Ta thấy ngài cũng không phải là một người cuồng chiến tranh, chẳng lẽ ngài hi vọng nghiên cứu của mình giúp chiến tranh phát triển? Hơn nữa, ta là người của đế quốc Tinh La, ta không thể để nghiên cứu của mình giao cho đế quốc Nhật Nguyệt.

Hiên Tử Văn nói:

- Người không sợ ta sẽ vì nghiên cứu của người mà làm chuyện bất lợi cho người sao?

Hoắc Vũ Hạo cười nhạt đáp:

- Nếu ngài muốn làm thế chắc chắn sẽ không nói cho ta biết. Huống chi, người của học viện Sử Lai Khắc không phải ai muốn bắt nạt là bắt nạt. Ngài có tin không? Tuy tu vi ngài hơn xa ta nhưng ở khoảng cách này, ít nhất ta có thể chắc chắn cùng ngài đồng quy vu tận.

Hiên Tử Văn nghe xong lời này, hoàn toàn không hề nổi giận như Hoắc Vũ Hạo đã tưởng tượng, mà ngược lại còn chân thành hpn:

- Hoắc Vũ Hạo, vậy người nói đi, rốt cuộc người muốn thế nào mới chịu nói cho ta biết? Ta sẽ cố gắng dạy người được không? Ta đổi nghiên cứu của mình với người? Người phải biết rằng, thành quả nghiên cứu mới nhất của ta cực kỳ khó lường. Một trong số đó chính là một kiện Hồn Đạo Khí Viễn Trình có khả năng theo dõi. Thứ này ở Minh Đức Đường chỉ có mình ta có thể làm. Tuy nó là Hồn Đạo Khí cấp tám nhưng cũng có thể xem là cấp chín.

Hoắc Vũ Hạo vẫn lắc đầu như cũ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Hắn cũng không biết nếu những lời này của Hiên Tử Văn mà để Kính Hồng Trần nghe thấy, chắc vị Đường Chủ kia phải tức đến phun máu.

- Người có hiểu không đấy?

Hiên Tử Văn thấy Hoắc Vũ Hạo coi thường thành quả nghiên cứu của mình liền tức giận.

Hoắc Vũ Hạo bình thản nói:

- Hiên lão sư, ta không hiểu lắm, nhưng ta có thể thấy, thành quả nghiên cứu của ngài chỉ thích hợp với quân đội quốc gia. Mà không hề có tác dụng nhiều với cá nhân, còn ta lại không phải một quân nhân. Về phần do thám, mời ngài cảm nhận.

Hoắc Vũ Hạo nói xong, hai mắt liền phát sáng lấp lánh ánh kim, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng nháy mắt rơi lên người Hiên Tử Văn.

Hàng loạt hình ảnh từ mọi ngõ ngách trong phạm vi năm trăm mét lập tức ào ào chui vào đầu Hiên Tử Văn làm hấn chấn động cả người, ngay cả tình hình bên ngoài căn phòng thí nghiệm này hấn cũng trông thấy được.

Hoắc Vũ Hạo cũng không cho hấn nhiều thời gian cảm nhận, Hồn Kỹ vừa phóng ra lập tức thu vào, nhìn Hiên Tử Văn bằng ánh mắt bình tĩnh. Sở dĩ hấn bày ra năng lực của mình vì hấn mơ hồ cảm nhận được, nếu mình đi theo vị Hiên lão sư này có lẽ sẽ có được đột phá. Mà sự đột phá này bất kể là với học viện Sử Lai Khắc hay Đường Môn đều có lợi ích không gì sánh được.

DAOTIEUVU

Chương 157: Đập tay thề (Hạ)

- Người...

Hiên Tử Văn nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo, nhất thời nói không nên lời. Không thể nào. Theo những kỹ năng mà hắn vừa mới sử dụng khi chế tạo Hồn Đạo Khí thì không thể nào là một Hồn Sư hệ Tinh Thần.

- Haha. Đây cũng chẳng phải là bí mật gì. Ta là Vũ Hồn Song Sinh. Một hệ Cường Công, một hệ Khống Chế. Hắn là trong tài hiệu của quý viện đã có ghi lại.

Sau cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái, Hoắc Vũ Hạo đã hiểu ra, thực lực của mình bày ra vào khi đó đã không còn là bí mật với học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư.

Hơn nữa, hắn là Hồn Sư hệ Tinh Thần, nên trực giác cực kỳ chuẩn xác, hắn có thể cảm nhận rõ ràng vị lão sư này không phải là người được phái đến áp chế mình hay sẽ gây bất lợi gì cho mình, hắn có lòng yêu thích Hồn Đạo Khí một cách cuồng nhiệt, làm trong đầu Hồn Đạo chợt nảy ra một ý tưởng.

- Hệ Tinh Thần? Hệ Cường Công?

Hai mắt Hiên Tử Văn lại sáng lên, hắn nắm lấy bả vai Hoắc Vũ Hạo, nói:

- Hồn Sư Vũ Hồn Song Sinh, còn cả hệ Tinh Thần, đây đúng là ông trời giúp ta! Thật tốt quá, thật tốt quá.

Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói:

- Hiên lão sư, ngài đừng kích động, có thể buông ta ra trước rồi nói sau không?

- A, thật ngại quá.

Hiên Tử Văn vì quá hưng phấn mà gương mặt hơi đỏ lên.

- Hệ Tinh Thần, đúng là không hổ danh đệ tử của học viện Sử Lai Khắc. Vũ Hạo, hiện nay Hồn Lực của ngươi cấp bao nhiêu rồi?

Chỉ trong tích tắc mà ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi, ra vẻ cứ như đã quen biết Hoắc Vũ Hạo từ rất lâu rồi.

- Cấp 40. Có điều hẳn ngài cũng biết, Hồn Thú hệ Tinh Thần khó tìm đến mức nào, mà Vũ Hồn hệ Tinh Thần lại còn là Vũ Hồn chủ tu của ta, cho nên, ta vẫn chưa phụ thêm Hồn Hoàn thứ tư, hiện giờ tạm thời vẫn là Hồn Tôn.

Hoắc Vũ Hạo nói thẳng sự thật, hẳn thấy sự cuồng nhiệt trong mắt đối phương càng nhiều, ý tưởng vừa nghĩ ra lại càng thêm sinh động.

Hiên Tử Văn nhú mày:

- Cấp 40 thì hơi thấp một chút. Phải chi 60 thì cũng có thể miễn cưỡng thử được.

Hoắc Vũ Hạo hết biết nói sao, không nhịn được hết tiếng nhắc nhở:

- Hiên lão sư, năm nay ta chỉ mới 14 tuổi. Không phải 24 tuổi.

- Ách... ta quên mất. Thôi được rồi. Bất kể thế nào, năng lực của người đã chinh phục được ta. Không nói đâu xa, chỉ riêng kỹ năng Tinh Thần Tham Trắc của người, dù người chưa từng tiếp xúc Hồn Đạo Khí, ta cũng dám chắc có thể đào tạo người trở thành một Hồn Đạo Sư đứng đầu. Vũ Hạo, ta muốn hỏi người mấy câu.

Hoắc Vũ Hạo gật đầu.

Hiên Tử Văn ngẫm nghĩ một lúc, trầm giọng nói:

- Thứ nhất, phạm vi của Tinh Thần Tham Trắc người có không chế được không? Ý của ta là có thể thu nhỏ phạm vi để dò thám một cách chính xác hơn không?

Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói:

- Nếu một mình ta thì được. Còn cho mọi người thì không.

Hiên Tử Văn hài lòng gật đầu:

- Được thế là tốt lắm rồi. Dù sao Hồn Đạo Sư phải dựa vào bản thân mình cố gắng học tập và nghiên cứu, không thể dựa vào người khác để hoàn thành tác phẩm. Như vậy chẳng phải bị phụ thuộc rồi sao? Vấn đề thứ hai, Tinh Thần Tham Trắc của người có thể len lỏi vào bên trong vật chất để cảm nhận sự thay đổi của nó không?

Hoắc Vũ Hạo đáp ngay lập tức:

- Có thể, nhưng chỉ ở một mức độ nhất định. Nói đơn giản thế này, mật độ càng lớn thì quá trình xâm nhập càng khó, giống như cơ thể con người, ta có thể cảm nhận được toàn vẹn. Nói cách khác, ta có thể thông qua Tinh Thần Tham Trắc cảm nhận được sự thay đổi của Hồn Lực trong cơ thể người.

Hiên Tử Văn hiển nhiên không ngờ Hoắc Vũ Hạo sẽ nói thẳng với mình như vậy, hẳn không khỏi có chút bất ngờ, hơi gật đầu nói:

- Quả nhiên là một vũ hồn hệ Tinh Thần. Vấn đề cuối cùng, ta hi vọng người báỉ ta làm thầy, rồi học viện Sử Lai Khắc, gia nhập học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Ta biết yêu cầu này có chút quá đáng, nhưng nếu người đồng ý gia nhập học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư thì ta cam đoan, người có thể trực tiếp vào Minh Đức Đường, không cần phải sát hạch, hơn nữa còn toàn lực bồi dưỡng người, để người trở thành một Hồn Đạo Sư cực mạnh. Khi đó người cũng có thể tiếp xúc đến nghiên cứu quan trọng nhất của chúng ta, ta dám chắc, thành quả nghiên cứu về Hồn Đạo Khí của Minh Đức Đường đã đi trước các đế quốc khác ít nhất vài thập niên.

Hoắc Vũ Hạo cười nhạt một tiếng, nói:

- Hiên lão sư, sau khi ta đến đây, ta công nhận những gì ngài vừa nói là hoàn toàn đúng. Vài thập niên thật là một con số không nhỏ. Nhưng ta muốn hỏi ngài, nếu có một ngày, Minh Đức Đường có thể nghiên cứu ra một loại Hồn Đạo Khí có thể uy hiếp được Hồn Sư cường đại nhất thì sẽ thế nào? Đế quốc Nhật Nguyệt có còn im hơi lặng tiếng giống như bây giờ không?

- Cái này...

Hiên Tử Văn nhú mày, hẳn có chút không kiên nhẫn.

- Đây không phải là vấn đề mà những người nghiên cứu chúng ta cần quan tâm, ta chỉ quan tâm chuyện làm thế nào để nghiên cứu ra Hồn Đạo Khí cường đại, dễ ứng dụng, hoặc sáng tạo ra Hồn Đạo Khí mới.

Hoắc Vũ Hạo khẽ than:

- Đây bởi vì đây là quốc gia của ngài, nhưng nó lại không phải là quê hương của ta, ta không muốn vì lòng ham muốn của mình với Hồn Đạo Khí mà đẩy chiến tranh dần trở nên lớn hơn, từ đó ảnh hưởng đến người dân vô tội.

Hiên Tử Văn có chút khinh thường nói:

- Người cũng đừng tự tin quá, dựa vào một mình người mà có thể đẩy chiến tranh lớn hơn sao?

Hoắc Vũ Hạo nghiêm túc nói:

- Có lẽ sức của một mình ta thì nhỏ bé, nhưng ta cũng tuyệt đối không đem phần sức lực này cống hiến cho nước đối địch. Xin ngài thứ lỗi. Hiện giờ, nếu ngài muốn làm sư phụ ta, thì điều kiện cũng chỉ là ngài có muốn dạy dỗ một đứa đồ đệ như ta hay không.

Sắc mặt Hiên Tử Văn có chút khó coi, hắn không thể không công nhận, cậu học viên của học viện Sử Lai Khắc lần này đến đây đã làm hắn cực kỳ động tâm. Tuy về mặt hiểu biết và nghiên cứu Hồn Đạo Khí, tên nhóc này chẳng đáng là gì. Nhưng bản thân khá nhạy bén, nền tảng cũng vững, cộng thêm Vũ Hồn hệ Tinh Thần nữa, tất cả có thể nói là được trời cao ưu ái.

Hiên Tử Văn thở dài nói:

- Thật đáng tiếc. Có điều, ta vẫn vui lòng dạy dỗ người. Nhưng những gì vấn đề chủ chốt thuộc về Minh Đức Đường thì ta không có biện pháp. Đương nhiên, nếu người muốn dùng thành quả nghiên cứu của người để trao đổi thì hắn là có thể thương lượng.

Nói đến đây, hắn cười cười với vẻ ngượng ngùng.

Hoặc Vũ Hạo nói:

- Hiên lão sư, ngài có nghĩ một ngày nào đó mình sẽ rời khỏi đây không?

Hiên Tử Văn lặng người một lúc, lắc đầu nói:

- Không. Tại sao ta phải đi? Từ nhỏ, lý tưởng của ta là trở thành một Hồn Đạo Sư cao cấp nhất, chế tạo được Hồn Đạo Khí mà ngay cả người dân bình thường cũng có thể sử dụng, thay đổi được cuộc sống của họ, thậm chí

là cả thế giới này. Trên đại lục, chỉ có Minh Đức Đường mới có thể cung cấp đầy đủ điều kiện phục vụ nghiên cứu của ta. Học viện Sử Lai Khắc các người tuy rất mạnh về mặt đào tạo Hồn Sư nhưng phương diện này lại kém quá xa.

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói:

- Ta không có ý thuyết phục ngài gia nhập vào học viện Sử Lai Khắc, ta chỉ muốn hỏi xem nếu ngài đã muốn có thành quả nghiên cứu của ta như vậy, chỉ bằng gia nhập vào Tông Môn của ta. Vì thành quả nghiên cứu của ta chính là kết hợp với tuyệt học trong Tông Môn mà ra, không phải thuộc về riêng bản thân ta.

Hiên Tử Văn lại gần người, hỏi theo phản xạ:

- Người có Tông Môn? Tông Môn của người là gì?

Hoắc Vũ Hạo đáp:

- Đường Môn, không biết ngài có từng nghe qua hay không?

Hiên Tử Văn suy nghĩ một chút, nói:

- Chính là Đường Môn đã sáng tạo ra ám khi? Là Đường Môn ở đế quốc Thiên Đẩu ngày trước?

Hoắc Vũ Hạo gật đầu, có chút kinh ngạc nói:

- Ngài biết cả đế quốc Thiên Đẩu?

Hiên Tử Văn đáp:

- Đương nhiên là biết, vì ta vốn đến từ đế quốc Thiên Đẩu. Ngày xưa, cha mẹ ta là người ở đây, sau này mới di cư đến đế quốc Nhật Nguyệt.

Nghe hẳn nói thấy, Hoắc Vũ Hạo lại càng động tâm:

- Vậy ngài có bằng lòng gia nhập Đường Môn hay không?

Hiên Tử Văn hừ lạnh một tiếng:

- Người đang nằm mơ hay muốn lừa ta đấy hả? Theo ta biết, Đường Môn đã sớm không còn tồn tại nữa. Cho dù còn, cũng cực kỳ nhỏ yếu, chẳng lẽ người nghĩ nó có thể cung cấp đầy đủ điều kiện và kinh phí cho nghiên cứu của ta sao?

Hoắc Vũ Hạo có thể cảm nhận được trong lời nói của hắn có chút khinh thường, lòng bỗng dưng cảm thấy tức giận, nhưng hắn vẫn hít sâu một hơi, bình tĩnh lại tâm trạng, hắn công nhận, hiện giờ Đường Môn đã suy sụp, thật sự suy sụp.

- Đúng, hiện giờ Đường Môn chưa đủ điều kiện xứng đáng với một Hồn Đạo Sư đứng đầu như ngài. nhưng, ta và ngài đánh cược một lần xem thế nào. Nếu trong vòng mười năm tới, Đường Môn quật khởi, có đủ điều kiện phục vụ nghiên cứu của ngài, ngài sẽ gia nhập Đường Môn?

Hiên Tử Văn nói:

- Người vẫn chưa hiểu những gì mà ta theo đuổi. Ta không cần tiền, chính xác hơn là không cần gì cả, ta chỉ quan tâm đến thế giới Hồn Đạo Khí đầy kỳ diệu mà thôi. Tựa như nghiên cứu vừa rồi của người vậy. Nếu người có thể nghiên cứu ra mười dạng như vậy nữa, ta sẽ gia nhập Đường Môn, thế nào?

Hoắc Vũ Hạo giơ tay phải lên, đưa đến trước mặt Hiên Tử Văn.

Hiên Tử Văn giật mình sửng sốt:

- Muốn làm gì?

Hoắc Vũ Hạo hùng hồn nói:

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Một lời đã định. Chúng ta đập tay lập thệ.

Hiên Tử Văn bật cười nói:

- Người nghĩ mình có thể nghiên cứu ra được mười loại như vậy sao? Ta công nhận người rất may mắn, nhưng những thứ ấy, có thể Hồn Đạo Sư cả đời cũng đừng mong làm ra được một loại, nói chi là mười.

Hai mắt Hoắc Vũ Hạo sáng rực nhìn Hiên Tử Văn nói:

- Hiên lão sư, có nghiên cứu được hay không là chuyện của ta, ta chỉ muốn hỏi ngài, nếu ta thành công thì ngài có giữ lời hay không?

Ý cười trong ánh mắt của Hiên Tử Văn dần biến mất, hắc trầm giọng nói:

- Nếu có một ngày người thật sự làm được, hơn nữa mười loại đều không giống nhau, ta sẽ gia nhập Đường Môn.

Bốp, bốp, bốp.

Ba chương, lập thế.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 158: Học tử Quất Tử (Thượng)

Sau khi đập tay ba cái, ánh mắt Hiên Tử Văn nhìn Hoắc Vũ Hạo cũng theo đó mà thay đổi, trong mắt hấn, Hoắc Vũ Hạo đã có cái gì đó không còn giống với trẻ em nữa, vì hấn cảm nhận được Hoắc Vũ Hạo không chỉ nói một cách đơn giản như vậy, ánh mắt đầy tự tin và kiên quyết ấy làm lòng người kinh hãi.

- Tốt lắm, chúng ta bắt đầu lịch học hôm nay, hi vọng người sẽ càng mang đến nhiều niềm vui lẫn kinh ngạc cho ta. Có điều, ta cũng phải nhắc người một chuyện, cho dù người có thể nghiên cứu ra mười loại ấy nhưng cũng không được quá lâu, chẳng may khi ấy ta đã lớn tuổi, chưa chắc sẽ còn lòng nhiệt huyết vì lý tưởng thế này nữa đâu.

Hiên Tử Văn đúng là có niềm đam mê với Hồn Đạo Khí, nhưng không có nghĩa hấn là một người mù quáng. Nghiên cứu của Hoắc Vũ Hạo đã làm hấn cảm động, nhưng tuyệt đối không phải là niềm xúc động vô điều kiện.

Hoắc Vũ Hạo gật đầu, mỉm cười nói:

- Hiên lão sư, chúng ta bắt đầu học thôi, ta đã thông qua kiểm tra của ngài, từ giờ, ta là đệ tử của ngài.

Hiên Tử Văn gật đầu nói:

- Được, vậy thì bắt đầu. Ta thấy nền tảng của người khá vững chắc, bản thân còn là Hồn Sư hệ Tinh Thần khá đặc biệt, những kỹ xảo chế tạo Hồn Đạo Khí ta không nói thêm nữa, đầu tiên ta giảng giải một chút về mặt lý thuyết. Chỉ có hiểu đúng, lý lẽ chính xác thì khi bắt đầu nghiên cứu mới tránh lạc vào đường vòng.

- Người nói cho ta nghe, Hồn Đạo Khí là gì?

Hiên Tử Văn nghiêm túc hỏi.

Hoắc Vũ Hạo đáp:

- Là những dụng cụ lấy Hồn Lực của Hồn Sư làm vật dẫn, nó có thể là vũ khí nhưng cũng có thể là vật dụng được dùng trong cuộc sống bình thường.

Đây là một đáp án theo tiêu chuẩn, ngay khi vừa bắt đầu học tập chế tạo Hồn Đạo Khí hẳn đã biết.

Nhưng nghe xong câu trả lời của hắn, Hiên Tử Văn lại thất vọng lắc đầu.

- Ta phải công nhận, về phương diện Hồn Đạo Khí, học viện Sử Lai Khắc các người đúng là đã bị bỏ lại rất xa. Ta sẽ nói cho người một định nghĩa mới, người phải nhớ cho kỹ. Hồn Đạo Khí là gì? Hồn Đạo Khí không hề có liên quan gì đến Hồn Sư, ý nghĩa quan trọng nhất của sự phát triển Hồn Đạo Khí là thúc đẩy sự tiến bộ của xã hội loài người.

- Nói cách khác, nghiên cứu Hồn Đạo Khí là vì muốn nhanh chóng thúc đẩy sự tiến bộ của xã hội loài người, để loài người càng trở nên mạnh mẽ hơn. Ta luôn tin, trong tương lai không xa, một ngày nào đó, con người có thể nhờ vào Hồn Đạo Khí mà chinh phục một chủng tộc nào đó, thậm chí là vươn xa ra thế giới khác nữa. Tầm nhìn của chúng ta còn quá nhỏ bé, nhưng theo quá trình phát triển của Hồn Đạo Khí, con người chúng ta cũng không dậm chân tại chỗ. Người có bao giờ nghĩ đến chuyện, một ngày nào đó, dù con người không có một chút Hồn Lực nào cũng có thể nhờ vào Hồn Đạo Khí mà lập sát được Hồn Thú mười vạn năm?

Hoặc Vũ Hạo nghiêm túc ghi nhớ mỗi câu nói của Hiên Tử Văn, lúc này hắn đã cảm nhận được cảm giác của Hiên Tử Văn khi nhìn thấy kiện Gia Cát Thần Nỏ mà hắn đã chế tạo.

Chỉ cần vài câu nói đơn giản, Hiên Tử Văn liền hoàn toàn thay đổi sự hiểu biết về Hồn Đạo Khí của hắn, đây hoàn toàn là những cấp bậc hoàn toàn chênh lệch.

- Trong mấy ngàn năm gần đây, sự tiến bộ của con người vô cùng chậm chạp. Ta tin chắc, nếu không có sự va chạm với đại lục Nhật Nguyệt. Tốc độ tiến bộ của đại lục Đẩu La còn giảm dần đi nữa. Thậm chí là hiện nay, ba đế quốc còn lại của đại lục Đẩu La cũng chưa hoàn toàn coi trọng Hồn Đạo Khí. Nếu không tính đến trường hợp tồn tại Hồn Sư cấp bậc cao nhất, ta dám chắc hiện tại, đế quốc Nhật Nguyệt hoàn toàn có thể nhờ vào Hồn Đạo Khí mà thống nhất đại lục. Đây là sự chênh lệch của nền văn minh.

- Có điều, hiện nay, vấn đề nghiên cứu Hồn Đạo Khí đã vấp phải chướng ngại, nguyên nhân vô cùng đơn giản, nó đến từ chính Hồn Sư.

- Vì ngày xưa, khi mới bắt đầu nghiên cứu Hồn Đạo Khí đều dựa trên mục đích người sử dụng là Hồn Sư, hơn nữa cần phải dùng Hồn Lực thúc dục mới có thể sử dụng. Cho nên mấy ngàn năm qua, tất cả các nghiên cứu đều đi theo con đường này. Từ đấy dần dần trở thành một sai lầm lớn dẫn đến việc Hồn Đạo Khí không thể phổ biến rộng rãi. Dù sao Hồn Sư chỉ là một lớp người tinh anh, là một số lượng cực ít, chứ không phải là đại đa số dân chúng bình thường. Nếu Hồn Đạo Khí tiếp tục phát triển mà vẫn không thể phổ biến vào tầng lớp bình dân, thì vĩnh viễn không thể thật sự thúc đẩy sự phát triển của loài người. Hồn Đạo Khí càng mạnh thì càng cần Hồn Sư có thực lực mạnh mẽ sử dụng, loại logic thiếu muối này chính là lý do khiến những nghiên cứu về Hồn Đạo Khí gặp trở ngại. Giải pháp duy nhất của chúng ta là tìm ra cách để chế tạo ra Hồn Đạo Khí mà con người cũng có thể sử dụng. Đó là nguyên nhân tại sao khi ta nhìn thấy kiện Hồn Đạo Khí của người lại không thể giữ được bình tĩnh.

- Tuy người chưa thể hoàn toàn giải quyết được vấn đề nhưng ít ra có thể để Hồn Sư làm người trung gian bổ sung năng lượng vào vật dẫn, sau đó, kiện

Hồn Đạo Khí kia ngay cả người bình thường cũng có thể dùng. Đây mới là cái thu hút sự chú ý của ta nhất chứ không phải uy lực của nó. Nói cách khác, vấn đề quan trọng nhất là phương pháp mà người đã dùng để thông qua đó thực hiện quá trình bổ sung năng lượng. Cho nên, nếu người muốn lay chuyển ta, vậy thì phải nghiên cứu làm cách nào có thể phổ biến được Hồn Đạo Khí. Tạm thời, trong các phương diện nghiên cứu chỉ có Định Trang Hồn Đạo Khí là đạt được chút thành công. Có điều, phí tổn cho việc chế tạo vẫn còn quá cao, nhất là Định Trang Hồn Đạo Khí cấp cao, ngay cả Minh Đức Đường hiện nay cũng rất ít chế tạo. Đế quốc Nhật Nguyệt cũng chỉ có một sư đoàn được trang bị Định Trang Hồn Đạo Khí mà thôi.

Hiên Tử Văn nói đến đây dường như nhận ra mình đã lỡ lời, gượng cười nói:

- Câu cuối người cứ xem như chưa nghe thấy.

Hoắc Vũ Hạo hiểu ý mỉm cười, không lên tiếng, tập trung tinh thần nghe Hiên Tử Văn giảng dạy.

Lúc này Hiên Tử Văn đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hưng phấn, hăng thao thao bất tuyệt giảng giải hết những gì hắn biết về Hồn Đạo Khí, và một số nguyên lý của một vài kiện Hồn Đạo Khí nữa. Hoắc Vũ Hạo giống như một bờ biển khô không ngừng hấp thu những kiến thức ấy, nhờ vào trí nhớ kinh người của mình, hắn hoàn toàn có thể dễ dàng ghi nhớ những nội dung kia vào đầu của mình.

Về phương diện nghiên cứu Hồn Đạo Khí, Hiên Tử Văn quả thật khiến Hoắc Vũ Hạo phải khâm phục.

Đồng dạng là Hồn Đạo Sư cấp A, nhưng cảm giác của hắn và Phàm Vũ hoàn toàn khác biệt. Phàm Vũ vừa đáng tin cậy lại chậm rãi giảng dạy, củng cố kiến thức của hắn, thế nên căn cơ của hắn mới vững chắc như vậy.

Mà Hiên Tử Văn lại hoàn toàn ngược lại, hắn như một con thiên mã hành không (ngựa thần lướt gió tung mây), cả người tràn đầy sức sáng tạo. Nghiên cứu của hắn rất ít khi tập trung về phía chiến tranh, một số lý thuyết trong đó đã giúp Hoắc Vũ Hạo nhìn nhận được rõ ràng hơn các vấn đề mà ngày xưa Hoắc Vũ Hạo không hiểu được hoặc có chút mờ mịt, tuy chưa hoàn toàn thông hiểu nhưng ít nhất con đường đã bằng phẳng, rộng rãi hơn nhiều.

Cùng giảng dạy về Hồn Đạo Khí, nhưng sự chênh lệch rõ ràng không nhỏ, ngày trước khi học tập tại học viện Sử Lai Khắc, Hoắc Vũ Hạo chỉ toàn phải ghi nhớ càng nhiều các trận pháp trung tâm càng tốt, nhưng phương pháp giảng dạy của Hiên Tử Văn hoàn toàn khác biệt. Hắn không lấy bản vẽ cho Hoắc Vũ Hạo xem, mà chỉ giảng dạy một số khái niệm, lý lẽ mới về Hồn Đạo Khí. Theo như Hiên Tử Văn nói, giáo viên tuyệt đối không thể dẫn dắt học sinh của mình đi theo lối mòn sáo rỗng, mà chỉ dạy về mặt lý thuyết và những thứ căn bản, rồi từ đó để bọn chúng tự đổi mới, tự tạo ra Hồn Đạo Khí thuộc về riêng mình.

Đây là lý do tại sao cách thức Hoắc Vũ Hạo làm bài kiểm tra đã khiến Hiên Tử Văn kinh ngạc đến thế.

Càng nghe Hiên Tử Văn giảng, Hoắc Vũ Hạo càng cảm thấy mình giống như lại một lần nữa bước vào thế giới tri thức của Hồn Đạo Sư, nội dung và tình huống không hề thay đổi, nhưng đầu óc của hắn được hoạt động một cách tối đa, ngẫu nhiên có một số vấn đề không hiểu, Hiên Tử Văn đều giải thích một cách cụ thể. Nháy mắt sau, một canh giờ đã lặng lẽ trôi qua. Hiên Tử Văn bắt đầu cảm thấy có chút mệt mỏi nhưng Hoắc Vũ Hạo vẫn cực kỳ phấn chấn, đây là một trong những ưu đãi khác của Hồn Sư hệ Tinh Thần.

“Két”, cửa phòng thí nghiệm bật mở, đánh thức Hoắc Vũ Hạo đang đắm chìm trong biển trí thức mênh mong, hắn theo phản xạ nhìn về hướng cửa lớn.

Ban đầu chỉ định nhìn rồi thôi, nhưng nháy mắt sau, ánh mắt liền động lại, rốt cuộc cũng không quay đầu về.

Kia là một cô gái, dáng vẻ lim dim như vừa mới thức dậy, nhưng dung mạo lại cực kỳ xinh đẹp khiến một người đã gặp không ít mỹ nữ như Hoắc Vũ Hạo cũng có chút thất thần.

Cô gái ấy khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi, mái tóc đen dài, đôi mắt to linh động, làn da trắng nõn. Bộ đồng phục mà cô đang mặc dường như còn tôn thêm dáng người mỹ lệ của cô, có thể cô không đẹp như Giang Nam Nam, nhưng lại có khí chất thu hút hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

- Lão sư, người đến sớm vậy, thật hiếm thấy nha.

Cô gái ấy dường như không hề trông thấy Hoắc Vũ Hạo, uể oải chào Hiên Tử Văn, Sau đó thông thả bước về phía bàn thí nghiệm, hai tay đặt xuống bàn rồi gục xuống, phảng phất còn có cảm giác như gục ngã.

- Khụ khụ.

Hiên Tử Văn ho khan hai tiếng.

- Quất Tử, đừng ngủ, không thấy ở đây còn có người mới sao?

Cô gái bị hắt gọi là Quất Tử vẫn nằm im ngủ gục trên bàn, tay phải quơ quơ như kiểu đuổi ruồi đuổi muỗi.

- Đừng ồn, để ta ngủ một chút, ngài cũng biết đêm qua ta thức khuya đến chừng nào mà.

Giọng nói mềm mại uể oải của cô mang đến cho người nghe một cảm giác ngửa ngái kỳ lạ.

Hiên Tử Văn có chút bất đắc dĩ nói:

- Quên đi, mặc kệ con bé, nó lúc nào cũng vậy. Cô bé đó tên là Quất Tử, cũng là đệ tử của ta, sau này người có thể gọi cô bé đó là học tử, hoặc gọi thẳng tên cũng được. Tối qua cô bé nghiên cứu Hồn Đạo Khí đến nửa đêm, cho nên lúc này mới như vậy. Tổng cộng ta hướng dẫn bốn học viện, ba người còn lại đều đang ra ngoài rèn luyện, chừng mấy ngày nữa mới trở về.

- Ra ngoài rèn luyện? Hồn Đạo Sư cũng cần ra ngoài rèn luyện sao?

Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi.

Hiên Tử Văn nói:

- Đương nhiên là cần rèn luyện, thí nghiệm dù sao cũng chỉ là thí nghiệm, một số nghiên cứu cần phải ra ngoài làm thử mới biết có hoàn thành hay không. Trước đó ta đã hướng dẫn bọn họ làm một loại Hồn Đạo Khí, ba đứa nhóc ấy ra đã đem ra ngoài thử nghiệm. Sau này có lẽ người cũng gặp tình huống này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 158: Học tỷ Quất Tử (Trung)

- Còn nữa, Hồn Lực của người đã đến cấp 40, tốt nhất nên phụ thêm Hồn Hoàn, để Hồn Lực bị ngừng lại là tối kỵ của Hồn Đạo Sư. Tuy ta không muốn nhưng cũng phải công nhận, tạm thời trong giai đoạn này, Hồn Đạo Khí cường đại phải cần Hồn Đạo Sư cường đại sử dụng.

Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói:

- Không phải ta không muốn phụ thêm Hồn Hoàn, mà vì Hồn Thú thuộc hệ Tinh Thần quá hiếm thấy. Nếu không cũng không để đến lúc này.

Hiên Tử Văn suy nghĩ một lúc nói:

- Hiếm thấy không có nghĩa là không có. Tuy số lượng và chất lượng Hồn Thú ở đế quốc Nhật Nguyệt chưa chắc có thể so được với Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cạnh học viện Sử Lai Khắc các người. Nhưng ở nơi khác nhau, Hồn Thú cũng khác biệt. Nếu có cơ hội ta sẽ giúp người tìm Hồn Hoàn thích hợp.

- Cám ơn ngài, Hiên lão sư.

Hoắc Vũ Hạo chân thành cảm tạ, tuy hẳn không hề nghĩ Hiên Tử Văn có thể tìm được Hồn Thú thích hợp, nhưng hẳn vẫn rất biết ơn với lòng tốt của vị lão sư này.

Hiên Tử Văn xem giờ, nói:

- Được rồi, không còn sớm nữa, hôm nay đến đây thôi. Khi trở về người suy nghĩ lại những gì hôm nay ta đã dạy, có thể sáng tạo ra những gì thì phải dựa vào bản thân người.

- Dạ.

Hoắc Vũ Hạo gật đầu.

Hiên Tử Văn bước đến cạnh Quất Tử, đột nhiên hét lên:

- Ăn cơm.

- A! Ăn cơm, ăn cơm, đi nhanh lên, có tôm tươi ram mặn, nếu không nhanh bị người ta tranh mất.

Cô gái xinh đẹp một giây trước còn lim dim mơ màng, một giây sau đã bật dậy, làm Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm bóng lưng chạy như bay ra khỏi phòng thí nghiệm. Hết như một mũi tên vừa thoát khỏi dây cung vậy.

Nhìn dáng vẻ của cô nàng, Hiên Tử Văn nhất thời bật cười ha hả.

Không lâu sau, Quất Tử dùng dùng nỗi giận quay trở về, vừa vào phòng liền bay thẳng về phía Hiên Tử Văn.

- Ngài gạt người. Sao lại gạt người thế hả? Ta đề chết người.

Cô vừa dứt lời, một luồng ánh sáng màu vàng không ngừng bay ra từ tay cô.

Lúc mới bắt đầu, Hiên Tử Văn có thể đỡ được mấy cái, nhưng tích tắc sau đã bắt đầu luống cuống tay chân, cười ha hả nói:

- Vũ Hạo, còn không mau đến đây giúp đỡ.

Với ánh mắt của Hoắc Vũ Hạo, Quất Tử vừa bắt đầu hần đã nhìn ra cái vừa xuất hiện đúng thật cũng là Quất Tử (quả quýt), mà mỗi quả quýt ấy đều vô cùng mong nước. Xem ra cô nàng có vũ hồn Quất Tử này là một Khí Hồn Sư hệ Thực Vật.

Hoắc Vũ Hạo vừa ra tay, hoàn toàn khác hẳn với Hiên Tử Văn ban nãy. Hần cũng không phóng thích ra vũ hồn nhưng nháy mắt lần lượt chụp được tất cả quả quýt đang bay đến, không bỏ sót một quả nào.

- Ấy.

Mãi đến lúc này, cô nàng Quất Tử mới phát hiện trong phòng thí nghiệm vẫn còn một người nữa, dừng tay hỏi:

- Người là ai?

Lúc này Hiên Tử Văn mới công khai bước đến cạnh Hoắc Vũ Hạo, nói:

- Đây là niên đệ mới của người, sau này cũng sẽ theo ta học tập.

Dáng người Hoắc Vũ Hạo có thể xem là khá cao lớn hơn bạn đồng lứa, cộng với khí chất trầm ổn, trông hẳn thật giống với thanh niên độ mười bảy, mười tám tuổi.

Quất Tử vẫy tay chào hẳn, sau đó dùng dùng nổi giận bước đến trước mặt Hiên Tử Văn:

- Hiên lão sư, ngài lại lừa người. Sau này ngài còn như thế nữa là ta yêu cầu đổi lão sư đây,

Hiên Tử Văn cười to nói:

- Ai bảo người trời sinh đã thích ăn hàng? Nếu người không như thế thì ai mà thèm lừa. Sau này nếu ta không có ở đây, cậu bé này có vấn đề gì người phải giúp đỡ, biết không? Hẳn là Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo bước về trước vài bước, cung kính nói:

- Chào Quất Tử học tỷ,

Lúc này Quất Tử mới cẩn thận quan sát hẳn, nói:

- Ta không có nhiều thời gian rảnh như thế, ta phải nghiên cứu vấn đề của ta nữa. Được rồi, ta đi đây, đói quá. Sáng giờ chưa kịp ăn gì cả.

Cô nàng vừa nói vừa vẫy tay, lại một lần nữa rời khỏi phòng thí nghiệm.

Hiên Tử Văn có chút xấu hổ quay sang giải thích với Hoắc Vũ Hạo.

- Không khí học tập ở đây tương đối nhẹ nhàng. Người đừng thấy học tỷ của người như thế, nhưng cô bé cực kỳ có thiên phú về phương diện Hồn Đạo Khí. Cô bé đã đủ điều kiện là một Hồn Đạo Sư cấp năm rồi. Chỉ vì tu vi hơi kém một chút mà thôi.

Hoắc Vũ Hạo đột nhiên nghĩ đến một vấn đề:

- Hiên lão sư, ta đã gặp không ít đệ tử của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, ta phát hiện dường như bọn họ còn bé mà tu vi hồn lực không hề thấp. Dưới hai mươi tuổi mà đạt cấp 60 không hề hiếm thấy. Đây chẳng lẽ đều dựa vào thiên tài địa bảo sao? Như thế thật quá kinh khủng.

Hiên Tử Văn thở dài nói:

- Đây là do đốt cháy giai đoạn. Học viện vì bồi dưỡng một số đệ tử có thiên phú về phương diện chế tạo Hồn Đạo Khí sẽ dùng biện pháp đặc biệt để giúp bọn chúng tăng tu vi, nhưng số người được phép dùng thiên tài địa bảo

thì cực kỳ ít. Đây là phương pháp có tác dụng phụ, ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển trong tương lai. Cái này người nghe xong thì thôi, đây là chuyện cơ mật.

Hiên Tử Văn nói xong cũng rời đi, trong phòng thí nghiệm chỉ còn mỗi Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo ngồi thẳng xuống mặt đất, khoanh chân mình tưởng.

Hắn mình tưởng không chỉ suy ngẫm những gì Hiên Tử Văn vừa dạy, mà đồng thời cũng ghi nhớ mỗi kết cấu, trận pháp trung tâm của các kiện Hồn Đạo Khí đã thành phẩm trong căn phòng này. Tuy nhiên, hắn sao chép xong cũng không vẽ ngay ra giấy, vì hắn không biết tại đây có Hồn Đạo Khí nào dùng để giám sát mình hay không.

Khi hắn hoàn thành quá trình này, chuẩn bị đến nhà ăn dùng cơm thì cửa phòng thí nghiệm bật mở, Quất Tử đã trở lại.

- Quất Tử học tử.

Lúc này Hoắc Vũ Hạo có chút mệt mỏi, hắn chào Quất Tử một tiếng.

Quất Tử vẫy tay, rồi đưa một thẻ bài trông như được làm bằng thủy tinh cho Hoắc Vũ Hạo.

Quất Tử nói:

- Thật là phiền phức. Đây là thẻ bài Hiên lão sư bảo ta đưa cho người, có nó thì người có thể tự do ra vào phòng thí nghiệm này. Chúng ta cũng không có nhiều quy tắc, chỉ cần nghiên cứu chế tạo Hồn Đạo Khí của mình, có vấn đề gì thì đi hỏi Hiên lão sư. Được rồi, ta về bổ sung năng lượng, chiều lại tiếp tục nghiên cứu.

Nói xong, cô nàng che miệng ngáp một cái, xoay người đi ra ngoài.

Đi chưa được hai bước, cô bỗng dừng lại, quay đầu hỏi Hoắc Vũ Hạo.

- Hoắc Vũ Hạo đúng không? Ban nãy người làm cách nào đón được mấy quả quý kia?

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Đây là một loại kỹ xảo, của tông môn ta.

Quất Tử tò mò nói:

- Tông Môn của người là gì?

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Đường Môn.

Quất Tử có chút mù mờ nói:

- Chưa từng nghe qua. Chơi vui không?

Hoắc Vũ Hạo thật hết biết nói sao.

- Học tử, một Tông Môn thực sự không thể dùng hai chữ chơi đùa để hình dung được.

Quất Tử hừ một tiếng, nói:

- Không vui thì thôi. Ta đi đây.

Nói xong cô lại xoay người đi.

Hoắc Vũ Hạo ăn một bữa trưa đơn giản, chiều lại đến phòng thí nghiệm, có điều đều không gặp Hiên Tử Văn hay Quất Tử.

Hắn nhớ lại những gì Hiên Tử Văn đã dạy mình vào buổi sáng, liền bắt đầu thử chế tạo một vài món Hồn Đạo Khí. Hồn Đạo Khí hắn chế tạo rất bình thường nhưng lại là đồ có giá trị cao. Bình Sữa cấp bốn.

Bình Sữa là loại Hồn Đạo Khí có nhu cầu khá cao, nhưng cực kỳ khó chế tạo, trận pháp trung tâm vô cùng rườm rà. Hiện giờ Hoắc Vũ Hạo chỉ thử sửa trận pháp xem có thể đơn giản lại một chút không.

Hắn bắt đầu làm được chừng nửa canh giờ thì Quất Tử đến. Khi cô thấy Hoắc Vũ Hạo ở bên này chế tạo Hồn Đạo Khí cũng không để ý nhiều lắm, cô bước về phía bên kia bàn thí nghiệm bắt đầu làm việc của mình, cô cũng làm về trận pháp trung tâm.

Các giác quan của Hoắc Vũ Hạo vô cùng nhạy, lúc Quất Tử bước vào hắn đã phát hiện, Tinh Thần Tham Trắc lặng lẽ xuất hiện, quan sát từng động tác của vị học tử.

Tuy ấn tượng của hắn với Hiên Tử Văn đã tốt hơn nhiều nhưng hắn biết vì mình là người của học viện Sử Lai Khắc, nên e khó mà học được những gì quan trọng. Cho nên, hắn muốn trước hết cố gắng dành thời gian học được cái gì thì học.

Ấn tượng đầu tiên của Quất Tử với Hoắc Vũ Hạo là xinh đẹp, tự nhiên và hơi khác người. Nhưng tích tắc sau, khi cô nàng bắt đầu tiến vào trạng thái thực nghiệm, dường như đã biến thành một người khác hẳn. Cô hoàn toàn tập trung tinh thần, chăm chú làm việc, không hề quan tâm đến mọi chuyện

xung quanh. Trận pháp cô làm so ra còn muốn rườm rà hơn cả của Hoắc Vũ Hạo. Với những gì Hoắc Vũ Hạo, hẳn hoàn toàn không đoán ra được tác dụng của trận pháp này. Đương nhiên đây cũng vì Quất Tử chỉ mới bắt đầu khắc.

Quất Tử đã hoàn toàn tiến vào trạng thái tập trung cao độ, căn bản cô không cảm nhận được Hoắc Vũ Hạo đã bước đến sau lưng mình, tay trái cô cầm một khối kim loại dạng bạc, tay phải cầm một thanh đao khắc khá kỳ lạ. Chuôi đao này giống như một khối thủy tinh trong suốt, chuôi đao màu như vỏ quý, nương theo đó về phía lưỡi đao, màu sắc cũng dần nhạt hơn, đến phần lưỡi đao thì màu sắc đã gần như trong suốt rồi.

Nương theo năm ngón tay của cô, thanh đao khắc màu vỏ quýt như một ngọn lửa bùng cháy, nhảy múa theo từng động tác của cô.

Phàm Vũ từng nói với Hoắc Vũ Hạo, Hồn Đạo Sư khác nhau, khi khắc trận pháp trung tâm thì cũng có thói quen sử dụng đao khắc không giống nhau. Nhưng phàm là người có thể trở thành Hồn Đạo Sư cao cấp đều có phong cách của riêng mình.

Hiện giờ, Hoắc Vũ Hạo còn đang trong quá trình được phong cách của chính mình, mà trên người Quất Tử, hẳn đã thấy cô hình thành được một phong cách riêng biệt.

Quá trình Quất Tử sử dụng đao khắc mang đến cho người ta một cảm giác thật nhẹ nhàng, thanh đao màu vỏ quýt như một ngọn lửa lượn lờ, không hề

ngừng lại một chút nào, tựa như nước chảy mây trôi, sinh động thoát tục. Theo từng nét đao của cô, từng mảnh kim loại không ngừng rơi ra, nhưng tuyệt đối không hề lay động bay đi, hoa văn ấy mang đến cho người ta một cảm giác như người chế tác có tay nghề vô cùng điêu luyện vậy.

Hai người cứ thế người đứng làm, người im lặng chăm chú nhìn. Thời gian theo đó lặng lẽ trôi qua.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 158: Học tử Quất Tử (Hạ)

Sắc trời bên ngoài dần dần tối, ánh đèn dịu nhẹ trong phòng thí nghiệm cũng tự động sáng lên, duy trì ánh sáng đầy đủ cho căn phòng. Nhưng bất kể là Hoắc Vũ Hạo hay Quất Tử đều không phát hiện ra sự thay đổi này.

Một người chuyên tâm chế tạo, người kia thì chăm chú đứng nhìn.

Đối với Hoắc Vũ Hạo, thu hoạch của ngày hôm nay thật phong phú, buổi sáng, hắn được Hiên Tử Văn chỉ điểm về mặt lý luận, nhưng đối với hắn, mấy canh giờ buổi chiều này lại càng quan trọng hơn.

Có câu, lý thuyết phải kết hợp với thực hành, những gì Quất Tử làm tương đương với việc dạy hắn một khóa thực hành miễn phí, chứng minh cho

phần nội dung mà Hiên Tử Văn đã giảng dạy ban sáng, một con đường hoàn toàn mới của Hồn Đạo Sư dần dần mở ra trước mặt hắn.

Không biết đã qua bao lâu, Quất Tử thở dài một hơi:

- Aiz, cuối cùng cũng xong.

Lúc này, khối kim loại bằng bạc đã gần như trở thành một cái hạt nhân có khắc pháp trận hình vuông. Pháp trận ấy có đủ các loại đường nét ngang, dọc, xiên, cong, nếu không phải Hoắc Vũ Hạo tận mắt nhìn thấy, e là khó mà tưởng tượng được những đường nét trên đều được khắc bằng tay, mà không có dụng cụ trợ giúp nào.

- Sao người không dùng dụng cụ trợ giúp?

Hoắc Vũ Hạo thấy cô làm xong mới lên tiếng hỏi.

- A!

Rõ ràng Quất Tử đã bị hắn dọa giật mình, trong lúc bất ngờ, từ người cô bay ra hàng loạt các quả quýt không rõ chính xác số lượng bao nhiêu. Tất cả đều nhắm về phía Hoắc Vũ Hạo, thậm chí khi những quả quýt ấy bay còn phát ra từng tiếng gió rít nữa.

Hoắc Vũ Hạo không ngờ cô nàng lại phản ứng mạnh như vậy, hắn theo bản năng chiến đấu lập tức phản ứng.

Một lớp băng mỏng nháy mắt bao phủ cả người hắn, những quả quýt kia ào ào bay đến nhưng không thể bức hắn lùi được nửa bước, tất cả đều bị bắn ngược trở về, bay tán loạn.

Nhưng cũng ngay lúc này, đồng tử Hoắc Vũ Hạo đột nhiên co rút lại một chút, sự nhạy cảm của giác quan báo cho hắn biết, ở đâu đó quanh đây xuất hiện luồng năng lượng cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí không chỉ có một mà có đến mười mấy cái, một mối nguy hiểm cực mạnh trước nay chưa từng có chợt dâng lên.

Cũng nhờ tinh thần nhạy bén mà hắn đã kịp thời quyết định, ánh sáng màu xanh ngọc bích lóe lên, sau lưng hắn xuất hiện một ảo ảnh rồi biến mất. Tầng ánh sáng màu ngọc bích lấy hắn làm trung tâm bắt đầu khuếch tán ra bên ngoài với tốc độ kinh khủng.

Trong phạm vi đường kính mười thước, tất cả mọi thứ đều như dừng lại, bất kể là mấy quả quýt đang bay trên không trung hay Quất Tử đã xoay người nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ mặt kinh ngạc, tất cả đều giữ yên trong trạng thái tĩnh lặng một cách quái dị.

Ngay sau đó, mấy quả quýt liên tiếp rơi xuống, phát ra từng tiếng “đùng, đùng” như là tảng đá đập mạnh xuống nền đất.

Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới nhìn lại tình hình của mình, bên ngoài lớp Băng Hoàng Hộ Thể là hơn mười trái quýt được phủ sắt, chẳng qua lúc này nó đã biến thành từng khối cầu băng rồi.

Trong cái lạnh vô cùng, tác dụng của nó đã gần như biến mất hoàn toàn.

Hắn cẩn thận nhặt lên một quả quýt trong số đó thì kinh ngạc phát hiện, không ngờ quả quýt này xét về độ mềm hay đàn hồi đều y hệt với quả quýt thật sự. Hoắc Vũ Hạo vừa đưa Tinh Thần Tham Trắc vào bên trong không khỏi kinh ngạc phát hiện, hóa ra bên trong mỗi quả quý nhỏ này lại ẩn chứa một cái trận pháp vô cùng phức tạp, tương đương với pháp trận tại hạt nhân của Hồn Đạo Khí cấp bốn. Chẳng qua hồn lực bên trong đã hoàn toàn bị đóng băng, nói cách khác, nếu hắn không ngăn cản kịp thời thì khó mà tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Rõ ràng, Vũ Hồn của mỹ nữ Quất Tử đúng hệt như tên của cô, bản thân Vũ Hồn hệ Thực Vật không có tính công kích, nhưng lại có tính mê hoặc không nhỏ, nếu không phải hắn cảm nhận được có nguy hiểm thì e là chịu thiệt lớn rồi. Bị mười mấy cái Hồn Đạo Khí cấp bốn cùng nổ mạnh ngay bên cạnh, cho dù hắn có Băng Hoàng Hộ Thể cũng không chống đỡ nổi. Đương nhiên, cũng có thể Quất Tử nhận ra hắn mà ngừng tay, nhưng hắn không thể lấy sự an toàn của tính mạng mình ra làm tiền đặt cược.

Cả người hắn nhẹ nhàng di chuyển, hơn mười quả quýt đã bị đóng băng kia ngay lập tức hé mở, Hoắc Vũ Hạo sử dụng Khống Hạc Cầm Long cẩn thận đặt dừng quả xuống, mà lúc này Quất Tử cũng đã nhẹ nhàng rơi xuống mặt bàn thí nghiệm.

Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới lấy tay phải đặt lên vai Quất Tử, luồng khí lạnh băng từ Vĩnh Đông Chi Vực được hắt từ từ rút ra ngoài.

Đừng thấy Quất Tử đã có tu vi bậc Hồn Vương, lúc này cô bị đóng băng trong Vĩnh Đông Chi Vực, muốn phá lớp băng này ra cũng phải tốn ít nhất mười lăm phút, còn việc Hoắc Vũ Hạo đang làm là phá vỡ lớp băng trên người cô, lại còn không để lại chút thương tổn nào.

- Lạnh quá.

Quất Tử rung mình một cái, cơ thể mảnh mai khẽ run lên, sắc mặt hồng hào nay tái xanh, ánh mắt cô nhìn Hoắc Vũ Hạo ngoài sự phẫn nộ còn xen lẫn một chút hoảng sợ.

- Người làm gì đó?

Quất Tử tức giận nói.

Hoắc Vũ Hạo gượng cười.

- Học tử, nếu không phải tử phản ứng dữ quá, ta cũng sẽ không làm như vậy.

Quất Tử tức giận hừ một tiếng, đưa tay chỉ Hoắc Vũ Hạo nói:

- Người chờ đó.

Cô nói xong liền cầm lấy hạt nhân khắc trận pháp trung tâm mà mình vừa chế tạo, rồi dùng ngón tay xoay người bỏ đi.

Hoắc Vũ Hạo sờ sờ mũi, trong lòng có chút bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn đắc tội vị học tử này. Nhưng tình huống ban nãy hắn không còn cách nào khác.

Hắn cũng không nghĩ gì thêm sắc trời đã không còn sớm, hắn đến nhà ăn, ăn qua loa một bữa rồi trở về phòng mình trong ký túc xá, bắt đầu minh tưởng.

Quá trình minh tưởng của hắn và những hồn sư bình thường có chút khác biệt. Sau khi Hoắc Vũ Hạo thật sự điều khiển được Tinh Thần Hải thứ hai, hắn phát hiện, quá trình tu luyện của mình hoàn toàn khác hẳn, trong khi minh tưởng, hắn cũng có thể tách ra một tia tinh thần nghiên ngẫm suy nghĩ. Điều này rõ ràng có tác dụng vô cùng lớn đối với khả năng lĩnh ngộ của hắn.

Hôm nay chỉ mới là ngày đầu tiên đi học, nhưng lượng kiến thức hần được nhận thậm chí còn có thể so được với những gì hần đã được học trước đây, do đó, lý giải và nhận thức bề mặt Hồn Đạo Khí của hần cũng tăng lên rất nhiều.

Nháy mắt, đã trôi qua ba ngày. Ba ngày này, Hoắc Vũ Hạo được Hiên Tử Văn giảng dạy và chỉ điểm không ít lý luận. Tuy hần chưa thử chế tạo món Hồn Đạo Khí nào nhưng ánh mắt của hần đối với Hồn Đạo Khí đã hoàn toàn thay đổi. Có điều, sau ngày đầu tiên, hần cũng không gặp lại học tỷ Quất Tử nữa. Giống như cô ấy đã bốc hơi biến mất vậy.

Hôm nay, khi hần mới quét dọn được một nửa phòng thí nghiệm, thì cửa lớn đột nhiên vang lên tiếng động, Hoắc Vũ Hạo cứ ngỡ hôm nay Hiên lão sư sao lại đi sớm như vậy thì trước mặt hần xuất hiện bốn người.

Một trong số đó là Quất Tử học tỷ hần đã gặp ở ngày đầu tiên.

Dẫn đầu là một thanh niên vóc người cường tráng, cao hơn hai thước, cơ thể hùng tráng tằm như Hòa Thái Đầu, thậm chí màu da cũng ngăm đen. Ở đế quốc Nhật Nguyệt, những người có nước da đen chính là tượng trưng cho tầng lớp quý tộc. Người thanh niên vóc người cường tráng ấy có mái tóc ngắn màu vàng rậm nắng, hai mắt sáng ngời có thần.

Phía sau hần là một cô gái đáng người nhỏ bé, chừng một thước sáu, xinh đẹp động lòng người, đôi mắt to, nhưng nhìn có vẻ khá dữ, thật giống như là một con cạp cái...

Người thứ ba là một thanh niên dáng người khá cao, hơn Hoắc Vũ Hạo một chút, mái tóc dài màu vàng, mũi cao thẳng, đôi mắt màu lam, thâm thúy mà linh động, tướng mạo khá anh tuấn, trông thật xứng đôi với Quất Tử đang đi cùng.

Hoắc Vũ Hạo thấy bốn người đang tiến vào, liền vội vàng dừng việc đang làm lại, vô cùng khách khí nói:

- Xin chào Quất Tử học tỷ, các vị học huynh, học tỷ. Ta là Hoắc Vũ Hạo, là trao đổi sinh mới đến.

Hắn còn chưa nói xong thì cô gái dáng người nhỏ xinh kia đã lên giọng the thé nói:

- Đừng có làm như thân lắm, ai là học huynh, học tỷ của người? Chúng ta cho người gọi vậy chưa?

Cô nàng vừa nói vừa bước về phía Hoắc Vũ Hạo, hai tay còn chống nạnh, thật giống dáng vẻ hồ cái giường nanh múa vuốt.

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói:

- Vậy ta nên xưng hô với mọi người thế nào đây?

- Ách...

Cô gái dáng người nhỏ nhắn hơi lặng người đi, khí thế cũng theo đó mà tụt giảm.

- Bỏ qua chuyện đó, ta hỏi người, ai cho phép người vào phòng thí nghiệm của bọn ta?

Hoặc Vũ Hạo có chút tức cười:

- Dĩ nhiên là Hiên lão sư.

Cô gái kia hừ một tiếng:

- Nhưng bọn ta chưa đồng ý. Đây là nơi bọn ta học tập. Người đi ra đây, ta có chút chuyện muốn hỏi.

Cô gái vừa nói vừa chỉ ra cửa.

Hoặc Vũ Hạo nghi ngờ:

- Hỏi cái gì?

Cô gái kia nói:

- Người ra sẽ biết.

Nói xong, cô lập tức bước người ra ngoài.

Tuy Hoắc Vũ Hạo không biết cô gái này muốn làm gì, nhưng hắn có thể đoán được đây chẳng phải là chuyện tốt lành gì, có điều hắn chỉ mới đến được vài ngày, cứ liên tục đắc tội với các học trưởng thật không phải chuyện hay ho gì. Thế nên hắn cũng đi theo cô gái ấy, sau khi cô gái kia đi, ba người còn lại cũng đứng im nhìn hắn, dáng vẻ biểu lộ rất rõ ràng là bọn ta đây đang bài xích người đấy. Cô gái kia vừa ra khỏi phòng thí nghiệm liền chỉ vào vách tường bên hành lang, nói:

- Người đứng đó.

Hoắc Vũ Hạo làm theo lời cô ta:

- Cô muốn hỏi gì cứ nói?

Cô gái kia hừ lạnh một tiếng:

- Ta muốn nói, từ nay, chưa được sự đồng ý của bọn ta, người không có tư cách vào phòng thí nghiệm này. Sau này vào một lần đánh một lần. Nghe rõ chưa?

Hoặc Vũ Hạo nhíu mày, hắn vừa định đáp lại thì cô gái kia nhanh chóng lui về sau, sau khi vào phòng thí nghiệm thì cánh cửa lớn nháy mắt đóng lại.

- Người...

Dù Hoặc Vũ Hạo có là người bình tĩnh thế nào cũng không kiềm được mà nổi giận, hắn bức nhanh đến, dùng thẻ bài của mình mở cửa, chuẩn bị vào trong nói rõ ràng với cô gái kia.

- Tích, tích tích.

Ba tiếng the the vù vù vang lên, cánh cửa phòng thí nghiệm vẫn đứng im không hề hé mở. Dù cánh cửa và vách tường cách âm khá tốt nhưng hắn vẫn mơ hồ nghe được bên trong vang lên tiếng người châm biếm.

DAOTIEUVU

Chương 159: Bài xích, ma cũ bắt nạt ma mới – Quan Lâm Thiên Hạ (Thượng)

Sắc mặt Hoắc Vũ Hạo nháy mắt liên u ám, hai mắt híp lại, đáy mắt thoáng hiện chút hàn quang.

“Ta chỉ muốn ở đây học tập cho tốt, các người lại ép ta.” Hoắc Vũ Hạo biết lúc này tốt nhất là nên đi tìm Hiên Tử Văn, để hắn giải quyết tình huống oái ăm này. Nhưng hắn càng biết rõ hơn, nếu mình làm vậy, cũng chứng tỏ mình đã chịu cuối đầu với bốn người bên trong. Một khi đã nhát gan thì sau này bọn họ còn bắt nạt hắn thảm hơn nữa. Làm sao có thể toàn tâm toàn lực học tập đây?

Hắn khẽ than một tiếng, lòng thầm nhủ: “Là các người bức ta.”

Sau đó, hắn đưa tay phải lên chạm vào cửa phòng thí nghiệm, ánh mắt hắn lấp lánh ánh kim. Nháy mắt sau, một trắng, một tím, một đen, ba cái Hồn Hoàn với tỷ lệ sắp xếp quỷ dị từ từ sáng lên bên người hắn. Mà đây mới là màu sắc thật sự của những Hồn Hoàn vũ hồn Linh Mâu. Còn người khác nhìn thấy có tin hay không cũng chẳng quan trọng. Dù sao đối với nhiều người, màu sắc Hồn Hoàn của Hoắc Vũ Hạo đã sớm chẳng biết đâu mà lẫn rồi.

Hiên Tử Văn từng hỏi Hoắc Vũ Hạo rằng Tinh Thần Tham Trắc có thể dò xét xuyên qua kim loại hay không. Hoắc Vũ Hạo trả lời trong một mức độ nhất định thì vẫn có thể. Mà đây cũng là đột phá lớn nhất mà hắn nghiên

cứu được từ Tinh Thần Tham Trắc trong hai năm gần đây, phương thức sử dụng này hẳn đặt tên là: Chuyên Chú.

Tinh Thần Chuyên Chú là phương pháp tăng lực xuyên thấu của tinh thần, đồng thời mang theo một chút khả năng phân tích. Mục tiêu Hoắc Vũ Hạo chọn, dĩ nhiên là cái khóa cửa Hồn Đạo Khí kia.

Ánh sáng từ ánh mắt hắn như hóa thành thực thể, ngưng tụ lại, tay phải hắn vẫn đặt ở mặt cửa, ngón trỏ chỉ vào một vị trí, ngay sau đó, ánh sáng vàng sậm nháy mắt lóe lên, một lưỡi dao sắc bén từ đầu ngón trỏ nháy mắt phụt ra, đâm thẳng vào cánh cửa lớn làm bằng hợp kim kia.

Phải công nhận rằng học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư khá đầu tư cho việc bảo vệ phòng thí nghiệm, cánh cửa hợp kim này dày chừng nửa thước, mà lại còn vô cùng chắc chắn. Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không có khả năng phá cửa từ ngoài vào, vì như thế hắn sẽ tiêu hao một lượng Hồn Lực rất lớn, kế tiếp hắn còn rất nhiều việc phải làm, không thể để tiêu hao nhiều được.

Ám Kim Khủng Trảo sắc bén như vậy mà cũng không dễ dàng gì đâm xuyên qua được lớp hợp kim này, ánh đao màu vàng lợt không ngừng ma sát với lớp kim loại phát ra tiếng động chói tai, nường theo đó còn lấp lánh tia lửa nữa, nhưng vẫn như cũ, rất khó đâm xuyên vào.

Khi ánh đao vất vả đâm vào được chừng hai tấc thì ngón tay của hắn đột nhiên đẩy một cái, sau đó “bùm” một tiếng, ánh lửa từ cánh cửa càng phát

ra dữ dội hơn. Hoắc Vũ Hạo thu hồi Âm Kim Khủng Trảo, cánh cửa bật mở.

Muốn mở ra cánh cửa này, cách đơn giản nhất là phá vỡ Hồn Đạo Khí khóa cửa kia, mà để tìm pháp trận trung tâm của nó cũng không quá khó khăn.

- Tích, tích, tích, tích, tích, tích, tích, tích...

Tiếng chuông cảnh báo vang lên dữ dội, bốn người đứng bên trong đều kinh ngạc nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo. Bọn họ dĩ nhiên không thể ngờ Hoắc Vũ Hạo lại dám phá cửa mà vào.

Trong hồi chuông chói tay ấy, Hoắc Vũ Hạo vẫn bình tĩnh bước vào phòng thí nghiệm như không có chuyện gì. Hắn cũng chẳng thèm liếc nhìn bốn người kia, lẳng lặng bước về nơi mình đang quét dọn ban nãy.

- Người đứng lại.

Cô gái nhỏ nhắn kia kinh ngạc hô to.

- Người dám phá hoại phòng thí nghiệm. Ban nãy ta nói gì người quên rồi sao? Để ta thấy người vào một lần thì đánh một lần.

Hoắc Vũ Hạo dừng bước, từ từ xoay người lại, vẻ mặt như có chút tiếc nuối, bình thản nói:

- Sau khi mở cửa, ta vốn đã cho các người cơ hội cuối cùng, nhưng các người đã không cần vậy thì ngại quá. Bây giờ, ta nghi ngờ các người xâm nhập trái phép, Quất Tử là nội ứng của các người. Trước tiên, ta sẽ bắt các người lại, đồng thời giao cho Hiên lão sư xử lý.

- Thăng con hoang này ở đâu chui ra thế? Mà nghĩ mà là ai? Bắt? Chỉ với sức của người?

Người thanh niên ban nãy dẫn đầu nhóm người nói với vẻ khinh thường. Quất Tử cũng tức giận, chỉ có người thanh niên anh tuấn còn lại là hơi thấy kinh ngạc, chứ không có phản ứng gì nhiều.

Sau khi phá hỏng cửa phòng thí nghiệm, Hoắc Vũ Hạo đã biết chuyện này không dễ xử lý, mình phải đánh phủ đầu bọn họ trước, nếu không sẽ còn bị bắt nạt dài dài.

Đáy mắt hần chợt lóe ánh kim, trắng, tím, đen, ba cái Hồn Hoàn cũng xuất hiện bên người.

Sau khi ba cái Hồn Hoàn ấy xuất hiện, bốn người kia rõ ràng đều sửng người, Hồn Sư có ba Hồn Hoàn đối với bọn họ vốn chẳng đáng là gì, nhưng màu sắc của ba Hồn Hoàn này thật sự rất kỳ quái.

Nhân lúc bốn người kia còn đang sững sốt, Hồn Hoàn thứ nhất và thứ ba trên người hắt đồng thời sáng lên.

Tích tắc sau, hai tròng mắt của Hoắc Vũ Hạo biến thành màu trắng, một tầng ánh sáng trắng tinh từ người hắt không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, không những thế, bầu không khí trong phòng thí nghiệm dường như cũng bị bóp méo theo đó. Cũng vì thế mà từ bên phía bốn người Quất Tử nhìn sang hắt bắt đầu không còn rõ ràng nữa.

Tuy bốn người Quất Tử chưa được vào Minh Đức Đường, nhưng bọn họ dù sao cũng là đệ tử năm tư của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, có thể xem là tinh anh của học viện. Hoắc Vũ Hạo ra tay với bọn họ, bọn họ làm sao có thể ngồi im chờ chết?

Phản ứng của Quất Tử khá nhanh, vô số quả quýt đồng thời bay về phía Hoắc Vũ Hạo, người thanh niên anh tuấn đứng cạnh cô cũng nâng hai tay lên, sáu cái hộp nhỏ màu vàng lọt hình lục giác liên tục văng ra, một màn sáng màu vàng lọt xuất hiện bao phủ lấy bốn người họ, vừa vặn chặn lấy hướng tầng sáng màu trắng đang từ phía Hoắc Vũ Hạo bay đến.

Bốn người bọn họ đều đồng thời phóng thích ra Vũ Hồn, Hồn Đạo Khí càng mạnh thì lại càng cần lượng Hồn Lực lớn mới có thể phát huy ra được tác dụng cao nhất. Trên vai cô gái nhỏ nhắn chợt xuất hiện một khẩu pháo khá chênh lệch với dáng người của cô. Khẩu pháo này so với Lôi Đình Cự Pháo mà Hòa Thái Đầu đã sử dụng, còn muốn lớn hơn một chút. Người thanh niên cao lớn nhất trong nhóm cũng không hề yếu thế, trên người xuất

hiện rất nhiều khẩu Hồn Đạo Pháo khác nhau. Tuy đây không phải là Hồn Đạo Pháo Đài nhưng với động tác nhanh cộng số lượng nhiều, uy lực không kém chiến pháp Hồn Đạo Pháp Đài bình thường bao nhiêu.

Tiếc là bọn họ đã xem thường thực lực của Hoắc Vũ Hạo. Tầng ánh sáng màu trắng từ từ di chuyển, chạm phải màn sáng màu vàng, sau đó vẫn tiếp tục xuyên qua như không hề có chướng ngại nào, kể đó vô cùng dễ dàng phủ xuống bốn người Quất Tử.

Ánh mắt cả bốn người đồng loạt biến thành màu trắng, cảm giác suy yếu truyền khắp người, các động tác tiếp theo gần như đồng thời chậm đi một nhịp, đầu choáng váng, chân mềm nhũn, cả người không còn chút sức lực khiến bước chân bọn họ đứng bắt đầu lảo đảo, nhất là cô gái đang đỡ khẩu pháp lớn kia, suýt tý nữa đã không đứng vững rồi.

Cũng trong lúc này, Hoắc Vũ Hạo đã tan biến trong tầm mắt bọn họ, kể cả những quả quýt đang bay đầy trời cũng không còn.

Đòn công kích từng gặp một lần, Hoắc Vũ Hạo tuyệt đối không để mình chịu thiệt thòi lần thứ hai, hấn gần như dán người xuống mặt đất, trượt đi, tay trái đưa lên không trung, nháy mắt liền bắt được sáu quả quýt, sau đó ném về phía màn ánh sáng màu vàng nhạt.

Điểm mạnh nhất của Hồn Sư hệ Thực Vật là có thể dùng Hồn Lực hóa thành thực thể, tạo thành những thức ăn có tác dụng đặc biệt.

Bên trong quả quýt là nước, rất nhiều nước, mà lúc này nó đã hoàn toàn đóng băng. Chỉ có sáu quả quýt bị đóng băng mà muốn tấn công vào bức màn phòng hộ được phóng ra từ Hồn Đạo Khí cấp năm à?

Hoắc Vũ Hạo cho bọn họ biết đáp hán.

Bốn người này bình thường ở học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, có thể xem là khá mạnh, dù bị trúng kỹ năng gây suy yếu trong phạm vi rộng của Hoắc Vũ Hạo, đồng thời bị ảnh hưởng từ Tinh Thần Kiên Nhẫn nhưng vẫn có thể phóng thích ra công kích. Người thanh niên anh tuấn bước ra chặn trước người Quất Tử, một tầng hào quang màu trắng mịn dâng lên từ người hắn, cùng lúc đó, cánh tay phải hắn giơ lên cao, một thanh kiếm dài rực lửa đỏ lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Người thanh niên có vóc người cường tráng không ngờ lại là Hồn Đạo Sư Viễn Trình, còn người thanh niên dáng người cao ráo lại là Hồn Đạo Sư Cận Chiến, chuôi kiếm trong tay hắn hiển nhiên là một kiện Hồn Đạo Khí Cận Thiến không tầm thường.

Còn cô gái nhỏ xinh đến tận lúc này mới đứng vững lại được, cô định ra tay nhưng nghĩ đến uy lực của khẩu pháo lại bắt đầu do dự. Khẩu pháo này nếu bắn trong phòng thí nghiệm, thì sẽ...

Ngay trong tích tắc do dự của cô, Hoắc Vũ Hạo đã vọt đến trước màn sáng, nơi này chỉ là phòng thí nghiệm chứ không phải sàn đấu, khoảng cách hai bên chưa đến mười thước nữa.

Ầm, ầm, ầm, ầm, ầm, ầm!

Sáu tiếng nổ lớn gần như đồng thời vang lên ngay trước màn sáng màu vàng nhạt, mà nguồn gốc của sáu tiếng nổ ấy là đến từ sáu quả quýt mà Hoắc Vũ Hạo ném ra ban nãy, rõ ràng bên trong nó đã được kích hoạt Bằng Bạo Thuật!

Nhưng bốn người bên kia nào biết chuyện này, cô gái đáng người nhỏ nhắn kinh hoàng nói:

- Quất Tử, cậu làm gì đó?

Bức màn phòng ngự màu vàng nhạt nhanh chóng xuất hiện vết rách. Hai tay Hoắc Vũ Hạo cũng ngay lúc này đánh thẳng vào phía trên bức màn ánh sáng.

Từ người hấn phát ra luồng lệ khí vô cùng mạnh mẽ, hai bàn tay lớn phủ đầy hạt châu băng sáng như kim cương, mơ hồ lấp lánh ánh sáng màu xanh biếc. Một tiếng vỡ vụn chói tai vang lên, màn sáng màu vàng kia ngay lập tức vỡ nát dưới đòn đôi bàn tay của hấn.

Hoắc Vũ Hạo chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung, cơ thể dưới tác dụng của Tinh Thần Kiên Nhiễm lại càng thêm hư ảo, gần như xuất hiện rồi biến mất. Hấn

di chuyển về phía cô gái nhỏ nhắn, Khổng Hạc Cầm Long lập tức hút lấy, kéo cô gái về phía hắn, vừa vặn ngăn lấy đòn oanh kích liên tục kéo đến từ phía người thanh niên vóc người cao lớn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 159: Bài xích, ma cũ bắt nạt ma mới – Quan Lâm Thiên Hạ (Trung)

Trong nhóm Hồn Đạo Khí phòng ngự, Hồn Đạo Hộ Tráo chủ yếu có hai loại, một là Hồn Đạo Xạ Tuyến Phòng Ngự, đạn pháo của nó tựa như năng lực phòng ngự công kích Hồn Lực, dạng còn lại mới là phòng ngự công kích vật lý. Cả hai thứ đương nhiên có thể sử dụng đồng thời. Nhưng trong mắt Hồn Đạo Sư, khi chiến đấu bình thường sẽ ưu tiên chọn loại thứ nhất. Dù sao rất hiếm khi Hồn Đạo Sư tấn công mang tính chất vật lý, kể cả Hồn Đạo Sư Cận Chiến cũng vậy.

Thế mà màn ánh sáng màu vàng ban nãy của người thanh niên anh tuấn lại phòng ngự lực tấn công vật lý, điểm này khiến Hoắc Vũ Hạo phải giật mình kinh hãi, còn cô gái nhỏ nhắn hiển nhiên không phải như vậy. Thế nên, bàn tay to của Hoắc Vũ Hạo dễ dàng bóp chặt cổ cô nàng.

Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh, từ lúc Hoắc Vũ Hạo ra tay đến khi hắn tóm được cổ cô gái cũng chỉ khoảng hai lần hít thở. Phản ứng của hai bên đều rất nhanh, nhưng rõ ràng Hoắc Vũ Hạo trên họ một bậc.

Cô gái nhỏ nhắn kia không ngờ lại có sức mạnh lớn một cách thần kỳ, cô bị Băng Đế Chi Ngao nắm lấy cổ nhưng vẫn có thể vận vẹo phản kháng, đôi tay đồng thời đánh ra, chân phải đá lên, hướng về những điểm yếu trên người Hoắc Vũ Hạo.

Đáng tiếc, những chuyện ấy đều uống phí, kiện Hồn Đạo Hộ Tráo trên người cô đúng là có thể chặn được đòn tấn công của người thanh niên vóc người cao lớn, nhưng sau đó, luồng khí lạnh truyền từ cổ xuống nháy mắt làm cả người cô tê dại, ngã nhào xuống đất.

Từ đôi mắt Hoắc Vũ Hạo nháy mắt phụt ra ánh sáng tím ánh kim, hấn hấn nhất người khác mắng hấn mà kéo cả mẹ hấn vào, câu “thằng con hoang” của người thanh niên cao lớn kia đã làm hấn nổi giận thật sự, và đấy cũng là nguyên nhân hấn quyết định ra tay. Thế nên, kỹ năng Linh Hồn Trùng Kích kết hợp cùng Tử Cực Ma Đồng vô cùng mạnh mẽ dĩ nhiên sẽ nhắm vào người thanh niên cao lớn ấy.

Những đòn tấn công hệ Tinh Thần đáng sợ nhất ở điểm không có Hồn Đạo Khí nào có thể phòng ngự được mà chỉ có thể dựa vào Tinh Thần Lực của bản thân mà chống đỡ.

Bốn người trước mắt tuy đều là Hồn Vương nhưng xét về lượng Tinh Thần Lực, bọn họ kém Hoắc Vũ Hạo không chỉ một bậc.

Người thanh niên kia hét lên một tiếng đau đớn rồi ngã nhào xuống đất, thất khiếu chảy máu, hai mắt trắng dã, trực tiếp hôn mê.

Hành động của Hoắc Vũ Hạo không hề vì thế mà dừng lại, Âm Kim Khủng Trảo bên tay phải đánh thẳng vào người thanh niên anh tuấn. Vì khi Hoắc Vũ Hạo sử dụng Linh Hồn Trùng Kích thì thanh kiếm của người thanh niên kia đã đâm về phía hăn rồi.

Tuy vẫn đang còn bị ảnh hưởng từ kỹ năng suy yếu, nhưng một kiếm đâm ra từ tay người thanh niên anh tuấn vẫn bình ổn như trước, trên không trung huyền hóa ra ba đường kiếm hoa, ba đóa hoa như ba đóa hoa hồng bình thường, hướng về những điểm yếu trên người Hoắc Vũ Hạo.

Cũng nhờ như thế, Hoắc Vũ Hạo mới biết về kỹ xảo cận chiến, mình tuyệt đối không bằng đối phương. Nhưng đây cũng không có nghĩa, thực lực đối phương hơn mình. Cho nên, hăn vung một trảo Âm Kim Khủng Trảo về phía người thanh niên ấy.

Năm lưỡi đao sắc bén trực tiếp chém xuống, người thanh niên ấy phóng ra Hồn Đạo Hộ Trảo của mình, nhưng cũng nháy mắt vỡ nát, chỉ còn lại ba đóa “Hoa Hồng” kia.

Sau một trảo tay phải là quyền trái, Hoắc Vũ Hạo bước chân phải về trước một bước, chân trái quét ngang, trông vô cùng đơn giản nhưng trong mắt người thanh niên anh tuấn lại không phải như vậy. Hăn trông thấy cứ như nháy mắt này, toàn bộ tinh khí đều ngưng kết vào một quyền này của Hoắc Vũ Hạo.

Trên tay người thiếu niên anh tuấn tức thì liền xuất hiện một tấm chắn màu vàng, hai tay hắn cầm tấm chắn không ngừng rút Hồn Lực vào, dao động Hồn Lực cực kỳ mãnh liệt khiến ánh sáng phát ra từ tấm chắn kia càng lúc càng trở nên mạnh mẽ.

“Mình không thể nào không ngăn cản được.”

Lúc này, bên cạnh người thiếu niên anh tuấn xuất hiện năm cái Hồn Hoàn, hai vàng, ba tím, mà ba cái Hồn Hoàn với tỉ lệ kỳ quái bên người Hoắc Vũ Hạo đã lặng lẽ biến mất.

Ầm

Đòn tấn công của Hoắc Vũ Hạo và lá chắn chạm vào nhau, trong phút chốc, cảm giác của người thanh niên ấy chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: Hồn Loạn.

Hắn có cảm giác, cái vừa bị phá hủy không chỉ là tấm chắn mà còn là tinh thần của hắn nữa. Trong lòng hắn, bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác vô cùng khó chịu, không sao ngăn cản được, cứ như bản thân hắn sắp bị xé nát ra vậy.

“Phụt”, người thiếu niên anh tuấn kia phun ra một ngụm máu tươi rồi theo chân người thiếu niên vóc người cao lớn ban nãy, ngã nhào xuống đất. Từ

miệng và mũi của hắn bắt đầu chảy ra từng dòng từng dòng máu tươi trông như một con rắn nhỏ, thế mà tấm chắn trên tay hắn lại không hề bị vỡ nát.

Hai tròng mắt của Hoắc Vũ Hạo lóe ra ánh sáng màu vàng kim, cả người đỡ dần, sắc mặt tái nhợt, chuyển ánh nhìn sang Quất Tử.

- Các người đang làm gì đó?

Đúng lúc này, một giọng nói từ đâu vang lên, trong phòng thí nghiệm nhanh chóng xuất hiện thêm một bóng người, người nọ bước đến chắn phía trước Quất Tử. Mà cũng ngay lúc này, ánh sáng vàng kim trong mắt Hoắc Vũ Hạo cũng gần như biến mất ngay lập tức, khí thế khủng bố trông như chúa tể, quan lâm thiên hạ, cũng tan biến theo.

Quan lâm thiên hạ! Đúng vậy, chính là Quan Lâm Thiên Hạ, đây là tên một kỹ năng được chính Mục Lão – Cực Hạn Đấu La sáng tạo ra. Kỹ năng này là một đòn tấn công khủng bố, kết hợp hoàn mỹ giữa lực tấn công vật lý và công kích tinh thần, Hoắc Vũ Hạo chính là truyền nhân duy nhất có được kỹ năng Quân Lâm Thiên Hạ này.

Quân Lâm Thiên Hạ không phải Hồn Kỹ nhưng nó lại hơn hẳn Hồn Kỹ. Bởi vì nó có thể kết hợp sử dụng với bất cứ Hồn Kỹ nào, tuy nhiên chỉ có thể dùng Tinh Thần Lực dung hợp vào bên trong lực công kích vật lý. Nói cách khác, kỹ năng này lấy công kích vật lý làm cơ sở. Hoắc Vũ Hạo có thể dung nhập Tinh Thần Lực cực mạnh của mình vào bên trong, nhưng không

thể làm ngược lại. Dù sao, người sáng tạo ra nó là Mục Lão, lão không phải là Hồn Sư hệ Tinh Thần.

Mục lão đã từng nói với Hoắc Vũ Hạo rằng, nếu có ngày nào đó, hắc có thể nghiên cứu hướng ngược lại cho kỹ năng Quân Lâm Thiên Hạ, vậy thì hắc đã thành công.

Đương nhiên, chuyện ấy đối với Hoắc Vũ Hạo hiện nay là một giấc mộng xa vời, những gì hắc cần phải học còn nhiều lắm. Kế hoạch Cực Hạn Đan Binh tuy đã có thành quả bước đầu nhưng con đường hắc phải đi còn rất dài, rất dài.

Hiên Tử Văn đứng chắn phía trước Quất Tử đang vì sợ hãi mà tái mặt cũng cực kỳ kinh hoàng, hắc vốn định chừng mười lăm phút nữa mới đến phòng thí nghiệm, nhưng đột nhiên nghe thấy bên này vang lên tiếng chuông cảnh báo, hơn nữa hắc là người gắn Hồn Đạo Khí vào khóa cửa, nên dĩ nhiên hắc biết phòng thí nghiệm của mình đã xảy ra chuyện không bình thường, hắc liền lập tức chạy đến đây.

Khi nhìn thấy ba người thiếu niên ngã trên mặt đất, Hiên Tử Văn vô cùng kinh ngạc. Ngày đầu tiên hắc gặp Hoắc Vũ Hạo, Hoắc Vũ Hạo từng nói hắc có khả năng trong phạm vi ấy đồng quy vu tận với mình, bản thân Hiên Tử Văn không hề tin, nhưng khi tận mắt thấy cảnh tượng này, có muốn không tin cũng không được.

Bốn học viên này, là bốn đệ tử do chính hãn dạy dỗ, dĩ nhiên hãn biết rõ thực lực của cả bốn người. Cả bốn đều là Hồn Vương, Hồn Đạo Sư cấp năm, hơn nữa còn là tinh anh trong tinh anh. Vậy mà Hoắc Vũ Hạo trong tình huống chưa có thêm Hồn Hoàn thứ tư đã có thể đánh ngã ba người. Hãn tin chắc nếu mình đến chậm một chút, Quất Tử cũng sẽ không tránh khỏi kết cục tương tự.

Cậu bé này nhỏ tuổi như vậy mà mạnh như thế nào? Khó trách, khó trách...

Sau ngày đầu tiên hãn gặp Hoắc Vũ Hạo, hãn đã về tìm kiếm thông tin liên quan đến Hoắc Vũ Hạo, nhất là những tin tức trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái.

Trong bản tư liệu ấy có viết lại rõ ràng thành tích của Hoắc Vũ Hạo trong các cuộc thi, hơn nữa còn nhắc đến việc Hoắc Vũ Hạo là đệ tử chân truyền của Mục Ân – Long Thần Đấu La, xét trong lớp đệ tử hiện nay tại học viện Sử Lai Khắc, hãn tuyệt đối là người nổi bật nhất. Trong cuộc thi Đấu Hồn Đại Tái lần sau, hãn chắc chắn sẽ được chọn tham gia dự thi.

Hiên Tử Văn sau khi xem xong tư liệu, cảm giác đầu tiên của hãn là không tin. Vì hãn thấy rõ, trong này mặc dù nói Hoắc Vũ Hạo có Vũ Hồn Song Sinh nhưng ở thời điểm dự thi, Hồn Lực của hãn chỉ mới hơn cấp 20, trừ việc không ai biết được chính xác niên hạn Hồn Hoàn của hãn ra, thì những kỹ năng của hãn đều được ghi chép rõ ràng. Trong đó, đáng chú ý nhất là Vũ Hồn dung hợp kỹ của hãn và Vương Đông, Hiên Tử Văn khá hứng thú với Vũ Hồn dung hợp kỹ này của hai người, nên có chút xem thường thực lực chiến đấu cá nhân của Hoắc Vũ Hạo.

Nhưng giờ phút này, Hiên Tử Văn đã ý thức được sai lầm của mình, thực lực chiến đấu của Hoắc Vũ Hạo yếu ư? Yếu thì ba đứa kia làm cái quái gì lại nằm dưới mặt đất?

Trong tình huống chưa có Hồn Hoàn thứ tư vậy mà có thể liên tiếp đánh bại ba Hồn Đạo Sư cấp năm và một người cũng không còn sức chống cự. Chuyện này đã khiến hãn hoàn toàn mất đi niềm tin vào kinh nghiệm của mình.

- Hiên lão sư, mấy người này tùy tiện vào phòng thí nghiệm, sau đó còn điều chỉnh khóa cửa, ta sợ bọn họ là người xấu nên mới ra tay, ta đang chuẩn bị bắt bọn họ giao cho ngài xử lý. Hơn nữa, bọn họ là người học tử Quất Tử dẫn đến, ta nghi ngờ học tử đã cấu kết với mấy người này. Xin người xử lý.

Hoắc Vũ Hạo ngoan ngoãn nói, dáng vẻ thành khẩn của hãn lúc này thật khó tưởng tượng được mới mấy giây trước còn bộc phát ra một cỗ khí thế hung hãn như kia.

Lúc này Quất Tử mới bình tĩnh lại, nói:

- Người, nói nói bậy, là người cố tình đánh lén bọn ta.

Hoắc Vũ Hạo nhún vai nói:

- Nếu không phải các người điều chỉnh khóa cửa, rồi xỉ vả ta thì làm sao ta nghĩ các người là người xấu? Chẳng lẽ ta nói sai? Hiên lão sư, ngài cứ kiểm tra khóa cửa. Bọn họ vào đây, lừa ta ra ngoài, sau đó điều chỉnh khóa cửa, ta chỉ vì muốn giữ an toàn cho phòng thí nghiệm nên không thể không phá cửa vào bắt bọn họ ra. Bọn họ cũng chỉ tạm thời ngất xỉu, không có vấn đề gì lớn.

Hiên Tử Văn tuy say mê nghiên cứu Hồn Đạo Khí nhưng không phải là người ngốc, từ khi Hoắc Vũ Hạo bắt đầu giải thích hắc đã biết đây là do mấy người Quất Tử bày trò ma cũ bắt nạt ma mới, Hoắc Vũ Hạo bị chọc giận nên tìm cơ phản kích mà thôi.

Nhưng nguyên nhân và quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả... ba trong bốn người đang hôn mê dưới mặt đất, còn Hoắc Vũ Hạo vẫn đứng vững bình thường, trên người không hề có chút bụi bẩn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 159: Bài xích, ma cũ bắt nạt ma mới – Quan Lâm Thiên Hạ (Hạ)

Chẳng lẽ trên người hắc có kiện Hồn Đạo Khí đặc biệt gì hay sao? Trong lòng Hiên Tử Văn vẫn còn chút nghi ngờ, chưa thể tin tưởng.

Lúc này, bên ngoài phòng thí nghiệm xuất hiện một số học viên của đội duy trì trật tự, Hiên Tử Văn trừng mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo, sau đó ra ngoài giải thích với đội duy trì trật tự vài câu. Bảo rằng các học viên phòng thí nghiệm của mình đang làm thí nghiệm thì xảy ra một số chuyện, đã giải quyết xong.

Khi thí nghiệm Hồn Đạo Khí khó tránh xảy ra một số vấn đề ngoài ý muốn, đội duy trì trật tự dĩ nhiên đều biết vị Hiên Tử Văn này, hẳn là nghiên cứu viên cực kỳ nổi tiếng ở Minh Đức Đường, sau khi cảm thấy không còn gì đáng nghi nữa thì rời đi. Cánh cổng phòng thí nghiệm sau khi được Hiên Tử Văn điều chỉnh một chút đã khôi phục bình thường.

Quất Tử nhìn Hoắc Vũ Hạo, định đe dọa vài câu linh tinh nhưng lại không nói nên lời. Không hiểu tại sao cô lớn tuổi hơn cậu bé này rất nhiều, mà khi thấy hắn, lòng cô lại cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Sở dĩ hôm nay cô dẫn ba người bạn vừa trở về đến đây cũng vì muốn báo thù chuyện hôm trước. Ngày đó sau khi bị Vĩnh Đông Chi Vực đóng băng, tuy sau đó không còn vấn đề gì nữa, nhưng cô phải mất một ngày mới trở về được trạng thái bình thường. Cứ nghĩ đến việc Hoắc Vũ Hạo đứng sau lưng đánh lén mình là cô tức đến mức không chịu đựng nổi. Cô đợi mấy người bạn về liền lập tức tìm hắn tính sổ. Bốn người họ dĩ nhiên đều vô cùng ăn ý, cả bốn đều quyết định cho hắn một bài học.

Nhưng Quất Tử ngàn vạn lần không ngờ, bốn người bọn họ hợp sức lại vậy mà vẫn bị Hoắc Vũ Hạo giải quyết sạch sẽ. Cho dù một phần vì diện tích phòng thí nghiệm không lớn, mọi người không dám dùng hết toàn lực, nhưng tốc độ Hoắc Vũ Hạo cũng quá nhanh, bọn họ còn chưa kịp có cơ hội

toàn lực ứng phó thì chiến đấu đã xong. Nếu không phải Hiên lão sư đến kịp thời, e là bản thân cô cũng khó tránh việc bị đánh ngã xuống đất.

Người này rốt cuộc là đã làm gì? Căn bản hẳn không giống như có sử dụng Hồn Đạo Khí, hoàn toàn dựa vào sức lực của Hồn Sư mà thôi.

Từ trước đến nay, Quất Tử tại học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư có thể xem là một đệ tử khá nổi tiếng, cô tin chắc không bao lâu nữa mình sẽ có cơ hội sát hạch vào Minh Đức Đường. Càng nghiên cứu về Hồn Đạo Khí, cô càng nghi ngờ về thực lực của Hồn Sư, cô cứ nghĩ, xét cùng cấp bậc, Hồn Sư tuyệt đối không phải là đối thủ của Hồn Đạo Sư xuất thân từ học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư.

Nhưng hôm nay, Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn thay đổi cái nhìn của cô, cho dù cô vẫn không phục, nhưng mỗi khi nhớ lại ba cái Hồn Hoàn của hắn, cô liền không kiềm được cảm giác thất bại.

Hoắc Vũ Hạo vẫn giống như chưa có chuyện gì xảy ra, lẳng lặng quét dọn phòng thí nghiệm, nhất là quét sạch mấy quả quýt bị vỡ nằm trên mặt đất.

Một lát sau Hiên Tử Văn trở lại phòng thí nghiệm với vẻ mặt quái dị, đầu tiên hắn kiểm tra tình hình ba học viên nằm dưới mặt đất, tức thì hắn liền nhận ra chuyện này có chút khó giải quyết.

Ban này Hoắc Vũ Hạo từng nói không có nguy hiểm đến tính mạng. Đúng là không nguy hiểm đến tính mạng nhưng không phải chỉ mất sức chiến đấu đơn giản như vậy.

Người bị thương nhẹ nhất là cô gái đáng người nhỏ nhắn kia, trung khu thần kinh của cô chỉ bị Cực Hạn Chi Băng của Hoắc Vũ Hạo đông lạnh một chút, tình huống tương tự như Quất Tử hôm nọ. Nhưng hai người còn lại thì tệ hơn nhiều.

Người thanh niên cao lớn trúng phải kỹ năng Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo, tuy Hoắc Vũ Hạo đã cố gắng khống chế Tinh Thần Lực, nhưng vì hắn là người đã sỉ nhục mình, nên một chiêu này không hề nhẹ. Người thanh niên sau khi bị tấn công, Tinh Thần Hải liền có chút rối loạn, chìm vào hôn mê sâu, chắc chắn không thể tỉnh dậy ngay được. Cho dù có tỉnh lại, bản thân hắn có di chứng gì không cũng khó mà nói trước.

- Vũ Hạo, người đến đây.

Hiên Tử Văn quay người nhìn Hoắc Vũ Hạo, vẫy tay.

- Vâng.

Hoắc Vũ Hạo lập tức bước đến.

Hiên Tử Văn nhìn Hoắc Vũ Hạo với ánh mắt có phần phức tạp, trầm giọng nói:

- Ba học viên này đều là đệ tử của ta. Ta biết nhất định bọn chúng đã làm chuyện không tốt với người, nhưng hiện giờ bọn chúng đã bị người đánh bị thương, xem như là hòa, người thấy thế nào?

Lần này đến lượt Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc, hắn vốn nghĩ Hiên Tử Văn nhất định sẽ trách phạt mình. Mà bản thân hắn cũng chuẩn bị đợi nghe trách phạt rồi, nào ngờ vị Hiên lão sư này lại xử lý chuyện này đơn giản như vậy.

- Vâng, lão sư.

Hoắc Vũ Hạo nhanh nhẹn đáp, Quất Tử đứng gần đấy trông thấy không khỏi nghiến răng, thầm nghĩ: “Thằng nhóc chết tiệt nay trước mặt lão sư lại ra vẻ thông minh lanh lợi, ban nãy thì hung hãn dữ tợn không ai bằng.”

Hiên Tử Văn nói:

- Người là trao đổi sinh, phải ở đây học tập hơn hai năm. Bất kể thế nào, họ cũng là học trưởng của người, học viện cấm tuyệt đối không được đánh nhau trong phòng thí nghiệm. Chuyện hôm nay ta bỏ qua, nhưng ta không hi vọng sẽ tiếp tục xảy ra nữa, đương nhiên, ta sẽ bảo bọn chúng không được làm phiền người. Có điều, hiện giờ người phải giúp ta trị liệu cho bọn

chúng, ta không hy vọng đệ tử của mình xảy ra chuyện, người hiểu ý ta chứ?

- Dạ hiểu.

Hoắc Vũ Hạo thành thật đáp, sau đó giơ tay chỉ về phía người thanh niên cao lớn nói:

- Hiên lão sư, người này ta chịu thua. Ta từ bé đã sống với mẹ, mẹ ta cũng đã qua đời, vậy mà ban này hắt hủi ta là đồ con hoang. Ta không thể nào giúp hắn trị liệu được. Người tìm một chỗ cho hắn nghỉ ngơi, năm chừng nửa tháng là khôi phục bình thường. Có điều thỉnh thoảng sẽ xuất hiện tình huống tinh thần bị hoảng hốt.

Hắn nói xong lập tức ngồi xổm xuống, ấn một cái vào sau gáy cô gái nhỏ nhắn, rút ra hàn khí Cực Hạn Chi Băng, kế đó bước về phía người thanh niên anh tuấn, gõ lên người hắn vài cái, hóa giải tác dụng kỳ lạ của kỹ năng Quân Lâm Thiên Hạ.

Hai người kia lần lượt tỉnh dậy, cô gái nhỏ nhắn rung mình một cái, mở mắt ra thấy mình đang đứng sát bên Hoắc Vũ Hạo, không khỏi nhảy dựng lên định đánh tiếp, nhưng bị Hiên Tử Văn hét lên một tiếng, ngừng lại.

- Đủ rồi, Kha Kha. Tiếp tục phá nữa thì cú ra ngoài cho ta.

Cô gái nhỏ nhẩn kia hóa ra tên là Kha Kha, lúc này cô mới phát hiện Hiên Tử Văn đã có mặt trong phòng, ủy khuất nói:

- Hiên lão sư, hắn bắt nạt đệ tử, hắn đánh ta. Ngài phải làm chủ cho ta, huhu.

Cô nàng này rõ ràng còn giỏi làm nũng hơn cả Quất Tử.

Hiên Tử Văn hừ lạnh một tiếng:

- Ai bắt nạt ai chẳng lẽ ta không thấy sao? Tử Mộc, cả người cũng hồ đồ theo bọn chúng?

Người thanh niên anh tuấn tên Tử Mộc có chút bất đắc dĩ nói:

- Hiên lão sư, ngài đừng nóng giận, là chúng ta sai.

Hoặc Vũ Hạo thấy hắn không trốn tránh trách nhiệm, không khỏi đưa mắt nhìn sang.

Hiên Tử Văn vẫn lạnh lùng nói:

- Vương Thiếu Kiệt cần nghỉ ngơi một lát, người đưa hấn về phòng đi, lát nữa ta sẽ dẫn lão sư đến kiểm tra cho hấn.

- Dạ.

Tử Mộc đáp, sau đó liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo, không hiểu tại sao khi nhìn thấy cậu thiếu niên này, cả người hấn lại muốn run rẩy, giống như tinh thần của mình bị cái gì đó nghiền nát vậy.

Hoắc Vũ Hạo cũng bình tĩnh liếc mắt nhìn Tử Mộc, so với Tử Mộc, hấn hiểu rõ hậu quả của người bị trúng Quân Lâm Thiên Hạ hơn.

Quân Lâm Thiên Hạ là kỹ năng kết hợp với Tinh Thần Lực, nên người bị đánh trúng, lòng tin cũng bị đánh tan. Bất kể như thế nào, khi đối mặt với người đã tấn công mình cũng sẽ có cảm giác không thể chiến thắng.

Sau khi Tử Mộc đỡ Vương Thiếu Kiệt đi, Hiên Tử Văn nhìn Hoắc Vũ Hạo nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Vũ Hạo! Chuyện này có chút phiền phức, Vương Thiếu Kiệt là người hoàng thất, tuy không phải trực hệ nhưng cũng là một quý tộc có danh hiệu hoàng thất. Người đánh hấn bị thương thì phải giải thích với học viện một chút rồi.

Hoắc Vũ Hạo cúi đầu nói:

- Hết thầy nhờ lão sư làm chủ.

Biết co biết duỗi mới là người thành công, chỉ cần hãn có thể tiếp tục học tập tại học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư là được, sau này không cần biểu hiện quá cao nữa. Mà hãn tin, với địa vị của Hiên Tử Văn, chuyện này cũng không phải không thể giải quyết.

Quả nhiên, Hiên Tử Văn nhú mày nói:

- Được rồi, chuyện này để ta giải quyết. Các người quét dọn phòng thí nghiệm cho sạch sẽ. Không được gây chuyện nữa, nếu không, đừng trách ta không khách sáo.

Hãn nói xong liền vội vàng đi. Tuy Hoắc Vũ Hạo không chịu trị liệu cho Vương Thiếu Kiệt, nhưng học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư không hề kém về mặt cứu thương, hãn tin chỉ cần tìm người trị thương cho Vương Thiếu Kiệt, chỉ cần người không sao, thì chuyện này cũng xong xuôi.

Cửa phòng thí nghiệm hé mở rồi đóng lại, lúc này, trong phòng chỉ còn ba người Hoắc Vũ Hạo, Quất Tử và Kha Kha.

Hoặc Vũ Hạo cũng không lên tiếng, chỉ im lặng quét dọn. Kha Kha liếc mắt nhìn Quất Tử, cả hai vốn vô cùng thân thiết, nên liếc mắt là biết đối phương đang nghĩ gì. Kha Kha mấp máy đôi môi, dùng khẩu hình của miệng để trò chuyện với Quất Tử:

- Người này thật mạnh. Chúng ta đến bốn người mà cũng không đánh thắng hắn.

Quất Tử có chút không phục nói:

- Đây là vì chúng ta đang ở trong phòng thí nghiệm. Nếu ở ngoài không gian rộng rãi, hẳn chắc chắn không phải đối thủ của chúng ta.

Khi cô nói cũng cố tình không nhỏ giọng.

Hoặc Vũ Hạo lại cứ như căn bản không nghe thấy, tiếp tục công việc của mình.

Kha Kha phối hợp với Quất Tử:

- Hồn Sư thôi mà, cự ly gần thì hay lắm, xa thì xong đời. Để sau này có cơ hội ra ngoài rèn luyện, thì... hừ hừ.

Hoắc Vũ Hạo đột nhiên ngẩng đầu nhìn Kha Kha.

Kha Kha có chút hoảng sợ, đưa tay che trước người, hồi hộp nói:

- Người muốn làm gì?

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười:

- Thực lực mạnh hay yếu không thể nói bằng miệng, các người rảnh rồi như thế chi bằng dùng thời gian ấy nghiên cứu Hồn Đạo Khí. Còn muốn dạy dỗ ta, bất cứ lúc nào cũng được.

Mấy quả quýt vỡ trên mặt đất đều được hắn thu vào trong Hồn Đạo Khí Trữ Vật, phòng thí nghiệm được hắn quét dọn một lúc đã sạch sẽ trở lại.

Sau khi xong việc, hắn tìm một chỗ ngồi xuống, im lặng suy nghĩ tìm câu trả lời cho những thắc mắc về Hồn Đạo Khí của mình, đồng thời đợi Hiên Tử Văn trở về, nếu vẫn không hiểu sẽ hỏi hắn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 160: Đề Hồ Quán Tĩnh (Thượng)

(*) Đề hồ quán tỉnh: là thành ngữ mang ý thức tỉnh.

Kha Kha vẫn cảm thấy vô cùng uất ức, cô nàng hung hăng huơ chân múa tay. Quất Tử nhìn cô lắc đầu, nhỏ giọng nói:

- Thôi bỏ đi. Đừng để ý đến hắn. Không phải hắn vừa nói hắn là cô nhi sao?

Kha Kha thè lưỡi nói:

- Chỉ thế mà cậu đã đồng cảm với hắn rồi sao? Mình bị hắn đánh đấy.

Quất Tử cười hì hì nói:

- Hắn có đánh cậu đâu? Chỉ sờ soạng một chút thôi mà. Với cả người bị đánh thật sự chỉ có Tử Mộc, ngay cả Vương Thiếu Kiệt cũng chỉ bị hắn tròng mắt một cái đã chảy máu thất khiếu (gồm: hai tai, hai mắt, hai mũi, miệng), hôn mê bất tỉnh.

Tâm trạng của hai cô thiếu nữ này đã bình tĩnh hơn nhiều, cả hai nhớ lại vẻ mặt khi chiến đấu của Hoắc Vũ Hạo, không khỏi âm thầm hoảng sợ. Thực lực của Hoắc Vũ Hạo đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng hai người.

- Này.

Quất Tử nhìn Hoắc Vũ Hạo, gọi.

- Ta là Hoắc Vũ Hạo, không phải “này”.

Hoắc Vũ Hạo quay đầu lại.

Hắn bị hai cô gái nhìn chăm chăm từ nãy giờ làm sao mà bình tâm suy nghĩ được. Hơn nữa, chắc hẳn hôm nay lão sư cũng sẽ không về dạy học, hắn đang chuẩn bị về ký túc xá tu luyện.

- Ừ thì Hoắc Vũ Hạo. Vũ Hồn của ngươi là gì? Còn bộ móng vuốt màu vàng nhạt kia cũng là Hồn Đạo Khí sao? Cấp mấy thế? Hồn Đạo Hộ Tráo cấp năm của Tử Mộc cũng không đỡ nổi nó, thứ này đúng là không tầm thường.

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói:

- Đây là bí mật. Các người tiếp tục ở đây đi, ta đi trước.

Nói xong hắn liền xoay người đi ra ngoài.

- Không được đi, người vẫn chưa trả lời bọn ta mà.

Kha Kha nhanh chân chạy đến chặn trước người hấn.

Hoắc Vũ Hạo không thèm quan tâm, vẫn đi thẳng về trước, nói:

- Thế nào? Muốn bị đóng băng thêm một lần nữa à?

Kha Kha thấy hai người sắp đụng vào nhau, không dám cứng đối cứng nữa mà theo phản xạ nhích người sang một bên, Hoắc Vũ Hạo cứ thế mở cửa phòng thí nghiệm, nghênh ngang mà đi.

- Chết tiệt.

Kha Kha vỗ mạnh xuống bàn thí nghiệm, tức giận nói.

- Cái thằng bé kia đúng là khó bảo. Hừ.

Quất Tử nói:

- Thôi bỏ đi. Dù sao hấn cũng là cô nhi, ban này là chúng ta chủ động gây chuyện trước mà.

- Ý, Quất, sao cậu lại nói hộ cho hấn rồi. Chẳng lẽ thấy thực lực hấn mạnh rồi thích hấn sao? Này này, hấn nhỏ tuổi hơn bọn mình đấy.

- Im, im, im.

Quất Tử tức giận nói:

- Cậu quên mục tiêu của mình rồi sao? Mình đã thề, đời này phải lấy đầu bếp giỏi nhất trên đại lục làm chồng. Như thế mới làm dạ dày của mình hài lòng được.

Kha Kha phì cười nói:

- Cũng vì cái mục tiêu này mà Tử Mộc bị tra tấn thật thảm, năm trước hấn đã đủ điều kiện thi vào Minh Đức Đường, nhưng vì chờ cậu mà ở lại. Không những thế, mỗi ngày còn nhín chút thời gian học nấu nướng. Ta nói thật, hấn đối xử với cậu cũng không tệ, cậu thấy sao?

Quất Tử liếc mắt nói:

- Dừng. Mình không muốn ở cạnh người đàn ông không mang đến cảm giác an toàn cho mình. Mình không thích người đẹp trai, được chưa? Mình

không háo sắc như vậy, nếu cậu thích thì mình nhường đấy.

Kha Kha xấu hổ nói:

- Cậu mới là đồ háo sắc, mình đánh chết cậu....

Vừa dứt lời, cô nàng lập tức đánh móc sau gáy Quất Tử. Sự bực bội sau vụ mâu thuẫn với Hoắc Vũ Hạo cứ thế hoàn toàn biến mất. Phụ nữ đúng là khó hiểu.

Sau khi về đến ký túc xá, cuộc sống của hân vẫn đơn điệu mà phong phú như trước, hết minh tường, thì nghiền ngẫm, xong rồi tu luyện, kể đến lại vẽ. Trừ khoản thời gian ngủ ra ngoài ăn cơm, Hoắc Vũ Hạo luôn ở lại trong phòng ký túc xá của mình làm những việc đấy. Mãi đến tối, khi hòa Thái Đầu đến tìm hân mới dừng lại, hai sư huynh đệ bọn họ đem những gì thu hoạch được trong mấy ngày nay trao đổi với nhau, đây có thể xem là những giây phút ngủ mà hân không tập trung tu luyện.

Rầm, rầm, rầm.

Tiếng đập cửa bất ngờ vang lên.

Hoắc Vũ Hạo và Hòa Thái Đầu liếc mắt nhìn nhau, đã trễ thế này còn ai đến nữa? Trời bên ngoài đã tối đen, một lát nữa, trừ các phòng thí nghiệm

ra, những phòng trong ký túc xá đều phải tắt đèn.

Hoắc Vũ Hạo mở cửa phòng, ở bên ngoài không ngờ lại là Hiên Tử Văn.

Sắc mặt của Hiên lão sư có chút khó chịu, y cũng không vào phòng mà nói ngay trước bậc cửa:

- Vũ Hạo, tình hình của Vương Thiếu Kiệt không được tốt lắm? Có thật là nửa tháng sau sẽ khôi phục không?

Hóa ra học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư tuy có Hồn Sư chuyên trị liệu thương tổn và Hồn Đạo Khí phụ trợ, nhưng khu vực Tinh Thần Hải và bộ não vẫn là khu vực cấm nghiên cứu, bất kể là Hồn Sư hay Hồn Đạo Sư đều hiểu biết rất ít về nó, dù sao, nghiên cứu về nó quá nguy hiểm, nếu có sai sót, chắc chắn sẽ để lại vết thương vĩnh viễn.

Tình hình của Vương Thiếu Kiệt cho thấy Tinh Thần căn nguyên của hắn bị người ta tấn công, tuy hắn là cường giả bậc Hồn vương, nhưng hắn cũng giống như bao đệ tử khác tại học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, đại đa số đều nhờ vào dược vật và một vài Hồn Đạo Khí trợ giúp tăng cường tu vi.

So với Hồn Sư, Tinh Thần Lực của Vương Thiếu Kiệt chẳng hề mạnh mẽ, sau khi bị Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo tấn công, hắn đã bị thương khá nặng, nên những người đến trị liệu căn bản không dám ra tay,

chỉ có thể làm theo những gì Hoắc Vũ Hạo căn dặn là cho hãn nghị ngơi hồi phục.

Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói:

- Lúc ấy ta đã nường tay, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Chẳng qua cần thời gian nghỉ ngơi khá dài, tinh thần cần nguyên sau khi bị tấn công, cách chữa trị tốt nhất là để nó tự khôi phục, người ngoài giúp đỡ ngược lại còn khiến nó bị tổn thương nhiều hơn.

Hiên Tử Văn gật đầu nói:

- Vậy thì tốt rồi. Có điều...

Nói đến đây, hãn dường như có gì đó muốn nói lại thôi.

Hoắc Vũ Hạo tò mò nói:

- Hiên lão sư, có điều làm sao?

Hiên Tử Văn khẽ than, nói:

- Vương Tiểu Kiệt cũng có chút địa vị trong hoàng thất, chuyện hắn bị thương đã bị mấy người hoàng thất biết rồi. Họ muốn ta giao người ra. Tuy ta đã mạnh mẽ từ chối nhưng bọn họ vẫn hung hăng hăm dọa. E là người phải chịu khổ vài ngày rồi.

Hoắc Vũ Hạo hí mắt nói:

- Hiên lão sư, ý ngài là sao?

Hiên Tử Văn nói:

- Thế này đi, lần trước ba đứa nhóc kia ra ngoài thí nghiệm nghiên cứu mới vẫn chưa hoàn toàn hoàn thành, sáng sớm ngày mai, người, Quất Tử và Kha Kha cùng lên đường ra ngoài làm tiếp. Sau nửa tháng thì trở về, đến lúc đó nếu Vương Tiểu Kiệt đã tỉnh lại hẳn là không còn vấn đề nữa, chuyện ở đây cứ giao cho ta.

Hoắc Vũ Hạo khá nhạy cảm, hẳn cảm nhận được trong lời nói của Hiên Tử Văn có ý bao che, giúp đỡ, lòng không khỏi có chút ấm áp, hắn cung kính cúi đầu chào:

- Hiên lão sư, cảm ơn ngài.

Hiên Tử Văn mỉm cười nói:

- Người là đệ tử của ta, ta phải có trách nhiệm với người, nếu muốn cảm ơn ta thì cố gắng nghiên cứu về Hồn Đạo Khí nhiều hơn nữa, ta chờ người mang đến bất ngờ cho ta. Thôi, cũng muộn rồi, người nghỉ ngơi đi, sáng mai đi sớm, người đến cổng chính của học viện đợi hai học tử, hai người họ sẽ dẫn người đến nơi thích hợp.

- Dạ.

Sau khi Hiên Tử Văn đi, Hoắc Vũ Hạo trở vào phòng. Hòa Thái Đầu có chút lo lắng, hỏi:

- Tiểu sư đệ, chi bằng mai huynh đi cùng với đệ, có khi nào đây là âm mưu của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư không? Chẳng may đệ ra ngoài xảy ra chuyện thì...

Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói.

- Không phải âm mưu. Đệ tin Hiên lão sư. Nhị sư huynh, huynh cũng biết đệ rất nhạy cảm mà, nếu lúc Hiên lão sư nói những lời ấy mà có gì bất thường đệ đã cảm nhận được rồi. Hơn nữa, đệ tin vào phán đoán của mình. Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư có muốn gây bất lợi cho mình cũng phải đợi sau khi kết thúc đợt trao đổi này, dù sao, Mộng Hồng Trần và Tiểu Hồng Trần vẫn còn ở bên học viện Sử Lai Khắc chúng ta. Nếu chúng ta xảy ra chuyện, bất kể là do đâu, bên phía học viện Sử Lai Khắc sẽ

bỏ qua cho bọn họ sao? Đệ cứ làm theo sắp xếp của Hiên lão sư, sẵn tiện nhân chuyện này truyền bản ghi chép ra ngoài. Đồng thời cũng biết nghiên cứu mới của bọn họ là gì.

Hòa Thái Đầu hơi gật đầu nói:

- Vậy đệ phải cẩn thận, nếu có bị tập kích cũng không cần lo cho mấy người bọn huynh, cứ chạy đi. An toàn là trên hết.

Hai sư huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, từ ngày đến đây, cả hai đều có thu hoạch, nhưng vẫn còn cách rất xa những thứ nòng cốt của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư.

- Nhị sư huynh, ta cảm thấy Hiên lão sư vì dạy dỗ ta mà chịu không ít áp lực, nói cách khác, hẳn chỉ có thể dạy lý thuyết mà không có nhắc gì đến thực tế. Bên phía huynh thế nào?

Hòa Thái Đầu gượng cười nói:

- Bên ta có giảng giải thực tế, nhưng đều là Hồn Đạo Khí trên cấp tám, căn bản ta không thể hiểu nổi. Hơn nữa, ta cũng không có khả năng ghi nhớ như đệ, chỉ có thể miễn cưỡng nhớ một số phần, bản ghi chép đều không được đầy đủ. Đây chắc là do bọn họ cố tình trêu chọc chúng ta, có dạy cũng như không dạy. Ta tin chắc những người khác nhiều ít gì cũng xảy ra vấn đề.

Hoắc Vũ Hạo bật cười nói:

- Thế là bình thường, nếu không để lại nghi ngờ bọn họ muốn hạ độc thủ. Thôi muộn rồi, nhị sư huynh, huynh cũng nghỉ sớm một chút đi, lần này đệ phải ra ngoài khoảng nửa tháng. Hy vọng có thể thu hoạch được chút gì đó.

Sau khi Hòa Thái Đầu đi, Hoắc Vũ Hạo ngồi im lặng trên giường, không sao tiến vào trạng thái minh tưởng được, những suy nghĩ trong đầu hắn không ngừng xen kẽ, có chút hỗn loạn.

Hắn vào học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đã được bốn ngày, thật lòng bốn ngày này hắn học được không ít thứ, tuy không phải là những thứ quan trọng nhưng tuyệt đối nhiều hơn những gì phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư tưởng tượng được.

Nhưng, hắn không hề thích nơi này, so với học viện Sử Lai Khắc đầy ấm áp như một gia đình, thì nơi này hắn lúc nào cũng phải tập trung tinh thần, tùy cơ ứng biến, lại còn phải cẩn thận hết tất cả những người xung quanh.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 160: Đề Hồ Quán Tĩnh (Trung)

Hoắc Vũ Hạo thật sự rất nhớ khoảng thời gian ở Sử Lai Khắc. Nếu có thể, hắn hy vọng hai năm rưỡi này trôi qua thật nhanh để có thể sớm trở về Sử

Lai Khắc, đoàn tụ với bạn bè.

Vừa nghĩ tới bạn bè, hắn không thể không nhớ đến Vương Đông. Ngày chia tay, hắn không đánh thức Vương Đông dậy, thế nhưng Hoắc Vũ Hạo nhớ rõ rằng trên hàng mi thật dài của Vương Đông mang theo một giọt nước mắt trong suốt. Đang ngủ nhưng hắn vẫn nhiều lần thầm gọi tên mình, muốn mình đừng đi, mà giọng của hắn, dường như...

Vừa nghĩ đến đây, lòng Hoắc Vũ Hạo lại càng trở nên rối loạn, bóng hình của Vương Đông, còn cả ảo ảnh xuất hiện khi hắn và Vương Đông thi triển Quang Nghê Thường, ảo ảnh người con gái xinh đẹp tựa như nữ thần quang minh không ngừng hiện ra trong đầu hắn.

Sau một hồi suy nghĩ lung tung, hắn lại càng nhớ học viện Sử Lai Khắc. Đại sư huynh liệu có khỏe không, hắn đã tìm được Tiểu Nhã lão sư chưa? Quan hệ giữa Tam sư huynh và Tứ sư tỷ có tiến triển gì không? Còn có Ngũ sư tỷ Tiêu Tiêu nữa, trước khi mình và Nhị sư huynh rời đi, cậu ấy dường như có gì đó là lạ. Vương Đông, chờ ta trở về ta sẽ tìm được sự thật trên người người.

Sáng sớm.

Sương mù tràn ngập trong không khí, tiết trời lạnh lạnh, có chút ướt át tươi mát.

Hoắc Vũ Hạo thay một bộ quần áo với chất liệu bình thường, trông hần hệt như bao người dân khác.

Xa xa nơi chân trời phía Đông, mặt trời đã hé lộ được một nửa, lúc này hần cũng vừa mới hoàn thành tu luyện Tử Cực Ma Đồng, đây là tuyệt học có tốc độ tiến bộ nhanh nhất trong số các tuyệt học Đường Môn mà hần đang tu luyện.

Tử Cực Ma Đồng tổng cộng có bốn cảnh giới: Túng Quang, Nhập Vi, Giới Tử, Hạo Hần.

Lúc này hần đã tiến nhập cảnh giới thứ ba: Giới Tử. Đây là do hần thông qua Tinh Thần Tham Trắc nghiên cứu ra được kỹ năng Chuyên Chú mà đạt được. Hần cũng là người đầu tiên trong Đường Môn đạt được đến cảnh giới này.

Cho dù là những vị cường giả cấp cao của học viện Sử Lai Khắc cũng không biết rằng, kỹ năng có lực tấn công mạnh nhất của Hoắc Vũ Hạo không phải là Cực Hạn Chi Băng, cũng không phải Âm Kim Khủng Trảo, mà là lực lượng tinh thần kết hợp từ Tử Cực Ma Đồng và Linh Hồn Trùng Kích. Tinh thần lực cường đại gần như không thể nào ngăn cản là nguyên nhân khiến cho Hoắc Vũ Hạo có thể chiến đấu vượt cấp.

Từ xa, hai bóng người yếu điệu dần dần xuất hiện trong tầm mắt hắn. Các cô đi rất nhanh, một chút sau đã tới trước mặt Hoắc Vũ Hạo.

Quất Tử đã thay một bộ trang phục màu trắng, tôn lên thân hình hoàn mỹ của cô, màu da trắng nõn kết hợp với một bộ quần áo càng thêm phần trong sáng.

Cô nàng nhỏ nhắn Kha Kha lại mặc một bộ trang phục màu xanh, trông khá gọn gàng. Mặc dù dáng người của cô không được như Quất Tử nhưng lại vô cùng cân xứng, đầy vẻ hoạt bát, nhanh nhẹn.

Khi hai cô trông thấy Hoắc Vũ Hạo, dĩ nhiên sẽ không được thân thiện, Kha Kha chống nạnh, gắt giọng nói:

- Tại người cả đấy, ta vừa về lại phải đi tiếp. Hiên lão sư đã dặn, khi ra ngoài người phải nghe lời chỉ huy của ta và Quất Tử tỷ, nếu có không nghe lời thì để học viện khai trừ người, cho người quay về học viện Sử Lai Khắc!

Hoắc Vũ Hạo bất đắc dĩ nhún vai, làm ra tư thế xin mời, không nói thêm gì.

Quất Tử liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Đi thôi, lần này chúng ta đi Cảnh Dương sơn mạch. Cảnh Dương sơn mạch có rất nhiều hồn thú, chuyện hôm qua chỉ là chút chuyện vặt, hi vọng lần này đi thử nghiệm hồn đạo khí mọi người có thể hợp tác vui vẻ. Trong ba người, chỉ có người là con trai, phải cố gắng bảo vệ bọn ta cho thật tốt.

Hoắc Vũ Hạo nhìn Quất Tử với vẻ mặt kinh ngạc, hắn không ngờ cô gái xinh đẹp này lại thay đổi nhiều đến thế, gật gật đầu nói:

- Được.

Kha Kha vừa nghe câu trả lời ngắn gọn của Hoắc Vũ Hạo liền nói:

- Nay, Quất Tử tỷ có lòng tốt bỏ qua cho người, người lại đáp lại như này sao?

Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói:

- Chẳng lẽ ta còn phải cảm kích rót nước mắt mới được à? Hôm qua là các người bắt nạt ta đấy chứ.

Đôi mắt vốn đã to của Kha Kha lại trừng lớn hơn nữa, giống như vừa nghe được chuyện không thể tin được:

- Bọn ta bắt nạt người? Vương Thiếu Kiệt giờ còn đang bất tỉnh nằm trong phòng y tế. Nghe nói Tử Mộc cũng bị thương không nhẹ. Rốt cuộc là ai bắt nạt ai?

Hoắc Vũ Hạo lạnh nhạt nói:

- Ta chỉ tự vệ thôi. Chẳng lẽ có người chửi người, mắng người là con hoang người còn có thể nhịn được ư?

Kha Kha còn định tiếp tục cãi nhưng Quất Tử đã kéo lại:

- Được rồi, chúng ta lên đường thôi. Hoắc Vũ Hạo, Hiên lão sư đúng là có nói lần này ra ngoài, ta làm đội trưởng. Người yên tâm, ta sẽ không trả thù vì chuyện hôm qua đâu. Tuy người chỉ là học sinh trao đổi nhưng hiện giờ người ra ngoài thí nghiệm Hồn Đạo Khí với danh nghĩa của học viện chúng tôi, nên người cũng có thể xem như là một phần tử của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, đi thôi.

Cô nàng nói xong liền kéo tay Kha Kha đi. Kha Kha quay đầu liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo, nói:

- Hồn Tôn, người có thể sử dụng Hồn Đạo Khí phi hành không?

Cô nàng vừa nói vừa bung đôi cánh Hồn Đạo Khí ra, đầu ngón chân chia xuống đất, hai tia lửa màu xanh lam phụt ra từ sau đôi cánh, đẩy cô bay lên trời.

Quất Tử cũng quay đầu nhìn Hoắc Vũ Hạo, ánh mắt như muốn hỏi một câu tương tự.

Hoắc Vũ Hạo cũng không nói nhiều, đôi cánh màu xám giản dị bật mở sau lưng, hai tia sáng màu trắng dịu nhẹ phụt sáng đẩy hân bay lên cao. Mặc dù xét theo phía học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, hân vẫn chưa đủ tư cách là Hồn Đạo Sư cấp sáu, nhưng Hồn Đạo Khí phi hành làm sao lại không có được?

Hồn Đạo Khí phi hành của Quất Tử cũng có màu vỏ cam, dường như cô nàng đặc biệt thích màu sắc này, ba đôi cánh nhẹ nhàng đưa ba người phi hành trên bầu trời, hướng về phương bắc. Lát sau, sự chênh lệch giữa Hồn Đạo Khí của hai bên dần dần lộ ra. Quất Tử và Kha Kha vẫn nhẹ nhàng bay lượn, tốc độ cực nhanh, từ đôi cánh của Hồn Đạo Khí tản ra một màn sáng nhàn nhạt bao phủ lấy cơ thể của hai cô, thậm chí cả tóc cũng không bị gió phất lay động.

Còn bên phía Hoắc Vũ Hạo thì kém hơn nhiều lắm, tuy hắn đã toàn lực thúc dục kiện Hồn Đạo Khí phi hành cấp năm của mình, nhưng do lượng Hồn Lực cần sử dụng quá nhiều, nên tốc độ rất khó tăng lên. Hai cô hai phía trước thỉnh thoảng phải dừng lại một chút, hắn mới miễn cưỡng không bị bỏ tụt lại phía sau.

Cũng vì như thế mà Kha Kha bắt đầu đặc ý lên mặt, mỗi khi dừng lại đợi Hoắc Vũ Hạo, ánh mắt đều lộ rõ vẻ thích thú.

Chuyện này Hoắc Vũ Hạo cũng không qua để ý, hắn biết sự chênh lệch về phương diện Hồn Đạo Khí giữa hai học việc rất khó lấp đầy ngay lập tức. Trong quá trình phi hành, hắn đã thông qua Tinh Thần Tham Trắc Chuyên Chú lặng lẽ ghi lại hình dạng, cấu tạo và trận pháp trung tâm của hai kiện Hồn Đạo Khí phi hành mà Quất Tử và Kha Kha đang sử dụng.

Hiên Tử Văn không cho hắn ví dụ trong thực tế, vậy thì hắn đành tự tìm thôi.

Mãi đến lúc này, Hoắc Vũ Hạo vẫn chưa biết mục đích đến Cảnh Dương sơn mạch là gì? Hắn chỉ biết phi hành theo hai cô gái kia thôi. Nhưng ban nãy trước khi xuất phát, hắn nhớ Quất Tử có nói, Cảnh Dương sơn mạch có rất nhiều hồn thú, chẳng nhẽ Hiên lão sư sắp xếp như thế vì muốn hắn nhanh có thêm Hồn Hoàn thứ tư sao? Rất có thể nha.

Phi hành thêm chừng một canh giờ, Hoắc Vũ Hạo biểu hiện cho thấy mình nhất định phải nghỉ ngơi, sau đó cũng mặc kệ hai cô gái kia có đồng ý hay

không đã hạ cánh trước. Hồn Lực của hắn dĩ nhiên vẫn còn một chút, nhưng phải nhanh chóng hồi phục đã, không thể để tiêu hao hết sạch được.

Sau khi hạ cánh, Hoắc Vũ Hạo tìm một chỗ bằng phẳng rồi khoanh chân ngồi xuống, mình tưởng khôi phục hồn lực.

Quất Tử và Kha Kha cũng lần lượt hạ cánh.

Kha Kha nhìn Hoắc Vũ Hạo đang mình tưởng, thè lưỡi nói:

- Hôm qua không phải ngang ngược lắm sao? Hóa ra về mặt Hồn Đạo Khí cũng bình thường thôi. Quất Tử tỷ, tỷ nói đúng, nếu ở một nơi rộng lớn, hắn căn bản không phải là đối thủ của chúng ta.

Quất Tử ngược lại không nói gì, ánh mắt chăm chú nhìn Hoắc Vũ Hạo, dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

Hôm qua, cô là người duy nhất trong bốn người thấy rõ cả quá trình chiến đấu. Hoắc Vũ Hạo để lại ấn tượng mạnh mẽ nhất với cô không phải là Âm Kim Khủng Trảo có lực tấn công khủng khiếp, mà là một chiêu cuối cùng khi tấn công Tử Mộc.

Trong vài giây ngắn ngủi đó, cô có cảm giác như mình đang nhìn thấy một vị quân vương oai phong lẫm liệt. Tử Mộc bình thường cơ trí thông minh,

thực lực cực kỳ mạnh mẽ vậy mà cũng không chịu nổi một kích. Chỉ một chiêu đã bị đánh bại.

Cô mãi mãi cũng không thể quên được cổ khí thế uy nghiêm, quân lâm thiên hạ ấy.

Ác cảm vì lần trước bị đống băng dần dần thay bằng sự tò mò, không biết cậu thiếu niên bí ẩn đến từ học viện Sử Lai Khắc này còn chỗ nào thần kỳ nữa?

Dù sao cô chỉ là một học viên, không có quyền cao như Hiên Tử Văn mà có thể đi tìm hiểu lai lịch của Hoắc Vũ Hạo. Nhưng cô có thể cảm nhận được, người thiếu niên này không phải là một Hồn Tôn bình thường. Trên người hắn có rất nhiều bí mật, học viện Sử Lai Khắc đúng là thần bí.

- Thôi được rồi Kha Kha. Chúng ta đi cùng nhau thì phải đoàn kết. Nếu vẫn còn mâu thuẫn, chẳng may gặp nguy hiểm thì làm sao hợp tác đây, như thế còn hại người hại mình. Chúng ta cũng nghỉ ngơi một lúc đi.

Quất Tử kéo Kha Kha ngồi xuống. Hồn Lực của các cô mạnh hơn Hoắc Vũ Hạo khá nhiều, nên tiêu hao cũng ít hơn một chút.

Tuy nhiên, tốc độ khôi phục của Hoắc Vũ Hạo đã khiến hai cô vô cùng kinh hãi, chỉ khoảng mười lăm phút, hắn đã mở mắt, trở về trạng thái mạnh khỏe như bình thường.

- Hồn Lực của người đã khôi phục?

Kha Kha kinh ngạc hỏi.

Cô không hề thấy Hoắc Vũ Hạo sử dụng Bình Sữa hay Hồn Đạo Khí gì bổ sung Hồn Lực.

Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói:

- Có thể lên đường.

Hai năm qua, hắn được học viện Sử Lai Khắc bồi dưỡng trên mọi phương diện, được sử dụng không ít thiên tài địa bảo, Hồn Lực đều đều tăng, cộng thêm vào giây phút cuối cùng, Mục lão đã trợ giúp tăng Hồn Lực lên cấp 40. Hắn được sự trợ giúp từ Hạo Đông Lực, lúc nào cũng chăm chỉ tu luyện mà chỉ tiến bộ được như thế sao? Làm sao có chuyện đơn giản như vậy. Độ dày Hồn Lực của hắn hơn xa những Hồn Sư đồng cấp và quan trọng hơn, khả năng khôi phục của hắn mạnh hơn Hồn Sư bình thường rất rất nhiều.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 160: Đề Hồ Quán Tinh (Hạ)

Dựa theo tốc độ tu luyện hiện nay, Hoắc Vũ Hạo ước tính, nếu mọi việc đều bình thường thì e là hần cần năm năm mới tu luyện được đến cấp 50, thêm mười năm nữa để đến cấp 60. Còn muốn đến bậc Hồn Thánh thì chắc phải miệt mài thêm 20 năm nữa. Cực Hạn Chi Bằng càng lên cao, khó khăn lại càng dày đặc.

Nhưng quá trình tu luyện của hần có thể đánh giá theo cách bình thường sao? Mục lão đã sớm để hần tự tìm cho mình một con đường thích hợp. Tuy con đường này sẽ đầy lăm chông gai, nhưng đây là con đường tắt, đường tắt duy nhất dành cho hần. Chẳng qua hiện giờ vẫn chưa đến thời điểm bùng nổ mà thôi.

Không biết lần này hần đến học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình không? Nghĩ đến đây, hai mắt Hoắc Vũ Hạo lại lóe ra ánh sáng rực rỡ.

Ngay lúc này, Quất Tử vừa vịn nhìn sang ánh mắt hần, cô phát hiện, lòng mình bỗng nhiên có chút sợ hãi. Đây là ánh mắt của một cậu thiếu niên mới mười mấy tuổi sao? Vì sao cô lại có cảm giác đây là ánh mắt của một đầu Hồn Thú vô cùng mạnh mẽ, vô cùng rét buốt, lạnh lùng một cách kinh khủng.

Sau khi bay lên lần thứ hai, Quất Tử cũng không bay ở phía trước cùng với Kha Kha nữa, mà bay song song cùng Hoắc Vũ Hạo.

- Hoắc Vũ Hạo, lần này chúng ta đến Cảnh Dương sơn mạch nằm ở phía Bắc đại lục Nhật Nguyệt ngày xưa, đoạn đường khoảng chừng hơn một ngàn dặm, nếu phi hành thì cần tầm ba canh giờ. Diện tích của sơn mạch Cảnh Dương rất lớn, nó được tạo nên từ bốn nhánh núi dẫn ra mọi phía, bao trùm thành một thảm thực vật lớn. Ở đó có mật độ khoáng sản vô cùng phong phú. Nhưng cũng xen lẫn rất nhiều Hồn Thú thuộc tính Kim hiểm thấy. Trong đó dĩ nhiên cũng có Hồn Thú thuộc tính tinh thần. Đây là những gì Hiên lão sư dặn ta nói cho người biết. Hạo nói cứ để người thoải mái chọn lựa. Nếu tìm thấy Hồn Thú thích hợp thì tuyệt đối đừng buông tha. Ta và Kha Kha sẽ giúp đỡ người.

Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói:

- Cám ơn học tỷ.

Việc Quất Tử chủ động bắt chuyện đã làm dịch ý trong lòng hắn giảm đi rất nhiều, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn. Nhưng vẫn kiêu lời như trước, nói nhiều sai nhiều. Hắn không thể nào không đề phòng hai cô gái này được.

Kha Kha lặng lẽ bay đến cạnh Quất Tử, cô nàng chu môi không nói thêm gì, rõ ràng vẫn còn tức giận Hoắc Vũ Hạo, cô hoàn toàn cảm nhận được, khi Hoắc Vũ Hạo bóp chặt cổ mình, cái cảm giác lạnh như băng đó, rất là kinh khủng. Trong tích tắc ấy, cô thật sự tưởng mình đã chết rồi, cô liều mạng giãy giụa chống lại cảm giác tê dại đó, khi đó, thậm chí cô đã nghĩ đến việc nếu mình ngất đi, thì mãi mãi sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Cả ba lại bay thêm một canh giờ, rồi hạ cánh nghỉ ngơi hồi sức.

- Ăn cơm rồi đi tiếp. Theo tốc độ hiện nay, có lẽ trước khi trời tối, chúng ta sẽ đến được sơn mạch Cảnh Dương.

Quất Tử vừa nhìn sắc trời vừa nói, cô là đội trưởng, nên lời của cô cũng có thể xem như là mệnh lệnh.

Đối với chuyến đi xa bất ngờ này cô vẫn chuẩn bị khá đầy đủ, cô nhanh chóng lấy ra một lượng lớn thức ăn từ Hồn Đạo Khí Trữ Vật của mình. Cô là một người thích ăn uống, nên khi ra ngoài, những thứ phục vụ cho sở thích của mình làm sao không chuẩn bị kỹ lưỡng được? Nào là rau, hoa quả, các loại thịt đông, gia vị... Thậm chí cả đồ làm bếp và các thứ linh tinh cũng có đủ cả.

Quất Tử thấy Hoắc Vũ Hạo nhìn mình với vẻ mặt kinh ngạc, không khỏi đắc ý nói:

- Bốn cô nương sẽ cho người thử tài nấu nướng của ta, thịt nướng thiên nhiên, mùi vị tuyệt cú mèo, cẩn thận coi chừng cắn nhầm đầu lưỡi đấy.

Cô nói xong lại thuận thực sắp xếp đồ đạc, nhóm lửa, chuẩn bị thức ăn.

Hoắc Vũ Hạo vẫn nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc, lòng bỗng dưng cảm thấy có chút kỳ quái. Trước đây khi ra ngoài, hắn toàn phải làm thức ăn cho người khác, vậy mà hôm nay lại được người ta làm thức ăn cho mình, đây cũng có thể xem như là một kinh nghiệm mới, hắn cũng không nhiều lời, lặng lẽ ngồi xuống, im lặng nhìn.

- Hừ, người vớ bở rồi. Quất Tử tử nấu ăn rất ngon, bình thường Tử Mộc và Vương Thiếu Kiệt muốn ăn cũng không phải chuyện dễ đâu.

Sau khi cùng nhau phi hành được hai canh giờ, dường như Kha Kha đã hoàn toàn quên sạch chuyện cãi nhau hôm qua với Hoắc Vũ Hạo, tuy giọng điệu nói chuyện vẫn còn chút hờn dỗi nhưng địch ý đã biến mất không còn.

- Haha.

Hoắc Vũ Hạo cảm thấy mình cười có vẻ ngốc nghếch nhưng thôi, cứ cười.

Kha Kha tức giận nói:

- Cười cái gì? À đúng rồi, ngươi là Hồn Đạo Sư dạng gì?

- Dạng gì?

Hoắc Vũ Hạo có chút không hiểu nhìn Kha Kha nói.

Kha Kha nhất thời nhìn hắn với vẻ mặt quái dị.

- Không thể nào, chẳng lẽ bên học viện Sử Lai Khắc các người không có phân biệt các loại Hồn Đạo Sư sao? Hồn Sư có nhiều hướng tu luyện khác nhau thì Hồn Đạo Sư cũng thế. Trừ những Hồn Đạo Sư giống như Hiên lão sư, lấy việc nghiên cứu là chính mới không xác định phương hướng của bản thân. Ta thấy người chiến đấu cận chiến giỏi như vậy chắc là Hồn Đạo Sư Cận Chiến rồi. Nhưng ta chưa từng thấy người sử dụng Hồn Đạo Khí cận chiến nha.

Ầm ——

Trong tích tắc, Hoắc Vũ Hạo có cảm giác đầu mình như có tiếng ầm ầm nổ vang rồi bùng sáng.

Từ trước đến nay, sau khi tham gia kế hoạch Cực Hạn Đan Binh, hắn và Hòa Thái Đầu gần như ngày đêm liêu mạng tu luyện, học tập, rèn luyện, thí nghiệm. Mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây gần như đều bị tra tấn trong trạng thái điên cuồng. Hắn cũng là con người mà, làm sao lại không thấy mệt mỏi? Dù trí nhớ hắn hơn người bình thường, Tinh Thần Lực cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng mỗi khi đêm đến, ở thời điểm hắn bắt đầu minh tưởng thì từng cơn mệt mỏi sẽ điên cuồng ủa đến lấp đầy đầu óc hắn. Đây là lý do tại sao khi Mục lão qua đời, hắn không thể khống chế được tinh thần của mình nữa.

Mà ở thời điểm ấy, mục tiêu của kế hoạch Cực Hạn Đan Binh chính là bồi dưỡng ra một Hồn Sư – Đại Hồn Sư mạnh mẽ không gì không làm được. Đây là một động lực rất lớn dành cho hắn, đồng thời cũng mang đến áp lực không nhỏ.

Kha Kha chỉ buột miệng hỏi thăm vài câu, ấy vậy mà như một hồi chuông đánh thức hắn dậy từ trong giấc mộng. Nó cũng có nghĩa như: Không có Sư nào có thể giỏi về mọi phương diện.

Đúng vậy. Khó trách thời gian gần đây, hắn rõ ràng cảm nhận được mình có tiến bộ, nhưng lại có cảm giác mình không bằng Nhị sư huynh. Hóa ra nguyên nhân là nằm ở đây.

Hòa Thái Đầu vô tình đánh bậy đánh bạ lại chọn cho mình con đường học tập Định Trang Hồn Đạo Khí. Còn mình? Trừ Định Trang Hồn Đạo Khí ra, tất cả các Hồn Đạo Khí khác đều biết, nhưng đây là một phạm vi quá lớn. Kiến thức hắn phải học quá nhiều, những thứ ấy dồn dồn dập dập tra tấn hắn mệt mỏi muốn chết đi sống lại.

Cô ấy nói rất đúng, hắn nhất định phải chọn, chọn hướng đi thích hợp nhất với mình. Nếu không, chẳng những hắn không thể hoàn thành kế hoạch Cực Hạn Đan Binh mà còn bị những kiến thức cao thâm của hắc hà sa số các loại Hồn Đạo Khí đè chết.

Sau khi đã suy nghĩ thông suốt, Hoắc Vũ Hạo có cảm giác mình như được sống lại, cảm giác thật thoải mái, hân hạnh dậy, cúi đầu hơn chín mươi độ với Kha Kha.

- Cảm ơn.

Kha Kha bị hân dọa hoảng sợ nói:

- Này này, người muốn gì? Không phải phát bệnh đó chứ? Ta không muốn đi rèn luyện với một người bị tâm thần đâu?

Tâm trạng hưng phấn của Hoắc Vũ Hạo thoáng cái biến mất sạch sẽ không còn chút gì.

- Ta không sao, chỉ vì đột nhiên suy nghĩ thông suốt nên vui vẻ mà thôi. Người đoán sai rồi, con đường ta chọn không phải là Hồn Đạo Sư Cận Chiến mà là trong một phạm vi nhất định, làm Hồn Đạo Sư Chiến Tranh.

Kha Kha có chút sững sờ:

- Hồn Đạo Sư Chiến Tranh? Là gì? Lần đầu tiên ta nghe thấy có loại này đấy.

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Hồn Đạo Sư Chiến Tranh chính là Hồn Đạo Sư chuyên nghiên cứu và sử dụng những Hồn Đạo Khí được làm ra để phục vụ chiến tranh. Cụ thể hơn là Hồn Đạo Khí kết hợp giữa khoảng cách công kích nhất định từ Hồn Đạo Khí Viễn Trính và lực tấn công mạnh mẽ từ Hồn Đạo Khí Cận Chiến.

Hắn là một người thông minh, mấy năm nay còn không ngừng cố gắng vì kế hoạch Cực Hạn Đan Binh, nên vấn đề quan trọng này vừa thông hiểu lập tức liền nhìn thấy con đường định hướng cho tương lai. Dĩ nhiên hắn không nói hết hoàn toàn với Kha Kha. Hắn chỉ nói hơi rõ ràng một chút, lực tấn công là việc của hắn, còn từ xa thì phối hợp cùng nhị sư huynh Hòa Thái Đầu. Với sự ăn ý của hai người, cái danh xưng Hồn Đạo Sư Chiến Tranh này hắn là tên gọi cho sự phối hợp chiến đấu hoàn mỹ của cả hai.

Kha Kha nói:

- Coi chừng tham thì thâm đấy.

Hoắc Vũ Hạo hỏi ngược lại.

- Học tử, phương hướng ngươi chọn là gì?

Kha Kha vừa nghe thấy hai chữ “học tử” của Hoắc Vũ Hạo, vẻ mặt cũng dịu hơn nhiều:

- Ta chọn là Hồn Đạo Sư chiến đấu bùng nổ. Hôm đó nếu không phải sợ phòng thí nghiệm bị nổ tung, người nghĩ người thắng được sao? Chỉ cần một quả pháo thôi, là người chết chắc.

Hoắc Vũ Hạo nghe câu trả lời của Kha Kha xong, rồi nhớ đến khẩu pháo to thật to xuất hiện trên vai cô nàng vào hôm qua, mơ hồ hiểu được phương hướng phát triển của cô.

Hắn thầm vui sướng vì thu hoạch của bản thân, lòng không khỏi cảm thán, hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc đến nay vẫn chưa phân chia cụ thể như thế này. Mà so ra, bên hệ Hồn Sư phân chia ra hệ Cường Công, Khống Chế, Mẫn Công, Phụ Trợ... sự phân chia này khá là quan trọng. Thông tin này hắn phải tìm cách sớm gửi về mới được. Có nó thì mọi chuyện sẽ lại cải thiện được nhiều hơn.

Hắn ở bên này suy nghĩ, bên kia đã bay lên một mùi hương thơm nhất, hấp dẫn ánh mắt của hắn và Kha Kha.

- Oa, thơm quá.

Kha Kha nhảy chân sáo về phía Quất Tử, đôi mắt to lấp lánh ánh sáng, đáng vẻ thèm nhỏ dãi trông thật là đáng yêu.

Tay nghề nướng thịt của Quất Tử xem ra không tệ, hai con gà rừng cô nàng đem theo đã được nướng thành những miếng thịt vàng óng.

Mũi Hoắc Vũ Hạo vì khê giật giật vì mùi hương thơm nồng, hần lập tức phân biệt được hơn mười loại hương liệu được sử dụng trên miếng gà rừng này, phương pháp nướng không giống của hần, nhưng theo mùi hương bay ra và màu vàng óng của miếng thịt gà, cũng có thể đoán được, mùi vị của nó nhất định không tệ.

Quất Tử liếc mắt nhìn Kha Kha, cười nói:

- Máy người kia trên mình thích ăn hàng, nhưng thật ra cậu cũng chẳng kém mình bao nhiêu, chẳng qua cậu che giấu tốt thôi.

Kha Kha cười hì hì nói:

- Giờ cậu muốn nói gì mình cũng được, đưa cho mình nhanh lên, nhanh lên, mình chết đói mất thôi, chỉ cần cho người ta ăn no, cậu muốn làm gì người ta cũng được.

Quất Tử tức giận trừng mắt nhìn cô bạn của mình, sau đó nhìn sang Hoắc Vũ Hạo không có chút phản ứng, nhỏ giọng cười mắng:

- Cậu thật là, cái gì cũng dám nói, không sợ bị người ta hiểu nhầm sao?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 161: Đến nơi, nướng thịt

Gà nướng, bánh bao nướng, cải thìa, tiêu, ớt, thịt bò, nấu thành món canh thơm nồng, bữa cơm trưa của ba người Hoắc Vũ Hạo có thể xem là tương đối phong phú.

Từ khi vào học tại học viện Sử Lai Khắc, khẩu vị của Hoắc Vũ Hạo tương đối nhạy cảm, tuy hẳn không phải là người thích xoi mói nhưng phải công nhận, tay nghề của Quất Tử tương đối khá. Sau bữa cơm, mối quan hệ giữa ba người đã thân thiết hơn rất nhiều so với khi lặng lẽ xuất phát ban đầu.

- Thế nào? Ta không nói khoác đúng không? Quất Tử tỷ nấu ăn rất ngon. Sau này người còn dám gây chuyện với bọn ta thì đừng mong Quất Tử tỷ nấu cho người ăn nữa.

Kha Kha vô cùng hả hê khoe khoang trước mặt Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo cười to nói:

- Kha Kha tỷ, chuyện hôm qua thôi bỏ đi. Chi bằng thế này, bữa cơm chiều nay để ta nấu, xem như tạ lỗi với hai người, được không?

- Người cũng biết nấu ăn?

Quất Tử và Kha Kha gần như đồng thanh hỏi, có điều, Quất Tử thì mang vẻ tò mò, còn Kha Kha thì lại nghi ngờ ra mặt.

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói:

- Ăn thử sẽ biết. Khi ta mới vào học viện Sử Lai Khắc, đã từng có một thời gian sống bằng nghề bán cá nướng, nếu không, một đứa cô nhi làm sao có tiền đóng học phí?

Nghe thấy hai chữ cô nhi, ánh mắt của hai cô gái đều dụ đi rất nhiều, biểu lộ của Quất Tử vô cùng tự nhiên, còn Kha Kha tuy che giấu rất tốt nhưng làm sao thoát khỏi ánh mắt của Hoắc Vũ Hạo.

Thật là hai vị học tỷ lương thiện!

- Được, cơm chiều giao cho người. Có điều vì muốn giữ đồ tươi nên ta không mang theo nhiều nguyên liệu, lát nữa khi chúng ta đến sơn mạch Cảnh Dương, e là phải nhập gia tùy tục rồi.

Ba người lại tiếp tục lên đường, Quất Tử và Kha Kha rõ ràng không phải lần đầu đến sơn mạch Cảnh Dương. Quất Tử vừa phi hành vừa dặn dò Hoắc Vũ Hạo phải chú ý một số chuyện.

- Hình dáng chính của sơn mạch Cảnh Dương giống như một con nhện thật lớn, vùng núi non ở giữa có diện tích lớn nhất, tám nhánh rẽ bên ngoài như tám cái chân hướng ra tám hướng khác nhau, bao bọc lấy phần núi non ở giữa. Số lượng Hồn Thú ở các nhánh núi khá ít, nhưng khoáng sản lại vô cùng phong phú. Còn ở vùng núi trung tâm thì Hồn Thú đa dạng hơn, trong đó có rất nhiều con có thực lực mạnh mẽ. Mà ngọn núi cao nhất trong sơn mạch Cảnh Dương được xem là cấm địa.

Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi:

- Với thực lực và sự phát triển của Hồn Đạo Khí của đế quốc Nhật Nguyệt, dường như muốn khai thác khoáng sản tại ngọn núi cao nhất trong dãy núi Cảnh Dương cũng không quá khó khăn.

Quất Tử lắc đầu nói:

- Người đừng xem thường nó. Trên đại lục, nếu nói Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cạnh học viện Sử Lai Khắc các người là nơi cư ngụ của Hồn Thú đứng đầu, thì Hồn Thú trong dãy núi Cảnh Dương cũng có thể xếp vào một trong năm vị trí đầu. Muốn khai phá nơi này, trừ phi có kiện Hồn Đạo Khí Viễn Trình nào đó có lực tấn công bao trùm lấy toàn bộ dãy núi. Nhưng dù vậy, cũng sẽ

phải chịu sự trả thù điên cuồng từ những Hồn Thú đang sinh sống tại đó. Tạo thành thương vong cực kỳ lớn, khó mà đoán được.

- Tuy dãy núi Cảnh Dương là vùng đất phong phú khoáng sản quý giá, nhưng đồng thời, những Hồn Thú sinh sống tại đây cũng là một nguồn tài nguyên cực kỳ quan trọng với đế quốc Nhật Nguyệt làm sao có thể tát ao bắt cá, lấy ngọn bỏ gốc. Hơn nữa về mặt Hồn Thú, đế quốc Nhật Nguyệt vốn đã thua kém ba đế quốc còn lại rất nhiều. Cho nên, bình thường chỉ khai thác khoáng sản ở những nhánh núi xung quanh, tuyệt đối không bao giờ xâm nhập vào bên trong. Có điều, ở gần sơn mạch Cảnh Dương, cũng có quân đội của...

Quất Tử nói đến đây đột nhiên ngừng lại, liếc mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo, cười nói:

- Không thể nói thêm nữa, đây là bí mật quân sự.

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói:

- Ta cũng không muốn nghe những gì liên quan đến quân sự, chẳng liên quan đến ta.

Kha Kha nói:

- Bọn ta nói cho người biết nhiều chuyện như vậy, người cũng nên nói chuyện của mình đi chứ? Người chỉ mới có ba Hồn Hoàn thôi mà, sao lại mạnh thế? Hôm đó người sử dụng kỹ năng gì vậy?

Hoắc Vũ Hạo thấy hai cô gái đều có vẻ tò mò, mỉm cười nói:

- Ta là Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh.

Quất Tử và Kha Kha vừa nghe thấy bốn chữ Vũ Hồn Song Sinh đều kinh ngạc mở to mắt, đôi mắt to tròn của Kha Kha như hai ngôi sao nhỏ, cô nói:

- Oa, hóa ra thật sự có Vũ Hồn Song Sinh. Khó trách người lại mạnh như vậy.

Phản ứng của hai cô gái còn dữ dội hơn so với tưởng tượng của Hoắc Vũ Hạo, làm hắn có cảm thấy có chút kỳ lạ:

- Không lẽ ở đế quốc Nhật Nguyệt không có Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh sao?

Quất Tử lắc đầu nói:

- Không có, ta dám chắc trong lịch sử của đế quốc Nhật Nguyệt cũng chưa từng xuất hiện Hồn Sư có Vũ Hồn Song Sinh. Dù là bên phía đại lục Đấu La cũ của các người cũng rất hiếm.

Kha Kha hết kinh ngạc lại hưng phấn nói:

- Nói nhanh lên, Vũ Hồn Song Sinh có gì khác biệt không? Hai Vũ Hồn của người là gì?

Hoặc Vũ Hạo thật không biết nói thế nào, có lẽ vì hắn, Vương Đông và Tiêu Tiêu đều có Vũ Hồn Song Sinh nên không có cảm giác đặc biệt lắm, hơn nữa, Vũ Hồn thứ hai của hắn không phải trời sinh mà do Thiên Mệnh Băng Tẩm mang đến cho hắn. Mấy năm gần đây, bất kể là Thiên Mệnh, Băng Đế hay Y Lai Khắc Tư đều im lặng, trừ việc phóng thích ra một chút năng lượng của mình khi hắn thăng cấp, còn lại cũng không nói thêm gì, dường như muốn để hắn tự phát triển. Nhưng hắn biết rõ, ba người họ vẫn còn tồn tại, bọn họ chỉ sợ hắn quá ỷ lại mà không chịu cố gắng. Mà tiến bộ trong hai năm qua của hắn dường như bọn họ khá hài lòng.

- Vũ Hồn chủ của ta hệ Tinh Thần, Vũ Hồn phụ hệ Băng. Hồn Lực cấp 40, vì chưa tìm được Hồn Thú hệ Tinh Thần thích hợp nên mới chưa phụ thêm Hồn Hoàn.

Quất Tử chợt nói:

- Chẳng trách người chỉ mới có ba Hồn Hoàn mà lại mạnh như vậy, hóa ra là có hai vũ hồn, Hồn Lực còn đến cấp 40. Vũ Hồn hệ Tinh Thần đúng là hiếm thấy. Có điều, học viện bọn ta dường như cũng đang tìm kiếm Hồn Sư hệ Tinh Thần, chẳng biết là để làm gì.

Hoắc Vũ Hạo khẽ chấn động. Hắn phát hiện, lần này quyết định ra ngoài cùng hai cô gái này là một lựa chọn sáng suốt, có lẽ Hiên lão sư sẽ chú ý một chút, không để hắn biết quá nhiều chuyện về học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Nhưng Quất Tử và Kha Kha lại không như thế, những lời nói như vô tình của hai cô lại khá có ích với hắn.

- Vậy Hồn Kỹ của người là gì? Cái ánh sáng làm mọi thứ xung quanh như bị bóp méo đó, lúc ấy ta không thể nào nhìn thấy người được.

Kha Kha tò mò hỏi.

Quất Tử nhíu mày:

- Kha Kha.

Hỏi Hồn Kỹ của Hồn Sư vốn là một đại kỵ.

Hoắc Vũ Hạo lại không mấy quan tâm:

- Đó là một kỹ năng phụ trợ gọi là Tinh Thần Kiên Nhẫn. Thông qua Tinh Thần Lực mà ảnh hưởng các người, trong phạm vi bị quấy nhiễu, Hồn Sư sẽ không phản ứng chính xác, tốc độ cũng chậm hơn. Trừ phi người có Tinh Thần Lực cao hơn ta mới không bị ảnh hưởng thôi.

Kha Kha lại hỏi tiếp:

- Vậy phạm vi của Tinh Thần Kiên Nhẫn là bao nhiêu?

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười không đáp, đây là vấn đề hắn không thể nói được, là bí mật của riêng hắn.

Quất Tử trừng mắt nhìn Kha Kha, Kha Kha thè lưỡi, không hỏi thêm nữa, hiển nhiên đã nhận ra mình có chút quá đáng.

Khi ánh tà dương dâng lên cuối chân trời thì ba người bọn họ cuối cùng cũng đến được vùng lân cận của mục đích chuyến đi này, từ trên không trung nhìn xuống phía xa xa, dãy núi Cảnh Dương như một con nhện nhện thật lớn, cả vùng núi rừng bao la bạt ngàn, tuy âm u nhưng vô cùng hùng vĩ, tráng lệ.

Cùng là nơi sinh sống của Hồn Thú, nhưng nơi này mang đến cảm giác hoàn toàn khác biệt với Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Tinh Đẩu Đại Sâm Lâm có chút gì đó giống như vô bờ vô bến, vô cùng vô tận, còn nơi này lại có mang đến cảm giác hoang dã, hung hãn, có lẽ bên trong nơi này không thâm sâu như Tinh Đẩu Đại Sâm Lâm nhưng nguy hiểm ẩn nấp bên trong nó cũng không kém hơn là bao.

- Đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi. Ngày mai vào trong núi thử nghiệm Hồn Đạo Khí, nhân tiện thử vận may xem có tìm được Hồn Thú thích hợp với người không.

Quất Tử nói.

Ba người dừng lại ở nơi cách dãy núi Cảnh Dương chừng trăm dặm, tìm một chỗ khá bằng phẳng rồi dựng lều trại. Nhờ có Hồn Đạo Khí Trữ Vật nên những thứ cần dùng đều được chuẩn bị khá đầy đủ, ba người ba lều trại, Hoắc Vũ Hạo bận rộn một chút liền hoàn thành xong mọi thứ.

Kha Kha nhìn Hoắc Vũ Hạo chịu khó giúp mình dựng lều, cười nói:

- Ta nhớ có người nói tối nay trở tài nấu nướng đó nha, đừng làm bọn ta thất vọng đấy.

Hoắc Vũ Hạo cười nói:

- Biết rồi, biết rồi, ta đi chuẩn bị đây. Các người chờ một chút. Để ta xem xem có gì dùng được không, nguyên liệu càng tươi thì chế biến càng ngon.

Hắn vừa dứt lời, Kha Kha và Quất Tử liền thấy ánh mắt hắn lấp lánh ánh sáng màu vàng kim. Khi hai cô vừa trông thấy, không khỏi hồi hộp lo lắng, nó khiến cả hai nhớ lại hôm qua Hoắc Vũ Hạo bùng nổ hung hãn, mạnh mẽ như thế nào.

Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo từ từ quét đến phương xa, rồi lại xoay người thay đổi phương hướng.

Kha Kha nhỏ giọng nói với Quất Tử:

- Trời tối thế này, đừng nói hắn định đứng đấy nhìn là có thể tìm thấy nguyên liệu nấu ăn nha.

Quất Tử chưa kịp trả lời, Hoắc Vũ Hạo đã lách người biến mất trong tầm mắt hai người.

Quất Tử nhỏ giọng nói:

- Thực lực của hắn rất mạnh. Trước đây ta vẫn nghĩ, Hồn Sư và Hồn Đạo Sư đồng cấp thì bọn họ căn bản không thể so được với chúng ta, nhưng giờ xem ra suy nghĩ của ta sai rồi. Ít nhất đến lúc này chúng ta vẫn chưa thấy

hắn dùng đến Hồn Đạo Khí, chỉ bằng sức mạnh của Vũ Hồn đã đánh bại được bốn người chúng ta. Ta dám chắc dù hôm đó bốn người chúng ta có đánh nhau với hắn ở cánh đồng mênh mông cũng khó mà chiến thắng được.

Kha Kha khẽ gật đầu:

- Cái kỹ năng gọi là Tinh Thần Kiên Nhiều kia là chuyên dùng để trị những Hồn Đạo Sư Viễn Trình, ta chỉ mong phạm vi của nó đừng quá rộng lớn.

Quất Tử buột miệng cười nói:

- Hắn có phải kẻ thù của chúng ta đâu, dù hắn là học viên của học viện Sử Lai Khắc nhưng chỉ là học sinh trao đổi. Nói không chừng chúng ta còn có thể học được một vài thứ từ hắn. Thôi bỏ chuyện đấy đi, để xem hôm nay hắn ta làm món gì cho bọn mình đây?

Kha Kha cười hì hì nói:

- Tên nhóc ấy lúc trưa ăn cơm người nấu xong còn dám tự tin bảo sẽ nấu cho chúng ta ăn thử, nhất định tay nghề cũng không tệ. Nói không chừng hắn là đầu bếp đệ nhất thiên hạ, người trong mộng của người đấy.

Quất Tử khẽ gật một tiếng, đỏ mặt cười nói:

- Đừng nói. Tuổi hăn nhỏ hơn chúng ta đấy, người xem xem, vóc người hăn cao lớn như da vẫn còn non nớt, tối đa chừng mười lăm mười sáu tuổi, so với chúng ta nhỏ hơn không ít.

Kha Kha bỗng nhiên nhìn Quất Tử bằng ánh mắt quái dị:

- Chà chà, Quất Tử tử, quan sát của tử thật tỉ mỉ nha.

Quất Tử tức giận nói:

- Trong đầu người chứa cái gì đấy hả? Biết người biết ta trăm trận trăm thắng có biết không?

Trong lúc hai cô trò chuyện thì Hoắc Vũ Hạo đã đi tìm nguyên liệu trở về. trên tay hăn dường như đang cầm thứ gì đó, vì trời hơi tối nên nhìn không được rõ, sau đó hăn lại tiếp tục bận rộn chuẩn bị.

Quất Tử và Kha Kha đều không nhìn thấy được Hoắc Vũ Hạo đã tìm được thứ gì, khi cả hai quan sát đã thấy con thú Hoắc Vũ Hạo bắt về được cắt thành từng miếng thịt đều đặn, dài chừng một bàn tay, rộng khoảng hai ngón tay, độ dày vừa phải.

Khi Hoắc Vũ Hạo nhóm lửa, lòng khẽ run, ánh mắt không khỏi nhìn về hướng đông. “Tử tử, tử đang ở đâu?” Vừa nhớ đến Mã Tiểu Đào đã mất

tích, tâm trạng hào hứng của hắn thoáng cái liền trầm xuống.

Tuy vậy, thao tác lại không hề dừng lại, lát sau, lửa đã được nhóm xong, thịt bắt đầu nướng, hắn quay người nhìn hai cô gái đang đứng gần đấy, mỉm cười nói:

- Hai vị học tử đến đây, chuẩn bị dọn bàn ăn. Thịt nướng ta làm phải ăn nóng mới ngon.

Hắn vừa nói vừa lấy ra ba cái bát, cho thứ gì đó vào bên trong, đó là một loại nước sốt màu nâu sền sệt, sau đó đưa cho hai cô gái.

- Thịt nướng chấm nước sốt sẽ ngon hơn. Ta bắt đầu đây.

Hắn nói xong liền đặt chén nước sốt của mình xuống, lấy miếng thịt trên que nướng đã chín, cổ tay nhẹ đẩy, miếng thịt vừa chín mềm thoáng cái rơi vào bát Quất tử.

Dưới ánh sáng của bếp lửa, gương mặt Quất Tử và Kha Kha đều đỏ bừng, càng xinh đẹp hơn.

Quất Tử luôn luôn chú ý từng động tác của Hoắc Vũ Hạo, cô có thể thấy Hoắc Vũ Hạo làm khá quen tay, rõ ràng không phải lần đầu tiên nướng thịt. Cố cúi đầu, nhìn miếng thịt vàng óng trong chén.

- Còn nóng mau ăn đi, sẽ ngon hơn.

Hoặc Vũ Hạo lên tiếng nhắc nhở, miếng thịt thứ hai nhanh chóng rơi vào bát của Kha Kha.

Quất Tử vốn thích ăn uống, cô nghe thấy vậy cũng chẳng quan tâm nhiều, cầm xiên lấy miếng thịt, chấm nước sốt, cho vào miệng.

Nước sốt này không quá nồng, mùi vị rất vừa miệng, cộng thêm thịt nướng vừa chín, tươi ngon, sau khi vào miệng nhai hai ba lượt đã hết sạch, mùi vị thơm ngon khiến Quất Tử suýt tí nữa cắn trúng đầu lưỡi của mình.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 162: Quất Tử thần bí (Thượng)

- Oa, ngon quá.

Hai cô gái đều đã ăn xong miếng thịt nướng trong bát của mình, nhưng khác với Quất Tử đang ngẩn người, Kha Kha lại nháy mắt lên. Trông như rất là phấn khích vậy.

Mùi vị này... Quất Tử ngỡ ngàng, lòng ngổn ngang suy nghĩ, có một cảm xúc gì đó chợt xuất hiện, khó diễn tả bằng lời. Nước mắt lặng lẽ chảy xuống từ khóe mi, ánh mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn thay đổi.

Lúc này Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn tập trung tinh thần nướng thịt, hẳn thậm chí còn dùng cả Tinh Thần Tham Trắc để điều khiển độ lửa một cách chính xác nhất.

Thịt nướng không ngừng thành phẩm rơi vào bát của hai cô gái, bản thân hẳn cũng thỉnh thoảng ăn một miếng, mùi vị tuyệt vời, ngay cả hẳn cũng thích thú. Đây chủ yếu cùng vì hôm nay may mắn bắt được con cây hương rất thích hợp làm món nướng, nếu không, dù hẳn tự tin vào tay nghề của mình cũng khó mà làm ngon như vậy được.

Con cây hương nặng chừng mười cân, thịt lấy ra được khoảng bốn, năm cân, thế mà chưa được nửa canh giờ, tất cả đều chui hết vào bụng ba người, món thịt nướng tươi ngon thật khiến cả ba vô cùng thỏa mãn.

- Có muốn ăn thêm gì nữa không?

Hoắc Vũ Hạo nuốt miếng thịt cuối cùng, xoay người hỏi hai cô gái.

Kha Kha vỗ vỗ bụng đã no căng của mình, nói:

- Ngon quá, thật sự rất ngon. Mùi vị tuyệt vời, nhưng thật lòng ta ăn không nổi nữa. Ý, Quất Tử tử, mắt đỏ hồng thế kia, tử khóc à?

Hoặc Vũ Hạo chuyên tâm nướng thịt và Kha Kha chuyên tâm ăn thịt nướng đến tận lúc này mới phát hiện ra biểu hiện kỳ lạ của Quất Tử. Hai tròng mắt Quất Tử sưng đỏ, cô vô cùng cẩn thận đưa miếng thịt nướng cuối cùng vào miệng, nhẹ nhàng nhai nuốt.

Cô cũng không trả lời Kha Kha, chỉ thì thào như tự nói với chính bản thân mình:

- Đúng là mùi vị này, thật sự là mùi vị này. Mình cứ ngỡ cả đời này cũng không thể được nếm lại mùi vị này nữa.

Kha Kha thấy cô bạn mình có vẻ không được ổn, vội vàng bước đến nắm lấy tay Quất Tử, nhỏ giọng hỏi:

- Quất Tử tử, tử làm sao thế?

Quất Tử đặt bát xuống, lắc đầu, đưa mắt nhìn Hoặc Vũ Hạo, lên tiếng dịu dàng có phần nghẹn ngào, nói:

- Cám ơn người, Vũ Hạo. Người đã giúp ta được nếm lại mùi vị của cha ta ngày xưa.

Hoắc Vũ Hạo không ngờ Quất Tử lại nói như thế, nhất thời không biết phản ứng thế nào:

- Cha...?

Quất Tử khẽ gật đầu, ánh mắt cô thoáng chút mơ màng, giống như hoàn toàn đắm chìm vào thế giới của riêng mình, nhẹ giọng nói:

- Cha ta là một đầu bếp rất giỏi, ta được sinh ra tại một trấn nhỏ ở vùng biên thùy, mẹ ta là người đẹp nhất thị trấn ấy, nhà ta có một quán ăn, buôn bán rất được, được lắm. Cha ta từng nói, niềm vui lớn nhất đời ông chính là được nấu các món ăn ngon cho ta và mẹ. Món ăn người vừa làm giống hết với mùi vị cha ta nấu ngày xưa, tuy đã gần mười năm ta chưa được nếm lại, nhưng ta tuyệt đối sẽ không nhớ nhầm.

- Mười năm?

Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy ánh mắt Quất Tử bỗng nhiên trở nên dịu dàng, ngọt ngào, dường như đang nhớ đến cha mình, ánh mắt đầy quyến luyến ấy làm hấn rung động không thôi. Vì trong ký ức của hấn, chưa từng có sự tồn tại của một người “cha”.

Ánh mắt dịu dàng của Quất Tử bỗng hóa thành đau thương, từng giọt từng giọt nước mắt không ngừng rơi xuống:

- Chiến tranh, cũng vì chiến tranh đã phá hủy gia đình ta. Cha ta bị trưng binh đến tiền tuyến trong cuộc chiến tranh với đế quốc Nhật Nguyệt, ra đi và không bao giờ trở về nữa. Mẹ ta vì quá đau lòng mà ba năm sau cũng bỏ ta mà đi. Cho nên, ta cũng giống người, từ lâu đã là một cô nhi rồi.

Một cảm giác khó nói nên lời thoáng tràn ngập thể xác và tinh thần Hoắc Vũ Hạo, hóa ra là một cô gái có số phận giống như mình, hẳn bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, như cô ấy vậy. Cô ấy mất cha, mất mẹ, cũng giống như hẳn, là một cô nhi. Chẳng trách khi cô ấy biết hẳn là cô nhi, thái độ liền thay đổi rõ rệt.

Bản thân hẳn lúc này cũng không biết nên an ủi Quất Tử thế nào, vì nỗi đau trong lòng hẳn cũng theo cảm xúc này mà không ngừng dâng lên. Hẳn nhớ đến mẹ hẳn ngày xưa ngậm đắng nuốt cay nuôi hẳn từng ngày, nhớ lại người cha mà chính hẳn xem như kẻ thù. Nhất thời, lòng ngổn ngang đủ loại cảm xúc.

- Các người làm sao đấy? Đừng có thế nữa. Quá khứ cứ để nó qua đi, càng nghĩ càng thêm đau lòng. Cuộc sống phải nhìn về phía trước, chìm đắm trong đau thương làm gì? Còn nhiều thứ tốt đẹp đang chờ đợi chúng ta kia mà, đúng không?

Kha Kha bỗng đứng dậy, chống nạnh, lớn tiếng nói.

Cô nàng vừa dứt lời, không hiểu vì sao, bầu không khí vốn đầy đau thương thoáng cái liền thay đổi.

Hoắc Vũ Hạo và Quất Tử thoáng ngẩn người, sau đó cùng bật cười.

Kha Kha chẳng hiểu chuyện gì, lại nói:

- Cười gì đấy? Quất Tử tử, tử không vừa cười vừa khóc như thế không thấy xấu hổ sao?

Quất Tử đứng dậy, kéo tay Kha Kha, nói:

- Trời không còn sớm nữa, nghỉ ngơi thôi. Dưỡng sức ngày mai còn vào vui nữa.

Cô nói xong liền kéo Kha Kha đi về phía lều trại.

Cô đi được vài bước, bỗng nhiên ngừng lại rồi quay đầu nói với Hoắc Vũ Hạo:

- Sau này nhiệm vụ nấu cơm giao cho người nha.

Nói xong, cô nở một nụ cười thật tươi, khoảng cách giữa hai người đã rút ngắn rất nhiều, cảm giác xa lạ ban đầu nay tan biến không còn sót gì nữa.

Cô ấy cười thật đẹp. Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy nụ cười kia, trong đầu không hiểu tại sao lại xuất hiện một bóng hình khác, hắn thì thào: “Quang Nghê Thường, Quang Nghê Thường, Vương Đông...”

Một đêm không lời.

Sáng sớm, khi Quất Tử và Kha Kha thức dậy, Hoắc Vũ Hạo đã nấu xong điểm tâm rồi. Vì mỗi sáng hắn đều phải dậy tu luyện, nên đây cũng là chuyện bình thường. Cả ba đều là Hồn Sư, sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần đã khôi phục về trạng thái tốt nhất.

Hôm nay tinh thần Quất Tử đặc biệt tốt, gương mặt ửng hồng, trông thật đáng yêu.

Hoắc Vũ Hạo làm bữa sáng rất đơn giản, một ít canh, bánh bao và thịt nướng. Nguyên liệu đều do hắn mang theo.

Nhưng dù đơn giản, Quất Tử vẫn cảm nhận được mùi vị thân quen giống hệt như trước. Cô chẳng còn gì để chê trách nữa, tối hôm qua, cô mơ thấy cha mình. Dường như, cha cô còn ôm cô vào lòng, che chở đầy dịu dàng.

Thế nên dù không tu luyện, đây cũng là một buổi tối an lành nhất trong mười năm nay của cô.

Ngay cả Kha Kha cũng cảm nhận được Quất Tử không được bình thường, trong bữa sáng, cô thấy Quất Tử nhìn Hoắc Vũ Hạo ít nhất tám lần, mỗi lần đều nhìn bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng, tựa như nhìn người yêu vậy.

Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên cũng nhận ra, nhưng cảm giác của hắn hoàn toàn khác với Kha Kha. Hắn chỉ vừa nghĩ đến việc Quất Tử nhìn mình thành cha cô ấy liền có cảm giác như ngồi trên đồng lửa. Xét tuổi tác, Quất Tử ít nhất lớn hơn hắn đến 4 – 5 tuổi.

Ăn sáng xong, cả ba lại lên đường, bọn họ không tiếp tục sử dụng Hồn Đạo Khí phi hành nữa, đến gần nơi ở của Hồn Thú thì tuyệt đối không được bay lượn, đây là việc mà ai cũng biết. Trừ phi muốn trở thành bia cho bọn chúng ngắm, hoặc tuyệt đối tin tưởng vào bản thân, nếu không sẽ chẳng có ai liều mạng như vậy.

Lát sau, rốt cuộc Hoắc Vũ Hạo cũng được thấy kiện Hồn Đạo Khí mà bọn họ phải thử nghiệm.

Thứ đó có hình dạng vô cùng kỳ lạ, trông như một quả cầu có đường kính chừng hai thước, bên trong có ba chỗ ngồi, một trước, hai sau. Quả cầu này là một hình tròn khép kín, xung quanh là thủy tinh tạo thành cửa sổ, có thể nhìn ra bên ngoài.

Phía dưới quả cầu có sáu thanh kim loại tạo thành những cái chân dài. Mỗi cái có ba nhánh, phần đầu rất sắc, có thể dễ dàng cắm sâu vào đất. Trong sáu thanh kim loại này, có hai thanh gồ lên, thanh thứ ba nổi với mặt dưới của quả cầu. Trông vô cùng kỳ dị.

- Đây là gì?

Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc hỏi. Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên hắn thấy một kiện Hồn Đạo Khí có hình dạng như thế này.

Quất Tử nói:

- Hiên lão sư đã đặt cho nó một cái tên, gọi là Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí. Người thấy sáu cái chân của nó không? Khi chúng ta ngồi vào bên trong, chúng ta có thể thông qua trận pháp trung tâm bên trong mà điều khiển nó, quả cầu này được chế tạo từ hợp kim đặc biệt, đồngn thời, bên ngoài quả cầu còn được trang bị Hồn Đạo Hộ Tráo. Hiện nay, chúng ta chỉ mới sử dụng Hồn Đạo Hộ Tráo cấp năm thôi, ta và Kha Kha đều có thể sử dụng.

- Không chỉ có thế, nó còn có tác dụng che giấu hơi thở. Chỉ cần chúng ta ngồi vào trong thì không cần phải sợ Hồn Thú tra xét ra khí tức của mình được. Nó có thể hoạt động ở mọi địa hình, bên ngoài phủ một lớp cao su, nếu có ngã nhào cũng có thể bảo vệ được an toàn cho chúng ta, cộng thêm việc chống thấm nước, rơi vào nước cũng không có vấn đề gì. Kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí này là kiện Hồn Đạo Khí đầu tiên được

trang bị đầy đủ mọi thứ như thế này. Cho nên, nó rất nặng, đồng thời cũng cần lượng Hồn Lực rất lớn để điều khiển. Với tu vi của ta hiện nay, đại khái điều khiển nó chừng nửa canh giờ là phải minh tướng hồi phục hồn lực. Nhưng nếu ba người chúng ta luân phiên điều khiển thì có thể sẽ lâu hơn.

Hoắc Vũ Hạo thật sự bị dọa giật mình rồi, đây là lần đầu tiên hắn được thấy một thứ như thế này, không ngờ Hồn Đạo Khí cũng có thể chứa được con người. Tuy đây chỉ là một kiện Hồn Đạo Khí dùng để dò xét, nhưng nếu bên ngoài trang bị thêm Hồn Đạo Pháo thì thế nào đây? Chuyện ấy dường như không phải là quá khó.

Quất Tử lại tiếp tục giải thích:

- Vũ Hạo, người chớ xem thường kiện Hồn Đạo Khí này, mà nó thật sự cũng không phải một kiện Hồn Đạo Khí, nên gọi là kết hợp từ nhiều loại Hồn Đạo Khí thì đúng hơn. Để chế tạo được nó, học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư phải nghiên cứu suốt ba mươi năm, không ngừng thử phối hợp các loại trận pháp với nhau, và còn phải điều chỉnh rất nhiều lần. Mãi đến hai năm trước mới làm ra được sản phẩm. Mà trước mắt, phương hướng nghiên cứu kế tiếp của Minh Đức Đường là làm sao chuyển nó thành dạng Hồn Đạo Khí dùng để chiến đấu.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 162: Quất Tử thần bí (Trung)

- Tạm thời thiết bị này vẫn chưa được chế tạo hoàn thiện, vì nghiên cứu một kiện Hồn Đạo Khí chuyên dùng chiến đấu sẽ phức tạp hơn rất nhiều, hơn nữa, lượng Hồn Lực tiêu hao lại càng thêm khủng khiếp. Dù là cường giả bậc Phong Hào Đấu La cũng chưa chắc có thể khống chế được quá lâu, cộng thêm uy lực hiện giờ của nó, còn kém xa lực chiến đấu của bản thân cường giả Phong Hào Đấu La. Đây dĩ nhiên không phải là chuyện mà chúng tôi muốn. Chúng tôi hi vọng mình có thể nghiên cứu ra một loại Hồn Đạo Khí mà người thường cũng có thể sử dụng, đồng thời đem nó phổ biến vào cuộc sống sinh hoạt bình thường, đây cũng chính là đầu đề mà Hiên lão sư nghiên cứu bấy lâu nay.

Hoắc Vũ Hạo hít sâu một hơi, những lời Quất Tử vừa nói rõ ràng đã mang đến cho hắn một cái nhìn mới về học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Nếu có thể chế tạo ra một người máy mà người thường hay binh lính cũng có thể khống chế, vậy thì một khi đế quốc Nhật Nguyệt phát động chiến tranh, còn ai có thể ngăn cản nữa?

Tuy hắn vẫn chưa thử sử dụng kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí này, nhưng hắn cũng cảm nhận được, nếu nó được nghiên cứu thành công thì sẽ mang đến một ý nghĩa rất lớn, gần như mở ra một thời đại mới cho đại lục Đấu La.

- Đến đây, cho người thử này.

Quất Tử nói xong liền bước đến trước kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, cầm lấy tay vịn, chui vào.

Kha Kha nghe Quất Tử nói thế, lòng thật không biết nói sao, cô thầm nghĩ, đây không phải là chuyện bí mật của học viện sao? Thí nghiệm thì thí nghiệm, sao Quất Tử tỷ lại giải thích lai lịch lẫn hướng nghiên cứu của nó cho Hoắc Vũ Hạo? Chẳng lẽ đây là vì ăn cơm hăn nấu mà thay đổi như thế?

Hoắc Vũ Hạo cũng không nói thêm gì, cứ thế bước vào.

Bên trong Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí khá đơn giản, thậm chí có thể xem là sơ sài. Ba ghế ngồi chỉ được làm bằng kim loại đơn giản, không có gì đặc biệt, và được cố định tại chỗ. Trên mỗi ghế ngồi có gắn thêm dây an toàn. Vị trí ngồi của ba người bọn họ chính là ba trong bốn cửa sổ, ngoài ra, còn có một cửa sổ ở phía trên hình cầu nữa.

Quất Tử nhân lúc Kha Kha đang bước lên, quay sang giải thích với Hoắc Vũ Hạo:

- Kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí này được làm ra với mục đích chuyên chở và bảo hộ Hồn Đạo Sư. Khi Hồn Đạo Sư cần chiến đấu, cửa sổ thủy tinh sẽ tách ra, đưa người ra ngoài. Trên ghế ngồi có sẵn dụng cụ khống chế, bên phải ghế ngồi của người có cái nút màu đỏ đấy, ấn vào, người sẽ được đưa ra ngoài.

- Thiết kế này đúng là không tệ.

Hoắc Vũ Hạo tán thưởng.

Lúc này Kha Kha cũng đã trèo lên, ngồi cạnh Hoắc Vũ Hạo, Quất Tử ngồi phía trước khẽ kéo trục điều khiển, nhất thời, cửa sổ phía trước từ từ khép lại. Ba người đã được quả cầu có đường kính hai thước kia bao phủ hoàn toàn.

- Chú ý, ta bắt đầu đây.

Quất Tử vừa dứt lời, trên người cô liền lấp lánh ánh sáng màu vỏ cam, hai vàng, ba tím, năm cái Hồn Hoàn lần lượt xuất hiện. Tay trái cô cầm lấy thanh kim loại to thật to màu đen sậm, không ngừng rút Hồn Lực vào đấy.

Nhất thời, cả kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí bắt đầu hoạt động, tiếng máy chuyển động nhẹ nhàng vang lên, quả cầu chậm chậm dâng lên cao. Hoắc Vũ Hạo cũng thả ra Tinh Thần Tham Trắc, hẳn có thể cảm nhận được sáu cái chân đang từ từ dựng lên, đỡ lấy cả quả cầu, ba người bên trong có thể thông qua cửa sổ mà nhìn thấy rõ khung cảnh bên ngoài.

- Kha Kha, nắm lấy Hồn Đạo Hộ Tráo.

Quất Tử nói xong liền ấn xuống cái nút bên trái, trước mặt Kha Kha cũng xuất hiện một thanh kim loại, Kha Kha đưa tay nắm lấy, bất cứ lúc nào cũng có thể rút Hồn Lực vào.

- Xuất phát nha. Đi thôi!

Quất Tử hưng phấn kêu lên, tay trái đẩy thanh kim loại về trước, nhất thời, sáu cái chân kim loại thông thả di chuyển về trước, cả kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí cũng bắt đầu rung động.

Theo thông tin từ Tinh Thần Tham Trắc đưa về, Hoắc Vũ Hạo có thể cảm nhận được trong kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí này có ít nhất ba mươi cái trận pháp trung tâm, tất cả đều được khởi động bằng Hồn Lực của Quất Tử, thế nên Hồn Lực của cô bắt đầu tiêu hao nhanh thật nhanh. Nhất là khi kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí bắt đầu chuyển động, trong nháy mắt đó, sắc mặt Quất Tử vì tiêu hao quá nhiều Hồn Lực mà có chút tái nhợt.

Tốc độ di chuyển bắt đầu nhanh hơn.

Hoắc Vũ Hạo nhân lúc này không hề do dự bắt đầu sao chép cấu tạo của Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí. Các trận pháp bên trong nó thật sự có quá nhiều, trong phút chốc hẳn không thể nhớ được rõ ràng, nhưng ít nhất hẳn có thể nhớ kỹ kết cấu của nó, dù sao đây cũng là thành quả mà học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư vất vả nghiên cứu, trải qua muôn ngàn thử thách mới thành công.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Hoắc Vũ Hạo đã có đánh giá được sơ lược về kiện Hồn Đạo Khí này. Có lẽ nếu xét theo thực tế, kiện Hồn Đạo Khí này không có tác dụng quá lớn, vì tuy lực phòng ngự của nó không tệ

nhưng Hồn Lực cần dùng quá nhiều, chẳng may bị tấn công, dù tốc độ của nó di chuyển khá nhanh cũng khó mà so được với Hồn Đạo Khí phi hành, sáu cái chân kim loại cũng khó mà giúp nó hoạt động linh hoạt được.

Có thể nói, bản thân kiện Hồn Đạo Khí này có quá nhiều điểm thieeust sót. Nhưng Hoắc Vũ Hạo dám chắc, hệ Hồn Đạo của học viện Sử Lai Khắc tuyệt đối không thể chế tạo ra được kiện Hồn Đạo Khí như thế này, hay nói đúng hơn, cả ba đế quốc Tinh La, Thiên Hồn, Đấu Linh cộng lại cũng không đủ khả năng. Vì kỹ thuật cần để chế tạo được nó là cực cao, trận pháp trung tâm năm tiếp nối nhau ở những nơi vô cùng bí ẩn, cho dù Tinh Thần Tham Trắc của hắn có khả năng dò xét cực cao cũng không thể thấy rõ hoàn toàn.

Tổng hợp mọi thứ lại, có thể thấy kiện Hồn Đạo Khí này chẳng có tác dụng gì so với lượng hao tổn cần dùng cho nó. Thậm chí hiệu dụng của nó còn không bằng thực lực của Hồn Đạo Sư cấp năm khi phát huy toàn lực.

Ngay cả hắn, nếu muốn cũng có thể phá hủy nó một cách dễ dàng. Nhưng nếu có một ngày, đế quốc Nhật Nguyệt tìm được nguồn năng lượng thay thế thì sao? Nếu nguồn năng lượng ấy có thể sử dụng được cho cả Hồn Đạo Pháo vậy thì cục diện sẽ biến đổi như thế nào? Thật khó tưởng tượng được khi chiến tranh nổ ra, kiện Hồn Đạo Khí trở thành thứ chủ đạo, thì ngay cả binh lính bình thường cũng sẽ hoàn toàn nâng cao tác dụng.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Hoắc Vũ Hạo đã suy nghĩ đến được rất nhiều điều trên mấy khía cạnh, kiện Hồn Đạo Khí này đúng là đã khắc sâu ấn tượng cho hắn.

Hơn nữa, hắn còn mơ hồ nhận ra, dù trên lớp, Hiên Tử Văn không dạy mình những thứ có tác dụng cụ thể, nhưng hắn chịu cho mình, Quất Tử và Kha Kha cùng đi thử nghiệm kiện Hồn Đạo Khí này đã chứng tỏ hắn không quá cảnh giác với mình. Hơn nữa, hắn cũng hiểu sơ sẩy ý của Hiên Tử Văn. Nếu hắn có thể áp dụng nghiên cứu từ kiện Hồn Đạo Khí Gia Cát Thần Nỗ thì cũng tương đương với việc Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí sẽ có thêm năng lực công kích. Tuy nó vẫn cần quá trình bổ sung năng lượng khá rườm rà ban đầu, nhưng ít ra nó đã có thể công kích. Đây là một bước tiến quan trọng trong quá trình nghiên cứu rồi.

Định Trang Hồn Đạo Khí tuy cũng có thể bổ sung thêm phần này, nhưng theo hiểu biết của hắn với Định Trang Hồn Đạo Khí, gần như mọi Định Trang Hồn Đạo Khí khi sử dụng đều phải thông qua trận pháp trung tâm, pháp trận tụ năng này tuy có thể tồn trữ một phần Hồn Lực nhưng khi bắn vẫn cần Hồn Lực kích phát, quá trình hoàn toàn khác biệt với Gia Cát Thần Nỗ.

Nói một cách đơn giản, vấn đề mà Hiên Tử Văn quan tâm nhất là dùng bộ máy bên trong của Gia Cát Thần Nỗ áp dụng vào Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, để có thể giảm mức độ Hồn Lực cần dùng đến mức thấp nhất.

Hoặc Vũ Hạo dĩ nhiên không đồng ý giao ra cấu tạo của Gia Cát Thần Nỗ, trình độ nghiên cứu về Hồn Đạo Khí của đế quốc Nhật Nguyệt đã cao đến vậy, nếu lúc này hắn còn giúp đỡ bọn họ, chẳng may họ nghiên cứu ra được cỗ máy hoàn chỉnh rồi đưa vào sử dụng khi chiến tranh nổ ra, vậy thì ba đế quốc còn lại sẽ gặp nạn lớn.

Quất Tử cũng không biết Hoắc Vũ Hạo đã suy nghĩ nhiều thứ trong đầu như thế, với cả lúc này cô đang phải rót Hồn Lực điều khiển kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, căn cứ vào địa hình mà điều chỉnh nó di chuyển.

Ngồi trong quả cầu tròn này tuyệt đối không phải là chuyện thoải mái, vấn đề lớn nhất là quá chòng chành. Tuy bản thân Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí có khả năng giảm xóc nhất định, nhưng trong quá trình di chuyển làm sao có thể lúc nào cũng vững vàng được. Quất Tử ngồi ở ghế đầu vừa mệt nhọc điều khiển vừa chịu đựng cảm giác khó chịu ấy, chốc lát liền dừng lại nghỉ ngơi, mà lúc này kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí đã di chuyển đến trước một nhánh núi của dãy núi Cảnh Dương, chuẩn bị leo lên núi.

Hoắc Vũ Hạo thoáng suy tính một chút, tốc độ di chuyển của kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí này tương đương với bản thân hãn toàn lực chạy băng băng.

- Vũ Hạo, cảm giác thế nào?

Quất Tử quay đầu nhìn Hoắc Vũ Hạo hỏi, sắc mặt cô có phần tái nhợt, cô và Kha Kha đã thay đổi vị trí cho nhau, lúc này đến lượt Kha Kha điều khiển kiện Hồn Đạo Khí.

Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ:

- Cồng kềnh, không linh hoạt. Ta thấy một phần do vật liệu của nó. Nhưng để điều khiển một kiện Hồn Đạo Khí lớn như thế này di chuyển trên đoạn đường này thật đúng có thể so sánh với kiện Hồn Đạo Khí thuần công kích hay thuần phòng ngự, độ phức tạp thật đáng nể. Nếu so cấp bậc, thì độ phức tạp của món đồ chơi này khoảng cấp Tám. Nhưng tác dụng thì quá bình thường.

Quất Tử gật đầu nói:

- Đúng vậy, khuyết điểm quá nhiều. Chúng tôi hiện vẫn không ngừng thay đổi. Theo tốc độ nghiên cứu hiện nay, e là cần thời gian rất lâu mới có thể phát triển thêm nữa. Hiện giờ, bộ phận nghiên cứu đã nghĩ đến việc chuyển hướng sang tập trung vào Định Trang Hồn Đạo Khí. Dù sao, Định Trang Hồn Đạo Khí ngay cả Hồn Đạo Sư cấp thấp cũng có thể sử dụng, mà lực công kích cũng cực kỳ cao. Còn kiện Hồn Đạo Khí như thế này cần kinh phí nghiên cứu quá kinh khủng.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 162: Quất Tử thần bí (Hạ)

- Thực tế, mỗi pháp trận trung tâm ở từng bộ phận của nó đều không giống nhau, âu cũng do nó được kết hợp từ thành quả nghiên cứu của nhiều người khác nhau, và vật liệu thử nghiệm cũng khác biệt. Thế nên, nếu muốn chế

tạo nó dùng trong chiến tranh, thì với lượng công việc đồ sộ này, không có hơn một ngàn năm e khó mà làm được,

Hoắc Vũ Hạo bình tĩnh hỏi:

- Quất Tử tử, vậy theo ý tử thì cái nghiên cứu này chẳng có ý nghĩa gì sao?

Quất Tử ngay lập tức đáp không chút do dự:

- Dĩ nhiên là có ý nghĩa. Nghiên cứu chế tạo Hồn Đạo Ky Khí Nhân (người máy) là một trong những kế hoạch quan trọng đánh dấu sự phát triển vượt bậc đồng thời mở ra một thời đại mới cho nhân loại chúng ta. Chẳng qua...

Nói đến đây, cô thoáng nhíu mày, lát sau mới nói tiếp:

- Chẳng qua tạm thời kế hoạch đang vướng phải rắc rối quá lớn, nên quá trình nghiên cứu mới khó khăn như vậy. Nếu các nghiên cứu kết hợp đạt được nhiều thành tựu hơn thì tương lai sẽ thuận lợi hơn nhiều. Vấn đề cần giải quyết hiện nay là tìm nguồn năng lượng thay thế cho Hồn Lực. Nếu vẫn tiếp tục duy trì việc chỉ có Hồn Sư mới có thể sử dụng Hồn Đạo Khí thì rắc rối sẽ mãi còn đó, quá trình nghiên cứu Hồn Đạo Khí không thể nào phát triển thêm nữa.

Hoắc Vũ Hạo không ngờ Quất Tử hiểu rõ mọi chuyện đến vậy, lòng lại thầm kính nể thêm, hắn khẽ gật đầu, nhưng không có ý định bình luận hay nói ra ý kiến của mình.

- Sao không nói gì? Sợ chúng tôi phát triển quá nhanh sẽ tấn công quốc gia người sao?

Quất Tử chỉ nói một câu đã đánh trúng nỗi băn khoăn trong lòng Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo cũng không giấu giếm, khẽ gật đầu:

- Nghiên cứu thành công, khoa học phát triển, chung quy cũng vì chuẩn bị cho chiến tranh. Chẳng may chiến tranh nổ ra thì người khổ nhất cũng chỉ là bách tính bình dân mà thôi.

Quất Tử nhìn hắn thật lâu, nói:

- Về điểm này ta lại càng hiểu rõ hơn người. Thế nên, khoa học kỹ thuật phát triển quá nhanh cũng chưa hẳn là chuyện tốt. Bất kể là ta hay Hiên lão sư, đều không mong muốn xảy ra những chuyện ấy. Người biết không? Thật ra về phương diện nghiên cứu Hồn Đạo Khí, Hiên lão sư có thể xem là nhân tài trẻ tuổi nhất tại Minh Đức Đường, nếu xét thứ bậc, thì có thể đứng đầu cả đế quốc Nhật Nguyệt. Nhưng hắn lúc nào cũng không muốn thể hiện hay bộc lộ tài năng của mình, hắn giấu giếm mọi thứ, tất cả cũng vì không

muốn thành quả nghiên cứu của mình bị sử dụng trong chiến tranh, đây là điểm làm ta cảm thấy bội phục ở Hiên lão sư nhất.

Hoặc Vũ Hạo kinh ngạc nói:

- Ý người là Hiên lão sư không có công bố thành quả nghiên cứu của mình sao?

Quất Tử nói:

- Có thể xem là thế. Khi vừa bước vào đế quốc Nhật Nguyệt, người có cảm thấy tốc độ phát triển Hồn Đạo Khí ở đây hơn hẳn ba đế quốc lớn còn lại hay không?

Hoặc Vũ Hạo gật đầu.

Quất Tử nói:

- Nhưng trên thực tế, hiện nay sự phát triển của Hồn Đạo Khí tại đế quốc chúng tôi đã đến mức tối đa, gần như mọi phương diện đều gặp chướng ngại. Trong khoảng mười năm gần đây, gần như không có tiến bộ thêm nữa. Nếu không cũng sẽ mãi mà không xuất hiện Hồn Đạo Sư cấp mười. Hơn nữa, một phần vì ý kiến của giai tầng thống trị hiện giờ là hoàng thất vẫn chưa thống nhất với nhau, nghiên cứu cứ thế mà mãi ngừng trệ.

- Năm đó, sau khi đế quốc Nhật Nguyệt bị ba đế quốc bên phía đại lục Đấu La hợp lực đánh bại, cái tên đại lục Nhật Nguyệt theo đó mà biến mất, đế quốc đã từng dốc toàn lực đẩy nhanh tiến độ phát triển của Hồn Đạo Khí, chỉ trong vòng một ngàn năm ngắn ngủi, trình độ khoa học kỹ thuật của đế quốc Nhật Nguyệt đã hơn hẳn ba đế quốc còn lại. Nhưng phải công nhận, sự tồn tại của Hồn Sư quá mức nguy hiểm, bên đế quốc chúng tôi vẫn còn e ngại nên mới không rục rịch làm bừa.

- Có thể nói, theo sự tiến bộ của Hồn Đạo Khí thì trình độ của quốc gia cũng tăng lên. Hoàng Thất dần dần cho rằng vấn đề bảo vệ đất nước không còn đáng lo nữa, thậm chí còn có thực lực tranh đấu trên đại lục. Thế nên, chính sách của hoàng thất bắt đầu thay đổi, làn gió hưởng thụ hoang lạc dần lan rộng khắp nơi. Hai tầng lớp giàu nghèo ngày càng xa cách, mâu thuẫn giữa quý tộc và dân thường không ngừng dâng cao, nhất là vài thập niên gần đây, thậm chí có nơi còn xuất hiện bạo động. Người có biết, khi đó, lựa chọn chính xác nhất của tầng lớp thống trị là gì không?

Nếu là hai năm trước, có lẽ Hoắc Vũ Hạo không thể trả lời được câu hỏi này của Quất Tử, nhưng sau hai năm huấn luyện dưới kế hoạch Cực Hạn Đan Bình, kiến thức của hắn được bổ sung thêm rất nhiều, nhất là mảng chính trị và lịch sử đại lục.

- Phát động chiến tranh để xoa dịu mâu thuẫn trong nước. Bắt đầu quá trình xâm lược để giải quyết những mâu thuẫn đã phát sinh. Chiến tranh, chiếm được càng nhiều thì sẽ càng xuất hiện nhiều quý tộc. Dân thường cũng có thể nhờ vào chiến công mà trở thành quý tộc. Mâu thuẫn trong xã hội thông qua đó mà giảm dần, ít nhất sẽ không còn bùng phát với quy mô lớn nữa.

Kha Kha ngồi cạnh nghe không hiểu mô tê gì, nhưng Quất Tử nhìn Hoắc Vũ Hạo trả lời một cách bình thản như vậy, lưng cô lại ướt đẫm mồ hôi lạnh:

- Người càng lúc càng giống gián điệp. Nhưng xét ra vẫn chưa đủ tư cách.

Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo khẽ ngưng lại nhưng tích tắc sau liền khôi phục bình thường, bình thản nói:

- Ta vốn là trao đổi sinh từ học viện Sử Lai Khắc, nên có lẽ không được hoan nghênh đúng không? Gián điệp hay không gián điệp ta cũng chẳng quan tâm lắm, bản thân ta không phải là người phục vụ cho quốc gia nào. Nhưng nếu có thể, ta vẫn cố gắng không để chiến tranh nổ ra.

Quất Tử mỉm cười nói:

- Vũ Hạo, người có biết mục tiêu của cả đời ta là gì không?

Hoắc Vũ Hạo lắc đầu.

Hai mắt Quất Tử híp lại, cô ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ bên ngoài, thì thào:

- Ta ghét chiến tranh, ta căm thù chiến tranh. Nhưng ta muốn báo thù cho cha ta. San bằng Tinh La là mục tiêu sinh tồn của ta.

Cô nói đến đây, ánh mắt vốn dịu dàng thoáng trở nên lạnh lùng băng giá, cô giống như vừa đeo lên một chiếc mặt kính, che giấu đi con người thật của cô.

Hoặc Vũ Hạo chấn động, trong ấn tượng của hắn, Quất Tử vốn là người theo chủ nghĩa hòa bình, hắn không ngờ Quất Tử lại có thể thốt lên câu nói như vậy.

Quất Tử quay đầu nhìn hắn mỉm cười:

- Nghe câu trả lời của ta cảm thấy không thoải mái đúng không? Ta biết ngươi là người đế quốc Tinh La. Ta không mong sau này chúng ta sẽ tái ngộ tại chiến trường. Kha Kha, chúng ta đi thôi.

Sau câu nói của Quất Tử, kiện Toàn Địa Hình Tam Trắc Hồn Đạo Khí lại một lần nữa chuyển động, Quất Tử nhắm hai mắt lại trông như đã bắt đầu minh tưởng.

Hoặc Vũ Hạo ngồi cạnh im lặng nhìn cô, tâm trạng có chút nặng nề. Quất Tử mang đến cho hắn một cảm giác cô ta không phải là người đơn giản. tuy hiện nay cô chỉ là một Hồn Đạo Sư cấp năm, nhưng theo những gì cô ấy nói, Hoặc Vũ Hạo chợt nhận ra cô ta tuyệt đối không phải là một Hồn Đạo

Sư chỉ đắm chìm vào nghiên cứu. Trong lòng cô rối cuộc đang che giấu những gì?

Giết cô ta?

Bỗng nhiên, trong lòng Hoắc Vũ Hạo xuất hiện một cảm giác nguy hiểm, sát khí vô thức nổi dậy. Không hiểu tại sao hắn lại có suy nghĩ trong tương lai không xa, cô gái xinh đẹp này rất có thể sẽ là một kẻ thù mang đến cho mình uy hiếp rất lớn. Tuy cô ta che giấu tâm tư rất giỏi nhưng ban nãy, một chút sơ hở đã đủ làm hắn rung động không thôi. Khả năng che giấu của cô ta còn giỏi hơn cả hắn wxa.

Nhưng mà, hắn có thể ra tay không?

Không thể.

Hắn không sao quên được ánh mắt đầy cảm xúc khi Quất Tử gọi tiếng cha vào tối hôm qua. Cảm giác đồng cảm với nỗi đau mất người thân đã khiến hắn không thể nào ra tay được.

- Người đã nghĩ như vậy, tại sao còn nói cho ta biết nhiều đến thế?

Hoắc Vũ Hạo rối cuộc không kiềm được phải lên tiếng hỏi.

Một tầng ánh sáng nhàn nhạt xuất hiện ngăn cách Kha Kha đang ngồi phía trước, đây là tác dụng từ Hồn Đạo Khí cách âm, rõ ràng là không muốn Kha Kha nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người ngồi phía sau, Quất Tử xoay đầu cười nói:

- Vì người còn quá non nớt, chưa đủ tư cách là đối thủ của ta. Nếu có ngày ta thật sự phải chết trên chiến trường, ta hi vọng mình có thể chết trong tay người. Được cảm nhận hương vị cái chết giống cha ta ngày xưa, nghe cũng có vẻ không tệ.

Tâm trạng của Hoắc Vũ Hạo lại chấn động, hắn nhìn thấy trong đáy mắt của Quất Tử là hình ảnh của mình ngày xưa, đây là hắn thuở vừa rời khỏi phủ Công Tước, chẳng qua do cô che giấu quá tốt nên trước nay hắn chưa từng phát hiện. Tất cả cũng vì bữa cơm hôm qua mới gợi ra được bí mật mà cô chôn giấu tận sâu trong đáy lòng.

- Người dựa vào gì mà đòi tham gia chiến tranh?

Hoắc Vũ Hạo trầm giọng hỏi. Quất Tử tuy là Hồn Đạo Sư cấp năm, Hồn Lực còn đến bậc Hồn Vương nhưng Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không hề e ngại thực lực của cô.

Quất Tử mỉm cười nói:

- Người đoán thử xem? Ta chỉ có thể nói, vũ lực chưa chắc có thể quyết định tất cả.

Cô hiển nhiên đã suy nghĩ kỹ càng, nhưng làm sao nói hết cho Hoắc Vũ Hạo biết được.

- Hôm nay những lời ta nói với người chỉ do nhất thời bộc phát mà thôi. Thật lòng ta không lưu luyến mấy cuộc sống tại thế giới này, vì căn bản, trên đời này không còn gì đáng để ta lưu luyến. Nhưng ta phải sống, để báo thù cho cha và mẹ. Ta hoàn toàn cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của mẹ ta khi nghe tin cha ta tử trận. Trong giây phút ấy, cả thế giới dường như đều sụp đổ. Thôi được rồi, ta biết người không tin ta có thể làm được, người cứ coi như mình vừa nghe ta kể chuyện cũ ngày xưa đi.

Nói xong, Quất Tử liền thu hồi kiện Hồn Đạo Khí cách âm.

Thật sự chỉ là chuyện cũ ngày xưa sao? Hoắc Vũ Hạo không thể xác định được, nhưng Vận Mệnh Nhân trên trán hắt lại khechhắc động, rất khẽ, dường như nó muốn nói cho hắn biết cái gì đó, có điều, khi hắn cẩn thận cảm nhận thì lại không phát hiện được bất cứ gì.

Hoắc Vũ Hạo liếc mắt nhìn Quất Tử thật sâu, lòng tiếp tục thầm suy nghĩ.

Kha Kha ở phía trước hoàn toàn không nhận ra hai người sau lưng vừa trò chuyện với nhau, cô đang bận dốc toàn lực chăm chú vận chuyển Hồn Lực.

Lúc này kiện Hồn Đạo Khí đã đi đến một nhánh của dãy núi Cảnh Dương, lúc này, tác dụng của mấy cái chân bắt đầu phát huy. Quá trình di chuyển vẫn chòng chành như trước, nhưng tốc độ không hề giảm bớt, quả cầu kim loại dưới sự điều khiển của Kha Kha không ngừng tiến về phía trước, lát sau, bọn họ đã đến được một sườn núi nhỏ.

Quất Tử cũng không tiếp tục trò chuyện với Hoắc Vũ Hạo nữa, cô lấy giấy bút ra, vừa quan sát vừa cẩn thận ghi chép lại, hiển nhiên đây là bản báo cáo quá trình thử nghiệm kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí.

- Kha Kha, nếu cậu mệt cứ nói một tiếng.

Quất Tử nhắc nhở.

- Ừ.

Kha Kha đáp, gương mặt cô đã có chút tái nhợt, Hồn Lực cuộn cuộn di chuyển, điên cuồng chui vào trong kiện Hồn Đạo Khí khổng lồ này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 163: Ngân Lang sáu thuộc tính (Thượng)

Tinh Thần Tham Trắc của Hoắc Vũ Hạo luôn được sử dụng, hẳn đồng thời cảm nhận động tĩnh bên ngoài và quan sát hai cô gái trước mặt. Hắn dần dần nhận ra, hai cô gái này có lẽ đã nhờ vào dược vật và một vài phương pháp đặc biệt để tăng cường Hồn Lực đến bậc Hồn Vương, cũng vì như thế nên Hồn Lực của hai cô thiếu đi độ bền, quá trình vận chuyển cũng không được trôi chảy, thậm chí còn kém cả một người chỉ mới cấp 40 như hắn. Dạng tình huống này căn bản sẽ không xảy ra với học viên của học viện Sử Lai Khắc.

Đây là tác dụng phụ đầu tiên của việc thăng cấp quá nhanh. Hồn Lực tăng nhưng căn cơ không đủ, đừng nói chi đến chuyện thông qua quá trình thăng cấp của Hồn Lực mà cảm nhận được sự thay đổi, bất kể là lượng Hồn Lực hay khả năng khống chế đều không thể bì được với một cường giả Hồn Vương tự mình tu luyện. Với điều kiện này của hai cô, đừng nói là cánh cửa của bậc Siêu Cấp Đấu La – Hồn Đạo Sư cấp mười, mà ngay cả việc đột phá bậc Hồn Thánh hay Phong Hào Đấu La sẽ càng thêm khó khăn. Chẳng biết phải mất bao nhiêu thời gian để tích lũy lại những thứ còn thiếu mới thành công được, đây quả là làm nhiều mà được ít.

Trong tương lai không xa, Hồn Sư sẽ thật sự bị Hồn Đạo Sư thay thế hoàn toàn sao? Hoắc Vũ Hạo không tập trung suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này, vì dù tình huống này có xảy ra trong một tương lai gần thì chắc chắn cũng sẽ không ở trong thời đại của hắn.

Cả ba tiếp tục bay qua một ngọn núi, rốt cuộc Kha Kha cũng kiệt sức, nhường lại vị trí chủ khống. Quất Tử không có ý định thay thế mà ý bảo Hoắc Vũ Hạo bước lên.

Dĩ nhiên Hoắc Vũ Hạo sẽ không từ chối, hắn chủ động ngồi xuống vị trí khống chế chính, đồng thời lắng nghe Quất Tử giảng giải phương pháp khống chế kiện Hồn Đạo Khí này.

Cảm giác ngồi ở vị trí chủ khống thật khác biệt, tuy cửa sổ ở ghế ngồi này cũng không lớn, nhưng nhờ một loại trang bị đặc biệt mà hắn có thể quan sát toàn cảnh 180 độ.

Phía trên bàn điều khiển có bốn thanh kim loại, trừ thanh nằm bên ngoài dùng để truyền Hồn Lực vào, ba thanh còn lại theo thứ tự là điều khiển di chuyển về trước, sau và bật nhảy. Thanh điều khiển dùng để truyền Hồn Lực vào còn có thêm tác dụng thay đổi phương hướng. Trông thật đơn giản.

Nhưng đến khi Hoắc Vũ Hạo bắt đầu điều khiển thì phát hiện một vài vấn đề rắc rối, đó là tính phối hợp. Muốn điều khiển kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí này thật tốt thì việc đầu tiên phải hiểu quy luật di chuyển của sáu cái chân kia, như thế mới có thể giữ vững tốc độ di chuyển hay thay đổi phương hướng khi cần thiết.

Nếu là người bình thường, e là cần một lúc mới có thể thích ứng được, nhưng Hoắc Vũ Hạo nhờ ưu thế từ Tinh Thần Tham Trắc, chừng mười phút, sau khi Hồn Lực của hắn tiêu hao khoảng một phần ba, hắn đã có thể điều khiển thuần thục kiện Hồn Đạo Khí vô cùng đặc biệt này.

Hoắc Vũ Hạo đẩy trục điều khiển và truyền Hồn Lực vào đúng thời điểm, hưng phấn nói:

- Lên đường đây. Ngồi vững nha.

Kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí dưới sự điều khiển của hắc bắt đầu cất bước, ban đầu tốc độ hơi chậm một chút, đồng thời lượng Hồn Lực cần sử dụng cũng càng lớn hơn.

Ngay lúc này, ưu thế về mặt Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo bắt đầu xuất hiện, đừng xem hắc hiện giờ chỉ mới cấp 40, nhưng với nền tảng vững vàng, cộng thêm tốc độ tăng trưởng chậm chạp dưới sự ảnh hưởng của Cực Hạn Chi Băng trong khoảng cấp 30 đến 40, lượng Hồn Lực mà hắc tích lũy được nhiều hơn Hồn Sư đồng cấp bình thường rất nhiều. Gần như chỉ trong thời gian một hơi thở, Hồn Lực của hắc đã khôi phục được vài phần, thêm vào sự vận chuyển và tác dụng sinh sôi không ngừng từ Huyền Thiên Công, hai cô gái kia không thể nào so sánh được.

Quất Tử từ nãy giờ vẫn luôn quan sát Hoắc Vũ Hạo, gương mặt tươi cười của cô dần lộ vẻ kinh ngạc, Kha Kha cũng thế, thậm chí phản ứng của cô còn lớn hơn Quất Tử nữa.

Khi vừa bắt đầu điều khiển Toàn Địa hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, thao tác của Hoắc Vũ Hạo có chút cứng nhắc, nhưng chừng mười lăm phút sau, Hoắc Vũ Hạo đã dần dần điều khiển nó tăng tốc độ di chuyển.

Lúc này, nếu nhìn từ bên ngoài, quả cầu kim loại to thật to này mang đến một cảm giác thật ngang ngạnh, đầu đá lung tung, tốc độ càng lúc càng nhanh, vừa bước về trước vừa thay đổi phương hướng theo tình huống, nếu gặp chướng ngại cũng có thể nhảy lên, vượt qua.

Kiện Hồn Đạo Khí này có thể nhảy cao đến 12m, tuy nhiên, muốn đạt được độ cao này hoàn toàn nhờ vào khả năng sử dụng trực điều khiển. Mà Hoắc Vũ Hạo hoàn thành việc này cực kỳ tốt, chẳng những nó có thể nhảy đến độ cao thích hợp mà còn không hề lãng phí chút lực đẩy nào.

Càng khống chế lâu, Hoắc Vũ Hạo càng điều khiển thuần thục, cả kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí như được thổi hồn sống dậy, không những điều chỉnh phương hướng, không ngừng xông về phía trước, tốc độ cực nhanh, quả thực giống như giẫm trên đất bằng xông thẳng về trước.

Kha Kha lẩm bẩm:

- Có thật đây là lần đầu tiên hãn điều khiển kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí này không?

Quất Tử khẽ gật đầu nói:

- Chắc chắn là lần đầu rồi.

- Không thể nào...

Kha Kha vẫn chưa thể tin được chuyện đang xảy ra trước mắt.

Quất Tử mỉm cười nói:

- Đôi khi cậu không thể không tin trên đời này không có thiên tài, chẳng phải hửn là ví dụ rõ rệt nhất sao?

Kha Kha không nói nên lời, lắc đầu:

- Ta không tin, cho dù hửn là thiên tài thì ban đầu cũng phải lóng ngóng một chút, Quất Tử, chẳng lẽ người tin hửn giỏi như vậy sao?

Quất Tử gật đầu:

- Nếu ta đoán không sai, hửn có thể làm được cũng nhờ vào Vũ Hồn hệ Tinh Thần của hửn, cậu nghĩ xem, nếu hửn có thể dò xét được địa hình, đồng thời biết được vị trí chính xác của Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, vậy thì việc điều khiển chẳng phải càng dễ dàng hơn sao? Hửn chỉ cần thử một lát là thích ứng được ngay, điều khiển giỏi hơn chúng ta là chuyện đương nhiên rồi.

Kha Kha nói:

- Nhưng mà như thế không phải cần suy tính nhiều lắm sao?

Quất Tử liếc mắt nói:

- Chẳng nhẽ cậu cho rằng hắc là người kém suy tính sao? Bây giờ mình đã hiểu tại sao học viện luôn cố gắng tìm kiếm Hồn Sư hệ Tinh Thần, xét về mặt khống chế, Hồn Sư hệ Tinh Thần rõ ràng chiếm ưu thế nhiều hơn những Hồn Sư khác. Chẳng trách Hiên lão sư lại coi trọng hắc như thế.

Cuộc trò chuyện của hai cô gái lọt vào tai Hoắc Vũ Hạo không sót một chữ nào, nhưng lúc này hắc đã hoàn toàn đắm chìm vào trạng thái điều khiển Hồn Đạo Khí. Hồn Lực của hắc vẫn liên tục tiêu hao nhưng hắc mơ hồ cảm nhận được, hắc không nhất thiết phải liên tục vận chuyển Hồn Lực để duy trì sự di chuyển của nó.

Bên trong kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí có sáu pháp trận hội tụ năng lượng, đầu tiên hắc rút Hồn Lực ngưng tụ tại pháp trận này, sau đó từ đấy chuyển hóa và vận chuyển đến các pháp trận khác. Nếu quá trình này diễn ra liên tục, hiển nhiên sẽ lãng phí mất một chút Hồn Lực trong quá trình vận chuyển.

Mà hắc nhờ Tinh Thần Tham Trắc, nên có thể dễ dàng loại trừ điểm này. Lượng Hồn Lực ấy gom góp lại thì tiết kiệm được không ít. Hơn nữa khả

năng khôi phục Hồn Lực của hắn hơn hẳn Hồn Sư bình thường. Cho nên, hắn điều khiển liên tục ba mươi phút vẫn thoải mái như trước.

Hoắc Vũ Hạo đang mãi mê cảm nhận sự kì diệu từ kiện Hồn Đạo Khí, thì bỗng nhiên tinh thần của hắn báo về một kết quả dọa hắn giật nảy người, kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí lập tức dừng lại, sáu cái chân theo đó làm động tác ngồi xuống, Hoắc Vũ Hạo tập trung Tinh Thần Tham Trắc về một hướng duy nhất.

Một con Hồn Thú thuộc họ sói cao chừng hai thước “vèo” một cái nhảy ra, nó nhìn về phía Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí với ánh mắt chăm chú đầy vẻ cảnh giác, miệng không ngừng gầm gừ, dường như đang muốn thị uy.

Lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo trông thấy Hồn Thú thuộc họ sói có hình dạng như thế này, cả người nó lấp lánh ánh bạc, bộ lông rục rờ như kim loại, phản xạ ra ánh sáng rục rờ của ánh mắt trời đang rọi xuống từ trên cao.

Từ vẻ bề ngoài, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không nhìn ra được tu vi của nó.

- Ngân Lang, Hồn Thú hiếm thấy. Xem bề ngoài của nó, tu vi hẳn là khoảng ba ngàn năm, Vũ Hạo, cẩn thận chút.

Hoắc Vũ Hạo gật đầu, hỏi:

- Hồn Thú Ngân Lang? Sao ta không có ấn tượng gì về nó?

Quất Tử nói:

- Ngân Lang là loài Hồn Thú đặc biệt chỉ có ở đế quốc Nhật Nguyệt chúng tôi, nó có thể xem có thuộc tính kim, nhưng không phải dạng bình thường. Có thể nói khá khó xử lý. Bình thường nó ăn kim loại bạc mà trưởng thành, nó cũng giống như Hồn Sư chúng ta khi tu luyện gặp phải bình cảnh, cần Hồn Hoàn để đột phá vậy. Loài Ngân Lang khi gặp chướng ngại cần phải ăn một lượng lớn kim loại bạc mới có thể đột phá. Nghe nói trước đây từng xuất hiện một con Ngân Lang Vương, tu vi vạn năm, một mình nó đấu với hai cường giả bậc Hồn Đấu La, thế mà cuối cùng có thể mang vết thương chạy thoát. Còn Ngân Lang Hoàng với tu vi mười vạn năm thì trước nay chưa từng thấy xuất hiện. Loài Ngân Lang này kể cả da hay xương đều là nguyên liệu tuyệt hảo để chế tạo Hồn Đạo Khí, thịt của nó cũng rất ngon, Hồn Sư ăn vào thể chất sẽ được cải thiện không tí.

Kha Kha nôn nóng muốn thử:

- Để mình, để mình, mình có cách xử lý nó.

Hoặc Vũ Hạo nói:

- Để ta.

Trong lúc ba người họ trò chuyện, con Ngân Lang kia đã phát động tấn công. Hiển nhiên nó cực kỳ khó chịu với quả cầu kim loại loạng choạng trước mặt, ánh sáng màu bạc trên người nó bỗng nhiên thay đổi, hóa thành một quả cầu lửa có đường kính chừng một thước, bắn mạnh về trước.

Hoắc Vũ Hạo giật mình hoảng sợ, vội vàng điều khiển Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí nhảy cao lên, miễn cưỡng tránh đòn công kích ấy, sáu cái chân thoáng cái bị rụng mất hai, sự thăng bằng của kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí lập tức xuất hiện vấn đề, Hoắc Vũ Hạo ngay lập tức khống chế, điều chỉnh mới có thể giữ nó đứng vững.

Quả cầu thứ hai của con Ngân Lang lại một lần nữa bay về phía bọn họ, Hoắc Vũ Hạo không thể ngờ, sau quả cầu lửa, quả cầu thứ hai này lại là sự kết hợp từ mười lưỡi đao gió. Mười lưỡi đao vây lấy kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, điên cuồng chém xuống.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 163: Ngân Lang sáu thuộc tính (Trung)

Cũng may Quất Tử kịp thời phóng ra Hồn Đạo Hộ Tráo cấp năm cản lấy toàn bộ các lưỡi đao kia.

- Rốt cuộc thuộc tính của nó là gì?

Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nói.

Kha Kha đáp:

- Ngân Lang sở dĩ mạnh mẽ cũng vì bản thân nó có thuộc tính của sáu nguyên tố: Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Quang Minh, Hắc Ám. Sáu thuộc tính này có thể thoải mái luân phiên chuyển hóa. Cho nên mới đặc biệt khó đối phó. Gần như không có thuộc tính nào có thể khắc chế nó được. Nghe nói sau vạn năm, khi trở thành Ngân Lang Vương, nó còn có thể tăng thêm một thuộc tính hiểm thấy nữa. Sau mười vạn năm, lại được tăng thêm một loại. Cũng may mặc dù bản thân nó có nhiều thuộc tính nhưng xét về mặt công kích chỉ nằm trong các thuộc tính trụ cột căn bản mà thôi.

Kha Kha còn chưa giải thích xong thì quả cầu thứ ba đã hóa thành nhũ băng điên cuồng bay về phía ba người, tuy đòn tấn công này vẫn chưa đủ để phá hủy vòng bảo hộ nhưng Hồn Lực của Quất Tử tiêu hao nhanh thấy rõ.

Kha Kha vừa định ấn nút cạnh ghế ngồi của mình liền bị Quất Tử cản lại:

- Để Vũ Hạo đi. Phương thức chiến đấu của cậu quá dữ dội. Không ngờ chúng ta mới vào dãy núi chưa được bao lâu đã gặp phải Hồn Thú hiểm thấy thế này.

Hoắc Vũ Hạo nghe thấy thế cũng không nói thêm gì, tay phải đưa lên ấn xuống nút điều khiển bên cạnh ghế, lập tức cửa sổ hai bật mở, cả người hần

“vèo” một cái bắn ra ngoài, hết như viên đạn được bắn ra từ nòng súng.

Kiện Hồn Đạo Hộ Tráo đặc biệt của Quất Tử tuy tiêu hao khá nhiều Hồn Lực nhưng đầu Ngân Lang ngàn năm này khó mà phá hủy trong chốc lát được, bỗng nhiên từ bên trong bắn ra một người dọa nó giật mình kinh ngạc. Ngân Lang ngẩng đầu nhìn lên, không hề khách sáo bắn ra một quả cầu ánh sáng màu bạc lấp lánh.

Đòn công kích này có thuộc tính Phong. Từng lưỡi đao gió bao trùm lấy một phạm vi rộng lớn, khiến Hoắc Vũ Hạo muốn tránh cũng không tránh được.

Cả người hắt thoáng cái phủ một lớp băng cứng sáng như kim cương, tỏa ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ dưới ánh mặt trời, còn muốn nổi bật hơn cả ánh sáng chói lóa trên người Ngân Lang nữa. Mấy lưỡi đao gió chém vào lớp băng tinh từ Băng Hoàng Hộ Thể vang lên từng tiếng chói tai nhưng không có cách nào cắt đứt được.

Sáu kiện đại bác đồng thời xuất hiện trên người Hoắc Vũ Hạo, đầu súng chia về phía Ngân Lang, đồng loạt bắn. Sáu tia sáng nháy mắt bay vọt về phía Ngân Lang với tốc độ cực nhanh. Ngân Lang lập tức lùi nhanh về sau, trước người nó lại xuất hiện mấy quả cầu ánh sáng bạc, quanh cơ thể nó bỗng nhiên xuất hiện tầng tầng phòng ngự dập dề sóng nước, khiến lực tấn công của Hồn Đạo Xạ Tuyến giảm đi gần phân nửa, đợi đến khi sáu tia sáng bay đến người nó, nó đã có thể dễ dàng lách người tránh đi.

Sau khi Hoắc Vũ Hạo tung ra một chiêu này liền nhẹ nhàng tiếp đất, cả người lao về phía Ngân Lang như một con báo săn.

Con Ngân Lang ngàn năm này rõ ràng chuyên về tấn công từ xa, nó không ngừng lùi về sau, đồng thời cũng không ngừng bắn ra các quả cầu ánh sáng bạc về phía Hoắc Vũ Hạo.

Nhưng, từ những thông tin mà Kha Kha và Quất Tử đã nói cho hần biết, Hoắc Vũ Hạo đã sớm sử dụng Tinh Thần Tham Trắc không ngừng tìm kiếm, mỗi thuộc tính mà Ngân Lang sử dụng làm sao có thể thoát khỏi phạm vi dò xét của hần. Ba cái Hồn Hoàn màu trắng đồng thời dâng lên từ dưới chân Hoắc Vũ Hạo, đồng thời lóe sáng, hai cô gái đang ngồi bên trong quả cầu kim loại đều kinh ngạc mở to mắt, chuyện gì thế này?

Vì Quất Tử mang đến cảm giác nguy hiểm cho hần, nên hần không muốn bại lộ quá nhiều thực lực của mình. Thực tế lúc này hần đang đồng thời sử dụng cả ba Hồn Kỹ.

Ánh mắt hần bắn ra một tia sáng màu tím rồi biến mất, con Ngân Lang bỗng hét lên một tiếng thảm thiết, rồi ngã lăn xuống đất, nó đau đớn lăn đi lăn lại mấy lần, thần trí rõ ràng đã không còn tỉnh táo, mà tác dụng từ kỹ năng Hư Nhược lấn Tinh Thần Kiên Nhiều đều đồng thời rơi xuống người hần.

Lúc này, thật ra người kinh ngạc nhất phải là Hoắc Vũ Hạo, hần vốn nghĩ con Hồn Thú này tu vi chỉ có ba ngàn năm, xét về mặt Tinh Thần Lực, lẽ ra

nó phải kém hẳn rất nhiều, sau một chiêu Linh Hồn Trùng Trích, dù nó không chết cũng phải mất nửa mạng. Thế mà không ngờ lúc này còn có thể đứng lên?

Chuyện này đúng là nằm ngoài dự đoán của Hoắc Vũ Hạo. Chẳng lẽ đầu Ngân Lang này cũng có thuộc tính tinh thần? Nhưng tu vi của nó chỉ có ba ngàn năm, có chút không thích hợp với hẳn.

Trong đầu hẳn không ngừng suy nghĩ các vấn đề khác nhau, nhưng động tác lại không hề dừng lại chút nào, sau khi sử dụng Linh Hồn Trùng Kích, cả người hẳn đã bay lên như một mũi tên, kiện Hồn Đạo Thôi Tiến Khí cấp năm sau lưng hẳn lóe sáng, tốc độ của hẳn nháy mắt tăng đến mức cực kỳ kinh khủng, khi con Ngân Lang có thể đứng dậy thì hẳn đã bay đến trước mặt nó rồi.

Hoắc Vũ Hạo giơ tay phải lên rồi chụp xuống, đáy mắt lại lóe sáng ánh tím, căn bản không cho con Ngân Lang ngàn năm này chút thời gian nghỉ ngơi nào. Con Ngân Lang vừa mới tỉnh táo lại tiếp tục bị Linh Hồn Trùng Kích đập thẳng vào đầu, máu từ mắt, miệng, mũi ào ào chảy ra, năm lưỡi đao màu vàng nhạt của Hoắc Vũ Hạo nháy mắt cắm sâu vào trung khu thần kinh của nó.

Cả quá trình chiến đấu có thể nói là cực kỳ đơn giản, trước mặt Hoắc Vũ Hạo, con Ngân Lang ngàn năm này bị áp chế hoàn toàn, một chút sức phản kháng cũng không có.

Quất Tử ngồi bên trong kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, nhìn Kha Kha đang kinh ngạc mở to hai mắt, cười nói:

- Giờ cậu còn thấy nếu có ở một nơi đủ rộng thì chúng ta có thể thắng hãn không?

Kha Kha lẩm bẩm:

- Thực lực cận chiến của hãn thật đáng sợ. Đây là con Ngân Lang ba ngàn năm đó. Vậy mà đấu với hãn lại không hề có chút lực phản kháng nào. Ngân Lang yếu ớt như vậy từ lúc nào thế? Mình nghe nói loài Hồn Thú này rất mạnh mà?

Quất Tử khẽ than:

- Không phải Ngân Lang yếu mà vì hãn quá mạnh. Ngay thời điểm hãn tung một kích cuối cùng, con Ngân Lang ấ đã không còn sức phản kháng rồi. Vũ Hồn Song Sinh thật đáng sợ. Ta đoán đừng nói là chúng ta, cho dù là Hồn Đạo Sư cấp sáu cấp bảy cũng chưa chắc là đối thủ của hãn.

Kha Kha có chút không phục:

- Không để hãn đến gần là được.

Quất Tử lắc đầu nói:

- Cậu suy nghĩ đơn giản quá. Chẳng lẽ ban nãy cậu không thấy kiện Hồn Đạo Khí giúp hấn tăng tốc độ sao? Đó là Hồn Đạo Thôi Tiến Khí cấp năm đó, kiện này tuy cấp thấp nhưng dù là Hồn Đạo Sư cấp bảy cũng không dám tùy tiện sử dụng, nó có thể giúp mình nháy mắt tăng tốc nhưng gây ảnh hưởng không nhỏ cho cơ thể mình, chẳng lẽ cậu không nhớ điểm này sao? Với thể chất của chúng ta, cùng lắm chỉ có thể sử dụng được kiện Hồn Đạo Thôi Tiến Khí cấp ba thôi, cho dù thế, nếu sử dụng liên tục, cơ thể chúng ta cũng sẽ cảm thấy không khỏe. Hiện giờ hấn chỉ mới có ba Hồn Hoàn, tuy Hồn Lực đạt đến cấp 40, nhưng lại dám sử dụng Hồn Đạo Thôi Tiến Khí cấp năm, hơn nữa vừa sử dụng xong còn lập tức tấn công, chuyện này có ý nghĩ thế nào chứ hả?

Kha Kha không lên tiếng, dĩ nhiên cô biết việc đó có ý nghĩ gì, nó chứng tỏ xét về mặt thể chất, cơ thể Hoắc Vũ Hạo vượt xa sự tưởng tượng của hai cô. Nếu không làm sao có thể sử dụng với mức độ khủng khiếp như vậy? Xét theo khả năng sử dụng Hồn Đạo Khí hiện giờ của hai cô, phạm vi phát huy thực lực cao nhất là vào tầm 50-200m, nếu phạm vi xa hơn thì phải sử dụng đến Định Trang Hồn Đạo Khí mới có thể đảm bảo lực tấn công. Mà kiện Hồn Đạo Thôi Tiến Khí cấp năm này có thể nháy mắt tăng độc độ của Hoắc Vũ Hạo lên vào khoảng 100 m/s. Nói cách khác, chỉ cần một lần hô hấp, hấn có thể di chuyển được khoảng 200m. Vậy thì hai cô còn chút cơ hội nào nữa chứ?

- Hấn là học viên của học viện Sử Lai Khắc, thực lực nhất định không tầm thường.

Quất Tử gật đầu:

- Có lẽ lần này trong nhóm trao đổi sinh, hắc công như thực lực yếu nhất nhưng thực sự đây mới là nhân vật trung tâm.

- Thôi được rồi, chuyện này cũng không liên quan gì đến chúng ta, sau này về cậu cũng đừng nhiều chuyện quá. Chúng ta còn phải nhờ người ta làm cơm cho đấy.

Trong lúc hai cô gái trò chuyện, Hoắc Vũ Hạo đã mang xác con Ngân Lang trở về, bên cạnh nó lúc này còn lấp lánh một Hồn Hoàn màu tím.

- Thiên Mệnh ca, tỉnh chưa?

Hoắc Vũ Hạo cố ý giảm tốc độ, thầm gọi Thiên Mệnh Băng Tầm. Hắc muốn giải đáp thắc mắc của mình. Thật lòng, hắc khá động tâm với đầu Ngân Lang này. Đối với Hồn Sư, Hồn Hoàn thứ tư phải trên bậc ngàn năm mới đúng. Nhưng nếu thực sự không còn lựa chọn nào khác, Hồn Hoàn ba ngàn năm này không phải là không được.

- Tiểu Vũ Hạo, đã lâu rồi không thấy đệ gọi đến ca nha.

Giọng nói vô cùng uể oải của Thiên Mệnh Băng Tầm vang lên trong đầu Hoắc Vũ Hạo, từng chữ từng chữ đều biểu lộ rõ vẻ chưa tỉnh táo của chủ

nhân, nhưng bản thân Thiên Mộng Băng Tầm dường như khá là vui mừng khi Hoắc Vũ Hạo chủ động đánh thức nó.

- Thiên Mộng ca, đệ gặp được một đầu Hồn Thú hiếm thấy ở đế quốc Nhật Nguyệt, ca xem giúp đệ nó có phải thuộc tính Tinh Thần không. Đệ không xác định chính xác được.

Sau đó, hắn lập tức thuật lại thông tin của Ngân Lang.

- À...

Thiên Mộng Băng Tầm vừa nghe Hoắc Vũ Hạo nói vừa quan sát Ngân Lang, khi Hoắc Vũ Hạo về đến trước kiệu Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, nó đã nói ra đáp án.

- Con Hồn Thú này có rất nhiều thuộc tính, nhưng không phải là có đủ toàn bộ, chẳng có loài Hồn Thú nào có được khả năng này. Bản thân nó có khả năng sử dụng nhiều thuộc tính, cộng thêm Tinh Thần Lực khổng lồ chế mạnh mẽ hẳn là cũng do những kim loại mà nó thường ăn, có lẽ những thứ ấy đã tăng cường khả năng tương tác các nguyên tố cho nó mà thôi. Nếu không, bản thân nó có nhiều nguyên tố như vậy, làm sao chỉ có thể sử dụng một vài kỹ năng căn bản cơ chứ? Con Hồn Thú này chưa đủ tiêu chuẩn làm Hồn Hoàn của đệ, tu vi quá yếu, kém xa khả năng chịu đựng tối đa của đệ, nếu muốn tìm loài Hồn Thú này làm Hồn Hoàn thì tu vi ít nhất phải qua vạn năm. Ta nghĩ nó sẽ mang đến cho đệ một kỹ năng không tệ. Tuy chưa chắc

có thể tăng thêm lực tấn công nhưng đối với tổng thể thực lực lại vô cùng phù hợp, ít nhất có thể tăng cường cho kỹ năng Hư Nhược kia.

- Dạ, cảm ơn ca.

Hoắc Vũ Hạo thu thi thể Ngân Lang vào Hồn Đạo Khí Trữ Vật, rồi nhảy lên bước vào trong kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí.

Quất Tử nhìn hắn, giơ lên ngón tay cái, ra vẻ tán thưởng. Hoắc Vũ Hạo chỉ mỉm cười nói:

- Hai người muốn xử lý đầu Ngân Lang này thế nào đây?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 163: Ngân Lang sáu thuộc tính (Hạ)

Quất Tử nói:

- Nếu người muốn bán, ta có thể giúp người bán với giá tốt. Trước hết cứ để ở chỗ người đã. Bộ da của Ngân Lang có thể giúp cho thi thể của nó không sớm thối rữa, chờ chúng ta trở lại học việc sẽ xử lý nó. Ta cảm thấy tuy là Ngân Lang không phải là Hồn Thú có thuộc tính tinh thần nhưng Tinh thần lực của nó hẳn là rất cường đại, nếu không thì nó đã không thể khống chế

các nguyên tố phát động công kích. Người xem thử xem. Còn nữa, sao vừa rồi Hồn Hoàn của người lại biến thành màu trắng cả thế?

Hoắc Vũ Hạo nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Có phải ta muốn thế đâu. Chẳng lẽ ta không thể có ba cái Hồn Hoàn mười năm à?

Nói xong hắn liền nở nụ cười, hiển nhiên rằng có thằng ngu mới tin đáp án này.

Quất Tử giật giật khóe miệng, lúc này cô đã trở lại là thiếu nữ dịu dàng như trước, đem nội tâm của mình giấu sâu trong tận đáy lòng.

Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ một lúc liền hỏi:

- Khứu giác của Hồn Thú họ sói bình thường khá nhạy, không biết Ngân Lang có đặc tính này không?

Quất Tử nghĩ nghĩ liền đáp:

- Hắn là sói đi, dù thế nào thì nó vẫn là sói.

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Hai học tử, có lẽ ta cần tách khỏi hai người một thời gian.

Quất Tử sững sốt:

- Sao người lại phải đi?

Hoắc Vũ Hạo trả lời:

- Ta muốn đi tìm Hồn Thú thích hợp với ta. Loại Ngân Lang này tuy thích hợp với ta, nhưng ta nói thật, tu vi của nó còn hơi kém, chưa tới giới hạn dung hợp của ta, thế nên ta muốn đi tìm con Ngân Lang mạnh hơn hoặc là Hồn Thú thuộc tính tinh thần. Mà việc này tất nhiên vô cùng nguy hiểm, cho nên tốt nhất là ta nên hành động một mình.

- Các người cứ tiếp tục hoàn thành công tác thực nghiệm, sau đó chúng ta hẹn nhau ở nơi tối qua hạ trại. Nếu trong vòng nửa tháng mà ta vẫn chưa trở lại thì các người hãy đi về trước đi.

- Không được! Làm sao chúng ta có thể để cho người mạo hiểm một mình được?

Kha Kha nghĩa khí nói:

- Muốn đi thì mọi người cùng đi, đừng quên chúng ta đều là Hồn Vương, ba người cùng một chỗ thì an toàn hơn là một người người đi nhiều. Tuy năng lực cận chiến của người khá tốt, thế nhưng Hồn Đạo Khí của ta và Quất Lâm tử đều khá mạnh, khả năng sinh tồn cũng mạnh không kém.

Hoắc Vũ Hạo khẽ lạng người. Hắn không ngờ cô gái bình thường luôn chí chóe với mình giờ phút này lại quyết định như thế, hơn nữa Hoắc Vũ Hạo có thể nhìn thấy từ trong mắt cô, sự chân thành không hề có chút giả dối..

Quất Tử cũng gật đầu:

- Kha Kha nói đúng, chúng ta không thể để người mạo hiểm một mình được, ba người dù sao vẫn tốt hơn một người. Hơn nữa, chúng ta lại khá quen thuộc với dãy núi Cảnh Dương. Muốn đi thì cùng đi, chẳng lẽ người sợ chúng ta liên lụy đến người sao? Ta biết người muốn làm gì, cứ đem máu của Ngân Lang bôi lên Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí là được. Như vậy là Hồn Thú cấp thấp sẽ không dám gây chuyện với chúng ta, đồng thời lại có thể thử nghiệm được năng lực sinh tồn của kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí này

Hoắc Vũ Hạo nhìn Kha Kha rồi lại nhìn Quất Tử, nói:

- Nhưng mà đây là chuyện rất nguy hiểm. Mùi máu Ngân Lang có thể thu hút loại Hồn Thú nào chúng ta vẫn chưa biết, nhưng chắc chắn nó sẽ không hề yếu, điều này các người cần phải hiểu rõ. Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí không thể nào đảm bảo chúng ta an toàn tuyệt đối.

Kha Kha có chút không kiên nhẫn nói:

- Người là đàn bà à, lẳng nhăng quá đi. Lên đường nhanh nào, không đủ Hồn Lực thì đưa đây, ta điều khiển cho.

Hoắc Vũ Hạo nhìn hai cô gái thật sâu, cuối cùng cũng gật đầu. Cho dù Quất Tử đã biểu lộ qua nội tâm của mình, nhưng Hoắc Vũ Hạo có cảm giác rằng vì hắn làm cho nàng cảm thấy giống như cha nàng, cho nên dù thế nào nàng cũng sẽ không hại mình.

- Được, chỉ cần ta còn một hơi thở, nhất định ta sẽ bảo hộ các người chu đáo.

Quất Tử uể oải tựa lưng vào ghế:

- Ai bảo vệ ai còn chưa biết. Người chỉ cần lo cho chúng ta ăn no là được lắm rồi.

Hoắc Vũ Hạo sắc mặt cứng đờ, bất đắc dĩ lắc đầu, lòng không khỏi nghĩ rằng:

- Chẳng lẽ các cô đại nghĩa, nghiêm túc muốn đi theo ta như thế là vì ta nấu ăn ngon sao?

Hoắc Vũ Hạo cũng không lập tức xuất phát ngay, mà ngồi điều tức một lát, đợi cho Hồn Lực hồi phục hơn phân nửa mới bắt đầu đi.

Có kinh nghiệm trước đó, hắn thao tác Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí càng thuận buồm xuôi gió, chỉ cần rừng cây không quá bdày đặc, hắn có thể làm cho nó không cần giảm tốc độ mà vẫn đi qua ngon lành, liên tục đi từ ngọn núi này đến ngọn núi khác, không hề nóng lòng đem máu của Ngân Lang bôi lên.

Trên đường đi, hắn cũng gặp một ít Hồn Thú, nhưng đều là cấp bậc dưới ngàn năm, thế nên Hoắc Vũ Hạo liền dùng phương pháp đơn giản nhất để xử lí, trực tiếp đâm qua. Cổ Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí này hao phí nhiều tài nguyên của học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư để nghiên cứu như thế, bản thân chất liệu của nó cứng rắn vô cùng. Hồn Thú từ ngàn năm trở xuống nằm mơ mới có thể phá hư nổi nó.

So với Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, Hồn Thú trong sơn mạch Cảnh Dương kém hơn khá nhiều. Trên đường đi đến trung tâm chủ mạch, bọn hắn gặp chưa tới mười con Hồn Thú ngàn năm. Tính cả Ngân Lang thì chỉ có ba con chủ

động công kích bọn hắc, tất nhiên là hai con còn lại cũng đều thành vong hồn dưới tay Hoắc Vũ Hạo, đồng thời cũng trở thành nguyên liệu nấu ăn.

Tuy hiện giờ bọn họ đã vào sâu trong dãy núi Cảnh Dương, nhưng Hoắc Vũ Hạo chẳng thèm để ý mà cứ thoải mái nhóm lửa, nướng thịt vào buổi trưa. Có điều khác với tiệc nướng tối hôm qua, trưa nay là món canh thịt, nguyên liệu từ chính con Ngân Lang ban nãy.

Xương và da long của Ngân Lang thì giữ lại, máu dùng để bôi lên Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, còn thịt thì trở thành mỹ thực của bọn hắc.

Hoắc Vũ Hạo kiểm tra thịt Ngân Lang rồi mới quyết định nấu như thế nào. Thịt Ngân Lang khá dai, nhưng lại ít mỡ, nếu chỉ nướng không thì khó mà cắn nổi, nhưng nếu hầm một lúc, làm cho nó nhừ ra thì sẽ dễ ăn hơn nhiều.

Sự thật chứng minh, không hổ hắc là người Quất Tử bảo có thể nấu ra mùi vị giống ba mình ngày trước, một nồi canh thịt ngon lành khiến hai mắt Quất Tử và Kha Kha sáng rực lên, ánh mắt khi nhìn Hoắc Vũ Hạo có vài phần ý lại, hoặc nói theo kiểu của Kha Kha là thế này:

- Hoắc Vũ Hạo, từ giờ trở đi ta sẽ đi theo ngươi. Chỉ cần ngươi còn ở Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, nhất định phải nấu cơm cho ta ăn!

Kha Kha nói như đây là chuyện hiển nhiên.

Quất Tử chen vào:

- Cậu muốn người ta làm đầu bếp cho mình thì phải trả giá gì chứ? Lấy thân báo đáp nhé?

- Ách...

Kha Kha hơi đỏ mặt, nhưng không yếu thế chút nào trừng mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo nói:

- Người dám không?

Hoắc Vũ Hạo đáp một cách gọn gàng:

- Không dám.

Kha Kha vốn chỉ muốn dọa hăn một chút thôi, ai ngờ hăn lại trả lời dứt khoát như thế, tức giận nói:

- Bốn cô nương vừa thông minh vừa lanh lợi lại còn đáng yêu, biểu cảm của người như thế nghĩa là sao? Sao lại không dám hả?

Hoắc Vũ Hạo cười ha ha đáp:

- Cho dù ta dám người cũng sẽ không theo ta à. Ta chỉ đưa ra đáp án mà người muốn nghe nhất thôi, còn đòi gì nữa? Chẳng lẽ muốn ta khóc lóc cầu người làm bạn gái, sau đó người sẽ đá đít ta à?

Kha Kha gật gật đầu:

- Như vậy mới đúng. Hơn nữa, nếu như người luôn có thể nấu ăn ngon như thế, không chừng ta thật sự cho người một cơ hội. Tiếc là người hơi nhỏ một chút, nói thật đi, năm nay người bao nhiêu tuổi rồi?

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười đáp:

- Mười bốn, sắp mười lăm rồi.

Im lặng.

- A.

Kha Kha và Quất Tử gần như hét lên cùng một lúc, dọa Hoắc Vũ Hạo nhảy dựng lên, ngay cả đám Hồn Thú yếu ớt ở xa xa cũng bị dọa chạy mất dép.

- Người mới mười bốn ư? Nhìn người thế này mà mới mười bốn tuổi á, mười tám mới đúng ấy. Hơn nữa mười bốn tuổi đã bốn mươi cấp hồn lực, lại còn là Vũ Hồn Song Sinh, người có còn là người nữa không thế?

Kha Kha kêu lên với vẻ mặt không tin được.

Hoắc Vũ Hạo sờ sờ mũi, đáp:

- Ta chỉ là có chút lớn thôi mà, có cần kinh ngạc như thế không? So về tuổi tác, các người cũng chỉ lớn hơn ta tầm ba, bốn tuổi, đều đã là Hồn Vương cả rồi. Khéo đến lúc ta đến tuổi như các người còn chưa chắc đã là Hồn Vương nữa.

Kha Kha lắc đầu:

- Tuy rằng ta nhìn có vẻ trẻ tuổi, nhưng tỷ cũng phải nói cho người biết, ta đã mười chín tuổi rồi, Quất Tử tỷ cũng đã hai mươi. Chúng ta đều lớn hơn người hơn năm tuổi, không thể so sánh như thế được.

Quất Tử cười hì hì nói:

- Không sao, nữ lớn hơn năm, chỉ hơi lớn một chút. Cậu vẫn còn cơ hội.

- Phi, cậu mới là bà già. Tiếc là mình không có em gái, nếu không có thể giới thiệu cho hần rồi.

Sau mấy ngày đi cùng nhau, ba người có thể đã hoàn toàn quen thuộc lẫn nhau, hơn nữa sau khi hợp tác chiến đấu mấy lần, quan hệ cũng thân thiết hơn rất nhiều.

Quất Tử và Kha Kha trước kia đều ra ngoài rèn luyện cùng với Vương Thiếu Kiệt và Tử Mộc, bây giờ bốn người trở thành ba người, không biết vì sao lại làm cho hai nàng thấy an toàn hơn.

Sau khi ăn trưa, ba người đều nghỉ ngơi một lúc, đợi Hồn Lực khôi phục tới trạng thái đỉnh mới tiếp tục hành động.

Hoặc Vũ Hạo vẫn ngồi ở vị trí chủ khống như trước, hần xoay người hướng nói với hai cô gái:

- Ta đã bôi máu của Ngân Lang lên Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí rồi, hiện các ngươi hồi hận thì vẫn còn kịp.

Kha Kha tức giận nói:

- Nói nhảm nhiều quá, đi thôi.

Hoắc Vũ Hạo vẫn không nóng vội nói tiếp:

- Nếu các người nhất định muốn đi thì từ giờ phải để ta làm đội trưởng. Tuy ta còn chưa hiểu rõ năng lực của các người nhưng các người nhất định phải nghe ta. Đối phó với Hồn Thú ta có kinh nghiệm hơn các người rất nhiều. Chỉ cần không gặp phải Hồn Thú mười vạn năm hoặc là một lượng lớn Hồn Thú vạn năm, ta nhất định có thể bảo vệ an toàn cho các người.

Quất Tử thoải mái nói:

- Được, cho người làm đội trưởng.

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Vậy chúng ta xuất phát thôi. Hai vị học tử nhớ kỹ, cho dù xảy ra tình huống gì các người cũng không được rời khỏi Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, độ cứng cỏi của cỗ Hồn Đạo Khí này chỉ sợ còn hơn lời các người đã nói. Có thể mở cửa sổ dùng Hồn Đạo Khí của các người để công kích khi phát sinh tình huống chiến đấu, còn bên ngoài giao hết cho ta, các người chỉ cần tiến hành trợ giúp là đủ rồi.

Kha Kha tức giận nói:

- Thế quái nào càng nghe người nói ta càng cảm giác mình là phế vật thế!
Đừng nói nhảm nữa, nhanh nhanh xuất hành đi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 164: Ngân Nguyệt Lang Vương (Thượng)

Sau khi Hoắc Vũ Hạo rút Hồn Lực vào, mấy cái chân của kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí lại bắt đầu chuyển động, cả quả cầu kim loại tiếp tục tiến sâu vào trong nhánh núi, lát sau, nhóm bọn họ đã di chuyển đến điểm cuối của nhánh núi, rốt cuộc cũng vào đến vùng trung tâm của dãy núi Cảnh Dương.

Hoắc Vũ Hạo ngồi phía trước vừa điều khiển vừa quan sát địa hình khu vực này, vùng trung tâm của dãy núi Cảnh Dương có dạng hình trứng. Tuy đây là lần đầu tiên hắn đến nơi này, nhưng hắn có thể dựa vào tình hình tại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm mà phán đoán hệ thống phân bố Hồn Thú tại vùng đất này.

Khu vực ngoài rìa nhất định là lãnh thổ của nhóm Hồn Thú có thực lực tương đối yếu, càng vào sâu bên trong, thực lực Hồn Thú dĩ nhiên sẽ càng ngày càng mạnh hơn. Chỉ cần không vào quá sâu có lẽ sẽ không nguy hiểm lắm.

Dù sao mùi máu của Ngân Lang cũng chỉ có thể lan truyền trong một phạm vi nhất định, có lẽ sẽ không bay vào tận vùng núi trung tâm đâu.

Hơn nữa, máu của Ngân Lang từ nãy đến giờ cũng chưa dẫn đến chuyện gì xấu cả, ít nhất tạm thời là vậy. Đa số Hồn Thú sau khi ngửi thấy mùi máu của Ngân Lang đều lập tức tránh xa, Hoắc Vũ Hạo có thể thông qua Tinh Thần Tham Trắc quan sát cảm nhận được rõ ràng chính xác. Hắn phát hiện, dù là Hồn Thú ngàn năm, sau khi ngửi thấy mùi máu của Ngân Lang cũng co chân bỏ chạy. Cứ thế, tốc độ di chuyển của bọn họ được trợ giúp rất nhiều.

Một lát sau, Hoắc Vũ Hạo đã điều khiển kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí tiến đến ngọn núi vượt qua ngọn núi đầu tiên của vùng trung tâm dãy núi Cảnh Dương .

Lúc này đã vào đến nơi cư trú của Hồn Thú, Hoắc Vũ Hạo nào dám để Hồn Lực tiêu hao nhiều, sau khi trèo đến đỉnh núi, hắn liền dừng lại tranh thủ khôi phục, đồng thời quan sát phía chân trời xa xa.

Dãy núi Cảnh Dương này cũng giống như bao dãy núi khác, càng vào sâu bên trong thì các ngọn núi càng lúc càng cao, nhưng đều là dạng góc đứng, chỉ có một vài ngọn có dạng góc tà.

Quả nhiên Hồn Thú trong vùng trung tâm có chất lượng cao hơn hẳn ở các nhánh núi bên ngoài, mật độ quần thể và tính chất đã có thể so sánh được với vùng ngoài rìa của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Nhưng vì có mùi máu của

Ngân Lang, nên những đến lúc này nhóm ba người bọn họ vẫn chưa phải chiến đấu trận nào.

Hoắc Vũ Hạo khoanh chân ngồi dưới đất, để mặt cơn gió thổi lùa ngang người, hẳn không phải là người thích mạo hiểm, lúc này hẳn đưa lưng về phía kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, để hai cô gái đang nghỉ ngơi phía sau không thể nhìn thấy rõ gương mặt của hắn lúc này. Trên trán của hắn lấp lóe một tia sáng ánh kim nhàn nhạt, Vận Mệnh Nhãn lặng lẽ mở ra.

Từ ngày Hoắc Vũ Hạo có Vận Mệnh Nhãn, thế giới tinh thần của hắn đã có một sự thay đổi long trời lở đất, cũng bởi vì có sự tồn tại của Vận Mệnh Nhãn, nên lúc này bất kể là Thiên Mộng, Băng Đế hay Y Lai Khắc Tư đều không thể điều khiển cơ thể hắn nữa, trừ phi là hắn chủ động nhờ vả. Nhưng bản thân hắn cũng có thể giành lại quyền khống chế bất cứ lúc nào hắn muốn.

Tác dụng của Vận Mệnh Nhãn tuyệt đối không phải chỉ nằm trong việc tăng cường Linh Mâu của hắn, mỗi khi nó mở ra, hơi thở Vận Mệnh sẽ xuất hiện trong đầu Hoắc Vũ Hạo, sự nhạy cảm cũng theo đó mà tăng lên. Thậm chí có một số lúc hắn còn có thể đoán trước tương lai, biết được sắp tới sẽ phát sinh chuyện lành hay dữ.

- Ồi.

Khi Vận Mệnh Nhân khép lại, hai mắt Hoắc Vũ Hạo liền mở to, đôi mắt lộ rõ vẻ khiếp sợ, hẳn không nhờ lần này sử dụng Vận Mệnh Nhân truy tìm quỹ tích vận mệnh lại cảm nhận được những chuyện này.

Nguy hiểm? Kỳ ngộ?

Không ngờ chỉ một cảm giác mơ hồ thôi lại khiến hẳn cảm thấy sợ hãi vô cùng, xen lẫn vào đó là có cái gì đó mách bảo hẳn sắp gặp kỳ ngộ. Cái này đúng là cực kỳ mới lạ.

Sao thế nhỉ? Hoắc Vũ Hạo thầm nghĩ, tuy Vận Mệnh Nhân mang đến cho hẳn câu trả lời nước đôi, nhưng theo dự cảm cho thấy, nguy hiểm sẽ xuất hiện trước kỳ ngộ. Dường như ở một trong những ngọn núi phía xa có vô số nguy hiểm đang đợi hẳn. Đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt rồi.

Nhưng, nếu đã đến đây, làm sao hẳn có thể dễ dàng lùi bước. Hơn nữa Vận Mệnh Nhân cũng không mang đến cảm giác nguy hiểm đến tính mạng.

Phải cẩn thận xâm nhập, đây là sách lược đầu tiên Hoắc Vũ Hạo nghĩ đến.

Cả nhóm lại một lần nữa khởi hành, tốc độ di chuyển lúc này rõ ràng chậm hơn rất nhiều, không những thế, vừa đi được một chút lại dừng quan sát xung quanh, hai cô gái ngồi phía sau đề nghị thay hẳn điều khiển kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, hẳn cũng từ chối, hẳn chỉ muốn hai cô bất cứ lúc nào cũng nhất định ở trong trạng thái hoàn hảo.

Thấy thái độ cẩn thận của Hoắc Vũ Hạo, hai cô gái cũng không nói thêm gì nữa, cẩn thận lúc nào cũng tốt. Ngay cả Kha Kha cũng không còn lộ vẻ mất kiên nhẫn nữa.

Một lúc lâu sau, nhóm ba người họ đã trèo lên đến được ngọn núi thứ ba, đây cũng là mục tiêu cuối cùng mà Hoắc Vũ Hạo đặt ra cho hôm nay. Ngọn núi có tầm nhìn bao quát này sẽ là nơi bọn họ dừng chân tạm nghỉ.

Trong quá trình di chuyển ban này, rốt cuộc bọn họ đã gặp một vài rắc rối, có hai con Kim Hồ tu vi hơn ba nghìn năm xuất hiện cản đường bọn họ.

Cùng là Kim Hồ, nhưng Kim Hồ ở sơn mạch Cảnh Dương mạnh mẽ hơn rất nhiều, độ cứng của đầu có ngay cả Âm Kim Khủng Trảo cũng chỉ có thể đâm sâu vào chừng một tấc thôi. Tuy cuối cùng bọn chúng đều chết trong tay Hoắc Vũ Hạo, nhưng quá trình này mất không ít thời gian. Cơ thể cứng như đá của bọn chúng thật khó xử lý.

Sau một ngày quan sát, Hoắc Vũ Hạo đã phát hiện, trong khu vực này, phần lớn là Hồn Thú thuộc tính kim loại, thực lực đều mạnh hơn hẳn bình thường, còn những Hồn Thú có thuộc tính khác thì yếu ớt cực kỳ. Ví như hôm nay, bọn họ trông thấy một chuyện khá buồn cười, một con đại bàng thuộc tính Phong có tu vi chừng vạn năm lại bị hai con Kim Hồ tu vi ba ngàn năm dọa chạy mất dép. Bấy nhiêu đã đủ thấy Hồn Thú thuộc tính kim ở vùng đất này bá đạo đến mức nào.

Nhưng sau một ngày này, những chuyện Hoắc Vũ Hạo lo lắng hay Hồn Thú mà hắn mong chờ đều không có chút động tĩnh nào, hắn chẳng gặp được con Hồn Thú nào thuộc hệ Tinh Thần cả. Quả nhiên, trên đại lục, dù là ở đâu thì lượng Hồn Thú hệ Tinh Thần cũng rất thưa thớt. May mà hôm nay chỉ là ngày đầu tiên, Hoắc Vũ Hạo vẫn còn khá kiên nhẫn tìm kiếm.

Vì dự đoán của Vận Mệnh Nhân, hắn quyết định chỉ vào đến ngọn núi thứ năm thôi, nếu không tìm thấy sẽ tìm kiếm theo hướng ngang chứ không vào sâu thêm nữa. Trong vòng năm ngày không có thu hoạch lập tức rút lui. Dù sao an toàn cũng là trên hết.

Rốt cuộc đã đến đỉnh núi.

Hắn chọn nghỉ ngơi tại đỉnh núi còn có một nguyên nhân quan trọng nữa, đó chính vì ưu điểm của kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, kiện Hồn Đạo Khí này có hình tròn, nó hoàn toàn có thể lăn tròn về trước trốn thoát dễ dàng. Hồn Thú có muốn truy đuổi cũng gặp khó khăn không ít. Đương nhiên, nếu làm thế thì những Hồn Sư ngồi bên trong cũng tuyệt đối không hề thoải mái.

Lúc này Hoắc Vũ Hạo lại tiếp tục nấu bữa tối cho hai cô gái, hắn cắt miếng thịt ngon nhất trên con Kim Hổ vừa liệp sát ban nãy, sau đó dùng Bạch Hổ Chùy xắt thành những miếng mỏng như tờ giấy.

Nếu thịt hổ hơi bị ôi mà không chế biến chu đáo thì tuyệt đối không thể nuốt nổi. Nhưng thịt hổ tươi thì đỡ hơn nhiều, nhưng có ai có thể ăn sống

được đây?

Hoắc Vũ Hạo thái mỏng thịt hổ, sau đó dùng gia vị mang theo chuẩn bị một loại nước sốt mới. Nước sốt này hơi cay, nhưng thịt hổ chấm vào ăn kèm lại có một hương vị khác, vừa tươi vừa nồng, rất ngon miệng.

Có điều, Hoắc Vũ Hạo không cho các cô ăn quá nhiều, dù sao thịt sống vẫn rất khó tiêu hóa, nhưng dinh dưỡng lại nhiều hơn hẳn.

Kha Kha và Quất Tử đều nhận ra, mỗi khi bọn họ ăn xong một bữa cơm Hoắc Vũ Hạo nấu, hảo cảm đối với hắn lại tăng thêm vài phần, nếu nhắc đến Hoắc Vũ Hạo, chỉ có một từ để hình dung, đó chính là: Ăn...

- Tối nay làm sao đây?

Sau khi ăn cơm tối xong, ba người ngồi vây thành một vòng, gió đêm khá lạnh, bọn họ còn đang ở trên đỉnh núi, sương mù lượn lờ phủ xuống khiến lớp áo khoác bọn họ mặc bên ngoài gần như ướt sũng.

Nhưng mà, hiện giờ bọn họ đang ở nơi mà Hồn Thú sinh sống, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tập kích, dĩ nhiên việc dựng lều trại không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Hoắc Vũ Hạo chỉ vào quả cầu kim loại, nói:

- Chỉ còn một cách duy nhất, hai người vào kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí mình tưởng đi, ta thủ hộ bên ngoài. Có chuyện ta lập tức gọi hai người dậy.

Quất Tử nói:

- Nửa đêm ta ra đối với người.

Kha Kha lập tức chen vào:

- Tốt nhất chúng ta thay phiên nhau, mỗi người hai canh giờ.

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói:

- Thôi, hai người yên tâm ngủ đi. Đến giờ ta sẽ gọi.

Lúc này hai cô gái mới chịu chui vào trong kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí, cửa thủy tinh vừa đóng lại, luồng khí lạnh bên ngoài lập tức bị ngăn cách.

Hoắc Vũ Hạo ngồi dựa lưng vào quả cầu kim loại, tuy lúc này gió đêm rét lạnh thấu xương, nhưng đối với hắn lại chẳng thấm vào đâu. Bản thân hắn là Hồn Sư có Cực Hạn Chi Băng. Không khí càng ẩm thấp, nhiệt độ càng rét lạnh thì lại càng thích hợp để hắn thi triển thực lực.

Hai mắt nhắm lại, khoanh chân ngồi xuống, Hoắc Vũ Hạo bắt đầu khuếch tán Tinh Thần Tham Trắc ra bên ngoài. Hồn Lực trong cơ thể hắn bắt đầu vận chuyển hết như đang minh tưởng.

Đây là ưu đãi từ Tinh Thần Hải thứ hai, hắn có thể dùng một tia ý niệm tại đây, điều khiển Tinh Thần Lực, cảm nhận tình hình xung quanh, còn một phần ý niệm còn lại sẽ vào Tinh Thần Hải thứ nhất mà nghỉ ngơi hồi phục. Giống như đang mở to mắt mà ngủ vậy. Nếu có phát hiện gì, hắn sẽ lập tức tỉnh dậy, cho nên, hắn căn bản không cần gọi hai cô gái ở bên trong ra thay cho mình.

Sắc trời càng lúc càng u tối, ánh sao trên bầu trời cũng ảm đạm hơn. Từng luồng sương mù dày đặc thổi ào ào lướt ngang người hắn.

Nhiệt độ buổi giá bên ngoài có thể nói không hề có tác dụng với Hoắc Vũ Hạo, nhiệt độ cơ thể hắn lúc này thậm chí còn thấp hơn nữa, Cực Hạn Chi Băng vẫn không ngừng khiến tốc độ tu luyện của hắn chậm thật chậm, nhưng nền tảng lại vững chắc hơn nhiều, những Hồn Sư cùng cấp tuyệt đối không thể bì được với tổng lượng Hồn Lực của hắn.

Bằng lấy nước làm cơ sở, nguyên tố Thủy trong không khí càng nhiều thì quá trình tu luyện của Hoắc Vũ Hạo càng có lợi nhiều hơn. Hơn nữa trong cánh rừng núi non mênh mông này, sức sống bừng bừng hơn xa bên ngoài, tốc độ tu luyện nhờ đó lại tăng thêm một chút nữa.

Trong khi miệt mài tu luyện, Hoắc Vũ Hạo vẫn cảm nhận được mọi sự thay đổi trong phạm vi bán kính năm trăm thước, hẳn âm thầm cảm thán không thôi. Khó trách Hồn Thú đều thích sinh sống lại vùng núi sâu, sông suối chẳng chịt hoặc trong những cánh rừng rậm mênh mông bạt ngàn. Quả nhiên linh khí thật dồi dào.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 164: Ngân Nguyệt Lang Vương (Trung)

- Ý?

Đột nhiên, linh hồn hắn bỗng rung mình một cái, mặc dù Tinh Thần Tham Trắc không mang về kết quả kỳ lạ nào nhưng hắn vẫn cảm thấy dựng tóc gáy.

Sao thế này? Hoắc Vũ Hạo lập tức tỉnh dậy, từ trước đến nay hắn luôn tin vào cảm giác của mình, điềm báo xuất hiện bất ngờ lại dữ dội thế này, e là nguy hiểm đã sắp ập đến.

Hắn đưa tay gõ nhẹ vào mặt kính thủy tinh, tiếng động không lớn nhưng vừa vặn đủ đánh thức hai cô gái bên trong.

- Chúng ta gặp phiền phức rồi. Hai người không cần ra ngoài, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào. Quất Tử, cô vào vị trí chủ khống đi, nếu có nguy hiểm thì lập tức xuống núi, không cần lo cho ta, ta có sẽ có cách thoát thân.

Hoắc Vũ Hạo nhỏ giọng nói vài câu, giọng nói vô cùng bình tĩnh nhưng dường như có chút hồi hộp, khiến Kha Kha và Quất Tử lập tức tỉnh ngủ.

- Người phát hiện cái gì?

Quất Tử kéo mở lớp kính thủy tinh, nhỏ giọng hỏi, trên người Kha Kha ngồi cạnh cô bắt đầu vang lên vài tiếng động nhỏ, rõ ràng đang chuẩn bị Hồn Đạo Khí, sẵn sàng sử dụng.

Hoắc Vũ Hạo khẽ lắc đầu, nói:

- Không chắc lắm, nhưng cảm giác của ta nhạy hơn người bình thường rất nhiều, e là lần này gặp rắc rối không nhỏ.

Hoắc Vũ Hạo hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, tuy hai năm nay hắn đã tiến bộ rất nhiều, nhưng bất kể thế nào, tu vi Hồn Lực của hắn chỉ mới đạt cấp 40, tuyệt đối vẫn chưa đủ để so với những cường giả thật sự.

Tinh Thần Tham Trắc dò xét trên mọi phương hướng nhanh chóng chuyển thành một hướng duy nhất. Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo bắt đầu từ từ rà quét từng hướng khác nhau.

Hiện giờ, trong tình huống không sử dụng Vận Mệnh Nhân, kỹ năng Tinh Thần Tham Trắc có thể dò xét theo một hướng với khoảng cách một ngàn thước. Hiển nhiên lúc này không phải là lúc tiết kiệm Hồn Lực. Tinh Thần Tham Trắc dần dần mở rộng quét xuống dưới chân núi.

Hai cánh cửa sổ của kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí đã mở ra, mơ hồ có thể thấy bên trong lộ ra hai họng pháo đen ngòm. Đường kính của hai miệng pháo này không ngờ đạt đến 100mm, mà lại còn do Kha Kha một mình sử dụng hai khẩu, đặt ngay trên vai, mà Quất Tử đã ngồi lên vị trí chủ khống, có thể khởi động kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí bất cứ lúc nào.

Hoắc Vũ Hạo cũng không sử dụng Hồn Đạo Khí, nhưng sau khi ánh mắt của hắn nhìn quanh một vòng, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Từng bóng đen lặng lẽ từ bốn phương tám hướng không ngừng chạy lên đỉnh núi, bọn chúng di chuyển với số lượng đông, tốc độ nhanh, thế mà không có tạo ra chút tiếng động nào. Nhưng như thế lại tạo nên áp lực đè nặng xuống người Hoắc Vũ Hạo.

- Sói, một bầy Kim Lang. Chúng ta bị bao vây rồi. Có ít nhất ba con Kim Lan tu vi vạn năm dẫn theo một trăm con Kim Lang có tu vi khoảng trăm năm đến ngàn năm. Chúng ta chỉ còn tối đa ba phút nữa, bọn nó tuy đã bủa vây ngọn núi này nhưng chắc chắn không đủ sức ngăn cản khi các người lăn xuống dưới.

Quất Tử và Kha Kha nghe xong không khỏi hít sâu một hơi. Kim Lang, nói chính xác đây là một loài Hồn Thú họ Sói thuộc tính Kim, mặc dù nó không mạnh như nhóm bốn loài thú đứng đầu như sư tử, hổ, gấu, báo, nhưng xét về mặt tốc độ thì chẳng loài nào hơn được nó cả, huống chi lúc này nó tấn công theo dạng bầy đàn. Trong dãy núi Cảnh Dương, tất cả những loài Hồn Thú có thuộc tính Kim đều có sức chiến đấu mạnh gấp ba lần những Hồn Thú cùng loài khác thuộc tính, huống chi trong đội hình của bọn chúng còn có ba con Kim Lang tu vi vạn năm, chỉ riêng bấy nhiêu đã quá phiền phức rồi. Cho dù bọn chúng không thể ngay lập tức giết chết ba người bọn họ, nhưng lấy đông đánh ít, từ từ hao tổn sức lực thì cũng có thể đánh chết bọn họ thôi.

- Vũ Hạo, mau lên đây. Chúng ta cùng lăn xuống.

Quất Tử vội nói.

Nhưng Hoắc Vũ Hạo lại lắc đầu:

- Không, ta không thể đi. Đám Hồn Thú này chắc chắn là do một con Ngân Lang dẫn đến, ban nãy ta loáng thoáng cảm nhận được hơi thở của loài

Ngân Lang. Nếu cảm giác của ta không sai, thì con Ngân Lang này vô cùng thích hợp trở thành Hồn Hoàn thứ tư của ta. Các người đi trước đi, không cần xen vào chuyện của ta, ta đã có cách.

- Không được, nguy hiểm lắm. Bọn chúng là một trăm con Kim Lang đó.

Quất Tử vừa nói vừa ấn nút mở cửa định bước xuống.

Hoắc Vũ Hạo dùng tay đề cửa lại, trầm giọng nói:

- Ta có cách chạy thoát, nếu không được, ta có thể sử dụng Hồn Đạo Khí phi hành trốn khỏi đây. Chuẩn bị nhanh lên, ta đẩy các người đi.

Hắn vừa nói xong, bàn tay lập tức phủ một lớp băng trắng, hai cánh tay đẩy mạnh, Khổng Hạc Cầm Long dưới uy lực của Huyền Thiên Công hoàn toàn bùng nổ, quả cầu kim loại khổng lồ dưới lực đẩy mạnh của hắn bắt đầu lăn về phía trước.

Chỉ trong tích tắc, kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí đã bắt đầu lăn xuống chân núi với tốc độ kinh người. Quất Tử và Kha Kha đều vô cùng kinh ngạc hét to, nhưng giọng nói của Hoắc Vũ Hạo bỗng nhiên lại vang lên trong tai hai người:

- Đừng lo cho ta, đến nơi hẹn chờ ta. Ta nhất định sẽ không sao. Các người cũng đừng quay lại đây, phải nhanh chóng chạy khỏi khu vực này.

Quất Tử ngay lập tức bộc lộ tính cách quyết đoán của mình, trong khi Kha Kha còn đang định hạch hỏi Hoắc Vũ Hạo, thì cô đã nhanh chóng đóng hai cửa sổ lại, thu lại mấy cái chân kim loại, kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí phun ra một chất gì đó, khiến bề mặt nó cực kỳ co giãn, nháy mắt sau, lăn nhanh xuống chân núi, hai cô gái ở bên trong không ngừng chịu cảm nhận trời đất đảo lộn. Kết cấu đơn giản nhưng bảo vệ vững chắc của kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí đã bộc lộ được tác dụng tại thời điểm này, phần bên ngoài và bên trong nó bắt đầu tách ra làm hai, khoảng cách ở giữa có tác dụng ổn định và chống xóc.

Hoắc Vũ Hạo nhìn quả cầu kim loại bắt đầu lăn xuống chân núi cũng thở phào nhẹ nhõm. Thực lực của hắn không thể bại lộ trước mặt hai cô gái này. Có hai cô ở đây, thực lực của hắn bị hạn chế nhiều, khó mà toàn lực đấu với bọn Hồn Thú này được. Những lời hắn vừa nói cũng không phải là bịa đặt, rõ ràng hắn cảm nhận được sự tồn tại của Ngân Lang vạn năm. Hắn thân là Hồn Sư thuộc tính tinh thần, nên hắn vô cùng thấm thía chuyện để tìm được Hồn Hoàn thích hợp với mình là khó khăn như thế nào. Cơ hội đã đến làm sao hắn có thể bỏ qua được. Với cả một con Ngân Lang tự đưa đầu chịu chế, cơ hội lại càng ít hơn nhiều.

Từ khi bắt đầu tham gia huấn luyện theo nội dung kế hoạch Cực Hạn Đan Binh, hắn chưa từng đánh hết sức mình, ngay cả bản thân hắn cũng không biết thực lực của mình hiện nay nằm ở mức nào. Và hôm nay, rõ ràng là một cơ hội tuyệt vời để hắn kiểm tra trình độ của mình. Để bản thân rơi vào nguy hiểm, đó là tình huống tốt nhất để thực lực của mình bước lên một tầm

cao mới, tiềm năng xuất hiện nhiều thêm nữa. Hãn chẳng hề e ngại con Hồn Thú ngàn năm này, về phần trăm con Kim Lang kia lại càng chẳng phải lo lắng, dù chúng có thuộc tính kim mạnh mẽ, nhưng sở trường của hãn là gì? Chính là một mình đánh với nhiều người, lấy thực lực cá nhân đấu với thực lực của một nhóm người. Nếu hãn không làm được thì tốt nhất nên vứt cái kế hoạch Cực Hạn Đan Bình đi là vừa.

Hai tay thả lỏng bên người, hai tròng mắt của Hoắc Vũ Hạo lấp lánh ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt, màu vàng này vô cùng dịu nhẹ nhưng lại cực kỳ uy nghiêm.

- Đến đây.

Trong tích tắc, trạng thái cơ thể của hãn đã tăng cường đến mức cao nhất.

Tinh Thần Tham Trắc báo cho hãn biết, kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí khi lần xuống núi đã thu hút sự chú ý của bầy Kim Lang, một số con đã bắt đầu đuổi theo rồi, và đây cũng là một trong những mục đích của hãn. Việc đầu tiên hãn cần phải làm là thu hút sự chú ý của một bộ phận Kim Lang, thông qua đó phân tán đội hình của bọn chúng.

Hoắc Vũ Hạo đột nhiên quăng lên trời một thứ gì đó màu bạc, sau đó giữa không trung liền vang lên một tiếng nổ thật lớn, trên ánh tay trái của Hoắc Vũ Hạo ẩn hiện ánh sáng màu xanh lam, đây là dấu vết khi sử dụng Băng Bạo Thuật.

Thi thể Ngân Lang hóa thành bột mịn bay đầy trời, hơi nước trong không khí bị thổi tán loạn, mùi máu tanh từ nơi phát ra tiếng nổ không ngừng lan tỏa ra xung quanh.

Thế giới của Hồn Thú là nơi cá lớn nuốt cá bé, nếu không tàn nhẫn thì không thể sinh tồn được. Giờ phút này, Hoắc Vũ Hạo đã dẹp hết mọi suy nghĩ tương hại trong lòng mình, để bản thân hoàn toàn hóa thành trạng thái giết chóc.

Ngay sau đó, tiếng sói tru gần như đồng thời vang lên từ khắp nơi trên sườn núi. Rõ ràng bầy sói cũng đã biết Hoắc Vũ Hạo phát hiện ra bọn chúng, và kiện Toàn Địa Hình Tham Trắc Hồn Đạo Khí mang theo mùi máu của Ngân Lang rõ ràng không còn sức thu hút với bọn chúng nữa. Cả bầy Kim Lang không còn phải che giấu hành động nữa, tốc độ theo đó mà nhanh hơn rất nhiều, điên cuồng chạy lên đỉnh núi.

Từng tiếng leng keng leng keng không ngừng vang lên trên người Hoắc Vũ Hạo, hàng loạt chiếc hộp kim loại không ngừng xuất hiện trên người hắn, tất cả đều có màu vàng nhạt âm u.

Những hộp kim loại ấy chủ yếu dính tại hai vai, hai tay, trước ngực, sau lưng, hai chân, thắt lưng, tổng cộng có mười tám cái. Dường như trọng lượng của mỗi chiếc hộp kim loại không hề nhẹ, cơ thể Hoắc Vũ Hạo trông khá nặng nề nhưng lại sừng sững đầy vững chắc.

Rốt cuộc con Kim Lang đầu tiên cũng xuất hiện trong tầm mắt Hoắc Vũ Hạo, quả nhiên Kim Lang này khác hẳn với những con ở nơi khác. Bộ lông của nó lấp lánh ánh kim, từng khối thịt gồ lên trên cơ thể, trông nó vô cùng khỏe mạnh đầy cường tráng, đôi mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo.

Nó rít lên một tiếng rồi đánh thẳng vào Hoắc Vũ Hạo, chân trước đưa lên cao, tay chụp xuống.

Hoắc Vũ Hạo thầm suy tính, chân trước bước về sau nửa bước, tay trái đưa lên, sau đó từng tiếng nổ đùng đùng nối tiếp vang lên, một tầng ánh sáng bạc lóe lên từ chiếc hộp trên tay trái của hắn rồi phụt tắt, động tác của con Kim Lang nháy mắt dừng lại, tuy nhiên vẫn giữ nguyên hành động lao về trước, kể đó, tiếng hét đau đớn vô cùng thảm thiết cũng vang lên.

Dưới lực phòng ngự mạnh mẽ của bộ da, xuất hiện mười sáu cái lỗ thủng.

Đúng vậy, đây chính là Gia Cát Hồn Đạo Nỏ, lực công kích cực mạnh, nháy mắt đã xuyên thủng lớp da của con Kim Lang với tu vi chừng ngàn năm.

Những chiếc nỏ trên người Hoắc Vũ Hạo đã sớm bổ sung đầy đủ năng lượng. Mỗi ba ngày thì thứ này cần phải bổ sung năng lượng một lần. Sau khi vào dãy núi Cảnh Dương, hắn đã cẩn thận chuẩn bị xong xuôi rồi. Con Kim Lang xui xẻo trước mặt chính là vong hồn đầu tiên dưới kiện Gia Cát Hồn Đạo Nỏ ấy.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 164: Ngân Nguyệt Lang Vương (Hạ)

Tay trái của Hoắc Vũ Hạo đưa ra chụp lấy thi thể của con Kim Lang ngàn năm, nháy mắt sau, vết thương của nó đã bị đóng băng, tuy nhiên, hãn không hề rút năng lượng dẫn động Băng Bạo Thuật vào cơ thể nó. Sau đó vung cổ tay ném nó sang một bên.

Mấy kiện Gia Các Hồn Đạo Nổ trên cơ thể của hãn có chút khác biệt với cái mà hãn làm trước mặt Hiên Tử Văn, không những được làm từ vật liệu tốt mà còn được chế tạo vô cùng tỉ mỉ, khiến sức ba lượt tấn công của chúng có thể so được với Hồn Đạo Khí cấp năm. Mà ở đây có tổng cộng mười tám kiện Gia Cát Hồn Đạo Nổ, vậy thì có thể bắn ra đến tận 54 lượt, đây chính là một trong những đòn sát thủ của Hoắc Vũ Hạo. Bởi vì mỗi lần sử dụng, hãn chỉ cần dùng một chút Hồn Lực rót vào pháp trận tụ năng bên trong hạt nhân, kích phát quá trình bắn nổ. Có thể nói là lực công kích mạnh, nhưng lại không tốn nhiều sức.

Con Kim Lang thứ nhất bị Hoắc Vũ Hạo ném sang một bên, thì ngay lập tức có bảy con khác nhào đến, đánh về phía hãn. Bảy con này đều có tu vi khoảng ba trăm năm đến hai ngàn năm, chỉ cần nhìn cơ thể của chúng là có thể dễ dàng phân biệt.

Thông qua Tinh Thần Tham Trắc, Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng chuyển động, chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung lao về phía con Kim Lang có thân người nhỏ gầy nhất trong bọn, kế đó một tiếng đùng thật lớn vang lên. Gia Cát Hồn Đạo Nỗ không chút do dự ghim mấy mũi tên vào người con Kim Lang, khiến nó đau đớn gào lên, hấn cắn bản chẳng cần dùng mắt cũng có thể xác định mục tiêu tiếp theo. Tiếp theo, lại có hai con Kim Lang ngã xuống.

Hoắc Vũ Hạo lách người đến trước mặt con Kim Lang có tu vi khoảng mấy trăm năm, đồng thời giơ Âm Kim Khủng Trảo lên, tuy nhiên lần này hấn không đánh vào trán, nơi cứng rắn nhất trên người nó mà chộp vào vị trí trung khu thần kinh, con Kim Lang trăm năm nháy mắt liền mất mạng.

Đầu ngón chân trái của Hoắc Vũ Hạo chĩa xuống đất, cả người thoáng ngừng lại trong tích tắc, con Kim Lang từ tay phải chuyển sang tay trái, ngay sau đó xoay người chùng một nửa vòng, ném thi thể con Kim Lang trăm năm về phía ba con Kim Lang vừa mới chạy đến đỉnh núi.

Tiếp theo hấn lại xoay người về, Gia Cát Hồn Đạo Nỗ vang lên từng tiếng lách cách, trong nhóm Kim Lang đang đuổi theo hấn lại vang lên tiếng rên rỉ, ngã rầm xuống đất.

Ầm

Sau khi được dẫn động Băng Bạo Thuận, thi thể con Kim Lang tu vi trăm năm kia đã trở thành quả bom tuyệt vời. Sau khi nó bị ném về phía ba con Kim Lang trên đỉnh núi, Hoắc Vũ Hạo cũng nhanh chóng quay sang hướng

khác, tay trái giơ lên cao nhất lên thì thể một con Kim Lang rồi rút Băng Bạo Thuật vào, đầu ngón chân phải nhứ lại làm điểm tựa, ném nó ra ngoài.

Nhờ tác dụng của Tinh Thần Tham Trắc nên hắn có thể ném một cách chính xác vào nơi tụ tập nhiều Kim Lang nhất.

Nương theo tiếng nổ ầm ùng, huyết nhục văng tung tóe, đám Kim Lang đang tụ tại nơi ấy đều bị nổ tung chết sạch.

Tay trái của Hoắc Vũ Hạo không hề ngừng nghỉ, những cái xác Kim Lang chết dưới Gia Cát Hồn Đạo Nổ nhanh chóng trở thành nguyên liệu cho hắn sử dụng Băng Bạo Thuật. Trên đỉnh núi không ngừng vang lên những tiếng nổ lớn, chấn động cả dãy núi Cảnh Dương.

Quá trình này cứ thế lập đi lập lại, lát sau đã có hơn ba mươi con Kim Lang lìa đời. Mà lúc này Hoắc Vũ Hạo chỉ mới tổn mất một nửa lần sử dụng Gia Cát Hồn Đạo Nổ, đa số Kim Lang đều chết trong những vụ nổ từ Băng Bạo Thuật.

Cách thức sử dụng Băng Bạo Thuật của Hoắc Vũ Hạo hơi khác với gã Sứ Giả Tử Thần sử dụng Thi Bạo ngày trước, nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ lạ, điểm khác biệt chính là gã Tà Hồn Sư ấy cần sự giúp đỡ từ độc dưỡng và thi thể sử dụng phải qua một thời gian biến đổi. Mặc dù Hoắc Vũ Hạo không có khả năng sử dụng một lượng lớn, nhưng thời gian cần để sử dụng Băng Bạo Thuật lại ngắn hơn. Vấn đề khó khăn duy nhất chính là phải rút

năng lượng Băng Bạo Thuật vào trong thi thể, nhưng ưu điểm lại tiêu hao rất ít Hồn Lực.

Hoắc Vũ Hạo lấy ra Bình Sữa cấp sáu cầm trên tay, nhanh chóng khôi phục lại lượng Hồn Lực mình vừa tiêu hao. Bầy sói không tiếp tục tấn công hắn nữa, rõ ràng sau vụ tàn sát đẫm máu ấy đã dọa bọn chúng sợ hãi rồi. Bọn chúng lặng lẽ đứng yên chờ thủ lĩnh của mình đến.

Hoắc Vũ Hạo cũng đứng chờ, nếu lúc này hắn phá vòng vây, rõ ràng là một thời cơ vô cùng tuyệt hảo, bọn Kim Lang còn lại làm sao có thể cản hắn được? Nhưng mục đích mà hắn ở lại nào phải vì bọn Kim Lang này? Hắn vẫn phải chờ.

Hoắc Vũ Hạo thu lại mấy kiện Gia Cát Hồn Đạo Nỏ đã hết lượt bắn vào Hồn Đạo Khí Trữ Vật, hai tay của hắn cũng dễ dàng cử động hơn. Âm Kim Khủng Trảo cũng đã xuất hiện, xung quanh nó được bao bọc một màn ánh sáng màu vàng nhạt, tựa như sóng nước lập lòe. Tuy nhiên do ban nãy Hoắc Vũ Hạo đã sử dụng nó đánh chết Kim Lang, nên lúc này bên ngoài năm lưỡi đao đều dính một chút máu tươi.

Bỗng nhiên, hai mắt Hoắc Vũ Hạo rực sáng, ánh mắt chuyển về một hướng, ba bóng đen gần như đồng thời xuất hiện trước mặt hắn.

Đó là ba con Kim Lang có thân hình vô cùng lực lưỡng, mỗi con đều cao trên bốn thước, thân thể cường tráng, quả thực trông giống gấu hơn là sói.

Nhất là tứ chi của nó, cực kỳ lực lưỡng. Bộ móng vuốt của bọn chúng cũng lóe sáng, độ sắc bén không hề thua kém với Âm Kim Khủng Trảo.

Lúc này, đôi mắt của ba con Kim Lang ấy đều đỏ rực như máu, hoàn toàn khác với những con Kim Lang bình thường.

Ba con Kim Lang vạn năm này rõ ràng là thủ lĩnh của đám Kim Lang kia. Từ hơi thở và dao động Hồn Lực có thể thấy tu vi của bọn chúng nằm trong khoảng một vạn đến hai vạn năm. Nhưng theo suy đoán của Hoắc Vũ Hạo, sức chiến đấu thực tế của bọn chúng e là hơn cả Kim Lang hai vạn năm bình thường. Đây cũng là lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo được gặp Hồn Thú họ Sói có thân hình to lớn như thế này. Tuy hắn rất tin vào thực lực của mình, nhưng hắn cũng không dám chắc mình có thể chạy thoát khỏi ba con Kim Lang này hay không. Nhưng hắn không thể không liều mạng. Vì khi ba con Kim Lang này xuất hiện, một bóng đen lấp lánh ánh bạc cũng xuất hiện phía sau bọn chúng.

Con Ngân Lang ấy cao khoảng ba thước, cơ thể không lực lưỡng như ba con Kim Lang này nhưng cũng không tệ, trên trán có một đốm lông màu bạc hình trăng rằm, từ lúc nó xuất hiện liên giương đôi mắt màu bạc nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo với vẻ mặt tràn đầy thù hận.

Hai bên lúc này đều có vẻ kiềm chế và khá yên lặng. Theo bình thường, ba con Kim Lang lẽ ra phải vây quanh Hoắc Vũ Hạo theo hình chữ phẩm (品), nhưng bọn chúng lại không làm thế, mà chỉ tập trung ở một phương hướng, rõ ràng là đang bảo vệ con Ngân Lang kia.

Ngân Nguyệt Lang Vương, Hồn Thú vạn năm. Tốt lắm, thứ ta cần tìm chính là người. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo lúc này chẳng những không hề lo ngại mà còn có chút hưng phấn. Hai từ sợ hãi đã sớm biến mất trong đầu hẳn rồi, thay vào đó là sự quyết tâm và bình tĩnh.

Hắn đương nhiên sẽ không đánh bừa với ba con Kim Lang này, mục tiêu của hắn chỉ là giết chết con Ngân Nguyệt Lang Vương ở phía sau thôi, mà những vụ nổ ban nãy từ Băng Bạo Thuật cũng khiến bọn Hồn Thú không dám hành động bừa bãi, sợ ném chuột vỡ bình.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Hoắc Vũ Hạo chuyển động, cả người nhảy ra ngoài như một mũi tên, và dĩ nhiên, sau khi chủ động ra tay thì ngay lập tức đòn tấn công cũng xuất hiện, con mắt màu vàng trên trán hắn từ từ hé mở, hơi thở Vận Mệnh đầy uy nghiêm nháy mắt nở rộ.

Ba con Kim Lang vốn đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu và con Ngân Nguyệt Lang Vương cũng ngẩng người, một cảm giác sợ hãi không sao hình dung được bỗng chốc xuất hiện trong lòng bọn chúng.

Cũng ngay lúc này, Vận Mệnh Nhãn chột bắn ra một tia sáng ánh kim, mục tiêu không ai khác chính là Ngân Nguyệt Lang Vương.

Đúng vậy, đây chính là đòn tấn công tinh thần cực mạnh, Vận Mệnh! Linh Hồn Ngưng Thệ.

Bản thân Ngân Lang Vương cũng là một Hồn Thú cực mạnh hệ Tinh Thần, nhưng khi ánh mắt nó tiếp xúc với tia sáng Vận Mệnh của Hoắc Vũ Hạo, cả người không khỏi run rẩy dữ dội, miệng rít lên một tiếng.

Một tầng ánh sáng chột sáng bùng lên từ đầu của nó. Nó đang cố gắng ngăn cản Vận Mệnh – Linh Hồn Ngưng Thị.

Tầng ánh sáng này có màu lam, đỏ, vàng, xanh, vàng kim, đen tím, tổng cộng bảy màu. Khi nó xuất hiện, không khí xung quanh Ngân Lang Vương liền run rẩy vặn vẹo dữ dội, thậm chí còn làm cơ thể khổng lồ của nó có phần mờ ảo không nhìn rõ được.

Khi tia sáng màu tím ánh kim mang theo hơi thở Vận Mệnh tiếp xúc với tầng sáng bảy màu, thì bảy màu sắc kia liền không ngừng vặn vẹo, rồi biến thành một cái xoáy nước lớn. Phảng phất như muốn cắn nát đi Linh Hồn Ngưng Thị của Hoắc Vũ Hạo.

Một ảo ảnh màu trắng từ từ xuất hiện sau lưng Hoắc Vũ Hạo, cơ thể nó khá béo ú, trên người nó còn có mười đường vân ánh kim. Cả ảo ảnh chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng tia sáng màu tím ánh kim mang hơi thở Vận Mệnh lại theo đó mà trở nên mạnh mẽ.

Xoáy nước bảy màu xoẹt một tiếng vỡ tan, Ngân Nguyệt Lang Vương hét lên thảm thiết, đôi mắt màu bạc của nó nháy mắt nổ tung, máu tươi tuôn chảy không ngừng, cơ thể nó cũng ngã xuống, miễn cưỡng lắm mới có thể đứng dậy được.

Mạnh thật! Lúc này cảm giác hưng phấn trong lòng Hoắc Vũ Hạo đã biến mất, chỉ còn lại mỗi nỗi khiếp sợ.

Vận Mệnh – Linh Hồn Ngưng Thi, đây là kỹ năng tấn công hệ Tinh Thần mạnh nhất của hắn hiện nay. Thực tế ngay cả Hồn Thành cũng khó mà đỡ được. Sau khi sử dụng Vận Mệnh kết hợp cùng Linh Hồn Trùng kích thì uy lực đã nhân lên rất nhiều, nháy mắt đã hút đi gần hết Tinh Thần Lực trong Tinh Thần Hải thứ hai của hắn, hơn nữa còn phải mượn thêm một chút Tinh Thần Lực của Thiên Mộng Băng Tầm mới có thể hoàn thành một chiêu này. Thế nên, kỹ năng này hắn chỉ có thể miễn cưỡng mỗi ngày sử dụng một lần.

Trước đây, khi còn huấn luyện theo kế hoạch Cực Hạn Đan Bình, hắn đã từng sử dụng chiêu này với một Hồn Thú tu vi hai vạn năm, kết quả đầu thú đó nháy mắt nổ tung mà chết.

Con Ngân Nguyệt Lang Vương này hắn là vừa mới đột phá tu vi vạn năm không bao lâu, thế mà sau một kích này còn có thể đứng dậy được. Khiến kế hoạch của Hoắc Vũ Hạo xuất hiện một chút ngoài ý muốn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 164: Ngân Nguyệt Lang Vương (Hạ)

Tay trái của Hoắc Vũ Hạo đưa ra chụp lấy thi thể của con Kim Lang ngàn năm, nháy mắt sau, vết thương của nó đã bị đóng băng, tuy nhiên, hắc không hề rút năng lượng dẫn động Băng Bạo Thuật vào cơ thể nó. Sau đó vung cổ tay ném nó sang một bên.

Mấy kiện Gia Cát Hồn Đạo Nổ trên cơ thể của hắc có chút khác biệt với cái mà hắc làm trước mặt Hiên Tử Văn, không những được làm từ vật liệu tốt mà còn được chế tạo vô cùng tỉ mỉ, khiến sức ba lượt tấn công của chúng có thể so được với Hồn Đạo Khí cấp năm. Mà ở đây có tổng cộng mười tám kiện Gia Cát Hồn Đạo Nổ, vậy thì có thể bắn ra đến tận 54 lượt, đây chính là một trong những đòn sát thủ của Hoắc Vũ Hạo. Bởi vì mỗi lần sử dụng, hắc chỉ cần dùng một chút Hồn Lực rót vào pháp trận tụ năng bên trong hạt nhân, kích phát quá trình bắn nổ. Có thể nói là lực công kích mạnh, nhưng lại không tốn nhiều sức.

Con Kim Lang thứ nhất bị Hoắc Vũ Hạo ném sang một bên, thì ngay lập tức có bảy con khác nhào đến, đánh về phía hắc. Những con này đều có tu vi khoảng ba trăm năm đến hai ngàn năm, chỉ cần nhìn cơ thể của chúng là có thể dễ dàng phân biệt.

Thông qua Tinh Thần Tham Trắc, Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng chuyển động, chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung lao về phía con Kim Lang có thân người nhỏ gầy nhất trong bọn, kế đó một tiếng bùng thật lớn vang lên. Gia Cát Hồn Đạo Nổ không chút do dự ghim mấy mũi tên vào người con Kim Lang, khiến nó đau đớn gầm lên, hắc căn bản chẳng cần dùng mắt cũng có thể xác định mục tiêu tiếp theo. Tiếp theo, lại có hai con Kim Lang ngã xuống.

Hoắc Vũ Hạo lách người đến trước mặt con Kim Lang có tu vi khoảng mấy trăm năm, đồng thời giơ Ám Kim Khủng Trảo lên, tuy nhiên lần này hắn không đánh vào trán, nơi cứng rắn nhất trên người nó mà chộp vào vị trí trung khu thần kinh, con Kim Lang trăm năm nháy mắt liền mất mạng.

Đầu ngón chân trái của Hoắc Vũ Hạo chia xuống đất, cả người thoáng ngừng lại trong tích tắc, con Kim Lang từ tay phải chuyển sang tay trái, ngay sau đó xoay người chừng một nửa vòng, ném thi thể con Kim Lang trăm năm về phía ba con Kim Lang vừa mới chạy đến đỉnh núi.

Tiếp theo hắn lại xoay người về, Gia Cát Hồn Đạo Nỗ vang lên từng tiếng lách cách, trong nhóm Kim Lang đang đuổi theo hắn lại vang lên tiếng rên rỉ, ngã rầm xuống đất.

Ầm

Sau khi được dẫn động Băng Bạo Thuận, thi thể con Kim Lang tu vi trăm năm kia đã trở thành quả bom tuyệt vời. Sau khi nó bị ném về phía ba con Kim Lang trên đỉnh núi, Hoắc Vũ Hạo cũng nhanh chóng quay sang hướng khác, tay trái giơ lên cao nhất lên thi thể một con Kim Lang rồi rút Băng Bạo Thuận vào, đầu ngón chân phải nhú lại làm điểm tựa, ném nó ra ngoài.

Nhờ tác dụng của Tinh Thần Tham Trắc nên hắn có thể ném một cách chính xác vào nơi tụ tập nhiều Kim Lang nhất.

Nường theo tiếng nổ ầm ì ùng, huyết nhục văng tung tóe, đám Kim Lang đang tụ tại nơi ấy đều bị nổ tung chết sạch.

Tay trái của Hoắc Vũ Hạo không hề ngừng nghỉ, những cái xác Kim Lang chết dưới Gia Cát Hồn Đạo Nổ nhanh chóng trở thành nguyên liệu cho hắn sử dụng Băng Bạo Thuật. Trên đỉnh núi không ngừng vang lên những tiếng nổ lớn, chấn động cả dãy núi Cảnh Dương.

Quá trình này cứ thế lập đi lập lại, lát sau đã có hơn ba mươi con Kim Lang lìa đời. Mà lúc này Hoắc Vũ Hạo chỉ mới tổn mất một nửa lần sử dụng Gia Cát Hồn Đạo Nổ, đa số Kim Lang đều chết trong những vụ nổ từ Băng Bạo Thuật.

Cách thức sử dụng Băng Bạo Thuật của Hoắc Vũ Hạo hơi khác với gã Sứ Giả Tử Thần sử dụng Thi Bạo ngày trước, nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ lạ, điểm khác biệt chính là gã Tà Hồn Sư ấy cần sự giúp đỡ từ độc dưỡng và thi thể sử dụng phải qua một thời gian biến đổi. Mặc dù Hoắc Vũ Hạo không có khả năng sử dụng một lượng lớn, nhưng thời gian cần để sử dụng Băng Bạo Thuật lại ngắn hơn. Vấn đề khó khăn duy nhất chính là phải rót năng lượng Băng Bạo Thuật vào trong thi thể, nhưng ưu điểm lại tiêu hao rất ít Hồn Lực.

Hoắc Vũ Hạo lấy ra Bình Sữa cấp sáu cầm trên tay, nhanh chóng khôi phục lại lượng Hồn Lực mình vừa tiêu hao. Bầy sói không tiếp tục tấn công hắn nữa, rõ ràng sau vụ tàn sát đẫm máu ấy đã dọa bọn chúng sợ hãi rồi. Bọn chúng lạng lẽ đứng yên chờ thủ lĩnh của mình đến.

Hoắc Vũ Hạo cũng đứng chờ, nếu lúc này hắn phá vòng vây, rõ ràng là một thời cơ vô cùng tuyệt hảo, bọn Kim Lang còn lại làm sao có thể cản hắn được? Nhưng mục đích mà hắn ở lại nào phải vì bọn Kim Lang này? Hắn vẫn phải chờ.

Hoắc Vũ Hạo thu lại mấy kiện Gia Cát Hồn Đạo Nỏ đã hết lượt bắn vào Hồn Đạo Khí Trữ Vật, hai tay của hắn cũng dễ dàng cử động hơn. Âm Kim Khủng Trảo cũng đã xuất hiện, xung quanh nó được bao bọc một màn ánh sáng màu vàng nhạt, tựa như sóng nước lập lờ. Tuy nhiên do ban nãy Hoắc Vũ Hạo đã sử dụng nó đánh chết Kim Lang, nên lúc này bên ngoài năm lưỡi đao đều dính một chút máu tươi.

Bỗng nhiên, hai mắt Hoắc Vũ Hạo rực sáng, ánh mắt chuyển về một hướng, ba bóng đen gần như đồng thời xuất hiện trước mặt hắn.

Đó là ba con Kim Lang có thân hình vô cùng lực lưỡng, mỗi con đều cao trên bốn thước, thân thể cường tráng, quả thực trông giống gấu hơn là sói. Nhất là tứ chi của nó, cực kỳ lực lưỡng. Bộ móng vuốt của bọn chúng cũng lóe sáng, độ sắc bén không hề thua kém với Âm Kim Khủng Trảo.

Lúc này, đôi mắt của ba con Kim Lang ấy đều đỏ rực như máu, hoàn toàn khác với những con Kim Lang bình thường.

Ba con Kim Lang vạn năm này rõ ràng là thủ lĩnh của đám Kim Lang kia. Từ hơi thở và dao động Hồn Lực có thể thấy tu vi của bọn chúng nằm trong khoảng một vạn đến hai vạn năm. Nhưng theo suy đoán của Hoắc Vũ Hạo,

sức chiến đấu thực tế của bọn chúng e là hơn cả Kim Lang hai vạn năm bình thường. Đây cũng là lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo được gặp Hồn Thú họ Sói có thân hình to lớn như thế này. Tuy hắn rất tin vào thực lực của mình, nhưng hắn cũng không dám chắc mình có thể chạy thoát khỏi ba con Kim Lang này hay không. Nhưng hắn không thể không liều mạng. Vì khi ba con Kim Lang này xuất hiện, một bóng đen lấp lánh ánh bạc cũng xuất hiện phía sau bọn chúng.

Con Ngân Lang ấy cao khoảng ba thước, cơ thể không lực lưỡng như ba con Kim Lang này nhưng cũng không tệ, trên trán có một đốm lông màu bạc hình trăng rằm, từ lúc nó xuất hiện liên giương đôi mắt màu bạc nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo với vẻ mặt tràn đầy thù hận.

Hai bên lúc này đều có vẻ kiềm chế và khá yên lặng. Theo bình thường, ba con Kim Lang lẽ ra phải vây quanh Hoắc Vũ Hạo theo hình chữ phẩm (品), nhưng bọn chúng lại không làm thế, mà chỉ tập trung ở một phương hướng, rõ ràng là đang bảo vệ con Ngân Lang kia.

Ngân Nguyệt Lang Vương, Hồn Thú vạn năm. Tốt lắm, thứ ta cần tìm chính là người. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo lúc này chẳng những không hề lo ngại mà còn có chút hưng phấn. Hai từ sợ hãi đã sớm biến mất trong đầu hắn rồi, thay vào đó là sự quyết tâm và bình tĩnh.

Hắn đương nhiên sẽ không đánh bừa với ba con Kim Lang này, mục tiêu của hắn chỉ là giết chết con Ngân Nguyệt Lang Vương ở phía sau thôi, mà những vụ nổ ban nãy từ Băng Bạo Thuật cũng khiến bọn Hồn Thú không dám hành động bừa bãi, sợ ném chuột vỡ bình.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Hoắc Vũ Hạo chuyển động, cả người nhảy ra ngoài như một mũi tên, và dĩ nhiên, sau khi chủ động ra tay thì ngay lập tức đòn tấn công cũng xuất hiện, con mắt màu vàng trên trán hần từ từ hé mở, hơi thở Vận Mệnh đầy uy nghiêm nháy mắt nở rộ.

Ba con Kim Lang vốn đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu và con Ngân Nguyệt Lang Vương cũng ngẩng người, một cảm giác sợ hãi không sao hình dung được bỗng chốc xuất hiện trong lòng bọn chúng.

Cũng ngay lúc này, Vận Mệnh Nhân chợt bắn ra một tia sáng ánh kim, mục tiêu không ai khác chính là Ngân Nguyệt Lang Vương.

Đúng vậy, đây chính là đòn tấn công tinh thần cực mạnh, Vận Mệnh! Linh Hồn Ngưng Thị.

Bản thân Ngân Lang Vương cũng là một Hồn Thú cực mạnh hệ Tinh Thần, nhưng khi ánh mắt nó tiếp xúc với tia sáng Vận Mệnh của Hoắc Vũ Hạo, cả người không khỏi run rẩy dữ dội, miệng rít lên một tiếng.

Một tầng ánh sáng chợt sáng bừng lên từ đầu của nó. Nó đang cố gắng ngăn cản Vận Mệnh – Linh Hồn Ngưng Thị.

Tầng ánh sáng này có màu lam, đỏ, vàng, xanh, vàng kim, đen tím, tổng cộng bảy màu. Khi nó xuất hiện, không khí xung quanh Ngân Lang Vương liền run rẩy vặn vẹo dữ dội, thậm chí còn làm cơ thể khổng lồ của nó có phần mờ ảo không nhìn rõ được.

Khi tia sáng màu tím ánh kim mang theo hơi thở Vận Mệnh tiếp xúc với tầng sáng bảy màu, thì bảy màu sắc kia liền không ngừng vặn vẹo, rồi biến thành một cái xoáy nước lớn. Phảng phất như muốn cắn nát đi Linh Hồn Ngưng Thị của Hoắc Vũ Hạo.

Một ảo ảnh màu trắng từ từ xuất hiện sau lưng Hoắc Vũ Hạo, cơ thể nó khá béo ú, trên người nó còn có mười đường vân ánh kim. Cả ảo ảnh chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng tia sáng màu tím ánh kim mang hơi thở Vận Mệnh lại theo đó mà trở nên mạnh mẽ.

Xoáy nước bảy màu xoẹt một tiếng vỡ tan, Ngân Nguyệt Lang Vương hét lên thảm thiết, đôi mắt màu bạc của nó nháy mắt nổ tung, máu tươi tuôn chảy không ngừng, cơ thể nó cũng ngã xuống, miễn cưỡng lắm mới có thể đứng dậy được.

Mạnh thật! Lúc này cảm giác hưng phấn trong lòng Hoắc Vũ Hạo đã biến mất, chỉ còn lại mỗi nỗi khiếp sợ.

Vận Mệnh – Linh Hồn Ngưng Thị, đây là kỹ năng tấn công hệ Tinh Thần mạnh nhất của hắn hiện nay. Thực tế ngay cả Hồn Thành cũng khó mà đỡ được. Sau khi sử dụng Vận Mệnh kết hợp cùng Linh Hồn Trùng kích thì uy

lực đã nhân lên rất nhiều, nháy mắt đã hút đi gần hết Tinh Thần Lực trong Tinh Thần Hải thứ hai của hắn, hơn nữa còn phải mượn thêm một chút Tinh Thần Lực của Thiên Mộng Băng Tầm mới có thể hoàn thành một chiêu này. Thế nên, kỹ năng này hắn chỉ có thể miễn cưỡng mỗi ngày sử dụng một lần.

Trước đây, khi còn huấn luyện theo kế hoạch Cực Hạn Đan Bình, hắn đã từng sử dụng chiêu này với một Hồn Thú tu vi hai vạn năm, kết quả đầu thú đó nháy mắt nổ tung mà chết.

Con Ngân Nguyệt Lang Vương này hắn là vừa mới đột phá tu vi vạn năm không bao lâu, thế mà sau một kích này còn có thể đứng dậy được. Khiến kế hoạch của Hoắc Vũ Hạo xuất hiện một chút ngoài ý muốn.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 165: Hồn hoàn thứ tư

Sau đó, thực lực Hoắc Vũ Hạo bùng nổ bạo phát, nếu để cho ba con Kim Lang Vương kia dây dưa, hôm nay muốn phá vây còn khó hơn lên trời.

Lúc phóng ra một kích tinh thần cực mạnh, hồn kỹ Mô Phỏng cũng được phát huy tác dụng. Khí tức Băng Đế uy nghiêm bỗng đâu xuất hiện, hồn hoàn đỏ tươi như máu tỏa sáng hiên ngang giữa đỉnh núi.

Ba con Kim Lang Vương vừa mới phóng ra ngay lập tức phải kèm hãm, trong bầu trời xung quanh, tất cả những Kim Lang tu vi dưới ngàn năm đều run rẩy nằm xụi lơ trên mặt đất.

Nhân cơ hội đó, Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng thi triển hồn kỹ Quần Thể Suy Nhược phóng ra luồng sáng sắc sảo, tác dụng lên toàn bộ Kim Lang Vương, Ngân Nguyệt Lang Vương và toàn bộ Kim Lang đang lấp ló chung quanh đỉnh núi.

Gia Cát hồn đạo nổ còn lại thừa dịp này trút ra, sau lưng Hoắc Vũ Hạo hồn đạo thôi tiến khí cấp 5 cũng đồng thời toàn lực bùng nổ, đẩy thân thể hắn như viên lưu tinh bắn về phía trước.

Dù kế hoạch có trục trặc, nhưng hắn không có đường lui, thế thì đành phải mạo hiểm xông lên. Dù không thể đánh chết Ngân Nguyệt Lang Vương, cũng phải lập tức lao ra, nếu không sẽ không còn cơ hội.

Tinh Thần Kiên Nhiễm phóng thích ngay sau Quần Thể Suy Nhược. Ba con Kim Lang Vương tuy không bị ảnh hưởng quá lớn, nhưng Kim Lang bên ngoài lại hoàn toàn khác, đó mới chính là chỗ quan trọng Hoắc Vũ Hạo đang phóng tới.

Ngân Nguyệt Lang Vương tru lên thê thảm. Dù nó đã mất đi hai mắt, nhưng bản thân tinh thần lực cường đại có thể phán đoán hành động của Hoắc Vũ Hạo. Tiếng tru dữ dội thật to thức tỉnh ba con Kim Lang Vương vừa mới bị dọa bởi hồn kỹ mô phỏng. Ba con sói khổng lồ đồng loạt nhảy về chắn trước con đường Hoắc Vũ Hạo chắc chắn phải đi qua.

Gia Cát hồn đạo nỏ có thể xuyên thủng thân thể Kim Lang ngàn năm, nhưng gặp phải Kim Lang Vương vạn năm, chỉ có thể tạo ra những tia lửa đẹp mắt. Ba con sói giáo hoạt nhằm chặt hai mắt, giương vuốt sói huy động đánh gạt nỏ tiến. Nỏ tiến mặc dù khiến chúng khá đau, nhưng không thể gây tổn thương nào lên thân thể chúng.

Khoảnh khắc đó, Hoắc Vũ Hạo đã tiến sát tới trước mặt ba con Kim Lang Vương.

Với hiệu quả của hồn đạo thôi tiến khí cấp 5, tốc độ của hãn tương đối kinh khủng, để giảm tối đa diện tích va chạm, Hoắc Vũ Hạo cuộn mình lại, hai tay ôm gối, cúi đầu gục mặt vào chân.

Băng Hoàng Hộ Thể giải phóng Toàn Thạch Giáp (áo giáp kim cương) bao trùm toàn thân, nhìn hãn lúc này như một băng cầu thật lớn bắn tới.

Cả ba con Kim Lang Vương đều phản ứng rất nhanh. Con Kim Lang Vương ở giữa to lớn nhất dựng đứng cơ thể, hai chân trước vồ tới Hoắc Vũ Hạo trong tiếng gió rít lạnh gáy. Kim Lang Vương bên trái thì nhanh chóng lùi lại, chắn trước mặt bảo vệ Ngân Nguyệt Lang Vương, con bên phải cũng lanh lẹ hợp công Hoắc Vũ Hạo.

Quả nhiên tu vi niên hạn càng cao, hồn thú có trí tuệ lại càng cao. Đội ngũ ba Kim Lang Vương phối hợp tiến lui cực kỳ nhuần nhuyễn và ăn ý.

Dù Quần Thể Suy Nhược cũng tạo một ảnh hưởng nhất định với chúng, nhưng lực công kích của chúng vẫn không giảm đi quá nhiều. Nói gì thì nói, luận tu vi Hoắc Vũ Hạo còn kém chúng nó quá lớn, hiệu quả của hồn kỹ cũng bị giảm đi khá nhiều.

Đổi lại là tình huống bình thường (DG: không hiểu bt là bt thể nào??), Hoắc Vũ Hạo nên chọn giải pháp tốt nhất lúc này là dùng Tinh Thần Tham Trắc phán đoán rồi tận sức tránh né công kích của Kim Lang Vương. Nhưng kết quả sẽ là, hắn phải đối mặt giáp công của cả ba con Kim Lang Vương mà hắn không có khả năng đối phó.

Nếu ai có thể nhìn thấy gương mặt đang giấu trong hai gối của Hoắc Vũ Hạo, sẽ phát hiện một sự lạnh lùng bình tĩnh, cứ như thứ sắp chịu công kích không phải là cơ thể mình.

Không kháng cự, không tấn công, đối mặt hai đòn công kích của Kim Lang Vương giáp công, Hắn lựa chọn: chịu đòn!

Một luồng sáng xích kim sắc không dấu hiệu báo trước từ trên người Hoắc Vũ Hạo tỏa sáng. Giữa đêm đen như mực ở Cảnh Dương sơn mạch, đột ngột xuất hiện một mặt trời nho nhỏ trên một đỉnh núi nhiều sương đêm.

Công kích của hai Kim Lang Vương đều bị xích kim quang tráo chặn đứng, quỹ dị là quang tráo đó chịu hai công kích khá mạnh lại không hề rung động dù chỉ một chút. Hai công kích mạnh mẽ của Kim Lang Vương cứ thế tan biến, không thể xuyên qua một chút nào.

Hoắc Vũ Hạo khẽ gầm lên, hồn đạo thôi tiến khí cấp 5 gia tốc tối đa, thân thể hung hăng lao đến trước mặt Kim Lang Vương, đơn giản một quyền đánh tới.

Băng Đế Ngao trên tay trái hạ xuống một quyền, cứng rắn mạnh mẽ đè chặt cặp vuốt sói của Kim Lang Vương trước mặt. Sau lưng, con Kim Lang Vương kia nhanh như chớp cũng công kích bằng móng vuốt sắc bén, chạm vào xích kim quang tráo khiến nó yếu đi vài phần. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên nhảy khỏi mặt đất, hai chân hướng ra sau, lòng bàn chân bất chợt phóng ra hai luồng hào quang, lại là hồn đạo thôi tiến khí, mặc dù cấp 3, nhưng gia tốc cũng đủ để hấn thoát khỏi phạm vi giáp công của hai đầu Kim Lang Vương.

Hào quang trên người Hoắc Vũ Hạo lại thay đổi thành màu bích lục, sáng rực rỡ. Không chỉ có thế, trong con mắt thứ ba trên trán, một đạo kim quang yêu dị cũng tỏa ra, chiếu thẳng lên thân thể Nguyệt Lang Vương đang há mồm muốn phun ra một ngân cầu công kích.

Bích quang dày đặc khuếch tán, mang theo khí tức viễn cổ hồng hoang với cái lạnh cực hạn trong khoảnh khắc càn quét đỉnh núi. Trong phạm vi mười mét chung quanh, tất cả đều bị bao phủ, Vĩnh Đông Lĩnh Vực.

Ngân Nguyệt Lang Vương phóng ra ngân cầu đã hóa thành hỏa cầu, nhưng dưới tác dụng của Vĩnh Đông Lĩnh Vực, nháy mắt tắt ngúm, ngay cả một đốm lửa bé tí cũng không còn.

Vị trí Hoắc Vũ Hạo lúc này lại thật khéo. Sau lưng là hai Kim Lang Vương giáp công hăn lúc này, phía trước bên trái là Kim Lang Vương còn lại, còn Ngân Nguyệt Lang Vương lại ngay trước mặt hăn không tới 5m, và hăn cũng đang phóng về phía trước.

Vĩnh Đông Lĩnh Vực uy lực quả thật cực lớn, bốn con Lang Vương nháy mắt bị giảm tốc độ đến thảm thương, thậm chí trên thân thể đều có một lớp băng trong suốt. Nhưng chúng cũng thật cường đại, tu vi Hoắc Vũ Hạo hiện tại vẫn còn chưa đủ để dùng Vĩnh Đông Lĩnh Vực hoàn toàn đông cứng chúng nó. Dù sao, hăn cũng chỉ cần chúng chậm lại một chút vậy thôi, cũng đã cấp cho hăn một cơ hội cực tốt.

Con Kim Lang Vương lúc này lùi sau bảo vệ Ngân Nguyệt Lang Vương bị giảm tốc nhiều nhất. Hoắc Vũ Hạo đang ở trên không vận mình một cách khó tin tránh được công kích của vuốt sói, vượt qua nó để đến sát mặt Ngân Nguyệt Lang Vương. Lúc này, hăn đã bỏ lại sau lưng tam đại Kim Lang Vương, ngay mặt là Ngân Nguyệt Lang Vương, cũng đồng nghĩa với nguy cơ bị tứ đại Lang Vương giáp công.

Một cảm giác lạnh lẽo từ hai tròng mắt Hoắc Vũ Hạo tràn ra. Hăn căn bản không thèm để ý tới ba chú Kim Lang Vương phía sau, Vĩnh Đông Lĩnh Vực ít nhất có thể cam đoan chúng nó trong vòng ba giây không thể toàn lực phát động công kích. Do đó việc hăn cần làm, trong ba giây trước khi những Kim Lang Vương khôi phục, phải giải quyết triệt để Ngân Nguyệt Lang Vương.

Trước đó chịu đòn, bây giờ đến lúc bùng nổ tấn công. Ngân Nguyệt Lang Vương dù cũng bị Vĩnh Đông Lĩnh Vực ảnh hưởng, động tác chậm chạp, nhưng sức đề kháng đã vượt qua Kim Lang Vương, khôi phục cũng nhanh hơn. Đáng tiếc, Hoắc Vũ Hạo không hề cho nó một chút cơ hội.

Ánh sáng màu xanh lam từ tay trái lóe lên, Ngân Nguyệt Lang Vương lại lần nữa phải rút lên thảm hại, những vết máu trên mặt nó đã bị Vĩnh Đông Lĩnh Vực đóng băng hoàn toàn.

Đã bị Linh Hồn Ngưng Thị công kích, Ngân Nguyệt Lang Vương đôi hai mắt để hóa giải phần lớn linh hồn lực khủng bố công kích, nhưng hai mắt nổ tung đã lưu lại rất nhiều huyết dịch trên mặt và trong mắt.

Thân thể nó kháng tính khá tốt, không bị Vĩnh Đông Lĩnh Vực đông cứng, nhưng những chất dịch trên mặt lại không còn là cơ thể nó nữa. Băng Bạo của Hoắc Vũ Hạo sử dụng chính là trực tiếp kích nổ những khối băng nhỏ nhỏ nhưng ở ngay vị trí nhạy cảm này.

Lực nổ mặc dù không sánh được với cơ thể có hồn lực bị đóng băng, nhưng lần này lại nổ trực tiếp ngay hốc mắt đã bị thương, biến cố lại xảy ra đột ngột Ngân Nguyệt Lang Vương kêu gào thê thảm, thân trước dựng lên, đau đớn kịch liệt khiến nó mất bình tĩnh không còn khả năng phán đoán.

Ám Kim Khủng Trảo hóa lớn thành hư ảnh bén nhọn dài đến 4m, dường như xé rách không trung, hung hãn oanh kích trên thân thể Ngân Nguyệt Lang Vương.

Ngân Nguyệt Lang Vương tu vi vạn năm quả thật bảo mệnh cường đại, khoảnh khắc bị Âm Kim Khủng Trảo vồ tới, vầng sáng bảy màu lúc trước lại xuất hiện như cơ chế của một số hồn đạo khí phòng ngự tự động. Khác với lần trước va chạm cùng tinh thần lực, lần này Hoắc Vũ Hạo cảm thấy rõ ràng Âm Kim Khủng Trảo của mình lần lượt khựng lại bảy lần, bảy tiếng nổ vang lên liên tiếp, trảo phong hết lực chạm vào Ngân Nguyệt Lang Vương.

Hộ trảo bảy sắc cầu vòng đó cũng bảy lần phạm phòng, xuất hiện bảy hiện tượng: thủy ba dâng dạng, liệt diễm đăng không, kiên nhận bích lũy, cấp tốc phong toàn, quang minh bình chương, hắc ám trở đáng và lôi đình điện vông(*). Bảy thứ nguyên tố bất đồng, ngạnh kháng với Âm Kim Khủng Trảo có lực công kích khủng bố tiêu hao hơn chín thành năng lượng của nó.

(*)nước bập bênh, lửa bốc cao, hàng rào (kim loại) cứng cỏi, gió lốc cấp tốc, bức chắn quang minh, hắc ám ngăn cản, lưới điện sấm sét. Thực sự không biết nói sao với mấy cái này, nó chả phải là hiện tượng gì, lão tg không hiểu là miêu tả thế nào, các bằng hữu gần xa có cách nào biên chỗ này dễ hiểu hơn vui lòng pm giúp tại hạ sửa lại. Đa tạ.

Thế nên dù Hoắc Vũ Hạo công kích vào ngực, bụng vài chỗ yếu hại nhưng cũng chỉ lưu lại cho Ngân Nguyệt Lang Vương năm vết thương chảy máu, vẫn chưa hạ sát được nó.

Ba con Kim Lang Vương sau lưng đã hoàn toàn khôi phục, điên cuồng lao đến.

Hoắc Vũ Hạo hít thật sâu, thật dài. Thân thể hơi phình ra một chút, ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh, dường như mọi thứ vẫn nằm trong sự phán đoán của hắn. Tay trái vỗ vào ngực mình, một tầng năng lượng chói mắt màu vàng khuếch tán ra sau lưng, hóa thành một tấm chắn hào quang đường kính chừng 2m, tất cả công kích của tam đại Kim Lang Vương đều bị chặn đứng, không thể công phá nổi màn chắn đó.

Toàn thân Hoắc Vũ Hạo đã biến thành màu xanh biếc sặc sỡ lóa mắt, công kích cực mạnh của Băng Bích Đế Hoàng Hạo thân cốt: Băng Hoàng Nộ!

Hồn kỹ không cần hồn lực vẫn có thể phát động công kích: tuyệt kỹ Băng Đế, Băng Hoàng Nộ!

Chẳng lo lúc này Hoắc Vũ Hạo có là nổ mạnh hết đà, hồn lực bản thân tiêu hao không còn lại bao nhiêu, khi Băng Hoàng Nộ bùng nổ vẫn cường hãn đến mức trời đất đổi màu. Hồn hoàn (?? hay là hồn cốt ta?) 40v năm toàn diện bùng nổ dễ dàng oanh kích lên Ngân Nguyệt Lang Vương.

Linh Hồn Ngưng Thị phá nổ hai mắt Ngân Nguyệt Lang Vương, Âm Kim Khủng Trảo xé nát lớp phòng ngự bảy thuộc tính, Băng Hoàng Nộ kết thúc bằng một kích trí mạng. Đó chính là sự bùng nổ toàn diện của Tu La Đồng Hoắc Vũ Hạo.

Nhún người tiến lên, thực thể Âm Kim Khủng Trảo cắm sâu vào cổ Ngân Nguyệt Lang Vương đã gần bị đóng băng, vận sức vào thể quảng con sói khổng lồ vào không trung. Bản thân hân cũng theo đó mà bùng người lên, hồn đạo thôi tiến khí cấp 5 cũng được vận hành ở mức tối đa, đuổi theo khối băng Ngân Nguyệt Lang Vương, cùng nhau hướng về vực sâu đen ngòm ở cạnh vách núi. Những con Kim Lang bị ảnh hưởng của Quần Thể Suy Nhược chỉ có thể bất lực đứng nhìn.

Đến lúc này, ba con Kim Lang Vương vẫn điên cuồng công kích, nhưng vẫn không thể công phá màn hào quang màu vàng kia của hân.

Một đôi cánh hồn đạo khí phi hành được mở ra, thân ảnh Hoắc Vũ Hạo thân thể dừng lại trên không một chút, rồi hướng tới phương xa bay đi.

Cho dù hồn thú thuộc tính kim loại tại Cảnh Dương sơn mạch được tăng phúc mà trở nên mạnh mẽ, cũng không có khả năng thay đổi thiên phú bản thân, mọc ra đôi cánh để phi hành được. Trơ mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo hóa thành luồng kim quang bỏ trốn trong bầu trời tối đen như mực, tầng kim quang ngăn cản tam đại Kim Lang Vương cũng lặng yên biến mất, mây mù từ trong cơ thể hân trào ra, che đậy hoàn toàn thân ảnh đang lướt đi trong đêm đen, khí tức cũng nháy mắt tan biến.

"À ừ uuuuuuuu ——"

Ba con Kim Lang Vương cùng tru lên phần nộ, phóng xuống chân núi. Chỉ có điều, giữa núi non trùng điệp rộng lớn thế này, chúng nó làm cách nào có

thể truy tung kẻ bay trên cao kia? Chỉ vài phút sau, đám mây mù trên không đã gia nhập vào sương núi dày đặc biến mất không dấu vết.

Dùng bình sữa cấp 6 bổ sung hồn lực cuộn cuộn tràn vào cơ thể, Hoắc Vũ Hạo cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở dài.

Mọi thứ có vẻ như đều nằm trong tầm khống chế, nhưng thực tế, hơn mười giây đầu tiên mở ra hồn đạo khí phi hành, hẳn chỉ bằng cấu trúc đặc biệt của đôi cánh mà lượn trong không khí, vì lượng hồn lực ít ỏi cuối cùng phải dùng cho hồn kỹ Mô Phỏng tạo ra mây mù che giấu bản thân.

Lúc này, dù đã khôi phục được hơn năm thành hồn lực, hẳn vẫn cảm thấy như sức cùng lực kiệt.

Trận chiến vừa nãy, đối với riêng Hoắc Vũ Hạo mặc dù khá mạo hiểm, nhưng tổng thể vẫn nằm trong kế hoạch của hắn. Chỉ có thực lực Ngân Nguyệt Lang Vương là vượt ra khỏi dự tính. Dù vậy bằng sự bộc phát bùng nổ và khả năng ứng biến tài tình, hắn đã chỉnh sửa lại điểm lệch ngoài kế hoạch đó.

Hồn thú hệ tinh thần thích hợp thật sự là quá khó khăn, quá vất vả mới tìm được một con, hắn tuyệt đối không buông tha. Đầy Quất Tử và Kha Kha đi trước, hắn hoàn toàn an tâm phát huy toàn lực ứng phó. Hắn cũng có hai thứ bảo mệnh của mình: thứ nhất chính là vị trí, đỉnh núi chính là địa điểm dễ dàng ngự không phi hành nhất, nhanh chóng trốn thoát khỏi kẻ địch.

Nói cách khác, nếu đang thung lũng bên dưới mà dùng hồn đạo khí phi hành bay bỏ trốn, ít nhất sẽ phải kéo dài một đoạn thời gian. Với thể hình to lớn, sức bật cực khỏe của Kim Lang Vương, ít nhất hẳn phải chống đỡ ba bốn lượt công kích mới có thể bay lên độ cao cần thiết, mà ba con Kim Lang Vương, vậy thì cũng hơn mười lượt công kích.

Đỉnh núi thì khác, hẳn vừa bay ra Kim Lang Vương ngay lập tức mất mục tiêu công kích. Chỉ ngần ngừ vài giây đào thoát sau khi toàn lực công kích đánh chết Ngân Nguyệt Lang Vương, cũng là cực kỳ quan trọng cho tính mạng của Vũ Hạo.

Bảo mệnh thứ hai, chính là thứ từ khi rời khỏi Học Viện Shrek luôn luôn được gắn trên ngực hẳn, một món hồn đạo khí.

Nói đến kiện hồn đạo khí này, thì phải đề cập lại chuyện trước kia Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần "viếng thăm" Học Viện Shrek, bị Mục lão cường đại ép phải "mua vé" bằng tác phẩm kiêu hãnh của chính mình: hồn đạo khí cấp 9, Hồng Trần Tí Hựu (phù hộ, bảo mệnh).

Hồng Trần Tí Hựu có hai năng lực, thứ nhất chính là tạo ra hình thức phòng ngự, cũng chính là Xích Kim Quang Tráo phòng ngự công kích đầu tiên của tam đại Kim Lang Vương. Năng lực thứ hai là màn hào quang sáng chói màu vàng, phòng ngự tuyệt đối trong 15 giây, có thể nhận đủ mọi công kích cực mạnh gấp 3 lần lực phòng ngự bản thân.

Ba con Kim Lang Vương tuy có công kích mạnh mẽ, nhưng chắc chắn vẫn chưa đủ vượt gấp 3 lần phòng ngự bản thân Hoắc Vũ Hạo. Nhờ đó hẳn mới đủ thời gian thông dong bỏ chạy mang theo cả Ngân Nguyệt Lang Vương. Nếu không có cái hồn đạo khí cấp 9 này, Hoắc Vũ Hạo chỉ có kết cục bị tứ đại Lang Vương liên thủ trước thủ sau công đánh cho tê tái, nhiều lắm cũng chỉ có thể dùng Băng Bạo tế sống một con làm đệm lưng mà thôi.

Nhưng thật hoàn hảo hẳn có Hồng Trần Tí Hựu trong người, món bảo mệnh này khiến hẳn từ đầu đến cuối hầu như luôn bình tĩnh lạnh lùng, đạt được mục tiêu. Lại còn hồn kỹ Mô Phỏng, căn bản hẳn chẳng sợ bị hồn thú trong Cảnh Dương sơn mạch phát hiện mình đang phi hành trong không trung.

Thêm nữa lúc này đang giữa khuya, nếu ban ngày việc mô phỏng cũng không đơn giản như thế, sơ hở cũng nhiều hơn.

Tràng chiến đấu liên tục với tốc độ cao dù không kéo dài, nhưng Hoắc Vũ Hạo gần như cạn kiệt. Hẳn đã dốc hết toàn lực, tiêu hao không chỉ hồn lực cạn khô, mà tinh thần lực cũng thiếu hụt khủng khiếp. Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn có thể khẳng định, nếu không được tham gia gian khổ huấn luyện trong kế hoạch Cực Hạn Đan Binh, tuyệt đối hẳn không có khả năng bình tĩnh đối địch trong tình huống cừ tử nhất sinh vừa này.

Giờ này, mặc dù đã an toàn, nhưng trên người cũng đổ đầy mồ hôi lạnh. Cảnh Dương sơn mạch quả thật không thể dùng kinh nghiệm ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm mà phán đoán. Sau này ắt hẳn muốn trở lại đây phải càng thêm cẩn thận.

Lúc này, hắn cũng không phải liều lĩnh tận thí mạng. Tình huống cuối cùng nếu không thể đánh chết Ngân Nguyệt Lang Vương, hắn sẽ dứt khoát ba chân bốn cẳng chạy trốn, sinh mạng là trên hết, hắn vô cùng quý trọng sinh mạng bản thân.

Được bình sữa bổ sung hồn lực, Hoắc Vũ Hạo thúc giục hồn đạo khí phi hành nhanh chóng bay ra khỏi phạm vi trung tâm Cảnh Dương sơn mạch. Cơ thể mỗi đã bắt đầu xâm nhập cơ thể vì bay quá nhanh, nhưng một điều khác còn quan trọng hơn, Ngân Nguyệt Lang Vương còn dính lủng lẳng trên Âm Kim Khủng Trảo đã xuất hiện một hồn hoàn màu đen trên người.

(DG: úi! ái mộ anh Hạo quá đi, anh ấy thật là khỏe, năm con sói cao 3m to ùng bay trên không luôn...)

Sau khi hồn thú tử vong, thời gian hồn hoàn xuất hiện chỉ có hạn, nếu kéo dài quá lâu, năng lượng trong hồn hoàn sẽ tự động tán loạn mà biến mất.

Hoắc Vũ Hạo lao tâm khổ tứ mới có được hồn hoàn này, đương nhiên sẽ không thể đến phút cuối bỏ mặc lãng phí. Thuần thực khống chế hồn đạo khí phi hành chậm rãi hạ cánh xuống dãy núi bên dưới, tìm một địa điểm an toàn hấp thu hồn hoàn thứ tư, đồng thời cho cơ thể nghỉ ngơi tự động khôi phục một chút.

Nhị Thức Hải tiêu hao sạch sẽ, tạm thời hắn đã không còn khả năng sử dụng năng lực của Vận Mệnh Nhân. Ít nhất phải một ngày sau mới hoàn toàn khôi phục lại.

Hoắc Vũ Hạo lúc này tâm tình đã cực tốt, hồn hoàn thứ tư vào tay, nghĩa là thực lực bản thân lại tiến thêm một bước lớn. Vài tháng nay tu luyện, vì chạm bình cảnh mà không hề tăng thêm tu vi. Đợi sau khi hấp thu hồn hoàn rồi đột phá, không dám mơ mộng đạt liền đến cấp 42, nhưng vững chắc căn cơ ở cấp 41 là hoàn toàn trong tầm tay. Hắn sẽ chính thức trở thành Hồn Tông a!

Nhẹ nhàng hạ cánh xuống một sườn núi, Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng tìm được một khu vực khá tĩnh lặng, trước hết dùng Tinh Thần Tham Trắc cẩn thận kiểm tra xung quanh, xác định trong phạm vi 2000m không có hồn thú nào có thể uy hiếp, hắn mới lặng lẽ ngồi xuống một khối nham thạch khá lớn.

Kim quang chợt lóe lên, đầu tiên hắn tung ra thi thể con Kim Lang lúc trước bị đánh chết tu vi chỉ có khoảng hơn ngàn năm. Tay phải Hoắc Vũ Hạo đặt tại đỉnh đầu thi thể Kim Lang, miệng thì thảo lẩm nhẩm cái gì đó, ngôn ngữ ngắt ngứ tiếng có tiếng không khó hiểu, nhưng trên người lại xuất hiện thêm một tia sáng quý dị.

Biến hóa bắt đầu từ hai mắt, cặp Linh Mâu trở thành màu xám, một màu xám tịch mịch. Hào quang màu xám lưu chuyển, trên tay phải dần dần được bịt kín bằng một tầng ánh sáng rực rỡ xám xịt. Tầng ánh sáng nhẹ nhàng rót vào đầu thi thể Kim Lang, một cảnh tượng yêu dị xuất hiện .

Sớm đã chết, thi thể Kim Lang đã lạnh cóng từ lâu, thế nhưng lại bắt đầu run rẩy rất nhẹ rồi bò dậy đứng lên. Bộ lông rể tre dựng thẳng lên, thân thể

to lớn cũng chậm rãi đứng thẳng dậy. Chẳng qua, đôi mắt Kim Lang bình thường màu nâu lúc này lại là màu xám giống hệt Hoắc Vũ Hạo, cảm giác yêu dị quái gở khiến kẻ khác nhìn vào mà lạnh tim vỡ mật.

Hoắc Vũ Hạo giơ tay phải, ngón trỏ nhẹ nhàng điểm vào trán Kim Lang một chút, thân thể Kim Lang nhất thời khẽ run rẩy, đôi tròng mắt màu xám lại bùng lên trở thành một ngọn lửa màu xám.

- Bảo vệ ta, không cho bất kỳ thứ gì đến gần.

Âm thanh nghiêm nghị mà thu hút, đầu Kim Lang sau khi nghe lệnh, lại như hiệu tiếng người nhẹ nhàng gục gặc, nhún thân phóng cái "véo" ra phía ngoài, biến mất trong cây cối bên cạnh đó.

Hoắc Vũ Hạo thở nhẹ, trong mắt toát ra một tia đắc ý. Đây mới chân chính là bí mật, ngay cả Học Viện Shrek cũng không có bất kỳ ai biết đến: đây là Vong Linh Ma Pháp của chính Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư.

Hoắc Vũ Hạo sau khi tu vi đạt cấp 40, đã được Y Lai Khắc Tư cho biết, hẳn có thể bắt đầu tu luyện Vong Linh Ma Pháp.

Khi mới bắt đầu tu luyện, Hoắc Vũ Hạo đối với Vong Linh Ma Pháp vẫn có chút tư tưởng bài xích, nhưng rất nhanh, được Y Lai Khắc Tư tận tâm dạy

đồ đã nhận thấy năng lực thông thiên khủng bố, gọi là ma pháp nhưng lại vô cùng thần kỳ cường đại.

Y Lai Khắc Tư cũng cho Hoắc Vũ Hạo biết, lão có một quá khứ, một quá khứ rất dài, lão cũng không nguyện ý kể hết cho Hoắc Vũ Hạo nghe. Trí nhớ đã khôi phục được một phần, vẫn cần tiến thêm một bước hoàn thiện mới có thể trở nên rõ ràng.

Nhưng lão khẳng định, Vong Linh Ma Pháp tuyệt đối không ảnh hưởng đến tâm trí của hắn. Bất kể năng lực gì, dùng làm việc tốt là thiện, dùng làm việc xấu là ác. Vong Linh Ma Pháp là một môn pháp thuật cường đại mà thần kỳ, hoàn toàn bất đồng với hồn hoàn, hồn lực, hồn kĩ, hồn cốt của thế giới này. Một năng lực hoàn toàn độc lập tách biệt và cường đại, thế nhưng có thể thông qua hồn lực và chú ngữ phối hợp nhau để đạt thành, điều đó cũng do sau khi Y Lai Khắc Tư dung hợp vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo, sau nhiều năm ẩn trong tinh thần hải nghiên cứu ra áo nghĩa (ý nghĩa thâm sâu).

Hoắc Vũ Hạo sau một thời gian nghiên ngẫm, cuối cùng đã chấp nhận. Sau khi chính thức bước vào thế giới Vong Linh Ma Pháp, hắn đã hoàn toàn bị cuốn hút bởi mị lực cực lớn của cái gọi là ma pháp này.

Chân chính Vong Linh Ma Pháp hoàn toàn vượt xa cái khái niệm hồn kỹ tà ác mà tên hồn sư Sứ Giả Tử Thần thi triển ngày trước. Đối tượng Vong Linh Ma Pháp nghiên cứu là linh hồn nhân loại, nhất là linh hồn sau tử vong.

Y Lai Khắc Tư cho Hoắc Vũ Hạo biết, ở thế giới của lão, vị Vong Linh Ma Pháp sư đầu tiên xuất hiện, nguyên nhân vì hắn muốn hồi sinh thê tử đã chết. Mặc dù sau đó, hắn vẫn không thể chân chính hồi sinh cho nàng, nhưng đã gọi linh hồn của thê tử trở lại, làm bạn cả đời với hắn, tới khi đến lượt hắn nhắm mắt lìa đời.

Bởi vì Hoắc Vũ Hạo tu vi còn thấp, khả năng nắm giữ Vong Linh Ma Pháp cũng rất ít, nhưng hai năm nay, hắn lại dần dần học xong một ít trụ cột Vong Linh Ma Pháp. Vừa nãy hắn sử dụng chính là Vong Linh Ma Pháp, khiến cho Kim Lang vừa mới chết kia tạm thời trở thành vệ sĩ cho hắn. Khả năng con Kim Lang này tồn tại cũng không dài, nhưng có lẽ đủ để hắn hấp thu hồn hoàn thứ tư.

Đặt thi thể Ngân Nguyệt Lang Vương lên mặt đất, Hoắc Vũ Hạo toát ra khí thế kiên định. Hắn dám chắc, với người bình thường mà nói, muốn đối phó một con Ngân Nguyệt Lang Vương như thế này trong tình huống ngặt nghèo đó, quả thật ngay cả cường giả Hồn Đấu La cũng không mấy dễ dàng. Ngân Nguyệt Lang Vương có cơ bắp rất mạnh, sức chiến đấu bền bỉ, tinh thần lực lại viễn siêu hồn thú khác. Đáng sợ hơn, nó lại có khả năng điều động những hồn thú thuộc họ sói khác làm binh lính cho nó. Nếu lúc này Hoắc Vũ Hạo không may mắn chọn đúng thời điểm bùng nổ kịp thời, lại có một thân đầy hồn kỹ cường đại, hồn đạo khí cấp cao, thì căn bản một nửa cơ hội cũng không có.

Lực công kích của Kim Lang Vương bản thân Hoắc Vũ Hạo cũng đã cảm nhận qua. Nếu không có Hồng Trần Tí Hựu bảo mệnh, ngay cả Băng Hoàng Hộ Thể cũng không cách nào ngăn cản hoàn toàn lực công kích khủng bố của Kim Lang Vương. Mà đến ba con Kim Lang Vương, hiện tại cũng không phải loại mà hắn có khả năng đối phó.

Ngay cả bản thân Ngân Nguyệt Lang Vương cũng cực kỳ cường hãn. Năng lực bảy màu kì diệu, bảy thuộc tính công phòng một thể. May cho Hoắc Vũ Hạo là hắn có Linh Hồn Ngưng Thị cường đại phát động công kích chính xác ngay từ đầu đánh thương nó thật nặng, ảnh hưởng đến tinh thần lực của nó, trận chiến vừa rồi e là đến bây giờ còn chưa kết thúc.

Dù thế nào, mọi thứ cũng đã qua, Hoắc Vũ Hạo đã thành công, việc trọng yếu trước mắt chính là hấp thu hồn hoàn thứ tư, chính thức trở thành Hồn Tông.

Hồn lực nhu hòa lưu chuyển, Huyền Thiên Công chậm rãi đi hết một vòng. Tinh thần lực vừa động, Hoắc Vũ Hạo điều khiển hồn hoàn màu đen trên thi thể Ngân Nguyệt Lang Vương kia bay đến chỗ mình.

Cũng là hồn hoàn vạn năm, nhưng hồn hoàn của Ngân Nguyệt Lang Vương sinh ra không phải chỉ một màu đen đơn thuần như bình thường. Bên trong màu đen thâm thúy đó, bảy luồng sáng bảy màu khác nhau ẩn hiện lấp lánh. Bảy nguyên tố dao động trong hồn hoàn, với nhãn lực tinh tường của Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn nhìn thấy rõ ràng.

Trước đây hấp thu hồn hoàn thứ ba của Tử Linh Bái, Hoắc Vũ Hạo từng phải trải qua rất chật vật. Nhưng lúc đó hãn căn bản không hề sợ hãi, vì trong Hải Thần Các có một vị Cực Hận Đấu La Mục lão luôn canh chừng hãn.

Còn lúc này, hấp thu hồn hoàn vạn năm, lại đang ở giữa trùng điệp núi non của Cảnh Dương sơn mạch, chỉ có một đầu Kim Lang ngàn năm bảo vệ, cảm giác bất an so với sự bình an ngày trước quả thực là một trời một vực.

Hồn hoàn màu đen nhập thể, cảm giác đầu tiên của Hoắc Vũ Hạo chính là: bùng nổ.

Hồn hoàn màu đen vừa mới dung nhập vào thân thể, Hoắc Vũ Hạo liền cảm thấy thân thể như nổ tung ra. Thân thể kịch liệt run rẩy, một tầng ánh sáng bảy màu từ cơ thể sáng lòa, khuếch tán ra đến 3m chung quanh. Sắc mặt Hoắc Vũ Hạo cũng trở nên trắng bệch.

Hãn thực sự không thể ngờ khí tức Ngân Nguyệt Lang Vương lại có thể bá đạo đến thế. Đòn ra oai phủ đầu không phải là cổ tinh thần lực cường đại mà hãn hình dung, nhưng chính là thuộc tính sức mạnh.

Thủy, hỏa, thổ, phong, quang, âm sau khi tiến hóa vượt qua bình cảnh vạn năm lại có thêm thuộc tính lôi. Bảy thuộc tính đều có năng lượng đặc biệt tự

thân nó, nhưng trong nháy mắt toàn diện bộc phát trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo.

Ý chí Hoắc Vũ Hạo cũng rất cường đại, thế nhưng dưới sự công kích của cỗ năng lượng kinh khủng bùng nổ, hắn vẫn cảm thấy thân thể như nứt ra vỡ vụn. Cái cảm giác đó tuyệt đối không dễ chịu chút nào a!

Hiện tại, hắn chỉ có thể kiên nhẫn!

Chữ nhẫn trên đầu chính là chữ đao, đặt trên chữ tâm. Đao kề ngay tim, nhưng trăm nhẫn thành kim (vàng)!!

DG: trăm nhẫn thành kim, ý nói kiên định đáng quý, nó không giống với lối chiết tự để giải thích ý nghĩa chữ nhẫn phía trước. Nếu bạn muốn biết thêm áo nghĩa của chữ nhẫn, hãy google nó!

Hồn lực toàn diện vận chuyển, bắt đầu tiếp thu hồn hoàn. Ngay lúc đó, hai luồng lực lượng từ trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo cũng cùng lúc phát ra.

Băng Đế có một câu nói đó là: Dám khi dễ lão nương ngay cửa nhà, đập nó!

Nháy mắt cơ thể Hoắc Vũ Hạo hóa thành xanh biếc, ngọn nguồn của màu ngọc bích đó chính là Băng Bích Đế Hoàng Hạo thân cốt.

Bích quang dày đặc lan đến mọi góc ngách cơ thể, khí tức lạnh băng cực hạn ngay lập tức áp chế lực bùng nổ bất chợt kia xuống. Uy nghiêm của Băng Bích Đế Hoàng Hạo được hoàn toàn phóng thích, tỏ rõ khí phách đế hoàng với Ngân Nguyệt Lang Vương sinh ra sự áp chế toàn diện.

Ngân Nguyệt Lang Vương thực lực dù rất mạnh, nhưng vẫn chân chính làm sao có thể sánh với sự tồn tại của hung thú 40v năm bài danh trong thập đại mãnh thú, đệ nhị trong tam đại thiên vương cực bắc - Băng Đế?

Ý chí khủng bố phô thiên cái địa cùng với khí tức huyết mạch viễn cổ hồng hoang Băng Đế hoàn toàn chặn đứng sự vùng vẫy táo bạo kia.

Nhưng Ngân Nguyệt Lang Vương thiên tính cao ngạo, dưới tình huống đó nó vẫn không hoàn toàn chịu khuất phục. Sức mạnh hồn lực đã không thể giãy dụa, nó liền dẫn phát tinh thần lực cường đại ẩn chứa trong hồn hoá, đánh vào mặt tinh thần bình chương mềm mại. (DG: không rõ tinh thần bình chương là cái gì)

Thiên Mộng Băng Tầm dù tính cách còn lâu mới bạo lực hung hãn như Băng Đế, nhưng Ngân Nguyệt Lang Vương muốn đụng đến nó thật cũng khó có cơ sở.

Hoặc Vũ Hạo thiên tâm vạn khổ mới đánh chết được hồn thú hung mãnh này, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, muốn hãn tự thân hấp thu cái hồn hoàn ngang bướng này, xem ra không có khả năng. Mà cái tên ham ngủ Thiên Mộng yên lặng lâu như vậy, đến lúc này cũng cảm thấy bản thân cần

phải làm vài việc cho phải đạo ở nhờ. Do đó, tinh thần lực Ngân Nguyệt Lang Vương liền lâm vào bi kịch.

Theo khía cạnh sức mạnh tộc đàn mà xét, Băng Tằm kể như thế nào cũng không cách nào có thể đem ra so với tộc Ngân Lang. Hai bên căn bản không cùng một tầng lớp để có thể so sánh. Nhưng mà, thế nhưng mà, mà nhưng thế, thế mà nhưng (DG: lão tg điên rồi) không thể ngờ Thiên Mộng Băng Tằm lại sống được quá lâu a!

Ngay cả thánh địa hồn thú đệ nhất đại lục Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, phần lớn hung thú cường đại trong đó cũng đều cho rằng Thiên Mộng Băng Tằm chính là bảo bối cung cấp sức mạnh tranh nhau mà hấp thu. Xét về tinh thần lực, trên thế gian này hiện tại chắc chắn không có hồn thú nào đáng xách dép cho nó. Khuyết điểm duy nhất và cũng là nỗi đau khổ lớn nhất của nó chính là nó không hề có một thuộc tính công kích nào cả, nhưng để phòng thủ thì lại có thừa.

Dưới sự liên thủ phối hợp của Băng Đế và Thiên Mộng, quá trình dung hợp kế tiếp không còn gì phải trì hoãn. Sau phút thống khổ ngăn ngui, Hồn hoàn thứ tư chậm rãi đóng dấu lên linh hồn và thân thể Hoắc Vũ Hạo.

Không chỉ như thế, Thiên Mộng và Băng Đế cũng nhân cơ hội này, dung hợp thêm một phần sức mạnh bản thân cho cơ thể Hoắc Vũ Hạo.

Băng Bích Đế Hoàng Hạo thân cốt phóng ra căn nguyên sức mạnh từ từ hòa tan vào cốt cách, cơ thịt của Hoắc Vũ Hạo, chẳng những giúp hồn lực tăng

thêm, còn làm thân thể trở nên kiên cường dẻo dai hơn nữa.

Thiên Mệnh Băng Tầm bổ sung tinh thần lực vào đầy Tinh Thần Hải và Nhị Thức Hải, giúp hắc tiếp tục khuếch trương thể tích hai vùng tinh thần của Vũ Hạo.

Từ Hồn Tôn trở thành Hồn Tông, đối với hồn sư, chính là cánh cửa trọng yếu, mang hồn sư từ giai đoạn sơ cấp vào trung cấp. Là hồn sư có võ hồn song sinh, lại còn kiêm tu hồn đạo sư, chắc chắn không thể lấy tiêu chuẩn bình thường để đánh giá Vũ Hạo, nhưng dù sao cũng không nghi ngờ thực lực của hắc lại có một bước tiến rất lớn. Hơn nữa, có lẽ vì hồn hoàn Ngân Nguyệt Lang Vương phẩm chất quá tốt, hoặc có thể vì Băng Đế và Thiên Mệnh cho hắc khá nhiều lực lượng, nên sau khi dung hợp hồn hoàn thứ tư, Vũ Hạo cư nhiên đột phá luôn cánh cửa cuối cấp 41, nhảy vào cấp 42 đứng vững vàng. Với cái tốc độ tu luyện lễ mễ của hồn lực trong người Vũ Hạo, việc này chính là một hỉ sự ngoài mong đợi tuyệt đối rất lớn.

Cho đến khi hắc mở mắt, sắc trời đã tang tảng sáng. Mây mù mờ ảo trôi lơ lửng trên bầu trời Cảnh Dương sơn mạch, phương đông mặt trời ló dạng nhưng núi quá cao khiến Vũ Hạo chẳng thấy được, đành bỏ qua tu luyện Tử Cực Ma Đồng.

Hoặc Vũ Hạo đứng thẳng dậy, mạnh mẽ đuổi thân vận vẹo một chút. Cảm giác sức mạnh tràn ngập cơ thể thực sự rất tốt. Thân thể càng thêm dẻo dai, hồn lực đột phá thêm hai cấp, mặc dù lượng hồn lực vẫn chưa thể dùng quá một lần Băng Hoàng Nộ, nhưng ít ra phần còn lại cũng đủ để sử ra Vĩnh Đông Linh Vực.

- Không biết trải qua bao lâu rồi?

Có kinh nghiệm trước kia, Hoắc Vũ Hạo không dám khẳng định đây là buổi sáng ngày thứ ba, hay thứ tư, nhưng chắc chắn không phải là sáng sớm hôm sau.

Ý niệm vừa động, kim quang trong mắt lóe sáng. Một trắng, một tím, hai đen. Bốn hồn hoàn đồng thời dâng lên từ dưới chân. Tinh Thần Tham Trắc được phóng thích, Hoắc Vũ Hạo kinh hỉ phát hiện, hồn kỹ 100v năm điệu dụng vô cùng lại lần nữa tăng lên. Bán kính dò xét đã vượt qua 600m khi dò xét toàn phương vị, nếu tập trung một hướng, vậy thì xa hơn 1200m. Còn tập trung toàn lực dò xét một hướng, phải đến 2400m. Đây là sử dụng Linh Mâu, còn nếu dùng Vận Mệnh Nhân thì thế nào a!

Thi thể Ngân Nguyệt Lang Vương vẫn còn một lớp băng bao phủ cứng ngắt. Băng Hoàng Nộ lạnh cực hạn cũng không dễ dàng tan đi trong tự nhiên.

Hoắc Vũ Hạo thu lấy thi thể của nó vào trữ vậy hồn đạo khí, bốn hồn hoàn cũng lặng lẽ biến mất. Lần này đi Cảnh Dương sơn mạch xem ra không phí công chút nào, chỉ không biết hồn kỹ thứ tư là gì đây?

Vừa nghĩ, ý niệm khẽ động, bốn hồn vừa biến mất lại trật tự xếp hàng xuất hiện. Hào quang từ hồn hoàn màu đen mới nhất tỏa sáng, một cái hồn kỹ

cũng theo đó mà thi triển ra.

Nhìn hồn kỹ của chính mình, mà gương mặt Hoắc Vũ Hạo lại cứng ngắc. Mắt chữ A, mồm chữ O không biết nên vui hay nên buồn.

Ban đầu hẳn dự đoán, chính là vòng phòng ngự bảy màu rực rỡ của Ngân Nguyệt Lang Vương, phòng ngự bảy lớp bảy thuộc tính, toàn diện phòng ngự cả công kích tinh thần lẫn vật lý a!

Nhưng sau khi thử thi triển, hồn kỹ của hắn lại không phải, căn bản không phải là một hồn kỹ phòng ngự, mà là.....

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 166: Thụ thương trí mạng

Hoắc Vũ Hạo ngơ ngác choáng váng đứng đó một lúc, chợt bật cười lắc đầu. "Quên đi, dù sao cũng không phải chuyện xấu, ít nhất có hồn kỹ này rồi mình cũng có thể tiếp tục tu luyện lại."

Trạng thái Hoắc Vũ Hạo lúc này đã khôi phục được bảy tám phần, Nhị Thức Hải tràn ngập trở lại, hắn lại có thể sử dụng Vận Mệnh Nhân và công kích cường đại Linh Hồn Ngưng Thị.

"Không biết Quất Tử và Kha Kha ra sao. Có lẽ nên mau chóng tìm gặp các nàng thì hơn."

Vừa nghĩ, Hoắc Vũ Hạo ngẩng đầu liếc nhìn sắc trời, hướng về phía ngoài dãy núi nhánh mà đi. Lúc này hắn đã nhìn rõ chỗ đang ở, dãy núi này không phải chỗ cũ trước kia tiến vào, mà hắn là dãy núi kế cận.

Đột nhiên, một tiếng nổ kịch liệt vang vọng phá không, khiến Hoắc Vũ Hạo vừa phóng người lên cũng giật mình đứng khựng lại.

Về mặt nghi hoặc nhìn về hướng âm thanh truyền đến, cái hướng đó, rõ ràng là chủ mạch trung tâm a!! Tiếng nổ gầm rú kịch liệt kia chắc chắn không phải do hồn thú gây ra, cái loại này rõ ràng là do pháo của hồn đạo sư gây nổ.

Các nàng không phải là.

Căn bản không có nhiều thời gian lăm bằm lăm bằm, Hoắc Vũ Hạo lập tức đổi hướng, cũng không thi triển hồn đạo khí phi hành, mà bằng thân pháp nhanh nhẹn, tốc độ mau lẹ phóng hết tốc lực đến chỗ kia. Hắn búng tay cái "tách", một cái bóng màu vàng nhanh chóng xuất hiện bên cạnh. Vũ Hạo giơ tay vỗ vỗ cái đầu Vong Linh Kim Lang, linh hồn hỏa thiêu đốt trong mắt Kim Lang tắt lịm, trở lại thành thi thể được Hoắc Vũ Hạo thu vào hồn đạo khí trữ vật.

Quất Tử và Kha Kha thời điểm này rất bối rối. Tối hôm trước thất lạc với Hoắc Vũ Hạo, sau đó tâm tình, trạng thái hai nàng thực sự không tốt.

Lúc Hoắc Vũ Hạo đẩy hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc ngã xuống, Quất Tử biết bản thân không còn lựa chọn nào khác. Do đó, nàng chỉ có thể cố hết sức khống chế tốt cái khối cầu đang lăn tự do xuống núi, đảm bảo bản thân và Kha Kha an toàn sống sót.

Đúng như Vũ Hạo dự tính, bất kể Kim Lang tốc độ có nhanh đến mức nào cũng không thể đuổi kịp khối thiết cầu lăn tự do từ độ cao ngàn trượng trên đỉnh núi xuống. Lúc các nàng thất điên bát đảo dừng lại, không có bóng dáng một con Kim Lang nào đuổi theo.

Quất Tử và Kha Kha điều đầu tiên khi hạ cánh an toàn là lao ra khỏi hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc, sau đó tái xanh tái mét thì nhau ói mật xanh mật vàng, toàn bộ bữa tối theo đó mà chui ra lại. Từ độ cao ngàn trượng trên đỉnh núi mà lăn xuống, thay đổi độ cao quá đột ngột chỉ không đến năm phút, khó có cơ thể nào chịu nổi.

Hai cô gái nôn hết mọi thứ ra, cũng không còn chút sức lực nào bò lại vào hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc, đều thay nhau hôn mê.

Các nàng cũng khá may mắn, khi tỉnh táo trở lại, cũng không hề có dấu hiệu gì bị hồn thú tấn công hay quấy nhiễu. Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời chiếu xuống, các nàng dần dần hồi phục tỉnh lại. Sau một lát nghỉ ngơi, ổn

định tinh thần và trạng thái, cả hai đều quyết định lập tức quay lên tìm tung tích Hoắc Vũ Hạo.

Tính cách hai người bất đồng, nhưng lúc này không hề nói chuyện với nhau, đều trở nên im lặng nặng nề. Nhất là Quất Tử, thần sắc của nàng biến hóa phải nói là: đặc sắc. Lúc bàng hoàng, khi lo lắng, lúc lại bi thương, rồi đột nhiên cáu kỉnh. Nàng có cảm xúc biến hóa nhiều như vậy, vẫn là lần đầu tiên Kha Kha nhìn thấy.

So ra, Kha Kha đơn giản hơn. Trong suy nghĩ của nàng, chỉ có lời nói tràn ngập lòng tin và kiên quyết của Hoắc Vũ Hạo.

Kha Kha còn nhớ rõ, lúc hai người điên đảo cuống quít lăn trên sườn núi, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trên đỉnh. Chắc chắn là Hoắc Vũ Hạo muốn thu hút bầu Kim Lang nên mới tạo ra âm thanh lớn đến vậy a! Ngay giây phút đó, nàng biết lòng mình sẽ không bao giờ quên được cậu thiếu niên nhỏ hơn mình đến năm tuổi này. Là bằng hữu cũng tốt, là tình cảm gì khác thì cũng thế. Ít ra, trong lòng nàng đã khắc lại một dấu ấn rất sâu về hắn.

Tình huống là vậy, các nàng không cần phải trao đổi nhiều, nhưng đều đồng tâm một lòng quyết định, giải cứu Hoắc Vũ Hạo!

Bởi vậy, sau khi ổn định cơ thể, lại trở về cabin của kiện hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc méo mó tàn tạ, thật khó mà nhìn ra nó là cùng một thứ công nghệ tiên tiến mấy ngày trước các nàng đem đến Cảnh Dương sơn

mạch thử nghiệm nghiên cứu. Hai nàng bắt đầu tìm tung tích Hoắc Vũ Hạo, tìm một lần như thế, đã trải qua hai ngày.

Hai ngày qua, các nàng gặp phải không ít hồn thú. Nhờ hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc bảo hộ, hơn nữa cả hai đều là hồn đạo sư cấp 5 thực lực cường hãn, mọi tình huống cũng chỉ hữu kinh vô hiểm.

Sau hai ngày gian khổ leo lên đỉnh núi hôm trước, nhìn rất nhiều dấu vết đại chiến lưu lại, nhưng không hề tìm thấy nửa cái bóng Hoắc Vũ Hạo.

Sau đó, hai nữ lại tiếp tục tìm kiếm các vùng phụ cận chung quanh. Không ai trong hai người tin Hoắc Vũ Hạo đã chết. Nhưng vẫn không có kết quả gì.

Cuối cùng, cả hai mang theo hi vọng mong manh cuối cùng trở ra địa điểm ước định với Hoắc Vũ Hạo, mong rằng sẽ gặp hắn tại đó. Thế nhưng trên đường trở ra, lại bị hồn thú cường đại đánh úp.

Cũng thật oan gia ngõ hẹp, hồn thú các nàng đối diện, chính là bầy Kim Lang mất tướng bị Hoắc Vũ Hạo bỏ lại.

Ngân Nguyệt Lang Vương tử vong, đối với tam đại Kim Lang Vương đã kích cực lớn. Ngân Nguyệt Lang Vương đối với những kim loại thích hợp cho Kim Lang tu luyện có cảm giác cực kỳ bén nhạy. Có Ngân Lang giúp đỡ, thực lực của bầy sói tăng lên rất nhanh, tốc độ tu luyện cải thiện đến

20%. Với hồn thú đó là một con số rất kinh khủng, rất đáng giá. Nói cách khác, một con Kim Lang tu luyện 100 năm, đã có tu vi tương đương 120 năm. Còn đối với Kim Lang Vương 1v năm, nó đã có thể tiết kiệm thêm 2000 năm tu vi.

Vậy mà, Ngân Nguyệt Lang Vương bị Hoắc Vũ Hạo mang đi, chúng nó vẫn chưa biết Ngân Nguyệt Lang Vương đã không còn tồn tại. Hai ngày qua, tam đại Kim Lang Vương dẫn theo bầy Kim Lang điên cuồng tìm kiếm, đánh hơi, truy dấu, quyết tìm cho ra tung tích Hoắc Vũ Hạo và Ngân Nguyệt Lang Vương. Thậm chí trên đường gặp hồn thú khác, cũng không nói không rằng tấn công tiêu diệt ngay. Phía ngoài dãy núi chủ mạch, chẳng có hồn thú nào là đối thủ của bầy Kim Lang điên cuồng này cả.

Tam đại Kim Lang Vương đến tu vi ngàn năm đã có tư duy trí tuệ nhất định. Mắt thấy khối thiết cầu tàn tạ đằng kia, thì còn phải chờ gì đây? Ngay tức khắc chỉ huy bầy sói điên cuồng tiến công. Quất Tử và Kha Kha đã lâm vào khổ chiến.

Thân là hồn đạo sư cấp 5, hồn đạo khí phải nói là đầy rẫy, chỉ trong thời gian ngắn, cả hai hợp lực đã tiến không ít Kim Lang cấp thấp lên đường.

Tuy vậy, hồn lực của hai người cũng chỉ có hạn. Càng rõ ràng hơn, cả hai cũng không có ý định liều mạng như Vũ Hạo dùng hồn đạo khí đào vong lên không trung, càng không có được hồn kỹ Mô Phỏng của Vũ Hạo. Một khi tiến nhập vùng trời sơn mạch, sẽ dẫn đến hồn thú phi hành liên tục công kích. Hơn nữa bầy Kim Lang cường đại bao vây, Kim Lang Vương có thể bật cao đến hơn 10m, căn bản cả hai không có cơ hội bay lên.

"Uỳnh ——"

Hồn đạo pháo to lớn trong tay Kha Kha oanh kích một đầu Kim Lang Vương bên cạnh, điện quang chạy dọc cơ thể nó, giật nó ngã văng ra xa hơn 10m. Ít nhất trong vòng vài phút nữa nó không thể tham gia chiến đấu.

Khẩu đại pháo của Kha Kha có tên Phượng Lôi Pháo, đặc tính: phong tốc, lôi bạo. Uy lực cực kỳ cường hãn, hơn nữa phi thường thích hợp dành cho hồn thú thuộc tính kim.

Mạnh, nhưng Phượng Lôi Pháo cũng đồng thời tiêu hao hồn lực khá lớn. Thêm nữa, Kim Lang có lực phòng ngự thật sự quá mạnh. Ngay cả Kim Lang bình thường trúng một viên pháo khả năng cao nhất cũng chỉ bị thương nặng, còn Kim Lang Vương thì chỉ tê liệt một thời gian.

Những đệ tử niên cấp cao ở Học Viện Nhật Nguyệt đều có lĩnh vực nghiên cứu hồn đạo khí sở trường. Kha Kha chính là sở trường các loại hồn đạo khí cự pháo, còn Quất Tử lại là mọi thứ hồn đạo khí thích hợp với hình dáng của trái quýt, bất kể chủng loại. (DG: rửa là nàng chắc cũng có... quýt pháo)

Vô số trái quýt từ trong tay nàng phóng ra, hỗn loạn ném về bầy Kim Lang. Một luồng sáng mạnh hung hãn bùng lên, những tiếng rít chói tai theo đó xuất hiện, những trái quýt còn dính chặt trên thân thể bầy Kim Lang kịch liệt phát nổ.

Hồn đạo khí cấp 5 có rất nhiều thứ uy lực cực lớn, nhưng vấn đề của Quất Tử chính là thể lực. Thể lực của nàng đừng nói là so với Hoắc Vũ Hạo, ngay cả thần lực bẩm sinh Kha Kha còn kém xa. Do vậy, đổi lại nàng theo đuổi hồn đạo khí loại hình nhỏ số lượng lớn.

Hai nữ phối hợp, một ngăn cản, một oanh kích, lúc này mới miễn cưỡng chống đỡ ngang bằng, nhưng trong tim thì lạnh như hầm băng.

Còn chưa thấy mặt Ngân Nguyệt Lang Vương, mà bầy Kim Lang đã mạnh đến thế này. Vậy thì trước đó Hoắc Vũ Hạo một thân cô quạnh trên đỉnh núi với bầy sói đói thì là tuyệt địa như thế nào đây?

- Kha Kha, không thể tiếp tục như vậy. Hồn lực của chúng ta không còn nhiều.

Quất Tử vừa chặn đứng một đợt công kích nữa của bầy sói, la lớn với Kha Kha, ánh mắt vẫn thập phần bình tĩnh.

- Vậy phải làm sao?

Kha Kha nhẹ giọng hỏi.

Quất Tử quyết định thật nhanh:

- Phá vây, quay về hõn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc thủ vững, ta phụ trách điều khiển và hộ tráo, người dùng trọng pháo mở đường, chúng ta chạy ra bên ngoài.

Kha Kha chần chờ:

- Chúng ta có khả năng chạy khỏi bầy sói này sao?

Quất Tử gắt gao:

- Quên hôm đó chúng ta trốn đi thế nào ư? Chỉ cần xông lên sườn núi, chiêu cũ lặp lại.

Kha Kha sáng bừng hai mắt

- Được, đi nào

Hõn đạo khí đồng loạt bùng nổ, bức lui tạm thời những con sói chung quanh, sắc mặt hai nàng lúc này đã dị thường khó coi. Hõn hoàn thứ năm của Quất Tử lấp lánh, phóng ra hai trái quýt nhỏ màu tím, một cho mình một ném về Kha Kha. Cả hai nhanh chóng nhét nó vào miệng (DG: không

lột vỏ luôn, úi chà chà!!) Hai nữ cùng lúc phóng như bay vào hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc.

Một đồng bom quýt tung ra, lại tiếp tục bức lui bầy Kim Lang, Quất Tử nhanh chóng khởi động hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc.

Sáu cái chân kim loại dài ngoằng chống cái khối thiết cầu tàn tạ đứng lên, cất bước phóng tới ngọn núi gần nhất.

Kha Kha đặt trọng pháo phía trước, không hề tiết kiệm hồn lực. Trái quýt tím nho nhỏ lúc này Quất Tử cấp cho nàng vị cực kỳ chua, nhưng có thể khiến nàng nhanh chóng khôi phục 30% hồn lực, chính là hồn kỹ mạnh nhất hiện tại của hồn sư võ hồn thực phẩm Quất Tử.

Phong lôi cự pháo liên tiếp nổ ba phát, đánh dạt bầy sói phía trước, từ trên hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc phát ra những âm thanh véo véo nhưóc. Quất Tử toàn lực rót hồn lực vào đến cực hạn, sáu cẳng chân kim loại điên cuồng khua động, xông tới trước chạy như ma đuổi.

Không thể không nói, Quất Tử bình tĩnh đưa ra lựa chọn cực kỳ chính xác. Biến hóa xảy ra thành linh khiến bầy Kim Lang bất ngờ trở tay không kịp. Ba con Kim Lang Vương hết hai đã bị vây trong trạng thái tê liệt do Phong lôi cự pháo vừa mới oanh kích, để các nàng vượt qua đột phá vòng vây.

Nhưng Kim Lang Vương còn lại trạng thái thập túc đã ngay lập tức phản ứng bùng nổ ngay sau lưng.

Từng sợi kim loại trên bộ lông đều được dựng lên nhọn hoắt, phản chiếu ánh mặt trời lóe ra ánh sáng kim loại sáng bóng. Ngửa đầu lên trời tru lên một hồi, thân thể chợt bành trướng thêm vài phần, lộ bốn cái chân cuộn cuộn cơ bắp tung ra hết cỡ, như một tia chớp truy kích hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc.

Toàn lực tăng tốc cho hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc không thể nghi ngờ là tốc độ cực nhanh, nhưng lúc này nó vừa mới bắt đầu chạy, muốn đạt tốc độ tối đa cũng cần thời gian từng bước tăng tốc.

Nhưng Kim Lang tộc không có năng lực viễn trình công kích, khiến nó tập trung phát triển sức mạnh cơ thể, phòng ngự, tốc độ đều rất cường hãn.

Kim Lang Vương ngang nhiên xông lên, nhưng không giống một con sói với răng nanh nhọn hoắt nhe ra đe dọa con mồi, nhưng giống một con trâu rừng muốn húc đối thủ hơn. Cái đầu nó cúi gằm, đưa đỉnh đầu lâu hiên ngang tới trước.

Nếu có Hoắc Vũ Hạo ở đây, hẳn có thể dùng Tinh Thần Tham Trắc nhận biết rõ ràng biến hóa của chiến trường mà đưa ra đối sách phù hợp. Nhưng Quất Tử và Kha Kha vốn chiến đấu đã làm tiêu hao rất nhiều hồn lực, Kha Kha còn bận sử dụng cự pháo mở đường phía trước. Còn may Quất Tử đã

khởi động sẵn hồn đạo hộ tráo, đầu Kim Lang Vương hung hăng húc một cái lên hộ tráo.

Hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc chính thể của nó có lực phòng ngự có thể chịu được công kích toàn lực của một hồn đạo sư cấp 6 mà không bị phá hư. Thế nhưng, bởi tu vi người sử dụng không đủ, nên hộ tráo chỉ có thể phát huy ngang ngửa một cái hồn đạo hộ tráo cấp 5.

Kim Lang Vương điên cuồng toàn lực công kích, hung hăng húc vỡ hộ tráo cấp 5, rồi múa vuốt hung hãn xé rách không trung. Cái đầu sói mạnh mẽ va chạm mặt bên của hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc.

Hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc quả thật đủ rắn chắc, "Ầm ——" một tiếng, tuy bị đâm một cái lão đảo mất cân bằng, nhưng với lực va đập kinh khủng của Kim Lang Vương cũng chỉ khiến bề mặt để lại một cái dấu thật sâu, chứ chưa thể phá vỡ nó.

Nhưng cũng chỉ cần như thế, đối với hai nàng cũng đã là trí mạng.

Mất thăng bằng, hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc ngã về phía trước. Tốc độ vừa mới đề pa chưa kịp tăng tốc đã suy giảm. Quất Tử phải vất vả lắm mới khống chế ổn định, bây Kim Lang đã nhanh chóng vọt lên, học theo cách thức của Kim Lang Vương. Cả bày sói đều dùng đỉnh đầu húc, nhưng không húc khối thiết cầu, mà húc sáu cái chân kim loại mảnh khảnh đang loang choạng giữ thăng bằng.

Hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc chế tạo sáu cái chân này đèn dùng nguyên liệu rất đặc biệt, khá chắc chắn. Tuy vậy mấy hôm trước lần từ đỉnh núi xuống, sáu cái chân cũng đã bị tổn hại không ít. Mặc dù vẫn như trước có thể giữ vững chạy nhảy bình thường, nhưng dưới tình huống bị trùng kích tầng tầng lớp lớp như thế nào, chẳng thể nào giữ nguyên vẹn nổi a!

Bên trong khối thiết cầu, Kha Kha và Quất Tử tuyệt vọng nghiêng ngả, té lên té xuống. Đông đảo Kim Lang điên cuồng vồ tới, dùng thân thể bao trùm đè lên thiết cầu mà cấu xé, cắn. Răng nanh và móng vuốt sắc bén ma sát lên thiết cầu phát ra những âm thanh ghê rợn sờn gai ốc. Những vết lõm, thủng, méo mó nhanh chóng xuất hiện trên bề mặt thiết cầu.

Mặc dù có lớp hợp kim cứng rắn của thiết cầu tạm thời ngăn cản Kim Lang, nhưng Quất Tử và Kha Kha cũng đã vô pháp điều khiển toàn hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc đứng lên bỏ chạy nữa.

"Kành ——" một cái móng sói to lớn đâm thủng lớp vỏ xuyên vào bên trong. Sức mạnh khủng bố, âm thanh vang dội, chứng tỏ cái móng kia là của Kim Lang Vương. Hai con Kim Lang Vương bị tê liệt lúc này cũng đã hồi phục, quay qua trợ giúp bày đàn cấu xé khối thiết cầu đáng ghét này. Sự thất thủ của nó đã nằm trong tầm mắt, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Quất Tử và Kha Kha tuyệt vọng nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy rõ sự đau đớn khổ ải và sắc trắng bệch trên mặt bạn mình.

Hai nàng đã thấy không còn cơ hội nào, cửa thủy tinh cũng không dám liều mạng mở ra, với tốc độ và sự nhạy bén của Kim Lang chắc chắn chúng sẽ vào trước khi các nàng có thể ra.

Nếu cái chết đến bất ngờ, có lẽ còn không kịp sợ, mặc dù có thể nó rất đáng sợ. Nhưng tình cảnh của các nàng lại thập phần đáng sợ, chẳng thể làm được gì, chỉ có thể yên lặng ngồi yên chờ đợi tử vong đang âm ỉ tiến tới. Những tiếng ma sát sinh ra do răng và vuốt Kim Lang cứa xé kim loại như người ta nghiền răng trèo trẹo liên tục uy hiếp khiến bất kỳ kẻ gan dạ nào cũng phải kinh hồn tán đờm. Quất Tử và Kha Kha hoàn toàn tuyệt vọng run rẩy thấy rõ.

- Thật không ngờ, hai chúng ta sẽ chết ở trong này.

Quất Tử cố gắng cất tiếng than nhẹ, ánh mắt của nàng hoàn toàn trống rỗng vô hồn, cũng không hẳn là sợ hãi quá độ, có vẻ giống ánh mắt không cam lòng nhiều hơn.

- Phụ thân, tiểu Quất Tử của người vô năng không thể báo thù cho người. Kế hoạch của ta cũng không thể thực hiện nữa. Ta tự phụ bản thân thông minh, nhưng cuối cùng lại ra kết cục này. Phụ thân, người đợi ta đến thế giới kia, lại có thể nếm thức ăn người làm không? Phụ thân, mẫu thân, ta rất nhớ hai người, ta đến đây!

Quất Tử nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt lăn nhẹ trên gò má.

Kha Kha lại hoàn toàn khác, cô nương bóng dáng be bé xinh xinh chứng tỏ nàng là một người con gái cá tính quật cường. Một kiện hồn đạo khí ngay lập tức xuất hiện trước mặt, vài cái hạch tâm pháp trận bị nàng gỡ bỏ, làm thao tác gì đấy bắt đầu kết nối chúng với nhau theo một phương thức kỳ lạ.

- Đến đây, đám sói khốn kiếp. Xem lão nương liều mạng với các người. Muốn ăn thịt lão nương à, để lão nương nổ banh xác các người trước.

Dần dần rất nhiều hạch tâm pháp trận được nàng xâu chuỗi liên kết lại với nhau, trở thành một thứ gì đó nhìn có vẻ như tán loạn, nhưng kết cấu đặc biệt lại tản mát một khí thế khủng bố.

Quất Tử có thể nghe rõ ràng lời nói của Kha Kha, càng hiểu rõ nàng đang định làm gì, nhưng không hề ngăn cản. Có thể kéo theo một số lượng lớn Kim Lang làm đệm lưng, có lẽ đã là kết cục tốt nhất.

Bỗng nhiên, cục diện bên ngoài hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc lại đột nhiên xuất hiện biến cố. Một con Kim Lang hung mãnh từ đâu phóng tới, hai mắt trống rỗng vô thần, thân thể cứng như khúc cây, không giống Kim Lang bình thường linh hoạt nhạy bén. Nó cũng đang lao đến hướng bày Kim Lang đang bu lấy khối thiết cầu hồn đạo khí bên này. Bầy sói dường như có biết, nhưng tất cả đều đang điên cuồng công kích, ngay cả ba con Kim Lang Vương cũng không ngoại lệ, có con nào rảnh rỗi cẩn thận quan sát đâu chứ?

"Rầm" Thân thể Kim Lang kia tông mạnh vào giữa thân một con Kim Lang trong bầy, khiến nó nổi giận gầm lên. Nhưng chẳng đợi nó nổi cơn tam bành, "đồng loại" bất ngờ này của nó đột nhiên nổ tung.

"Đùng Đùng Đùng Đùng ——" Tiếng nổ rung chuyển trời đất cùng với băng sương tán loạn tứ phía lại tái hiện trước mặt bầy Kim Lang, nhưng lần này nói chính xác là ngay giữa bầy, lúc chúng đang toàn bộ bu lại. Ít nhất hơn hai mươi Kim Lang tan tành xác pháo không còn một mảnh xương, sáu bảy con khác thì máu thịt bay tứ tung, văng ra.

Một bóng người nhân cơ hội đó nhanh như một con báo đốm nhảy ra. Tốc độ khủng khiếp chỉ thoáng thấy bóng đã ra sau một con Kim Lang vừa bị nổ văng chân cẳng. Lợi trào bén ngọt màu ám kia xé nó ra thành nhiều mảnh nhỏ.

Trắng, Tím, Đen, Đen. Bốn hồn hoàn hào quang lấp lánh. Hào quang của hồn hoàn màu đen cuối cùng chột nhấp nháy nhanh hơn.

Tổ hợp hồn hoàn quái đản như thế, còn ai ngoài Hoắc Vũ Hạo nhà ta? Một đường truy tung đến đây, rốt cuộc ngay thời khắc mấu chốt nhất, đã đến kịp lúc ngăn cản chuyện xấu nhất xảy ra.

Lúc này, đôi Linh Mâu hóa thành màu bạc sáng lóa, hồn hoàn thứ tư sáng rực rỡ. Đôi mắt như ẩn chứa lốc xoáy. Ánh mắt đột ngột tập trung lên thân thể một đầu Kim Lang Vương.

Kim Lang Vương cảm ứng theo bản năng ngẩng đầu nhìn thẳng hẳn, nhất thời, một hiện tượng kỳ lạ xảy ra.

Trên đầu Kim Lang Vương xuất hiện một luồng lốc xoáy bảy màu cao chừng 1m, cấp tốc xoay tròn, chui vào đầu của nó. Thân thể Kim Lang Vương đột nhiên cứng đờ, đứng yên hoàn toàn không nhúc nhích, cặp mắt khát máu màu đỏ thẫm lại dần dần biến thành màu bạc như Hoắc Vũ Hạo. Ngay cả lốc xoáy trong mắt cũng hoàn toàn giống nhau.

Hai mắt Hoắc Vũ Hạo sau đó lại hồi phục trạng thái bình thường, sát khí lạnh lùng tỏa ra từ cơ thể. Đàn sói này trước đó uy hiếp mạng hẳn, bây giờ lại uy hiếp tính mạng của hai nàng Quất Tử và Kha Kha, lòng thù hận của hẳn dành cho bầy Kim Lang đột nhiên lan sâu vào tận xương tủy.

Vận Mệnh Nhân trên trán mở ra, ánh sáng ám tử kim lóe lên trong khoảng không, một con Kim Lang Vương khác giật cục một phát, đứng hình. Nó hoàn toàn khác Ngân Lang Vương có tinh thần lực mạnh mẽ, ăn một đòn Linh Hồn Ngưng Thị, căn bản không có chút xúu khả năng ngăn chặn nào. Dáng vẻ như pho tượng nháy mắt chùng xuống, "Bình" một tiếng, cái đầu nổ nát bét, máu tươi văng khắp nơi, gục ngã đường trường.

Tam đại Kim Lang Vương, lần lượt bị Hoắc Vũ Hạo dùng hồn kỹ thứ tư chưa biết tên khống chế một em, em thứ hai bị Linh Hồn Ngưng Thị đánh gục, chỉ còn lại một con duy nhất. Mặt khác, bầy Kim Lang bị một đòn đánh bom bằng tự sát của cái thi thể Vong Linh Kim Lang oanh tạc cũng thất điên bát đảo.

Thi thể Kim Lang vương vãi dưới chân và trong tay Hoắc Vũ Hạo, Băng Bạo bá đạo lại tái hiện, lực nổ khủng bố chấn động toàn chiến trường.

Kim Lang tự sát lúc này, chính là lang thi mà Hoắc Vũ Hạo lưu lại. Mặc dù hồn thú tử vong sau một canh giờ, hồn lực theo hồn hoàn sẽ tự tiêu tán, khó trở thành quả bom có lực nổ khủng bố của hồn lực, thế nhưng Hoắc Vũ Hạo đã khéo léo dùng Vong Linh Ma Pháp khống chế, bảo lưu hồn lực trong cơ thể. Cho đến khi linh hồn hỏa trong mắt bị Hoắc Vũ Hạo dập tắt mới lại thoát phong ấn tiếp tục tản mát, vừa đúng lúc có chỗ dùng.

Chỉ qua một đợt công kích, bây giờ Kim Lang chỉ còn lại chiến lực của 40 con. Thủ lĩnh Kim Lang Vương cuối cùng gào thét tru lên giận dữ, ánh mắt khát máu mang theo cừu hận mãnh liệt, điên cuồng lao đến Hoắc Vũ Hạo.

Nhưng, thân hình vừa mới lao lên, hai móng sói đánh thép từ phía sau hung hãn cắm phập vào bụng nó, vượt sói cắm vào hai vị trí khác nhau, rồi xé toạc cả khoang bụng, nội tạng, máu tươi của Kim Lang Vương cuối cùng đã rơi rụng đầy đất.

Kẻ đột ngột phát động công kích, chính là đầu Kim Lang Vương trước đó trúng phải hồn kỹ thứ tư của Hoắc Vũ Hạo. Đối với đồng bọn, nó dường như đã phát điên, sau khi giết chết đầu Kim Lang Vương cuối cùng, nó bắt đầu điên cuồng tàn sát bầy Kim Lang chung quanh.

Đúng vậy! Đây là hồn kỹ thứ tư Hoắc Vũ Hạo đạt được từ hồn hoàn của Ngân Nguyệt Lang Vương, Tinh Thần Hồn Loạn.

Năng lực này thậm chí ngay cả Ngân Nguyệt Lang Vương cũng không có. Linh Mâu là thuộc tính tinh thần, còn Ngân Nguyệt Lang Vương chính xác mà nói cũng không xem như thuộc tính tinh thần, mà lấy tinh thần khống chế nguyên tố khác nhau để sử dụng, miễn cưỡng xem như hồn thú đa thuộc tính. Chẳng qua không thể sử dụng các loại hồn kỹ thuộc tính quá mức cường đại mà thôi.

Do vậy, khi nó hình thành hồn hoàn cùng Linh Mâu dung hợp đã sinh ra biến dị. Kết quả cuối cùng chính là hồn kỹ trước mắt này, Hoắc Vũ Hạo đặt tên là: Tinh Thần Hồn Loạn.

Tinh Thần Hồn Loạn một lần chỉ có thể tác dụng ở một mục tiêu, yêu cầu tinh thần lực mục tiêu không đến một phần ba của chủ thể sử dụng, như vậy, lập tức sẽ bị vây trong trạng thái hồn loạn. Ở trạng thái đó, nó sẽ như phát điên, công kích toàn bộ tất cả vật thể ở chung quanh, không phân biệt địch ta. Nếu tinh thần lực vượt hơn 1/3 của Hoắc Vũ Hạo, thì tinh thần lực bản thân sẽ bị thiêu đốt như phải chịu một công kích tinh thần, căn cứ vào tu vi tinh thần lực khác nhau, sẽ chịu một ảnh hưởng choáng váng khác nhau, thực lực đại giảm.

Nếu nói Quần Thể Suy Nhược là hồn kỹ tinh thần khống chế quần thể, vậy Tinh Thần Hồn Loạn chính là hồn kỹ cực kỳ cường đại khống chế đơn thể.

Vừa mới đạt hồn hoàn, đã đem ra sử dụng Tinh Thần Hồn Loạn, hẳn thật sự không thể ngờ hiệu quả tuyệt hảo của nó.

Kim Lang Vương duy nhất còn lại điên cuồng bạo động, thân thể cường tráng hoàn toàn là đồ sát tộc đàn của mình, bây Kim Lang còn lại hơn 40 con chiến ý tiêu tan, tru lên sợ hãi bỏ chạy tứ phía.

Hoắc Vũ Hạo cố gắng không áp sát Kim Lang Vương đang điên cuồng, vòng qua bên cạnh, lao đến hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc, hắn cũng chưa biết tình trạng hiện tại của Quất Tử và Kha Kha ra sao.

Đúng lúc này, hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc đột nhiên cửa sổ bật mở, Quất Tử và Kha Kha vể mặt kinh hãi lao ra. Quất Tử hét lớn:

- Vũ Hạo chạy mau! Kha Kha dùng hồn đạo khí tự bạo.

Hoắc Vũ Hạo nháy mắt dùng Tinh Thần Tham Trắc nháy mắt bao trùm qua đó. Hắn đã cảm nhận được ở trong hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc, một luồng năng lượng khủng bố đang điên cuồng kéo đến.

Thời điểm nguy cấp, bản sắc nam nhi bộc phát thể hiện. Hắn không theo lời Quất Tử quay đầu bỏ chạy, mà vẫn lao lên đón hai nữ. Tinh Thần Tham Trắc cũng cho hắn biết, hai nàng hồn lực đã trong trạng thái suy kiệt, căn bản là không thể chạy kịp.

Với việc các nàng xuất hiện ở đây, Hoắc Vũ Hạo dễ dàng đoán biết, hai cô gái khả ái đáng yêu này đang muốn quay lại tìm mình, chỉ viện cho mình, vậy thì làm sao một nam nhi như hắn lại bỏ các nàng chạy trước cho được chứ?

Phóng như bay tới trước mặt hai cô gái, Hoắc Vũ Hạo cũng bất chấp mọi thứ, một tay một nàng, ôm lấy Quất Tử và Kha Kha vào lòng. Hồn đạo thôi tiến khí cấp 5 vận hành tối đa, quay đầu điên cuồng lao ra.

Chưa đến hai giây sau, hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc sau lưng trước tiên biến thành đỏ rực, rồi sáng trưng, và một tiếng nổ khủng bố không gì sánh kịp làm rung chuyển cả trời, núi, đất, bên dưới đất Cảnh Dương sơn mạch, bùng nổ long trời lở đất!

"Ầm.... Ầm..... Ầm..... Ầm.... Ầm"

Hoắc Vũ Hạo có Tinh Thần Tham Trắc hướng dẫn, cảm nhận được thời gian chính xác vụ nổ sau lưng, hai tay hợp lại, đưa hai cô gái ép sát vào nhau trước mặt mình, Hồng Trần Tí Hựu nháy mắt phát động hộ tráo vô địch, Băng Hoàng Hộ Thể toàn lực phóng thích, phát động toàn bộ năng lực phòng ngự bản thân lên đến trạng thái cao nhất có thể.

Một luồng sóng nhiệt nóng cháy từ sau lưng ép tới, toàn thân Hoắc Vũ Hạo cảm thấy nhẹ bồng, cảnh vật chung quanh đột nhiên biết mất, một hương vị ngọt ngào dâng lên trong yết hầu theo sự vỡ tan của Hồng Trần Tí Hựu và Băng Hoàng Hộ Thể hoàn toàn bị nghiền nát.

Trước mắt tối sầm, chuyện gì xảy ra hẳn cũng không thể biết.

Hồn đạo khí tự bạo Kha Kha chế tạo có uy lực nổ thật sự quá sức khủng bố. Lúc đó nàng muốn dốc hết vốn liếng mang theo càng nhiều Kim Lang làm đệm lưng càng tốt, nên dường như đã lấy hết toàn bộ hạch tâm pháp trận gỡ xuống.

Lúc hai cô gái phát hiện cục diện bên ngoài có chuyển biến, thì thiết bị nổ đã được định hình hoàn toàn, không thể nghịch đảo trạng thái.

Là người đều có dự vọng cầu sinh, hai nữ phát hiện bên ngoài đã không còn nguy hiểm, Kha Kha lay tỉnh Quất Tử, lúc này mới cuống quít trốn ra.

Ngay giây phút vụ nổ khủng bố xảy ra, Kha Kha và Quất Tử không trực tiếp bị ảnh hưởng nên còn khả năng nhìn thấy chuyển biến lúc đó. Không khí chung quanh kịch liệt vặn vẹo, một lực ép kinh khủng khiến hai nàng không thở nổi áp đến. Luồng hào quang vặn vẹo lan ra tiếp xúc lên thân thể bên cạnh hai nàng, chân chính chịu lực tác động, chính là nam nhi thiếu niên đang ôm hai nàng che chở trước ngực a!

Kim Lang Vương điên cuồng cũng ở gần đó, chỉ trong giây đầu tiên đã bị lực nổ kinh khủng kia xé nát thành mảnh nhỏ, thi cốt vô tồn.

Hai giây thời gian, Hồn đạo thôi tiến khí cấp 5 đã đẩy ba người Hoắc Vũ Hạo ra xa hơn trăm mét, do đó còn may lực thừa nhận chỉ là dư chấn.

Một đám máu tươi trong miệng Hoắc Vũ Hạo phun ra điên cuồng như sương sớm. Hai cô gái may mắn thoát khỏi ảnh hưởng trực tiếp của dư chấn, đều bị hấn phun cho máu me đầy đầu. Rồi cả ba cùng đánh một vòng cung lên không mà té xuống đất.

Lực ép cực đại khiến hai cô gái suýt nữa cũng hôn mê, nhưng các nàng cũng cố nén lại va chạm đau nhức, gắng sức mở to hai con mắt.

Các nàng đều biết rõ, nếu Hoắc Vũ Hạo làm theo lời Quất Tử cảnh báo lập tức quay người bỏ chạy với Hồn đạo thôi tiến khí cấp 5 của hấn, chắc chắn hấn sẽ hoàn hảo vô khuyết thoát ra khỏi phạm vi vụ nổ.

Tâm tình Quất Tử lo lắng quan tâm, nhưng tinh thần Kha Kha lại tệ hơn, lòng nàng lúc này hối hận vô tận, nếu chính mình không quá xúc động mà mạnh động như vậy, hoặc là chú ý quan sát cục diện bên ngoài sớm một chút, thì làm sao phải có kết quả này chứ a! Nhiều Kim Lang như vậy cũng chưa làm khó được hấn, vậy mà lại bị cái hồn đạo khí tự bạo mình chế tạo ra.....

Nghĩ đến đó, trái tim Kha Kha như bị dao khứa ra từng vết.

Máu tươi không ngừng tuôn trào từ mắt mũi miệng Hoắc Vũ Hạo, chỉ vài giây sau, da mặt hắn đã vàng như nghệ, sắc mặt khó coi đến cùng cực.

Quất Tử và Kha Kha cùng giãy ra khỏi vòng tay của hắn, khi ngẩng đầu lên nhìn thấy cảnh tượng đằng xa kia, cũng không khỏi thất thần ngây dại.

Hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc một chút bột phấn cũng không còn. Lấy vị trí của nó làm trung tâm, một cái hố sâu 15m, bán kính chừng 50m xuất hiện. Bầy Kim Lang chết trận cũng không còn lại chút gì. Trên không trung bên đó chỉ còn thấy bụi đất bay mù, có lẽ cũng pha một ít máu thịt trong đó khó mà thấy được, nhưng mùi huyết tinh pha trong mùi bùn đất thì khó mà phai. Vị trí của họ bây giờ cách cái hố cũng chỉ có vài chục mét mà thôi a!

Hai nữ sau giây lát ngây dại, lật tức chuyển bốn con mắt vào nơi một nam nhi chí chí nằm gục hôn mê bên đó: Hoắc Vũ Hạo.

Gương mặt ngây dại ngay lập tức hóa thành kinh hãi.

Hoắc Vũ Hạo dường như hóa thành huyết nhân, cả sau lưng, mặt lưng của tiểu thối, đại thối đều máu thịt bay bay, còn thấy rõ một vài mảnh kim loại nhỏ cắm sâu vào cơ thể.

- Úi má ơi! Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy.

Kha Kha kinh hãi hô lên, tâm trí nàng đã hoàn toàn rối ren không biết nên như thế nào cho phải.

Quất Tử cả giận:

- Câm miệng! Bình tĩnh! Hiện tại phải phải bình tĩnh!

Vừa nói, nàng ngồi xổm bên cạnh Hoắc Vũ Hạo, kiểm tra hơi thở, xác nhận hắn còn sống, rồi nắm cổ tay dò mạch.

Mạch đập của Hoắc Vũ Hạo cực kỳ yếu ớt, nhưng may thay nhịp vẫn đều đều bình thường.

Quất Tử thở sâu, nàng biết, bản thân phải cực kỳ bình tĩnh mới có thể cứu sống nam nhân đã dùng chính cơ thể của hắn để bảo vệ mình và Kha Kha.

- Kha Kha, hộ pháp cho chúng ta, ta sẽ cấp cứu cho hắn.

Vừa nói, nàng vừa ném qua cho Kha Kha cái vòng tay hồn đạo khí trừ vật màu vỏ quýt của mình. Trong đó có nhiều món hồn đạo khí trái quýt do nàng chế tạo.

- Được được.

Kha Kha lúc này cũng bình tĩnh hơn một chút, nhận lấy vòng tay, lập tức lấy ra một bình sữa, dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục hồn lực. Rồi sau đó lần lượt lấy ra từng món hồn đạo khí, bày bố một trận địa phòng ngự chung quanh.

Quất Tử không để ý đến Kha Kha nữa. Hoắc Vũ Hạo tuy còn sống, nhưng máu chảy quá nhiều sẽ khiến sinh mệnh hắt nhanh chóng chảy theo mất, tùy lúc đều có thể đứng trước quỷ môn quan.

Nàng chưa vội lo đến mấy mảnh kim loại cắm vào cơ thể Vũ Hạo, lúc này chưa thể lấy nó ra, nếu làm vậy nhất định càng mất máu nhanh hơn. Trước mắt có lẽ cần nhanh chóng ổn định tình trạng Hoắc Vũ Hạo.

Quất Tử nhanh tay lấy ra kim khâu, bất kể mọi chuyện, phải giành lấy mạng sống Hoắc Vũ Hạo trước tiên.

Cầm kim khâu trong tay, ngón tay Quất Tử rõ ràng hơi run run. Thể lực, hồn lực, tâm tình của nàng lúc này

Hung hăng cắn một phát thật mạnh vào cánh tay, để lại một vết máu thật sâu, mượn đau đớn kích thích để ổn định cái tay run rẩy, mũi kim khâu nhanh chóng múa lượn, khâu hết những miệng vết thương trên người Hoắc Vũ Hạo.

Những mảnh kim loại nhỏ, Quất Tử đều tránh những mũi nhọn, chủ yếu khâu mạch máu trước, rồi mới tới cơ thể, da. Để Hoắc Vũ Hạo bớt chảy máu, nàng gắng sức dùng cơ thể mình chặn một vài vị trí làm giảm tốc độ lưu thông máu của hắn. Lát sau, nàng cũng cả người đầy máu trông giống như Vũ Hạo, một huyết nữ.

Khâu vết thương cần có khả năng tỉ mỉ của y sĩ, đối với Quất Tử một hồn đạo sư cấp 5 cực kỳ am hiểu khắc pháp trận tinh vi xem ra cũng không quá khó khăn. Lượng máu chảy trên người hắn lúc này đã giảm đi nhiều, mặc dù làn da vẫn tái nhợt như cũ.

Quất Tử cũng phát hiện một điều, máu Vũ Hạo dính trên người mình, đột nhiên phát nhiệt nóng lên, một nguồn năng lượng không ngừng thẩm thấu vào cơ thể, khiến nó thoải mái nói không hết, hồn lực nhanh chóng khôi phục. (DG: chết cha, cô quýt mà phao cái bí mật này ra chắc Vũ Hạo bị săn không khác gì hồn thú 10v năm a! Uống máu để tăng hồn lực....)

"Trong máu của hắn có năng lượng gì đặc biệt đến vậy?" Quất Tử chợt ý thức được điều này, không để cho máu tươi trên người nàng lãng phí.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 167: Cẩn

Kha Kha đứng cách đó không xa ngây ngốc trợn mắt nhìn Quất Tử, nàng ta đang cời y phục rách te tua của hắn ra, rồi đỡ hắn đứng dậy, tựa lưng vào

gốc đại thụ, sau đó lấy máu tươi dính trên người mình, bôi ngược lại lên phía trước thân thể không bị tổn thương của Hoắc Vũ Hạo.

(DG: cái đoạn này ý của tg là Quất Tử cạ cạ cái thân đầy máu của mình lên thân trước của Vũ Hạo, mà thấy tình tiết nó vô lý lại quá chuối cũng chẳng có gì hay ho nên không biên như thế, đọc xong chẳng phun máu cũng chẳng thấy gì, Đường thiếu gia không có kinh nghiệm mấy cái vụ này nên từ phần 1 mô tả đã chuối rồi, đọc xuống phía sau ace đừng thắc mắc quá nhe)

Xong đâu đó, Quất Tử mới hồng hộc thở dốc, tinh thần tiêu hao quá độ khiến nàng quá sức mệt mỏi, lúc nào cũng cảm thấy như sắp xỉu. Dù vậy nàng vẫn luôn chú ý nhịp tim của Hoắc Vũ Hạo. Nàng nhận thấy tim của hắn dù đập rất yếu nhưng đúng là hắn vẫn sống, không hề ngưng một nhịp nào, mang đến cho nàng hi vọng cuối cùng.

Quất Tử đại khái đoán được, vết thương trí mạng này khiến Hoắc Vũ Hạo mất đi gần một nửa lượng máu. Đối với người khác thì e rằng đã sớm thăng thiên. Nhưng nàng mơ hồ nhận thấy mạng hắn cực kỳ ương ngạnh, với tình trạng thụ thương nặng đến vậy, nhưng trái tim vẫn kiên cường mạnh mẽ đập tiếp.

- Thế nào rồi?

Kha Kha hỏi, mặc dù nàng đã dùng bình sữa hồi phục hồn lực, nhưng cơ thể vất vả rất mệt mỏi, lại đưa một bình sữa khác cho Quất Tử.

Quất Tử lắc đầu:

- Ta không biết! Bình thường người ta thụ thương thế này chỉ sợ đã chết từ khuya. Nhưng hãn thì vẫn còn sống, ta đã khâu lại những vết thương lớn trên cơ thể hãn, còn những mảnh kim loại nhỏ thì chưa dám lấy ra, hãn đã mất máu nhiều lắm. Bây giờ dù hãn có qua được hôm nay, có lẽ cũng để lại di chứng, mấy cái mảnh kim loại đó chắc chắn có mấy thứ không sạch. Mọi việc lúc này chỉ có thể trông cậy vào chính bản thân hãn thôi.

Kha Kha cởi áo khoác, đắp lên thân thể đầy máu của Hoắc Vũ Hạo, rồi nhìn Quất Tử, nói:

- Quất Tử tỷ, lúc này người muốn dùng thân thể mình trả ơn cứu mạng của hãn sao?

Quất Tử cười đỏ mặt, da mặt đẹp như trái vải (荔枝 lê chi??) bất ngờ phủ kín một màu hồng phấn đáng yêu

- Đừng có nghĩ vớ vẩn! Máu của hãn dường như có một luồng năng lượng đặc biệt, đối với cơ thể rất có lợi, ta chỉ là lấy máu dính trên người trả lại cho hãn.

Kha Kha ngồi xuống, ngắm nhìn Hoắc Vũ Hạo đang hôn mê, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta đều nợ hần một cái mạng. Nhất là ta, nếu không phải ta xúc động như vậy, hần cũng sẽ không bị thế này.

Quất Tử lắc đầu:

- Việc này không thể trách người, lúc ấy chúng ta đều mất hết hy vọng, ta cũng u mê không phát hiện ra hần đã đến. Bất quá người nói đúng, chúng ta đều nợ hần một cái mạng.

Kha Kha nói:

- Quất Tử tử, người cũng ngủ một lát đi. Ta sẽ hộ pháp.

- Ừ.

Quất Tử cũng không chối từ, cẩn thận ôm Hoắc Vũ Hạo, dựa vào đại thụ, hơn nữa tận khả năng dán sát vào thân thể hần.

Dù phần lưng Hoắc Vũ Hạo máu thịt te tua, nhưng phía trước lại không có một vết thương nào, thân thể cường tráng không có một vết sẹo. Trên ngực, một khối hồn đạo khí hút chặt ở đó, chính là Hồng Trần Tí Hựu (DG: của tg ghi là hồng trần quyển luyện, lão nhầm gì mà nhầm 1 cái hồn đạo khí với 1 cái là võ hồn dung hợp kỹ).

Nếu không có kiện hồn đạo khí cấp 9 cho hấn một lớp phòng ngự vượt qua gấp 3 lần lực phòng ngự cơ thể, đừng nói là hấn máu thịt bầy hầy thế này, mà ngay cả hai cô gái trước ngực cũng khó mà còn lại một mảnh nhỏ nào trong thiên địa.

Thân thể Hoắc Vũ Hạo thoáng lạnh như hầm băng. Quất Tử áp hấn sát vào cơ thể, dùng thân nhiệt của mình sưởi ấm cho hấn, hai mí mắt mệt mỏi sụp xuống, nháy mắt đã thiếp đi, mang theo gương mặt là một nét bình thản nhẹ nhàng.

Từ nhỏ đến lớn, trong lòng nàng chỉ có một nam nhân duy nhất, chính là phụ thân. Phụ thân cho nàng tuổi thơ tươi đẹp, nhưng chiến tranh lại đoạt mất phụ thân. Lúc này, bóng dáng của người con trai bên cạnh lại bất giác chui vào tâm trí của nàng. Mặc dù thân hấn trọng thương, nhưng ôm hấn, Quất Tử vẫn cảm thấy an tâm, như con thuyền nhỏ tìm được một bến cảng tránh gió to bão lớn. Nàng không vì hai bên chỉ mới gặp mà ngượng ngùng, sau khi trải qua những khoảnh khắc sinh tử, trái tim nàng đã ở một trạng thái rất lạ, cái lạ đó khiến nàng say mê đắm chìm.

Quất Tử nói chính xác, kẻ khác gặp phải vết thương này của Hoắc Vũ Hạo chắc chắn đã chết từ sớm. Những mảnh kim loại sau lưng cũng không phải là mảnh vỡ từ hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc văng đến, sóng xung kích cường đại cơ bản đều bị Hồng Trần Tí Hựu cản lại. Chân chính vết thương tạo thành trên lưng hấn, do chính kiện hồn đạo khí trên người nổ tung tạo thành.

Được hồn đạo khí cấp 9 và Băng Hoàng Hộ Thể toàn diện bảo vệ, cuối cùng đã giữ lại cho hẳn một mạng. Quất Tử cũng sơ cứu rất tốt, cố gắng mọi cách giảm khả năng mất máu cho Hoắc Vũ Hạo. Nàng không hề biết, khi nàng giúp hẳn ổn định thương thế, đã tương đương chắc chắn cứu hẳn thoát khỏi lưỡi hái tử thần.

Đã dung hợp với Sinh Linh Kim mang sinh mệnh lực khổng lồ, làm sao Hoắc Vũ Hạo có thể dễ dàng chết như thế này cho được? Năng lượng mà Quất Tử cảm thấy trong máu chính là sinh mệnh lực khổng lồ của Sinh Linh Kim đang lưu chuyển trong đó a! Mà sinh mệnh lực đó cũng không hẳn hoàn toàn ở trong máu, mà chính là trong xương cốt, nội tạng thẩm thấu mà ra.

Lúc này, cơ thể hẳn bắt đầu vận hành tự chữa trị. Sinh mệnh lực ào ạt tuôn ra, kích thích cốt tủy, đẩy mạnh công năng tạo máu trong cơ thể, khí huyết tự động khôi phục, rồi bắt đầu tu bổ nội tạng và chấn thương, chỉnh sửa những thứ bị lệch vị trí trở lại như cũ, chữa trị từ trong ra ngoài.

Kha Kha không dám ngủ, dù nàng cũng cực kỳ mệt mỏi, nhưng vì an toàn cho cả ba người, vẫn cố gắng chống đỡ cơn buồn ngủ.

Mặt trời trên cao càng lúc càng sáng, dương quang ấm áp chiếu lên người, càng khiến nàng cảm thấy muốn đi ngủ. Tranh thủ ăn uống một chút, khôi phục vài phần, trước sau nàng đã đuổi đi vài hồn thu tu vi thấp.

Thỉnh thoảng nàng cũng đến kiểm tra tình trạng của Hoắc Vũ Hạo và Quất Tử, phát hiện thân thể Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng nóng hơn, dường như là phát sốt, nhưng cũng không quá nóng, nó chỉ giữ ở một nhiệt độ còn miễn cưỡng xem là bình thường, mạch đập cũng không trở nên yếu đi.

Kha Kha đối với y học phải nói là dốt đặc cán mai, nàng hoàn toàn không biết nên làm gì, đành tiếp tục chờ đợi.

Lúc Quất Tử mơ màng tỉnh lại, Kha Kha đã gần đến cực hạn chịu đựng. Dù hồn lực đã khôi phục, nhưng luôn phải cảnh giác hồn thú, tinh thần của nàng đã gần sụp đổ.

- Kha Kha, người nghỉ ngơi đi, đến phiên ta.

Quất Tử gọi một tiếng, kéo Kha Kha ra khỏi trạng thái lo lắng hoảng hốt.

Kha Kha vội vàng đứng lên, đến bên cạnh bọn họ

- Tình trạng hãn sao rồi?

Quất Tử nhú mày, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc

- Mạch đập cực kỳ khỏe mạnh, không còn yếu như trước nữa, nhiệt độ cơ thể hình như cao hơn bình thường một chút, nhưng cũng chưa sao, hô hấp vững vàng. Sao mà nhìn thế nào cũng không giống một người bị trọng thương vậy?

Kha Kha ngơ ngác nhìn Quất Tử

- Người là nói, thương thế của hắn đã tốt lên nhiều?

Quất Tử gật đầu

- Quả thực là không nghĩ ra được a! Làm thế nào mà một người mất cả gần phân nửa lượng máu, còn bị thương phải nói là cực kỳ nghiêm trọng như thế, cơ thể còn lưu lại nhiều mảnh kim loại, vậy mà mạch đập lại vô cùng bình thường. Bất quá chỉ mới qua vài giờ thôi mà.

Kha Kha nói:

- Người mau kiểm tra vết thương sau lưng xem sao.

Được Kha Kha giúp đỡ, Quất Tử đặt Hoắc Vũ Hạo nằm lên cái đệm giường các nàng mang theo.

Rất nhiều mảnh kim loại nhỏ nhỏ ra trông thật kinh khiếp, (tg: nhìn giống như những vết xước ở móng tay <= cái vết xước móng tay thì kinh khiếp chỗ nào chứ, mọi người search từ này: hangnail, ta thấy chẳng đủ kinh nên bỏ câu đó). Nhưng khiến Quất Tử và Kha Kha khiếp hãi hơn, chính là không một vết thương nào sưng mủ hay nhiễm trùng, dù cho trước đó Quất Tử có bôi loạn một đồng thuốc trị thương, nhưng những thứ đó chỉ dùng cho vài vết thương nhỏ bình thường mà họ mang theo phòng thân thôi!

- Hẳn thật là người sao?

Kha Kha còn chưa tin được điều trước mắt, thốt lên.

Quất Tử cười:

- Ta nghĩ chỉ cần một câu: Học Viện Shrek chỉ nhận quái vật, không thu người thường. Xem ra, hẳn đúng là quái vật. Năng lực tự chữa trị cường đại thế này, hồn thú so ra cũng còn kém lắm.

Kha Kha nói:

- Có nên lấy mấy mảnh kim loại kia ra giúp hẳn luôn không?

Quất Tử lập tức lắc đầu:

- Không được, nên để hấn khôi phục thêm chút nữa. Cứ theo tốc độ tự chữa trị này của hấn, không lâu nữa sẽ tỉnh lại, lúc đó lấy ra cũng chưa muộn.

Nói tới đây, hai nữ nhìn nhau, nhẹ nhàng thở ra.

Quất Tử nói:

- Có lẽ đêm nay chúng ta sẽ qua đêm trong này. Kha Kha, người cố gắng thêm một lát, dựng xong lều trại, có chỗ che gió che mưa, gió núi buổi tối lạnh lắm, rồi người cứ ngủ trước, buổi tối chúng ta thay nhau gác đêm.

Kha Kha chần chờ một chút, nói:

- Chúng ta đều chỉ đem theo lều đơn, không lẽ ta và hấn....

Quất Tử giận dỗi:

- Lúc này ta muốn cứu hấn, còn làm như vậy, người sợ cái gì chứ. Hơn nữa có thể gần gũi chăm sóc hấn, yên tâm đi, ta không nói, người không nói, ai mà biết. Người cũng phải giữ bí mật cho ta.

Kha Kha nhìn Quất Tử trân trân:

- Thôi được rồi, xem như hăn là tiểu đệ đệ của chúng ta vậy.

Quất Tử không biết vì đâu xuất hiện một cái suy nghĩ: so ra hăn cũng không nhỏ hơn bao nhiêu a.....

Hai cô gái nhanh nhẹn làm việc. Quất Tử sau khi nghỉ ngơi vài canh giờ đã cơ bản hồi phục, nhanh chóng dựng lều thật tốt, sau khi Kha Kha và Vũ Hạo vào trong lều, Vũ Hạo dĩ nhiên vẫn nằm sấp trên đệm giường, còn Kha Kha nằm nghiêng bên cạnh, nàng thật sự quá mệt mỏi, vừa nằm xuống đã mê man thiếp đi.

Quất Tử gác đêm, có vẻ tốt hơn vì nàng cũng đã tỉnh táo. Điều chỉnh trận thế phòng ngự một chút, lại thêm vào vài thứ dược vật có tính chất xua đuổi vài loại hồn thú, rồi tập trung chăm chú bảo vệ xung quanh lều.

Quất Tử cảm thấy khá ngạc nhiên, trạng thái cơ thể bản thân tốt đến thần kỳ. Chẳng những không còn chút mệt mỏi, mà còn tràn ngập sức sống, ngay cả hồn lực dường như cũng có tăng trưởng, mỗi cử động đều cảm thấy rất khỏe mạnh có lực.

"Không lẽ ở hiền gặp lành sao ta?" Quất Tử nghĩ

Sự thật cũng đúng như thế, Hoắc Vũ Hạo bị thương nặng, Sinh Linh Kim bộc phát sinh mệnh lực khổng lồ chữa thương. Luồng sinh mệnh lực quá mức dư thừa tràn vào trong huyết mạch, vận chuyển khắp người hăn, nhưng

lúc đó vết thương hở, máu tràn ra ngoài, dính cả lên người Quất Tử. Khí tức sinh mệnh theo đó truyền sang cho nàng, được Sinh Linh Kim tẩm bổ, nàng đương nhiên cả người thư thái. Ngay cả Kha Kha đang nằm cạnh Hoắc Vũ Hạo trong kia, cũng nhận được không ít ưu đãi.

Sắc trời dần dần tối, Quất Tử ngồi trước lều, chăm chú quan sát động tĩnh chung quanh, cẩn thận đề phòng, mà trong lòng rồi như tờ vò.

"Phụ thân, chẳng lẽ hẳn là hóa thân của người, đến xoa dịu đau khổ của ta sao?"

Quất Tử nhẹ nhàng thở dài. Nàng ngày thường đều giấu hình ảnh của mình bên dưới vỏ bọc ngây thơ. Thật ra sâu trong nội tâm, là một cô gái điềm tĩnh trưởng thành, thậm chí có thể nói là lạnh như băng.

Trong trí óc của nàng, chỉ có hai chữ báo thù. Vì báo thù, nàng không tiếc nguy trang bản thân, khiến nàng trở thành một cô gái tuyệt sắc khó ai có cảm giác phòng bị được.

Tử Mộc một lòng theo đuổi nàng, nàng biết rõ. Nhưng nàng trước sau vẫn không đáp lại, vì trong kế hoạch của nàng, không có chỗ cho một nam nhân nào kết giao. Nàng đã có một mục tiêu, mà mục tiêu này là con bài quan trọng cho trả thù.

Chỉ là, hôm đó lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo nấu ăn cho nàng, nội tâm lạnh lùng kia rốt cục xuất hiện một chút biến hóa, hơn nữa còn khiến nàng bàng hoàng.

Quất Tử chưa bao giờ nghĩ đến, nhưng không ngờ còn có thể nếm được hương vị tuyệt vời ngày trước của phụ thân, lại do Hoắc Vũ Hạo làm được. Trái tim băng giá cấm chế của nàng, ngay lúc đó nứt ra một khe hở.

Nàng và hắn, đều là cô nhi. Bản thân nàng đã từ lâu không còn luyến tiếc cuộc sống trên đời này, chỉ có ý niệm báo thù mới chống đỡ cho nàng kiên trì đến hôm nay.

Thế nhưng, hắn đột ngột xuất hiện, khiến trái tim nàng thay đổi, căn bản mà nói cũng không phải là biến hóa thay đổi, mà là thêm một hình ảnh trong tim. Có hình ảnh này, trái tim nàng khó mà sắt đá liều lĩnh, tỉnh táo đối mặt tương lai của bản thân!

Quất Tử không hiểu, một chút cũng không hiểu.

- Hoắc Vũ Hạo, vì cái gì mà người xuất hiện trong thế giới của ta a!

Quất Tử than nhẹ một tiếng. Lúc Hoắc Vũ Hạo tỉnh dậy từ giấc ngủ thật sâu, ánh mặt trời cũng đã chói chang trở lại.

"Ta còn sống?" Suy nghĩ đầu tiên léo lên trong đầu. Theo thói quen, hân thúc giục hồn lực vận chuyển.

Hồn lực cơ bản đã khôi phục, nhưng quá trình vận chuyển còn vài chỗ tắc nghẽn, kinh mạch toàn thân, nhất là sau lưng, không ngừng truyền đến những cơn đau nhức xé tim.

- Ủ.. a...

Rên rỉ một tiếng rất nhỏ, Hoắc Vũ Hạo chậm rãi mở hai mắt.

Thứ đầu tiên đập vào mắt hân, là một dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, trắng nõn mềm mại, dù trong lều ánh sáng không tốt lắm, nhưng vẻ đẹp thu thủy này hân chưa bao giờ gặp qua trên nữ nhân khác.

Gương mặt xinh đẹp ấy đột nhiên mấy máy đôi mắt, nằm nghiêng bên cạnh hân.

- Quất Tử.

Hoắc Vũ Hạo nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Quất Tử nhất thời bị đánh tỉnh, mới này Kha Kha vừa thay phiên để cho nàng vào ngủ.

Một đôi mắt to mở ra, lông mi dài uống cong như được chăm chút kỹ lưỡng, gần đến mức Hoắc Vũ Hạo cảm thấy như nó quét qua mặt mình.

- Người tỉnh rồi?

Quất Tử vui mừng thốt lên.

Hoắc Vũ Hạo muốn ngồi dậy, nhưng cơn đau truyền đến từ sau lưng đè hấn xuống, cơ thể mỗi lần cử động nhẹ như có cái gì đó bị rách, làm hấn rên rỉ không thôi, đành nằm sấp trở lại.

- Đừng cử động, thương thế của người rất nặng.

Quất Tử vội vàng nói.

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Ta làm sao vậy?

Quất Tử kể sơ lược tình huống vụ nổ, đương nhiên, bỏ qua cái đoạn nàng lỏa thể ôm hân. (DG: khi nào ta? không biết dịch có đúng không, "赤着 xích thân" tức là nude mà phải không nhỉ? thực ra là xem kỹ lại rồi, tg hơi gượng ép cái đoạn đầu phần thượng, thành ra bị tẩu hỏa nhập ma, muốn vợ lảm rồi đã)

- Uy lực không ngờ mạnh như thế, hồn đạo khí tự bạo của Kha Kha đúng là lợi hại a!

Hoắc Vũ Hạo cười khố.

Quất Tử nói:

- Kha Kha lần này lỗ vốn nặng, những món hồn đạo khí trên người nàng gom góp chế tạo từng món một đến hai năm, giá trị không nhỏ chút nào. Nhiều hạch tâm pháp trận như vậy liên kết với nhau, xâu chuỗi thành một vòng. Pháp trận phát động, lực nổ đó còn có thể nhỏ sao. Nhưng cũng chẳng ai muốn phí của như vậy, tài liệu tiêu hao khổng lồ mà chẳng thu lại được.

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Tình trạng của ta bây giờ nên làm sao? Những mảnh kim loại đó cũng nên sớm giải quyết.

Quất Tử nói:

- Trước đó ta sợ người mất máu quá nhiều, nên không dám làm liều. Bây giờ nếu người đã cảm thấy khí huyết đầy đủ rồi, lát nữa ta giúp người lấy chúng ra. Nhưng phải từ từ từng cái một, lấy cái nhỏ trước, cố gắng không làm mất máu nhiều nữa. Nói gì thì người vẫn còn trọng thương.

- Ta không sao.

Hoắc Vũ Hạo đã cảm nhận đầy đủ trạng thái cơ thể, ngoại trừ vài đường kinh mạch tắc nghẽn, nội thể xem ra không có gì đáng lo ngại.

Quất Tử giương đôi mắt thấy quái vật cau mày nhìn hắn, khẽ gật đầu:

- Được, vậy ta bắt đầu, sẽ đau lắm đấy, cố gắng một chút.

Hoắc Vũ Hạo lạnh nhạt cười nói:

- Vô tư đi.

Có cái kiểu thống khổ gì mà hắn chưa từng trải qua? Đau đớn? Cơn đau này có thể so với trước kia dung hợp Băng Bích Đế Hoàng Hạo thân cốt sao? Hay có thể so với lúc hắn gấn ngoại phụ hồn cốt Âm Kim Khủng Trảo?

Quất Tử động tác rất cẩn thận, lấy ra thanh đao khắc màu vỏ quýt, nhẹ nhàng mở vết thương, rồi từ từ chậm rãi thử lấy mảnh kim loại ra.

Nàng nhận thấy khi Hoắc Vũ Hạo tỉnh táo, giúp hẳn trị thương thật thoải mái hơn nhiều.

Khi nàng vừa lấy ra một mảnh kim loại nhỏ, Hoắc Vũ Hạo lập tức dùng hồn lực vận chuyển đến phong bế vị trí huyết mạch đó, đến khi nàng khâu vết thương trở lại, hẳn mới thả lỏng, thành ra hẳn hầu như không mất máu chút nào.

Hai người phối hợp như vậy, chỉ lát sau những mảnh kim loại li ti đều được Quất Tử lấy ra hết, rửa sạch sẽ.

- Nghỉ một lát đi.

Hoắc Vũ Hạo lấy ra một cái khăn sạch đưa cho Quất Tử.

Quất Tử đã đổ đầy mồ hôi trán. Mùi mồ hôi tự nhiên vậy mà lại tản ra một mùi hương thơm ngát đặc biệt của người con gái.

Quất Tử nhếch mép cười:

- Ý chí của người thật đáng nể, nói thật bây giờ ta nghĩ việc sau này làm đối thủ của người thật không tốt chút nào. Người là bệnh nhân nằm đây mà nhìn chẳng có việc gì, còn ta y sĩ lại đây mồ hôi.

Lấy ra nhiều mảnh kim loại như thế, Hoắc Vũ Hạo đau đớn thế nào khó mà biết, nhưng trong mắt nàng, thiếu niên tiểu nam nhi trước mặt vẫn trước sau không đổi sắc, không hề rên rỉ lấy một tiếng nhỏ. Cảm giác của nàng lại thêm phức tạp, không tự chủ nàng lại thêm vài phần khâm phục hẳn.

Quất Tử nói:

- Năng lực tự lành của người tuy mạnh, nhưng ta nghĩ muốn hoàn toàn khỏi hẳn cũng cần nhiều thời gian. Người ngủ thêm chút nữa đi, đợi ta tinh thần thoải mái trở lại sẽ nhổ hết những mảnh còn lại.

Nói xong, nhìn chăm chú nhìn lên mảnh kim loại to nhất trên lưng hẳn.

Một khối kim loại sắc nhọn ba góc, ngay phía dưới vai trái của hẳn, sát vị trí trái tim, đâm vào khá sâu trong cơ thể, sâu bao nhiêu, Quất Tử cũng không đoán chắc được. Mảnh này khó mà lấy dao khắc mở rộng vết thương được, chỉ có thể trực tiếp rút ra.

Hoắc Vũ Hạo gật đầu, nhắm mắt. Huyền Thiên Công vẫn đều đều vận chuyển, vì chính nó cũng có hiệu quả trị liệu tuyệt vời. Những vết hở trong kinh mạch do những mảnh kim loại kia lưu lại cũng dần dần khép miệng, từng vị trí một được Huyền Thiên Công đả thông tắc nghẽn, thân thể hồi phục với tốc độ đáng kinh ngạc.

Sau khi Quất Tử nghỉ ngơi một canh giờ, lại trở vào bắt đầu lấy ra những mảnh kim loại cho hắn. Cứ thế ba lần, hầu hết các mảnh vỡ đã được lấy ra hết, chỉ còn lại mảnh lớn nhất..

Quất Tử nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo sắc mặt bình thường như trước, trong lòng khâm phục càng sâu. Trên trán hắn cũng có mồ hôi, nhưng gương mặt lại thủy chung mang theo vẻ mỉm cười thản nhiên. Nàng chưa bao giờ gặp qua một ai có thể bình tĩnh như hắn.

- Lại nghỉ thêm chút nữa đi, chỉ còn mảnh cuối cùng thôi.

Quất Tử nói.

Hoắc Vũ Hạo lắc đầu:

- Nếu chỉ còn một mảnh cuối, vậy thì cùng nhau lấy nó ra luôn đi, ta cũng dễ thở hơn. Yên tâm, ta còn chịu được, đau dài không bằng đau ngắn, chia tay ngay còn hơn phải thương nhớ dài lâu.

Cái khối kim loại đó ít nhất cũng cắt đứt ba đường kinh mạch của hân, dù chỉ là mạch phụ, nhưng cũng ảnh hưởng khá lớn đến sự vận chuyển hồn lực của Huyền Thiên Công. Đã vậy, chỉ cần thân thể nhúc nhích một chút, đã truyền đến cơn đau nhức kịch liệt.

Quất Tử thoáng do dự một chút, mới cắn chặt răng gật đầu.

- Lần này hơi sâu. Nếu đau quá không chịu được, vậy thì cắn cánh tay của ta.

Vừa nói, nàng kéo ống tay áo bên trái, khoe ra một cánh tay trắng nõn mềm mại như củ sen trước mặt Hoắc Vũ Hạo. (DG: ây da, sao không kiểm cái khúc cây cho nó cắn, trong rừng mà, cắn thế người ta sao nở a!)

Hoắc Vũ Hạo chần chờ một chút, mới nắm cổ tay nàng. Cổ tay mềm mại, trơn lán. Trong số những cô gái Hoắc Vũ Hạo đã từng gặp, đẹp nhất chính là ảo ảnh Quang Nghê Thường ngày đó, nhưng có làn da đẹp nhất, không ai qua được Quất Tử. Nàng không đẹp như ảo ảnh thần nữ Quang Nghê Thường, so với Giang Nam Nam cũng có không ít chênh lệch, nhưng cũng cùng cấp số mũ nữ với Mã Tiểu Đào. Mã Tiểu Đào có dáng người chuẩn nhất, còn nàng có làn da đẹp nhất.

Chỉ đơn giản tiếp xúc, cũng cảm thấy làn da trơn lán kia truyền đến một sự mềm mại thoải mái, nói không nên lời.

- Ta bắt đầu đây.

Quất Tử không hề biết tư tưởng "sắc lang" đang chạy loạn trong đầu Hoắc Vũ Hạo, tay phải nhẹ nhàng nắm lấy phần ló ra của mảnh kim loại, thần sắc có vẻ hơi lo lắng.

Hoắc Vũ Hạo khẽ gật đầu, thoải mái thả lỏng cơ lưng. Chỉ có thả lỏng, mới có thể một lần là xong, tận khả năng ít chịu giày vò.

Quất Tử thở sâu, đẩy cánh tay vào hai hàm răng Hoắc Vũ Hạo, nói:

- Người đã cứu mạng ta, vậy cứ để cho ta chịu đựng đau đớn này với người. Hãy a!

Nàng dừng mảnh hét lên khí thế, toàn lực rút cái mảnh kim loại tổ bố kia ra.

Máu tươi bắn ra theo mảnh kim loại, dưới cơn đau nhức xé ruột tim gan, thân thể hần mảnh liệt co rút, vô thức cắn chặt cánh tay Quất Tử.

Hần chẳng thể ngờ, lần đầu tiên gặp Quất Tử đã vô thức nảy ra ý nghĩ muốn cắn vào làn da mịn màng kia một cái, bây giờ dưới tình huống thụ thương nghiêm trọng này lại thực hiện được.

Quất Tử đã chuẩn bị sẵn vải bông sạch sẽ đè lên bịt vết thương lại, miệng thở hỗn hển.

Với nàng mà nói, cơn đau ở cánh tay không bằng ảnh hưởng kịch liệt ở nội tâm. Một cái rút ra vừa rồi cảm giác như nàng suýt giết hẳn.

Hoắc Vũ Hạo vội vàng thả lỏng miệng, trong lòng lại không muốn buông tha. Trên cánh tay mũm mĩm để lại dấu hai hàm răng của hắn, hơi đỏ, nhưng vẫn chưa rách da chảy máu, giống như trên bạch ngọc để lại một dấu son.

Quất Tử rút tay về

- Mau đóng huyết mạch lại, người sao rồi? kinh mạch có bị thương nghiêm trọng không?

Hoắc Vũ Hạo vừa thôi động hồn lực, vừa nói:

- Yên tâm, vấn đề nhỏ. Ta có thể dùng hồn lực từng bước chữa trị. Bất quá mấy kinh mạch này đứt hoàn toàn, cần một thời gian mới có thể chữa trị hết.

Quất Tử thở dài nhẹ nhõm

- Tốt rồi, cuối cùng cũng không việc gì sai lầm, mạng người xem ra đã lồi trở lại, thật sự là tiểu quái vật mà! Thụ thương nghiêm trọng thương thế, mới một ngày một đêm lại có thể tốt lên nhiều thế này.

Hoắc Vũ Hạo cười khố nói:

- Thật ra đau lắm, người cũng đừng khen ta quá.

Quất Tử cười khi:

- Đau sao? Ta nhìn mặt người này giờ cũng chẳng thấy chút biểu hiện nào.

Hoắc Vũ Hạo lập tức tỏ ra khoe khoang:

- Đó là ta giỏi chịu đựng thôi a! Nghĩ lại đi, cái lưng của ta đưa cho người may thành cái giẻ rách, chỗ nào cũng chấp vá lung tung như thế, còn không đau được sao?

Trái tim Quất Tử nhẹ nhàng run rẩy. Đúng vậy! Trên lưng Hoắc Vũ Hạo, chỉ ngang chỉ dọc giăng khắp nơi, những vết thương khủng bố cũng hơn trăm vết. Dường như tùy ý chạm chỗ nào cũng đụng phải đường kim mũi chỉ. Trên đùi cũng thế, toàn bộ phía sau hằn hằn như không còn chỗ nào đầy đủ da thịt. Cả hậu thân cơ hồ không có một khối đầy đủ da thịt.

(DG: vậy là có khâu cái mông không ta? sao lưng cũng bị, chân cũng bị, mà cái mông thì còn nguyên??? nổ cũng biết chữa ra ghê ta xD)

Nhận thấy Quất Tử đột nhiên im lặng, Hoắc Vũ Hạo mỉm cười:

- Thật ra cũng hoàn hảo, so với những chuyện ta đã từng trải qua, lần này cũng còn tốt hơn nhiều. Đợi sau khi ta nghỉ ngơi một chút, chút ta cũng nên sớm rời khỏi Cảnh Dương sơn mạch. hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc cũng đã xong đời, có lẽ thí nghiệm của chúng ta cũng đi tong theo rồi. Lúc này, ta cần người có đau không?

Quất Tử sáng giọng:

- Ta yếu vậy sao?

Hoắc Vũ Hạo cười châm chọc:

- Mới nhìn thì có vẻ yếu, nhìn da của người có vẻ vừa chạm đã rách ra rồi.

Quất Tử mặt cười ửng đỏ, lập tức biến ra một trái quýt nhét vào miệng hẳn

- Nằm ngủ đi, ta ra ngoài

Nói xong, nàng như bỏ chạy ra khỏi lều. Bất giác, chênh lệch tuổi tác giữa nàng và hắc đã hoàn toàn tiêu biến.

Hương thơm còn lưu lại trong lều khiến Hoắc Vũ Hạo lưu luyến một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại. Dù sao, trong lòng hắc sớm đã tràn ngập một hình bóng. Quất Tử tuy rằng cực đẹp, cũng rất hấp dẫn, nhưng so với thân ảnh nữ thần Quang Nghê Thường, vẫn còn xa mới có thể đứng cạnh được.

Mảnh kim loại sau lưng hoàn toàn đã bị nhốt bỏ, hơn nữa qua một ngày nghỉ ngơi, hắc đã miễn cưỡng có thể ngồi dậy.

Cơn đau sau lưng lúc này không chỉ đơn giản là đau đớn, mà đau đến ngất xỉu, hầu như toàn bộ huyết mạch ở lưng đều không thông, còn may tắc nghẽn cũng chỉ do máu bầm, phần lớn thương thế cũng chỉ xuất hiện ngoài da.

Hoắc Vũ Hạo còn chưa bao giờ nếm qua sự mệt mỏi đến thế. Thật ra, trong lòng hắc cũng có hơi sợ, nếu động tác của mình chỉ chậm thêm một tích tắc, hoặc là Hồng Trần Tí Hựu không đeo lên ngực, chỉ e lúc này cái mạng của hắc cũng không còn a! Hơn nữa, uy lực cường đại lúc ấy còn đánh cho tinh thần của hắc te tua, còn may có Thiên Mệnh, Băng Đế, Y Lai Khắc Tư hợp lực phóng ra một tầng tinh thần hộ tráo, bảo vệ phần đầu và trí não của hắc. Đó là lý do vì sao sau lưng, chân toàn bộ bị thương, nhưng phần đầu lại may mắn không có việc gì. (DG: còn cái mông thì sao? ta thắc mắc quá)

Tổn thương thân thể có thể thông qua Sinh Linh Kim với sinh mệnh lực cường hãn trị liệu, lại có Băng Bích Đế Hoàng Hạt thân cốt bảo vệ nội tạng, nhưng nếu là đầu bị thương nặng, thực sự sẽ là một kích trí mạng với hắn. Hoắc Vũ Hạo còn sống đây cũng không đơn giản nhờ vào vận khí như vậy.

Miễn cưỡng chống tay khoanh chân ngồi dậy, đau nhức đã khiến hắn mồ hôi đầy người. Ngưng thần, vận công, Huyền Thiên Công bắt đầu thông thả vận chuyển trong người.

Hồn lực đột phá cấp 40, Hoắc Vũ Hạo vẫn chưa đủ thời gian cảm nhận toàn bộ biến hóa trên các phương diện bản thân, nhất là hồn kỹ mới và tinh thần lực tăng lên. Nên nhớ, hầu như tất cả hồn kỹ của hắn đều phát triển được, cường đại hơn cùng với tu vi càng tăng cao. Mỗi khi hắn tăng cấp, hồn hoàn càng tăng thêm chất lượng. Hơn nữa, hai năm nay, tốc độ tu luyện tuy rằng chậm lại rất nhiều, nhưng căn cơ càng thêm vững chắc, thâm sâu khó dò.

Huyền Thiên Công không cố gắng phá tan tắc nghẽn, chỉ trải rộng toàn thân, xoa dịu cơ thể, kích thích Sinh Linh Kim tu bổ thương thế. Sau đó Hoắc Vũ Hạo sắp xếp một vài bộ phận hồn lực nhỏ tách ra thông thả hòa tan máu bầm, đả thông kinh mạch, điều chỉnh kinh mạch lệch lạc trở về vị trí cũ.

Dưới quá trình điều chỉnh trị liệu nhìn như chậm chạp này, thời gian thấm thoát trôi qua, hắn cũng tiến vào trạng thái nhập định.

Ba người cũng thật may mắn, hai ngày tiếp theo cũng chỉ gặp hồn thú mạnh nhất là ngàn năm, dù là Kha Kha hay Quất Tử, đuổi chúng đi cũng không gặp trở ngại gì.

Hoặc Vũ Hạo cũng khôi phục với tốc độ kinh người. Sáng sớm ngày thứ ba, hắn đã có thể ra khỏi lều, nhìn mặt trời phương đông xa xôi mà tu luyện.

- Vũ Hạo, sau này ta sẽ gọi ngươi là quái vật. Ngươi quả thực so với hồn thú còn thú hơn a!

Kha Kha mỉm cười trêu chọc, giọng điệu cực kì thân thiết.

Hoặc Vũ Hạo cười khoái trá:

- Ngươi cũng không cần nói vậy, thông tin của ta cũng đều lộ ra hết. Ngươi đừng đã quên, ta vốn là trao đổi sinh từ Học Viện Shrek, đối với Học Viện Nhật Nguyệt quan hệ vẫn phi thường căng thẳng. Nếu ngươi sắp xếp đem ta lên nơi đầu sóng ngọn gió, nói không chừng ngày nào đó ta chết bất đắc kỳ tử a!

Kha Kha giờ giọng khinh khỉnh:

- Gì chứ? Ngươi một Hồn Tôn, mà còn có thể làm gỏi bốn Hồn Vương chúng ta, còn sợ gì chứ?

Hoắc Vũ Hạo sửa lại:

- Bây giờ ta là Hồn Tông rồi a!

Quất Tử gọn gàng thu dọn lều trại, nói:

- Thôi thôi, còn đấu võ mồm, chúng ta nhanh đi thôi. Ta chỉ quan tâm khi nào tên quái vật này biến thành đầu bếp.

Hoắc Vũ Hạo vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng nếu có thể thoải mái cử động, cũng nên nhanh chóng rời khỏi Cảnh Dương sơn mạch thì tốt hơn. Lỡ không may gặp phải hồn thú cường đại, cả ba sẽ gặp nguy hiểm.

Hoắc Vũ Hạo cười:

- Đầu bếp thì lúc nào cũng được, đi thôi.

Đã không có hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc, bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào hai chân mà hành tẩu. Dù Hoắc Vũ Hạo tỏ ra bản thân đã có thể tự do thoải mái, nhưng Quất Tử và Kha Kha vẫn giúp hắn mỗi người đỡ một bên cánh tay, khoác lên vai, nhận lấy phần lớn sức nặng của hắn, cả ba cùng ra khỏi núi.

Trên đường đi, Kha Kha mặt mày ủ ê:

- Aida, Quất Tử. Người nói xem lần này ta có được tính là tồn thất nhiệm vụ không a! Học viện có thể chi trả cho ta không? Nhiều năm tích trữ một khắc thành hư ảo, người biết là học bổng của ta đều dùng để mua kim loại quý hiếm hết rồi mà. Hiện tại ta chính là một kẻ nghèo kiết xác, hai bàn tay trắng a! Một hồn đạo sư cấp 5 không có lấy một cái hồn đạo khí, thật là bi kịch mà.

Quất Tử giả khùng:

- Người còn can đảm để nói sao? Nghèo rồi? Nghèo cũng tốt, đỡ phải vác theo mình một trái bom hẹn giờ.

Kha Kha bày ra vẻ mặt tội nghiệp:

- Ta xin người, Quất Tử tử, tử ——

Vừa nói, ánh mắt của nàng quay sang Hoắc Vũ Hạo. Hắn bị ánh mắt vô tội dịu dàng đột ngột của Kha Kha khiến cho lạnh gáy:

- Đừng nhìn ta a! Ta cũng không có tiền. Ta ở Học Viện Shrek lúc này vẫn là học sinh vừa học vừa làm. Mọi thứ hồn đạo khí ta có thực tế đều là tài sản thuộc quyền sở hữu của Học Viện Shrek. Hiện tại cũng không biết ta thiếu nợ học viện bao nhiêu tiền, e rằng có sổ cũng đếm không hết.

Quất Tử bĩu môi:

- Shrek các người thật đúng là gian trá. Ta đoán, bọn họ căn bản chẳng quan tâm người có bao nhiêu tiền, đầu tư cho người như vậy, chẳng qua là muốn trói chặt lấy người. Ta nói đúng không?

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười:

- Thực ra do ta cam tâm tình nguyện bị trói chết. Người cũng biết ta là cô nhi, lúc ta khó khăn nhất, đại sư huynh và Tiểu Nhã lão sư đưa ta đến Học Viện Shrek, mọi thứ ta có hiện tại đều do Học Viện Shrek và Đường môn cho ta. Cuộc đời này của ta, tự nhiên đã trở thành phần tử của họ, vĩnh viễn không thay đổi.

Quất Tử nhìn Hoắc Vũ Hạo, thật lòng hỏi:

- Nếu ta nói, ta có biện pháp khiến Học Viện Nhật Nguyệt đầu tư gấp mười lần cho người, thậm chí cả đế quốc Nhật Nguyệt cũng cung cấp thật nhiều lần hơn Shrek cho người, vậy người có bằng lòng ở lại không? Điều kiện gì tùy người.

Hoắc Vũ Hạo sững sốt, ánh mắt nhất thời lạnh thấu xương, trầm giọng:

- Quất Tử học tử, sau này đừng bao giờ đề nghị với ta điều này, ta không muốn mất một bằng hữu như ngươi.

Quất Tử gượng cười:

- Tuy biết trước kết quả, nhưng ta vẫn không cam tâm mà thử. Bất quá nói với ngươi một chút, ngươi đến từ Shrek, khi ở Học Viện Nhật Nguyệt nên biểu hiện ít một chút vẫn tốt hơn.

Hoắc Vũ Hạo khẽ gật đầu, Quất Tử ban đầu khiến hắn mơ hồ cảm thấy một nguy cơ, sau khi trải qua thời gian sinh tử này đã không còn sót lại gì. Hắn cảm thấy nguyên nhân do tâm tình của nàng xảy ra biến hóa gì đó.

Rời khỏi Cảnh Dương sơn mạch vô cùng thuận lợi, nơi này quả thật không thể so sánh với Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, khi tới dãy núi nhánh, mật độ sinh sống của hồn thú cũng thưa thớt đi rất nhiều. Chỉ cần Quất Tử dùng một vài hồn đạo khí đã dọa lui hầu hết, xem như cả bọn cũng khá thông dong.

Rời khỏi khu vực có hồn thú, cả ba lập tức hạ trại nghỉ ngơi hồi phục.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 168: Trở về, bị bắt!

Hoắc Vũ Hạo làm đúng như lời hăn nói, tùy thời điểm thích hợp hóa thân thành đầu bếp. Kha Kha phụ trách kiểm thức ăn, Quất Tử canh phòng. Hoắc Vũ Hạo ngoại trừ thời gian nấu ăn, còn lại đều tu luyện khôi phục thương thế.

Chỉ chớp mắt, ba ngày nữa đã trôi qua.

Thụ thương trí mạng của Hoắc Vũ Hạo căn bản chỉ cần sáu ngày ngắn ngủi để khôi phục hoàn toàn, thực lực lại có tinh tiến không nhỏ: hồn lực tăng lên không quá lớn, nhưng năng lực hồn kỹ lại có tiến bộ rõ rệt, tinh thần lực cũng tăng trưởng không ít. Sáng sớm.

Không khí trong lành mang theo sương núi ướt át khiến người ta hít thở cũng cảm thấy sảng khoái. Hoắc Vũ Hạo chậm rãi phun ra một hơi dài, một luồng khí thể màu trắng chui ra xoay quanh cơ thể hăn một vòng, rồi lại chui vào mũi trở về cơ thể, cả người thư thái.

Vết thương trên lưng toàn bộ đã tốt hơn nhiều, đáng kinh ngạc hơn, những vết sẹo hình thành sau lưng, chỉ vài ngày đã kết vảy, tróc ra. Phần lưng lúc này được bao trùm bởi một lớp da non mẫm mĩm. Xem ra, chỉ cần thêm một thời gian ngắn nữa, một chút dấu vết cũng không còn để lại. Điều này khiến lòng hiếu kì của Quất Tử và Kha Kha càng tăng thêm vài phần.

Hoắc Vũ Hạo đương nhiên không nói rõ bản thân từng hấp thụ Sinh Linh Kim, với nghi vấn của các nàng cũng chỉ giả ngu sừng sốt. Một khu vực trống trải nọ, tinh quang trong mắt chợt lóe, Hoắc Vũ Hạo giơ cao tay phải, làm động tác vồ tới một phương hướng xa xôi nào đó. Sát khí lạng lẽ phát ra, một bóng trảo ám kim xuất hiện giữa không, dài hơn 6m kéo rách không gian, để lại từng đoạn không khí tan nát lộ ra khe hở đen ngòm.

Hào quang ám kim chỉ lóe lên phút chốc rồi tắt, Hoắc Vũ Hạo hài lòng nhìn bàn tay phải.

Ám Kim Khủng Trảo ở tu vi Hồn Tông có tiến hóa lớn đến cảnh giới khác, càng lúc càng thực chất hơn. Không uống trước kia hấp thu nó kinh hãi như thế, Ám Kim Khủng Trảo nay đã trở thành năng lực ưà dùng nhất của hắn, phối hợp Băng Đế Ngao, khiến cho hắn bản thân là hồn sư khổng lồ chế lại có năng lực cận chiến cường đại.

Vận Mệnh Nhân cũng có tiến hóa, Hoắc Vũ Hạo chưa thể khẳng định nhiều ít ra sao, nhưng phong ấn tinh thần lực của Thiên Mệnh Băng Tăm trong cơ thể được giải khai giúp hắn hấp thu được một mảnh lớn. Tinh Thần Hải và Nhị Thức Hải đều phát triển mở rộng. Tinh Thần Tham Trắc cũng đã tăng lên đến đường kính 700m, dò xét một hướng tăng gấp đôi.

Tu vi càng tăng trưởng, Hoắc Vũ Hạo càng nhận thấy rõ ràng hơn hồn hoàn 100v ngày trước Thiên Mệnh Băng Tăm giao cho hắn mức độ cường hãn ra sao. Tứ đại hồn kỹ, không có cái nào không phải là cường trung chi cường (mạnh trong mạnh), trở thành căn bản hồn kỹ của vũ hồn Linh Mâu, Dù cả

ba hồn kỹ bá đạo Mô Phỏng, Quần Thể Suy Nhược, Tinh Thần Hỗn Loạn mang lại cho hẳn khả năng khống chế mạnh mẽ, nhưng tính thực dụng không thể so sánh với hồn hoàn 100v năm của Thiên Mệnh.

Hồn lực đột phá cấp 40, chất lượng cũng biến hóa. Hoắc Vũ Hạo có nhiều hồn kỹ cường đại, nhưng căn bản khiến hẳn vận dụng hồn lực giống như lấy xô nước tạt vào đám cháy rừng. Nếu không phải một vài hồn kỹ chỉ cần dựa vào tinh thần lực thi triển, e là trước khi đột phá, một nửa số hồn kỹ của không sử dụng được. Sau khi tăng lên hồn lực, vấn đề đó cũng giảm bớt được một chút.

"Nếu có Vương Đông bên cạnh thì tốt rồi." Hoắc Vũ Hạo bất chợt nghĩ đến, rời khỏi Học Viện Shrek, hẳn mới càng cảm nhận rõ thêm tầm quan trọng của Vương Đông đối với mình. Vương Đông hiện tại có lẽ đã đột phá cấp 50, trở thành cường giả Hồn Vương. Hẳn cũng có võ hồn song sinh, hồn lực cũng vô cùng hùng hậu. Nếu hai người có Hạo Đông lực liên hợp với nhau, hơn nữa còn 4 võ hồn dung hợp kỹ cực kì bá đạo, Hoắc Vũ Hạo tin chắc dám chính diện khiêu chiến cường giả Hồn Thánh thất hoàn a!

Nhớ đến Vương Đông, trong lòng hoài niệm tự nhiên sinh ra một tình cảm, nhìn về hướng Học Viện Shrek, không khỏi có chút buồn bã.

- Sao vậy? Muốn quay về Shrek à?

Giọng Quất Tử bên cạnh vang lên khiến hẳn sức tỉnh.

Hoắc Vũ Hạo quay đầu nhìn nàng, mỉm cười

- Cũng có một chút, đang nghĩ về bạn bè của ta.

- Con gái?

Quất Tử nháy mắt hỏi.

Hoắc Vũ Hạo lắc đầu.

Quất Tử đứng bên cạnh hắn, cùng nhìn về hướng Học Viện Shrek, thản nhiên nói:

- Vũ Hạo. Ta lại hi vọng tương lai trên chiến trường không gặp phải người.

Hoắc Vũ Hạo cảm khái nói:

- Một người con gái như người, nhất định phải tham chiến sao?

Quất Tử nói:

- Chiến tranh với nam nữ có quan hệ gì sao? Chẳng lẽ trên chiến trường kẻ địch vì lý do ta là con gái mà nương tay? Ta nói rồi, cừu hận của cha mẹ, chính là động lực cho ta lẽ sống.

Hoắc Vũ Hạo cau mày

- Chẳng lẽ, sinh mệnh của người cũng chỉ có cừu hận?

Quất Tử chần chờ một chút, dời mắt nhìn hắn, khẳng định một lời:

- Đúng!

Hoắc Vũ Hạo im lặng, nét mặt thoáng buồn bã

- Ta không nghĩ bản thân có thể thay đổi suy nghĩ của người, cũng không có tư cách làm thế. Bởi vì trong lòng ta, cũng tương tự đeo một mối thâm cừu huyết hận. Mong rằng chúng ta sẽ không gặp lại nhau nơi chiến trường.

Giọng nói của Quất Tử trở nên quái lạ

- Nếu chúng ta thật sự gặp nhau thì sao?

Hoắc Vũ Hạo im lặng một lát, nói:

- Ít nhất ta sẽ tha cho người ba lần không chết.

Quất Tử nở nụ cười, nụ cười tươi rực rỡ sáng lạn

- Người tin thế à? Người làm sao biết không phải là ta tha cho người?"

Hoắc Vũ Hạo cũng cười

- Muốn ta cầu xin người tha ta sao?

Quất Tử lắc đầu

- Nếu người thật sự cầu xin ta tha cho, ta sẽ lập tức giết người. Ta không muốn thấy cái bộ dáng khúm núm của người, đó không phải là Hoắc Vũ Hạo trong lòng ta.

Hoắc Vũ Hạo lạnh nhạt:

- Không có ngày đó đâu.

- Ta biết.

Quất Tử cười ngọt ngào

- Nếu ở chiến trường gặp nhau, người thật sự rơi vào tay ta, ta sẽ tạm tha người bốn lần không chết, nhiều hơn người một lần, xem ra ta độ lượng hơn người chứ nhỉ?

Hoắc Vũ Hạo cười sáng khoái:

- Người muốn tị nạn với ta sao? Chuyện này cũng không do con người quyết định được đâu. Đi thôi, chúng ta nên trở về học viện. Ta đến Học Viện Nhật Nguyệt là để học chế tạo hồn đạo khí, mấy việc này lãng phí không ít thời gian đâu a!

Nói xong, hắn xoay người hướng về lều trại, thu dọn đồ đạc.

Quất Tử nhìn bóng lưng hắn, trong mắt toát ra một tia băng khuâng, thì thào lẫn lẩn:

- Thật sự sẽ vĩnh viễn sao? Chiến trường, chiến trường!

Rồi nàng đột nhiên la lớn:

- Vũ Hạo, lại làm bữa sáng cho chúng ta ăn đi.

Hoặc Vũ Hạo quay lại, lộ ra bộ mặt sáng lạn tươi cười:

- Được! Hiên Tử Văn chăm chú nhìn ba con người phong trần mệt mỏi trước mặt, không biết nói cái gì cho phải, thật khó mà thốt nên lời.

- Ngay cả mảnh vụn cũng không còn lại chút nào sao?

- Không.

Quất Tử cúi đầu nói.

Trước đó nửa canh giờ, ba người rốt cục về tới Học Viện Nhật Nguyệt, hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc hoàn toàn biến mất, cả bọn thậm chí không thể gom lại được một mảnh nào, đầu tiên đến gặp Hiên Tử Văn.

Hiên Tử Văn lại tiếp tục không nói gì, sau khi bình tĩnh hơn mới nói:

- Các người có biết hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc quý giá cỡ nào không hả? Tiêu phí bao nhiêu là tâm lực của học viện? Nếu không phải vì

hơn một phần ba hạch tâm pháp trận trong đó do ta chế tạo xuất ra, các người nghĩ mình có cơ hội tham gia vào thử nghiệm này sao chứ? Các người khẳng định không còn bất kì thứ gì, nhất là hạch tâm pháp trận lưu lại sao?

Quất Tử khẳng định:

- Lão sư, nhất định không có đâu, tất cả đều tan nát thành bụi, cái hố khổng lồ ta tin chắc vẫn còn nguyên trạng ở đó.

Hiên Tử Văn vỗ trán, đau khổ liếc mắt nhìn người đứng một bên, bộ dạng ngoan ngoãn vâng lời, chính là Hoắc Vũ Hạo, nổi giận:

- Hoắc Vũ Hạo, người nói cho ta biết, vì cái gì từ khi người đến đây lại mang cho ta hết phiền phức này đến cái chuyện bực mình khác vậy?

Hoắc Vũ Hạo hơi chột dạ:

- Ta cũng không biết a!

Kha Kha ưỡn ngực hiên ngang:

- Hiên lão sư, lần này xảy ra chuyện không trách bọn họ được, mọi việc đều do ta. Một người làm một người chịu, nếu không phải do ta tuyệt vọng liên kết tất cả hạc tâm pháp trận hồn đạo khí, cũng sẽ không có chuyện như vậy. Lúc ấy nếu không có Vũ Hạo, ta và Quất Tử tử chắc chắn bỏ mạng tại đó. Ngài cứ trừng phạt ta đi, dù sao bây giờ ta cũng nghèo trắng tay, cũng chỉ còn cách chịu trách nhiệm bị trừ điểm thôi.

Nhìn thấy Kha Kha chẳng những không đòi bồi thường thiệt hại của nàng, lại còn bày ra cái khí thế lắm liệ không sợ chết, Hiên Tử Văn cố gắng nhịn không được bật cười.

- Thôi, thôi, ba tên phá hoại các người đừng có trước mặt ta kẻ xướng người hoạ. Lăn đi tắm rửa thay đồ cho ta. Ngửi cái mùi mà muốn ói, rút đi cho mau.

Kha Kha cười khì, nhảy qua ôm cổ Hiên Tử Văn, hôn lên mặt hân một cái

- Hiên lão sư, ngài thật tốt bụng.

Nịnh xong, kéo Quất Tử bỏ chạy ra ngoài.

Hoặc Vũ Hạo dừng lại, hân hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Hiên Tử Văn vậy mà đỏ mặt, hơn nữa đỏ một cách rất lợi hại.

- Hiên lão sư, ngài không sao chứ?

Hoắc Vũ Hạo hỏi dò.

Hiên Tử Văn giơ chân tặng một cước vào hông hăn, xấu hổ nói

- Cút mau.

Hoắc Vũ Hạo cười khà khà, cũng vội vàng chuồn ra khỏi văn phòng.

Quất Tử và Kha Kha đều chờ ở bên ngoài, Quất Tử thốt lên lời nói tự đáy lòng:

- Hiên lão sư thật sự là người tốt a!

Hoắc Vũ Hạo nghi hoặc:

- Sao lại nói thế?

Quất Tử thì thầm:

- Vừa rồi thái độ của hắc như vậy, nghĩa là chuyện này hắc đang muốn bao che cho chúng ta. Hủy diệt một kiện hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc, phải nói chính xác là hủy diệt, ngay cả mảnh vụn cũng không còn a! Chuyện nghiêm trọng như thế mà Hiên lão sư vẫn bênh vực cho chúng ta, ta làm sao mà không nói vậy cho được.

Kha Kha cười mỉm chi:

- Nếu không sao ta lại thưởng cho hắc một cái thơm môi chứ! Cái mặt đỏ của Hiên lão sư thật là đáng yêu quá đi. Người đừng thấy hắc già đầu, nhưng ta đoán chắc vẫn còn là xử nam đó nha, chưa từng nghe hắc có cái chuyện xấu mặt nào cả.

Hoặc Vũ Hạo im lặng không nói gì, thầm nghĩ: "Người thưởng đó sao? Rõ ràng là đùa giỡn Hiên lão sư a!"

- Thôi được rồi. Hai vị tỷ tỷ, mọi người cũng nhanh về nghỉ ngơi đi, ta cũng trở về tắm rửa. Cảm giác ngứa ngáy như rận bò khắp người vậy. Mai gặp lại sau.

Từ biệt xong, Vũ Hạo chạy như bay về ký túc xá.

Tắm rửa một chút, thay đổi quần áo, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái. Sau đó hắc liền khoanh chân ngồi trên giường ở ký túc xá, vừa mở ra Tinh Thần Tham Trắc, vừa tu luyện.

Đi ra ngoài hơn mười ngày, trở về cần phải qua chào sư huynh một tiếng, không biết hẳn mấy ngày nay học tập ra sao.

Nhưng ngoài dự kiến, thậm chí đến đêm khuya Hòa Thái Đầu cũng chưa về. Cảm thấy lo lắng, hẳn vội vàng sang hỏi những học viên trao đổi sinh Shrek khác, mới biết Hòa Thái Đầu đã vượt qua khảo hạch Minh Đức Đường, chính thức đạt tư cách học tập, tu luyện trong đó.

Tin giật gân này khiến Hoắc Vũ Hạo vui mừng khôn xiết. Hai năm nay phương diện hồn đạo khí cũng tiến triển như tu vi, nhưng hẳn biết rõ, so với nhị sư huynh rất có chênh lệch. Dù sao bản thân phải học rất nhiều thứ, khác với huynh ấy chủ yếu nghiên cứu và chế tạo định trang hồn đạo khí, lại còn được mình hết lòng trao đổi nghiên cứu. Nói đến lĩnh vực nghiên cứu định trang hồn đạo khí, có thể nói Hòa Thái Đầu đã tiếp cận Phạm Vũ.

Phạm Vũ lão sư cũng thi vào Minh Đức Đường, cùng Hòa Thái Đầu nghiên cứu trong đó.

Sau phút giây vui mừng, Hoắc Vũ Hạo lại cảm thấy gấp gáp trong lòng, nhị sư huynh thăng tiến đã vài ngày, nhưng chính mình còn chưa xác định rõ phương hướng học tập nữa là.

Bất quá lần này đi thực tập ở Cảnh Dương sơn mạch, đã từng bước kiểm nghiệm thành quả của kế hoạch Cực Hạn Đan Binh trong hai năm qua. Bản

thân cũng thấy được một vài vấn đề, nhất định phải điều chỉnh, cải thiện
hồn đạo khí của mình mới được.

Một đêm nghỉ ngơi và hồi phục, mệt nhọc đã tiêu biến.

Hoắc Vũ Hạo hoàn thành thói quen tu luyện buổi sáng, liền rời khỏi ký túc
xá, chuẩn bị đến phòng thí nghiệm sớm một chút bắt đầu thử nghiệm chế
tác vài món hồn đạo khí mà bản thân đã thông suốt.

Xác định cận chiến là con đường nghiên cứu hồn đạo khí chính yếu, hiện tại
hắn đã thông suốt tư tưởng, tin vào bản thân sẽ có tốc độ tăng trưởng hồn
đạo khí đến chóng mặt.

Thế nhưng, vừa ra khỏi ký túc, hắn đã phải dừng bước lại.

- Chính là nó. Bắt lại.

Vương Thiếu Kiệt sắc mặt trắng nhách đứng đợi trước cửa ký túc xá từ khi
nào, giơ ngón tay chỉ về Hoắc Vũ Hạo. Bên cạnh hắn, có chừng sáu trung
niên tuổi chừng 30-40, mặc giáp trụ quân đội chế tạo. Sáu người cùng lúc
giải phóng võ hồn, là hai Hồn Đế và bốn Hồn Vương. (DG: chỗ này tg có
nhầm gì đó thì phải, nguyên bản ghi là 2 hồn đế và 6 hồn vương)

Một trung niên dẫn đầu xông đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo, giơ ra một tấm thẻ bài, lạnh lùng quát:

- Đội an ninh hoàng gia, người là Hoắc Vũ Hạo?

Hoắc Vũ Hạo biết, bản thân đã có phiền toái. Tuy không ngại đối mặt với những người này, nhưng muốn đối phó bọn họ mà không bày ra vài con bài tẩy thì không có khả năng, hơn nữa chắc chắn phải giết người mới có thể thoát khỏi trùng vây. Chỉ trong khoảnh khắc, suy nghĩ chạy thật nhanh trong đầu, tính toán đủ mọi mặt lợi mất hại.

Giọng người trung niên vẫn lạnh lùng:

- Người là nghi can tập kích, tổn thương thành viên hoàng thất, cần người đi với chúng ta, hợp tác điều tra.

Vừa đọc lệnh bắt, hắn vừa lấy ra một cái còng tay màu vàng. Hồn lực dao động trong người hắn rõ ràng cường thịnh hơn, chỉ cần Hoắc Vũ Hạo ngông cuồng phản kháng, lập tức sáu người trong đội sẽ hợp lực công kích.

Không ngờ mới đi hơn mười ngày, lại phải đối diện với tên kia. Đáng người cường tráng oai phong, vậy mà tâm, mắt cũng chỉ là kẻ tiểu nhân, đáng thương.

Hoắc Vũ Hạo lạnh nhạt cười, thông dong vườn hai tay

- Ta là trao đổi sinh từ Học Viện Shrek, mong các vị thông báo một chút cho lão sư của ta. Nếu không, e rằng trách nhiệm các vị đây khó mà nhận nổi.

----- Bị bắt rồi, rốt cuộc vẫn không thoát khỏi cái họa tiểu nhân, diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào, đón xem Chương 169: Hoàng gia Nhật Nguyệt

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 169: Hoàng gia Nhật Nguyệt

"Cách, Cách." Cái còng tay màu vàng nháy mắt chụp lên cổ tay Hoắc Vũ Hạo, nhất thời một lực lượng cấm chế từ còng tay truyền ta toàn thân. Đây hẳn cũng là một kiện hồn đạo khí, có tác dụng ngăn chặn hồn lực vận chuyển khá tốt.

Vương Thiếu Kiệt bước đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo, trong mắt lộ vẻ ngoan độc, nắm đầu Hoắc Vũ Hạo, (lên gối, ủa không phải) tay phải tung ra một quyền nặng nề nện lên bụng hẳn. (thế đánh của thằng này khó hiểu quá....)

Hoắc Vũ Hạo bị đánh nặng đến mức gập cả eo, cảm mặt xuống đất. Cơn đau kịch liệt do dạ dày quặn thắt khi phải chịu một lực tác dụng quá lớn

khiến hần cau mày, sát khí lóe ra.

Còn may hần có thể lấy đại cục làm trọng, thật lòng hần rất muốn bạo khởi giết người. "Các người nghĩ cái còng tay hần đạo khí bất quá cấp 6 này có thể áp chế ta sao?"

- Không phải người đánh giỏi lắm sao? Lão tử sẽ cho người nếm thử uy phong Nhật Nguyệt thập đại khốc hình, mang đi. (DG: 10 hình phạt kinh khủng do bọn NN nghĩ ra, nói chung không bằng Mĩ ngày xưa được đâu, tui sợ nhất cái khốc hình... thọt cù léc, không thể nào không khai....)

Gương mặt Vương Thiếu Kiệt hắc ám toát ra cái vẻ dương dương tự đắc, cuối cùng cũng vào tay ta.

Tên này tỉnh lại bất quá còn chưa đến ba ngày, nhưng thống khổ mà Hoắc Vũ Hạo ban cho lại khắc sâu bên trong não bộ. Còn may, ngoại trừ việc thỉnh thoảng cảm thấy hoảng hốt ra, cái tên này cũng không bị thương gì quá nặng.

Tỉnh dưỡng ăn uống hai ngày, tình trạng cơ thể đã tốt hơn rất nhiều, đúng lúc đó lại nghe nói Hoắc Vũ Hạo cùng với Quất Tử, Kha Kha vừa mới trở về.

Hiên Tử Văn đúng là đã sắp xếp chuyện xích mích chu đáo ổn thỏa. Vương Thiếu Kiệt cũng không đáng lo ngại, bên phía Hoàng gia cũng nể mặt vị

nguyên cứu viên nổi tiếng đệ nhất Minh Đức Đường. Nhưng Hiên Tử Văn lại không ngờ Vương Thiếu Kiệt lòng dạ tiểu nhân, có thù tất báo, không quan tâm tới sự nhắc nhở của lão, gọi ngay đội an ninh Hoàng gia tới. Nhưng bọn họ không có quyền nên không dám làm càn bên trong ký túc xá học viện, đành ôm cây đợi thỏ ngay ngoài cổng ký túc xá chờ Hoắc Vũ Hạo ra ngoài, mới xông tới bắt người.

Kỳ thật Vương Thiếu Kiệt rất hy vọng Hoắc Vũ Hạo phản kháng, nếu hấn đủ ngông cuồng như hôm trước mà công kích đội an ninh Hoàng gia, vậy thì dù hấn có bị giết ở chỗ này, cũng không ai có thể nói gì được. Thế nhưng Hoắc Vũ Hạo cực kỳ thông minh thủ chịu trói, khiến hấn thất vọng trong lòng mà phát tiết.

Vị trung niên dẫn đầu ngăn cản Vương Thiếu Kiệt không cho tiếp tục ý đồ đánh đập Hoắc Vũ Hạo, nghiêm giọng quát:

- Người này ta sẽ mang về đội an ninh làm việc, sẽ chăm sóc hấn thật tốt cho người. Nhưng trong này thì không được, đừng quên đây là chỗ nào.

Vương Thiếu Kiệt xoa xoa hai tay nói.

- Được, biểu ca, nhất định phải xuống tay thật tàn nhẫn, ta đi với biểu ca.

Vị trung niên nọ lắc đầu:

- Không được! Người cứ ở lại học viện là được. Làm vậy chuyện này sẽ không dính dáng gì đến người nữa. Người cũng đã trưởng thành rồi, sao vẫn cứ ngu ngốc như thế? Hiên Tử Văn còn ra mặt nói giúp cho tiểu tử này, cấp trên cũng đã đáp ứng rồi, người lại dính vào, muốn liên can lắm hả? Cư xử cho phải một chút, xem như không biết chuyện này thì hơn, việc gì cần ta biết tự làm.

- Thôi được rồi.

Vương Thiếu Kiệt mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn đáp ứng, xem ra hẳn cũng không phải là ngu hết thuốc chữa. Nhìn ngó láo liên xung quanh thấy không có ai khác, mới lập tức bước nhanh bỏ đi.

Vị trung niên đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo, nở nụ cười lạnh nhạt:

- Thực xin lỗi, tiểu huynh đệ, chỉ có thể trách người vận khí không tốt. Người của Hoàng thất, vậy mà người cũng dám động tới? Đến từ Học Viện Shrek thì sao, chúng ta trở về tâm sự một chút nhé.

Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn tinh tường nhận thấy hàn ý lạnh lùng trong nụ cười giả tạo của y. Hẳn biết, tên này chắc chắn lợi hại hơn Vương Thiếu Kiệt nhiều lần. Bản thân bị y bắt giữ đoán chừng khó mà có kết quả gì tốt đẹp, dù vậy Hoắc Vũ Hạo vẫn như trước không hề phản kháng.

- Ta chỉ hy vọng các người không hối hận là tốt rồi.

Một gã Hồn Vương bên cạnh tát một cái lên đầu Hoắc Vũ Hạo, sảng giọng quát:

- Còn dám ngang tàng giỡn mặt đội an ninh Hoàng gia chúng ta, chán sống rồi à? Đội trưởng, lúc về cứ giao hăn cho ta.

Vị trung niên mà Vương Thiếu Kiệt gọi là biểu ca vung tay lên, nói:

- Đi, về rồi tính.

Hai gã Hồn Vương xô đẩy Hoắc Vũ Hạo, hăn cũng vô cùng hợp tác theo sát bọn họ đi ra ngoài, về mặt hồ hững, chẳng hề kích động chút nào.

Đội an ninh Hoàng gia thực ra ngày thường chẳng đụng chạm gì đến người ngoài, chủ yếu giám sát thành viên Hoàng tộc, cùng với những việc này kia của các chủ nhân bên trong Hoàng thành, trực tiếp chịu trách nhiệm trước Hoàng tộc đế quốc Nhật Nguyệt. Đội trưởng đội an ninh này tên là Từ Mặc Trầm, y cũng chỉ phụ trách các thân vương trong Hoàng tộc, cũng có thể nói là nắm quyền trên bọn họ. Bản thân y cũng là thành viên trực hệ chân chính của Hoàng tộc. Còn Vương Thiếu Kiệt bất quá chỉ là nhánh phụ trong Hoàng gia mà thôi, nhưng cũng vì có một ít quan hệ với Từ Mặc Trầm, nên mới có thể mời y đến.

Từ Mặc Trầm có thể bước lên làm đội trưởng đội an ninh Hoàng gia, hoàn toàn là tự nhiên bằng chính tu vi khá tốt, chứ không hoàn toàn dựa vào thể lực gia tộc. Hơn nữa y là một hồn sư, một hồn sư am hiểu sử dụng hồn đạo khí, chứ không phải hồn đạo sư. Bởi vì, y thừa hưởng võ hồn cường đại do huyết mạch trực hệ Hoàng tộc truyền xuống. Trong đội an ninh Hoàng gia, y được xem là người nổi bật có thực lực đứng đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt Hoắc Vũ Hạo cực kỳ bình tĩnh, Từ Mặc Trầm cũng cảm thấy hơi lo lắng. Dù sao thì thanh niên trước mặt cũng đến từ Học Viện Shrek.

Khi Vương Thiểu Kiệt tìm đến, nói là bị một thiếu niên Học Viện Shrek đánh lén, tên thiếu niên kia có vẻ là hồn sư hệ tinh thần hiếm thấy, căn bản hấn không kịp phát huy năng lực. Hơn nữa, thiếu niên kia tu vi chỉ chừng tam hoàn mà thôi.

Học Viện Shrek có đầy đủ ảnh hưởng trên bất kỳ một quốc gia hàng đầu đại lục. Từ Mặc Trầm tham gia vào việc này thực ra xuất phát từ tính tò mò, y muốn xem Học Viện Shrek có thể vĩ đại đến mức nào, nếu không, dù Vương Thiểu Kiệt có bị đánh nặng hơn nữa y cũng chẳng quản.

Hoắc Vũ Hạo nhìn qua quả thật tuổi rất trẻ, nhưng Từ Mặc Trầm lại tinh tường thấy rõ người thanh niên này không đơn giản. Đối diện nhiều người đến bắt mình mà không kích động, mặc dù lời nói có chút uy hiếp, nhưng ngay cả việc bị Vương Thiểu Kiệt đánh cũng không nóng giận chửi ầm lên, thần sắc thong dong hờ hững, dĩ nhiên là có chỗ dựa nào đó.

Nghĩ đến đây, y phóng mắt, gọi một gã dưới tay nói:

- Người đi thông báo cho Học Viện Nhật Nguyệt một tiếng, bảo chúng ta đến mời đệ tử tên là Hoắc Vũ Hạo đi hỗ trợ điều tra.

Tên đó ngơ ngác nghi hoặc, nhưng nhìn thấy ánh mắt Từ Mặc Trầm lạnh lùng cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng quay đi.

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười:

- Giao tiếp với người thông minh lúc nào cũng sáng khoái, không biết vị đại ca này xưng hô thế nào?

Từ Mặc Trầm nở nụ cười:

- Người trẻ tuổi, thoát nhìn người cũng không sốt ruột chút nào a! Có điều, người không thuộc về đế quốc Nhật Nguyệt, bất kể người dựa vào cái gì, ta cũng không thể tay không mà về. Người chạm đến người của Hoàng gia chúng ta, chỉ là phải chịu một vài sự dạy dỗ thỏa đáng. Để xem người mà người trông cậy tới nhanh hay chậm, nếu mà quá chậm, có lẽ phải chịu xấu hổ một chút.

Hoắc Vũ Hạo vẫn mỉm cười như trước:

- Nhìn thấy rõ, người và Vương Thiếu Kiệt dường như cũng không quá thân thiết, mà có vẻ hăn cũng không phải là người quá quan trọng của Hoàng gia, đâu cần tự đi tìm phiền toái vậy chứ? Ta đúng là không phải công dân đế quốc Nhật Nguyệt, nhưng cũng có thể là một củ khoai lang nóng phỏng tay. Bây giờ hồi hận còn kịp đó. Minh Đức Đường.

Kính Hồng Trần đang im lặng ngắm nhìn phôi thai hồn thú 10v năm. Hăn đã có đủ chín hồn hoàn, dĩ nhiên không cần thứ này cho mình, nhưng cháu của hăn thì được a! Tiểu Hồng Trần, Mộng Hồng Trần là hai huynh muội hăn yêu thương nhất. Lần này hai đại học viện trao đổi, hăn cũng vì muốn cho hai huynh muội có cơ hội đi ra ngoài, có cơ hội tăng cường hiểu biết, thực lực, tu vi. Ở phương diện bồi dưỡng hồn sư, không có nơi nào có thể so sánh với Học Viện Shrek cả.

- Đường chủ.

Lâm Giai Nghị vội vội vàng vàng tiến vào phòng.

- Tên khốn! Sao không gõ cửa?

Kính Hồng Trần giật mình cả giận.

Lâm Giai Nghị sợ hãi quỳ một gối thật thà nói:

- Đường chủ, Hoắc Vũ Hạo bị đội an ninh Hoàng gia mang đi rồi.

- Hử?

Hai mắt Kính Hồng Trần tròn xoe ngạc nhiên

- Đội an ninh Hoàng gia? Sao lại có chuyện này?

Lâm Giai Nghị đã biết rõ sự tình mâu thuẫn xích mích hôm nọ của Hoắc Vũ Hạo và Vương Thiếu Kiệt. Vương Thiếu Kiệt ma cũ bắt nạt ma mới, ngược lại bị Hoắc Vũ Hạo dùng hồn kĩ thuộc tính tinh thần đập cho hôn mê hết mười ngày, mọi chuyện đều do Hiên Tử Văn tìm hắc cho biết. Lập tức, hắc rành mạch kể từ đầu chí cuối sự tình đã xảy ra.

Vừa nghe nói xong, sắc mặt Kính Hồng Trần đột ngột trở nên khó coi cực kỳ:

- Mấy thằng nhóc con đội an ninh Hoàng gia này muốn tạo phản sao? Dám đến Học Viện Nhật Nguyệt của ta bắt người, ai cho bọn nó lá gan to vậy? Lão phu sẽ thay bệ hạ chinh đốn chúng nó, chúng ta đi.

Nói xong, hắc liền đi nhanh ra cửa.

Lâm Giai Nghị vội nhắc nhở:

- Đường chủ, người phải nhanh một chút, đội an ninh Hoàng gia mà ra tay, ta chỉ e Hoắc Vũ Hạo sẽ bị bọn họ.

- Biết rồi.

Ánh mắt Kính Hồng Trần lóe hàn quang, hiển nhiên đã động đến nộ hỏa trong lòng. Dù hãn không quan tâm sống chết của Hoắc Vũ Hạo, nhưng tuyệt đối không được phép chết ở Học Viện Nhật Nguyệt trong hai năm này. Mạng Hoắc Vũ Hạo còn không phải là cái mạng của cháu trai, cháu gái hãn sao chứ? Vốn hãn không cho rằng Hoắc Vũ Hạo là một hồn đạo sư giỏi giang gì, Hoắc Vũ Hạo tham gia trao đổi sinh, phần lớn nguyên nhân là cấp cho hãn một cái bùa bảo mệnh cho cháu hãn thôi.

Đồng thời, hãn biết rõ ràng tầm quan trọng của Hoắc Vũ Hạo đối với Học Viện Shrek ra sao, hồn sư võ hồn thuộc tính cực hạn, lại còn là võ hồn song sinh a! Kính Hồng Trần không biết thềm nhỏ dài đến mức nào, nhưng trước đó nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo đứng bên cạnh Long Thần đấu la Mục lão, hãn đã biết bản thân vô pháp lung lạc kẻ này.

Nếu Hoắc Vũ Hạo thật sự xảy ra chuyện. Kính Hồng Trần thực sự không dám nghĩ tiếp. Không hãn chỉ là vấn đề của hai đứa cháu hãn, mà xem ra có thể Học Viện Shrek sẽ bạo động, lập tức đứng về phía đối lập với đế quốc Nhật Nguyệt, thậm chí có thể khởi phát công kích trực tiếp vào Học Viện Nhật Nguyệt.

Hắn đã từng ghé qua Học Viện Shrek, cường giả như mây. Ngay cả Bản Thể Tông cũng kinh hãi thối lui, bản thân hắn cũng phải để lại một kiện hồn đạo khí cấp 9 mới có thể toàn vẹn trở ra.

Trong tâm, hắn tuyệt đối không muốn thừa nhận mình e ngại Học Viện Shrek, nhưng thực tế, hắn kiêng dè Học Viện Shrek rất sâu sắc. Nội tình của một học viện có lịch sử cả vạn năm, có thể khủng bố đến mức nào chứ? Danh hiệu đệ nhất đại lục cũng không phải chỉ kêu cho oai như vậy. Trong ba đế quốc của Đấu La đại lục, không biết tiềm ẩn bao nhiêu thế lực lớn nhỏ mạnh mẽ của Học Viện Shrek, ngay cả đế quốc Nhật Nguyệt còn không dám manh động nữa là.

Hoàng cung đế quốc Nhật Nguyệt.

Quất Tử khi đến gần hoàng cung còn khoảng 1km thì thu hai cánh hạ xuống. Trên không trung Minh Đô đều có lệnh cấm phi hành, nhất là khu vực trung tâm. Hồn đạo sư vệ đội phụ trách tuần tra đã chặn nòng lại, buộc nòng phải lập tức hạ cánh.

Quất Tử vẫn đeo bộ mặt lạnh lùng, lấy ra một lệnh bài. Một lệnh bài màu vàng nhạt, trên đó khắc hình một hỏa long đang nhe nanh múa vuốt.

Hồn đạo sư vệ đội nhìn thấy khối lệnh bài, lập tức toàn bộ quỳ rạp xuống đất, cung kính hành lễ.

Quất Tử cũng không để ý đến, lập tức chạy đến cổng chính hoàng cung.

Nàng nhất định không để hấn xảy ra chuyện gì.

Nàng biết rất rõ đội an ninh Hoàng gia có những thủ đoạn gì, chỉ e hấn bước vào một buổi, sẽ không còn thấy Hoắc Vũ Hạo nguyên vẹn đầy đủ bước ra.

Vừa phóng như bay, vừa giơ cao Hỏa Long lệnh, khi nàng vọt qua cổng hoàng cung, không ai dám ngăn cản, ngược lại toàn bộ thủ vệ binh quý một gối xuống đất, hành lễ với nàng. Điều đó cho thấy khối lệnh bài của nàng có uy quyền lớn đến cỡ nào.

Khối Bát Trảo Hỏa Long lệnh này có ý nghĩa rất lớn, đi lại trong hoàng cung không bị bất kỳ ai ngăn cản.

Bỏ qua sảnh chính hoàng cung, Quất Tử theo đường bên hông quen thuộc chạy vào bên trong, tay vẫn giơ cao lệnh bài. Chỉ có như vậy mới không bị chặn lại hỏi han, tốc độ mới đạt được nhanh nhất.

Ước chừng chạy gần mười phút, nàng đến một tòa cung điện nguy nga, cầm trong tay lệnh bài lao đến cổng cung điện, bước chạy của nàng mới từ từ chậm lại.

Thủ vệ môn nhìn thấy nàng lại không quỳ xuống, mà một người trong đó bước lên mỉm cười chào đón:

- Quất Tử tiểu thư, tiểu thư đã tới, điện hạ đang ở thư phòng đọc sách đó.

- Ừm, cảm ơn, ta muốn gặp điện hạ.

- Được, tiểu thư theo ta.

Thủ vệ không hề chậm trễ, dẫn Quất Tử đi vào trong, nàng cũng thuận thế cầm Bát Trảo Hỏa Long lệnh đi theo.

Thủ vệ dẫn nàng đi vào cửa nhỏ bên trái đến trước thư phòng. Nơi này cũng có vài người hầu đang đứng ngoài cửa, nhìn thấy Quất Tử, không đợi ai sai bảo đã tự đi vào bẩm báo.

Quất Tử thở sâu, ổn định lại tâm tình và trạng thái. Nàng biến lại thành cô gái lạnh lùng bình tĩnh. Nàng biết rõ người mà nàng sắp diện kiến đây, cực kỳ thông minh, nếu chỉ vô ý một chút, sẽ lộ ra dấu vết.

- Quất Tử đến đây ư? Vào đi, không phải ta bảo trước rồi sao, chỉ cần là nàng không cần bẩm báo cứ dẫn nàng vào.

Cửa phòng rộng mở, những người hầu hồi hả đi tới, cung kính thi lễ với Quất Tử.

Quất Tử nhẹ bước vào bên trong.

Cung điện tráng lệ nhưng không hề mất đi nét cổ kính. Hình trên Bát Trảo Hỏa Long lệnh có thể tùy ý nhìn thấy ở nhiều nơi trang trí cung điện này. Sau bàn học, một thanh niên ngồi đó, ánh mắt hiền lành nhìn nàng.

Thanh niên nọ nhìn khoảng 27-28 tuổi, quần áo rất giản dị mộc mạc, đôi mắt sáng người rất có thần thái, tướng mạo dù không kể là anh tuấn, nhưng lại có uy nghiêm vương giả.

- Quất Tử tham kiến điện hạ.

Quất Tử vội vàng tiến lên vài bước, quỳ xuống.

Thanh niên áo trắng phất tay, một luồng hồn lực dịu dàng nâng cơ thể của nàng:

- Được rồi, ngươi và ta có cần khách sáo thế không? Tim đập nhanh hơn bình thường, xảy ra chuyện gì?

Quất Tử tâm niệm thay đổi thật nhanh, dừng trước cửa, nàng còn rất vội vã, lúc này tâm tình đã tốt hơn nhiều, nghiêm túc nói:

- Điện hạ, có một cơ hội tốt, chúng ta cần phải nắm lấy.

- Hà? Cơ hội tốt?

Thanh niên áo trắng tò mò hỏi han

Quất Tử nói:

- Sự tình là thế này. Cùng ta bái Hiên lão sư làm thầy có môn hạ hoàng thất ngoại hệ đệ tử Vương Thiếu Kiệt, trước đó bị một trao đổi sinh đến từ Học Viện Shrek đánh. Hôm sau, Hiên lão sư giao phó ta và Kha Kha đi cùng trao đổi sinh nọ ra ngoài thí nghiệm hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc, ta đã quan sát được người đệ tử Học Viện Shrek này rất không bình thường.

Hứng thú của thanh niên áo trắng dường như bị điểm này thu hút:

- Không bình thường như thế nào?

Quất Tử nói:

- Căn cứ vào quan sát của ta, người này là hồn sư vô hồn song sinh, đế quốc Nhật Nguyệt chúng ta từ xưa đến nay chưa hề xuất hiện lấy một người.

- Rất thú vị.

Thanh niên áo trắng ý bảo Quất Tử nói tiếp.

Quất Tử nói:

- Theo ta được biết, lần này hai đại học viện trao đổi học sinh, còn có Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần trong đó, địa vị bọn họ ở trong lòng Đường chủ có lẽ ngài cũng rõ ràng. Người trao đổi sinh của Học Viện Shrek này, e là địa vị cũng không thấp. Mà sáng sớm hôm nay, Vương Thiếu Kiệt dẫn người của đội an ninh Hoàng gia đến bắt người đó đi. Chuyện này Đường chủ đã biết.

Vừa nghe đã hiểu, thanh niên áo trắng nọ trả lời:

- Ủ, có thể khiến Đường chủ coi trọng, không phải việc nhỏ, ý của người là...?

Quất Tử nói:

- Đường chủ trong đế quốc chúng ta có địa vị hết sức quan trọng. Phần lớn hoàng tử đều có giao tình không tồi, chỉ là bề hạ từng ban pháp lệnh, yêu cầu thành viên hoàng gia không được tiếp xúc với Minh Đức Đường, các hoàng tử mới không ai dám vi phạm thôi.

Thanh niên áo trắng gật đầu thừa nhận:

- Ta cũng vậy.

Quất Tử lại nói:

- Đội an ninh Hoàng gia vài năm nay cũng khá càn rỡ, ngay cả lần này việc trao đổi sinh của Học Viện Shrek, bọn họ cũng không hề thông báo cho Học Viện Nhật Nguyệt đã ra tay bắt người trước, Đường chủ có lẽ sẽ tức giận. Điện hạ dĩ nhiên không có cơ hội đến Minh Đức Đường gặp gỡ Đường chủ, nhưng nếu chuyện này được điện hạ ra tay xử lý trước, ta tin trong lòng Đường chủ sẽ lưu lại một ấn tượng sâu sắc.

Thanh niên áo trắng toát ra một vẻ khen ngợi:

- Tốt lắm, Quất Tử, người thật sự là càng ngày càng thông minh. Chuyện này người quan sát thực rất tinh tế. Đi thôi, theo ta đến thăm đội an ninh

Hoàng gia một chuyến. Hiện tại đội trưởng là Từ Mặc Trầm, cái tên vô liêm sỉ này cũng khá kiêu ngạo đây... cũng nên chỉnh đốn một chút.

Quất Tử bước nhanh đi đến phía sau người thanh niên, cùng với tiếng bánh xe kêu nhỏ nhỏ, nàng đẩy hẳn đi.

Đúng vậy, người thanh niên áo trắng đó đang ngồi trên xe lăn, hai chân hẳn hầu như là không thấy chút nào đến tận xương hông, vật quần rỗng tuếch.

Thế nhưng đừng bao giờ coi thường người thanh niên tàn tật này, bởi vì hẳn chính là đại hoàng tử của đế quốc Nhật Nguyệt, cũng là đương kim thái tử, người thừa kế ngai vị chính thức của đế quốc, Từ Thiên Nhiên.

Sau khi cha chết trận, mẹ đau buồn quá cũng mất đi, Quất Tử lưu lạc bên ngoài, gặp được Từ Thiên Nhiên. Khi đó Từ Thiên Nhiên chưa tàn tật, đã thu nhận lấy nàng, hơn nữa còn bồi dưỡng đưa nàng vào Học Viện Nhật Nguyệt học tập.

Thời gian trôi qua, Quất Tử không khiến Từ Thiên Nhiên thất vọng. Tốc độ phát triển càng lúc càng nhanh trong khổ tu. Cũng do mối quan hệ vi diệu của hai người, Từ Thiên Nhiên đối với nàng thật tâm tín nhiệm, Quất Tử đối với hẳn cũng cực kỳ trung kiên.

Ngày trước, khi Từ Thiên Nhiên bị tập kích, Quất Tử vì bảo vệ chủ, trên lưng nhận hai đao, suýt nữa ngọc nát hương tan. Lần đó đối với Từ Thiên

Nhiên là một đả kích thật lớn, nhưng cũng từ đó Quất Tử trở thành tâm phúc trong tâm phúc của hãn. Đối với Quất Tử, hãn hầu như là tin tưởng vô điều kiện. Mỗi thâm cừu huyết hận trong lòng mà Quất Tử dành cho đế quốc Tinh La hãn cũng là người biết rõ. Nàng là người bình tĩnh, quả quyết, hãn cực kỳ yêu thích.

Địa vị Từ Thiên Nhiên ở Hoàng gia đế quốc Nhật Nguyệt vốn vững như bàn thạch, việc tiếp nhận ngai vị hầu như là ván đã đóng thuyền. Nhưng sau khi bị tập kích, hãn mất hai chân, trở thành phế nhân, khiến địa vị giảm sút nghiêm trọng. Dù sao, đế vương một nước bị tàn tật, ảnh hưởng với quốc gia không nhỏ chút nào.

Nhưng Từ Thiên Nhiên lập tức cho thấy một bàn tay sắt, gác lại thương tổn, lấy thủ đoạn lôi đình vạn quân trấn áp lời gièm pha, thậm chí tìm ra kẻ đứng sau bức màn ám toán, là một trong những huynh đệ của hãn.

Không ai biết Từ Thiên Nhiên làm cách nào, nhưng người huynh đệ kia cuối cùng bị lăng trì trong tấm cung, cả tấm cung đều biến thành máu đỏ.

Từ đó về sau, không còn bất kỳ ai dám nghi ngờ hãn, dám nói về khuyết tật của hãn nữa. Hãn coi như đã bảo vệ tốt vị trí thái tử.

Vài năm gần đây, Hoàng Đế đế quốc Nhật Nguyệt thân thể không tốt, thường xuyên ốm đau bệnh tật, mấy huynh đệ kia của Từ Thiên Nhiên lại bắt đầu rục rịch, khuyết tật của hãn cũng bị đem ra bàn luận.

Nhưng thời điểm này Từ Thiên Nhiên lại yên lặng điềm tĩnh, không có động thái nào cả. Dù vậy chẳng ai can đảm bỏ qua sự tồn tại của hắn. Hắn, vẫn như trước là người thừa kế thứ nhất của đế vị trong đế quốc Nhật Nguyệt.

Quất Tử giúp Từ Thiên Nhiên rời khỏi điện thái tử, hộ vệ lập tức theo hầu.

Tổng bộ Đội an ninh Hoàng gia nằm ngay bên trong hoàng cung, mặc dù cũng chỉ nằm ở "hang cùng ngõ hẻm", nhưng vẫn có thể thấy rõ tầm quang trọng của nó đối với Hoàng thất.

- Quất Tử, gần đây người tu luyện thế nào?

Từ Thiên Nhiên dịu dàng hỏi.

Quất Tử nói:

- Tiến bộ khá chậm chạp. Sau khi trở thành hồn đạo sư cấp 5, có vẻ việc tu luyện của ta đã tới bình cảnh. Tốc độ đề thăng hồn lực chậm rãi, dùng được vật cũng không thấy hiệu quả, nghiên cứu hồn đạo khí vẫn có tiến triển tri thức, nhưng với hồn đạo sư hiện tại, hồn lực vẫn là căn bản. Bản thân ta tự tin có thể khảo thí vào Minh Đức Đường, nhưng muốn trở thành hồn đạo sư cấp 6 có lẽ phải 3-5 năm nữa. Muốn lên cao hơn, thời gian còn dài hơn nhiều.

Từ Thiên Nhiên mỉm cười:

- Đừng lo! Quất Tử, người biết không, ta thích nhất tính cách thẳng thắn của người. Những kẻ bên cạnh ta, dù có quan hệ vô cùng chặt chẽ, có thể thẳng thắn được như vậy ngoài người ra chẳng có ai.

Quất Tử cúi đầu, nói:

- Mạng của ta và mọi thứ hiện tại đều do điện hạ cấp cho, ta...

Từ Thiên Nhiên khoát tay, ngăn lại:

- Không cần nói việc này! Lúc người chịu thay ta hai đao năm đó, nợ đã trả xong. Quất Tử, thân thể phụ hoàng ngày càng sa sút, chỉ sợ kiên trì không được vài năm nữa. Nếu người thấy phương diện hồn đạo sư tốc độ phát triển quá chậm, thì hy vọng người rời Học Viện Nhật Nguyệt sang đây giúp ta. Không phải người vẫn muốn báo thù sao? Vậy ta sẽ đưa người vào quân đội, ta sẽ đem những chuẩn bị của ta trong quân đội từng bước giao cho người, tùy ý sử dụng.

- Hả? Sao có thể như vậy được! Điện hạ, ta không được.

Quất Tử vội la lên, sắc mặt cũng tỏ vẻ lo lắng, khẩn trương. Thế nhưng sâu trong đáy mắt, một nét mừng chợt lóe như không.

Từ Thiên Nhiên vỗ vỗ lên tay nàng đang đẩy xa lăn, than một tiếng:

- Cái bộ dáng này của ta hiện tại, làm cách nào mà chỉ huy quân đội được? Binh quyền chính là sức mạnh quan trọng mà mọi đế vương phải nắm giữ. Người là người mà ta tín nhiệm nhất, chỉ có người mới khiến ta yên tâm giao phó quân đội.

- Điện hạ ...

- Người chỉ kém danh vọng một chút thôi, nhưng với thông minh tài trí của người, lại nhiều năm đọc binh thư, vài lần cùng ta thao lược chiến trường, còn hiểu biết quen thuộc hồn đạo khí, ta tin chẳng mấy chốc người sẽ là trung tâm quân đội của ta. Ta sẽ cho họ biết, người chính là thê tử của ta, chính là thái tử phi, hoàng hậu tương lai.

- Điện hạ!

Quất Tử kinh hãi hô lên, ngừng đẩy xe lăn, dù cho nàng đang nóng lòng đi cứu Hoắc Vũ Hạo, nhưng cũng không thể không phản ứng.

Quỳ rạp phủ phục trên mặt đất, nàng cất tiếng:

- Điện hạ. Quất Tử không xứng!

Từ Thiên Nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve nàng:

- Sao mà không xứng? Trong lòng ta, chưa bao giờ có cái gì gọi là phân chia giai cấp. Vì đại cục, để có thể danh chính ngôn thuận kế thừa đế vị, ta phải có thái tử phi. Mà người đầu ấp tay gối có thể là người ta không tin tưởng được sao chứ? Việc đó người rất rõ ràng, người là người duy nhất có thể khiến cho ta hoàn toàn tin tưởng. Ta sẽ ban cho người danh phận, cho người quyền lợi, mà việc người phải làm, chính là phò tá ta vững vàng ngồi trên ngai vua. Ta cho người lực lượng để báo thù, càng ủng hộ người đi báo thù. Ta hoàn toàn tuyệt đối dẹp bỏ những tâm tư khác, tâm nguyện duy nhất chính là thống nhất đại lục. Khiến cho ánh sáng của Nhật Nguyệt chiếu khắp góc ngách đại lục này, khiến nó một lần nữa đổi tên lại là Đại Lục Nhật Nguyệt.

Ánh mắt hần vốn bình tĩnh thì nay đã trở nên nóng cháy, hừng hực hùng tâm.

Quất Tử khẽ căn môi dưới, trên thế giới này, có lẽ chỉ có nàng mới hiểu được ý muốn của Từ Thiên Nhiên. Lần đó trọng thương, không chỉ lấy đi hai chân của hắn, mà ngay năng lực nam nhân cũng vậy. Mà ngày này, nàng chờ đợi đã lâu, không có những nước cờ ẩn của Từ Thiên Nhiên, nàng dựa vào cái gì để báo thù? Có điều, lòng trung thành của nàng với Từ Thiên Nhiên chính là chân thật.

Nhưng Từ Thiên Nhiên không biết cô gái trong lòng hắt trước nay chỉ sống vì báo thù, nửa tháng gần đây, đã lặng lẽ thay đổi nội tâm mà thêm vào đó một bóng hình nam nhi.

- Được rồi, chúng ta cũng nên nhanh qua kia đi. Chứ không thì Đội an ninh Hoàng gia vô liêm sỉ này lại được thế làm loạn.

Từ Thiên Nhiên duỗi tay, đỡ Quất Tử đứng dậy. Gương mặt nàng tràn ngập cảm kích, lại ra sau lưng hắt, đẩy xe lăn. Khu vực làm việc của Đội an ninh Hoàng gia ở ngay trong Hoàng thành. Mặc dù chỉ ở một góc khuất trong hoàng thành, nhưng quy mô cũng tương đối không nhỏ.

Có thể lọt vào danh sách Đội an ninh Hoàng gia hầu như đều là hoàng thân quốc thích, nhưng chân chính trực hệ thì không có mấy. Đa số những con cháu trực hệ Hoàng gia đều có những lựa chọn tốt hơn rất nhiều, đặc biệt là hoàng tử của đương kim Đế Vương đế quốc Nhật Nguyệt. Ngoại trừ thái tử Từ Thiên Nhiên, những hoàng tử khác cũng được phong vương, dù không có tư cách cạnh tranh ngai vị, thì cũng được phong đất, còn những kẻ có tư cách đều có phủ đệ của mình ở Minh Đô.

Từ Mặc Trầm xem như là người có huyết thống tốt nhất Đội an ninh Hoàng gia, nắm trong tay một phương thế lực này.

- Đi vào.

Một gã Hồn Vương đầy mạnh Hoắc Vũ Hạo, khiến hãn lão đảo, suýt ngã cảm mỗ, cả người lắc lư cũng đã vào bên trong trụ sở Đội an ninh Hoàng gia.

Bên trong trụ sở Đội an ninh Hoàng gia cũng được trang hoàng rất tráng lệ, cũng có kiến trúc dạng cung điện.

Từ Mặc Trầm đưa mắt ra hiệu cho mấy tên tay sai:

- Mời hãn tham quan phòng tra tấn đi, việc hãn tổn thương thành viên hoàng gia ra sao phải hỏi cho rõ ràng.

- Đội trưởng, cứ giao cho chúng ta đi.

Một tên đàn em của Từ Mặc Trầm xoa tay đáp lời, rồi hãn và vài tên nữa áp tải Hoắc Vũ Hạo bước đi.

Hoắc Vũ Hạo vẫn đeo còng tay, cũng không phản kháng. Thậm chí ngay cả nói cũng chưa có một lời, tùy ý cả bọn đưa đẩy.

Phòng tra tấn dĩ nhiên chẳng phải là chỗ gì tốt đẹp. Nằm ở hậu viện của trụ sở, nhìn phía ngoài chỉ là một cái nhà trệt đơn giản. Nhưng vừa mở cửa ra, một mùi máu tươi nồng nặc nhất thời xộc vào mũi.

Hoắc Vũ Hạo lại bị đẩy một cái tiến vào. Trong phòng tra tấn, đủ loại dụng cụ câu hồn đoạt phách treo lủng lẳng, rất nhiều thứ Hoắc Vũ Hạo nhìn cũng không biết tên, không biết rõ công dụng thế nào, nhưng nhìn cũng biết nó không để dùng làm việc gì tốt cả.

- Buộc hẳn lên bác long trụ. (cột lột da)

Một tên Hồn Đế khác vung tay lên, hai hai gã Hồn Vương lập tức cặp nách xốc hẳn lên đưa tới trước một cái cột thép.

Cột thép nhìn hơi cổ quái, hình chữ thập, trên đó có nhiều lỗ thủng, còng tay Hoắc Vũ Hạo được tháo ra, hai tên Hồn Vương đó lại tiếp tục trói hẳn vào cột.

Thập giá kim loại lạnh như băng, mùi máu tươi nồng nặc chui vào mũi xông lên não, đồng tử trong mắt Hoắc Vũ Hạo đột nhiên co lại một chút.

Trói hai tay mặc dù có thể chế ngự hồn lực, nhưng không thể hạn chế tình thần lực của hẳn. Tinh Thần Tham Trắc không dùng hồn lực duy trì dù có khó sử dụng một chút, nhưng ở phạm vi nhỏ này vẫn có thể dò xét nhất định.

Có Tinh Thần Tham Trắc, hẳn lập tức hiểu ngay "diệu dụng" của bác long trụ. Trong những cái lỗ đều có những mũi nhọn kim loại, dài đến ba tấc, hơn nữa cực kỳ xảo diệu, vị trí những lỗ thủng lại phù hợp những vị trí

không yếu hại trên cơ thể con người. Nói cách khác, có người điều khiển cơ quan, Hoắc Vũ Hạo sẽ phải cắm cả rường đình vào người trên bác long trụ này, nhưng trong một lát vẫn chưa thể chết được.

- Tiểu tử, ta đề nghị người thành thật, cái gì khai báo thì nên khai báo đi.

Tên Hồn Đế kia ngồi sau một cái bàn, đối diện Hoắc Vũ Hạo. Những tên khác đều đứng bên cạnh, có người lấy ra giấy bút chuẩn bị ghi chép. Từ Mặc Trầm không đến, không biết đã đi đâu làm gì.

Hoắc Vũ Hạo thản nhiên:

- Ta không hiểu người đang nói cái gì.

Hồn Đế nhàn nhạt nói:

- Không biết? Nói rõ người đánh bị thương thành viên hoàng gia Vương Thiệu Kiệt ra sao, từ đầu tới cuối việc người trọng thương hẳn thế nào khai báo hết cho ta. Nếu còn chống chế mà nói, đừng trách chúng ta dùng đại hình hầu hạ.

Hoắc Vũ Hạo nở nụ cười, trong ánh mắt tràn ngập vẻ đùa cợt:

- Nếu ta theo lời người nói ra, không phải các người cũng có lý do đối phó ta sao? Trước sau cũng là muốn dọn dẹp ta, thì ta sao lại cho các người cái cớ tốt đẹp chứ? Ta cũng báo cho người biết, tốt nhất là không nên động đến ta, bằng không, các người cũng không có kết cục tốt.

Hoắc Vũ Hạo không vội, hắn chỉ muốn làm chuyện này âm ỉ lên mà thôi, chứ chẳng sợ những kẻ này. Từ Mặc Trầm phái người báo tin Học Viện Nhật Nguyệt hắn nghe rõ ràng, hắn tin chắc ít nhất một cách quang minh lỗi lạc thì Học Viện Nhật Nguyệt và Minh Đức Đường đều phải ra mặt bảo lãnh cho mình, nếu không thì hậu quả bọn họ hiện tại vẫn chưa gánh nổi.

- Xem ra, không cho người biết lợi hại, người sẽ không mở miệng. Lão Tứ, khởi động bác long trụ, cho hắn biết thế nào là da người xé nhỏ, cảm giác đau đớn âm ỉ là thế nào.

Tên Hồn Vương nhỏ tuổi nhất bước ra sau bác long trụ, nhe răng cười dài.

- Nhị ca, bắt đầu chưa? Bác long trụ lâu rồi không được nghe tiếng người rên la thảm thiết, cảnh máu tươi vương vãi khắp nơi, thật là đẹp lắm. 81 cây đinh, đâm vào 81 vị trí, rồi lại chậm chậm thu vào, đẩy ra, xoáy xoáy. Há há, cái hương vị đó rất là tuyệt vời.

Hoắc Vũ Hạo thanh lạnh lùng nói:

- Các người thật sự muốn tự khổ thân vậy à?

Tia hung ác trong mắt tên Hồn Đế hiện ra:

- Tiểu tử, đến phòng tra tấn còn dám uy hiếp chúng ta? Lão Tứ, người còn chờ cái gì nữa?

Lão Tứ nham hiểm cười một tiếng, tay phải nắm chốt phía sau dùng sức kéo xuống. Một tiếng "Vù" nặng nề vang lên, một cây đinh xoay tròn chậm rãi ló ra từ trong lỗ thủng của bác long trụ....

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 170: Thương! Tử! Nhân tâm

Bác long trụ được chế tạo quả cực kỳ ác độc, những cây đinh không đâm ra một phát tức khắc, mà cứ từ từ thông thả xoáy ra, từng chút từng chút chậm rãi tra tấn, kéo càng dài càng tốt thời gian đau đớn của nạn nhân.

Chỉ đáng tiếc, cái bọn họ muốn nghe là tiếng kêu la thảm thiết của Hoắc Vũ Hạo thì chẳng thấy đâu. Một tầng quang mang xích kim từ thân thể phóng ra, khi mũi đinh chạm vào cơ thể hắn thì nó liền theo đó mà ngạnh kháng chặn lại khiến cây đinh không chui ra thêm được chút nào.

Đột nhiên xuất hiện hào quang xích kim đó khiến những tên tra tấn của Đội an ninh Hoàng gia giật mình, cùng lúc giải phóng võ hồn bản thân.

- Không thể được, bị Phược Long Tỏa chế ngự, làm sao người có thể sử dụng hồn kỹ? Không đúng, đây là hồn đạo khí.

Tên nhị ca toát ra vẻ khiếp sợ trong mắt.

Thân là thành viên hoàng thất của đế quốc Nhật Nguyệt, tuy hẳn không phải là hồn đạo sư, nhưng đối với hồn đạo khí vẫn có hiểu biết rất tốt. Phược Long Tỏa có năng lực phong ấn hồn sư rất mạnh, thế mà hẳn bị Phược Long Tỏa chế ngự giam cầm hồn lực vẫn còn có thể sử dụng hồn đạo khí, như vậy chắc chắn món hồn đạo khí kia có cấp độ, phẩm chất cao hơn hẳn Phược Long Tỏa. Mà Phược Long Tỏa đã là hồn đạo khí cấp 6, vậy món hồn đạo khí phòng ngự của Hoắc Vũ Hạo là cấp mấy?

Ngay cả như vậy, bọn lâu la Đội an ninh Hoàng gia này cũng chưa ý thức được vấn đề gì đặc biệt, ngược lại cả đám chỉ sáng bừng hai mắt, lòng tham không đáy lồ lộ trên mặt.

Có lẽ trên người Hoắc Vũ Hạo là một kiện hồn đạo khí phòng ngự cấp 7, đem ra phố bán cũng được một cái giá cực cao, mớ tiền lời này mà lén chia ra, cũng là một thu hoạch xa xỉ a! Dù cả đám đội viên này, tiền lương bình thường cũng không nhiều lắm. Bọn họ chỉ là thành viên ngoại hệ của hoàng gia, địa vị bên trong hoàng thành xem như khá thấp kém, thành ra những món béo bở đều dựa vào quá trình "duy trì an ninh" mà có được.

Tên nhị ca hừ lạnh một tiếng

- Còn dám phản kháng! Dù hồn đạo khí phòng ngự của người cao cấp hơn Phước Long Tỏa, hồn lực của người cũng chỉ có hạn mà thôi, để xem người chống đỡ được bao lâu. Đợi đến khi hồn lực người tiêu tán, đình trong bác long trụ bị cản sức thể đã lâu sẽ mạnh mẽ đâm vào cơ thể, ta xem nó như thế nào xé nát người ra.

Hoắc Vũ Hạo trong lòng thở dài than hộ. Vì hoàn cảnh làm vậy, còn có thể tha thứ, tự làm vậy, không thể sống a! Mình không muốn gây chuyện, nhưng mà mấy thằng này ra tay quá ngu. Cứ để yên cho bọn nó tra tấn mà nói, có lẽ mình không đợi nổi cứu viện. Xem ra, chỉ có nước thu thập bọn này trước.

Vừa nghĩ, hai mắt Hoắc Vũ Hạo dần hóa thành màu vàng.

Thân là hồn sư hệ tinh thần khống chế, sao lại có thể để người khác dễ dàng khống chế như vậy chứ. Hồng Trần Tí Hựu cấp bậc hoàn toàn vượt trội áp chế Phước Long Tỏa, kiện hồn đạo khí cấp 6 sinh ra hạn chế với hắn cũng cực kỳ ít, mà vũ hồn Linh Mâu có những năng lực chủ yếu đều thông qua tinh thần lực thi triển là chính, thành ra áp chế hồn lực với hắn là hoàn toàn vô dụng. Nếu bây giờ muốn thoát khỏi bác long trụ này, cũng chẳng có chuyện gì quá sức.

Sức mạnh cường đại từ trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo bộc phát, hấn quả thật không thể để cho hồn lực bản thân tiếp tục tiêu hao vô ích như vậy. Dưới tác dụng hồn kỹ Mô Phỏng, đám lâu la kia chẳng ai thấy được một hồn hoàn nào xuất hiện trên người hắn, nhưng thực ra hắn đã sử dụng hồn kỹ thứ tư.

Chính ngay lúc Hoắc Vũ Hạo chuẩn bị dùng hồn kỹ Tinh Thần Hỗn Loạn tạo thời cơ bạo động, đột nhiên kim quang mãnh liệt trong mắt hắn hoàn toàn biến mất, ngay cả xích kim hộ trảo trên người cũng thu lại.

Trong tiếng kêu rên thảm thiết, cây đinh bị kèm chế từ lúc nãy bật mạnh lên như lò xo, đâm vào thân thể hắn, máu tươi phun ra. Không chỉ vậy, Hoắc Vũ Hạo dùng sức giãy một cái, những vết thương đã kéo da non sau lưng bỗng nhiên bị chạm mạnh tung tóe hở ra lại, nháy mắt sau Vũ Hạo lại biến thành một huyết nhân.

Tên nhị ca tròn mắt sửng sốt, còn tên lão Tứ lại nhin không được cười khoái trá

- Ta còn nghĩ ngươi ghê gớm lắm, thì ra chỉ là trò bịp, nhìn thì được chứ dùng lại không xong! Còn dám đắc ý, ngươi chết đi.

Hoắc Vũ Hạo cố nén đau nhức sau lưng truyền đến, gương mặt đầy vẻ trêu tức.

- Khốn kiếp, kẻ nào dám ngăn cản ta.

Một tiếng rống nặng nề từ bên ngoài vọng vào, khiến cả đội an ninh Hoàng gia đều giật mình. Cả bọn sửng sốt trong giây lát, ngay sau một tiếng nổ vang lên, cửa phòng không cánh bay vào.

Kính Hồng Trần hằm hằm dẫn theo chủ nhiệm Lâm Giai Nghị xông vào.

Kính Hồng Trần liếc mắt nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo bị trói gô trên bác long trụ, cả người đầy máu, đồng tử co rút kịch liệt, phát lửa.

- Lão già kia, ngươi là ai mà dám đến Đội an ninh Hoàng gia chúng ta giương oai.

Tên lão Tứ quen thói hống hách, căn bản không nghĩ tới lý do làm cách nào lão già trước mắt có thể xông vào hoàng thành còn ngang nhiên đường hoàng phá cửa phòng tra tấn của Đội an ninh Hoàng gia.

Bất quá, lời còn chưa dứt, sát khí tràn ngập trong mắt Kính Hồng Trần bộc phát đầy đủ. Tay phải xuất ra một chiêu về phía tên lão Tứ, một lực hút kéo tên không biết trời cao đất dày lẳng không bay tới.

Tên nhị ca nhìn thấy không ổn, đã hợp lực vài tên khác cùng đánh về phía Kính Hồng Trần.

- Cút!

Kính Hồng Trần gầm lên, một luồng sóng khí đập dờn phóng ra, đánh bay cả năm tên ra năm góc, chín hồn hoàn bao phủ dày đặc toàn thân.

- Phong Hào đấu la.

Tên nhị ca kinh hô một tiếng, tuy ngã xuống đội vào một góc tường khiến toàn thân đau nhức, nhưng trong lòng lại còn run rẩy hơn.

Tính về số lượng Phong Hào đấu la, đế quốc Nhật Nguyệt còn xa mới so được với đế quốc Tinh La. Bất kì một vị Phong Hào đấu la, bất kể ở quốc gia nào, cũng có địa vị siêu nhiên. Đội an ninh Hoàng gia vốn kiêu ngạo, cũng không dám đối nghịch với Phong Hào đấu la a!

Lâm Giai Nghị đã lao đến bên cạnh Hoắc Vũ Hạo, lập tức tắt ngay cơ quan bác long trụ. Nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo toàn thân đầm máu, hắn cũng run rẩy hít một hơi thật sâu, nhanh chóng lấy ra một cái chai bạch ngọc tinh xảo, hơi do dự một chút, rồi đổ ra một vật xanh biếc, viên thuốc to như trái nhãn, nhét vào miệng Hoắc Vũ Hạo, rồi mới cẩn thận từ từ cởi trói.

Kính Hồng Trần mặt mày méo mó nhăn nhó cực kỳ khó coi, nếu là kẻ khác, có lẽ sớm đã không còn đầu dính trên cổ, nhưng Đội an ninh Hoàng gia này

các thành viên đều ít nhiều có quan hệ tới hoàng gia, mà hắn không nắm hết được, nên không thể hoành hành vô kỵ.

Tiến lên vài bước, đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo, hạ giọng nặng nề:

- Người sao rồi?

Hoắc Vũ Hạo sắc mặt tái mét, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh khiến Kính Hồng Trần cũng cảm thấy rất không thoải mái. Kính Hồng Trần ngược lại càng muốn hắn đại náo một hồi thì tốt hơn. Hắn bình tĩnh thế này khiến Kính Hồng Trần tự nhiên cảm thấy lạnh lạnh.

- Ta chỉ không ngờ, Học Viện Nhật Nguyệt vậy mà cũng không có khả năng bảo vệ đệ tử của mình a.

Ngữ khí Hoắc Vũ Hạo nhẹ nhàng, nhưng từng lời lại như búa bổ vào tim, đập ngay chỗ ngứa của Kính Hồng Trần.

Sát khí trên mặt Kính Hồng Trần lại thêm một hồi đại thịnh, song quyền vô ý nắm chặt lại. Sự bảo thủ luôn là nhược điểm trong tính cách của lão, cũng không phải Hoắc Vũ Hạo giỏi giang phân tích ra sau chỉ vài lần gặp, mà nhiều năm qua Học Viện Shrek đã tốn không ít công sức nghiên cứu Kính Hồng Trần rồi đưa ra một bảng thông tin cho Vũ Hạo.

- Về trước nói sau. Chuyện này, học viện nhất định sẽ đòi lại công bằng cho người.

Kính Hồng Trần đề lửa giận đang dâng lên trong lòng, xoay người đi ra ngoài, Lâm Giai Nghị khoát tay Hoắc Vũ Hạo, dìu hắn đi theo.

Nói lại một chút, viên thuốc Lâm Giai Nghị nhét vào mồm hắn thật không bình thường, một luồng khí ấm áp đã lan tỏa dày đặc trong thân thể xương cốt. Mỗi chỗ được luồng khí ấm áp đi qua, đau nhức giảm đi rất nhiều, miệng vết thương vừa bị mở đã nhanh chóng tự khép lại với tốc độ khó tin. Ngay cả hồn lực cũng có xu thế dao động.

Không đợi Kính Hồng Trần ra khỏi phòng tra tấn, bên ngoài đã truyền tới một tiếng loa:

- Thái tử đến.

Kính Hồng Trần hơi sửng sốt, dừng lại ngẫm nghĩ nghi hoặc. Dù hắn không hề tham dự triều chính, nhưng phạm vi thế lực của các hoàng tử vẫn biết rất rõ. Đội an ninh Hoàng gia rõ ràng không thuộc quyền quản lý của thái tử, mà là tam hoàng tử. Còn người quản lý cao nhất, chính là cha của Từ Mặc Trầm: Thân Vương Điện Hạ, cũng là người ủng hộ tam hoàng tử rõ ràng nhất.

Phía ngoài.

Từ Thiên Nhiên thản nhiên nói.

- Đến phòng tra tấn.

Từ Mặc Trầm lúc này đã không còn có thể tiếp tục trầm mặc .

- Ti chức tham kiến thái tử điện hạ.

Lúc này Kính Hồng Trần ngang nhiên xông vào Đội an ninh Hoàng gia, Từ Mặc Trầm đã biết chuyện xấu. Ai đó còn có thể không biết Minh Đức Đường chủ, chứ hắn thì làm sao không biết được? Thì ra tên Hoắc Vũ Hạo cũng không phải khoa trương. Kính Hồng Trần tự thân xông vào, Từ Mặc Trầm dĩ nhiên thừa thông minh đoán ra.

Nhưng hắn tránh mặt đi, trước đó hắn cũng không vào phòng tra tấn, chính là lưu lại một đường lui cho bản thân. Kính Hồng Trần tới quá nhanh, hiện tại hắn không hy vọng bọn thuộc hạ có thể bức cung được cái gì, chỉ hy vọng Hoắc Vũ Hạo không bị thương tổn quá lớn là may rồi. Nếu không ắt phải phiền toái. Hắn sẽ không ra mặt, giả vờ như không biết gì cả. Chỉ cần không có sơ sót, ngay cả Kính Hồng Trần cũng không dễ dàng động tới hắn. Mọi chuyện hắn cũng đã tính toán đầu vào đấy.

Vậy mà chẳng ngờ được, Kính Hồng Trần rắc rối bên kia còn chưa ra, thái tử Từ Thiên Nhiên từ đâu lại tới đây.

Hắn có thể không để ý Kính Hồng Trần, bởi vì không có quan hệ liên hệ gì cả, nhưng Từ Thiên Nhiên đến mà không ra mặt, tội khi quân phạm thượng hẳn gánh không nổi.

Từ Thiên Nhiên hiền lành nhìn Từ Mặc Trầm, nói:

- Mặc Trầm đứng dậy đi. Đều là huynh đệ một nhà, không cần phải khách khí như vậy. Ta nghe Quất Tử nói, các người bắt bạn học của nàng, hay là nể mặt ta, thả người có được không!

Từ Mặc Trầm tuyệt đối không vì Từ Thiên Nhiên ôn hòa nhún nhường khách sáo mà tỏ ra khinh thường, ngược lại thủ đoạn của vị thái tử điện hạ này hẳn đã từng nghe thấy rõ. Năm xưa nhị hoàng tử lập mưu ám toán chỉ suýt nữa là thành công, nhưng chỉ khiến thái tử tàn tật.

Từ Thiên Nhiên trở về, ẩn nhẫn một thời gian lại đột ngột bùng nổ, bất ngờ oanh động bắt hết mạng lưới tay chân của Nhị hoàng tử, rồi khiến Nhị hoàng tử chết thảm. Còn Từ Thiên Nhiên lấy thân tàn tật vẫn nắm vững vương vị thái tử. Chừng đó dư đủ để bất kỳ kẻ dưới nào như Mặc Trầm nghĩ đến đã sợ run.

- Người được thái tử điện hạ giao phó đương nhiên là được.

Từ Mặc Trầm còn không có tư cách đối mặt Từ Thiên Nhiên, tam hoàng tử cũng không dám, trừ phi có cha hắc Thân Vương ở đây. Nếu không, bản thân hắc chỉ biết khúm núm vâng lệnh.

Trong lòng hắc không ngừng nguyên rửa tên Vương Thiếu Kiệt, bắt một người chẳng những đưa Minh Đức Đường chủ đến đây, lại còn liên quan đến cả thái tử cũng tới. Chuyện này e là khó mà xong xuôi dễ dàng.

Vừa lúc đó, cửa phòng tra tấn mở ra. (DG: tg điều, chap trước đá bay mất cửa, bây giờ cửa đâu mà mở hả??) Kính Hồng Trần đeo theo vẻ mặt cau có đi ra, phía sau là Lâm Giai Nghị đang dìu Hoắc Vũ Hạo.

Khi Quất Tử nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo một thân đầy máu, bước chân khựng lại giật mình, gương mặt đang vui vẻ trở nên rất căng thẳng. Nhưng nàng vẫn miễn cưỡng có thể khống chế tốt tâm tình bản thân, nàng rất hiểu Từ Thiên Nhiên. Nếu bây giờ nàng mất bình tĩnh mà biểu hiện quá mức đối với Hoắc Vũ Hạo, có lẽ chỉ mang đến phiền toái liên miên cho hắc. Quất Tử biết rõ, trong mắt Từ Thiên Nhiên, bản thân mình đã do hắc độc quyền chiếm hữu.

- Vi thần tham kiến thái tử điện hạ.

Kính Hồng Trần dù lời nói mang nặng lễ nghi, nhưng hành động cũng chỉ là gật đầu chào thái tử mà thôi. Thân phận của lão là gì chứ? Ở đế quốc Nhật

Nguyệt có thể nói là cùng cấp với quốc sư, ngay cả đương kim hoàng đế nhìn thấy hần cũng khách khách khí khí, tuyệt đối không ép lão phải hành lễ.

Từ Thiên Nhiên cũng vẻ mặt cung kính ngồi trên xe lăn hơi cúi lưng một chút:

- Thiên Nhiên bái kiến Đường chủ. Thân thể tàn tật, không tiện hành lễ, còn thỉnh Đường chủ tha thứ.

Kính Hồng Trần cũng không ngờ Từ Thiên Nhiên lại khách khí còn hơn cả đương kim hoàng đế. Với vị thái tử điện hạ này lão vẫn biết một chút, Từ Thiên Nhiên cũng từng người được lão coi trọng nhất. Vị thái tử điện hạ chẳng những có dã tâm, còn có thủ đoạn. Nếu hần có thể thuận lợi kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhất định sẽ dẫn dắt đế quốc Nhật Nguyệt đến sự huy hoàng cao nhất.

Nhưng sau đó lại xảy ra chuyện khiến thái tử biến thành tàn tật, làm cho Kính Hồng Trần chần chờ chẳng dám quyết định. Dù lão có địa vị cực kỳ quan trọng ở đế quốc Nhật Nguyệt, nhưng nếu quyết định sai một nước cờ vẫn có thể không gượng dậy nổi. Do đó, lão đơn giản chọn cách bàng quan xem thế sự, bất kể ai đi lên được ngai vàng, chỉ cần vẫn duy trì Minh Đức Đường chủ là được, chờ đợi là thượng sách.

- Thái tử điện hạ không cần khách khí.

Kính Hồng Trần khoát tay.

Từ Thiên Nhiên chuyển sang vẻ mặt thân thiết nhìn Hoắc Vũ Hạo, nói:

- Đường chủ, ta nghe Quất Tử nói, nàng có vị đồng học bị đội an ninh bắt đi, mới vội chạy qua đây xem. Hiện tại đội an ninh quả thật có hơi quá đáng, ngay cả Học Viện Nhật Nguyệt mà cũng dám đến bắt người. Nhìn thần sắc của ngài, không lẽ bọn khốn kiếp này lại không báo cho ngài biết đã bắt người?

Từ Thiên Nhiên mặc dù nói năng nhẹ nhàng, ngữ khí ôn hòa, nhưng lại khiến Từ Mặc Trầm đang quỳ một bên lo lắng không yên, vạt áo sau lưng cũng bị mồ hôi lạnh ứa ra ướt đẫm.

Kính Hồng Trần vừa rồi mới bị Hoắc Vũ Hạo kích tướng một chút, lúc này lại nghe thái tử vô tình nói đúng chỗ đau, sắc mặt nhất thời càng trở nên khó coi, lạnh lùng trả lời:

- Còn không phải sao? Bây giờ còn có ai để Học Viện Nhật Nguyệt chúng ta ở trong mắt nữa đâu? Thái tử điện hạ, chuyện nội bộ hoàng thành ta thân là ngoại thần vốn không nên lắm mồm, nhưng đội an ninh Hoàng gia quả thật cần phải chỉnh đốn.

Lúc lão còn đang nói chuyện, bọn nhị ca, lão tứ từ trong phòng tra tấn cũng đã bò dậy đi ra, vừa hay nghe Từ Thiên Nhiên và Kính Hồng Trần xưng hô

đàm đạo, mới biết được mình vừa chọc vào ổ kiến lửa, cả đám cầm như hến run như cây sậy không dám hé răng nửa lời.

Từ Thiên Nhiên vuốt cằm, nói:

- Đường chủ, việc này do ta quản giáo không nghiêm, ta sẽ đòi lại công bằng cho ngài.

Vừa nói, hắn vừa chỉ về tên nhị ca cầm đầu năm người, thân nhiên hạ lệnh:

- Chém!

Một mệnh lệnh đơn giản, lại tràn ngập sát khí vô tận và uy nghiêm vương giả. Một bóng người theo sau thái tử Từ Thiên Nhiên và Quất Tử vọt lên, như một bóng u linh nháy mắt đã vọt đến năm người run rẩy quỳ gối phía trước.

Sát khí lạnh lẽo khiến ngay cả Kính Hồng Trần sắc mặt cũng đại biến. Chỉ một tích tắc sau, cái bóng đen đó lại bay trở về sau lưng thái tử Từ Thiên Nhiên.

Một lão già lưng hơi còng, một thân trang phục người hầu bình thường nhất cung điện, căn bản trước đó chẳng ai để ý đến lão, nhìn cái lưng còng đó dường như lúc nào lão cũng có thể ngã xuống vậy.

"Uych, uych, uych, uych, uych." Năm âm thanh nặng nề rớt xuống, một Hồn Đế, bốn Hồn Vương lần lượt đổ ầm xuống mặt đất bất động. Trên trán mỗi tên lâu la đều có một dòng máu chậm rãi kéo dài, không biết cái trán đó bị vật gì mở ra.

- Ảnh đấu la Tuyết Trần?

Kính Hồng Trần kinh ngạc thốt lên, nhìn thân ảnh lưng còng, trong mắt hiện lên cái nhìn khó tin.

Phân Từ Mặc Trầm đã sợ hãi ngây người, hãn cực kỳ không ngờ, thái tử điện hạ ngoài mặt ôn hòa khi ra tay lại cực kì tàn nhẫn, căn bản không cho hãn bất cứ một cơ hội biện bạch, vừa chỉ tay một cái đã tiễn năm thuộc hạ đặc lực nhất của mình đi tây thiên.

Cường giả Hồn Vương trở lên, bất kỳ quốc gia nào cũng đều là những con bài chiến lược cao cấp. Một giây mất ngay năm tên, chẳng thể nào là chuyện nhỏ. Việc này chắc chắn sẽ khiến cung đình chấn động, vậy mà vị thái tử điện hạ lại xem như là việc gì đó nhỏ bé không đáng kể. Nghĩ mà run, Từ Mặc Trầm cảm thấy gai ốc nổi hết trên người, tóc gáy dựng thẳng, toàn thân lạnh toát. Hơn nữa, bây giờ hãn mới biết bên cạnh thái tử đã có ít nhất một vị cường giả Phong Hào đấu la hộ tống.

Lão nhân lưng còng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Kính Hồng Trần mỉm cười:

- Đường chủ, đã lâu không gặp, không ngờ vẫn còn nhớ rõ Tuyết mỡ.

Kính Hồng Trần kinh ngạc giây lát trôi qua biến mất, cũng mỉm cười trả lễ:

- Ta sao lại không nhận ra? Tuyết huynh năm đó thăng cấp Phong Hào đấu la, ta vẫn còn bồi hồi ở cấp Hồn Đấu La. Không ngờ từ biệt hơn mười năm, Tuyết huynh cũng đã vào hoàng thành.

Tuyết Trần nói:

- Nơi này không phải chỗ nói chuyện, Tuyết mỡ sau chắc chắn sẽ đến tiếp kiến Đường chủ, đến lúc đó lại tâm sự.

Nói xong, lão nhân đứng sau thái tử Từ Thiên Nhiên lại cúi đầu, bộ dáng như một nô bộc trung thành bình thường.

Mặt đất đã nhiễm đỏ máu tươi của năm kẻ kia, Từ Thiên Nhiên cũng không hề liếc mắt xem qua, chỉ mỉm cười với Kính Hồng Trần:

- Đường chủ, xử lý như vậy ngài có vừa lòng chăng?

Kính Hồng Trần nhú mảy, hơi khom người với hần:

- Đây là nội bộ hoàng thành, lão thần không dám xen vào. Đệ tử này của ta cũng đã trọng thương, thái tử điện hạ nếu không có gì dặn dò, ta xin phép đi trước.

Từ Thiên Nhiên nói:

- Đường chủ xin cứ tự nhiên. Đối với Thiên Nhiên, ngài lúc nào cũng là bậc giáo sư, thiết nghĩ không nên khách khí như vậy.

Kính Hồng Trần gật đầu, trực tiếp bước ra ngoài, Lâm Giai Nghị đỡ Hoắc Vũ Hạo đi theo phía sau, ba người rất nhanh biến mất.

Từ Thiên Nhiên lúc này mới quay đầu nhìn về phía Từ Mặc Trầm, lạnh nhạt nói:

- Mặc Trầm a! Đôi khi, đội làm sai phải trả giá thê thảm. Những lời này người hãy chuyển cáo hoàng thúc. Chúng ta đi.

Nói xong, hần phất tay, Quất Tử lập tức đẩy hần ra ngoài, một đám tôi tớ lẽo đẽo đi sau. Thế nhưng có Ảnh đầu la Tuyết Trần đứng ở một chỗ bình

thường trong đó, ai dám xem thường đám người hầu này?

Quất Tử đã nhẹ nhàng thở ra, tuy thấy Hoắc Vũ Hạo bị thương nặng khiến nàng đau lòng, nhưng nhìn phản ứng của Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần, hẳn là không có gì trở ngại. Chứ nếu Hoắc Vũ Hạo thật sự chết trong trụ sở đội an ninh Hoàng gia, Kính Hồng Trần ắt phải nổi bão lớn. Tại đế quốc Nhật Nguyệt thật không có mấy người đủ sức có thể chế ngự lão, hơn nữa họ cũng chẳng ai quản chuyện này làm gì cho thiệt thân.

Bất quá Quất Tử cũng âm thầm khâm phục thái tử điện hạ. Chỉ ra mặt đơn giản, ra tay lại quả quyết, dựa vào thế của Kính Hồng Trần, xử lý năm tay sai đắc lực của tam hoàng tử, châm biếm Từ Mặc Trầm, đồng thời còn cho Kính Hồng Trần cái mặt mũi, thuận thế dụ dỗ vị Minh Đức Đường chủ.

Bất kể Kính Hồng Trần có thừa nhận hay không, chuyện này truyền ra đều sẽ như nhau: thái tử điện hạ vì Minh Đức Đường chủ bị chọc giận mà giết người. Có một câu như vậy là đủ.

Quất Tử cũng cảm thấy tương đối may mắn, có lẽ vì Hoắc Vũ Hạo trọng thương, hẳn cũng không khiến Từ Thiên Nhiên quá chú ý, cũng là cục diện Quất Tử mong muốn nhất. Nếu ngược lại bị thái tử chú ý, e rằng Hoắc Vũ Hạo ở đế quốc Nhật Nguyệt nửa bước cũng khó đi.

Trần trí của Hoắc Vũ Hạo vẫn rất thanh tỉnh, hẳn hóa giải xích kim hộ trảo vì Tinh Thần Tham Trắc cho biết Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần đã đến.

Chỉ trong nháy mắt cân nhắc lợi hại, lập tức hành động. Hiện tại cả đám người kia đều đã chết không ai đối chứng, căn bản chẳng ai nghi ngờ mọi vết thương đều do hấn động tay động chân. Thân thể chỉ đau không tính là gì, có Sinh Linh Kim bảo hộ, chuyện trước ở Cảnh Dương sơn mạch còn chưa nổ chết được hấn, thì mấy cái ngoại thương nho nhỏ này có thể sao? Nhìn qua máu me bê bết thảm thương, nhưng thực tế chỉ cần hai ngày nghỉ ngơi là khôi phục đầy đủ.

Chuyện tình lần này cũng đã đơn giản hơn. Là trao đổi sinh, lại là môn đệ của Mục lão, Kính Hồng Trần nói thế nào cũng phải cho mình một lời giải thích.

Kính Hồng Trần lúc này rất bức bối, lão cảm thấy bản thân bị quay mòong mòong, dĩ nhiên không phải lão cảm nhận được cái bấy chông của Hoắc Vũ Hạo, mà là bấy thông lọng của thái tử.

Nếu đội an ninh Hoàng gia là người của thái tử, lão sẽ không do dự cho rằng Từ Thiên Nhiên lập mưu câu hấn.

Tầm quan trọng của Hoắc Vũ Hạo tại Shrek khiến lão buộc lòng phải xuất hiện, ngay sau đó lại gặp phải phiền toái lớn.

Hoắc Vũ Hạo thật ra không việc gì, ngoài thương thế bên ngoài thì chẳng có vấn đề. Nhưng lão như kẻ bị trộm thuyền, đại hoàng tử nghĩ gì lão biết

rõ, tên kia muốn lão bày tỏ thái độ, đặc biệt phải là thái độ tốt.

Tranh phong vương vị với thái tử có hi vọng lớn nhất chính là tam hoàng tử được Thân Vương ủng hộ. Qua sự việc lần này, tam hoàng tử có lẽ cũng không làm khó ai được, nhưng khó tránh khỏi trong lòng không có phòng bị với lão. Thật hay cho Từ Thiên Nhiên, không hổ người lúc trước khiến lão phu coi trọng. Xem ra, đúng là thân tàn chí kiên, không vì mất hai chân mà giảm đi sắc sảo. Có lẽ, hăn đặng cơ không phải là chuyện xấu.

Kính Hồng Trần quay đầu lại nhìn thoáng qua thân ảnh bên trong vòng bảo hộ của hồn đạo khí phi hành trên lưng, Hoắc Vũ Hạo bộ dáng như sắp hấp hối, tâm tình lão lại càng thêm hậm hực. Tiểu tử này còn cố gắng giả đồ, nhưng chuyện này phải do mình tự thân xử lý. Ai bảo giữ vai trò viện trưởng Học Viện Nhật Nguyệt, kiêm Minh Đức Đường chủ, Kính Hồng Trần tự nhiên khinh thường những thủ đoạn ti tiện giải quyết vấn đề này. Có vẻ như đòi công bằng cho hăn cũng không dễ.

Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng được chuyển đến phòng y tế của học viện. Kính Hồng Trần còn chủ động đưa Phàm Vũ tới.

Lại nói, Phàm Vũ đã mấy ngày không thấy vị đồ đệ bảo bối, đến khi nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo một thân đầm máu nằm trên giường trong phòng y tế, hăn cảm thấy trái tim nháy dựng lên như muốn lộn ra ngoài, đầu óc choáng váng, máu nóng dâng lên, suýt nữa phát nổ động thủ.

- Phàm Vũ lão sư đừng kích động. Hoắc Vũ Hạo không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da. Giai Nghị, người giải thích mọi chuyện cho Phàm Vũ lão sư một chút.

Kính Hồng Trần ôn hòa xoa dịu Phàm Vũ.

Phàm Vũ hai mắt bốc lửa, không chút khách khí ngắt lời:

- Không cần giải thích cái gì. Đường chủ, ta chỉ muốn hỏi ngài một câu, nếu Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần ở Học Viện Shek chúng ta chịu thương thế như vậy, ngài sẽ nghĩ như thế nào? Ta không nói nhiều, người tự lo đi.

Nói xong, hắn quay đầu bước đi, thậm chí cũng không liếc mắt xem Hoắc Vũ Hạo thế nào.

Kính Hồng Trần trợn mắt há mồm nhìn bóng lưng Phàm Vũ rời đi, trong lòng rất khó hiểu. Người này liên như vậy rồi đi? Ngay cả giải thích cũng không nghe, cũng không đi xem Hoắc Vũ Hạo thương thế tình huống ra sao? Chuyện gì thế này?

Hắn nào biết, lúc Phàm Vũ tức giận, Hoắc Vũ Hạo đã dùng Tinh Thần Cộng Hưởng đơn giản truyền ý nghĩ của mình cho lão sư, cũng nói rõ tình trạng bình ổn nhưng giả vờ nghiêm trọng của mình.

Phạm Vũ lúc này máu nóng dâng trào cũng không phải giả, nhưng ngay sau đó được Vũ Hạo thông tri đã tỉnh táo lại, diễn trò trước mặt Kính Hồng Trần.

- Đường chủ, bây giờ phải làm sao?

Lâm Giai Nghị lo lắng hỏi.

Kính Hồng Trần sắc mặt u ám phảng phất như mưa giông sắp đến, nói:

- Đều do tên Vương Thiếu Kiệt vô liêm sỉ, dám dẫn người ngoài vào học viện bắt người, khai trừ hắn cho ta, đuổi cổ hắn ra khỏi Học Viện Nhật Nguyệt.

Lâm Giai Nghị chần chờ một chút

- Nhưng chúng ta không có chứng cứ chứng minh hắn có liên quan.

Kính Hồng Trần thô bạo tát vào gáy hắn:

- Lão phu khai trừ một gã đệ tử còn cần cái gì chứng minh hả? Theo lời ta nói làm đi

- Dạ

Lâm Giai Nghị trong lòng hiểu rõ, có thể ngồi trên chiếc ghế chủ nhiệm này, hẳn cũng có một khóa thất khiếu linh lung tâm (DG: chắc là nói đến trái tim thất khiếu linh lung của Tỷ Can thừa tướng thời Đắc Kỷ-Trụ Vương, nhưng không rõ ý tg muốn nói cái gì), trong lời nói của Kính Hồng Trần hẳn cũng mơ hồ hiểu được gì đó. Có vẻ Đường chủ đã có một vài quyết định quyết đoán trước tình thế trong đế quốc hiện tại a!

Vết thương của Hoắc Vũ Hạo rất nhanh được xử lý, khi Kính Hồng Trần đến bên cạnh hẳn, cũng không thể không thừa nhận nó cực kỳ nghiêm trọng, xem ra hẳn cũng không phải hoàn toàn giả vờ. Nhưng lão chẳng thể biết, cũng chẳng có đôi mắt Linh Mâu để xảo diệu nhìn thấy bên dưới lớp da tả tơi tê tái nát bấy thảm thương do cố tình khống chế hồn lực xé ra xé vào, thực tế nội thể hoàn toàn lành lặn, cơ thịt chẳng có chỗ nào bị hư hỏng, không một chút gì gọi là bị thương nặng. Chẳng qua lớp da rách nát và máu me đầy người giúp hẳn che mắt mà thôi.

Vài tên hồn sư y tế của học viện ngồi đó giúp hẳn khâu lại vết da rách, thi triển hồn kỹ trị liệu giúp hẳn hồi phục. Một lát sau, thương thế có vẻ đã ổn định.

- Tình trạng thế nào?

Kính Hồng Trần hỏi một gã thầy thuốc đứng đó.

- Không có gì vấn đề lớn, chỉ là mất máu khá nhiều, nhưng ta không thể đoán ra vết thương loại này do vật gì tạo thành, miệng vết thương khá phức tạp, có lẽ không chỉ do một loại vũ khí hay một hình cụ cụ thể nào tạo thành. Chúng ta cho hắn uống một vài dược phẩm bổ sung kích thích tạo máu, tên thanh niên này cũng khá cường tráng, khoảng mười ngày nửa tháng có lẽ sẽ hồi phục lại.

Kính Hồng Trần gật đầu, trong đầu không khỏi hồi tưởng lời nói của Phàm Vũ trước khi bỏ đi. Nếu đổi lại là tôn tử, tôn nữ bảo bối của mình biến thành cái bộ dáng tươi tắn này, không biết mình còn điên loạn hơn hắn bao nhiêu lần?

- Khiến hắn tỉnh lại, ta có vài lời nói với hắn.

Kính Hồng Trần nghiêm giọng nói.

- Dạ.

Tay thầy thuốc lấy ra một cái bình nhỏ, đặt ngay mũi Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo vốn này giờ vẫn tỉnh táo, hoàn toàn biết được. Đang hít thở đều đều, một luồng khí cay xè chui vào mũi, thần trí tỉnh thêm vài phần, hắt xì một cái, giả dờ chậm rãi mở mắt.

- Vũ Hạo, ta Kính Hồng Trần đây.

Kính Hồng Trần đến bên giường, ngồi lên ghế dựa đặt sẵn đó, gương mặt hòa ái nhìn Hoắc Vũ Hạo.

- Xin chào Đường chủ.

Giọng nói Hoắc Vũ Hạo lại trở nên khàn khàn, có vẻ hơi mỏng manh, cảm giác như hần lúc nào cũng có thể tắt thở.

Trong lòng Kính Hồng Trần thoáng nổi lên một trận ba động, cất tiếng nói:

- Tình huống hôm nay ta thật sự rất tiếc, cũng do học viện không đảm bảo được trách nhiệm bảo vệ người, để họ bắt người đi còn chịu nhục hình. Những kẻ đó ta đã trừng phạt, về sau học viện sẽ tăng cường quản lý, không tái diễn bất kỳ tình trạng kẻ nào dám xúc phạm tới các người. Hy vọng người có thể bỏ qua, lão phu đại diện Học Viện Nhật Nguyệt tạ lỗi với người.

Thật hay cho lão Kính Hồng Trần, khó trách lão sư nói, đây là một người tính tình tuy táo bạo, nhưng lại co được giãn được, một hạng người kiêu hùng.

Hoắc Vũ Hạo nhẹ nhàng lắc đầu:

- Cũng không phải do Đường chủ thương tổn ta, chuyện này cũng không tính cho ngài được. Hơn nữa, người bắt ta đi, kẻ thực sự cầm đầu vẫn còn thông dong ở bên ngoài, không phải là năm kẻ đã chết kia đâu. Năm người đó cũng chỉ là tay sai bị hấn giao cho đối phó với ta. Ta không nghĩ tới sẽ phát sinh sự tình này, với địa vị của ngài ở đế quốc Nhật Nguyệt, vậy mà có kẻ vẫn to gan đến thẳng Học Viện Nhật Nguyệt bắt người. Thương thế của ta cũng không tính là gì, thân là một gã hồn sư, sao có thể không gặp thương tích cơ chứ. Chỉ có điều, ta đến Học Viện Nhật Nguyệt hy vọng có thể học tập được vài điều này nọ, nhưng đến nay cũng đã được một thời gian, ngoại trừ lý luận trụ cột, căn bản ta cũng chưa học được gì ra hồn. Lần này dưỡng thương, lại tốn thêm một thời gian chậm trễ, thời gian qua mau lắm a!

Kính Hồng Trần trong lòng thầm hận, cái tên nhóc này tuổi không lớn, vậy mà tâm nhãn lại không nhỏ, lời này còn không phải đang lăng mạ ta sao? Bất quá, vì tôn tử, tôn nữ còn ở học viện Shrek, hấn cũng đành lòng nhẫn nhịn.

Thoáng suy nghĩ một chút, Kính Hồng Trần nghiêm giọng:

- Đội trưởng đội an ninh Hoàng gia Từ Mặc Trầm, chính là con trai của Thân Vương, bản thân ta không đủ khả năng giải quyết được hấn. Nhưng ta nhất định sẽ khiến hấn đến xin lỗi người. Cái sai lầm này, học viện cũng có trách nhiệm nhất định. Kể từ bây giờ, người ở trong học viện học tập hồn đạo khí, chế tạo cần tài liệu gì cứ tùy tiện mà lấy, đương nhiên không bao gồm hạch tâm pháp trận. Người cũng không cần phải thi khảo hạch làm gì, cứ dưỡng thương cho tốt, khỏe lại thì đến gặp Hiên Tử Văn dẫn người vào Minh Đức Đường học tập đi. Ít nhất cũng có thể tăng thêm hiểu biết. Mục

lão tuy đã mất, nhưng vẫn là tiền bối mà lão phu kính trọng nhất. Sau này trong học viện có bất kỳ kẻ nào dám cả gan tìm người gây hấn, cứ việc trực tiếp đến tìm ta.

Hoắc Vũ Hạo thấy mục tiêu đã đạt được, cũng vội bày ra gương mặt cảm kích:

- Đa tạ đường chủ thành toàn, đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của đường chủ, cố gắng học tập thật tốt.

Kính Hồng Trần nhìn thấy ánh mắt hân hoan thiết tha kia, trong lòng lại nổi lên một cảm giác nhờn nhợn như ăn phải con ruồi con bọ gì đấy, cực kỳ khó chịu, miễn cưỡng nhe răng cười:

- Được rồi, vậy người cứ dưỡng thương cho tốt đi. Ta sẽ ra lệnh bọn họ dùng dược liệu tốt nhất chữa trị cho người.

- Vâng.

Hoắc Vũ Hạo cung kính gật đầu. Cái vết thương nho nhỏ này, cuối cùng cũng không uổng ta nhận một vài đau đớn, hé hé hé.

Khi được khâu vá những vết da rách đầu đó xong xuôi, Hoắc Vũ Hạo được đưa đến phòng dưỡng bệnh nằm nghỉ. Do có Kính Hồng Trần dặn dò, hân

được đãi ngộ tốt nhất, có lẽ chẳng có học viên nào trong học viện có được, ngay cả đồ ăn cũng thực chất lượng cao hơn rất nhiều. Tuy không bằng Học Viện Shrek toàn là cao lương mỹ vị, nhưng cũng là một số loại thức ăn bổ dưỡng tương đối quý hiếm.

Mất máu dù không thâm trọng như lần trước ở Cảnh Dương sơn mạch, nhưng cũng khá nhiều, vết thương cũng không phải quá giả. Đau nhức sau lưng cũng đã được trị liệu tốt, hẳn bỗng cảm thấy vô cùng buồn ngủ.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh nhẹ nhàng lặng lẽ hé mở, một bóng người luồn vào.

Hoặc Vũ Hạo cảnh giác rất cao, Tinh Thần Tham Trắc lập tức phát động, nhưng cũng ngay lúc đó, hẳn bình tĩnh lại, người tới chính là Kha Kha.

- Vũ Hạo, Vũ Hạo.

Kha Kha len lén đến gần, nhẹ giọng gọi nhỏ.

Hoặc Vũ Hạo lúc này rất mệt mỏi, hơn nữa, hẳn cũng không muốn lừa gạt Kha Kha, may mà đang ở trong phòng dưỡng bệnh, thành ra giả bộ ngủ.

Kha Kha vẻ mặt tức giận lắm lắm:

- Mấy tên khốn nạn Đội an ninh Hoàng gia này đúng là độc ác mà. Sao mà bằng bó nhiều đến vậy, bị thương nghiêm trọng đến mức nào a! Mới bị thương mấy hôm trước chưa khỏe lại được bao nhiêu, lão nương thật muốn bắn cho chúng nó banh xác mà, đem cả bọn ... cắt hết đi, cho đi làm thái giám hết!

Hoắc Vũ Hạo nghe thấy chợt muốn bật cười, nhưng còn may vẫn có thể nhìn được. Cô nương Kha Kha tính cách thẳng thắn, không có nhiều tâm nhãn lòng dạ này nọ, lại có sức mạnh thần lực trời sinh, thật là đáng yêu a, quả là một cô nương tốt.

Kha Kha cúi đầu, dí sát gương mặt nhìn hăn, phả hơi thở ngọt ngào lên gương mặt Hoắc Vũ Hạo trên mặt, làm da mặt hăn cũng trở nên căng thẳng.

Kha Kha giơ tay sờ đầu Hoắc Vũ Hạo, thở dài một tiếng

- Chỉ tiếc là quá nhỏ a! Bằng không, lão nương liền theo người lăn lộn.

Vừa nói, nàng còn nhéo nhéo lên gương mặt búng ra sữa của Hoắc Vũ Hạo.

Trái tim Hoắc Vũ Hạo phải nói là trống đập liên hồi a! Cái gì mà theo ta lăn lộn hả.....

Kha Kha lại ngây người trong chốc lát, thấy Hoắc Vũ Hạo không có dấu hiệu tỉnh dậy, lúc này mới lặng lẽ chuồn ra.

Hoắc Vũ Hạo nhận thấy nàng đã ra ngoài cũng nhẹ thở một hơi, thật đúng là cô nãi nãi này đáng sợ a, cứ tưởng còn ngồi đây mãi chứ, lúc này mới thấy chút buồn ngủ chỉ cần vài câu oanh tạc là tỉnh ngủ luôn rồi.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh lại mở.

Sao chưa gì đã trở lại? Hoắc Vũ Hạo cảm thấy trong lòng thật bất đắc dĩ.

Nhưng là, hắn liền cảm thấy không phải, bởi hắn nghe một tiếng nấc nghẹn ngào, giọng đó lại nhất quyết không phải Kha Kha.

Một bóng dáng thướt tha nhẹ nhàng đến bên cạnh, cầm tay xoa đầu hắn. Hoắc Vũ Hạo trong lòng bất đắc dĩ nghĩ đến, sao các nàng này vì cái gì lại thích sờ đầu ta vậy chứ? Cái đầu của nam nhi là để cho các nàng sờ loạn sao kà?

- Vũ Hạo, ta xin lỗi, đều do ta hại ngươi. Nếu không phải ta lúc trước dẫn bọn họ đối phó ngươi, ngươi cũng sẽ không mâu thuẫn với Vương Thiếu Kiệt. Thương thế của ngươi mới vừa lành, lại động đến mà nặng thêm, đều do ta hại ngươi cả.

Giọt nước mắt ẩm áp rơi trên gương mặt Hoắc Vũ Hạo, nhưng rất nhanh đã bị một ngón tay mềm mại, mịn màng hủy diệt đi mất. Trái tim Hoắc Vũ Hạo dường như cũng vừa có một chút dao động lạ lùng.

Giường dưỡng bệnh cũng không lớn, có Hoắc Vũ Hạo nằm trên giường, hầu như đã chẳng còn chỗ nào thừa. Nhưng Quất Tử lại cẩn thận nhẹ nhàng nằm nghiêng bên cạnh, tựa đầu vào bờ vai rắn chắc của hắn, nhẹ nhàng thốn thức vài tiếng.

Cứ như vậy, Hoắc Vũ Hạo cũng không dám nhúc nhích. Trong lòng hắn, Quất Tử vẫn là một cái mê trận, vô cùng thần bí. Thậm chí đến hôm nay, khi hắn thấy Quất Tử đi cùng người được xưng là thái tử điện hạ tàn tật kia, trong lòng hắn càng thêm giật mình lo lắng. Thân thể bi thảm của nàng, thì ra đã có chỗ dựa, khó trách nàng chắc chắn tương lai sẽ xuất hiện trên chiến trường.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 171: Tốt nhất không nên gặp lại

Đối với Quất Tử, tâm tình Hoắc Vũ Hạo rất phức tạp. Có đề phòng, có đồng cảm, cũng có một tia lơ mơ yêu thích. Nhất là thời gian Quất Tử chiếu cố chăm sóc hắn, hắn phải phải thừa nhận, ở trong lòng hắn, hình ảnh Quất Tử và Mã Tiểu Đào giống hệt nhau. Chỉ khác, Mã Tiểu Đào là một đại tỷ tỷ tính tình nóng nảy ngay thẳng, còn Quất Tử cũng một tiểu tỷ tỷ dịu dàng điềm tĩnh.

Thời gian ngắn gần bó, hăn cũng dần dần phát hiện, trước mặt mình, Quất Tử càng lúc càng không che giấu bản tính của nàng. Hoắc Vũ Hạo cũng thấy rõ, cô nương này tuy trong lòng tràn ngập cừu hận, nhưng bản tính vốn thiện lương vẫn tồn tại, chỉ bị vùi rất sâu, rất sâu ở đâu đó trong lòng.

- Vũ Hạo, người biết không? Lần đầu tiên ta được ăn thịt nướng người làm, đã bị hương vị kia của người hấp dẫn. Người làm đồ ăn rất ngon, làm cho ta lại được nếm vị ngon của phụ thân ta. Ta từng có lời thề, nếu muốn ta thật lòng thành ý gả cho một ai đó, vậy thì người đó nhất định phải là một đầu bếp vĩ đại như phụ thân vậy.

- Tuy người so với ta nhỏ tuổi hơn rất nhiều, nhưng ta không thể không thừa nhận, ta đã thích người. Nhưng mà, lòng yêu thích này, ta chỉ có thể chôn thật sâu trong lòng ta. Dù sao chúng ta cũng không có khả năng. Bất kể tuổi tác, trải nghiệm, hay là mọi phương diện khác, chúng ta nhất định không có khả năng ở cùng nhau.

- Ta nghĩ, người ở Học Viện Shek, chắc chắn là thiên chi kiêu tử. Lấy thực lực tứ hoàn lại có thể đánh nhau với cường giả Hồn Đế, thậm chí có thể làm hồn thú tu vi mấy vạn năm chết mà không thể chống cự. Người quả thật là hồn sư ưu tú nhất ta từng thấy. Không lâu nữa, nhất định người sẽ trở thành hồn sư uy chấn đại lục. Nhưng người biết không? Người cũng có khuyết điểm, thờ ơ lạnh nhạt, có lẽ ta thấy rõ ràng hơn. Khuyết điểm lớn nhất chính là bộc lộ tài năng. Có lẽ người đã cố hết sức che giấu tài năng, nhưng bản thân là thiên tài, tài năng của người có thể che lấp hoàn toàn được sao? Nhấn nhất thời gió êm sóng lặng, lui một bước biển rộng trời cao. Lời này ta tặng cho người, nếu thật có thể làm được, chắc chắn tương lai người sẽ càng thêm rực rỡ.

- Hy vọng đây là lần cuối cùng ta khóc. Không lâu nữa, ta sẽ rời khỏi Học Viện Nhật Nguyệt . Không biết chúng ta còn có cơ hội gặp lại ngày sau hay không. Ta hy vọng không có ngày đó. Bởi vì, ta không muốn chạm mặt người trên chiến trường. Ta chỉ hy vọng người có thể sống thật tốt, sống thật hạnh phúc, tìm một nữ nhân yêu mến người, người cũng yêu thương nàng, kết hôn, sinh hạ những hài nhi đáng yêu xinh đẹp, thông thả sống một cuộc đời bình thường. Dù ta biết rõ khung cảnh bình thường đó khó có khả năng xảy ra cho người, nhưng ta vẫn mong một hy vọng xa vời, ta rất mong mỗi khao khát đóng vai nữ chính kia a! Nhưng ta không thể.

- Ta phải đi, Quất Tử cô độc. Vì duyên phận những ngày ngắn ngủi của chúng ta, ta vẫn muốn tặng người một lễ vật.

Âm thanh của nàng đột ngột dừng lại. Mỗi một lời vừa thốt ra của nàng đều được Hoắc Vũ Hạo khắc thật sâu trong lòng, nhất là: sống thật hạnh phúc. Suýt nữa nó khiến Hoắc Vũ Hạo không kiềm được mà rơi lệ. Hắn cố nén ý muốn mở mắt ra nói chuyện với nàng, vì căn bản hắn không biết nên đối mặt với Quất Tử như thế nào. Hơi thở bất giác trở nên nặng nề gấp gáp vài phần.

Một hơi thở trong sạch lạnh lẽo phả ra, dịu dàng mát rượi, mềm mại như cánh hoa tiếp xúc trên gò má của hắn. Một cái hôn nhẹ nhàng, dịu dàng và ấm áp, mang một nỗi buồn khó gọi tên.

Khi hai cánh hoa gấn trên gò má của hắn, rốt cuộc nước mắt đã không còn kiềm chế được, từ nơi khóe mắt Hoắc Vũ Hạo chảy xuống. Giây phút lịch sử

này, Quất Tử đã thành công khắc sâu hình ảnh của mình vào trái tim Hoắc Vũ Hạo, cho dù không phải vị trí của tình yêu, thì vĩnh viễn cũng đã để lại một ấn ký không bao giờ phai.

Quất Tử chùi nước mắt trên mi, chăm chú ngắm nhìn Hoắc Vũ Hạo, nhẹ giọng thì thầm:

- Đây chính là nụ hôn đầu tiên của ta đó. Vốn định hôn lên môi, nhưng người chưa đồng ý, vẫn là hôn lên má trước. Để cho nụ hôn đầu tiên giữ mạng người trong chân mệnh thiên nữ đi.(*) Ta đi đây. Đừng để ta gặp lại người.

(*)DG: câu này tại hạ chẳng hiểu nổi nên không dịch được

Nhẹ nhàng trao một cái ôm thăm thiết, Quất Tử lặng yên đứng dậy. hàm răng cắn môi mình, cố nén lại tiếng nấc đang trào lên, xoay người rời khỏi phòng hồi sức.

Từ lúc nàng vào, nàng đã biết Hoắc Vũ Hạo vẫn tỉnh táo. Hoắc Vũ Hạo có một đặc điểm, mà chính hắn cũng không hề biết. Khi hắn còn tỉnh táo, hai vành tai sẽ ép sát vào hai bên đầu, còn khi hắn minh tưởng hay ngủ say, lại hơi tách ra một chút.

Biến hóa đó cực nhỏ, ngay cả Vương Đông cũng chưa từng phát hiện, thế nhưng cô gái chăm sóc cho Hoắc Vũ Hạo chỉ có vài ngày, Quất Tử rất tinh

tế quan sát đã phát hiện.

Tiếng đóng cửa truyền đến, Hoắc Vũ Hạo chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt lệ quang ẩn hiện. Hắn đột nhiên phát hiện, bản thân hoàn toàn vô lực. Trong lòng rất muốn giúp nàng, nhưng cũng rõ biết bản thân căn bản không có biện pháp.

Cừu nhân của nàng chính là quốc gia của mình. Con đường nàng phải đi, lại hoàn toàn trái ngược với con đường của mình. Hắn không thể cưỡng ép bắt đi Quất Tử, ép nàng sống vì lý tưởng của hắn. Làm như vậy, Quất Tử sẽ còn là Quất Tử hay sao?

- Quất Tử tử, người cũng biết, ta sao lại không hy vọng người có thể bình an hạnh phúc sống cả đời này chứ?

Thở dài, Hoắc Vũ Hạo cố gắng bình ổn tâm thần.

Hắn nhớ rõ, khi học ở Học Viện Shrek, trong kế hoạch Cực Hạn Đan Binh có một môn gọi là tâm lý học, chuyên nghiên cứu về tâm tình, lý trí. Lúc ấy vị lão sư đã dạy, người làm đại sự, phải lãnh khốc vô tình. Cảm xúc dao động, ảnh hưởng rất lớn khiến người ta dễ đánh mất quyết định chính xác.

Hoắc Vũ Hạo cũng chuyên cần luyện tập quá trình khống chế cảm xúc. Lúc đó hắn thấy bản thân làm không tồi, các lão sư cũng nhận xét như vậy, nhưng xem hiện tại, vẫn còn kém rất xa.

Ai có thể vô tình đây? Huống chi hẳn thực tế tuổi cũng chỉ mới sắp được 15. Tuổi trẻ khí thịnh, cảm xúc khó mà kiềm chế. Nhất là tình yêu nam nữ tình tình mê mê, càng khiến cảm xúc dễ dàng bị ảnh hưởng.

Liên tục hít thở sâu vài lần, Hoắc Vũ Hạo mới có thể áp chế được tâm tình đang rất kích động. Cảm xúc không khống chế được khiến hẳn không thể nghĩ được gì cả. Sau đó hẳn cấp cho mình một cách giải quyết đơn giản: tác động tâm lý, không ngừng tự nhủ với mình, cường hóa bản thân, tu vi cường đại dễ dàng ảnh hưởng đến thế giới này, lúc đó mới có thể nắm trong tay mọi chuyện.

Lúc hẳn vừa tác động vào tâm lý của mình, Hoắc Vũ Hạo chậm rãi tiến vào mộng đẹp. Hôm nay, nhất định là một đêm không cần tu luyện.

Giữa trưa hôm sau, vẫn còn nằm ở phòng hồi sức, Hoắc Vũ Hạo nhận được tin tức Kha Kha mang đến: Quất Tử nghỉ học, đi đâu không rõ.

Dù Hoắc Vũ Hạo đã sớm biết và có chuẩn bị tinh thần, nhưng vẫn ngẩn ngơ một hồi, mới dần khôi phục lại.

- Sao người làm mặt ngu thế a! Người nói Quất Tử tỷ sẽ đi đâu?

Kha Kha buồn bực hỏi.

Hoắc Vũ Hạo lắc đầu:

- Ta không biết. Nhưng nàng hẳn là vì lý tưởng của mình mà ra đi nỗ lực.

Thương thế Hoắc Vũ Hạo lành rất nhanh. Ba ngày sau, hẳn đã rời khỏi phòng y tế, trở lại ký túc xá tỉnh dưỡng. Thực tế, vết thương của hẳn đã cực kỳ tốt.

Chuyện về Quất Tử hẳn cũng không nghĩ nhiều nữa, mà đem toàn bộ tinh thần tập trung vào tu luyện. Có cái cửa sau Kính Hồng Trần, hẳn nhanh chóng thu dọn đồ đạc qua Minh Đức Đường học tập, đó chính là mục tiêu tối trọng yếu của hẳn.

Vì không để Kính Hồng Trần hoài nghi, Hoắc Vũ Hạo lại ở ký túc xá khổ tu năm ngày, sau mới đi tìm Hiên Tử Văn, cho thấy vết thương đã hoàn toàn lành lặn, nhờ hẳn dẫn vào Minh Đức Đường bắt đầu học tập.

Hiên Tử Văn nhìn thiếu niên trước mặt, dù chỉ mới không gặp vài ngày, nhưng không biết vì sao lại cảm nhận hẳn dường như trưởng thành hơn vài phần. Cảm giác rất kỳ lạ, không cách nào hình dung rõ ràng, nhưng lão tin chắc cảm giác không sai.

- Vũ Hạo, người có biết, xét theo góc độ quốc gia, ta không muốn dẫn người vào Minh Đức Đường. Đường chủ đang xem thường trí tuệ của người.

Hiên Tử Văn nhú mày nói.

Hoặc Vũ Hạo mỉm cười:

- Hiên lão sư, ngài không phải chính khách, mà là một hồn đạo sư nghiên cứu hồn đạo khí. Tin rằng ta có thể giúp ngài nhanh chóng hoàn thành tốt những nghiên cứu ích lợi. Hơn nữa, ta vẫn nhớ rõ ước định của chúng ta, ngài cũng nên nhớ rõ mới được.

Hiên Tử Văn bật cười:

- Ta đương nhiên nhớ rõ. Được thôi, người nhớ kỹ, Minh Đức Đường không giống nơi này tùy tiện như vậy, mỗi tiếng nói, một cử động đều sẽ bị theo dõi. Nghe nhiều, học nhiều, xem nhiều, nghĩ nhiều, nói phải thật vô cùng ít. Nhất quyết không nên trao đổi với nhóm trao đổi sinh học viện Shrek cùng người đến đây học tập. Chỉ cần người đi theo bên cạnh ta, sẽ bình an vô sự không có vấn đề gì.

- Vâng

Hoắc Vũ Hạo cung kính đáp ứng.

- Đi theo ta.

Hiên Tử Văn đứng dậy, dẫn theo Hoắc Vũ Hạo đi ra ngoài.

Trong phòng thí nghiệm, Tử Mộc nhìn thoáng qua thiếu niên đi theo Hiên lão sư kia, trong mắt toát ra một tia buồn bã, còn Kha Kha lại mang vẻ mặt hưng phấn tột độ, xem ra so với việc nàng thi đậu Minh Đức Đường còn khoái chí hơn.

Minh Đức Đường ở vị trí trung tâm Học Viện Nhật Nguyệt. Bên ngoài có vẻ bình thường khó nhận biết, nhưng chân chính đặt chân vào trong, Hoắc Vũ Hạo mới được mục kích quy mô của Minh Đức Đường hơn xa sự tưởng tượng của hắn rất rất nhiều.

Minh Đức Đường và phòng đấu giá Tinh Quang hoa lệ cùng loại, đều nằm trên mặt đất, nhưng nếu so về mặt diện tích, nơi này đã thoát biến bay lên bầu trời.

Đi vào tòa kiến trúc không đến 500m vuông (DG: sao nhỏ xíu vậy?), Hiên Tử Văn dẫn Hoắc Vũ Hạo đi qua ba trạm kiểm soát. Có hồn sư gác trạm, cũng có hồn đạo khí trực tiếp bảo vệ.

Vào bên trong, cái khiến Hoắc Vũ Hạo chú ý chính là hai mươi bộ hồn đạo khí thang máy hình vòng cung tròn xung quanh. Mỗi một cái thang máy đều được làm từ kim loại, có thể chứa đến mười người.

Hiên Tử Văn dẫn Hoắc Vũ Hạo đến một thang máy, lấy ra một cái thẻ bài xác nhận thân phận của mình trước một cái hồn đạo khí phân hình. Rồi giơ tay nắm cái trụ kim loại ở trung tâm thang máy, rót hồn lực vào. Thang máy bất ngờ chuyển động thông thả đi xuống dưới.

Đi xuống chừng hai phút mới dừng lại, Hoắc Vũ Hạo tính sơ chiều sâu vừa xuống, kinh hãi phát hiện mình đã vào lòng đất ít nhất vượt qua trăm mét a!

Toàn bộ quá trình đi xuống hẳn chẳng thấy gì cả, vì bên trong thang máy kín mít, không có chút khe hở nào ra bên ngoài, chỉ có một cái đèn nhỏ màu trắng vẫn sáng lên.

Hiên Tử Văn không nói gì, cũng không giải thích gì cả, như lời trước đó nói với Hoắc Vũ Hạo: nghe nhiều, học nhiều, xem nhiều, nghĩ nhiều, chứ không phải hỏi nhiều.

Cửa thang máy kim loại chợt mở ra, Hiên Tử Văn gật đầu với hẳn, rồi dẫn hẳn ra ngoài.

Khung cảnh trước mắt có thể nói là thế giới kim khí, một phòng lớn hình vòng cung, nhìn khắp nơi đều chỉ có kim loại, ra khỏi thang máy đi trên một

con đường ngắn, bỗng nhiên trước mắt bừng sáng.

- A ———

Hoắc Vũ Hạo hít một hơi kinh ngạc, tâm trí của hắn vậ mà cũng không nhận được hô lên một tiếng.

Khung cảnh trước mắt cực kỳ rung động, một cái phòng cực lớn, nhìn không thấy tường đâu cả, vô số bàn thí nghiệm chỉnh tề xếp hàng dài ra xa xa không đếm nổi có bao nhiêu cái, có lẽ một hàng cũng hơn 50 cái.

Mỗi một cái bàn thí nghiệm đó đều dài 5m rộng 3m à! Phần lớn ở những bàn thí nghiệm đó đều có người đang bận rộn làm việc, mà không chỉ có một người. Gian phòng rất lớn, trần hình mái vòm cao chừng 20m, cũng hoàn toàn được thiết kế bằng kim loại. Không khí tràn ngập thuộc tính kim loại, cùng với một số âm thanh không khí lùa qua kim loại nghe vù vù ảnh hưởng đến cảm quan của Hoắc Vũ Hạo.

Nơi này chính là Minh Đức Đường? Quả thực chính là một căn cứ chế tạo hồn đạo khí a! Hơn nữa, hồn đạo khí được chế tạo ở Minh Đức Đường, nhất định cấp bậc không hề thấp. Những người đang công tác ở đây, có lẽ mới chân chính là tinh anh của Học Viện Nhật Nguyệt.

Hiên Tử Văn thì thầm:

- Hiện tại chỗ chúng ta đứng đây vẫn chưa có thiết bị theo dõi, nhưng đi thêm vài bước nữa cho đến tận cùng, bất kỳ chỗ nào cũng có thiết bị giám sát, chính là hồn đạo khí nghe lén âm thanh. Đây là căn cứ chế tạo chính của Minh Đức Đường, diện tích ta cũng không rõ, nhưng có lẽ cũng bằng phân nửa diện tích học viện bên trên. Tổng cộng có 5000 bàn thực nghiệm, phần phía xa kia do tối nên không thấy rõ lắm, cũng vì bên đó không có ai đang nghiên cứu, có lẽ khoảng một phần ba số bàn. Ở đây không chỉ quy tụ tinh anh của Học Viện Nhật Nguyệt và Minh Đức Đường, còn có những hồn đạo sư đẳng cấp cực cao của cả đế quốc Nhật Nguyệt.

- Có một phần trong này là đệ tử thực tập của Học Viện Nhật Nguyệt. Bọn họ chỉ được phép ở trong này một thời gian, sau đó phải ra ngoài tiếp tục học. Trong này, thường được tổ chức thành những nhóm nhỏ để nghiên cứu, số lượng tổ viên không đồng nhất. Bình thường mở cửa không ít hơn năm bàn thực nghiệm, ngoại trừ bộ phận nghiên cứu chung ở đây, còn một vài căn cứ nghiên cứu bí mật. Những người có thể có căn cứ nghiên cứu bí mật cho riêng mình, ít nhất phải trên cấp 8. Người phải chú ý huy chương trên ngực mỗi người. Huy chương hồn đạo sư do Minh Đức Đường cấp hoàn toàn khác bên ngoài: Nhật nguyệt làm nền, tinh tú lơ lửng trên đó. Một ngôi sao là một cấp.

Vừa nói, Hiên Tử Văn vừa lấy huy chương cấp 8 đeo lên ngực.

- Đạt đến cấp 9, hồn đạo sư đó chính là chiến lược cực mạnh của quốc gia, sẽ được vũ khí trang bị với sức mạnh cường đại bảo vệ. Hiện tại Minh Đức Đường có bốn vị hồn đạo sư cấp 9, bao gồm cả đường chủ. Đường chủ là người trẻ nhất. Những kẻ nghiên cứu ở đây, phần lớn đều là đồ tử đồ tôn(*)

của bốn người này. Ta cũng không ngoại lệ, người cũng thế. Lão sư của ta là một trong bốn người.

(*)đồ tử đồ tôn: nói chung là học trò

Vào Học Viện Nhật Nguyệt cũng được một thời gian, nhưng Hoắc Vũ Hạo lại cảm giác được, nhiều ngày dò xét trước kia cũng không bằng một ngày hôm nay. Những lời Hiên Tử Văn nói hăng gặt đầu nhớ kỹ, không hề mở miệng.

Hiên Tử Văn thấy phản ứng của hắn thì hài lòng, mỉm cười:

- Được rồi, đi thôi. Người đã được phân đến bàn thực nghiệm số 1 kia, ta sẽ cho người một đề bài nghiên cứu, có vấn đề gì trực tiếp tới tìm ta. Ta biết người có thể dùng tinh thần lực truyền tin tức, ta tin người có thể làm tốt.

Được Hiên Tử Văn dẫn dắt, hai người đi khoảng hai phút mới đến một cái bàn thực nghiệm đầu tiên. Hiên Tử Văn mới đưa một cái thẻ tên, và một huy chương hồn đạo sư cấp 5, đeo lên trước ngực Hoắc Vũ Hạo, thẻ bài thì đưa ra hồn đạo khí phân hình xác nhận thông tin, rồi lại dùng thẻ bài của mình xác nhận. (DG: mấy cái linh tinh này sao mà nói dài dòng thế?? - "câu giờ đại pháp")

- Giữ kỹ cái thẻ này, nó được đánh số 1238, mỗi khi đến bàn thực nghiệm đều cần phải dùng nó.

Quét quét tay lên mặt bàn, bên dưới bàn thực nghiệm sáng lên một loạt những cái nút như rừng, ít nhất có hơn 50 cái. Mỗi cái nút đều có đánh dấu gì đấy, màu sắc cũng khác nhau.

Được Hiên Tử Văn giảng giải Hoắc Vũ Hạo mới biết, thì ra những cái nút này phân biệt những tài liệu chế tạo hồn đạo khí bất đồng. Ấn một cái nút sẽ có tài liệu kim loại tương ứng xuất hiện, dựa theo độ quý hiếm, lượng kim loại xuất hiện cũng khác nhau, mỗi tháng mỗi kim loại chỉ có một hạn ngạch nhất định. Ví dụ như bí ngân chỉ có thể sử dụng 100g trong vòng một tháng, cứ thế suy ra.

Hoắc Vũ Hạo trong lòng âm thầm oán thán, khó trách Kính Hồng Trần nói mình có thể lấy tất cả tài liệu thí nghiệm lại có biểu hiện hào phóng như vậy, ra là lượng kim loại có hạn. Dù sao, chừng này cũng đã khiến hắn cực kỳ thỏa mãn. Nhìn bảng phân loại kim loại này, hỏi Hiên Tử Văn vài thứ, cũng có ít nhất hơn mười loại kim loại hiếm hắn chưa từng nghe nói chứ không nói đến thấy qua.

Hiên Tử Văn ném cho hắn một quyển sổ tay:

- Hôm nay là ngày đầu tiên ngươi đến, làm quen công năng bàn thực nghiệm trước đi, trong sổ có hướng dẫn đó. Một bàn thí nghiệm tốt có thể mang lại nhiều ích lợi trong quá trình nghiên cứu, ta còn có nghiên cứu cần phải tiến hành, muốn tìm ta thì mang theo thẻ bài đến khu thực nghiệm bí mật số 1, gặp lính gác bảo bọn hắn thông tri cho ta. Bất quá, mỗi ngày người chỉ được hỏi ta một lần thôi.

- Vâng

Hoắc Vũ Hạo cung kính đáp ứng.

Hiên Tử Văn lúc này có vẻ quá quắt, nói xong liền bỏ đi mất vào khu sâu bên trong kia, nhưng cũng không đến khu vực tối.

Nhãn lực Linh Mâu cực kỳ lợi hại, Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy rõ Hiên Tử Văn đi đến cuối phòng, đến trước một hành lang tối đen, dường như có hai bóng người đi ra, trao đổi gì đó với hắn, rồi cả ba biến mất không thấy đâu nữa. Nơi đó hẳn là lối vào khu thực nghiệm bí mật số 1 đây.

Cuối cùng đã gia nhập Minh Đức Đường. Khung cảnh ở đây hoàn toàn không giống chút nào so với hắn tưởng tượng, nhưng lại mang đến cho hắn kinh hỉ còn lớn hơn nữa. Ở trong này, chắc chắn những thứ hắn có thể học được càng vĩ đại hơn nữa, cũng là nơi sẽ giúp bản thân tìm ra con đường tốt nhất nghiên cứu hồn đạo khí.

Hắn không nóng lòng chế tạo hồn đạo khí gì, mà ngồi trước bàn thực nghiệm xem quyển sổ tay.

Vũ Hạo không hề biết, sâu bên trong Minh Đức Đường, trong một gian phòng kia, Kính Hồng Trần đang lấp ló sau một tấm bình phong lặng lẽ

quan sát từng cử động của hắn.

Lâm Giai Nghị đứng bên cạnh nói:

- Tốc độ khôi phục của hắn so với người thường nhanh hơn một chút, xét đến đan dược mà ta cho hắn dùng ngày trước, xem như biểu hiện bình thường. Đường chủ, thật cho hắn ở luôn nơi này học tập sao? Tính cách Hiên lão sư ngài cũng biết đấy, một khi đã bắt đầu nghiên cứu là mất ăn mất ngủ, ta sợ....

Kính Hồng Trần khoát tay:

- Quên đi, chủ yếu cho hắn học vài cái này nọ là được, chứ không làm sao nói chuyện với Học Viện Shrek? Bất quá chỉ là một song sinh hồn sư tam hoàn, nhiều lắm là hồn đạo sư cấp 4, cứ cho hắn học đi, năng lực hắn đủ để thay đổi cục diện chiến tranh sao chứ? Vốn có thể trì hoãn thời gian hắn vào đây một vài tháng, nhưng mấy tên nhóc khốn kiếp đội an ninh Hoàng gia lại giúp hắn. Chỉ cần người chú ý hành động của hắn một chút, phái người giám sát, chỉ cần không có hành động gì bất thường người khác cũng sẽ không để ý đến hắn làm gì. Còn nữa, cần thống kê những loại hình hồn đạo khí mà hắn chế tạo.

- Dạ

Lâm Giai Nghị vâng dạ đáp ứng.

Kính Hồng Trần đứng dậy bỏ đi, mỗi ngày lão cũng có nhiệm vụ nghiên cứu quan trọng, là hồn đạo sư cấp 9 trẻ tuổi nhất, những nghiên cứu của lão thậm chí ảnh hưởng trực tiếp đến sự phát triển của đế quốc.

Ngày hôm qua, lão được thái tử điện hạ mời, đã đáp ứng đêm nay sang dự tiệc. Do đó cần phải hoàn thành công tác hôm nay trước.

Một quyển sổ tay nhỏ, xem xong Hoắc Vũ Hạo cũng phải giật mình. Lúc này hẳn mới rõ, bàn thực nghiệm số 1 trước mặt tốt như thế nào.

Một cái bàn đơn giản lại có rất nhiều công năng, giống như những khuôn đúc công cụ chế tạo hồn đạo khí cỡ lớn ở Học Viện Shrek, nhưng chỉ cần một cái bàn này đã thay thế được. Nhào, nặn, đập, nung chảy kim loại... một loạt những công năng cần thiết. Nói chung, chỉ cần đủ nguyên liệu chế tạo, ngay trên cái bàn này hoàn toàn có thể xuất hiện một món hồn đạo khí cấp 7, cấp 8.

Vừa liếc xem sổ tay, vừa thử sử dụng một vài công năng, cả một ngày đầu tiên Hoắc Vũ Hạo chỉ làm mỗi việc này. Không ai biết đến hẳn, hẳn cũng đã phân tích bàn thực nghiệm này một cách đầy đủ.

Cơm trưa, cơm chiều đều có người phụ trách đem đến ngay bên cạnh bàn. Hoắc Vũ Hạo quan sát thấy, có nhiều hồn đạo sư căn bản không hề ăn cơm.

Lúc cơm chiều được đưa tới, cơm trưa vẫn còn nguyên. Nhiều khi nhân viên đưa cơm phải nhắc nhở họ chú ý dùng bữa.

Đến khi Hoắc Vũ Hạo thể xác và tinh thần mệt mỏi đi cùng Hiên Tử Văn rời khỏi Minh Đức Đường, sắc trời bên ngoài đã tối thui.

- Cảm giác thế nào?

Hiên Tử Văn mỉm cười hỏi.

Hoắc Vũ Hạo thốt lên:

- Cảm giác thời gian đặc biệt qua rất mau.

Hiên Tử Văn kinh ngạc nhìn hắn, nói:

- Không tồi a! Xem ra người hòa nhập rất nhanh, không dễ có cảm giác như thế này, ta còn nghĩ người sẽ thấy buồn tẻ ở ngày đầu tiên cơ đấy.

Hoắc Vũ Hạo gượng cười:

- Ta chỉ cảm thấy thời gian không đủ dùng mà thôi. Hiên lão sư, ta đi về nghỉ ngơi trước.

Hiên Tử Văn gật đầu:

- Đi đi, ngày mai người tự mình đến Minh Đức Đường. Dùng thẻ bài đi vào, lúc vào cần phải có nó để tiến hành phân hình xác nhận, người là người được ta bảo lãnh, nếu xảy ra chuyện gì, ta cũng liên đới chịu trách nhiệm.

Lời nói, ánh mắt lão tựa hồ có vài phần thâm ý.

Hoắc Vũ Hạo cung kính trả lời Hiên Tử Văn:

- Hiên lão sư ngài yên tâm, ta nhất định sẽ không khiến ngài phải gặp phiền toái.

Trở lại phòng, Hoắc Vũ Hạo trước cẩn thận dùng Tinh Thần Tham Trắc xem xét một chút, cẩn thận kiểm tra có hồn đạo khí theo dõi nghe lén nào xuất hiện trong phòng mình, sau khi xác nhận không có vấn đề, mới lập tức lấy giấy bút ra bắt đầu vẽ.

Cấu tạo bàn thực nghiệm, hẳn đã dùng hết cả hai canh giờ, mới có thể nắm được kết cấu hình dạng tổng thể. Đêm nay cũng chỉ có thể hoàn thành đến như vậy, phía trong bàn thực nghiệm, chừng mấy chục cái hạch tâm pháp

trận, mỗi một cái hạch tâm pháp trận nhìn cũng không quá phức tạp, nhưng nối tiếp với nhau lại có một chút kỹ xảo, một phương pháp mà hãn mới thấy lần đầu.

Ví dụ như, hạch tâm pháp trận cấp 3 phụ trợ cho hạch tâm pháp trận cấp 4, tiết kiệm tài liệu tối đa, lại có thể phát huy tác dụng như một hạch tâm pháp trận cấp 5. Kinh nghiệm này với hãn mà nói, cực kỳ quý giá a!

Chỉ là nghiên cứu một cái bàn kim loại, rồi ghi chép vẽ lại, nhưng đối với hãn chính là một quá trình học tập căng thẳng.

Sáng sớm hôm sau, lúc ăn điểm tâm Hoắc Vũ Hạo gặp được Hòa Thái Đầu. Hai người đều đã được phép học tập toàn thời gian ở Minh Đức Đường. Dù Hòa Thái Đầu đã vượt qua khảo hạch, nhưng vẫn còn trong thời gian thực tập, có lão sư phụ trách dạy dỗ và nghiên cứu các nội dung trong Minh Đức Đường, khác với Hoắc Vũ Hạo, ngồi ở bàn nghiên cứu, tất cả dựa vào bản thân.

Nhưng Hòa Thái Đầu lại tỏ ra hâm mộ Hoắc Vũ Hạo, hãn có lão sư chỉ dạy, nhưng lão sư chưa hề cho hãn chạm vào bàn thực nghiệm chứ đừng nói nghiên cứu ở đó, quả thực đối với một người nghiên cứu mà nói, hãn đau khổ hơn Hoắc Vũ Hạo nhiều.

Hai sư huynh đệ đều có cùng suy nghĩ, sau khi vào Minh Đức Đường mới nhận thấy rõ thế giới hồn đạo khí thực chất bao la rộng lớn làm sao, mới biết cái kiến thức đồ sộ mà trước kia luôn than thở khi học tập trong kế

hoạch Cực Hạn Đan Binh so với bên này nhỏ bé thế nào, mới cảm nhận đầy đủ sự phát triển đến trình độ đáng sợ của đế quốc Nhật Nguyệt.

Thời gian rất dài kế tiếp, cả hai cần phải hòa nhập vào thế giới nghiên cứu đó, vững tâm trụ lại cố gắng học tập, tiếp thu tri thức.

Người phụ trách quan sát nhóm trao đổi sinh Học Viện Shrek là chủ nhiệm Lâm Giai Nghị nhanh chóng mất hứng thú với Hoắc Vũ Hạo. Hắn nghiên cứu dường như chẳng có định hướng gì cả, mỗi ngày chỉ chế tạo vài ba thứ lặt vặt linh tinh, vài món kim loại đơn giản, ít khi chế tạo hạch tâm pháp trận. Chủ yếu thời gian hắn ngồi đó ngơ ngẩn, rồi ngẫu nhiên đi tìm Hiên Tử Văn hỏi một vài vấn đề nhưng thật ra đều cực kỳ dễ hiểu. Căn bản không có tư cách trở thành hồn đạo sư cao cấp.

Ngược lại Hòa Thái Đầu mới là người khiến Lâm Giai Nghị chú ý nhiều hơn, Hòa Thái Đầu ở phương diện chế tác định trang hồn đạo khí rất có thiên phú, tốc độ tiếp thu kiến thức và thực nghiệm nghiên cứu nhanh chóng đi vào quỹ đạo, hầu như ngày nào cũng có thể thấy rõ sự tiến bộ của hắn.

Việc đó cũng do sách lược của hai huynh đệ Hòa Thái Đầu và Hoắc Vũ Hạo. Hòa Thái Đầu so ra năng lực nghiên cứu hồn đạo khí tốt hơn Hoắc Vũ Hạo, mặc dù cũng không nhiều, nhưng khi thể hiện thì lại hoàn toàn vượt trội. Có sư huynh làm bình phong nổi bật, Hoắc Vũ Hạo dựa vào tinh thần lực cường đại và hồn kỹ tinh thần quái dị ở trong này đã đạt được nhiều mục tiêu trong kế hoạch đề ra.

Ngẩn người? Lâm Giai Nghi làm thế quái nào có thể biết lúc đó hắn đang làm cái gì chứ, chỉ sợ lão mà biết sẽ hung hăng cầu xé cắn đánh đập đập Vũ Hạo không khác gì đội an ninh Hoàng gia.

Cái trạng thái ngẩn người tư lự của Hoắc Vũ Hạo thực ra là Tinh Thần Tham Trắc đang lộng hành tìm kiếm trong phạm vi những hồn đạo khí mới lạ của những người khác đang nghiên cứu. Hắn đặc biệt chú ý những hồn đạo sư đang chế tạo hồn đạo khí cận chiến.

Phương pháp rất đơn giản, dò xét trước, sau đó ghi chép, rồi về phòng kiên nhẫn nghiên cứu, không hiểu gì gom hết lại hôm sau đi hỏi Hiên Tử Văn. Nhìn bề ngoài, hắn không giống một kẻ làm việc lớn, nhưng thực tế, sự tiến bộ ẩn dưới vẻ ngoài kia là một tốc độ khủng bố khó hình dung. Ở Minh Đức Đường đập chế vài kiện vật phẩm nhỏ lẻ, sau khi mang về ký túc xá lại không còn đơn giản nữa, có Sinh Linh Thủ Vọng dao khắc, Hoắc Vũ Hạo hoàn thành khâu cuối cùng ở ký túc xá, tuy là không thuận lợi bằng ở phòng thí nghiệm, nhưng tuyệt đối bí mật.

Nửa năm trôi qua, mười trao đổi sinh Học Viện Shrek và cả lão sư Phàm Vũ đều biểu hiện hết sức bình thường. Tính cả Hoắc Vũ Hạo, Hòa Thái Đầu, mười người hết sáu đã trọn thời gian học tập trong Minh Đức Đường, bốn người kia cũng đạt được khảo hạch 3 ngày một tuần vào học tập. Năng lực chế tác hồn đạo khí của cả nhóm đều có những sự phát triển khác nhau. Dĩ nhiên không ai trong số họ có thể tiếp xúc đến những nghiên cứu quan trọng. Nhưng dù vậy, sau lần trao đổi học tập này, hệ hồn đạo Học Viện Shrek chắc chắn sẽ có tiến bộ vượt bậc trên mọi phương diện.

Thêm một tin tốt nữa, cách đây khoảng nửa tháng, khi Học Viện Nhật Nguyệt thả lỏng cảnh giác với họ một chút, Phàm Vũ rốt cục tìm được một cơ hội đưa số bản vẽ đầu tiên của Hoắc Vũ Hạo đánh cắp được truyền tin về. Sự trân quý của những bản vẽ đó đối với hệ hồn đạo Học Viện Shrek mà nói tuyệt đối vượt xa hồn thú mười vạn năm a! Chừng đó bản vẽ, đủ cho hệ hồn đạo Học Viện Shrek tiết kiệm hơn trăm năm nghiên cứu.

Hoắc Vũ Hạo vẫn là hồn đạo sư cấp 6, nhưng năng lực của hắn cũng đã được cả Hiên Tử Văn công nhận là cấp 6.

Sự tiến bộ của Hoắc Vũ Hạo, chính Hiên Tử Văn cũng cảm thấy khiếp sợ, ở Học Viện Nhật Nguyệt chỉ có một mình lão còn biết đại khái một chút về trình độ tri thức hồn đạo khí của Hoắc Vũ Hạo.

Sau khi chọn nghiên cứu cận chiến hồn đạo sư, Hoắc Vũ Hạo như thuyền nhỏ giữa biển rộng trời cao thấy ngọn hải đăng, điên cuồng hết tốc lực lao đến mục tiêu. Tạo nghệ của hắn đạt đến trình độ nào ngay cả Hiên Tử Văn cũng không đánh giá hết.

- Hô.

Thở dài một hơi, Hoắc Vũ Hạo dùng sức duỗi thân thể mỗi một một chút, vẻ mặt vui sướng nhìn khối bạc tinh xảo trong tay. Khối kim loại hình dạng lập thể bất quy tắc nhiều góc cạnh, kết cấu phức tạp từ nhiều khối kim loại khác nhau hàn với lại mà thành. Để chế tạo cái này, Hoắc Vũ Hạo đã tốn

hơn 10 ngày, cuối cùng đã thành công. Món này chính là thiết kế cho hồn đạo thôi tiến khí của hắc.

Phương hướng hồn đạo sư cận chiến, đầu tiên Hoắc Vũ Hạo không nghĩ đến hồn đạo khí công kích và phòng ngự cường đại, mà luôn nghĩ các trước hết tăng tốc độ thật cao trong khả năng chịu đựng của cơ thể.

So với Hồn Tông bình thường, hắc thật sự mạnh hơn nhiều lắm, không nói tới số lượng hồn kỹ gấp 3 lần những Hồn Tông khác. Bất kể công kích, phòng ngự, khống chế, hắc đều có hồn kỹ cường đại tương ứng, lại còn uy thế của Vận Mệnh Nhân, khả năng cận chiến của hắc đã viễn siêu Hồn Tông. Một khi bị hắc áp sát, cho dù là Hồn Vương, Hồn Đế cũng khó mà ngăn nổi thế công cường đại pha hợp giữa khống chế và cường công.

Chỉ duy nhất hắc có hai nhược điểm chính là tốc độ và phạm vi công kích. Mặc dù hắc có hồn kỹ khống chế phạm vi, công kích phạm vi, nhưng không phải là hồn kỹ am hiểu chủ yếu. Vấn đề đó cũng không dễ thay đổi, khó có ai có thể đồng đều mạnh ở tất cả mọi phương diện. Lúc Hoắc Vũ Hạo chọn con đường hồn đạo sư cận chiến, hắc cũng đã hoàn toàn buông tha cho vấn đề công kích phạm vi và viễn công. Do đó, vấn đề ưu tiên trước nhất chính là tốc độ.

Xét thực lực trong phạm vi Hồn Tông tứ hoàn, ngay cả Hồn Tông hệ Mẫn công cũng không nhanh hơn hắc bao nhiêu. Nếu gặp Hồn Vương đẳng cấp lại am hiểu tốc độ, hắc hoàn toàn lép vế. Kỹ năng chính vẫn là khống chế đối phương, nhưng trên phương diện tốc độ, phản ứng chậm sẽ khiến hắc

gặp bất lợi. Do vậy hồn đạo thôi tiến khí vẫn là món đầu tiên hắc cần chế tạo.

Nửa năm qua, Hoắc Vũ Hạo đều dành phân nửa thời gian để chuyên biệt nghiên cứu hồn đạo thôi tiến khí, một nửa còn lại dành cho ám khí kết hợp hồn đạo khí. Cả hai mặt nghiên cứu đều có thành quả.

(DG: thành quả to lớn nhất vẫn là cái "câu giờ đại pháp", luyện đến ma công tầng thứ bao nhiêu chẳng biết luôn, có mỗi cái hồn đạo thôi tiến khí mà nói quá chừng tốn hết mấy đoạn văn)

Hoàn thành xong món linh kiện này, hắc đã sáng tạo một kiện hồn đạo thôi tiến khí cấp 6, chỉ cần trở về lắp ráp nữa là xong.

Càng nghiên cứu sâu sắc về hồn đạo khí, hắc càng hiểu rõ câu nói của Mã Như Long ngày trước: hồn đạo sư chỉ cường đại khi sử dụng hồn đạo khí chính mình tạo ra, bởi vì chỉ có bản thân mới hiểu rõ mình cần cái gì.

Hoắc Vũ Hạo toát ra một tia thỏa mãn, mỉm cười. Với hắc mà nói, không chỉ là hoàn thành chế tác một hồn đạo khí cấp 6, quan trọng hơn hắc đã thông hiểu lý luận tri thức nửa năm qua mà ứng dụng vào món hồn đạo khí này, củng cố trụ cột bản thân. Từ trước đến nay, Học Viện Nhật Nguyệt đều chỉ dạy những lý luận căn bản nhưng cao thâm, quả là lý luận tốt nhất cho tương lai phát triển của hắc. Hắc tin chắc, hai năm nữa, thành tựu bản thân sẽ như một núi lửa phun trào, cực kỳ mãnh liệt.

Chỉ khiến hãn hơi bức bối là tu vi hồi lực. Nửa năm, miễn cưỡng tăng một cấp lên cấp 43. Đã vậy tốc độ sau khi tăng cấp 43 đã chậm lại càng chậm hơn. Với cái tốc độ còn thua con sên này, e rằng hai năm sau đến Đấu Hồn Đại Tái, hãn còn không thể trở thành Hồn Vương chứ đừng mơ đến Hồn Đế. Quả thật là thua kém bạn bè rất nhiều a!

Nhưng tâm tình Hoắc Vũ Hạo khá tốt. Hãn đã nghĩ thông suốt, hai năm rưỡi bên này chủ yếu tăng trưởng năng lực hồn đạo sư, về phần hồn lực, hãn cũng có cách.

Khi Hoắc Vũ Hạo đang hài lòng thỏa mãn ngắm nhìn món linh kiện hồn đạo khí, đột nhiên, một cảm giác khác thường lặng yên xuất hiện.

Cũng không phải bản thân tự cảm thấy, mà từ Vận Mệnh Nhãn. Một cảm giác tê dại truyền đến đại não, nguy cơ mãnh liệt xuất hiện trong lòng hãn.

Không hề do dự, Hoắc Vũ Hạo vừa lật người lập tức lăn xuống đất, chui xuống dưới bàn thực nghiệm, cuộn tròn mình lại, Băng Hoàng Hộ Thể phát động tối đa, Hồng Trần Tí Hựu chuyển sang trạng thái tự phát động.

"Ầm, ầm, ầm, ầm."

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên rền rĩ trong khu căn cứ thực nghiệm khổng lồ Minh Đức Đường. Lực nổ khủng bố nháy mắt sinh ra một sóng

xung kích gần như mang tính hủy diệt bên trong khu vực tràn ngập kim loại này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 172: Kim khí nhân thần bí

Bốn luồng sáng bùng nổ xuất hiện từ bốn hướng, nhưng đều tập trung vào những nơi có nhiều người nghiên cứu nhất.

Vụ nổ xảy ra quá mức bất ngờ, do đó những hồn đạo sư đang ở vị trí trung tâm vụ nổ căn bản ngay cả thời gian phản ứng cũng không có. Ít nhất hơn một trăm hồn đạo sư bị vụ nổ chấn thành không khí, hơn 100 bàn thực nghiệm bị xé nát vụn, mảnh kim loại văng tứ tung, trở thành một đợt sóng kim loại có sức phá hoại khủng bố. Tiếng kêu la thảm thiết pha với mùi máu tươi tràn ngập không gian, sóng dư chấn của vụ nổ như núi lửa phun trào bắn ra ngoài.

Sức nổ kinh khủng đến mức trên mặt đất cũng rung lắc dữ dội. Trong căn cứ ngầm chế tác hồn đạo khí, hơn một phần ba số hồn đạo sư đã bị sóng dư chấn lan đến, thương vong thảm trọng.

Hoắc Vũ Hạo xem như là người có hiểu biết ít, vào đây bất quá chỉ mới nửa năm, thành ra bàn thực nghiệm của hắn chỉ ở một bên, không có gần trung tâm vụ nổ.

Dù vậy, sóng xung kích dư chấn sinh ra từ vụ nổ cũng khiến cho cái bàn của hãn bị đẩy đi hơn 10m.

Năng lực sinh tồn của Hồn đạo sư ngay lập tức được thể hiện. Dù hơn 1/3 số hồn đạo sư bị sóng xung kích tấn công, nhưng thực sự chết chỉ có hơn 100 người ngay vào giây đầu tiên xảy ra vụ nổ, mỗi một vị hồn đạo sư Minh Đức Đường hầu như đều có hồn đạo hộ tráo tự động, giảm sức sát thương đến cực nhỏ có thể. Tuy không ít trong số đó trọng thương, nhưng không một ai tử thương cả.

Vụ nổ chấm dứt, từng bóng người chui ra từ nền đất, toàn bộ đều mặc đồ đen, động tác nhanh nhẹn thoăn thoắt, sau khi xuất hiện, lập tức triển khai ra bốn phía chém giết.

Nếu có ai đó đứng trên mái vòm quan sát xuống, sẽ phát hiện bốn vị trí nổ đã xuất hiện bốn cái cửa động thật lớn đường kính hơn 10m, bọn người mặc đồ đen chui ra từ những cái lỗ đó. Bọn họ chẳng những sớm có chuẩn bị, hơn nữa thực lực cực kỳ mạnh mẽ, công kích vừa phát động, trong khu vực đã thấy một mảng tinh phong huyết vũ. (máu me đầy đồng)

Hoắc Vũ Hạo tuy nấp ở dưới bàn thực nghiệm, nhưng vẫn sử dụng Tinh Thần Tham Trắc. Hãn cực kỳ không ngờ, Minh Đức Đường ẩn dưới lòng đất bí ẩn đến thế vẫn bị tập kích, kẻ địch thực lực lại cực mạnh vượt khỏi trí tưởng tượng của hãn.

Hơn 100 người, không ai thấp hơn Hồn Thánh. Đường như vừa xuất hiện, đều triệu hồi võ hồn chân thân, điên cuồng đồ sát.

Phải biết rằng, cho dù là ở Học Viện Shrek, muốn gọi đến một đám cường giả như thế cũng không dễ chút nào a!

Bất quá, Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng phát hiện manh mối. Dù cho bọn người hắc y này thực lực mạnh mẽ, chuẩn bị kỹ càng, ăn mặc kín đáo đến một chút da cũng không lộ ra.

Hoắc Vũ Hạo đang thông qua Tinh Thần Tham Trắc để nhận biết tình hình xung quanh, một gã hắc y đột nhiên bành trướng cánh tay phải lên gấp 10 lần, đánh một hồn đạo sư đang chuẩn bị khởi động hồn đạo khí thành một màn huyết vũ, hắc cũng đã tố cáo lai lịch bản thân cho Hoắc Vũ Hạo.

Bản Thể Tông, không thể ngờ là người của Bản Thể Tông. Nhưng tại sao họ lại bất ngờ đánh úp Học Viện Nhật Nguyệt? Tập kích Minh Đức Đường? Bọn họ điên rồi sao?

Nhưng dù có thắc mắc cỡ nào hắc cũng không ngu dại mà chui ra ngoài. Người của Bản Thể Tông căn bản mặc kệ người là ai, không mặc đồ đen tất bị thăm sát, ra tay không chút lưu tình.

Chỉ lát sau, thêm hơn 100 hồn đạo sư nữa ngã xuống trong vũng máu, dù họ cũng không tệ xuất ra hồn đạo khí phản kháng, nhưng cường giả Bản Thể

Tông quả thực vượt xa thực lực bọn họ rất nhiều. Trong đó còn có đến mười mấy cường giả Phong Hào đầu la, những kẻ đó thì hồn đạo khí nào mà chống cho nổi chứ?

Hơn nữa, bọn họ căn bản là đến để phá hoại. Những cái bàn thực nghiệm trân quý và hạch tâm pháp trận vô giá trên bàn trong tay họ như những tờ giấy mảnh, nháy mắt bị xé nát. Chỉ một lát như vậy, thiệt hại đã không thể dùng con số tiền bạc để đo đếm được nữa.

Hoắc Vũ Hạo trong lòng thầm thấy may mắn. Hôm nay may là Hòa Thái Đầu, Phàm Vũ lão sư cả hai đều không đến đây thí nghiệm. Họ đều đã ra ngoài thực nghiệm hồn đạo khí với một nhóm hồn đạo sư Học Viện Nhật Nguyệt. Nếu không, hẳn thật không đủ nhẫn tâm để nằm bó gối dưới cái bàn thực nghiệm thế này a!

Nhưng tiếp tục như vậy không phải là cách, có thánh mới biết những tên Bản Thể Tông này lát nữa có lục soát tìm thấy hắc rồi giết luôn hay không. Hoắc Vũ Hạo tuy tin tưởng năng lực bản thân, nhưng bọn người kia đều tu vi Hồn Thánh trở lên a! Mà Hồn Thánh của Bản Thể Tông cũng khác với Hồn Thánh bình thường, tùy tiện một ai tìm thấy hắc, căn bản hắc cũng không có khả năng đối đầu.

Mẹ nó, bọn họ tới thế nào, ta trốn đi thế đó.

Vừa nghĩ, hai tay Hoắc Vũ Hạo đã gọi ra Băng Đế Ngao, Âm Kim Khủng Trảo cũng thò ra, cả người vỗ lên mặt đất.

Mặt đất tuy tạo thành từ một tầng kim loại dày hơn nửa mét, nhưng với sự sắc bén của Âm Kim Khủng Trảo đã nhanh chóng bị xé ra, hai bàn tay nhanh chóng toàn lực đào bởi mặt đất ngay chỗ đang nắp, nhanh chóng tạo thành một hố lõm xuống một chút. Hẳn dùng sức kéo cái bàn thực nghiệm, dùng Âm Kim Khủng Trảo cắt xé một chút, chiếc bàn kim loại nặng trĩch nhanh chóng đổ sụp xuống, che phủ cái huyết động có hẳn trong đó. Nếu không hất tung cái bàn này lên, căn bản không ai biết còn có người đang nắp đây.

Hoặc Vũ Hạo nằm im không nhúc nhích trong huyết động, chứa lại một cái lỗ nhỏ tí trên mặt bàn để thở, Tinh Thần Tham Trắc toàn bộ giải phóng, quan sát tình huống bên ngoài.

Minh Đức Đường là cơ sở nghiên cứu hồn đạo khí tốt nhất đại lục, cũng không phải dễ đối phó như vậy, chỉ tích tắc bất ngờ lúc đầu, tiếng chuông cảnh báo réo lên inh ỏi. Đợt phản kích của Minh Đức Đường đã chuẩn bị bắt đầu.

Rất nhiều hồn đạo khí xuất hiện phía trên mái vòm, hình dáng xoắn ốc, dài hơn 5m, phần đáy rộng nhất có hơn 2m. Hào quang lam tím quẩn tròn theo đường xoắn ốc, rồi đến mũi nhọn thì đột ngột phóng ra như điện, điên cuồng công kích đám người Bản Thể Tông bên dưới.

Lúc nhận thấy công kích từ trên cao, nhóm cường giả Bản Thể Tông còn không thèm để ý, chỉ dựa vào hồn lực cường đại ngăn cản, nhưng họ rất nhanh phát hiện sai lầm.

Tử quang từ trên cao giáng xuống trúng người, nháy mắt sinh ra dòng điện kinh khủng, dù cho thực lực cao cường của họ khiến luồng điện không thể gây thương tổn cho cơ thể, nhưng không tránh khỏi bị điện giật đến tê liệt. Một vị Phong Hào đầu la bị mười luồng tử quang đánh trúng, nhất thời bị gắn chặt tại chỗ.

Nhóm hồn đạo sư vừa lui lại lúc này cũng đã sẵn sàng hồn đạo khí, bắt đầu triển khai công kích phô thiên cái địa bắn qua, nhóm cường giả Bản Thể Tông rốt cục bắt đầu xuất hiện thương vong.

Ngay sau đó, một thân ảnh xuất hiện giữa không trung, bị vô số tử quang truy đuổi, nhưng cả người hấn trở nên hư ảo khó thấy, liên tục chớp lóe, không một luồng tử quang nào đánh trúng.

Cả mái vòm bất chợt hóa thành màu xanh biếc, bao trùm toàn bộ số hồn đạo khí, làm tan chảy hoàn toàn số hồn đạo khí uy lực mạnh mẽ.

- Đi.

Bóng người trên không dừng lại, hai tay vung lên, chất lỏng bích lục bay tán loạn tứ phía, công kích đến những hồn đạo sư đang đứng vòng ngoài tập kích.

- Độc Bất Tử, người thật to gan.

Một tiếng hét to vang lên, một luồng sáng xích hồng khuếch trương, ngăn cách chất lỏng chết chóc màu bích lục.

Sâu trong căn cứ ngầm, mười bóng người lúc này cũng đã bay ra, người bay đầu tiên, còn không phải Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần sao?

Kính Hồng Trần nhìn căn cứ ngầm một mảnh hoang tàn hỗn độn, ánh mắt cực kỳ phẫn nộ. Từ khi Minh Đức Đường thành lập đến nay, chưa hề gặp phải cảnh tượng này. Khắp nơi trong khu vực Minh Đức Đường đều vương vãi thi thể của những hồn đạo sư.

Nếu đánh nhau trên chiến trường, Kính Hồng Trần tuyệt đối nắm chắc chỉ huy cường giả Minh Đức Đường đánh tan Bản Thể Tông. Nhưng Bản Thể Tông tập kích đột ngột. Hơn nữa Minh Đức Đường xây căn cứ ngầm này sâu dưới lòng đất đến trăm mét, đừng nói người ngoài không dò ra vị trí, dù có biết, cũng không có khả năng xâm nhập a! Ai ngờ, Bản Thể Tông lại lựa chọn phương pháp xem chừng là ngu ngốc nhất, nhưng mang lại hiệu quả cao nhất. Bọn họ không biết từ chỗ nào kéo tới, đánh ngay vào vị trí yếu nhất, phá tan thể phòng ngự của căn cứ.

Vị hắc y trên không cứ như không nghe thấy giọng nói của Kính Hồng Trần, quát lạnh hạ lệnh:

- Sát!

Người vừa phá hủy toàn bộ hồn đạo khí trên đỉnh chính là Bản Thể Tông chủ Độc Bất Tử, nhưng nếu hắn đã mặc đồ đen đến đây, tự nhiên không tự khai báo thân phận, cho dù đối phương biết rõ, hắn cũng không thừa nhận.

Kính Hồng Trần nổi giận gầm lên một tiếng

- Không lưu kẻ nào.

Một chùm hồng quang mãnh liệt bùng nổ trên người, một đám hoa sen kim loại màu đỏ bay nhanh đến tổ hợp lại. Nháy mắt hơn 1000 món hồn đạo khí kim loại màu đỏ cỡ ngón tay đã giương ống pháo nhắm thẳng không trung.

Kính Hồng Trần đầu đội mũ giáp xích hồng, mặt nạ bảo hộ cũng bằng kim loại, vô số luồng hồng quang chớp mắt oanh kích Bản Thể Tông chủ đang lơ lửng trên không.

Nhóm cường giả Minh Đức Đường đi cùng cũng khai triển hồn đạo khí bản thân, phát động những công kích cường hãn lên đạo quân Bản Thể Tông. Hai bên kịch liệt chiến đấu, cả căn cứ gầm vang dội hồn lực tung hoành, gầm rú điên cuồng tạo ra những chấn động kịch liệt.

Hoắc Vũ Hạo thực sự kinh hồn táng đảm, cục diện thế này lần đầu tiên hẳn được chứng kiến.

Bản Thể Tông dám lớn gan tập kích Minh Đức Đường như vậy, tội cùng là vì cái gì? Vì lợi ích của tam quốc Đấu La đại lục sao? Không có khả năng a! Dựa theo lời lão sư nói, Bản Thể Tông là một cái tông môn chỉ chăm chăm vào lợi ích bản thân, hết thầy vì chính mình trước. Vậy thì lấy phương thức trực tiếp tử địch đối đầu với Minh Đức Đường, bọn họ có lợi gì chứ?

Hoắc Vũ Hạo nghĩ nát óc cũng không ra, hẳn lúc này chỉ còn cách lo cho an nguy bản thân mà thôi.

Trước sau đã có ba đạo hồn đạo xạ tuyến lạc đạn trúng cái mặt bàn thực nghiệm hẳn đang trốn bên dưới. Mỗi đạo đều có uy lực dung kim hóa thiết (tan chảy) khủng khiếp. Bàn thực nghiệm thùng lỗ chỗ. Một khi cái bàn này hoàn toàn bị phá, vậy Hoắc Vũ Hạo muốn tránh cũng không tránh được rồi. Nằm giữa hai lần đạn cường giả giao phong, một khi mà nổ ra, chỉ e lập tức bị xé thành mảnh nhỏ.

Làm sao bây giờ? Hoắc Vũ Hạo hiện tại chỉ có thể cố hết sức chui sâu xuống thêm một chút, Tinh Thần Tham Trắc mở ra hết cỡ, dự đoán những va chạm khủng bố bên ngoài có hay không sẽ chạm đến mình.

Nhưng mà, hồn lực công kích bên ngoài thật sự quá lợi hại, tạo thành phong bạo hồn lực cuồng mãnh, ngay cả tinh thần lực phóng ra cũng bị xé nát. Tinh Thần Tham Trắc mấy lần bị xé tang hoang khiến Hoắc Vũ Hạo cũng

bị phản phệ miệng mũi xuất huyết, hắn rốt cục không dám tiếp tục dò xét bên ngoài nữa.

Không lẽ ta chết chỗ này sao? Vậy thì oan ức cho ta quá, còn không bằng lao ra ngoài, nhưng mà, lao ra rồi ta sẽ giúp ai?

Nếu không phải tự dừng bị lọt vào đây, Hoắc Vũ Hạo thật đúng là không muốn chui vào vũng nước đục này. Bản Thể Tông giết nhiều nhiều nhân tài Minh Đức Đường một chút càng tốt. Cục diện chiến tranh đại lục ở tương lương sẽ trì hoãn thêm được một thời gian. Có điều sự thật hiện tại hắn đang ở giữa chiến trường này a! Lỡ như bỏ xác ở đây, quả thực quá oan uổng.

Đúng lúc này, đột nhiên Tinh Thần Tham Trắc cảm nhận được gì đó. Bởi vì không thể hướng ra phía ngoài dò xét, hắn đã đem Tinh Thần Tham Trắc tác dụng lên bùn đất để tìm kiếm vị trí đào địa đạo.

Tu vi tăng lên, tinh thần lực tăng lên cũng tương đương cực nhanh, cho dù là trong bùn đất, cũng có thể tra xét một phạm vi nhất định. Ngay chớp mắt vừa rồi, hắn cảm giác chỗ mình đang đào sâu kia vốn đang bị phong bạo hồn lực áp lực tựa hồ cũng được thả lỏng một chút.

Phát hiện này khiến Hoắc Vũ Hạo nghĩ tới cái gì đó, lập tức tập trung tinh thần hướng đến chỗ kia dò xét.

Quả nhiên, giống như hần phán đoán, cách chỗ hần chừng 5m bên dưới có một cái địa đạo, ước chừng có thể cho một người đi qua, khá nhỏ, rõ ràng là mới bị đào ra không lâu.

Thật tốt quá! Nếu ta có thể chui vào địa đạo kia, chắc chắn sẽ không bị công kích rồi trốn ra ngoài. Thông đạo nhất định thoáng khí, không lo chuyện hô hấp.

Mừng rỡ, Hoắc Vũ Hạo lập tức phát động toàn lực, hướng tới phía dưới đào toàn lực.

"Ầm ——" phía trên, bàn thực nghiệm bị một quả hồn đạo đạn pháo lạc đạn bắn trúng, nổ banh xác, rớt xuống một vài mảnh kim loại, còn may Hoắc Vũ Hạo đã có Băng Hoàng Hộ Thể ngăn cản. Lúc này hần đã đào xuống được thêm 2m. Thân thể dựng lên, tai trái Băng Đế Ngao, tay phải Âm Kim Khủng Trảo, một chiêu toàn lực đánh ra, rớt cục phá tan trần địa đạo bên dưới.

Hoắc Vũ Hạo thậm chí không có nửa phần chần chờ, thân thể vừa chui vào cái lỗ đó, đã ngay lập tức rơi xuống.

Quả nhiên, rơi vào cái hành lang địa đạo này, cảm giác nguy cơ cũng trở nên yếu đi rất nhiều. Hoắc Vũ Hạo thở dài mừng rỡ, bất quá hần cũng chẳng dám đứng đây lâu, phía trên là trung tâm chiến trường, lỡ như họ đánh dữ quá lún xuống đây thì sao? Xác định phương hướng một chút, hần phát hiện địa đạo này cũng hướng về phía sâu bên trong Minh Đức Đường,

chỗ những phòng thí nghiệm bí mật kéo dài qua đó. Bên đó dĩ nhiên là phía sau nhóm cường giả Minh Đức Đường, có lẽ sẽ an toàn hơn nhiều.

Địa đạo hơi thấp, hắn chỉ có thể khom lưng nhanh chóng cất bước, trước hết thoát khỏi khu vực nguy hiểm rồi mới tính.

Càng đi sâu vào địa đạo, tiếng nổ bên trên ngày càng nhỏ, hắn nhẹ nhõm mừng thầm, cuối cùng đã tránh thoát khỏi tình cảnh bất lợi. Chỉ không biết Bản Thể Tông và Minh Đức Đường cuối cùng ai thắng.

"Dưới này là sâu hơn trăm mét trong lòng đất, bất kể chỗ nào, cũng không dám dùng công kích cực mạnh. Một khi cả căn cứ ngằm lún xuống, chưa tính đến sức nặng căn cứ kia, chỉ tính cả khối đất sâu hơn trăm mét này, đừng nói là phong hào đấu la, chắc chắn có hợp lực thì ai cũng khiêng không nổi a! Nếu bọn họ có thể lường bại câu thương, có lẽ là tốt nhất, nhưng mà cũng đừng lôi ta theo." Chật vật khom lưng bỏ trốn, Hoắc Vũ Hạo hung tợn thầm nghĩ.

Tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên hắn cảm giác được không khí tựa hồ trở nên mát mẻ hơn, trong lòng vừa động, có lối ra?

Nghĩ đến lối ra, hắn vừa thả lỏng tâm tình lại lập tức căng thẳng. Vì hắn đột nhiên hiểu, cái lối đi này rất mới, rõ ràng không phải do người của Minh Đức Đường tạo thành.

Chẳng lẽ, Bản Thể Tông bên trên chỉ là nghi binh? Chỉ thu hút chú ý của Kính Hồng Trần, mà chính mình đánh bậy đánh bạ chui vào cái địa đạo này mới chân chính là mục đích của họ sao? Chẳng lẽ họ muốn đánh cắp hồn đạo khí trân quý của Minh Đức Đường, hay là.

Đột nhiên, Hoắc Vũ Hạo rùng mình, nghĩ tới một khả năng có thể, mà đó cũng là một trong những mục tiêu của hắn lần này. Dù cho ban đầu đã xác định mục tiêu này hầu như không có tỉ lệ thành công, nhưng hắn cũng muốn dò xét một chút. Nếu như mục tiêu của Bản Thể Tông lại giống mình mà nói, có lẽ là sự giải thích tốt nhất.

Phôi thai, phôi thai hồn thú 10v năm, nhất định là nó.

Liên tưởng Độc Bất Tử Bản Thể Tông chủ vốn đã có ba hồn hoàn 10v năm, nghi ngờ trong lòng Hoắc Vũ Hạo dần dần trở nên sáng tỏ.

Lúc trước, hắn tận mắt nhìn thấy cái đồ vật đẳng cấp kia ở phòng đấu giá Tinh Quang.

Hơn nữa hắn cũng biết, có người đã bỏ ra 1 triệu kim hồn tệ mua cái phôi thai hồn thú 10v năm đó. Trước khi nhận nhiệm vụ này, hắn cũng nghe nói Học Viện Nhật Nguyệt hai năm trước chưa hề yên tĩnh, cho đến khi bọn họ thực hiện trao đổi sinh, mới không còn ai dám mơ tới chí bảo đó nữa. Minh Đức Đường phòng ngự quá cường hãn, hơn nữa không ai biết phôi thai hồn thú 10v năm được cất giấu ở nơi nào.

Một triệu kim hồn tệ, quả là một con số trên mây, càng không nói cái hồn thú 10v năm đó thật không thể định giá.

Hoắc Vũ Hạo từng nghe Mục lão nói qua, gần trăm năm nay có rất ít hồn thú 10v năm bị liệt sát, nhất là ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, thực lực hồn thú không ngừng tăng cường. Họ cũng đã sớm tuyên cáo, nếu Tinh Đấu Đại Sâm Lâm có hồn thú 10v năm bị con người liệt sát, nhất định sẽ triển khai một sự báo thù kinh hoàng.

Một hồn thú 10v năm gần như khiến một Phong Hào đấu la trở nên cường hoành lên một cấp bậc khác hẳn những Phong Hào đấu la khác. Hồn thú 10v năm không chỉ là hồn hoàn, hồn cốt, hồn kỹ. Đối với thực lực của hồn sư cũng tăng lên khá đáng kể. Có thể nói, chỉ cần hồn hoàn thứ chín là 10v năm, vậy thì khả năng đột phá Siêu Cấp đấu la cường hãn cấp 95 là hoàn toàn trong tầm tay.

Như Độc Bất Tử, hẳn có ba hồn hoàn 10v năm, nếu hẳn không có, chắc gì đã có thể đạt tới Cực Hạn đấu la cấp 99. Đương nhiên, nhắc tới khi trước, việc thông qua lực lượng hồn hoàn đề thăng ngược lại cũng không hoàn toàn tốt, do đó ngày xưa đều là Cực Hạn đấu la, nhưng hẳn lại không dám đối đầu với Mục lão.

Hay cho một cái Bản Thể Tông a! Bọn họ dám nhân lúc không ai nghĩ đến đánh lên Minh Đức Đường, hiển nhiên đã có chuẩn bị. Bọn họ dù sao chỉ là một tông môn, không phải một quốc gia. Minh Đức Đường muốn trả thù bọn họ, trước tiên cũng phải tìm ra chỗ của cái tông môn thần bí này mới được. Hơn nữa, còn khó tránh chạm phải phiền toái tới những thế lực bên

ngoài, những nhân vật Bản Thể Tông này đều che giấu thân phận của họ, cũng khó ai có bằng chứng buộc tội là chính bọn họ làm.

Phát hiện mục tiêu của đối phương, vậy mình làm gì bây giờ? Hoắc Vũ Hạo cũng lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Mục tiêu không phải là hắn, nhưng phôi thai hồn thú 10v năm kia vốn cũng là mục tiêu của hắn a!

Mục lão lúc còn sống cũng chỉ rõ cho hắn chuyện này, bởi vì bản thân có Tinh Thần Tham Trắc và năng lực Mô Phỏng, nếu có thể nên tranh thủ một chút. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết phải đảm bảo bản thân an toàn. Lỡ như có bị phát hiện cũng không quá lo, nhiều nhất hắn cũng chỉ bị trả về học viện Shrek, chứ cũng không dám thật sự gây hại đến hắn.

Khi Hoắc Vũ Hạo đến Học Viện Nhật Nguyệt, cái ý niệm này trong đầu hoàn toàn dẹp qua một bên. Minh Đức Đường quả thật phòng vệ quá cẩn trọng, nghiêm ngặt còn có hồn đạo khí cực kỳ hiện đại phòng thủ, tra xét. Muốn thần không biết quỷ không hay sờ vào phôi thai đó quả thực không có khả năng. Lấy thực lực của hắn lên vào dễ dàng, nhưng muốn phá vỡ những lớp phòng ngự lại quá khả năng.

Nhưng ai mà ngờ, Bản Thể Tông lại đến đây, hơn nữa còn cường hãn như thế khởi xướng tấn công phủ đầu, rồi phái người âm thầm móc sau lưng. Kế hoạch này hắn nhiên không phải chỉ mới ngày một ngày hai mà thành. Rõ ràng, Bản Thể Tông cũng không chắc đủ sức hủy diệt Minh Đức Đường, thế công mãnh liệt trước mặt chỉ là nghi binh, sát chiêu chân chính đúng là cái địa đạo này.

Làm sao bây giờ? Qua nhìn xem, hay là không đi?

Hoắc Vũ Hạo biết rõ, người được Bản Thể Tông ủy nhiệm trọng trách chui vào trong Minh Đức Đường chôm đồ chắc chắn phải được Bản Thể Tông chủ Độc Bất Tử cực kỳ coi trọng. Thực lực tuyệt đối không phải người mà bản thân có khả năng chống lại. Nhưng mà, phải buông tha như vậy sao? Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở a!

So với Bản Thể Tông, ưu thế duy nhất của hắn chính là hiểu biết về hồn đạo khí.

Chiến sự ác liệt, không cho hắn nhiều thời gian tự hỏi, mãnh liệt căn răng, Hoắc Vũ Hạo quyết định: Không đi!

So với phôi thai hồn thú 10v năm, sinh mạng quan trọng hơn. Huống gì bản thân đã có hồn hoàn 10v năm. Rắn không nên tham lam nuốt voi, không nên vì tham niệm mà biến thành thảm kịch, chẳng phải sẽ phụ lòng Thiên Mệnh ca, Băng Đế và Y lão đã vô cùng tín nhiệm hay sao?

Trong lòng nghĩ thông suốt, Hoắc Vũ Hạo cũng bình tĩnh lại. Phôi thai hồn thú 10v năm, cũng không nên để cho Bản Thể Tông đắc thủ. Còn ở chỗ này, ít nhất mình còn có cơ hội, nếu bị Bản Thể Tông cầm đi, ngay cả cơ hội nhìn nó cũng không có.

Nên nghĩ biện pháp thông báo Minh Đức Đường chủ là tốt nhất.

Đang khi hắn còn tự hỏi làm cách nào truyền tin tức cho Kính Hồng Trần dưới làn mưa bom bão đạn này, đột nhiên một chấn động kịch liệt truyền đến.

Lòng đất như bắt đầu run rẩy, rồi kịch liệt rung lắc. Địa đạo lúc này Hoắc Vũ Hạo đi qua, âm một tiếng liền sụp xuống một khối, bùn đất dày đặc đổ xuống mù mịt, bụi đất phun ra lao đến đập vào hắn đang ở phía bên này.

Không tốt! Hoắc Vũ Hạo đại kinh thất sắc, cái này là bên ngoài chiến đấu kinh quá khiến cho địa đạo cũng sụp xuống, hơn nữa dường như cả căn cứ cũng rung lên dữ dội, địa đạo đất lở đá vỡ như sắp sụp đổ toàn bộ.

Phải nhanh chạy đến cuối địa đạo, nếu không muốn bị chôn sống a! Đúng là ý trời trên người, vừa mới nghĩ bỏ qua cơ hội ngàn năm có một, muốn quay đầu bỏ trốn thì lại buộc phải tiến lên, thật là khổ quá đi đó mà.

Quả nhiên, ngay sau khi hắn lao ra không lâu, địa đạo sau lưng liền tiếp sụp xuống, bỏ trốn đã là một khả năng ngoài tầm với..

Trong lòng đầy cảm giác khóc không ra tiếng, nhưng Hoắc Vũ Hạo chỉ còn cách duy nhất là dũng cảm đối mặt. Hít sâu một hơi, ý trời đã vậy, cầu an trong nguy hiểm, liều thôi.

Đi sâu vào địa đạo không lâu, đột nhiên lối đi bị lệch, có một ngã rẽ vào. Điều này càng khiến Hoắc Vũ Hạo cảm thấy thêm quái dị. Tuy hẳn chưa bao giờ đi vào những chỗ thần bí này của Minh Đức Đường, nhưng hẳn biết chắc người đào địa đạo này phải có bản đồ căn cứ. Nói thật dù trên mặt đất, có khó mà phán đoán được địa hình chính xác đến vậy. Nhưng địa hình bên trong Minh Đức Đường làm sao lại bị lộ ra bên ngoài được chứ?

Minh Đức Đường căn cứ ngầm, phía trên.

Những tiếng nổ kịch liệt và địa chấn dữ dội khiến song phương cũng phải ngừng tay, cả đám đều biến sắc, lỗ như nơi này mà lún xuống, chắc rằng toàn bộ nhân mã đôi bên không ai có thể sống sót ra ngoài.

- Độc Bất Tử, tại sao?

Kính Hồng Trần nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Đột nhiên, dường như lão hiểu được vấn đề, rùng mình một cái, rồi nổi giận gầm lên

- Tên khốn nạn, người dám....

Vừa nói, lão vừa xoay người chạy vào phía trong Minh Đức Đường. Cũng do vị trí tiếng nổ mới tức thì, đã khiến lão giật mình nhận ra.

Có điều, kế hoạch đã hoàn thành được phân nửa, Bản Thể Tông làm sao lại cho hãn cơ hội nhúng tay vào? Một luồng gió lốc khủng bố màu lục từ không trung giáng xuống, Độc Bất Tử không tiếc hao phí hồn lực căn nguyên hóa thân hư vô, vô số thân ảnh khủng bố lao thẳng đến đám cường giả Minh Đức Đường bao trùm toàn bộ.

Khí thể dũng mãnh, rõ ràng muốn ép Kính Hồng Trần vào chỗ chết, dù đối mặt với công kích cường đại của các hồn đạo sư cũng xem như không thấy.

Rơi vào đường cùng, Kính Hồng Trần buộc phải trở lại ứng chiến. Bằng hồn đạo khí cấp 9 mạnh mẽ của bản thân chống đỡ. Luận thực lực, lão kém quá xa Độc Bất Tử, vị cực hạn đấu la này, rất có thể đã là duy nhất trên đại lục hiện nay, cấp 99 đỉnh phong thực lực. Nếu không phải hãn còn e ngại cả nền đất sụp đổ, có lẽ cường giả Minh Đức Đường đã phải chết hơn 1/3 nữa.

Chiến đấu nháy mắt tiếp tục. Cường giả hai bên điên cuồng đánh nhau sống chết, nhưng số thương vong cũng không tăng thêm nhiều lắm. Dù sao bọn họ không ai dám toàn lực công kích, nhưng phòng ngự thì lại toàn lực a! Mà mục tiêu của Độc Bất Tử, cũng chỉ làm muốn ngăn trở cường giả Minh Đức Đường cường giả, tạo cơ hội cho người của mình.

"Vù" Hoắc Vũ Hạo đã vọt ra khỏi cuối đường hầm, xuất hiện trong một cái thông đạo khác.

Hai bên thông đạo, những ngọn đèn hồn đạo khí không ngừng chớp nháy, xem ra kết cấu thông đạo này cũng đang bất ổn.

Nơi này hẳn là bên trong Minh Đức Đường. Có điều, người kia mới vào đã đi đâu?

Hoắc Vũ Hạo nhẹ nhàng đứng lên, phóng ra một tầng sương mù sử dụng hồn kỹ Mô Phỏng, thoáng suy nghĩ một chút, rồi cũng biến hóa hình dạng bên ngoài.

Đầu tiên, hắn biến đổi da mặt, biến mình thành một kẻ khác, rồi nhanh chóng biến hóa đến thân thể, trở thành Độc Bất Tử tông chủ Bản Thể Tông thứ hai.

Không thể không nói, đối với tinh thần lực hắn sử dụng thành thạo tuyệt vời chính xác đến từng milimét. Không chỉ là dáng người, tướng mạo, mà còn mô phỏng luôn cả một bộ đồ đen, không khác gì Độc Bất Tử bên trên.

Tim đập thành thịch, nhưng đã đến đây, cũng không còn cơ hội lùi bước.

Hắn chậm rãi bước đi, Tinh Thần Tham Trắc toàn bộ giải phóng, dò xét hướng thẳng phía trước.

Tiến lên không lâu, đột nhiên trong lòng vừa động, lắc mình nép vào một thông đạo bên trái, chợt lóe ra đến một cánh cửa kim loại, nhẹ nhàng mở

cửa không phát ra tiếng động. Bên trong cực kỳ rộng rãi, là một phòng thí nghiệm.

Gian phòng thí nghiệm lúc này đã vắng bóng chủ nhân, hoàn toàn trống không. Dựa theo khí tức còn lưu lại, có lẽ hầu hết cường giả Minh Đức Đường bên ngoài kia đều từ nơi này mà ra.

Nếu đã vào được, Hoắc Vũ Hạo đương nhiên nhanh chân xem xét. Tản đi sương mù, trên mặt vẫn còn để lại khăn che, thận trọng tiến vào bên trong phòng thí nghiệm rộng rãi.

Gian phòng rất lớn, hình nửa khối cầu úp xuống, đường kính hơn 100m, độ cao lại đến 30m. (DG: Oác, chỗ này tg có điều không nhể, bên ngoài mái trần có 20m, trong này nhỏ hơn lại 30m @.@)

Lúc Hoắc Vũ Hạo từng bước lò dò đi vào, chợt liếc mắt nhìn một góc, hần bị hấp dẫn bởi một con quái vật trước mặt.

Một khối kim loại cực lớn hình người, cao chừng 15m, toàn bộ thân thể đều được chế tạo từ kim loại. Dù nhìn qua có vẻ còn sơ sài, nhưng tổng thể xem như đã hoàn thành, phần ngực mở ra, bên trong hình như có ghế ngồi linh tinh này kia nhiều thứ. (DG: Siêu nhân Hezman chuẩn bị xuất trận)

Hoắc Vũ Hạo cũng không dùng mắt nhìn tiếp, mà Tinh Thần Tham Trắc trực tiếp tiến hành phân tích. Đang phân tích, đột nhiên hần giật mình liên

tiếp lùi bước, suýt nữa ngã ngửa.

Khối kim loại hình người khổng lồ này, vậy mà có chứa đến cả nghìn hạch tâm pháp trận. Hơn nữa độ tinh vi cực kì hãn mới thấy lần đầu. Ở trung tâm của kim khí nhân dường như còn ẩn chứa một luồng năng lượng vô cùng khủng khiếp. Năng lượng đó chính là ở bản chất của kim loại. Trong thời gian ngắn hãn hoàn toàn không thể hiểu được cấu trúc của nó?

Cái này... rốt cuộc là cái đồ chơi gì a?

Hoắc Vũ Hạo rung động, vội vàng bước tới, đến gần kim khí nhân. Càng đến gần, hãn càng cảm nhận rõ sự khổng lồ của nó. Đứng dưới chân kim khí nhân, quả thật cảm giác không khác gì một con kiến.

Thử dùng Âm Kim Khủng Trảo vạch một chút lên chân, tóe lửa, nhưng cũng chỉ để lại một vết ấn màu trắng. Dù Hoắc Vũ Hạo không thúc giục hồn lực, nhưng bản thân Âm Kim Khủng Trảo sắc bén vô cùng, bí ngân cũng dễ dàng bị nó cắt ngọt. Vậy thì kim khí nhân này được chế tạo từ kim loại cứng rắn gì đây chứ?

Có lẽ đây là nghiên cứu cao cấp nhất Minh Đức Đường, không lẽ kim khí nhân khổng lồ này sẽ được dùng cho chiến tranh sao?

Ngẩng đầu nhìn chỗ mở ra trên ngực kim khí nhân. Có lẽ đó là phòng điều khiển. Nhớ tới bản thân từng sử dụng hồn đạo khí Toàn Hình Tham Trắc, so

với cái đồ chơi khổng lồ này, quả thực là đèn cầy so với mặt trời a. Càng lúc Hoắc Vũ Hạo càng tin tưởng vào phán đoán của mình. Kim khí nhân trước mắt đối với Minh Đức Đường tuyệt đối có địa vị hết sức quan trọng, chính là món hồn đạo khí cao cấp nhất mà Minh Đức Đường nghiên cứu ra. (DG: cũng ráng câu giờ cho được)

Nhưng mà, làm cách nào mang nó đi đây, món đồ chơi này khổng lồ quá đi, có cái hồn đạo khí trữ vật nào chứa nổi nó đâu chứ?

Nếu không thể mang đi, chi bằng phá hủy nó, cấp cho Minh Đức Đường một chút phiền toái. Thế nhưng mà, cái món này rắn chắc cực kỳ, thực lực của mình, muốn phá hủy nó trong chốc lát là vô kế khả thi.

Lúc trong đầu Hoắc Vũ Hạo còn rối rắm, Tinh Thần Tham Trắc đã phân tích xong phần trên kim khí nhân, dần dần hạ xuống phân tích phần thân dưới.

- Hả, đây là cái gì?

Chung quanh thân thể Kim khí nhân ở những chỗ khác nhau có một vài mặt phẳng, hiển nhiên là do thợ đúc thành. Cách Hoắc Vũ Hạo không xa, là một mặt phẳng kim loại thấp nhất, trên đó còn có một vài đồ vật linh tinh này nọ kết nối vào thân thể Kim khí nhân.

Thân hình chợt lóe lên, Hoắc Vũ Hạo đã tới cái mặt phẳng gần nhất, một vật đập ngay vào mắt.

Đó là một khối hộ tâm kính lớn hơn bàn tay một chút, chung quanh được khảm những vật trang trí màu trắng bạc, một hạch tâm pháp trận được khắc hoàn mỹ trên đó, nhưng ngay chính giữa có một khối bảo thạch có dạng thấu kính thật to lớn. Khối bảo thạch màu lam nhạt, phía trên có sáu đường tinh vân, ánh sáng kỳ dị khiến người ta nhìn hoa cả mắt. Hoắc Vũ Hạo hoảng sợ biến sắc

- Cái này, chẳng lẽ là ngọc bích tinh quang? Khối tinh ngọc bích quang lớn như vậy a!

Ngọc bích Tinh quang, là một loại bảo thạch thần kỳ ẩn chứa năng lượng khổng lồ. Loại bảo thạch này ẩn chứa năng lượng không gian thần bí, chính là nguyên liệu chế tác hồn đạo khí không gian tốt nhất. Nếu có một khối to bằng móng tay khảm vào hồn đạo khí trữ vật, không gian cất giữ lập tức sẽ tăng thêm hơn 1m khối.

Ngọc bích Tinh quang cực kỳ trân quý, chủ yếu là do tính năng độc đáo nhưng sản lượng cực ít. Nhưng chủ yếu cũng chỉ có hình thể nhỏ, không có những khối thể tích lớn, nên thông thường giá trị cũng chỉ có hạn.

Nhưng khối Ngọc bích Tinh quang to như trước mắt, đừng nói là gặp qua, cho dù là nghe cũng chưa từng nghe qua a! Hoắc Vũ Hạo có thể nào không

thất kinh? Nhưng đồng thời hắn cũng lập tức nghĩ tới chỗ dùng tuyệt diệu cho khối Ngọc bích Tinh quang to dùng này.

Thật như thế sao? Hoắc Vũ Hạo nắm lấy khối Ngọc bích Tinh quang to lớn, nâng những khối pháp trận kim loại kết nối chung quanh, Huyền Thiên Công vận chuyển, hồn lực cẩn thận rót vào trong đó.

Một lực hút nháy mắt từ trong Ngọc bích Tinh quang truyền ra, Hoắc Vũ Hạo chỉ cảm thấy hồn lực trôi như vũ bão, chỉ nháy mắt đã hao tổn hết 1/3.

Đúng lúc này, đỉnh đầu kim khí nhân có một đoàn ánh sáng màu lam lóe lên, cộng hưởng với ánh sáng phát ra từ Ngọc bích Tinh quang.

Luồng ánh sáng bắn ra từ Ngọc bích Tinh quang huyền lệ khuếch tán giữa không trung, va chạm với luồng sáng lam sắc từ đỉnh đầu kim khí nhân, ánh sáng màu ngọc lam chiếu sáng cả phòng thí nghiệm.

Không gian vặn vẹo kỳ dị khiến Hoắc Vũ Hạo cảm thấy hoang mang lo sợ, nhưng hắn hoàn toàn bất lực không nhúc nhích chôn chân tại chỗ.

May mắn, lam quang bùng nổ cũng không qua lâu, lát sau đã biến mất. Hoắc Vũ Hạo giật mình phát hiện, khối kim khí nhân khổng lồ kia đã biến mất không thấy đâu.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 173: Thế nhưng, dĩ nhiên là nàng!

Này, này quả nhiên là một kiện hồn đạo khí trữ vật a! Chắc hẳn nó chính là hồn đạo khí trữ vật thể tích lớn nhất. Nhìn thấy hộ tâm kính phát ra ánh sáng ngọc bích, trong lòng Hoắc Vũ Hạo rung động không ngừng, tinh thần mừng rỡ run rẩy như kẻ điên.

Hắn cực kỳ không ngờ tới vận khí của mình lại tốt đến vậy, có thể thu được một chỉ bảo vào tay. Kim khí nhân này tuy chỉ mới là bán thành phẩm, nhưng hắn đã có một số công năng nhất định. Hơn nữa, trên thân thể kim khí nhân không biết tổng hợp bao nhiêu là hạch tâm pháp trận, đối với việc nghiên cứu hồn đạo khí đã không còn có thể dùng hai chữ "lời to" để mô tả được nữa. Hắn tin chắc, nếu bản thân có thể nghiên cứu kỹ càng kim khí nhân khổng lồ này, vậy thì tạo nghệ của bản thân hắn phải đạt đến tầm đệ nhất hồn đạo sư Minh Đức Đường này đã. Đương nhiên, việc đó vẫn còn cần một thời gian dài, nhưng ít nhất có kim khí nhân này trong tay, cũng tương đương có được một quyển bách khoa toàn thư hồn đạo khí của Minh Đức Đường a!

Nhanh tay thu lấy ngọc bích tinh quang vào trong kiện hồn đạo khí trữ vật của mình, Hoắc Vũ Hạo quay đầu bỏ chạy. (....)

Hiện tại, một chút suy nghĩ về phôi thai hồn thú 10v năm hắn cũng không còn để trong đầu. Kim khí nhân này với hắn quan trọng hơn nhiều, ý niệm duy nhất lúc này là làm cách nào rời khỏi đây an toàn.

Lao ra địa đạo, Hoắc Vũ Hạo hít sâu, trái tim lúc này đập liên hồi.

Những tiếng nổ bên ngoài dường như ngày càng yếu đi, những chấn động do song phương chiến đấu cũng giảm bớt.

Làm sao đây? Còn cái địa đạo kia sao đi? Cũng chỉ còn cách đó, đi đường địa đạo dùng đôi tay của mình đào đường mà đi, ít ra còn có cơ hội. Dùng Băng Đế Ngao và Âm Kim Khủng Trảo, chưa chắc bản thân không thể đào được một cái thông đạo. Chỉ cần đến được cái địa đạo mà cường giả Bản Thể Tông dùng để đột kích căn cứ ngầm, sẽ có cơ hội thoát thân.

Nghĩ thế, Hoắc Vũ Hạo toàn lực gia tốc, hướng đến địa đạo mình vừa chui ra khi trước.

Đúng lúc này, một đạo bóng đen với tốc độ kinh người lao tới.

- Ai?

Đối phương gầm nhẹ một tiếng, hào quang màu tím mạnh mẽ phóng ra, áp lực khủng bố khiến Hoắc Vũ Hạo hít thở không thông.

Hai vàng, hai tím, bốn đen, tám hồng hoàn phụ gia chuẩn nhất xuất hiện trên người tên kia, một cường giả Hồng Đấu la. Hắn có một đôi tay to kinh khủng, như hai cái kìm cực đại màu tím.

- Câm miệng.

Âm thanh già nua nặng nề phát ra từ trong miệng Hoắc Vũ Hạo, hắn cũng tháo khăn che mặt của mình ra.

Nhìn thấy gương mặt hắn, đối phương nhất thời giật mình, cung kính quỳ một gối xuống đất

- Tham kiến tông chủ.

Hoắc Vũ Hạo vô cùng hồi hộp, dù hắn biết mình đã gạt được đối phương. Nhìn cách ăn mặc, dễ dàng đoán ra tên này chân chính là kì binh luôn ra phía sau của Bản Thể Tông phái tới, một cường giả Hồng Đấu la có vũ hồn bản thể. Song tì bản thể võ hồn a! Quả thật là một kẻ cường hãn, cái địa đạo kia chắc là hắn dùng chính đôi tay mình đào ra đây mà.

- Đắc thủ?

Hoắc Vũ Hạo mặt bình tĩnh hỏi.

- Đúng vậy, đặc thù.

Tên Hồn Đấu là tâm tình phấn khởi, tay phải sờ trên người, lấy ra một vật hai tay dâng lên, đưa ra trước mặt Hoắc Vũ Hạo.

Đó là một cái hạp màu trắng có một cái bệ nhỏ bằng gỗ, mặt trên được khảm hơn trăm khóa bảo thạch. Phía trên cái bệ nhỏ, một dòng khí trắng tinh dao động rất nhỏ.

Lần đầu nhìn thấy cái vật này, chính là ở phòng đấu giá Tinh Quang. Làm sao hắn có thể quên cái món hàng then chốt này a! Dù hắn không biết tên kia làm cách nào có thể lấy được, nhưng hắn hoàn toàn chắc chắn đây chính là phôi thai hồn thú 10v năm, nằm trong kiện hồn đạo khí cấp 9 Phong Thần Thai, tuyệt đối không giả.

Hoắc Vũ Hạo cố gắng giữ tâm tình ổn định, vẻ ngoài thật bá đạo mà tước lấy Phong Thần Thai trong tay kẻ kia, đưa ra trước mặt nhìn thật kỹ, gật đầu, nói:

- Không tồi, lần này ngươi lập công lớn, sau khi trở về chắc chắn sẽ trọng thưởng. Đi thôi, mau thoát khỏi nơi này.

Vừa nói, hắn tiện tay thu luôn Phong Thần Thai vào hồn đạo khí trữ vật.

Thế nhưng bất ngờ, hành động đơn giản đó lại thất bại. Hồn đạo khí trữ vật căn bản không thể thu nạp Phong Thần Thai. Hoắc Vũ Hạo suýt nữa tự tát mình một cái, chỉ kích động một chút mà lại quên, so sánh cấp bậc, hồn đạo khí trữ vật không thể thu nạp hồn đạo khí cao cấp hơn a!

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một trận chấn động, nổ vang. Hắc y nhân trước mặt lại đột nhiên đứng thẳng, đôi mắt kinh ngạc khiếp sợ, chụp lấy tay Hoắc Vũ Hạo.

- Người, người không phải tông chủ?

Hoắc Vũ Hạo mặt mày nhăn nhó

- Người nói bậy gì đó?

Hắc y nhân đột nhiên trở nên dữ tợn

- Ta cảm nhận được khí tức chiến đấu của tông chủ ở bên ngoài, người là giả. Đi chết đi!

Tay phải hăn thoát biến thành một nắm đấm màu tím to lớn, đánh thẳng về phía Hoắc Vũ Hạo. Sức mạnh bộc phát khiến cho cả thông đạo cũng trở nên méo mó.

Tay trái của hắn cũng nhanh chóng chụp lấy phôi thai hồn thú 10v nằm trong tay Hoắc Vũ Hạo.

Khi đối phương thốt lên "Người không phải tông chủ", Hoắc Vũ Hạo đã ý thức được bất trắc. Thực lực so với vị Hồn Đấu la Bản Thể Tông kém hơn không biết bao nhiêu lần, bị đối phương phát hiện, chắc chắn sẽ ngay lập tức nguy đến tính mạng a!

Thời khắc mấu chốt, Hoắc Vũ Hạo bày ra lựa chọn duy nhất vô cùng chính xác.

Một tầng quang mang xích kim phóng ra, Hồng Trần Tí Hựu mang đến mười lăm giây vô địch hộ tráo.

Băng Hoàng Hộ Thể cũng đồng thời triển khai, băng tinh bị hồn kỹ Mô Phỏng che đi không hề phát sáng khi hình thành.

Phát động hai năng lực phòng ngự tuyệt đối, hắn lại đẩy phôi thai hồn thú 10v trong tay về phía một quyền khủng bố đang đánh tới, còn bàn tay to lớn đang vồ qua thì hoàn toàn không coi ra gì.

Đối với hồn sư, hồn hoàn, hồn cốt 10v năm chính là chí bảo. Tên kia không thể ngờ có người chiếm được chí bảo này lại đang tâm phá hủy nó.

Trong suy nghĩ của tên kia, đối phương có gan lừa gạt mình, tu vi nhất định sẽ không yếu. Do đó, một quyền tung ra là toàn lực, muốn thu hồi lại là không có khả năng.

Nhưng, phối thai hồn thú 10v năm chính là mục tiêu của Bản Thể Tông a! Chưa kể tiền thưởng 1 triệu kim hồn tệ, chỉ phối thai hồn thú và hồn đạo khí cấp 9 Phong Thần Thai đang chứa đựng nó, đều là chí bảo vô cùng a. Nhìn thấy kẻ nọ hoàn toàn không tiếc hai món chí bảo, tên cường giả Bản Thể Tông sao có thể không vội vàng cho được?

Tay trái đang chụp tới Hoắc Vũ Hạo liền chuyển mục tiêu sang tay phải.

Vì kế hoạch lần này, Bản Thể Tông có thể nói là nhọc lòng không ít, chỉ riêng giai đoạn chuẩn bị cũng đã gần hai năm, đối với Phong Thần Thai cũng có nghiên cứu.

Phong Thần Thai có thể phong ấn hết thủy sinh mệnh thể, nhưng trước phong ấn mục tiêu không có năng lực chống đối mới có thể thành công. Một khi đã ở trong phong ấn, cho dù là cường giả Phong Hào đấu la cũng vô pháp thoát ra. Thông thường dùng để phong ấn một vài hồn thú cường đại mất đi chiến lực, rất ít khi dùng trên hồn sư nhân loại.

Phong Thần Thai cũng không phải toàn bộ không có vấn đề, bản thân nó có một nguyên lý, sử dụng chính hồn lực của đối tượng bị phong ấn để duy trì phong ấn, do đó đối với phòng ngự bên trong cực kì cường đại, nhưng ngược lại phòng ngự bên ngoài lại cực kỳ yếu ớt, chỉ cần một công kích

nhất định liền khiến kiện hồn đạo khí này nổ tan tành. Thành ra Phong Thần Thai chỉ là trong cứng ngoài mềm.

Hoắc Vũ Hạo tự nhiên cũng có hiểu biết về Phong Thần Thai, nên hắn mới lựa chọn như vậy, đạt được kim khí nhân kia rồi, hắn chỉ muốn an toàn rời khỏi nơi này. Đối với phôi thai hồn thú 10v năm hắn vốn không có nhiều mơ ước. Thực lực hắn trước mắt không có khả năng hấp thu một cái hồn hoàn 10v năm, huống chi hắn cũng không biết hồn thú 10v năm này có thuộc tính gì a! Bởi vậy, hắn thà phóng thích hồn thú 10v năm này đi, mà đó cũng là phương án duy nhất có thể ngăn cản công kích của đối thủ. Nếu không, với tu vi chênh lệch của hai bên, ngay cả Hồng Trần Tí Hựu cũng khó mà ngăn được công kích của đối phương. Sống sót, là mục tiêu duy nhất.

Vị Hồn Đấu la Bản Thể Tông được tuyển chọn để thực thi nhiệm vụ này quả thực có thực lực kinh người, đúng lúc biến chiêu, tay trái bắt lấy kèm hãm tay phải, thân thể khựng lại, hữu quyền dừng mãnh dừng lại trước Phong Thần Thai.

Nhưng lúc này hắn toàn lực tung quyền, cố gắng hết sức mới có thể ngăn lại được, hắn nghĩ việc cường hành thu chiêu sẽ tạo cơ hội rất lớn cho Hoắc Vũ Hạo thừa cơ công kích, nhưng hắn rất tin tưởng năng lực phòng ngự bản thân, đang định chuyển hết năng lực sang trạng thái phòng ngự, thì một sự việc hắn cực kỳ không ngờ tới đã xảy ra.

Hoắc Vũ Hạo đúng là đã thừa cơ công kích hắn, nhưng lại dùng chính Phong Thần Thai để công kích.

Tinh Thần Tham Trắc dự đoán chuẩn xác vị trí nắm tay đối phương dừng lại, Phong Thần Thai mạnh mẽ hướng đến, hần cũng là dùng hết toàn lực, sức mạnh Băng Đế Ngao nháy mắt phát ra.

"Bùm ——, rắc rắc ——"

Phong Thần Thai hung hăng nện vào hữu quyền của vị Hồn Đấu la kia, trong tiếng đứt vỡ nặng nề, kiện hồn đạo khí cấp 9 xuất hiện một vết nứt nghiêm trọng.

- Khốn kiếp!

Hồn Đấu la nổi giận gầm lên một tiếng, chụp lấy Phong Thần Thai.

Nhưng trong nháy mắt, nhiệt độ trong địa đạo đột nhiên hạ xuống nhanh chóng, sương khói màu trắng từ bên trong Phong Thần Thai trào ra từ cái khe nứt đó, Hoắc Vũ Hạo buông tay, thân hình nhanh chóng lùi lại. Vị Hồn Đấu la Bản Thể Tông mở lớn hai tay, ra sức chụp tới dòng khí nọ.

Một giọng nữ tràn ngập tức giận trong trẻo mà lạnh lùng vang lên:

- Nhân loại ti tiện, đi tìm chết, chết hết đi.

Tiếp theo, bất kể Hoắc Vũ Hạo hay vị Hồn Đấu la bát hoàn của Bản Thể Tông đều chỉ thấy trước mặt một màu trắng xóa.

Hoắc Vũ Hạo không nhìn thấy bộ dạng chật vật của vị Hồn Đấu la kia, nhưng bản thân lại hoảng sợ, Hồng Trần Tí Hựu vô địch hộ tráo lại ngưng trệ trong một khắc, hồn lực đang lưu chuyển bỗng nhiên yếu ớt tản mát, một tiếng vỡ chói tai, hàn ý khủng bố từ bốn phương tám hướng trào tới, bao vây lấy cơ thể của hắn.

Có được võ hồn cực hạn băng, không biết từ bao lâu Hoắc Vũ Hạo đã không còn cảm thấy cái rét lạnh, nhưng chính lúc này hắn lại thấy lạnh lẽo vô cùng. Thân thể và linh hồn dường như bị đông cứng lại, hoạt động cơ thể trở nên ngưng trệ.

Ngay sau đó, trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo vang lên một tiếng hô hoán cực kỳ hoảng hốt

- Thế nhưng, dĩ nhiên là nàng. , làm sao có thể, điều này sao có thể?

Dòng khí mát lạnh từ Băng Bích Đế Hoàng Hạo thân cốt phát ra, tiếp nhận khí lạnh bên ngoài, giúp Hoắc Vũ Hạo đang bị đông cứng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, dòng khí lạnh vô cùng của cực hạn băng bảo vệ cơ thể Hoắc Vũ Hạo, khiến hắn không thể bị đóng băng. Thế nhưng Hoắc Vũ Hạo có thể cảm giác được rõ ràng, Băng Bích Đế Hoàng Hạo ban cho

hắn cực hạn băng, vậy mà vẫn còn kém hơn cảnh giới lạnh lẽo đang xuất hiện ở bên ngoài này.

Hắn trước nay vẫn cho rằng, nhiệt độ cực hạn băng của mình đã là lạnh nhất, nhưng biến hóa trước mắt khiến hắn hoàn toàn thay đổi tri thức.

Khi đôi mắt có thể nhìn lại được, cảnh tượng phía trước khiến hắn cực kỳ run rẩy.

Cả địa đạo đã hẹp lại càng hẹp hơn, vì bên trong địa đạo đã đóng một tầng tuyết dày cộp, vị Hồn Đấu la Bản Thể Tông, lúc này đã muốn biến thành một khối băng cứng, hoàn toàn bất động cách mình một khoảng. Phong Thần Thai rơi trên mặt đất, cũng bị đông cứng lại .

Trong địa đạo trở nên tối đen, hồn đạo khí chiếu sáng toàn bộ mất đi tác dụng, nếu không phải thị lực Linh Mâu viễn siêu người thường, chỉ e chính Hoắc Vũ Hạo cũng khó thấy được năm ngón tay.

- Băng Đế, tình hình gì đây? Lúc này người nói vậy là sao?

Tiếng kinh hô hoảng hốt lúc trước đúng là của Băng Đế ở trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo phát ra.

Giọng nói Băng Đế vẫn tràn ngập khiếp sợ

- Vừa rồi... vừa rồi chính là khí tức của Tuyết Đế a!

Hoắc Vũ Hạo nghe xong cả thể xác và tinh thần đều kịch chấn, thất thanh nói:

- Tuyết Đế? Người là nói, hôn thú 10v năm bị phong ấn bên trong Phong Thần Thai chính là vị đứng đầu tam đại Thiên Vương cực bắc, đệ tam hung thú trong thập đại hung thú đại lục Tuyết Đế?

- Đúng vậy, chắc chắn là khí tức của Tuyết Đế. Trên đại lục, khí tức bằng giá có thể có cảnh giới lạnh hơn ta chỉ có Tuyết Đế, hơn nữa giọng nói kia không sai vào đâu được, Tuyết Đế, chính là Tuyết Đế.

Hoắc Vũ Hạo không dám tin nói:

- Nhưng mà, làm sao có thể như vậy được? Tuyết Đế không phải đã có tu vi gần 70v năm sao? Hôn thú nếu muốn chuyển hóa thành người để tu luyện, vậy thì phải tiến hành lựa chọn ở thời điểm tu vi 10v năm mới phải, Tuyết Đế nếu có tu vi 70v năm, làm thế nào có thể trùng tu đây? Có thể đây là tộc nhân của nàng chăng?

Băng Đế nghiêm giọng nói:

- Không có khả năng, Tuyết Đế là sinh vật may mắn sinh đúng thời cơ, được thiên địa linh khí mà có được sinh mệnh Băng Thiên Tuyết Nữ. Tuyết nữ bình thường không có khả năng vượt qua cái lạnh cực hạn của ta. Kẻ kia khẳng định là Tuyết Đế. Tuy ta không biết làm cách nào nàng làm được, nhưng ta có thể khẳng định chính là nàng.

Thiên Mộng Băng Tầm lúc này mới lên tiếng

- Bất kể kẻ kia có phải Tuyết Đế hay không, Vũ Hạo, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây, lúc này không cần phải lo nhiều như vậy.

Hoặc Vũ Hạo nhất thời bừng tỉnh, đúng! Hiện tại vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh đâu.

Bước nhanh qua gã Hồn Đấu la Bản Thể Tông đã đóng băng trước mặt, Hoặc Vũ Hạo chợt nổi hàn ý, trầm giọng nói:

- Thực xin lỗi.

Vừa nói, hắn vươn ngón trỏ tay phải ra, lưỡi dao ám kim sắc bén chậm rãi vạch vào khối băng, đâm thủng mi tâm của hắn.

Bị nhiệt độ siêu thấp cấp tốc đóng băng, hắn khó mà còn sống, cho dù có thể sống, rơi vào tay Minh Đức Đường kết cục cũng không khác, nhưng có

thể sẽ bại lộ hành tung của Hoắc Vũ Hạo, hiện tại không phải thời điểm mềm lòng.

Xoay người, Hoắc Vũ Hạo cầm lấy Phong Thần Thai bị hỏng nhặt lên, thu vào hồn đạo khí trữ vật. Món đồ chơi này mặc dù bị hỏng, nhưng vẫn là một món hồn đạo khí cấp 9 a! Giá trị nghiên cứu và nguyên liệu chế tạo đều rất quý giá.

Âm thanh chiến đấu bên ngoài đột nhiên tăng lên, Hoắc Vũ Hạo do dự một chút, vẫn trở lại lối vào lúc trước.

Để chắc chắn không gặp lại tình trạng sạt lún nền đất, Tinh Thần Tham Trắc toàn diện phát ra, cảm nhận biến hóa của bùn đất phía trên, Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng tiến tới chỗ bị sụp đổ khi trước. Hồn lực dò xét phía trước, trong lòng bất chợt vui vẻ. Không đến 3m phía trước là nền căn cứ phía trên, hơn nữa chỗ đó còn có những tấm thép che phủ, làm một địa phương ẩn náu rất tốt.

Quyết định thật nhanh, Hoắc Vũ Hạo thi triển Băng Đế Ngao nhanh chóng mở đường, một lát sau, đã chui vào cái khoảng rỗng đó.

Tấm kim loại trên đầu thỉnh thoảng vang lên tiếng chấn động, Hoắc Vũ Hạo giật mình mấy cái, dán cả người lên tấm kim loại đó.

Nơi này không khí cực kỳ bẩn, mùi bùn đất nồng nặc khiến cho người ta khó mà hít thở. Tinh Thần Tham Trắc nhanh chóng giúp hần tìm được một vị trí có công sự che chắn. Âm Kim Khủng Trảo xé toang tấm thép, hần lặng yên nhẹ nhàng chui ra ngoài, vừa lúc nấp vào ở một cái bàn thực nghiệm.

Vị trí của hần lúc này tương đối gần về phía phe Minh Đức Đường một chút, thoáng hồi phục hô hấp, hần mới cẩn thận quan sát chiến huống trước mặt.

Cả căn cứ ngầm đã trở thành một mảnh hoang tàn, số bàn thực nghiệm còn nguyên không đến 1/5. Minh Đức Đường tổn thất to lớn, lần này xem ra lỗ nặng.

Kính Hồng Trần sắc mặt tái mét, từng đạo hồng quang phô thiên cái địa bắn ra trên người.

Bản Thể Tông chủ Độc Bất Tử vẫn lơ lửng giữa không trung như trước, có điều bọn họ không công kích lẫn nhau, mà là một thân ảnh màu trắng lay động giữa không trung.

Từng luồng khí lạnh trắng tinh tỏa ra từ thân ảnh kia, nhưng dưới công kích cường đại của Độc Bất Tử và Kính Hồng Trần lại không hề lan ra ngoài.

Ngoại trừ Độc Bất Tử và Kính Hồng Trần, cường giả hai bên đều đã ngừng tay, hoàn toàn để ba vị cường giả ở giữa kia so đấu.

Cẩn thận quan sát, Hoắc Vũ Hạo mơ hồ nhìn thấy hình dạng thân ảnh màu trắng kia. Rõ ràng là một tiểu cô nương chỉ chừng hai, ba tuổi, da trắng như tuyết, một cái quần lụa mỏng manh quấn lấy thân thể mập mạp mũm mĩm, miệng không ngừng la hét, ý đồ vượt khỏi trùng vây.

Trong căn cứ, bất kể Bản Thể Tông hay Minh Đức Đường, đều có không ít những tượng băng, hiển nhiên do Tuyết Đế trước đó lao tới tạo thành.

- Kẻ kia, thật sự là Tuyết Đế?

Hoắc Vũ Hạo hỏi Băng Đế trong lòng.

Băng Đế nói:

- Hẳn là đúng. Tuyết Đế trùng tu đã lớn, hóa thân phi thai nhân loại. Hiện tại nàng có lẽ phải buông tha cho trùng tu, khôi phục bản thể mà chiến. Chẳng qua, nàng hiện tại tựa hồ không có được 1/3 sức mạnh bình thường. Nếu không, những người này tuy rằng cường đại, vẫn không có khả năng vây khốn lấy nàng a!

Hoắc Vũ Hạo chau mày, nói:

- Bị Phong Thần Thai phong ấn lâu như vậy, thực lực không suy giảm mới là lạ. Hơn nữa nàng còn trải qua quá trình trùng tu nặng nề.

- Không được, ta phải giúp nàng.

Lời nói Băng Đế đầy kiên định dọa Hoắc Vũ Hạo nhảy dựng lên. Hoắc Vũ Hạo lập tức ngăn lại:

- Băng Đế, người đừng xúc động, cục diện hỗn loạn như thế, chúng ta làm cách nào giúp nàng a!

Băng Đế trầm giọng nói:

- Năm đó Tuyết Đế đã từng cứu mạng ta, hiện tại nàng gặp nạn, ta không thể không giúp. Người yên tâm, ta sẽ có biện pháp, sẽ không nguy hiểm cho người. Người không nên cử động, ta tiếp xúc với nàng.

Võ hồn Băng Đế chậm rãi phóng thích, hồn hoàn kim hồng sắc 40v năm trên người Hoắc Vũ Hạo lặng yên bồi hồi, hồn kỹ Mô Phỏng che giấu ánh sáng của nó.

Hình xăm Băng Bích Đế Hoàng Hạo sau lưng Hoắc Vũ Hạo dần dần hiện rõ. Nếu hắt cời áo, sẽ thấy hình xăm Băng Bích Đế Hoàng Hạo ngọ nguậy như sống lại. Trong đôi mắt hoàng kim tinh anh, Băng Đế phóng ra một tia sáng kỳ dị, một khí tức dị thường cũng theo đó phát ra.

Bản Thể Tông chủ Độc Bất Tử hiện tại cũng rất bức bối, hẳn thực không thể nghĩ tới lại xuất hiện chuyện xấu đến thế này. Vì kế hoạch tập kích hôm nay, chẳng những bọn họ phải chuẩn bị đầy đủ, diễn tập vô số lần, lẽ ra phải hoàn mỹ không kẽ hở mới đúng, nhưng ai biết được cái phong ấn phôi thai 10v năm kia lại chạy ra đây, lại còn có thực lực cường hãn đến thế này.

Ở đây sâu dưới lòng đất, bất kể Bản Thể Tông hay Minh Đức Đường, hai bên không ai dám sử dụng toàn lực của mình công kích, một khi sục đổ, không ai sống được. Nhưng luồng khí lạnh màu trắng đang vây quanh phôi thai hồn thú 10v năm quá mức khó chơi, nhiệt độ cực thấp, cả Độc Bất Tử lẫn Kính Hồng Trần, đều có thể nói là trong đời hiếm thấy. Khí lạnh cực hạn của nàng dễ dàng hóa giải công kích của họ. Kịch độc thành danh của Độc Bất Tử cũng không cách nào tồn tại trong luồng khí lạnh lẽo đó.

Huống chi, Độc Bất Tử vừa đối phó với nó, vừa phải cảnh giác Kính Hồng Trần bất cứ lúc nào cũng có thể nổi điên đánh lén. Nhìn bây giờ có vẻ như cả hai đang tạm thời phối hợp đẩy lùi địch thủ chung, nhưng nếu bên nào đó nhận thấy phôi thai hồn thú 10v năm này không có khả năng ngăn cản, song phương có lẽ sẽ lại tiếp tục bộc phát đại chiến.

Thân thể Tuyết Đế hoàn toàn bị một tầng khí lạnh màu trắng bao phủ, có dạng hình cầu, đường kính chừng 2m. Ngay cả ánh sáng lọt vào cũng bị nó

đóng băng, trở thành tầng phòng vệ tốt nhất cho nó.

Độc Bất Tử giờ trao tay phải, hào quang lục thẩm hội tụ thành một bàn tay rất to, chộp thẳng tới Tuyết Đế. Kính Hồng Trần bên dưới cũng nhanh chóng giáp công, một luồng sáng đỏ mạnh mẽ phá không bắn vòng cung tới, như một ngọn roi da quất đến Tuyết Đế, hai bên trước sau đều tấn công.

Không gian căn cứ ngầm kịch liệt vặn vẹo, hai đại cường giả công kích, thậm chí xuất hiện một cái khe không gian.

Bọn họ không có khả năng khẳng định chắc chắn thực lực của Tuyết Đế, việc cần thiết nhất bây giờ là phải bắt cho được nó. Ân oán hai bên thực ra cũng phải sau khi thu thập cái phôi thai hồn thú 10v năm này rồi mới tính tiếp.

Tuyết Đế lơ lửng trên không, tầng khí lạnh đột nhiên ngừng lại một chút, nó vốn linh hoạt, nhưng giờ này lại không thể tránh được một trao của Độc Bất Tử. Trao sắc màu lục thẩm bao trùm lấy, che phủ hoàn toàn tầng khí lạnh bên trong.

Trước đó một giây, công kích kinh hồn của Kính Hồng Trần cũng hung hăng nện lên khối cầu hàn khí, khiến nó lồm vào một chút, dường như đã có tổn thương nhất định.

Độc Bất Tử mừng rỡ, hẳn cảm thấy nhiệt độ không còn lạnh như trước nữa, lập tức hét lớn

- Lui.

Mục đích đã đạt được, lúc này không đi, còn đợi đến khi nào.

Bên dưới, Kính Hồng Trần nhẹ răng cười lạnh lẽo, tay phải đột nhiên vung lên, cường giả Minh Đức Đường lập tức hưởng ứng khởi xướng công kích mạnh mẽ lên nhóm người Bản Thể Tông.

Công kích của Kính Hồng Trần đánh lên khối cầu tuyết đã biến mất, nhưng một thứ gì đó rất xinh xắn lại lơ lửng giữa không trung, nhìn qua giống như một thủy tinh cầu, cả vật thể trong suốt, có vô số lỗ thủng. Quang mang xích hồng lóe ra, rất thần kỳ.

"Vù ——"

Một tiếng gió bất chợt nổi lên. Ngay cả tu vi cực hạn đấu la của Độc Bất Tử nghe đến âm thanh này cũng cứng đờ cả người. Bên trong thủy tinh cầu màu đỏ rực, một chùm tia hào quang nhỏ như tơ đột ngột bắn ra, trùm lên bàn tay màu lục thẫm đang nắm giữ Tuyết Đế kia.

Hồn lực cường đại của Độc Bất Tử tiếp xúc với những sợi tơ đỏ như máu kia thì nhanh chóng tan rã. Thân thể Tuyệt Đế nhất thời bị những sợi hào quang quấn lấy, thoát khỏi tay Độc Bất Tử.

Độc Bất Tử giận dữ, khi hắn đang chuẩn bị thêm lực, đột nhiên một nguy cơ khó hiểu xuất hiện trong tâm.

Đạt đến cấp độ cực hạn đấu la, đã gần như bước một chân vào cảnh giới thần linh, cảm giác cực kỳ nhạy bén, thậm chí có khả năng đoán trước một chút tương lai.

Không có nửa phần do dự, Độc Bất Tử lập tức buông tha Tuyệt Đế, thân hình lóe lên trở xuống mặt đất. Một tầng hào quang lục thẩm phát động từ cơ thể hắn, chặn toàn bộ công kích của nhóm cường giả Minh Đức Đường, bảo vệ phe Bản Thể Tông.

Một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng toàn trường, cho dù những tiếng nổ kịch liệt kia cũng không thể át đi chút nào.

Trên không trung, những sợi tơ hào quang xích hồng bị ngưng trệ ở chỗ khối cầu căng tròn như trăng rằm yên lặng.

- Nhân loại ti tiện, một ngày nào đó, các người sẽ vì hành động lập sát hồn thú chúng ta mà trả giá thật đắt. Bốn tọa có chết, cũng tuyệt đối không để

cho đã tâm của các người được toại nguyện. ĐI —— CHẾT —— HẾT
—— ĐI ——

Bốn chữ cuối, Tuyết Đế nói như thét gào, thanh âm kinh khủng. Từ khối cầu trắng tinh đó, lượng hồn lực dao động khủng bố khiến không gian kịch liệt vặn vẹo.

- Không tốt. Mau cản nó lại.

Kính Hồng Trần thất thanh kinh hô, hăn bắt chấp tất cả, từng đạo hồng quang không ngừng hiện ra giữa không trung, hóa thành một lớp hào quang bao phủ hoàn toàn khối cầu Tuyết Đế. Những cường giả Minh Đức Đường cũng nhanh chóng làm theo, tạo thành một tầng hộ tráo phòng ngự bên ngoài khối cầu Tuyết Đế.

Độc Bất Tử vô cùng tiếc nuối liếc nhìn khối cầu lơ lửng giữa không trung, nhanh chóng chỉ huy cường giả Bản Thể Tông lui xuống thông đạo đen ngòm mà bọn họ dùng để vào đây.

"Vù ——, âm ùng bùng bùng ——"

Núi lở đất rung, tựa như địa long trở mình, tiếng nổ khủng bố nháy mắt vang vọng trong thế giới lòng đất. Không chịu nhục bị bắt giữ, Tuyết Đế phát động một thân tu vi khủng bố hóa thành hỏa dược, tạo thành một sức nổ kinh khủng không gì sánh kịp phát nổ sâu bên trong lòng đất.

Nếu có thể dùng cấp bậc để đánh giá mức độ vụ nổ, thì Kính Hồng Trần nhất định quả quyết đây chính là vụ nổ mang uy lực của một hồn đạo khí cấp 10 từ trước đến nay chưa từng có trong sử sách.

Nhiều hộ tráo bao trùm, nhưng chỉ nháy mắt toàn bộ vỡ nát giữa không trung, lực nổ cực kỳ cường đại khiến cả căn cứ cũng rung chuyển đứt vỡ.

Nhưng còn may, trong số đó có đến hơn một tá những hồn đạo hộ tráo cấp 9, giảm hết mức có thể uy lực khủng bố do Tuyệt Đế tự bạo mang đến. Dù cho sóng dư chấn tàn phá điên cuồng cả căn cứ, nhưng nó vẫn bình an tồn tại giữa lòng đất hung hiểm.

Những khe nứt cực lớn xuất hiện trên nền căn cứ ngầm, rất nhiều những vị trí theo khe nứt đó cũng sụp đổ xuống. Không gian bên trong căn cứ ngầm tràn ngập một khí tức lạnh lẽo, khiến toàn bộ cường giả Minh Đức Đường đều run rẩy rùng mình. Thật là một đại hồn thú 10v năm cường hãn a! Dù sau khi đã chuyển hóa thành phôi thai, mà vẫn còn năng lực khủng bố đến thế. Nhưng mà, nó đã không còn gì cả, tự bạo kinh hoàng, ngay cả hồn cốt cũng không còn.

Bản Thể Tông cũng nhận phải dư chấn của vụ nổ, nhưng chỉ có một mình Độc Bất Tử phòng thủ, một ngụm máu xanh lục phun ra từ miệng vị Cực hạn đấu la này.

Bản Thể Tông tất cả đều là hồn sư, khác với Minh Đức Đường bên kia. Hồn lấy cơ thể chịu một lực lớn từ sóng dư chấn, coi như đèn bù một chút cho căn cứ ngầm bị hấn phá hoại.

Có Độc Bất Tử ngăn cản, cường giả Bản Thể Tông nhanh chóng rút lui, mang theo cả thi thể đồng bọn chết trận.

Độc Bất Tử không cam lòng liếc nhìn Kính Hồng Trần, tên kia cũng phun ra một ngụm máu, không biết do dư chấn hay là do tức giận quá độ. Hai đại cường giả đối mắt nhìn nhau. Độc Bất Tử toát lên ánh nhìn trêu tức, giờ ngón cái chỉ xuống đất thách thức, lắc mình rời đi.

- Đuổi!

Kính Hồng Trần nổi giận gầm lên, dẫn đầu hóa thành một đạo lưu quang đuổi theo, cường giả Minh Đức Đường cũng nhanh chóng hành động.

Trước khi Tuyết Đế tự bạo, đến khi Bản Thể Tông chạy trốn, Minh Đức Đường truy kích, Hoắc Vũ Hạo vẫn yên lặng nằm bất động dưới bàn thực nghiệm. Sóng xung kích hầu như đều bị các cường giả Minh Đức Đường cản lại, hấn ở phía sau không bị ảnh hưởng quá lớn của lực công phá.

Nhưng hiện tại hấn có muốn cục cựa cũng không được, cái lạnh cực độ xâm nhập từ trong ngực vào cơ thể, truyền khắp toàn thân, mỗi chỗ trên người đều bị đóng băng..

Không ai nhìn thấy, ngay lúc Tuyết Đế tự bạo, một luồng chất lỏng trong suốt từ trên trời giáng xuống, lặn yên bay đến dừng lại trên ngực Hoắc Vũ Hạo, rót vào thân thể hắn. Vụ nổ kinh hoàng kia đã che giấu hết thảy.

Băng Đế dùng cực hạn băng lập tức vòng lại, bảo vệ đoàn chất lỏng lạnh cực hạn kia rót vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo, chảy vào đan điền, lúc này mới giúp thân thể Hoắc Vũ Hạo giải thoát khỏi khổ sở lạnh lẽo.

- Tuyết Nữ, Tuyết Nữ người sao rồi?

Băng Đế vội vàng lên tiếng gọi .

Một giọng nữ yếu ớt vang lên

- Băng nhi, người, sao người lại ở đây? Trong thân thể của một nhân loại.

Giọng nói của Tuyết Đế quanh quẩn bên trong Tinh Thần Hải của Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo lúc này cảm thấy thực quái dị, hắn giống như cái nhà trọ vậy, bây giờ là người thứ tư rồi nha. Thiên Mệnh ca, Băng Đế, Y lão, giờ còn thêm Tuyết Đế, bốn người, vừa đủ tay cho một bàn mạt chược rồi.

Băng Đế lo lắng:

- Người khoan hãy hỏi nhiều. Lúc này người tự bạo linh lực, bây giờ chỉ còn lại một chút căn nguyên, tình trạng thế nào? có thể khôi phục không?

Tuyết Đế lộ vẻ sầu thảm:

- Nếu không phải vừa rồi cảm nhận thấy tiếng người gọi ta, thì ngay cả căn nguyên ta cũng tự bạo nốt. Vậy thì ít nhất cũng có thêm vài cái đệm lưng. Người cảm thấy được ta còn có thể khôi phục sao? Bản thể của ta đã không còn, chút căn nguyên lực này, cuối cùng chỉ có thể để nó từ từ tan biến đi thôi.

Băng Đế lo lắng hỏi dồn:

- Tuyết Nữ, cuối đã xảy ra chuyện gì? Tại sao người lại hóa thành phiêu thai hồn thú 10v năm. Khó trách ngày trước tại cái chỗ gì mà phòng đấu giá đó, ta lại có cảm giác quen thuộc, thì ra cái Phong Thần Thai kia phong ấn chính là người.

Tuyết Đế thở dài một tiếng:

- Chúng ta không phải đồng bệnh tương liên sao? Nếu ta nhớ không lầm, người cũng chỉ vài năm nữa sẽ gặp bình cảnh. Ta chọn trùng tu thành người

trước, sau đó còn tính đi tìm người, giúp người một tay. Nhưng tìm mãi chẳng thấy người đâu, tộc nhân của người cũng không biết đã đi đến chỗ nào.

Băng Đế gượng cười:

- Cho dù người giúp ta, ta cũng không thể bước qua cánh cửa kia được, ta tự biết tình trạng của mình. Tiềm năng cơ thể của ta đã tới cực hạn, có ngoại lực trợ giúp cũng không có tác dụng quá lớn, do vậy ta mới chọn con đường này.

- Khụ khụ, Tuyết Đế, xin chào, còn nhớ ta không?

Giọng nói pha chút mắc cỡ của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên.

- Hử?

Tuyết Đế rõ ràng sửng sốt

- Trong này còn có khí tức của hồn thú khác? Làm thế nào mà các người đều ở trong thân thể một con người hết vậy? Khí tức này rất quen thuộc, tinh thần lực khổng lồ, là kẻ nào?

Nó hiển nhiên là không thể nhớ ra Thiên Mộng Băng Tầm .

Băng Đế sẵn giọng giận nói:

- Là cái con tầm mập phì lũ tốt số kia đó, chỉ việc đi ngủ mà không ngừng thăng cấp, đột phá từng lớp từng lớp bình cảnh, thậm chí tính ra tu vi còn siêu việt hơn cả chúng ta.

Tuyết Đế nhất thời nhớ lại:

- Hả, ta nhớ ra rồi. Băng nhi, ta nhớ rõ lúc trước người từng đuổi theo giết nó, người không phải nói nó mất tích rồi sao? Sao các người bây giờ lại ở cùng nhau?

Thiên mộng cười gian xảo:

- Tuyết Đế, cái câu người nói "ở cùng nhau" nghe thật sảng khoái a!

- Cút. Ngậm cái miệng thú của người lại.

Băng Đế nổi giận gào thét.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 174: Tuyệt Đế

Hoắc Vũ Hạo từ này giờ hoàn toàn im lặng, cảm nhận ba vị cường giả cực bắc đang tâm tình tò tí te trong Tinh Thần Hải của mình, quả thực cái giác rất quái dị.

Bên trong căn cứ Minh Đức Đường bây giờ là một mảnh hoang tàn hỗn độn. Ngoại trừ những cường giả đuổi theo Bản Thể Tông, những người có tu vi kém hơn cũng bắt đầu ở lại tìm kiếm cứu người còn sống.

Hoắc Vũ Hạo tất nhiên cũng sẽ thuộc dạng "người được cứu sống", hẳn nhanh chóng được người ta phát hiện ra. Tên kia nhanh nhẹn bắt mạch, nghe tim, xác định còn sống, liền gọi hai kẻ mang băng ca cứu thương lôi hẳn ra chỗ an toàn. Cũng may trước đó hắn bị Tuyệt Đế đông cứng nên ít nhiều cũng tỏ ra "tồn thương", tạm thời an toàn.

- Tuyệt Nữ, trước tiên ta sẽ giúp người ngừng tụ căn nguyên lực, có lẽ sẽ còn cơ hội khôi phục.

Băng Đế vừa định khống chế hồn lực băng hệ của Hoắc Vũ Hạo để hình thành chất lỏng áp súc căn nguyên lực giúp đỡ Tuyệt Đế. Nhưng Băng Đế nhanh chóng phát hiện, nó căn bản không thể tùy tiện khống chế cơ thể Hoắc Vũ Hạo như trước nữa.

- Vũ Hạo, còn ngồi đó xem tuồng, hỗ trợ ta nhanh lên.

Băng Đế tính tình nóng nảy nổi khùng.

Hoắc Vũ Hạo cười khố:

- Băng Đế, ta cũng không phải là xem tuồng a! Chỉ là ta sợ mạo muội lên tiếng khiến Tuyết Đế hiểu lầm.

Tuyết Đế đúng là có chỗ hiểu lầm, cảm nhận được khí tức của Hoắc Vũ Hạo, nàng giật mình hỏi:

- Băng nhi, người, người đang sống nhờ trong thân thể của nhân loại này phải không? Sao người lại hạ thấp thân phận cao quý của mình đến tận đây, cuối cùng đã xảy ra cái chuyện gì? A, là người, chính người đập bể Phong Thần Thai, giải phóng ta ra?

Hoắc Vũ Hạo bất đắc dĩ nói:

- Nhưng khi đó người lấy oán trả ơn, ngay cả ta cũng đông cứng thành cục băng. Nếu không phải ta có năng lực của Băng Đế ở cùng, ta chỉ sợ giờ này cũng còn đang nằm trong một khối băng điêu lạnh cóng a!

Tuyết Đế cả giận:

- Nhân loại các người không có một kẻ nào tốt, ta không cần người giúp.

Băng Đế thở dài, nàng biết, với tính tình đa nghi như Tuyết Đế, không ai có thể thay đổi nàng, chỉ có giải thích rõ ràng tường tận từ đầu chí cuối mới có hy vọng.

Sau đó, nàng nhanh chóng kể đơn giản những vấn đề chính từ khi mình gặp được Hoắc Vũ Hạo và Thiên Mộng Băng Tầm, bị Thiên Mộng Băng Tầm thuyết phục, trở thành võ hồn thứ hai của Hoắc Vũ Hạo.

Tuyết Nữ yên lặng lắng nghe, tâm tình dao động rõ ràng rất lớn. Mà Hoắc Vũ Hạo cũng nhân cơ hội này, được Băng Đế chỉ đạo vận dụng hồn lực cực hạn băng giúp Tuyết Đế ngưng tụ căn nguyên lực còn sót lại thành một viên bạch châu nhỏ trong suốt, ổn định an tĩnh trong đan điền.

Cảm giác của Hoắc Vũ Hạo cho thấy, hiện tại Tuyết Đế giống hệt tình trạng khi trước của Y Lai Khắc Tư, chỉ còn lại căn nguyên thần thức. So với Y Lai Khắc Tư thì tốt hơn, vì thần thức đầy đủ, chứ không chỉ là một tia tàn hồn. Nhưng Tuyết Đế lại không thể so sánh với Y Lai Khắc Tư, nếu không có hồn lực cực hạn băng trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo bảo vệ, có lẽ căn nguyên lực của nó sẽ bắt đầu sẽ bắt đầu bốc hơi, tiêu tán .

- Băng nhi, ta thật không ngờ người lại chọn con đường như vậy.

Tuyết Đế nghe Băng Đế tường thuật, không khỏi thở dài một tiếng, cảm xúc cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Băng Đế mỉm cười:

- Ta cũng vậy, không có biện pháp a! Nếu không phải đã tới thời điểm cuối cùng, không còn một chút cơ hội nào, ta cũng không muốn giao vận mệnh của mình cho kẻ khác. Hiện tại, ta chỉ có thể đem hết toàn lực trợ giúp Vũ Hạo, hy vọng có một ngày hẳn thật sự có thể đạt được thành tựu kia.

Tuyết Đế gọi:

- Thiên Mộng.

- Hử, hả, ta đây, ta đây.

Thiên Mộng Băng Tầm lúnh qua lúnh quính trở lại diễn đàn.

Tuyết Đế nói:

- Đúng là không ngờ được, người vậy cũng xem ra là có tình có nghĩa, bản thân tìm được một con đường thành công, vẫn còn nhớ kỹ Băng nhi. Chỉ riêng việc này, Băng nhi đi theo người cũng coi như không uổng. Sau này người phải chiếu cố cho nàng thật tốt.

- Được, tốt.

Thiên Mộng Băng Tầm vội vàng hân hoan đáp ứng không ngừng. Nhưng Băng Đế lại chậm rãi nói:

- Tuyết Nữ, người nói vậy là sao? Tuyết Nữ, người thật sự không muốn đi con đường này cùng ta sao?

Tuyết Đế gượng cười:

- Không phải ta không muốn, mà là không thể. Tình trạng của ta khác với người. Ta đã chọn trùng tu thành người, sức mạnh bản thân bị áp chế trong căn nguyên lực. Nếu trùng tu thành công, lực lượng này sẽ từ trong thân thể con người của ta mà dần dần được giải phóng, lần nữa trở thành lực lượng của ta. Nhưng hiện tại với chút ít lực lượng còn lại, người nghĩ người này có thể nhận được căn nguyên lực áp súc của ta sao?

- Hơn nữa, trước kia Thiên Mộng là để dành một vị trí võ hồn vô chủ cho người, để người có thể dung hợp dễ dàng. Nhưng hiện tại ta có chỗ nào sao? Ta ở lại, sẽ trở thành một quả bom hẹn giờ, một khi bùng nổ, chẳng

những người này phải chết, mà hai kẻ các người cũng chết. Không có bản thể, căn nguyên lực của ta luôn ở trong tình trạng bất ổn, lúc nào cũng có thể phát nổ.

Thực ra Tuyết Đế nghe Băng Đế giải thích xong, nàng rất động lòng. Bản thân nàng phải thừa nhận, Thiên Mộng Băng Tầm chọn con đường này, đối với hồn thú chúng nó ở thời điểm cuối cùng của đại hạn, xem ra là một cơ hội không tồi. Một khi Hoắc Vũ Hạo thành thần, cả bọn rất có thể sẽ được giải phóng thoát ra. Nhưng vấn đề trước mắt, tình trạng của nàng không tốt, nơi này căn bản không có vị trí của nàng, miễn cưỡng dung hợp, ắt phải khiến mọi người cùng chết.

Băng Đế im lặng, đúng vậy! Chính mình đưa Tuyết Đế tới, nhưng lại có thể giúp gì được cho nàng đây? Nó cũng thừa khả năng nhận thấy, phần căn nguyên lực Tuyết Đế này cực kỳ bất ổn. Tuyết Đế nói hiện tại đã không còn nắm giữ chắc chắn căn nguyên lực của nàng, sơ sẩy một chút, thực sẽ có một tai nạn kinh hoàng a!

- Thiên Mộng! Làm sao bây giờ? Người nghĩ một biện pháp đi.

Băng Đế mất bình tĩnh quay qua Thiên Mộng Băng Tầm.

- Ta. Ta có thể có biện pháp gì? Tuy tính theo tu vi, ta so với các người cao hơn, nhưng xét về năng lực, ta kém hai người không phải chỉ là một chút. Tình trạng cơ thể Vũ Hạo các người có thể nhận biết rõ ràng.

Tiềm năng của hắn đã bị chúng ta từng bước khai phá hết, muốn nhận căn nguyên lực của Tuyết Đế căn bản là không có khả năng.

Băng Đế hét lên:

- Bất kỳ biện pháp gì cũng không có sao?"

Thiên Mộng nói:

- Nếu Tuyết Đế có thể khống chế căn nguyên lực của mình mà nói, thì có thể như chúng ta phong ấn một phần không cho Vũ Hạo tiếp nhận ngay lúc này, trở thành hồn hoàn thứ hai cho vũ hồn băng hệ, có lẽ sẽ bảo lưu được trí tuệ. Nhưng mà, cảnh giới của Tuyết Đế còn cao hơn người, nếu dung nhập vào vũ hồn của người, kết quả tất nhiên sẽ bài xích lẫn nhau, chuyện đó không đùa được a! Hơn nữa, hiện tại Tuyết Đế cũng căn bản không thể khống chế căn nguyên lực lượng của mình a!

Băng Đế cứng rắn quyết định:

- Như thế này đi, ta rút lực lượng của mình ra, để cho Tuyết Nữ tiếp nhận vị trí của ta, một lần nữa dung nhập thành vũ hồn băng.

Thiên Mộng bất đắc dĩ nói:

- Người tưởng chuyện này là trò chơi sao? Nói làm là làm được, lực lượng của người đã hòa hợp một thể với võ hồn băng mà ta tạo ra. Đừng nói đến chuyện Vũ Hạo có đồng ý cho người rút lực lượng của mình ra hay không, cho dù được phép, kết quả cũng chỉ có một, võ hồn băng vỡ nát, mọi người cùng lên đường.

Giọng nói Tuyết Đế trở nên dịu dàng hơn nhiều:

- Băng nhi, không nên như vậy nữa. Thật ra chúng ta đều sống đến mấy chục vạn năm, ta so với người sống còn lâu hơn. Khi ta mới sinh, thế giới này còn chưa có nhân loại. Tử vong đối chúng ta thật sự đáng sợ vậy sao? Ta cũng không cảm thấy như vậy, có lẽ nó chỉ là một bắt đầu mới mà thôi. Nếu có kiếp sau, hy vọng chúng ta có thể trở thành hai kẻ khác phái, lúc đó ta nhất định sẽ lấy người. Tạm biệt, Băng nhi.

Vừa nói, căn nguyên lực Tuyết Nữ ở đan điền Hoắc Vũ Hạo nhanh nhẹn tránh né, như một con cá lượn lách tìm đường ra ngoài. Hồn lực của Hoắc Vũ Hạo căn bản không thể hạn chế lực lượng của nó, chỉ có thể trở mắt nhìn nó đang thoát ly cơ thể của mình.

Thiên Mệnh Băng Tầm trợn mắt há mồm:

- Chuyện gì đã xảy ra? Băng Đế, người và Tuyết Đế chẳng lẽ.

- Câ m môm!

Băng Đế hét lên, thanh âm nước nổ

- Tuyết Đế, người đừng đi, chúng ta sẽ nghĩ ra biện pháp khác.

Tuyết Đế than nhẹ:

- Ta phải đi, ta không biết bản thân có thể áp chế căn nguyên lực bao lâu nữa. Sau khi ta thoát ra, các người phải nhanh chóng tránh xa khu vực này, khi căn nguyên lực bùng nổ, so với vừa rồi sẽ càng thêm khủng bố. Băng nhi, Thiên Mệnh tốt lắm, sau này đối xử tốt với nó một chút.

- Người không cần phải đi.

Chính ngay thời khắc sinh ly tử biệt, thanh âm già nua vang lên, trí tuệ thứ tư trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo cuối cùng đã lên tiếng.

- Y lão.

Băng Đế như người chết đuối vớ được cọc mừng rỡ

- Y lão, ngài giúp Tuyết Nữ đi, chỉ cần ngài có thể giúp nó sống sót, muốn ta làm gì cũng được.

Y Lai Khắc Tư lạnh nhạt cười:

- Từ bỏ linh hồn bản thân cũng được sao?

Băng Đế ngây người một chút, rồi kiên định nói:

- Được!

Y Lai Khắc Tư im lặng một lát, nói:

- Ta dường như nhìn thấy gì đó, các người cùng nhau hiện hình ở Tinh Thần Hải đi. Chuyện này nên để Vũ Hạo làm chủ. Dù sao, tất cả chúng ta đều sống nhờ vào thân thể hắn.

Những luồng tinh thần lực dao động bên trong Tinh Thần Hải, một hải dương mênh mông vàng ánh xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Hoặc Vũ Hạo đã ở trong Tinh Thần Hải của mình.

Băng Đế hóa thành hình thể Băng Bích Đế Hoàng Hạt, Thiên Mộng Băng Tầm vẫn là một con trùng mập với mười đường vân vàng óng trên thân, ở

bên cạnh Băng Đế.

Hình dáng của Tuyết Đế khiến Hoắc Vũ Hạo một phen xao xuyến.

Hình dáng bên ngoài đích thị là một con người, một cô gái chừng 17-18 tuổi, mái tóc trắng tinh dài chấm gót chân, đôi mắt thiên thanh linh hoạt kỳ ảo, như có thể nhìn thấu thế gian. Thân thể mềm mại thon thả hoàn mỹ không tì vết, bộ váy áo dài màu trắng tuy không điểm xuyến một chút trang sức nào nhưng vẫn khiến nàng mang một khí chất cao cao tại thượng, một khí chất nữ hoàng tuyệt sắc.

Dù chỉ còn một phần căn nguyên lực lượng, Tuyết Đế huyền hóa ra thân thể chính mình vẫn cẩn thận tỉ mỉ, tựa như tịch tuyết hàn mai, trác nhĩ bất quần, ngạo tuyết khi sương. (DG: nói chung là ý cũng giống đoạn trên, câu giờ thêm đó mà)

Hình thái của Hoắc Vũ Hạo trong tinh thần hải dĩ nhiên là hình dạng bản thể của hắn, chỉ khác đám Băng Đế là thêm một tầng ánh sáng hoàng kim tự nhiên.

Thân ảnh Y Lai Khắc Tư cũng hư không hiện ra, trường bào màu vàng có hoa văn sao chổi, đầu bạc, râu trắng, một phong cách cổ xưa thâm thúy.

Khi Tuyết Đế lần đầu tiên nhìn thấy lão, huyền ảnh rõ ràng chấn động, Hoắc Vũ Hạo cũng nhận thấy căn nguyên lực của Tuyết Đế xao động.

Y Lai Khắc Tư đã ở nhìn thấy sự kinh ngạc của Tuyết Đế, ánh mắt điềm tĩnh nói:

- Người là sinh vật có linh thức mạnh nhất mà ta gặp sau khi lạc vào thế giới này. Ngay cả đại trùng tử tu vi cao ngất kia, về phương diện linh thức cũng không cách nào so được với người. Càng khó có được, chính là linh thức cực kỳ tinh khiết, không hổ là sinh vật được thiên địa linh khí thai nghén, linh hồn ưu tú thiên hạ Băng Thiên Tuyết Nữ.

Ánh mắt Tuyết Đế trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Y Lai Khắc Tư

- Người kia, người không cần dùng những lời nói vô dụng đó với ta, người rất cường đại.

Y Lai Khắc Tư mỉm cười, không mặt già nua đầy vết nhăn khẽ nhúc nhích

- Người cảm thấy ta cường đại, bởi vì cấp độ của chúng ta bất đồng. Tuy ta chỉ có một tia thần thức mảnh nhỏ lạc vào thế giới này, nhưng vẫn là thần thức. Cảnh giới của người tuy rằng không thấp, thế nhưng vẫn chỉ dừng lại ở cấp bậc trên linh thức mà thôi. Linh và thần, vốn là không phải cùng một cảnh giới.

Tuyết Đế chấn động

- Người là phân thân của thần?

Y Lai Khắc Tư lắc đầu:

- Không, ta là một con người không muốn thành thần mà thôi. Ở thế giới của ta, thành thần nghĩa là vĩnh viễn tiêu vong. Nhưng có vẻ thế giới này lại khác, đáng tiếc ta đã không có cơ sở thành thần.

- Nói chuyện của người đi. Tình trạng của người rất dễ nhận ra, sau khi mất đi bản thể, linh thức khổng lồ không có nơi trú chân, linh hồn lực không thể tiếp tục nắm giữ căn nguyên lực, khó tránh khỏi trở thành một quả bom. Cơ thể Vũ Hạo trước mắt không có khả năng chịu nổi, cũng bởi vì hãn còn xa lắm mới có thể xứng với chữ "cường đại". Hiện tại không được, nhưng cũng không có nghĩa là tương lai không được. Do vậy, ta bằng lòng giúp người, cũng là giúp cho tiểu trùng tử, tiểu hạt tử. Có sức mạnh của người, tương lai Vũ Hạo càng dễ dàng đến được cảnh giới kia hơn.

Tuyết Đế thản nhiên:

- Kéo dài hơi tàn mà sống, ta thà rằng quay về trong lòng thiên nhiên.

Y Lai Khắc Tư lạnh nhạt cười

- Ai nói ta bắt người kéo dài hơi tàn? Ta đã nghĩ ra con đường cho người, chẳng qua cơ hội chưa tới, trước mắt cần bảo vệ lực lượng bản thân không bị hao mòn, trí tuệ của người sẽ cùng tồn tại với linh thức.

- Con đường tương lai cho ta?

Tuyết Đế nghi hoặc, ánh mắt nhìn Y Lai Khắc Tư cũng tốt hơn một chút.

Y Lai Khắc Tư gật đầu. Môi mấp máy, tựa hồ như đang nói gì đó, nhưng cả Thiên Mệnh, Băng Đế lẫn Hoắc Vũ Hạo chẳng nghe được gì.

Tuyết Đế nghe xong, một lúc lâu sau, ánh mắt nghi hoặc dần chuyển thành kinh ngạc

- Thật có thể như vậy sao chứ?

Y Lai Khắc Tư trầm giọng nói:

- Lão phu cả đời không nói dối, ta có bảy thành năm chắc có thể thực hiện. Hơn nữa, phong ấn chỉ là căn nguyên lực lượng của người. Linh thức và trí tuệ đều giống tiểu trùng tử, tiểu hạt tử ở lại Tinh Thần Hải. Vừa để củng cố linh thức, vừa giúp người quen với nơi này. Đến khi Vũ Hạo đột phá tu vi Hồn Thánh, chính là cơ hội tiến hóa.

- Tuyết Nữ, ở lại đi, ta xin người.

Băng Đế tiến đến bên cạnh Tuyết Đế, hạt vĩ nhẹ nhàng sờ lên cặp chân thon dài.

- Đúng rồi, ở lại đi.

Thiên Mộng Băng Tầm cũng thực tự nhiên đi theo qua đó, bất quá, không đợi hãn tiếp cận Tuyết Nữ, Băng Đế Ngao đã đánh hãn bay mất dạng.

Tuyết Đế chuyển dời ánh mắt lên người Hoắc Vũ Hạo. Đôi mắt lam băng biểu hiện một tâm tình phức tạp.

Hoắc Vũ Hạo có biết nên làm cái gì đâu? Hãn khẩn thiết nhìn Tuyết Đế, cố rặn ra vài chữ:

- Xin chào, Tuyết Đế. Dù ta không biết Y lão nói gì với người, nhưng ta thật lòng mong người có thể ở lại. Ta không thể cam đoan tương lai nhất định có thể thỏa mãn hy vọng của các người, nhưng ta sẽ toàn lực cố gắng. Người đưa con cưng của thiên nhiên, không nên chết đi như vậy. Giống như Thiên Mộng, Băng Đế, khi người ở lại, ta nhất định xem người là bằng hữu, đồng bọn, thậm chí là người thân.

Giữ Tuyết Đế ở lại, với hãn hiển nhiên là trăm lợi vô hại. Dù Hoắc Vũ Hạo không rõ Y lão nói gì với Tuyết Đế, nhưng hai chữ tiến hóa hãn nghe rất rõ. Hơn nữa, thực lực tăng lên, bản thân nắm giữ lực lượng càng chủ động, những sinh mệnh trí tuệ cường đại đã không thể tự ý khống chế cơ thể hãn.

Tuyết Đế trước khi trùng tu làm người, là có tu vi 70v năm a! Dù lúc này bản thể của nó đã tự bạo, nhưng theo lời nó nói, năng lượng chính yếu vẫn bị phong ấn trong căn nguyên lực, tương lai ắt sẽ giúp cho mình không ít. Hơn nữa, Tuyết Đế và Băng Đế có vẻ quan hệ rất mật thiết, giữ Tuyết Đế, Băng Đế lại càng thêm vui vẻ.

Khát vọng sinh tồn vẫn chiến thắng nội tâm cao ngạo, Tuyết Đế nhìn thoáng qua ánh mắt mong mỏi của Băng Đế, gian nan cúi đầu.

Băng Đế lập tức nói tránh đi:

- Tuyết Nữ, người làm như thế nào? Lấy tu vi gần 70v năm, lẽ ra không có cách nào trùng tu thành người a! Sau khi vượt qua 10v năm, lực lượng bản thân không thể chế trụ phong ấn, ngay cả muốn từ bỏ cũng không được, người làm sao có thể trùng tu thành công?

Tuyết Đế nói:

- Bởi vì ta gặp một gốc tuyết liên tu vi chừng 10v. Bản thân tuyết liên rất khó tự mở ra linh trí, nhưng lại có được thiên địa tinh hoa rất tinh khiết, ta

lấy tuyết liên 10v để dẫn quá trình phong ấn căn nguyên lực, mới có thể trùng tu thành người. Nhưng thật không may lại gặp một kẻ cả gan xâm nhập trung tâm cực bắc của chúng ta, bị hấn nhân cơ hội phong ấn bên trong Phong Thần Thai.

Băng Đế giật mình:

- Thì ra là thế! Khó trách người có thể lựa chọn con đường này, thật sự là đáng tiếc

Y Lai Khắc Tư trầm giọng:

- Tuyết Nữ, linh thức của người vì phong ấn căn nguyên lực quá mức khổng lồ nên rất bất ổn, chúng ta nên lập tức bắt đầu.

Tuyết Đế tuy cao ngạo, nhưng đã lựa chọn việc gì sẽ không bao giờ ngoảnh mặt lại, nàng nói:

- Vậy phiền lão giúp ta.

Y Lai Khắc Tư nhẹ nhàng lướt đến trước mặt Tuyết Đế, tay phải chụp vào hư không, Hoắc Vũ Hạo bất chợt cảm thấy hoảng hốt, Tinh Thần Hải mênh mông đột nhiên sôi trào dậy sóng, vô số quang điểm kim sắc như sao sa ngưng tụ thành những chấm nhỏ hướng đến tập trung vào Y Lai Khắc Tư.

Một thanh pháp trượng dài màu vàng kim dần dần thành hình, cơ thể Hoắc Vũ Hạo lập tức sinh ra một cảm giác suy yếu cực độ.

Y Lai Khắc Tư và Thiên Mộng, Băng Đế tình trạng khác nhau. Hắc dung hợp vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo chỉ là một mảnh thần thức nhỏ, do đó muốn thi triển bất kỳ năng lực gì đều phải cần đến lực lượng của Hoắc Vũ Hạo. Do vậy những năng lực mà lão thi triển cũng phải nằm trong phạm vi chịu đựng của Hoắc Vũ Hạo.

Lúc này lão ngưng tụ pháp trượng, không thể nghi ngờ là tiêu hao rất nhiều tinh thần lực của Hoắc Vũ Hạo.

Pháp trượng trong tay, khí chất Y Lai Khắc Tư bất ngờ thay đổi, thần thánh cao quý khó mà hình dung, như thể chính lão đang là hiện thân của một vị thần từ thiên ngoại.

Những âm thanh trầm trầm xướng lên, những con chữ huyền ảo từ trong miệng Y Lai Khắc Tư phun ra. Thanh âm bắt đầu còn nhỏ, sau đó dần lớn lên rồi vang vọng khắp cả Tinh Thần Hải.

Những thanh âm uy nghiêm khiến kẻ khác cảm thấy như không có gì có thể cao hơn đượ. Thiên Mộng, Băng Đế phủ phục tại chỗ không nhúc nhích, Tuyết Đế nhắm chặt hai mắt, như đang hưởng thụ thanh âm đó.

Hoắc Vũ Hạo là người duy nhất phải chịu cảm giác suy yếu, càng lúc càng dữ dội. Hắn hoảng sợ nhìn thấy, Tinh Thần Hải mệnh mông vô bờ của hắn đang co rút lại với một tốc độ kinh hoàng, tinh thần lực không ngừng bị rút đi trông thấy. (DG: ở trên thì nói không ai điều khiển được cơ thể HVH, ở dưới đá cái bộp YLKT tự do lấy tinh thần lực mà xài, bó tay!)

Hắn căn bản đã đánh giá Y lão rất cao, nhưng hiện tại dường như vẫn còn chưa đánh giá đúng trình độ của lão, có vẻ năng lực của lão vượt xa khả năng dự đoán của mình. Cứ nhìn Băng Tuyết nhị đế và Thiên Mộng Băng Tầm phản ứng như thế Hoắc Vũ Hạo cũng đoán ra. Sự cao ngạo trong Tuyết Đế lúc trước, khi Y lão bắt đầu ngâm xướng chú ngữ đã nhanh chóng tan biến, chỉ còn lại sự kính cẩn, mơ hồ còn có một vài nét sùng bái.

Nếu Y lão không chỉ là một tia thần thức nhỏ, mà chân chính là bản thể, thì còn có thể cường đại đến mức nào a! Có lẽ cực hạn đấu la cũng không cách nào đem ra so được với lão.

Trong trạng thái suy yếu, lòng tin trong tâm Hoắc Vũ Hạo lại không ngừng tăng lên. Trận chiến Minh Đức Đường và Bản Thể Tông lúc trước, khiến hắn cảm thấy bản thân cực kỳ nhỏ bé. Những chấn động trong chiến đấu đó, trước mắt còn xa lắm hắn mới có thể tiếp xúc được, ngay cả Tinh Thần Tham Trắc cũng không thể tồn tại nổi trong chận chiến kinh hoàng đó.

Trong những người cùng lứa, có lẽ hắn là người nổi bật, nhưng so với cường giả chân chính, lại chỉ như con kiến dưới gốc đa.

Giọng Y lão từ đầu chí cuối đều trầm trầm như vậy, nhưng Tinh Thần Hải lại dồn dập tùy theo nhịp điệu ngâm xướng của lão. Bên trong nước biển, lúc sáng lúc tối. Thần trí Hoắc Vũ Hạo cũng từ từ suy yếu hơn rồi rơi vào trạng thái bán hôn mê.

Đúng lúc này, kim nhân vẫn đang lơ lửng bên trên Tinh Thần Hải chậm rãi mở ra, một cột sáng hoàng kim rực rỡ chiếu rọi lên người Hoắc Vũ Hạo, giúp cho ý thức đang hỗn loạn của hắn trở nên thanh tỉnh.

Tiếng xướng ngâm của Y lão dường như bị ngăn cách bên ngoài, cột sáng hoàng kim cũng bắt đầu tản mát nhiều hạt kim quang một lần nữa chiếu sáng Tinh Thần Hải.

Không thể nghi ngờ, đây đúng là sự dung dưỡng của Nhị Thức Hải Vận Mệnh Nhân, cột sáng bảo vệ tinh thần Hoắc Vũ Hạo chính là vận mệnh lực.

Vẫn còn cảm thấy suy yếu, nhưng thần trí luôn thanh tỉnh, Hoắc Vũ Hạo nhìn sang, Y lão đã không còn đơn thuần ngâm xướng.

Pháp trượng vàng óng bắt đầu múa may trong tay Y Lai Khắc Tư, một luồng hào quang vàng óng trong suốt như thủy tinh hiện lên chói lóa. Những ký tự kỳ dị bắt đầu xuất hiện vây quanh, rồi từng ký tự lần lượt bay đến Tuyết Đế, dung nhập vào trán nàng, cả quá trình cứ thế tiếp diễn lưu loát sinh động.

Suy yếu dần dần giảm đi mất, Y Lai Khắc Tư có vẻ đã lấy đủ tinh thần lực, những ký tự màu vàng ký cũng xuất hiện ngày càng nhanh hơn, thân thể Tuyết Nữ vốn trắng tinh như tuyết dần dần phát ra ánh kim quang, căn nguyên thần thức lúc đầu dao động kịch liệt thì nay đã ổn định một cách thần kỳ. (DG: lúc thì linh thức lúc thì thần thức, cuối cùng lão tg làm ta đi ngủ luôn!)

Hoắc Vũ Hạo có thể nhận thấy rõ bên trong đan điền của mình, khóa minh châu trong suốt kia có thêm một tầng màu vàng, bao lấy toàn bộ năng lượng trong hạt châu, ngăn cách hoàn toàn với cơ thể hần.

Cảm giác vô cùng kỳ dị, như một năng lượng âm ỉ bùng nổ bị khóa lại, thần sắc Tuyết Đế cũng trở nên bình tĩnh hơn, vẫn trong trẻo lạnh lùng nhưng khí chất dịu dàng đi nhiều.

Tâm trí Hoắc Vũ Hạo dường như có một vài thứ kỳ dị gì đó bị đốt cháy, hần chậm rãi nhắm hai mắt, bản thân không rõ vì nguyên nhân gì lại sinh ra "minh ngộ". Với trạng thái này, hần đang đắm chìm trong Tinh Thần Hải, ý thức dần tiến vào trạng thái minh tưởng.

Minh Đức Đường.

Đứng trong căn cứ ngầm, Kính Hồng Trần suýt nữa cắn lưỡi, khung cảnh trước mắt quả thật ghê người.

Cả căn cứ ngầm như một mảnh ruộng bị cày xới chuẩn bị gieo hạt, khắp nơi đều bừa bãi lộn xộn. Những chiếc bàn thực nghiệm giá trị đắt đỏ quý giá chỉ còn không đến 1/3, đa số đều bị kích phá tan nát. Những kim loại quý hiếm trong đó rớt hết cả ra ngoài, căn cứ đã hoàn toàn tan nát.

Kính Hồng Trần càng thêm bức bối, chính là những chấn động trong chiến đấu đã ảnh hưởng đến nền đất bên trên căn cứ, cả khối đất đã trở nên mất ổn định, lúc nào cũng có thể đổ sụp. Hiện tại lão đang xin chỉ dẫn của người chịu trách nhiệm gia cố căn cứ, trước hết cần phải ổn định nền đất.

Minh Đức Đường từ khi sáng lập tới nay, chưa bao giờ phải trải qua đả kích nghiêm trọng như thế. Chưa nói đến số nhân viên tử vong, phần lớn tổn thất vật chất đều có giá trị trên trời. Minh Đức Đường cũng không phải là của riêng lão a! Mà là một căn cứ nghiên cứu hồn đạo khí của đế quốc Nhật Nguyệt, nhận trọng trách chế tạo những hạng mục hồn đạo khí cao cấp. Dù địa vị của lão ở đế quốc, xảy ra chuyện lớn như thế này cũng đành chịu, chắc chắn sẽ nhận áp lực cực lớn từ phía hoàng gia.

- Bản Thể Tông, Bản Thể Tông!

Kính Hồng Trần hai mắt phun lửa. Trước đó truy kích không mang lại kết quả nào, chỉ mới đuổi được một đoạn, Bản Thể Tông chủ Độc Bất Tử ngang nhiên đánh sập địa đạo, nhân mã Bản Thể Tông cứ thế biến mất.

Điều đầu tiên, Kính Hồng Trần lập tức điều động quân đội giới nghiêm toàn thành. Nhưng bản thân lão biết rõ, việc đó căn bản chẳng có ý nghĩa gì, với

thực lực đám cường giả đó của Bản Thể Tông, Minh Đức Đường còn không thể, quân đội lại có thể ngăn bọn chúng được sao?

- Đường chủ.

Lâm Giai Nghị run rẩy đến bên cạnh Kính Hồng Trần, cúi đầu không dám nhìn lên.

- Tình hình thế nào?

Kính Hồng Trần cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh.

Lâm Giai Nghị cúi đầu nói:

- Kho hàng hoàn hảo, không mất đi cái gì, những hồn đạo khí cao giai tồn trữ trong kho đều yên vị.

Nghe hẳn nói, Kính Hồng Trần thở dài một hơi, cuối cùng cũng nghe được một tin tốt, xem ra Bản Thể Tông chỉ có mục đích chính là cái phôi thai hồn thú 10v năm. Bọn họ cũng dám điều động toàn bộ lực lượng tông môn đến tập kích bất ngờ. Hừ, thù này nhất định phải báo.

- Nhưng mà.

Hai từ thốt ra trong miệng Lâm Giai Nghị khiến trái tim Kính Hồng Trần co rút lại. Bất chợt quay đầu lại nhìn chăm chăm vào tay sai đắc lực nhất của mình, hỏi:

- Nhưng mà cái gì? Đừng có dông dài, nói cho rõ.

Lâm Giai Nghị cắn răng, thanh âm run rẩy:

- Nhưng mà, vật thí nghiệm số 1 biến mất.

- Cái gì?

Kính Hồng Trần cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể lắc lư suýt nữa ngã sấp xuống, Lâm Giai Nghị vội vàng tiến lên đỡ lấy.

Kính Hồng Trần như kẻ bị rớt từ trên không xuống đất, trái tim khố sở cuống cuồng đập loạn, như một người sắp phải đối diện tử vong.

- Người, người nói lại!

Lúc này, giọng cũng lão đã trở nên run rẩy.

Lâm Giai Nghị run run xác nhận:

- Vật thí nghiệm số 1 biến mất. Đường chủ.

Kính Hồng Trần "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu, ngã vào người Lâm Giai Nghị.

Vật thí nghiệm số 1 có ý nghĩa gì chứ? Nó là thành tựu nghiên cứu tối cao của Minh Đức Đường, dù chỉ mới là một bán thành phẩm, nhưng đó chính là tinh hoa mấy ngàn năm nghiên cứu hồn đạo khí của đế quốc Nhật Nguyệt a!

Kính Hồng Trần sắc mặt tái mét nhìn trân trân Lâm Giai Nghị, đôi mắt tràn ngập sợ hãi. Nếu nói, Minh Đức Đường bị đánh lén, tổn thất thảm trọng, lão còn tự tin có thể dùng uy vọng của mình ở đế quốc Nhật Nguyệt áp chế. Nhưng vật thí nghiệm số 1 bị trộm mất, lão hoàn toàn không đủ khả năng gánh vác, nó đã trở thành đại sự liên quan đến cả an nguy quốc gia.

Cố gắng hít thở sâu, miễn cưỡng điều hòa khí huyết đang dâng trào, Kính Hồng Trần thì thào:

- Còn có ai biết chuyện này?

Lâm Giai Nghị vội vàng lắc đầu:

- Ta tự mình đến phòng thí nghiệm số 1 kiểm tra, phát hiện vật thí nghiệm số 1 mất tích, ta lập tức liền phong tỏa phòng thí nghiệm số 1, thay đổi mật mã, lập tức trở về báo cáo với ngài.

Kính Hồng Trần cũng miễn cưỡng hồi phục tâm tình được một chút:

- Làm tốt lắm. Chuyện này tuyệt đối không thể cho bất kỳ kẻ khác biết.

- Dạ

Lâm Giai Nghị vội vàng đáp ứng.

Gương mặt Kính Hồng Trần lúc trắng lúc đỏ, mỗi hận Bản Thể Tông đã cực kỳ sâu sắc. Hy vọng duy nhất hiện tại chính là vật thí nghiệm số 1 chứa đựng thành tựu khoa học kỹ thuật rất cao, người khác không thể tùy ý sử dụng. Một khi Bản Thể Tông cố gắng tháo ra, ngay lập tức sẽ khiến những thiết bị định sẵn tự phát nổ, đó chính là hồn đạo khí dự phòng chống trộm của lão, xem ra, trước kia cũng quyết định chính xác.

Tổn thất cũng đã tính toán cụ thể, tổn thất kim loại quý đã biết trước là một con số cực kỳ khủng khiếp. Còn may Minh Đức Đường có quyền tự chủ rất cao, chỉ cần chuyện này không bại lộ, sẽ còn hy vọng vẫn hồi.

Cổ đứng thẳng người, đôi mắt táo bạo của Kính Hồng Trần đối diện hiểm cảnh vô cùng tinh táo.

- Giai Nghi, truyền lệnh ta, tất cả mọi người có mặt hôm nay phải dán kín miệng lại, bất kể kẻ nào dám truyền ra chuyện này, lập tức giết không tha.

- Phái người đến tất cả phòng đấu giá trong nước, chú ý mọi hạng mục đấu giá cao cấp, nếu phát hiện vật thí nghiệm số 1 xuất hiện, bất cứ giá nào cũng phải thu trở về.

- Lấy danh nghĩa Minh Đức Đường, phát thư tín đến tất cả công hội lính đánh thuê, công hội sát thủ tuyên bố nhiệm vụ tuyệt sát. Treo thưởng tất cả đầu người của Bản Thể Tông.

- Trừ những thành viên Minh Đức Đường bị thương, những người còn khỏe đều đưa vào trạng thái tổng động viên, dùng hết tài lực nhanh chóng sửa chữa căn cứ. Báo cáo với các vị trưởng lão, phiền họ trở lại xây dựng công tác phòng ngự Minh Đức Đường, không để cho những góc chết đó xuất hiện nữa, rõ chưa?

- Dạ.

Lâm Giai Nghị cung kính đáp ứng, nghe Kính Hồng Trần tính toán chu đáo khôi phục trật tự, trong lòng hẳn cũng trở nên quyết tâm.

Kính Hồng Trần dường như nhớ đến điều gì đó, nhẹ giọng hỏi:

- Bọn trao đổi sinh Học Viện Shrek thế nào? Nhất là tên tiểu tử Hoắc Vũ Hạo, có tên nào thương vong lần này không?

Lâm Giai Nghị cũng là người tâm tình kín kẽ, sớm đoán được lo lắng này của lão, cũng đã có điều tra.

- Những người Học Viện Shrek, Phàm Vũ, Hòa Thái Đầu ra ngoài tiến hành thí nghiệm hồn đạo khí, những đệ tử khác cũng đều ở khu thực nghiệm bên ngoài, vụ nổ đầu tiên cũng không lan đến gần bọn họ. May mắn bọn nó cũng đủ gian xảo, dùng tốc độ nhanh nhất trốn ra khu vực an toàn, có mấy kẻ bị thương, nhưng thương thế cũng không nghiêm trọng. Hoắc Vũ Hạo thì trúng thương bị tê liệt. Hồn đạo sư y tế của chúng ta kiểm tra, tuy hẳn vẫn hôn mê, nhưng cơ thể căn bản không bị tổn thương nào. Có lẽ chỉ bị chấn động làm cho hôn mê, nghỉ ngơi một thời gian sẽ khôi phục.

Kính Hồng Trần nhẹ nhàng thở dài:

- Như vậy là tốt rồi. Nếu bọn người Học Viện Shrek mà xảy ra họa nào, cũng chỉ có thể xem là họa vô đơn chí. Dặn dò xuống, chăm sóc tốt cho bọn nó, không để xảy ra bất kỳ việc gì nữa.

Lâm Giai Nghị chần chờ, nói:

- Đường chủ, ngài nói chuyện này có thể do Học Viện Shrek cấu kết Bản Thể Tông hay không? Bản Thể Tông dựa vào cái gì có thể biết chính xác vị trí căn cứ của chúng ta, rồi vị trí còn vật thí nghiệm số 1 và phôi thai hồn thú 10v? Có thể phá vỡ phòng ngự chỗ phôi thai hồn thú 10v năm, chỉ sợ bên trong có quỷ a!

Kính Hồng Trần hung hăng trừng mắt:

- Ngu ngốc! Ta còn không biết có quỷ bên trong sao? Nhưng cũng không phải Học Viện Shrek làm, trong đầu của người chứa toàn phân thôi hả? Học Viện Shrek chẳng lẽ biết chúng ta để phôi thai hồn thú 10v năm ở địa phương nào? Bọn họ căn bản có kẻ nào vào được trung tâm Minh Đức Đường? Hơn nữa, con tin Hoắc Vũ Hạo còn ở đây hai năm, Học Viện Shrek liều mạng vậy sao? Có lẽ bọn chúng khi biết chuyện này sẽ mở tiệc ăn mừng, nhưng chắc chắn không phải do bọn chúng, vả lại người nghĩ họ quan hệ với Bản Thể Tông tốt lắm sao?

- Thôi, người nhanh chóng theo lời ta dặn mà làm, cố hết sức ém sự kiện này đến mức thấp nhất, ta phải lập tức vào hoàng thành. Xem ra phải gặp thái tử điện hạ một chút. Thật sự là ý trời mà!

Nói xong, lão nhanh chóng cất bước bỏ đi.

Dù cho Minh Đức Đường đã tận khả năng phong tỏa tin tức, nhưng đại sự này làm sao giấu trong cái bọc cho được?

Chỉ vài ngày, tin tức Minh Đức Đường bị tập kích, tổn thất thảm trọng lan khắp đại lục. Đế quốc Nhật Nguyệt không công bố thủ phạm, nhưng tuyệt sát lệnh ban hành từ phía Minh Đức Đường đã ngay lập tức chỉ rõ mục tiêu cho thiên hạ.

Đại lục chấn động. Ba đại đế quốc đều hoan hỉ vui mừng, dù không biết rõ Minh Đức Đường tổn thất nghiêm trọng ra sao, nhưng đó tuyệt đối là một tin tức tốt lành!

Hoàng đế Nhật Nguyệt sau khi nghe báo cáo tin tức này cực kỳ nổi giận, thân thể vốn có bệnh lại càng nặng thêm. Minh Đức Đường đường chủ Kính Hồng Trần bị trừng phạt nghiêm khắc, giải trừ công tước hàm. Nếu không có thái tử Từ Thiên Nhiên giúp đỡ giải vây, e là còn phải bị trách phạt nặng nề hơn.

Tin tức Minh Đức Đường bị tập kích truyền ra trên đại lục, giá cả cao giai hỗn loạn khí rất thê thảm, nhưng kim loại hiếm lại tăng giá phi mã. Một đoạn thời gian dài, câu chuyện kinh thiên động địa được bàn tán ồn ào huyên náo khắp nơi.

Chương 175: Thăm tra nguy hiểm

Bản Thể Tông cũng không im lặng mặc kệ, ngược lại ở ngay tại đế quốc Thiên Hồn công bố lên án mãnh liệt Minh Đức Đường không phân biệt phải trái đã phát hành tuyệt sát lệnh, hơn nữa còn cứng rắn tỏ vẻ sự kiện kinh thiên đó không can hệ đến Bản Thể Tông, mạnh mẽ tuyên cáo những kẻ vọng tưởng muốn lấy đầu người Bản Thể Tông, sẽ phải chịu hậu quả nghiêm trọng.

Nhưng bất kể Bản Thể Tông có thừa nhận hay không, sau sự kiện chấn động đó, địa vị Bản Thể Tông trên đại lục vẫn đột ngột tăng cao, mơ hồ đã tiến sát danh vọng của Học Viện Shrek và Minh Đức Đường, trở thành một thế lực uy vọng đệ nhất.

Những biến cố đó, chỉ sau khi Hoắc Vũ Hạo tỉnh lại từ hôn mê mới biết được. Hết bốn ngày ở phòng y tế, rốt cuộc hãn cũng tỉnh lại. Hãn cũng không phải giả đờ, mà thật sự ngủ say.

Sau khi tỉnh lại, Hoắc Vũ Hạo có cảm giác kỳ dị, có vẻ như trong thế giới tinh thần của mình đã mở thêm một cánh cửa, tư duy đột nhiên đặc biệt sáng sủa. Những ảo nghĩa của Vong Linh Ma Pháp trước kia không hiểu, lúc này lại trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Y Lai Khắc Tư ngược lại trở nên ngủ li bì, Tuyết Đế cũng không khác. Băng Đế và Thiên Mộng cũng cho Hoắc Vũ Hạo biết phong ấn của Tuyết Đế đã hoàn thành, lực lượng của nó phải đến khi Hoắc Vũ Hạo đột phá tu vi

Hồn Thánh thất hoàn mới có thể từ từ giải phóng. Tuyết Đế đi vào trạng thái say ngủ để chữa trị linh thức của bản thân.

Mọi chuyện khác đều vô cùng bình thường, tu vi Hoắc Vũ Hạo cũng không vì phong ấn Tuyết Đế thành công mà gia tăng thêm chút nào. Nhưng trong lòng hắn lại rất chờ mong thời khắc "tiến hóa" mà Y Lai Khắc Tư đã đề cập. Tuyết Đế sẽ dung hợp với mình ư? Tiến hóa ở phương diện nào nhỉ? Nếu Y lão không tiến vào trạng thái ngủ say, thực hắn sẽ gọi lão dậy mà hỏi cho rõ ràng.

Nội bộ Minh Đức Đường có loạn bao nhiêu đi nữa Hoắc Vũ Hạo cũng không quan tâm. Dù vậy, sau khi tỉnh lại, trong lòng hắn vẫn tràn ngập cảm giác bất an. Nói gì thì trong hồn đạo khí trữ vật của hắn, ngọc bích tinh quang to đùng và kim khí nhân khổng lồ vẫn còn nằm đó a! Dùng đầu gối nghĩ cũng biết hai cái món đồ chơi này có giá trị như thế nào với Minh Đức Đường, chắc chắn họ sẽ dùng mọi cách để tìm kiếm chúng nó.

Hoắc Vũ Hạo lo lắng nhất chính là việc bọn họ sẽ điều tra hồn đạo khí trữ vật của mọi người. Nếu mà thật vậy, bản thân mình làm sao mà che giấu .

- Ta không sao rồi, có thể quay về ký túc xá được không?

Hoắc Vũ Hạo quay qua hỏi vị hồn đạo sư trị liệu.

Vị y sĩ kiểm tra lại một lần thân thể hắn, gật đầu:

- Không có vấn đề gì. Nhưng quả thật rất kỳ quái, não bộ của người không hề có dấu hiệu nào chịu công kích, tại sao người lại mê man lâu như vậy?

Hoắc Vũ Hạo cười trừ:

- Ta cũng không biết a! Lão sư, cho phép ta hỏi ngài một chút, hôm đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Minh Đức Đường cũng có người dám tập kích?

- Hừm ——

Không đợi hắn nói hết, vị y sĩ lập tức ngăn lại, thì thầm:

- Chuyện này không được phép bàn tán, Đường chủ đã hạ lệnh. mấy ngày nay trong học viện vẫn còn sợ bóng sợ gió. Tất cả đệ tử, lão sư đều được yêu cầu không rời khỏi học viện, mỗi người đều phải qua thẩm tra. Vì người vẫn còn hôn mê, nên được đặc cách, hiện nay người đã tỉnh lại, ta sẽ báo cáo lên trên, người cũng sẽ được thẩm tra, rồi người mới được quay về ký túc xá. Người đợi chút, ta đi gọi người đến.

Thật sự là sợ cái gì thì gặp cái đó a! Tâm tình Hoắc Vũ Hạo nháy mắt trở nên thấp thòm lo âu.

Làm sao bây giờ? Kèm nén bất an trong lòng, Hoắc Vũ Hạo bắt đầu khởi động trí óc xử lý thông tin, suy nghĩ cách giải quyết nhanh như điện xẹt.

Thăm tra? Phân tích nặng nhẹ, Hoắc Vũ Hạo đều xem xét các tình huống tồi tệ nhất, hăn quan sát bốn phía chung quanh một chút, lập tức động thân.

Vị y sĩ rời đi không lâu, trở lại liền dắt theo một lão sư sắc mặt nghiêm khắc. Hoắc Vũ Hạo ở Minh Đức Đường cũng đã được một thời gian, dường như có gặp qua.

- Người là Hoắc Vũ Hạo?

Lão sư kia nhanh chóng lấy ra một danh sách, nhìn thoáng qua rồi lạnh giọng hỏi.

- Phải.

- Đến từ Học Viện Shrek?

- Phải

- Ngày Minh Đức Đường bị tập kích, người đã nhìn thấy gì? Đã phản ứng thế nào?

Vừa hỏi, lão vừa phất tay ý bảo vị y sĩ kia rời khỏi phòng.

Hoắc Vũ Hạo suy tư một chút, nói:

- Ngày đó ta đang tiến hành chế tạo hồn đạo khí, vừa mới hoàn thành một cái, thì đột nhiên có tiếng nổ lớn, bản thân ta là hồn sư hệ tinh thần, nên đối với nguy cơ có cảm giác rất miễn tuệ. Phát giác nguy hiểm, ta liền nấp dưới bàn thực nghiệm. Sau đó, bên ngoài chỉ toàn nghe những tiếng chấn động ầm ỹ, hồn lực dao động khủng khiếp nên ta càng không dám lộ ra ngoài. Một lúc sau, chiến đấu có vẻ tạm lắng xuống, ta mới hé ra nhìn trộm, rồi nhanh chóng hướng về khu vực cường giả Minh Đức Đường chúng ta. Rồi ta cảm thấy một lực lượng cường đại va chạm lên người, từ lúc đó trở đi ta không còn biết gì nữa cả.

Lúc trả lời, Hoắc Vũ Hạo đã khéo léo không hề nói sai một chỗ nào, một chữ cũng không, mọi việc hắn nói đều là những việc hắn có làm, bởi vì bên trong căn cứ Minh Đức Đường có đầy đủ hồn đạo khí giám sát, việc đó hắn luôn luôn nhớ rõ. Dù bản thân không biết sau hồi kịch chiến kia những món hồn đạo khí đó có còn tồn tại được hay không, nhưng nếu có nói sai gì đó, không phải sẽ khiến họ càng thêm nghi ngờ sao?

Sau khi nghe hắn tường trình, vị lão sư kia cũng gật đầu, hỏi tiếp:

- Còn những việc khác không? Ví dụ như, có phát hiện gì đó đặc biệt?

Hoắc Vũ Hạo ra vẻ mờ mịt lắc đầu.

Huấn luyện Cực Hạn Đan Binh có một mục dành riêng đối phó với vấn đề bị thẩm tra, hỏi cung. Lúc Hoắc Vũ Hạo trả lời, nhịp tim, giọng nói đều vô cùng rất bình thường, ánh mắt cũng không hề sơ suất chút nào.

Lão sư kia chăm chú nhìn hắn vài lần, chậm rãi gật đầu, lấy ra một cây kim loại khá to, lão nói:

- Ta sẽ kiểm tra toàn thân người một chút, yêu cầu người lấy tất cả hồn đạo khí đang có chứa trong hồn đạo khí trữ vật đem ra ngoài, rồi giao hồn đạo khí trữ vật cho ta, không được quên gì cả.

Hoắc Vũ Hạo sắc mặt trầm xuống, nói:

- Thực xin lỗi, lão sư. Đây là sở hữu riêng tư, ta không thể cho ngài kiểm tra. Ta là trao đổi sinh Học Viện Shrek, nhưng dù không phải trao đổi sinh, ta cũng là một đệ tử nơi này, ngài không có tư cách kiểm tra vật phẩm riêng tư của ta.

Lão sư lạnh nhạt cười:

- Không có tư cách? Đừng quên học viện chúng ta có danh hiệu gì, là học viện hoàng gia Nhật Nguyệt, trực tiếp chịu sự quản hạt của hoàng gia, bất cứ đệ tử nào đã vào học viện học tập, phải tuyên thệ trung thành với hoàng gia, chịu sự quản lý bán quân sự. Lần này bệ hạ đích thân hạ lệnh, hết thầy nhân viên không chịu nhận kiểm tra, đều quy vào tội phản quốc xử lý. Ta không cần biết người tới từ chỗ nào, hiện tại đang ở trong học viện, hơn nữa còn là thành viên Minh Đức Đường, nhất định phải chịu kiểm tra kỹ lưỡng. Chúng ta không ép buộc kiểm tra khi người đang hôn mê dưỡng thương, cũng đã là giữ gìn danh dự cho người rồi.

Hoắc Vũ Hạo mặt đỏ như gấc, tỏ vẻ phẫn nộ:

- Được, muốn kiểm tra thì kiểm tra, nhưng người hãy chuyển cáo cho đường chủ Kính Hồng Trần, chuyện này ta sẽ bẩm báo chi tiết cho Học Viện Shrek chúng ta, người hãy cầu nguyện trao đổi sinh của các người sẽ không chịu đãi ngộ như vậy ở học viện chúng ta đi.

Vừa nói, hắn vừa tháo tất cả hồn đạo khí trên người, bao gồm cả Hồng Trần Tí Hựu, và phỏng chế Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ và hồn đạo khí trữ vật đeo ở hai cổ tay, giao cho vị lão sư kia.

Nghe Hoắc Vũ Hạo uy hiếp, lão sư kia cũng tỏ ra hòa hoãn một phần, than thở:

- Tiểu tử, người cũng đừng quá nóng, ta cũng không có biện pháp khác. Đừng nói là người, cho dù hoàng tử ở học viện, cũng đã bị kiểm tra y như

vậy.

Vừa nói, hắn vừa cầm thanh kim loại to lớn quét qua người Hoắc Vũ Hạo một lần, ngay cả giường hắn ngủ trong phòng y tế cũng kiểm tra. Xác nhận trên người hắn không còn món hồn đạo khí nào, mới bắt đầu kiểm tra những món hồn đạo khí trữ vật vừa nhận.

Muốn kiểm tra hồn đạo khí trữ vật cũng khá dễ dàng, chỉ cần dùng tinh thần lực rót vào là có thể, dĩ nhiên những món hồn đạo khí trữ vật cấp cao lại có tinh thần lực của chủ nhân nó trói buộc. Nhưng ít ra hiện tại Hoắc Vũ Hạo chưa có khả năng làm ra những thứ đó.

- Hả? Tại sao trên người ngươi lại có một món hồn đạo khí cấp 9?

Vị lão sư phụ trách thẩm tra nhanh chóng bị món Hồng Trần Tí Hựu hấp dẫn.

Hoắc Vũ Hạo hừ một tiếng:

- Việc này mời người đến hỏi đường chủ Kính Hồng Trần.

Vị lão sư nọ cầm lấy Hồng Trần Tí Hựu, nói:

- Người theo ta đi một chuyến.

Đồng thời, trong tay lão cũng xuất hiện một kiện hồn đạo khí từng khắc sâu ấn tượng với Hoắc Vũ Hạo.

Một đôi còng tay màu vàng.

Hoắc Vũ Hạo vươn hai tay ra, nói:

- Trước tiên người có thể còng tay ta, niêm phong hồn lực của ta.

Lão sư hơi nghi hoặc nhìn hắn, nhưng vẫn còng tay hắn lại.

Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng nói:

- Hiện tại ta không thể phản kháng đúng không? Được rồi, mời người gọi đường chủ Kính Hồng Trần tự mình đến đưa ta đi, còn bằng không ta sẽ không đi theo người. Ta đã từng chịu mọi đả ngộ bất chính của các người, ta sẽ phản ứng lại với Học Viện Shrek chúng ta. Còn nữa, những thứ người đã kiểm tra xong, trả lại cho ta.

Lão sư nọ hiển nhiên không ngờ Hoắc Vũ Hạo lại khó đối phó đến vậy, nếu là đệ tử học viện của hắn, sớm đã bị tát cho một bạt tai lôi đi. Nhưng thân

phận Hoắc Vũ Hạo quả thật vô cùng nhạy cảm, trước đó Lâm Giai Nghi còn cố ý dận dò lão, đối với Hoắc Vũ Hạo phải cẩn thận chú ý thái độ, không nên gây ra phiền toái không cần thiết.

Ngẫm nghĩ một lúc, lão nói:

- Người chờ ở chỗ này.

Rồi vội vàng xoay người bước đi.

Hoắc Vũ Hạo bắt lão để lại hồn đạo khí trữ vật, trên mặt toát ra một nét cười nhàn nhạt. Chậm rãi đi đến góc tường, giơ tay chụp vào hư không, dường như là nắm lấy cái gì đó, rồi thông thả thu vào trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. (DG: có ai nghĩ ra được cái tên nào hay hay hoặc cách nào viết tắt của cái món này không, thật là đặt cái tên vừa dài vừa chuối, sợ hãi lão Đường....)

Đúng vậy, hắc ám đường đường chính chính lấy những bản vẽ hồn đạo khí, ngọc bích tinh quang công khai đặt trên mặt đất.

Rồi hồn kỹ mô phỏng toàn lực thi triển, hắc cũng không mô phỏng cái đồ vật gì, mà mô phỏng che giấu ngọc bích tinh quang và bản vẽ ở ngay góc phòng ngoài sáng.

Ai mà ngờ được hắc dám đem mấy cái đồ vật đó để ngay dưới đất cơ chứ? Vị lão sư kia cũng không điên đến mức qua góc tường đó mà quơ quào kiểm tra.

Hoắc Vũ Hạo kỳ thật rất thích cái còng trên tay này, món đồ chơi phong cầm hồn lực quả thật rất cường hãn, một chút hồn lực hắc cũng không thể dùng được. Thế nhưng hắc đặc biệt là một hồn sư hệ tinh thần, nhất là sau khi có Nhị Thức Hải, thì một năng lực đặc biệt không một hồn sư nào làm được hắc lại có thể: dùng tinh thần lực thay cho hồn lực phát động hồn kỹ.

Dĩ nhiên, cũng chỉ là hồn kỹ của võ hồn thuộc tính tinh thần Linh Mâu, nếu dùng cho võ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo lại chắc chắn không thể.

Do vậy, hiện tại hắc có thể duy trì hồn kỹ Mô Phỏng, lại còn có thể dùng tinh thần lực mở hồn đạo khí trữ vật, cất hết đồ đặc quan trọng vào trong. Còn cái còng tay này chính là món bảo hiểm tốt nhất khiến đối phương an tâm.

Về phần Hồng Trần Tí Hựu, đó là Hoắc Vũ Hạo cố ý hấp dẫn đối phương, có lẽ Kính Hồng Trần sẽ thu lại món hồn đạo khí cấp 9 này. Nhưng so với nó, món đồ chơi kim khí nhân khổng lồ kia và bản vẽ hồn đạo khí thu thập lâu nay giá trị hơn kém bao nhiêu mà tính? Huống chi, chưa chắc Kính Hồng Trần sẽ tịch thu.

Hắc sợ dĩ không chịu đi với người nọ, dĩ nhiên vì nếu hắc vừa đi, rời khỏi phạm vi thì những thứ kia ngay lập tức sẽ lộ hàng a! Hồn kỹ Mô Phỏng lúc

này hiệu quả cũng chỉ có phạm vi 5m mà thôi.

Hồn kỹ mô phỏng không có lực chiến đấu thực tế, thế nhưng một số thời điểm quả thật Thần Kỹ cũng không so được. Chẳng lo đối thủ có biết hẳn có hồn kỹ này hay không, mô phỏng đủ mọi thứ cũng khiến đối phương điên đầu a!

Một lát sau, vị lão sư phụ trách kiểm tra đã trở lại, đi cùng lão còn có chủ nhiệm Lâm Giai Nghị.

- Gì vậy, tiểu Hoắc, ai lại còng tay người vậy chứ?

Lâm Giai Nghị liếc mắt nhìn chiếc còng trên tay Hoắc Vũ Hạo, vốn đã biết rõ còn cố giả đồ.

Hoắc Vũ Hạo lạnh nhạt nói:

- Ngài hỏi vị lão sư này nè.

Lâm Giai Nghị liếc mắt tức giận nhìn vị lão sư kia:

- Hồ đồ! Còn không mau mở còng cho tiểu Hoắc?

Vị lão sư kia ngượng ngùng gật đầu, đến gần mở còng tay. Nhưng Hoắc Vũ Hạo xoay người, giấu hai tay đi.

- Không được! Lâm chủ nhiệm, không được mở còng lúc này. Ngài tới thì tốt rồi, ta là trao đổi sinh Học Viện Shrek, không phải phạm nhân, vậy mà trước đây đã từng bị bắt một lần. Chuyện lần đó do có thương nghị với đường chủ Kính Hồng Trần, nên ta còn cẩn răng nhịn nhục, phải nói là căng răng nanh rớt máu a! Mặc dù hai đại học viện chúng ta hiện nay có tình hữu nghị, nhưng việc này ta không thể nhịn. Các người dựa vào cái gì mà tra xét đồ đạc này kia của ta? Dựa vào cái gì mà đối xử với ta như tù nhân? Các người không để cho ta ăn nói, còng tay ta thật là tốt a, cũng đỡ khiến các người lo lắng ta làm ra cái gì đó bất lợi cho học viện Nhật Nguyệt các người.

Lâm Giai Nghị nghe xong méo mặt, không ngờ tên nhóc Hoắc Vũ Hạo lại miệng lưỡi khó chơi như thế, ho khan một tiếng, vội thanh minh:

- Tiểu Hoắc à, người nên hiểu cho cái khó xử của bọn ta chứ. Mấy bữa trước bị một đám hắc y nhân tập kích Minh Đức Đường, chúng ta tổn thất thảm trọng, ngay cả viện trưởng cũng bị bệ hạ trừng phạt nghiêm khắc. Người nói như thế thì làm sao chúng ta không cẩn trọng kiểm tra nội bộ một phen được chứ? Hơn nữa, món hồn đạo khí cấp 9 tìm thấy của người rõ ràng là sản phẩm của Minh Đức Đường. Chuyện này cũng cần người trình bày rõ ràng, chỉ cần người nói rõ, chúng ta đâu làm khó người làm gì.

Chương 176: Đấu trí

Hoắc Vũ Hạo liếc xéo Lâm Giai Nghị, ánh mắt tràn ngập phần nộ, tức giận quát:

- Nói vậy nghĩa là các người không tin ta?

Lâm Giai Nghị xòe tay nhún vai, ra vẻ bất đắc dĩ:

- Không phải chúng ta không tin người, mà sự việc xảy ra trước mắt, chúng ta phải xử lý. Người yên tâm, chuyện này ta cũng sẽ báo cho Phàm Vũ lão sư. Bất quá, hiện tại bây giờ cần người giải thích rõ ràng mới được.

Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng gật đầu:

- Được, các người đã không biết xấu hổ, ta đây cũng cần gì phải cho che giấu các người. Đi, người dẫn ta đi gặp Đường chủ, đối diện Đường chủ, ta sẽ giải thích cho người nghe.

Lâm Giai Nghị đối với Hoắc Vũ Hạo thật đúng là hết cách, Kính Hồng Trần không chỉ một cảnh báo hăn về vai trò quan trọng của tên thanh niên này. Hiện tại, hai huynh muội Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần đều còn ở lại Học Viện Shrek bên kia, tuy nắm trong tay chứng cứ Hồng Trần Tí Hựu, hăn cũng không dễ dàng làm khó. Chung quy cũng không thể bắt Hoắc Vũ

Hạo được a! Hắn chỉ đang hoài nghi Hoắc Vũ Hạo có thể bất ngờ có quan hệ với Bản Thể Tông hay không thôi.

- Được được, ta sẽ dẫn người đi gặp Đường chủ ngay.

Lâm Giai Nghị cuối cùng vẫn phải quyết định để cho Kính Hồng Trần đến giải quyết Hoắc Vũ Hạo. Thân phận Vũ Hạo rất nhạy cảm, thêm nữa, tâm trạng Kính Hồng Trần gần đây cực kỳ không ổn, bị hoàng gia trừng phạt không nhẹ, lại còn vật thí nghiệm số 1 biến mất, còn may việc đó vẫn chưa hề bị bại lộ.

Hiện tại bên chỗ phòng thí nghiệm số 1 kia, một đám hồn đạo sư cấp cao thân tín của Kính Hồng Trần đang cố gắng gấp rút chế tạo lại vật thí nghiệm số 1. Đã có kinh nghiệm trước kia, việc chế tạo lại cũng xem như nhanh chóng, bất quá tài lực mấy năm nay tích lũy của Minh Đức Đường xem như vứt hết xuống biển.

Hoắc Vũ Hạo tay vẫn đeo còng, ngẩng đầu ưỡn ngực nghênh ngang thong thả đi ra khỏi phòng y tế, trên mặt vẫn giữ một nụ cười nhàn nhạt. Quả thật cái bộ dáng kia của hắn khiến trong lòng Lâm Giai Nghị càng thêm bồn chồn. Chắc chắn hồn đạo khí Hồng Trần Tí Hựu cấp 9 Học Viện Shrek không thể chế tạo nổi, huống chi mặt trên còn có ấn ký mà Kính Hồng Trần lưu lại. Ấn ký này không có khả năng làm giả, bất kể ra sao Lâm Giai Nghị cũng không tin Kính Hồng Trần lại tặng một kiện hồn đạo khí cấp 9 cho người ngoài như Hoắc Vũ Hạo được a!

Hắn càng không thể ngờ, vật thí nghiệm số 1 đã khiến cho nội bộ Minh Đức Đường một hồi tao loạn, chính lúc này lại ở ngay bên cạnh, yên vị trong Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ bên hông Hoắc Vũ Hạo. Cái tên thanh niên mười lăm tuổi này, vẻ mặt cứ thản nhiên phần nộ.

Văn phòng Kính Hồng Trần ở Minh Đức Đường đã dọn dẹp xong, căn cứ cũng đã được gia cố cẩn thận. Nhưng vì lý do an toàn, nơi đó dĩ nhiên vẫn chưa thích hợp để làm việc, mà Kính Hồng Trần bây giờ cũng không còn tâm trí nào để chế tạo nghiên cứu hồn đạo khí.

Khi Hoắc Vũ Hạo đi theo Lâm Giai Nghị vào văn phòng Kính Hồng Trần, lão đang nhắm mắt dưỡng thần. Chỉ mới vài ngày, mà vị Minh Đức Đường chủ phốp pháp khỏe mạnh như già đi thêm mười năm, khí tức cũng rõ ràng nghiêm nghị hơn vài phần.

- Sao lại thế này?

Nhìn thấy Lâm Giai Nghị dẫn Hoắc Vũ Hạo đang bị còng tay đi vào, Kính Hồng Trần không khỏi tỏ ra nghi hoặc.

Lâm Giai Nghị cung kính nói:

- Đường chủ, chuyện là như thế này. Hôm nay Hoắc Vũ Hạo đồng học ở phòng y tế đã tỉnh lại, dựa theo quy định chúng ta tiến hành kiểm tra, hầu hết cũng chẳng có vấn đề gì, thế nhưng trên người hắn lại phát hiện có một

món hồn đạo khí cấp 9 có chữ ký của ngài. Do có một vài nghi vấn với hân, nên dẫn độ đến đây mong ngài xử trí.

- Hồn đạo khí cấp 9 do ta ký tên?

Kính Hồng Trần sững sốt, rồi hân nhìn thấy Hồng Trần Tí Hựu được Lâm Giai Nghị đưa qua.

Nhìn xem sản phẩm đặc ý hình tròn kia, lại nhìn vẻ mặt lạnh nhạt cười cười của Hoắc Vũ Hạo, Kính Hồng Trần cảm thấy như bị mấy tên lâu la ngu xuẩn này hung hăng tát một cái vào mặt mình.

- Hân không nói cho các người kiện hồn đạo khí cấp 9 này như thế nào hân có sao?

Giọng Kính Hồng Trần rõ ràng cao hơn vài phần, nhìn chăm chăm Lâm Giai Nghị.

Lâm Giai Nghị vừa thấy biểu hiện của lão, đã biết có chuyện không hay, chợt dạ vội vàng nói:

- Tiểu Hoắc không chịu nói, hân nói muốn gặp ngài, muốn ngài tự mình thẩm tra hân.

Kính Hồng Trần vỗ mạnh lên bàn, nổi giận:

- Khốn nạn! Ta đã dặn người cái gì? Tiểu tử này chẳng những là trao đổi sinh Học Viện Shrek, lại là môn đệ của Hải Thần các chủ Long Thần đấu la Mục lão. Mục lão luôn là vị tiên bối ta kính trọng nhất. Hồng Trần Tí Hựu này, chính là lúc trước khi ta lần đầu tiên gặp Mục lão mới kính tặng cho. Đối với Hoắc Vũ Hạo mà các người lại có thể đối xử thăm tra như người khác hay sao? Cái đầu của các người làm bằng gì vậy chứ? Nóng đầu quá rồi hả?

Lâm Giai Nghị mù mờ bị lão mắng cho một trận té tát. Vậy mà lại đúng là Đường chủ tặng, nhưng đây chính là một kiện hồn đạo khí cấp 9 a!

Bất quá, bản thân là tâm phúc Kính Hồng Trần, lại nghe lão nhắc tới Long Thần đấu la Mục lão, Lâm Giai Nghị đã lơ mờ hiểu được đôi chút. Lần trước Đường chủ gặp Mục lão ở Hải Thần các Học Viện Shrek, nói không chừng.

- Ấc. không ngờ là như vậy. Đều do ta, đường chủ, là ta sai, là ta rất lỗ mãng. Thật sự là gần đây nhiều chuyện xảy ra, hơn nữa chuyện này lại quá bất ngờ, nên chúng ta không dám qua loa a! Tiểu Hoắc, đều là do ta sai lầm, ta xin người thứ lỗi, người tha lỗi cho ta nhé!

Lâm Giai Nghị vội vội vàng vàng rồi rút tỏ vẻ ăn năn hối lỗi trước mặt Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng nhìn hẳn:

- Lâm chủ nhiệm ngài nào có làm gì sai? Ngài cũng vì lo lắng cho Học viện Nhật Nguyệt thôi mà. Dù sao cũng không phải lần đầu ta bị còng tay, tiếc là Học Viện Shrek chúng ta không có mấy cái đồ chơi giống thế này a!

Kính Hồng Trần méo mặt, lần trước đã bị tên nhóc này xỏ mũi, khi không khi không phải đưa hẳn vào Minh Đức Đường học tập, mấy tháng nay nghe báo cáo hẳn đều cần quét sạch sẽ hạn ngạch kim loại, hợp kim quý hiếm không thừa lại chút gì. Lần này lại còn sơ sẩy bị hẳn nắm lấy cán dao, hẳn nhiên lại muốn kiểm soát.

Nhưng đúng là lão không có biện pháp gì với cái tên Hoắc Vũ Hạo, ai bảo tôn tử, tôn nữ của mình cũng được trao đổi qua bên kia chứ! Gương mặt hiện ra vẻ tươi cười, vội đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo vỗ về:

- Cũng do chúng nó làm việc cẩu thả, ta quản lý không tốt. Còng tay ta tự mình mở ra đây này, vậy đi, sau này ta sẽ tăng gấp đôi hạn ngạch hợp kim cho người, vậy có được không?

Hoắc Vũ Hạo cũng không dám tiếp tục giả đồ, có trời biết trên tay Minh Đức Đường có cái đồ chơi cao cấp gì có thể phân hình hồn đạo khí trừ vật hay không. Lỡ như bị hẳn phát hiện bí mật thì không xong a!

Lập tức, sắc mặt trở nên dịu đi vài phần:

- Vậy phiền Đường chủ.

Vừa nói, hắn vừa đưa hai tay qua.

Kính Hồng Trần tự mình mở còng, dặn dò:

- Giai Nghị, từ nay về sau người nhớ kỹ, tiểu Hoắc phải đối xử đặc biệt, nếu còn xuất hiện vấn đề như thế này, người cũng không cần làm chủ nhiệm nữa đâu.

- Dạ, dạ.

Lâm Giai Nghị trong lòng ỉu xiu, chẳng hiểu sao lại dính vào phiền phức với tên tiểu tử này. Sau này đúng là phải càng thêm cẩn thận mới an ổn.

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Đường chủ nếu không còn dặn dò gì khác, ta xin phép đi về trước. Hôm nay đã là cuối tháng, vừa nãy ngài nói thay đổi hạn ngạch cho ta, có lẽ bắt đầu từ tháng tới này nhỉ?

Hạn ngạch kim loại hiếm ở Minh Đức Đường một tháng mà đem ra bên ngoài bán, cũng là một số tiền không nhỏ nha. Thậm chí có vài thứ bên ngoài chưa bao giờ được nhìn thấy.

Cơ mặt Kính Hồng Trần giật giật, khổ não nói:

- Đương nhiên.

Hoặc Vũ Hạo lúc này mới tỏ vẻ hài lòng gật đầu

- Vậy đệ tử cáo từ.

Nói xong, xoay người bỏ đi ra ngoài, cuối cùng cũng thoát, cũng thả lỏng người một chút, này giờ không chế cảm xúc ý tứ ngay cả nhịp tim cũng khiến tinh thần rất mệt mỏi a! Quả thật trong lòng rất lo lắng, cửa ải lần này mà không qua nổi, ắt phải gặp phiền toái lớn.

Ngay lúc hần đi đến cửa phòng, đột nhiên, tiếng Kính Hồng Trần vội vàng gọi giật ngược

- Chờ một chút.

"Chết rồi"

Hoặc Vũ Hạo cảm thấy lông tơ trên người đều dựng cả lên, cũng do hắn trong lòng có quỷ a! Suýt chút nữa co giò bỏ chạy.

May mắn tâm lý của hắn đã trải qua huấn luyện vững vàng. Chạy có thể thoát sao? Người ta không chỉ là hồn đạo sư cấp 9, mà còn là cường giả Phong Hào đấu la, làm sao mà chạy trốn cho thoát?

Cổ tỏ ra thông thả xoay người, cung kính nói:

- Đường chủ còn có điều gì dặn dò?

Kính Hồng Trần trầm ngâm một lát mới nói:

- Vũ Hạo, nếu ta nhớ không lầm, lần trước Đấu Hồn Đại Tái, ngươi là chủ lực chiến đấu phải không?

Hoắc Vũ Hạo lắc đầu, trả lời:

- Cũng không tính là chủ lực được, chỉ có thể xem như người đóng thế chủ lực thôi.

Kính Hồng Trần khước mắt thoáng co giật. Đóng thế? Đóng thế mà chiến thắng tôn tử, tôn nữ của ta. Người không phải đang công khai bêu xấu ta sao? Bất quá, lão hiền nhiên không thể phát tác, ho khan một tiếng:

- Chuyện là như thế này. Sự việc bị người ta tập kích mấy hôm trước đối với lão phu thật có tác động rất lớn. Sở dĩ kẻ địch có thể thành công tập kích, gây cho chúng ta tổn thất nghiêm trọng, cũng vì hồn đạo sư chúng ta có kinh nghiệm chiến đấu quá kém. Bình thường cuộc sống của họ cũng chỉ quanh quẩn trong hồn đạo khí, có đối mặt cũng chỉ là hồn đạo sư so tài hồn đạo khí là cùng. Do vậy, ta vừa nảy ra một ý tưởng.

Nghe Kính Hồng Trần nói vậy, Hoắc Vũ Hạo cuối cùng cũng an tâm hơn, thầm nghĩ trong lòng: "Tùy người có ý tưởng gì cũng được, chỉ cần không khám xét thân thể ta là tốt."

Quay lại trong phòng, hắn nói:

- Ý tưởng của ngài là....?

Kính Hồng Trần nói:

- Học Viện Shrek các người chính là đệ nhất học viện của đại lục, hay chính xác hơn là đệ nhất học viện hồn sư. Còn Học viện Nhật Nguyệt chúng ta cũng mạo muội to gan mà nhận danh hiệu đệ nhất học viện hồn đạo sư. Đối với phương diện chiến đấu, việc người có thể đại diện Học Viện Shrek xuất chiến ở Đấu Hồn Đại Tái, đã hoàn toàn có thể chứng minh thực lực của người, do đó ta nghĩ ý tưởng thế này. Lấy người là chính, tổ chức một giải giao hữu luận bàn giữa hồn sư và hồn đạo sư. Để cho đệ tử học viện hồn đạo sư chúng ta hiểu biết một chút về phương thức chiến đấu của hồn sư. Cứ yên tâm ta chỉ chọn ra những đệ tử cùng tuổi với người thôi, thực lực không vượt qua hồn đạo sư cấp 5. Người xem coi thế nào?

Hoắc Vũ Hạo lập tức lắc đầu:

- Không được, ta không muốn.

Kính Hồng Trần nghi hoặc hỏi:

- Tại sao? Việc này cũng có thể tăng cường kinh nghiệm thực chiến của người với hồn đạo sư a!

Hoắc Vũ Hạo lạnh nhạt cười:

- Kinh nghiệm thực chiến của ta đã sẵn phong phú, không cần gia tăng thêm, mong đường chủ tìm người khác giỏi giang hơn. Ta đến đây vì mục học tập, không phải để tranh đấu gì với ai cả.

Kính Hồng Trần sắc mặt nhất thời khó coi:

- Được rồi, nói điều kiện đi.

Hoắc Vũ Hạo cười gian xảo:

- Vẫn là ngài hiểu tâm tư của ta a!

Kính Hồng Trần thấy Hoắc Vũ Hạo kia nháy mắt biến hóa sắc mặt, thực sự khóc không ra tiếng, nhưng lão thật phải thừa nhận tên thanh niên nhân này rất ưu tú. So với tôn tử tôn nữ của mình, mặc dù chưa xét đến tu vi thực lực, nhưng ở phương diện xử thế làm người, hai huynh muội họ còn xa lắm mới có thể so sánh với tên thanh niên này....

- Nhưng ta nói trước, không thể tăng hạn ngạch thêm nữa. Kinh tế trong học viện người cũng biết đang gặp khó khăn mà.

Kính Hồng Trần vội vã đưa ra một cái đề phòng với Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Đường chủ, người xem thế này. Ngài cũng không phải người keo kiệt, ta cam đoan với ngài, trong quá trình tỷ thí tuyệt đối không khiến đối thủ bị thương nặng hoặc bị giết, nếu ta thắng, chỉ cần một ít phần thưởng là được. Ngài có thể tăng mức độ đối thủ lên tiêu chuẩn hồn đạo sư cấp 6. Thắng một trận, ngài cho ta 1kg kim loại hiếm, tùy ta chọn lựa. thế nào?

Thắng một trận 1kg kim loại hiếm? Điều kiện này tính ra cũng không quá hà khắc. Phần lớn kim loại hiếm đều có tỉ trọng rất cao, chỉ cần một khối thể tích khá nhỏ cũng đã có trọng lượng đến 1kg.

Kính Hồng Trần thoáng suy tư, trả lời:

- Được! Cứ theo như lời người nói. Bất quá, nếu người thua ta cũng không cần người trả ta cái gì, nhưng không được yêu cầu gì ta nữa.

Hoắc Vũ Hạo ưỡn ngực nói:

- Đó là điều đương nhiên. Chỉ cần ngài hết lòng tuân thủ thỏa thuận, muốn chiến bao nhiêu ta cũng tiếp được. Thật sự, ta phải dựa vào ngài để phát tài rồi. À đúng rồi, suýt nữa thì quên, Hồng Trần Tí Hựu của ta ngài có nên giao lại cho ta không?

Vừa nói, hắn vừa xòe tay ra.

Kính Hồng Trần thật đúng là không ngờ được, bất quá nhìn vẻ mặt tên tiểu tử vô lại không kể mặt mũi này, dù sao hắn cũng không kể ra cái chuyện dọa người của mình khi trước. Hơn nữa thân là cường giả Phong Hào đấu la, Minh Đức Đường chủ, lão làm thế nào lại không kể danh tiếng như tên vô lại kia mà tịch thu đồ đạc gì đó đã tặng đi? Mục lão thật đúng là chịu chơi, dĩ nhiên cấp cho tiểu tử này kiện hồn đạo khí cấp 9 duy nhất của Học viện Shrek.

Đem Hồng Trần Tí Hựu trả lại cho Hoắc Vũ Hạo, Kính Hồng Trần càng thêm hiểu rõ địa vị của Hoắc Vũ Hạo ở Học viện Shrek, ngay cả hồn đạo khí cấp 9 cũng có thể được cấp cho, hắn trọng yếu đến mức nào cơ chứ!

- Đa tạ đường chủ. Lôi đài luận bàn khi nào ngài chuẩn bị xong chỉ cần báo cho ta một tiếng là được. Ngài yên tâm, nếu ngài bán vé vào cửa mà nói, ta cũng sẽ không phản đối.

Kính Hồng Trần suýt nữa tung cước đá tên vô lại trước mắt bay ra cửa, cười mắng:

- Cút nhanh đi!

Hoặc Vũ Hạo lúc này mới cười ha hả, lại quay đầu đi ra ngoài.

- Chờ một chút.

Cũng lại là vừa bước tới cửa, bị Kính Hồng Trần một lần nữa gọi giật ngược.

Hoặc Vũ Hạo dừng bước, quay đầu lại hỏi:

- Đường chủ đại nhân, ngài không phải mới bảo ta rút nhanh sao? Còn có chuyện gì nữa?

Hắn trong lòng thầm nghĩ: muốn hù chết ta sao? Còn chưa hết chuyện nữa a!

Kính Hồng Trần thật lòng nói:

- Vũ Hạo, nếu ngươi bằng lòng ở lại đây, Học viện Shrek cho ngươi cái gì, Học viện Nhật Nguyệt chúng ta sẽ trả gấp đôi, ngươi suy nghĩ một chút đi.

Hoặc Vũ Hạo sửng sốt, hắn có thể nhìn ra ánh mắt chân thành của Kính Hồng Trần. Đáng tiếc, đạo bất đồng bất tương vi mưu(*) a! Nhẹ nhàng lắc đầu:

- Cám ơn ngài quan tâm, có điều, ta không thể.

(*) 道不同不相为谋 đạo bất đồng bất tương vi mưu: khác lý tưởng thì không hợp tác được

Cuối cùng, hân cũng rời khỏi văn phòng Kính Hồng Trần. Lão lúc này vẻ mặt khá thất vọng, nhưng không gọi hân lại.

- Đường chủ. Bán vé xem thi đấu, ta cảm thấy cũng là một chủ ý không tồi. Những tiểu tử trong học viện chúng ta, có kẻ nào thiếu tiền? Lông dê mọc trên thân dê(*). Tiểu tử Hoắc Vũ Hạo này lợi dụng chúng ta, gần đây tài chính của học viện cũng chi tiêu khá nhiều. Người xem.

Lâm Giai Nghị hỏi dò.

(*) Ý nói phải tự kiểm lời từ bên trong thị trường của mình trước.

Kính Hồng Trần ánh mắt sáng ngời, gật đầu:

- Người sắp xếp đi.

- Dạ

Lâm Giai Nghị vô cùng kính nể Kính Hồng Trần tận đáy lòng. Sự kiện lần này âm ỉ lâu như thế, bản thân Minh Đức Đường chủ cực kỳ bị động, nhưng Kính Hồng Trần vẫn không hề quên tương lai học viện, luôn nghĩ cho sự phát triển của học viện. Muốn Hoắc Vũ Hạo thi đấu luận bàn cùng đệ tử trong học viện, mới nhìn qua có vẻ bị tiểu tử này lợi dụng, nhưng hiệu quả thực tế, tổ chức chuyện này thật tốt, sẽ đổi hướng chú ý của mọi người khỏi vấn đề đang tồn tại, lại tăng thêm ý thức và kinh nghiệm đối kháng chiến đấu với hồn sư, thậm chí có thể hiểu thêm những năng lực sau Đấu Hồn Đại Tái mà Hoắc Vũ Hạo đã đạt được, chuẩn bị cho Đấu Hồn Đại Tái lần sau. Có thể nói đây là một cơ hội hiếm có, đồng thời còn tăng cường bổ sung tài chính.

Lúc Hoắc Vũ Hạo về lại phòng mình ở ký túc xá, cơ hồ là gục mặt trên giường, áp lực tâm lý thật sự là quá lớn. Đến giờ này, tim hắc mới bắt đầu đập dồn dập "tưng, từng, từng" như trống cái, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mới từ hôn mê tỉnh dậy, liền gặp ngay khảo nghiệm gian khổ, cuối cùng hóa nguy thành an, kiếm được một chuyện tốt. Kính Hồng Trần muốn hắc so tài với đám đệ tử Học viện Nhật Nguyệt, hắc cũng phần nào đoán ra nguyên nhân. Sở dĩ hắc cam nguyện đáp ứng, một nguyên nhân cũng vì kiếm chác càng nhiều kim loại quý càng tốt, thêm nữa hắc cũng cần phát tiết một chút.

Từ ngày tiến vào học tập ở Học viện Nhật Nguyệt, tinh thần luôn bị vây chặt. Bất kể học tập, vẽ trộm công nghệ, hay là những rắc rối gặp phải xung quanh, đều khiến tâm lý ngày càng bị áp lực.

Môn tâm lý kế hoạch Cực Hạn Đan Bình, lão sư đã dạy: lúc áp lực tâm lý dồn nén đến một mức độ nhất định, phải tìm phương án thích hợp để phát tiết ra, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tâm lý càng lúc càng đuối, đối với tuổi thành niên như hắn càng phải cẩn thận chú ý hơn.

"Bình, bình, bình." Tiếng đập cửa vang lên.

Hoắc Vũ Hạo ở trên giường dùng sức duỗi thân một chút, cố gắng khôi phục tâm tình vài phần, mới tiến ra mở cửa. Đúng như hắn nghĩ, ngoài cửa là Phàm Vũ, Hòa Thái Đầu.

Nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo an ổn không việc gì, vẻ mặt đang gấp gáp của hai người cũng nhẹ nhàng đi, vội bước vào phòng, Hòa Thái Đầu đóng cửa lại.

- Tiểu sư đệ, suýt nữa người khiến ta và lão sư lo đến chết a! Ta nghe người khác nói, hôm đó tình hình cực kỳ nguy hiểm. Người hôn mê một lần là vài ngày, dù Học viện Nhật Nguyệt cũng cho bọn ta thăm người một lần, nhưng chúng ta cũng chẳng biết nguyên nhân do đâu. May mắn người không có việc gì.

Tuy rằng Shrek thất quái đã có sắp xếp thứ tự, nhưng Hòa Thái Đầu vẫn gọi Hoắc Vũ Hạo là tiểu sư đệ. Dù sao bảy người chỉ có bọn họ là hồn đạo sư.

Hoắc Vũ Hạo gãi đầu:

- Ta cũng không biết tại sao lại hôn mê, hôm đó đúng là rất nguy hiểm. Người của Bản Thể Tông quá cường đại, bọn họ dường như biết rõ mọi thứ bên trong Minh Đức Đường, đột nhiên tập kích khiến Minh Đức Đường tổn thất thảm trọng.

Lập tức, hắn đem tình hình hôm đó đơn giản kể qua một lần, nhưng dĩ nhiên cũng không kể việc bản thân đi sâu vào bên trong Minh Đức Đường.

Hoắc Vũ Hạo cũng lo lắng, kim khí nhân khổng lồ kia là sự việc quan trọng, càng ít người biết đến càng tốt, hiện tại cho Phàm Vũ lão sư và nhị sư huynh biết cũng không phải chuyện tốt. Hắn đã nghĩ thông suốt, cho đến khi trở về Học viện Shrek, thì một người hắn cũng không nói cho biết. (DG: cái đoạn này dài phải là gấp đôi, lão tg quả là câu giờ ngoại hạng, nội dung cũng chỉ chủ yếu là câu sau cùng thôi!!)

Nghe xong hắn tường thuật, Phàm Vũ nhất thời cau mày:

- Chuyện này có vẻ không hợp lý, dù phôi thai hồn thú 10v năm đương nhiên vô giá, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có ích cho hai hồn sư là cùng, đó là nói nếu họ có thể tách hồn hoàn và hồn cốt ra. Bản Thể Tông lần này đánh

lén, đúng là tạo thành đả kích trí mạng cho Minh Đức Đường, tổn thất khó mà tính được, cũng có nghĩa đã trở thành tử địch với Minh Đức Đường, thật sự đáng làm vậy sao? Hơn nữa, Bản Thể Tông từ xưa tới nay làm gì mà thiếu tiền, ta không chấp nhận cái lý do họ vì tiền thưởng 1tr kim hồn tệ mà động thân.

Hòa Thái Đầu nói:

- Lão sư, bất kể mục đích của họ là gì, đối với chúng ta cũng không có hại. Minh Đức Đường tổn thất càng lớn, thực lực đế quốc Nhật Nguyệt càng bị tổn hại, thời điểm bùng nổ chiến tranh sẽ càng được kéo dài thêm một chút.

Hòa Thái Đầu nói đến chiến tranh, ánh mắt hắc có một vài tia kỳ dị, mà giọng điệu của hắn khi nói tới đế quốc Nhật Nguyệt, dường như không hề có quan hệ chút nào tới hắn.

Hoắc Vũ Hạo trong lòng thầm than, nhị sư huynh thật là đã bị cừu hận ảnh hưởng tâm trí sao? Mỗi hận của huynh ấy chôn giấu sâu đến mức nào? Dường như huynh ấy không muốn đoạt lại cái gì cả, mà đơn giản là muốn hủy diệt tất cả a! Từ khi biết Quất Tử, Hoắc Vũ Hạo đối với cừu hận trong lòng người lại có một nhận thức hoàn toàn mới.

Nhờ Kha Kha hắn ngẫu nhiên biết được một vài tin tức của Quất Tử, nàng đúng là đã gia nhập quân đội, nhưng chức vị quân hàm thế nào thì hắn không rõ. Chỉ nghe nói Quất Tử theo quân đội đến biên giới biển phía tây

để quốc Nhật Nguyệt tác chiến với hải hồn thú. Nửa năm nay hoàn toàn không thấy trở về.

Phàm Vũ gật đầu:

- Nói thì nói vậy, nhưng địa vị Học viện Shrek chúng ta khá nhạy cảm, vẫn nên làm rõ các mối quan hệ trong mọi phương diện mới tốt. Vũ Hạo, người phân tích xem, chuyện này có thể là sao?

Hoặc Vũ Hạo biết lão sư hỏi như vậy muốn quan sát suy nghĩ của mình. Hắc trầm ngâm nói:

- Bản Thể Tông tập kích, nhưng lại mặc hắc y, đồng thời che mặt, không hề lộ diện chút nào, ngay cả thi thể đồng bọn chết trận cũng toàn bộ mang đi. Như vậy, dù Minh Đức Đường đương nhiên có thể đoán ra chủ mưu hành động là bọn họ, nhưng cũng không có chứng cứ để công bố với thiên hạ. Bản Thể Tông lại không hề thừa nhận. Bản Thể Tông nhiều năm yên lặng, vừa xuất hiện lại bày ra một đại sự như vậy, mục tiêu đơn giản là những điều này.

- Thứ nhất, Bản Thể Tông yên lặng quá lâu, e rằng trên đại lục có rất nhiều người đã quên mất họ. Bọn họ trước hết là muốn tăng cường danh tiếng. Dù cho đế quốc Nhật Nguyệt và Minh Đức Đường tận khả năng che giấu tổn thất, nhưng tai vách mạch rừng, tình hình thực tế vẫn bị truyền ra ngoài, đối với danh vọng Bản Thể Tông có chỗ tốt thật lớn, ít nhất đại lục đều thấy được sự cường đại của họ.

- Tiếp theo, Mục lão từng nói, Bản Thể Tông làm việc luôn luôn đặt lợi ích làm đầu, đối với chính tà hoàn toàn không để vào mắt. Có thể khiến cho bọn họ hưng sư động chúng như thế, kế hoạch tập kích chu đáo chặt chẽ hoàn hảo, nhất định phải có lợi ích thật lớn. Nhìn bề ngoài, ích lợi dĩ nhiên đến từ phôi thai hồn thú 10v năm, và tiền thưởng 1tr kim hồn tệ. Người sáng suốt đều biết nói, tiền thưởng cao ngất kia thực ra có quan hệ với đế quốc Tinh La, tầm mắt cả thiên hạ, thậm chí cả đế quốc Nhật Nguyệt đều sẽ tập trung vào đế quốc Tinh La. Nhưng trên thực tế, như lão sư ngài đã nói, Bản Thể Tông thực có thể có một lợi ích khác, chưa hẳn ở đế quốc Tinh La. Dù sao, liên quan sự kiện này, đế quốc Tinh La cũng đã bỏ vốn khá nhiều, lại quá rõ ràng. Ta cũng không nghĩ, đế quốc Tinh La đã chuẩn bị sẵn sàng để khai chiến với đế quốc Nhật Nguyệt.

Mục lão và Phàm Vũ đều là lão sư của hắn, bởi vậy, trước mặt Phàm Vũ thì hắn liền đổi cách gọi là Mục lão, cũng dễ phân biệt hơn. (DG: @^#@&%#^@, thực muốn chửi thề lão tg quá đi, cái chuyện linh tinh hằm bà lằng này mà cũng câu giờ cho được!!)

- Trong số tam đại đế quốc của Đấu la đại lục, đầu sóng ngọn gió bị đế quốc Nhật Nguyệt uy hiếp mạnh mẽ nhất chính là đế quốc Tinh La, nhưng biên giới giáp ranh đế quốc Nhật Nguyệt cũng không chỉ có họ mà thôi, đế quốc Thiên Hồn cũng giống như vậy tùy lúc vẫn có thể bị uy hiếp.

Phàm Vũ còn lắng nghe Hoắc Vũ Hạo phân tích. Nghe đến đó, trên mặt Phàm Vũ toát ra một tia mỉm cười, gật đầu, nhưng vẫn không bình luận. Hoắc Vũ Hạo phân tích chính xác hay sai lầm, gật đầu, nói: (DG: có 1 cái chỗ mà 2 cái gật đầu, tội PV ghê, gật tới gây cổ luôn roài!)

- Vấn đề Kính Hồng Trần muốn người và bọn hồn đạo sư đệ tử Học viện Nhật Nguyệt thi đấu luận bàn, người thấy thế nào?

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Ta rất khâm phục đường chủ sau tình hình sút đầu mẻ trán như thế mà vẫn rất sáng suốt. Việc hãn đề nghị tự nhiên là thu hút sự chú ý của mọi người trong học viện vào chỗ náo nhiệt hiếm khi có, cấp cho hãn thời gian dư dả để tu bổ căn cứ Minh Đức Đường. Nhưng nguyên nhân chính yếu vẫn là đường chủ nhận thấy rõ sự yếu kém thiếu kinh nghiệm chiến đấu với hồn sư của các đệ tử. Thực ra mà nói, rất nhiều hồn đạo sư chẳng hề biết những hồn sư có võ hồn cường đại chiến đấu với hình thức ra làm sao nữa là.

- Xét tổng thể thực lực, Minh Đức Đường tuyệt đối không kém hơn Bản Thể Tông, thậm chí xét ở nhiều mặt còn nhỉnh hơn. Cũng do hôm đó không có hồn đạo khí uy lực cường đại sử dụng, cường giả hồn đạo sư Minh Đức Đường bất kể ở phương diện ứng biến, phối hợp, ý thức chiến đấu đều khiến người ta nhìn thấy mà thất vọng. Có lẽ do tâm trí họ quá tập trung nhiều vào nghiên cứu hồn đạo khí mà trở nên như vậy. Đường chủ là muốn mượn tay ta để cảnh báo bọn họ, đồng thời để cho họ mở rộng tầm mắt một hồn sư có võ hồn cường đại trong thực chiến có thể chiến đấu đáng sợ ra sao.

Phàm Vũ cười khoái trá:

- Người đứng là không khiêm tốn chút nào a!

Hoắc Vũ Hạo cười gian manh, nói:

- Lão sư, ngài không phải đã nói, khiêm tốn quá cũng chỉ là gian trá!

Phàm Vũ vuốt cằm:

- Người nói đúng, mấy ngày nay ta quan sát, Học viện Nhật Nguyệt về phương diện hồn đạo khí phát triển bỏ xa chúng ta, nhưng sự quan tâm đến kinh nghiệm thực chiến lại còn lâu mới bằng Shrek. Đường chủ lần này hiển nhiên đã hiểu ra, trong chiến tranh, ban đầu Minh Đức Đường có khả năng bắt đầu cực kỳ khủng bố, nhưng tình anh đối diện tình anh lại khác. Hơn nữa chiến tranh cục bộ ở những khu vực nhất định, Minh Đức Đường chưa chắc có thể đàn áp Học viện Shrek hay Bản Thể Tông. Vậy sắp tới người chuẩn bị thế nào?

Nghe được lời cuối cùng Phàm Vũ vừa hỏi, Hòa Thái Đầu cũng cảm thấy hứng thú nhìn qua Hoắc Vũ Hạo, chờ đợi tiểu sư đệ trả lời.

Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo toát ra một tia nhìn thâm thúy

- Lão sư, ta chính là đại biểu cho Học viện Shrek, còn là Đường Môn, Dĩ nhiên không thể cố ý thua trận. Bọn họ muốn nhân cơ hội dò xét thực lực

Học viện Shrek, vậy chúng ta đây sẽ khiến họ thỏa mãn. Lần này, ta muốn để lại cho Học viện Nhật Nguyệt một ấn tượng sâu sắc, làm cho phải nhớ thật kỹ ta đã từng tới đây.

Hòa Thái Đầu cười thích thú:

- Tiểu sư đệ, bá khí ngút trời a!

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười:

- Đường chủ đã đồng ý với ta mỗi trận thắng đều cấp cho 1kg kim loại hiếm, ta cũng không nên khiến lão nhân gia hân thất vọng phải không?

Ba thầy trò cùng cất tiếng cười gian manh vang vọng khắp phòng....

Học viện Nhật Nguyệt.

Hiệu suất làm việc của chủ nhiệm Lâm Giai Nghị quả thật là rất cao, Minh Đức Đường vừa mới hư hại nghiêm trọng, cả học viện vốn tràn ngập không khí hối hả, khẩn trương liền trở nên sôi động.

Ý tưởng của Kính Hồng Trần rất nhanh chứng tỏ sự cao minh, tin tức trao đổi sinh từng là thành viên đại biểu Học viện Shrek xuất chiến tại Đấu Hồn

Đại Tái thi đấu với hồn đạo sư đồng cấp của Học viện Nhật Nguyệt nhanh chóng lan truyền khắp mọi ngõ ngách của học viện.

Mỗi một tòa giáo học lâu và ký túc xá đều dán thông cáo mới nhất ngay cửa ra vào, áp phích quảng cáo giảng khắp nơi trong học viện.

Giải thi đấu luận bàn được tổ chức tại Thí Luyện trường bên trong Học viện Nhật Nguyệt, yêu cầu của học viện, phạm là đệ tử không có nhiệm vụ đặc biệt đều phải trình diện đến xem thi đấu. Đệ tử tu vi tứ hoàn trở lên được phép báo danh tham gia, giới hạn đến hồn đạo sư cấp 6 hoặc Hồn Đế lục hoàn. Đồng thời học viện yêu cầu tất cả học viên tham gia phải mua vé vào xem chiến đấu. Người dự thi nếu có thể chiến thắng vị trao đổi sinh đến từ Học viện Shrek ngay lập tức đạt được tư cách học tập tại Minh Đức Đường, kim tệ thưởng 10v, cùng với một kiện hồn đạo khí do chính tay Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần chế tạo. Thua trận, bị phạt không nhận cung cấp nguyên liệu chế tạo hồn đạo khí một tháng. Phải biết rằng, số nguyên liệu đó chính là những đệ tử tự mua trước để tiến hành nghiên cứu, việc này cũng có nghĩa là họ bị trực tiếp phạt tiền.

Quy tắc thi đấu luận bàn rất đơn giản: chiến thắng Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo mỗi khi xong một trận đấu, có thể tùy tình trạng cơ thể mà nghỉ ngơi hồi phục. Giải thi đấu sẽ được tổ chức diễn ra trong 3 ngày.

Thông cáo vừa phát hành, không ngờ số lượng đệ tử báo danh dự thi so với trong tưởng tượng kinh khủng hơn rất nhiều. Học viên đa phần tuổi trẻ khí thịnh, không ít người có nhiệt huyết. Học viện Nhật Nguyệt hầu như lần nào cũng bại dưới tay Học viện Shrek ở trận chung kết Đấu Hồn Đại Tái,

phần đông học viên đều nghĩ, đây chính là cơ hội tốt nhất giành lấy vinh quang cho học viện Nhật Nguyệt a! Không phải ai cũng có tư cách đại biểu tham gia đại tái, tự nhiên họ cũng rất muốn biết thực lực thành viên đội tuyển Học viện Shrek tốt cùng có trình độ nào. Hơn nữa dù thua bị phạt cũng không bao nhiêu, đa số học viên đều có tiền của, nhưng phần thưởng chiến thắng thì có tiền cũng không mua nổi, quả thật là một sự hấp dẫn mê người à.

Không đến một ngày, số thí sinh báo danh tham gia vượt qua 300 người, khiến cho Lâm Giai Nghị và những lão sư chạy đôn chạy đáo chuẩn bị đến vội vàng đến sứt đầu mẻ trán, cuối cùng mới đề nghị Kính Hồng Trần cho phép thay đổi, hạ điều kiện tham gia xuống còn Hồn Vương, mới giảm bớt được số lượng đám thanh niên máu nóng ngoài kia.

Việc này cũng khiến những trao đổi sinh khác cũng xôn xao, cho đến khi có thông cáo rõ ràng họ mới biết, vị học đệ nhỏ tuổi nhất trong bọn, nhìn qua thực lực có vẻ yếu nhất, thế nhưng chính hắn, Hoắc Vũ Hạo lại là hồn sư từng đại diện Học viện Shrek tung hoành đấu trường Đại Tái lần trước ở đế quốc Tinh La.

Bởi vì từ xưa đến nay hể Học viện Shrek đạt được quán quân, học viện đều tuyên truyền rất ít, nhiều nhất cũng chỉ đưa ra một thông cáo đạt quán quân rồi thôi, không hề công bố danh sách đệ tử dự thí, tránh ảnh hưởng tình hình học tập tu luyện. Thành ra, đội ngũ tham gia như thế nào, hầu như chỉ có cao tầng học viện và một vài trường hợp đặc biệt là có khả năng biết được.

Khi biết Hoắc Vũ Hạo thi đấu luận bàn với hồn đạo sư Học viện Nhật Nguyệt, lại không được sử dụng hồn đạo khí, tám vị trao đổi sinh kia đều tự nguyện toàn lực hỗ trợ Hoắc Vũ Hạo, thậm chí còn đề nghị cùng tham gia lần này.

Hoắc Vũ Hạo cũng vui vẻ tiếp nhận trợ giúp của họ, nhưng vì họ cũng đều là hồn đạo sư, do vậy muốn tham gia luận bàn là không có khả năng.

Hai ngày sau, sáng sớm.

- Vũ Hạo, chuẩn bị thế nào rồi? Thăng ca ủng hộ người. Lần sôi động này rất lớn, vì vinh quang của Shrek, người cần phải cố lên a!

Dạ Hiếu Thăng với danh nghĩa thủ tịch trao đổi sinh sáng sớm đã đến tận cửa đón Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo nhe răng cười:

- Đa tạ Thăng ca, ta nhất định sẽ cố gắng.

Dạ Hiếu Thăng cười thích thú, nói:

- Mọi thứ này kia ta đều chuẩn bị tốt, hôm nay cam đoan đánh chết cả đám. Người cũng không biết Học viện Nhật Nguyệt này có bao nhiêu tên kiêu ngạo đâu. Bọn họ lớn mồm tuyên bố một trận cũng không cho người thắng, còn nói cái gì mà dẫm nát Shrek dưới chân... Linh tinh! Người nên tặng cho chúng nó vài lễ vật của học viện chúng ta. Đáng tiếc ta không thể lên lôi đài, bằng không nhất định cũng sẽ chăm sóc bọn nó chu đáo.

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười nói:

- Thắng ca yên tâm, ta nhất định thay người xả hết. Đúng rồi, bên kia tình hình thế nào?

Vừa nói, hắn vừa xoa xoa ngón trỏ và ngón cái vào nhau. (DG: cái hành động đếm tiền ấy...)

Dạ Hiếu Thắng ngẫm hiểu, trả lời:

- Chúng ta mở bàn thu hút rất nhiều người a. Quả thật, mấy ngày nay cái tinh thần tự hào dân tộc của mấy tên hồn đạo sư Nhật Nguyệt kia rất là cường thịnh a! Bí mật giao dịch, số lượng người cược người không qua nổi mười trận chiếm hơn phân nửa. Cũng không biết có phải đầu bọn nó toàn nước lã hay sao đó. Mấy tên cược người chỉ thắng được 20 trận thì chiếm 1/4, còn lại lũ kia cá rằng người không thắng hơn 50 trận trong 3 ngày, đơn giản là muốn kiếm tiền đây mà. Lần này cá cược bằng cả kim loại hiếm và kim hồn tệ, trước mắt giá trị cá cược đã vượt qua 2 tấn kim loại, kim hồn tệ

gần 50v. Cái bọn hồn đạo sư học viện Nhật Nguyệt này thật sự là giàu có dư tiền a!

Hoắc Vũ Hạo cũng nhú mào:

- Kim loại hiếm quả thật không ít, nhưng kim hồn tệ cũng không nhiều. Bất quá không sao, ta tin sau buổi hôm nay, hội cờ bạc chúng ta chỉ có thể đông thêm chứ không ít hơn.

Lúc hai người trao đổi, Phàm Vũ, Hòa Thái Đầu và những trao đổi sinh khác cũng đã đến.

Phàm Vũ nhìn Hoắc Vũ Hạo, hỏi thăm:

- Chuẩn bị tốt rồi sao?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 177: Đường Môn thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ

Hoắc Vũ Hạo vuốt cằm nói:

- Lão sư yên tâm, tuyệt đối sẽ không khiến Shrek chúng ta mất mặt. Ta tin chắc, trong sử sách của Học viện hồn đạo sư hoàng gia Nhật Nguyệt, ba ngày tới đây sẽ lưu lại một dấu ấn thật đặc sắc, thật sâu đậm.

Phàm Vũ cười mắng:

- Người cũng không được coi thường. Ta nói với người, trước mắt xem cái vụ cá cược này, nếu mà trong vòng mười trận người bại một cái, thì chúng ta căn bản phải đi ăn mày cả đời a, có lẽ ta phải chạy về học viện điều động tài chính mới xong quá.

Hoắc Vũ Hạo cười:

- Lão sư, ngài đầu tư bồi dưỡng cho ta nhiều thứ vô giá đến với, đối với học trò cưng của ngài lại không có lòng tin chút nào sao?

Phàm Vũ cũng mỉm cười:

- Không phải, không phải, chỉ là nhắc nhở người một chút thôi. Sư tử bắt thỏ cũng há mồm hết cỡ a!

- Dạ.

Hoắc Vũ Hạo kiên định vâng dạ nhìn Phàm Vũ.

Thí Luyện trường là tòa kiến trúc to lớn nhất trên mặt đất của cả Học viện Nhật Nguyệt, có thể chứa cùng lúc đến 10.000 người (LCT: còn xa không bằng sân Emirates, nhưng chắc xịn hơn sân Mỹ Đình). Phong cách kiến trúc cũng nhiều phần tương tự Đấu Thú Trường ở Học viện Shrek. Bên trong là một quảng trường cực lớn, chung quanh là khán đài vòng tròn với vô số ghế ngồi, kéo dài hút tầm mắt. Bình thường quảng trường được dùng cho đệ tử Học viện Nhật Nguyệt tiến hành khảo hạch, thi đấu và thí nghiệm hồn đạo khí cỡ lớn. Khu vực khán đài đều có những tầng phòng ngự tự động phát ra từ những hồn đạo khí được lắp đặt ở đó. Quả thật nhìn tràn cảnh bày ra sự phát triển tiên tiến về mặt khoa học kỹ thuật của Học viện Nhật Nguyệt vô cùng bá đạo. Chỉ cần một vị hồn sư tu vi cường đại cũng đủ điều khiển toàn bộ hệ thống phòng ngự. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết vị hồn sư đó cũng phải có được lượng hồn lực cường đại (LCT: nói nhảm -.-)

Tuy chỉ mới sáng sớm, nhưng lúc này toàn khán đài Thí Luyện trường đã không còn một chỗ trống. Trong đó có khoảng 1200 lão sư Học viện Nhật Nguyệt, đã bao gồm luôn cả những lão sư nghiên cứu trong Minh Đức Đường.

Không chỉ có đệ tử mới háo hức đi xem thi đấu giữa hồn sư và hồn đạo sư, ngay cả các lão sư cũng hiếu kỳ không kém. Giải thi đấu luận bàn này, đã được học viện chấp thuận cho toàn bộ mọi người nghỉ học nghỉ dạy 3 ngày.

Nhưng Kính Hồng Trần lại không tham dự, lão còn rất nhiều sự vụ trọng yếu cần xử lý. Chủ tịch ban tổ chức chính là Lâm Giai Nghị. Có lẽ Kính

Hồng Trần đánh giá, lượt trận luận bàn hôm nay, dù Hoắc Vũ Hạo có là thiên tài cũng sẽ khó mà kéo dài. Dù vậy đối với Học viện Nhật Nguyệt mặt nào cũng có lợi, tăng cường sự quan tâm, nhận thức về khác biệt giữa hồn sư và hồn đạo sư, để cho những đệ tử này một buổi ngoại khóa.

luyentruyenchu.blogspot.com

Khán đài đã kín mít, những đệ tử đến trễ thậm chí phải ngồi trên lối vào, hoặc là đứng ở phía sau. Những khu vực này của Thí Luyện trường cũng đủ lớn, đúng là vẫn còn có thể chứa thêm một ít.

Trọng tài chính cho giải đấu, Lâm Giai Nghị cũng đã phải suy nghĩ cân nhắc một phen, cuối cùng mời Hiên Tử Văn. Một là vì Hiên Tử Văn và Hoắc Vũ Hạo trong đã có tình sư đồ, hai là thực lực Hiên Tử Văn. Ban đầu Lâm Giai Nghị còn lo Hiên Tử Văn sẽ cự tuyệt, nhưng cũng không ngờ đến vừa nghe hãn đề nghị, vị nghiên cứu viên điên cuồng không biết gì khác này sáng mắt rồi sáng khoái đồng ý luôn. Lý do cũng rất đơn giản, lão cũng muốn xem đệ tử ưu tú của mình trên phương diện chiến đấu hồn sư có thực lực cường đại đến cỡ nào.

Phải biết rằng, thời điểm hãn chiến đấu gần nhất, Hoắc Vũ Hạo đã dùng chính bản lãnh của mình giáo huấn bốn tên hồn đạo sư cấp 5 a!

Việc cá cược ngầm Hiên Tử Văn cũng biết, Hoắc Vũ Hạo không qua 10 trận, đặt 1 ăn 3; không qua 20 trận, đặt 1 ăn 2, không qua 50 trận, đặt 1 ăn 0.3

Dám mở bàn như vậy, hẳn nhiên tên nhóc Hoắc Vũ Hạo có thể nắm chắc thắng liên tiếp 50 trận đây a! Chẳng biết đám trao đổi sinh Học viện Shrek dựa vào cái gì lại tin tưởng hẳn đến thế. Dù sao, Hoắc Vũ Hạo cũng chỉ mới là Hồn Tông tứ hoàn, mỗi trận nghỉ ngơi cũng tốn kha khá thời gian của hẳn rồi, 3 ngày có thể chiến đủ 50 trận sao? Học viện Nhật Nguyệt cũng chẳng phải là một cái học viện nho nhỏ ở xó xỉnh nào đó của đại lục, thực lực học viên cũng không phải là kém a. Dù nhân mã Minh Đức Đường không ai tham gia thi đấu, nhưng đánh nhau liên tục 3 ngày, Hoắc Vũ Hạo không chết cũng kiệt sức mà chết. Mà lỡ thua một trận rồi, năng lực của hẳn cũng sẽ giảm, làm sao mà đấu tiếp.

- Được rồi, mọi người im lặng.

Giọng nói Lâm Giai Nghị uy nghiêm vang vẳng vẳng qua hồn đạo khí phóng thanh truyền khắp đấu trường, các học viên, lão sư đang bàn tán sôi nổi đều yên lặng trật tự, hướng mắt nhìn về phía lầu chủ tịch.

Lâm Giai Nghị nói:

- Xưa nay, luận võ kết giao bằng hữu, trao đổi tăng cường học tập, hôm nay học viện quyết định tổ chức một giải đấu luận bàn trao đổi chiến đấu. Hiện tại chúng ta có đại diện ưu tú của Học viện Shrek, một thành viên trong đội trao đổi sinh đã từng thượng đài tại Đấu Hồn Đại Tái hai năm trước, Hoắc Vũ Hạo, sẽ tiến hành thi đấu luận bàn với.... toàn bộ đệ tử đăng ký tham gia giải đấu của Học viện Nhật Nguyệt. Các vị đệ tử đang ngồi đây, Bất kể có hay không tham gia, hãy tận dụng cơ hội quan sát thật tốt, cảm nhận sự khác biệt của hồn sư và hồn đạo sư trong chiến đấu là thế nào, tăng thêm

hiếu biết. Giải đấu hữu nghị kết giao bằng hữu võ học, sẽ đặc biệt do giáo sư Hiên Tử Văn phụ trách chức vị trọng tài chính, bản thân ta, chủ nhiệm Lâm Giai Nghị, sẽ là chủ trì giải đấu. Ngay bây giờ, bên dưới, xin mời đại diện của Học viện Shrek, Hoắc Vũ Hạo đồng học vào sân.

Một cửa bên của Thí Luyện trường nhẹ nhàng mở ra, một thân giáo phục xanh lè của Học viện Shrek, nhóm trao đổi sinh được Phàm Vũ lão sư dẫn dắt chậm chậm bước vào Thí Luyện trường. (LCT: cái bộ đồng phục xấu không thể tả này là ý tưởng của lão Phất Lan Đức sáng lập học viện Shrek vạn năm trước may ra đấy)

Trên khán đài nhất thời ồn ào xôn xao, cả mười trao đổi sinh Học viện Shrek đều cùng lúc cất bước xuất hiện trong đấu trường. Phần lớn đệ tử Học viện Nhật Nguyệt không hề biết mặt Hoắc Vũ Hạo, cả khán đài đều ầm ĩ bàn luận đoán già đoán non xem cuối cùng trong mười kẻ kia ai mới là người có lá gan to bằng trời thách đấu hồn đạo sư Học viện Nhật Nguyệt đây.

Tin tức bên lề lúc nào cũng rất nhanh, thông tin Hoắc Vũ Hạo nhận được huy chương hồn đạo sư cấp 5 do Học viện Nhật Nguyệt cấp và thực lực tu vi Hồn Tông tứ hoàn sớm đã được truyền đi huyên náo. Hầu hết đều cảm thấy nghi ngờ khó tin. Chẳng đó tu vi không đủ nhét kẽ răng mà cũng xứng đại biểu Học viện Shrek thi đấu luận bàn sao?

Trên đài chủ tịch, Lâm Giai Nghị nhìn thấy bên dưới cũng sửng sốt một chút. Bởi vì căn bản hắn cũng chỉ muốn tổ chức vài ngày thi đấu luận bàn, cũng không có đề ra quy tắc gì cho nhiều, nên trước đó cũng không hề đến

gặp Phàm Vũ để bàn bạc gì cho lắm chuyện. Dù sao dự thi cũng chỉ có Hoắc Vũ Hạo. Nhưng lúc này Học viện Shrek lại dẫn cả đám trao đổi sinh đều thống nhất mặc đồng phục là cái ý tứ gì đây chứ? Rõ ràng là phân biệt địch ta đây mà, cố ý tạo ngăn cách a! Không lẽ bọn họ muốn một hồi huyên náo sao chứ?

Trước khi bắt đầu, Lâm Giai Nghị chưa bao giờ nghĩ tới điểm này, dù sao ở đây cũng là địa bàn Học viện Nhật Nguyệt, 11 người Học viện Shrek trước mặt này có thể quậy phá gì được chứ? Nhưng lúc này hắn có thấy nghi vấn cái gì thì cũng đã trễ.

Còn may bên phía Học viện Shrek không được trang bị hồn đạo khí phóng âm, chủ yếu cũng chỉ khu vực của Lâm Giai Nghị mới có. Cảm thấy sự việc xảy ra biến cố ngoài dự liệu, Lâm Giai Nghị vừa định gọi nhân viên phong tỏa lối ra vào, rồi lập tức cho bắt đầu trận đấu.

Nhưng hắn chưa kịp mở miệng, tình huống lo lắng trong đầu lại xảy ra trước mắt.

Hoắc Vũ Hạo đi cùng Phàm Vũ vào đấu trường trực tiếp đến chỗ khu nghỉ ngơi thi đấu, 9 người còn lại không hề rời khỏi sân, mà chia làm ba tổ, nhanh chóng hình thành một cái đội hình.

Bên trái bốn người, bên phải bốn người, Hòa Thái Đầu đứng sau lưng Hoắc Vũ Hạo.

Sau đó, ba bức tranh chữ xuất hiện trong tầm mắt 10.000 thành viên Học viện Nhật Nguyệt.

Bốn gã trao đổi sinh bên trái kéo dài bức tranh, hiện ra trên đó một dòng chữ to:

"SHREK - THIÊN - HẠ - ĐỆ - NHẤT - ĐỒNG - GIAI - VÔ - ĐỊCH!"

Bốn gã bên phải cũng nhanh chóng bày ra một bức tranh khác:

"ĐUỜNG MÔN - THIÊN - THU - VẠN - TÁI - NHẤT - THỐNG - GIANG - HỒ!"

Hòa Thái Đầu đứng sau lưng Hoắc Vũ Hạo, hai tay giơ cao một biểu ngữ to dùng, bốn chữ vàng chói cực lớn:

"BẮT PHỤC LAI CHIẾN!"

Ba bức tranh chữ bày ra, toàn trường lặng ngắt.

Mà đặc biệt, cái đội hình của chín tên trao đổi sinh Học viện Shrek lại vây quanh Hoắc Vũ Hạo, rồi chậm chậm xoay đội hình quanh đấu trường, khiến

cho tất cả mọi người ở mọi hướng, mọi góc nhìn đều có thể thấy rõ, đọc một cách rõ ràng.

Nhất thời, từ yên tĩnh, toàn bộ khán đài đều dậy sóng. Những âm thanh chửi rủa ồn ào huyên náo như biểu tình chống chính phủ. Thậm chí có vài hồn đạo sư còn moi ra hồn đạo khí phóng thanh mắng chửi xối xả vào những người đứng bên trong sân đấu.

- Yên lặng, tất cả yên lặng.

Lâm Giai Nghị cố gắng gào thét rống lên với cái hồn đạo khí phóng thanh của hắn

- Các lão sư kèm giữ học viên của mình, trận đấu lập tức bắt đầu, tất cả nhân viên dưới đài không có nhiệm vụ lập tức lui ra.

Quả thực là khó đỡ mà! Trong lòng hắn cực kỳ bức bối. Chẳng thể nào ngờ được, cái đám trao đổi sinh học viện Học viện Shrek này cứ nhiên ra tay như thế, sao lại chọn cái lúc này a? Các người tổng cộng chỉ có 11 người, tham gia có mỗi mình Hoắc Vũ Hạo, các người làm cái gì vậy a? Không có việc gì hay sao mà lại gây cái nháo sự thế này?

Nhưng rốt cuộc sự tình vẫn đã diễn ra, ngay trước mặt hơn 10.000 sư sinh Học viện Nhật Nguyệt, tính chất của giải đấu đã hoàn toàn chuyển biến. Có

thể nói là toàn bộ sư sinh học viện đều nóng lên tới não, mọi học viên đang ngồi đều đứng thẳng dậy, e rằng lát nữa khó mà khống chế nổi đây.

Hoặc Vũ Hạo vẫn một bộ dáng thản nhiên không thêm để ý. Hắn giơ cao tay phải, ngón cái bật ra, chậm chậm, chỉ xuống dưới, bấm nút "dislike".
(LCT: cái này ta thêm vào xD)

Một từ hắn cũng không thốt ra, nhưng mà cái bộ dáng khiêu khích này thì quả thực thái quá, tất cả mọi hành động đều là kể sách kích động đám đệ tử kia. Bất phục lai chiến! Không phục cứ tới, đây tiếp hết!

Kiêu ngạo, quả thực là kiêu ngạo đến mức bá đạo.

Còn may, các lão sư của Học viện Nhật Nguyệt cũng còn khả năng khống chế học viên. Bị các lão sư đàn áp, những thanh thiếu niên tuổi trẻ khí thịnh cũng không dám lao đầu xuống dưới, nhanh chóng bị ổn định chỗ ngồi. Người đầu tiên đăng ký tham gia thi đấu lúc này cũng đã vào sân, khán đài lại thêm một phen sục sôi.

- Đánh chết hắn! Đánh cho cái thằng nông dân Shrek cút về nhà!

- Học viện Nhật Nguyệt vạn tuế, đế quốc Nhật nguyệt vạn tuế. Sĩ nhục phải rửa bằng máu!

- Ai đánh thắng hăn, ta làm vợ người đó!

Cả khán đài thượng vừa yên được một chút lại huyên náo. Nhưng cũng không phải không có ai yên lặng, Kha Kha và Tử Mộc là hai người trong số đó.

Hiên Tử Văn tổng cộng có năm đệ tử, tính luôn Hoắc Vũ Hạo. Từ khi hăn vào Minh Đức Đường, Kha Kha và Tử Mộc cũng lần lượt khảo hạch thành công rồi tiến vào. Quất Tử nghỉ học tòng quân, Vương Thiếu Kiệt bị khai trừ đuổi học, năm đệ tử chỉ còn lại ba người.

Giải đấu luận bàn này Hoắc Vũ Hạo là diễn viên chính, Kha Kha và Tử Mộc dĩ nhiên không có khả năng không đến.

Kha Kha lo lắng nói:

- Vũ Hạo cũng quá kiêu ngạo đi. Hăn muốn làm gì đây? Lần này sự tình ồn ào không nhỏ chút nào, kết thúc thi đấu hăn không lo sẽ khó mà an ổn sống trong học viện sao?

Tử Mộc thấp giọng tiếp:

- Người nói nhỏ chút, để cho người khác nghe thấy sợ là ngay cả chúng ta cũng sẽ có phiền toái. Ta thấy Hoắc Vũ Hạo vốn là cố ý, bình thường hăn

chỉ cần chui vào Minh Đức Đường nghiên cứu, học viên bình thường ở ngoài thì làm sao mà nhìn thấy hăn được. Và lại hăn còn là trao đổi sinh, nếu mà thực không may gặp chuyện ở học viện của chúng ta, học viện cũng khó ăn nói. Ta nghĩ hôm nay mười phần hết chín là hăn cố ý bêu xấu, thật không biết Đường chủ tại sao lại đồng ý tổ chức giải đấu này.

Kha Kha liếc mắt nhìn hăn, nói:

- Vậy người có đi báo danh không?

Tử Mộc lắc đầu:

- Ta không ngu đến mức tự đi tìm khổ.

Kha Kha bĩu môi:

- Không ngờ người cũng tự mình biết mình như vậy a! Nửa năm trước, lúc đó người cũng rất bá đạo liều mạng, chẳng lẽ thua một trận tự tin bản thân cũng không còn?

Tử Mộc lạnh nhạt cười:

- Tâm cần trọng cũng là thực lực của ta. Ít nhất bây giờ ta không nghĩ nên bại lộ quá nhiều. Một ngày nào đó, ta sẽ chiến thắng hãn. Nhưng hiện tại, ta thừa nhận ta không phải đối thủ của hãn. Tuy nửa năm qua ta tiến bộ không nhỏ, nhưng hãn cũng không phải từ tam hoàn tăng lên tứ hoàn sao? Ta chẳng rõ vì cái gì võ hồn song sinh lại cường đại như thế, nhưng lúc trước thực lực đối lập, ta đứng trước hãn hoàn toàn vẫn không có cơ hội. Ta còn cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa kia. À đúng rồi, Quất Tử có tin tức gì không?

Kha Kha lắc đầu, nói:

- Không có a! Người cũng đừng nhớ thương tử nữa, Quất Tử bỏ đi không phải đã công khai cự tuyệt người sao?

Tử Mộc cười sáng khoái:

- Yêu một người cũng không dễ dàng quên đi như vậy. Chỉ cần cố gắng, sẽ có cơ hội.

Kha Kha đột nhiên hướng mắt nhìn về sân đấu, nói:

- Trận đấu bắt đầu rồi kia.

Những tiếng la hét kêu gào của khán giả không chút ảnh hưởng đến tâm tình của Hoắc Vũ Hạo, thậm chí hãn cũng không nhìn đến ánh mắt bất mãn

của trọng tại Hiên Tử Văn đang lui đến một bên sân đấu, hắn chỉ yên lặng nhắm hai mắt chờ đợi.

Bản thân là một hồn sư, hắn luôn khát vọng chiến đấu. Mỗi ngày chế tạo hồn đạo khí, hơn nữa thân đang sống trong Học viện Nhật Nguyệt mỗi ngày đều gặp áp lực từ nhiều phương diện, lúc nào hắn cũng có cảm giác phải giải tỏa căng thẳng. Mà hôm nay, chính là thời khắc hoàn hảo nhất.

Hắn phải cuồn đi nhiều lợi ích nhất từ chỗ này, chuẩn bị cho tương lai nghiên cứu hồn đạo khí của mình. Chiến đấu vì vinh quang của Shrek, vinh dự của Đường Môn, đó là khẩu hiệu trong tâm lớn nhất của bản thân hắn.

Hắn cũng chỉ là một thiếu niên 15 tuổi, vậy mà hai vai phải gánh vác nhiều gánh nặng, có thời điểm hắn cần phải phát tiết. Hắn còn có ý tưởng vì Đường Môn tạo dựng thanh thế. Bối Bối và Hoắc Vũ Hạo từng đàm đạo với nhau, đã phân tích rõ tương lai phát triển Đường Môn không thể tách rời hồn đạo khí. Do vậy, nếu chỉ trông chờ vào Hoắc Vũ Hạo, Hòa Thái Đầu chỉ có hai hồn đạo sư thì không thể làm nên việc lớn.

Làm cách nào có thể thu hút nhiều hồn đạo sư kỳ tài? Lần này chính là cơ hội ngàn năm một thuở, Hoắc Vũ Hạo sẽ cấp bọn hồn đạo sư Học viện Nhật Nguyệt một ấn tượng sâu sắc, để cho họ luôn phải nằm giữ trong lòng, bất kể là ác cảm hay hảo cảm: Hắn so với họ mạnh hơn rất nhiều. Tư thế biểu hiện kiêu ngạo quả thật chứa đựng nhiều tâm kế bên trong.

- Trận đầu tiên, bắt đầu. Toàn trường giữ trật tự, kẻ nào còn huyên náo, nội quy học viện chấp hành.

Lâm Giai Nghị nghiêm khắc hét lên vang vọng trường đấu, miễn cưỡng chặn đứng cục diện hỗn loạn đang xảy ra.

Đối thủ của Hoắc Vũ Hạo là một thanh niên khoảng 18-19 tuổi, một hồn đạo sư cấp 5, ngực áo vẫn đeo một khóa huy chương lấp lánh. Chẳng qua, hiện tại tên kia có vẻ khá lo lắng.

Hoắc Vũ Hạo và đám trao đổi sinh Học viện Shrek dĩ nhiên đã hoàn hảo khiêu khích thành công khán giả. Nhưng với học viên sắp phải trực tiếp thi đấu mà nói, đó lại là một áp lực cực lớn. Mà tên này lại là kẻ đánh trận đầu. Thắng, dĩ nhiên sẽ là anh hùng của học viện, vạn chúng khâm phục. Thua, e là tội nhân thiên cổ, kẻ làm mất mặt học viện, sụt giảm nhuệ khí chiến đấu! Quả thật làm kẻ đầu tiên chịu trận thế này, khó tránh khỏi lo âu.

- Học viện Nhật Nguyệt, hồn đạo sư cấp 5, Hạ Hiên Thần.

Cố gắng ổn định tinh thần, hét lên xưng danh hỗ trợ thanh thế, vị hồn đạo sư cấp 5 kia đồng loạt lên tiếng với Hoắc Vũ Hạo. Trường đấu đã dần yên lặng ổn định, ánh mắt nóng rực của hơn 10.000 khán giả không hề rời khỏi Thí Luyện trường.

- Shrek, Đường Môn. Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo thản nhiên xưng danh.

Hiên Tử Văn hơi bất mãn liếc nhìn Hoắc Vũ Hạo, hạ giọng:

- Hôm nay chỉ là thi đấu luận bàn, hai bên trong quá trình đối kháng phải tận lực tránh thương tổn đối phương. Dùng võ kết giao, trao đổi lẫn nhau.

Hoắc Vũ Hạo có thể cảm nhận rõ Hiên lão sư chăm chăm nhìn hắn khi tuyên bố những lời này, cũng hiểu lão muốn nói gì với ai, lập tức quay lại, gật đầu

- Được

Bên kia Hạ Hiên Thần cũng gật đầu, tâm trạng lo lắng đã hồi phục lại được nhiều, dần chuyển sang hưng phấn. Nếu tại đây chỉ mới trận đầu, bản thân đã có thể đả bại tên kiêu ngạo đến từ chính Học viện Shrek.... hé hé, học viện đệ nhất nhân còn thoát khỏi tay ta sao? Nói không chừng có thể trực tiếp trở thành nghiên cứu viên Minh Đức Đường cơ đấy, quả là cơ hội tuyệt vời a!

Hiên Tử Văn thấy Hoắc Vũ Hạo gật đầu đáp lại, lúc này mới nhẹ nhàng thở dài. Lão thực sự lo lắng Hoắc Vũ Hạo lợi dụng luận bàn đem lại sát thương

cho đệ tử Học viện Nhật Nguyệt. Nếu mà xảy ra như vậy, sẽ có vấn đề cực lớn. Nhưng xem hiện tại, hẳn cũng không có cái chủ ý đó.

- Cả hai lui về khu vực đợi chiến.

Trọng tài Hiên Tử Văn lớn tiếng quát. Thí Luyện trường có khu chờ chiến cách nhau đến 150m, cũng do ngày hôm qua bên phía Học viện Nhật Nguyệt vẽ lại, để tạo thuận lợi cho hồn đạo sư đủ thời cơ phát huy năng lực. Dù sao, trước đó cũng đã thương lượng, Hoắc Vũ Hạo không thể sử dụng hồn đạo khí nào khác ngoại trừ bình sữa.

Hạ Hiên Thần xoay người bước đi, hẳn hiện tại chỉ cảm máu nóng sôi trào, lo lắng đã hoàn toàn chuyển thành háo hức.

Hoắc Vũ Hạo lại hoàn toàn khác, trực tiếp lùi về sau, khóe miệng khẽ cười khinh thường. Trận đấu xem ra đối thủ có vẻ không tốt lắm a! Tuy chỉ là luận bàn, nhưng lại sơ xuất đưa lưng cho đối phương, một chút cảnh giác cũng không có. Xem ra, Kính Hồng Trần rất cao minh, tổ chức giải đấu này quả là có tác dụng tốt cho đám học viên thiếu năng này.

Hiên Tử Văn cũng phát hiện vấn đề, do vậy khi hai bên vừa mới vào khu vực đợi chiến, lão thành linh quát to:

- Trận đấu bắt đầu.

Hạ Hiên Thần vẫn còn đang đưa lưng về phía Hoắc Vũ Hạo, bất chợt nghe thấy thanh âm trận đấu bắt đầu thì giật mình bối rối xoay lại.

Hành động hoàn toàn là bản năng bình thường của con người, một giây giật mình, một giây xoay lại. Nhưng chỉ hai giây ngắn ngủi này, Hoắc Vũ Hạo đã bùng nổ như một đầu hắc báo sẵn mồi mãnh liệt dán sát người xuống mặt đất phóng qua như bay. Khoảng cách giữa hai người nháy mắt chỉ còn lại 100m, hai giây ngắn đi một phần ba. (LCT: Oác, điều! 100m 4 giây à? Bolt phải báỉ anh Hạo làm sư tổ.)

Hạ Hiên Thần kinh hãi nhưng cũng kịp thể hiện ra thực lực tinh anh Học viện Nhật Nguyệt. Hai cánh tay cùng lúc nâng lên, trong tiếng kim loại lách cách, hai khẩu pháo đen ngòm đã xuất hiện trên tay. Hai khẩu pháo này của hắn hoàn toàn khác với hồn đạo xạ tuyến bình thường. Hai tay đút vào một đầu pháo, giống như hắn đã mất hai bàn tay, và thay thế bằng hai họng pháo đen đúa. (LCT: giống y chang kiểu pháo của Doraemon)

Hai luồng sáng khác màu bắn ra, bên trái màu vàng, bên phải màu đỏ. Tốc độ cũng khác nhau, luồng pháo màu vàng rõ ràng nhanh hơn luồng pháo đỏ. Mà trước khi luồng pháo đỏ bắn ra, một tiếng "tích" không quá lớn rõ ràng phát ra từ trên người Hạ Hiên Thần.

Hoắc Vũ Hạo theo thói quen chiến đấu từ xưa đến nay, lúc nào cũng phóng thích Tinh Thần Tham Trắc từ khi bắt đầu. Thi đấu luận bàn lần này hắn có ưu thế rất lớn, mặc dù lấy thân phận hồn sư xuất chiến, nhưng bản thân vẫn là một hồn đạo sư, do đó am hiểu về hồn đạo khí và hồn đạo sư vô cùng tốt.

Thế nhưng bọn hồn đạo sư trước mặt đây lại chẳng hề biết chút gì về phương thức chiến đấu của hãn cả.

Chỉ liếc mắt Vũ Hạo đã nhận ra tác dụng của hai luồng pháo bắn qua. Luồng pháo vàng tốc độ cao cấp tốc bay đến, chính là hồn đạo chấn động pháo cấp 5, một hồn đạo khí viển công phạm vi. Lúc va chạm gây nổ, sẽ sinh ra chấn âm mãnh liệt, đối thủ trúng đòn nếu không đủ thực lực, sẽ bị nó trực tiếp xé nát, còn nếu đủ sức ngăn cản, chấn âm cũng sẽ khiến hành động bị chậm chạp rất nhiều. Trong số hồn đạo khí cấp 5, là một loại pháo có tính thực dụng khá cao, chế tạo cũng khá khó khăn.

Luồng pháo đỏ chính là hồn đạo pháo cao bạo định hướng đơn thể. Tác dụng chỉ có một: phá hủy mục tiêu. Cái đáng sợ là nó có năng lực tập trung vào dao động của hồn lực mà sinh ra hiệu quả truy tung (LCT: đuổi bắt, pháo bắn đạn dí)

Hồn đạo chấn động pháo và hồn đạo pháo cao bạo truy tung phối hợp, quả là một tổ hợp vũ khí cường đại và thực dụng. Hạ Hiên Thần hiển nhiên đã chuẩn bị chu đáo trước khi lên sân khấu.

Đáng tiếc, mọi dự tính của hãn đều bị Tinh Thần Tham Trắc đoán được nằm trong tay Hoắc Vũ Hạo. Hồn đạo chấn động pháo vừa bắn ra, Hoắc Vũ Hạo đang lao thẳng đến ngay lập tức đổi hướng, bọc sang bên sườn, tốc độ và góc đổi hướng cực kỳ tinh diệu. Luồng pháo phát nổ, phạm vi bao trùm đã không thể bao phủ lấy Hoắc Vũ Hạo.

Luồng pháo cao bạo truy tung cũng nhanh chóng đổi hướng đuổi theo. Nhưng Hoắc Vũ Hạo không hề liếc mắt nhìn nó một chút nào, lại tiếp tục đổi hướng, phóng tới vị trí Hạ Hiên Thần, khoảng cách chỉ còn không tới 50m.

- Chẳng lẽ hãn không sợ đạn cao bạo sao??

Khán đài Thí Luyện trường vang lên những tiếng xôn xao nghi vấn của hơn 10.000 sư sinh Học viện Nhật Nguyệt.

Nên biết, ngay cả cường giả Hồn Đế bị pháo cao bạo bắn trúng cũng không dễ chịu chút nào. Nhiệt độ cực nóng sinh ra trong nháy mắt khiến cả hồn đạo hộ tráo cấp 5 cũng vô pháp ngăn lại.

Hoắc Vũ Hạo lại như thảng mà không thấy gì, tiếp tục lao lên phía trước, căn bản không hề để ý viên pháo cao bạo, càng lúc càng thu hẹp khoảng cách với Hạ Hiên Thần.

Hồng quang rốt cục lao đến, nhưng chính ngay lúc nó chuẩn bị oanh tạc Hoắc Vũ Hạo, chỉ chớp mắt khựng lại giữa không. Trong tầm nhìn của Hạ Hiên Thần, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên trở nên mơ hồ, viên pháo cao bạo truy tung cũng vọt qua bên cạnh Hoắc Vũ Hạo.

Chuyện gì vậy? Ta rõ ràng khóa mục tiêu vào hãn rồi a! Hạ Hiên Thần lúc này trong lòng tràn ngập nghi vấn. Tiếp theo sau đó, phía sau Hoắc Vũ Hạo

vài chục mét, một tiếng nổ kinh hoàng mang màu cam vỏ quýt dựng nên một cây nấm nhỏ toàn là khí và bụi.

Băng tinh bao phủ toàn thân Hoắc Vũ Hạo, Băng Hoàng Hộ Thể phát động. Chấn động do vụ nổ kinh khủng truyền đến sau lưng hắn không hề gây ra chút tổn thương nào, ngược lại càng gia tốc cho hắn. Tốc độ đột ngột bạo tăng, ngay tức khắc hắn đã xuất hiện trước mặt Hạ Hiên Thần.

Đối với Hạ Hiên Thần đang giữa trận chiến, biến cố xảy ra quá đột ngột, bản thân chỉ vừa kịp khởi động hồn đạo hộ tráo cấp 5 rồi lui nhanh về sau.

Đáng tiếc, hồn đạo hộ tráo cấp 5 trước thực thể Âm Kim Khủng Trảo dài đến 1 xích 5 thốn căn bản không có chút xíu nào hiệu quả, nháy mắt bị xé toạc. Kinh khí bén nhọn màu ám kim cũng thuận tiện cắt rời hai món hồn đạo pháo trên tay Hạ Hiên Thần, nhưng hoàn toàn không làm tổn hại chút da thịt nào. Lưỡi dao sắc bén nhẹ nhàng kề lên vai Hạ Hiên Thần, Âm Kim Khủng Trảo tràn ngập khí tức sắc nhọn khủng bố khiến Hạ Hiên Thần lạnh run nổi gai ốc.

- Người thua.

Băng tinh trên người Hoắc Vũ Hạo lặng lẽ biến mất, giọng nói bình thản không hề dao động khiến Hạ Hiên Thần run rẩy bị người đẩy vào một cái hầm băng.

- Ta còn chưa lấy ra hồn đạo khí của ta.

Hạ Hiên Thần cực kỳ không cam lòng la hét.

- Bốp ——

Ám Kim Khủng Trảo nhanh chóng rút vào tay, một nắm đấm hoàn toàn không lưu tình nện vào gò má Hạ Hiên Thần, khiến hắn xoay hết hai vòng rồi đặt mông lên mặt đất.

Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng nói:

- Nếu đây là chiến trường, người hiện giờ đã thành một cái xác không hồn. Kẻ địch sẽ nghe lời cho người lấy hồn đạo khí ra sao?

Hạ Hiên Thần ngơ ngác ngồi dưới đất, đưa tay che gò má bị đánh sưng vù, gương mặt thất thần nhưng không hề sụt mề.

Hoắc Vũ Hạo giơ tay phải, ngón trỏ chỉ về khán đài, xoay một vòng, sau đó đặt ngón tay lên miệng, ra dấu im lặng. Hắn hét lớn:

- Kế tiếp. (LCT: quả là kiêu ngạo bá đạo a!!!)

Cho đến lúc này, sư sinh học viện Nhật Nguyệt dường như mới có phản ứng kịp, nhất thời xôn xao.

Lượt trận luận bàn đầu tiên kết thúc thực sự là quá nhanh, tổng cộng chỉ hơn 10 giây mà thôi. Ở xa nhìn vào có vẻ như Hoắc Vũ Hạo cũng chẳng làm gì, chỉ có chạy như điên, hai bên giáp mặt, rồi thắng. Thậm chí chẳng có hồn kỹ huyền lệ kì ảo nào bày ra, khán giả thậm chí còn chưa nhìn thấy hồn hoàn của hắn. Vậy mà, hắn đã thắng. Một chiến thắng nhanh chóng sạch sẽ!

Trận đấu này hắn thật sự thắng lợi đơn giản như thế sao? Đơn giản, có lẽ đúng là đơn giản, nhưng sao lại có thể đơn giản như vậy?

Là trọng tài chính, Hiên Tử Văn quan sát rất kỹ, nhìn thấy rõ ràng nhất. Đầu tiên, Hoắc Vũ Hạo không hề lãng phí một chút thời gian, ngay khi hắn vừa hô trận đấu bắt đầu, không đợi Hạ Hiên Thần xoay người, Hoắc Vũ Hạo đã như một viên pháo rời nòng nháy mắt bắn đến, không hề cho tên kia một chút thời gian chuẩn bị.

Mà khiến cho Hiên Tử Văn kinh diễm cũng không phải việc Hoắc Vũ Hạo dùng Âm Kim Khủng Trảo xé toang hồn đạo hộ trảo cấp 5 khắc địch chế thắng, mà là lúc hồn đạo pháo bên kia vừa phát động, hắn đã ngay tức thì đổi hướng, lao ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của hồn đạo chấn động pháo. Khả năng phán đoán thật tài tình, phải nói là siêu việt. Lại nói, sau đó hắn còn tránh được đạn cao bạo truy tung, rồi lợi dụng sóng dư chấn của vụ nổ sau lưng mà gia tăng tốc độ lao lên. Quả thật khả năng tính toán trong từng giây kia của hắn thật là đáng sợ a!

- Cần nghỉ ngơi không?

Hiên Tử Văn hỏi Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo lắc đầu:

- Không cần, tiếp tục.

Hai người ánh mắt đối nhau. Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy một nét suy tư sâu xa trong mắt Hiên Tử Văn. Còn Hiên Tử Văn lại nhìn thấy trong đôi Linh Mâu kia một phần kiệt ngạo vào chiến ý mãnh liệt toát ra.

- Yên lặng!

Giọng quát như tiếng sấm vang lên khắp đấu trường, thanh âm một người lẫn át hoàn toàn cái xô xao của vạn người. Hoắc Vũ Hạo cũng tùy ý nhìn vào không trung, nơi phát ra giọng quát kia.

Giữa không trung, không hề dùng phi hành hồn đạo khí, hoàn toàn bằng tu vi thực lực bản thân lơ lửng giữa trời, Kính Hồng Trần cũng đang chăm chú nhìn Hoắc Vũ Hạo.

Lâm Giai Nghị trước đó nhìn thấy cục diện có nguy cơ khó khống chế được, liền phái người thông báo cho Kính Hồng Trần. Dù sao, những lão sư làm khán giả ở đây cũng kích động, mà họ chính là những cường giả chủ chốt của Minh Đức Đường, rất nhiều người hoàn toàn vượt qua sự chế trụ của bản thân hẳn.

Kính Hồng Trần hai tay chấp sau lưng, uy thế tỏa ra bốn phía, ánh mắt lạnh lùng nhìn khắp đấu trường:

- Các người có cái khả năng đó không? Ngoại trừ việc chửi rủa, các người có thể làm cái gì? Dùng thực lực nói chuyện, so với cái miệng các người phun nước bọt thì mạnh hơn nhiều lắm (LCT: chỗ này lão tg ghi là phun "shit", nhưng thật sự thấy rất không hay, đường đường là hiệu trưởng học viện, lại đi nói chuyện bẩn thỉu với toàn bộ học viên và giáo sư của mình, Kính Hồng Trần cũng chẳng xứng làm hiệu trưởng...). Có bản lĩnh, đánh thẳng người ta, không tài cán, im miệng nhắm mắt cho ta. Trận này trao đổi luận bàn, chính là muốn cho các người nhìn thấy bản thân mình chênh lệch với người ta thế nào. Đừng tưởng bản thân học được chế tạo hồn đạo khí tiên tiến thì đã vô địch thiên hạ. Ta nói cho các người biết, đệ tử học viện Shrek trước mặt các người năm nay chỉ mới có 15 tuổi. Thất bại không đáng sợ, đáng sợ chính là bại mà không nhận, không biết bản thân bại ở chỗ nào. Nếu chỉ biết hối hận khóc lóc, Học viện Nhật Nguyệt chúng ta phải đến năm nào tháng nào mới có thể tranh uy với Học viện Shrek ở Đấu Hồn Đại Tái?

Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần ở Học viện Nhật Nguyệt có uy vọng tối cao không ai sánh bằng. Lão xuất hiện, toàn đấu trường lập tức không có một tiếng ho.

Hoắc Vũ Hạo cũng khẽ nhú mào, Kính Hồng Trần không hổ là một cường giả kiêu hùng, lấy chính chiến thắng uy mãnh của mình để khích lệ đệ tử học viện Nhật Nguyệt. Đây không phải là điều hãn muốn, nhưng hãn cũng không có biện pháp gì ngăn cản, Kính Hồng Trần đến sớm hơn hãn nghĩ rất nhiều a!

Kính Hồng Trần nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo bên dưới, nghiêm giọng quát:

- Luận bàn trao đổi tiếp tục.

Vừa nói, thân hình vừa lay động, lão đã xuất hiện trên đài chủ tịch.

Hoắc Vũ Hạo trong lòng thầm than. "Thôi, có lẽ không còn cơ hội thực hiện nguyện vọng của mình." Thực tế, hãn biểu hiện kiêu ngạo như vậy, không tiếc chọc giận toàn bộ những con người ở đây, nguyên nhân chỉ có một: hãn muốn nhanh chóng rời khỏi Học viện Nhật Nguyệt.

Nửa năm nay, hãn học được cũng đủ nhiều những tri thức lý luận, Hiên Tử Văn tuy không hướng dẫn tiến hành nhiều nghiên cứu thực tế, nhưng lý luận cũng dạy hãn mà không cần lời. Hoắc Vũ Hạo tự thân kết hợp thực tiễn, hơn nữa đã tìm ra con đường hồn đạo sư cho bản thân, có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Hoắc Vũ Hạo muốn mau chóng hợp tình hợp lý rời khỏi đây, dĩ nhiên không phải hăn tự cho rằng bản thân đã học nhiều đến mức không thể học thêm gì nữa, mà vì cái quả bom hẹn giờ trong hồn đạo khí trữ vật kia: kim khí nhân khổng lồ.

Hăn hoàn toàn có thể khẳng định, đó chính là tinh hoa nghiên cứu của Minh Đức Đường. Với tri thức và lý luận hăn đang có, hăn nắm chắc bản thân có thể nghiên cứu thấu đáo triệt để kim khí nhân khổng lồ đó, chắc chắn dựa vào nó để có thể trở thành hồn đạo sư cao cấp nhất. Nói cách khác, hăn chẳng sợ bản thân phải tự mò mẫm học tập. Do vậy, ở lại cũng không có ý nghĩa quá lớn, nhưng ở lại thì nguy cơ lớn luôn luôn rình rập không lúc nào yên.

Bởi thế, Hoắc Vũ Hạo nhân giải đấu luận bàn này, khiến cho người ngoài nhìn vào, chỉ thấy kiêu ngạo khiêu khích là vì muốn nghênh chiến càng nhiều đối thủ, lợi dụng chiếm đoạt càng nhiều kim loại quý hiếm. Nhưng sự thật trong toan tính của hăn, là âm mưu phá hoại khiến kế hoạch trao đổi học tập lần này buộc phải chấm dứt trước thời hạn.

Không ngờ, Kính Hồng Trần xuất hiện quá sớm, hăn buộc phải từ bỏ ý định. Dù sao cũng không nên bộc lộ quá nhiều, dễ khiến những con cáo già kia hoài nghi.

Trọng tài Hiên Tử Văn đọc tên, gọi tuyển thủ báo danh thứ hai tiến vào sân đấu. So với kẻ đầu tiên kia, người thứ hai này điềm tĩnh hơn nhiều. Sau khi vào sân, đã trực tiếp đến khu vực chờ chiến đứng sẵn sàng, hai mắt sáng

ngời rất có thần thái nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo bên này, khiến cho người ta dễ liên tưởng đến một tòa núi lửa đang âm ỉ chuẩn bị bùng nổ.

Hoắc Vũ Hạo âm thầm cảm thán, trận thứ hai có lẽ không đơn giản như trận đầu như vậy. Nhưng đối thủ càng mạnh, càng khiến chiến ý của hắn tăng cao.

Hai mắt híp lại, cũng nhìn chăm chú đối thủ, chậm rãi lui ra phía sau.

Quan sát hai bên, Hiên Tử Văn tâm tình đã bình tĩnh trở lại.

- Học viện Nhật Nguyệt, đệ tử lục niên Hoàn Diệc Tuấn, thỉnh giáo.

Vị thanh niên khoảng hơn 20 tuổi trầm giọng quát khế, thanh âm cuộn cuộn như sóng lớn, khí thế kinh nhân. Dáng người cũng không phải cao lớn, nhưng vô cùng rắn rỏi.

Hoắc Vũ Hạo khoát tay, cũng quát lớn:

- Shrek, Hoắc Vũ Hạo, thỉnh giáo.

Hiên Tử Văn mạnh mẽ vung tay lên, nhanh chóng lùi về phía sau.

- Bắt đầu!

Giống hệt trận trước, Hoắc Vũ Hạo nháy mắt bạo khởi tốc độ phóng lên, như tên thoát khỏi dây cung. Chỉ khác một chút, lúc hấn lao lên, kim quang trong mắt lóe sáng, bốn hồn hoàn trắng nõn như tuyết lạng lẽ dâng lên, trong đó hào quang từ hồn hoàn thứ nhất phát sáng rực rỡ.

Hoàn Diệc Tuấn vốn đã chuẩn bị rất tốt, ngay khi Hiên Tử Văn hô lên bắt đầu, hấn đã nhanh chóng lui lại, dưới chân bắn ra hai luồng hào quang, đẩy thân thể rời khỏi mặt đất, hơn mười kiện hồn đạo khí viên công cùng lúc xuất hiện nơi hai cánh tay, bả vai, ngực.

Nhưng lúc hấn nhìn thấy bốn hồn hoàn trắng tinh của Hoắc Vũ Hạo, không khỏi kinh ngạc sửng sốt một vài giây. Quả thực cực kì quý dị, bốn hồn hoàn đều màu trắng, cái tình huống gì thế này?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 178: U linh Na Na

Màu trắng đại diện cho cái gì, bất kể là hồn sư hay hồn đạo sư đều rất rõ ràng: hồn hoàn mười năm!

Cho dù là hồn sư khởi đầu có kém đến đâu chăng nữa, đã tu luyện đến Hồn Tông, như thế nào lại có thể lấy hồn hoàn mười năm đây? Hoàn Diệc Tuấn

đĩ nhiên phản ứng như bao người khác, theo tâm tình thường thấy của con người sừng sốt một chút.

Bất quá, so với Hạ Hiên Thần, dù đều là Hồn Vương ngũ hoàn, hồn đạo sư cấp 5, thì Hoàn Diệc Tuấn có phản ứng nhạy bén hơn nhiều.

Dù tinh thần còn đang ngây ngốc chưa kết thúc, nhưng hai tay hắn cũng giơ cao, hơn 10 luồng sáng màu sắc bất đồng bạo xạ bắn tới Hoắc Vũ Hạo.

So với hồn đạo sư ở các quốc gia khác, ưu thế của Học viện Nhật Nguyệt cứ nhìn vào công kích thể này là biết. Cùng lúc bắn ra hơn 10 luồng hồn đạo xạ tuyến, hầu như vị hồn đạo sư cấp 5 nào cũng có thể làm được. Nhưng Hoàn Diệc Tuấn bắn ra hơn mười luồng hồn đạo xạ tuyến, trong đó lại có ít nhất bốn thuộc tính khác nhau, điều này không phải ai cũng có khả năng.

Hai vàng, ba tím, tổ hợp hồn hoàn khá tốt của Hoàn Diệc Tuấn, lúc này năm hồn hoàn thay phiên tỏa ánh hào quang. Có thể dễ dàng nhìn thấy, một kiện hồn đạo khí sau lưng hắn, hào quang đại phóng, rõ ràng là đang tụ lực. Năm hồn hoàn của hắn đều là tăng hồn lực bản thân, tăng phúc phụ trợ, sử dụng hồn đạo khí tụ năng lượng, giúp hắn duy trì thời gian chiến đấu. Hồn đạo thôi tiến khí dưới chân thôi động, hắn đã lui về sau, cố gắng tạo khoảng cách với Hoắc Vũ Hạo.

Diễn biến trận đấu liên tục nhanh chóng, bất kể các sư sinh Học viện Nhật Nguyệt trên khán đài, hay trọng tài Hiên Tử Văn đang ở dưới sân, cũng âm

thâm tán thưởng. Với đẳng cấp một hồn đạo sư cấp 5, hắn thực đã làm tốt nhất có thể. Thế nhưng, mới tích tắc đó còn khen ngợi Hoàn Diệc Tuấn, ngay sau đó toàn bộ đều không khỏi ngần ngại.

Đối mặt hơn 10 hồn đạo xạ tuyến của Hoàn Diệc Tuấn, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không hề né tránh, vẫn duy trì tốc độ cao nhất xông tới trước. Mà nhìn có vẻ như những xạ tuyến kia lại cố ý tránh hắn, tất cả để lướt qua bên người, không một công kích nào có thể chạm đến hắn.

Dù Hồn đạo xạ tuyến uy lực tương đối nhỏ, nhưng so với hồn đạo pháo, ưu thế của nó là ở tốc độ công kích cao, chính xác khá tốt. Với trình độ hồn đạo sư cấp 5 của Hoàn Diệc Tuấn, thực không có khả năng tất cả đều trượt mục tiêu a!

Hoàn Diệc Tuấn chỉ có hồn đạo thôi tiến khí dưới chân, lơ lửng trên không một hồn, hắn lại thi triển hồn đạo khí phi hành. Tuy Thí Luyện trường hạn chế không thể bay cao, nhưng có thể giúp hắn tùy ý thay đổi phương hướng tránh né.

Nhưng tốc độ bay lên của hắn còn xa xa không bằng tốc độ bản thân của Hoắc Vũ Hạo đang vọt qua. Nói đúng ra là có tốc độ chênh lệch không nhỏ chút nào, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng bị thu hẹp chỉ còn gần 100m. Không một công kích nào có thể trúng mục tiêu, cũng khiến Hoàn Diệc Tuấn bất ngờ ngần ngại, thậm chí cảm giác như có chút hoa mắt. Vội vàng lại bắn hồn đạo xạ tuyến, không tiếc hao phí hồn lực, vận dụng hồn đạo xạ tuyến ở không trung đan vào nhau tạo thành lưới hỏa lực dày đặc, toàn lực bao trùm Hoắc Vũ Hạo. Mục đích của hắn rất đơn giản, chỉ cần

Hoắc Vũ Hạo bị hồn đạo xạ tuyến cầm chân, vậy thì sau đó, sẽ là công kích chính thức cuồn cuộn không dứt, đặc biệt là món hồn đạo khí uy lực cường đại vẫn đang tụ lực từ đầu đến giờ.

Vậy mà hắn nhanh chóng lại bị rung động. Cũng không chỉ riêng hắn hoa mắt, mà tất cả mọi người đang xem chiến đấu cũng đều hoa mắt.

Lần trước khiến đối phương không thể tấn công chính xác, Hoắc Vũ Hạo bằng chính là sử dụng Tinh Thần Kiên Nhẫn. Nhưng hiện tại, hắn đang dùng chính là một kỹ năng tinh diệu tuyệt vời của Đường Môn, Quỷ Ảnh Mê Tung!

Quỷ Ảnh Mê Tung bộ hiển lộ, thêm Tinh Thần Tham Trắc hướng dẫn, thân hình Hoắc Vũ Hạo như một đám khói xuyên qua sân đấu. Những cái góc chết nhỏ bé giữa cái lồng hỏa lực dày đặc nhìn qua như trăm nơi kín kẽ không một khe hở cũng bị hắn tìm ra, xuyên qua, lao tới, tăng tốc.

Hoàn Diệc Tuấn công kích liên tục không khỏi tiêu hao quá lớn, thân thể khựng lại một chút, đã hoảng sợ phát hiện: Hoắc Vũ Hạo đã tiếp cận đến khoảng cách chỉ còn 30m.

Thật là khó tin mà? Hoàn Diệc Tuấn tâm trí vốn điềm tĩnh như nước, lúc này cũng không khỏi hoảng sợ. Bất chấp tất cả, không tiếp tục công kích, mà quay đầu bỏ chạy, hồn đạo khí phi hành toàn lực phát động, cả người nháy mắt tăng tốc, bay sang một bên.

Trong lúc bay ra, cũng không quên ném đến mười mấy quả bom hồn đạo khí. Để chấn động không ảnh hưởng bản thân, hắn cũng chỉ dùng loại bom uy lực không quá lớn, chỉ cần dùng hồn lực kích hoạt lúc đầu là có thể phát nổ. Dù uy lực nhỏ, nhưng số lượng lại nhiều, vả lại hắn cũng chỉ muốn tranh thủ một chút thời gian mà thôi.

Ngoài dự liệu của hắn, Hoắc Vũ Hạo đột ngột ngừng lại, chân trái giậm xuống đất, cả người lao lên cao, một cú nhảy thần sầu cao hơn 10m (LCT: má ơi!!!) vừa vọt vượt qua toàn bộ bom rơi xuống đất. Thân thể trên không nhoáng lên cuộn lại một chút, trong tay phải đã có thêm vài thứ gì đó.

Đó là một thanh đoản mâu dài chừng ba xích, hai đầu sắc bén, giữa thân rất dày, phát ra ánh bạc sáng bóng.

Hai mắt ngưng hình, giữa không trung Hoắc Vũ Hạo xoay nửa người, đột nhiên ném mạnh thanh đoản mâu trong tay.

Nháy mắt khi đoản mâu rời tay, trong không khí chợt nghe như có tiếng thét chói tai. Chỉ trong khoảnh khắc, đoản mâu kia đã xuất hiện sau lưng Hoàn Diệc Tuấn.

"Không phải hắn không được dùng hồn đạo khí sao?" Hoàn Diệc Tuấn kinh hãi nghĩ thầm, vội vàng phát động hồn đạo hộ tráo cấp 5.

Thế nhưng, đoản mâu đâm vào hõn đạo hộ tráo, Hoàn Diệc Tuấn chỉ cảm thấy toàn thân kịch chấn, hõn đạo hộ tráo của hắn bất chợt sáng lên, rồi ầm ầm vỡ nát, thân thể Hoàn Diệc Tuấn như bị sét đánh từ trên không ngã xuống.

Khiến kẻ khác kinh động, chính là việc đoản mâu kia không hề đâm vào cơ thể hắn, chỉ lệch qua một chút, phá hủy hõn đạo khí phi hành cánh, khiến hắn rơi xuống đất, đóng một cái rầm trên nền sân đấu.

Thân hình vừa hạ xuống lắc tới, Hoắc Vũ Hạo đã nhanh chóng xuất hiện trước mặt Hoàn Diệc Tuấn.

Hoàn Diệc Tuấn cũng không vì rơi xuống từ trên không mà mất đi chiến ý, hắn vẫn muốn kháng cự, nhưng lực bất tòng tâm. Lúc đoản mâu kì lạ nọ đâm nát hõn đạo khí phi hành, một luồng bá khí xâm nhập vào cơ thể. Nhất thời hắn cảm thấy tinh thần bản thân không còn khả năng khống chế. Ngay cả võ hồn cũng tự động thu lại, hoàn toàn không thể làm gì được.

Nếu hắn là bạn của Tử Mộc, có lẽ Tử Mộc sẽ cho hắn biết cái trải nghiệm này. Đó cũng là lý do vì sao từ nay về sau hắn sẽ không thể nào đứng trước mặt đối chiến với Hoắc Vũ Hạo nữa.

Bên trong đoản mâu kia, nó chứa cái gì? Chính là sáng tạo độc đáo của Long Thần đấu la Mục lão, chiến kĩ cường đại dung hợp tinh thần vào công kích hõn lực vật lý: Quân Lâm Thiên Hạ.

Đúng vậy, Quân Lâm Thiên Hạ không thể tiềm ẩn bên trong những thủ đoạn viễn công, nhưng không có nghĩ là vũ khí. Lúc một mâu kia ném ra, cả tinh khí thần hồn lực của Hoắc Vũ Hạo nháy mắt đều dung nhập vào cú ném kia.

Một mâu phóng ra không lệch chút nào, chính do thủ pháp Đường Môn điều khiển lộ trình phương hướng của nó. Với việc giải đấu này hẳn không thể giết người, ngay cả Hiên Tử Văn cũng sẽ không ra tay cứu viện Hoàn Diệc Tuấn, bởi vì không ai tin được, Hồn Tông tứ hoàn ném ra một thanh kim loại bình thường có hình dáng đoản mâu lại có thể đánh tan hồn đạo hộ tráo cấp 5, lại không hề dùng hồn kỹ nào cả.

Trong phương diện tu luyện hồn sư, khi còn nghiền ngẫm trong Hải Thần Các, Hoắc Vũ Hạo đã chọn con đường Đường Môn. Còn ở phương diện hồn đạo khí, hẳn lại chọn cận chiến. Hai đường kết hợp, Hoắc Vũ Hạo dần dần hình thành một con đường riêng vô cùng độc đáo.

Chuôi đoản mâu này hẳn tạo ra cũng để dành đối phó với giải đấu lần này, chưa phải là vũ khí chân chính của hắn, thế nhưng lại tiện nghi vô cùng thích hợp cho luận bàn hôm nay. So đấu tốc độ, Hoắc Vũ Hạo tự hỏi có thể nào so sánh hai chân hắn với hồn đạo thôi tiến khí và hồn đạo khí phi hành cấp 5 cấp 6 cơ chứ? Nhưng nếu có thủ đoạn viễn công một chút, thế lại khác.

Tay trái rút đoản mâu, mũi mâu sắc bén chĩa vào cổ Hoàn Diệc Tuấn, Hoắc Vũ Hạo lại giơ tay phải, lần này là hai ngón giữa và ngón trỏ, chỉ về khán đài.

Người thứ hai!

Hai trận đấu, đều chỉ dùng lượng thời gian rất ngắn. Khi hấn cầm theo đoàn mâu đi về khu vực chờ chiến, Hoàn Diệc Tuấn mới giãy giụa đứng dậy, ánh mắt tràn ngập những tâm tình phức tạp.

Hấn không biết tại sao mình lại thua, lại còn dưới tác dụng của Quân Lâm Thiên Hạ, đối diện tên nhóc 15 tuổi trước mắt nghĩ thế nào cũng có một cảm giác bất khả chiến thắng. Chiến ý vừa nãy của hấn bây giờ đã hoàn toàn bị Hoắc Vũ Hạo phá hủy .

Trên đài chủ tịch, Kính Hồng Trần quan sát kỹ lưỡng từ đầu đến cuối trận đấu vừa diễn ra, sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng nội tâm lại nổi cơn ba đào thật kinh hoàng.

Có thể được tuyển chọn tham gia luận bàn trao đổi, dĩ nhiên đều là tinh anh của Học viện Nhật Nguyệt, dù lần này đã hạn chế nội bộ thành viên Minh Đức Đường không tham gia giải đấu, nhưng sự tự tin và thực lực cường đại của Hoắc Vũ Hạo chắc chắn đã thâm nhập sâu vào lòng những hồn đạo sư cấp 6 của Minh Đức Đường đang ngồi trên khán đài. Ngày mai bọn họ sẽ ra thi đấu.

Khiến Kính Hồng Trần kinh động, không chỉ là biểu hiện bề ngoài của Hoắc Vũ Hạo, mà chính là phương pháp hấn chiến thắng đối thủ. Là đệ tử

tinh anh của Học viện Sử Lai Khắc, năng lực của Hoắc Vũ Hạo là không phải bàn, thế nhưng hắn cũng chỉ là Hồn Tông thôi a! Cho dù là Hồn Tông tứ hoàn vũ hồn song sinh chẳng nữa, muốn chiến thắng một hồn đạo sư cấp 5, cũng không thể nào dễ dàng. Nhưng hắn đã cấp cho Kính Hồng Trần một câu trả lời: Cực dễ.

Không sử dụng nhiều hồn kỹ, thậm chí có nhiều tay gà mờ còn không hiểu tình huống then chốt định thắng bại của hắn đã diễn ra thế nào.

Kính Hồng Trần một mực chú ý biểu hiện của Hoàn Diệc Tuấn, dù tên này không tính là kinh tài tuyệt đỉnh, nhưng có thể nói là ứng dụng rất tốt lý thuyết sách vở, so với tên Hạ Hiên Thần ở trận đầu thì hơn không chỉ gấp đôi.

Nhưng kết quả vẫn như vậy, cũng không kiên trì lâu hơn Hạ Hiên Thần bao nhiêu. Cái tên Hoắc Vũ Hạo này dường như có vẻ hơi bị quá trâu thì phải!

Lúc này, Hoắc Vũ Hạo đã đến trước mặt Hiên Tử Văn, đưa cho lão thanh đoản mâu trong tay.

Hiên Tử Văn đương nhiên hiểu ý của hắn, ngay lập tức rút hồn lực vào xem xét, rồi công bố toàn đấu trường:

- Đoản mâu do Hoắc Vũ Hạo sử dụng chỉ là vũ khí bình thường, không phải hồn đạo khí!

- Người cần nghỉ ngơi không?

Hoặc Vũ Hạo gật đầu, ngồi xuống ngay bên cạnh Hiên Tử Văn khoanh chân hồi phục, ngay tại chỗ vịn ánh mắt nhòm ngó nhanh chóng tiến vào trạng thái minh tưởng.luyentruyenchu

Một cú ném đơn giản, lại vận dụng năng lực Quân Lâm Thiên Hạ, còn có Tinh Thần Tham Trắc, thủ pháp ám khí Đường Môn phụ trợ, khiến cho hồn lực và tinh thần lực của hắn đều có tiêu hao nhất định. Bản thân còn phải chiến dài dài, hắn phải luôn đảm bảo thân thể lúc nào cũng ở trạng thái tốt nhất.

Trên đài chủ tịch, Kính Hồng Trần gọi Lâm Giai Nghị, dặn dò:

- Trận tiếp theo cho một hồn đạo sư cấp 5 cận chiến, đặc biệt phải có khả năng phòng ngự ổn định mạnh mẽ lâu dài.

Lâm Giai Nghị lập tức hiểu ý, gật đầu, đi lo chuyện cần làm.

Hoặc Vũ Hạo cũng không nghỉ ngơi quá lâu, chỉ khoảng 10 phút sau, hắn đã nhảy dựng lên, ra hiệu cho Hiên Tử Văn rồi đến thẳng khu vực chờ chiến.

Trận đấu thứ hai chấm dứt, khán đài đã không còn những tiếng ồn ào xôn xao rồi loại, ánh mắt của những đệ tử Học viện Nhật Nguyệt đều trở nên phức tạp.

Đây là hồn sư sao? Đây là phương thức chiến đấu của hồn sư? Có điều, dường như hẳn chẳng hề vận dụng hồn kỹ nào a!

Thì ra hồn sư lại có thể cường hãn như vậy. Không phải trước nay hồn sư đồng cấp không phải là đối thủ của hồn đạo sư sao? Nhưng tại sao những công kích của hồn đạo sư lại không có hiệu quả với hẳn?

Một vài đệ tử thông minh có tiềm năng không tồi đã bắt đầu suy tư. Việc Kính Hồng Trần hy vọng nhìn thấy đã xuất hiện. Hoắc Vũ Hạo muốn lấy thực lực bản thân ảnh hưởng đến giải đấu vì quan điểm thành công của hẳn và Kính Hồng Trần ở một số phương diện vẫn có khoảng cách.

Bất quá, Hoắc Vũ Hạo nhất quyết phải có thu hoạch, trước mắt không nói đến hiện vật và kim tệ, chỉ riêng danh tiếng của Học viện Sử Lai Khắc vang dội ngay trên địa bàn của kinh địch, cũng đã là chỗ tốt rất lớn. Lần này cũng là cơ hội kiểm nghiệm thực tế thành quả dung hợp những huấn luyện cực khổ trong kế hoạch Cực Hạn Đan Bình với nửa năm mài mòn nghiên cứu chế tạo hồn đạo khí của hẳn.

Hắn cũng đem Đường Môn dung hợp vào con đường hồn đạo khí cận chiến, quá trình này cũng có thể hình dung như là chiến dịch bản thân của hẳn vậy.

(LCT: trình độ câu giờ càng ngày càng chuối, tháng này TTĐM của lão xuống hạng cũng vì câu giờ thái quá mà rất là tầm xàm thế này!!)

Dù trong trận đấu không được dùng hồn đạo khí, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tư duy chiến đấu của hắn. Bất kỳ lúc nào, sử dụng hồn đạo khí có hình dạng hiệu quả gì, tất cả đều được bộ não xử lý với tốc độ cao. Tinh thần lực mạnh mẽ, khiến cho hắn có khả năng tư duy cực kỳ tinh thông và nhạy bén.

luyen Thí sinh báo danh luận bàn tiếp theo cũng đã bước vào sân chờ đợi, đó là một người con gái.

truyen Dung mạo cô gái cũng không phải là quá xinh đẹp, làn da màu bông lúa khỏe mạnh, dáng người thon thả, cao chừng 1.8m, cơ thể lại dị thường cân đối (-_-) Ánh mắt cực kì sắc sảo, chăm chăm tóe lửa nhìn thẳng Hoắc Vũ Hạo.

chu - Nữ hồn đạo sư?

Luyen Hoắc Vũ Hạo cũng chăm chú nhìn lại cô gái không xa đó, bỗng dừng bản năng lại có một cảm giác gấp rút. Cô gái này chắc chắn so với hai người vừa nãy mạnh hơn không ít. E là trận thứ ba này đã gặp đối thủ thật sự.

Truyện Cô gái nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo đứng dậy, hai tay thoăn thoắt tóm mái tóc dài màu đỏ, buộc thành đuôi ngựa, khiến hình dáng càng toát ra vẻ nhanh nhẹn. Đồng phục màu vàng quả rất xứng hợp với tư thế oai hùng hiên ngang của nàng (LCT: sao tả giống con gấu đuôi ngựa quá dzậy??)

- Học viện Nhật Nguyệt, hệ hồn đạo thực khổng lục niên, Na Na. Thịnh giáo!

- Học viện Sử Lai Khắc, Hoắc Vũ Hạo. Thịnh giáo!

Chữ Hệ hồn đạo thực khổng? Năm chữ xuất hiện trong tai Hoắc Vũ Hạo, trong lòng lập tức trở nên nghiêm túc. Bản thân cũng là hồn đạo sư, hẳn đương nhiên hiểu rõ hệ hồn đạo thực khổng có ý nghĩa thế nào. Khi còn ở Học viện Sử Lai Khắc, hẳn cũng có chương trình học hệ hồn đạo thực khổng.

Đơn giản mà nói, hệ hồn đạo thực khổng chính là một vài chiến hồn sư đặc biệt sử dụng hồn đạo khí tăng cường thực lực bản thân. Bọn họ sẽ không chế tác hồn đạo khí, nhưng có thể sử dụng các loại hồn đạo khí rất thuần thực, tăng cường chiến lực và khả năng sống còn đến cuối cùng.

Trước mắt, hệ hồn đạo Học viện Sử Lai Khắc và hệ võ hồn xin cũng đã xin ý kiến lãnh đạo tham khảo phương diện huấn luyện này. Hệ hồn đạo cung cấp hồn đạo khí và hướng dẫn sử dụng cho tinh anh của hệ võ hồn. Theo như lời Vương Ngôn phân tích, đó chính là tương lai phát triển cho hồn sư.

Có thể chế tạo hồn đạo khí và sử dụng hồn đạo khí sẽ phân chia hồn sư thành hai loại có cách học tập tu luyện hoàn toàn khác nhau. Điều này do Vương Ngôn sau khi vào Tàng Thư Lô ở Hải Thần Các nghiên ngẫm mà phán thành một câu như vậy. Mà những lời này đến tai hệ hồn đạo rất được ủng hộ, ngay cả hệ võ hồn hai vị viện trưởng Ngôn Thiếu Triết và Thái Mị Nhi cũng bị hấn tác động. (-_-)

Hệ hồn đạo thực khổng, nghĩa là chiến lực của đối phương không hề bị giới hạn bất kỳ hồn đạo khí nào, võ hồn nhất định cũng rất đặc biệt. Dù đế quốc Nhật Nguyệt rất hiếm những võ hồn cường đại, nhưng cũng không phải là không có.

- Na Na tỷ, cố lên. Na Na tỷ, cố lên.

Trên khán đài không ít những đệ tử vang lên âm thanh hò reo cổ vũ, hô to tên Na Na, hẳn nhiên vị nữ tử này là một người khá nổi tiếng.

Na Na lại có vẻ như không hề nghe thấy những tiếng réo gọi tên mình kia, ánh mắt trước sau vẫn chăm chú nhìn Hoắc Vũ Hạo.

Đối với vị trao đổi sinh Học viện Sử Lai Khắc này nàng cũng rất tò mò, bởi có một nguyên nhân trọng yếu: không lâu nữa rất có khả năng bọn họ sẽ gặp lại tại Đấu Hồn Đại Tái được tổ chức ở ngay đế quốc Nhật Nguyệt.

Na Na không hề có tên trong danh sách đội dự bị lần trước, nhưng bằng năng lực chính mình đã dần dần bứt phá. Năm ngoài 17 tuổi, nàng đã thành công bằng chính sức mình đột phá Hồn Vương, cuối cùng được xếp vào danh sách tuyển thủ hạt giống dự thi lần tiếp theo, cùng xuất chiến với huynh muội Tiểu - Mộng Hồng Trần.

Nàng gia nhập hệ hồn đạo thực khổng, cũng vì bản thân không muốn chế tạo hồn đạo khí, chắc chắn sẽ không thông hiểu hồn đạo khí như các hồn đạo sư. Nhưng khả năng phối hợp võ hồn với hồn đạo khí, nàng xuất sắc hơn những kẻ kia rất nhiều. Hơn nữa, hệ hồn đạo thực khổng bản chất là vì chiến đấu mà sinh ra, có Học viện Nhật Nguyệt hậu thuẫn hình thành, mọi trang bị hồn đạo khí thích hợp mới nhất đều dành cho nàng. Nàng cũng có nhiều thời gian tập luyện chiến đấu, không cần phải bận tâm chế tạo.

Luận năng lực thực chiến, trong số các Hồn Vương ở Học viện Nhật Nguyệt, nàng xứng đáng là người cầm cờ đi đầu. Chiến lực của nàng hơn xa Hạ Hiên Thần và Hoàn Diệc Tuấn, tu vi hồn lực đã cấp 54, hai năm nữa, mục tiêu của nàng chính là đột phá Hồn Đế trước khi tham gia Đấu Hồn Đại Tái.

Bất ngờ có giải đấu luận bàn cùng với trao đổi sinh Học viện Sử Lai Khắc, báo danh trước nàng có đến cả đám người. Trước đó biểu hiện phóng đảng kiêu ngạo khinh người của Hoắc Vũ Hạo thực đã khiến nàng nóng máu. Trong mắt nàng cũng không cho rằng Hoắc Vũ Hạo có bao nhiêu cường đại, nói đi nói lại hãn cũng chỉ là Hồn Tông tứ hoàn, bản thân nhất định đánh bại hãn!

Hiên Tử Văn nhìn xem chiến ý tỏa ra dày đặc, mùi thuốc súng càng lúc càng nồng nặc, e rằng trận này càng gay go kịch liệt hơn nhiều đây a!

Học viên Na Na này lão cũng có biết, vì học viện cũng đã từ đặt hàng lão chế tạo vài món hồn đạo khí cho nàng. Tuy nàng thuộc về hệ hồn đạo thực khổng Sẽ không được vào Minh Đức Đường, nhưng trong học viện vẫn rất được coi trọng.

- Bắt đầu.

Hiên Tử Văn hét lớn một tiếng, trận đấu thứ ba bắt đầu.

Hai người cùng lúc chuyển động, nhưng lúc này Hoắc Vũ Hạo không chỉ là kẻ duy nhất giống một con báo sẵn mồi, tràng cảnh chiến đấu đã hoàn toàn khác trước. Ngay từ đầu, Na Na đã xung phong chính diện lao đến Hoắc Vũ Hạo.

"Hồn đạo sư cận chiến?" Hoắc Vũ Hạo cả kinh, hắn cũng là hồn đạo sư cận chiến. Dù người tên Na Na này không biết chế tạo, nhưng toàn tâm sử dụng, chỉ e thực lực không hề yếu hơn chút nào.

Hai vàng, hai tím, một đen, năm hồn hoàn "chuẩn" xuất hiện trên người Na Na, võ hồn phóng thích khiến cho thân thể nàng cũng có chút biến hóa.

Một cô nương hào khí anh thư bừng bừng khí phách đột nhiên trở nên hờn giận, thân thể trở nên không thật, tốc độ lại bạo tăng, tuyệt đối không chậm hơn Hoắc Vũ Hạo, một hồn sư vô hồn song sinh, năng lực thân thể được bồi dưỡng đã vượt xa hồn sư cùng cấp.

Mẫn công? Phán đoán thứ hai Hoắc Vũ Hạo dành cho Na Na. Quả nhiên là hồn đạo sư thực khổng, không hề đánh mất năng lực hồn sư của mình. Tốc độ của hồn sư mẫn công phối hợp lực phá hoại của hồn đạo khí, nàng hẳn chọn đường công kích cường độ cao đây mà.

Hoắc Vũ Hạo phán đoán hoàn toàn chính xác đích, vốn Lâm Giai Nghị theo lời dặn Kính Hồng Trần định tìm một hồn đạo sư cận chiến am hiểu phòng ngự sắp xếp cho Hoắc Vũ Hạo đấu trận thứ ba, lại vừa đúng lúc là Na Na, nói thế nào nàng cũng không chịu để kẻ khác thay vị trí của mình. Với địa vị của nàng trong học viện, Lâm Giai Nghị cũng không cố gắng năn nỉ. Hơn nữa, Lâm Giai Nghị cũng muốn xem tài năng nổi bật của hệ hồn đạo thực khổng đối chiến Hoắc Vũ Hạo sẽ như thế nào. Hai người cũng là đối thủ trong tương lai a! Bởi vậy, hắn cũng đồng ý.

Khoảng cách 150m, hai bên đều dùng tốc độ tối đa lao đến, nhanh chóng tiếp cận.

Hai người từ lúc bắt đầu đều là toàn lực vọt tới trước, đến khi khoảng cách chỉ còn 10m, mới xuất hiện biến hóa. (-_-)

luyen Một ánh lửa đỏ thoáng hiện trên người Na Na, một thanh đoản đao dài 1 xích 2 thốn, chuôi đao hoàn toàn nằm trong tay nàng không thấy đầu, lưỡi đao lại khá kỳ lạ.

truyen So với đoản đao bình thường bén nhọn linh hoạt, đoản đao của Na Na rộng chừng bàn tay, lưỡi đao có vẻ rất nhỏ, trên thân đao có hoa văn tinh xảo, không biết chế tạo từ chất liệu gì.

chu Thân đao màu đỏ sậm, nhưng bên ngoài lại tản ra hào quang xích hồng, đao mang dài đến 2 xích chuyển động không ngừng, như một đám lửa hùng hực cháy rộ ràng.

Đao vừa xuất, không khí xung quanh đột nhiên tỏa nhiệt nóng cháy, Na Na vốn đã hư ảo, lại thêm nhiệt độ bốc lên, không khí vẩn vèo như sóng gợn càng khiến nàng thêm mơ hồ...

Đoản đao nháy mắt hóa thành một luồng đao khí kinh thiên hình vòng cung, cao đến một trượng. Nháy mắt xuất đao, thân thể Na Na hoàn toàn biến mất bên trong, hợp nhất với thân đao, chém tới Hoắc Vũ Hạo. Một khắc đó, đao khí vạch một đường hình quạt trong không trung đỏ rực như mặt trời ban trưa. Bất kể tốc độ, sức mạnh, đều bộc phát khí thế của hồn đạo sư cấp 5 đỉnh phong.

Hoắc Vũ Hạo cũng động, trên tay phải, hào quang ám kim chói sáng, Ám Kim Khủng Trảo từ hư không xuất hiện. Na Na phóng lên cao, còn hắt hai

chân giậm xuống đất, tức khắc dừng chuyển động, từ một đầu báo chuyển thành thái sơn vững vàng.

Đao mang dài cả trượng màu xích hồng trên không trung đã khiến người ta rung động không ít, nhưng khi Âm Kim Khủng Trảo chém ra, hào quang xích hồng chói lọi kia nháy mắt trở nên lu mờ.

Năm luồng đao khí ám kim sắc bén, Âm Kim Khủng Trảo lại huyền ra trên không dài hơn hai trượng, toát lên khí tức chết chóc khủng bố. Một trảo vô tới, như rạch phá bầu trời. Khí thế Hoắc Vũ Hạo lúc này như một con Âm Kim Khủng Trảo Hùng hình người, toàn bộ cánh tay phải đều bị màu ám kim nhuộm thành màu đồng.

Một va chạm chính diện kinh thiên không tưởng tượng được, một kẻ nhờ vào hồn đao khí mạnh mẽ tăng phúc bộc phát nhân đao hợp nhất, một kẻ sử dụng ngoại phụ hồn cốt cực hiếm kinh khủng Âm Kim Khủng Trảo bộc phát ra thế công khủng bố bản thể.

Nháy mắt song phương va chạm, năng lượng trên không của hai bên lại vang lên một tiếng "Choang" chói tai không khác binh khí kim loại va chạm.

Ngay sau âm thanh đó, một thân ảnh lơ lửng bay ngược ra, hơn 10m mới dừng lại.

Bên ngoài thân ảnh bay như điều đứt dây đó, người ta có thể thấy rõ một tầng hào quang màu vàng được nàng phóng ra, miễn cưỡng hóa giải đao khí sắc bén ám kim kia, nhưng chỉ một lúc, màn hào quang màu vàng đó cũng lập tức vỡ nát.

Bị đánh bay dĩ nhiên là Na Na. Hồn đạo khí của nàng tuy cũng cường hãn, nhưng không thể nào sánh bằng Âm Kim Khủng Trảo, lực phá hoại kém phải nói là rất xa.

Hoắc Vũ Hạo vẫn còn chưa toàn lực phát động Âm Kim Khủng Trảo, cũng do không muốn tổn thương đối thủ. Nếu như hãn toàn lực rót hồn lực vào thi triển, với tu vi hiện tại của hãn, uy lực Âm Kim Khủng Trảo còn lớn hơn nhiều.

Bất quá, phẩm chất hồn đạo khí trong tay Na Na cũng tương đương không tồi, chống chọi được một chút, xuất hiện mấy chỗ hồng. Còn kiện hồn đạo khí phòng ngự tự động hoàn toàn bị phá hủy.

Lúc trước Na Na thi triển xích hồng đao mang, những đệ tử Học viện Nhật Nguyệt còn đang hoan hô cổ vũ, ngay sau đó những âm thanh dường như ngắc ngứ trong cổ họng, khiến họ khổ sở khó nói. Thần tượng Na Na cực kỳ cường đại thế nhưng vừa va chạm một kích đã bị chấn văng, rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong.

Thân thể hư ảo của Na Na đã trở nên chân thật hơn, vừa chạm đất đã ngẩng đầu nhìn Hoắc Vũ Hạo. Nàng nhìn thấy tròng mắt vàng kim của Hoắc Vũ

Hạo đang hùng hực chiến ý.

So đấu công kích, vậy mà mình lại thua? Na Na vạn phần không cam lòng, nhưng nàng không điên cuồng, mà lại càng thêm bình tĩnh. Thân hình chợt lóe, đã vọt tới chỗ Hoắc Vũ Hạo. Lúc này tốc độ cũng bạo tăng, hồn hoàn thứ nhất thứ hai lần lượt lóe lên.

Thân ảnh đột ngột tách ra, Na Na biến ảo thành ba người, mỗi thân ảnh đều hư ảo như nhau. Khi còn cách Hoắc Vũ Hạo 5m thì tách ra, bao vây xung quanh hắn. Tình huống lóe lên, ba luồng hao quang xích hồng cùng lúc chém xuống Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười thản nhiên, lúc ba thân ảnh của nàng phát động công kích, hắn cũng động. Thân thể hắn cũng đồng dạng trở nên hư ảo, chẳng qua, cái hư ảo lại đến từ Quỷ Ảnh Mê Tung bộ.

Rất nhiều khán giả đã không còn khả năng quan sát cục diện bên dưới một cách rõ ràng, chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng Hoắc Vũ Hạo xuyên qua ba thân ảnh của Na Na, những tiếng va chạm leng keng không ngừng vang lên.

Trên đài chủ tịch, sắc mặt Kính Hồng Trần dần dần trở nên nghiêm trọng. Dĩ nhiên lão cũng biết Na Na, chính tay lão là người phê duyệt chọn Na Na trở thành thành viên tham gia Đấu Hồn Đại Tái tiếp theo.

Lúc Na Na và Hoắc Vũ Hạo cận chiến, lão rõ ràng nhìn thấy chênh lệch của đôi bên.

So tốc độ, hồn kỹ tăng phúc thứ nhất và thứ hai của Na Na thực tế giúp nàng nhanh hơn Hoắc Vũ Hạo một chút. Nhưng nàng chỉ đơn thuần là nhanh, chứ không chuẩn xác như Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung, luôn có thể xuất hiện ở những điểm chết trong công kích của Na Na. Bề ngoài thì Na Na vây công hãn, thực tế Âm Kim Khủng Trảo trên tay không ngừng công kích Na Na.

Hồn kỹ thứ nhất của Na Na là tăng phúc tốc độ đồng thời khiến cơ thể nàng trở nên mờ ảo, giúp cho nàng giảm tổn thương khi chịu công kích vật lý. Hồn kỹ thứ hai là phân thân. Phối hợp võ hồn U Linh của nàng và hồn đạo khí cận chiến cường đại, gần như đã là chiến pháp miễn công cực hạn.

Cái gọi là phân thân, tự nhiên không phải chân chính phân thân, hồn kỹ của nàng cũng chỉ là hồn kỹ thứ hai cấp bậc trăm năm, chưa đủ khả năng dùng hồn lực tạo ra phân thân có lực công kích thực sự. Thuần túy đó chỉ là tốc độ cực cao tạo nên hiệu ứng đánh lừa thị giác. Ba phân thân thực ra đều chỉ là một bản thể.

Như vậy, những phân thân của nàng dưới Tinh Thần Tham Trắc sao có thể đánh lừa Hoắc Vũ Hạo? Hãn cũng theo đó giao quyền chủ động cho nàng, khiến Na Na mau chóng mệt mỏi. Bên ngoài nhìn thấy hai bên có vẻ đang chiến đấu giằng co ngang tài, nhưng thực ra Na Na hoàn toàn bị áp chế.

Nếu tình ý có thể dễ dàng nhận thấy, tay trái Hoắc Vũ Hạo vẫn đặt sau lưng, chưa hề tung ra chống đỡ.

Na Na càng đánh càng kinh hãi, sự khinh miệt lúc đầu đã không còn sót lại chút gì.

Hắn thật sự chỉ là một Hồn Tông? Dựa theo tư liệu học viện cung cấp, hắn phải là hồn sư thiên hướng không chế mới phải a!

Nhưng trước mắt, Hồn Tông là hắn đối chiến với mình, lúc nào cũng cảm thấy bản thân có nguy cơ. Xích Diễm đao trong tay chính là kiện hồn đạo khí cận chiến cấp 5 đỉnh phong a! Trên mặt đao còn ẩn chứa xích viêm nóng hơn 500°. Nàng từng thí nghiệm một đao trăm một đầu đã thú, thân thể nó trực tiếp bị nướng khét lẹt. Vậy mà xích viêm trên thân đao vừa tiến đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo trong khoảng 1m đã tán loạn, căn bản không tạo ra được ảnh hưởng gì cả. Nói cách khác, ngành kháng với hắn, món hồn đạo khí cận chiến tuyệt hảo này đã không còn mấy tác dụng.

"Keng!"

Trong tiếng vang thanh thúy, Na Na lại bị đánh lui. Chính diện va chạm, sức mạnh cổ tay Hoắc Vũ Hạo khiến năm tay cầm đao của nàng phải run lên bần bật.

- Chờ một chút.

Hoắc Vũ Hạo hét lớn một tiếng, ngăn cản Na Na đang tư thế chuẩn bị xông lên trở lại.

- Làm gì?

Na Na cảnh giác nhìn hẩn chăm chú.

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Đánh thế này không công bằng, ta đề nghị người đối vũ khí. Ta có võ hồn song sinh, võ hồn thứ nhất là hệ tinh thần, võ hồn thứ hai hệ băng. Người dùng hồn đạo khí cận chiến hệ hỏa hay hệ băng thì đến gần ta sẽ không có hiệu quả.

Na Na ngây người một chút

- Sao người lại nói cho ta biết việc này?

Hoắc Vũ Hạo trong mắt lóe ra ánh sáng nóng cháy

- Năng lực cận chiến của người rất mạnh, ta cũng thấy chắc chắn người còn có chuẩn bị khác. Nếu đã vậy, ta rất mong được giao thủ với trạng thái mạnh nhất của người. Như vậy mới có thể xem là luận bàn, không phải sao? Nếu chỉ đơn thuần là đánh bại người, giờ này người đã thua rồi.

Na Na tức giận phẫn nộ gào lên

- Bớt kiêu ngạo đi, xem chiêu!

Vừa hét, nàng đã tiến sát Hoắc Vũ Hạo, nhưng đã cất bỏ hồn kỹ phân thân, chỉ dùng hồn kỹ thứ nhất tăng phúc cho tốc độ.

Miệng nói không phục, nhưng khi nàng ra tay, hồn đạo khí trong tay cũng đã có biến hóa. Xích Diễm đao biến mất, trong bàn tay ngọc lại xuất hiện một thanh đoản đao màu xanh.

Vũ khí chính của nàng đúng là thanh đoản đao ưa thích độc nhất này. Đao vừa xuất, áp lực Hoắc Vũ Hạo nhất thời tăng lên.

Đều là hồn đạo khí cấp 5, đoản đao màu xanh mang thuộc tính phong. Một đao chém ra, không chỉ một đường phong nhận, mà đến sáu đường phong nhận hung hăng càn quét đến Hoắc Vũ Hạo, phương hướng bất đồng. Dù Hoắc Vũ Hạo có Tinh Thần Tham Trắc và Quỷ Ảnh Mê Tung bộ cũng phải tập trung ứng phó hết sức.

Na Na nháy mắt áp sát, đao trong tay nhẹ nhàng nhoáng lên, sáu đường phong nhận phóng ra càn quét Hoắc Vũ Hạo, còn bản thể của nàng được đao phong tăng phúc nhẹ nhàng dán sát Hoắc Vũ Hạo. Đoán đao lại đổi, không trăm, mà là đâm, đâm thẳng vào ngực Hoắc Vũ Hạo.

Quang mang trong mắt sáng rực, phải là như vậy, hẳn phải chịu áp lực như vậy.

Hai tay đồng thời giơ cao, bằng tình nháy mắt bao trùm, Âm Kim Khủng Trảo thu hồi, đổi thành Băng Đế Ngao kết hợp Huyền Ngọc Thủ, hẳn tạo ra một động tác rất quái dị. Tay trái chân trái, trực tiếp nghênh đón một đao đâm tới, tay phải xoay vòng liên tục như một cái bánh xe gió.

Cảnh tượng quỷ dị xuất hiện. Sáu đường phong nhận như tìm thấy thứ gì đó yêu thích trên cánh tay phải múa may của hắn, tất cả đều đổi hướng, nhẹ nhàng trăm lên sân đấu, tạo ra mấy cái rãnh. Tay trái chống đỡ Khinh Linh đao một chút.

"Kinh"

Thân thể cả hai đều cùng lúc chấn động, Băng Đế Ngao dù sao cũng khó sánh với Âm Kim Khủng Trảo, tuy chặn được Khinh Linh đao, nhưng tăng phúc sức mạnh có vẻ vẫn chưa đủ. Hoắc Vũ Hạo lui sau hai bước, đối thủ cũng bị hắn đẩy lui như thế.

"Hắn làm cách nào đổi hướng phong nhận?" Na Na lại lắp bắp kinh hãi, nhưng phong nhận đúng là vẫn còn hữu dụng, so với Xích Diễm đao thì tốt hơn nhiều.

Có phát hiện này, nàng lại triển khai công kích, quay xung quanh Hoắc Vũ Hạo không ngừng múa may Khinh Linh đao, phát động thế công nhanh như tia chớp.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 179: Oán linh dám giỡn với Vong Linh Pháp Sư?

Lúc nàng mới bắt đầu công kích, Hoắc Vũ Hạo còn có thể dựa vào dự phán chính xác và Quỷ Ảnh Mê Tung bộ đối phó. Nhưng khi tốc độ Na Na càng lúc càng nhanh, Khinh Linh đao phóng ra phong nhận càng ngày càng nhiều, phần nhiều Hoắc Vũ Hạo đã không thể hóa giải hết, hết cái này đến cái khác liên tiếp công kích. Nhất thời, khán đài chỉ thấy giữa sân tràn ngập những luồng sáng xanh, thân ảnh Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn bị bao phủ bên trong không thấy cả cái bóng.

Đối mặt áp lực cực lớn, Hoắc Vũ Hạo không thể không thi triển Băng Hoàng Hộ Thể, băng tinh ngăn cản phong nhận, sinh ra những tiếng soàn soạt rợn người. Trận đấu càng lúc càng trở nên bất lợi cho Hoắc Vũ Hạo.

Na Na cũng cảm thấy nôn nóng, hồn kỹ phòng ngự của đối thủ có lực phòng ngự quá cường hãn, phong nhận tác động lên bề mặt băng tinh căn

bản không tạo nên sức sát thương lớn. Luận lực công kích, Khinh Linh đao so với Xích Diễm đao thì kém xa. Nhưng công kích của chính bản thể Khinh Linh đao luôn bị Hoắc Vũ Hạo dùng hai tay trần ngăn trở. Song phương hoàn toàn lâm vào thế giằng co, thật sự nàng cũng không chiếm quá nhiều thượng phong.

- Nếu người chỉ có thể này mà thôi, vậy thì người sẽ thua.

Giọng nói Hoắc Vũ Hạo lại vang lên bên tai Na Na. Ngay sau đó, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên loạn bước, tốc độ tăng thêm vài phần. Trên tay phải, Âm Kim Khủng Trảo lại xuất hiện. Nhưng hắn không còn dùng khủng trảo ngăn chặn Khinh Linh đao, mà trực tiếp phát động công kích đối với Na Na.

Na Na có tốc độ quá nhanh, do vậy khi Hoắc Vũ Hạo dùng Âm Kim Khủng Trảo chặn ngay một vị trí mà thân thể sắp phải lao qua, nàng đã không thể né tránh được, chỉ có thể ngạnh kháng, dùng Khinh Linh đao để ngăn cản. (LCT: ku Hạo di chuyển nhanh thì cỡ nào cũng có thể đổi hướng né đòn, còn y như rằng đối thủ chỉ biết di chuyển tốc độ cao theo đường thẳng @.@)

Nhưng lúc này đây, cũng không đơn giản là va chạm nữa. Mỗi một lưỡi dao Âm Kim Khủng Trảo sắc bén so với Khinh Linh đao đều dài hơn. Va chạm chớp nhoáng, năm lưỡi dao chụm lại, thân thể Hoắc Vũ Hạo cũng xông lên đụng phải Na Na, cơ thể hai người nhanh chóng áp sát nhau.

"Không ổn!" Na Na phản ứng theo bản năng, hồn hoàn thứ ba sáng lên, thân thể lại trở nên mờ ảo. Hoắc Vũ Hạo trực tiếp xuyên qua người nàng, hai người hoàn toàn không hề va chạm với nhau.

Đây là hồn kỹ thứ ba của Na Na, U Linh phụ thể. Nháy mắt có thể khiến nàng hóa thân U Linh, mọi công kích vật lý hoàn toàn không hiệu quả. Tuy nhiên chỉ có thể duy trì trong một giây mà thôi. Đó là kỹ năng bảo mệnh của nàng, bởi vì khi phóng thích nó, bản thân nàng cũng không thể công kích người khác. Do vậy Na Na cũng không thường xuyên sử dụng.

Nhưng tình huống bất chợt, nàng đã không thể ẩn giấu thêm được nữa. Sau khi hai bên lướt qua nhau, hồn hoàn thứ tư của nàng cũng sáng lên, một cái bóng đen tách ra từ cơ thể nàng, sắc mặt Na Na tái đi thấy rõ, đồng thời bóng đen cũng đã nhập vào người Hoắc Vũ Hạo.

Dường như toàn thân Hoắc Vũ Hạo bị một dòng khí màu đen quấy nhiễu, dùng sức giãy giụa nhưng không cách nào nhúc nhích.

Na Na chợt quay lại, Khinh Linh đao nhắm thẳng Hoắc Vũ Hạo, giơ tay chém xuống cổ hắn. Hồn kỹ thứ tư, oán linh!luyentruyen

Hồn kỹ có tác dụng trói buộc thập phần cường đại, nhưng sử dụng lại có nhiều hạn chế, cần dùng chính linh hồn lực của mình để huy động, một khi không thể trói buộc đối thủ, bản thân sẽ bị phản phệ mãnh liệt.

"Ta thắng!" Na Na hét lên vui sướng trong lòng. Nhưng nhanh chóng cô cảm giác vui mừng đó vụt tắt, thay vào một cảm giác bất ổn. Bởi vì nàng nhìn thấy ánh mắt Hoắc Vũ Hạo. Ánh mắt cực kỳ bình tĩnh, không có một chút nào như người bị trói buộc.

Hoắc Vũ Hạo kỳ thật rất muốn bật cười, như lời Y lão lúc nãy nói trong đầu hắn là: trước mặt một vong linh pháp sư lại đi phóng thích oán linh? Thật sự là ngại sống dai quá đây mà!

Ngay chính khoảnh khắc Na Na cảm thấy bất an, hai tròng mắt Hoắc Vũ Hạo đột nhiên biến thành màu xám, một sự sợ hãi khó hình dung hình thành trong tâm khảm Na Na. Lúc ấy, dường như nàng nghe Hoắc Vũ Hạo có vẻ than thở một câu gì đó, oán linh trên người hắn lặng lẽ tan biến, giống như bị hút luôn vào trong cơ thể hắn.

Cũng không xuất hiện tình huống phản phệ, Na Na chỉ là cảm thấy trái tim trống rỗng, chân bước lảo đảo. Nhưng nàng vẫn kịp có phản ứng, hồn hoàn thứ năm lóe sáng, tay trái đưa ra, một thanh đoản kiếm tinh xảo màu trắng dài chừng năm thốn phóng ra như tia chớp hướng đến Hoắc Vũ Hạo.

Đây mới là ẩn chiêu chân chính của Na Na, cảm thấy nguy hiểm cận kề, rốt cùng nàng cũng dùng tới. Thanh kiếm hồn đạo khí cận chiến cấp 6 nháy mắt phóng ra.

Đoản kiếm trắng tinh nhanh như chớp phóng ra không có một chút âm thanh đã đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo cũng sơ suất, khi hắn dùng Vong Linh Ma Pháp tịch thu luôn U Linh, hắn đã có năng lực thông qua linh hồn liên hệ với nó mà giam cầm hoàn toàn võ hồn của Na Na. Do vậy, hồn hoàn thứ năm của Na Na chỉ sáng lên chứ hoàn toàn không thể phát động.

Thế nhưng, chuôi kiếm này trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Trát Nhân kiếm giấu trong chiếc nhẫn hồn đạo khí trữ vật cấp 6 có một lực phá hoại cực mạnh, Hoắc Vũ Hạo cố hết sức, cũng chỉ có thể giơ tay trái chặn lại.

Băng Đế Ngao cũng không có khả năng hoàn toàn ngăn cản, chỉ nháy mắt lòng bàn tay bị xuyên qua. Nhưng lực phòng ngự của Băng Đế Ngao và Huyền Ngọc Thủ cũng có thể cầm cự đủ thời gian cho hắn. Hoắc Vũ Hạo ngửa đầu ra sau, Trát Nhân kiếm dường như dán sát bên má sượt qua, hóa thành một luồng bạch quang trong không trung, bay thẳng đến cái lồng phòng hộ tráo của đấu trường mới dừng lại.

Biến hóa bất chợt khiến Hoắc Vũ Hạo đổ mồ hôi lạnh. Sơ ý, thật là sơ ý! Chỉ thiếu chút nữa thanh kiếm kia đã có thể lấy mạng mình.

Máu tươi từ tay trái bị đâm thủng trào ra, ánh mắt Hoắc Vũ Hạo cũng trở nên lạnh như băng, tay trái vung lên, một chuỗi những giọt máu đỏ tươi tròn như viên tiểu châu bay tới Na Na.

Na Na cũng quả thật cường hãn, nàng đã không còn võ hồn phụ trợ mới không thể khống chế chính xác Trát Nhãn kiếm, nếu không nàng tin chắc mình đã có thể chiến thắng. Dù vậy, lúc này nàng phải hươu Khinh Linh đao chém tới Hoắc Vũ Hạo.

Chính là lúc này, ánh mắt Linh Mâu của Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn toát ra khí tức lạnh băng kinh khủng.

"Ầm, ầm, ầm, ầm, ầm." Những tiếng nổ liên tiếp vang lên sát người Na Na, máu Hoắc Vũ Hạo cũng có chứa hồn lực a! Hắn lấy máu chính mình dẫn xuất Băng Bạo, nổ cho Na Na phải liên tiếp bại lui. Một giọt máu rơi ngay cổ tay nổ mạnh hất văng Khinh Linh đao bay ra ngoài. Huyết băng châu dùng thủ pháp ám khí Đường Môn khiến Na Na đang trong trạng thái mất đi võ hồn căn bản không cách nào né tránh hay ngăn cản.

Hoắc Vũ Hạo không truy kích, chỉ quát lạnh một tiếng

- Không được nhúc nhích. (LCT: em đã bị bắt, hé hé!)

Thân thể đang giãy giụa muốn tiếp tục công kích như bị sét đánh trúng giật bắn lên, hoàn toàn đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích. Ánh mắt tràn ngập kinh ngạc, nàng hoàn toàn không hiểu vì sao cơ thể lại không hề nghe lệnh bản thân.

- Người muốn giết ta? Đây chỉ là một trận đấu luận bàn.

Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng nói. Âm Kim Khủng Trảo chậm rãi đưa tới trước mặt Na Na. Vết thương trên tay trái đã được hắc đóng băng khóa lại, không hề chảy máu.

Na Na lúc này đã không thể bình tĩnh, tình huống hoàn toàn không thể lý giải khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi.

- Ta thắng.

Hoắc Vũ Hạo khinh thường việc đánh con gái, nhưng linh hồn Na Na bị hắc giam cầm tuyệt đối sẽ không thả ra.

Theo những gì Y Lai Khắc Tư dạy hắc về linh hồn huyền bí, linh hồn con người tuy là một chỉnh thể, nhưng có phân chia, nắm giữ những năng lực bất đồng trong ơ thể con người.

Na Na phóng xuất oán linh, mục đích là giam hãm năng lực hành động của đối thủ, do đó, nó cũng nắm giữ năng lực hành động của chính cơ thể Na Na. Dùng Vong Linh Ma Pháp tịch thu oán linh của nàng, Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng nắm giữ quyền điều khiển linh hồn nọ, mới có thể giam cầm ngược lại nàng, khống chế hành động của nàng. Nếu hắc nhẫn tâm phá hủy linh hồn này đi, có lẽ Na Na sẽ cả đời là một người tàn phế tê liệt toàn thân. Thiếu mất linh hồn chi phối, cơ thể con người không có biện pháp nào hành

động được. Xem nhanh nhất, biên dịch mỗi ngày tại Thả lỏng tinh thần, Hoắc Vũ Hạo cũng buông lỏng khống chế đối với Na Na, xoay người đi về khu chờ chiến. Trận này tiêu hao tinh lực không nhỏ.

- Người vừa làm gì ta?

Na Na cũng đuổi sát theo, quát lớn.

Nếu một nam một nữ này đang ở chỗ khác, tiếng quát vừa rồi dễ khiến người ta hiểu lầm. Nhưng lúc này không ai có thể cảm nhận được khủng hoảng trong lòng Na Na. Lúc Hoắc Vũ Hạo khống chế thân thể nàng, Na Na mơ hồ cảm thấy dường như mình vừa mất đi cái gì đó cực kỳ quan trọng.

Hoắc Vũ Hạo thản nhiên nói:

- Người luôn tấn công ta mà.

Na Na còn muốn truy vấn, nhưng nàng lại phát hiện cơ thể của mình lại không động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo đi khỏi.

Cảm giác sợ hãi càng trở nên mãnh liệt, rõ ràng không cảm giác được Hoắc Vũ Hạo phóng ra dao động hồn lực, hơn nữa sự trói buộc xuất phát từ chính bên trong cơ thể mình. Nói cách khác, nàng bị chế ngự hoàn toàn không do

hồn kỹ nào của Hoắc Vũ Hạo. Nghĩ đến oán linh trước đó mình phóng ra như biến mất, nàng cũng mơ hồ đoán được, có lẽ là một tác dụng phụ còn mạnh hơn cả phản phệ.

Oán linh hồn kỹ này dĩ nhiên cường đại, rất có tác dụng dứt điểm đối thủ. Nhưng khi gặp thiên địch, nó lại trở thành ác mộng cho nàng a!

Cho đến khi Hoắc Vũ Hạo đến khu đợi chiến bên kia, trói buộc trên người nàng mới được giải trừ. Nhưng nàng lại càng cảm thấy sợ hãi, thân thể run rẩy, dĩ nhiên sẽ không tiếp tục đuổi theo dây dưa với hắn. Nghĩ đến bản thân trước mặt hắn hoàn toàn không có khả năng phản kháng, tùy ý hắn muốn làm gì thì làm, Na Na chỉ hận không thể nhào tới cắn chết hắn.

Hoắc Vũ Hạo nhưng thật ra không nghĩ gì sâu xa lắm, Na Na suýt nữa giết mình, đã kích phát sự căm giận trong lòng, quyết định phải trừng phạt nàng. Nàng đánh như vậy mà gọi là luận bàn sao? Oán linh này tạm ở lại đi đã, đợi thời gian sau mới trả lại cho nàng.

- Cần nghỉ ngơi sao?

Hiên Tử Văn rõ ràng ôn hòa hơn rất nhiều. Hành động của Na Na trước đó lão cũng thấy rõ, nhưng có muốn can thiệp cũng bó tay. Tình huống đột ngột lại gần như vậy, đừng nói đến lão, dù cho Minh Đức Đường chủ làm trọng tài cũng vô pháp can được.

Hiên Tử Văn không ngờ Hoắc Vũ Hạo lại lắc đầu:

- Không cần thiết, tiết kiệm thời gian đi, trận tiếp.

- Hử? Người chắc chứ?

Hoắc Vũ Hạo gật đầu:

- Chắc như bấp!

Tuy muốn Hoắc Vũ Hạo nghỉ ngơi một chút để lấy lại trạng thái tốt nhất, nhưng Hiên Tử Văn vẫn làm theo ý hăn, gọi người thứ tư xuất chiến.

Đối thủ thứ tư, người cao chừng 2m, hùng tráng như một khối núi di động, lưng hùm vai gấu, khí thế dũng mãnh.

Bước đến khi chờ chiến, ngón trỏ chỉ vào Hoắc Vũ Hạo, xoay ngón tay ngoắc ngoắc khiêu khích, rồi giơ ngón út lắc qua lắc lại, vẻ mặt khinh thường.

Nhìn động tác của hăn, trên khán đài ồ lên xôn xao, cười vang không ngớt, không khí sau trận thua của Na Na vốn nặng nề lại trở nên sôi động. Người

này hiển nhiên lấy một hành động tương tự Hoắc Vũ Hạo trước đó, kiêu ngạo đối phó kiêu ngạo.

Hoắc Vũ Hạo cười nhạt quay đầu nhìn Hiên Tử Văn, hỏi:

- Hiên lão sư, có thể bắt đầu chưa?

- Ừ, trận đấu bắt đầu.

Hiên Tử Văn hét lớn, nhưng nhanh chóng ý thức hai bên vẫn chưa có lễ tiết chào hỏi xưng tên, định chữa lại một chút, thế nhanh lão nhanh chóng thấy được kết thúc chóng vánh của trận này.

Đối thủ sau tiếng bắt đầu, lập tức hành động lấy ra một tấm khiên rất nặng cầm trên tay, đồng thời một bộ giáp trụ cũng cực nặng lách cách xuất hiện trên người.

Còn Hoắc Vũ Hạo thì không lao lên như những trận đấu trước, Linh Mâu vốn có màu vàng lại hóa thành màu tím. Tia sáng màu tím vừa phóng ra đã thu lại lập tức, ngay cả Hiên Tử Văn cũng chỉ cảm thấy bên cạnh đột nhiên sáng lên một chút.

Ngay sau đó, kẻ kiêu ngạo kia thét lên một tiếng đau đớn, khiên nặng vẫn trong tay, áo giáp vẫn trên người, không hề báo trước, đổ ầm lên sàn đấu.

Hoắc Vũ Hạo đảo cổ tay, đoán mâu lúc trước lại xuất hiện, quay lại hỏi Hiên Tử Văn:

- Hiên lão sư, ngài có tin vào tài thiện xạ của ta không? Trong vòng 150m, tài ném mâu của ta có thể nói là chỉ đâu ném trúng đó.

Trận này xong rồi?

Hiên Tử Văn không thể che giấu sự rung động của mình chút nào. Cực kỳ không thể ngờ được hồn kỹ tinh thần của Hoắc Vũ Hạo có thể công kích xa đến như vậy. Hơn nữa đối thủ của hắn là Hồn Vương ngũ hoàn a! Không hề có khả năng kháng cự. Còn nói cái gì mà ném mâu, ta xem, tên kia trong một lát cũng không có khả năng nào mà đứng dậy đó chứ.

- Người thắng.

Hiên Tử Văn gian nan thốt lên.

Ồn ào xôn xao vừa khởi động chốc lát, khát đài lại lặng ngắt như tờ, im phăng phắc đến nổi lá rụng xào xạc còn nghe. Hoắc Vũ Hạo lại giơ tay, bốn ngón chỉ ra cực kỳ khiêu khích.

Bốn trận, ngắn ngủi không tới nửa canh giờ, tính luôn cả thời gian nghỉ ngơi. Hoắc Vũ Hạo đã thắng toàn bộ bốn trận, ngoại trừ trận với Na Na còn giằng co chiến đấu, ba trận khác hoàn toàn áp đảo, không cho đối thủ một chút cơ hội thể hiện ưu thế nào.

Trên đài chủ tịch, Kính Hồng Trần đứng ngồi không yên. Hắn hoảng sợ phát hiện, Hoắc Vũ Hạo có võ hồn hệ tinh thần không ngờ lại cường đại như thế. Hồn đạo sư cấp 5 trong khoảng cách 150m chỉ một kích đánh gục. Cái này còn đánh đấm gì nữa chứ? Hệ thống phòng ngự hồn đạo khí hiện tại, có cái nào có thể phòng ngự hồn kỹ tinh thần đâu chứ? Dù sao hồn sư hệ tinh thần trên cái đại lục này quá mức hiếm hoi.

Cứ nhìn một kích chiến thắng này của Hoắc Vũ Hạo, cho thấy những trận đấu luận bàn trước hắn vẫn còn lưu thủ, nếu không ba kẻ trước kia còn bại sớm hơn, chẳng kẻ nào có thể nhận nổi một công kích tinh thần của hắn.

Sau khi xong trận thứ tư, Hoắc Vũ Hạo cũng chịu nghỉ ngơi, khoan chân ngồi xuống đất bắt đầu minh tưởng.

Hắn sợ dĩ phải kiên trì thêm một trận, là để tiêu hao thêm một ít tinh thần lực, vậy thì minh tưởng tiếp theo sẽ hồi phục cả tinh thần lực và hồn lực, sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian hơn trong ngày hôm nay.

Những người lên đấu đầu tiên đều là những kẻ nổi bật trong lớp hồn đạo sư cấp 5, những trận kế càn không nên mất thời gian.

Hoắc Vũ Hạo nghỉ ngơi một lát, trận đấu tiếp tục. Hắn như cuồng phong quét lá, đến giữa trưa đã thắng liên tiếp 17 trận đấu. Đến lúc nghỉ trưa, đấu trường 10.000 người lại lặng lẽ như không có ai, hoàn toàn im lặng nhìn hắn rời đi, không có một tiếng hoan hô, cũng không có một lời chửi rủa.

Khiến kẻ khác cực kỳ rung động, đó là hồn kỹ Tinh Thần Trùng Kích của hắn. Nhìn bề ngoài rất giản dị tự nhiên, hay có thể nói là thâm sâu khó dò. Những người quan chiến cũng vô pháp hiểu nổi cái hồn kỹ nhìn thế nào cũng không thấy vẻ cường đại lại mang đến hiệu quả chấn nhiếp kinh sợ đến vậy.

17 liên thắng! Con số đã khiến cho Hoắc Vũ Hạo có một thu hoạch cực lớn, không chỉ là 17kg kim loại hiếm lấy từ chỗ Lâm Giai Nghị, mà chính yếu là cái số lượng tiền vật các cược kia.

Cơm trưa nhanh chóng, hắn cũng không rời khỏi trường đấu, mà tìm một gian phòng chui vào nghỉ ngơi, được sự bảo vệ của 9 vị trao đổi sinh kia tiến hành minh tường hồi phục trạng thái.

Hoắc Vũ Hạo cũng là người, không phải thần. Liên tục chiến 17 trận, đối thủ đều là tinh anh hồn đạo sư cấp 5 của Học viện Nhật Nguyệt. Mỗi trận về sau, đối thủ đều dựa vào chiến thuật trước đó của hắn mà biến hóa, khiến hắn cũng phải tùy theo thay đổi chiến thuật. Bản thân bị ràng buộc không thể sử dụng hồn đạo khí, hắn cũng phải vắt hết óc để không phải bại lộ quá nhiều chân thực lực lại có thể khắc địch chế thắng.

Hết buổi sáng, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nhưng cái mệt này chẳng thấm gì với sự vui sướng tràn trề. Cơ thể phát tiết được khiến Hoắc Vũ Hạo cảm thấy thoải mái hưng phấn, mình tưởng cũng mang lại cảm giác tốc độ hồn lực tăng lên có phần nhanh hơn.

Theo thông báo của Lâm Giai Nghi, hôm nay hắc chỉ phải đối đầu với hồn đạo sư cấp 5 khiêu chiến. Ngày mai thì gian nan hơn: hồn đạo sư cấp 6. Còn ngày thứ ba Học viện Nhật Nguyệt lại giao quyền khiêu chiến cho Hoắc Vũ Hạo, tùy ý hắc có thể khiêu chiến bất cứ ai trong các thành viên Minh Đức Đường. Xem như đó là phần thưởng dành cho hắc. Dù sao kinh nghiệm đối chiến với hồn đạo sư cấp cao cũng rất quý giá, hơn nữa ngày thứ ba hắc cũng được phép sử dụng hồn đạo khí.

Phạm Vũ ngồi bên cạnh, nhìn thấy hắc ngồi ngay ngắn, trên người chỗ nào cũng tản mát một dòng khí trắng, gương mặt lão không khỏi thản nhiên mỉm cười mừng rỡ.

Tuy hiện tại còn quá sớm để nói kế hoạch Cực Hạng Đan Binh đã thành công, nhưng biểu hiện trong thực chiến của Hoắc Vũ Hạo lão đều thấy rõ bằng chính mắt mình. Nơi này chính là Học viện Nhật Nguyệt, nơi tập trung những hồn đạo sư ưu tú nhất đại lục. Những hồn đạo sư có tu vi cao hơn hắc nhiều, nhưng không một kẻ nào có thể chiến thắng, trước mặt hắc đều phải cúi đầu trước sức mạnh áp đảo hoàn toàn. Hắc mới chỉ có 15 tuổi a! Ngoại trừ hồn lực có vẻ tăng lên chậm chạp, có thể nói Hoắc Vũ Hạo hiện tại là hoàn mỹ.

Nghỉ trưa chừng một canh giờ, Hoắc Vũ Hạo xuất hiện trong trường đấu buổi chiều lại là thần hoàn khí túc. (LCT: trạng thái toàn thịnh)

Thế nhưng chiến đấu giữa trưa khiến hãn hao sức hơn nhiều. Những trận chiến buổi chiều hãn cũng phải nghỉ ngơi nhiều hơn, thời gian nghỉ cũng dài hơn. Kết thúc buổi chiều hãn lại thắng thêm 13 trận nữa, hoàn thành ngày đầu tiên với chuỗi thành tích 30 trận luận bàn thắng liên tiếp.

Trời càng về chiều, thần sắc những sư sinh làm khán giả ở trường đấu càng thêm trầm trọng, ánh mắt mỗi người đều mang theo một vẻ nặng nề khó tả.

15 tuổi, một hồn sư 15 tuổi của Học viện Sử Lai Khắc, không hề dùng một hồn đạo khí nào cả, liên tiếp đánh bại triệt để 30 hồn đạo sư cấp 5 ưu tú, tính ra cũng đã hết 70% số lượng học viên lục niên của học viện.

Nói cách khác, ngoại trừ Minh Đức Đường, trong Học viện Nhật Nguyệt không một ai có khả năng đả bại thiên niên 15 tuổi này. Đây là sự sỉ nhục gì cơ chứ? Ngày mai, nhóm hồn đạo sư cấp 6 của Minh Đức Đường sẽ xuất chiến, bọn họ có thể thắng nổi không đây?

Sự xuất hiện của Kính Hồng Trần cũng có hiệu quả nhất định, nhưng cũng không bao nhiêu. Không phải tất cả đệ tử Học viện Nhật Nguyệt đều được kích thích chiến ý, mà trong đó có nhiều người vì biểu hiện cường hãn của Hoắc Vũ Hạo lại đâm ra hoài nghi với hồn đạo khí hoặc là nổi giận. Đó không phải là việc mà Kính Hồng Trần muốn nhìn thấy.

- Phát tài, đại phát tài! Ha ha ha!

Dạ Hiếu Thắng cực kỳ mất hình tượng lớn tiếng cười nói trong phòng Hoắc Vũ Hạo.

Lúc này Phàm Vũ, Hòa Thái Đầu, Hoắc Vũ Hạo và Dạ Hiếu Thắng đều ở trong phòng hắc. Dùng xong cơm chiều, Hoắc Vũ Hạo lại cảm thấy thân thể rã rời như muốn rụng đi. Nếu hắc không có Sinh Linh Kim với sinh mệnh lực khổng lồ khiến tốc độ khôi phục viễn siêu thường nhân, có lẽ đã sớm không chịu nổi.

Sinh Linh kim quả thật cường đại, vết thương trên bàn tay trái đã hoàn toàn khép miệng, chỉ mới trải qua một ngày mà thôi.

Hoắc Vũ Hạo dựa lưng trên giường, toàn thân thả lỏng, cảm giác vô cùng thư sướng

- Thắng ca, chúng ta thu hoạch bao nhiêu?

Dạ Hiếu Thắng cười nói sung sướng:

- Đặt người không đánh nổi mười trận, chúng ta 1 đến 3, số lượng người đặt cược cũng nhiều nhất, hơn phân nửa cơ đấy. Bây giờ thì hay, chẳng lo đến không nổi rồi. Đặt người không vượt nổi 20 trận, 1 đến 1, hiện tại đều nằm

trong túi chúng ta. Còn lại 1/4 số người kia mới đặt cược người không vượt nổi 50 trăn. Dù người có kiệt sức mà chết thì cũng không lo, 5 đến 1, tuyệt đối có lời, thậm chí là lời to. Lượng kim loại mà chúng ta kiếm được, e là đã vượt qua tổng sản lượng của đế quốc Thiên Hồn trong một năm a!

Hoắc Vũ Hạo lắc đầu:

- Thắng ca, người đừng đặc ý quá sớm. Người chờ xem, ngày mai khẳng định sẽ có rất nhiều người đặt thêm vào cửa ta không vượt nổi 50 trăn thắng.

- Ặc. Không thể nào!

Dạ Hiếu Thắng sửng sốt một chút.

Hòa Thái Đầu nói:

- Sao lại không thể? Thắng ca, người nghĩ lại đi, ở đây là trong Học viện Nhật Nguyệt, Minh Đức Đường cũng trong này, hầu như tập hợp toàn bộ hồn đạo sư ưu tú của đế quốc Nhật Nguyệt. Hồn đạo sư tuyệt đối giàu có vượt xa sự tưởng tượng của chúng ta. Tiểu sư đệ, còn nhớ những sản phẩm Minh Đức Đường mà chúng nhìn thấy ở phòng đấu giá Tinh Quang chứ? Đó là những cái giá trên trời a! Hai mươi trăn, quả thật là có chút gian nan. Không bằng, ngày mai chúng ta chấm dứt cá cược đi. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu:

- Không, cứ tiếp tục cá cược, làm khác sẽ ảnh hưởng chiến ý của ta. Với tỉ lệ đặt cược này, dù bọn họ có đánh hết vào cửa cuối mà ta lại thua trận, nhiều lắm chúng ta cũng chỉ lấy tiền lời bồi thường là cùng. Huống gì, cũng chưa chắc ta sẽ thất bại. Ngày mai ta sẽ toàn lực ứng phó.

Khóe miệng Dạ Hiếu Thăng run rẩy giật giật vài cái, cười nói:

- Thật là đả kích người khác mà, không hàn huyên với các người nữa, Phàm Vũ lão sư, ta đi trước a! Hôm nay cường hãn như vậy còn chưa phải là toàn lực ứng phó. , trời ạ!

Tay vịn trán, Dạ Hiếu Thăng vẻ mặt chán nản quay đầu đi ra.

Nhìn thấy hăn rời đi, Hoắc Vũ Hạo, Hòa Thái Đầu không khỏi nhớ tới cái bộ dáng lúc trước khi hăn khiến hai người phải gọi "Thăng ca", mỉm cười.

Phàm Vũ đứng lên, nói:

- Vũ Hạo, người nghỉ ngơi đi. Lão sư chưa từng dặn dò gì nhiều, ngày mai cứ làm theo khả năng, an toàn trên hết, người quan trọng với Sử Lai Khắc chúng ta ra sao, người biết rõ nhất.

- Dạ, lão sư. Ta tuyệt đối không khinh địch nữa.

Hoắc Vũ Hạo dựng thẳng người định đi theo tiền, lại bị Phàm Vũ phất tay ngăn lại, Hòa Thái Đầu cũng vậy chào Hoắc Vũ Hạo, yên lặng cùng với Phàm Vũ rời đi.

Hoắc Vũ Hạo kéo thân thể mỗi một miễn cưỡng khoanh chân ngồi, lúc này không thể ngủ, nếu vậy cực khổ hôm nay sẽ rất lãng phí. Chỉ có đi vào trạng thái tu luyện từ từ khôi phục thể lực, mới có thể dung hợp những thu hoạch trong chiến đấu hôm nay vào bản thân.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa lại đột ngột vang lên. Bởi vì đã rất mệt mỏi, Hoắc Vũ Hạo cũng không dùng Tinh Thần Tham Trắc, nghĩ rằng lão sư hoặc nhị sư huynh trở lại, nên cũng chỉ đơn giản đi ra mở cửa phòng.

Ngoài cửa không phải Phàm Vũ, cũng không có Hòa Thái Đầu, mà là một cô bé đáng người cân xứng, chính là vị hôn đạo sư thứ ba bị hấn đánh bại: Chiến Hồn Vương hệ hôn đạo thực khổng Na Na.

- Sao lại là người?

Hoắc Vũ Hạo nhíu mày, nhưng cũng không cảnh giác quá nhiều. Oán linh của Na Na vẫn còn trong cơ thể hấn, chỉ cần hấn muốn, tùy lúc đều có thể khiến cô bé không cử động được.

- Ta vào được không?

Na Na nhíu mày nói. Nàng tuy rằng không đẹp lắm, nhưng anh khí hiêm có khiến nàng cũng là một nhân vật phong vân, nhất là thân hình nữ tính khá chuẩn và mềm mại, mông hình vườm mĩ.

Hoắc Vũ Hạo mở cửa, làm động tác mời vào.

Na Na đi vào phòng, Hoắc Vũ Hạo cũng không đóng cửa lại. Cô nam quả nữ trong phòng kín giữa đêm thế này thực sẽ không tốt chút nào, vẫn nên mở cửa tốt hơn.

- Có chuyện gì?

Hoắc Vũ Hạo mệt mỏi, đi thẳng đến ghế dựa ngồi xuống.

Na Na đột nhiên quay người lại:

- Câu này phải là ta hỏi mới đúng a! Thực ra người đã làm gì ta? Vì sao lại có thể khống chế cơ thể của ta?

Vừa nói, ánh mắt nàng tràn ngập oán hờn.

Sau khi bại dưới tay Hoắc Vũ Hạo, nàng vẫn còn rất áp lực, cho đến khi ngày thi đấu kết thúc, vẫn còn lặng lẽ theo sau đến đây. Nhưng vì bên cạnh

Hoắc Vũ Hạo còn có nhiều người khác, nên khó mà đến chất vấn, đành đợi ở bên ngoài ký túc xá. Đến khi nàng thấy Phàm Vũ, Hòa Thái Đầu rời khỏi phòng, mới dám đến gõ cửa.

Hoắc Vũ Hạo thản nhiên:

- Ta không biết người đang nói cái gì. Nếu không có việc gì khác, xin cứ tự nhiên rời khỏi, ngày mai ta còn phải thi đấu luận bàn nhiều trận nữa.

Na Na cả giận:

- Người có gan làm không có can đảm nhận ư?

Hoắc Vũ Hạo nhíu chặt lông mày, giọng nói lại trở nên lạnh lùng:

- Ta làm cái gì? Phóng thích oán linh chính là người, trong luận bàn hạ sát thủ với ta cũng là người, bây giờ ngược lại người đến chấn vấn ta? Thật là nực cười, mời về!

- Người.

Na Na còn muốn phát tác nữa, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại được. Hàm răng khê cắn môi xinh xắn:

- Người cuối cùng muốn ta làm gì? Ta có thể cảm nhận được, oán linh của ta phóng ra bị người giam cầm, người trả linh hồn cho ta.

Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc, không ngờ phán đoán của nàng lại có thể sắc bén đến vậy.

Na Na tiếp tục nói:

- Đừng có giả vờ là không phải người làm. Nếu lúc đó oán linh của ta bị tiêu tán hoặc là bị người hủy diệt, ta nhất định sẽ bị thương nặng, nhưng đến giờ này ta vẫn không có việc gì. Cơ thể đôi khi lại mất khống chế, vậy thì tất nhiên là người đã làm gì đó với linh hồn của ta. Trả linh hồn cho ta!

Hoắc Vũ Hạo lạnh nhạt cười:

- Hay, cho dù là ta làm, Vì sao ta phải trả cho người? Người suýt nữa giết ta, dựa vào cái gì mà bắt ta phải làm cái này cái nọ?

- Người... ta sẽ tố cáo người với học viện

Na Na phẫn nộ.

Hoắc Vũ Hạo đưa tay làm cái động tác trực khách

- Xin cứ tự nhiên. Chỉ cần có người tin người là được. Mà ta nghĩ dù cho có người tin, người cũng làm gì có chứng cứ nào chứ? Linh hồn gì đó với hồn sư mà nói quả thật là huyền diệu mơ hồ, quả thật ngay cả Phong Hào đấu la cũng chưa dám vỗ ngực dám nói hiểu rõ linh hồn. Huống chi, ai có khả năng kiểm tra linh hồn của người xem có ở trong người ta hay không chứ?

Na Na sắc mặt đại biến, nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo bình tĩnh vô tình, bèn chậm rãi đi ra cửa.

Hoắc Vũ Hạo trong lòng cười thầm, ban ngày dọa ta sợ tới mức lạnh người, bây giờ phải dọa cho cô nàng một phen, coi như xả giận. Bất quá, hăn đúng là vẫn mềm lòng. Có lẽ sau khi thi đấu kết thúc, cũng nên trả linh hồn lại cho nàng.

Na Na đi rất chậm, khi nàng đến cửa, đột nhiên ngừng lại, không bước ra ngoài, mà một tay đóng cửa phòng lại.

- Hả? Người muốn làm gì?

Hoắc Vũ Hạo giật mình đứng dậy, dù cho hăn đang rất mệt mỏi, nhưng hồn lực vẫn sung túc ở trạng thái tốt nhất, hơn nữa oán linh của Na Na vẫn còn bị hăn khống chế.

Na Na xoay người, hai hàng thanh lệ chảy dài trên má, thân thể thoáng run rẩy, bóng người chột trở nên hư ảo một chút. Ngay sau đó, trang phục trên người nhẹ nhàng lặng lẽ rơi xuống, lộ ra một thân hình xinh đẹp mềm mại.

Hoắc Vũ Hạo nháy mắt ngây dại, sửng sốt.

- Người.

Hoắc Vũ Hạo giật mình nhìn nàng chăm chăm. Hiện ra trước mắt hắn, một mỹ nữ mềm mại yếu đuối với thân hình hoàn mỹ, cực kỳ giống những phù điêu mỹ nhân được các điêu khắc gia tạc nên. Không thể ngờ, Na Na về phương diện cơ thể khó ai sánh bằng, trên người không một vết sẹo, da thịt nõn nà bóng loáng, tuy không phải trắng như bông, nhưng nhìn rất khỏe mạnh ngập tràn sức sống.

Vòng eo mảnh khảnh rất uyển chuyển, đường cong kéo dài vòng qua hông xuống bắp đùi, Hoắc Vũ Hạo thấy rõ cặp hông tròn lẳn đầy đặn xinh đẹp như hoa.

Hoắc Vũ Hạo thật sự không dám tiếp tục nhìn xuống, hắn một thiếu niên 15 tuổi, đối với những việc nam nữ tình tình mê mê rất tò mò, hắn từng cảm nhận được cái vẻ đẹp nữ tính hoàn hảo trên người Mã Tiểu Đào, nhưng năm đó cũng còn nhỏ lắm. Hai năm nay, hắn cũng đã đến tuổi dậy thì, phương diện sinh lý tự nhiên cũng phát triển không ít.

Kinh hoảng, chặt vật xoay người, Hoắc Vũ Hạo nói:

- Người mau mặc quần áo vào, làm như vậy còn ra cái bộ dáng gì nữa!

Na Na hai mắt đắm lệ mông lung nhìn Hoắc Vũ Hạo, nói:

- Ta biết ngươi là thiên tài của học viện Sử Lai Khắc, ta không có vật gì quý giá đủ để chuộc lấy linh hồn của ta trở về, chỉ có thân thể trong trắng này, chưa từng bị nam nhân khác chạm vào, chỉ cần ngươi đồng ý trả lại linh hồn cho ta, ta sẽ lấy thân báo đáp...

- Ta.

Hoắc Vũ Hạo vô cùng bất ngờ trước kết quả của sự việc này như vậy, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

- Người mặc quần áo, lập tức rời khỏi. Sau khi giải đấu chấm dứt, ta sẽ trả lại linh hồn cho ngươi.

Hoắc Vũ Hạo gian nan vội vàng nói.

Na Na sửng sốt một chút, nàng lúc này mới có phản ứng, Hoắc Vũ Hạo đối với mình dường như rất e thẹn, lại có dáng vẻ chặt vật như thế, còn đâu

hình ảnh vạn chúng chú mục, tư thế ngạo nghễ coi người bằng vung, khiêu khích vạn người đối chiến, lại có thể chiến 30 trận liên tiếp bất bại?

Bởi vì trong trận đấu Hoắc Vũ Hạo biểu hiện quá cường thế, trong lòng các đệ tử nhiều người đã biến hắn thành thần tượng, thành mục tiêu phấn đấu. Trong mắt họ, Hoắc Vũ Hạo đã trở thành một cường giả, chẳng ai còn nghĩ hắn chỉ là một thiếu niên 15 tuổi.

Gương mặt đỏ lựng, Na Na vội vàng mặc lại quần áo.

Hoắc Vũ Hạo lúc này thực xấu hổ, hắn chỉ cảm thấy cái mũi của mình nóng hổi, dường như máu từ đâu đều tập trung chảy lên đó. Hơn nữa, hắn cũng không dám dùng Tinh Thần Tham Trắc kiểm tra xem Na Na mặc quần áo vào chưa, dù sao nếu làm vậy, hình ảnh lập thể của Na Na cũng sẽ thể hiện đầy đủ a!

- Xong rồi

Na Na nhẹ giọng nói.

Hoắc Vũ Hạo lúc này mới thở dài mừng rỡ, quay đầu khẽ thăm dò nhìn thoáng một chút, biết nàng đã mặc lại quần áo đầy đủ, lúc này mới xoay lại, gương mặt vẫn nóng ran, đặc biệt là cái mũi, máu cứ thần nhiên chảy ra. Hoắc Vũ Hạo vội vàng lấy tay che lại, nhưng vẫn bị Na Na thấy được.

- Ha ha ha ha ha.....

Na Na nhất thời bật cười lớn

- Người đi nhanh đi.

Hoặc Vũ Hạo tức giận nói. Hắn đang cố gắng loại bỏ cái cảnh tượng vừa nảy ra khỏi đầu.

Na Na rõ ràng đã không còn tức giận như lúc mới tới

- Người thật sự chắc chắn trả linh hồn cho ta? Sao không phải là bây giờ, mà phải đợi thi đấu kết thúc?

Hoặc Vũ Hạo nói:

- Bởi vì ta phải bảo đảm người hai ngày tới sẽ không trở lại làm phiền ta, đi đi đi.

Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy mình trả lời lộn xộn.

Na Na ngăm hắn thật lâu:

- Hy vọng người sẽ làm đúng như người nói, dù sao ta cũng không có gì đền cho người, nếu người đổi ý, còn muốn thân thể ta, cứ đến gặp ta nói một tiếng là được.

Hoặc Vũ Hạo mặt đỏ rực, máu mũi không thể kiềm chế phun trào.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 180: Thắng làm vua

"Rầm!" Hoặc Vũ Hạo chịu không nổi đẩy nàng ra ngoài, đóng sầm cửa lại, phi như bay vào toilet rửa mũi.

Ngoài cửa phòng, Na Na bật cười khoái trá. Thì ra, muốn trị hấn lại chỉ cần biện pháp đơn giản thế a! Xem ra bản thân lo lắng quá nhiều rồi, một tên thiếu niên hồn nhiên ngây thơ như thế có thể phá hoại được cái gì đây?

Đột nhiên, thân thể mềm mại của nàng hơi chấn động

- Hấn có thể giam cầm linh hồn của ta, vậy hấn... hấn không phải cũng có thể.

Nghĩ đến đó, thần tình Na Na đột nhiên trở nên phấn khởi, xoay người lại gõ cửa.

Tay giơ lên, nhưng lại dừng giữa không trung, Na Na hô hấp dồn dập, thì thào lắm bầm:

- Đừng gấp, ta đừng gấp! Đợi giải đấu kết thúc lại đến tìm hân, hy vọng hân thật sự có khả năng đó đi.

Hai tay nắm chặt, hưng phấn trên mặt khó có thể che giấu.

Hoắc Vũ Hạo ngồi ở trên giường ước chừng nửa canh giờ mới xem như bình tĩnh lại mà tiến nhập trạng thái nhập định. Trong lòng hoài nghi, cuối cùng là mình trừng phạt cô gái đó, hay là bản thân mình bị người ta trừng phạt a!

Sáng sớm.

Hoắc Vũ Hạo từ trong minh tưởng tỉnh dậy, thần hoàn khí túc.

Mở cửa sổ, không khí tươi mát phả vào gương mặt, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái chạy khắp người Hoắc Vũ Hạo.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tinh khí thần hồn (lực) đều đã ở trạng thái tốt nhất. Hồn lực lưu chuyển, một tia bạch khí chậm rãi thoát ra, lại theo hô hấp thu về. Hoắc Vũ Hạo vui sướng phát hiện, bản thân tu luyện đêm qua thành quả thu được dường như tương đương đến mười ngày thường. Xem ra, áp lực đối với mình có chỗ tốt tu luyện thật lớn a!

Hôm nay áp lực sẽ lớn hơn nữa, vậy cứ đến đi!

Linh Mâu nở rộ kim quang, phương đông xa xôi, thái dương lộ dạng, tử khí đông lai xuất hiện ở đường chân trời, Tử Cực Ma Đồng tập trung hấp thu hiện lên ánh tím thâm thúy.

Thí Luyện trường không khác ngày hôm qua, chật kín như nêm không còn chút chỗ trống. Nhưng so với hôm qua không khí huyền não ồn ào, hôm nay có vẻ yên tĩnh hơn nhiều. Không ít đệ tử Học viện Nhật Nguyệt đều mang một đôi mắt thâm đen như con gấu trúc, cả đêm qua có lẽ không ngủ ngon cho lắm! - chắc là đi canh trộm bé HVH như Na Na đó mà.

Hoắc Vũ Hạo khiến bọn họ chấn động không ít, lần đầu tiên nhìn thấy một hồn sư đẳng cấp thấp hơn lại đè bẹp hồn đạo sư với phương thức dũng mãnh như thế. Lần đầu tiên họ cảm nhận sự cường đại của hồn sư, cũng cảm nhận được tại sao Học viện Sử Lai Khắc xưa nay đều được xưng tụng là đệ nhất học viện đại lục, và cũng hiểu tại sao từ ngàn năm nay Học viện Nhật Nguyệt lại luôn chỉ có thể về nhì.

Hồn đạo khí ứng dụng rộng rãi, là tiến bộ thời đại của xã hội. Thế nhưng cái chức nghiệp hồn sư này đã tồn tại nhiều vạn năm rồi. Hồn đạo khí muốn lấn át hồn sư trong phương diện chiến đấu, có lẽ phải cần thêm một thời gian dài nữa, ít nhất hiện tại hồn đạo sư vẫn chưa hoàn toàn làm được.

Hôm nay, những hồn đạo sư cấp 6 Minh Đức Đường sẽ xuất chiến. Cái tên hồn sư đệ tử Học viện Sử Lai Khắc đã thắng liên tiếp 30 trận còn có thể tiếp tục không?

Mạng lưới cá cược vẫn hoạt động như thường, có điều chỉ còn một cửa duy nhất để đặt cược, tỉ lệ cá cược vẫn là 5 đến 1, không có gì thay đổi. Nhưng hiện tại những đệ tử Học viện Nhật Nguyệt cũng không ai còn dám chắc đặt lòng tin vào cửa này.

Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần từ sáng sớm đã có mặt trên đài chủ tịch. Thi đấu hôm qua cũng ảnh hưởng sâu sắc đến lão. Hoắc Vũ Hạo năm nay 15 tuổi, đã có kinh nghiệm thực chiến phong phú như vậy, lão rất chấn động. Mặc dù thực lực Hồn Tông của Hoắc Vũ Hạo so với lão không tính là cái gì, nhưng ở những kẻ đồng trang lứa, có ai so được với Hoắc Vũ Hạo? Ngay cả tôn tử, tôn nữ của lão ở cái tuổi 15 này cũng không thể so bằng a!

Có lẽ, đối với Hoắc Vũ Hạo, duy nhất chỉ có vấn đề là hồn lực tăng lên quá chậm chạp. Việc này cũng phần nào an ủi Kính Hồng Trần một chút. Nếu không mà nói, lão thật sự phải lo lắng đến tương lai, không biết làm cách nào đối phó với tiểu tử địch thủ nguy hiểm của Học viện Nhật Nguyệt, thậm chí đế quốc.

Trải qua vài ngày bố trí sắp xếp an bài, hóa giải những nguy cơ tiềm ẩn, việc Minh Đức Đường bị tập kích cuối cùng đã lắng xuống, thế nhưng đồng thời cũng trôi lảo vào cùng chiến tuyến với thái tử. Hiện tại có lão ủng hộ, thái tử đã xem như là hoàng tử có ưu thế toàn diện, hai vị hoàng tử cùng cạnh tranh ngai vị kia đều trở nên lo lắng thất thần. Mà hoàng đế Nhật Nguyệt ngày càng yếu, không ai biết hẳn còn có thể sống được bao lâu.

Hiện tại trong lòng Kính Hồng Trần chỉ có một suy nghĩ duy nhất: nhanh chóng phục hồi vật thí nghiệm số 1. Bị trộm mất chỉ là một bán thành phẩm, mà ngoại trừ lão, không có ai khác biết mật mã điều khiển, không có mật mã, nó cũng chỉ là một đồng kim loại hiếm mà thôi. Tháo nó ra lấy kim loại tuy cũng được một số tiền xa xỉ, nhưng so với lấy được công nghệ bí mật cao nhất Minh Đức Đường thì lão an tâm hơn nhiều. (LCT: vậy đây là lý do lão Đường không cho HVH về sớm, e là còn nhiều chục chương nữa mới về gặp em Đông được rồi... heizza)

Ánh sáng buổi sớm nhàn nhạt, Hoắc Vũ Hạo thản nhiên nhẹ nhàng ngày thứ hai bước vào Thí Luyện trường. Tâm tình hôm nay càng thêm tĩnh lặng, hẳn cũng không lại bày ra thêm một hồi khiêu khích làm gì, mục tiêu hôm nay đã khác, Hoắc Vũ Hạo muốn nhân những trận đấu luận bàn này để thăng hồn lực bản thân. Nếu đã không thể rời khỏi, vậy thì vững vàng kiên định ở lại, dùng hai năm tới khiến bản thân càng trở nên cường đại hơn.

Ngày thi đấu hôm qua, trong lòng hắn vẫn giữ nguyên ý định hiển lộ càng ít thực lực càng tốt, tránh để đối phương khám phá quá nhiều. Nhưng sau một đêm tu luyện, ý định đó đã hoàn toàn tan biến, vì hắn đã biết chỉ có toàn lực ứng phó, cái lợi trong chiến đấu mới đến càng nhiều hơn. Thời điểm Đấu Hồn Đại Tái tiếp theo, còn đến 2 năm rưỡi, không lẽ ở đây hai năm bản

thân không thể cường đại hơn, không thể có thêm nhiều năng lực kinh khủng lên sao? Huống chi, phần lớn kỹ năng của bản thân không phải cứ nhìn là có thể hiểu rõ.

Vì tăng cường thực lực, Hoắc Vũ Hạo đã hạ quyết tâm, hôm nay không cần giữ lại gì cả, phải toàn lực chiến đấu. Hơn nữa hẳn rất rõ ràng, hôm nay đối thủ hoàn toàn không thể so với những kẻ ngày hôm qua. Hồn đạo sư cấp 6 không phải chỉ đơn giản là cao hơn một cấp so với hồn đạo sư cấp 5. Bọn họ đều là những cường giả đã và đang làm việc tại Minh Đức Đường. Đối với hồn đạo khí, phương diện thấy hiểu, chế tạo đều hoàn mỹ hơn, vượt xa những đệ tử bên ngoài này.

Hoắc Vũ Hạo cũng không biết hôm nay có thể chiến thắng mấy người, nhưng hẳn quyết toàn lực ứng phó.

Trọng tài vẫn là Hiên Tử Văn. Nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo vẫn chiến ý ngùn ngụt, Hiên Tử Văn bất giác cảm thấy hâm mộ trong lòng.

Chưa lâu lắm, mấy năm trước, bản thân cũng là một người trẻ tuổi, khi đó cũng là một thiên tài kinh thế hãi tục. Có điều, dường như khi so sánh với Hoắc Vũ Hạo, bản thân lại có vẻ thiếu đi một chút gì đó. Thiếu nhuệ khí của hắn, cũng ít hơn hắn cái điềm tĩnh trong nhuệ khí. Đứa nhỏ này chỉ có 15 tuổi a! Nhưng sao khi nói chuyện với nó, lại có cảm giác đàm đạo với những nhân vật cùng thời? Sự trưởng thành của hắn đã phải trả giá như thế nào nhỉ?

- Vũ Hạo, tối hôm qua nghỉ ngơi thế nào?

Hiên Tử Văn mỉm cười hỏi.

Thân thể Na Na đột nhiên hiện ra trong đầu, Hoắc Vũ Hạo miễn cưỡng cười:

- Cũng không tệ lắm. (LCT: sắp chuyển sang sắc hiệp rồi, chắc tại hạ ko dám dịch nữa quá!!!)

Hiên Tử Văn nói:

- Vậy thì tốt! Hôm nay người phải đối mặt những đối thủ rất mạnh. Ngày hôm qua Đường chủ và ta đã thương lượng, chúng ta quyết định cho phép người có thể sử dụng hồn đạo khí trong trận đấu. Dù sao người mới chỉ có tứ hoàn, nếu đối với người hạn chế quá nhiều, vậy rất không công bằng, cũng không phải phong cách Học viện Nhật Nguyệt chúng ta. Hôm nay có thể tận lực phát huy, bày ra toàn bộ năng lực bản thân của người đi.

Hoắc Vũ Hạo hơi sửng sốt

- Cho phép ta sử dụng hồn đạo khí? Đường chủ rõ ràng muốn nhìn ta kết hợp hồn đạo khí và võ hồn bản thân ra sao phải không?

Hiên Tử Văn nói:

- Ta cũng không biết. Nếu người cảm thấy tự tin, không cần cũng được.

Hoắc Vũ Hạo nở nụ cười

- Sao lại không cần? Cho các người thấy cũng chẳng sao, đã là luận bàn, thì cho mọi người nhìn xem ý nghĩa luận bàn, chỉ mong những đối thủ hôm nay không khiến ta quá thất vọng.

Hiên Tử Văn mắt hằm sâu xa nhìn hắn, nói:

- Chắc chắn! Chuẩn bị đi!

Hoắc Vũ Hạo gật đầu, đôi mắt khép lại, ngưng thần tĩnh tâm vận chuyển Huyền Thiên Công, đẩy cơ thể vào trạng thái tốt nhất.

Thực tế, hắn cũng không nghĩ bản thân đủ khả năng đánh thắng tiếp 20 vị hồn đạo sư cấp 6, đặc biệt lại là hồn đạo sư cấp 6 đến từ Minh Đức Đường. Một ngày đánh được 20 trận với họ, vốn chỉ là nằm mơ. Trừ phi có thể sử dụng Vận Mệnh Quang liên tục, hơn nữa là dùng cho bản thân, tăng vận khí tối đa mới mong có thể.

Nhưng Hiên Tử Văn vừa nói khiến hãn lại ấp ủ hy vọng. Được phép dùng hồn đạo khí, tình hình lại khác à! Ngoại trừ hồn lực có vẻ kém, nhưng bản thân đã được chính Hiên Tử Văn công nhận là hồn đạo sư cấp 6 cả phương diện chế tạo và sử dụng. Nói cách khác, về mặt hồn đạo sư, bản thân so ra cũng không kém những cường giả Minh Đức Đường đâu a!

Có lẽ, đây cũng là cơ hội tốt để lần đầu kiểm nghiệm con đường hồn đạo sư cận chiến của mình.

Chiến ý mãnh liệt, Hoắc Vũ Hạo dần trở nên phấn khởi, thực chiến chính là phương thức kiểm nghiệm thực lực hoàn hảo nhất. Tinh khí thần của hãn trở nên tập trung cực kỳ cao độ.

Hiên Tử Văn lên đài chủ tịch hội ý Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần cái gì đó, rồi trở lại sân.

Lâm Giai Nghị vẫn là vị chủ trì giải đấu, giọng nói của hãn vang vang trong hồn đạo khí phóng âm:

- Các vị lão sư, các vị học viên. Hôm nay là ngày thứ hai của giải đấu luận bàn giữa chúng ta và Học viện Sử Lai Khắc. Đối thủ vẫn là vị trao đổi sinh đại diện Học viện Sử Lai Khắc thượng đài Đấu Hồn Đại Tái lần trước, Hoắc Vũ Hạo. Qua lượt đấu ngày hôm qua, tin chắc mọi người cũng đã thấy rõ, hồn đạo sư và hồn sư có phương thức chiến đấu rất khác biệt. Hy vọng mọi người có thể nhân dịp này tìm ra vấn đề, tăng cường kinh nghiệm đối chiến giữa hồn sư và hồn đạo sư. Đồng thời, cũng hy vọng mọi người

có thể nỗ lực phấn đấu, có thể trở nên giống Hoắc Vũ Hạo đồng học như vậy, vì học viện của mình mà rạng danh vang dội.

- Hôm nay chúng ta xuất chiến, chính là hồn đạo sư cấp 6 Minh Đức Đường. Tổng cộng có hai mươi vị chuẩn bị chiến đấu. Đánh được bao nhiêu trận thì đánh bấy nhiêu trận, đến chiều tối thì chấm dứt, mong rằng mọi người hết sức tập trung quan sát, học hỏi cho bản thân. Các vị có thể hiểu được, chính là sự thành công của giải đấu.

- Vì tu vi chênh lệch, hôm nay Hoắc Vũ Hạo được phép dùng hồn đạo khí do hãn chế tạo, các vị phải xem cho rõ hồn sư sẽ kết hợp hồn đạo khí và võ hồn thể nào, đặc biệt là những hồn đạo sư hệ thực khổng, phải tận tâm chú ý. Được rồi, ta tuyên bố ngày thi đấu thứ hai, chính thức bắt đầu. (LCT: cái lão dở hơi nói cho lắm vào, toàn là câu giờ thần kỳ, hèn chi hôm qua không dám post chương thượng, sợ chúng chửi, sáng nay post luôn 2 chương thượng-trung)

Hoắc Vũ Hạo vẫn là tiêu điểm đấu trường, nhưng không còn tràn ngập những ánh mắt đối địch muốn ăn tươi nuốt sống hãn như hôm qua nữa. Bất kể thế giới hồn sư hay hồn đạo sư, đều là thực lực xưng vương. Hãn có thể trong thi đấu thắng liên tiếp 30 trận, hơn nữa đều là chiến thắng vượt giai vượt cấp những hồn đạo sư cấp 5. Hãn đã hoàn toàn chứng minh thực lực bản thân. Thực lực vi tôn, Học viện Nhật Nguyệt cũng không ngoại lệ. Hôm nay những đệ tử Học viện Nhật Nguyệt đều muốn xem, đối mặt hồn đạo sư cấp 6 Minh Đức Đường, thiếu niên đến từ chính Học viện Sử Lai Khắc còn có thể đi bao xa...

Hôm nay người đặt cược thêm không ít, nhưng rất ít có người đặt vào cửa Hoắc Vũ Hạo. Giống như Hoắc Vũ Hạo cũng không tự tin vậy, không ai cho rằng hắn đối mặt hồn đạo sư cấp 6 Minh Đức Đường vẫn có thể tiếp tục chiến thắng nữa, càng không ai tin hắn có thể liên thắng thêm 20 trận.

Nhưng cũng không phải không có ngoại lệ (LCT: sao lão không viết là "Nhưng cũng có ngoại lệ", ít chữ tiết kiệm chút đi chứ -_-).

Ví như Kha Kha đặt vào Hoắc Vũ Hạo 10 kg kim loại hiếm. Ngoại trừ nàng, còn có một nữ học viên khác đặt cược Hoắc Vũ Hạo thắng, thì chắc chắn phải là Na Na.

Ngay cả Na Na cũng không rõ vì sao nàng lại đặt vào Hoắc Vũ Hạo, kinh tế của nàng cũng không phải dư dả, nên chỉ đặt có 100 kim hồn tệ mà thôi. (LCT: úi con này nghèo như con mèo)

Hiên Tử Văn giơ tay gọi người đầu tiên lên lời đài.

Một thanh niên chừng 25-26 tuổi, thân hình cường tráng, tóc ngắn rậm nắng, da ngăm ngăm đen. Chắc là có huyết thống hoàng gia. Hai tay dài hơn người bình thường một chút, cũng rất chắc khỏe rắn rỏi. Chậm rãi bước vào Thí Luyện trường, mơ hồ tạo thành uy áp hướng tới Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo lại vui mừng không hề sợ hãi. Ánh mắt bình tĩnh nhìn đối thủ, cả người đã tiến vào trạng thái chiến đấu.

- Học viện Nhật Nguyệt, Minh Đức Đường, Trầm Mộc Tô.

- Học viện Sử Lai Khắc, Hoắc Vũ Hạo.

Hiên Tử Văn liếc nhìn hai bên, giơ tay phải đánh mạnh hạ xuống:

- Chiến!

Cùng với tiếng hét lớn, hai bên đồng thời động thân, Trầm Mộc Tô và Hoắc Vũ Hạo cùng lúc xung phong lên trước, khoảng cách nhanh chóng bị thu hẹp.

Hai tay Trầm Mộc Tô vừa thoáng động, đều lấy ra mỗi bên một thanh trường đao, dáng vẻ giống nhau như đúc, đều dài 4 xích, chuôi đao khá to, lưỡi đao rộng. Hào quang màu vàng đất phóng ra, võ hồn được phóng thích, khiến người khác cảm thấy rất đậm đặc.

Hồn đao khí cận chiến hệ thổ!

Hoắc Vũ Hạo lại không phóng thích hồn đao khí. Dường như hành động vẫn khá giống hôm qua. Còn Trầm Mộc Tô lại lấy ra một khôi giáp, trên đó

được khảm một quả bảo thạch không màu trong suốt, ánh mặt trời chiếu rọi phóng thích tia phản xạ mỏng manh.

Cận chiến đấu cận chiến, nhất định là một hồi so đấu Hỏa Tinh và Địa Cầu đây mà. (LCT: không hiểu....)

Song phương rất nhanh áp sát, Trầm Mộc Tô hét lớn một tiếng, trên người hai vàng, ba tím, một đen sáu hồn hoàn xuất hiện, hồn hoàn thứ ba lóng lánh, ánh sáng tím chói lọi toàn thân, khí thế càng trở nên vững vàng. Một bước giậm chân, hần nhảy lên, đại đao hai tay đồng thời trảm tới Hoắc Vũ Hạo.

Đao mang vàng đất không có dấu hiệu ngoại phóng, nhưng xung quanh thân thể Trầm Mộc Tô, không khí dao động vụn vụn.

Hoắc Vũ Hạo híp mắt, mũi chân chấm đất, tư thế nhẹ nhàng linh hoạt hơn Trầm Mộc Tô, nhún người bắn lên, trên tay phải lại lộ ra quang mang Âm Kim Khủng Trảo.

Ngay khi hai bên chuẩn bị va chạm, đột nhiên Hoắc Vũ Hạo mở ra một cánh bên trái, thoáng lách người, dễ dàng tránh được song đao của Trầm Mộc Tô, nháy mắt vũ động Âm Kim Khủng Trảo vỗ tới vai Trầm Mộc Tô.

Giữa không đối vị trí, lại bằng một cánh hồn đạo khí phi hành. Một bên cánh hồn đạo khí phi hành chỉ vừa lóe lên liền biến mất. Làm cách nào hần

có thể không chế tinh diệu như thế?

Ám Kim Khủng Trảo vô trùng, dù hồn đạo hộ trảo cấp 6 cũng chưa chắc ngăn nổi lực phá hoại cường đại của nó.

Nhưng Trần Mộc Tô cũng không phải hạng dễ đối phó như vậy, hắn hoàn toàn không hoảng hốt, hồn hoàn thứ sáu lóe sáng, một bộ áo giáp nham thạch vô cùng nặng nề đột nhiên hiện ra trên người.

Giáp nham thạch xuất hiện, sức nặng bản thân tăng lên khủng bố, khiến hắn trong nháy mắt hạ xuống đất, nhưng vẫn không kịp tránh một trảo Ám Kim Khủng Trảo.

Tiếng ma sát chói tai vang lên, một mảng nham thạch lớn bị róc ngọt sót, tổng thể vẫn không tạo thành vết thương cho bản thể Trần Mộc Tô. Nhưng có một việc ngoài ý muốn Hoắc Vũ Hạo, song đao của Trần Mộc Tô theo đà trảm xuống, dù không thể chém trúng thân thể Vũ Hạo, vẫn nện mạnh xuống sàn đấu.

"Đùng ——" một tiếng vang trầm thấp đục ngầu, một chấn động cực lớn đẩy Hoắc Vũ Hạo văng lên. Ngay sau đó, vô số mũi nhọn bén ngót bằng nham thạch từ phía Trần Mộc Tô tuôn ra ngoài.

Thạch thứ là công kích mang tính phạm vi theo đường thẳng, đâm lên cao đến 3m. Hoắc Vũ Hạo vừa bị chấn văng lên cao, căn bản không có chỗ

mượn lực tránh né, nhất thời lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Chọn Trầm Mộc Tô làm người thứ nhất thượng đài, Lâm Giai Nghi quả là tính toán kỹ càng. Trầm Mộc Tô có cái khôi giáp trên đầu kia chính là để phòng vệ công kích tinh thần, chuyên chống lại Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo. Võ hồn Trầm Mộc Tô là nham thạch, không chịu nhiều khắc chế của võ hồn cực hạn băng. Bản thân hãn am hiểu cận chiến, công phòng nhất thể, ở Minh Đức Đường cũng là cường giả bài danh những hạng đầu trong lớp hồn đạo sư cấp 6.

Nhưng, bọn họ vẫn còn đánh giá thấp Hoắc Vũ Hạo.

Khi bị chấn động mạnh mẽ đánh bay lên không, Hoắc Vũ Hạo đã nhận thấy mặt đất dao động, Tinh Thần Tham Trắc còn chính xác nắm bắt hồn lực dao động của đối phương điên cuồng trào ra.

Hoắc Vũ Hạo biết rõ, cặp chiến đao màu đất kia, ẩn chứa sức mạnh rất cường đại. Dù tốc độ không có tăng phúc, nhưng lại tản mát uy áp khiến hãn cảm thấy không có khả năng ngăn cản.

Dưới tình huống như vậy, Hoắc Vũ Hạo sao có thể không hành động dứt khoát chứ?

Bởi vậy, khi thân thể bị đánh bay lên, Băng Hoàng Hộ Thể đã hình thành băng tinh, giảm ảnh hưởng cường đại của chấn động lên thân thể. Trên khán

đài, mọi người nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo như trở thành một khối băng sáng chói dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Quang mang xanh biếc từ thân thể tăng vọt, phát ra từ lồng ngực, uy thế cường đại khó mà hình dung chợt phát tán.

Không hề có hồn hoàn xuất hiện lóe sáng, nhưng không khí chung quanh Hoắc Vũ Hạo rõ ràng dao động mãnh liệt. Một cột sáng xanh biếc từ cơ thể hắt cắt ngang lao ra ngoài công kích.

Vị trí Hoắc Vũ Hạo vốn ngay bên cạnh Trầm Mộc Tô, một kích phát động, Trầm Mộc Tô với giáp nham thạch nặng nề không có khả năng tránh né, vừa vặn trở thành mục tiêu dễ dàng.

Lực trùng kích mãnh liệt cũng đẩy Hoắc Vũ Hạo nảy lên, đúng lúc thoát khỏi thạch thứ đâm lên từ bên dưới, còn thân thể Trầm Mộc Tô hoàn toàn biến thành một màu xanh biếc.

Hồn kỹ Băng Bích Đế Hoàng Hạo thân cốt: Băng Hoàng Nộ!

Hoắc Vũ Hạo lúc ấy có hai lựa chọn, hoặc là phóng thích hồn kỹ Âm Kim Khủng Trảo, hoặc là thi triển Băng Hoàng Nộ. Ngăn ngừa khoảnh khắc phân tích, hai kỹ năng tiêu hao không khác nhau lắm, nhưng Âm Kim Khủng Trảo cần phải múa tay nên sẽ chậm hơn Băng Hoàng Nộ nửa nhịp.

Nửa nhịp ở trong cái loại chiến đấu cao cấp hiểm có này, e là sẽ quyết định thắng bại a!

Mượn dùng lực trùng kích của Băng Hoàng Nộ, Hoắc Vũ Hạo trên không cuộn mình quay một vòng, tay phải không chút do dự vung ra, Âm Kim Khủng Trảo hoàn chỉnh vồ thẳng đến khối băng cứng trên mặt đất.

Dù hồn kỹ Nham Giáp của Trầm Mộc Tô là hồn kỹ thứ sáu, nhưng cũng chỉ là hồn kỹ vạn năm mà thôi a! Chẳng thể nào so sánh với Băng Hoàng Nộ hồn kỹ đến 40v năm. Hiện tại Hoắc Vũ Hạo vẫn chưa phát huy hoàn toàn uy lực của nó, nhưng Trầm Mộc Tô bị đóng băng cũng không cách nào giãy giụa được.

- Dừng tay!

Trọng tài Hiên Tử Văn bắn ra một viên pháo màu vàng, chính xác trúng ngay người Trầm Mộc Tô, hóa thành một tầng hào quang màu vàng bao bọc bảo vệ lấy hắn.

Âm Kim Khủng Trảo không hề lỡ đà vồ tới, quang ảnh chỉ lóe lên, hoàn toàn tiêu biến. Mũi chân điểm nhẹ vào màn hào quang, tung người lộn ngược lại, đứng thẳng trên mặt đất.

Hiên Tử Văn cực kỳ chấn động, công kích hung mãnh như thế như muốn phóng là phóng, muốn thu là thu, đây là cái trình độ khống chế tinh diệu cỡ

nào chứ?

Lão nào biết, Hoắc Vũ Hạo nếu thật sự phóng ra Âm Kim Khủng Trảo hoàn chinh đương nhiên là thu không kịp, nhưng lúc này chỉ là hồn kỹ Mô Phỏng mà thôi, khiến cho kẻ khác không phân biệt được mà kinh ngạc a!

Hôm nay chắc chắn phải khổ chiến cả một ngày, hẳn đâu có ngu đại lãng phí hồn lực kinh khủng như thế! Một kích Băng Hoàng Nộ đã đủ quyết định thắng bại, Hiên Tử Văn vừa ra tay cũng đã chắc chắn chiến thắng cho hẳn ở trận đầu ngày thứ hai này.

Chừng hơn 10 giây sau, trong một tiếng nổ lòng bùng, một thân nham thạch của Trầm Mộc Tô mới thoát khỏi khối băng, sắc mặt tái mét, chân lão đảo suýt ngã. Một tầng kim quang trên người vẫn còn chập chờn lóe sáng, dĩ nhiên là hồn đạo hộ thể tự động.

Nói lại, Băng Hoàng Nộ tuy mạnh, nhưng nếu muốn trước sau công phá Nham Giáp của Trầm Mộc Tô và hồn đạo hộ trảo cấp 6, lại được gia cố thêm bằng vô địch hộ trảo do Hiên Tử Văn bắn qua, tuyệt đối vô kế khả thi.

Thế nhưng một thân Nham Giáp chẳng những giúp Trầm Mộc Tô ngăn cản công kích của đối thủ, đồng thời cũng hạn chế hoạt động của hắn. Sau khi nham thạch bị đóng băng, hẳn muốn giãy cũng không đủ sức mà giãy. Hoắc Vũ Hạo lại dùng Âm Kim Khủng Trảo khiến Hiên Tử Văn hoảng sợ ra tay, bản thân Trầm Mộc Tô cũng đành bó tay chịu thua.

Trầm Mộc Tô cau mày trừng mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo, thân thể rùng mình một cái vì cơn lạnh cực hạn ban này:

- Người thắng, nhưng ta không phục.

Hoắc Vũ Hạo gật đầu:

- Ta biết, ta có thể cảm nhận được, cặp song đao của người có uy lực rất mạnh, có lẽ rất khó đối phó. Nếu ta đoán không lầm, sau khi địa thích khiến ta lộ sơ hở, người sẽ dùng chúng tiếp theo. Cũng vì thế mà ta không cho người cơ hội bộc phát toàn lực. Bỏ đi, sau này có cơ hội lại đến gặp sư huynh thỉnh giáo sau vậy.

Đối mặt cường giả có thực lực, Hoắc Vũ Hạo cũng khách khí rất nhiều. Trầm Mộc Tô thực lực quả thật đáng để hân kính nể.

Trầm Mộc Tô gật đầu, xoay người đi xuống. Trong lòng vừa đi vừa tính toán, lần sau tái chiến nhất định phải đẩy hồn đạo hộ tráo ra ngoài nham giáp, sẽ có hiệu quả tốt hơn nhiều. (LCT: già đầu mà ngây thơ thế...)

Lại thắng? Những đệ tử Học Viện Nhật Nguyệt trên khán đài lại thêm một dịp xông xáo. Trận này lại thi đấu ngắn ngủi nhanh chóng, vị trí khán đài tới chỗ đánh nhau cũng có phần xa, do vậy những biến hóa nhỏ rất khó quan sát kỹ.

Trận chiến này, Hoắc Vũ Hạo thắng nhanh gọn, nhưng cũng không thoải mái. Hắn thắng cũng do Cực hạn băng. Băng Hoàng Nộ uy lực cường đại đóng cứng hồn kỹ vạn năm của đối thủ, lại nhanh trí bịp trọng tài Hiên Tử Văn. Nếu hắn dùng Âm Kim Khủng Trảo hoàn chỉnh, một kích kia rất có thể xé nát cái mai rùa nham thạch bị đóng băng đứng yên đó.

Quay lại khu chờ chiến, Hoắc Vũ Hạo trước tiên khoanh chân ngồi xuống đất minh tưởng. Băng Hoàng Nộ tiêu hao một ít hồn lực, chiến tiếp vẫn không có vấn đề. Nhưng Trầm Mộc Tô lại khiến hắn hiểu rõ sự cường hãn trong thực lực của hồn đạo sư cấp 6 Minh Đức Đường thực lực. Dù hắn tự tin, nhưng cũng nên chắc ăn mà giữ cho tinh thần luôn ở trạng thái hoàn hảo.

Một khắc sau, Hoắc Vũ Hạo nhảy dựng lên, nhìn Hiên Tử Văn gật đầu.

Người thứ hai là một nữ hồn đạo sư tướng mạo bình thường, không có gì đặc biệt hay thu hút. Nàng khoảng 30 tuổi, thuộc loại người tối bình thường mà bỏ vào đám đông sẽ chẳng thấy đâu cả.

- Minh Đức Đường, Kinh Tử Yên.

Vị nữ hồn đạo sư lên lời đài nói một câu ngắn gọn.

- Sử Lai Khắc, Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo cũng học theo đối đáp gọn hơ.

- Trận đấu bắt đầu.

Hoắc Vũ Hạo lập tức nhảy lên, chân chính bày ra tốc độ kinh người.

Bốn món hồn đạo khí hình bán cầu, cùng lúc cuộn lại, lộ ra bốn cái lỗ đen ngòm, cùng lúc phát hỏa, đẩy mạnh cơ thể Hoắc Vũ Hạo đi nhanh hơn điện xẹt.

Có người tinh ý phát hiện, ngay lúc bốn cái đuôi lửa phun ra, trên người Hoắc Vũ Hạo đã bao phủ toàn bộ là băng tinh, hẳn cũng là bắt buộc phải thi triển Băng Hoàng Hộ Thể, bởi vì sức đẩy bạo phát đột ngột mạnh mẽ đến mức cơ thể cường hãn của hắn cũng khó bề chịu nổi.

Lực đẩy khủng bố đó giúp Hoắc Vũ Hạo đạt đến vận tốc không tưởng, 150m, chỉ mới lóe lên phát động đã biến mất, mang theo khí thế dữ dội khó hình dung xuất hiện trước mặt Kinh Tử Yên.

Kinh Tử Yên trước sau lên đài đều bình tĩnh, nhưng Hoắc Vũ Hạo bày ra tốc độ khó tin như thế, chưa kịp chớp mắt đã xuất hiện trước mắt, khiến nàng không khỏi khó tin vào mắt mình.

Lúc này Hoắc Vũ Hạo khiến khán giả cảm thấy hắn như một con hung thú cường đại, khí thế Quân Lâm Thiên Hạ không ai sánh bằng đã kết hợp với tốc độ kinh hoàng tăng lên đến đỉnh phong uy áp.

Nắm tay Hoắc Vũ Hạo bao trùm băng tinh, kết hợp cả Băng Đế Ngao và Huyền Ngọc Thủ chính diện công kích.

Không sử dụng Âm Kim Khủng Trảo, vì tu vi hiện tại vẫn chưa đủ kham nổi tổ hợp kỹ năng (combo skill) Quân Lâm Thiên Hạ và Âm Kim Khủng Trảo hoàn mỹ vào tốc độ bộc phát như vậy.

Một quyền kinh thiên động địa, long trời lở đất bất kể ở tốc độ, sức mạnh, chiến ý, tinh thần, góc độ, thời cơ đều được nắm giữ chính xác cực hạn. Đây chính là thực lực chân chính "cường đại" của Tu La Hoắc Vũ Hạo, một kích đỉnh phong.

Kinh Tử Yên phản xạ cực lẹ, thân hình nháy mắt lùi sau, một tầng kim quang dày đặc phóng thích, Vô Định Hộ Trảo 3 giây. Hơn nữa theo một tầng sương khói tím rậm từ người nàng tỏa ra. Không! phải nói chính xác hắn là thân hình nàng đã hóa thành một làn khói. Hồn hoàn thứ năm theo đó lấp lánh.(LCT: lão Đường có quen với anh Tạ Biên Cương của VTV3 ko thế, sao nghe loáng thoáng cái phong cách bình loạn của lão ấy...)

So với Trầm Mộc Tô, nàng còn mạnh mẽ hơn. Hai vàng, hai tím, hai đen sáu hồn hoàn "chuẩn" Hồn Đế xuất hiện, biến hóa của nàng khiến Hoắc Vũ Hạo dự cảm một nguy cơ rất lớn.

"Uỳnh ——"

Một quyền hung hãn oanh kích vào Vô Địch Hộ Tráo. Quyền xuất, đấu trường rung động, ánh sáng như đổi màu, thiên địa biến sắc.

"Bang ——"

Vô Địch Hộ Tráo 3 giây cực kì kiên cố, thế nhưng từ vị trí nắm tay Hoắc Vũ Hạo đặt trên nó, màn hào quang xuất hiện những vết nứt nhỏ rồi lớn dần, nháy mắt lan rộng. Nhìn có vẻ nó đã thành công với chức năng của nó, chặn được một kích kinh hoàng của Hoắc Vũ Hạo.

Có điều, thật sự chặn được sao?

Phía trong Vô Địch Hộ Tráo, tất cả đám khói sương nháy mắt tụ lại, biến hóa trở lại thành một nhân ảnh, Kinh Tử Yên sắc mặt xanh như tàu lá.

Đúng! Vô Địch Hộ Tráo có thể cản được một quyền toàn lực kết hợp tốc độ, lực lượng, tinh khí thần của Hoắc Vũ Hạo. Thế nhưng không thể ngăn nổi ý niệm bá đạo của Quân Lâm Thiên Hạ. Bằng vào này luồng tinh thần ý niệm, Kinh Tử Yên bị ép buộc từ trong trạng thái sương khói chấn cho trở lại hình người, hơn nữa còn bị chấn động tinh thần lực trùng kích đả thương.

"Rộp!"

Vô Địch Hộ Tráo vỡ nát.

Ánh sáng tử kim từ sâu trong mắt Hoắc Vũ Hạo lóe lên như không, Kinh Tử Yên thét lên thảm thiết, ngửa đầu ra sau, như vừa bị một con heo rừng hung hăng húc vào đầu, máu tươi nháy mắt từ mũi miệng trào ra phèo phèo.

Ngay lúc đó, Âm Kim Khủng Tráo cũng đã kề sát trước ngực nàng, nhưng chỉ cách Kinh Tử Yên chừng một thốn thì ngừng lại, nhẹ nhàng nhìn nàng ngã ngửa ra sau. (LCT: nhờ có em Na Na mà bây giờ cậu HVH hư quá rồi, đánh con gái mà cứ lựa những cái chỗ....)

Kinh Tử Yên vẫn chưa bị hôn mê, hai tay ôm lấy đầu, rên rỉ thống khổ. Mũi, miệng, tai đều trào máu tươi.

Chậm rãi thả lỏng Âm Kim Khủng Tráo, Hoắc Vũ Hạo đứng thẳng người. Toàn đấu trường một mảnh lặng ngắt, ánh mắt 10.000 khán giả nhìn hẩn như đang nhìn một quân vương thân kinh bách chiến, bách chiến bách thắng.

- Mạnh như vậy? Hồn Tông tứ hoàn đây ư?

Kính Hồng Trần buột miệng thốt lên kinh ngạc, ngay cả chính bản thân lão cũng phải ngây dại.

Tốc độ tuyệt đối, sức mạnh tuyệt đối, áp bức tuyệt đối.

Hoắc Vũ Hạo căn bản không cho Kinh Tử Yên một cơ hội làm gì, trận đấu đã kết thúc.

Bước về khu chờ chiến, không nói một lời nào, lập tức ngồi xuống, bắt đầu minh tưởng. Chỉ có Hiên Tử Văn có thể nhìn thấy, lồng ngực Hoắc Vũ Hạo phập phồng mãnh liệt, cánh tay phải lại nhẹ nhàng run rẩy, nhìn như vô lực tái chiến.

Một quyền đó.

Trong mắt lão giống như một ngôi sao chổi từ thiên không rơi xuống, nện vào đại địa. Hoắc Vũ Hạo nhất định trả giá không nhỏ.

Chắc chắn tốc độ đó không thể nào là hồn đạo sư cấp 5 hay cấp 6 có thể đạt được. Lấy khả năng chế tạo Hoắc Vũ Hạo cũng còn chưa có thể làm được một kiện hồn đạo khí cấp 7 mới phải chứ? BỐN, à đúng rồi, hẳn dùng bốn kiện hồn đạo thôi tiến khí cấp 6, khiến bản thân nháy mắt đạt tốc độ kinh hoàng của hồn đạo thôi tiến khí cấp 7.

Dưới tốc độ đó, cơ thể hẳn phải thừa nhận chấn thương cỡ nào nghĩ một chút có thể biết, huống chi quyền đó hẳn không hề bảo lưu hung hăng nện vào Vô Định Hộ Tráo cấp 6. Khó trách cơ thể hẳn lại có cảm giác hư nhược đến vậy.

Khó trách Kinh Tử Yên mà cũng phải thua chóng vánh trong tay hẳn a!

Đối Kinh Tử Yên, Hiên Tử Văn biết cũng khá rõ, vì nàng là học muội sau lão hai khóa. Nàng cũng từng là một thiên tài nổi bật, sở dĩ đến bây giờ vẫn chỉ là một hồn đạo sư cấp 6, cũng do nàng quá tham lam, nghiên cứu tất cả mọi loại hình hồn đạo khí khác nhau, không hề lựa chọn một con đường riêng cho mình. Cũng có thể thấy được phải nghiên cứu như vậy, nhưng nàng cũng vững vàng ở cấp 6, thiên phú có thể cường hãn đến cỡ nào đây. Trong Minh Đức Đường, giới hồn đạo sư cấp 6 gọi vui nàng là Vô Miện Chi Vương của họ. (LCT: nữ hoàng không vương miện, nữ hoàng không ngai...)

Minh Đức Đường trước sau phái ra Trầm Mộc Tô và Kinh Tử Yên, rất rõ là muốn lấy lại mặt mũi. Nhưng không ngờ hai vị cường giả cấp 6 vẫn chẳng khá hơn đều thua nhanh chóng trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Quá trình chiến đấu quả thật nhanh đến khó tin được.

Càng khiến Hiên Tử Văn kinh ngạc hơn nữa, Hoắc Vũ Hạo đang run rẩy mình tưởng ngòi kia đã cấp tốc tiến vào trạng thái nhập định, chỉ một xú sau đó đã không còn run nữa, hết thấy trở lại như bình thường, chấn thương trước đó dường như hoàn toàn tiêu biến, khí tức và hồn lực dao động nhanh chóng trở nên ổn định đều đều.

Tốc độ khôi phục cũng cường hãn chẳng kém tốc độ công kích a! Sinh Linh Kim với nguồn sinh mệnh lực vô tận khiến hãn mau chóng hồi phục khí lực. Nếu không có Sinh Linh Kim, e rằng hãn đã bỏ mạng từ vụ nổ lúc trước che chắn cho Quất Tử và Kha Kha vì mất máu quá nhiều. Chỗ tốt từ kế hoạch Cực Hạn Đan Bình, càng lúc càng thể hiện rõ ràng trong việc bảo đảm cho hãn có năng lực chiến đấu liên tục.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 181: Kiểm si Quý Tuyệt Trần

Vẫn chỉ cần một khắc thời gian, Hoắc Vũ Hạo đã lại nhảy nhót như khi, gạt đầu với Hiên Tử Văn, ý bảo hãn đã có thể tiếp tục .

Nhìn thấy hãn vẫn chiến ý ngút trời, không chút nào mệt mỏi, Hiên Tử Văn thầm nghĩ, nhin không được suy nghĩ, nếu thế giới này có một thứ kim loại co được giãn được bền bỉ như con người kia thì thật là tốt.

Minh Đức Đường cử ra vị hôn đạo sư cấp 6 thứ ba lên đấu trường. Đây là nam hôn đạo sư, nhìn qua 25-26 tuổi, tóc dài màu đen buộc lại thành cái đuôi. Sắc mặt hãn trắng bệch nhìn như đang bệnh, đôi mắt ảm đạm thất thần, ngay cả bước đi lên đài cũng có vẻ chậm chạp.

Trong số những nam nhân Hoắc Vũ Hạo từng gặp, có lẽ chỉ có Vương Đông mới có thể có tướng mạo so sánh được với hãn, nhưng Vương Đông anh tuấn mang theo vài phần hòa nhã, còn nam nhân trước mắt này lại anh tuấn mà lạnh lùng, Hoắc Vũ Hạo nhận thấy hãn như không có nửa phần cảm xúc tồn tại.

Trong tay hãn có một thanh kiếm, một thanh trường kiếm ngăm đen dài chừng bốn xích, phong cách cổ lỗ, không có đặc điểm gì đặc sắc, thậm chí thoáng qua cứ như một cây gậy cời lửa ở mấy cái lò sưởi.

Nhưng khi Hoắc Vũ Hạo nhìn vào mắt hãn, cả người bỗng dưng lạnh toát, lông tơ trên người dựng đứng. Kinh Tử Yên đã khiến hãn cảm thấy nguy hiểm vô cùng, nhưng so với thanh niên tướng mạo anh tuấn, khuôn mặt lạnh như băng này vẫn còn kém rất nhiều.

Hoắc Vũ Hạo trước sau vẫn sử dụng Tinh Thần Tham Trắc, nhưng dường như với người này lại mất đi hiệu quả, thậm chí hãn không nhận thấy được hồn lực dao động trong cơ thể.

- Quý Tuyết Trần.

Kinh Tử Yên tự giới thiệu đã rất đơn giản, cái tên này còn ngắn gọn hơn, chỉ có cái tên.

- Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo gật đầu chào.

Nhưng Hoắc Vũ Hạo không ngờ Quý Tuyết Trần lại nói:

- Bởi vì một quyền trước đó của người mà bây giờ ta ở chỗ này, ta không có báo danh, với quyền ý của người, ta thấy đó chính là thứ ta đang tìm kiếm, xin cho ta cảm nhận nó, cảm ơn.

Hai tay nắm chuôi kiếm chấp lại, hắc chậm rãi cúi đầu với Hoắc Vũ Hạo. Đôi mắt vốn ảm đạm vô quang đột nhiên toát lên thần thái sắc bén, một sự say mê điên cuồng chấp nhất tràn ngập, dường như trong hai mắt hắc chỉ còn có thanh kiếm trong tay.

Hai vàng, hai tím, hai đen, sáu hồn hoàn phiêu phiêu bay lên.

Ánh mắt hắc toát ra như một kẻ điên. Hoắc Vũ Hạo sắc mặt nghiêm trọng. Kẻ điên, so với người bình thường đáng sợ nhiều.

- Có thể đợi ta nửa canh giờ?

Hoắc Vũ Hạo trầm giọng nói.

Quý Tuyệt Trần chỉ nhìn chăm chăm vào trường kiếm trong tay, nhưng miệng vẫn nói:

- Cứ tự nhiên!

Hoắc Vũ Hạo lại một lần nữa khoanh chân ngồi xuống, lưng thẳng, lại tiến vào trạng thái nhập định.

Hai người nói chuyện với nhau cũng chỉ vừa đủ nghe, chỉ những ai thính giác nhạy bén hơn người mới có thể nghe được. Hiên Tử Văn tuy là trọng tài, nhưng đứng ở một bên không hề mở miệng. Trong mắt hắn, Quý Tuyệt Trần cũng là người điên, thậm chí ở đầu tất cả hồn đạo sư Học viện Nhật Nguyệt, ngay cả Minh Đức Đường cũng đều là như thế.

Ở Minh Đức Đường, Quý Tuyệt Trần cũng là một người rất đặc biệt. Hắn không phải hồn đạo sư, cũng không phải thuần túy là hồn sư. mà là chủ tịch hệ hồn đạo thực khổng của Học viện Nhật Nguyệt.

Võ hồn là kiếm, nhưng chỉ là một thanh kiếm tầm thường, không có năng lực cường đại, tiên thiên hồn lực cũng chỉ có cấp 3, còn may miễn cưỡng có thể tu luyện.

Nhưng từ sáu tuổi khi võ hồn sau khi giác tỉnh, tình yêu của Quý Tuyệt Trần hoàn toàn đặt vào thanh kiếm. Trong mắt hắn, ngoài kiếm ra thì không có thứ gì khác. Mỗi ngày phóng thích võ hồn khổ tu. Không ai biết hắn tu

luyện ra sao. Tám tuổi, hồn lực đạt tới cấp 10, một người một kiếm, tiến vào một khu vực hồn thú sinh sống. Ba ngày sau, toàn thân đầy máu thông dong đi ra, có được hồn hoàn trăm năm đầu tiên. Đúng vậy, hồn hoàn trăm năm là do chính hãn khi mới 8 tuổi dùng thân thủ của mình kiếm được. Hồn kỹ đạt được của hãn cũng như mọi hồn đạo sư khác: tăng phúc hồn lực.

Đệ tử Học viện Nhật Nguyệt, phương diện hồn lực bình quân có vẻ còn vượt qua cả Học viện Sử Lai Khắc. Đa số mọi người đều vì tăng trưởng hồn lực mà dùng các loại dược vật. Trước thất hoàn, việc đó cũng khá hữu hiệu, nhưng cũng có di chứng. Trong số họ, có đến 90% vì dùng dược vật mà cả đời không thể đột phá được Hồn Thánh. Thế nhưng đối với hồn đạo sư mà nói, cấp 5-6 đã là cường giả.

Nhưng Quý Tuyết Trần lại là ngoại tộc, hãn chưa bao giờ ném qua dược vật gì. Mục đích hãn đến đây, chủ yếu cũng chỉ là khiêu chiến, bởi vì nơi này có nhiều hồn đạo sư cường đại hơn hãn.

Thanh kiếm trong tay, là một khối thiên ngoại vân thạch, hình dáng ban đầu khá mảnh. Sau khi có được nó, hãn chỉ dùng phương pháp của bản thân, dùng chính đôi tay và hồn lực của hãn rèn đúc khối thiên ngoại vân thạch. Hơn mười năm chỉ như một ngày, rốt cục khiến cho khối vân thạch có một hình khác khá giống kiếm. Lấy ngoại vật làm vũ khí, có vẻ đó là phong cách của hồn đạo sư, và hãn cũng làm thế.

Ở Học viện Nhật Nguyệt, dù hãn là ngoại tộc, nhưng Kính Hồng Trần đặc biệt cho phép hãn tiến vào Minh Đức Đường, trở thành chủ tịch hệ hồn đạo thực khổng, lại có tư cách chọn đối tượng khiêu chiến. Nhưng để không ảnh

hưởng đến sinh hoạt hằng ngày của Minh Đức Đường và học viện, Kính Hồng Trần yêu cầu hãn mỗi tháng chỉ có thể khiêu chiến một lần.

Sự đặc biệt của hãn, được đệ tử Học viện Nhật Nguyệt, cả các sư phụ tặng hãn một cái biệt hiệu: kiếm si!

Kiếm si Quý Tuyết Trần.

Trong học viện, không ai nói chuyện với hãn. Vì ngoại trừ khiêu chiến, ngày thường của hãn rất im lặng, trong mắt có vẻ như chỉ có kiếm. Thậm chí đôi khi còn ngồi nói chuyện với kiếm. Chỉ có những ai đã từng chiến thắng hãn, hãn mới có điều đáp lại.

Ngày hôm qua hãn không đến đấu trường. Với hãn mà nói, cái loại trao đổi luận bàn không có cái gì hay ho. Nhưng Kinh Tử Yên là bằng hữu hiếm hoi của hãn, trước đó nàng đã từng đánh bại hãn. Kinh Tử Yên bảo là cái tên thiếu niên Học viện Sử Lai Khắc rất lợi hại, lôi kéo hãn đến xem. Kết quả, Kinh Tử Yên quả nhiên thua. Khi Kinh Tử Yên bị Hoắc Vũ Hạo một quyền đánh trúng, Quý Tuyết Trần vội vã quyết định báo danh tạm thời.

Vốn dĩ là chuyện không được phép, nhưng Quý Tuyết Trần báo danh xong lại ngay lập tức lên đài. Vị hôn đạo sư vốn ở vị trí thứ tư kia trước mặt thanh hắc kiếm của hãn, cũng chỉ đành nhin mà không dám tranh đấu.

Quý Tuyết Trần cũng ngồi xuống, trọng kiếm đặt ngang hai chân, hai tay đặt lên thân kiếm, cũng tiến vào nhập định.

Hai người, cách nhau 150m, đối diện. Trong đấu trường cũng trở nên yên tĩnh.

Trên khán đài, nhiều kẻ biết Quý Tuyết Trần lại ra vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa. Theo lời bọn họ, cái này quả là ác nhân gặp ác ma. Nghe nói kiếm si từng đánh bại cả hồn đạo sư cấp 7 a! Gặp phải kiếm si, cái tên Sử Lai Khắc kia ắt phải khó nhằn rồi.

Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần lúc này lại đắm chiêu, Quý Tuyết Trần lại lên đấu trường, hẳn nói quyền ý có nghĩa là gì?

Hai mắt khép hờ, lão cũng hồi tưởng một quyền long trời lở đất kia của Hoắc Vũ Hạo, trong lòng không khỏi than thở, không hổ là môn đệ của Long Thần đấu la Mục lão a! Long Thần mặc dù đã mất, nhưng để lại một hạt giống cực hạn đấu la. Không lâu sau, thanh niên này ắt khó lường. Đáng tiếc, tài cán đó không vì ta mà ra sức. Sau lần trao đổi học tập này, nếu có thể gặp hẳn, nên hay không có biện pháp.....

Hàn quang lóe ra, Kính Hồng Trần sắc mặt đanh lại. Học viện Sử Lai Khắc địa vị đại lục rất cao, cuộc chiến mấy ngàn năm qua, những thời khắc quan trọng đều xuất hiện ở nơi hiểm yếu. Nếu không phải bọn họ trợ giúp ở thời khắc mấu chốt, có lẽ cục diện đại lục bây giờ đã khác. Thái tử điện hạ tuy thân thể tàn tật, nhưng hùng tâm của hắn quả thật cường hãn hơn xa các vị

hoàng tử khác. Nếu đã chọn giúp hãn, vậy cũng nên vì hãn mà dọn dẹp sạch sẽ chương ngại.

- Giai Nghị, giữ trật tự.

Cảm thấy khán đài dần có âm thanh huyền ảo, Kính Hồng Trần nhíu mày.

Lâm Giai Nghị vội vàng cầm lấy hồn đạo khí khuếch âm, trầm giọng nói:

- Yên lặng, giữ cho hai bên một không khí yên lặng. Chắc chắn hồi luận bàn tiếp theo sẽ càng thêm phần kịch, các lão sư duy trì trật tự.

Nửa canh giờ cũng không ngắn, Hoắc Vũ Hạo lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, một lát sau, một dòng khí màu trắng nhẹ nhàng toát ra từ trên người hãn, đó là do Huyền Thiên Công hình thành.

Hiên Tử Văn cảm nhận thấy dòng khí đó rất trong trẻo nhưng lạnh lẽo. Lão đang thầm đoán định, cận chiến, Quý Tuyết Trần gặp Hoắc Vũ Hạo, ai sẽ thắng? Nếu song phương tu vi bằng nhau, chắc chắn lão sẽ đổ hết vốn đặt cửa cho Hoắc Vũ Hạo. Võ hồn song sinh trong giới đồng cấp quả là ưu thế cực lớn, hãn lại có năng lực cận chiến quá mức cường đại, dễ dàng nhìn ra ở mấy trận trước. Kiếm của Quý Tuyết Trần, Hiên Tử Văn cũng từng có dịp đối mặt một lần, cũng từng kinh diễm, nhưng so với kinh diễm mà Hoắc Vũ Hạo mang lại có phần kém hơn. Quý Tuyết Trần không linh động, hãn chỉ có kiếm. Hãn thậm chí sẽ không dùng bất kỳ năng lực viễn công nào.

Những hồn đạo sư thắng được hãn, hầu như đều có một chiến thuật kéo giãn khoảng cách, dùng hồn đạo khí viện công bắn cho hãn tan nát, tiêu hao hết hồn lực của hãn. Nhưng chỉ có trong cận chiến mà chiến thắng, mới được hãn thực sự tôn kính. Ví như Kinh Tử Yên, từng khiêu chiến một lần, nhưng cuối cùng vẫn bại trong tay hãn.

Chờ đợi buồn tẻ, lúc những đệ tử Học viện Nhật Nguyệt cảm thấy mất kiên nhẫn, Hoắc Vũ Hạo cuối cùng đã mở mắt. Ánh mắt dường như có một vài biến hóa kỳ dị, mất đi một chút chiến ý mãnh liệt, nhưng lại nhiều thêm sự tĩnh lặng như nước mặt hồ. Đôi Linh Mâu càng thêm mượt mà, cả người trở nên thâm thúy khó dò.

Ngay khi Hoắc Vũ Hạo tỉnh lại, Quý Tuyết Trần cũng mở mắt, đồng thời đứng lên.

Phía sau, đã không còn cần Hiên Tử Văn đi nói lại cái câu "trận đấu bắt đầu" (LCT: Thần kỹ 100v năm Toàn Giờ Câu Hết)

Cả hai đều không ai xung phong, chỉ lẳng lặng đứng cách nhau 150m, đối nhau từ rất rất xa.

Áp lực vô hình tràn ngập đấu trường. Quý Tuyết Trần hai tay nắm chắc kiếm, sáu hồn hoàn hiện lên. Khí tức sắc bén từ cơ thể toát ra, chớp mắt khiến hãn hợp một thể với Thiên Ngoại Văn Thạch Kiếm.

Lấy hồn nhập kiếm. Đó là phương thức tu luyện của Quý Tuyết Trần. Võ hồn bản thân đã hoàn toàn hóa thành năng lượng chứ không hiện ra thực thể, hoàn mỹ dung nhập vào thanh kiếm trong tay. Người là kiếm, kiếm là người, không tách rời.

Khí tức sắc bén kia chính là kiếm ý mãnh liệt vô tận của hắc.

Thiên Ngoại Vãn Thạch Kiếm được rót vào lượng hồn lực cường đại, thân kiếm phát ra những âm thanh "Oong Oong" như chuông đồng ngân vang. Mũi kiếm nhẹ lay động, khí thể Quý Tuyết Trần đột ngột dâng lên như bão khởi. Kiếm chưa xuất đã dữ dội, một khi xuất kiếm nhất định thiên địa biến sắc.

Hoắc Vũ Hạo không có hành động gì lớn, chỉ yên lặng đứng đó, hai cánh tay hơi đưa sang ngang, những ngón tay bắt đầu nắm chặt lại. Những luồng ánh sáng khúc xạ vắn vẹo bắt đầu xuất hiện quanh thân.

Trắng, vàng, tím, đen, đỏ - năm màu sắc hồn hoàn luân phiên xuất hiện trên người hắc, không ai có thể nhận ra đâu là thật, đâu là giả.

Trên ngực, hào quang bích lục phóng ra, quần áo không thể nào ngăn nổi sự mãnh liệt của luồng sáng ấy. Hai cánh tay, tay trái cũng một màu bích lục, tay phải lại có vẻ ảm đạm vô quang, nhưng trên bàn tay phải, lại có ánh sáng ám kim lượn lờ.

Đôi mắt lóe kim quang dữ dội, không hề che giấu khí thế cường đại của bản thân. Trong kim quang lập lòe ánh tử sắc.

Đối thủ cường đại tạo áp lực, bản thân Hoắc Vũ Hạo vũ động toàn bộ hồn lực, hồn cốt, hồn hoàn đến mức cực hạn trước nay chưa từng có. Nửa canh giờ minh tưởng, đủ cho hắn một khắc bùng nổ toàn bộ tiềm lực.

Đối mặt Quý Tuyết Trần, hắn có rất nhiều cách đối phó khác, nhưng hắn quyết định không dùng đến hồn kỹ của mình. Vì hắn đã biết rõ một điều, trận chiến đối diện Quý Tuyết Trần này, chính là thời cơ tốt nhất để thăng cấp cho kỹ năng hắn được truyền thừa từ Mục lão: Quân Lâm Thiên Hạ.

Như nguyện vọng của Quý Tuyết Trần, hy vọng nhìn thấy quyền ý kinh thiên mà Hoắc Vũ Hạo đã đánh bại Kinh Tử Yên, không phải thứ khác. Quý Tuyết Trần cũng không hề giữ lại kiếm ý, toàn lực bộc lộ bản thân trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Cả hai đều tiến hành phương thức chiến đấu thuần túy nhất: so đấu.

Khí thế đối lập, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn lâm vào hạ phong, khí thế tàn sát không thể so sánh với đối thủ ngưng tụ kiếm ý sắc bén. Khí thế Quý Tuyết Trần theo đó tăng vọt, áp lực càng tăng lên khiến vạt áo Hoắc Vũ Hạo bay phất phới.

Hoắc Vũ Hạo chân trái bước ra nửa bước, chân trái vừa hạ chạm đất, một tiếng vang thanh thúy cất lên, một ý niệm khủng bố mang theo âm hưởng

viễn cổ hồng hoang trào ra bùng nổ, ý niệm cực kỳ cường đại ngạnh kháng ngăn chặn kiếm ý phóng tới, hơn nữa còn đẩy ngược trở lại.

Hư ảnh mờ ảo xuất hiện sau lưng Hoắc Vũ Hạo. Băng Bích Đế Hoàng Hạo ẩn hiện lập lòe. Hoắc Vũ Hạo chính là mượn khí tức cuồng mãnh hung thú 40v năm của Băng Bích Đế Hoàng Hạo, tăng cường khí thể bản thân, mạnh mẽ chặn lại kiếm ý vô tận sắc bén.

Quý Tuyệt Trần chấn động, nhưng ánh mắt lại càng thêm kiên định, sáu hồn hoàn nhận nhạo lóng lánh, hai tay nắm chặt kiếm, mũi kiếm chỉ xéo cuống đất, thân người chậm rãi hơi xoay phân nửa sang một bên, hai chân bất động, hướng mặt bên của mình nghênh diện Hoắc Vũ Hạo.

Kiếm ý lại biến hóa, sắc bén chuyển thành căn người, uy thế cường đại áp súc, phóng ra khí thể chống chọi, lại áp chế khí tức Băng Bích Đế Hoàng Hạo hồn liên tiếp bại lui.

Ý! Quyền ý! Ta cần, là ý của bản thân, không phải là mượn tạm Băng Đế ý.

Áp lực cực lớn trước mặt, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên cảm thấy bên trong não ngộ ra một điều gì đó, khiến hấn thức tỉnh.

Những đại cường giả trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo đều cùng lúc tỉnh dậy, nhìn thấy hải dương vàng kim đang nổi ba đào dữ dội, tinh thần

lực nháy mắt thăng hoa, phát ra ánh sáng ngọc kim quang, Tinh Thần Hải lại thêm một lần biến hóa long trời lở đất.

- Băng Đế, hộ pháp cho ta.

Thiên Mộng Băng Tầm quát to, một cái vòng ánh sáng màu vàng từ cơ thể nó khuếch tán ra.

Trên cơ thể nó chỉ còn lại 9 kim hoàn, một cái đã phá thể ra, sau đó lại ngưng kết, hóa thành một khối mặt trời nhỏ ngang nhiên xuất thế, bay vào khoảng không Tinh Thần hải đang sôi trào, tự thân bốc cháy, kim quang toàn diện phát xạ.

Băng Đế ở Tinh Thần Hải với hình dạng bản thể, giờ cao hai càn, một quang ảnh bích lục phóng ra, bao phủ lấy nó và Thiên Mộng Băng Tầm. Mặc kệ Tinh Thần Hải có dao động mãnh liệt thế nào cũng không thể trùng kích vào bên trong.

Thân ảnh xám xịt của Y Lai Khắc Tư lặng yên xuất hiện bên cạnh chúng nó, nhìn mặt trời nhỏ đang thiêu đốt kia, trên mặt hiện ra một nét cười hòa ái.

- Không ngờ lại nhanh như vậy. Tinh thần chất biến, hãn hải vô nhai.(*)
Tốt, tốt, tốt!

(*) biên rộng vô bờ

Thiên Mộng Băng Tầm lúc này cũng cực kỳ hưng phấn, thân thể mập ú, tám cái kim hoàn còn lại trên thân không ngừng lóe kim quang.

Một bóng hình xinh đẹp trắng tinh lóe lên, nhẹ phát ra một tiếng "Ồ" rồi lặng yên biến mất.

Những phát sinh trong thế giới tinh thần của mình, Hoắc Vũ Hạo cũng không biết, hắn đã tiến vào một trạng thái rất đặc biệt, cảm thấy hồn lực cơ thể đang bị ý niệm của mình khống chế, kết hợp với tinh thần lực đang ào ạt phóng ra.

Có một danh sư, đệ tử sẽ ít phải đi nhiều đường vòng. Mà danh sư như Mục lão, chính là có một không hai.

Quân Lâm Thiên Hạ, chính là Hoắc Vũ Hạo dùng hồn lực và tinh thần lực dung hợp với nhau.

Mục lão lúc trước từng nói cho Hoắc Vũ Hạo, Quân Lâm Thiên Hạ cũng là một con đường, hợp nhất hồn lực và tinh thần lực, cũng có nghĩa là con đường đặc biệt tự sáng tạo hồn kỹ. Đối với hồn sư bình thường, ít ra phải đạt tới thất hoàn Hồn Đấu la (?? lão Đường điên loạn lắm rồi) mới có thể tu luyện. Bởi vì đến lúc đó, tinh thần lực mới đủ để kết hợp với hồn lực của bản thân. Còn Hoắc Vũ Hạo không cần, bản thân chính là hồn sư tinh thần.

Nhưng Mục lão cũng chỉ hướng dẫn hần bước vào, còn đi như thế nào, hần phải tự mình kiểm nghiệm ngộ ra.

Hoắc Vũ Hạo bằng vào ưu thế trời cho và nỗ lực, cuối cùng đã nắm được Quân Lâm Thiên Hạ trước khi Mục lão qua đời, khiến Mục lão vô cùng vui mừng. Chiến pháp dung hợp hồn lực và tinh thần lực trên đại lục cực kỳ hiếm thấy, có thể đi đến bao xa, lão cũng không biết, chỉ hy vọng Hoắc Vũ Hạo có thể nắm bắt những cơ hội thăng cấp. Khi Quân Lâm Thiên Hạ có thể tự có hồn kỹ, vậy thì hắn đã thực sự trở thành một tông sư trong giới hồn sư.

Lúc này, Hoắc Vũ Hạo đang ở trong trạng thái huyền diệu dung hợp. Đối diện áp lực kiểm ý cường đại khiến tiềm năng kích phát, không ngừng tăng trưởng. Vận Mệnh nhãn tự động mở ra, may là xung quanh cơ thể Hoắc Vũ Hạo lúc này được bao bọc bởi hào quang vận vẹo mãnh liệt, không ai có thể nhìn thấy rõ thân hình của hắn, nếu không e là con mắt thứ ba này đã phải bại lộ.

Quý Tuyệt Trần đứng bên kia, nội tâm lúc này đang đối diện một nỗi khiếp sợ khó có thể hình dung. Chỉ có trở thành đương sự, mới có thể chân chính cảm nhận được sự đáng sợ của Hoắc Vũ Hạo.

Kiểm ý bản thân đã đề thăng đến cực hạn, nhưng chạm đến Hoắc Vũ Hạo vẫn như thiêu thân lao vào lửa, như sóng lớn vỗ cự thạch, chỉ có nước tan tác, không thể dao động đối phương một chút nào.

Quý Tuyệt Trần biết, bản thân không thể đợi được nữa, ý tưởng dùng khí thể áp đảo đối phương đã phá sản. Nếu kiên trì thêm nữa, hắn biết bản thân

sẽ tự sụp đổ.

Không hề báo trước, Quý Tuyết Trần ngẩng đầu, hai mắt như điện dán chặt lên Hoắc Vũ Hạo. Bất chợt thân thể vọt đi như ánh sáng, ép sát mặt đất lao qua.

Một cú trượt cực nhanh, tốc độ chớp nhoáng, như điện quang đá lửa. Không có hồn đạo khí phụ trợ, tốc độ này có thể nói là viển siêu Hồn Đế. Nháy mắt bùng nổ, kể cả hồn sư mẫn công cũng khó bằng.

Cả người nhanh như điện, nhưng nửa thân trên lại đối lập chậm chạp vô cùng.

Hai tay nắm kiếm, từ từ xoay thân người, trường kiếm quét ngang. Cái động tác xoay người đơn giản nhưng với hần lại có vẻ như nặng tựa nghìn cân (LCT: nguyên bản là ngàn quân, 1 quân = 30 cân)

Động tác chậm chạp nhưng lại liên tục không ngắt quãng, không hề khựng chút nào, như mây trôi nước chảy.

Thiên Ngoại Vãn Thạch Kiếm thong thả quét ngang, cách nó 10m, mặt đất kiên cố xuất hiện một cái khe sâu đến mấy thước, kéo dài theo Quý Tuyết Trần đang trượt đi, càng lúc càng sâu!

Quý Tuyết Trần động thân, Hoắc Vũ Hạo cũng động.

Chân trái đột nhiên bước tới, nhưng không lướt đi như Quý Tuyết Trần. Chân trái vừa hạ chạm đất, đấu trường vang lên một âm thanh nặng nề, Hiên Tử Văn đứng gần nhất cũng lão đảo suýt ngã.

Hoắc Vũ Hạo hơi xoay thân mình, hắn không có kiếm, chỉ có nắm đấm. Không dùng hồn kỹ nào, cũng không phóng ra Âm Kim Khủng Trảo, một quyền thuần túy.

Nhưng nắm tay phải của hắn lúc này lại biến hóa tỏa ánh kim sắc. Ánh kim sắc chân thật, nặng nề, tràn ngập khí thế thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn. (-_-)

Động tác thuần thực, cả hai như đều đã tập đi tập lại nhiều lần, khi hắc trường kiếm quét tới, Hoắc Vũ Hạo cũng xoay lại, kim quyền oanh kích va chạm với mũi hắc kiếm.

Hiên Tử Văn lão đảo lui về sau hai bước, đôi mắt đầy hoảng sợ. Quyền kiếm tiếp xúc, phạm vi trong 10m vuông không khí cũng như sụp đổ, hình ảnh trước mắt cũng trở nên vụn vẹo mờ ảo, dù chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhưng lão biết chắc không phải do mình hoa mắt.

Trên đài chủ tịch, Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần cũng bật dậy, lão giật mình vì bản thân không thể phân tích lý giải được sự va chạm của một

quyền một kiếm kia. Luận uy lực, công kích như vậy vẫn còn xa so với cường giả cấp độ của lão, nhưng Kính Hồng Trần lại cảm thấy một quyền vs một kiếm kia không hề đơn giản. Khí thế bộc phát, va chạm lẫn nhau, không một hồn kỹ hoa mỹ, nhưng khiến lão hoàn toàn không nhìn thấu, không rõ ràng đó là gì.

Quyền và kiếm, va chạm chừng một giây, một tiếng nổ kịch liệt bạo vang.

"Ầm ——"

Mặt đất nứt nẻ, sụp đổ, lan rộng ra ngoài, xa đến 30m mới yếu lại.

Hoắc Vũ Hạo và Quý Tuyết Trần đều bị chấn bay ngược về. Quý Tuyết Trần vẫn hai tay giữ chắc Thiên Ngoại Vãn Thạch Kiếm, cổ tay máu chảy ròng ròng.

Toàn bộ tay áo bên phải của Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn nát vụn, một ngụm máu tươi cũng phun ra cuồn mãnh. Khoảng cách bị chấn văng đi phải xa gấp đôi Quý Tuyết Trần, rớt xuống đất, lão đảo lui sau 7-8 bước mới trụ vững lại được.

"Hắn thua?"

Đa phần khán giả đang quan sát đều mang ý nghĩ đó khi chứng kiến cảnh tượng vừa xảy ra.

Mới đầu thì chửi rửa, rồi trơ mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo thẳng liên tiếp 30 trận, lại thấy tiếp hấn nhanh chóng đánh bại Trầm Mộc Tô và Kinh Tử Yên, trong thân tâm những đệ tử Học viện Nhật Nguyệt dù không muốn, nhưng cũng đã tự thừa nhận hấn rất cường đại. Mọi người đều nghĩ về một việc, ai có thể đánh bại hấn? Có vẻ như họ đã có đáp án.

Nhưng Hoắc Vũ Hạo không gục ngã như họ nghĩ. Thân hình sau khi đứng vững lại, không hề nhúc nhích, lồng ngực phập phồng hỗn hển nhưng kim quang trong mắt vẫn tĩnh lặng. Nhìn năm tay phải vẫn tỏa sáng ánh kim như trước, im lặng không nói.

Quý Tuyệt Trần sau khi rơi xuống đất cũng không tiếp tục tấn công, không lùi xa như Hoắc Vũ Hạo, không hề lão đảo, càng không hề phun máu. Chỉ có điều, ánh mắt đã không còn sắc bén, mà mang theo một chút hoảng hốt. Thậm chí cổ tay máu tuôn xối xả chảy dọc xuống Thiên Ngoại Văn Thạch Kiếm đường như cũng chưa phát hiện ra.

Hai người cứ thế đứng im như vậy, không ai có biểu hiện gì sẽ tái đấu. Nếu không phải xung quanh họ, mặt đất sụp xuống đến 2m, đá lớn đá nhỏ văng tung tóe, người ta sẽ dễ nghĩ rằng họ chưa hề phát sinh chiến đấu.

Rung động trong ánh mắt Hiên Tử Văn dần khôi phục lại. Lão đứng gần nhất, cảm nhận sâu sắc nhất. Lúc hai bên va chạm, rõ ràng đã sinh ra một

lực lượng vô cùng cường đại trong đại não, như muốn xé nát linh hồn của mình. Với tu vi hõn đạo sư cấp 8, Hõn Đế bát hoàn (lại nữa), ngay giây phút đó cũng kinh hãi lùi về sau.

Với tu vi của Hoắc Vũ Hạo và Quý Tuyệt Trần, thật khó mà nghĩ sẽ mang đến cho hã cảm giác này. Vậy thì cảm giác kỳ lạ đó chắc chắn không do chấn động hõn lực, cũng không phải là tinh thần lực đơn thuần, có lẽ là một loại năng lượng kỳ dị mà trước này Hiên Tử Văn chưa từng biết. Ý nghĩ đó khiến lão khiếp sợ rùng mình.

Kim quang trên năm tay phải của Hoắc Vũ Hạo dần biến mất, người ta mới thấy, trên năm tay chỉ chít những vết thương li ti, rách da tõe máu. Kim quang vừa rút, máu tươi trào ra, biến kim quyền thành huyết quyền.

Nhưng Hoắc Vũ Hạo cũng không để ý, chỉ đưa tay trái xoa nhẹ bàn tay phải, đóng băng nó lại, sau đó khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt, minh tưởng.

Kính Hồng Trần nói gì đó với Lâm Giai Nghị, hã vội từ đài chủ tịch phi thân xuống, rất nhanh đến chỗ Hiên Tử Văn, hỏi nhỏ:

- Hiên lão sư, ai thua ai thắng? Có phải Hoắc Vũ Hạo thua hay không?

Hiên Tử Văn cười khỏ nói:

- Nói thật, ta không biết. Trận này ta không thể phán định thắng thua.

Đúng lúc này, Quý Tuyết Trần đột nhiên run rẩy, sắc mặt trắng bệch, ngẩng đầu nhìn qua, đôi mắt tràn ngập hưng phấn

- Ta thua.

Bỏ lại một câu, và một ánh mắt sâu sắc nhìn Hoắc Vũ Hạo, hắc lão đảo xoay người bước đi, nhưng không còn có thể thẳng lưng bước đi nữa, thậm chí còn ngã sấp mặt do đất một lần, phải nhờ Kinh Tử Yên nhảy vào trường đấu đỡ hắc, mới dìu đưa hắc ra ngoài.

Quý Tuyết Trần thua? Thế nào lại thua?

Ngay sau đó, Phàm Vũ cũng bước nhanh vào sân đấu, đến chỗ Lâm Giai Nghị và Hiên Tử Văn, nói:

- Giải đấu luận bàn chấm dứt ở đây đi.

- Hả? Vì sao?

Lâm Giai Nghị kinh ngạc tròn mắt.

Phàm Vũ chỉ Hoắc Vũ Hạo, nói:

- Người cũng là hồn đạo sư cấp 8, hồn sư cấp Hồn Đấu la, chẳng lẽ vẫn chưa phát hiện Vũ Hạo đã tiến vào trạng thái minh tưởng sâu hay sao?

Đúng vậy, khi Hoắc Vũ Hạo lúc ngồi xuống, đã lập tức tiến vào trạng thái minh tưởng sâu. Ngồi ngay ngắn, không động đậy như một bức tượng.
luyentruyenchu

Hiên Tử Văn thấp giọng kinh hô:

- Minh ngộ thức, minh tưởng sâu?

Phàm Vũ bất đắc dĩ gượng cười:

- Chỉ e là, tình huống của tiểu tử này thật sự không thể xem xét như hồn sư bình thường. Phiền các người, chuyển cáo đường chủ trao đổi luận bàn chấm dứt từ lúc này. Tin rằng Đường chủ cũng muốn kết quả này. Có điều phải tạm thời chiếm dụng cái sân này của các người, trạng thái minh tưởng sâu tuyệt đối không thể bị quấy rầy, ta sẽ ở lại hộ pháp cho hắn.

Hiên Tử Văn gật đầu:

- Điều này ta biết, ta hiện tại là lão sư chỉ đạo của hần, ta sẽ ở lại cùng người bảo hộ cho hần. Việc đường chủ, đành phải phiền Lâm chủ nhiệm rồi.

Lâm Giai Nghị nhú mày, nhưng cũng gật đầu, lập tức quay lại đài chủ tịch. Sự cố ngoài kế hoạch này thật khó ngờ, ai dè Hoắc Vũ Hạo lại đột nhiên xảy ra biến hóa này chứ, tự nhiên lại mình tưởng sâu .

Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần nghe báo cáo thực sự cũng kinh ngạc, trong lòng lại càng thêm lo lắng. Bề ngoài có vẻ như luận bàn thể này toàn bộ hiệu quả đều thu hết về phe mình, cứ nhìn đám học viên sau ngày hôm qua trở về đều có phản ứng rất tốt, sôi nổi thảo luận phương pháp đánh bại hồn sư, đối kháng hồn sư ... Có thể thấy rõ, sau hôm nay, Học viện Nhật Nguyệt chắc chắn sẽ nổi lên một phen phong trào tu luyện náo nhiệt cho xem.

Nhưng Hoắc Vũ Hạo thu hoạch ít hơn sao? Minh ngộ thức mình tưởng sâu, có thể khẳng định va chạm trước đó với kiểm si Quý Tuyết Trần đã khiến hần tiến bộ, hơn nữa tiến bộ không nhỏ. Còn may tiểu tử này vẫn còn trẻ a! Nếu hần xuất hiện ở học viện Sử Lai Khắc từ 20 năm trước, chỉ sợ.

Kính Hồng Trần bất đắc dĩ lắc đầu, bất kể ra sao, hiện tại tôn tử, tôn nữ đều còn ở học viện Sử Lai Khắc, muốn tính kế với Hoắc Vũ Hạo, cũng không thể không lo cho hai đứa chúng nó. Lão chỉ có thể tự an ủi, ít ra Hoắc Vũ Hạo cũng còn quá nhỏ, tương lai gần sắp tới vẫn chưa thể ảnh hưởng đến đại sự quốc gia. Hiện tại hần có thể đột phá ở Học viện Nhật Nguyệt, vậy

hai đứa cháu thiên tài của mình ở học viện Sử Lai Khắc có thể nào về tay không đây?

Ôm ý nghĩ như vậy, Kính Hồng Trần cũng bình tĩnh lại, cho phép Lâm Giai Nghị tuyên bố kết thúc. Kết quả Vũ Hạo đạt liên thắng 33 trận, không ai đánh bại được hắn, nhưng tình trạng hiện tại khiến hắn không cách nào đánh tiếp. Những học viên đặt cược hắn không vượt qua nổi 50 trận cuối cùng cũng lấy lại được chút cháo.

Một ngày sau, Kính Hồng Trần lại nhận thêm một tin tốt, kiểm si Quý Tuyết Trần sau khi trở về, cũng tiến vào trạng thái minh tưởng sâu, cũng là minh ngộ thức như Hoắc Vũ Hạo, cuối cùng cũng là người duy nhất vẫn hồi một chút mặt mũi cho Học viện Nhật Nguyệt.

Thế nhưng, không ai ngờ, Hoắc Vũ Hạo lại minh tưởng sâu một thời gian dài đến thế.

Phàm Vũ và Hiên Tử Văn cùng hộ pháp, dựng cho hắn một cái lều. Dù vậy hắn minh tưởng quá lâu, đến ngày thứ 7 vẫn còn chưa tỉnh, trên người đã đóng lên một lớp bụi.

Hai vị lão sư không thể để ngoại cảnh ảnh hưởng Hoắc Vũ Hạo tu luyện, nên đã dựng ngay đó một cái lều thật lớn cho hắn.

Chương 182: Hãn hải vô nhai

Hiên Tử Văn thì còn tốt, mệt mỏi có thể trở về nghỉ ngơi, ăn cơm. Còn Phàm Vũ nói gì cũng không đi, vì muốn đảm bảo Hoắc Vũ Hạo tuyệt đối an toàn, lão luôn luôn ở lại hộ pháp bên cạnh Hoắc Vũ Hạo, ăn uống sinh hoạt đều ở lại đây. Chỉ thỉnh thoảng Hòa Thái Đầu hoặc là một vài đệ tử Sử Lai Khắc đến canh chừng giúp hãn, để hãn đi giải quyết vài vấn đề cá nhân.

Xuất thân từ học viện Sử Lai Khắc, Phàm Vũ càng hiểu rõ ý nghĩa của một lần minh tưởng sâu, do đó ngay từ đầu lão đều tỏ ra không hề vội vàng. Ở trong trạng thái minh tưởng sâu, nhịp tim, mạch máu, cơ năng trong cơ thể đều hoạt động chậm chạp. Chuyện minh tưởng suốt cả một tháng không phải không có khả năng, ở nội viện học viện Sử Lai Khắc nội viện, thỉnh thoảng vẫn có đệ tử gặp tình huống này. Mà minh tưởng sâu trong thời gian càng dài, đối với sự tăng trưởng của hồn sư lại càng có lợi.

Có điều, đã qua một tháng, Hoắc Vũ Hạo vẫn còn yên lặng minh tưởng, khiến cho cả Phàm Vũ cũng đứng ngồi không yên.

Vết thương trên bàn tay phải của Hoắc Vũ Hạo đã sớm lành lại. Khi lớp băng trên bàn tay tự động tan đi, tất cả vết thương đều hoàn toàn lành lặn, một chút dấu vết cũng không thấy.

Thời gian trôi qua, cơ thể Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng trở nên cứng cáp, lạnh lẽo, sờ vào cứ như một tảng đá. Bất kể nhịp tim, hô hấp hay hồn lực

lưu chuyển đều không thể nghe thấy nữa, càng lúc càng khó phát hiện.

"Hắn không phải tẩu hỏa nhập ma rồi chứ?" Phàm Vũ trong lòng tràn ngập lo lắng. Vì thế, lão lập tức viết thư gọi Dạ Hiểu Thăng ngày đêm dùng hồn đạo khí phi hành bay về học viện Sử Lai Khắc, giao thư tín cho Huyền lão. Trong thư, lão miêu tả chi tiết quá trình Hoắc Vũ Hạo tiến vào trạng thái này.

Sau đó, Huyền lão tới.

Bất quá, lão nhân gia không hề kinh động Học viện Nhật Nguyệt, chỉ lặng lẽ một mình nhân dịp bóng đêm mà tới. Với thực lực siêu cấp đấu la cấp 98, dĩ nhiên dễ dàng không bị ai phát hiện.

Cẩn thận kiểm tra thân thể Hoắc Vũ Hạo, Huyền lão vẽ mặt kinh hãi cho Phàm Vũ biết: Hoắc Vũ Hạo hết thủy bình thường, nhưng lần này tiến nhập minh tướng sâu rất rất sâu, có lẽ một thời gian khá dài mới có thể chấm dứt. Ngày trước, Huyền lão đã từng nhìn thấy tình huống này xảy ra với Mục lão, dặn Phàm Vũ nhất định phải trông chừng Hoắc Vũ Hạo thật tốt. Lần này minh tướng chắc chắn sẽ khiến tương lai phát triển của Hoắc Vũ Hạo cực kỳ ích lợi.

Để tránh phiền toái, Huyền lão sau khi cẩn thận kiểm tra trạng thái Hoắc Vũ Hạo, đã lập tức quay về học viện Sử Lai Khắc. Mà Phàm Vũ chờ một lần này, lại trải qua đến nửa năm.....

Bóng tối, tất cả mọi vật chỉ có bóng tối.

Một ánh kim quang không hề báo trước le lói giữa bóng tối, mang đến ánh sáng quý giá cho bóng đen.

Kim quang khuếch tán, cả thế giới sáng bừng lên, một tia kim quang dần trở thành một luồng sáng lớn.

Mặt trời tỏa ánh vàng, nhưng chỉ như ánh chiều tà. Sau khi bừng sáng mãnh liệt, nó lại có xu hướng bắt đầu mờ dần đi.

Nhưng những tia sáng nhỏ như kim châm vàng ánh đã phóng ra, dần dần tỏa ánh quang minh rực rỡ.

Đây là biển, một vùng biển rộng mênh mông vô bờ. Màu nước biển chỉ có một mảnh vàng óng ánh, sáng rọi nhẹ nhàng hòa với sóng biển dập dờn nhấp nhô, lấp lánh, lung linh.

"Phùng ——" Mặt trời trên không bỗng bạo khởi ánh lửa, như viên pháo hoa đẹp nhất nổ giữa trời đêm. Nhưng mặt trời phát nổ, quang cảnh xung quanh cũng không vì thế mà trở lại với bóng đêm đen đặc. Một con mắt khổng lồ dựng thẳng mang theo kim quang thay thế vị trí của mặt trời khi trước, xuất hiện trên cao quan sát biển rộng, uy nghiêm như quân vương giá lâm khiến hải dương óng ánh cũng trở nên phẳng lặng.

Trong nước biển vàng óng, một bóng người phập phù trôi nổi, trôi lên mặt nước.

Đó là một thanh niên, thân thể không chút sức sống, da thịt trên người cũng chỉ có một màu vàng. Lúc hắt xuất hiện, từ con mắt trên cao phóng xuống một luồng kim quang, nhẹ nhàng nâng hắt lên khỏi mặt biển.

Trong luồng sáng đó, thân thể người thanh niên chậm rãi đứng thẳng, mở mắt.

Khi hắt mở mắt ra, biển rộng vô bờ trở nên tối đi, còn trên người hắt lại tản mát ra ánh sáng lộng lẫy.

- Đây là đâu.

Hắt sợ hãi mở miệng, vẻ mặt mù mờ nhìn bản thân.

- Đây là Tinh Thần Hải của ngươi.

Một bóng người xuất hiện, từ hư không đến bên cạnh thanh niên nọ, chính là Tử Linh Thánh Pháp thân, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư. Thanh niên phát sáng rực rỡ kim quang, còn không phải Hoắc Vũ Hạo thì là ai?

Hoắc Vũ Hạo có vẻ hoảng hốt

- Tinh Thần Hải? Tinh Thần Hải của ta? Đây đúng thật là biển a!

Trí nhớ nhanh chóng khôi phục, nhưng cũng bất giác than thở. Trước đây hẳn nhìn Tinh Thần Hải của mình, bất quá cũng chỉ nghĩ nó lớn như cái đầm, rồi từ từ lớn lên thành một cái hồ mà thôi.

Còn lúc này, Tinh Thần Hải quả thật chính thức có thể gọi là biển.

- Người phải cảm tạ Tiểu Trùng tử, khi cảnh giới của người tăng trưởng, hẳn đã cung cấp cho người tinh thần lực khổng lồ và tinh khiết, khiến người có thể đạt một bước thay đổi chất lượng tinh thần hoàn mỹ thế này.

Y Lai Khắc Tư mỉm cười.

- Thiên Mộng ca? Thiên Mộng ca đang ở đâu?

- Haizza....

Giọng than thở lười biếng của Thiên Mộng Băng Tầm vang lên.

- Trước kia lúc nào ta cũng có thể thoải mái ngủ, lần này đến phiên người ngủ thoải mái, ta lại không ngủ được.

Thân ảnh khổng lồ dài đến 100m chậm chạp trôi theo nước biển. Thân thể trắng như ngọc nhẹ lay động một chút đã bay vào không trung, nhìn không khác một toà núi. Trên thân thể khổng lồ đó, kim hoàn chỉ còn lại bảy cái.

- Thiên Mệnh ca.

Hoắc Vũ Hạo vui mừng gọi một tiếng, ý niệm chỉ vừa mới động, hắn đã xuất hiện ngay mặt Thiên Mệnh Băng Tầm.

Thiên Mệnh Băng Tầm mấp máy miệng:

- Đừng có nịnh nọt gọi ta như vậy, ta rất là mắc cỡ a.

Một âm thanh mang theo một vẻ khinh thường rõ ràng vang lên:

- Dóc tổ, cái mặt dày của ngươi so với tường thành chỉ hơn chứ chẳng kém, còn có thể mắc cỡ sao?

Lại một thân ảnh sinh vật khổng lồ từ trong nước biển trời lên.

Thân thể kim cương băng tinh, đuôi dài xanh biếc, chính là Băng Bích Đế Hoàng Hạo Băng Đế.

Băng Đế lại cao hơn 30m, một cặp cẳng bộ cạp cực lớn giờ cao, khí thế hung mãnh. Dù vậy, cả hai sinh vật khổng lồ này cũng không hề khiến Tinh Thần Hải dậy sóng gọi gió chút nào.

- Băng Đế, Thiên Mộng ca sao đột nhiên cơ thể các người lại khổng lồ đến vậy?

Hoắc Vũ Hạo lúc này mới giật mình hỏi.

Thiên Mộng Băng Tầm cười khoái chí:

- Đó là vì, Tinh Thần Hải của người đã biến đổi, năng lượng có thể thi triển của chúng ta ở trong này tự nhiên cũng khổng lồ hơn không ít.

Hoắc Vũ Hạo vẽ mặt nhăn nhó nhìn Băng Đế, Thiên Mộng và Y Lai Khắc Tư, nói:

- Các vị, có ai đó nói cho ta biết chuyện gì xảy ra đi. Tại sao lại có chuyện này ta thực không hiểu. Mọi chuyện ta chỉ nhớ là sau khi luận bàn với Quý Tuyệt Trần, rồi chẳng hiểu tại sao lại tiến vào minh tường, rồi lại tiến vào

trạng thái suy nghiệm, sau đó nữa thì tối đen như mực, rồi thì bây giờ là tỉnh lại.

Thiên Mộng Băng Tầm nói:

- Để Y lão nói đi, dù sao lão trước kia cũng là người, cũng diễn đạt rõ ràng hơn.

Y Lai Khắc Tư nói:

- Chính xác, là tinh thần lực của người vừa hoàn thành một lần biến đổi chất lượng. Việc đó không ai có thể giúp người, chỉ dựa vào bản thân người mà thôi. Hơn nữa, tu luyện tinh thần lực và linh hồn, tình trạng mỗi người hoàn toàn khác nhau, không có thể nào truyền thừa kinh nghiệm được. Do đó ta chỉ có khả năng cho người biết là sau chất biến, người đã được biến hóa ở chỗ nào.

- Quang cảnh trước mắt người cũng thấy đấy, Tinh Thần Hải khuếch trương trở thành biển lớn, trình độ này, ta gọi là hãn hải vô nhai. Từ giờ phút này, tinh thần lực của người đã đạt tới cảnh giới tự động tuần hoàn, sinh sôi không ngừng nghỉ. Tuy hiện tại cường độ còn chưa đủ cao, nhưng đã có hình thức ban đầu chuẩn bị cho tiến hóa ở tương lai. Có thể nói, người đã hoàn thành bước quan trọng để tu luyện tinh thần lực.

- Ý tưởng của Tiểu Trùng tử và Tiểu Hạc tử, lại còn có Tuyết Nữ, ta đã từng không đồng ý. Bản thân ta cho rằng có ta chỉ điểm, cơ hội của người sẽ khá nhiều. Nhưng bản thân người bắt đầu đi vào nề nếp tu luyện hơi muộn. Nhớ năm xưa, ta năm tuổi đã chính thức tu luyện ma pháp, do đó ổn định trụ cột rất kiên cố. Sau lần này, ta có thể cho các người biết, với trụ cột tinh thần lực hân hải vô nhai, mục tiêu thành thần đã không còn là mộng tưởng nữa. Võ hồn bản thể của người mang theo tu vi tinh thần, mọi hồn kỹ hệ tinh thần đều do sự thay đổi này của Tinh Thần Hải mà tăng thêm uy lực rất lớn. Nhìn lên không trung xem.

Vừa nói, Y Lai Khắc Tư vừa chỉ tay lên con mắt khổng lồ trên cao kia.

Hoặc Vũ Hạo trong lòng vừa động, hắc đã kinh ngạc phát hiện, khi bản thân nhìn vào con mắt đó, lại có cảm giác như đang nhìn chính mình.

- Tinh Thần Hải biến chất, linh hồn thăng hoa, Vận Mệnh nhãn trở chính thức kết nối Tinh Thần Hải. Nghĩa là tương lai mọi năng lực Vận Mệnh Nhãn người đều có thể trực tiếp sử dụng Tinh Thần Hải để triển khai. Năng lực Vận Mệnh Quang cũng sẽ thoải mái sử dụng hơn. Theo ta tính, có lẽ mỗi ngày sẽ dùng được ba lần, mà với tốc độ khôi phục này, có lẽ sẽ đạt đến năm lần. Người sẽ thêm tùy tâm sở dụng hồn kỹ tinh thần này.

Hoặc Vũ Hạo hoàn toàn bị bao phủ bởi vui sướng. Dù hắc cũng biết tình trạng mình tương sâu sẽ mang lại lợi ích không nhỏ, nhưng vẫn không ngờ được có thể lớn đến thế này. Quả thật không thể nghĩ bàn. Tuy tăng trưởng tinh thần lực không quan hệ tới hồn lực, nhưng hiện tại hắc hiểu rõ, tinh thần lực và hồn lực thật ra đều là năng lượng, chỉ là phân loại khác nhau

thôi. Giống như khi hãn thi triển hồn kỹ của Linh Mâu, nếu phóng ra nhiều tinh thần lực, thì hồn lực tiết kiệm hơn. Lúc này hãn ngộ ra, những hồn kỹ Linh Mâu chỉ cần có hồn lực dẫn đường, còn năng lực đều có thể dùng tinh thần lực phát huy rất tốt.

Hoắc Vũ Hạo ánh mắt tha thiết lung linh nhìn Thiên Mộng Băng Tầm

- Thiên Mộng ca, cảm ơn người.

Thiên Mộng Băng Tầm to bè loảng ngoảng vặn mình một cái:

- Không cần cảm tạ, chúng ta là quan hệ đôi bên cùng có lợi. Đúng ra ta phải cảm ơn người, vì người cho ta và Băng Đế, Tuyết Nữ nhìn thấy hy vọng. Tuyết Nữ đang bị phong ấn căn nguyên lực, để duy trì trạng thái đó nàng không thể ra gặp người, nhưng nàng cũng đã truyền ra ý niệm, đối với tiến bộ của người rất vui mừng. Nàng cũng hy vọng người sớm ngày chuẩn bị nhận lực lượng của nàng, khi đó sẽ chân chính trở thành cường giả.

Hoắc Vũ Hạo cười sung sướng:

- Thiên Mộng ca, ta đã hấp thu ba phong ấn tinh thần lực của người rồi?

Thiên Mộng Băng Tầm nói:

- Đúng! Vốn ta nghĩ một cái phong ấn lực lượng là đủ rồi, cũng không ngờ lần này cảnh giới tinh thần lại tăng trưởng vĩ đại như thế. Ta tiêu hao hai cái phong ấn mới giúp người củng cố được cảnh giới. Những phong ấn sau này có mở ra hay không, đã không còn cần ta quyết định, người hoàn toàn làm chủ. Thực lực tăng lên, vai trò chúa tể Tinh Thần Hải của người cũng không ngừng tăng lên, tăng trưởng cảnh giới với người thật nhiều chỗ tốt. Nhưng có một điều ta phải cho người biết, thật ra căn nguyên tinh thần lực của ta chia làm 10 phong ấn đều nhau, ban đầu người hấp thu thì biến đổi vượt bậc, nhưng sau này sẽ không tăng trưởng rõ ràng như vậy nữa. Còn nữa, khi người trở ra ngoài thể giới thực, cần một thời gian tu luyện để củng cố và thích ứng mới được. May mắn người có Sinh Linh Kim, bằng không lần này người còn có không ít phiền toái.

- Phiền toái? Phiền toái như thế nào?

Hoắc Vũ Hạo nghi hoặc hỏi.

Băng Đế tiếp lời:

- Lần này Tinh Thần Hải của người tiến hóa, cả tu vi cảnh giới đều tăng trưởng rất nhanh, hồn lực cũng tăng lên theo. Nhưng võ hồn thứ hai của người mang theo cực hạn băng của ta, nên tốc độ tăng trưởng khác với Linh Mâu, khiến cho thân thể sinh ra phụ tải không nhỏ. Do đó làm cho hồn lực bất ổn. Sau khi ra ngoài người phải kiên nhẫn tu luyện một thời gian để tiến hành củng cố. Bất quá, cũng có một tin tốt nói cho người, tình huống người tưởng tượng lúc trước nay đã không thành vấn đề, lúc nào người cần, chúng ta cũng có thể bắt đầu.

Hoắc Vũ Hạo cười thỏa mãn:

- Việc đó đã có thể, thật tốt quá. Cám ơn người Băng Đế.

Y Lai Khắc Tư nói:

- Được rồi, người cũng nên ra ngoài đi. Lần này người mình tưởng quả thật khá lâu. Chúng nó nói đúng, sau khi ra ngoài, người cần một đoạn thời gian thích ứng và điều tiết. Không cần biết trạng thái thân thể như thế nào, cũng nhất định không được nóng vội, có Sinh Linh Kim, cứ chậm rãi hồi phục là tốt nhất.

Hoắc Vũ Hạo gật đầu, nhưng lại giơ tay gãi đầu:

- Có cái, Tinh Thần Hải của ta biến hóa rồi, bây giờ ta làm sao đi ra ngoài?

Y Lai Khắc Tư mắng:

- Ở đây là thế giới tinh thần của người, dĩ nhiên chỉ cần nghĩ là được!

- A, đơn giản vậy sao!

Hoắc Vũ Hạo ngượng ngùng nhe răng cười cười. Vẫy chào tạm biệt Y Lai Khắc Tư, Băng Đế, Thiên Mộng rồi nhắm hai mắt lại.

Tỉnh dậy.

Phàm Vũ khoan chân ngồi đối diện Hoắc Vũ Hạo, nửa năm buồn tẻ chờ đợi rồi cũng thành thói quen, mỗi ngày đều đến đây cùng Hoắc Vũ Hạo minh tướng, đôi khi Hòa Thái Đầu sẽ đến thay lão. Ngoại trừ Hòa Thái Đầu, người khác không ai khiến lão yên tâm.

- Hử?

Phàm Vũ chăm chú nhìn, đôi mắt Hoắc Vũ Hạo đột nhiên chột lóe hào quang. Lão giật mình, không phải ta hoa mắt chứ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 183: Biến hóa sau bế quan

Nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo hơi rung rinh thân thể một chút, phản ứng đầu tiên của Phàm Vũ là chớp chớp hai mắt nhìn lại cho rõ. Lão đã chờ đợi một thời gian khá dài, nửa năm a! Nửa năm ngồi cùng với tên tiểu tử bất động này.

Phàm Vũ nhanh chóng biết rõ bản thân không hề hoa mắt, vì trên người Hoắc Vũ Hạo đã có lớp lớp tro bụi rơi xuống.

Ngồi đó nửa năm, không ai dám quấy rầy hãn tu luyện, không ai dám động đến hãn. Hoắc Vũ Hạo không chỉ là bụi bặm thông thường nữa, mà hoàn toàn đã bị bao phủ một lớp dày đóng cứng như xi măng, nhìn y chang một thằng thổ dân.

Phàm Vũ vội vàng đứng dậy, luýnh quýnh bước bước tới trước mặt hãn, đôi mắt không dám chớp nữa, cứ như sợ hãn đột ngột biến mất.

Hoắc Vũ Hạo quả thật đã cử động, thân thể bắt đầu run rẩy rất nhẹ, tro bụi không ngừng rơi xuống, lớp xi măng trên người cũng nhẹ nhàng xuất hiện những vết nứt.

Phàm Vũ nhất thời khẩn trương, lấy ra một cái bình ngọc, cái tình trạng mình tưởng sâu như Hoắc Vũ Hạo quả là từ hồi má đẻ ra tới giờ mới lần đầu tiên nhìn thấy. Huyền lão lúc trước đã dặn dò, Hoắc Vũ Hạo khi tỉnh lại không được phép cho hãn ăn uống gì cả, chỉ cho hãn uống được dịch bồi nguyên này, vì lúc đó thân thể hãn rất yếu.

Thân thể bắt đầu lúc lắc mạnh hơn, Hoắc Vũ Hạo có vẻ như muốn mở mắt, nhưng lại không có chút khí lực nào để mở ra.

Phàm Vũ cũng không dám chạm vào, chỉ nín thở quan sát. Nửa năm trôi qua, Hoắc Vũ Hạo gầy đi không chỉ một chút, nhìn như một cái xác khô. Dù saom ngồi yên một chỗ thế này, cơ thể không hề được bồi dưỡng chút nào, lại như đã thú ngủ đông, chỉ có thể tiêu hao chất dinh dưỡng có sẵn trong người.

Nhưng lát sau, Hoắc Vũ Hạo lại trở nên yên lặng, không còn cử động nữa, khiến cho Phàm Vũ giật mình, lo lắng không biết phải làm cái gì bây giờ. Hoắc Vũ Hạo phát ra một tiếng rên khe khẽ.

- Ừ.

Rên, rồi thân thể hắc mạnh mẽ run lên, lớp xi măng đóng cứng hắc nứt ra một đường rất lớn, cuối cùng Vũ Hạo cũng gian nan mở mắt.

Hai mắt chỉ hé ra một chút như đường chỉ, trên người vẫn bao phủ tro bụi, nhưng bên trong lều lại đột nhiên phát ra một luồng sáng kỳ dị.

Một màu vàng nhàn nhạt, Phàm Vũ cảm thấy trong trí óc bản thân như rung động, phát ra những tiếng ù ù nhức não.

Hoắc Vũ Hạo giật lên một cái, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, Phàm Vũ lúc này mới nhìn thấy rõ ánh mắt của hắc.

Thật là một đôi mắt kỳ dị! Kim quang trong suốt, nhãn đồng dịu nhẹ sáng chói, sâu thẳm mênh mông như đại dương vô bờ.

Rung động mãnh liệt lan khắp thân thể. Phàm Vũ bất giác kêu lên

- Vũ hạo.

Hoặc Vũ Hạo hé môi khẽ giật. Thời gian minh tưởng quá dài, môi hắn cũng khô cứng dính lại với nhau, có thể thấy hắn phải cố gắng lắm mới tách hai môi ra được, nói là xé ra cũng đúng, vì một lớp da môi vẫn còn dính lại ở môi dưới, chảy máu đỏ thẫm.

- Lão sư.

Kêu lên hai chữ, hai mắt Hoặc Vũ Hạo vừa mới mở lại khép kín, cả người như một cục tượng đất ngã sang một bên.

Phàm Vũ đương nhiên không để cho hắn đo đất, vội giơ tay đỡ lấy, lão dễ dàng nhận thấy thân thể cứng như khúc gỗ của hắn, nhưng da thịt vốn lạnh như băng khi minh tưởng sâu lúc này đã có một chút hơi ấm cơ thể.

Vội vàng mở bình ngọc, cẩn thận rót được dịch vào miệng Hoặc Vũ Hạo. Mặc dù thân thể hắn cực kỳ yếu ớt, nhưng tinh thần lại đặc biệt tỉnh táo, miễn cưỡng nuốt lấy chất lỏng nồng nặc vị thuốc vào bụng.

Nước thuốc chảy vào cơ thể khô cạn nhanh chóng lan ra. Từng luồng nhiệt khí bốc lên, khiến cho Hoắc Vũ Hạo cảm thấy cơ thể trở nên thư thái hơn nhiều.

Lúc cơ thể run rẩy lần đầu tiên, hắn đã tỉnh lại. Chẳng qua lúc đó vẫn đang bị vây trong trạng thái cực kì thống khổ.

Ý niệm một lần nữa trở về bản thể, cảm giác đầu tiên chính là suy nhược. Thân thể yếu ớt đến mức không cử động được một ngón tay. Trong cơ thể u ám, một chút hồn lực cũng không còn. Máu trong các kinh mạch đã chảy với một tốc độ chậm đến mức cả bản thân hắn không dám tin. Cơ bắp thì cứng có thể so với đá cũng không khác lắm.

Minh tưởng sâu phải khiến tăng thực lực mới đúng chứ! Sao mà thảm thương thế này a? Hoắc Vũ Hạo cảm thấy không hiểu nổi, đây không phải là lần đầu tiên minh tưởng sâu trong thời gian dài, lần trước chính là ở Hải Thần các. Nhớ lại, khi minh tưởng sâu ở đó, tỉnh lại cơ thể không hề gặp một tác dụng phụ nào. Có lẽ do có Hoàng Kim Thụ chăng.

Phàm Vũ lúc này cũng không dám rót hồn lực bản thân vào cơ thể hắn để giúp Vũ Hạo điều tức. Nhìn ánh mắt hắn, chắc hẳn lần minh tưởng sâu này khiến năng lực tên tiểu tử xuất sắc nhất định tăng lên rất mạnh. Hiện tại thân thể không tốt, cũng chỉ có thể dựa vào bản thân hắn tự điều tiết, nếu can thiệp dễ xảy ra những vấn đề không lường trước được.

Nơi đây cũng không phải chỗ thích hợp để tĩnh dưỡng, Phàm Vũ liền bồng hắn lên đi ra ngoài.

- Lão sư. , ngâm. , nước ấm.

Đôi môi khẽ máy động, sau khi dùng được dịch, nhiệt khí chạy khắp tứ chi bách hài, giúp hắn khôi phục vài phần khí lực, miễn cưỡng rên rỉ được một chút.

Phàm Vũ lập tức đưa hắn về phòng mình ở ký túc xá, nhanh chóng chuẩn bị một bồn nước ấm, ngay lập tức ném, à không đặt Hoắc Vũ Hạo còn nguyên quần áo tro bụi vào bồn, chỉ lộ cái đầu lên khỏi mặt nước, ngó như đầu heo chuẩn bị đem quay khi luộc nguyên con.

Thân thể ngâm nước ấm thật thoải mái, lớp xi măng trên người dần tan ra thành bùn, chỉ một lát mà bồn nước trong trẻo ban đầu trở nên đen như đầm lầy. Cơ thể Hoắc Vũ Hạo theo đó cũng mềm hơn nhiều, chuẩn bị đem lên thốt thái nhỏ.

Phàm Vũ lại thay một bồn nước khác, lột sạch mớ quần áo mục nát tơi tả của hắn, rồi lại ngâm hắn vào trong đó, luộc kỹ.

Trong có được lực, ngoài có nước ấm, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy thân thể thư thái thoải mái, chân tay cứng như củi đã mềm mại linh hoạt hơn, tư thế khoan khoái cũng dần dần được thả lỏng.

Liên tiếp thay đến năm bồn nước ấm, một canh giờ sau, Phàm Vũ lại cho Hoắc Vũ Hạo uống thêm một lọ dược dịch, thân thể hắn mới có thể nằm thẳng trong bồn nước, hơi thở dần trở nên đều đều có nhịp mang theo khí lực mạnh mẽ hơn.

Phàm Vũ lo lắng đến nỗi một thân lão sư cũng thấm đẫm mồ hôi, giả vờ giận cười mắng:

- Người cái tên nhóc xấu xa, thật tốt cho người quá ha, mình tưởng sâu một chút là nửa năm, lão sư như ta bị người hành cho mệt đến chết.

Hoắc Vũ Hạo lúc này đã có thể miễn cưỡng mở to mắt, kim quang trong mắt đã rút đi mất, chỉ còn hai tròng mắt đen láy bình thường.

- Lão sư, đa tạ.

Hoắc Vũ Hạo thanh âm run rẩy, trong hốc mắt, lệ thủy trào ra.

Nửa năm không gặp, gương mặt Phàm Vũ thêm nét thẳng trầm, chòm râu rối bời, dường như già thêm vài tuổi.

Phàm Vũ cười hề hề:

- Được rồi, lão sư cũng chỉ là tùy tiện phát tiết chút thôi, người không còn mê man ngủ như vậy, ta đã thỏa mãn. Sao rồi? Còn chỗ nào không thoải mái không?

Hoặc Vũ Hạo ghen ngào:

- Tốt hơn nhiều lắm, chỉ hơi đói.

- Đói? Đói cũng phải chịu đựng. Huyền lão nói, sau khi người tỉnh dậy, ba ngày không được phép ăn gì cả, chỉ có thể uống thuốc. Ngày mai thì bắt đầu uống chút nước. Sau ba ngày mới có thể ăn đồ ăn lỏng. (Ví dụ như "vua giận" xD, có ai đoán được không)

Hoặc Vũ Hạo cười khố:

- Lão sư, ta yếu như vậy sao?

Phàm Vũ nói:

- Tự nhìn lại mình đi, da bọc xương.

Quả thật, sau khi lớp bụi bẩn kia được rửa sạch, Hoắc Vũ Hạo giơ ra một bộ xương gầy nhom như xác ướp. Còn may cơ thể trước kia vốn cường tráng, nay tuy gầy đi nhưng cơ bắp sáu múi chỉ càng hiện rõ ràng hơn. Khí lực vẫn chưa đủ dùng được chút nào, nhưng cũng không còn cứng như củi nữa.

Phạm Vũ giúp Hoắc Vũ Hạo vệ sinh thân thể một chút, mới đem hắc ra khỏi bồn lau khô, đặt lên giường.

- Được rồi, ngủ đi cho ngon, tới phiên ta tắm, ta an tâm rồi.

Hoắc Vũ Hạo cũng không có chút sức nào để tỉnh nữa, sau khi Phạm Vũ rời khỏi, hắc lại mê man.

Phạm Vũ không lừa hắc chút nào, trong 3 ngày, quả nhiên một miếng bánh cũng không cho ăn, chỉ cho uống nước, uống thuốc. Phạm Vũ cũng chỉ báo cho Hòa Thái Đầu, không hề nói cho ai khác Hoắc Vũ Hạo đã tỉnh.

Đến ngày thứ ba, Hoắc Vũ Hạo đã có thể tự ngồi dậy, khoan chân mình tưởng, hồn lực bản thân bắt đầu như lũ tràn khôi phục lại.

Minh tưởng một vòng, Hoắc Vũ Hạo ngay lập tức phát hiện, kinh mạch trong cơ thể nhiều chỗ bị tắc nghẽn, tu vi chẳng những không tăng lên, ngược lại càng có vẻ yếu đi nhiều. Còn may hắc đã đột phá tứ hoàn, thành ra không bị rút cảnh giới. Chỉ cần khai thông kinh mạch, tu vi tự nhiên sẽ hồi phục.

Nghỉ ngơi khôi phục lâu hơn Hoắc Vũ Hạo nghĩ. Khi hẳn có thể trở lại phòng của mình, đã thêm nửa tháng sau. (LCT: 1 năm và nửa tháng, vẫn còn rất dài a...)

Kinh mạch toàn bộ được khai thông, thân thể Hoắc Vũ Hạo có vẻ không giống như trước. Nửa năm mình tưởng sâu thật không uống phí, tạm thời hồn lực tuy không tăng trưởng thêm, chỉ khôi phục lại hồn lực vốn có nửa năm trước, nhưng thực ra kinh mạch, cốt cách, thậm chí là máu, đã có thêm một cái gì đó màu vàng nhàn nhạt. Khí tức kim sắc này rất giống với Tinh Thần Hải của hẳn.

Nói cách khác, tinh thần lực tiến hóa lên cảnh giới hãn hải vô nhai đã dung hợp vào cơ thể. Biến hóa rõ ràng nhất chính là tốc độ vận chuyển hồn lực đã nhanh hơn.

Võ hồn thứ hai là Cực Hạn Băng, khiến cho cơ thể con người phải chịu gánh nặng tương đối lớn, lượng hồn lực cũng nhiều hơn người bình thường, khiến cho quá trình tu luyện vận chuyển hồn lực khá chậm chạp, tốc độ tăng lên cũng như sên. Đó chính là lý do hồn lực Hoắc Vũ Hạo tuy có căn cơ vững chắc, nhưng lại tăng lên rất chậm.

Thân thể đã được cảnh giới hãn hải vô nhai tẩy rửa, cơ thể lại trải qua một lần thoát thai hoán cốt, càng thêm cứng cỏi. Thông qua vận chuyển hồn lực mình tưởng, tốc độ tăng lên rõ rệt. Tuy vẫn chưa có thể so sánh với tốc độ tu luyện của hồn sư bình thường, nhưng đối hẳn, ít nhất đã khiến mục tiêu đột phá cấp 50 ngắn lại hơn 1/3 thời gian cần thiết.

Biến hóa cơ thể, vẫn chưa khiến Hoắc Vũ Hạo hài lòng cho bằng việc tăng trưởng tinh thần lực. Tinh Thần Hải tiến hóa, hiện tại không cần sử dụng hồn lực, chỉ bằng chính tinh thần lực nhạy bén có thể dễ dàng nhận biết gió thổi cỏ lay trong phạm vi bán kính 25m. Mà một khi thi triển Tinh Thần Tham Trắc, thì bán kính 400m, tập trung một hướng, phạm vi tăng lên 3000m, chi tiết tỉ mỉ như cảnh giới Nhập Vi của Tử Cực Ma Đồng.

Hơn nữa Hoắc Vũ Hạo cũng phát hiện, bốn hồn hoàn của võ hồn Linh Mâu, ngoại trừ hồn hoàn thứ nhất 100v năm vẫn là màu trắng, ba hồn hoàn kia đều trở thành màu đen thâm thúy, theo phán đoán đã vượt qua giới hạn 4v năm. Việc này chính là do hấp thu ba phong ấn của Thiên Mộng Băng Tẩm. Thiên Mộng Băng Tẩm biết thân thể hấp hiện tại vẫn chưa thể nhận hồn hoàn có niên hạn cao hơn, nên phần lớn năng lượng phong ấn căn nguyên tinh thần lực hầu hết đều dung hợp vào Tinh Thần Hải và cải tạo thân thể. Nói cách khác, chỉ với ba phong ấn cường đại kia, nếu hoàn toàn dung hợp vào hồn hoàn, sẽ khiến cả ba hồn hoàn tăng lên đến cảnh giới 10v năm.

Nửa năm qua, phong ba lúc trước của Minh Đức Đường cũng đã bình ổn. Sau đó, Hoắc Vũ Hạo tìm Hiên Tử Văn, để nhờ lão dẫn vào lại Minh Đức Đường. Bất quá, so với biểu hiện ở giải đấu luận bàn, hiện tại Hoắc Vũ Hạo có phần khiêm nhường hơn nhiều, chỉ lặng lẽ thông thả đến bàn thực nghiệm của mình, tiếp tục nghiên cứu chế tạo hồn đạo khí. Có vẻ như so với nửa năm trước hoàn toàn không có gì thay đổi quá lớn. Thế nhưng phiền toái vẫn tìm đến....

Kết thúc một ngày nghiên cứu, Hoắc Vũ Hạo rời khỏi Minh Đức Đường, thẳng một đường trở về ký túc xá, đang suy tư về thu hoạch hôm nay. Sau biến hóa, trí não trở nên minh mẫn hơn, năng lực phân tích, tính toán đều có tiến bộ lớn, lý luận hồn đạo khí cũng dễ dàng hơn. Hiện tại vẫn chưa để ý nghiên cứu kim khí nhân không lồ, mà cố gắng củng cố năng lực hồn đạo sư.

Lúc hắn vừa đến cổng ký túc, đột nhiên cảm giác nguy hiểm cảnh báo, chân trái giẫm đất, khựng lại, xoay người.

- Quý Tuyệt Trần?

Trong một góc tối âm u, Quý Tuyệt Trần tay nắm chặt Thiên Ngoại Văn Thạch Kiếm chậm rãi bước ra, vẫn bộ dáng lạnh lùng như xưa, nhưng so với nửa năm trước, khí tức càng thêm sắc bén.

- Sao người biết là ta?

Hoắc Vũ Hạo mỉm cười:

- Kiếm ý của người là độc nhất vô nhị.

Quý Tuyệt Trần gật đầu, nói:

- Đa tạ người!

- Đa tạ? Đa tạ việc gì?

Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên.

Quý Tuyết Trần nói:

- Sau hôm đó, lúc trở về ta đã bước vào trạng thái minh tưởng sâu, khiến cho bản thân lý giải kiếm ý càng sâu hơn, cho nên phải đa tạ người.

Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc:

- Người cũng minh tưởng sâu? Việc đó ta chúc mừng người. Bất quá cũng không nên đa tạ ta làm gì, ta cũng vừa tỉnh lại không lâu, xem như chúng ta có duyên, trận chiến ấy đều có thu hoạch khá lớn.

Quý Tuyết Trần gương mặt vẫn lạnh lùng, nhưng mang theo một nét bất đắc dĩ

- Ta minh tưởng sâu chỉ khoảng một tháng, còn người một lần là đến nửa năm. Ta hôm nay đến gặp, là muốn thấy tiến bộ sau nửa năm của người.

- Được!

Hoắc Vũ Hạo cũng không từ chối, càng không hỏi nhiều. Đối với dạng người như Quý Tuyết Trần, những lời vô nghĩa nên ít nói lại. Hạo cũng thấy Quý Tuyết Trần hai tay nắm chặt kiếm đã sửa thể, căn bản không cần biết Hoắc Vũ Hạo có đồng ý hay không.

Hoắc Vũ Hạo không thủ thế chuẩn bị gì cả, giương hai mắt sáng quắc chăm chú nhìn Quý Tuyết Trần, bước từng bước tiến lên.

Cảnh tượng kỳ dị xuất hiện. Mỗi khi Hoắc Vũ Hạo giảm một bước, trên người thêm lên một tầng kim sắc, trong mắt kim quang hưng thịnh. Những vị trí hạo bước qua, đều lưu một dấu chân hoàng kim.

Quý Tuyết Trần quả thật so với trước rất khác, kiếm ý không còn phô thiên cái địa rộng lớn, mà chỉ còn một đường, nhưng một đường kiếm này so với trước phải sắc bén hơn nhiều lần, kiếm ý cường đại như hung thần đòi mạng.

Ngay khi kiếm ý chạm đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo, bất ngờ lại không thể ngăn cản hạo dù chỉ một chút, mà tự động vỡ nát.

Cho đến khi Hoắc Vũ Hạo dừng trước mặt Quý Tuyết Trần, kiếm cũng không đâm ra, khoảng cách hai người chỉ còn lại 2m. Hoắc Vũ Hạo ngừng lại, cơ thể hoàn toàn hóa thành kim sắc, người ngoài nhìn vào không hề cảm

ứng được, ngay cả có đứng bên cạnh hẳn, cũng không nhận phải một chút xiu uy áp nào cả.

Nhưng Quý Tuyệt Trần lại đầy mồ hôi trán, lăn theo gò má chảy xuôi, hai tay nắm kiếm cũng run rẩy đôi chút.

Hoắc Vũ Hạo chấp tay sau lưng, thản nhiên nói:

- Người chọn đường đi rất đúng đắn. Chuyên biệt, một đời chỉ có kiếm! Chắc chắn nó sẽ dẫn người đến đỉnh cao. Xét phương diện chuyên tâm như thế, ta hoàn toàn không bằng người, nhưng thiên phú phúc duyên của ta, quả thật so với người có ưu thế quá lớn. Ta có một lão sư vĩ đại. Người muốn thắng ta, e là phải đuổi theo cả đời.

Nói xong, Hoắc Vũ Hạo xoay người bỏ đi. Mỗi bước lúc này lại giảm đi một tầng kim sắc. Bước đến chỗ cũ, kim sắc cũng hoàn toàn rút đi hết. Hắn chậm rãi bước vào ký túc xá.

Lúc Hoắc Vũ Hạo đi khuất, Quý Tuyệt Trần rên rỉ một tiếng đau đớn, Thiên Ngoại Vãn Thạch Kiếm cắm mạnh vào sân đá trụ vững thân thể, mồ hôi đầm đìa, kiếm ý nháy mắt tan biến.

Nhìn qua không hề có giao thủ, nhưng thực tế, "ý" của cả hai đã có một hồi so đấu mãnh liệt.

Kiểm của Quý Tuyệt Trần, chú trọng nhất chính là kiếm ý. Nếu khí thể áp đảo đối thủ, bất kể thực lực có mạnh mẽ bao nhiêu, đều sẽ bị hấn một trăm tiêu diệt. Tu vi đã hơn xa Hoắc Vũ Hạo, không lâu trước đó đã đột phá thất hoàn, có được cảnh giới võ hồn chân thân, vậy mà vẫn không thể áp đảo khí thể của Vũ Hạo, vẫn thua trong một trận so đấu với tên tiểu tử kia.

Khi đó, chỉ có bản thân hấn mới có thể cảm nhận rõ ràng, mỗi bước của Hoắc Vũ Hạo như bước chân của vua chúa. Mỗi bước tiến tới, khí thể quân vương càng thêm vĩ đại, đánh tan kiếm ý, khiến hấn một kiếm cũng không thể chém ra. Còn Hoắc Vũ Hạo thông qua tinh thần lực nhận thấy rõ áp chế trên người đối thủ, nên thông thả thoải mái chấp tay sau đít.

Hoắc Vũ Hạo chỉ yên lặng chăm chú nhìn, Quý Tuyệt Trần đã biết: mình thua. Thậm chí so với lần thua trước còn thảm hại hơn. Ý mà hấn theo đuổi, có vẻ Hoắc Vũ Hạo đã bỏ xa hấn.

"Người muốn thắng ta, e là phải đuổi theo cả đời."

Câu nói vang lên không ngừng trong tâm, khiến trái tim bồi hồi, thân thể run rẩy.

Yên lặng chừng một khắc, Quý Tuyệt Trần ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định.

- Đường ta đi là đúng! Dù có phải đuổi theo cả đời, ta vẫn sẽ đuổi theo, hãn chính là mục tiêu ta muốn tìm

Ánh mắt tỏa ra ngọn lửa hưng phấn, hùng hực quyết tâm nhìn về phía bóng đêm Hoắc Vũ Hạo vừa biến mất. Hãn xoay người, bước đi, tan biến trong đêm.

Hoắc Vũ Hạo vào trong ký túc xá, lát sau nhẹ lắc đầu, vừa rồi hãn cũng không thoải mái. Hãn cũng phát hiện Quý Tuyết Trần đã bắt đầu tìm thấy cách thức dồn ép tinh thần ý chí vào kiếm ý, dung hợp thành một thể. So với Quân Lâm Thiên Hạ tuy có khác, nhưng lại có đặc điểm riêng. Về sau, ai dám nói hãn không thể tạo ra một Quân Lâm Thiên Hạ khác đây?

Xét thiên phú bản thân, Quý Tuyết Trần cũng không mạnh, nhưng hãn dựa vào cố gắng, kiên trì không ngừng, tìm ra con đường riêng, khiến cho tốc độ tăng trưởng hồn lực và phương thức tu luyện theo đó cũng ảnh hưởng tốt. Nếu không, võ hồn của hãn không thể nào giúp hãn có tu vi Hồn Thánh ở cái tuổi này được.

Nếu thật sự toàn lực chiến đấu, Hoắc Vũ Hạo nhằm tính tỷ lệ thắng lợi không vượt qua hai thành. Tu vi hai bên quá mức chênh lệch, kiếm kia lại quá sắc. Nhưng may là Quý Tuyết Trần không phải tìm kiếm thắng thua, mà tìm kiếm thứ khác, nên mới có thể thua hãn đến hai lần.

Xem ra, bản thân phải cố gắng gấp vài lần nữa. So với Quý Tuyết Trần, bản thân trả giá không ít, nhưng cái mình đạt được lại hơn xa hãn. Vậy nếu

không cố gắng, chẳng lẽ lại phụ một thân thiên phú sao?

- Hả, còn chưa hết?

Hoắc Vũ Hạo sắp tới phòng mình, ánh mắt lại nhìn về phía trước, nhú mày.

- Cảm giác thực nhạy bén.

Một thanh âm như từ sâu kín vang lên, ngay ngã rẽ, một cô gái bước ra. Chính là người đã vào tận phòng Hoắc Vũ Hạo cầu xin hãn trả linh hồn: Na Na.

Thấy nàng, Hoắc Vũ Hạo hiểu được mục đích của nàng, không khỏi áy náy:

- Thật xin lỗi, tình trạng của ta khá đặc biệt, theo ta vào đây, ta sẽ trả linh hồn cho người.

Không hiểu vì sao, nàng đối với thiếu niên này là tin tưởng rất nhiều, chẳng sợ hãn giở trò gì, có lẽ vì lần trước hãn biểu hiện mắc cỡ như thế... Nhớ lại chuyện nửa năm trước, nàng cũng đỏ lựng khuôn mặt. Ngẫm lại, tình thế lúc đó cấp bách quá, cho nên...

Vừa theo vào phòng, Na Na vừa suy nghĩ lung tung.

Hoắc Vũ Hạo không hề mời nàng ngồi, chuyện trước trong lòng hắn cũng để lại một cái "ám ảnh" a! Nên gặp lại nàng hắn càng thêm xấu hổ.

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Lần trước linh hồn của người quả thật là bị ta phong ấn. Võ hồn của ta có thuộc tính linh thần, hồn kỹ của người vừa vặn cũng có một vài đặc tính tinh thần, nên bị ta áp chế. Sau này cố gắng ít dùng oán linh một chút, tuy nó có uy lực lớn, nhưng nếu bị đối phương khắc chế, vấn đề xuất hiện cũng không nhỏ. Dù sau ra ngoài kia, chiến đấu không phải lúc cũng là luận bàn đơn thuần như vậy.

- Ừ.

Na Na gật đầu, bộ dáng nhu thuận dịu dàng.

Hoắc Vũ Hạo cũng không muốn để nàng ở trong này quá lâu, tránh cái chuyện không nên nhớ khi trước. Hai mắt khép hờ, miệng lẩm bẩm nói tiếng gì đó rất lạ, một luồng kim quang từ ngón trỏ chỉ vào mi tâm phóng ra ngoài.

- Ngưng thần, thả lỏng, không cần chống cự.

Hoắc Vũ Hạo ra lệnh.

Na Na vội vàng thả lỏng thân thể, khép kín hai mắt, yên lặng chờ đợi.

Hoắc Vũ Hạo chỉ ngón tay, đặt luồng kim quang kia vào mi tâm của nàng. Na Na run rẩy mãnh liệt, một luồng kim quang bao phủ cả người, kéo từ đầu xuống chân rồi từ chân lên đầu.

Hoắc Vũ Hạo thu tay, cẩn thận nhìn xem nàng. Phương pháp trả lại linh hồn dĩ nhiên cũng do Y lão chỉ dạy, nhưng là lần đầu tiên sử dụng, nên cũng hơi lo.

May mắn Na Na khôi phục rất nhanh, lúc nàng mở mắt, trong mắt còn hiện lên một tia kim quang chói lóa.

- Được rồi?

Na Na vội vàng gật đầu, vẻ mặt hưng phấn:

- Ta cảm thấy linh hồn của mình thật hơn rất nhiều. Ngay cả võ hồn dường như cũng thăng hoa, đa tạ người. Người làm thế nào vậy?

Hoắc Vũ Hạo chần chờ, nói:

- Đó là bí mật võ hồn của ta, không thể nói cho người.

Hắn không thể nói cho Na Na, linh hồn của nàng vì dung hợp với hắn nên được Tinh Thần Hải nuôi dưỡng một thời gian, may mắn cảm nhiễm biến hóa tinh thần lực của bản thân, nhận được một ít tinh luyện của cảnh giới hãn hải vô nhai.

Na Na cũng cũng không hỏi tiếp, nhưng ánh mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo lại có vẻ là lạ.

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Được rồi, linh hồn đã trả lại cho người. Không có gì chuyện nữa, người về nghỉ sớm đi. Trở về nhất định phải minh tưởng tu luyện, ổn định linh hồn.

- Ừ.

Na Na răm rắp nghe lệnh, xoay người bước đi.

Hoắc Vũ Hạo thoáng nhíu mày, nói thế nào thì cũng phải cảm thấy phấn khởi khi có lại linh hồn, còn được tăng trưởng, mà sao ngay cả cái chào

cũng không có lại quay đầu bỏ đi. Thôi kệ, đi cũng tốt, kết thúc ở đây cho an toàn.

Nhưng hần nhanh chóng trợn tròn hai mắt, vì khi Na Na đến cửa, không hề bước ra, mà lại y như trước đóng cửa lại, thậm chí còn khóa trái. Hoắc Vũ Hạo không khỏi nhớ tới tình cảnh nửa năm trước, giật mình.

- Người muốn gì?

Hoắc Vũ Hạo kinh hoảng lao tới trước mặt Na Na, giơ tay giữ chặt bả vai nàng.

Na Na cũng lắc mình tránh ngang, Hoắc Vũ Hạo chỉ chụp được một cái bóng mờ. So chiến tốc độ, hần đúng là không phải đối thủ của Chiến Hồn Vương mẫn công Na Na, võ hồn U Linh đối với tốc độ quả thật có chút phúc khá lớn.

Hoắc Vũ Hạo trong lòng đề cao cảnh giác, lại chuẩn bị hành động, thì đột nhiên hành động của Na Na lại vượt ngoài dự liệu của hần.

Lui sang ngang, Na Na lập tức cong gối quỳ xuống, thành ra Hoắc Vũ Hạo vừa muốn chụp lấy nàng lại vô trúng không khí, lỡ trốn.

- Người, người làm cái gì vậy?

Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng lui sau hai bước, giật mình nhìn Na Na.

Na Na đôi mắt đỏ hoe

- Hoắc Vũ Hạo, cầu xin người giúp ta!

- Người đứng lên trước đi.

Hoắc Vũ Hạo tránh né, không chịu nhận đại lễ của nàng.

Na Na lại mạnh mẽ lắc đầu, nước mắt ràn rụa trào ra

- Người để cho ta quỳ nói đi, ta...

Hoắc Vũ Hạo quả quyết:

- Người nếu như vậy, ta sẽ đuổi người ra ngoài.

Vừa nói, hắn lập tức đi về cửa phòng.

- Đừng!

Na Na lao đến ôm chân hắn, dán cả thân thể nóng bỏng của nàng vào chân trái của hắn, nghẹn ngào nức từng tiếng:

- Đừng đuổi ta đi, ta đứng lên nói.

Nàng nghe lời Hoắc Vũ Hạo đứng dậy, hai mắt đầm lệ mông lung cúi đầu, bộ dáng như cô vợ nhỏ "đi ăn chả" bị đấng phu quân bắt quả tang.

Hoắc Vũ Hạo trong lòng mềm nhũn, chỉ chiếc ghế bên cạnh:

- Người ngồi xuống nói đi.

Na Na nhu thuận chậm rãi đến ngồi xuống ghế, thều thào:

- Người có thể nghe ta kể chuyện xưa không?

Hoắc Vũ Hạo cười khố nói:

- Ta mà không cho người nói, người chịu về sao?

Na Na đột nhiên đỏ lên mỉm cười:

- Ta vốn sinh ra trong một gia đình quý tộc, cha ta là một nam tước thừa kế, xem như là giai tầng quý tộc thấp nhất. Gia đình ta tuy không được phong đất, nhưng cũng có chút ruộng đất và cửa hàng, miễn cưỡng tính là giàu có. Tiên thiên vô hồn của phụ thân không có hồn lực, nên không thể trở thành hồn sư.

- Phụ thân gặp mẫu thân là một sự tình cờ, hôm đó cha ta ra ngoài thành dạo chơi, mới gặp mẹ ta từ rừng rậm chạy ra lại bị thương nặng vì đi liên sát hồn thú bị thương. Lúc đó mẹ ta ngất xỉu, được cha cứu giúp. Nhưng thương thế của mẹ rất nghiêm trọng, cha không thể không đưa mẹ về nhà.

- Mẹ dưỡng thương chừng một tháng sau mới khỏi. Một tháng được cha chăm sóc chu đáo, mẹ rất cảm động. Đến lúc phải rời đi, cha muốn giữ mẹ lại, mới bày tỏ tình yêu. Nhưng mẹ cho cha biết, nàng là một cái vận rủi, sẽ có hại cho cha. Nhưng ông ấy vẫn kiên quyết giữ chặt không buông, cha nói không sợ, cũng không tin cái gì vận may vận rủi.

- Một tháng ở chung, lúc bản thân không thể làm được gì cả nhưng vẫn hết lòng chăm sóc, lại có ân cứu mạng, mẹ đối với cha không phải là không có tình cảm, cuối cùng đã chọn ở lại. Tình cảm hai người phát triển rất nhanh, ba tháng sau, cha mẹ kết hôn, một năm rưỡi sau đó, họ có ta.

- Phụ thân tuy là quý tộc, nhưng tính tình thiện lương, đối với gia nô đều rất tốt, mẫu thân sau khi được gả làm vợ, cũng chỉ an tâm ở nhà dạy con. Cả

nhà của ta rất an bình vui vẻ, cho đến một ngày...

Nói tới đây, nước mắt của nàng chực trào ra, nhưng được nàng cố gắng kìm lại

- Năm ấy ta sáu tuổi, có một ngày, mẹ nói với cha, phải ra ngoài một chuyến, là đi lập sát hồn thú ở rừng rậm. Hồn lực của mẹ đã đến bình cảnh, cần phải có hồn hoàn để đột phá. Mẹ vốn xuất thân bình dân, lúc còn nhỏ đã được một học viện hồn sư sơ cấp chỉ dẫn vài tri thức đơn giản, đã bằng cố gắng của mình mà đạt đến Hồn Tông cấp 40. Đối với bình dân, đã là một việc cực khó.

- Cha ủng hộ, nhưng mẹ đi một chuyến, là nửa năm sau. Mẹ trở lại, sắc mặt rất khó coi, nhưng lúc đó ta và cha chỉ vui mừng cho mẹ, không hề nhận thấy có vấn đề gì khác lạ. Năm đó ta cũng thức tỉnh võ hồn, giống hệt của mẹ, là U Linh.

- Không lâu sau, có một đám người lạ đến nhà, không biết họ nói cái gì với mẹ, thì mẹ đã lập tức theo họ đi. Cha muốn ngăn cản, nhưng vẫn không ngăn lại. Từ ngày đó, gia đình ta đã bị ác mộng bao phủ. Mẫu thân thường xuyên rời nhà, thường xuyên đi thật lâu, mỗi khi trở về sắc mặt đều rất khó coi, nhưng thực lực của mẹ thì càng lúc càng mạnh. Lúc đó ta được đưa vào học viện, những chuyện sau đó ta cũng không rõ. Nhưng sau này, một ngày ta về nhà, lại phát hiện những thứ giá trị trong nhà không còn lại cái gì, cha lại có vẻ càng lúc càng già nua, mẹ thì ít về nhà.

- Lúc đó ta đã hỏi cha chuyện gì xảy ra? Thân thể người làm sao? Nhưng cha không nói gì cả, chỉ thở dài không thôi. Ta muốn tìm mẹ để hỏi cho ra lẽ, nhưng mặt mũi còn không thấy, biết tìm ở đâu? Đến khi ta 12 tuổi, một ngày có người đến trường báo cho ta biết, cha đã qua đời.

Na Na nấc lên từng tiếng bi thương, Hoắc Vũ Hạo cũng là nghe đến đau lòng, đưa khăn tay cho nàng.

Sau một lúc lâu, Na Na mới bình phục tâm tình, kể tiếp:

- Ta điên cuồng chạy về nhà, phụ thân đã vĩnh biệt cõi đời. Cha ta chính là trợn mắt mà chết, dù đã chết, nhưng ánh mắt vẫn tràn ngập vẻ không tin được, như là nhìn thấy gì đó không thể lý giải.

- Là ai? Là ai giết Cha? Trên ngực cha rõ ràng mang một vết thương trí mạng, kẻ nào nhẫn tâm giết cha ta! Còn mẹ đâu, mẹ ta đã đi đâu? Dù cha đã chết, nhưng mẹ vẫn không hề trở về.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 184: Thánh Linh giáo

- Sau đó, mẹ ta trở lại, sắc mặt suy nhược, lao đến khóc than bên xác cha ta, rồi đột ngột rút dao tự sát ngay trước mặt ta, gục chết ngay cạnh di hài của cha ta.

- Cảnh tượng đó khiến ta đang khóc cũng không thể khóc thêm được nữa. Chỉ một ngày được tin cha mất, lại tận mắt thấy mẹ tự sát, trời đất như sụp đổ trước mặt.

- Lúc đó, có một người lạ xuất hiện, hẳn đứng đó nói với thi thể mẹ ta:
"Người có thể tránh khỏi sao? Trước mặt chúng ta, dù chết cũng vẫn phải đem đau khổ đến gia đình người."

- Hẳn nói rồi phóng ra một cỗ năng lượng kỳ dị, lại có cái gì đó từ trên thi thể cha mẹ ta bay ra. Kẻ đó còn nói với ta, muốn gặp lại cha mẹ thì đi theo hẳn. Lúc đó ta dần dần đi theo hẳn. Rồi có nhiều người lạ khác nữa, họ đem thi thể cha mẹ ta đi chôn.

Na Na bỗng nhiên thở gấp, cảm xúc nặng nề, thân thể run rẩy.

Hoặc Vũ Hạo mới dịu dàng an ủi, vỗ vai của nàng.

Na Na lại ôm chầm lấy eo hẳn, thối lên:

- Ta sợ, ta thật sự rất sợ. Ta không biết nói cho người việc này là đúng hai sai, có lẽ ta giống mẹ, cũng là một người mang vận rủi, ta...

Hoắc Vũ Hạo trầm giọng quát:

- May rủi chỉ là tương đối, trước vận mệnh, mọi thứ đều không có căn cứ, tỉnh lại đi.

Kim quang trong mắt lóe ra, hắc khống chế một tia Linh Hồn Trùng Kích rất nhỏ đánh vào đầu Na Na.

Na Na rùng mình, run rẩy mãnh liệt, buông tay ôm Hoắc Vũ Hạo ra, gượng cười bền lên.

- Ta, ta lại gặp cái ác mộng kia, nhất định là vậy! Đa tạ người. Nhiều lần ta gặp ác mộng đều giống nhau, tỉnh lại trong khóc lóc, ta không thể chịu nổi loại tra tấn này. Nếu người không giúp ta, sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm cách chấm dứt cuộc sống, cho dù không thể gặp cha mẹ ở thế giới bên kia cũng đành phải như vậy.

Hoắc Vũ Hạo trầm giọng nói:

- Người phải nói cho ta biết làm cách nào giúp người, hoặc là nói cần ta làm cái gì...

Na Na im lặng, Hoắc Vũ Hạo cũng không sốt ruột, hắc có thể cảm thấy được Na Na lúc này cảm xúc kích kịch liệt dao động, nội tâm rất giằng co.

- Hoắc Vũ Hạo, thực xin lỗi, ta hối hận, ta không thể vì chuyện của mình mà hại người. Ta thấy, người là người tốt.

Lắp bắp nói một tràng, Na Na đứng lên liền quay đầu đi ra ngoài.

- Đứng lại.

Hoắc Vũ Hạo lắc mình chặn trước cửa. Na Na đưa gương mặt tái xanh nhìn hăn.

Hoắc Vũ Hạo lại vỗ vai của nàng:

- Ta thấy người cũng không phải muốn hại ta, nói đi, sau đó xảy ra chuyện gì, kẻ lạ mặt kia lai lịch thế nào?

Na Na nói:

- Bọn họ tự xưng là Thánh Linh giáo, là một tổ chức phi thường thần bí, sau khi ta đi theo họ, họ nói rằng, linh hồn của cha mẹ ta bị họ nhốt lại. Họ còn cố ý thả linh hồn cha mẹ ra cho ta xem. Cha mẹ ta quả thật rất khổ, rất khổ a! Họ nói muốn cha mẹ ta yên nghỉ, ta phải nghe theo họ. Nếu không họ sẽ khiến linh hồn cha mẹ vĩnh bất sinh sinh.

- Nhốt linh hồn?

Hoắc Vũ Hạo lấp bấp kinh hãi. Vì hẳn chính là truyền nhân của Y Lai Khắc Tư, học Vong Linh Ma Pháp, đối với linh hồn có hiểu biết khá tốt. Nhốt linh hồn, không ngờ là trực tiếp nhốt linh hồn người chết, có vẻ cũng khá giống Vong Linh Pháp Sư. Có điều Vong Linh Ma Pháp là thuần túy nghiên cứu linh hồn huyền bí, còn những người này hiển nhiên không phải đơn giản như vậy.

Na Na mạnh mẽ gật đầu, nói:

- Hiện tại người đã hiểu vì sao khi người phong ấn linh hồn ta lại khủng hoảng như vậy đó, ta sợ ta cũng sẽ giống cha mẹ, bị người ta khống chế linh hồn, vĩnh bất siêu sinh a!

- Ta không có cách nào nên phải đáp ứng yêu cầu của bọn họ. Họ đưa ta đến Học viện Nhật Nguyệt, không hề trải qua khảo hạch, đã vào thẳng học tập. Họ nói muốn đợi ta đạt tới tu vi trình độ nhất định, sẽ chính thức gia nhập tổ chức, tới lúc đó họ sẽ phóng thích linh hồn cha mẹ, để hai người có thể siêu thoát.

- Để cho ta an lòng, cứ cách 2 tháng, họ lại cho ta nhìn thấy linh hồn cha mẹ một lần. Mỗi khi ta gặp hai người, họ đều có một bộ dáng rất đau đớn, ta chẳng dám làm trái ý những người kia, chỉ có thể nghe bọn chúng sắp xếp.

Cũng còn may họ không có yêu cầu gì ta, chỉ muốn ta khổ tu. Cách một đoạn thời gian họ cũng có khảo hạch với ta.

- Có một lần, khi họ không chú ý, ta lén đến gần chỗ họ nhốt linh hồn của cha mẹ. Nghe được hai người nói, ta mới biết quá trình khiến gia đình ta tan cửa nát nhà. Thì ra, trước kia mẹ đi lập sát hồn thú dụng phải những tên Thánh Linh giáo này. Vì mẹ có võ hồn đặc biệt, họ muốn mẹ gia nhập, nhưng mẹ nhất quyết cự tuyệt. Từ đó ác mộng mới đeo bám gia đình ta, ngay cả mẹ cũng không biết tại sao họ lại có thể khống chế, bị họ ép buộc gia nhập Thánh Linh giáo, hơn nữa còn khống chế cơ thể giúp họ đi làm nhiệm vụ. Nhưng vì mẹ rất yêu cha, nên thường xuyên có khả năng thoát khỏi khống chế. Họ ra lệnh mẹ phải sát hại cha. Lúc mẹ chính tay giết cha, cũng đã phải chịu đả kích thật lớn, cuối cùng thoát khỏi khống chế của họ, đến bên thi thể cha ta tự sát. Mẹ nói, hối hận lớn nhất của người là không thể cứu được ta, không muốn ta giúp người, dặn ta nhất định phải thoát khỏi khống chế của Thánh Linh, nếu không cả đời sẽ là nô lệ cho họ.

Môi run run, Na Na không cầm được nước mắt chảy xuôi

- Nhưng ta làm sao có thể đi đây? Thấy linh hồn cha mẹ bị dày vò, ta thật sự rất hận, hận chính mình không có năng lực giải cứu hai người.

Hoặc Vũ Hạo trước nay vẫn cảm thấy thân thể của mình đã xem như là thê thảm, nhưng với tình cảnh của Quất Tử, rồi Na Na, xem ra chẳng thấm vào đâu. Nếu hết thấy đúng như nàng nói, quả thật cuộc đời nàng như con rối bị người điều khiển khống chế, cha mẹ đã mất, linh hồn lại còn bị tra tấn a!

- Người muốn ta giúp người như thế nào?

Hoắc Vũ Hạo trầm giọng hỏi, thanh âm rất kiên định.

Na Na cúi đầu, cũng không hé răng nữa.

- Nói đi! Ta tin mọi lời người nói đều là thật.

Hoắc Vũ Hạo là một hồn sư hệ tinh thần, nếu ngay cả lời nói thật, nói dối nghe cũng không biết, cảnh giới hãn hải vô nhai cũng là phí đi.

Na Na nói:

- Do ta quá xúc động, ta không nên tới tìm người. Thánh Linh giáo có bao nhiêu bí ẩn, có bao nhiêu cường đại, bọn họ làm gì ta cũng không biết, mạo muội nhờ người hỗ trợ, sẽ liên lụy đến người.

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Người không cầu cứu học viện sao? Học viện Nhật Nguyệt là học viện số một đế quốc Nhật Nguyệt, Minh Đức Đường lại có địa vị hết sức quan trọng ở đế quốc.

Na Na oán hận nói:

- Ta sao không nghĩ tới? Chỉ là nghĩ mà không thể làm, vì họ căn bản là cùng một ruột, ta có thể khẳng định, Minh Đức Đường nhất định có câu kết với Thánh Linh giáo. Bởi vì có một lần ta tận mắt thấy một vị trưởng lão che mặt của Thánh Linh giáo đang đêm khuya đi vào Minh Đức Đường.

Vừa nghe lời này, Hoắc Vũ Hạo mặt mày càng thêm nhăn nhó, so với hẳn tưởng tượng, tình hình càng thêm nghiêm trọng, rõ ràng là một chuyện rất phức tạp a!

Na Na nhìn Hoắc Vũ Hạo, ánh mắt tràn ngập kiên nghị.

- Ta hận Thánh Linh giáo, cũng hận cái học viện này, thậm chí hận cái quốc gia thối nát này. Hoắc Vũ Hạo, chỉ cần người có thể giúp ta giải phóng linh hồn cha mẹ, sau này ta cam nguyện làm nô tì cho người.

Hoắc Vũ Hạo lắc đầu

- Ta không cần người làm nô tì.

Na Na thân thể cứng đờ, buồn bã nói:

- Vậy người coi như ta chưa đến đây đi.

Vẻ mặt u ám, nàng thất thểu bước ra cửa.

Hoặc Vũ Hạo vội vàng nắm chặt tay nàng (LCT: ayda tỏ tình rồi á!)

- Ta nói không cần người làm nô tì, nhưng cũng không nói là không giúp người a! Ta và người giống nhau, đều là cô nhi. Ta có thể hiểu tâm tình của người. Ta không dám khẳng định có thể thành công, nhưng ta có khả năng. Bất quá, đầu tiên người phải nói tình hình Thánh Linh giáo mà người biết cho ta nghe.

Na Na run run nói:

- Người, người thật sự chịu giúp ta?

Hoặc Vũ Hạo than nhẹ:

- Kỳ thật ta nên hỏi, người dựa vào cái gì mà tin tưởng ta đến thế?

Hai mắt đã hơi sưng đỏ của Na Na nhìn hẩn dăm dăm

- Chỉ là cảm giác của ta lần trước khi thấy người ngược ngùng như vậy. Cuộc sống áp lực ta đã chịu không nổi, đã không còn lưu luyến gì. Có một chút cơ hội, ta cũng phải nắm lấy. Những người ta biết, mạnh hơn người rất nhiều, nhưng không ai hiểu biết về linh hồn như người. Họ có muốn giúp cũng không thể, nhưng người thì khác. Hồn kỹ oán linh của ta dễ dàng bị người khống chế. Nhiều ngày trôi qua như vậy, nhưng chẳng những không hại linh hồn của ta, lại nuôi dưỡng nó càng mạnh mẽ hơn. Đối với ta, người là người khống chế linh hồn mạnh nhất trong những người ta quen biết.

- Cho nên ta mới nghĩ tới mời người giúp. Ta không có cái gì quý giá trả cho người, chỉ có con người ta. Nếu người giúp cha mẹ ta thoát khỏi đau khổ, sau này người muốn ta làm gì, ta cũng đều cam tâm tình nguyện.

Hoắc Vũ Hạo nói:

- Người không cần phải cam đoan cái gì, ta cũng không đòi người cái gì, chỉ hy vọng có thể giúp linh hồn cha mẹ người an nghỉ.

Hắn cũng đã bắt đầu rung động, hai tròng mắt hơi nóng lên. Vì hắn nhớ mẫu thân, nếu mẫu thân còn sống, ắt sẽ rất phấn khởi khi thấy hắn đã là Hồn Tông, gia nhập nội viện học viện Sử Lai Khắc...

Hắn cũng ngăn được bản thân nhớ đến nam tử kia, "Mẫu thân, ta sẽ vì người nói ra tâm nguyện chưa bao giờ thốt lên của người, cũng nhất định sẽ báo thù cho người!"

Na Na nói:

- Theo ta biết, tổ chức Thánh Linh giáo thập phần thần bí, những kẻ ta tiếp xúc chỉ là một bộ phận mà thôi. Trong Minh Đô này có khoảng 20 người. Thành viên hạch tâm có khoảng 3-4 người, còn lại chỉ là nhân viên. Nhưng ngay cả nhân viên, cũng đã có tu vi Hồn Tông.

- Có điều kỳ quái là, Thánh Linh giáo này ở đế quốc Nhật Nguyệt, nhưng lại có rất ít hồn đạo sư, hầu hết là hồn sư. Ta đã thấy tên thành viên hạch tâm cường đại nhất kia, có tu vi Hồn Thánh, nhưng quả thực lại khiến ta có cảm giác sâu không thể dò.

- Trong cái phân bộ ở đây, Hồn Thánh thất hoàn gọi là trưởng lão. Mỗi khi gặp hãn, hãn đều mang một cái khăn trùm đầu màu đen, chỉ nhìn thấy hai mắt. Những thành viên hạch tâm khác được gọi là thánh linh đệ tử, những kẻ khác gọi là thánh phó. Hiện tại ta cũng xem như là một thánh phó. Mỗi khi ta đến phân bộ, đều phải che kín thân phận. Ngay cả thánh phó bình thường chạm mặt, cũng khó nhận ra đối phương, chỉ có trưởng lão mới biết được tướng mạo của chúng ta. Hãn có nói, khi ta đạt đến tu vi Hồn Đế, sẽ đệ trình lên tổng đàn thăng cấp thánh linh đệ tử cho ta, hơn nữa cho ta thăng linh.

(LCT: chương thì càng lúc càng ngắn, mà phần câu giờ thì càng lúc càng dài, chứ vị an tâm, bên dưới còn mấy đoạn câu giờ dài khủng hoảng nữa, heizza!!)

Hoặc Vũ Hạo ngạc nhiên:

- Thăng linh?

Na Na lắc lắc đầu:

- Ta cũng không biết thăng linh nghĩa là sao, ta cũng từng hỏi, hắc nói đó là một nghi thức thần thánh khiến thánh phó trở nên vô cùng cường đại.

Hoặc Vũ Hạo nói:

- Nếu đã là một giáo, vậy giáo điều Thánh Linh giáo là gì?

Na Na nói:

- Giáo lí rất mơ hồ, chỉ có hai câu: "thánh quang phổ chiếu thiên địa, thánh linh hàng lâm nhân gian". Trưởng lão nói, chỉ cần ta trải qua nghi thức thăng linh, là có thể giải phóng linh hồn của cha mẹ. Nhưng khi ta đánh nhau với người, mới cảm thấy, có lẽ cái nghi thức kia, cũng là giam cầm linh hồn như người vậy. Có lẽ vì hiện tại ta còn chưa đủ mạnh, nên họ còn chưa xuống tay với ta.

Hoặc Vũ Hạo nói:

- Nói vậy, những thánh phó đều giống như người? Đều là những mục tiêu bồi dưỡng cho Thánh Linh giáo?

Na Na lại lắc đầu:

- Ta không biết! Trưởng lão và thánh linh đệ tử nghiêm cấm thánh phó chúng ta ngày thường trao đổi với nhau.

Hoặc Vũ Hạo gật gù, trong lòng đã có một chút nhận biết, quả nhiên Thánh Linh giáo vô cùng thần bí, ngay cả người trong tổ chức như Na Na cũng không biết nhiều.

- Vậy linh hồn cha mẹ người bị phong ấn ở nơi nào?

- Trong thánh đàn của phân bộ. Cái chỗ đó rất quý dị, mỗi khi ta đi vào đều cảm thấy âm khí dày đặc. Hơn nữa bị phong ấn ở đó không chỉ có linh hồn của cha mẹ ta, còn có rất nhiều linh hồn khác. (LCT: sao cái tổ chức này giống giống Hồn Điện bên Đấu phá nhỉ?)

Hoặc Vũ Hạo nói:

- Vậy ý người là dẫn ta đến thánh đàn, sau đó nhờ ta giải cứu cha mẹ người, đúng không?

Na Na liên tục gật đầu:

- Đúng vậy. Ta ở nơi đó tuy có thể gặp cha mẹ, nhưng thực sự chỗ đó căn bản không thể tiếp cận, những khi đến gần ta cảm thấy linh hồn của mình như bị xé nát ra, người có thể không....

Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ một chút, nói:

- Ta cũng chỉ có thể tận lực mà thử xem. Có điều, ta là ngoại nhân làm sao tiếp cận thánh đàn?

Na Na nói:

- Trong nhóm thánh đồ, địa vị của ta có phần cao hơn, vì tu vi cũng sắp đến cấp 60, xem như đã là chuẩn thánh linh đệ tử. Bọn họ cũng biết ta không có khả năng giải phóng linh hồn cha mẹ, nên cũng không phòng bị ta nhiều lắm. Đợi sắp tới tên trưởng lão quay về tổng đàn, phân đàn chỉ có hai tên thánh linh đệ tử, cũng là đến kì mỗi hai tháng ta được phép thăm cha mẹ, bọn họ sẽ không phòng bị với ta. Bởi vì có rất nhiều thánh phó đều có tình trạng tương tự như ta, lúc đó người hoá trang thành thánh phó, chúng ta sẽ lén vào, còn nếu không được....

Ánh mắt Na Na chợt trở nên sắc bén:

- Với thực lực có thể đả bại kiếm si Quý Tuyệt Trần của người, còn có ta, thì hai gã thánh linh đệ tử lục hoàn Hồn Đế kia cũng không quá khó đối phó.

Hoặc Vũ Hạo nhẹ gật đầu:

- Được, chúng ta cũng nên bàn kỹ phương án hành động một chút

Quyết định trợ giúp Na Na, phần lớn là do đồng cảm, còn một phần nhỏ là vì Thánh Linh giáo. Giáo phái lấy hồn sư là chính lại có liên hệ với Minh Đức Đường, khá là thần bí. Theo như Na Na mô tả, trưởng lão phân đàn có tu vi thất hoàn, vậy thì cái giáo phái này thủ lĩnh hẳn phải là cường giả Phong Hào đấu la. Mà phạm là một tông môn có Phong Hào đấu la tọa trấn, đều xem là đại tông, sao lại làm việc đen tối, đê tiện. Việc này nhất định phải báo cáo cho học viện Sử Lai Khắc, lần này đi xem trước một chút.

Bản thân là Cực Hạn Đan Binh, vốn là chiến binh đơn thể, đôi khi, thực lực cũng không hẳn chỉ là chiến đấu.

Ba ngày sau.

Một bóng người thon thả chậm chậm rời khỏi Học viện Nhật Nguyệt. Mái tóc dài buộc đuôi ngựa lạnh lợi màu đỏ sậm, áo choàng đen giữa trời chạng vạng tối trên thân thể mềm mại mang theo nhiều phong tình.

Đến cửa học viện, đầu lĩnh hộ vệ đại môn chỉ nhìn nàng một cái, mỉm cười cho đi qua. Ai mà không biết cục cưng của học viện, hệ hồn đạo thực khổng Na Na? Nghe nói bằng thực lực của mình, nàng đã được chọn làm thành viên chính thức đại diện Học viện Nhật Nguyệt thượng đài ở Đấu Hồn Đại Tái sắp tới, tương lai vô cùng sáng lạn.

Đệ tử không thể tùy ý rời khỏi học viện, phải có giáo sư phê chuẩn mới được. Nhưng Na Na là ngoại lệ, sớm đã có giấy phép tùy ý ra vào.

Rời học viện, Na Na đi nhanh hơn, phải qua mấy dãy phố, nhìn trước nhìn sau, nàng lặng yên đến một góc âm u.

Một thân ảnh cao lớn khôi ngô lẫm liệt tách ra từ người nàng. Làn da ngăm đen, đầu bóng lờng, lưng dài vai rộng có thể khiêng cả một khẩu đại pháo, chính là Hòa Thái Đầu.

Na Na thở dài, lẩm bẩm:

- Thật là thần kỳ. Hoắc Vũ Hạo, người không tiêu hao nhiều hồn lực quá đó chứ.

Một giọng nói phát ra từ trong bóng tối:

- Không đâu, đi thôi nào, làm nhanh chính sự rồi trở về.

Theo Na Na rời Học viện Nhật Nguyệt không chỉ có Hoắc Vũ Hạo, mà còn có Hòa Thái Đầu. Hôm nay chính là lúc hành động, để bảo đảm một chút, Hoắc Vũ Hạo gọi Hòa Thái Đầu cùng đi, đảm bảo một kích thành công.

Tinh Thần Hải thăng cấp, những hồn kỹ tinh thần đều tiến bộ nhảy vọt, dĩ nhiên không thể thiếu hồn kỹ Mô Phỏng. Lúc này chính là bằng tinh thần lực cường đại, đều giả dạng cả hai huynh đệ thành Na Na. Chỉ có ai tinh mắt lắm nhìn kỹ mới thấy, bóng dáng Na Na lúc đó ngẫu nhiên xuất hiện sự chông lặt. Người bình thường chẳng có khả năng phát hiện. Ngụy trang,

xâm nhập, chính là một chương học tập của Cực Hạn Đan Binh. Với hãn hải vô nhai, hãn dễ dàng sử dụng năng lực này trong thời gian dài.

Hòa Thái Đầu ra dấu Na Na an tâm, căn bản không trao đổi gì, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Na Na hít sâu, cố gắng khôi phục tâm tình, mới bước đi trong bóng đêm, hướng tới mục tiêu đêm nay.

Minh Đô là thủ đô đế quốc Nhật Nguyệt, diện tích cực kỳ rộng lớn, một thành thị không tường thành khổng lồ vừa rực rỡ lên đèn.

Na Na theo đường cũ bước nhanh. Đôi chân dài thoăn thoắt bước nhẹ như điện xẹt.

Vẫn giữ tốc độ đó, đến chừng nửa canh giờ mới chậm lại. Mắt không chớp nhìn một toàn kiến trúc, nòng thì thăm:

- Tới rồi. Chính là cái tòa nhà cao ở cái sân 300m phía trước kia.

Giọng nói Hoắc Vũ Hạo vang lên

- Đừng lo, mọi việc có ta.

Trong Minh Đô, có rất nhiều kiến trúc cao lớn hơn hẳn mọi quốc gia khác. Hồn đạo khí ứng dụng rộng rãi, về mặt kiến trúc xây dựng, để quốc Nhật Nguyệt cũng dẫn đầu đại lục.

Na Na lại đi đến một góc ngã tư. Lúc này, nàng đội lên một cái khăn trùm màu trắng, rồi lại mang một cái mũ lưới. Xong đâu đấy, nàng bước nhanh tới tòa nhà phía trước.

Những kiến trúc trong quảng trường nhỏ này không chút nào bắt mắt. Na Na giờ tay gõ cửa năm cái, 3 dài 2 ngắn.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra một chút, Na Na lắc mình vào khe cửa vào trong.

Gã đến mở cửa toàn thân hắc y, đầu cũng đội mũ lưới, là một thanh niên.

Sân trong tối tăm, trồng đủ loại cây cao lớn, cảm tầm mắt từ trên cao nhìn xuống. Bên ngoài nhìn vào rất bình thường, nhưng không thể thấy bên trong chút nào.

Người kia nhẹ gật đầu chào Na Na, nhanh chóng tránh sang một bên. Nàng cũng gật đầu chào lại, rồi theo một đường nhỏ đi đến tòa nhà mái vòm ở giữa sân.

Kiến trúc này chỉ khoảng 100m vuông, không quá lớn. Cửa mở ra, Na Na bước vào.

Trong phòng có hai tên áo trắng, không đội mũ lưới, nhưng trên đầu cũng có mũ trùm màu trắng. Thấy Na Na, một tên giơ tay cản lại, ra dấu gì đó.

Na Na khoát tay, lấy ra một khối lệnh bài hình tròn ném qua. Lệnh bài màu đen, khắc hai cái đầu lâu.

Nàng không trầm giọng nói:

- Thánh đế vạn thọ vô cương, thánh nữ tiên tư vĩnh trú.

Hai gã Bạch y nhân vội vàng đồng thời khom người, cũng trầm giọng lặp lại lời của nàng

- Thánh đế vạn thọ vô cương, thánh nữ tiên tư vĩnh trú.

Một gã áo trắng nói:

- Chuẩn linh đại nhân, đại thánh linh cùng nhị thánh linh đều ở đây, ngài muốn đi xuống sao?

- Ủ

Na Na gật đầu.

Tên kia trả lại lệnh bài, đưa tay mời.

Na Na đi vào trong. Trong phòng bài trí đơn giản, như một ngôi nhà bình thường, không hề có trang sức đắt tiền. Na Na đến một cái bàn vuông, giơ tay nhấn xuống. Nhất thời, bốn chân bàn chậm chậm rút xuống, tiếng cơ quan "cạch cạch" vang lên, mở ra một cái cửa động chừng 1m vuông, một ánh đèn hắt ra.

Na Na nhanh chóng bước vào, theo lối đi thẳng tắp leo xuống, đến một cái phòng trống trải. So với bên trên, cái phòng này lớn hơn nhiều, chừng 300m vuông.

Bên cạnh một cái bàn cũng có hai người áo trắng trùm đầu đang ngồi đó. Trên áo họ có một vài đường hoa văn màu bạc, họ đang ăn uống, tiệc rượu thịnh soạn, mặt nạ cũng được kéo lên đến mũi.

Na Na tiến lên vài bước, cung kính nói:

- Thánh phó lục hào tham kiến đại thánh linh, nhị thánh linh.

Nam tử cường tráng ngồi bên trái cất giọng ồm ồm:

- Tới rồi à? Tự vào đi, cũng không có gì hay để xem. Người cố gắng nhanh chóng trở thành chính thức giống như bọn ta, lúc đó mọi chuyện tự nhiên dễ giải quyết.

Na Na cung kính trả lời:

- Tạ ơn đại thánh linh chỉ điểm.

Nói xong, nàng đi vào một cánh cửa nhỏ bên cạnh.

Lúc nàng sắp đến cửa, tên nhị thánh linh bên kia chợt quát:

- Chờ đã!

Na Na trong lòng căng thẳng, ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh:

- Nhị thánh linh, có chuyện gì?

Nhị thánh linh trầm giọng nói:

- Ta ngửi thấy mùi lạ.

Đại thánh linh tức giận:

- Hay, cái tên tiểu tử người có phải uống say rồi không, thật đúng là cái mũi chó má.

Nhị thánh linh đứng dậy, cái mũi giật giật, đột nhiên quát to:

- Không đúng! Có người lên vào, lão đại, phong tỏa thánh đàn.

Hắn lắc mình lao tới, tay phải sờ soạng, đột nhiên kéo dài chừng 1m, chụp đầu Na Na.

Cánh tay kéo dài tối đen như mực, mang theo mùi tanh tươi nồng nặc.

Na Na ra vẻ thất kinh lui lại sau hô lớn:

- Đại thánh linh cứu ta, ta không có làm cái gì cả!

Đại thánh linh dĩ nhiên tin tưởng huynh đệ hơn Na Na, lướt ngang chặn cửa nhỏ, đồng thời sáu hồn hoàn 2 vàng 2 tím 2 đen hiện lên.

Nhưng ngay sau đó, một luồng kim quang không hề báo trước xuất hiện oanh kích lên đầu hắc. Lập tức hắc hô lên kinh hoảng, thân thể hóa thành một luồng khói chạy ra xa.

Kim quyền oanh kích vào không khí, cả phòng ngăm cũng rung động kịch liệt. Cách đó 10m, tên đại thánh linh lại xuất hiện, kêu thảm một tiếng, phun máu té xuống sàn. Một quyền đó nhìn qua như không đánh trúng hắc, nhưng vẫn khiến hắc bị thương.

Hoặc Vũ Hạo từ bóng đêm đột nhiên hiện ra. Hắc thật không ngờ bản thân súc thể đã lâu, sau khi có hắc hải vô nhai lần đầu tiên chính thức đánh ra Quân Lâm Thiên Hạ lại không thể đánh chết đối thủ.

Phía bên kia, một luồng hào quang xích hồng như thép luyện phát động, chém đến hữu trảo đen thui của nhị thánh linh.

"Keng!"

Nhị thánh linh dùng chính tay phải ngạnh kháng Xích Diễm đao một cái. Ngay sau đó, trên người hắc cũng hiện ra sáu hồn hoàn, vừa hiện ra đã thiêu đốt, hóa thành ngọn lửa màu đen bọc lấy thân thể. Quần áo trên người nháy mắt tan nát, cơ thể hắc cũng bị phá tan, nhưng lại cao lên đến 3m, da thịt biến mất, trở thành một bộ xương khô đen đúa khổng lồ.

Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy hốc mắt nhị thánh linh bốc lên một ngọn lửa linh hồn xanh biếc, trầm giọng quát:

- Tà hồn sư?

Đại thánh linh ở bên kia cũng đã bật dậy, quát một tiếng, chân phải giậm xuống đất, khiến vách tường nứt toác. Hai hồn hoàn cũng bốc lửa, sáu bộ xương khô từ trong tường nứt kia chui ra, cùng với nhị thánh linh nhanh chóng phối hợp công kích Hoắc Vũ Hạo và Na Na.

Hoắc Vũ Hạo khinh thường hừ một tiếng, đối với hồn sư khác, tà hồn sư quả là ác mộng, nhưng với hắc có Vong Linh Ma Pháp, những tà hồn sư lấy linh hồn ra chơi đùa, ngược lại rất dễ đối phó.

Kim nhãn trên trán mở ra, đối với những tà hồn sư, Hoắc Vũ Hạo không hề có ý nghĩ nương tay. Kim quang lóe lên, oanh kích nhị thánh linh trước mặt, hắc lập tức lão đảo gục trên mặt đất.

Một luồng lửa xanh biếc từ cái đầu lâu của hắc thoát ra, nổ bùng tán loạn.

Bộ xương khô màu đen cũng ngã ầm xuống sàn, một kích tất sát!

Nhị thánh linh vừa mới lấy linh hồn thiêu đốt chính là kỹ năng đặc thù của tà hồn sư, đẩy giới hạn bản thân lên đến cảnh giới vô hồn chân thân, thân thể mạnh mẽ, hồn đạo khí cấp 6 cũng khó chống lại, uy lực mạnh mẽ, lại nhanh vô cùng.

Đáng tiếc, đối thủ của hắn là Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo căn bản không cần đối cứng với bộ xương cứng như thép nguội đó, trực tiếp dùng Vận Mệnh Nhân thi triển Linh Hồn Trùng Kích, phá nát linh hồn của hắn. Luận tu vi, vị nhị thánh linh mạnh hơn hắn Hoắc Vũ Hạo, nhưng so chiến tinh thần lực, hắn vẫn kém quá xa. Còn chưa kể Hoắc Vũ Hạo có Vong Linh Ma Pháp, đối với linh hồn con người có nghiên cứu so với hắn cũng chắc chắn sâu sắc hơn nhiều.

Hai tròng mắt lại trở thành màu xám, Hoắc Vũ Hạo thì thào vài câu chú ngữ, nhân dịp Na Na xông lên trước ngăn cản sáu bộ xương khô, tay phải vẽ ra một ký tự trong không trung, đột nhiên bay vọt tới.

Ký hiệu vô hình chợt hiện ra thành màu xám, khuếch tán những đốm sáng xanh biếc bay đến vị trí Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo trầm giọng quát:

- Ngừng!

Những đốm sáng xanh biếc ngừng tụ thành một ngọn lửa, lập lòe trước mặt hắn.

Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng quát:

- Ta sẽ rửa sạch tội ác của ngươi!

Kim quang Vận Mệnh Nhân đại thịnh, ngọn lửa xanh biếc nhanh chóng hóa thành màu vàng.

Trong phòng ngăm vang lên một tiếng thét gào thảm thiết. Ngọn lửa xanh bị ngọn lửa vàng đốt cháy, biến thành những đốm lửa vàng nhỏ hơn lơ lửng trên ngón tay Hoắc Vũ Hạo.

Đại thánh linh thấy thế quá sợ hãi

- Ngươi, ngươi dám thiêu đốt linh hồn lão Nhị! Không thể nào? Ngươi, ngươi cũng là tà hồn sư? Chúng ta là Thánh Linh giáo, thánh đế.

- Nói sau đi.

Hoắc Vũ Hạo vung tay phải, đám lửa vàng đã phóng ra, chạm đến bộ hắc khô cốt. Hắc cũng lao đến, Âm Kim Khủng Trảo hoàn chỉnh vồ ngang, xé nát ba con khô cốt do đại thánh linh triệu hồi ra, hai con khác đã bị Na Na xử lý hết hai, còn lại một con bối rối đứng đó, không còn chút uy hiếp.

Đại thánh linh trong lòng đã tràn ngập sợ hãi, hắc cảm thấy Hoắc Vũ Hạo vừa thi triển năng lực hoàn toàn khác, diệu kỳ hơn, lại có hiệu quả bất đồng.

- Các người đi chết đi!

Sáu hồn hoàn của đại thánh linh bốc cháy, thân thể bùng lên một ngọn lửa màu trắng.

Hoắc Vũ Hạo kéo Na Na về sau lưng, Băng Hoàng Nộ đánh nát khô cốt cuối cùng.

Tà hồn sư thường thường đều có kỹ năng bùng nổ phi thường cường hãn, không thể để Na Na mạo hiểm.

Những hỏa diễm trắng tinh trên người đại thánh linh như vô số oan hồn kêu rên dữ dội. Cánh cửa nhỏ bên cạnh chột nổ tung, một luồng năng lượng mênh mông khủng bố từ đó bắn ra, tu vi của Hoắc Vũ Hạo và Na Na chỉ cảm thấy toàn thân căng cứng, lão đảo lùi về sau.

Những luồng hào quang trong suốt màu sắc bất đồng từ cánh cửa kia trào ra, mỗi luồng hào quang dường như đều có mặt người, chỉ có điều khuôn mặt méo mó vặn vẹo kịch liệt.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 185: Tịnh Hóa! Chủ nhân?

Đại thánh linh cầm một lá cờ, sắc mặt dữ tợn: - Cho các người nếm thử mùi vị vạn hồn phệ thể, linh hồn các người sẽ bị chúng nó cắn xé, để lại thân thể làm con rối cho ta. Đi chết đi! Hoắc Vũ Hạo hoảng hốt, chẳng lẽ trong tay hắn là Vạn Hồn Phiến mà Y lão từng đề cập? Vong Linh Pháp Sư không chế sinh vật vong linh, bởi vì tinh thần lực bản thân chỉ có hạn, do đó phạm vi khống chế cũng có hạn chế, nhưng có thể sử dụng pháp khí tăng cường khống chế và chuyển hóa sinh vật vong linh. Vạn Hồn Phiến chính là một loại. Theo Y lão nói, luyện pháp khí Vạn Hồn Phiến đến cực hạn, có thể cất chứa vạn linh hồn. Lúc đối địch, chỉ cần thúc đẩy oán linh trong đó có thể phát động công kích phạm vi lớn. Những sinh vật bị oán linh ảnh hưởng, bất kể là cái gì, đều bị chuyển hóa vào quân đoàn vong linh. Một khi cơ thể sinh vật đó bị hủy, linh hồn chỉ có thể chui vào Vạn Hồn Phiến, hơn nữa không ngừng bị đồng hóa thành sinh vật vong linh, Vạn Hồn Phiến nuốt linh hồn sinh vật để tiến hóa, tiến hóa đến cực hạn, có năng lực để chiến đấu với cả thần. Chẳng qua, Vạn Hồn Phiến cũng có thiên địch, khi có Vong Linh Pháp Sư chế tác thành công, nhất định đã bị thiên khiển. Cũng như Vạn Mệnh Quang có bình cảnh, dùng không chóng thì chày sẽ gặp phải khắc tinh. Không lẽ, tên tà hồn sư này đã mạnh đến mức có được Vạn Hồn Phiến? Rung động, nhưng Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên không tùy ý để đám oán linh công kích bản thân, một vòng tinh thần dao động vô hình khuếch tán, là Tinh Thần Kiên Nhiều. Oán linh đã bị tinh thần lực ảnh hưởng, như đám

ruồi muỗi bay tán loạn giữa không trung. Trong phòng ngẫm rộng rãi, khắp nơi đều là những tiếng oán linh thê lương gào thét. Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng ổn định tâm thần, bằng Tinh Thần Tham Trắc, Tinh Thần Kiền Nhiễm, hắn phát hiện, tuy đám oán linh số lượng khá đông, nhưng đến vạn thì còn lâu lắm, chỉ chừng 400, 500 là cùng. Hơn nữa mỗi oán linh cực kỳ yếu ớt. So với oán linh cường đại mà Y lão mô tả có cách biệt quá lớn, ngay cả Tinh Thần Kiền Nhiễm của hắn cũng không thể vượt qua. Đại thánh linh cũng không ngờ thánh linh kỳ thuận lợi rút ra, nhưng không hề có hiệu quả với đối phương. Cái thánh linh kỳ này cũng không phải của hắn, mà là pháp bảo quan trọng của trưởng lão phân đàn. Là một kiện hồn đạo khí cấp 7, chỉ có những tà hồn sư điều khiển linh hồn mới có thể sử dụng. Ở phân đàn này, hắn và trưởng lão là hai người có thể giữ nó, để lại phân đàn là phòng ngừa vạn nhất. Trưởng lão từng nói, chỉ cần không phải hồn sư cường đại bất hoàn, thì thánh linh kỳ thừa sức đối phó, huống gì bản thân đại thánh linh còn có tà hồn kỹ cường đại. Đại thánh linh sử dụng thánh linh kỳ không hề đụng tới hồn kỹ nào cả, lấy tất cả sáu hồn hoàn thiêu đốt bằng mật pháp tà hồn sư, khiến cho bản thân đủ tinh thần lực sử dụng thánh linh kỳ. Hắn mạnh mẽ cắn lưỡi, phun một ngụm máu lên không trung, hóa thành một oán linh huyết sắc bay đi. Huyết oán linh bay đến giữa không thì nổ bùng, lan sang phần lớn oán linh, khiến cho đám oán linh thực lực bất chợt bạo tăng, thoát khỏi Tinh Thần Kiền Nhiễm. Nhưng khi oán linh đó vừa hiện ra, Hoắc Vũ Hạo đã ngâm xương chú ngữ, ba con mắt đều hóa thành màu xám, một bóng người già nua ẩn hiện sau lưng, trong thanh âm của hắn dường như cũng có một chất giọng già nua lồng vào cùng ngâm xương. Nếu chỉ có mình hắn, nhất định sẽ chọn phương án đột kích, giải quyết đại thánh linh, cướp đoạt lá cờ trong tay hắn, nguy cơ của đám oán linh này hắn sẽ tự phá. Nhưng sau lưng còn có Na Na, oán linh được đại thánh linh thúc giục đã trở nên cuồng bạo, hắn không thể cam đoan có thể vừa công kích vừa phòng vệ tốt cho nàng, nên quyết định trước hết giải quyết đám oán linh này. Tay phải chỉ lên trời, Hoắc Vũ Hạo tràn ngập uy nghiêm - Linh hồn ô uế, tịnh hóa! Một vòng sáng trắng noãn từ Vận Mệnh Nhân phóng ra. Tinh Thần Hải mệnh môn chọi nổi sóng cuộn trào, tinh thần lực khổng lồ được chú ngữ

dẫn động ào ạt tuôn ra, hóa thành năng lượng tịnh hóa thuần khiết nhất thiên địa. Nơi vòng sáng lan qua, huyết quang trên oán linh biến mất, đám oán linh đang điên cuồng thét gào bay loạn chợt dừng lại yên lặng trong không trung. Bạch quang lan đến mỗi góc ngách trong phòng mới lặng lẽ dừng lại, những oán linh hung lệ đều bị nó nhuộm thành trắng tinh. Ánh sáng tịnh hóa khi chạm đến đại thánh linh, lại khiến hắc gào lên thảm thiết, khối đen từ cơ thể không ngừng bốc cao. Hắc thể lương gào to - Năng lực hủy diệt linh hồn. Người, cuối cùng người là ai? Năng lực này chỉ thánh đế mới có cơ mà! Người cũng là tà hồn sư, người cũng là. . . Nhưng tại sao người. Nhưng hắc không thể tiếp tục gào lên nữa, vì một bóng đen khổng lồ xuất hiện trước mặt, bàn tay xương xẩu nắm cổ hắc, chính là bộ hắc khô cốt do nhị thánh linh biến thành. Chẳng qua, trong hốc mắt của bộ xương này có một ngọn lửa kim sắc, chính là một tia linh thức của Hoắc Vũ Hạo. Nhị thánh linh đã hoàn toàn bị tịnh hóa linh hồn, chỉ còn lại cơ thể chiến đấu theo bản năng phục tùng Hoắc Vũ Hạo. Những oán linh lơ lửng giữa không trung, lúc này đã không còn hung lệ, dần hiện ra mặt người. - Nói, Thánh Linh giáo các người là giáo phái gì, tổng đàn ở chỗ nào? Hắc khô cốt nắm cổ đại thánh linh lôi tới trước mặt Hoắc Vũ Hạo, tia ánh sáng tịnh hóa vừa nãy đã tẩy hết hơn phân nửa thân tu vi của hắc. Đại thánh linh ánh mắt ngơ ngác nhìn Hoắc Vũ Hạo - Thánh tử? Chẳng lẽ người là thánh tử hạ phàm? Thánh tử, người hắc là đi tìm thánh đế, thánh đế sẽ đưa chúng ta thống trị thế giới này. Chỉ có những người có thánh lực như chúng ta, mới có tư cách hưởng thụ thế giới này a! Hoắc Vũ Hạo cau mày - Trả lời câu hỏi của ta! Đại thánh linh đột nhiên cười quỷ dị - Thánh tử, một ngày nào đó, thánh đế sẽ tìm được người. Tới lúc đó, chính là cơ hội thánh linh cai trị hết thảy. Thánh đế vạn thọ vô cương! Nói xong, cơ thể hắc đột nhiên tối đen, như tro bụi rớt xuống khỏi tay hắc khô cốt, tản mát, một chút thi thể cũng không còn. Tròng cảnh quỷ dị, thánh linh kỳ cũng rơi xuống, Hoắc Vũ Hạo đưa tay bắt lấy, dùng hồn lực mạnh mẽ phá nát. Na Na phía sau Hoắc Vũ Hạo từ đầu đã choáng váng. Nàng tuy vẫn cho rằng Hoắc Vũ Hạo rất mạnh, nhưng khi đại thánh linh phóng ra oán linh đông đảo, những tiếng gào thét làm cho nàng toàn thân bủn rủn, không cách nào dùng được hồn

lực, lúc đó nàng đã buông xuôi, nghĩ rằng sẽ chết, thì mọi thứ lại nhanh chóng kết thúc. Trước mặt nàng, người thiếu niên so với nàng còn nhỏ hơn vài tuổi, bằng năng lực bản thân ngăn cơn sóng dữ. Thậm chí nàng còn không biết hắc làm thế nào, hóa giải oán linh, giết chết đại thánh linh, hắc cô cốt nhị thánh linh bị hắc không chế. Biến hóa chiến trường quá đột ngột. Đến khi hắc gọi tên của nàng, Na Na mới bừng tỉnh. - Mau đi tìm cha mẹ người, thời gian không còn dài. Oán linh được tịnh hóa chú của ta tác dụng, ô uế và tà ác sẽ dần được rửa sạch, sau đó chúng sẽ tự thăng thiên, nếu người muốn nói gì thì nói nhanh lên, ta chờ bên ngoài. Hoắc Vũ Hạo lắc mình đi ra ngoài. Nói tới cũng khá kỳ quái, trong phòng ngẫm ồn ào huyên náo như vậy, bọn thánh phó bên ngoài lại không một chút phản ứng. Ra khỏi phòng ngẫm, Hoắc Vũ Hạo vừa đúng lúc đánh lén tám gã thánh đồ vừa tụ tập lại đó. Bọn này có thực lực chênh lệch không nhỏ với Na Na, bị Hoắc Vũ Hạo đánh bất ngờ đều ngã xuống, căn bản không kịp phản kháng. - Đại thánh linh, nhị thánh linh đã chết, phân đàn tà giáo đã bị phá. Linh hồn thân nhân của các người đều được tịnh hóa, nếu còn muốn gặp họ lần cuối, thì hãy mau đi xuống dưới. Hoắc Vũ Hạo lần lượt tháo khăn trùm đầu của họ, lộ ra những gương mặt trẻ tuổi. Nhìn cả đám đều ngây dại, Hoắc Vũ Hạo cả giận nói: - Nếu ta muốn hại các người, bây giờ nằm đây đã là thi thể, còn không mau đi, bỏ qua cơ hội này, vĩnh viễn sẽ không gặp lại thân nhân được nữa. Lần này cũng là cơ hội tốt cho các người thoát khỏi tà giáo. Hắc pha thêm một chút Linh Hồn Trùng Kích vào lời nói, đánh cho bọn thánh phó giật mình tỉnh dậy, cả đám liền hối hả chui vào phòng ngẫm. Thở dài, Hoắc Vũ Hạo chậm rãi bước ra căn phòng bình thường này. Lưng dựa tường, hai mắt khép hờ, từng cơn suy yếu mãnh liệt từ đại não truyền đến. Chú ngữ tịnh hóa tiêu hao tinh thần lực thật lớn, huống chi trước đó hắc còn dùng Vận Mệnh Nhân đối phó hai gã tà hồn sư. Nhìn bề ngoài thì chiến thắng quá đơn giản, nhưng thực tế cũng rất hiểm. Nếu không phải vừa vào trận hắc dùng Vận Mệnh Trùng Kích giải quyết nhị thánh linh, để cho hai tên thánh linh liên thủ, e là phải gặp đại nạn. Dĩ nhiên quan trọng chính là Vong Linh Ma Pháp và võ hồn Linh Mâu vừa vận khắc chế bọn người kia. Thật không ngờ, Thánh Linh giáo là từ tà hồn sư mà tạo thành, khó trách

thần bí như thế. Không phải nói tà hồn sư không có tổ chức gì sao? Đột nhiên, trong lòng căng thẳng, trong đầu hồi tưởng lời nói Long Thần đầu la Mục ân, Mã Tiểu Đào trước kia mất tích có liên quan đến một đám hồn sư bí ẩn tập kích, chính là tà hồn sư a! Không lẽ, những người đó có quan hệ tới Thánh Linh giáo? Hôm nay may là tên trưởng lão Thánh Linh giáo không có ở phân đàn. Nếu có tên kia, chỉ sợ bản thân chỉ có nước chạy trốn. Đáng tiếc không thể moi thêm tin tức hữu dụng nào từ miệng đại thánh linh, lúc hăn tự sát, linh hồn cũng tan mất. Bất quá, cuối cùng vẫn hoàn thành tâm nguyện của Na Na, coi như là làm một chuyện tốt đi. Về Thánh Linh giáo này, phải nhanh chóng báo cáo cho học viện. Nếu cái giáo phái này dường như đều do tà hồn sư mà hình thành, vậy thì tính nguy hiểm của nó còn hơn cả Bản Thể Tông. Hôm nay chạm trán hai gã tà hồn sư lực hoàn Hồn Đế, so với tử thần sứ giả càng mạnh hơn. Nếu bản thân không phải chiếm được tiên cơ, phiền toái chắc chắn không nhỏ. Hai tà hồn sư đặt ở bất kỳ nơi nào, nếu không có cường giả trấn áp, ắt mang đến một hồi sinh linh đồ thán, hoành hành một phương. Mấy trăm oán linh kia cũng đã cho thấy bọn chúng tà ác ra sao, đó chính là mấy trăm sinh mệnh a! Còn may Thánh Linh giáo này còn duy trì thần bí, vẫn chưa có hành động gì lớn, nếu không thì tai họa khủng bố khắp nơi a! Đoàn giám sát Sử Lai Khắc phải có hành động mới được. Tiếng kêu khóc mơ hồ vang ra, dĩ nhiên là của đám thánh phó lúc này đã tìm ra linh hồn thân nhân. Hoắc Vũ Hạo suy tư một chút, lặng yên bước ra ngoài sân, rồi cũng lặng lẽ quay lại, chờ đợi. Na Na là người đầu tiên đi ra, khăn trùm đã buông xuống, hai tròng mắt đỏ hoe, mí mắt sưng húp. Nàng đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo, hai gối mềm nhũn quỳ xuống, Hoắc Vũ Hạo sớm đã chuẩn bị, một tay đỡ lấy nàng. - Na Na, đừng như vậy, nén bi thương đi. Cha mẹ ngươi đã siêu thoát, cuối cùng đã thuộc về chính mình. Na Na khẽ gật đầu. - Cám ơn ngươi, chủ nhân. Ngươi đã giúp ta hoàn thành tâm nguyện lớn nhất đời ta. - Cái gì mà chủ nhân? Hoắc Vũ Hạo ngẩn ngơ. Ánh mắt Na Na kiên định nhìn thẳng - Ta nói rồi, chỉ cần ngươi có thể giúp ta giải cứu linh hồn cha mẹ, ta làm trâu làm ngựa cũng sẽ theo hầu ngươi. Ngươi đã làm được, lại còn tịnh hóa ô uế trong linh hồn cha mẹ. Ta đã không còn gì vương vấn, ân tái tạo chỉ có dùng đời này báo đáp.

Người không được từ chối ta, nếu người từ chối, ta vốn không còn gì luyến tiếc, sẽ rời khỏi thế giới này ngay. Hoắc Vũ Hạo nghe mà trợn mắt há mồm, muốn phản đối, nhưng căn bản là không dám, cái ánh mắt của nàng đúng là dám nói dám làm. Hắn mà dám phản đối, nàng cũng dám chết lắm a! Một đám người sắc mặt tái nhợt, cũng y một bộ dáng khóc sưng cả mắt, xuất hiện sau lưng Na Na, đồng thời quỳ xuống - Ân tái tạo, không cách báo đền, nguyện cả đời phò tá, trung thành tận tụy. Bọn họ cũng không khác Na Na cho lắm, sau khi thấy người thân được giải thoát, dù chưa biết Hoắc Vũ Hạo là ai, nhưng cảm kích thì không hề phai. - Cái vụ này. Na Na gượng cười: - Chủ nhân, ta cũng muốn như vậy. Đối với chúng ta những người đã làm nô lệ rất lâu, đều là cô nhi, thế giới này đã không còn người thân. Nếu người không cần chúng ta, chúng ta thậm chí không biết nên làm gì bây giờ. Học viện ta khẳng định là không trở về được. Chủ nhân, người sắp xếp cho chúng ta đi, tám người bọn họ có 4 Hồn Tông, 4 Hồn Vương, bốn người còn là hồn đạo sư. Nếu người không lưu, ắt khó thoát khỏi nanh vuốt Thánh Linh giáo đuổi giết. Hoắc Vũ Hạo nhăn nhó: - Các người sao lại cho rằng ta có khả năng che chở các người đây? Ta cũng chỉ là một học viên thôi mà! Na Na kiên định: - Bởi vì ngài đến từ Sử Lai Khắc. Hoắc Vũ Hạo suy tư một lúc: - Như vậy đi, ta cũng không chối từ nữa, nếu các người đã bằng lòng theo ta, vậy ta sẽ cho các người một tín vật, lập tức rời khỏi Minh Đô, đến thẳng học viện Sử Lai Khắc, tìm một người tên gọi Bối Bối, hắn sẽ an bài cho các người. Khẳng định là các người không thể gia nhập học viện Sử Lai Khắc, nhưng có thể gia nhập tông môn của chúng ta, gọi là Đường Môn, vạn năm truyền thừa. Tổng bộ Đường Môn tạm thời thành lập tại nội thành Sử Lai Khắc, chỉ cần các người đến được đó, ta cam đoan các người sẽ an toàn. Không cần cái gì mà hứa nguyện trung thành với ta này nọ, gia nhập tông môn, chúng ta đã là đồng môn. Na Na hiện lên ánh vui mừng, nhưng vẫn không đổi cách xưng hô, thân thể mờ ảo tránh khỏi tay Hoắc Vũ Hạo, lại cong chân quỳ xuống - Đa tạ chủ nhân. Tám người kia cũng một mặt vui mừng cung kính vái: - Đa tạ chủ nhân. Hoắc Vũ Hạo cứu linh hồn thân nhân của họ, đồng nghĩa cũng là cứu họ khỏi Thánh Linh giáo, lại cho họ một con đường sáng sủa. Những người trải qua bi thảm có

thể cảm kích thế nào đây, tiếng chủ nhân này là thật lòng cảm kích, nước mắt không cầm được trào ra, rốt cuộc đã có thể trở lại làm người a! Đối với Hoắc Vũ Hạo mà nói đây cũng là chuyện tốt, Bối Bối lâu nay tìm Đường Nhã không có kết quả, quyết định trùng kiến Đường Môn ở thành Sử Lai Khắc. Dù sao nơi đó thuộc về phạm vi quản lý của học viện Sử Lai Khắc, bọn họ cũng còn đang học tập, cũng tiện lợi hơn. Đường Môn hiện tại đang cần nhân thủ, muốn chiêu nạp ở thành Sử Lai Khắc cũng khá phiền toái, những đệ tử tốt nghiệp học viện Sử Lai Khắc cũng không dễ dàng gia nhập một tông môn. Nhưng Bối Bối có thân phận hậu nhân của Mục lão, hơn nữa thế hệ Sử Lai Khắc thất quái hiện nay đều vào Đường Môn, vẫn là được học viện rất ưu đãi. Ở cái thành thị tắc tắc vàng cấp cho một khu đất không nhỏ, giúp đỡ kiến tạo Đường Môn. Tuy vị trí hẻo lánh một chút, nhưng yên tĩnh. Hơn nữa nói thế nào cũng là ở thành Sử Lai Khắc. Những người này tu vi cũng chỉ phổ thông, nhưng lại có hồn đạo sư, Đường Môn đang cần nhân tài, Hoắc Vũ Hạo cũng không quá chối từ. Hoắc Vũ Hạo nói: - Thời gian cấp bách, các người bỏ lại hết quần áo này đi, lập tức rời khỏi, khoảng một canh giờ nữa, nơi này sẽ thành bình địa, cố gắng xóa mọi dấu vết truy tung, đi càng nhanh càng tốt, tất cả đều có hồn đạo khí phi hành chứ? Gồm cả Na Na, năm vị hồn đạo sư đều tỏ ra mình có. Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ: - Như vậy đi, các người ra khỏi Minh Đô, 5 người dùng hồn đạo khí phi hành bay hết tốc lực, được một khoảng thì Na Na đem 5 cái quay lại tiếp ứng những kẻ khác, như vậy là tốt nhất. Thánh Linh giáo chung quy cũng không phải thần, muốn đuổi theo các người cũng tuyệt đối không dễ dàng. Hắn đưa cho Na Na một cái tín vật. - Dạ, chủ nhân. Na Na và tám người kia đều đứng dậy, bị thương đã giảm bớt, mặt cười cũng sáng lạn hơn, từ hôm nay chính là một cuộc đời mới. Nàng sớm đã tính toán, bất kể hôm nay việc thành hay bại, cũng không trở về hội Học viện Nhật Nguyệt, nên bản thân mang hết mọi thứ mình có trong hồn đạo khí trữ vật. Khom lưng chào Hoắc Vũ Hạo, cởi áo khoác thánh phó, nhanh chóng bỏ đi. Hoắc Vũ mô phỏng hình dáng nhị thánh linh đường hoàng lặng lẽ bước ra ngoài, nhanh chóng rời khỏi. Sau nửa canh giờ, hắn cùng với Hòa Thái Đầu hội họp ở một nơi tăm tối cách Học viện Nhật Nguyệt vài trăm thước. - Nhị sư

huynh, thế nào? Hoắc Vũ Hạo thì thầm hỏi. Hòa Thái Đầu cười thích thú, luyentruyenchu - Yên tâm, toàn bộ lấy được. Có Tinh Thần Tham Trắc xác định vị trí chuẩn xác, tuyệt đối không sai. Lát nữa Minh Đô sẽ có một hội pháo hoa huyền lệ rực rỡ, ta đã khống chế lực phát công, chọn lấy định trang hồn đạo khí xuyên thấu, uy lực chỉ hướng xuống phía dưới, không ảnh hưởng chung quanh. Cô bé kia đâu? Hoắc Vũ Hạo nói: - Đi rồi. Sự tình được giải quyết, nàng khẳng định không thể ở lại học viện. Ta bảo nàng và mấy tên thánh đồ kia đến học viện Sử Lai Khắc tìm Đại sư huynh, xoi như giúp Đường Môn tăng một chút lực lượng. Hòa Thái Đầu nói: - Vậy chúng ta làm sao trở về? Không thể nào trèo tường mà vào đâu! Học viện canh phòng nghiêm ngặt, chỗ nào cũng là hồn đạo khí phòng vệ. Hoắc Vũ Hạo cười: - Nhị sư huynh, xem ra người vẫn chưa hiểu hết chỗ thần diệu của hồn kỹ Mô Phỏng a! Chúng ta mô phỏng Na Na, chỉ cần người không cách ta 10m không ai nhìn ra nổi, đường hoàng vào cổng thôi. - Ặc. như vậy cũng được? Ta nhớ rõ hồn kỹ của người trước kia đâu có cường đại thế này a! Hoắc Vũ Hạo nói: - Đó là lợi thế của hồn sư hệ tinh thần, tinh thần lực càng lớn, hồn kỹ càng cường đại. Hắn nói quả thật không giả, nhưng nếu không có Thiên Mộng với tinh thần căn nguyên khủng bố dung hợp, hồn kỹ Mô Phỏng còn lâu lắm mới cường hãn đến mức đó. Hòa Thái Đầu hiện tại nhìn thấy, cũng chỉ là một phần nhỏ tiến hóa của Hoắc Vũ Hạo mà thôi. Một phút sau, Hoắc Vũ Hạo mô phỏng Na Na công khai thông thả vào Học viện Nhật Nguyệt. Có đi có về, căn bản không khiến ai hoài nghi chút nào. Cũng khiến cho người ngoài nhìn vào đều thấy Na Na ở trong học viện, Thánh Linh giáo muốn điều tra tung tích càng thêm khó khăn, tranh thủ thời gian cho Na Na và bọn người kia. Trở lại ký túc xá, Hoắc Vũ Hạo lập tức đem những chuyện hôm nay trải qua kể lại, viết thư giao cho Phàm Vũ. Phàm Vũ cũng vô cùng khiếp sợ trước sự xuất hiện của Thánh Linh giáo, nghĩ mọi biện pháp đưa tin tức này truyền ra. Nếu Minh Đức Đường có cấu kết với Thánh Linh giáo, nghĩa là đế quốc Nhật Nguyệt với bọn tà giáo này cũng có liên quan. Tà hồn sư đích cường đại trên đại lục từ lâu đã không còn là cái chuyện gì lạ lắm, huống chi bọn tà hồn sư một khi có hành động gì, sẽ khiến bình dân bá tánh sinh ra thương vong thảm trọng a! Lúc Hoắc

Vũ Hạo cùng thảo luận vấn đề này với Phàm Vũ, một tiếng nổ kinh thiên từ xa truyền đến, dĩ nhiên chính là định trang hồn đạo khí định giờ của Hòa Thái Đầu phát uy, xóa sạch dấu vết của cái phân đàn Thánh Linh giáo ô uế kia. Thu hoạch lần này của Hoắc Vũ Hạo không nhỏ, không chỉ giải thoát Na Na và đám thánh phó, nhị thánh linh hóa thành hắc khô cốt, là một khối lỗi (LCT: golem) chiến lược không tồi chút nào. LCT: Sao mà giống necromancer trong Diablo II thế nhỉ, gọi cả skeleton ra chiến, cơ mà luyện golem như Vũ Hạo còn tiện hơn cả Tiêu Viêm Khô cốt được khí tức vong linh tịnh hóa, vẫn duy trì nguyên bản sức công phòng cường hãn của nhị thánh linh, chỉ thông qua tịnh hóa linh hồn mà khống chế. Thậm chí còn bị Hoắc Vũ Hạo động tay động chân một chút, để lại một tia khí tức linh hồn trong linh hồn hỏa, chỉ cần dùng ý niệm sẽ điều khiển được. Dù nó không thể thi triển kỹ năng gì cả, nhưng trong thực chiến tay chân, tuyệt đối có thể so với trợ lực của cường giả Hồn Đế. Một thân tu vi của nhị thánh linh, lúc này lại trở thành áo giáp cho Hoắc Vũ Hạo. (LCT: ý nói là luyện công cho đã để cho HVH xài) Với hành vi tà ác của Thánh Linh giáo, thu bộ xương này lại làm vũ khí bí mật, cũng xem như lấy ác trả ác, không có gì gọi là gánh nặng tâm lý. Câu chuyện Thánh Linh giáo truyền về đến học viện Sử Lai Khắc, mang lại chấn động không nhỏ. Đoàn giám sát Sử Lai Khắc hầu như toàn lực xuất động, tất cả các quốc gia trên đại lục, nhất là ở đế quốc Nhật Nguyệt tìm kiếm hành tung Thánh Linh giáo. Nhưng Thánh Linh giáo bí ẩn che giấu quá tốt, không hề lộ ra một dấu vết gì cả, cứ như nó không hề tồn tại, hoặc đã biến mất. Sau khi phân đàn Thánh Linh giáo bị phá hủy, Học viện Nhật Nguyệt lại có vẻ rất yên tĩnh, ít nhất bề ngoài là như vậy. Hoắc Vũ Hạo, Hòa Thái Đầu hai sư huynh đệ tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, cũng không có phát hiện nơi nào đáng nghi. Bối Bối truyền đến tin tức, Na Na bọn họ đều bình an đến nơi, đã chính thức gia nhập Đường Môn, ngoại trừ Sử Lai Khắc thất quái, Đường Môn đã có những thành viên đầu tiên. Rất nhanh, lại hơn nửa năm trôi qua, Hoắc Vũ Hạo cũng kết thúc năm học thứ hai ở Học viện Nhật Nguyệt. Chính xác mà nói, hắc vào nơi này đã hơn một năm chín tháng. Học viện Nhật Nguyệt cũng giống học viện Sử Lai Khắc ở một điểm: kỳ nghỉ. Thời gian ít hơn vài ngày, nhưng cũng khoảng một

tháng. Ngày nghỉ năm ngoái, lại nhắm vào lúc Hoắc Vũ Hạo đang kẹt ở trạng thái minh tưởng sâu. Năm học này hẳn rút cuộc có thời gian nghỉ. Hắn cũng không tính sẽ nghỉ ngơi gì cả, vào đây chủ yếu để học, không nên lãng phí thời gian. Những ý tưởng lớn giống hắn, trong học viện Nhật Nguyệt cũng không ít. Dù Hoắc Vũ Hạo trong giải đấu luận bàn thể hiện kiêu ngạo cường hãn, nhưng sau đó lại minh tưởng sâu hết nửa năm, thời gian sau này lại im lặng khiêm tốn, nên hiện tại việc trao đổi sinh ở đây cũng dễ dàng thuận lợi. Hoắc Vũ Hạo cố gắng học tập tri thức hồn đạo khí. Vừa tu luyện, vừa nghiên cứu, những ngày bình thản phong phú cũng dần trôi qua. Càng lúc, Hoắc Vũ Hạo cũng càng lớn, cũng có những biểu hiện của thanh niên tuổi dậy thì. Hắn cũng đã gần 17 tuổi, dáng người càng thêm cao lớn, nhưng cũng không phải vai u thịt bắp to lớn dềnh dàng, mà là cái loại vừa nhìn đã thấy tuổi xuân phơi phới, thân hình cân xứng. Cao 1.9m, xem như là quá chuẩn cho một thân anh tài, tuy hắn không anh tuấn như Vương Đông, nhưng lại có khí chất đặc thù. Rất khó tưởng tượng, một gã thanh niên 17 tuổi lại có khí chất điềm tĩnh bất nộ sinh uy. Có lẽ quan hệ rất lớn đến chiến kỹ Quân Lâm Thiên Hạ mà hắn đang tu luyện. Đó là khi bình thường hắn thu liễm nhuệ khí và ánh mắt sắc bén rồi đấy. Có tinh thần lực sau khi minh tưởng sâu hỗ trợ, tốc độ tu luyện của hắn đã tăng lên rõ rệt. Cho đến hôm nay, đã đột phá cấp 43, hơn nữa tốc độ tu luyện lại khác trước, không vì tăng cấp chậm lại, mà ngược lại càng tăng cấp lại càng nhanh hơn, đối với Vũ Hạo chính là một việc vô cùng kinh hỉ a! Bất quá, tu vi tăng trưởng chậm chạp vẫn chưa đạt tới Hồn Vương ngũ hoàn khiến cho Kính Hồng Trần cũng an tâm rất nhiều. Dù sao, đối với những hồn sư thiên tài, từ 15 đến 18 tuổi là ba năm rất quan trọng. Ba năm trụ cột. Hai huynh muội cháu của lão ở bên kia truyền tin về, cả hai đều thuận lợi đột phá Hồn Đế, không hơn không kém cũng là hồn đạo sư cấp 6. Chiến lược của Hoắc Vũ Hạo khiến cho Kính Hồng Trần cực kỳ thích thú, tứ hoàn lại có thể chiến thắng lục hoàn. Nhưng dù sau Hồn Đế chính là Hồn Đế, nếu tất cả mọi người cùng có thiên phú và trợ lực như nhau, Hồn Tông dĩ nhiên không có cơ hội. Ít nhất Kính Hồng Trần không tin Hoắc Vũ Hạo có thể có khả năng chiến thắng hai đứa cháu của mình. Tiềm lực của thiên tài theo thời gian cũng sẽ

bị sử dụng hết, nếu Hoắc Vũ Hạo 20 tuổi không thể đột phá cấp 60, hình ảnh cuồng chiến của hắn trong tâm Kính Hồng Trần thậm chí sẽ hoàn toàn biến mất. - Tiểu sư đệ. Ngoài cửa vang đến một tiếng gọi. - Nhị sư huynh, sao người lại tới đây? Hoắc Vũ Hạo mở cửa phòng, nhìn thấy vẻ mặt kích động của Hòa Thái Đầu. Hòa Thái Đầu nhìn hắn, tràn ngập vẻ thần bí - Tiểu sư đệ, có chuyện vui muốn tặng cho người nè. - Chuyện vui? Cho ta? Người lại có nghiên cứu thành công định trang hồn đạo khí? Hoắc Vũ Hạo vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn. Hòa Thái Đầu tức giận: - Nguy, nguy. Người học đến choáng váng đầu óc rồi, ngày nào cũng ký túc xá - Minh Đức Đường, Minh Đức Đường - ký túc xá. Người thật sự không cảm thấy buồn sao? Nên thả lỏng tâm tình chút đi, dây đàn căng quá dễ đứt à nha. Hoắc Vũ Hạo trong lòng hơi động, bởi vì chuyện này không phải một người nói, cũng không chỉ nói có một lần. Nghĩ đến người kia, ánh mắt bất giác dao động. Từ khi qua bên này, hắn luôn nhận được thư của đại sư huynh, và thư từ của những bạn bè khác, duy chỉ có hắn là không hề viết cho mình một chữ nào. Vương Đông, người khỏe không? Nhớ đến hắn, trong lòng Hoắc Vũ Hạo bỗng dưng buồn vô cớ. Chia tay lâu vậy, không lẽ hắn đã quên ta rồi. - Ê, tiểu sư đệ, chuyện này ta nói, người cứ chuyên tâm. Hòa Thái Đầu không hài lòng ôm vai Hoắc Vũ Hạo lắc lắc. Hoắc Vũ Hạo vội vàng kéo hắn vào phòng, hạ giọng hỏi: - Vậy chẳng lẽ chuyện có liên quan người của Thánh Linh giáo? Hòa Thái Đầu liếc mắt ngao ngán, cũng không bước vào trong, chỉ đứng ở cửa, cứng đờ như tượng. - Cái tà giáo chó má căn bản ngay cả cái bóng cũng không thấy. Ta thực hoài nghi lúc trước người chỉ thấy một ảo cảnh. Có lẽ chúng che giấu quá tốt. Thôi, theo ta, đến cổng trường. - Không đi. Cái này là hạch tâm pháp trận đang làm, đến lúc quan trọng rồi, hoàn thành trước đã. Hoắc Vũ Hạo uyển chuyển lắc người vào trong. Hòa Thái Đầu nổi giận: - Thật là phí nước bọt với người mà, nhanh lên đi, không thì hối hận ráng chịu. Hòa Thái Đầu lại nắm áo Hoắc Vũ Hạo kéo ra ngoài. Hoắc Vũ Hạo vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng lại không đành lòng cự tuyệt Hòa Thái Đầu, hắn đương nhiên tin tưởng nhị sư huynh có ý tốt, bất quá hiện tại không có tâm tình đi xem cái chuyện gì vui. Vả lại, ngoại trừ chuyện tu luyện đột phá với hắn chẳng có cái gì vui. Chỗ này là Học viện

Nhật Nguyệt, mà không phải học viện Sử Lai Khắc. - Nhị sư huynh, người đừng có túm ta, ta đi theo người là được. Hoắc Vũ Hạo không thể không van xin. Hòa Thái Đầu dừng bước, ánh mắt quái dị nhìn hăn: - Hừ, đừng có miễn cưỡng, nếu không thì đừng đi, đến lúc đó hối hận đừng có mà trách ta. Nói xong hăn thả tay xoay người bỏ đi Hoắc Vũ Hạo vội vàng đuổi theo cười làm lành: - Nhị sư huynh, người đừng nổi nóng a! Ta đi theo người là được. Người nói ta cũng nên thay đổi đầu óc, bằng không cái đầu này cũng sẽ mau chóng biến thành cái hạch tâm pháp trận mất. Hòa Thái Đầu cười: - Tiểu tử thú vị, ta có thể giận người sao, chỉ là tiếc hận thay người thôi a! Khi hai huynh đệ đang cười đùa, lại gặp hai người quen trước mặt. - Ô hô, hai huynh đệ các người đang làm gì đấy? Một bà cô xem ra có vẻ vô hại tùm tùm cười, chính là Kinh Tử Yên. Bên cạnh nàng, còn ai khác ngoài kiếm si Quý Tuyết Trần? Thấy hai vị này, vẻ mặt Hoắc Vũ Hạo cứng đờ, liếc Hòa Thái Đầu, ánh mắt hỏi: nhị sư huynh, không lẽ cái chuyện vui huynh nói đây sao? Muốn nói ở Học viện Nhật Nguyệt, Hoắc Vũ Hạo sợ nhất là ai, hăn trả lời tuyệt đối không phải Kính Hồng Trần, mà là hai người này. Từ khi Hoắc Vũ Hạo tỉnh lại từ minh tường sâu, dù có gặp Quý Tuyết Trần, nhưng sau đó cả Kinh Tử Yên luôn bất phục trong tâm, hai người này lúc nào cũng ăn ý với nhau, cứ hờ ra không có việc gì là tìm Hoắc Vũ Hạo luận bàn. Nếu một lần, hai lần còn được, nhưng họ khiêu chiến có lấy bút ghi cũng hết cái sân này mới đủ số lần, Hoắc Vũ Hạo có thể không phiền não sao? Hai người này chẳng hề phân biệt thời gian địa điểm, có lần hăn đang chế tạo hạch tâm pháp trận, vừa mới linh cảm đã bị họ đánh gãy. Hoắc Vũ Hạo lần đó giận dữ, Quân Lâm Thiên Hạ chiến kỹ thôi động, thuần túy lấy hồn lực áp người đánh cho Quý Tuyết Trần và Kinh Tử Yên một trận no đòn. Sau lần đó, hai người mới yên tĩnh vài ngày. Bất quá không lâu sau, bọn họ như da trâu không sợ đau, lại tới nữa. Mà Quý Tuyết Trần còn nói, sau khi bị hăn đánh cho thất điên bát đảo, kiếm ý lại lĩnh ngộ sâu thêm.

Chương 186: Quang Minh Nữ Thần Điệp

Cuối cùng, hai người càng lúc càng hăng hái không biết mệt mỏi tìm kiếm Hoắc Vũ Hạo. Thật sự không thể trêu vào, Hoắc Vũ Hạo chỉ có thể tận lực né tránh. Dù sao bọn họ cũng không thể động thủ ở Minh Đức Đường, do vậy Hoắc Vũ Hạo nghiên cứu cho đến khuya mới về ký túc xá. Cuối cùng cũng giảm được một ít phiền toái. Nhưng quan hệ ba người lại xem như đánh nhau kết bằng hữu. Hoắc Vũ Hạo ở Học viện Nhật Nguyệt cũng không có nhiều bằng hữu, dĩ nhiên mặt ngoài hắn cũng không tỏ rõ. Kinh Tử Yên và Quý Tuyết Trần đánh cũng lựa lúc, Hòa Thái Đầu có vẻ đi cùng với Hoắc Vũ Hạo liên thủ hai đối hai, bọn họ cũng không đại. Bọn họ am hiểu cận chiến, chỉ thích so đấu chiến kỹ Quân Lâm Thiên Hạ của Hoắc Vũ Hạo. Hòa Thái Đầu lắc đầu, nói: - Đương nhiên không phải hai người bọn họ, hai người này mà vui mừng cái nỗi gì? Đau khổ thì đúng hơn. Hai vị, hôm nay chúng ta có chính sự, không bồi tiếp a! Hắn nhanh chóng kéo sư đệ bỏ đi. Hoắc Vũ Hạo ước gì rời xa hai tấm da trâu này càng xa càng tốt, bây giờ tuyệt đối cam tâm tình nguyện chạy theo Hòa Thái Đầu. Kinh Tử Yên chặn ngang, cười tủm tỉm. Quý Tuyết Trần ác hơn, trực tiếp tháo xuống Thiên Ngoại Vãn Thạch Kiếm đeo sau lưng. Kinh Tử Yên cười hì hì: - Gặp lại tức là có duyên. Vũ Hạo, mấy ngày rồi cũng không tìm người, hôm nay vô tình chạm mặt, thuận tiện luận bàn một phen đi, hôm nay ta rất hứng thú. Hoắc Vũ Hạo bộ mặt nhăn nhó: - Mới hôm qua còn khổ chiến với hai vị một hồi, mà nói là mấy hôm? Các người cho ta chút không gian tự do được không? Ăn trưa xong rồi ta tìm các người. Quý Tuyết Trần nắm chặt Thiên Ngoại Vãn Thạch Kiếm chỉ thẳng Hoắc Vũ Hạo, nói: - Đánh bại ta. Cho người không gian. - Người. Hoắc Vũ Hạo trợn mắt nghiêng rằng - Quý Tuyết Trần, ta sợ người sao, coi chừng ta đập người bò dậy không nổi luôn bây giờ. Kinh Tử Yên cười khoái trá: - Không sao không sao, ta sẽ lo cho hắn, đừng nể mặt ta, cứ đập hắn thoải mái, nếu mà sau đó còn đủ sức, thì chơi với ta một chút nhé. Hòa Thái Đầu xoay tròn đôi mắt, giữ chặt

Hoắc Vũ Hạo, nói: - Tiểu sư đệ. Người thật đúng là ngu a! Không thể trêu, chúng ta không chạy được sao? Đi! Nói xong, một tay ôm hông Vũ Hạo, khiêng hẳn lên, xoay người ném Hoắc Vũ Hạo vào Không trung. Hai huynh đệ ăn ý ra sao chứ, Hoắc Vũ Hạo đang ở không trung, cuộn mình liền khởi động hồn đạo thôi tiến khí, ánh sáng lóe lên, thân hình như tên bắn phóng tới cổng trường. Hẳn bất chấp quy định của Học viện Nhật Nguyệt không cho phép sử dụng hồn đạo khí trong trường ngoại trừ Thí Luyện trường. Quý Tuyết Trần và Kinh Tử Yên không ngờ Hòa Thái Đầu lại giúp một tay, động tác cả hai đều giật mình chậm lại. Cả hai không phải là người dễ buông tha, dĩ nhiên đuổi theo. Cả hai đều là cường giả Hồn Đế, phối hợp cũng khá ăn ý với nhau. Quý Tuyết Trần không có hồn đạo thôi tiến khí, đừng lo, Kinh Tử Yên có a! Kinh Tử Yên lắc mình ra sau Quý Tuyết Trần, hồn đạo thôi tiến khí cấp 6 phát động, lực bùng nổ cường đại đẩy hai người đuổi theo Hoắc Vũ Hạo. Nửa năm của Quý Tuyết Trần tiến bộ không nhỏ, tốc độ cao nhưng hẳn vẫn có thể nắm chắc kiếm trong tay, phóng ra kiếm ý sắc bén. Dĩ nhiên cả hai cũng chẳng xem cái quy định kia vào đâu. Hoắc Vũ Hạo dù sao cũng bay sớm hơn, dù chỉ sử dụng hồn đạo thôi tiến khí cấp 5, nhưng uy thế ở số lượng nhiều hơn. Bốn cái sau lưng tùy ý phát động, chẳng những đi nhanh hơn, mà còn khá linh hoạt khi đổi hướng. Nhanh chóng vọt tới cổng trường, thủ vệ cổng nhìn thấy hẳn tốc độ quá cao, cũng không can đảm ra ngăn cản, trơ mắt nhìn hẳn lao ra. Bất quá, chuông báo động của học viện theo đó cũng réo lên inh ỏi. Ra khỏi cổng, Hoắc Vũ Hạo lại mờ mịt. Bởi vì hẳn không biết kế tiếp nên đi đâu. Chạy đâu bây giờ? Hai người kia tốc độ không kém, kéo dài thì khó mà chạy thoát a! Hơn nữa, chạy có vẻ như không bằng chiến, chủ ý của nhị sư huynh rõ ràng là quá tệ a. Hẳn lao ra khỏi cổng, Kinh Tử Yên và Quý Tuyết Trần cũng nhanh chóng lao theo. Lúc Hoắc Vũ Hạo giảm tốc, chuẩn bị quay đầu quyết thắng bại, một âm thanh trong trẻo phẫn nộ với sát khí sắc bén vang lên - Ai dám đả thương hẳn! Luồng kim quang mãnh liệt pha lẫn lam sắc huyền lệ như pháo hoa bùng nổ, hóa thành vô số điểm sáng trên không trung tung hoành ngăn cản Kinh Tử Yên và Quý Tuyết Trần. Quý Tuyết Trần vốn đang dùng kiếm ý nhắm vào Hoắc Vũ Hạo, đột nhiên bị công kích, theo bản năng phát

động chỗ cường thể của mình. Kiếm ý sắc bén ngang trời vạch qua, kiếm ý đi qua, mơ hồ có kiếm quang màu đen chém tới, càng ra xa càng phóng lớn, đầu đó có thêm tiếng long ngâm truyền ra. Những đốm kim quang gặp kiếm ý cường đại, nhất thời bị chém đứt, thể nhưng rất quý dị, nó không hề tán loạn, mà bám vào trên kiếm ý bén ngót của Thiên Ngoại Văn Thạch Kiếm. Lúc một trăm của Quý Tuyệt Trần kết thúc, thân kiếm cũng dính một kim quang cầu đường kính đến một xích. Một tiếng nổ kịch liệt tràn ngập khí tức quang minh bùng lên. "Ầm ——" Sóng khí màu vàng chấn cho Quý Tuyệt Trần và Kinh Tử Yên bay ngược lại, khí tức quang minh nồng đậm khuếch tán. Thậm chí sóng xung kích khiến cho hai người bị thương không nhẹ, khó có thể tiếp tục truy kích Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo đâu rồi? Hẳn lại như trúng phải hồn kỹ hóa đá của ai đó, rơi xuống đất, đứng im không nhúc nhích. Đôi mắt Linh Mâu chăm chú nhìn về một hướng, chính là chỗ kim quang kia xuất hiện. Hào quang lam kim huyền lệ lóe ra trên không, dưới ánh mặt trời, lại khiến nó huyền ảo đến cực độ. Mái tóc dài màu lam xỏa trên vai, khuôn mặt anh tuấn khiến người khác phải nín thở ngắm nhìn. Dù chỉ nhìn thấy nửa bên mặt, nhưng Hoắc Vũ Hạo có thể cảm nhận nét lạnh lùng trong đó. Một đôi cánh xanh lam phe phẩy sau lưng, kim văn lóe ra như ẩn như hiện, như những mặt trời bé con khảm lên đôi cánh xinh đẹp. Một vàng, hai tím, hai đen, năm hồn hoàn hào quang lóng lánh. Quý Tuyệt Trần ở Học viện Nhật Nguyệt còn có một cái biệt danh: đệ nhất suất ca (LCT: đẹp trai không ai bằng). Có điều tính cách quá lạnh lùng, chưa bao giờ cười đùa với ai. Không ít nữ sinh trong học viện đàm luận đều bảo hẳn phí mất một vẻ anh tuấn. Nhưng dung mạo người vừa xuất hiện so với Quý Tuyệt Trần chỉ hơn không kém. Đều anh tuấn, khí chất lại hoàn toàn bất đồng. Dáng người thon thả dong dỏng cao, thiếu một chút nghiêm nghị, lại thêm một phần hiền hòa. Làn da trơn láng trắng nõn, ánh mắt linh động. Chưa làm gì đã toát ra một khí thế xuất trần cao quý, hẳn nhiên dễ dàng lấy mấy trái tim nữ nhi. Kinh Tử Yên cũng xem như là một cô gái không xem trọng bề ngoài, nhưng nam tử anh tuấn vô bì trước mắt cũng khiến nàng há mồm. Quý Tuyệt Trần hai mắt híp lại, vì đối phương tản ra khí tức mạnh mẽ, khiến kiếm ý phóng ra càng thêm mãnh liệt. Đôi cánh

ngân lam, lại có hoa văn kim sắc, khuôn mặt anh tuấn, lại vì Hoắc Vũ Hạo ngăn cản truy kích. Đúng vậy, hẳn chính là "chuyện vui" mà Hòa Thái Đầu nói khi nãy. - Vương Đông. Hoắc Vũ Hạo từ trong ngáy đại thốt lên, chỉ thấy trong não loạn một hồi, trong mắt lại trào ra cái gì ươn ướt mà mông lung. Hắn dùng hồn đạo thôi tiến khí tăng tốc cực hạn vọt lên không, ôm chầm lấy "hảo huynh đệ" ngàn dặm xa xôi đến thăm hắn. Vương Đông bị Hoắc Vũ Hạo bất ngờ ôm lấy, tâm tình cũng kích động, nhưng vẫn giữ bình tĩnh - Vũ Hạo, lui địch trước nói sau. Đối địch? Hoắc Vũ Hạo ngáy người một chút, quay đầu nhìn về phía vẻ mặt cảnh giác của Quý Tuyết Trần và Kinh Tử Yên. Trên mặt cũng toát ra thần sắc nghiến ngấm. Bình thường bị hai vị này phiền chịu không thấu, hay là hôm nay nhân dịp này quét dọn luôn một lần đi, hê hê. - Quý Tuyết Trần, Kinh Tử Yên, các người không phải vì cố ta không có người liên thủ đối chiến mà hậm hực sao? Hôm nay có cơ hội rồi, đây là huynh đệ ta: Vương Đông. Hôm nay chiến hai đấu hai, tuyệt đối không sử dụng hồn đạo khí, dám tới không? Kinh Tử Yên thản nhiên cười: - Tốt! Sử Lai Khắc tới à. Đúng lúc để cho chúng ta lấy mặt mũi một chút cho học viện. Quý Tuyết Trần là loại người trước sau như một, đơn giản dễ hiểu, ánh mắt sáng quắc quan sát Vương Đông, Thiên Ngoại Văn Thạch Kiếm nắm chắc trong tay, kiếm ý đề thăng, quát lên: - Đến đây đi. Trong giới hồn sư, Quý Tuyết Trần quả là tuyệt vời của tuyệt vời, hẳn hoàn toàn là tự học hồn kỹ chiến kỹ để tu luyện, có thể hoàn toàn so sánh được với hồn sư hiếm thấy võ hồn song sinh. Hắn đều lấy hồn hoàn để tăng phúc hồn lực bản thân, rồi mới phối hợp chiến kỹ, hẳn chính là hồn sư cận chiến mạnh nhất mà Hoắc Vũ Hạo từng gặp. Hoắc Vũ Hạo có thể dùng Quân Lâm Thiên Hạ đánh thắng, nhưng chân chính thực lực đánh nhau, hồn lực chênh lệch, nhất định sẽ ở thế hạ phong. Có điều Quý Tuyết Trần chưa bao giờ tận dụng lợi thế đó, lúc nào tỷ thí với hắn đều hạn chế hồn lực, thu lại ở mức tương đương tu vi của Hoắc Vũ Hạo, và gần như so đấu quyền ý với kiếm ý là chính, thành ra Hoắc Vũ Hạo hầu như đều dễ dàng thắng lợi. Nhưng Vương Đông xuất hiện, lại khiến Quý Tuyết Trần cảm thấy một áp lực khó hiểu, nhất là khi Hoắc Vũ Hạo ở trên không trung cùng với Vương Đông đứng chung một chỗ, khí chất của hai người dường như đều thăng

hoa một cách kỳ lạ, giống như hai khối nam châm trái cực, lại hút lấy nhau, hòa hợp thành một chỉnh thể. Lúc này Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều đã hạ xuống mặt đất. Tay trái Hoắc Vũ Hạo nắm chặt tay phải Vương Đông, hai người liếc nhìn nhau, một cảm giác ăn ý hài hòa dâng lên trong lòng. Hồn lực chảy xuôi, Hạo Đông lực hai năm xa cách rốt cuộc nối lại liền lạc, mang đến kinh hỉ không nhỏ cho cả hai. Kinh Tử Yên cười tủm tỉm: - Hai đứa con trai các người lại nắm tay nhau thân ái thế à? Thật là xấu hổ quá đi đó mà. Đừng có lãng phí tài nguyên đó nha. Vương Đông ngạc nhiên khó hiểu: - Cái gì mà lãng phí tài nguyên? Kinh Tử Yên cười nói: - Trai đẹp vốn đã ít, cả hai lại cùng ở một chỗ, thế thì các tiểu cô nương cùng tuổi các người phải làm sao bây giờ? Vương Đông nghe nàng nói thế, khuôn mặt anh tuấn chột đỏ lựng, nhưng ngay lúc đó Hoắc Vũ Hạo lắc mình chắn trước người nàng. Kinh Tử Yên đang nói chuyện, nàng vẫn bước từng bước nhỏ đi tới, Hoắc Vũ Hạo hiểu nàng khá rõ. Nhìn thì có vẻ già một chút, nhưng thực ra vị học tử này còn chưa đến 30 tuổi, cũng không dễ đối phó, đối với nàng thực ra không có cái quy định nào ràng buộc cả. Quả nhiên, cơ hồ ngay lúc Hoắc Vũ Hạo chắn ngang che Vương Đông, trên người Kinh Tử Yên bốc lên một đám sương tím đậm đặc, hoàn toàn che kín cô nàng trong đó. Hoắc Vũ Hạo đối với chiến thuật của nàng phải nói là vô cùng quen thuộc, băng tinh nháy mắt bao trùm cơ thể. Quả nhiên, một cái bóng đen cùng lúc đó lao ra từ sương tím, mục tiêu không phải Hoắc Vũ Hạo, mà xảo quyết chính là vẽ một đường cong đánh thẳng đến Vương Đông đang ở phía sau. Một kích bất ngờ, nhưng có Tinh Thần Tham Trắc, cái đám sương khói mê hoặc của Kinh Tử Yên hầu như chẳng có cái gì tác dụng với hắn, nhưng hầu như lần nào đối chiến, nàng cũng phóng thích nó ra không hề biết mệt, thực là khiến Hoắc Vũ Hạo nói không nên lời. Sương tím dày đặc cùng lúc quét qua Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, phương thức chiến đấu cũng là khống chế cường công như Vũ Hạo. Nàng tuy không phải võ hồn song sinh, nhưng lại chính là một hồn đạo sư cận chiến. Dùng chính võ hồn của mình để khống chế, còn hồn đạo khí tiến hành cường công. Nhìn nàng 30 tuổi mới là hồn đạo sư cấp 6 mà coi thường ư, trong giới hồn đạo sư cấp 6, nàng chính là kẻ đứng đầu với năng lực thực chiến. Dĩ nhiên cũng vì Quý

Tuyệt Trần thì không tính là hồn đạo sư. (LCT: cái vụ này nói rồi mà, nói chi nói hoài vậy...) Hoắc Vũ Hạo tay trái vỗ tới bóng đen kia, hào quang đại phóng, một tầng hào quang bích lục từ thân thể phát ra, nhiệt độ xung quanh giảm mạnh. Kinh Tử Yên có hồn kỹ thứ nhất là Huyền Yên, hồn kỹ thứ hai Ngưng Yên. Huyền Yên tác dụng chủ yếu là mê hoặc, ảnh hưởng tầm mắt đối thủ, còn có tác dụng giảm khả năng cảm giác. Ngưng Yên lại khiến cho sương khói trở nên kết dính, ảnh hưởng tốc độ và sức phán đoán. Cả hai đều là những hồn kỹ khống chế quần thể không tồi. Lúc này nàng đang cùng lúc dùng cả hai. Hoắc Vũ Hạo đương nhiên không thể để nàng khống chế được mình, Vương Đông đã đến, làm cho tinh khí thần của hắn đều đạt được trạng thái phấn khởi nhất trong 2 năm qua, chiến ý cao ngất không khi nào sánh bằng, vừa xuất là tung ngay tuyệt chiêu. Băng Bích Đế Hoàng Hạo thân cốt giải phóng Vĩnh Đông Linh Vực. Phạm vi 30m vuông nháy mắt hóa bích lục, sương khói của Kinh Tử Yên phóng ra đều đóng lại, thậm chí là hạt sương nhỏ nhỏ nhất, mỗi một tia hồn lực trong đó đều đóng băng, cứ thế rơi xuống tan mất. Hoắc Vũ Hạo hiểu biết chiến thuật của Kinh Tử Yên và Quý Tuyệt Trần, hắn nhiên họ cũng không lạ gì hắn. Ngay khi bích quang phát ra, một luồng kim quang từ trên người Kinh Tử Yên cũng phát tán, hồn đạo hộ tráo cấp 6. Hồn đạo hộ tráo cấp 6 lập tức đóng một lớp băng tinh trong suốt trên bề mặt, cấp tốc tiêu hao hồn lực của Kinh Tử Yên, nhưng vẫn chưa thể khiến nàng bị đóng băng, nháy mắt lui thoát được, còn ném ra 10 cái bóng đen quăng tới Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo giơ tay trái chính xác chụp một cái bóng đen đánh úp Vương Đông, chính là một kiện hồn đạo khí cận chiến của Kinh Tử Yên, Bạo Liệt Cửu Tiết Tiên. Cái món đồ chơi này có một năng lực đặc biệt, khi va chạm sẽ sinh ra một chấn động tần số cao, bất kỳ thứ gì bị quất trúng sẽ nổ mạnh. Quất trúng người, trong tình huống không có phòng hộ thậm chí nổ cả da thịt. Bất kể năng lực phòng ngự của hồn sư hay hộ tráo của hồn đạo sư, Bạo Liệt Cửu Tiết Tiên đều có năng lực công phá rất mạnh. Hoắc Vũ Hạo tuy nhanh chóng phát động Băng Hoàng Hộ Thể nhưng cũng la lên đau đớn một chút, thực là ăn không ít khổ, mảnh băng nổ văng khắp chỗ, thậm chí tạo thành vết thương trên da và cơ thịt. Nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo dùng tay chụp Bạo Liệt Cửu Tiết

Tiên, Kinh Tử Yên cũng giật mình. Trước đây, lúc nào Hoắc Vũ Hạo cũng dùng Quỷ Ảnh Mê Tung để né tránh. Tay trái được bao trùm trong băng tinh, chụp trúng phía trên sợi roi, bạo chấn mãnh liệt nổ đùng trong tay, nhưng Hoắc Vũ Hạo vẫn vững vàng nắm lấy Bạo Liệt Cửu Tiết Tiên, không có nửa phần thả lỏng. Mu bàn tay có một phần bị nổ tung cả băng tinh, lộ ra làn da như ngọc. Trong phạm vi Vĩnh Đông Lĩnh Vực, dù Kinh Tử Yên đã phóng thích hồn đạo hộ tráo cấp 6, nhưng hồn lực tiêu hao cũng rất lớn, không thể nào liên tục chịu đựng, mà hồn kỹ lĩnh vực cường đại của Hoắc Vũ Hạo không hề chấm dứt sau khi phóng ra, nó có thể liên tục tác dụng trong một thời gian, nhất là có Hạo Đông lực duy trì, hẳn chẳng cần lo lắng. Lúc này, hai tay Vương Đông đặt sau lưng hẳn, đôi cánh tay hoàn toàn hóa thành màu vàng. Hoàng Kim Chi Mang tả tứ cốt, quang Chi Phá Ma hữu tứ cốt, phụ trợ năng lực toàn diện bùng nổ, Hoắc Vũ Hạo chẳng những được Hạo Đông lực duy trì, tốc độ hồi phục hồn lực lại còn tăng cao nhiều lần. Nhưng đây là một trận đấu 2 vs 2, ngay khi Kinh Tử Yên buông tay khỏi Bạo Liệt Cửu Tiết Tiên để tránh khỏi Vĩnh Đông Lĩnh Vực, kiểm si Quý Tuyết Trần huy động Thiên Ngoại Văn Thạch Kiếm. Một động tác đơn giản cực kỳ như xưa tới nay: trầm. Quý Tuyết Trần giẫm nát mặt băng lướt tới Hoắc Vũ Hạo. Chỗ cường đại nhất của hắn chính là cực kỳ chuyên tâm, bất kỳ tình huống nào ra tay cũng đều có kiếm ý. Người chưa tới, kiếm ý sắc bén đã phóng đến cực hạn, ngay cả Vương Đông sau lưng Hoắc Vũ Hạo cũng cảm thấy khí tức sắc bén như muốn chẻ đôi cơ thể mình. Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng, tâm ý tương thông. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cùng lúc mỉm cười. Đã hai năm không bày ra một màn trình diễn huyền lệ này rồi. Vương Đông tay đang đặt trên lưng hắn liền chuyển thành ôm, cả người dán sát vào lưng Hoắc Vũ Hạo. (LCT: chắc chắn phải có cảm giác, trừ phi là sân bay.... xD) Vừa mới lui, chuẩn bị vận dụng hồn kỹ phát động công kích, Kinh Tử Yên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi trở mắt há mồm sửng sốt. Hai cái tên nhóc này thật không phải đang.... aaa.... cái này.... nó đang.... Nhưng ý tưởng quái dị trong lòng Kinh Tử Yên nhanh chóng hóa thành rung động. Khi cánh bướm lam của Vương Đông giang ra, những cặp mắt ở đây đều cảm thấy hoảng hốt. Nãy giờ họ đang

chiến đấu chính là công học viện, không thể nào tránh khỏi nhiều người chú ý. May là đang thời gian nghỉ, hầu như chỉ có bọn thủ vệ quan chiến. Bọn họ đang nghiên rã nghiên lợi nguyên rửa cái bọn phá hoại nội quy học viện, nhưng khi kiểm ý khùng bố của Quý Tuyệt Trần xuất hiện, và Điệp Thần Trảm cường hãn của Vương Đông kia bùng nổ, họ vẫn đủ thông minh để không làm chuyện ngu xuẩn! Hai tròng mắt Hoắc Vũ Hạo ở phía trước tỏa ra ánh kim sắc nhàn nhạt. Sau lưng là Vương Đông với cánh bướm xinh đẹp mở ra, phóng ra võ hồn Quang Minh Nữ Thần Điệp. Cả hai ôm nhau, võ hồn tự động giải phóng, phạm vi đường kính 100m sáng bừng lên, một luồng sáng đặc biệt bùng phát từ cơ thể hai người. Đang trầm xuống, Quý Tuyệt Trần bất giác phát hiện, mục tiêu vẫn đang nằm trong sự tập trung cao độ của hắn lại đột ngột biến mất. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông rõ ràng còn đứng ở nơi đó, nhưng lại có cảm giác rất mơ hồ hư ảo, kiểm ý sắc bén cực hạn của hắn cũng bị kèm hãm, tốc độ cũng chậm đi nửa nhịp. Quang mang kỳ lạ tỏa ra tràn ngập, ba màu lam-tử-kim thần kỳ sáng bừng lên. Khí tức quang minh dày đặc, rất nhiều dao động hồn lực kỳ dị. luyentruyenchu Sau lưng Vương Đông, một quang ảnh khổng lồ, một con Quang Minh Nữ Thần Điệp hoàn chỉnh. Sau lưng Hoắc Vũ Hạo, một ảo ảnh con mắt dựng thẳng đứng, toàn bộ con mắt hiện ánh vàng, nhưng tròng mắt lại toát ra ánh tím. Trên không trung, hai quang ảnh nháy mắt dung hợp, Linh Mâu chợt trở nên thâm thúy, hóa thành tử lam sắc, kim sắc hoàn toàn thu liễm. Quang Minh Nữ Thần Điệp khi chạm đến Linh Mâu lại kịch liệt bốc cháy, thiêu đốt chính nó với luồng lửa sáng màu kim lam. Cuối cùng, dường như cả hai trải qua một vòng trái đất, nhưng cũng như nháy mắt dung hợp, hai quang ảnh khổng lồ hợp lại ngay trên đỉnh đầu của hai tên con trai. Phút chốc, hồn lực dung hợp thành Hạo Đông lực phun trào như suối, thiêu đốt Quang Minh Nữ Thần Điệp, đôi cánh bướm diễm lệ rộng mở, chậm rãi bao lấy quang ảnh Linh Mâu. Ảo ảnh Quang Minh Nữ Thần Điệp mờ dần rồi biến mất, còn Linh Mâu lại phát ra tia sáng màu lam kim mãnh liệt. Ngọn lửa lam kim huyền ảo trong Linh Mâu tràn ra ngoài, rơi xuống bao bọc Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Con mắt Linh Mâu thật thâm thúy, thu hút nhìn sâu vào nó như một thế giới vô tận. Ba màu lam, tím, vàng xoắn vào nhau

đột ngột phóng ra như điện xẹt. Hào quang ba màu phóng một đường thẳng tắp. Nơi nó lướt qua, cây cối hóa thành hư vô, ánh sáng ngọc như thuở hồng hoang xa xưa, đọng lại một con đường mê ly huyền ảo và không gian vãn vẹo méo mó. Kiếm của Quý Tuyệt Trần, hay chính xác hơn là kiếm ý của hắn, xưa nay kiếm đã rút chưa bao giờ thu về không. Kiếm ý đã xuất, thế công tuyệt không thay đổi. Hoắc Vũ Hạo biết hắn rất rõ, lại còn năng lực Tinh Thần Tham Trắc khó ai bì kịp. Luồng sáng huyền ảo kia rộng chừng 5m hơn, lại kéo dài thẳng tắp hơn 100m, chạm đến tường học viện mới thôi. Thân ảnh Quý Tuyệt Trần cũng bị luồng hào quang ba màu như sao chổi ấy bao trùm nuốt mất. Tư thế lao lên không đổi, nhưng kiếm ý khi bị hào quang bao trùm nháy mắt đã biến mất. Hào quang ba màu tản đi, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông lại xuất hiện trong tầm mắt Kinh Tử Yên. Dù cho lúc này Vĩnh Đông Lĩnh Vực đã không còn tác động nữa, nhưng Kinh Tử Yên lại hầu như quên đi không phát động tấn công tiếp. Nàng quả thực không thể tin vào hai mắt của mình. Cái... cái lúc này ta nhìn thấy là cái gì? Một luồng sáng rộng tới 5m, cao hơn 3m, lại kéo dài thẳng hơn 100m. Quang trụ ba màu lam, tím, vàng. Trời ạ! Đây là cái hồn kỹ cấp bậc gì? Cái này hồn sư muốn tạo ra uy lực quy mô như thế có lẽ phải là Hồn Thánh, Hồn Đấu La trong trạng thái võ hồn chân thân mới có khả năng đi. Khiến nàng rung động hơn nữa, mặt đất luồng hào quang đi qua, để lại một cái rãnh sâu lấp lánh kim sắc cũng rộng đến 5m. Xa xa, bức tường học viện cũng có nhiều chỗ vàng ánh lên. Hơn nữa, bức tường hợp kim tinh cương đang bị hòa tan với một tốc độ kinh khủng mà mắt thường có thể nhìn thấy rõ ràng, khoét thành một cái lỗ to tướng. Cái chất lỏng sau khi hòa tan kia thực vô cùng quý dị. Quý Tuyệt Trần cách Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông còn chưa tới 5m thì sao đây? Kiếm trong tay vẫn giữ thế trầm, có điều, Thiên Ngoại Vãn Thạch Kiếm dường như có chút thay đổi, hóa hình. Thân kiếm mơ hồ toát ra một tia sáng kỳ dị. - Đây là hồn kỹ gì? Không, đây là... võ hồn dung hợp kỹ! Kinh Tử Yên thất thanh kêu lên, nàng đã hoàn toàn quên mất bản thân đang đứng giữa trận so đấu 2vs2. Rung động mãnh liệt không chỉ có nàng, người bị quang trụ ba màu bao trùm lúc này, Quý Tuyệt Trần tuyệt đối rung động dữ dội hơn nữa. Cảm giác của hắn, đạo ánh sáng kia như là khí thể Quân

Lâm Thiên Hạ được phóng đại 10 lần, tinh thần lực khủng bố trùng kích, khiến cho kiểm ý của hắn vừa xuất đã tan nát. Hơn nữa, pha lẫn trong đó là khí tức quang minh cường đại. Hắn cảm thấy Thiên Ngoại Văn Thạch Kiểm trong tay có vẻ mềm đi nhiều, kim loại ngoài vũ trụ này không ngờ lại có thể mang đến cảm giác mềm mại như thế. Hồn lực của hắn bị đánh trúng lập tức bốc hơi hết 50%, bản thân lại cảm thấy tinh thần hỗn loạn, ngay cả suy nghĩ cũng lúc có lúc không, căn bản không thể hành động. Hoắc Vũ Hạo kéo tay Vương Đông, cả hai nhìn nhau cười, cùng cất tiếng nói: - Rực rỡ, điêu tàn - Hoàng Kim Lộ. Kinh Tử Yên thì thảo lặp lại - Hoàng Kim Lộ, hay cho Hoàng Kim Lộ. Hơn ba giây đứng yên, thân thể Quý Tuyết Trần run rẩy mạnh mẽ, rốt cuộc có thể hành động trở lại, nhưng trên người vẫn còn một tầng kim sắc bao phủ. Thân hình vừa động, quần áo trên người đều hòa tan. Quý Tuyết Trần không hề đứng lại, lắc mình một cái, mang theo một màu vàng rực rỡ biến mất khỏi tầm mắt mọi người, chỉ để lại một câu nói trong không trung. - Hoắc Vũ Hạo, cả đời này, ta với người không kết thúc. Rung động trong mắt Kinh Tử Yên dần biến mất, gãi đầu, uy dũng thốt lên: - Vũ Hạo, người quả thực chính là một cái bảo tàng a! Có thể lấy người làm mục tiêu theo đuổi, ta rất vinh hạnh. Tuyết Trần nói rất đúng, từ nay về sau chúng ta sẽ mãi mãi theo người. Hoắc Vũ Hạo trợn mắt: - Dù sao, sau khi nhập học lại, vài tháng nữa cũng là chấm dứt kế hoạch trao đổi sinh, ta sẽ quay về Sử Lai Khắc. Có bản lĩnh thì cứ tới Sử Lai Khắc, bảo đảm với người, muốn không dứt, người sẽ có cả đồng đổi thủ. Kinh Tử Yên hai mắt sáng rực: - Đúng, chủ ý này rất tốt a! Thật ra, từ khi biết người, ta rất hứng thú với Sử Lai Khắc của người. Không được, ta phải đi tìm đường chủ xin làm trao đổi sinh lần tiếp theo. Nàng lập tức xoay người bỏ chạy đi mất dưới ánh mắt tròn mắt dẹt và cái miệng nhét vừa quả trứng ngỗng của Hoắc Vũ Hạo, nháy mắt đã không còn thấy bóng. Hoắc Vũ Hạo suyết chút nữa tự tát cho mình vỗ mồm - Này, hai cái bộ da trâu này thật sự sẽ không theo chúng ta đến Sử Lai Khắc phải không? Vương Đông liếc nhìn Hoắc Vũ Hạo, cười nói: - Sao vậy? Chuyện gì xảy ra? Nhìn các người, có vẻ cũng không phải là địch nhân. Hoắc Vũ Hạo cười méo mồm: - Bọn họ đều là những tên võ si, bình thường luôn quẩn lầy ta để luận bàn. Hôm nay không

may lại đụng phải họ. À mà nhị sư huynh, người thật đúng là cho ta một cái chuyện vui thật to a! Hắc xoay người ôm chặt lấy Vương Đông. - Hảo huynh đệ của ta, gặp người ta thực sự rất vô cùng vui vui á! Lời nói trực tiếp tràn ngập tình cảm của Hoắc Vũ Hạo khiến cho Vương Đông bất chợt dâng lên một tầng sương mù trong mắt, cũng ôm chặt hắc, thì thầm: - Ta cũng vậy. Hòa Thái Đầu đứng bên cạnh tự khi nào, bất đắc dĩ cất tiếng nói: - Được a! Hai huynh đệ các người cứ mà thân mật với nhau đi, ta đi trước, lát nữa cùng nhau đi ăn cơm. Ta đi gọi Phàm Vũ lão sư đây. Thì ra, sáng sớm hôm nay Vương Đông vừa tới học viện Nhật Nguyệt, lại bị chặn không cho vào. Hắc mới nhờ bọn thủ vệ đi gọi những trao đổi sinh học viện Sử Lai Khắc. Vừa lúc thấy Hòa Thái Đầu, cả hai đều vui mừng, sau đó Hòa Thái Đầu lại tạo nên một cái bất ngờ cho Hoắc Vũ Hạo. Cho đến lúc này, những thủ vệ canh giữ cổng học viện Nhật Nguyệt mới bước tới, tổng cộng bốn người, người dẫn đầu vẻ mặt bất đắc dĩ gọi Vũ Hạo: - Hoắc đồng học, việc người làm lúc này là trái nội quy học viện a! Theo bọn ta đi làm bản kiểm điểm. Hoắc Vũ Hạo vội vàng buông Vương Đông, vừa muốn phân bua giải thích, thì Vương Đông đã cướp lời, hắc tức giận nói: - Sao các người không đuổi theo hai kẻ kia mà lại tìm chúng ta gây phiền toái? Nghĩ người của học viện Sử Lai Khắc dễ chọc lắm hả? Muốn bọn ta kiểm điểm, đánh trước rồi nói! Lúc ở cạnh Hoắc Vũ Hạo thì tính cách ôn hòa, nhưng thực ra hắc vẫn lãnh ngạo như xưa khi chưa gặp Vũ Hạo. Đang hưởng thụ cái cảm giác vui sướng gặp lại sau nhiều năm ly biệt thì bị quấy rầy, tự nhiên trong lòng hắc rất khó chịu. Thủ vệ bất đắc dĩ nói: - Không đánh không đánh! Chúng ta không phải cái bao cát, hai vị đừng làm khó chúng ta, thực ra không phải không nể mặt các người, Hoắc đồng học, người xem cái dấu vết này quá rõ ràng, nếu mà cấp trên hỏi tới, bọn ta làm sao gánh nổi? Tên thủ vệ chỉ chỉ cái con đường lóng lánh hoàng kim không hề có dấu hiệu biến mất vẫn còn nằm ở đằng kia. Hoắc Vũ Hạo cũng không phải người vô lý, huống chi hắc đâu cần phải so đo với đám thủ vệ này, áy náy nói: - Thực xin lỗi, phí sửa chữa tường học viện và con đường này cứ tính cho ta, bất quá trách nhiệm không phải ở ta, do Quý Tuyết Trần và Kinh Tử Yên khiêu chiến. Vừa rồi các người cũng thấy đó, là bọn hắc đuổi theo ta

cơ mà. Mong các người báo cáo với học viện rõ ràng, ta sẽ theo các người làm bản tường trình. Hoắc Vũ Hạo chịu hợp tác, khiến cho mấy tên thủ vệ cũng nhẹ nhàng cất đi gánh nặng, cũng cảm thấy tốt với tên nhóc quậy phá này hơn một chút. Dù là thủ vệ của học viện Nhật Nguyệt, họ tự nhiên cũng tôn sùng thực lực, bản thân cũng có tu vi nhất định, khi nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liên thủ thi triển võ hồn dung hợp kỹ lóng lánh rực rỡ chói mắt như thế, đối với họ phải nói là xưa nay vô cùng hiếm, tự nhiên sinh ra một lòng tôn kính với cường giả. Vài phút sau, bản tường trình cũng hoàn thành, Hoắc Vũ Hạo cũng không biết, những thủ vệ này sau đó lại thêm mắm thêm muối một chút, đổ hết trách nhiệm lên hai người đã chạy mất từ sớm là Quý Tuyết Trần và Kinh Tử Yên, còn Hoắc Vũ Hạo lại sạch không tội trạng. Bọn họ không có nhiều hảo cảm với học viên trong học viện, còn với Vũ Hạo một phần là kính nể năng lực, phần nữa là do Hoắc Vũ Hạo nguyện ý phối hợp với họ làm bản tường trình, lại có biểu hiện tôn trọng với thủ vệ nên khiến cả bọn đều thích. Thậm chí họ còn cho phép Hoắc Vũ Hạo dẫn người ngoài là Vương Đông vào học viện. Vương Đông thật sự là rất thu hút, người khác mà đứng cạnh hắn, dù giữa trưa nắng cũng như bị che khuất trong bụi rậm. Nhưng Hoắc Vũ Hạo lại khác, tướng mạo dù không bằng Vương Đông, nhưng khí chất lại không hề thua kém. Cái khí chất điềm tĩnh cao quý từ lâu đã khắc trong lòng những đệ tử học viện Nhật Nguyệt, chính là hai chữ: Cường Đại. luyentruyen chu May mắn hiện tại là kỳ nghỉ, số lượng học viên cũng ít, nếu không chắc chắn Vương Đông sẽ bị nhiều người nhìn ngó. Hoắc Vũ Hạo vừa đi, thỉnh thoảng vừa liếc mắt ngăm nhìn Vương Đông. Vương Đông liếc xéo: - Người ngó cái gì? Hoắc Vũ Hạo bật tiếng khen: - Hai năm không gặp, người càng ngày càng anh tuấn, đứng kế bên người thực khiến ta xấu hổ không biết trốn vào đâu. Người không thấy sao? Lúc này mấy cô nữ học viên kia nhìn người, đúng là không thể chớp mắt a! Vương Đông mỉm cười: - Dung mạo của ta phải gọi là thiên sinh lệ chất. Yên tâm đi, ta sẽ không ghét bỏ người. Hoắc Vũ Hạo cười lớn: - Không phải thiên sinh lệ chất chỉ dùng để miêu tả vẻ đẹp con gái thôi sao? Bất quá, nếu người hoá trang giả gái, tuyệt đối không có vấn đề! Nhất là bây giờ người để tóc dài, càng nhìn lại càng giống con gái a.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 187: Biệt lai vô dạng, nhất kiến chung tình

Vương Đông cất giọng quái dị hỏi: - Vậy người thấy ta tóc dài tốt hơn hay tóc ngắn tốt hơn? Hoắc Vũ Hạo cơ hồ trả lời ngay tắp lự: - Dĩ nhiên là tóc dài... Nghe những lời Vương Đông hỏi, trong đầu hắn ngay lập tức hiện ra khung cảnh tuyệt diệu với bóng dáng xinh đẹp động lòng người của võ hồn dung hợp kỹ Quang Nghê Thường. Mái tóc dài bồng bềnh ấn tượng, để lại một kỷ niệm sâu sắc không phai. Vương Đông thấy Hoắc Vũ Hạo ánh mắt ngây dại, vỗ hân một cái: - Ê, nghĩ đi đâu đó? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu, thở dài: - Bất giác trong đầu ta hồi tưởng lại kỳ Đấu Hồn Đại Tái lần trước, cùng người thi triển võ hồn dung hợp kỹ thứ tư, Quang Nghê Thường. Người còn nhớ không, bóng người mà võ hồn của chúng ta huyền hóa ra ấy. Nếu người mà là con gái thì tốt biết bao nhiêu a! Chắc chắn là rất đẹp. Ta thấy bóng người huyền hóa đó là lấy người làm gốc, chỉ là không hiểu sao lại hóa hình nữ nhân. Vương Đông hai má hơi đỏ lên, thanh âm có vẻ mắc cỡ: - Ta nếu là con gái thì có quan hệ gì tới người? Hoắc Vũ Hạo vẫn còn đang mơ mộng lại cảnh tượng rung động trước kia, cũng không chú ý lắm đến biến hóa giọng nói của Vương Đông, chỉ cười hề hề: - Đương nhiên là có quan hệ a! Gần quan được ban lộc, tiện nghi người ngoài không bằng tiện nghi cho người một nhà chứ! Vương Đông cười nói: - Nếu người thật nghĩ như vậy, đợi sau khi chấm dứt kế hoạch trao đổi học tập này, ta giới thiệu tỷ tỷ của ta cho người! Nàng giống ta như đúc, hơn nữa càng giống bóng người con gái Quang Nghê Thường mà chúng ta thi triển võ hồn dung hợp kỹ hơn cả ta nữa a! Hoắc Vũ Hạo hai mắt sáng trưng - Thật vậy ư? Vậy thì thật tốt quá. Quả nhiên là hảo huynh đệ a! Hắn vừa thốt lên vừa bá vai bá cổ Vương Đông, ánh mắt không tự chủ tản mát vài phần nóng rực. Vương Đông cả giận nói: - Không ngờ người cũng là cái tên chủ nghĩa

ngoại hình, vẻ ngoài đẹp dễ quan trọng lắm sao? Hoắc Vũ Hạo khinh khỉnh nhếch miệng: - Có cái tư tưởng loại đó, một là tướng mạo cực kỳ tốt, hai là cực kỳ xấu xí. Người có vẻ ngoài kém, dễ khiến thiếu tự tin, thậm chí không có dũng khí. Nhưng người thì ta có thể chắc chắn là cái dạng người ngạo kiều. - Tướng mạo xấu đẹp, là ấn tượng đầu tiên khi tiếp xúc người khác. Bao nhiêu người có thể hiểu người khác chứ? Việc đó phải cần có thời gian, mà tướng mạo là phương thức giao tiếp nhanh nhất. Dĩ nhiên không phải tướng mạo quan trọng nhất, nhưng mỗi người đều biết bản thân muốn cái gì. Thành ra mới có mấy cái chuyện tình yêu sét đánh, gặp mặt là yêu đấy. Vương Đông phì cười: - Chuyện này người thật là sành sỏi a! Xem ra ở Học viện Nhật Nguyệt tán không ít gái rồi đây. Năng lực của người, không biết bao nhiêu cô đắm đuối đây a! - Vào trong rồi nói. Hoắc Vũ Hạo nháy mắt đi vào trong phòng, cả hai đã đến ký túc xá. Vương Đông cười không tự nhiên hỏi: - Người thật là có sao? Hoắc Vũ Hạo đóng cửa phòng, kéo qua một cái ghế, để Vương Đông ngồi ở đó, nói: - Ngồi trước đi. Ta biết người thích sạch sẽ, bình thường ta ở một mình có hơi lung tung, đợi ta chút dọn dẹp phòng đã. - Không cần, ta không có khó tính đến vậy a! Vương Đông mỉm cười. Hoắc Vũ Hạo suýt nữa là gạt đầu với hắn, nhưng cũng không nhìn được cười nói - Có. Vương Đông tỏ vẻ chán nản - Vậy thôi người dọn dẹp đi. Vốn đang nghĩ muốn giúp người. Hoắc Vũ Hạo nói: - Được rồi, ta tự làm được. Nói xong hắn liền bận rộn quay qua quay lại với cái phòng bừa bộn. Đúng như lời hắn nói, phòng này chỉ có mình hắn, mà hắn lại là trao đổi sinh, bình thường không hề có lão sư đến kiểm tra vệ sinh phòng ở. Phòng của hắn thực ra không có gì dơ bẩn hay quần áo vứt linh tinh, nhưng là bày biện đủ thứ tài liệu chế tạo hồn đạo khí, cũng phải khó khăn lắm mới kiếm được chỗ đặt chân bước vào. Biết Vương Đông thích sạch sẽ, hắn vội vàng dọn dẹp thật mau, cũng may là thế giới này có cái hồn đạo khí trừ vật thật thần kỳ tiện lợi, gom đồ cũng nhanh chóng. (LCT: mất hết cả đoạn linh tinh, thánh ạ!) Vương Đông nói: - Nhìn phòng của người, có lẽ hai năm nay cố gắng cũng nhiều a! Hơn nữa ta thấy tinh thần lực của người mạnh hơn nhiều lắm, ngay cả hồn lực cũng có khí tức của tinh thần lực. Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Người không cố gắng sao? Ta cũng cảm thấy,

người hẳn là đã tới bình cảnh. - Ừ Vương Đông khẽ gật đầu. - Mà khoan hãy nói chuyện đó, trả lời câu hỏi lúc nãy của ta trước. Hai năm không gặp, người cửa ổng hết bao nhiêu nữ sinh rồi, đã vậy còn muốn ta giới thiệu tỷ tỷ cho người sao chứ? Hoắc Vũ Hạo hơi lắc đầu, thở dài ngao ngán: - Có thì cũng có, nhưng mà không phải như người nghĩ đâu. Vừa dọn đồ, hẳn vừa kể: - Lúc ta mới tới, được phân về một phòng thí nghiệm, ở đó chỉ có vài đệ tử, trong đó có một vị học tỷ tên gọi là Quất Tử. đọc tuyệt thế đường môn cập nhật Chương mới mỗi ngày tại luyentruyenchu.blogspot.com Vừa nhắc đến Quất Tử, bỗng dừng sâu trong linh hồn Hoắc Vũ Hạo bất giác run rẩy. Hẳn biết rõ, bản thân và Quất Tử chỉ có thể là hai đường thẳng song song, nhưng cô gái đó lại mang nụ hôn đầu tiên của nàng đóng dấu lên gò má, khiến hẳn khắc quá sâu vào trí nhớ. - Quất Tử? Vương Đông nhẹ giọng lặp lại cái tên đó, liền nhìn thấy biến hóa nhẹ nhàng trong mắt Hoắc Vũ Hạo. Dù cho hai người xa cách đến hai năm, nhưng hẳn hiểu rất rõ Hoắc Vũ Hạo. Từ âm điệu giọng nói, cho thấy cô gái Quất Tử này đã có một vị trí khá sâu trong lòng hẳn, nhưng Vương Đông không còn là thiếu niên nóng nảy của hai năm trước nữa, mà nay đã trưởng thành hơn nhiều, không nói chen vào, chỉ yên lặng nghe Hoắc Vũ Hạo nói tiếp. Bởi vì Vương Đông có thể cảm giác được, hai năm xa cách không hề khiến sự hiểu biết tin tưởng lẫn nhau giữa hai người phai nhạt chút nào, nếu không làm thế nào Hoắc Vũ Hạo lại vừa gặp đã nói hết những chuyện thế này? - Ừ, nàng tên Quất Tử. Nàng rất đẹp, nhất là làn da. Đó là ấn tượng đầu tiên khi ta thấy nàng. Nhưng nàng thật ra rất thần bí, đến bây giờ ta cũng không biết nàng đã đi đến đâu, lại có thể bí mật như vậy. -. (LCT: ý là bô lô ba la kể lại đó mà, để cái dấu ... mới đầu tại hạ tưởng là VĐ im lặng, đọc xuống phần sau mới biết, heizza lão Đường ạ...) - Nàng nói, nàng phải đi, vì duyên phận ngăn ngại với ta, nên tặng lại cho ta một lễ vật. Giọng nói tràn ngập tình cảm của Hoắc Vũ Hạo chợt dừng lại. Mà Vương Đông nghe hẳn nói đến thất thần đột nhiên mí mắt động lại một tầng hơi nước - Vị học tỷ Quất Tử thật sự rất đáng thương. Khó trách người lại có cảm tình với nàng, hai người đều có hoàn cảnh tương tự, nàng để lại lễ vật gì vậy? Hoắc Vũ Hạo nhẹ giọng nói: - Nàng hôn hai gò má của ta. Nàng nói, đây là nụ hôn đầu tiên của nàng,

nhưng chưa được ta cho phép, không thể hôn môi, để lại nụ hôn môi đầu tiên của ta cho người ta yêu nhất. Vương Đông chấn động, trong mắt toát ra tia sáng kỳ dị. - Nàng thật tốt với người a! Mọi thứ đều nghĩ cho người. Khi đó người cũng tỉnh, không lẽ không có chút động lòng khi hai người cùng một chỗ thế sao? Ta nghĩ, với tuổi của hôn sư chúng ta, cũng không thành vấn đề. Chẳng lẽ một chút động tâm cũng không có sao? Hoắc Vũ Hạo cúi đầu, gương mặt trực chỉ sàn nhà, việc lúc trước với Quất Tử cũng đã hai năm, nhưng mỗi chi tiết hẳn lại nhớ rõ như in. - Ta cũng nghĩ mình sẽ động tâm, mà quả thật ta cũng động tâm, có điều đối với Quất Tử tỷ ta chỉ có tâm đồng cảm, thậm chí mang theo vài phần thương hại. Dù gì ta phải cảm ơn nàng, bởi vì nàng khiến ta hiểu được cái gì là tình yêu nam nữ. Vương Đông. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên ngẩng đầu nhìn Vương Đông trước mặt. - Hả? Gì? Vương Đông ngạc nhiên nghi hoặc Hoắc Vũ Hạo nhìn hẳn thật chăm chú - Có chuyện này, ta nói ra người đừng cười ta. Vương Đông nói: - Chuyện gì? Hoắc Vũ Hạo nói: - Lần đầu tiên chúng ta phối hợp thi triển Quang Nghê Thường, huyền hóa ra dáng người kia, đã khắc sâu trong ký ức của ta. Quất Tử tỷ khiến ta động tâm, ta mới chính thức hiểu rõ cảm giác nội tâm của mình. Nói ra thì khó tin, nhưng có lẽ ta đã trúng phải tình yêu sét đánh (LCT: nhất kiến chung tình) với bóng dáng người nữ kia rồi. Vương Đông trở hai mắt thô lỗ - Người. Hoắc Vũ Hạo lộ ra hai mắt suy tư - Ngày đó, khi Quất Tử tỷ hôn ta, ta thực rất cảm động, cũng cho rằng mình đã động tâm, còn nghĩ muốn mở miệng giữ nàng lại. Nhưng lúc đó trong đầu lại hiện ra thân ảnh Quang Nghê Thường. Khi đó ta mới biết, thì ra trong lòng từ lâu đã có nàng, dù cho nàng chỉ là bóng hình hư ảo. Không biết vì sao, nàng đã chiếm mất cái chỗ chứa tình yêu trong trái tim ta rồi. Rốt cuộc không thể chứa thêm ai khác, Quất Tử tỷ khiến ta có thể khẳng định tình cảm trong tim, cho dù cuộc sống của hai chúng ta không phải là hai đường thẳng song song, ta cũng không thể chấp nhận nàng được. Vương Đông kinh ngạc nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo đến nỗi xuất thần. Hoắc Vũ Hạo phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy hẳn như vậy mỉm cười nói: - Không hổ là hảo huynh đệ của ta, quả nhiên không có chê cười ta. Lại nói tiếp, ngay cả bản thân ta cũng không tin được. Có lẽ đôi khi lòng người thật

không thể lý giải bằng lý trí được. Do vậy khi người nói tỷ tỷ của người có hình dáng giống Quang Nghệ Thường như đúc, không chừng ta sẽ động tâm nha. Đương nhiên, nếu như nàng ưng ta, mà ta cũng phải thích nàng mới được. Người thì sao? Hai năm nay ở Sử Lai Khắc chúng ta có hành động gì không đó? Ta nhớ rõ, cô bé em của Tiểu Hồng Trần, hình như tên Mộng Hồng Trần thì phải, rất là hâm mộ người à! Vương Đông không mở miệng, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, đứng lên đi ra mở cửa sổ. Nhất thời, không khí tươi mát từ bên ngoài thổi vào tràn ngập gian phòng, đem cỗ không khí sặc mùi kim loại đẩy tan đi mất. - Vũ Hạo. - Vương Đông, người không có việc gì chứ? Hoắc Vũ Hạo vội vàng đến cạnh hắt, bỗng nhiên cảm thấy Vương Đông sau khi nghe mình kể chuyện Quất Tử, tâm tình dường như có cái gì đó không hợp lý. Vương Đông đưa ánh mắt ra khỏi cửa sổ nhìn về phương trời xa xăm, gương mặt toát ra nét cười: - Người cảm giác rất chính xác, ta đã đến bình cảnh cấp 60, ta cần một hồn hoàn thích hợp. Người là hảo huynh đệ tốt nhất của ta, lần này ta đến, một là thăm người, hai là muốn rủ người theo ta về nhà một chuyến. Chỉ ở nhà của ta, mới có hồn thú thích hợp. Người cũng tiện đi cùng với ta, chúng ta cùng đi, đến khi kì nghỉ chấm dứt, người hãy trở về. Sau đó ba tháng nữa chúng ta lại được đoàn tụ ở Sử Lai Khắc. Người thấy thế nào? Hoắc Vũ Hạo hơi ngạc nhiên - Người nói là, muốn ta theo người về nhà? Đi cùng với người thu hoạch hồn hoàn? Vương Đông mãnh liệt xoay người, đôi mắt phẫn lam to tròn nhìn hắt chăm chú: - Được không? Chúng ta lâu lắm không gặp, ta không muốn chia tay người nhanh như vậy. Lần này tạm biệt, lại phải thêm mấy tháng nữa. Hơn nữa Sử Lai Khắc cũng đang có nhiều chuyện chờ người trở về giải quyết. - Được. Ta đi cùng người về nhà. Hoắc Vũ Hạo không chút do dự đáp ứng. Vương Đông nở nụ cười, nét cười quen thuộc, thế nhưng lại khiến Hoắc Vũ Hạo cảm thấy hoa mắt mê muội, có lẽ vì hắt để tóc dài. Khoảnh khắc này, trong mắt Hoắc Vũ Hạo dường như lại hiện lên bóng hình cô gái huyền hóa của Quang Nghệ Thường. - Có thể khiến một tên cuồng tu như người chịu theo giúp ta, quả thật ta có mặt mũi rất lớn a! Vương Đông cười tủm tỉm. Hoắc Vũ Hạo cũng cười sáng khoái: - Vậy chứ còn chậm lắm, hai chúng ta đi cùng, tốc độ tu luyện sẽ không chậm vậy nữa. Bản thân ta cũng có không ít

lý giải mới mẻ về Quân Lâm Thiên Hạ, có thể nhân dịp này nói cho người biết. Vẻ tươi cười trên mặt Vương Đông nhất thời biến thành oán khí - Hay cho người, ngoại trừ tu luyện không biết cái chuyện gì khác hết sao? Người như vậy, tỷ tỷ của ta chắc chắn sẽ không thích người đâu. Hoặc Vũ Hạo nói: - À đúng rồi, ta đi cùng người về nhà, có thể gặp tỷ tỷ của người không? Vương Đông lắc đầu: - Chưa gặp được! Tỷ tỷ đi ra ngoài du lịch rồi. Đợi khi người trở về Sử Lai Khắc chúng ta, có lẽ mới gặp được. Tỷ tỷ nói cuối năm học mới tranh thủ tham gia khảo nghiệm nhập học nội viện Sử Lai Khắc. - À, vậy thôi lúc đó gặp đi. Vương Đông liếc hẳn: - Nhìn cái bộ dáng của người, có vẻ cũng không tích cực gì lắm nhỉ? Hoặc Vũ Hạo nhún vai: - Ta tích cực có ích gì chứ? Người nghĩ cái vẻ ngoài tối bình thường của ta đây có thể hấp dẫn tỷ tỷ người sao chứ? Hơn nữa chưa chắc hai chúng ta tâm đầu ý hợp, phải xem duyên phận thôi. Chương mới 187 xem tại: Vương Đông lại hỏi tiếp: - Nói vậy, nếu tỷ tỷ của ta tướng mạo giống như thân ảnh huyền hóa khi chúng ta thi triển Quang Nghệ Thường như vậy, lại tâm đầu ý hợp với người, người sẽ động tâm ư? Hoặc Vũ Hạo cười mỉa: - Đó là đương nhiên. Được rồi, đừng nói cái chuyện có thánh mới biết đó sớm quá, hai năm nay tình hình học viện thế nào? Vương Đông nói: - Mọi thứ bình thường. Bất quá hệ hồn đạo có vẻ phát triển rất nhanh, hệ hồn đạo đã thành lập một phân viện. Đệ tử năm nhất đã có thể tiến hành khảo hạch tham gia hệ hồn đạo. Khảo hạch của họ so với hệ võ hồn dễ hơn không ít, chú trọng lý luận hồn đạo khí. Còn nữa, những tư liệu mà người đem về có tác dụng không nhỏ, nhưng ta cũng không thấy qua mấy món đó được chế tạo hay chưa, chỉ nghe Ngôn viện trưởng luôn miệng nói hai năm này hệ hồn đạo chiếm dụng tài chính nhiều lắm này kia. - Đường Môn chúng ta đã chính thức thành lập, nhưng cũng chỉ mới có đại sư huynh và tam sư huynh ở đó. À, đúng rồi, đại sư huynh, tam sư huynh đều đã thuận lợi đột phá cấp 60. Tứ sư tỷ, ngũ sư tỷ còn kém mấy cấp, chỉ sợ trước Đại Tái không có biện pháp đột phá. Người thì sao? Ta cảm thấy dường như hồn lực của người không có tiến bộ gì mấy a! Hoặc Vũ Hạo nói: - Tinh thần lực tiến bộ không nhỏ, hồn lực quả thật là tiến bộ không lớn. Bất quá, chờ khi trở lại học viện chúng ta, ta có biện pháp có thể tăng lên một chút. Người nhưng quả là tiến

bộ thần tốc a! Đi sau mà đến trước. Ngay cả tứ sư tử, ngũ sư tử cũng đều bị người qua mặt. Vương Đông cười nói: - Võ hồn song sinh chúng ta càng về sau càng có ưu thế. Hơn nữa trước kia ta và người cùng tu luyện, Hạo Đông lực của chúng ta chính là báu vật mà không hồn sư nào khác có được. Hoắc Vũ Hạo nói: - Đường Môn hiện tại phát triển tới trình độ nào? Đối với tương lai Đường Môn hẳn cũng khá quan tâm, tình cảm này không chỉ vì sở học tuyệt học Đường Môn của hẳn, mà phần lớn là vì khi còn nhỏ đã được Đường Môn giúp đỡ thu nhận, Bối Bối và Tiểu Nhã đưa hẳn vào học viện Sử Lai Khắc. Có thể nói, từ giây phút đó cuộc đời hẳn thay đổi, bước sang một trang mới tươi sáng hơn. Ngay cả học viện Sử Lai Khắc, địa vị trong lòng Hoắc Vũ Hạo nhiều nhất cũng chỉ ngang bằng Đường Môn, thậm chí nhiều phương diện còn kém hơn một chút. Vương Đông nói: - Hiện tại thì cơ sở đã xây dựng xong, đất đai cũng đủ lớn, nhưng lại rất thiếu người. Cái nhóm người mà người chuyển về kia, quả thật không tồi. Nghe đại sư huynh nói họ chẳng những năng lực cường hãn, lại còn rất siêng năng chăm chỉ. Nhất là cái cô nữ cầm đầu tên là Na Na ấy, khiến cả đại sư huynh và tam sư huynh đều yêu thích a! Nay cô nương ấy có quan hệ gì với người? Hoắc Vũ Hạo cười khỏ: - Thôi thôi, người đừng giở cái giọng âm dương quái khí đó với ta. Na Na cũng là người rất khỏ, nếu nàng thật sự đã kiên định gia nhập Đường Môn chúng ta, xem như đã có an bài cuộc sống khá tốt cho nàng. Thế là hẳn lại đem quá trình biết, gặp, giúp đỡ Na Na kể đơn giản một lần, nghe xong Vương Đông cũng mặt mày nhăn nhó. - Thì ra cái tin tức Thánh Linh giáo mà người truyền về kia là từ chỗ nàng mà ra. Hai năm nay ta cũng có tham gia vài lần hành động của giám sát đoàn. Nhưng một chút tin tức của bọn Thánh Linh giáo kia cũng không thu thập được. Bọn họ ẩn nấp quá tốt, vả lại nếu họ không có hành động ác độc, chúng ta cũng khó truy ra dấu vết. Hoắc Vũ Hạo gật đầu: - Nếu là hồ ly, ắt sẽ lộ đuôi cáo. Nói tiếp tình hình Đường Môn đi. Vương Đông nói: - Sau khi thành lập, đại sư huynh triệu tập chúng ta nghị sự, mọi người đều nhất trí, muốn Đường Môn đích phát triển, đầu tiên phải làm kinh tế. Không có kinh tế, tông môn gì cũng quật không nổi chứ đừng nói tới khởi. Huống chi chúng ta vừa mới thành lập, hạ tầng còn rất mỏng. Kinh tế dĩ nhiên sẽ bắt

đầu bằng chế tạo hồn đạo khí. Những bản vẽ mà người mang về cho đại sư huynh, hẳn liên hệ hợp tác với hai vị viện trưởng hệ hồn đạo đã chế tạo ra nhiều thứ. Thành phẩm làm ra cũng được đánh giá khá cao. Nhất là món Gia Cát thần nổ pháo, hiện tại Đường Môn chúng ta đã nhận được nhóm đơn đặt hàng đầu tiên, chính là học viện chúng ta, chế tạo 40 món Gia Cát thần nổ pháo, bố trí trong thành Sử Lai Khắc. Hoắc Vũ Hạo nói: - Gia Cát thần nổ pháo vốn có nguyên lý từ Gia Cát thần nổ của Đường Môn, chỉ là dung nhập thêm một vài lý luận hồn đạo khí và gắn vào hạch tâm pháp trận, ưu điểm là uy lực lớn, dễ thao tác, độ bao phủ công kích rộng, nhưng nhược điểm cũng rõ ràng, chi phí chế tạo đạn pháo quá cao. Để đảm bảo ngay cả người bình thường cũng có thể sử dụng, đạn pháo đều phải dùng định trang đạn pháo, lại lấy loại cao bạo đạn tốt nhất, chi phí không nhỏ chút nào a! Vương Đông ngạo nghễ nói: - Chuyện này người lo làm gì, thứ nhất học viện chúng ta không phải là kẻ phát động chiến tranh, cũng không tham gia chiến tranh. Thứ hai, tiềm lực học viện Sử Lai Khắc có đến vạn năm, dù không giàu như đế quốc, cũng là phú hào một phương, số tiền đó cũng không phải là vấn đề quá lớn. Những bản vẽ người chuyển về quá quý giá, đại sư huynh mới tách ra nhiều phần cho nhiều người chế tạo, sau đó đưa linh kiện về Đường Môn mới tiến hành lắp ráp, rất là cẩn thận nha. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười: - Đại sư huynh tâm tư kín kẽ, Đường Môn có hẳn lãnh đạo nhất định sẽ phát triển không ngừng. Vương Đông than nhẹ một tiếng: - Chỉ có điều, đại sư huynh lại không hề sống vui vẻ chút nào a! Từ khi tiểu Nhã lão sư biến mất, nụ cười của hẳn cũng mất theo, hẳn cũng gầy đi nhiều, mới hai mươi tuổi mà nhìn như lão già bốn mươi ấy. Hoắc Vũ Hạo thần tình suy niệm: - Việc này quả thật là vấn đề lớn. Tiểu Nhã lão sư mất tích lâu như vậy, thế nhưng một chút tin tức cũng không có. Nàng nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không chắc chắn sẽ đến tìm chúng ta. Vương Đông sắc mặt hơi đổi: - Gặp đại sư huynh người đừng có mà nhắc tới. Có lần tam sư huynh đề cập, muốn cho đại sư huynh cười một chút, bảo là hay đi tìm một cô gái khác. Đại sư huynh tính tình ôn hòa mà lúc đó suýt nữa trở mặt với tam sư huynh, người cũng nên nhớ hai người là huynh đệ tốt nhất đó. Hoắc Vũ thở dài: - Đợi ta trở về, chúng ta cùng nhau giúp đại sư huynh đi tìm

xem. Tuy hy vọng mong manh, nhưng tận tâm chắc chắn sẽ được. Tiểu Nhã lão sư, người tốt cuộc ở nơi nào a! Người nhất định phải còn sống, bằng không đại sư huynh. . . . Hai tên không gặp nhau đã hai năm, nói chuyện khá là nhiều thứ, từ Đường Môn đến học viện Sử Lai Khắc, rồi từ học viện Sử Lai Khắc lại nói đến tu luyện. Bất tri bất giác, bên ngoài sắc trời cũng đã tối sầm. Cho đến khi một tiếng gõ cửa vang lên, mới phá vỡ buổi nói chuyện của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, chính là Hòa Thái Đầu và Phàm Vũ. Hiện tại đang là kỳ nghỉ, hơn nữa hai năm nay nhóm trao đổi sinh học viện Sử Lai Khắc ngày thường cũng không làm ra cái chuyện gì ồn ào, học viện Nhật Nguyệt cũng không tiến hành giám sát gắt gao bọn họ. Đêm đó, cả bốn người đều rời khỏi học viện, tìm nhà hàng đẹp đẹp đi ăn tối. Hoắc Vũ Hạo cũng nhân dịp đó xin phép Phàm Vũ đi du lịch với Vương Đông một thời gian. Vốn hẳn nghĩ Phàm Vũ sẽ không dễ dàng đáp ứng, hoặc là cũng giới hạn thời gian ra ngoài, lại không ngờ Phàm Vũ gật đầu cái rụp, bảo hẳn không cần vội trở về, dù sao kế hoạch trao đổi sinh cũng sắp kết thúc, sau khi khai giảng ba tháng thì trở về Sử Lai Khắc. Nhưng nhất định vẫn phải trở về, phải làm thủ tục chính quy đường hoàng chấm dứt kỳ trao đổi học tập này. Thực tế, Phàm Vũ rất lo lắng cho Hoắc Vũ Hạo. Lão sư khác thì thông thường do đệ tử lười biếng mà lo lắng, còn lão ngược lại, đệ tử của lão lại quá sức cố gắng. Nói không ngoa, từ khi vào học viện Nhật Nguyệt đến nay, chỉ riêng những bản vẽ chuyển về Sử Lai Khắc, quá nửa là của Hoắc Vũ Hạo, nhiều đến hơn 1000 trang. Có thể nói, hầu như là cái món hồn đạo khí gì mọi người nhìn thấy, Hoắc Vũ Hạo đều đã từng phục chế vẽ lại một lần. Tuy trong đó khẳng định không phải là cao giai hồn đạo khí của học viện Nhật Nguyệt, nhưng cống hiến của Hoắc Vũ Hạo cũng đủ để cho hệ hồn đạo học viện Sử Lai Khắc tiết kiệm hơn 100 năm nghiên cứu a! Huyền lão một lần hồi âm, đã nói Hoắc Vũ Hạo chân chính đã trở thành anh hùng Sử Lai Khắc, cống hiến cho học viện không ai bằng. Lão thậm chí còn đưa ra đề nghị ở hội nghị Hải Thần các cấp cho Hoắc Vũ Hạo một vị trí nhỏ nhỏ trong đó. Tuy còn chưa trở về, nhưng Hoắc Vũ Hạo đã chính thức là thành viên Hải Thần các, so sánh địa vị trong học viện, vốn đã ngang bằng với phó viện trưởng hệ hồn đạo Phàm Vũ. Thậm chí danh vọng chỉ có

hơn chớ không kém. Thân là một hồn đạo sư cấp 8, Phàm Vũ dĩ nhiên hiểu rõ bản vẽ hạch tâm pháp trận và cấu trúc hồn đạo khí khó khăn ra sao. Hoắc Vũ Hạo có võ hồn Linh Mâu thuộc tính tinh thần, ưu thế không nhỏ, mỗi ngày đều tiến hành vẽ buổi tối, ban ngày lại còn nghiên cứu chế tạo hồn đạo khí. Có thể nói một ngày 12 canh giờ hẳn chỉ có 2-3 canh giờ nghỉ ngơi, nhưng hầu hết đều trải qua trong trạng thái minh tưởng. (LCT: một canh giờ = 2 tiếng) Hai năm qua, có thể thấy hồn lực Hoắc Vũ Hạo tăng trưởng chậm chạp, nhưng Phàm Vũ đã quen thuộc hẳn lại có thể cảm giác được rõ ràng, Hoắc Vũ Hạo đã biến hóa thoát thai hoán cốt hoàn toàn so với hai năm trước. Những lý luận hồn đạo khí đôi khi hẳn nói ra ngay cả Phàm Vũ nghe cũng mờ mịt. Theo lời Hiên Tử Văn, nếu hồn lực của hẳn cũng đủ, thì bây giờ đã là một vị hồn đạo sư cấp 7 rồi. Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần nếu biết rõ được lần này trao đổi học tập là chính lão tự dẫn sói vào nhà, hơn nữa con sói này lại chính là một đầu Lang Vương, không biết trong lòng cảm nhận thế nào a. Cũng do vậy, khi Hoắc Vũ Hạo muốn đi cùng Vương Đông, Phàm Vũ hoàn toàn không hề do dự mà đáp ứng. Lão cũng hy vọng Hoắc Vũ Hạo cùng Vương Đông đi ra ngoài có thể thả lỏng tâm tình một chút. Từ năm 11 tuổi vào học viện Sử Lai Khắc, đến nay chỉ mới 17 tuổi, mới chỉ có 6 năm, nhưng Hoắc Vũ Hạo học tập nghiên cứu phải nói là hoàn toàn vượt xa những người bình thường làm việc 20 năm a! Hẳn không chỉ là thiên tài, mà còn là một đệ tử vô cùng kiên trì và cần cù. Cơm tối vui vẻ thoải mái, bốn người cùng nhau rời khỏi nhà hàng, trời đã tối mịt. - Vương Đông, người ở lại chỗ nào? Phàm Vũ hỏi. Vương Đông lắc đầu: - Chưa có. Sau khi vào thành Sử Lai Khắc (LCT: lão Đường câu giờ quá nên loạn, rõ ràng ở Minh Đô mà bảo Sử Lai Khắc), đầu tiên là đến ngay học viện Nhật Nguyệt. Phàm Vũ nhú mày, nói: - Đã trễ thế này. Khó mà tìm khách sạn để ở. E là học viện Nhật Nguyệt cũng không cho người vào đâu. Hòa Thái Đầu cười hề hề, nói: - Lão sư, chuyện này ngài chớ lo, có tiểu sư đệ ở đây, bảo vệ có tài thánh mới phát hiện ra, chắc chắn thừa sức cho Vương Đông qua đêm trong đó được. Phàm Vũ sững sốt, lão chủ yếu cũng chỉ nghiên cứu hồn đạo khí, thành ra cũng chỉ biết một chút tạo nghệ của Hoắc Vũ Hạo về phương diện hồn đạo khí. Hoắc Vũ Hạo cũng cười ,

liếc nhìn Vương Đông: - Hồn kỹ Mô Phỏng của ta tiến bộ như thần nha, lão sư xem. Vừa nói, không ai thấy Hoắc Vũ Hạo giải phóng võ hồn, mà không khí bên cạnh vận vẹo một chút, Vương Đông liền nhẹ nhàng biến mất không thấy đâu. Phàm Vũ chấn động - Đây là... là hồn kỹ Mô Phỏng của người? Làm thế nào lại khiến hắc biến mất được? Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Cũng không phải biến mất, mà là khiến hắc mô phỏng hình dáng của ta, thực ra đơn giản là thông qua tinh thần lực điều chỉnh tiêu cự của mắt, khiến cho người khác tạm thời không nhìn thấy hắc thôi. Nhưng không thể vượt qua phạm vi nhất định, hơn nữa không thể bị chạm vào, nếu không sẽ phát hiện ngay. Phàm Vũ nói: - Quả thật thần kỳ, còn hơn là ẩn thân thuật! Hoắc Vũ Hạo nói: - Ẩn thân thuật có thể nói không thể hơn được, bởi vì còn hơi thở. Nếu gặp cường giả, chỉ riêng cảm giác đã có thể nhận biết sự tồn tại của Vương Đông. Bất quá, gạt mấy tên thủ vệ thì như thế này là đủ. Quả nhiên, bốn người công khai đi vào cổng chính học viện Nhật Nguyệt, Vương Đông căn bản không bị phát giác. Trở lại ký túc xá, Hoắc Vũ Hạo mới thu hồi hồn kỹ. Đóng kỹ cửa phòng, vẻ mặt Hoắc Vũ Hạo hưng phấn chưa lui, có thể nói hôm nay là ngày vui nhất hai năm qua của hắc. Ngày thường đều cắm đầu say mê nghiên cứu chế tạo hồn đạo khí đến ngu người. - Vương Đông, người ngủ ở đây khiến ta nhớ lại ngày xưa sáng khoái ở ký túc xá Sử Lai Khắc của chúng ta. Vương Đông quay đầu lại nhìn hắc, lúc này bên ngoài sắc trời đã hoàn toàn tối đen, trong phòng cũng chỉ có một cái đèn trên tường mà thôi, khiến ánh sáng cũng trở nên mờ mờ. Bốn mắt nhìn nhau, không hiểu vì sao Vương Đông lại có vẻ trốn tránh. - Không còn sớm nữa, đi ngủ đi. Sáng mai chúng ta sẽ đi, nhà của ta không có gần đâu. Hoắc Vũ Hạo gật đầu: - Người đi đánh răng trước đi, tối nay phải để người chịu khó ngủ chung với ta vật. Vương Đông hắng giọng: - Nghĩ có chuyện tốt thế á, ai ngủ ngủ chung với người. Ra sàn mà ngủ, ta ngủ trên giường, có biết đạo đài khách không hả? Hoắc Vũ Hạo cười cười: - Được rồi, lúc trước lúc ta đi, không biết ai thút thít khóc như mưa, tối đó còn cùng ta ngủ trên một cái giường. Sao, hai năm qua đi cũng quên rồi à? Vương Đông mặt đỏ lên: - Người nói bậy, ai khóc như mưa, qua kia đi, ta ngủ một mình. Lớn hết rồi, hai người đàn ông ngủ chung một giường ra cái gì nữa. Hắc luyến

quýnh đi vào phòng vệ sinh tắm rửa. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu lẩm bẩm: - Cái tên này bệnh sạch sẽ không lẽ càng ngày càng nghiêm trọng? Bất quá, hôm nay Vương Đông đến thăm hắc, khiến hắc thực vô cùng vui vẻ, bất kể Vương Đông có yêu cầu cái gì, hắc đều nhất định nhân nhượng. Chăn đệm cũng không thiếu, hắc lấy ra đệm ngủ ngoài trời, trải ra dưới sàn. Sửa sang một chút, thay tấm trải, áo gối, làm cho mọi thứ trở nên khoan khoái thoải mái. Vương Đông tắm rửa thời gian cũng không ngắn, hắc một đường tới đây, phong trần mệt mỏi. Hơn nữa Hoắc Vũ Hạo biết hắc có bệnh ưa sạch sẽ, cũng không gấp, thẳng cẳng nằm trên chăn đệm vừa trải. Khi nằm xuống, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Ngủ chi cho phí a! Lâu lắm mới ở cùng, tối nay cùng nhau tu luyện Hạo Đông lực không phải tốt hơn sao? Đúng lúc này, Vương Đông tắm rửa xong xuôi, bước ra đang cầm khăn lau mái tóc dài màu lam xinh đẹp. - Í, chuẩn bị cũng nhanh quá ta! Thay một bộ đồ ngủ sạch sẽ, cơ thể Vương Đông tỏa ra một mùi hương mát mẻ, chậm rãi đến giường ngồi xuống. Áo ngủ rộng thùng thình, cảm giác rất là thoải mái. Hoắc Vũ Hạo nằm trên sàn nói: - Ta trải giường cho người xong lại thấy không nên. Chúng ta ngủ làm chi a! Không bằng tu luyện, luyện Hạo Đông lực tốt hơn. Hồn lực của người đã đến cấp 60, cao hơn ta nhiều, giúp ta tu luyện có lẽ sẽ giúp ta tăng rất nhiều a! Vương Đông từ trên giường tuột xuống, ngồi xổm bên cạnh Hoắc Vũ Hạo, hắc bất giác quay đầu nhìn Vương Đông: - Người ngồi ở ngoài biên thôi, cái đệm này khi ta đi ra ngoài vẫn hay dùng, không có sạch lắm đâu. Trên giường ta mới thay tấm trải đó, mấy ngày trước còn mới đem phơi nắng. Hắc vừa mới dứt lời, lại phát hiện ánh mắt Vương Đông nhìn mình có vẻ rất lạ, chợt hỏi: - Làm sao vậy? Vương Đông. Vương Đông giơ tay, đột nhiên vò đầu hắc, nói: - Đồng ý với ta, đêm nay không cần phải tu luyện, ngủ một giấc thật ngon. Ta đến đây, không phải người vui thích lắm sao? Hy vọng người sẽ đem cái vui vẻ này vào giấc mơ. Người quá mệt mỏi rồi, trong những người mà ta biết, có hai người rõ ràng là già trước tuổi rất nhiều. Một là người luôn mong nhớ tiểu Nhã lão sư bị mất tích, chính là đại sư huynh Bối Bối, người thứ hai chính là người. Người vất kiệt sức mình quả nhiên là lợi hại, không có thời gian thư giãn chút nào là không được. Bất kể tu luyện hồn lực hay nghiên cứu

hồn đạo khí, đều không có điểm dừng, nếu người không biết thả lỏng bản thân, sớm muộn gì cũng tiêu cho coi. Cũng vì vậy mà hôm nay ta tới thăm người, lại muốn dẫn người về nhà ta một chuyến, hy vọng người có thể bình tĩnh lại. Có lẽ như vậy sẽ có ích cho việc tu luyện của người hơn. Tay của Vương Đông rất ấm áp, đặt trên đầu Hoắc Vũ Hạo khiến hắn rất thoải mái. Hắn có thể cảm nhận được sự quan tâm thân thiết mà Vương Đông dành cho trong lời nói sâu sắc kia. - Được, nghe lời người. Hôm nay chúng ta không tu luyện. Ngủ một giấc thật ngon, ta cũng đi tắm đây. Nói xong, Hoắc Vũ Hạo từ trong chăn đệm nhảy dựng lên, nhảy vào phòng vệ sinh. Đóng cửa, Hoắc Vũ Hạo dựa vào tường, nước mắt bất giác không thể khống chế trào ra, hắn mạnh mẽ khống chế không cho bản thân phát ra tiếng nấc. Đúng vậy! Những áp lực hắn phải nhận to lớn bao nhiêu chỉ có bản thân hắn mới rõ được. Ngày Mục lão qua đời, hắn gần như điên loạn. Hắn khiến bản thân có áp lực quá lớn. Ngày thường nhìn vào hắn không khác mọi người, nhưng thực tế hắn rất vất vả, thực rất vất vả. Vương Đông vừa đến, một phen an ủi hắn, rốt cuộc đem cái tâm tình đã bị hắn hóa đá kia làm tan chảy bằng tình thân thăm thiết. Nam nhân không phải vô lệ, mà là dưới áp lực phải gánh vác luôn vùi lấp tình cảm sâu trong tâm, không ai muốn người khác nhìn thấy phần yếu đuối của mình. Huống chi, Hoắc Vũ Hạo vốn chỉ là một tên con trai to xác, vẫn chưa chân chính là một người đàn ông. Chẳng qua tâm lý của hắn thì trưởng thành sớm hơn bạn đồng lứa nhiều lắm. Thống thống khoái khoái khóc trong chốc lát, Hoắc Vũ Hạo lúc này mới mở vòi nước, cởi quần áo, để cho nước ấm tùy tiện tẩy rửa cơ thể. Bất kể là cơ thể hay tâm hồn mỗi một, dường như đều được trôi đi theo dòng nước ấm áp ấy.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 188: Sao lại là nàng?

Vương Đông nằm trên giường, chăn đệm truyền đến cảm giác mát mẻ khiến hai bên thái dương bị phơi nắng cả ngày được thư giãn thoải mái. Hít sâu một hơi, còn phảng phất thoang thoang mùi của Hoắc Vũ Hạo. (LCT: Ọe! thú vị phải biết...) - Tên gốc này, chúng ta cũng không còn nhỏ nữa, ta nhất định phải làm cho người tỉnh ra. Có điều, người phải biết ta dẫn người về nhà là có ý gì chứ? Tự dưng hai má Vương Đông đỏ lên, cũng may ánh sáng trong phòng mờ ảo nên không thấy rõ ràng. Hoắc Vũ Hạo tắm rửa thậm chí còn lâu hơn cả Vương Đông. Khi những mệt mỏi thể xác và tinh thần đã theo dòng nước ấm trôi xuống cống, hần bước ra mới phát hiện Vương Đông đã say ngủ, ngủ rất ngon lành. Đi một ngày đường, hần quá mệt mỏi rồi. Nhẹ nhàng giúp hần đắp kín cái chăn, Hoắc Vũ Hạo nằm lại đệm trên sàn, hai tay gác sau đầu. Hần ngạc nhiên phát hiện, yên lặng nghe tiếng thở đều đều của Vương Đông, lại khiến tinh thần hần rất thoải mái nhẹ nhàng. Bất giác hần nhớ tới một câu nói của Hiên Tử Văn dành cho hần: "Đối với người mà nói, ngày thường cái thứ xa xỉ nhất là ngồi yên một chỗ không suy nghĩ gì cả." Đúng vậy! Đúng là cảm giác trống rỗng đó với mình mà nói rất xa xỉ. Nếu không phải Vương Đông đến thăm, bản thân nào có khả năng yên lặng nằm chỗ này, nghe tiếng hô hấp của hần. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên cảm thấy chính mình rất yêu cái khoảnh khắc an bình yên tĩnh thế này. Bất tri bất giác, yên lặng nghe tiếng thở đều đều của Vương Đông, hần cũng dần dần tiến vào mộng đẹp. Khóe miệng trong lúc ngủ vẫn nhếch lên một chút, mang theo một nét cười nhàn nhạt. Một trên giường, một dưới sàn, hai thanh niên bình thản thở ra hít vào, hết thấy hòa thành một giai điệu trong đêm. Hoắc Vũ Hạo đang ngủ say, đột nhiên cảm giác lưng mình bị cái gì đó đè lên, giật mình tỉnh dậy cựa quậy, cái khối nặng nề trên lưng cũng giật lên một cái. Mơ mơ màng màng mở hai mắt, mới kinh

hải phát hiện, ánh mặt trời đã tràn ra khắp cả phòng. - Oái! Bây giờ là lúc nào rồi? Tiếng trả lời truyền đến từ cái khối nặng nặng trên lưng - Thái dương nướng chín cái mông rồi, mà còn hỏi là lúc nào? Hoắc Vũ Hạo đang nằm bò trên sàn, cười khố: - Ta chỉ biết, người lại ngồi lên lưng ta, thì thế nào cũng bị người ép phọt (shit) ra thôi. - Phi, người thực ghê tởm. Người khác muốn ta ngồi lên, cũng không có phước đó đâu. Vương Đông ngạo nghễ đứng lên, vào buồng vệ sinh rửa mặt. Hoắc Vũ Hạo vòng tay sờ sờ cái lưng, thì thảo lắm bầm: - Mông gì mà to thế, ngồi muốn hết cái lưng ta. Đọc tuyệt thế đường môn Chương 188 nhanh nhất tại Xoay người lăn ra, đột nhiên cảm thấy đại não chóng mặt hoa mắt, đắm chìm trong ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, cả người rã rời không dậy nổi. Đúng là cảm giác thả lỏng toàn thân đây mà. Vừa đứng dậy, hắt lại ngã xuống giường, chân đệm cũng chưa gấp lại, vẫn còn lưu một mùi hương dễ chịu thơm tho. - Hô, mỗi ngày mà được ngủ thẳng căng như vậy rồi tự tỉnh dậy thì sướng biết bao nhiêu a. À mà không đúng, ta là bị kẻ khác ngồi lên mới tỉnh dậy a. Lắm bầm lâu bầu, Hoắc Vũ Hạo tự dừng lại nở nụ cười. Hai người lần lượt rửa mặt, ăn uống cũng không biết nên gọi là điểm tâm sáng hay cơm trưa, lơ lơ giữa buổi. Sau đó mới ung dung thông thả rời khỏi Học viện Nhật Nguyệt. Hoắc Vũ Hạo muốn đi, thật ra không ai có thể cản được, huống chi Kính Hồng Trần cũng thấy hắt không có mặt ở nhiều chỗ lắm. Hắt mỗi ngày đều bận rộn tất bật trong phòng thí nghiệm, rồi quanh quẩn ở ký túc xá, cũng không đi lung ta lung tung khắp nơi, thậm chí rất ít khi hỏi han các vị sư phụ. Biểu hiện ngoan ngoãn hiền lành như thế, làm sao mà hoài nghi cho được? Ra khỏi học viện, hai người nhanh chóng hướng ra ngoài thành, Vương Đông tấm tắc tán thưởng: - Không thể không nói, Minh Đô xây dựng thật hoành tráng, quả thật những quốc gia khác không thể bằng được, hồn đạo khí cũng được họ ứng dụng vào tận mọi ngõ ngách dân gian a! Hoắc Vũ Hạo nói: - Đây chính là ưu thế của đế quốc Nhật Nguyệt, nhưng cũng do họ có tài nguyên khoáng sản phong phú. À những kim loại hiếm ta chuyển về sư huynh đều nhận được chứ? Vương Đông gật đầu: - Theo yêu cầu của người, phân nửa cho học viện, phân nửa để lại cho Đường Môn chúng ta. Hoắc Vũ Hạo nói: - Vậy là tốt rồi. À ta quên hỏi người, nhà của

người tốt cuộc là ở chỗ nào? Biết nhau nhiều năm rồi, chưa bao giờ nghe người kể về gia đình, nhiều lần ta cũng chỉ nghe người đề cập đến tỷ tỷ thôi. Vương Đông thần bí cười nói: - Nhà của ta ở sâu trong mây thăm, không biết chỗ nào đâu, đến rồi thì biết. - Sâu trong mây? Hoắc Vũ Hạo có chút buồn cười: - Ra vẻ huyền bí! Minh Đô tuy lớn, nhưng tâm tình vui vẻ vừa đi vừa nói chuyện, cả hai bất giác nhanh chóng rời khỏi Minh Đô, Hoắc Vũ Hạo chợt dừng bước. - Đi tiếp a! Vương Đông khó hiểu thúc giục. - Chờ một chút. Đến giúp ta. Hoắc Vũ Hạo nắm bàn tay mềm mại thon thả nữ tính của Vương Đông, Hạo Đông lực nháy mắt kết nối. Vương Đông lập tức nhận thấy Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng phóng ra xung quanh. Cảm giác rung động khiến hần quên luôn điều tính hỏi, giật mình vì phạm vi Tinh Thần Tham Trắc của Vũ Hạo so với trước kia rộng lớn hơn nhiều lần, hơn nữa dò xét cực kỳ tinh vi, ý tới chỗ nào thì mọi thứ đều hiện ra tới đó. Có Vương Đông trợ giúp, Hoắc Vũ Hạo khống chế tinh thần lực quan sát một hướng có thể đạt hơn 3000m. Hần chậm rãi di chuyển ánh mắt, Linh Mâu như cái máy quét phân tích đảo qua Minh Đô. Sau khi nhận thấy không có vấn đề gì, hần mới thu hồi tinh thần lực. - Người làm sao vậy? Vương Đông nghi hoặc hỏi. Hoắc Vũ Hạo nói: - Ta giúp người một chút. Vừa nói, hần lấy ra một kiện hồn đạo khí. Một món hồn đạo khí màu lam có hình quạt, không lớn, đặt trên lưng Vương Đông rất vừa không lộ ra chút nào, những cái móc kim loại có thể điều chỉnh lớn nhỏ, móc qua vai và nách, rồi gắn lại chặt chẽ với nhau, vùng gắn chặt vào lưng thậm chí còn có thuộc da mềm mại. - Đây là cái gì? Hồn đạo khí phi hành? Vương Đông kinh ngạc hỏi. - Ừ. Ta chế tạo đặc biệt cho người, hồn đạo khí phi hành cấp 6, vừa hay người có thể sử dụng, nguyên lý thì ta không nói nhiều làm gì, người nghe cũng chẳng hiểu, nói chung là nó sẽ giúp người linh hoạt thay đổi phương hướng trong không trung, chỉ cần điều khiển bằng cánh tay là được. Đợi người thành thạo rồi, thì dùng lượng hồn lực khác nhau để điều khiển, tốc độ rất tốt, ngay cả hồn đạo sư cấp 6 của Minh Đức Đường cũng chưa chắc bằng cái này của ta. Vương Đông cũng không khách khí, được Hoắc Vũ Hạo giúp đỡ, đeo món hồn đạo khí phi hành này lên người. Hồn lực quán chú, hai bên hông bung ra một đôi cánh, gấp khúc thành ba đoạn,

từ giữa lưng vươn ra ngoài. Cuối đuôi cánh còn có mấy cái lỗ nhỏ. Một kiện hồn đạo khí nhỏ tí như vậy nhưng lại có đến 6 cái lỗ. Hoắc Vũ Hạo sơ lược giảng giải phương pháp sử dụng. Trước đây nghĩ rằng Vương Đông mới chỉ là Hồn Vương nên khi chế tạo món hồn đạo khí này, hẳn dùng sáu cái hồn đạo khí cấp 5 loại nhỏ hợp lại, chỉ cần là Hồn Vương đã dư sức điều khiển. Bản thân hẳn lượng hồn lực cũng không kém Hồn Vương, bởi vậy cũng có một cái tương tự, nhưng khác màu, màu trắng. Vương Đông thử một chút, ngay lập tức dễ dàng thích nghi, xảo diệu không chế, món hồn đạo khí này cũng không khó sử dụng. Chỉ một lát hẳn đã nhẹ nhàng như dùng quen đã lâu. Dù hai cánh Quang Minh Nữ Thần Điệp cũng có thể bay lượn, nhưng tốc độ thua xa hồn đạo khí phi hành, lại càng không thích hợp bay đi xa. Nhưng khi dùng hồn đạo khí phi hành thì thông thường vẫn là những sản phẩm do học viện Sử Lai Khắc cấp cho, quả thực khá cồng kềnh. Còn cái món này của Hoắc Vũ Hạo chế tạo, chẳng những tốc độ phi hành cao hơn, linh hoạt hơn, mà cũng rất dễ tự điều khiển, đúng là cách biệt quá lớn a! Tuyệt đối là một món hàng cao cấp. - Thật tuyệt! Vương Đông cực kỳ hài lòng mỉm cười. Hoắc Vũ Hạo cười đáp lại: - Người không bài xích hồn đạo khí như trước thì tốt rồi. Vương Đông sắc mặt hơi đổi, nói: - Đúng rồi, ta phải nhắc người một chút, người trong nhà ta rất ghét hồn đạo khí, cố gắng đừng có mà bày trò trước mặt họ nha. Hoắc Vũ Hạo sửng sốt - Thì ra lý do người không thích hồn đạo khí là từ gia đình à! Được rồi, ta sẽ chú ý. - Vậy đi thôi nào, để ta thử cái món đồ mới này bay thế nào. Dù sao cũng đều là thanh niên, bỗng dưng được tặng món đồ chơi tinh xảo, Vương Đông hưng phấn không khác một đứa trẻ, liền muốn xài thử hết ga. Hoắc Vũ Hạo lại gọi giật ngược - Đừng nóng, còn có cái này cho người. Tự dưng hẳn lại làm một cái mặt trịnh trọng, sau đó lấy ra từ trong áo một cái nhẫn tinh xảo. - Tèn ten! Chiếc nhẫn màu trắng bạc, trên bề mặt khắc những hoa văn cổ xưa tỉ mỉ. Vương Đông giương mắt ngẩn ngơ nhìn chiếc nhẫn - Vũ Hạo... người người muốn tặng nhẫn cho ta? Hoắc Vũ Hạo bình thản nói: - Nghĩ gì vậy, cái này không phải là nhẫn bình thường, là nhẫn trữ vật, hồn đạo khí xịn đó. Vương Đông bướng bỉnh nói: - Nhưng mà cũng là nhẫn. Hoắc Vũ Hạo hơi kinh ngạc khi thấy hẳn chấp nhất như thế - Thôi thôi, người xem

thử trong đó có gì đi, lấy ra nào. - Ủm Vương Đông cúi nhìn chiếc nhẫn, cẩn thận đeo vào ngón giữa, nhẫn có hơi to, nhưng khi hấn rút hồn lực vào để lấy vật phẩm ra nó tự động co lại, bó sát vừa vặn vào ngón tay. Vương Đông còn chưa kịp kinh ngạc về công năng thần kỳ của món hồn đạo khí này, đã bị vật hiện ra trong tay làm rung động. Một vật như miếng hộ tâm kính hơi lớn hơn bàn tay một chút, viền chung quanh là những vật trang trí trắng bạc, ở giữa là một miếng bảo thạch lớn dạng thấu kính lồi màu lam nhạt, có sáu tia sáng lóe ra. Ánh sáng kỳ dị đó khiến người ta cảm thấy lóa mắt mê muội, dưới ánh mặt trời càng thêm sinh động, khiến cho gương mặt Vương Đông sáng lên một màu lam xinh đẹp. - Oa! Đẹp quá. Vương Đông lộ rõ gương mặt mừng rỡ phấn khích, ánh nhìn với Hoắc Vũ Hạo theo đó cũng thay đổi rõ rệt, mà cái nhìn đó đột nhiên lại khiến hấn sinh ra một cảm giác rất quái lạ trong lòng. - Người, người tìm ra cái này khi nào vậy? Vương Đông hơi lắp bắp. Hoắc Vũ Hạo nghĩ không ra vì sao hấn lại bị hỏi như vậy: - Tìm ra cái gì mà tìm ra? Thứ này người phải giữ cho kỹ, nhất định không cho bất kỳ ai nhìn thấy. Đây là ngọc bích tinh quang, khóa ngọc bích lớn thế này thực ra cũng là lần đầu tiên ta thấy được, nó là bảo vật không gian lưu trữ, có thể nói là món hồn đạo khí trữ vật có không gian to lớn nhất hiện nay. Nhất quyết không được tò mò xem bên trong chứa cái gì, đến khi ta về Sử Lai Khắc, thì trả lại cho ta. Vương Đông trợn mắt - Như vậy, nghĩa là không phải tặng cho ta? - Há? Hoắc Vũ Hạo vò đầu bứt tai - Đương nhiên không phải. Ta chỉ tặng người hồn đạo khí phi hành thôi a! - Người. Bỗng dưng gương mặt Vương Đông đỏ bừng, trợn mắt hung tợn hằm hè nhìn Hoắc Vũ Hạo - Tên ngu ngốc nhà người được lắm, cứ chờ xem.... Nói xong, hấn tùy tay thu hồi khóa ngọc bích tinh quang xinh đẹp đó vào nhẫn trữ vật, phóng người lên, hồn lực phát động toàn lực, hóa thành một tia sáng bay vút đi mất tận chân trời. - Ê! Người từ từ chờ ta với a! Người bị con gì cắn thế á! Ta mới vừa tặng quà cho người lại tỏ thái độ là sao a? Hoắc Vũ Hạo trong lòng không hiểu nổi, cũng vội phóng người lên đuổi theo Vương Đông. Nhưng Vương Đông đang toàn lực phi hành, mà luận về hồn lực, Hoắc Vũ Hạo lại có chênh lệch không nhỏ chút nào. Hồn lực tinh tú cũng chỉ có thể giúp hấn sử dụng hồn đạo khí phi hành trong

thời gian dài, nhưng dưới góc độ bùng nổ tăng tốc, thực là thua xa Vương Đông. Hắn truy đuổi phía sau quả thực là vất vả. Vốn Hoắc Vũ Hạo thấy cả hai đang hướng về phía đông, chính là phạm vi đế quốc Thiên Hồn, nhưng Vương Đông dường như không hề đổi hướng, cứ thẳng tắp một đường ra phương bắc, chỉ mới khởi hành chậm hơn hắn một tích tắc, mà Vương Đông phía trước cũng chỉ còn lại một chấm đen bé xíu. Cái tên kia lại làm cái chuyện gì thế a! Hoắc Vũ Hạo cũng bất đắc dĩ, nếu là bình thường cho hắn ngọc bích tinh quang cũng không có gì bàn cãi, nhưng kim khí nhân khổng lồ trong đó lại là một bí mật quá lớn, là bảo khố của hắn, là nghiên cứu tối mật của Minh Đức Đường. Nếu Vũ Hạo có thể nghiên cứu thấu đáo, chắc chắn sẽ hấp thu tinh hoa nghiên cứu hồn đạo khí mấy nghìn năm qua của đế quốc Nhật Nguyệt a! Đưa cho Vương Đông đem về Sử Lai Khắc sẽ an toàn hơn là lưu lại bên cạnh, nhưng chưa kịp nói thì Vương Đông lại hiểu lầm. Mình cũng đâu phải keo kiệt lắm đâu, sao lại phản ứng dữ dội vậy? Vương Đông đúng là bay không cần nhìn phương hướng, bản thân cũng chẳng hiểu vì sao lại bức mình như thế, nộ hỏa bay luôn. Cũng không biết bay bao xa, chỉ thấy phía dưới cảnh vật xẹt qua vù vù. Món hồn đạo khí phi hành do Vũ Hạo chế tạo ít nhất phải nhanh hơn cái hắn đang dùng đến ba lần, mà tiêu hao hồn lực lại ít hơn 5 lần. Bay liền một mạch cả một canh giờ, quả thật hắn chẳng biết mình đã bay bao xa. Hồn lực tiêu hao đã khá nhiều, cũng nên nghỉ ngơi một chút. Mở hết tốc độ bay đi, tâm tình của Vương Đông cũng bình tĩnh lại, lúc này mới giảm tốc độ, chờ Hoắc Vũ Hạo đuổi theo phía sau. Dù hắn bay hết tốc lực, nhưng thực tế vẫn ngoảnh đầu trông lại phía sau, và cũng thấy Hoắc Vũ Hạo một mực đuổi theo xa xa. Hoắc Vũ Hạo gương mặt tái mét, ngay cả Vương Đông đã tiếp cận Hồn Đế còn cảm thấy tiêu hao hồn lực khá nhiều, hắn là Hồn Tông thì sao chịu nổi chứ? Vương Đông cũng là võ hồn song sinh, lượng hồn lực so với hồn sư cùng giai phải hùng hậu hơn nhiều. Hoắc Vũ Hạo trên đường bay phải dùng bình sữa hết hai lần mới có thể kham nổi. Hắn ước chừng bay hết một canh giờ, không được 1000 dặm thì cũng hết 800. Nếu mà hướng về phía học viện Sử Lai Khắc, có lẽ chỉ cần bay tốc độ như vậy thêm 2 canh giờ nữa là tới nơi. - Người. Hoắc Vũ Hạo trên không trung hỗn hân hỗn hân nói

không ra hơi.luyentruyenchu Bay với tốc độ cao như thế, gió tấp vào mặt mạnh phải biết, phải điều động hồn lực bảo vệ thân thể mới có thể chịu được. Vương Đông thì đơn giản, hẩn phóng thích võ hồn Quan Minh Nữ Thần Điệp, khép hai cánh bướm lại che chắn cơ thể, chỉ cần chừa ra khe hở quan sát đường bay là được. Hoắc Vũ Hạo thì phối dùng hồn đạo hộ trảo hoặc Băng Hoàng Hộ Thể mới có thể triệt tiêu kinh phong đánh tới. (LCT: Lão Đường chắc chưa bao giờ thấy con bướm.... bảo con bướm mà khép cánh che chắn cơ thể, có mà vật cánh nó luôn cho rồi) Đã vậy, hồn lực ít nay lại càng kham không nổi, lại sợ mất dấu, nhưng không thể không giảm tốc độ, gió thổi đến trắng mặt, hẩn không có khả năng mở mắt ra nhìn, hoàn toàn phải dùng Tinh Thần Tham Trắc dò xét phương hướng. - Ta thế nào? Vương Đông giận dữ hất cằm, dù vậy trong lòng cũng rất đau khi nhìn thấy sắc mặt của hẩn. Hoắc Vũ Hạo trên không run rẩy một cái, đột nhiên hai mắt nhắm lại, rơi thẳng một đường từ trên cao xuống. - Vũ Hạo!!! Lúc này lại đến lượt Vương Đông hét lên sợ hãi. Lập tức chuyển hướng bắn người xuống dưới, như lưu tinh đuổi theo thân thể rơi như lá rụng của Hoắc Vũ Hạo, nhanh tay ôm chặt lấy hẩn, một cơn hồi hận bỗng tràn ngập trong lòng. Đã biết mình sai rồi, hẩn cho mình một món đồ tốt nhất thế này, chỉ bảo mình giữ giùm hẩn một cái khác, sao lại đối với hẩn như vậy? Hẩn bốn ba học tập ở bên kia hai năm đã bao nhiêu vất vả, sao lại còn gây phiền toái cho hẩn? Ôm Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông rút hồn lực ít ỏi trong người quán chú vào cơ thể hẩn, chậm rãi hạ cánh xuống đất. - Vũ Hạo, đừng làm ta sợ a! Người sao rồi? Đều là ta không tốt, ta sai rồi, ta không nên chạy đi như vậy. Người đừng có chuyện gì a! Vương Đông không cần biết chỗ này là chỗ nào, cũng bất kể sạch sẽ hay bẩn thỉu, đặt mộng ngồi xuống đất, để Hoắc Vũ Hạo nằm nằm trên đùi, không ngừng quán chú hồn lực cho hẩn, gấp đến độ đôi mắt đều đỏ lên. Thực ra, quan tâm ắt loạn, tính cách của Hoắc Vũ Hạo, khó mà đặt mình trong tình huống nguy hiểm cứu tử nhất sinh như thế. Hồn lực tiêu hao đúng là rất lớn, nhưng đến nỗi không còn chút nào mà rút xuống như thế, vốn không có khả năng. Hẩn muốn hù dọa Vương Đông một chút, cho hẩn cuống quýt quay lại mới hả giận. Nhưng lúc này dựa vào lồng ngực Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo lại cảm thấy dị thường

êm ái, thoải mái. Nhất là hơi thở thơm mát nhẹ nhàng và cái "gối đầu" cực kỳ sướng, khiến hần không đành lòng tiếp tục trêu chọc Vương Đông. - Ta không sao. Chỉ là hồn lực tiêu hao hơi nhiều một chút. Lần sau người bắt mẫn cái gì thì nói, đừng có như vậy nữa a! Hoắc Vũ Hạo giả đồ miễn cưỡng mở mắt, hữu khí vô lực nói. - Ta nghỉ một lát là ổn, người không cần quán chú hồn lực cho ta, cũng nghỉ ngơi một chút đi. - Ừ ừ.... Vương Đông đáp ứng lia lịa, bộ dáng vâng lời hoàn toàn khác với trước đó vài phút. Hoắc Vũ Hạo trong lòng cười thầm, biếng nhác nằm trên đùi hần. Cảm giác sau một đường bay hết tốc độ lại được thả lỏng, thật là khoái cảm. Có lẽ vì cũng khá mỏi mệt, hần cũng không cảm thấy việc mình nằm trên đùi Vương Đông có cái gì không ổn hay không. Cái cảm giác nghỉ ngơi trống rỗng này thật là tốt a! Bất giác nhớ tới những lời khuyên giải của Vương Đông hôm qua, tâm tình lại càng thêm thả lỏng, cứ như vậy mà ngủ thiếp đi. Vương Đông nhìn thấy hần bộ dáng mỏi mệt, trong lòng cảm thấy hối lỗi, nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc bị gió thổi loạn trên đầu hần, ngẩng đầu quan sát chung quanh. Chỗ bọn họ đang ngồi, là một khu vực đồi núi, xung quanh đều là núi đá, không có một ngọn cỏ, trông rất căn cỗi. Đồi núi cũng khá khuất, khiến tầm mắt cũng không nhìn được xa lắm. Thẳng phía trước không xa là một đỉnh núi khá cao, che khuất tầm mắt Vương Đông. Bây giờ cũng đành phải dừng lại, không thể bay không mục tiêu như vậy nữa, vì có bay nữa thì cũng không biết sẽ đi đâu. Nhiệt độ ở đây so với Minh Đô có hơi lạnh hơn một chút, có lẽ là gần đến cực bắc rồi chẳng, thực là hoàn toàn đi ngược mục tiêu rồi a. Giơ tay nhìn chiếc nhẫn bạc trên ngón tay, Vương Đông khẽ cười, lắc đầu, quả thật bản thân lại để tâm vào cái chuyện linh tinh. Quên đi, ngọc bích thì có thể trả cho hần, nhưng nhẫn này thì ne vờ nhé. Không lẽ hần còn dám giật đồ trong tay ta sao? Hứ! Lúc Hoắc Vũ Hạo say ngủ ngọt ngào, Vương Đông tủm tủm cười với những suy nghĩ băng quơ trong đầu, hồn lực cả hai cũng đang thông thả hồi phục, đột nhiên mặt đất truyền đến một chấn động rất nhỏ, xa xa còn mơ hồ có tiếng sấm cuộn cuộn truyền tới. Vương Đông hơi sửng sốt, không lẽ trời sắp mưa? Nhưng mà sét đánh sao đến mức mặt đất cũng có dư chấn dữ dội vậy? Một giây trước còn đang phiêu diêu cõi mộng, Hoắc Vũ Hạo cũng chợt bừng tỉnh, ngồi bật dậy, dọa

Vương Đông nhảy dựng lên. - Làm sao vậy Vũ Hạo? Hoắc Vũ Hạo giơ ngón trỏ lên miệng kêu "suyt" một tiếng, rồi im lặng lắng nghe. Huấn luyện Cực Hạn Đan Bình giúp hắn ở bất kỳ tình huống nào cũng có thể duy trì cảnh giác, ngủ say cũng thế, chỉ chốc lát là có thể dễ dàng thay đổi. Tiếng sấm gầm và chấn động trên mặt đất lại truyền tới, hơn nữa càng rõ ràng hơn, liên tục và tồn tại lâu hơn. - Là tiếng nổ của hồn đạo pháo. Hoắc Vũ Hạo lập tức đứng lên, đồng thời cũng kéo Vương Đông đứng dậy. Hồn lực vừa khôi phục chút đỉnh liền kết nối với Vương Đông, Hạo Đông lực cấp tốc vận chuyển. Cả hai rất ăn ý, dù Hoắc Vũ Hạo không nói lời nào, kim quang trên Hoàng Kim Chi Mang tả tể cốt của Vương Đông đã nổi lên, quang nguyên tố trong không khí nhanh chóng bị hút về phía này, chuyển hóa thành hồn lực, bổ sung vào Hạo Đông lực của hai người. Hoắc Vũ Hạo cũng lấy ra hai bình sữa đầy, mỗi người một cái nhanh chóng khôi phục hồn lực tiêu hao. Bất kể gặp biến cố gì, trước hết cần phải duy trì trạng thái tốt nhất có thể mới là phương án ứng phó tối ưu. Tiếng sấm rền rĩ, âm thanh càng lúc càng lớn hơn, có vẻ như càng ngày càng gần bọn họ hơn. Hoắc Vũ Hạo bình tĩnh phán đoán, giơ tay chỉ về một ngọn núi xa xa: - Tiếng vọng từ đằng kia truyền tới. Quy mô âm thanh này ít nhất phải do 50 món hồn đạo pháo cấp 4 đồng thời khai hỏa. Nhưng tiếng nổ không ngừng di chuyển thế này, có lẽ người sử dụng hồn đạo pháo dường như đang phải đào mệnh. Ngẩng đầu chăm chú nhìn về không trung trên ngọn núi kia, con mắt trên trán mở ra, kim quang nhẹ phát sáng. Dùng Vận Mệnh nhãn để nhìn, Hoắc Vũ Hạo giật mình nói: - Tên kia khá thật, bên đó có hơn 1 vạn mệnh kiếp đang dao động. Vương Đông đưa ánh mắt quái dị nhìn hắn: - Vũ Hạo, càng ngày ta càng cảm thấy ngươi giống một quái vật, ngay cả mấy cái thứ này cũng có thể nhìn ra? Hoắc Vũ Hạo cười đắc ý: - Vốn là không được, nhưng sau khi tinh thần lực đại tiến, Vận Mệnh nhãn lại có biến hóa nhất định. Hiện tại Nhị Thức Hải và Tinh Thần Hải của ta cũng đã kết nối hoàn mỹ với nhau, năng lực Vận Mệnh nhãn mới có thể dần dần được ta khám phá nhiều hơn. Hai người cũng không bàn cãi gì nhiều cái chuyện vô vị này, Vương Đông cũng nghiêm túc: - Chúng ta đi thôi, bất kể là ai cũng là nội bộ người đế quốc Nhật Nguyệt đánh nhau, cứ để chó cắn chó đi. Dù hiện tại

đế quốc Nhật Nguyệt xem như là một bộ phận của Đấu La đại lục, nhưng mấy ngàn năm tranh chiến cũng khiến họ chịu một cái ác cảm là ngoại địch, thành ra hầu hết mọi người ở ba quốc gia còn lại đều rất bài xích, phần nữa cũng do đế quốc Nhật Nguyệt có ý định xâm chiếm thôn tính những đế quốc kia. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười: - Đừng vội, bọn họ còn cách khá xa, với tốc độ của chúng ta, khẳng định họ không đuổi kịp. Nhân dịp này ta cho người cảm nhận chút thần kỳ của Vận Mệnh nhân đi a! - Hả? Cảm nhận thế nào? Sự hiểu kỳ rực rạch chui lên mắt Vương Đông. Hoắc Vũ Hạo nói: - Nhắm mắt lại, Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng sẽ chỉ cho người. - Xa như vậy ư? Vượt qua khoảng cách tối đa rồi mà? À quên, người dùng Vận Mệnh nhân có thể tăng phúc tất cả hồn kỹ Linh Mâu. Vương Đông bất chợt hiểu được Hoắc Vũ Hạo muốn làm gì, có điều âm thanh truyền từ ngọn núi bên kia qua, có lẽ cũng phải cách họ đến 10 dặm, chẳng lẽ xa đến thế mà hắn cũng có thể do thám được? Hoắc Vũ Hạo vẫn nắm tay Vương Đông, lát sau đã khôi phục hồn lực được hơn 60%. Hoắc Vũ Hạo cũng nhắm hai mắt, Vận Mệnh nhân trên trán chậm rãi nhìn về chân trời xa xa, một tầng kim quang rực rỡ từ đó tản ra, chậm rãi ngưng tụ thành một luồng sáng kim sắc nhàn nhạt, với tốc độ ánh sáng vọt đi qua hướng ngọn núi bên kia. Tinh Thần Tham Trắc Cộng Hưởng vận dụng toàn lực Vận Mệnh nhân đã được phóng thích. Nếu chỉ có Hoắc Vũ Hạo, dù cũng có thể làm được, nhưng hồn lực có hạn, không thể tiêu hao quá phí phạm như thế. Hiện tại có Vương Đông bên cạnh, Hạo Đông lực và hai hồn cốt cánh tay phục hồi nhanh chóng liên tục, tự nhiên sẽ không cần để ý đến sự tiêu hao đó, lại có tác dụng khoe khoang lấy điểm với em. (LCT: không phải lão Đường đâu nha, tại hạ đó XD) Vận Mệnh nhân toàn lực vận chuyển. Vương Đông chỉ cảm thấy trong đầu những hình ảnh vọt qua rất nhanh, không rõ ràng lắm, rồi đột ngột tốc độ chậm lại, hắn giật mình cảm giác như bản thân đang đứng giữa mây mù trên không, tầm nhìn cao đến 200m quan sát xuống dưới, nhìn thấy hết sức rõ ràng. Xa xa, có vô số những thân ảnh chi chít, có lẽ đúng như Hoắc Vũ Hạo nói, truy binh e là lên đến vạn người a! Tầm nhìn càng lúc càng gần, tốc độ cũng chậm lại, có lẽ là đã đến cực hạn của Tinh Thần Tham Trắc. Vương Đông thì thầm: - Đừng miễn cưỡng. - Ừ. Hoắc Vũ Hạo

đáp ứng một tiếng, khoảng cách xa đến thế là lần đầu tiên hãn dùng Tinh Thần Tham Trắc, không ngờ hiệu quả trên cả mong đợi. Dù tiêu hao hồn lực và tinh thần lực đều kinh khủng, nhưng khoảng cách dò xét xa đến thế quả thật là đáng đồng tiền bát gạo. Với Cực Hạng Đan Binh như hãn, trinh sát chính là vấn đề quan trọng đầu tiên. Tầm mắt càng gần, cả hai nhìn cũng rõ ràng hơn. Đó là hai nhóm người, đang chạy trốn chết ở phía trước ước chừng có hơn trăm người, tốc độ rất nhanh, mỗi người đều có hồn đạo khí, nhưng không có hồn đạo khí phi hành. Hơn 100 người này tu vi không hề yếu, nhìn hồn hoàn lơ lửng cũng thấy kém nhất cũng đã là tam hoàn Hồn Tôn. (LCT: không hề yếu, mà là quá yếu -.-) Những hồn đạo khí họ sử dụng lại khác nhau không đồng bộ, họ vừa chạy vừa thỉnh thoảng xoay lại nã đạn như mưa ngăn cản địch nhân truy kích. Nhưng với hồn đạo sơ cấp, vấn đề lớn nhất chính là khoảng cách công kích, dưới cấp 4, hồn đạo pháo cũng chỉ có thể công kích đến 500m. Đại quân phía sau lại quân trang chỉnh tề, tốc độ chậm rãi, nhưng rất có chiến thuật, đánh bọc từ hai cánh, như cái càng cua lớn kẹp lại, chầm chậm vây quanh những người phía trước. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông nhanh chóng hiểu lý do tại sao những kẻ chạy trốn không dùng hồn đạo khí phi hành, bởi vì trong đạo quân truy kích cũng có không ít hồn đạo sư. So thực lực, hồn đạo sư hai bên cũng không hơn kém bao nhiêu, nhưng tình hình lại có đại quân hỗ trợ, dễ dàng áp đảo, vả lại binh đoàn này còn có không dưới 2000 kỵ binh, tốc độ truy tung càng kinh khủng. Hồn đạo sư truy binh chủ yếu chỉ là kiềm chế, cũng không ép quá mức, thỉnh thoảng dừng lại phát động công kích, hai bên đều sử dụng hồn đạo hộ trảo, không ai dám khinh địch. Giữa lằn tên mũi đạn trùng trùng thế này, bất kỳ ai phóng lên cao cũng sẽ trở thành cái bia ngắm dễ dàng nhất.

luyentruyenchu - Quân đội hồn đạo sơ quy mô thế này lần đầu tiên ta thấy đó. Hoắc Vũ Hạo cũng rất hiếu kỳ thích xem chuyện vui, bất quá bọn họ dường như đang hướng về bên này mà chạy trốn, vả lại duy trì khoảng cách dò xét này đối với hãn cũng rất khó khăn. Đang có ý định thu lại Tinh Thần Tham Trắc, đột nhiên hãn run rẩy, tầm mắt dừng lại ở một chỗ. Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy gì dĩ nhiên Vương Đông cũng thấy cái đó. Trong đám người đang chạy trốn, ánh nhìn của Hoắc Vũ Hạo tập trung vào hai cô gái,

một người mặc áo trắng, người còn lại khiêng một khẩu pháo cực lớn, trang phục màu lam. - Sao lại là các nàng? Hoắc Vũ Hạo thất thanh kinh hô. - Các nàng là ai? Vương Đông nghi hoặc hỏi. Hoắc Vũ Hạo nói: - Còn nhớ ta nói về Quất Tử và Kha Kha không? Chính là hai người đang chạy trốn đó. Nói xong hắn đã thu lại Vận Mệnh nhãn. - Vậy giờ làm sao? Người quyết định đi. Thời điểm này, Vương Đông ngược lại có vẻ rất bình tĩnh. Nếu chỉ có hai người, có lẽ hắn sẽ rất cáu kỉnh, nhưng tình huống quan trọng ngay thời khắc mấu chốt, hắn tuyệt đối tỏ ra tôn trọng Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo nheo mắt, ngưng thần - Sẽ rất nguy hiểm. Vương Đông cười nhạt - Đi chung với người, ta có khi nào sợ nguy hiểm? Hoắc Vũ Hạo cũng cười - Chỉ cần ta còn còn sống, nhất định không để người trầy xước chút nào, đi. Hắn nắm tay Vương Đông lôi đi, hai cánh hồn đạo khí phi hành bung ra, sáu luồng hồn lực phụt ra, đẩy thân thể hai người lên cao, tốc độ tăng vọt bay đến phía trước. Hoắc Vũ Hạo chỉ bay cách mặt đất khoảng 5m, truy binh hai bên sườn đã vây kín, chỉ còn một cánh phía trước những đạo binh. Từ xa, Hoắc Vũ Hạo đã thấy rõ vị trí Quất Tử và Kha Kha, quyết định bay đến thẳng trước mặt. Dù cả hai phi hành cực nhanh, nhưng cũng bị đám hồn đạo sư này phát hiện, Kha Kha hầu như ngay tức khắc chia hòng pháo khủng về phía này, tình hình đang nguy ngập, nếu địch nhân lại chặn luôn trước mặt, vậy thì họ chẳng khác nào cá trong rọ. Đúng lúc này, trong đầu Kha Kha và Quất Tử cùng lúc vang lên một giọng nói. - Là ta, Hoắc Vũ Hạo! Một câu năm chữ đơn giản, lại khiến hai cô gái kích chấn, Kha Kha vội hét lớn, trong thanh âm lộ rõ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng: - Đừng bắn, là người mình, viện binh. Quất Tử lại không nói tiếng nào, nhưng hàm răng lại cắn môi, ánh mắt phức tạp. Sao lại là hắn! Đang bay nhanh, nhưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông cũng dễ dàng giảm tốc, chậm rãi đáp xuống bên cạnh Quất Tử và Kha Kha. - Đừng chạy nữa, đối phương đã hoàn toàn vây kín. Câu đầu tiên đáp xuống, Hoắc Vũ Hạo lại nói khá phũ phàng. Nhóm hồn đạo sư do Quất Tử và Kha Kha dẫn đầu đã chạy đến một sườn núi. - Sao người lại tới đây? Quất Tử cũng không hề nhìn tên thanh niên anh tuấn Vương Đông bên cạnh Hoắc Vũ Hạo, trong mắt nàng chỉ có hắn. Đã hơn một năm không gặp, Quất Tử vẫn đẹp như thế, làn da có hơi sạm màu một

chút, nhưng lại khiến hình thể có vẻ khỏe mạnh hơn, càng đậm nét anh thư. (LCT: hơn 1 năm? không lẽ lúc ku Hạo minh tưởng sâu tình dậy có gặp bé Quýt sao ta???) Hoắc Vũ Hạo mỉm cười: - Duyên phận đấy! Tình hình sao vậy? Quất Tử nói: - Những kẻ kia là phản binh của đế quốc, một công tước phương bắc muốn tạo phản, tự lập thành công quốc, chúng ta được phái tới để bình định.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 189: Tâm Linh Phong Bạo

Hoắc Vũ Hạo tỏ vẻ buồn cười thốt lên: - Bình định sao lại thành thế này? Bị đuổi chạy như vịt. Kha Kha bên cạnh bất mãn gắt lên: - Ê! Đừng có thấy trước mặt như thế mà chỉ trích, ta cho người biết, đó là bọn họ đang trúng kế của ta đó. Cái túi nhỏ của bọn chúng có là cái gì chứ. Một vạn binh mã chủ lực của chúng đã rơi vào vòng vây đại quân rồi, nhiều lắm là nửa canh giờ viện binh của chúng ta sẽ kéo tới, lúc đó một tên cũng đừng mong thoát được. Hoắc Vũ Hạo khinh khỉnh nói: - Người cho rằng, các người có thể cầm cự nửa canh giờ để nhìn thấy thắng lợi cuối cùng sao? Quất Tử hơi cúi đầu, nói: - Việc này cũng do ta sơ suất, đánh giá quân lực kẻ địch không đúng. Không ngờ họ lại truy kích gay gắt như thế, còn phái ra hơn trăm tên hồn đạo sư khổng chế chúng ta. Hiện tại rất phiền toái, chúng ta đã tiêu hao rất lớn. Các người nhanh chạy đi, với thực lực của người, không có hồn đạo sư quấn lấy, muốn thoát khỏi trùng vây này thì không thành vấn đề. Vương Đông trước sau vẫn đánh giá Quất Tử, hẳn không thể không thừa nhận, nàng quả là cô gái rất đẹp, nhất là làn da, cực kỳ mịn màng như nước mặt hồ. Vừa nghe Quất Tử nói thế, hẳn lạnh nhạt cất lời: - Nếu chúng ta muốn đi, cũng không cần lao đầu vào đây. Quang mang nhàn nhạt lóe ra, gương mặt Hoắc Vũ Hạo toát ra thần quang lạnh lẽo băng hàn. - Quất Tử tử, cho ta

biết hồn đạo sư truy binh có cấp bậc gì? Xét theo đánh giá của Học viện Nhật Nguyệt. Quất Tử cũng tỏ ra là thống lĩnh dày dặn kinh nghiệm của chi tinh binh hồn đạo sư này, kèm nén tình cảm dao động trong lòng, trầm giọng nói: - Đều là hồn đạo sư cấp 4, thủ lĩnh là một gã hồn đạo sư cấp 5. Trang bị chủ yếu là hồn đạo khí cấp 4, trang bị cấp 5 không quá 5 món. Bị chúng ta xử lý hết một đám, số lượng còn lại ước chừng 80 người. Hoắc Vũ Hạo suy tư chốc lát, lại hỏi: - Nếu không có đám hồn đạo sư đó quấy nhiễu, các người bị đại quân vây công có thể cầm cự bao lâu? Không đợi Quất Tử, Kha Kha đã tiếp lời: - Chúng ta đều đã tiêu hao rất nhiều hồn lực, chỉ còn không đến 30%. Hiện tại lại không có định trang hồn đạo khí, dù cho không có đám hồn đạo sư quấy rầy, bị đại quân công kích nhiều lần cũng chỉ có thể kiên trì một khắc là kiệt lực thôi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu: - Ta hiểu rồi. Quất Tử, người tiếp tục chỉ huy, lấy ngọn núi này làm công sự, tự bảo vệ bản thân. Từ lúc này, chiến thuật của chúng ta chỉ có một, chính là kiên trì đợi viện binh. Các người khẳng định có viện binh? Quất Tử nói: - Chắc chắn! Chiến thuật lần này vốn do ta đề xuất, ba vạn đại quân đang mai phục ngoài kia, chi tinh binh hồn đạo sư này vốn là để dụ địch. Quân địch còn chưa biết viện binh của chúng ta đang kéo tới, lúc này ta cũng đã phát đi tín hiệu, không tới nửa canh giờ nữa, chắc chắn đại quân sẽ đến. Hoắc Vũ Hạo nói: - Được, vậy cứ dựa theo chiến thuật của người mà tử thủ. Tình hình hiện tại các người muốn phá vây là rất khó, chỉ có thể dựa vào địa hình hiểm trở thủ vững mới có cơ hội. Bên cạnh Quất Tử, một gã hồn đạo sư trẻ tuổi tức giận thốt lên: - Thủ? Thủ thế nào chứ? Hồn lực đều đã tiêu hao gần hết, kẻ địch còn có hồn đạo sư trước mặt lấy chúng ta ra làm bia tập bắn, chắc chắn đến lúc chúng ta tiêu hao ngay cả hồn đạo hộ tráo cũng không sử dụng được, chi quân đội kia sẽ nhất tề xông lên. Lúc này, hai cánh quân địch đang nhanh chóng khép lại, có lẽ khoảng một khắc nữa, cả bọn sẽ phải đối diện ngay trước mặt. Xem Tuyệt Thế Đường Môn chương 189 tại luyentruyenчу.blogspot.com Hoắc Vũ Hạo nói: - Đám hồn đạo sư giao cho chúng ta. Kha Kha, người cấp cái này cho mọi người, nhân dịp quân địch còn chưa công kích tới, tận khả năng hồi phục càng nhiều hồn lực càng tốt. Vừa nói, hai tay không ngừng lấy ra cả đồng hồn đạo khí ném chính xác về

phía tay của những hồn đạo sư xung quanh. Tất cả giống nhau, đều là bình sữa cấp 4. Kha Kha cũng nhận một mớ bình sữa, ngạc nhiên thốt lên: - Vũ Hạo, sao người lại mang nhiều bình sữa theo người? Không lẽ muốn đổi nghề làm vú em hả? Hoắc Vũ Hạo trợn mắt đến nhìn cả trán, Quất Tử và Vương Đông đứng bên cạnh vừa nghe nàng hỏi, dù không khí đang khẩn trương cũng không khỏi bật cười ra tiếng. - Cái gì mà vú em chứ? Bình sữa là hồn đạo khí có giá nhất, bình thường ta không có gì làm thì chế tạo một ít, chuẩn bị đem đi làm giàu, cũng có dịp thì ứng biến cho bản thân tự dùng. Các người dùng xong phải trả lại cho ta, chi phí thuê bình ta tính sau. Vương Đông, chúng ta đi. Hắc xấu hổ kéo tay Vương Đông, lao ra ngoài nhằm hướng tiểu đội hồn đạo sư trong quân địch. - Vũ Hạo. Quất Tử chỉ vừa kịp gọi một tiếng, cả hai tên kia đã lao ra ngoài mất. Tên thanh niên lúc trước còn lớn giọng bài bác cũng ngơ ngác: - Bên đó là 80 hồn đạo sư đó a! Hai tên kia đi tự sát à? Quất Tử nháy mắt nổi giận quát lên: - Câm miệng. Tự sát? Người dám xung phong không? Không hiểu vì sao, khi hắc nắm tay Vương Đông lao ra khỏi triền núi, mở ra hồn đạo khí phi hành đối diện thiên quân vạn mã tìm mục tiêu là hơn 80 hồn đạo sư, bản thân hắc lại thấy nhiệt huyết trong người sôi trào mãnh liệt. Kế hoạch Cực Hạn Đan Binh có mục tiêu gì chứ? Chính là: sức một người chuyển biến cục diện chiến tranh. Mà lúc này, Hoắc Vũ Hạo lần đầu tiên chân chính tham dự một trận chiến quy mô quân đoàn a! Xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương. Không thể nghi ngờ, quân địch dù đông hơn vạn người, nhưng tiểu đội hơn 80 hồn đạo sư này chính là hạch tâm. Một khi xử lý hoàn toàn đám hồn đạo sư đó, khiến địch nhân thiếu đi uy hiếp từ xa, những hồn đạo sư trên núi mới có thể cầm cự lâu hơn. Ánh mắt tràn ngập kiên nghị, Hoắc Vũ Hạo không chút sợ hãi trước quân lực đối phương, mà ánh mắt Vương Đông cũng bình tĩnh đáng kinh ngạc, bình tĩnh đến lãnh khốc vô tình. Hai thân ảnh lao ra, cứ như hai cánh diều lượn lơ đãn vào những địa hình phức tạp ở đồi núi mà tiến sát kẻ địch. Những hồn đạo sư bên dưới cũng bị bất ngờ một chút, lúc này mới bắt đầu lấy ra hồn đạo khí bản thân, chuẩn bị công kích. Một luồng sóng gợn vụn vụn từ trên trán Hoắc Vũ Hạo khuếch tán ra. Tốc chiến tốc thắng là mục tiêu duy nhất, Tinh Thần Kiên Nhẫn phát động. Tinh thần lực chất

biển, mọi hồn kỹ Linh Mâu đều tiến hóa. Dưới tác dụng quấy nhiễu của tinh thần lực cường đại, những hồn đạo sư tu vi Hồn Tông, Hồn Vương đều cảm thấy hoa mắt, hồn đạo khí trong tay chợt trở nên nặng nề chậm chạp, tầm nhìn cũng bị hạn chế, không thấy rõ được mục tiêu. - Ta trước, người sau. Thân hình Hoắc Vũ Hạo lóe lên, chặn phía trước Vương Đông. Vương Đông hai tay ôm thắt lưng hắn, hai thân thể dán sát vào nhau, Hạo Đông lực duy trì tốc độ di chuyển rất cao. Người quan sát có thể thấy rõ hai cánh tay Vương Đông đều hiện kim quang, giống như Hoắc Vũ Hạo mang thêm một cái thắt lưng màu vàng. Hoắc Vũ Hạo vừa đến liền phủ đầu địch nhân bằng một kích cường hãn vô cùng. Tay phải vồ xuống, một trảo ảnh ám kim to đùng nháy mắt xuất hiện trên không trung, dài đến 6m, chợt lóe lên rồi biến mất. Ít nhất năm tên hồn đạo sư trong cái chớp mắt đó hóa thành những lát thịt, máu tươi vương vãi khắp nơi. Đúng lúc này, bích quang mãnh liệt từ trên người Hoắc Vũ Hạo toát ra, hào quang bích lục khuếch tán ra xung quanh, vừa lóe đã thu, nhưng đã đủ để đóng băng những lát thịt vừa bị cắt ngọt trên mặt đất, thậm chí còn ngưng kết luôn những đạn pháo công kích vừa bùng nổ lao đến cả hai. Vô số kim quang sau lưng Hoắc Vũ Hạo lóe lên, Diệp Thần Trảm đao khí phóng ra. Được Tinh Thần Tham Trắc hướng dẫn, mỗi một luồng đao khí đều như có mắt, chính xác chém vào những khối thịt đã bị đóng băng, đẩy chúng nó bay tán loạn tứ phía. Hoắc Vũ Hạo giơ cao tay trái, ánh sáng băng bích lóe lên rồi thoát biến mất, vô số tiếng nổ ầm ầm bạo liệt từ bốn phương tám hướng vang lên. Băng, đã bị Băng Bạo kích nổ. Dù những thi thể băng đó chưa hề bị tay trái Hoắc Vũ Hạo chạm vào, nhưng vẫn có một lực bùng nổ nhất định, chỉ là uy lực sẽ kém đi nhiều. Hoắc Vũ Hạo cũng không chỉ trông cậy những đám băng bạo liên tiếp này mà kích sát toàn bộ địch quân, chủ yếu là để cấp cho hai người một cơ hội đột kích. Băng bay tán loạn nổ tứ phía, hắn đưa tay ra sau hoành thân xoay người lắc ra sau Vương Đông, mạnh mẽ ôm chặt Vương Đông vào lòng. Khoảnh khắc này, Vương Đông cảm thấy Hoắc Vũ Hạo thô bạo như muốn dung hợp thân thể hắn, nhưng không đợi hắn phản ứng, một lực đẩy mãnh liệt kinh khủng từ sau lưng Hoắc Vũ Hạo chợt bạo khởi, đẩy cả hai bay tới trước nhanh như điện xẹt. Chính là hồn đạo thôi tiến khí của Hoắc

Vũ Hạo. Từ khi mới xuất hiện trực tiếp dùng Âm Kim Khủng Trảo mở đường, cho đến dùng Băng Bạo phối hợp Điệp Thần Trảm của Vương Đông, trước đó còn là Tinh Thần Kiên Nhiều ảnh hưởng quân địch, tất cả đều vì đột kích ngay lúc này. Gương mặt Vương Đông kề sát ngay mặt Hoắc Vũ Hạo, hẳn có thể nhìn thấy đáy mắt Vũ Hạo dày đặc kim quang. Vận Mệnh nhãn trên trán cũng mở ra, ánh mắt nhìn hẳn đã hiểu hẳn muốn làm gì. Đó là hồn đạo thôi tiến khí cấp 6 a! Được Hoắc Vũ Hạo cải tiến, lực đẩy cường đại đưa cả hai thoát cái lao vào giữa đám người kia. Đôi cánh của Vương Đông hoàn toàn mở ra, hồn kỹ Sí Dực Trát Dao biến thành lưỡi dao tu la, phối hợp với hồn đạo thôi tiến khí, cả hai lướt qua, đã để lại mười thi thể, rất nhiều hồn đạo khí cũng bị cắt nát. Chỉ công kích duy nhất một hướng, cả hai đã nhảy vào chính giữa đội hình 80 hồn đạo sư. Những hồn đạo sư lúc này đều đã kịp phản ứng, nhiều tên hồn đạo sư cận chiến nhanh chóng lao đến hai người, ý đồ ngăn cản bọn họ. Những tên khác đều đổi lấy hồn đạo khí tầm gần, chuẩn bị nã đạn pháo vào hai kẻ đột kích. Nhưng, bọn họ chẳng có cơ hội đó. Hoắc Vũ Hạo nếu để cho họ làm được, vậy thì chẳng xứng là Cực Hạn Đan Binh, cũng không cần thiết phải lao đầu vào đây. Trên sườn núi, Quất Tử chỉ huy binh lính nhanh chóng hấp thu hồn lực từ bình sữa cấp 4, vừa chăm chú quan sát chiến sự bên phía Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Chỉ cần thấy bọn họ gặp nguy hiểm, nàng sẽ không tiếc hết thảy xông lên, dù cho có chết, cũng muốn chết cùng một chỗ với hắn. Người nam tử này, lại một lần nữa vì nàng mà chiến đấu quên mình. Lúc này, trong đầu nàng không ngừng vẩn vơ những hình ảnh đủ thời điểm ở cùng Hoắc Vũ Hạo, rốt cuộc nàng không giữ được bình tĩnh. Mà cũng đúng lúc này, nàng cũng được chứng kiến một màn khó quên. Đôi cánh bướm lạng lẽ biến mất, màu lam kim rực rỡ trong không trung tiêu tán, Vương Đông được Hoắc Vũ Hạo ôm lấy đồng thời rơi xuống đất, nhưng ngay sau đó, trong tay Vương Đông xuất hiện một cây búa đen tuyền, võ hồn thứ hai: Hạo Thiên Chuy. Ánh sáng lóa mắt từ đó phóng ra. Một luồng sáng hư vô khó hình dung, không gian xung quanh như lạng lẽ tiêu biến, chỉ còn lại một thân ảnh mờ ảo, thân thể trong suốt, không rõ diện mạo, hai tay như nâng lên. Một khắc đó mọi vật đều yên lặng, thân ảnh mờ ảo đột ngột có

biến hóa, hai mắt sáng rực. Cả thân hình trong suốt, đôi mắt sáng rực rất rõ ràng. Một đôi mắt khó có bút mực nào miêu tả được, kim quang sáng chói như hấp thụ toàn bộ ánh mặt trời trên thiên không, ánh sáng chung quanh cư nhiên trở nên mờ tối ảm đạm. Trên trán thân ảnh hư vô kia, một con mắt thứ ba chậm rãi mở ra, kim quang chiếu sáng không gian mờ tối. Một chuỗi búa màu vàng kim từ hư không xuất hiện ngay trên đầu thân ảnh nọ, rồi nháy mắt vỡ tung, hóa thành vô số thanh búa nhỏ hơn, rồi lại lần nữa hóa thành kim quang. Ngay sau đó, một vòng sáng kim quang kỳ dị từ thân ảnh hư vô kia khuếch tán. Linh Mâu dung hợp cùng Hạo Thiên Chuy: Tâm Linh Phong Bạo. Mọi thứ dường như đều trở nên bình thản, nhưng mọi nơi kim quang quét qua, không khí lại xuất hiện những vết nứt như mạng nhện, không gian như muốn sụp đổ, khắp nơi giăng đầy những cái khe không gian đen ngòm, tách những hồn đạo sư dưới kia thành những khu vực khác nhau. Kim quang lan ra ước chừng trăm mét, mới dần dần tan đi, những chuỗi búa nhỏ vàng kim cũng tiêu thất kỳ dị. Có điều, những hồn đạo sư vừa mới chuẩn bị phát động công kích, đều như bức tượng điêu khắc chôn chân tại chỗ không hề nhúc nhích. Bất kể hồn đạo sư cấp 4 hay cấp 5, tất cả đều giữ yên động tác hiện tại của mình. "Phụp!" Bảy cái đầu lâu của bảy người đứng gần Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông nhất đột nhiên nổ tung, máu bắn tứ tung, bảy cỗ thi thể mềm nhũn ngã xuống. Tiếng vang đó như là khởi đầu của một điệu hợp xướng, nhanh chóng lây lan khuếch trương ra xung quanh. Một bức tranh đầy máu được vẽ nên một cách kinh khủng, từng cái đầu người nháy mắt nổ bùm, toàn bộ hồn đạo sư trúng đòn lúc trước không có ngoại lệ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 190: Võ hồn chân thân

Nếu quan sát từ trên cao, sẽ nhìn thấy rõ một khung cảnh kinh khủng quý dị. Những cái đầu nổ bùng như huyết hoa đỏ tươi màu máu, nháy mắt nở ra từ trung tâm phong bạo, rồi nhanh chóng tàn lụi. Đóa hoa ấy vừa tàn, cũng là kết thúc sinh mệnh của mười mấy tên hồn đạo sư. Đó.. đó hồn kỹ gì? Những tên kia đều là hồn đạo sư a! Mỗi người đều có thực lực Hồn Tông trở lên, trước hồn kỹ quái dị đó chỉ nháy mắt đã thất thủ. Nhìn thấy máu tươi bắn tung tóe, từng cái đầu bùng nổ như thế, bất kể địch ta đều phút chốc ngây dại. Tên thanh niên lúc trước còn lớn tiếng bài bác Hoắc Vũ Hạo bây giờ sắc mặt hãi hùng trắng như tờ giấy, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, chẳng thể nào nghĩ ra được vì sao hai tên kia vẻ ngoài rất trẻ, trẻ hơn hẳn không ít, lại có thực lực khủng bố đến như thế. Một hồn kỹ không thể nghĩ bàn a! - Chẳng lẽ là võ hồn dung hợp kỹ? Kha Kha thì thầm thốt lên Quất Tử khê cắn môi đào, trông lại hai thân ảnh đang phóng người lên, bay trở lại sườn núi, nhất thời cảm xúc ngổn ngang. Bọn họ đã thành công! Hơn 80 hồn đạo sư a! Chỉ một khoảnh khắc hoàn toàn bị hai người kia tiêu diệt không còn một ai, một người cũng không còn. Chiến huống lúc này không chỉ làm suy yếu quân lực địch, mà còn khiến địch quân kinh hãi tột cùng. Những cánh quân bên sườn núi rõ ràng đã giảm tốc độ rất nhiều. Đây mới là sức mạnh chân chính của hắn sao? Lực lượng bày ra cùng với người bạn của hắn, quả thật học viện Sử Lai Khắc xứng đáng là đệ nhất học viện trên đại lục a! "Hoắc Vũ Hạo, ngươi lại một lần nữa cứu ta. Tại sao vận mệnh trên người khiến chúng ta gặp lại!" Nước mắt từ không cầm được lăn trên hai gò má mịn màng. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông bay lên, cùng lúc dừng lại trên sườn núi. Cả hai không nói không rằng ngay lập tức khoanh chân ngồi xuống đất, tay phải Hoắc Vũ Hạo nắm chặt tay trái Vương Đông. Hạo Đông lực, Hoàng Kim Chi Mang tả tể cốt cùng lúc vận chuyển, nhanh chóng khôi phục hồn lực. Tay kia của mỗi người đều cầm một bình sữa toàn lực tập trung hấp thu hồn lực để bổ sung cho bản thân. Võ hồn của hai người cho thấy sự chênh lệch không nhỏ với những hồn đạo sư chung quanh, mọi người đều dùng bình sữa cấp 4, nhưng trong tay hai người chỉ nửa phần chung đã bị hấp thu hết, cả hai lại nhanh chóng thay một cái khác, sử dụng tiếp. Hấp thu hồn lực trong bình sữa, chỉ có thể toàn lực tập trung

và cơ thể đủ kiên cường dẻo dai mới có thể hấp thu nhanh chóng mà chất lượng. Nếu cơ thể yếu kém, hoặc phân tâm quá nhiều sẽ sinh ra không ít tác dụng phụ đau khổ. Ánh mắt Quất Tử đột ngột trở nên lạnh băng, quát những tên hồn đạo sư vẫn còn đang ngây ngốc nhìn hai thanh niên ngồi trên đất kia: - Nhìn cái gì mà nhìn? Giữ vững vị trí cá nhân, chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến địch quân. Các người nghĩ chỉ vài tên hồn đạo sư chết đi là địch quân không dám tấn công nữa sao? - Vâng Chi tinh binh hồn đạo sư còn đang yên lặng ngu người, chỉ một vài lời của Quất Tử đã trở nên phấn khởi linh hoạt, nhanh chóng dựa vào địa hình sắp đặt vị trí công kích thuận lợi, chuẩn bị thật tốt để toàn diện phòng ngự. Thực lực cường đại của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đánh tan tiểu đội hồn đạo sư của địch, cũng đồng thời vũ sĩ khí của đám tinh binh hồn đạo sư này cho Quất Tử. Tình hình bất lợi khó đào thoát, lại bị địch quân vây kín, sĩ khí của họ vốn thấp đến mức khó có thể nghĩ. Dù mọi người cũng biết đại quân phe mình sẽ nhanh chóng bao vây ngược lại, tiêu diệt quân địch, nhưng cũng như Hoắc Vũ Hạo đề cập trước đó, họ có thể kiên trì nổi hay không? Đáp án rõ ràng là không. Nhưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông này ra khí thế cường hãn, khiến cho mọi người đều dấy lên hy vọng cầu sinh. Có thể sống thì không ai muốn đi tìm chết. Huống chi, hai đại cường giả vừa cho thấy kỳ tích kia đã quay lại trận doanh, hơn 80 hồn đạo sư cường đại còn bị miểu sát trong nháy mắt, thì binh lính bình thường đối với họ có là gì kia chứ? Có lòng tin, lại có binh sửa được cấp cho để duy trì hồn lực, sĩ khí không tăng cao mới lạ. Quất Tử và Kha Kha liếc nhìn nhau, đều thấy sự nhẹ nhõm trong mắt nhau. Các nàng biết, hy vọng sống sót trong chiến dịch lần này đã tăng thêm rất nhiều. Quất Tử không lại gần xem xét Hoắc Vũ Hạo, nàng sợ tâm tình của mình lại bị hấn ảnh hưởng. Nàng bình tĩnh nhanh chóng chỉ huy, điều chỉnh vị trí phòng ngự của cấp dưới, ánh mắt cũng trông về phía xa xa, cầu nguyện viện quân, mong rằng sẽ đến kịp lúc! Hoắc Vũ Hạo mấp máy hai mắt, cảnh tượng trước đó thật ra cũng khiến hấn rung động không ít. Đây là lần đầu tiên hấn xuống tay giết nhiều người đến vậy. Dù chỗ này là chiến trường, nhưng một thanh niên 17 tuổi lại ra tay như thế, làm sao lại không chịu đả kích? Khi chiến đấu hấn có thể giữ bình tĩnh, nhưng kết thúc

chiến đấu, khó tránh khỏi tâm tình dao động. Hãn còn nhớ rất rõ, Mục lão căn dặn, muốn chân chính hoàn thành kế hoạch Cực Hạn Đan Bình, nhất định phải ra chiến trường. Hôm nay, hãn hoàn toàn bị động khi bất đắc dĩ lao đầu vào chiến cuộc ở đây. Đối mặt hơn một vạn đại quân, phải bảo vệ đồng đội bên cạnh, còn muốn cứu giúp bằng hữu, áp lực không khiến hãn khẩn trương, mà là sợ hãi. Phấn khích, nhưng sợ hãi. Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông có thể thi triển thành công một kích cường hãn, cũng không có nghĩa hai người hoàn toàn vượt trội 80 hồn đạo sư kia. Chủ yếu là nhờ hãn hiểu rõ suy tính và trạng thái quân địch như lòng bàn tay. Môn tâm lý học trong kế hoạch Cực Hạn Đan Bình đã cho thấy kết quả khả quan. Tinh Thần Tham Trắc khiến hãn nắm bắt chính xác thời cơ tiêu diệt hồn đạo sư của địch đã hoàn toàn buông lỏng sau khi tổ chức vây kín, bản thân bọn họ một đường truy kích không ngừng nghỉ, tiêu hao bản thân dĩ nhiên cũng không kém hơn bên này bao nhiêu, lại còn lòng tin của họ, hoàn toàn chắc chắn không có kẻ nào trong đội quân của Quất Tử dám đột kích xông ra. Mượn cơ hội đối phương sơ sẩy, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông dùng một tốc độ kinh hoàng tiến tới, đợt địch nhân kịp phản ứng, cả hai đã hoàn toàn thi triển chiến lực cực kỳ mạnh mẽ. Tính toán chi li từng bước đi, hầu như chỉ nháy mắt hình thành trong đầu Hoắc Vũ Hạo. Nhất kích tất sát của hai người đều nằm trong tính toán chính xác đến từng giây. Đối thủ là đội quân mệt mỏi lại hao tổn. Có tình báo của Quất Tử, đánh giá chính xác thực lực đối phương, dễ dàng thành công. Đương nhiên, cũng do võ hồn dung hợp kỹ quả thật cường đại! Thực lực không ngừng tăng tiến, võ hồn dung hợp kỹ cũng càng thêm cường hãn, đó chính là điểm đáng sợ của võ hồn dung hợp kỹ. Đối với hồn sư bình thường, hồn kỹ bản thân ngoài trừ uy lực và khả năng khống chế bị hạn chế theo tu vi hồn sư, chủ yếu là phải xem niên hạn của hồn hoàn. Bất kể là ai, nếu có được võ hồn dung hợp kỹ, kỹ năng này cũng sẽ tăng trưởng cùng với tu vi ngày càng tiến bộ của tổ đội. Đương nhiên, Hoắc Vũ Hạo lại không tính là hồn sư bình thường. Hồn Tông Hoắc Vũ Hạo, kết hợp với chuẩn Hồn Đế Vương Đông, liên thủ phóng ra võ hồn dung hợp kỹ, ngay cả Hồn Thánh thất hoàn cũng vô phương ngăn cản! Huống chi cả hai khi thi triển Tâm Linh Phong Bạo lại đưa tinh thần lực

dung hòa vào công kích, nguyên lý giống hệt như phiên bản Quân Lâm Thiên Hạ ép vào vũ khí công kích từ xa. Đó là tình huống hai người hợp lực công kích. Uy lực cường hãn của nhiều thứ kết hợp, Tâm Linh Phong Bạo bộc phát lực sát thương cực kỳ kinh hoàng. Tiểu đội hồn đạo sư này bất quá chỉ là tu vi Hồn Tông , Hồn Vương, lại vốn chỉ là hồn đạo sư, hầu hết đều nhờ vào được vật mà tu luyện, căn cơ vốn không vững, càng không thể nào có khả năng chống đỡ trước công kích tinh thần. Mỗi người bọn họ đều như bị một kích toàn lực Linh Hồn Trùng Kích của Hoắc Vũ Hạo, lại còn kết hợp thêm sức mạnh bùng nổ của Hạo Thiên Chuy. Kết quả dễ hiểu. Một kích đó, trên chiến trường có thể nói là sững khoái lâm li, giải quyết uy hiếp lớn nhất. Địch nhân im lặng trong giây lát, lại bắt đầu phát động công kích, nhưng sĩ khí đã chịu ảnh hưởng cực lớn, tiểu đội hồn đạo sư bị tiêu diệt, binh lính bình thường di chuyển chậm chạp như chân bị đeo xích. Còn may cho quân địch bên kia, cũng không phải tất cả mọi người đều nhìn thấy tràng cảnh khủng bố khi này, những cánh quân khác vẫn mang sĩ khí cao ngút nhanh chóng di chuyển lên sườn núi. Hồn đạo pháo, hồn đạo xạ tuyến bắt đầu bắn ra không ngừng, có bình sửa duy trì hồn lực, hơn nữa sĩ khí tăng cao, tiểu đội của Quất Tử cấp cho địch quân một làn mưa tên bão đạn. Từ xa nhìn lại, trên sườn núi không ngừng lóe sáng hào quang, rồi lần lượt rơi vào những cánh quân đang mon men di chuyển, phát ra những tiếng nổ mãnh liệt. Hồn đạo sư trên chiến trường có lực sát thương vượt xa hồn sư ngang cấp, nhất là khi đối diện những binh lính bình thường. Một viên đạn pháo rơi vào giữa quân đoàn, lập tức phát nổ kinh hoàng, khiến cho rất đông sĩ binh huyết nhục văng tứ tán. Hồn đạo đạn pháo cấp 4 bùng nổ đủ sức tạo thành lực phá hoại cường đại trong phạm vi 100m vuông. Mỗi một phát đều có mang theo sinh mệnh mười mấy binh lính. Hồn đạo xạ tuyến uy lực yếu hơn một chút, nhưng lại chính xác hơn. Chỉ lát sau, thương vong quân địch liền vượt qua 500. Nhưng công kích liên tục cũng khiến những hồn đạo sư vừa hồi phục chút ít lại phải chịu tiêu hao rất lớn. (LCT: nổ quá à, cấp 4 mà không khác bomb Napal, cấp 7 thôi chắc cũng cỡ quả ném vào Hiroshima.... mà sao 100m vuông chỉ có mười mấy thằng lính? Lão Đường cần phải đi học vài khóa về quân sự mới được, chỗ này quá ư là vô lý và

vụng về.) Cung tiễn bình thường của quân đội bắn vào hồn đạo sư chỉ có là phí công vô ích. Tùy ý phóng ra hồn đạo hộ tráo, cung tiễn chẳng cách nào làm phiền được đám cường giả này. Nhanh chóng, ba thế công lên núi của quân địch đã bị đẩy lui xuống, tiểu đội trên sườn núi phấn khích mừng rỡ hoan hô vang trời dậy đất. Sự lãnh đạo bình tĩnh sáng suốt của Quất Tử mang lại tác dụng rất lớn, có nàng và Kha Kha tọa trấn trung ương, hễ cánh bên nào xuất hiện nguy cơ, hai người đều lao qua trợ giúp. Cả hai hiện tại đều đã là hồn đạo sư cấp 6, trên chiến trường này có thể nói chỉ kém chiến lực của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông. Nếu hồn lực sung túc, hơn 100 hồn đạo sư dù đối mặt đại quân vạn người cũng chỉ chống đỡ một thời gian. Nhưng đây hoàn toàn là một bên tàn sát. Cũng do đối thủ không có cường giả phá hủy hồn đạo khí của họ, lại không có hồn đạo sư chế ngự ngược lại. Trước đó, cũng vì có hồn đạo sư của địch quần lấy, mới khiến bọn họ tiêu hao tinh lực quá nhiều, khiến cho lực sát thương của họ không thể tạo nhiều tổn thất cho quân địch. Đột nhiên, không biết giọng của một tên lính nào đó quát to mừng rỡ - Mau nhìn kia! Viện binh của chúng ta đã kéo tới. Quất Tử dôi mắt trông về phương xa. Quả nhiên, nghìn nghịt quân đội đông đảo đã xuất hiện trong tầm mắt, từ bốn phương tám hướng nhanh chóng vây kín lại đây, tiếng hô "sát" vang lên rung chuyển đất trời. Cuối cùng chiến thuật của nàng đã đạt thành: dụ địch vào bẫy, nhất tề tiêu diệt! Bên phía địch quân, bất ngờ xuất hiện một đội quân đông đảo khiến binh sĩ trên dưới hoảng loạn, trở tay không kịp. Nhưng bất chợt ngay tức khắc, một chiến kỳ màu vàng sáng rực đột nhiên dựng thẳng giữa lòng đại quân. Một nam tử phóng người lên cao, hai chân vững vàng đứng trên lưng một con tuấn mã cao to, chiến kỳ trong tay huy động múa cực đẹp, giọng nói hào hùng cất lên vang vọng chiến trường. - Đại quân công quốc Huy Hoàng nghe lệnh, bản tướng là đại hoàng tử công quốc, người thừa kế tước vị, đại tướng quân Triệu Dương. Có bản tướng quân ở đây, nhất định lãnh đạo đại quân phá vây. Trên triền núi kia, trong những kẻ dựa vào thế núi hiểm trở phòng ngự, chính là hôn thê của thái tử đế quốc Nhật Nguyệt. Chỉ cần bắt được nàng, địch quân ném chuột sợ vỡ đồ sẽ không mấy may dám đụng đến chúng ta. Đó là cơ hội duy nhất, theo ta xông lên! Sát! (LCT: Đợi cái thẳng này nói

xong lính kéo tới tùm sạch @.@) Nam tử kia nhảy trở lại lưng tuấn mã cao to, chiến kỳ trong tay, một đường xung phong thẳng tiến đến triền núi. Vị thế tử đại tướng quân Triệu Dương vốn không phải là chủ soái, chỉ huy đại quân đột truy kích này là biểu đệ của hắn, hắn đi theo chủ yếu giúp đỡ biểu đệ áp trận. Nhưng lúc này tình huống nguy khốn, không thể nào để đại quân bị diệt, nên mới xuất mã tự ra tay. Đại tướng Triệu Dương nhanh chóng lấy ra kim khôi kim giáp trong hồn đạo khí trữ vật, nhanh chóng mặc lên người, khí thế dũng mãnh mà ôn tồn ổn định quân tâm, hiển lộ phong phạm đại tướng thân kinh bách chiến. Lúc này hắn sử dụng hồn đạo khí khuếch âm tự nhiên cũng có một hiệu quả rất tốt. Tiểu đội trên sườn núi thấy viện binh kéo tới, đang mừng rỡ hoan hô, nhưng từng lời của đại tướng phe địch họ cũng đều nghe rõ ràng, ánh mắt ngay lập tức đều tập trung về Quất Tử. Chính lúc này, ánh mắt họ toát ra một tia nhìn không phải hoảng sợ, mà là không thể tin được. Chẳng ai biết, cũng chẳng ai ngờ, chỉ huy họ tác chiến vài tháng nay, đồng sinh cộng tử, xung phong quyết chiến nơi tiền tuyến, lại còn là một quân sư cơ trí, một nữ nhi sát phạt quyết đoán, lại là hôn thê của đương kim thái tử đế quốc. Quất Tử cũng chưa từng lộ ra thân phận của mình. Từ khi gia nhập quân đội, đều là bằng thân phận hồn đạo sư cấp 6 mà đi lên từng bước, vững vàng ở địa vị hiện tại. Nàng không thể hiểu tại sao tin tức lại lộ ra, khiến cho quân địch biết rõ thân phận của nàng. Chẳng những thế, kế hoạch dụ địch vào bẫy này cũng chính là nàng đề xuất, thân phận cao quý như thế vẫn cam lòng mạo hiểm. Những hồn đạo sư trong đội không khỏi cảm thấy trong lòng thất lại. Ánh mắt Quất Tử lóe hàn quang. Nàng đã rõ, bên cạnh thái tử, chắc chắn có gian tế, nếu không thân phận của mình không thể bại lộ cho địch quân nhanh như vậy. Hít sâu, nàng nhìn những hồn đạo sư xung quanh, trầm giọng nói: - Hắn nói đúng, ta chính hôn thê của thái tử đế quốc. Nhưng ta cũng là một chiến sĩ của đế quốc, hôm nay đồng sinh cộng tử với mọi người. Viện quân trước mặt, các anh em, vì cơ hội sống còn của chúng ta, CHIẾN! Kiên trì sẽ thắng lợi, nhất định tất cả sẽ đợi được thời khắc viện quân kéo tới. Vừa nói, nàng cấp tốc dẫn đầu lao ra nghênh chiến vị thế tử Triệu Dương đang phi ngựa như bay đến đây. Kha Kha ngay sau đó cũng quát to - Các người còn làm cái gì? Địch kéo tới, thái

tử phi vào sinh ra tử với chúng ta, lại có thể để kẻ địch xúc phạm nàng sao?

- Thề chết bảo vệ thái tử phi. Một tên hồn đạo sư gào lên khản cả giọng, dùng hết sức vác hồn đạo pháo của hắn lên vai, hai mắt muốn phun lửa nã đạn như mưa vào đạo binh đang ùn ùn kéo lên triền núi. Sĩ khí đột ngột tăng cao đến đỉnh điểm chưa từng có. Vì Quất Tử anh dũng, cũng vì hy vọng sống còn đã ngay trước mắt. Có một điểm, trong số họ không hề có một ai chú ý đến hai tên "cường giả" Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đều đang trợn tròn bốn con mắt như những quả trứng vịt. Cả hai liếc nhau, Vương Đông thì thào: - Thái tử phi? Hoắc Vũ Hạo cười nhả nhó: - Ta cũng không biết. Bất quá, như vậy cũng dễ giải thích vài điều thần bí về nàng. Nói thế nào, hôm nay ta phải trả lại cho nàng một ân tình, còn sau này ra sau, thì đợi đến lúc đó hãy nói đi. Vương Đông khẽ gật đầu - Người muốn như thế nào, thì như thế ấy vậy. Hoắc Vũ Hạo nở nụ cười. Dù đang ở giữa vòng vây đại quân vẫn người, nhưng hắn lại phát hiện bản thân không có một chút lo lắng. Chính là vì bên cạnh có hảo huynh đệ, vẫn có thể bình tĩnh thông dong đi cùng, trở thành đồng đội sống chết có nhau. Dưới sự hiệu triệu của đại tướng Triệu Dương, đại quân địch vốn đang luống cuống sợ hãi cuối cùng đã tìm được mục tiêu phát tiết ra. Những kẻ trên sườn núi muốn sống sót, họ cũng muốn sống sót a. Bọn họ đương nhiên hiểu bản thân là lính của quân phản loạn bị binh mã đế quốc vây khốn sẽ có kết quả thế nào. Vì để sống sót, tất cả phải liều mạng. Mặt đất rung chuyển dữ dội hơn trước gấp nhiều lần. Trọng giáp kỵ binh nhanh chóng thúc ngực lên sườn núi. Thậm chí họ hoàn toàn buông vũ khí, chỉ nâng một trọng thuẫn giơ cao xông lên phía trước. (LCT: chỗ này cũng không rõ có phải kỵ binh không, vì nguyên bản lão ghi là "trọng trang giáp bộ binh có chiến mã phụ trợ..." Chắc phải cho lão Đường đi học một khóa quân sự chiến lược, ai đời nếu không đi ngựa được thì vớt ngựa, còn nếu cưỡi được thì leo lên làm kỵ binh, chứ dắt theo con ngựa mà quăng vũ khí rồi chạy bộ thì không thể tưởng tượng được chiến thế nào a!) Khu vực này dù sao cũng là một sườn núi, cao không tới 200m, không có nhiều địa thế hiểm yếu ẩn nấp, đại quân như thủy triều nháy mắt bao vây toàn bộ gần 100 người trên núi. Hồn đạo pháo uy lực tuy lớn, nhưng cũng tiêu hao hồn lực không nhỏ chút nào. Bình sữa cấp 4 cũng

không thể duy trì lâu hơn, huống chi đạo binh này của Quất Tử cũng đồng dạng mệt mỏi hao tổn a! Chiến đấu lúc này đã chỉ còn dựa vào một cỗ huyết khí dâng trào. Tháp thuẫn cũng không chịu nổi oanh kích của hồn đạo pháo cấp 4, nhưng có tháp thuẫn chống đỡ, lực phá hoại của nó cũng bị hạn chế. Địch quân đang nhanh chóng từng bước một tiến lên núi. - Tránh ra, ta lên! Triệu Dương hét lớn một tiếng. Vị đại tướng năm nay 36 tuổi, một tráng niên cương trực. Huy Hoàng đại công tước nổi loạn, tự lập công quốc, thực ra có liên hệ rất lớn tới hắn. Hắn đã tâm bưng bưng, lãnh địa công tước Huy Hoàng lại hiểm trở, dễ thủ khó công. Bản thân công tước Huy Hoàng đã gần 70 tuổi, cũng không phải hồn sư, đã gần xuống lỗ, lão nào có khả năng quyết đoán như vậy? Triệu Dương là một thiên tài, tuy là người đế quốc Nhật Nguyệt nhân, nhưng thuở nhỏ không hề thích hồn đạo khí, mà lại rất hứng thú khai phá thực lực bản thân. Có gien của mẹ, thừa hưởng một võ hồn khá cường đại, Bạo Kim Hùng. Năm nay 36 tuổi, cũng đã trở thành một Hồn Thánh. Luận thực lực cá nhân, ở lãnh địa công tước Huy Hoàng là một cường giả đứng đầu thượng tầng. Công tước Huy Hoàng phụ trách trấn thủ phương bắc đế quốc Nhật Nguyệt đột nhiên nổi loạn, khiến đế quốc Nhật Nguyệt có chút bất ngờ. Vốn công tước Huy Hoàng giải thích rất đơn giản, chỉ là yêu cầu tự lập công quốc, mặt khác hết thấy vẫn triều cống không thay đổi, thậm chí chấp nhận triều cống gấp đôi, hy vọng có thể được đế quốc tán thành. Hoàng đế Nhật Nguyệt vốn thân thể đủ thứ bệnh, từ lâu đã không còn hăng hái. Dựa theo ý muốn của công quốc, không hề muốn khởi binh thảo phạt, vả lại còn đang e ngại đế quốc Thiên Hồn và đế quốc Tinh La thừa nước đục thả câu. Nhưng thái tử Từ Thiên Nhiên lại cất lực sắp xếp bá quan nghị sự, mạnh mẽ tỏ ra công tước Huy Hoàng hành động phản nghịch, nhất định phải dùng vũ lực bóp chết, mới có thể khiến những quý tộc được phong đất phải kinh sợ. Cuối cùng, Từ Thiên Nhiên được Kính Hồng Trần ủng hộ, lấy được quyết định đồng ý của hoàng đế. Đại quân phái đi, phần lớn là nhân mã của hắn đều có địa vị cao. Trong đội quân thân kinh bách chiến đó, còn có chi binh mã đã từng đối mặt với hải hồn sư phía tây của Quất Tử. Hiện tại công huân của nàng đã được đề thăng trở thành bách phu trưởng. (LCT: lãnh đạo 100 người) Đừng xem thường

chức vị có vẻ nhỏ bé này. Trong hệ thống quân đội của đế quốc Nhật Nguyệt, hồn đạo sư tổng cộng chỉ có 4 sư đoàn, mỗi sư đoàn cũng chỉ có 1000 người mà thôi. Bốn sư đoàn hồn đạo sư chính là trụ cột vững chắc của đế quốc Nhật Nguyệt. Có thể thống lĩnh 100 người, chức vị của Quất Tử đã sánh ngang với sư đoàn trưởng quân đoàn bộ binh. 100 hồn đạo sư nếu sử dụng khéo léo, hoàn toàn đủ để xoay chuyển cán khôn trên chiến trường. Quất Tử khi nghe thấy Triệu Dương hét lớn, nàng mới hiểu rõ tại sao khi trước lại có một chi binh mã hồn đạo sư truy kích bọn họ. Cánh quân hồn đạo sư đó e là toàn bộ lực lượng ẩn giấu của công quốc Huy Hoàng rồi a! Trận chiến này xem như đã ngã ngũ, chỉ cần có thể đứng vững, tất nhiên sẽ thắng lợi. Phản quân đã không còn cái gì để dựa vào. Mà suy nghĩ của Triệu Dương thực rất đơn giản. Khi đế quốc tỏ thái độ cương quyết cự tuyệt đề nghị triều cống, tuyên bố họ là nổi loạn, lại điều động đại quân đến bình định, hẳn mới ý thức được việc muốn thành lập công quốc độc lập ở đế quốc Nhật Nguyệt là chuyện ngu xuẩn cỡ nào. Lúc này tiền tuyến của đại quân công quốc Huy Hoàng thực tế đã loạn cào cào. Hôm nay sở dĩ phải ra chi binh mã hồn đạo sư bám riết không tha, đồng thời huy động hơn một vạn đại quân, mục tiêu cũng là Quất Tử mà hẳn nhận được tin tức chính là thái tử phi tương lai. Hẳn không nghĩ tới muốn đả thương Quất Tử, mà là phải bắt sống nàng, tạo lợi thế cho hẳn đàm phán với đế quốc Nhật Nguyệt. Hẳn đương nhiên biết chủ đạo cuộc chiến này chính là thái tử Từ Thiên Nhiên, hẳn đã chừa một đường lui hoàn hảo, không hề yêu cầu cao, mà tình nguyện đầu hàng, giao binh quyền, nhưng phải giữ lại được đất phong và bổng lộc. Những điều kiện này chỉ được thỏa mãn một khi có thể bắt được Quất Tử trên sườn núi kia, nếu không, mọi thứ đều chỉ là phí công. Đại quân của đế quốc hiển nhiên cũng phát hiện mục đích của Triệu Dương. Quân đội bao vây dùng tốc độ cực nhanh ép tới. Hiện tại hai quân đoàn đều đang ở trong một trò chơi chạy đua với thời gian. Triệu Dương hét vang, cảm mình kỳ mạnh mẽ lún xuống đất, mượn tính đàn hồi của cột cờ dẻo dai, một thân kim khôi giáp bắn lên đỉnh núi. Lao đi như điên, hẳn chớp lấy một trường mâu trong tay thân binh bên cạnh, ném mạnh về phía đỉnh núi.

Trường mâu như tia chớp phóng lên, nhất thời áp chế hỏa lực mạnh mẽ đang trút xuống từ trên cao.

Triệu Dương cũng không phải như cái đám hồn đạo sư bèo bọt này, hắc chân chính là một Hồn Thánh thất hoàn. Hắc đột nhiên quát lớn, kim giáp trên người đột nhiên giải khai, thân hình nháy mắt bành trướng, cao lên hơn 2.2m, cơ bắp cuộn cuộn, dáng người hùng tráng xé toạc một thân áo xanh. Hai vàng, hai tím, ba đen bảy hồn hoàn uốn lượn quanh người. Nhìn thấy đại tướng hiển lộ uy phong, bảy hồn hoàn lấp lánh ánh sáng kỳ diệu, sĩ khí đại quân công quốc Huy Hoàng nhất thời tăng cao, điên cuồng theo chân đại tướng quân xung phong lên núi. Áp lực cực lớn, khiến những hồn đạo sư trên sườn núi có vẻ khó mà chống đỡ được nữa. Địch quân không màng sinh mệnh điên cuồng trùng kích, hồn đạo pháo hay hồn đạo xạ tuyến cũng vô phương áp chế được đợt tấn công toàn diện từ mọi hướng này. Bắt đầu đã có những đội binh lính lẻ tẻ xuất hiện trên đỉnh núi, một vài hồn đạo sư cận chiến đã bắt đầu chiến đấu. Triệu Dương liếc mắt đã lập tức dán chặt vào một mỹ nữ áo trắng, chính là Quất Tử, những quả hồn đạo bom màu đỏ trong tay nàng liên tục bay ra. Quất Tử tự nhiên cũng thấy được hắc. Lúc này, sắc mặt của nàng đã có chút tái đi, hồn lực tiêu hao quá độ khiến nàng đã gần tới cực hạn. Viện quân đã sắp đến, đang từ sau lưng địch quân giết qua. Nhưng dù sao đại quân của địch cũng có hơn 1 vạn người, muốn tiêu diệt cũng không thể trong chốc lát. Triệu Dương có tốc độ cực nhanh, khi còn cách triền núi khoảng 50m, hắc bắt đầu được rất nhiều hồn đạo sư trên đỉnh núi tập trung hỏa lực chăm sóc chu đáo. Nhưng hắc quả thật rất mạnh, hai tay giữ chặt hai tháp thuẫn, một trên một dưới che chắn kỹ càng xông lên, tốc độ không giảm đi chút nào. - Ta lên. Kha Kha quát to một tiếng, Lôi Đình trọng pháo đã nhắm ngay Triệu Dương. Hồn lực toàn diện bùng nổ, lôi đình pháo mãnh liệt tỏa hào quang sáng rực ngay họng pháo. Triệu Dương bản thân là Hồn Thánh, cảm giác cũng cực kỳ nhạy bén, ngay lập tức cảm giác được uy hiếp kinh người, tháp thuẫn trong tay đột nhiên ném

ra, hướng thẳng vị trí Kha Kha trên đỉnh núi, cùng lúc đó, hồn hoàn thứ nhất và thứ ba trên người cũng cùng lúc nhấp nháy. Một lớp kim loại sáng bóng chột phủ đầy thân thể da dẻ của hãn, không chỉ như thế, cơ thể cũng bành trướng hơn, hùng tráng như một con bạo hùng uy mãnh. Hồn kỹ thứ nhất Kim Thân, hồn kỹ thứ ba Cuồng Bạo. Võ hồn Bạo Kim Hùng vốn có một tia huyết mạch của Âm Kim Khủng Trảo Hùng. Trong giống loài gấu hồn thú, cũng là một chi thuộc thượng tầng gần đỉnh. Phòng ngự, công kích, sức mạnh đều là những ưu thế cực kỳ tốt của nó. Kha Kha cắn chặt hàm răng, không thềm quản tới hai cái tháp thuẫn to lớn đang ném tới, tập trung, Lôi Đình trọng pháo, khai hỏa! Luồng pháo màu lam tím rộng hơn 1m oanh tạc với tốc độ cực cao hướng tới Triệu Dương, điện quang lóe sáng, không khí kịch liệt vụn vụn. Nơi nơi pháo đi qua, binh lính còn chưa hề bị chạm vào người cũng đã hóa thành tử thi cháy xém. Triệu Dương gầm gừ một tiếng, tay phải giơ ngang, chụp lấy một tên trọng giáp bộ binh, ném hãn bay về phía trước. Trước đó sử dụng hồn kỹ phòng ngự, chẳng qua là muốn mê hoặc Kha Kha. Hãn chẳng ngu đến mức dùng cơ thể máu thịt của mình mà thử uy lực của khẩu pháo hồn đạo khí cấp 5 kia. Một tiếng nổ kịch liệt vang vọng trong không trung. Tên trọng giáp binh nháy mắt nổ tan xác, một khối cầu màu lam tím bùng nổ giữa không, sóng xung kích mãnh liệt hất đi ít nhất cũng hơn 100 binh lính xung quanh. Hào quang lôi đình lan ra, khiến những chi đội sĩ binh hoặc bị chấn bay hoặc cháy xém. Triệu Dương đối mặt sóng xung kích một chút cũng không lùi, ngạnh kháng xông tới trước. Bất quá, hãn lúc này cũng kinh ngạc phát hiện, hai tháp thuẫn mình ném mạnh ra như thế, mà nữ hồn đạo sư kiệt sức kia không ngờ vẫn còn sống. Hai bóng người xuất hiện trước mặt nàng, hai tháp thuẫn của hãn nhẹ nhàng xuất hiện trong tay một gã thanh niên. Hai tên thanh niên chỉ đơn giản đứng đó, nhưng lại tạo cho Triệu Dương áp lực cực lớn. Áp lực này cũng không phải do khí tức thực lực cường hãn, mà áp lực lại đến từ tinh thần chiến đấu. Khoảng sáu năm trước, Triệu Dương có viếng thăm Minh Đô, từng gặp mặt Từ Thiên Nhiên. Lần đó, Từ Thiên Nhiên để lại cho hãn một ấn tượng cực kỳ sâu sắc, khó có thể nào quên. Vậy mà ấn tượng đó lại lần nữa xuất hiện trên người tên thanh niên đằng xa kia, khí chất của hãn tản mát lại

giống hệt Từ Thiên Nhiên, thậm chí còn có phần hơn. Hẳn là ai? Trước đó ở trong trung quân, vị trí của Triệu Dương cũng không thấy được màn chiến đấu kinh tâm động phách hủy diệt chi đội hồn đạo sư của đại quân công quốc Huy Hoàng. Truyền tin còn chưa tới chỗ hẳn, thì đại quân đế quốc đã tới rồi. Triệu Dương không hề biết, bên phía Quất Tử còn có hai cường giả đơn độc ngăn cơn sóng dữ, đánh tan tác chi đội hồn đạo sư của hẳn. Đúng vậy, kẻ chặn lại tháp thuận, chính là Hoắc Vũ Hạo. Tháp thuận cực nặng, uy lực ném cực lớn, nhưng từ dưới núi ném lên, lực cũng nhanh chóng giảm đi. Huống chi bên cạnh Hoắc Vũ Hạo còn có Vương Đông. Có Hạo Đông lực, võ hồn cực hạn bằng, tiếp hai tháp thuận kia cũng không phải quá khó năng. Băng Đế Ngao vững vàng cầm hai tháp thuận, Hoắc Vũ Hạo hít sâu một hơi. Hẳn quyết định, từ bây giờ không thể giữ lại nhiều chiến lực nữa, vì như vậy sẽ khiến nhiều người trong tổ đội này không có thể sống sót. Bốn hồn hoàn màu trắng từ dưới chân bay lên, những hồn đạo sư chung quanh há mồm, toàn bộ mười năm? (LCT: đang chiến đến thời khắc quan trọng mà há mồm kiểu này chúng bắn cho thành con nhím) Hoắc Vũ Hạo cùng lúc ném mạnh hai tháp thuận trong tay về hướng địch quân, tay phải rút lại che cái trán, hai mắt khép kín. Một vòng sáng kỳ dị trắng tinh từ đỉnh đầu của hẳn dựng thẳng lên cao. Chỉ có Vương Đông đang ở ngay phía sau, hai tay vẫn luôn đặt trên lưng hẳn mới biết được, Hoắc Vũ Hạo lấy tay phải che trán chính là để che ánh sáng chói lọi của Vận Mệnh Nhân. Luồng bạch quang dâng lên cao hơn 10m, rồi chợt nổ tung, vòng sáng trắng tinh tản ra chung quanh, rơi xuống. luyentruyenchu.blogspot.com Vầng sáng trắng lan xuống chân núi gần 100m, mọi nơi nó đi qua, phản quân như lúa mạch bị cắt gốc lần lượt ngã rạp xuống đất, trở thành những quả hồ lô lăn lông lốc ngược xuống triền núi. Vốn chiến trường đang giao chiến kịch liệt, đột nhiên chỉ còn lại duy nhất Hồn Thánh Bạo Kim Hùng Triệu Dương. Triệu Dương cũng không tránh được vầng sáng đó tác dụng lên người, nhưng Triệu Dương chỉ cảm thấy một sự suy nhược mãnh liệt truyền khắp toàn thân, phải dùng hồn lực cuộn cuộn của mình vận chuyển trong thân, mới có thể giữ vững chiến ý không bị cái suy nhược đó ảnh hưởng. Đây là hồn kỹ gì? Không phải quần thể công kích, mà là quần thể khống chế a! Quần Thể

Suy Nhược, lại có thể khiến cho binh sĩ dày dạn trận mạc yếu đến nỗi không giữ được khôi giáp trên người. Tên kia là Chiến hồn sư khổng chế? Hắn giật mình nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo, hoàn toàn không thể lý giải một gã Chiến Hồn Tông khổng chế chỉ có bốn hồn hoàn mười năm trắng tinh tại sao lại có thể khiến hơn 1000 tinh binh của mình mất sức chiến đấu, lăn từ trên núi xuống. Một đòn công kích đó, đã mang lại cho nhóm người của Quất Tử không ít thời gian để thở. Đại quân của đế quốc cũng không ngồi chơi. Hộ tống đại quân không chỉ có chi đội hồn đạo sư của Quất Tử, mà tổng cộng có 5 chi đội. Đó xem như đã là toàn bộ binh lực của Từ Thiên Nhiên hiện tại. Vì hắn muốn một đòn tất sát, vả lại chiến cục lần này có ảnh hưởng rất lớn đến đại cục trong kế hoạch của hắn. Thân phận của Quất Tử, tướng lĩnh cao cấp của quân đội đế quốc Nhật Nguyệt dĩ nhiên cũng biết. Vị thái tử phi tương lai cố ý đích thân xông ra tiền tuyến, họ cũng không nề hà gì. Dù sao, nàng cũng là đại biểu cho chính Từ Thiên Nhiên. Hơn nữa, chữ thái tử phi kia của nàng cũng còn có thêm hai chữ tương lai, vẫn chưa chân chính thành hôn. Nhưng chấp nhận cho nàng xung phong dụ địch, cũng phải tận hết khả năng bảo đảm an toàn cho nàng. Mọi người đều biết, nàng thuộc quyền sở hữu duy nhất của thái tử, là tâm phúc mà hắn tín nhiệm vô cùng, nếu không sẽ không tuyển nàng làm vợ, lại còn là vợ chính. Do đó, trong đại quân viện binh, bốn cánh quân hồn đạo sư khác đều có mặt. Bọn họ sử dụng hồn đạo khí phi hành mà đến, từ không trung ném bom tạo thành tổn thất rất lớn cho phản quân, giảm bớt áp lực cho đỉnh núi rất nhiều. Triệu Dương biết, cơ hội đã càng lúc càng xa, hiện tại chỉ có thể dựa vào chính mình. Hắn phải xung phong đi bắt Quất Tử, nếu không mà nói, tên kia tuyệt đối không bỏ qua cho hắn. Không còn thời gian lãng phí nữa! Hai tay đột nhiên đập vào ngực mình, một tiếng rống kinh hoàng vang vọng khắp ngọn núi, hồn hoàn thứ năm đại phóng hào quang. Những hồn đạo sư trên núi vì mất hết mục tiêu sau khi Hoắc Vũ Hạo thi triển Quần Thể Suy Nhược, đều tập trung hỏa lực chuẩn bị nhất tề oanh kích hắn, thì tiếng gầm rú giậm dừ cuồn cuộn khiến cho bọn hắn đều ngã ngửa ra trên đất. Ngay cả Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông, Quất Tử cũng bị chấn đến choáng váng hoa mắt ù tai, thân thể lắc lư. Hồn kỹ công kích bằng sóng âm này, lần

đầu tiên Hoắc Vũ Hạo gặp phải, nhất thời không kịp trở tay. Trước đó Tinh Thần Tham Trắc cho hắn biết hồn lực của Triệu Dương từ mọi nơi trong cơ thể điên cuồng vận chuyển lên đầu, nhưng không ngờ hắn có chiêu này. Nhân cơ hội đó, Triệu Dương lắc người lao lên, không nhắm phía Quất Tử nữa, mà phóng tới Hoắc Vũ Hạo. Hắn biết rõ một gã Chiến hồn sư khổng lồ chế cường đại ở chiến trường đáng sợ thế nào. Muốn bắt Quất Tử, phải giải quyết tên thanh niên Hồn Tông tứ hoàn cực kỳ cường hãn này trước. Thân là cường giả Hồn Thánh, nhìn thấy hồn kỹ Quần Thể Suy Nhược mạnh mẽ như thế, chỉ thoáng nghĩ một chút đã hiểu ngay, hắn là đối phương có thủ đoạn che giấu màu sắc chân thật của hồn hoàn. Cũng không quan trọng, dù sao Hoắc Vũ Hạo nhìn qua còn rất trẻ, vậy thì chiến lực có cường hãn cũng không thể vượt qua được tráng niên hơn 30 tuổi như mình. Huống gì, hiện tại Triệu Dương căn bản cũng không còn đường lui. Mắt thấy đã tới trước mặt Hoắc Vũ Hạo, trào gấu to lớn vồ tới đỉnh đầu Hoắc Vũ Hạo. Ác phong tát vào mặt, sức mạnh quá lớn, lúc Triệu Dương phát lực, hai chân găm thẳng vào đá núi, để lại hai dấu chân sâu hoáy. Nhưng ngay lúc đó, hắn thấy một đôi mắt màu vàng, rồi nhanh chóng chuyển thành tử kim sắc với một tốc độ kinh hoàng.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 191: Quang thần nữ

Triệu Dương không hổ là cường giả Hồn Thánh chân chính, cảm giác cực kỳ bén nhạy, nhìn thấy hai tròng mắt tử kim lạnh băng của Hoắc Vũ Hạo, hắn đã biết, công kích sóng âm uy mãnh trước đó của mình không làm cho tên thanh niên này choáng váng quá lâu, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt xuất hiện, không hề do dự phóng ra một hồn kỹ cực mạnh. Hồn hoàn thứ bảy đen tuyền thâm thúy lóng lánh, đúng lúc Linh Hồn Trùng Kích dung

hợp Tử Cực Ma Đồng từ hai mắt Hoắc Vũ Hạo tấn công, thân thể Triệu Dương lại càng trở nên to lớn, cao hơn 5m, lông lá bao phủ toàn thân, ngoại trừ gương mặt còn có nét giống con người, còn lại thân thể tay chân hoàn toàn trở thành một đầu cự hùng khổng lồ. Đúng vậy, đó chính là thay đổi chất lượng khi hồn sư có được thất hoàn, cũng là lần ranh phân biệt hồn sư trung cấp và hồn sư cao cấp: Võ Hồn Chân Thân! Mỗi hồn sư, sau khi tu vi đột phá cấp 70, bất kể là thu được hồn hoàn gì, đều sinh ra một sự thay đổi chất lượng, chân chính dung hợp võ hồn vào thân thể, thi triển võ hồn chân thân. Võ hồn chân thân một khi thi triển ra, bản thân sẽ hoàn toàn chuyển hóa thành hình thái của võ hồn, thực lực khi đó sẽ tăng vọt. Những hồn kỹ sử dụng khi đang trong trạng thái võ hồn chân thân, uy lực tăng lên gần gấp đôi. Cũng vì thế, khi đạt được Hồn Thánh rồi, đối thủ là hồn đạo sư trừ phi phải có hồn đạo khí uy lực đặc biệt, nếu không sẽ khó mà đứng vững trước hồn sư. (LCT: giang hồ hào kiệt đọc tới chương này rồi thì ai mà chả biết võ hồn chân thân nó ra sao hử lão Đường, heizza @@) Linh Hồn Trùng Kích bị trạng thái võ hồn chân thân bộc phát của Triệu Dương cản hết phân nửa, hắn chỉ hơi ngả đầu ra sau một chút, trí não thoáng mơ hồ đã trở lại bình thường. Trong trạng thái võ hồn chân thân, bất kể sức mạnh cơ thể hay tinh thần lực, đều dung hợp với võ hồn mà tăng cường rất lớn. Bất quá, cú tát trước đó của hắn cũng bị ảnh hưởng của Linh Hồn Trùng Kích mà vỗ vào khoảng không. Hoắc Vũ Hạo cũng không chiến đấu đơn độc, đôi cánh xinh đẹp màu lam kim mở ra sau lưng hắn, đập mạnh liên hồi mang hắn lui về sau, né được công kích của Triệu Dương. Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng điềm tĩnh, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt cường giả Hồn Thánh, cũng là lần đầu tiên đối chiến võ hồn chân thân, trong một tình huống sống còn trên chiến trường. Trong lòng không có chút nào lo lắng, ngược lại tràn ngập phấn khích. Khắc khổ tu luyện, chính là không ngừng khiêu chiến cực hạn bản thân, khiêu chiến cường giả. Nếu chỉ có một mình, với tu vi tứ hoàn trước mắt, cho dù võ hồn song sinh cường đại, kết hợp cả hồn đạo khí, hắn cũng không thể là đối thủ của Hồn Thánh thất hoàn. Thế nhưng chữ nếu đó lại không xảy ra, hắn có Vương Đông bên cạnh. Hoắc Vũ Hạo lớn tiếng quát: - Mọi người tản ra, Quất Tử, lui! Kim quang trong mắt đại thịnh, hai cánh tay

từ sau lưng mạnh mẽ siết chặt, vòng qua thắt lưng. Lại một màn trình diễn rung động chiến trường, đôi cánh lam kim khép lại kim quang sáng rực từ Hoắc Vũ Hạo lại phát ra. Hoàng Kim Lộ! Lam, tử, kim ánh sáng ba màu phát động rực rỡ, cực kỳ chính xác bắn về phía Triệu Dương đang xông tới, có Tinh Thần Tham Trắc dự đoán tình huống, cường giả Hồn Thánh cũng đừng mong né tránh công kích này. Hoàng Kim Lộ có uy lực khủng bố không phải là lực công kích, mà là phong ấn năng lực hồn kỹ. Người xài võ hồn chân thân ư? Ta đây sẽ phong ấn võ hồn chân thân của người, để xem không còn võ hồn chân thân, Hồn Thánh sẽ còn cái uy lực gì. (LCT: nhớ trước kia là phong ấn võ hồn luôn mà...) Kim quang lan tỏa toàn thân Triệu Dương, cơ thể đắm chìm trong Hoàng Kim Lộ, một cảm giác cháy bỏng kịch liệt truyền ra khắp người. Hôm trước, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông liên thủ đối phó kiếm si Quý Tuyết Trần và Kinh Tử Yên, Hoàng Kim Lộ vẫn chưa thể hiện toàn bộ uy lực vốn có của nó, vốn chỉ đơn thuần là luận bàn mà thôi. Còn lúc này, Triệu Dương là kẻ đầu tiên ăn đầy đủ một chiêu Hoàng Kim Lộ toàn lực sau khi thực lực hai người đại tăng. Trong phút chốc, một màn kinh người hiện ra. Triệu Dương vốn đang lao tới trước chột khựng lại, bộ lông gấu võ hồn chân thân trên người nhanh chóng tan rã dưới ánh mắt thường, kim quang trên cơ thể càng lúc càng sáng. Hoắc Vũ Hạo thở hổn hển, vừa trải qua một loạt tình huống chiến đấu, bản thân tiêu hao cũng thật lớn, nhưng lúc này căn bản không có thể nghỉ ngơi, một khi Triệu Dương bộc phát năng lực võ hồn chân thân, mọi người trên đỉnh núi này e khó tránh khỏi hình sinh thảm liệt! - Vương Đông, giao cho người. - Ừ. Hoàng Kim Lộ vừa thi triển xong, hai thân ảnh vừa hiện ra liền đổi vị trí, Hoắc Vũ Hạo lắt người ra sau, tay vẫn nắm chặt tay Vương Đông, giơ lên cao, để hắn xoay một vòng như điệu múa con thiên nga gãy cánh.... (.= lão tả linh tinh bậc quá phang đại) Vương Đông lập tức đổi vị trí ra trước ngực Hoắc Vũ Hạo, hào quang trên cơ thể hai người phát sáng. Hàng vạn hàng nghìn hào quang bùng nổ từ hai người phun ào ạt ra ngoài, quang mang mãnh liệt khiến người khác không khỏi nheo mắt. Thời gian dường như cũng nháy mắt ngưng đọng. Ngay sau đó, hai cánh lam kim rực rỡ kia bất chợt tăng trưởng, đôi cánh phóng to lên gấp đôi. Vốn đôi cánh bướm chỉ có

hai cánh trên và hai cánh dưới, nhưng lúc này lại mọc thêm một đôi cánh nhỏ màu ngọc bích, trong suốt rực rỡ, xinh đẹp ướt át. Khí tức sinh mệnh tỏa ra. Cánh bướm xinh đẹp vươn ra. Ba màu lam, kim, lục thắm đầy rực rỡ sáng chói. Trên cánh như có những bọt nước nhẹ nhàng lăn tăn lóng lánh, ánh xạ quang mang ra xung quanh, hàng vạn hàng nghìn sáng rọi lóng lánh, khí tức tinh khiết lan đến dưới chân kia, một bóng hình thon thả cao quý xuất hiện. Tầng trong suốt lạng lẽ khuếch tán, khung cảnh xung quanh bị bao bọc bởi thế giới băng tinh, hàn ý lạnh lẽo lan ra, bản thể Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông dung hợp biến hóa khiến cho mọi người xung quanh rung động mãnh liệt. Dáng người thon thả trong ánh sáng ba màu lạng lẽ xuất hiện. (LCT: hiện 2 lần rồi mà cũng chả thấy đâu, dịch giả bắt đầu đau não rồi đó a....) Đó là một nữ tử, một cô gái trưởng thành, cao hơn 1.8m thân hình thon thả động lòng người. Mái tóc của nàng màu lam lất phất, dài chấm gót chân, đôi mắt sáng rực kim quang, thân thể mềm mại thon thả có dùng từ hoàn mỹ cũng không đủ hình dung sự cân đối hình thể động lòng người của nàng. Tuyệt sắc kiều nhan khiến những nữ nhân trên chiến trường cũng phải hoa dung thất sắc. Mỗi một sợi tóc lóng lánh, mỗi đường cong trên cơ thể đều hoàn mỹ phù hợp. Không ai có thể miêu tả được cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy nàng, bất kể nam nữ, ánh mắt đều bị nàng đoạt đi mất. Ngay sau đó, nàng cử động, chân bước nhẹ từng bước quý phái, thân thể thon thả mềm mại đã đến lưng chừng không. Ba cặp cánh bướm nhẹ nhàng bắt đầu một điệu múa. Sương băng từ dưới chân nàng lan ra, tụ lại thành từng đám nhỏ xoay quanh nàng xoáy lên cao. Trên bầu trời, ánh nắng từ trên cao giáng xuống, chiếu thẳng lên người nàng. Vầng kim quang tô điểm thêm vẻ rực rỡ tuyệt sắc khuynh thành khiến nàng nàng như hiện thân của nữ thần quang minh tái sinh. Nàng lơ lửng giữa tầng không chỉ có múa, mỗi một bước trong điệu múa mềm mại nhẹ nhàng, dung nhan lộng lẫy động lòng người tràn ngập khí tức sinh mệnh và hy vọng, sáu phiến cánh sau lưng chính là trang sức tuyệt mỹ nhất. Chìm đắm trong kim quang ấm áp, tung những bước nhảy múa tuyệt vời, chính là Quang Nghê Thường. Mỹ nhân khuynh thành tuyệt sắc thiên hạ đối mặt bản thể Bạo Kim Hùng khủng bố, ngay trong sương băng bao phủ nhàn nhạt. Cánh bướm ba màu

phe phẩy, khiến cho khí chất cao quý càng thêm rực rỡ. Trên trán, một hoa văn kỳ dị vàng rực lạng lẽ xuất hiện, nhưng điệu múa của nàng càng lúc càng nhanh, khó ai có thể nhìn thấy. Kim văn máy động hào quang, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, nồng đậm tinh thần dao động, mang nàng tiến vào một trạng thái thần kỳ. Đúng vậy! Đây chính là một trong tứ đại võ hồn dung hợp kỹ của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, Quang Nghê Thường. Quang Nghê Thường hóa thành nữ tử. So với năm đó ở Đấu Hồn Đại Tái Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông thi triển ra trong trận đấu cuối cùng là giống như đúc. Dung nhan tuyệt mỹ xuất hiện trên đỉnh núi, ánh mắt mọi người nhìn thấy đều đại ra. (LCT: có bấy nhiêu đó nói hoài ko biết chán, hại não ta quá đi....) Quất Tử đối với dung mạo bản thân không kiêu ngạo nhưng cũng rất tự tin, giờ phút này bất giác lại cúi đầu, tự dừng sinh ra cảm giác xấu hổ khó hình dung. Hoắc Vũ Hạo vốn đã xem hình tượng Quang Nghê Thường là Quang thần nữ, vẻ đẹp của nàng là không ai sánh bằng. Sóng tóc không gió mà phất phới, đôi mắt lam mang theo ánh sáng nhu hòa, da dẻ trắng như tuyết chìm trong kim quang, đôi cánh huyền lệ lay động, đẹp đến kinh tâm động phách. Triệu Dương vừa giãy ra khỏi tác dụng của Hoàng Kim Lộ, miễn cưỡng vẫn còn duy trì được võ hồn chân thân, nhìn thấy nàng cũng không thể tránh được ngây dại. Nếu hồn lực đầy đủ, trước đó không dùng Vận Mệnh Nhân thi triển quá nhiều kỹ năng, có lẽ khi Triệu Dương bị Hoàng Kim Lộ đánh trúng, Hoắc Vũ Hạo có lựa chọn tốt nhất hẳn là thi triển Thiên Đế Chuy. Nhưng lúc này hãn tiêu hao tinh thần lực quá lớn, khó có thể chủ trì võ hồn dung hợp kỹ nữa, do đó chỉ có thể nhờ Vương Đông chủ đạo. Quang Nghê Thường, đây là lần thứ hai thi triển. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo cảm giác rung động đích càng thêm mãnh liệt. Dù hãn và Vương Đông đã dung hợp trong võ hồn dung hợp kỹ cường đại này, hãn vẫn nhìn thấy rõ ràng. Quang thần nữ cử động, đôi chân nhẹ bước lướt tới trước mặt Triệu Dương. Triệu Dương lúc này cũng tỉnh lại, dù trong lòng hãn đang run rẩy, ý tưởng muốn quỳ bái không ngừng thôi thúc, nhưng vì sinh tồn, mọi thứ đều được hãn ném ra khỏi đầu. Trong một tiếng rống kinh hoàng, Bạo Kim Hùng múa vuốt vỗ thẳng đỉnh đầu Quang thần nữ, khí thế hung ác.

Quang thần nữ nhẹ nhàng mỉm cười, tay phải giơ cao, ngón trỏ chỉ lên trời, ngón tay búp măng kia điểm vào giữa bàn tay Bạo Kim Hùng to lớn có hơn 1 xích. - Không được —— Những hồn đạo sư trên sườn núi, những sĩ binh bên dưới đang xông lên núi, bất kể địch ta, đều cùng hô lên một thanh âm như nhau. Hoàn toàn không có ai muốn nhìn thấy một nữ thần hoàn mỹ phải hoa tàn nhị rữa trước mắt của mình a! Ngay cả chính Triệu Dương, tay gấu vồ tới cũng hơi khựng lại một chút, nhưng vẫn phải tấn công, không giết Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, hấn chết chắc. Tay gấu khổng lồ và ngón tay mảnh khảnh nháy mắt chạm nhau giữa không trung. Chớp mắt đó, ngón trỏ của Quang thần nữ lại mang một màu sắc kỳ dị. Cũng là màu vàng, nhưng lại trong suốt. Toàn bộ tay phải của nàng tựa hồ như đều hóa thành thủy tinh vàng ánh, đẹp long lanh đến mức mọi người xung quanh phải nín thở. Ngón tay như cây kim thủy tinh, ương ngạnh ngăn chặn với bàn tay gấu to lớn. (LCT: có cái nháy mắt thôi mà hết mấy đoạn văn cũng chưa chạm được...) "Phụp ——" Máu tươi từ mu bàn tay gấu điên cuồng phun ra, tiếng hét thảm cũng từ trong miệng Triệu Dương vang lên. Bàn tay gấu lực lưỡng rắn chắc kia thế nhưng lại có thêm một cái lỗ, trực tiếp bị cây kim thủy tinh thon dài kia tạo thành. Quang thần nữ huy động cánh bướm bên trái quét ngang, hung hăng quất vào bên hông tráng kiện của Bạo Kim Hùng, khiến nó lão đảo bước ngang vài bước, để lại một vết thương dài đến 3 xích, sâu cả thốn. Tay của Quang thần nữ dễ chạm đến vậy sao? Ngón tay kia, ẩn chứa trong đó là hồn kỹ của Quang Pháp Ma hữu tí cốt. Ngưng tụ lực lượng, Quang Nghê Thường tăng phúc, một ngón tay đó mang theo lực phá hoại cực mạnh của năng lực bản thân Vương Đông. Triệu Dương tiếp một chỉ, dĩ nhiên phải ăn quả đắng. Khi cánh nữ thần đập vào bên hông Triệu Dương, một chùm kim quang như sương từ cơ thể nàng phát ra, bao phủ hoàn toàn lấy Triệu Dương. Cảnh tượng quý dị, tay gấu đang phun máu bất chợt rớt xuống đất, phát ra âm thanh như gươm rơi trên đá, cơ thể Triệu Dương cũng cứng lại, trên người cũng thêm một tầng trong suốt bao kín toàn bộ cơ thể. Sau đó tay trái Quang thần nữ giơ ra bên hông, cũng là màu

vàng, nhưng khác với tay thủy tinh kia, bên này là một ngọn lửa kim sắc, nhưng lại lạnh như băng. (LCT: Hoàng Kim Cốt Linh Lãnh Hỏa xuất hiện, Được lão ra tay.....) Màn sương kim sắc kia chính là hồn lực của Vương Đông kết hợp với Vĩnh Đông Linh Vực của Hoắc Vũ Hạo, uy lực dung hợp của hai thuộc tính quang minh và cực hạn băng. Còn tay trái này, lại là Hoàng Kim Chi Mang tả tí cốt kết hợp Băng Đế Ngao, dùng Quân Lâm Thiên Hạ của Hoắc Vũ Hạo tấn công. Một chương nhìn như nhẹ nhàng yếu ớt, lại là một kích cực mạnh của Quang thần nữ. Đau đớn kịch liệt khiến Triệu Dương đang trong trạng thái võ hồn chân thân Bạo Kim Hùng trở nên tràn ngập hung lệ. Hắn chợt xoay người, toàn thân kim quang đại phóng, hồn hoàn thứ sáu lóng lánh, một quang ảnh cự hùng xuất hiện sau lưng. Quang ảnh to lớn vọt tới trước, bật ra như lò xo dung hợp vào cánh tay trái của hắn. Cánh tay trái vốn to lớn hùng tráng lại to lên gấp đôi, bộ lông trên da hóa thành màu ám kim. Khủng Ma Ám Kim Quyền. Hồn kỹ công kích cực mạnh của Triệu Dương. Một quyền này, hoàn toàn kích phát một tia huyết mạch Ám Kim Khủng Trảo Hùng, công kích trong trạng thái võ hồn chân thân, lực phá hoại phải nói là kinh hoàng. Hoàng Kim Diễm, lúc này đang bốc cháy hùng hực. Khí chất Quang thần nữ lại biến hóa. Quân Lâm Thiên Hạ, khiến khí tức thần thánh của nàng càng thêm tôn quý cao thượng, như nữ vương trên cao nhìn xuống trần gian. Thân thể nàng đột nhiên trở nên hư ảo, chỉ còn lại Hoàng Kim Diễm thiêu đốt sắc sở lóa mắt. Chính lúc này, bất kể người nào đã nhìn thấy cảnh tượng đó, đều thầm cầu nguyện trong lòng, cầu nguyện cho nữ thần trước mắt họ, không ngờ chẳng có ai mong muốn thắng lợi thuộc về Triệu Dương. "Bùm ——" Trước lúc hai bên va chạm, tay trái của Triệu Dương đột ngột nổ tung tóe máu đầy trời, đau đớn kinh hoàng khiến uy thế Khủng Ma Ám Kim Quyền giảm xuống rõ rệt. Tay phải hắn bị đục một lỗ to như thế, sao lại có thể không chịu ảnh hưởng khí tức cực hạn băng rót vào đây? Vừa nãy còn trúng phải Vĩnh Đông Linh Vực, đóng băng càng thêm chắc chắn. (LCT: Mới câu trước thì tay trái, qua ngay câu sau lại là tay phải =.) Nhìn qua, Triệu Dương nhờ vào võ hồn chân thân mà kháng cự Vĩnh Đông Linh Vực, nhưng thực tế máu vận chuyển trong cơ thể đã chậm lại 1/3, động tác cũng chậm chạp hơn không

ít, vết thương trên tay phải cũng bị đóng băng rất nhiều. Chỉ cần là băng, sẽ bị Băng Bạo kích nổ. Dù Băng Bạo chưa kịp kết hợp với hồn lực của Triệu Dương, nhưng bàn tay của mình đột nhiên nổ tung, đau đớn thống khổ rất kịch liệt, ảnh hưởng chiến lực rất lớn. "Ầm ——" Khủng Ma Âm Kim Quyền rốt cục đã va chạm với Hoàng Kim Chi Mang tả chưởng của Quang thần nữ. (LCT: mừng quá, nửa chương 2 cụ khủng bố chạm nhau được 2 lần, đánh nhau còn thua slow-motion) Quang thần nữ tựa như điều đứt dây bay ngược ra, thân thể trên không trung hào quang ảm đạm, đột ngột lóe lên, tách ra thành Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông rơi xuống, máu tươi phun cuồn cuộn, hiển nhiên bị thương không nhẹ. Khi hai người sắp chạm đất, Hoắc Vũ Hạo chộp lấy Vương Đông kéo vào ngực, ôm chặt, biến bản thân trở thành đệm thịt cho hắn. Cả hai chạm đất kéo lê một đoạn mười mấy mét mới ngừng lại, đau đớn dữ dội lan ra toàn thân, đôi mắt tối sầm, Hoắc Vũ Hạo ngất lịm. Bạo Kim Hùng vừa mãnh liệt công kích hai người, lại lẳng lặng đứng yên ở đó, Hoàng Kim Diễm từ tốn chậm rãi từ cánh tay phải của hắn lan ra toàn thân. Khi thân thể khổng lồ bị Hoàng Kim Diễm hoàn toàn bao trùm, trên đỉnh núi như xuất hiện một mặt trời vàng rực, hào quang sáng chói chiếu khắp nơi. Mọi người bất giác phản xạ nhắm mắt, mờ mịt không biết đã xảy ra việc gì. Ánh sáng tan đi, mọi thứ khôi phục lại bình thường, bình mã hai bên phát hiện khối thịt to như núi Bạo Kim Hùng lúc này vừa đứng ở kia, đã hoàn toàn tiêu thất, chỉ để lại một đồng tro bụi ngay đó. Quang Minh Diễm, Cực Hạn Băng, Quang Nghê Thường, Quân Lâm Thiên Hạ! Mọi thứ đã kết thúc, Triệu Dương tử trận, nghĩa là phản quân chính thức tan tác, đại quân đế quốc như gió cuốn tàn sát xông lên, hoàn toàn không nhận hàng binh, một người không lưu, toàn bộ bị sát hại! Có lẽ là có Quang thần nữ kích thích, quân binh đế quốc trên chiến trường đều phấn khích như hít cần sa. Nguyên soái cho họ biết, thái tử phi bị vây hãm trên núi, phải dốc sức chiến đấu cứu bằng được thái tử phi. Ngay khi tới nơi, họ lại được chứng kiến một trận mỹ nhân đại chiến dã thú vô cùng rung động, hơn nữa chiến thắng cuối cùng lại thuộc về Quang Thần Nữ. Không phải tất cả binh lính trong đại quân đều biết mặt Quất Tử, trong mắt họ lúc này, Quang thần nữ kia chính là thái tử phi a! Vì thái tử phi mà chiến đấu,

bỗng nhiên trở thành động lực mạnh mẽ khiến sĩ khí tăng cao ngút trời. Hoắc Vũ Hạo không ngờ, hắn và Vương Đông thi triển Quang Nghệ Thường, lại trở thành nguồn cổ vũ sĩ khí mạnh mẽ cho binh lính. Trong lòng mỗi chiến sĩ ở đây, rốt cuộc hình ảnh Quang thần nữ kia đã không thể lấy ra được. - Vũ Hạo, Vũ Hạo người sao rồi. Vương Đông tuy cũng bị thương, nhưng dù sao tu vi cũng cao hơn Hoắc Vũ Hạo không ít. Công kích cuối cùng kia, Hoắc Vũ Hạo toàn lực thi triển Quân Lâm Thiên Hạ đem toàn bộ tinh thần lực và hồn lực bản thân ngưng tụ trong một chương của Quang thần nữ. Hơn nữa cuối cùng Hoắc Vũ Hạo còn chủ động nhận phần lớn lực công kích, nên thương tích của Vương Đông không quá nặng. Máu từ miệng mũi Hoắc Vũ Hạo chảy ra, mặt vàng như nghệ, hơi thở yếu ớt. Vương Đông rất hối hận, hận bản thân lỗ mãng nổi giận, tự dừng lại bay đến chỗ này. Nếu hắn không xung động như thế, sẽ không dẫn Hoắc Vũ Hạo đến chiến trường này, lại không gặp phải cường địch khó đối phó như tên kia. Lúc hăng nâng Hoắc Vũ Hạo ngồi dậy, bàn tay cũng dính đầy máu, nhìn tấm lưng huyết sắc của Hoắc Vũ Hạo, hai mắt Vương Đông đỏ lên. Khu vực này ngoại trừ đá núi, hoàn toàn không có một ngọn cỏ, mặt đất cứng rắn toàn là đá nhô ra lởm chởm. Khi cả hai bị Khủng Ma Âm Kim Quyền đánh bay, đều đã kiệt sức, không còn khả năng phóng thích hồn kỹ hay hồn đạo khí hộ thể. Cánh hồn đạo khí sau lưng Hoắc Vũ Hạo vừa rồi ma sát trên mặt đất đã vỡ nát, quần áo sau lưng cũng dính đầy máu rách bươm, máu thịt chà trên đất đá cũng khiến tấm lưng te tua tan nát. Chỗ mà hai người bị đánh lê qua khi này, để lại một con đường máu dài thẳng tắp. Vương Đông cảm thấy trái tim như bị cự thạch ngàn cân đè lên, đau lòng không thở nổi. Lúc này hắn cũng chẳng còn nhiều hồn lực, nhưng vẫn liều mạng rót vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo, vắt kiệt mỗi một chút trong cơ thể mình. Quất Tử cũng chạy qua đây, so với Vương Đông nàng bình tĩnh hơn nhiều, dù sao trước kia cũng từng gặp phải tình cảnh tương tự. Nàng nhanh chóng lấy ra một bình thuốc, nói: - Để hắn nằm lên đùi người, khóc lóc có ích gì, mau cứu hắn tốt hơn. - Ủ Thanh âm Vương Đông run rẩy, hít sâu, cắn chặt hàm răng, nhưng vẫn không ngăn được nước mắt rơi xuống không ngừng. Ngồi xuống đất, cẩn thận để Hoắc Vũ Hạo nằm lên đùi. Quất Tử cầm bình

thuốc trong tay đưa cho hắn, nói: - Ta sẽ rửa sạch vết thương, người rắc thuốc bột lên, đây là thuốc cầm máu. Vương Đông nói: - Để ta rửa vết thương cho hắn. Cảm xúc đã hồi phục lại một chút. So với Quất Tử, hắn càng hiểu cơ thể Hoắc Vũ Hạo hơn, biết rõ năng lực khôi phục của tên kia rất mạnh. Tuy thương thế bề ngoài nghiêm trọng, nhưng chắc chắn không nguy tới tính mạng, hắn không muốn để việc chữa trị Hoắc Vũ Hạo lại giao cho người khác, bởi vì hắn lo lắng. Quất Tử cả giận nói: - Còn tranh với ta làm cái gì? Vương Đông đột nhiên ngắt đầu, nhìn chăm chăm nàng, hét lớn: - Ta làm.

Nghe hắn hét lên, Quất Tử cũng giật mình, tiếng thét của tên thanh niên anh tuấn vô song này so với mình sao lại có vẻ còn thanh hơn, cao hơn. Chẳng hiểu vì sao, nàng cũng không ưỡng ngạnh tranh đua với hắn, mà tay Vương Đông cũng nhanh chóng làm việc, mười ngón tay múa may mang theo kim quang nhàn nhạt. Có thể dễ dàng trông thấy những chỗ ngón tay lướt qua, những chỗ vết thương dính bẩn nhanh chóng được rửa sạch, miệng vết thương cũng nhanh chóng khép lại, ngừng xuất huyết. Quất Tử cũng im lặng không nói tiếng nào, phối hợp với Vương Đông lấy thuốc bột rắc lên vết thương, chỉ có một điểm nàng giống Vương Đông, hai mắt cũng rơm rớm nước. Vương Đông mấy lần lấy tay áo lau chùi đôi mắt, để không ảnh hưởng đến thị lực, nhưng cũng không tránh khỏi nước mắt rơi trên người Hoắc Vũ Hạo. Trong đầu họ bồi hồi nhớ lại hai cảnh tượng khác nhau. Đối với Quất Tử, hiện ra trước mắt là Cảnh Dương sơn mạch, được Hoắc Vũ Hạo cứu thoát, lại còn bộ dáng khi nướng thịt của hắn. Còn trong mắt Vương Đông, là cảnh tượng khi hồn lực khô kiệt, Quang Nghê Thường bị giải thể, kinh mạch đau nhức, Hoắc Vũ Hạo kiên định mạnh mẽ kéo hắn vào lòng, hai người rơi xuống đất, chấn động kịch liệt nhưng ánh mắt thống khổ của Hoắc Vũ Hạo vẫn kiên nghị vững vàng như trước, dùng chính cơ thể cường tráng của hắn mà nhận tất cả chấn thương. Chiến đấu đã kết thúc, phản quân toàn bộ bị tiêu diệt, mấy vạn đại quân quây lấy đỉnh núi mà tập

trung lại. Lúc này, tất cả hồn đạo sư dù mệt mỏi muốn ngất đi vẫn đứng thẳng, không ai ngồi xuống nghỉ ngơi, ánh mắt đều nhìn về một chỗ, là vị trí thanh niên đang nằm trên đất, sắc mặt tái nhợt, và người khóc lóc bên cạnh đang trị thương cho hắn, Vương Đông. Bọn họ mỗi người đều biết, nếu không phải bất thành linh có hai thần binh trên trời rơi xuống này, hết thầy đã tử chiến sa trường. Hai người kia chính là ân nhân cứu mạng của họ! Cuối cùng Vương Đông và Quất Tử cũng hoàn thành sơ cứu cho Hoắc Vũ Hạo. Hai người nhìn nhau, đều thấy được sự thoải mái như trút được gánh nặng trong lòng đối phương. Quất Tử đến ngồi cạnh Vương Đông, thì thầm với hắn gì đó. Vương Đông chột cứng cả người, quay đầu nhìn Quất Tử, mạnh mẽ gật đầu. Quất Tử nhắm mắt, hít thở sâu một hơi, nói: - Ta đã hiểu. Vương Đông không nhìn nàng nữa, mà kéo tay Hoắc Vũ Hạo khoác lên vai, cẩn thận cõng hắn trên lưng. Lúc Hoắc Vũ Hạo tỉnh dậy, phát hiện bản thân đang ở trong một trướng bông rất lớn. Hắn đang nằm sấp, vừa tỉnh dậy đã thấy ngay gương mặt anh tuấn còn tèm lem nước mắt bên cạnh. Đau đớn mãnh liệt từ sau lưng truyền lại, khiến Hoắc Vũ Hạo hồi tưởng lại tình huống trước đó. Khóe miệng cười tự giễu, cái lưng này của ta sao thế nhỉ? Sao mỗi lần bị thương đều là nó? Xem ra lần sau có chế hồn đạo khí phòng ngự, phải nghĩ ra cái gì bảo vệ cái lưng khốn khổ trước a. Nhắm mắt, trận chiến lúc trước nhanh chóng hiện rõ trong đầu, nhớ lại đủ thứ tình huống phát sinh, hắn liền nhận thấy vấn đề trong trận chiến đó. Kỳ thật bọn họ thắng rất hiếm, Quang thần nữ sau khi đánh ra một chiêu, đã không còn sức chiến đấu. Sở dĩ họ có thể thắng, vốn là vì Triệu Dương không biết được năng lực của hai người. Võ hồn dung hợp kỹ có tác dụng phát huy rất tốt kỹ năng của hồn cốt. Nhưng vốn cả hai có thể thắng thoải mái hơn, vì Hoắc Vũ Hạo không chỉ là hồn sư, mà còn là hồn đạo sư cấp 6 a! Trong trận chiến hắn lại hoàn toàn quên mất thân phận hồn đạo sư, đối với hắn quả là một sai lầm không nhỏ. Xem ra, tư tưởng hồn sư đã khắc trong xương cốt ta rồi a! Hoắc Vũ Hạo thở dài. Hắn cũng nhận thấy rõ, đối mặt hồn sư cao cấp chân chính, thực lực để đối chiến hoàn toàn không đủ. Vốn Hoắc Vũ Hạo cho rằng, bản thân có thể chiến thắng Hồn Đế lục hoàn, sẽ có năng lực khiêu chiến Hồn Thánh. Nhưng trải qua trận chiến này, hắn đã nhận một đả

kích không nhỏ, thói quen thắng lợi khiến trong tâm sinh ra thói kiêu ngạo không nên có. Đúng, bản thân chiến thắng không ít đối thủ 5-6 hoàn ở học viện Nhật Nguyệt, nhưng bọn họ là hồn đạo sư, không phải hồn sư. Hồn đạo sư bùng nổ dĩ nhiên lực phá hoại rất mạnh. Vương Ngôn lão sư khi trước phân tích cực kỳ chính xác, xu thế phát triển của hồn sư tương lai chính là đỉnh cấp hồn sư sử dụng đỉnh cấp hồn đạo khí, như thế sẽ có thành tựu cường giả chân chính. Học viện Nhật Nguyệt hiển nhiên cũng nhận ra điều này, nên mới cho Tiểu Hồng Trần và Mộng Hồng Trần du học. Bản thân vượt giai chiến thắng đối thủ, dù là hồn đạo sư hay hồn sư, bản thân chúng chính là người phối hợp sử dụng năng lực hồn sư và hồn đạo sư tốt nhất, nên mới có ưu thế cao đến vậy. Nói cách khác, nếu đối chiến đại sư huynh, tam sư huynh được trang bị hồn đạo khí tốt nhất, thì có khả năng chiến thắng không? Dù gì ta chỉ mới là một Hồn Tông! Hoắc Vũ Hạo lặp lại trong lòng ba lần, sự kiêu ngạo trong lòng đã bị hãm dùng một phương pháp ngộ nghĩnh trấn áp, biến mất, tâm tình cũng dần trở nên an tĩnh. Điều chỉnh tâm lý đối với bất kỳ ai cũng rất quan trọng, nhất là người chịu áp lực thường xuyên như hãn. Về mặt này, hãn làm rất tốt. Hoắc Vũ Hạo rất cảm kích đối với Y lão, năm xưa lão giúp hãn dung hợp Phệ Linh Hung Đạo, khiến cho bản thân có được năng lực Sinh Linh Thủ Vọng, sinh mệnh lực khổng lồ của sinh linh kim, chứ với vết thương cỡ này, hãn không chết cũng phải lột da. Thương thế hôm nay tuy không nghiêm trọng như hai năm trước, nhưng cũng không nhẹ. Hoắc Vũ Hạo cố tình nhận phần lớn lực trùng kích của Khủng Ma Ám Kim Quyền uy lực mạnh mẽ, đã chịu nội thương, tình huống cuối cùng còn bị lê đi trên nền đá núi, thành ra trong ngoài đều thọ thương. Trận chiến kết thúc đã lâu, ngoại trừ đau nhức trên lưng liên hồi, nội tạng, kinh mạch trong cơ thể cũng không có vấn đề lớn. Nhất định là ích lợi của sinh mệnh lực khổng lồ a! Vươn tay nắm lấy bàn tay Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo chậm rãi thúc giục hồn lực đã bắt đầu khôi phục trong cơ thể rót vào người hãn, thân người Vương Đông run rẩy, Hạo Đông lực lại liên kết. - Vũ Hạo, người tỉnh rồi? Vương Đông ngẩng đầu dậy, ánh mắt còn hơi mờ mịt. Hoắc Vũ Hạo nghiêng đầu nhìn hãn: - Vẫn chưa ngủ à, người khóc? - Không có! Vương Đông đã tỉnh táo, mạnh mẽ

kiên định trả lời. Hoắc Vũ Hạo nhất thời mỉm cười - Ở ờ, xem như không có đi, bất quá, nam nhân mà, đổ máu không rơi lệ, sau này ít khóc chút đi, còn không biết ca vốn đánh không chết sao? Đâu có dễ ngòm củ hành thế được. Vương Đông tức giận trợn mắt: - Còn ra vẻ cứng rắn, cơ thể sao rồi? Hoắc Vũ Hạo gượng cười: - Dĩ nhiên là đau muốn chết! Vương Đông toát ra ánh nhìn đau lòng: - Sao người ngốc vậy, sao lại chịu đòn hết thầy một mình. Hoắc Vũ Hạo cười sang sảng: - Vốn không nên cho cái thân ốm yếu da mỏng dính của người chịu được, ta da dày thịt béo, không có chuyện gì đâu. Yên tâm đi. Thấy người cũng mệt mỏi rồi, chúng ta mình tưởng chút đi. - Ừ Vương Đông gật đầu đồng ý, cùng Hoắc Vũ Hạo thúc đẩy Hạo Đông lực. Hoắc Vũ Hạo nói: - Cái bộ dạng này của người rất quái, leo lên đi. Vừa nói, hắn vừa dịch sang một bên, nhưng lại động đến vết thương trên lưng, đau đến nhe răng hít hà. - Người đừng cử động, ta tự lên. Vương Đông vội vàng thốt lên, cũng không nghĩ nhiều, leo lên giường nằm bên cạnh hắn. Hoắc Vũ Hạo nằm sấp, nghiêng đầu, trên giường chỉ còn một chỗ trống rất hẹp, Vương Đông chỉ có thể nằm nghiêng, hai tay nắm lấy tay bên này của hắn thúc giục hồn lực. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên nở nụ cười. Vương Đông nằm cạnh hắn, cảm nhận hơi thở của hắn phả vào người, gương mặt đang trắng bệch vì mệt mỏi chợt đỏ lựng - Người cười cái gì? Hoắc Vũ Hạo cười lớn: - Không có gì, ta chỉ cảm thấy chúng ta mắt to mắt nhỏ trợn trừng nhìn nhau, hơi quái dị. Vương Đông nói: - Quái cái gì mà quái, ta cũng chưa ghét bỏ đôi mắt nhỏ người là may rồi. Hoắc Vũ Hạo cười nhẹ: - Ta cũng không ghét bỏ cái lông mi dài thượt như bàn chải của người, cứ quét tới gương mặt ta. - Người! Vương Đông càng trợn trừng đôi mắt to màu lam xinh đẹp, khiến Hoắc Vũ Hạo đột nhiên ngẩn ngơ. Vương Đông vẫn không có hành động gì trả thù, chỉ tức giận nói: - May là người đang bị thương, không chấp nhất với người, mau vận chuyển hồn lực đi, cái bộ dáng như vậy, còn nói chuyện linh tinh. Hoắc Vũ Hạo khoan thai: - Ta còn có thể nói chuyện linh tinh một lát với người nữa kia. Nói xong, hắn nhắm mắt, thúc giục hồn lực vận chuyển. Vương Đông nhìn mà ngơ ngẩn, le lưỡi làm mặt quỷ, cũng nhắm mắt lại thúc giục hồn lực. Cả hai không ai chú ý, rèm cửa trường bằng khê hở ra một chút, một đôi mắt trong lẳng lẳng chăm

chú nhìn vào.... Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông tu luyện liên tục đến tối mịt mới kết thúc, với tốc độ khôi phục kinh người, vết thương sau lưng dù chưa khỏi hẳn, cũng đã hành động thoải mái, nhưng cũng không cử động quá mạnh được. Khi gặp lại Quất Tử, Hoắc Vũ Hạo nhận thấy rõ cô gái thanh tú linh hoạt này có chút mệt mỏi, nàng đi cùng Kha Kha, còn mang theo một khay đồ ăn. Tám món ăn, một món canh, còn có hai chén cơm nóng hổi. Thức ăn rất ngon, không giống như cơm canh tập thể của quân đội. - Thân thể của người thế nào? Quất Tử hỏi, không hiểu sao Hoắc Vũ Hạo cảm thấy nàng đang che giấu tâm tình, như tự mình che phủ bản thân trong một tấm lưới mờ mịt. Hoắc Vũ Hạo nói: - Người xem, ta đã có thể cử động thoải mái, còn có chuyện gì được?

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 192: Sâu trong mây thăm

Quất Tử thoáng nhìn Vương Đông bên cạnh Hoắc Vũ Hạo, gật đầu nói: - Người khỏe rồi thì ta an tâm, cơm còn nóng ăn đi cho ngon, để nguội không ngon đâu. Cũng tối lắm rồi, ngày mai chúng ta lại đến thăm người. Vốn các tướng lĩnh muốn đến diện kiến để cảm tạ người, nhưng ta nghĩ thân phận người khá nhạy cảm, nên đã thay người cự tuyệt, tránh đi những phiền toái không cần thiết. Hoắc Vũ Hạo cảm kích nói: - Đa tạ. Chúng ta ra tay, cũng chỉ vì người và Kha Kha, không hề muốn giúp đỡ đế quốc Nhật Nguyệt bình định phản loạn, không gặp họ là tốt nhất. Quất Tử nói: - Ừ, ăn cơm đi, chúng ta đi trước. Nàng miễng cưỡng cười, mang theo nỗi lòng bồn chồn xoay người bước đi. Kha Kha kéo Quất Tử lại, nàng trợn mắt liếc Kha Kha, khiến cô nàng bướng bỉnh chợt lộ vẻ sợ hãi le lưỡi, mới theo sau Quất Tử ra ngoài. Hoắc Vũ Hạo nhìn bóng dáng các nàng rời đi, có vẻ không hiểu nói: - Sao không giống như ta cứu các nàng, mà ngược lại giống như ta đắc tội

gì đó với các nàng vậy nhỉ? Vương Đông mỉm cười: - Vậy mà còn chưa rõ, nàng là toàn tâm toàn ý thương nhớ người, nhưng mà trong lòng nàng còn rối rắm, bất quá người ta là thái tử phi đó, người còn không lo cẩn thận chút đi, lỡ như xảy ra cái chuyện gì, thì cũng đừng lôi ta vào đó nha. Hoắc Vũ Hạo xấu hổ: - Ăn cơm, ăn cơm. Ít nói một chút không chết thẳng tây nào đâu. Nhìn thấy biểu hiện của Quất Tử, trong lòng hắn cũng nặng như đeo chì. Lúc này hắn cũng muốn hỏi, nhưng nhớ đến thân phận thái tử phi kia, tương lai hai người càng khó mà gặp nhau, cũng chỉ đành hạ quyết tâm cắt đứt mối quan hệ rối rắm này. Như khi trước Quất Tử khóc bên giường bệnh của hắn, nàng nói "tốt nhất không nên gặp lại". Bất kể là hắn hay Quất Tử, đều hiểu được khoảng cách đó. Nếu đã như vậy, cũng không nên tiếp xúc nhiều nữa. Thức ăn rất ngon, cả Hoắc Vũ Hạo lẫn Vương Đông đều rất thích thú. Bốn mặn bốn chay, đều còn nóng. Trong quân doanh, có thể chuẩn bị đồ ăn ngon thế này, chắc chắn tốn không ít tâm tư của Quất Tử. Canh thơm nồng, hương vị giản dị, với kinh nghiệm trù sư của Hoắc Vũ Hạo, hắn có thể nhận biết, ít nhất phải chưng một ngày mới có được mùi vị thế này. Vương Đông ăn ngon lành, còn trong lòng Hoắc Vũ Hạo rất cảm động, dù Quất Tử không nói gì, nhưng bữa ăn này khiến Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được rất nhiều tâm tư. Tám món, hết ba món chua, hai món ngọt, ba món còn lại là đắng, cay, mặn. Chỉ một bữa cơm đơn giản, lại cho hắn cảm nhận rõ ràng ngũ vị trần gian. Chua ngọt đều rất rõ ràng, nàng quả là một nữ đầu bếp tài ba. Trong một trường bằng cách không xa chỗ Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, Kha Kha đưa vẻ mặt khó hiểu hỏi Quất Tử - Quất Tử, người hôm nay sao lại kỳ lạ như thế? Người muốn.... Quất Tử chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Kha Kha vén rèm cửa liếc nhìn xung quanh, biết chắc không có ai nghe lén, mới nhanh chóng quay lại cạnh Quất Tử, hạ giọng thì thầm: - Không phải người thật sự yêu Hoắc Vũ Hạo sao? Quất Tử nhìn nàng, nhưng vẫn không nói gì, nhưng trong đôi mắt đó, Kha Kha cũng đã tìm được đáp án. - Nếu yêu hắn. Sao khi trước người lại bỏ đi? Sao lại đồng ý hôn sự với thái tử? Quất Tử thản nhiên nói: - Người không hiểu được, có một số việc, ta không có khả năng làm chủ. Huống chi, cuộc đời ta đã sớm thay đổi từ khi cha mẹ mất đi. Yêu, cảm xúc này, vốn không nên xuất hiện

trong ta nữa. Kha Kha nhìn nàng chăm chăm: - Vậy sao người còn lao tâm lao lực nấu cơm cho hăn ăn? Quất Tử nói: - Chỉ là báo đáp ân cứu mạng của hăn thôi. Kha Kha cao giọng hơn - Không, tuyệt đối không phải. Đã lâu lắm rồi ta không thấy người chuyên tâm như vậy. Lúc người nấu cơm, tinh thần của người rất khác, không chỉ có ánh mắt tập trung, mà rất.... dịu dàng! Quất Tử giật mình khẽ run - Người lớn tiếng như vậy, muốn cho cả quân doanh nghe thấy sao? Kha Kha hạ giọng: - Quất Tử, đâu cần làm khổ chính mình, người định làm gì đây? Quất Tử mỉm cười, mang theo một nét xinh đẹp: - Người không hiểu đâu. Người nghĩ ta thích hợp với hăn sao? Có nhớ là ta hơn hăn vài tuổi không? Hăn là ai, ta là ai? Đã biết thân phận của ta, ta vốn chỉ là một quân cờ trong tay thái tử điện hạ mà thôi, một khi không thể dùng được nữa sẽ quăng đi không thương tiếc. Ta chỉ có thể làm cho tốt vai trò một quân cờ, làm sao lại có thể cuốn hăn vào theo chứ? Kha Kha đến sát bên cạnh nàng, nói nhỏ: - Nhưng các người có thể bỏ trốn a! Quất Tử nở nụ cười, nét cười buồn bã - Người vẫn không hiểu. Cảm tình không phải chỉ một phía thì sẽ hạnh phúc. Có lẽ hăn có một chút cảm tình tốt với ta, nhưng trong lòng hăn từ lâu đã có người khác. Vị trí đó ta vĩnh viễn không thể bước vào được. Đó chính là mấu chốt, dù ta muốn liều, nhưng cũng không đủ khả năng liều như vậy. Huống chi ta không thể. Thù cha mẹ thì không đội trời chung. Khi họ qua đời, ta đã thề từ đó đến chết, lý tưởng sống của ta, chỉ có cừu hận! Kha Kha lặng lẽ - Quất Tử, người rất cực đoan, mà sao người biết hăn có người khác? Hăn nói với người ư? Quất Tử lắc đầu: - Hăn không cần nói, ta cũng biết. Chuyện này người đừng quản nữa, ta cũng không muốn gặp lại hăn, đợi thương thế hăn tốt hơn, người tiễn họ đi. Trể rồi, nghỉ ngơi đi. - Quất Tử. Kha Kha còn muốn nói gì đó. Quất Tử cương quyết: - Đây là lệnh! Giải tán. Kha Kha thở dài, nàng thấy rõ, đôi mắt Quất Tử đã đầy nước. Cuối cùng không nói tiếng nào nữa, chỉ đến bên cạnh Quất Tử, ôm nhẹ lấy vòng eo mảnh khảnh, xoay người ra ngoài. Đến khi Kha Kha ra khỏi lều, nước mắt của Quất Tử như những hạt châu long lanh rơi xuống, lăn trên gò má mịn màng xinh đẹp. Yêu một người là thế này sao? Tại sao người lại bước vào cuộc sống của ta? Thà rằng ta chết trong tay Triệu Dương, cũng không muốn gặp lại người, người có biết

không? Trong lòng Quất Tử gào thét thê lương, dù đó là những lời lừa dối bản thân, vì trí não của nàng đang khơi lại những hình ảnh khi nàng và hãn đi cùng nhau. Nàng nhớ rõ câu trả lời của Vương Đông cho vấn đề kia, ánh mắt kiên định. Hãn mạnh mẽ gật đầu, chớp mắt đó, Quất Tử đã hoàn toàn tuyệt vọng. Một đêm yên lặng. Sáng sớm, tia sáng mặt trời đầu tiên từ phương đông xa xăm chiếu tới, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đã đứng ở ngoài trại, mở to mắt hấp thu tử khí. Trải qua một đêm tu luyện, thương thế của Hoắc Vũ Hạo đã chuyển biến rất tốt. Tính luôn một ngày một đêm hãn hôn mê, trận chiến hôm trước đã kết thúc được hai ngày rưỡi. Khả năng phục hồi của hãn quả là vô tiền khoáng hậu. - Vũ Hạo, ta ở đây cũng không thoải mái, chỗ này là chỗ người ta có thể ở sao chứ, lúc này người có thể đi được chưa? Hấp thu hết tử khí, Vương Đông uể oải hỏi. Hoắc Vũ Hạo nói: - Nơi này cũng không tiện ở lâu, mấy ngày nay ta cũng không muốn giao tiếp với quân đội đế quốc Nhật Nguyệt. Ta không sao rồi, tiếc là phi hành hồn đạo khí của ta đã bị hủy, nếu không thì ta điều khiển nó cũng không bị gì đâu. Vương Đông nói: - Vậy khi nào chúng ta đi? Hoắc Vũ Hạo nói: - Ăn sáng xong, từ biệt Quất Tử và Kha Kha một tiếng rồi đi. Vương Đông chăm chú nhìn Hoắc Vũ Hạo, thấy trong mắt hãn không có chút nào miễn cưỡng, nhất thời tươi cười - Được. Điểm tâm do Kha Kha đưa tới. So với bữa tối thịnh soạn hôm qua, điểm tâm có vẻ sơ sài: bánh mì, dưa muối, thịt muối, cháo. Dù đơn giản nhưng khá nhiều. - Trong quân doanh cũng chỉ có thể tìm được những thứ này thôi. Kha Kha tỏ vẻ áy náy. Hoắc Vũ Hạo cười: - Chúng ta cũng không phải quý tộc quen ăn sung mặc sướng, chỉ cần ăn no là được. Ngày trước lúc còn nhỏ, bánh bao còn không có mà ăn. Rõ ràng có bánh mì rồi, còn đòi hỏi gì được sao? Hãn cầm ngay ổ bánh mì to chừng bàn tay ăn ngấu nghiến. Sinh mệnh lực cường hãn là một chuyện, nhưng cũng phải có năng lượng bổ sung cho sinh mệnh lực, thức ăn chính là tốt nhất. Vương Đông ăn uống nhã nhặn hơn nhiều, phần lớn thức ăn đều đưa cho Hoắc Vũ Hạo. Hãn nhẹ nhàng xé bánh mì ra, kẹp một mẩu thịt muối đưa cho Hoắc Vũ Hạo. Kha Kha ngồi bên cạnh, có vẻ nàng đã ăn sáng rồi, cũng không cùng ăn với họ, nhưng cũng không rời đi. Nhanh chóng, điểm tâm sáng bị con bò ham ăn Hoắc Vũ Hạo càn quét sạch sẽ: - No quá. Kha

Kha, Quất Tử đang ở chỗ nào? Thương thế của ta đã chuyển biến tốt, chúng ta còn có việc cần làm, nên muốn từ biệt hai người. Kha Kha nhú mào, nói: - Vũ Hạo, không cần từ biệt đâu, Quất Tử bận bịu lắm. Hoắc Vũ Hạo hơi sửng sốt một chút - Ngay cả thời gian cáo biệt một chút cũng không có sao? Kha Kha tỏ vẻ áy náy, đứng dậy, nói: - Vũ Hạo, người đi theo ra đây một chút, ta có chuyện muốn nói. Hoắc Vũ Hạo nói: - Vương Đông là huynh đệ tốt nhất của ta, hẳn nghe cũng không sao đâu. Kha Kha trầm giọng nói: - Không, việc này chỉ có thể nói với một mình người. Hoắc Vũ Hạo nhìn Vương Đông, Vương Đông cũng rất bình thản: - Không có chuyện gì, người đi đi, người nào cũng có bí mật riêng, ta cũng không muốn biết nhiều chuyện quá. Hoắc Vũ Hạo lúc này mới đứng lên, đi theo Kha Kha đi ra ngoài. Ra khỏi khu trại, Kha Kha không hề dừng bước, xuyên qua quân doanh mới dừng lại.

- Sao vậy Kha Kha? Quất Tử gặp chuyện gì phiền toái ư? Hoắc Vũ Hạo hỏi. Kha Kha lắc đầu, nói: - Xin lỗi, Vũ Hạo. Các người đã cứu chúng ta, vốn chúng ta phải chu đáo hơn, nhưng mà tâm tình Quất Tử có vẻ không ổn, nàng bảo ta chuyển lời cảm tạ, nhờ ta đưa cái này cho người, nàng sẽ không gặp người. - Ừ. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo vốn rất rõ, chỉ than thở trong lòng: - Vậy cũng được, phiền người chuyển lời giúp ta, nàng bảo trọng. - Chỉ vậy thôi? Ánh mắt Kha Kha tỏ vẻ quái lạ nhìn Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo gượng khò: - Chứ còn có thể là gì đây? Kha Kha nhỏ giọng: - Không lẽ người không biết tình cảm Quất Tử dành cho người? Ta không tin. Hoắc Vũ Hạo chấn động - Thật xin lỗi, ta không rõ người đang nói cái gì. Kha Kha lộ vẻ bất mãn - Sao hai người các người đều như vậy, rõ ràng kết cục có thể không như thế này mà. Hoắc Vũ Hạo thở dài: - Kha Kha, người phải hiểu, không ai quyết định vận mệnh của người khác được. Vận mệnh bản thân đều do chính mình lựa chọn. Quất Tử đã chọn con đường kia, ta cũng có con đường riêng, đến hôm nay gặp lại mới may mắn thấy rõ. Ta và nàng, chắc chắn là hai đường song song. Kha Kha truy vấn: - Quất Tử nói, người

đã có người khác, thật ư? Hoắc Vũ Hạo hơi sửng sốt một chút: - Có người khác? Đột nhiên trong đầu hắc, dáng vẻ Quang thần nữ hiện ra, trầm ngâm một chút, hắc nói: - Cũng có thể nói như thế. Kha Kha đã rơm rớm nước mắt: - Vũ Hạo, Quất Tử rất khổ sở. Ta thật sự chỉ muốn nghĩ tốt giúp cho nàng. Hoắc Vũ Hạo nói: - Ta xin lỗi, Kha Kha. Có một số việc không phải muốn thì có thể giúp được đâu. Quất Tử đã lựa chọn, không ai có thể đủ khả năng giúp nàng. Hơn nữa, cảm tình không thể miễn cưỡng. Ta thừa nhận, ta có thích nàng, nhưng cũng xem như gần thích mà thôi. Huống chi, nàng hiện tại đã là thái tử phi của đế quốc Nhật Nguyệt. Kha Kha im lặng, chớp mắt đó, nàng thấy mình như trưởng thành hơn, cảm nhận được sự bất đắc dĩ trong lời nói của Hoắc Vũ Hạo. - Vũ Hạo, người biết không... từ lúc trước các người chia tay, Quất Tử liền gia nhập quân đội, bằng thân phận hồn đạo sư từng bước đi đến hôm nay. Nàng không hề dựa vào thế lực của thái tử, mà không ngừng tích lũy chiến công. Tài năng chiến lược, chiến thuật của nàng rất cao, hiện nay đã là đội trưởng kiêm tham mưu sư đoàn hồn đạo sư. Lần này lại lập công lớn, có lẽ sẽ được thăng cấp. Ở chiến trường, nàng là bộ não, là nữ tướng quân. Lần này gặp bất trắc, cũng do trong quân có gian tế, ta cũng thấy được nàng không vui vẻ gì. Hoàn cảnh của Quất Tử, sau khi ta cũng vào quân đội của nàng mới hoàn toàn biết rõ. Trước kia nàng được thái tử cứu sống, rồi lại đưa nàng vào học viện Nhật Nguyệt đích, ta thật không thấy được tương lai của Quất Tử. Hoắc Vũ Hạo nhìn thẳng Kha Kha, hỏi: - Vậy người muốn ta làm gì? Kha Kha mờ mịt lắc đầu: - Ta cũng không biết. Ta chỉ muốn nói chuyện đó cho người. Vũ Hạo, đáp ứng với ta, nếu tương lai các người còn có cơ hội gặp lại, người phải giúp nàng, được chứ? Hoắc Vũ Hạo khẽ gật đầu - Kha Kha tỷ, người là một cô gái lương thiện. Quất Tử có bằng hữu như người là may mắn của nàng. Trong lòng ta, các người trước sau vẫn là bằng hữu. Ngày trước ta không do dự bảo vệ các người, sau này nếu gặp khó khăn hay nguy hiểm, nếu ta biết được, nhất định sẽ giúp các người. Nhưng xin người nói lại với Quất Tử, đế quốc Nhật Nguyệt dã tâm rất lớn, còn nàng lại đang bị cừu hận che mắt, ta không mong ngày sau lại gặp nàng trên chiến trường. Chỉ cần nàng đồng ý, cửa lớn của Đường Môn, luôn luôn rộng mở chào đón nàng. Đến thành Sử

Lai Khắc, thái tử của đế quốc Nhật Nguyệt cũng không thể uy hiếp được. Kha Kha hai mắt sáng rực, khê gật đầu. Nàng đã thấy một đáp án vô cùng tốt của Hoắc Vũ Hạo. - Vũ Hạo, cảm ơn người. Lời của người ta sẽ nhắc lại cho nàng, có điều nàng rất cố chấp, ta không chắc có thể ảnh hưởng đến nàng. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười: - Đường Môn cũng rất hoan nghênh người, nếu có thể buông bỏ hết thảy để vào Đường Môn, ta sẽ lại nấu cơm cho các người ăn, để các người thưởng thức hết món ngon của ta mới thôi. - Được! Kha Kha vui vẻ sàng khoái đồng ý, thậm chí còn nuốt nước miếng, thực ra từ sáng nàng còn chưa ăn gì a! Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông được Kha Kha lặng lẽ đưa ra khỏi quân doanh, không một ai biết. Nếu không phải Quất Tử có thân phận thái tử phi, tránh cảnh chiến đấu vạn người đều nhìn thấy thực lực cường đại của Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông, muốn đi nào có thể dễ dàng như vậy. Cường giả như bọn hắn nếu gia nhập quân đội, quả thực là chìa khóa xoay chuyển càn khôn a! Ngay cả Hồn Thánh cũng ngã xuống trong tay họ, chiến lực của họ cũng rất cao. Ngay cả thân phận học viên Sử Lai Khắc cũng được Quất Tử che giấu cẩn thận, truyền ra rằng họ là bạn học của nàng ở học viện Nhật Nguyệt. Với thân phận thái tử phi, chẳng có ai dám tra hỏi cặn kẽ khi nàng đã quả quyết như thế. Trên một tòa tháp cao khoảng 30m, một đôi mắt xinh đẹp trông về phương xa, theo bóng người rời khỏi quân doanh, dần dần biến mất. Đôi mắt mông lung, lệ châu rơi xuống, môi đào hé mở, như có thể đọc được khẩu hình hai chữ: "bảo trọng", nhưng không hề phát ra một tiếng nào. (LCT: sến vô bờ bến...) Rời quân doanh, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông đi cũng không nhanh, dù sao thương thế của hắn vẫn chưa khỏi hoàn toàn, sợ động mạnh đến vết thương. Bất quá hắn cũng có biện pháp, dùng hồn đạo thôi tiến khí lấp vào chân, lướt đi cũng khá tốc độ, Vương Đông cũng dùng thân pháp đi theo. Lúc ra đi, họ cũng không quên xin Kha Kha một tấm bản đồ, để không phải đi lạc. Cả hai đi về biên giới phía đông đế quốc Nhật Nguyệt, giáp với đế quốc Thiên Hồn. Không thể sử dụng hồn đạo khí phi hành cũng hơi phiền toái, hai người đi hết một ngày, mới cảm thấy tốc độ quá chậm. Tìm một chỗ nghỉ ngơi, Hoắc Vũ Hạo lấy ra nguyên liệu đem theo bắt tay vào chế tạo hồn đạo khí. Chế tạo suốt hai ngày, mới cho ra được một món hồn đạo khí

không khác trước kia, thương thế sau lưng Hoắc Vũ Hạo cũng tốt hơn rất nhiều. Tiếp tục đi, cả hai đã có thể lại bay lượn trên không, tốc độ tăng nhiều hơn, nhanh chóng đến biên giới, tiến vào đế quốc Thiên Hồn. Sau khi đến đế quốc Thiên Hồn, Vương Đông bắt đầu dẫn đường, đặt bản đồ lên mặt đất, xác định phương hướng, rồi bay sâu vào trong đế quốc. Nhìn phương hướng, có vẻ như đến thủ đô, thành Thiên Đấu. - Vương Đông, không lẽ nhà của người ở thành Thiên Đấu? Hoắc Vũ Hạo nghi hoặc hỏi. Nửa đường nghỉ ngơi, ăn thịt nướng do Hoắc Vũ Hạo tự tay làm, Vương Đông ngồi dựa vào gốc cây dưới tán lá. Hắn lắc đầu, cười bí hiểm: - Ta đã nói, nhà của ta ở sâu trong mây thẳm, thành Thiên Đấu có mây sao? Cứ theo ta thì biết. Bất quá nhà của ta cũng cách thành Thiên Đấu không xa lắm. Hoắc Vũ Hạo nói: - Lần đầu tiên đến nhà người, ta có cần mua quà cáp gì không? Đến bây giờ cũng không nói nhà người làm nghề gì, còn có huynh đệ gì khác không a! Người muốn thấy ta xấu mặt sao? Vương Đông cười khi: - Đúng vậy! Vậy mà người cũng đoán được, ta cũng có ý đó. Hoắc Vũ Hạo chán nản nói: - Ta xấu mặt có lợi gì cho người? Nếu ta xấu mặt, là bằng hữu của người, thì người cũng không tránh khỏi liên lụy đâu. Huống gì người còn muốn giới thiệu tỷ tỷ cho ta, nếu mà để lại ấn tượng xấu với người nhà, sau này ta còn cơ hội sao chứ? Vương Đông cười nói: - Được rồi yên tâm đi, người nhà ta tính tình rất tốt, không có lễ tiết rườm rà lắm đâu. Bất quá, nói về tỷ tỷ của ta, nàng là viên ngọc quý của gia tộc đó nha, lần trước ta về, cũng có nói về người cho người nhà của ta rồi. Lần này người đến, có lẽ họ sẽ thử một chút, chuẩn bị tinh thần đi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu: - Nhất định rồi, ta không thể kém ai cả. Vương Đông nghiêm túc: - Vũ Hạo, nếu người thật muốn sau này kết hôn với tỷ tỷ của ta, phải biểu hiện cho thật tốt. Người trong nhà ta rất hay bắt bẻ, ta nói trước, đến lúc đó đừng có rụt rè. Trong nhà ta đều là hồn sư cả, có lẽ sẽ thử thực lực người một chút, nhưng quan trọng vẫn là nhân cách. Hoắc Vũ Hạo cũng không moi được gì thêm, hỏi lại cẩn thận, Vương Đông cũng không nói nữa. Hắn cũng không hỏi tiếp, dù sao cũng sắp tới. Bay thẳng một đường, tốc độ cực nhanh, tu vi Hoắc Vũ Hạo kém Vương Đông không ít, nhưng độ dẻo dai của hồn lực cũng rất mạnh. Nếu không khi trước đâu có thể đuổi theo

Vương Đông cả canh giờ. Mỗi canh giờ bay, hai người lại nghỉ một lát, đi bộ một đoạn, đợi hồn lực khôi phục, lại tiếp tục bay. Có kinh nghiệm lần trước gặp Quất Tử, họ luôn duy trì hồn lực ở mức 70%, có việc cũng dễ ứng biến. Theo như lời Vương Đông, hắc quả là ở đế quốc Thiên Hồn, hơn nữa khoảng cách đến thành Thiên Đẩu cũng không xa. Xa xa, một tòa núi lớn xuất hiện trong tầm mắt Hoắc Vũ Hạo, đỉnh núi nguy nga, thế núi hiểm trở, ba mặt đều là vách núi dựng đứng, phẳng như cắt bằng đao lớn, chỉ có một mặt tương đối bằng phẳng hơn. Người thường muốn leo lên, thật sự là khó khăn. Lác đác vài cọng cây cỏ sinh trưởng theo sườn núi.

Tòa núi này là bộ phận của một dãy núi liên miên chập trùng. Nhưng trong dãy núi xung quanh, đỉnh núi cao nhất cũng chỉ đến sườn ngọn núi trước mặt. Biển mây lơ lửng, thông thả trôi trên dãy núi, đến ngọn núi trước mặt hội tụ lại, như thế đỉnh núi đâm xuyên mây chỉ thẳng lên cao, muốn thấy rõ, có lẽ chỉ có thể xuyên qua đám mây đó mới được. - Tới rồi à. Quả nhiên sâu trong mây thăm a! Hoắc Vũ Hạo cảm khái tán thưởng. Nhìn thấy khung cảnh này, dù là đoán, hắc cũng có thể đoán ra là đã đến nhà Vương Đông. Bất quá làm sao có thể xây nhà trên đỉnh núi cao thế kia, nhà của bọn họ sẽ như thế nào a? Khung cảnh thanh tao như thế lần đầu tiên Hoắc Vũ Hạo được thưởng thức, đừng nói tưởng tượng nơi này có nhà của Vương Đông. (LCT: câu giờ quá nên hai câu sát rạt nhau mà cũng đá nhau cho được, trước thì nói "đoán cũng đoán được" câu sau thì nói, "nghĩ cũng không nghĩ ra"....) Vương Đông cười khì: - Đoán đúng rồi. Đi thôi, chúng ta bay lên đi. Hồn đạo khí phi hành có thể bay cao vậy không? Hoắc Vũ Hạo nói: - Có lẽ là được, nhưng bay càng cao thì hồn lực tiêu hao cũng sẽ càng lớn, không bằng chúng ta bay đến sườn núi rồi đi bộ lên, cũng an toàn hơn. Vương Đông gật đầu: - Được rồi, chúng ta qua đó. Về nhà rồi! Ba chữ cuối, hắc hưng phấn hét lớn. Hồn lực thúc đẩy hồn đạo khí, hai người bay thẳng đến ngọn núi hiểm trở trước mặt. Quả nhiên là "vọng sơn bào tử mã" (*) nhìn cảnh xa xa tưởng đâu gần, nhưng cũng bay hơn 15 phút mới đến. Càng đến

gần, đỉnh núi cao vút càng khiến hần thấy rõ sự hùng vĩ, nguy nga, ngút trời như chống cả thiên địa. (*) nhìn núi mà chạy chết con ngựa cũng chưa tới Đạp lên sườn núi thoai thoải, Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông thu hồi hồn đạo khí phi hành. Hoắc Vũ Hạo nhìn lại, chỉ thấy biển mây phiêu đảng trên đầu, cảm giác như giơ tay ra là chạm tới. Ở độ cao này, có lẽ khoảng 2000m so với mực nước biển, không biết đỉnh núi trên kia cao bao nhiêu nữa. - Hội đường lẫm liệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiêu. (LCT: linh tinh @.@, đại ý là trên đỉnh núi cao nhất phóng mắt xuống thì thấy đám núi bé lóc chóc ở dưới) Hoắc Vũ Hạo thấy lòng khoan khoái, hưng phấn thét dài. Tiếng gió cuồn cuộn, thổi mây mù lơ lửng khuếch tán, đôi mắt Hoắc Vũ Hạo không tự chủ hóa thành màu vàng, nhìn biển mây di động, bất giác ngồi xuống. Đường như hần bắt được cái gì đó, Tinh Thần Hải kích động rất nhỏ, tự động bắt chước khung cảnh biển mây trôi lững lờ. Hần Hải Vô Nhai, biển này cũng có thể là biển mây a! Hần liền ngồi khoanh chân tại chỗ, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn, không nhúc nhích. (LCT: rồi xong phim, tới giờ đi ngủ.....) Vương Đông so với Hoắc Vũ Hạo đáp xuống chậm hơn một chút, biến hóa bất ngờ của Hoắc Vũ Hạo hần liền thấy được. Nếu là người khác, sẽ thúc giục Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng lên núi, nhưng hần thì không. Hần rất hiểu Hoắc Vũ Hạo, nhìn thấy đôi mắt tên kia, cảm thụ dao động hồn lực, hần liền nhận thấy được tình hình. Ngộ đạo? Đây là cảnh giới ngộ đạo lão sư từng nói sao? Vương Đông còn nhớ rõ, trước kia Mục lão có nói: đối với hồn sư, có một số cảnh giới nháy mắt xuất hiện lại hiệu quả hơn cả 10 năm khổ tu. Ngộ đạo không tăng tu vi, mà tăng trưởng cảnh giới. Đối với hồn sư hệ tinh thần như Hoắc Vũ Hạo, tăng trưởng cảnh giới vô cùng quan trọng. Tại sao Quân Lâm Thiên Hạ có thể giúp hần áp đảo Quý Tuyệt Trần? Đó là vì cảnh giới, Quân Lâm Thiên Hạ vượt xa kiểm quyết Quý Tuyệt Trần tự sáng. Hoắc Vũ Hạo có một lão sư thật tốt. Nhưng Mục lão cũng không buộc hần phải theo con đường của lão, mà tìm con đường thích hợp cho bản thân. Lúc này đột nhiên xuất hiện tình huống ngộ đạo, Vương Đông ngoại trừ cảm thấy bất đắc dĩ, thì phần lớn lại thấy vui mừng, sau đó hoàn toàn không hề quấy rầy Hoắc Vũ Hạo. Bỏ lỡ cơ hội này, muốn ngộ đạo lần nữa sẽ không biết tới bao lâu. Cơ duyên xảo hợp xảy ra tình huống

ngộ đạo chính là tốt nhất, tốt hơn nhiều so với cố tình theo đuổi cảnh giới. Đôi cánh bướm mở ra, vỗ lên đưa Vương Đông quay lại không trung, trực tiếp chui qua mây mờ. lát sau hắn quay lại, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Vũ Hạo, phóng tầm mắt vào biển mây xa xa. Lại qua một lát, vài bóng người áo xám lặng lẽ không gây ra một tiếng động chui ra từ trong mây mù. Được Vương Đông cảnh báo, họ ngồi quanh Hoắc Vũ Hạo thành một vòng tròn cách khoảng khá xa. Những người này vẻ mặt trẻ trung, tinh thần sung mãn, tuổi chừng 25-35, ánh mắt sáng ngời, khoảng hơn 20 người, nhanh chóng ngồi thành một trận hình nghiêm chỉnh. Vương Đông thấp giọng nói: - Các người ở đây bảo vệ hắn, không cho bất cứ ai quấy rầy. Hiểu chưa? Ta đi gặp cha lớn và cha hai một chút (LCT: giống mẹ lớn với mẹ hai, cách gọi hơi lạ chút, tình huống khó gặp, có lẽ chỉ gặp ở mấy vùng miền núi mẫu hệ 1 vợ nhiều chồng....) Tất cả những người áo xám đồng thời khom mình hành lễ, nhưng không hề tạo ra một tiếng động nào, toàn bộ quay lưng vào trong, ánh mắt nhìn ra ngoài. Vương Đông liếc nhìn Hoắc Vũ Hạo lần nữa, cảm thấy hắn không việc gì, liền phóng người lên xuyên mây mà đi. Ngay cả Hoắc Vũ Hạo cũng không biết tình huống trước mắt ra sao, hắn đang cảm giác trong não trống rỗng sáng rực, Tinh Thần Hải động dậy nhẹ nhàng. Vốn trên mặt biển có hơi nước nhàn nhạt màu vàng, sương rất nhạt, nhưng dần dần bắt chước theo hình ảnh biển mây trước mắt hắn. Hãn Hải Vô Nhai, vô biên vô hạn. Tinh thần lực biến hóa lần này không mãnh liệt như xưa, nhưng cảm giác lại khác hẳn. Khoảnh khắc ngộ đạo này, dùng hai chữ tốt nhất để khái quát: chuyển hóa. Xưa nay, hắn đều trực tiếp sử dụng tinh thần lực. Đối với hắn, tinh thần lực và hồn lực cũng chỉ là một loại năng lượng không khác nhau lắm. Nhưng lúc này, nắm giữ một hình thái tinh thần lực khác, lý luận về tinh thần lực cũng thay đổi. Tinh thần lực khác hồn lực, cấp độ cao hơn, nhưng không nên sử dụng trực tiếp như hồn lực. Tinh thần lực vận chuyển cũng khác hồn lực. Hồn lực chủ trương hấp thu thiên địa nguyên khí cho bản thân sử dụng, dùng vô hồn làm gốc để sinh ra năng lượng. Tinh thần lực lại đại diện cho linh hồn lực lượng, là thứ mà mọi sinh vật đều có sẵn, một loại lực lượng căn nguyên đích một loại biểu hiện phương thức, là gì sinh vật đều cụ bị, tối căn nguyên đích một loại lực

lượng. Tinh Thần Hải từ thể lỏng sang thể hơi, thực tế biến hóa không lớn, vì nó cũng đều ở dạng nước, nhưng sự chuyển hóa này với Hoắc Vũ Hạo rất quý giá. Ý nghĩa của việc này, hẳn dần dần có thể khống chế tinh thần lực của mình một cách hoàn hảo, dễ dàng dung hợp tinh thần lực vào hồn kỹ hơn, mà không phải đơn giản dùng Quân Lâm Thiên Hạ dung hợp. Việc này cũng khiến mặt lĩnh ngộ tinh thần của hắn càng thêm sâu sắc, do đó càng có lực khống chế mạnh hơn. Sau nửa canh giờ, Vương Đông trở lại bên cạnh Hoắc Vũ Hạo. Lúc hắn chuẩn bị ngồi xuống chờ đợi, thân thể Hoắc Vũ Hạo giật giật, màu vàng trong mắt cũng rút đi. Đã xong rồi? Nhanh vậy? Vương Đông còn chưa biết Hoắc Vũ Hạo trước đó đã từng nhập định hết nửa năm, dĩ nhiên không rõ tinh thần lực của hắn đã biến chất một lần, ngộ đạo lần này chỉ khiến hắn lý giải thêm sâu mà thôi. (LCT: 2 cái đứa này thân thiết kiểu gì, năng lực tăng lên không kể cái gì hết, chuyện um sùm Huyền lão cũng biết mà "thằng bạn chí cốt" lại không hề hay biết, còn chuyện gái gú thể kể rõ....) Một đám sương nhạt màu trắng từ cơ thể Hoắc Vũ Hạo tản ra, gió núi gào thét cũng không đánh tan được đám sương này. Sương trắng phiêu đảng lên đỉnh đầu, ngưng tụ thành một đóa hoa trắng. Hoắc Vũ Hạo thoáng ngẩng đầu, hít sâu, đóa hai trắng lại hóa thành dòng khí chui vào mũi. "Ha!" Hoắc Vũ Hạo đột nhiên hét lớn, một làn sương màu vàng từ cơ thể khuếch tán toàn thân, không chỉ cái đầu. Khi sương vàng khuếch tán, bất kể Vương Đông hay những người áo xám, đều cảm thấy hốt hoảng, cảnh vật xung quanh mờ ảo. Hoắc Vũ Hạo thu liễm tâm thần, ánh mắt nhìn nhạt thần quang, sương vàng khuếch tán hóa thành nhiều đốm sáng chui trở về Vận Mệnh Nhãn đã mở ra. Ngẩng đầu, nhìn biển mây cuộn cuộn xa xa, ánh tím trong mắt Hoắc Vũ Hạo lóe lên rồi chợt tắt. Cũng không có hào quang gì bắn ra, chỉ biến ảo màu sắc một chút. Không trung xa xa, trong biển mây đột ngột hình thành lỗ xoáy cuốn lấy những đám mây xung quanh, chừng 10 giây sau mới tan mất. "Hô." Hoắc Vũ Hạo hồi phục tinh thần, thần tình vui sướng. Ngộ đạo giúp hắn nắm vững tinh thần lực thêm một bậc, đối với tu luyện là có lợi ích thật lớn, khống chế tinh thần vững chắc hơn, nghĩa là hắn dùng tinh thần lực khống chế hồn lực sẽ càng tốt hơn, tốc độ tu luyện dĩ nhiên sẽ có ảnh hưởng. Kinh ngạc phát hiện

những người áo xám xung quanh, hắn cũng thấy ánh mắt nhìn quái vậy của họ đều đặt trên người mình, dĩ nhiên căn bản họ chẳng hiểu biến hóa bên trong Hoắc Vũ Hạo. Đừng nói bọn họ, ngay cả Vương Đông cũng không hiểu. - Vũ Hạo, ngươi không sao chứ? Giọng nói của Vương Đông khiến Hoắc Vũ Hạo vốn vừa mới bắt đầu cảnh giác liền giảm xuống. - Không có chuyện gì, ta vừa rồi đột nhiên nghĩ ra gì đó, có lẽ là ngộ đạo như lão sư từng nói. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu, hơi ngại nói. Vương Đông cả giận: - Ý ngươi là hoàn hảo? Ngộ một lần không việc gì, chỉ làm cho ta lo lắng muốn chết, may là thời gian cũng không lâu. Hoắc Vũ Hạo cười: - Có cơ hội phải nắm lấy, tội lỗi tội lỗi a! Những người kia là người nhà của ngươi? Hắn chỉ những người áo xám. Vương Đông gật đầu: - Đúng Hắn quay qua nói với những người kia: - Vất vả rồi, mọi người về đi. - Vâng! Những người kia lần đầu mở miệng, thanh âm đều đều, không ai hỏi gì nhiều, đối với Vương Đông vô cùng kính cẩn. Họ phóng người lên, nháy mắt biến mất trong mây mù.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 193: Hai tía?

Nhìn thấy tốc độ của họ, Hoắc Vũ Hạo cũng kinh ngạc không ít. Hắn đột nhiên phát hiện, tu vi những người áo xám kia có lẽ ít nhất cũng là Hồn Vương trở lên. Một nhóm người mạnh mẽ, tu vi thâm hậu, không phải như cái loại hồn đạo sư dùng mấy phương pháp tạp nham tăng thực lực, hồn lực phù phiếm không thật. Vương Đông mỉm cười: - Nghi hoặc cái gì, đợi lên nhà của ta sẽ biết thôi, chúng ta đi. Nói xong hắn lao đầu đi trước, trèo lên sơn đạo. Hoắc Vũ Hạo cũng không rút lại sau, nhanh chóng đuổi theo. Vào trong mây mù, Vương Đông chủ động nắm tay Hoắc Vũ Hạo, nói: - Ta dẫn ngươi đi, trong sương mù dễ lạc đường lắm, cái này là một tuyến phòng

ngực của gia đình ta đó nha, sợ ý một chút là té xuống vách núi liền. Hoắc Vũ Hạo cười: - Người quên là ta không cần dùng mắt nhìn đường sao. Vương Đông cũng cười đắc ý - Người thi triển Tinh Thần Tham Trắc thử xem. Hồn kỹ Tinh Thần Tham Trắc của người cũng không phải vạn năng đâu nha. Hoắc Vũ Hạo nghe hắn nói vậy, cũng nghi hoặc không phục, vừa này lại có cơ duyên ngộ đạo tinh thần lực, cũng dễ tự ái khi lòng tự tin bị đá kích, lập tức thi triển ra Tinh Thần Tham Trắc dò xét chung quanh. Vốn nghĩ chẳng có gì, nhất thời hắn hoảng sợ, vì hắn phát hiện trong Tinh Thần Tham Trắc của mình hoàn toàn trống tuếch, không hề cảm nhận được cái gì chung quanh, ngay cả bản thân lẫn Vương Đông bên cạnh cũng không thấy, dường như hoàn toàn bị bao bọc trong mây, nhưng rõ ràng cả hai đang bước trên đá núi a! Chấn động, Hoắc Vũ Hạo vội vàng tăng cường Tinh Thần Tham Trắc mở luôn Vận Mệnh Nhân. Từ ngày có được Tinh Thần Tham Trắc, chưa hề thất bại, hắn không tin ngay cả mây mà Tinh Thần Tham Trắc cũng không đối phó được. Nhưng khi hắn dùng đến Vận Mệnh Nhân, kinh ngạc lại càng thêm kinh ngạc, cũng hoàn toàn không hề nhìn thấy bất kỳ thứ gì, chỉ khác là màu sắc của đám mây thay đổi. Đám mây trong sự dò xét của Vận Mệnh Nhân đều có màu vàng, dường như trong đó cũng có khí tức vận mệnh, nhưng cái gì cũng không thấy, dù có cố gắng kéo dài khoảng cách dò xét, nhưng mây mù lại vô tận như không thấy điểm cuối. - Tại sao lại như vậy? Hoắc Vũ Hạo giật mình thảng thốt. Vương Đông nói: - Bí mật. Đi thôi. Hắn dẫn đầu, Hoắc Vũ Hạo chỉ có thể nhắm mắt theo sau. Đường đi cũng không bằng phẳng, nơi nơi đều là đá cứng, vốn không giống đường đi bình thường. Nếu không có Vương Đông dẫn đường, có lẽ Hoắc Vũ Hạo thật sự gặp nan đề. - Vương Đông, hay là từ trên cao bay qua, nhà của người thật là tà môn a! Vương Đông cười khoái chí: - Cứ đi thôi, thật ra chỉ có mây ở đỉnh núi cao nhất này mới có điểm đặc biệt. Nhưng trong mây này có vài hồn thú loài chim, được gọi là vân trung sát thủ. Bọn chúng có đầy đủ những cường giả tu vi vạn năm a, lại còn bay theo bầy, muốn bay qua cũng khó. Hoắc Vũ Hạo cười khổ: - Ta đột nhiên thấy hối hận theo người đến đây. Người gọi đây là nhà sao? Thực là đầm rồng hang hổ a! Vương Đông cười nói: - Người chú ý lời nói một chút, nếu mà hai tia của ta nghe

được, đừng trách ăn hành nha. - Hai tí? Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc: - Chẳng lẽ người có hai phụ thân. - Phì! Người mới có hai phụ thân á. Kỳ thật. Nói tới đây, giọng của hắn hơi ảm đạm - ... ta cũng không biết phụ thân ở nơi nào. Đại tí, nhị tí là huynh trưởng của phụ thân ta. Ta chưa bao giờ gặp mặt cha mẹ. Khi hỏi đại tí, nhị tí, họ chỉ nói cha mẹ đã đi xa. Khi ta lớn lên, ta đoán, cha mẹ ta e rằng.... Đột nhiên nghe tiếng nghẹn ngào trong lời nói của Vương Đông, Hoắc Vũ Hạo vội vàng nắm chặt tay hắn - Vương Đông! Bá phụ, bá mẫu nhất định không có việc gì đâu, người đừng nghĩ lung tung! - Ừ. Vương Đông nhẹ nhàng đáp lời, vốn tâm tình đang vui vẻ đột nhiên ảnh hưởng không nhỏ. Rốt cục, trước mắt sáng lên, mây mù chung quanh đã ở lại dưới chân. Đứng trên biển mây, cảm giác lại hoàn toàn khác, ánh mắt Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc không thôi. Vương Đông không nói tiếng nào nhìn hắn, nghi hoặc không biết hắn có lại ngộ đạo lần nữa không. (LCT: Ê ê, đừng nha, đủ rồi nha. Nữa là tui nghỉ chơi anh Đường à) May mắn, ngộ đạo dĩ nhiên không dễ xuất hiện như thế, Hoắc Vũ Hạo bị cảnh đẹp trước mắt làm cho rung động ngăn ngui, rồi ngẩng đầu nhìn phía trước, không ngờ là một tòa thành. (LCT: phù, may quá, quả là may mắn) Đúng vậy, ngay trên đầu hắn cách khoảng ba trăm thước, trên mây lững lờ, một tòa thành thật nguy nga. Tường thành màu xám mang phong cách cổ kính, khí thế cao cao tại thượng, phiêu đảng trong mây, sơn thế chót vót, Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn không thể tưởng tượng được tòa thành này được tạo thành bằng cách nào. Ngày trước hắn đến Minh Đô, bị kiến trúc nơi đó khiến cho cảm khái không thôi, nó chính là biểu tượng cho khoa học kỹ thuật của đế quốc Nhật Nguyệt, tinh hoa cường đại của hồn đạo khí ứng dụng rộng rãi. Nhưng tòa thành ôm lấy đỉnh núi trước mắt, quả thật là một kỳ quan. Dù hồn đạo khí hôm nay phát triển vượt bậc, muốn tạo ra tòa thành như thế này, cũng không có năng. Cảnh vật trước mắt, Hoắc Vũ Hạo dù khó tin cũng không thể không tin vào mắt mình. Được Vương Đông dẫn đường, hai người tiếp tục đi lên, độ cao vài trăm mét cũng không đến nỗi. Lát sau, cuối cùng cũng đến được cổ bảo thành. Trên đỉnh núi, gió càng thêm lạnh, mang theo sương ẩm ướt. Nhưng bất kể gió núi gào thét có mạnh mẽ cỡ nào, tòa thành kia vận ngạo nghễ sừng sững tọa lạc trên đỉnh

cao phong. Tòa thành có cổng rất lớn hình vòm, phía trên khắc ba chữ to: Hạo Thiên Bảo. Không hiểu sao, nhìn thấy cái tên này, trong lòng Hoắc Vũ Hạo lại nảy lên một cảm giác thân quen. - Mời Vương Đông giả vờ khách khí làm một cái động tác cung cung kính kính với Hoắc Vũ Hạo, nhìn hẩn thất thần mà không khỏi đắc ý ra mặt. Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Dù rằng không muốn thừa nhận, nhưng ta phải thốt lên, hảo huynh đệ của ta à, người thật sự khiến ta vô cùng kinh ngạc đó! Vương Đông nói: - Người là kẻ đầu tiên được ta dẫn về nhà đó, bình thường nhà ta không có khách đâu. Hoắc Vũ Hạo cười nhẹ: - Nhà của người không có khách cũng dễ hiểu, cứ nhìn cái vân trận kinh khủng kia là biết a. - Ai dám nói nhà của ta không hề có khách a! Đúng lúc này, một tiếng nói vang dội hùng hậu từ trong tòa thành phát ra. Hoắc Vũ Hạo lắp bắp kinh hãi, một bóng người cao lớn từ trong thành đã đi ra. Một trung niên vạm vỡ cường tráng, mái tóc ngắn chia ra như cương châm (LCT: đầu đinh á), tướng mạo rất khí phách, gương mặt cương nghị vuông vức sắc như đao gọt, đôi mắt nâu nhạt, mơ hồ thấp thoáng kim quang, trường bào màu xám hoàn toàn không che đi nét cường tráng vạm vỡ của cơ thể. Lúc người đó xuất hiện, Hoắc Vũ Hạo đã cảm nhận một uy áp cực lớn ập tới trước mặt. Vị trung niên kia cũng chăm chú nhìn Hoắc Vũ Hạo, khí thế không chỉ có áp lực, mà còn là uy áp từ tinh thần, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy một lực lượng khổng lồ như muốn nghiền nát cơ thể mình, trong Tinh Thần Hải khoảnh khắc đó dậy sóng cuộn cuộn. Trong Tinh Thần Hải, Thiên Mộng và Băng Đế vốn đang ngủ say cũng đều cùng nhau tỉnh dậy, hai đại hồn thú cũng kinh ngạc không hiểu. Ngay lúc đó sự cường thịnh về mặt tinh thần của Hoắc Vũ Hạo phát huy tác dụng. Khoảnh khắc giật mình, hai tròng mắt lóe kim quang, cơ thể tản ra một tầng sương mù mênh mang màu vàng kim, bao phủ toàn thân. Khiến hẩn trở thành một thân người dát vàng. Trong kim quang, những dòng khí lưu chuyển động không ngừng như ba đào bão tố, nhưng bản thể của hẩn thì vững như bàn thạch, dù có hơi run rẩy một chút, vẫn đứng vững trước áp lực. May mắn áp lực này cũng không kéo dài, chỉ chốc lát vài giây liền chấm dứt. Chỉ vài giây đó, cũng đủ khiến Hoắc Vũ Hạo đầm mồ hôi sợ hãi. Hẩn biết rõ, áp lực quá lớn này với tu vi tinh thần lực hiện tại của mình

cũng duy trì không quá một phút. Người này phải có thực lực cực kỳ khủng bố mới sinh ra uy áp tinh thần cường hãn đến vậy a! Hoắc Vũ Hạo bất chợt thấy hoảng sợ, ánh mắt nhìn trung niên trước mặt đột nhiên thêm tôn kính. Vương Đông oán giận nhìn chăm chăm vị trung niên kia, gắt lên: - Nhị tía, người làm cái gì đó? Chúng ta vừa đến nơi thì người lại khi dễ bằng hữu của ta. Trung niên nam tử cười lớn: - Ai bảo khi này hãn dám nói nhà chúng ta không bao giờ có khách. Tiểu tử kia, chỗ chúng ta không phải không có khách, mà là không có mất ai đủ tư cách vào đến Hạo Thiên Bảo chúng ta mà thôi. Với tuổi của người mà có tu vi tinh thần thể này, tuyệt đối đủ tư cách. Ngày xưa... khụ khụ..... ngày xưa lão phu có được tu vi tinh thần cỡ này thì cũng mà thôi, không nói nhiều nữa, vào đi. Hoắc Vũ Hạo cung kính nói: - Bá phụ khỏe chứ? Theo lời nói của vị trung niên kia, hãn cũng đoán được người này không trẻ như bề ngoài vậy. Vương Đông nói: - Vũ Hạo, đây là nhị tía của ta, gọi hãn là nhị bá đi. Trung niên nam tử trừng mắt nhìn Vương Đông, nói: - Bây giờ mà gọi nhị bá thì còn sớm lắm, tên nhóc kia, lão phu họ Thái, cứ gọi ta là bá phụ đi. Vương Đông nổi giận lườm mắt nhìn vị trung niên nọ, nhưng vị bá phụ đó cũng không thèm để ý hãn, xoay người vào bảo thành trước. Hoắc Vũ Hạo cũng không cảm nhận một chút địch ý nào từ vị bá phụ nọ, nhưng có thể cảm thấy sự cao ngạo trong đó, rõ ràng cũng chưa hoan nghênh mình cho lắm. Xem Tuyệt Thế Đường Môn cập nhật mỗi ngày tại - Vương Đông, không sao, cứ nghe theo bá phụ đi. Vương Đông bất mãn than thở: - Bọn họ đều như vậy không tin mắt nhìn người của ta, Hừ! Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Chỉ cần người cho ta là huynh đệ là tốt rồi, nhất định ta sẽ cư xử phải phép với người nhà người, dẫn ta đi thăm lòng vòng một chút, rồi tìm chỗ cho ta ở. - Ủ Vương Đông dẫn Hoắc Vũ Hạo vào thành. Trong thành không có những thứ trang trí xa hoa, hầu hết chỉ có màu xám, màu đen là tông màu chính, thỉnh thoảng có vài chỗ màu xanh. Hai bên tòa thành có thang lầu rất cao. Kết cấu tòa thành cũng không phức tạp, tổng cộng có ba tầng, diện tích cũng không nhỏ. (LCT: tả giống cái nhà chứ chẳng giống cái thành) Vương Đông giới thiệu: - Hạo Thiên Bảo chúng ta tầng một là nơi ở của người trong tông, tầng hai để cho khách, tầng ba thì dành cho đại tía, nhị tía, ta và tỷ tỷ. - Tông môn? Hạo

Thiên Bảo? Hạo Thiên Tông! Hoắc Vũ Hạo chấn động toàn thân, rốt cục cũng hiểu được tại sao khi thấy ba chữ Hạo Thiên Bảo lại cảm giác quen thuộc. Đúng vậy! Hạo Thiên, còn không phải là Hạo Thiên Tông sao? Trong những sử sách ở Hải Thần các, hắn từng đọc giới thiệu về Hạo Thiên Tông. Trong tư liệu mà học viện Sử Lai Khắc thu thập được, Hạo Thiên Tông được xếp hạng đầu, ngang với Bản Thể Tông, có thể thấy họ cường đại thế nào. Thời gian Hạo Thiên Tông thành lập còn sớm hơn học viện Sử Lai Khắc, cũng đã có hơn vạn năm lịch sử, còn hùng hậu hơn cả Bản Thể Tông. Một vạn năm trước, Hạo Thiên Tông đã được xưng tụng là tông môn đệ nhất khí vũ hồn. Ngay cả tông môn hiển hách vang dội một thời Thất Bảo Lưu Ly Tông cũng phải xếp sau một bậc. Hoắc Vũ Hạo không ngờ tên Vương Đông lại xuất thân từ Hạo Thiên Tông, xem ra vũ hồn thứ hai của hắn, cái cây búa đen chính là Hạo Thiên Chuy vũ hồn trấn tông của Hạo Thiên Tông. (LCT: mọi người đọc lại chương 97, thật tại hạ muốn xách đao đi chém lão Đường Tam này quá, lão phang tùm lum rồi bây giờ bé Hạo chưa quên lão cũng quên tuốt luốt tác phẩm của mình, thành ra ép bé Hạo cho nó phải quên luôn cái chuyện này, vốn tui nó biết bé Đông là người Hạo Thiên Tông từ 5 năm trước... nói linh tinh toàn là câu giờ) Năm xưa, đứng đầu thất quái Sử Lai Khắc đầu tiên, cũng là người sáng lập Đường Môn. Đường Tam vốn xuất thân từ Hạo Thiên Tông, có cha chính là Hạo Thiên Đấu La, thực lực cực kỳ cường đại. Đường Tam cũng là hồn sư vũ hồn song sinh, một trong đó là Hạo Thiên Chuy. Nhưng 1000 năm trước, Hạo Thiên Tông bỗng nhiên dần dần biến mất, những người hành tẩu trên đại lục không còn thấy dấu vết của tông môn này, người ta đoán là đã suy sụp tiêu vong. Không ngờ Hạo Thiên Tông chẳng những không biến mất, ở sâu trong mây trên núi cao xây dựng một tòa thành kỳ quan đáng kinh ngạc. Vương Đông mỉm cười: - Đến bây giờ mới đoán ra, người cũng chậm tiêu quá đi. Hoắc Vũ Hạo cười khổ: - Tới bây giờ người cũng chưa từng nói với ta cái gì, làm sao ta có thể đoán được. Vương Đông, người xuất thân từ Hạo Thiên Tông, tông môn cường đại từ xưa tới nay, thập áp lực với ta rất lớn a, chúng ta. Vương Đông hơi bất mãn ngắt lời: - Sao người lại tỏ vẻ mình là người dương nước lũ thế, thân phận linh tinh cái gì, hai chúng ta còn

quan trọng chuyện đó sao? Hoắc Vũ Hạo cười lớn: - Ta chỉ hơi nghĩ quá thôi, thật ra không sao cả, chỉ cần người cho là không quan trọng, thì không quan trọng vậy. Vương Đông phì cười: - Đi thôi, lên tầng 2. Hoắc Vũ Hạo nói: - Ừ. (LCT: nguyên bản 3 câu đối thoại trên đây lão Đường viết rất thối và vô duyên, dứt khoát bỏ, toàn câu giờ mà còn linh tinh) Trong thành, thỉnh thoảng có vài người áo xám đi ngang qua, khí tức và hồn lực dao động của họ toát ra cho thấy họ chính là trụ cột của nơi này. Nhiều người áo xám Hoắc Vũ Hạo căn bản không thể nhìn ra nông sâu. Hạo Thiên Tông thật quả là nơi tàng long ngọa hổ, nhưng mà trong núi hiểm trở thế này, họ sống như thế nào chứ? Tiến vào Hạo Thiên Bảo, có thể nói Hoắc Vũ Hạo lúc này nhìn cái gì cũng thắc mắc. Vương Đông dẫn Hoắc Vũ Hạo lên tầng 2, sắp xếp cho hắn một cái phòng. Diện tích phòng to không tính được. Giường, bàn ghế đều dùng đá tạo thành, tử cũng vậy, bài trí trong phòng khá đơn giản. Vương Đông hơi áy náy: - Chúng ta ở đây đều là như vậy, điều kiện sinh hoạt giản dị, người đừng để tâm nha... Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Với ta mà còn khách khí gì, được vào Hạo Thiên Bảo sâu thăm trong mây thế này, ta phải vinh hạnh mới đúng, người cũng vừa về, nên đi gặp người nhà đi, không cần lo cho ta, ta sẽ nghỉ ngơi một lát. - Được, lát nữa ta đem chăn nệm đến cho. Vương Đông lúc này mới xoay người rời đi. Hắn đi rồi, Hoắc Vũ Hạo tự nhiên đánh giá phòng mình, diện tích ước chừng 20m vuông, có một buồng vệ sinh, trong đó có một bồn nước, chứa đầy nước trong. Hoắc Vũ Hạo lấy ra một thau nước muốn rửa mặt, nhưng khi chạm vào nước thì hắn liền hoảng sợ. (LCT: bà mẹ... bất toán ngân đại: to lớn không tính toán được = 20m vuông) Nước cực lạnh, bản thân có năng lực cực hạn băng, lại rung mình run rẩy, giựt tay ra khỏi nước ngay lập tức. Lạnh thật a! Nước này là nước gì? Hoắc Vũ Hạo hơi do dự một chút, nhưng vẫn khoát nước rửa mặt, cái lạnh cực độ truyền khắp toàn thân khiến hắn tỉnh người, mệt mỏi đi đường nháy mắt được tẩy rửa hoàn toàn, thoải mái không nên lời. Võ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo cũng bị loại nước lạnh tinh khiết kích hoạt, hình xăm trên lưng Hoắc Vũ Hạo ngọ nguậy, khiến hắn kinh ngạc, hồn hoàn màu đỏ với bốn đường kim văn chiếu rọi khắp phòng. Hạo Thiên Bảo, tầng 3. Vương Đông quẹt miệng, vẻ mặt không hài lòng, thông thả bước

vào một cái phòng lớn, nhị tía của hắc đang ngồi đó, trên ghế chủ vị, còn có một trung niên khác. Người đó mái tóc dài xanh mướt, lông xồm trên vai, mắt cũng màu xanh, sâu thẳm khó hình dung, mơ hồ toát ra khí tức mạnh mẽ trong cơ thể. Trang phục trắng toát phủ lên thân hình khôi vĩ, đang nói chuyện với vị trung niên tóc đen đầu đình kia. - Đại tía, nhị tía, sao các người lại thế này a! Người ta là khách ở xa tới, lúc này nhị tía làm cái gì đó, lỡ khiến hắc sợ hãi thì sao? Vương Đông vừa vào cửa liền chất vấn như pháo liên thanh. Trung niên đầu đình cười giòn tan: - Tiểu Đông nhi bảo bối, lâu rồi mới về nhà, sao lại nổi cáu với chúng ta, việc này cũng không nên a. Bằng hữu kia của người, nếu cửa đó của ta còn không qua được, thì có tư cách gì mà vào Hạo Thiên Bảo chúng ta? Năng lực cũng khá, bất quá so với tiểu Đông của chúng ta vẫn còn kém xa. Vương Đông bất mãn giải thích: - Nói gì đó, các người căn bản không biết gì hắc, Vũ Hạo rất xuất sắc, võ hồn song sinh, võ hồn thứ hai là cực hạn băng đó. Lần trước ta đã nói với các người rồi, chẳng lẽ không tin ta? Vị trung niên áo trắng mỉm cười: - Tiểu Đông đừng ồn, không phải không tin người, nhưng muốn thay người kiểm tra hắc, hơn nữa chẳng phải nhị tía chỉ ra tay vừa phải thôi sao? Đột nhiên, hai vị trung niên đều biến sắc, ánh mắt kinh ngạc liếc nhau. Vị trung niên áo trắng vội hỏi Vương Đông: - Tiểu Đông, bằng hữu của người ở phòng nào? Vương Đông nói: - Hàn Ngọc phòng a! Không phải ta nói rồi sao, hắc có võ hồn cực hạn băng, nơi đó sẽ có ích cho hắc tu luyện. Trung niên đầu đình trong mắt lộ tinh quang, hít lại, thoáng trầm ngâm một chút, rồi nói: - Tiểu Đông, hiểu biết của người về bằng hữu này nhiều ít thế nào? Lai lịch hắc ra sao? Vương Đông nói: - Không phải lần trước ta nói hết rồi sao, lúc đó các người tra hỏi như muốn đem tổ tông 18 đời nhà người ta ra mà hỏi, ta còn gì chưa nói đây chứ? Trung niên đầu đình nói: - Bằng hữu này rất không đơn giản a! Hắc có hồn hoàn 10v năm trên người, người có biết không? Nhưng cũng không phải đơn thuần là 10v năm. Nếu cảm giác của ta không sai, hắc phải là 40v năm. Một tên Hồn Tông chỉ hơn 40 cấp, lại có khả năng có được sao? Điều kì lạ này lần đầu tiên ta gặp. - Hồn hoàn 40v năm? Lần này đến lượt Vương Đông giật mình - Không có khả năng đâu. Ta biết Vũ Hạo có vài bí mật, hắc cũng đoán ta có vài bí mật, chúng ta

thân thiết nên cũng không hỏi nhau những thứ đó, nhưng làm sao hãn có thể có hồn hoàn 40v năm đây? Nhị tía, cảm giác của người sai rồi. Trung niên áo trắng cũng nói: - Nếu nhị tía của người cảm giác sai, chẳng lẽ cả ta cũng sai? Đúng là 40v năm. Có thể hãn bị hàn khí trong Hàn Ngọc phòng kích thích, võ hồn tự động phát ra, hãn chỉ có một hồn hoàn, nhưng quả thật là tu vi 40v năm. - Một thanh niên mười mấy tuổi, tu vi chỉ hơn cấp 40, lại có hồn hoàn 40v năm, việc này chỉ có thể có một trường hợp duy nhất, chính là hồn thú 40v năm đó hiến tế cho hãn, nhưng trong quá trình hiến tế lại phong ấn áp súc năng lượng bản thân để dung hợp với cơ thể hãn. Người thật là biết chọn người a! Vương Đông kinh nghi bất định: - Nhưng mà, đại tía, nhị tía, ta cam đoan Vũ Hạo đối với ta tuyệt đối chân thành. Trước nay vẫn không hề biết thân phận của ta, đến nay cũng không hoàn toàn. Hãn sẽ không gây bất lợi gì cho ta. Cho dù hãn có hồn hoàn 40v năm thì sao? Ta... Đại tía ngắt lời: - Tiểu Đông, nghe ta nói. Cha mẹ người giao phó người cho chúng ta, nhất định chúng ta phải lo lắng cho người, không thể để người đi theo một người không rõ lai lịch. Ít ra chuyện này hãn phải làm rõ năng lực bản thân mới được. Chuyện này người không cần xen vào, để ta và nhị tía của người xử lý. Hiện tại người cũng đã tới bình cảnh, lát nữa theo nhị tía thăng thiên thu hoạch hồn hoàn. luyentruyenchu.blogspot.com Vương Đông đối với nhị tía hầu như không khuất phục chút nào, nhưng đối với đại tía lại rõ ràng rất kính trọng, vội vàng nói: - Đại tía, hai người đừng làm hại gì hãn a! Vũ Hạo ở cạnh ta chắc chắn không có mục đích gì, các người có thể khảo nghiệm hãn, nhưng không được thương tổn hãn, nếu không ta cũng không sống nữa! Hãn tỏ ra kiên quyết một cách kỳ lạ. Vị trung niên áo trắng lạnh nhạt nói: - Chúng ta sẽ lo việc này, không có gì bất lợi cho hãn đâu. Nếu phát hiện hãn có ý đồ xấu, bất quá chỉ giáo huấn hãn một chút, đuổi hãn đi mà thôi. Người đi xa mới về, nghỉ ngơi đi, chúng ta bàn bạc một chút, xem cách nào khảo nghiệm tiểu tử kia. Muốn ở cạnh Đông nhi của chúng ta, đầu tiên phải vượt qua một cửa, nếu không cũng không cần nói nữa. Vị trung niên áo trắng mắt lóe ánh sáng màu xanh, ngữ khí cũng rất kiên định, tàn mát ra uy áp khiến Vương Đông không dám phản bác tiếng nào, chỉ đành đem vẻ mặt bất mãn rời khỏi phòng. Vị trung niên đầu đình nhìn Vương

Đông rời đi, cất tiếng nói: - Lão Đại, xem ra tiểu Đông rất quan tâm tên tiểu tử kia. Theo ta, tên nhóc này không rõ lai lịch, lại còn có năng lực đặc thù, nên trực tiếp đem ra đình Hạo Thiên ném xuống dưới. Nó tướng mạo bình thường, làm sao xứng với tiểu Đông. Vị trung niên áo trắng trừng mắt nhìn hắn: - Sống nhiều tuổi như vậy, sao người còn lỗ mãng đến thế. Không thấy tâm tình của tiểu Đông sao? Tên nhóc Hoắc Vũ Hạo kia tuổi trẻ lại quý dị cũng không sao, mấu chốt là tâm tính thế nào. Nếu chỉ là kẻ tầm thường, chẳng lẽ xứng đôi tiểu Đông của chúng ta? Vị trung niên đầu đình tựa hồ sợ sệt đại ca của hắn, nói: - Lão Đại, vậy người nói nên làm cái gì bây giờ? Ta vừa rồi kiểm tra năng lực của hắn, tu vi không cao, nhưng căn cơ rất chắc chắn, rất dẻo dai. Hơn nữa hắn cũng tu luyện Huyền Thiên Công, không phải công pháp khác, và đáng ngạc nhiên là tinh thần lực của hắn. Vốn ta muốn cho hắn nhục mặt để biết lợi hại, thế nhưng tiểu tử kia lại có thể kết hợp tinh thần lực và hồn lực bản thân, chọi lại uy áp của ta, hơn nữa còn có thể kiên trì được. Trình độ của hắn về mặt tinh thần lực rất khá a. Vị trung niên áo trắng gật đầu: - Khảo nghiệm của chúng ta ngoại trừ năng lực, phải chú ý đến tâm tính, nên bàn bạc cẩn thận một chút. Hoắc Vũ Hạo không hề biết mình vô ý phóng ra võ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo lại mang đến phiền toái lớn. Sau khi rửa mặt, hắn đến bên cửa sổ duy nhất trong phòng nhìn ra bên ngoài. Cửa sổ cũng hình vòm, có một lớp thủy tinh trên đó. Đưa mắt nhìn qua, biển mây cuộn cuộn đập vào mắt, quả thật như chốn tiên cảnh, vẻ đẹp đó khiến hắn mê mẩn. Liên tưởng đến thời điểm bản thân phóng ra tinh thần lực chống cự uy áp của vị nhị tía kia, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy rõ bản thân đã tiến bộ. Leo lên giường đá khoanh chân ngồi xuống. Hôm nay thu hoạch cần thông qua minh tướng và chiêm nghiệm để củng cố lại, khắc sâu nó vào trí nhớ. Nhưng hắn vừa ngồi xuống, tiếng nói của Băng Đế lại vang lên - Vũ Hạo. - Hử? Băng Đế, sao thế? Hoắc Vũ Hạo hơi kinh ngạc hỏi. - Lúc này người kia rất lợi hại, thực đáng sợ. Băng Đế giọng điệu nghiêm trọng. Hoắc Vũ Hạo nói: - Người nói là nhị tía của Vương Đông sao? - Ủ. Khí tức của hắn làm ta cảm thấy rất sợ, Thiên Mộng cũng vậy. Ta chắc chắn hắn không phải hồn sư tinh thần, nhưng tinh thần lực lại nặng như núi, cao hơn cảnh giới hiện tại của người nhiều. Hơn nữa

ta không cảm nhận được tu vi của hắc là đến bậc nào. Có lẽ so với trạng thái toàn thịnh của ta còn mạnh hơn, có lẽ ngang ngửa với vị Huyền lão ở học viện Sử Lai Khắc của người. - Ồ? Hoắc Vũ Hạo cả kinh. Tuy bản thân cũng cảm thấy vị trung niên nọ rất mạnh, nhưng không ngờ theo đánh giá của Băng Đế lại cao như vậy. Thiên Mộng Băng Tầm cũng lên tiếng - Băng Đế nói đúng. Người kia rất mạnh, tinh thần lực dù không khổng lồ như ta năm xưa, nhưng lại thực chất hơn của ta nhiều. Hơn nữa ta cảm thấy trong tinh thần lực còn có uy áp của hồn thú, khí vị hung hãn đó, rất có uy phong của những kẻ ở trên cao. Nếu hắc là hồn thú mà nói, nhất định nằm trong thập cường mãnh thú, chẳng những thế phải là nhóm dẫn đầu. Nhưng rõ ràng hắc là người, không phải hồn thú. Trong những nhân loại mà ta biết, chỉ có vị Mục lão kia mới siêu việt tinh thần lực hơn hắc. Mặc dù người đó, hồn lực bản thân còn đáng sợ hơn tinh thần lực. Hoắc Vũ Hạo nói: - Hạo Thiên Tông đã có hơn vạn năm lịch sử, trong thế giới hồn thú của các người, vạn năm không thấm vào đâu, nhưng với nhân loại chúng ta, vạn năm là rất dài, rất lâu. Hạo Thiên Tông có những cường giả mạnh mẽ như vậy cũng bình thường, dù sao ngày xưa cũng nổi danh ngang hàng Bản Thể Tông, thậm chí còn nổi hơn nữa chứ. Người nhà của Vương Đông thực cường đại, đối với ta cũng không có gì xấu, sao các người lại cảm thấy lo lắng? Băng Đế nói: - Không phải lo lắng, mà cảm thấy người kia rất nguy hiểm. Thực lực của hắc, nếu hắc cố ý, có thể phát hiện sự tồn tại của ta. Như lúc trước đây, vị Mục lão dường như có cảm ứng được ta ở trong người, có lẽ lão không nói với người mà thôi, chắc là do lão biết mục đích của ta. Còn Thiên Mộng vì tinh thần lực tu vi cao hơn, nên không bị phát hiện. - Có thể cảm ứng được các người tồn tại? Nghe những lời Băng Đế vừa nói, Hoắc Vũ Hạo cũng kinh hãi đến lắp bắp. Thiên Mộng Băng Tầm, Băng Bích Đế Hoàng Hạo và Y lão, thậm chí còn có Tuyết Nữ, đều là bí mật lớn nhất của hắc, không thể để người khác biết. Bất giác hắc cũng tràn ngập lo âu. Đúng lúc này, Hoắc Vũ Hạo đột nhiên cảm giác thân thể rét run, hồn lực vận chuyển cũng bị tắc nghẽn. - Hử? Sao ta lại thấy lạnh thế này? Từ khi dung hợp với Băng Đế, hai chữ rét lạnh đã hoàn toàn tách khỏi hắc, nhưng hôm nay là lần thứ hai hắc cảm thấy lạnh. (LCT: Tuyết Nữ còn lạnh

hơn mà....) Băng Đế nói: - Vương Đông kia đối với người quả thật rất tốt. Nước mà người rửa mặt lúc này, là một loại nước suối hấp thu hàn khí của thiên địa, Đông Tuyền. Dù chỉ là nước, nhưng cái lạnh của nó của thể so với Vạn Tái Huyền Băng ở trung tâm cực bắc chúng ta. Linh khí thiên địa rất nhiều, lúc người rửa mặt thấy rất phấn chấn phải không? Nhưng loại này không phải người thường có thể hưởng thụ được, vì chắc chắn sẽ đóng băng. Cái giường người đang ngồi càng khó lường, hẳn là Ngọc Tủy Sàn, thứ này ngay cả ở trung tâm cực bắc cũng rất hiếm, khối ngọc tủy lớn thế này lần đầu tiên ta thấy được. Thiên Mộng Băng Tầm nói: - Ta thì thấy rồi. Ngày trước lần đầu ngủ say lệt xết, chính là gặp phải một khối ngọc tủy thể này, chẳng qua nó bị vỡ, chất lỏng bên trong dính vào người ta, khiến ta bắt đầu giấc ngủ đầu tiên. Ta có thể sống nhiều năm như vậy, cũng là do ngọc tủy vạn năm kia. Người mau dẫn động hàn khí dung hợp vào hồn lực, ngồi đây tu luyện, có lẽ khuyết điểm tốc độ tăng trưởng chậm chạp của võ hồn Cực hạn băng sẽ được giải quyết. Hoắc Vũ Hạo nói: - Vậy điều mà các người lo lắng. - Không có gì đáng lo. Thanh âm già nua của Y Lai Khắc Tư vang lên - Người kia không có ác ý với Vũ Hạo, ta có thể cảm nhận rõ chánh khí trên người hắn, quá lắm chỉ muốn điều tra bí mật của người, đuổi người đi mà thôi. Ta đoán hắn sẽ còn tiếp tục thử người, ứng phó cho tốt là được. Đừng lộ ra Vong Linh Ma Pháp ta dạy, những năng lực khác cứ dùng thoải mái. Tinh thần lực của hắn so với phán đoán của tiểu trùng tử còn cao hơn, vả lại còn rất kỳ lạ. - Cao tới trình độ nào? Thiên Mộng Băng Tầm tò mò hỏi. Nhưng Y Lai Khắc Tư không nói thêm nửa lời, tựa hồ lại đi ngủ rồi. Lúc này Hoắc Vũ Hạo cũng không trao đổi với hai vị hồn thú trong cơ thể nữa, bởi vì hàn ý từ bên dưới dâng lên càng lúc càng lạnh, khiến hắn phải tập trung vận chuyển hồn lực chống lại. Hàn khí cũng không dâng lên ào ạt, mà chậm chậm dần dần đi lên từng vị trí cơ thể. Lúc bắt đầu, Hoắc Vũ Hạo vì có được võ hồn Cực hạn băng nên cảm giác không quá mãnh liệt, nhưng sau đó hắn nhận thấy cái lạnh này hoàn toàn khác cái lạnh của băng. Cực hạn băng là thuộc tính băng cường đại nhất, nhưng hàn khí này là thiên địa nguyên lực tinh thuần, tính chất xâm lăng không mạnh, nhưng lại có bản chất khác Cực hạn băng. Đơn giản mà nói, võ hồn Băng

Bích Đế Hoàng Hạc như sương mù, hàn băng ngọc tủy sàng được thiên địa nguyên lực ngưng kết thành đồ ăn ngon. Có điều món ăn này nhiệt độ hơi bị thấp, nên không thể không toàn lực vận công, dung hợp vào hồn lực của mình, dẫn nó vào võ hồn. Giọng nói của Băng Đế lại vang lên - Cứ mặc người kia có uy hiếp với người hay không, cơ hội lần này khó có, không thể bỏ qua. Có hàn băng ngọc tủy sàng này, năng lượng thuộc tính băng sẽ không sinh ra bạo động, lại có thể tiêu trừ tâm hỏa của người, sẽ không bị tẩu hỏa nhập ma. Nếu năm xưa ta có khối vạn tái huyền băng ngọc tủy, dù vượt qua bình cảnh 40v năm có bị thiên khiển cũng không xem vào đâu. Vũ Hạo, người chú ý, ta sẽ mở phong ấn, giải phóng một phần lực lượng, mượn hàn băng ngọc tủy sàng cung cấp dinh dưỡng cho người, dùng hồn lực bảo vệ kinh mạch.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 194: Vạn tái hàn băng ngọc tủy sàng

- Được. Hoắc Vũ Hạo quyết định trong lòng, bắt đầu toàn lực vận chuyển Huyền Thiên Công, đem hàn khí tinh thuần hút vào cơ thể. Hàn khí như lũ được hồn lực Huyền Thiên Công hùng hậu dẫn động nhanh chóng dung hợp, võ hồn Băng Đế lại tự động phóng thích, hồn hoàn 40v năm đỏ thắm xen lẫn bốn đường kim quang lóe sáng, khiến cả phòng tràn ngập màu đỏ ánh kim. Trong căn phòng đầy hào quang kim hồng này, mơ hồ dưới thân Hoắc Vũ Hạo có sương mù xanh lam bốc lên, hàn băng ngọc tủy sàng cũng dần dần trở nên trong suốt. Ánh băng lam óng ánh bóng loáng như ngọc, lại như có chất lỏng kết dính lưu động, nhìn như kẹo. Nếu Vương Đông mà nhìn thấy màn này, chắc sẽ không cầm lòng được mà lao lên cắn một phát vào giường ngọc kia. Hàn khí được hồn lực của Hoắc Vũ Hạo thúc giục, thân thể hần đột nhiên run rẩy rất nhỏ, đột nhiên cảm thấy gì đó bất ngờ

đứng dậy, một màn thoát y vũ đặt hết quần áo và hồn đạo khí qua một bên, lại ngồi xuống hàn băng ngọc tủy sàng. Hoắc Vũ Hạo phát hiện, hàn băng ngọc tủy sàng tỏa ra hàn khí dồi dào là thiên địa lực, mà trong cơ thể, khí tức Băng Đế được hàn băng ngọc tủy sàng kích thích càng lúc trở nên càng cường thịnh. Tiếp tục như vậy, quần áo, hồn đạo khí thậm chí những thứ kim loại quý hiếm kia cũng khó có thể bền vững được, lỡ như hỏng hết, quần áo còn đỡ, những món hồn đạo khí kia mà đi tong thì hãn khóc bằng tiếng miên cũng không được. Do đó hãn quyết định lột hết tất cả. Khi tháo ra hết, hãn phát hiện một chuyện, ngày trước bị kiểm tra phải đưa ra Hồng Trần Tí Hựu, hãn đã quên đeo lại trên người, nếu mấy hôm trước chiến đấu với Triệu Dương lại có kiện hồn đạo phòng ngự cấp 9 này thì tội gì lại phải chịu thương thế? Mỗi ngày khổ tu, nghiên cứu, xem ra cũng khiến đầu óc có chỗ ngu ngốc. Vương Đông nói đúng, thỉnh thoảng nên thả lỏng một chút. Toàn thân tản ra khí thể mạnh mẽ tràn ngập tính bùng nổ. Nhìn hãn cũng không phải như khúc củi khô, mà cũng khá đẹp, có cong có lồi, lưng dài vai rộng, da sáng bóng như ngọc mài. Toàn lực vận công, sinh mệnh lực khổng lồ trong cơ thể cũng tự động tản mát không thể che giấu. Lúc này, hình xăm Băng Bích Đế Hoàng Hạo chậm rãi hiện ra, cốt cách cũng tản mát màu xanh bích lục, lan đến Băng Bích Hạo tả tí cốt. Bích quang lóng lánh, hòa với hồn hoàn kim hồng sắc khiến cả phòng rục rờ hãn lên. (LCT: chỗ này lão Đường ghi là Băng Bích Đế Hoàng Hạo tả tí cốt, chém lão chết...) Hình xăm Băng Bích Đế Hoàng Hạo sống động như thật, cái đuôi ngọc bích hiện ra, đôi mắt phát kim quang sáng chói, thân cốt của Hoắc Vũ Hạo cũng tràn ngập bích quang lúc ẩn lúc hiện. Mỗi lần lập lòe, bích quang càng thêm đậm. Thực tế, tu vi tăng lên theo tu luyện, bản thân đã dung hợp sinh linh kim từ lâu, Hoắc Vũ Hạo đã sớm có thể bắt đầu hấp thu một bộ phận phong ấn năng lượng của Băng Đế để tăng cường tu vi. Vốn hãn không làm vậy, vì sau khi thương lượng cùng Băng Đế, cả hai đều cho rằng ổn định vững chắc căn cơ là quan trọng hơn, lại có thể che giấu thực lực bản thân. Quan trọng chính là che giấu! Là trao đổi sinh, hãn đến học viện Nhật Nguyệt, đặc biệt là khi mới đến, tất cả đệ tử học viện Sử Lai Khắc đều phải qua kiểm tra phân tích kỹ càng. Hoắc Vũ Hạo có được võ hồn song sinh, đệ tử hạt giống

lại từng tỏa sáng ở Đại Tái, dĩ nhiên sẽ được học viện Nhật Nguyệt chú ý đặc biệt. Nếu tu vi Hoắc Vũ Hạo quá tốt, e rằng hắn sẽ càng được "chăm sóc" kỹ càng hơn, không chừng họ còn không tiếc hết thầy trừ đi mỗi họa tiềm ẩn, dù sao cũng đang ở địa bàn của người khác a! Khi đó, Hoắc Vũ Hạo áp chế tu vi ở tam hoàn, dù hồn lực chuẩn Hồn Tông, nhưng vẫn chỉ để ba hồn hoàn. Sau khi kiểm tra hắn, học viện Nhật Nguyệt quả nhiên lơ lửng một chút. Ngay cả khi hắn thu hoạch tứ hoàn ở Cảnh Dương sơn mạch, trở thành Hồn Tông, cũng không khiến người ta chú ý nhiều. Hoắc Vũ Hạo sở dĩ dám can đảm bộc phát trong giải đấu luận bàn, ngoại trừ âm mưu chọc điên học viện Nhật Nguyệt để được về sớm, phần lớn là vì nguyên nhân hồn lực bản thân. Kính Hồng Trần dù tán thưởng chiến lược của hắn, cũng không hẳn sẽ cảnh giác nhiều. Võ hồn Cực hạn cũng không phải dễ tu luyện. Trong lịch sử của đại lục, võ hồn cực hạn tuy hiếm thấy nhưng không phải không có. Dù vậy, chân chính trở thành cường giả phong hào đấu la thì lại càng vô cùng hiếm, vì sao? Vì bản thân Võ hồn Cực tăng trưởng tu vi rất khó khăn. Hoắc Vũ Hạo ở tuổi này chính là tuổi vàng, là thời gian hoàng kim để tu luyện năng lực hồn sư. Khi quá tuổi 20, thân thể trưởng thành sẽ cản trở tốc độ tu luyện, mọi hồn sư đều luôn gắng hết sức tăng cường tu vi trong đoạn thời gian này. Hoắc Vũ Hạo vào học viện Nhật Nguyệt hơn hai năm, hồn lực chỉ bất quá tăng lên 4 cấp. Với cái tốc độ này, đánh giá thông thường mà nói, đến 20 tuổi bất quá cấp 50 là cùng. Võ hồn Cực hạn phải đột phá Hồn Thánh mới có thể chân chính khủng bố, mới có thể thoát khỏi sự ảnh hưởng tốc độ tu luyện của thuộc tính cực hạn. Nhưng từ cấp 50 đến 60 chắc chắn gian nan hơn hẳn giai đoạn Hồn Tông. Kính Hồng Trần cũng đã tính toán rất kỹ, Hoắc Vũ Hạo ít nhất phải cần 8 năm mới có thể đạt đến cấp 60, còn đến được cấp 70 hay không phải xem số mệnh. Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên là thiên tài, nhưng trong mắt Kính Hồng Trần, thiên tài như hắn vẫn chưa đủ để lão phải liệu lĩnh. Hoắc Vũ Hạo cũng từng khiến Kính Hồng Trần lo lắng, đó là thời gian hắn minh tưởng sâu sau giải luận bàn, lại còn dài đến nửa năm. Nhưng khi Hoắc Vũ Hạo tỉnh lại, hồn lực không ngờ không có gì tiến bộ. Từ lúc đó, Kính Hồng Trần bắt đầu không chú ý nữa. Nếu Kính Hồng Trần mà biết trong người Hoắc Vũ Hạo còn rất nhiều

phong ấn năng lượng cường đại, có lẽ lão sẽ nghĩ khác. Đến hiện tại, bất kể Kính Hồng Trần hay học viện Nhật Nguyệt, đối với trao đổi sinh học viện Sử Lai Khắc đều giảm cảnh giác rất nhiều. Với họ, đáng chú ý chỉ có Hòa Thái Đầu tu vi đột phá Hồn Đế. Chỉ có điều Hòa Thái Đầu trong lĩnh vực chế tạo nghiên cứu luôn biểu hiện rất hiền lành, căn bản là giấu kỹ trình độ bản thân. Năm tháng trôi qua, học viện Nhật Nguyệt cũng không thêm để ý nữa. Theo kế hoạch của Hoắc Vũ Hạo, giải phong ấn của Băng Đế phải chờ khi nào trở về học viện Sử Lai Khắc. Đến thời điểm đó, chính là rồng ra biển lớn, ứng liệng trời cao. Khi hắn cùng bạn bè tham gia Đấu Hồn Đại Tái, sẽ tặng cho học viện Nhật Nguyệt một bất ngờ cực lớn. Nhưng thiên ý lại không theo nhân ý, cơ hội này quả thật quá hiếm có. Băng Đế không thể bỏ qua, muốn giải phong ấn, giải phóng năng lượng dung hợp cho Hoắc Vũ Hạo, sự chờ đợi của nó đã đến giới hạn. Phong ấn của Băng Đế cũng không phải dễ dàng, một thời gian phải gia cố một lần, mà việc đó lại rất hao tổn căn nguyên lực của nó. Nó khác với Thiên Mộng Băng Tầm, không có tinh thần lực cường đại vô biên. Khi nó dung hợp vào võ hồn thứ hai của Hoắc Vũ Hạo, thực ra năng lượng phong ấn đều phải dùng từ Hoắc Vũ Hạo, nó chỉ có thể gia cố phong ấn mà thôi. Nếu có thể giải phóng càng nhiều phong ấn, tự nhiên áp lực với nó sẽ càng giảm. Có vạn tái hàn băng ngọc tủy sàng, hiệu quả phá phong dung hợp sẽ an toàn hơn, lại tăng phúc rất nhiều, cơ hội này sao có thể bỏ qua? Hoắc Vũ Hạo dĩ nhiên hiểu được ý muốn Băng Đế, nên đã tiếp nhận đề nghị đó. Thẳng thắn mà nói, tu vi Vương Đông đạt tới cấp 60 cũng khiến hắn có áp lực. Cả hai cùng tu luyện, Hạo Đông lực kết hợp thì hết 70% là của Vương Đông, khiến hắn nhận được lợi ích nhiều hơn. Vậy mà tốc độ tăng trưởng của hắn lại vẫn kém xa Vương Đông. Đợi tên kia có hồn hoàn thứ sáu, e rằng bản thân không phải đối thủ, dù sao Vương Đông cũng có võ hồn song sinh, hơn nữa lại là hai cực phẩm võ hồn tuyệt đỉnh a! Là đồng đội, huynh đệ tốt nhất, hắn không muốn cả hai lại có chênh lệch quá lớn. Đặc biệt là hôm nay sau khi vào Hạo Thiên Bảo, hắn lại càng áp lực hơn nữa. Thái bá phụ dù không nói rõ, nhưng hàm chứa ẩn ý mình không xứng là bằng hữu của Vương Đông. Từ nhỏ đã được tôi luyện nội tâm kiên cường, hắn cũng rất cố chấp a. Hồn lực dao động dày đặc, khí

thể Hoắc Vũ Hạo bắt đầu chuyển biến. Lạnh như băng, cường hãn, khí tức hồng hoang mãnh thú Băng Bích Đế Hoàng Hạo, tất cả đều hội tụ trong căn phòng nhỏ. Một vòng tròn xanh biếc từ hình xăm Băng Bích Đế Hoàng Hạo không ngừng bốc cao, bích quang hòa vào dòng khí lam từ hàn băng ngọc tủy sàng dâng lên, lại cùng dung hợp vào hồn lực thổ nạp chui vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Cảm giác Băng Bích Đế Hoàng Hạo thân cốt bắt đầu phình to đau đớn, cùng với khí tức Băng Đế phóng thích, càng lúc càng mãnh liệt. Ngày xưa đã từng kiên cường chấp nhận đau đớn thống khổ dung hợp võ hồn Băng Đế, đau đớn lúc này vẫn không hề làm hấn nhúu mày. Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng nhận thấy lý do Băng Đế cầm lòng không đặt với khối hàn băng ngọc tủy sàng này. Sau khi nguyên khí băng tính vào cơ thể, năng lượng hàn băng ngọc tủy lắng lẽ dung hòa mang đến cảm giác mát rượi, khiến đau đớn giảm đi nhiều, đầu óc cũng tỉnh táo, tập trung rất tốt. Hồn lực dao động càng lúc càng mạnh mẽ, một chùm hồn lực khổng lồ phát ra từ Băng Bích Đế Hoàng Hạo thân cốt trung phát ra, gia nhập vào hồn lực Hoắc Vũ Hạo. Thân cốt phình to ra khiến cơ thể đau nhức, chính là do phong ấn năng lượng ở trong đó. Hiện tại nó đang thoát ra ngoài, dĩ nhiên sẽ ảnh hưởng. Thống khổ vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng, hồn lực như chất lỏng được tinh thần lực cường đại dẫn đường, luôn đi theo một tiết tấu nhất định. Hết một vòng, hấn cảm thấy rõ tu vi tăng lên một đoạn, ít nhất nhiều hơn bình thường đến mười lần. Hàn băng ngọc tủy sàng tản mát ra khí tức tựa hồ cũng đã bị khí tức Băng Đế ảnh hưởng, càng trào ra mãnh liệt. Lúc hòa với nguyên lực Băng Đế, càng khiến cho năng lượng Băng Đế thêm tinh khiết, ẩn chứa biến hóa rất nhỏ ngay cả Hoắc Vũ Hạo cũng không cảm thấy rõ ràng. Băng Bích Đế Hoàng Hạo thân cốt bắt đầu xuất hiện vết nứt rất nhỏ bên ngoài, cảm giác như khối hồn cốt xanh biếc đang lột xác. (LCT: xương mà lột da-thuế bì, hãi thật @@) Sự lột xác này chính là giải phóng phong ấn nguyên lực Băng Đế. Nhiệt độ phòng giảm đi nhanh chóng, trên tường phủ một lớp băng tinh trong suốt, dần dần dày lên, ngay cả cửa sổ cũng phủ đầy băng, không còn nhìn thấy được biển mây ngoài kia. Hạo Thiên Bảo, tầng 3. Đại tía lẳng lẳng ngồi trên ghế, chân mày nhúu chặt, Nhị tía ngồi cạnh không xa, vẻ mặt suy nghĩ. (LCT: chuyển luôn là đại tía nhị tía cho

lành, lão trùm câu giờ để là bạch y trung niên nhân, đoán phát trung niên nhân, kéo mỗi chỗ đến 5 chữ, mà từ đây xuống dưới nhiều lắm, quả thật là gian tác gia mà) - Tiểu tử này lá gan qua thật không nhỏ a! Cũng biết nhận ra hàng xịn, hàn băng ngọc tủy sàng ngay cả chúng ta cũng không dám dùng, lại sung sướng cho nó. Nhị tía tâm tình có vẻ khá nhẹ nhàng. Đại tía liếc ngang, nói: - Nếu người có bản lĩnh hưởng thụ thì còn giữ đến bây giờ sao? Nhị tía cười hô hố: - Cũng không hẳn vậy, thứ đó với chúng ta vẫn có vài tác dụng. Đại tía lạnh nhạt nói: - Nhìn hành vi của tiểu tử kia, người thấy sao? Nhị tía nói: - Cái gì? Lòng tham không đáy, thấy hàng ngon là tươm tướp, còn là cái gì được đây. Đồ cái thứ không tốt lành gì. - Không, người sai rồi. Đại tía nói. - Hử? Nhị tía khó hiểu đưa mắt nhìn đại ca của mình. Đại tía thản nhiên nói: - Ta bây giờ đã có thể khẳng định, võ hồn thứ hai của tên thanh niên này là một mảnh thú tu vi 40v năm hiến tế mà có. Không biết nó dùng phương pháp gì lại có thể phong ấn nguyên lực vào trong cơ thể hắc. Không lẽ người không thấy sự đầy đủ trong hồn hoàn 40v năm kia sao? Đó cũng là võ hồn cực hạn băng của hắc. Nhị tía nói: - Liên quan gì đến thói tham lam của nó? Đại tía nói: - Không phải tham lam, là lòng tin. Nếu đổi lại là người, đi vào một nơi tràn ngập uy hiếp, đột nhiên phát hiện thứ gì đó có thể giúp tăng cường tu vi, quá trình sử dụng sẽ tàn mát khí tức khiến người khác nhòm ngó, người sẽ làm sao? Nhị tía không suy nghĩ đáp: - Dĩ nhiên phải nghĩ biện pháp đem thứ kia đi, tìm chỗ an toàn mới dùng. Đại tía nói: - Xem như người cũng không quá ngốc, không phí nhiều năm sống như vậy. Nhị tía xấu hổ ảo não: - Đại ca, người không xỏ xiên ta ăn cơm không ngon à? Đại tía mỉm cười: - Người hãy nghe ta nói hết. Hoắc Vũ Hạo chắc chắn không thể không biết khi sử dụng hàn băng ngọc tủy sàng tu luyện sẽ phát tán khí tức bản thân. Nhưng hắc vẫn làm như vậy, vì có lòng tin vào Đông nhi. Ngay cả khi thân đang ở trong Hạo Thiên Bảo, hắc cũng tin tưởng Đông nhi sẽ đảm bảo an toàn cho hắc, nên mới trực tiếp tiến hành tu luyện. Dĩ nhiên còn một nguyên nhân nữa, phong ấn trong cơ thể bị hàn băng ngọc tủy sàng kích động, mới cho hắc kỳ ngộ này. Nhị tía lơ đãng nói: - Tin đến thế à? Tiểu Đông của chúng ta vốn là người đáng tin mà. Đại tía trừng mắt: - Câm đi, suy nghĩ nhiều một chút, trong

đầu chỉ có rượu thôi sao? Mấy năm nay sống qua ngày thoải mái quá rồi. Nhị tía có vẻ rất sợ hãi đại ca của hắn, dù không phục nhưng dưới uy thế của đại tía không dám hé môi nửa lời. Đại tía nói: - Tin tưởng người khác, là một đức tính rất tốt. Đặc biệt là đem an toàn bản thân giao phó cho một người hoàn toàn trong tình huống bị uy hiếp. Ít ra điều đó chứng minh vị trí người kia trong lòng hắn rất cao. Phụ thân Đông nhi đã dặn, đừng quá can thiệp vào chuyện riêng của Đông nhi, để nó tự lựa chọn, chúng ta chỉ cần hướng dẫn là được. Do đó đối với Hoắc Vũ Hạo này, chúng ta phải chú ý hai điều. Một là tâm tính, năng lực của hắn. Hai là thái độ của hắn với tiểu Đông. Với việc hắn tu luyện như thế này, thái độ của hắn dành cho tiểu Đông khiến ta rất hài lòng. Dĩ nhiên còn cần quan sát thêm chút nữa. Người thông báo cho mọi người, bất kể tầng hai có chuyện gì xảy ra bất kỳ ai cũng không được quấy rầy hắn. Người ta tin tưởng chúng ta, thì phải thể hiện sự rộng rãi của Hạo Thiên Tông. Ta cũng muốn xem thử hàn băng ngọc tủy sàng này sẽ đem đến cho hắn bao nhiêu lợi ích. Nếu nói ngày thường Hoắc Vũ Hạo tu luyện như suối sâu trên núi róc rách, thì giờ phút này cuộn cuộn như sông lớn ra biển. Hồn lực hùng hậu không ngừng đổ vào đan điền, theo kinh mạch Huyền Thiên Công vận chuyển, tốc độ cực nhanh đã hơn 10 lần trước kia. Kinh mạch kiên cường dẻo dai cũng đã bắt đầu phình to hơi đau, nhưng hắn càng lúc càng tán thành Băng Đế giải khai phong ấn quả là chủ ý vô cùng tốt. Cảnh giới tinh thần lực cao khiến hắn có thể khống chế, khai thông hoàn mỹ hồn lực mênh mông cuộn cuộn mà không khiến nó tán loạn. Vạn tái hàn băng ngọc tủy sàng cung cấp năng lượng tinh thuần lại bảo vệ kinh mạch rất tốt, dù lạnh vô cùng nhưng lại dịu nhẹ. So với khí tức Băng Đế cuồng bạo, cường hãn khốc liệt, thì càng giống một cô gái dịu dàng xoa dịu kinh mạch cốt cách. Chẳng những giảm mạnh thống khổ, còn giảm đi tác dụng phụ, làm cho phong ấn năng lượng Băng Đế có thể mở ra lớn thêm một chút. Cứ như thế, Hoắc Vũ Hạo đã nhận thấy hồn lực đột phá vượt qua cấp 46, bắt đầu đi vào cấp 47. Theo tốc độ này, không lâu nữa hắn sẽ đạt cấp 50. Hàn băng ngọc tủy sàng ẩn chứa thiên địa nguyên lực thật sự rất khổng lồ, nhưng nó tỏa ra có vẻ chỉ nhất định, không tăng lên liên tục, nằm trong phạm vi nhận được của võ hồn cực hạn băng. Có nó trung dung,

phong ấn giải khai rất ổn định. Bình thường nếu Hoắc Vũ Hạo lần này có thể giải phong ấn thành công, tu vi sẽ tăng rất mạnh, năng lượng cực hạn băng có thể khiến hắn dễ dàng đến tu vi cấp 50. Nhưng khi đang sung sướng hưởng thụ cảm giác hồn lực tăng phi mã, đột nhiên trống ngực đập liên hồi. Một lực lượng kỳ dị trong cơ thể đột nhiên bùng tỉnh, một luồng hàn khí so với khi trước còn mạnh hơn từ cơ thể trào ra. Ngay ở đan điền, một hạt châu hoàng kim cấp tốc xoay tròn, điên cuồng nuốt lấy hồn lực cuộn cuộn đang chảy xuôi theo cơ thể, ngay cả hàn khí bốc lên từ hàn băng ngọc tủy sàng cũng mãnh liệt tăng lên, so với lúc này cũng hơn gấp đôi. "Sao lại thế này?" Hoắc Vũ Hạo cả kinh, tinh thần hải đang toàn lực khống chế phong ấn Băng Bích Đế Hoàng Hạo cũng chấn động, thậm chí trong đó còn có một tiếng thét kinh hãi. Kim châu đang xoay mạnh phát ra lực hút dữ dội, như bão tố tham lam thôn tính cả hồn lực trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo, năng lượng phong ấn Băng Bích Đế Hoàng Hạo lẫn hàn khí thiên địa của hàn băng ngọc tủy sàng. Một giọng nữ run rẩy vang lên trong tinh thần hải của Hoắc Vũ Hạo: - Không ổn, phong ấn căn nguyên của ta bị dẫn động, tại sao lại như thế.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 195: Đồng tâm hiệp lực

Những câu nói của Thiên Mộng Băng Tầm quanh quẩn trong Tinh Thần Hải, dù đang trong thời khắc sinh tử nguy ngập, bất kể Y Lai Khắc Tư, Tuyết Nữ hay Hoắc Vũ Hạo, đều không ngắt lời nó chút nào. Nước mắt của Hoắc Vũ Hạo và Tuyết Nữ bất giác chảy xuôi. Sinh tử tỏ chân tình, vì Băng Đế, Thiên Mộng Băng Tầm cam nguyện trả giá bằng sinh mệnh đã sống hơn 100v năm, tình cảm mong chờ chấp nhất đơn thuần vô cùng. Nói xong điều cần phải nói, Thiên Mộng Băng Tầm đưa ánh mắt sâu sắc ngắm

nhìn Băng Bích Đế Hoàng Hạc, không nghe một lời phản bác nào thốt ra, nó thoáng hiểu ý mỉm cười, cơ thể lại càng phình to thêm nhiều. Kim hoàn trên người nó tiếp tục thoát ra, toàn bộ bảy kim hoàn ngưng tụ trên không, rơi xuống vị trí của Y Lai Khắc Tư. Trong quá trình bay đến, bảy kim hoàn hợp lại ngưng tụ thành một pháp trượng, một uy áp tinh thần khủng bố không cách nào hình dung phóng ra. Pháp trượng ban đầu màu ám kim, sau đó chuyển thành màu vàng chanh đến tay Y Lai Khắc Tư. Cầm pháp trượng tràn ngập căn nguyên tinh thần lực của Thiên Mộng Băng Tầm, đôi mắt Y Lai Khắc Tư cũng đại phóng hào quang - Tốt, Thiên Mộng, bất kể chúng ta có thể sống tiếp hay không, từ lúc này trở đi, lão phu không bao giờ gọi người là tiểu trùng tử nữa, người đủ tư cách trở thành đồng đội của ta. Để cho hai ta hợp lực một phen. Ha ha ha ha! Đã bao nhiêu năm rồi, lão phu cũng đã quên mất sự hưng phấn trào dâng như thế này, hai ta sẽ cùng điên cuồng một lần. Băng Bích Đế Hoàng Hạc vẫn chăm chú nhìn pháp trượng trên tay Y Lai Khắc Tư do Thiên Mộng Băng Tầm hóa thành (?? lão Đường khó hiểu), hào quang bích lục đang thiêu đốt càng thêm mãnh liệt. Đôi mắt Băng Đế dường như có thêm chút gì đó, trong đôi mắt màu vàng, dường như mất đi ảnh phản chiếu Tuyết Đế. Thanh âm dịu dàng chưa bao giờ có lượn lờ trong Tinh Thần Hải: - Thiên Mộng, nếu người có thể sống, ta muốn nghe người nói lại một lần nữa, hơn nữa sẽ không mắng người đâu. Hồn thú và hồn thú, tình cảm không phức tạp sâu xa như nhân loại, nhưng sâu sắc khắc ghi, lại không hề kém chút nào. Hoặc Vũ Hạo lời nói kiên định, Thiên Mộng Băng Tầm vì yêu hi sinh tinh thần lực, Băng Đế tình cảm phát sinh chuyển biến, Tuyết Đế cảm động sâu sắc, Tử Linh Thánh Pháp Thần cuồng đã mãnh liệt. Trong khoảnh khắc, năm linh hồn bất đồng, năm lực lượng bất đồng, ngay khắc này cùng nhau bốc cháy. - Âm —— Luồng khí tức khủng bố mà cuồng dã từ cơ thể Hoặc Vũ Hạo phóng ra. Đúng như Thiên Mộng Băng Tầm đã nói, người có thể ngăn chặn bi kịch hôm nay, không phải Hoặc Vũ Hạo chủ nhân của cơ thể này, mà là vị Tử Linh Thánh Pháp Thần chỉ có một tia thần thức nhỏ bé kia, người có kiến thức mà không ai trong những người còn lại có được, Vong Linh Thiên Tai, Y Lai Khắc Tư! Hoặc Vũ Hạo đầu tiên đưa quyền khống chế cơ thể giao cho Y Lai Khắc Tư. Hắn hiểu rõ,

chỉ có hợp lực, tất cả mới có cơ hội sinh tồn. Không chỉ hân, mà cả sinh vật đã từng tồn tại 40v năm Băng Đế, 70v năm Tuyết Đế, cũng nháy mắt giải phóng khí tức bản thân, năm người một thể, năm loại năng lượng bất đồng, đều được Y Lai Khắc Tư một người điều khiển. Khí tức khủng bố mà cuồng dã có năng lượng bản thân Hoắc Vũ Hạo, năng lượng của đệ tam hung thú Băng Thiên Tuyết Nữ Tuyết Đế, năng lượng đệ thất hung thú Băng Bích Đế Hoàng Hạc Băng Đế, năng lượng của sinh vật duy nhất bất tử hơn 100v năm qua, kẻ đã hi sinh toàn bộ căn nguyên tinh thần lực, hồn thú 100v năm Thiên Mộng Băng Tầm. (LCT: mới khen phía trên xuống đây lại câu giờ, toàn là mấy cái tên dài loằng ngoằng... mà cuối cùng cũng chịu xếp hạng lại cho Băng Đế, haizza) Năng lượng của tất cả đều tập trung vào một người không biết đã sống bao lâu, một người đã từng bước một chân vào thần cấp, mặc dù hiện tại chỉ là một tia thần thức, nhưng vẫn có được trình độ thần cấp: Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tài Y Lai Khắc Tư. Năm khí tức cùng lúc phóng thích, toàn Hạo Thiên Bảo chấn động rung chuyển. Năm khí tức kết hợp tạo thành khí thể khủng bố ngập trời như ngọn lửa bùng cháy. Dù khí tức này không có lực phá hoại, nhưng khi nó phóng thích ra, tất cả hồn sư cấp bậc dưới Phong Hào Đấu La ở Hạo Thiên Bảo đều hoảng sợ biến sắc, tái mét xụi lơ nằm trên mặt đất, không biết đã xảy ra chuyện gì. Bay ra biển mây nhìn Hạo Thiên Bảo từ xa xa, năm khí tức màu sắc bất đồng đang hùng hực bốc lên. Ngũ sắc khí tức gồm có Hoắc Vũ Hạo màu bạch kim, Thiên Mộng Băng Tầm màu vàng chói lọi, Tuyết Nữ màu trắng tinh khiết, Băng Bích Đế Hoàng Hạc bách lục, Y Lai Khắc Tư màu xám. Năm cổ khí lưu, dao động kịch liệt trong không trung. Lực lượng bạch kim nhỏ bé nhất, nhưng lại được bốn lực lượng khổng lồ kia vây vào giữa. Bốn khí tức kia không chút e dè phóng ra khí thể cường hãn, uy áp khổng lồ, khiến cho biển mây quanh đỉnh Hạo Thiên phong dao động dữ dội, trong phạm vi trăm dặm tiêu tán, chỉ để lại khoảng không trống rỗng. Đại tía, nhị tía đang quan sát động tĩnh của Hoắc Vũ Hạo là hai người đầu tiên lao ra khỏi phòng, nhưng cũng chỉ bước đến đó thì đều dừng lại. Nhị tía thất thần hoảng sợ: - Cái này, cái này là năng lượng gì? Tại sao cơ thể nhỏ bé của hân lại có thể ẩn chứa khí tức khổng lồ đến như thế? Đại tía dè một tay lên vai

hắn - Đừng hoảng hốt. Bốn, trong người hắn có bốn khí tức bất đồng, không ngờ cường hãn đến thế. Không ổn, khí tức lại có vẻ điên cuồng, tẩu hỏa nhập ma, mau! Một tay đó của lão nắm bả vai nhị tía, thân hình hùng tráng hơn 200 cân trong tay lão cứ như cọng rơm nhẹ nhàng bị nắm lấy kéo đi lơ lửng trên không. Cả hai thảnhười nhảy xuống tầng 2, hóa thành một luồng sáng chui vào lối đi xuống, dừng lại trước phòng Hoắc Vũ Hạo đang ở. Không chỉ có hai người xuất hiện ở đó, hơn 10 vị trung niên, lão niên cũng đã có mặt, nhưng không ai đủ can đảm tiếp cận căn phòng ấy. - Tông chủ. Nhìn thấy Đại tía, những người này đều lập tức khom mình hành lễ. Một lão nhân có vẻ cao tuổi nhất cung kính hỏi tới tấp: - Tông chủ, đây là chuyện gì? Tại sao Hạo Thiên Tông lại bất ngờ xuất hiện dao động năng lượng khổng lồ như vậy? Khí tức này là cái gì? Ta sao lại có cảm giác nó còn cường hãn hơn cả những siêu cấp mãnh thú nữa? Đại tía ánh mắt lóe thanh quang, mái tóc xanh không gió mà phất phới, trầm giọng nói: - Đường lão, ngài và các vị trưởng lão lập tức sơ tán thành viên trong tông, ngay lập tức hạ sơn, có thể chạy bao xa thì chạy. Cổ lực lượng này không ổn, chúng ta hiện tại cũng không rõ được. - Tông chủ, vậy còn ngài và nhị tông chủ. Đường lão nghi hoặc hỏi. Đại tía nói: - Yên tâm đi, ngài còn chưa tin tưởng thực lực của chúng ta sao? Các người đều rời đi, chúng ta mới có thể rảnh tay. À đúng rồi, dẫn Đông nhi theo, có lẽ đang ở trong phòng nó. Uy áp này quá mạnh, e là nó không thừa nhận nổi. - Vâng! Trưởng lão Hạo Thiên Tông cũng không dây dưa do dự nữa, theo mệnh lệnh Đại tía mà hành động. Nếu nói kinh hoàng, Vương Đông chắc chắn là kẻ kinh hoàng nhất Hạo Thiên Tông lúc này. Vì ngoại trừ hai vị tông chủ ra, chỉ có hắn mới biết nguồn gốc của khí tức kia là do đâu. Khi khí tức khủng bố thành hình xuất hiện, Vương Đông và những kẻ tu vi tương tự đều giống nhau, ngay lập tức bị áp chế đến không thể cử động. Nhưng dù sao hắn và Hoắc Vũ Hạo có võ hồn dung hợp kỹ, đối với năng lực của Hoắc Vũ Hạo rất quen thuộc. Hắn không biết khí tức của Y Lai Khắc Tư và Tuyết Nữ, nhưng dễ dàng nhận ra khí tức Thiên Mộng Băng Tầm giống hệt Linh Mâu và khí tức Băng Bích Đế Hoàng Hạo a! Ngay lập tức hắn hiểu Hoắc Vũ Hạo đã xảy ra vấn đề. Tuy biết, nhưng nghĩ đại tía, nhị tía có lẽ đang khảo nghiệm Hoắc

Vũ Hạo. Nhưng hẳn biết hai vị trưởng bối này luôn đúng mực, tuyệt đối không quá tay, mà khí tức hiện nay Hoắc Vũ Hạo phóng thích ra, bản thân hẳn đã không thể lý giải, hoàn toàn siêu việt nhân loại, nhất là ý niệm điên cuồng trong đó, khiến trái tim Vương Đông đập nhanh liên hồi, cảm giác rất đáng sợ. "Đã xảy ra chuyện gì, lại khiến Vũ Hạo xuất hiện biến hóa khủng bố như thế?" Vương Đông tràn ngập nghi hoặc, hẳn toàn lực chống đỡ, muốn bước ra khỏi phòng, nhưng uy áp quá lớn, quá cường đại. Bản thân đã giải phóng toàn bộ hồn hoàn, hào quang lóng lánh rực rỡ, nhưng vẫn không đủ khí lực bước ra. Áp chế này bản chất giống như nhị tông chủ Hạo Thiên Tông thử Hoắc Vũ Hạo khi hắn vừa đến Hạo Thiên Bảo, hoàn toàn thuần túy là tinh thần, hồn lực không có khả năng phản kháng. - Không! Ta nhất định phải đến xem. Vương Đông gầm lên, dựa vào tường đứng dậy, gương mặt anh tuấn quật cường. Trên trán, một dấu ấn Hoàng Kim Tam Xoa Kích lóa hào quang nhàn nhạt. Ấn ký Hoàng Kim Tam Xoa Kích vừa hiện, áp lực hẳn nhận dường như giảm đi nhiều, cuối cùng cũng xông được ra ngoài, vừa lúc các trưởng lão tới đón. - Đại trưởng lão, đã xảy ra chuyện gì? Vương Đông vội vàng hỏi Đường lão. Đường lão nhìn thấy hắn bằng lực lượng bản thân ra tới ngoài này, cũng khá kinh ngạc - Chúng ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hai vị tông chủ bảo chúng ta sơ tán toàn bộ tông môn, người cũng dẫn đi. Đi thôi, theo chúng ta. - Không, ta không đi. Là Vũ Hạo đã xảy ra chuyện. Vương Đông muốn tiến lên, lại bị đại trưởng lão giơ tay cản lại.

Vị đại trưởng lão thực lực cường hãn, lại khá hiểu tính nết Vương Đông, bề ngoài bình thản, tính tình lại cực kỳ quật cường. Tay vừa giơ lên, liền đập vào gáy Vương Đông, hắn chỉ kịp "hự" một tiếng thì đã mềm nhũn trong tay đại trưởng lão. Đường lão vung tay lên, nói: - Mọi người theo ta, lập tức sơ tán. Các vị trưởng lão mang theo những đệ tử mất năng lực hành động. Chỉ một lát sau, từ trong Hạo Thiên Bảo tràn ra ngoài rất nhiều người, nhanh như điện hướng xuống chân núi lao đi. Sương mù vùn vùn quanh Hạo

Thiên phong bị thổi tiêu tán, uy áp khủng bố cũng biến mất, may mắn bởi cho họ phiền toái không nhỏ. Ngoài cửa phòng, hai vị tông chủ Hạo Thiên Tông đều cau mày. Nhị tông chủ nổi giận mắg: - Tiểu tử này không lẽ muốn phủ đầu chúng ta sao? Cuối cùng là chúng ta thử hấn hay là hấn thử chúng ta đây? Đại tông chủ trừng mắt, nói: - Cái đó nói sau đi, chúng ta vào. Ta không biết vì sao hấn tẩu hỏa nhập ma lại phát ra khí tức cường đại như thế, nhưng không giúp hấn giải quyết vấn đề này, tiểu Đông sẽ dễ yên cho chúng ta sao? Hơn nữa lực lượng kinh khủng đó mà bộc phát, không chỉ có Hạo Thiên Bảo phải gặp nạn, e rằng cả Hạo Thiên phong lẫn những ngọn núi xung quanh cũng phải biến mất. Nhị tông chủ gật đầu: - Đúng, có nổ cũng không được nổ ở đây. Đại ca, chúng ta đi. Vừa nói, lão bước lên đây cửa phòng, một hào quang mãnh liệt màu vàng từ lòng bàn tay khuếch tán ra, cửa phòng không phát ra tiếng động nào đã hóa thành bụi. Ngay khi cửa phòng biến mất, luồng khí tức băng hàn lạnh lẽo vô tận ủa ra, cái lạnh của nó cũng phải gấp 10 lần khi Hoắc Vũ Hạo thi triển Vĩnh Đông Linh Vực. - Lạnh quá! Nhị tông chủ hét lớn, hào quang màu vàng trên người cũng mạnh mẽ khuếch tán, kháng cự hàn ý mệnh mông kia, nhưng cả lão cũng không khắc chế nổi, những hần hoàn dưới chân tự động dâng lên. Nếu Hoắc Vũ Hạo tỉnh lại lúc này, nhất định rất chấn động, vì nhị tông chủ Hạo Thiên Tông trước mắt có đến 7 hần hoàn màu đen, hai cái cuối cùng đỏ như máu, dĩ nhiên là 7 hần hoàn vạn năm và 2 hần hoàn 10v năm. (LCT: Đừng hỏi em tại sao, anh Đường cho thế nào thì em biên thế ấy, không sáng tác....) Trong những cường giả Hoắc Vũ Hạo đã từng gặp, chỉ có Bản Thể Tông chủ Độc Bất Tử có khả năng so sánh được. Cửa đã mở, thứ đầu tiên lọt vào mắt hai vị tông chủ là một bức tường bằng màu lam. Nhị tông chủ lại vỗ một cái lên đó, hào quang lóe ra. Nhưng bằng tầng không như cánh cửa kia bị phá vỡ hoàn toàn như lão tưởng tượng, chỉ tróc ra một lớp, còn lại chẳng động tĩnh gì. - Hử? Nhị tông chủ hô lên kinh dị, co tay muốn đâm một quyền oanh kích lên đó, nhưng bị Đại tông chủ nắm lấy cổ tay. - Ngu ngốc. Thời điểm nào rồi mà còn quấy nhiễu hấn, lỡ kích nổ luôn thì sao? Ngăn đệ của mình lại, trong mắt thanh quang đại phóng, gầm nhẹ một tiếng, tay phải đưa ra trước thăm dò. Trên cánh tay phải, vẩy ám thanh sắc bao trùm,

không thấy lão phóng thích võ hồn, nhưng cánh tay đã trở nên trắng kiết dị thường, mỗi miếng vảy lấp lánh như sao, cường thế vô cùng. Không kém hơn bốn khí tức tản mát ra từ cơ thể Hoắc Vũ Hạo, uy áp khổng lồ từ trên người lão cũng phóng ra xung quanh. Ngón tay cong lại thành trảo vô tới, băng tầng hóa thành màu xanh. Bàn tay lão lồm vào, kéo tay ra sau, một lớp tường băng theo đó cũng bị quăng ra. Băng tầng được mở, khí tức khủng bố bên trong túa ra ào ào, khí thể đại tông chủ cực kỳ khủng khiếp, đối mặt với uy áp khủng bố khiến cả vân trận quang Hạo Thiên phong tiêu tán, hai mắt lão sáng rực như hai mặt trời tí hon, ngạnh kháng lại khí tức uy áp kia. Tiếng rống ngâm trầm thấp chậm rãi lan ra, làn da toàn thân đều phủ vảy xanh. Uy áp khổng lồ trùng kích lên người lão tự động lướt qua hai bên, cứ như lão là một lưỡi đen sắc bén đang xé đôi uy áp kia ra. Đại tông chủ dán mắt nhìn người đang khoanh chân trên hàn băng ngọc tuyết sàng, kiến thức lão rất sâu rộng, thấy qua không biết bao nhiêu chuyện, nhưng nhìn thấy Hoắc Vũ Hạo, bộ dáng cũng run rẩy chấn chấn động. Trên người Hoắc Vũ Hạo toát ra khí tức năm màu, nhưng hào quang sáng nhất là ở vị trí đan điền, kim quang dày đặc và lam quang băng giá cực kỳ bất ổn, gương mặt lộ rõ vẻ thống khổ. Xương cốt thân thể giải phóng hào quang bí lục mơ hồ ẩn hiện, một hồn hoàn kim hồng sắc quay quanh thân thể không ngừng dao động. Hai mí mắt mấp máy, trên trán lại có một con mắt khác đang mở ra, phóng thích những tia hào quang xám trắng, tinh thần lực dao động dày đặc trấn áp khí tức phức tạp trên cơ thể. Đại tông chủ bước nhanh tới, đối mặt uy áp cường đại. Nhị tông chủ cũng theo sau, áp lực khi lão đứng sau đại tông chủ cũng giảm đi nhiều, trên người đã mọc lên bộ lông đen rậm rạp khắp cơ thể, nhìn giống như một con đại tinh tinh. So với đại tông chủ có vẻ tương đối thông dong, cảm xúc của lão vẫn là khẩn trương không ít. - Đại ca, làm sao bây giờ? Làm sao đem hắn ra? Đại tông chủ lắc đầu: - Nếu người muốn sau này tiểu Đông điên cuồng liều mạng với người thì làm thế đi, chẳng lẽ còn chưa nhìn ra tiểu Đông rất quan tâm tên thanh niên này. Chúng ta không được nóng nảy ra tay, xem kỹ trước đã. Khí tức trên người hắn hiện tại cực kỳ nguy hiểm, nhưng ít ra trước mắt vẫn còn trong khả năng khống chế. Khí tức dao động khổng lồ thể này, năng lượng đã vượt

qua cả tu vi của ta, ta thật muốn xem người trẻ tuổi này sẽ tạo ra cái kỳ tích gì đây! Hoắc Vũ Hạo căn bản là không biết Đại tông chủ và Nhị tông chủ đã vào phòng, lúc này còn đang bận bịu vật lộn với thống khổ. Ngày xưa dung hợp với Băng Đế cũng từng trải qua thống khổ tương tự, thế nhưng lần này lại còn nặng hơn. Trong đan điền, cảm giác càng ngày nó càng phình to, tuyết đan không ngừng xoáy gấp hấp thu năng lượng của hắc, rồi lại bành trướng thêm ra. Hơn nữa khí tức phá ra càng lúc càng nguy hiểm. Đúng như Y Lai Khắc Tư dự liệu, tuyết đan như một quả bom nổ chậm, đã châm ngòi thì không thể ghì chế quá trình. Dù hiện tại trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo đang có nhiều luồng năng lượng liên thủ áp chế nó, nhưng nếu cứ để nó tiếp tục bành trướng, bùng nổ chỉ là vấn đề sớm muộn. Hoắc Vũ Hạo đã hoàn toàn giao quyền khống chế Tinh Thần Hải cho Y Lai Khắc Tư, thời điểm sinh tử tồn vong, nếu còn không tin cậy lẫn nhau, chỉ có chết chung cả đám. Y Lai Khắc Tư ở tiếp nhận tất cả lực lượng cường giả nhưng không nôn nóng hành động, cầm trong tay Thiên Mộng Băng Tẩm trượng, lão ngược lại chỉ trầm ngâm. Tuyết Nữ lơ lửng bên cạnh, vẻ mặt lo lắng nhìn lão. Khí tức Băng Đế càng lúc càng mỏng đi, thiêu đốt căn nguyên khó mà kiên trì lâu. Nhưng việc dung hợp này là do chính nó nhận không được đề nghị với Vũ Hạo, dù không ai trách nó, nhưng Băng Đế lại cảm thấy tràn ngập hối hận. Sau đó dĩ nhiên nó đã không tiếc hết thảy để kéo dài thời gian không cho Tuyết Đan bùng nổ. Quang mang nhàn nhạt lóe ra, Y Lai Khắc Tư như đã có quyết định, ánh mắt hướng về Tuyết Đế có gương mặt cao quý mà xinh đẹp. - Tuyết Nữ. Ta vừa cẩn thận suy gẫm, chuyện đến nước này chỉ có một biện pháp giúp tất cả mọi người sống sót, nhưng quá trình này người sẽ phải nhận tổn thất nhiều nhất. Tuyết Đế không hề do dự đáp lời: - Người nói đi. Bất kể phương pháp gì, chỉ cần có thể làm cho Băng nhi, Thiên Mộng và Hoắc Vũ Hạo sống sót, ta đều bằng lòng, nhưng ta cần biết người sẽ làm thế nào. Y Lai Khắc Tư gật đầu, nói: - Dĩ nhiên ta sẽ nói rõ. Tuyết đan vốn là lực lượng của người, là thiên địa nguyên lực căn nguyên của. Dù đã được người áp súc, lại còn xuất hiện tình trạng âm cực dương sinh, nhưng không thể phủ nhận chỉ có người là thân thiết với lực lượng đó nhất. Vì vậy, người phải đem nó ra khỏi cơ thể Hoắc Vũ Hạo, rồi

tiến hành biện pháp tiếp theo. Tuyết Đế toát ra thần sắc kỳ dị, khẽ gật đầu nói: - Ta hiểu. Sau khi ta đem tuyết đan rút ra ngoài, phiền ngài tiễn ta một đoạn, đưa ta lên thật cao, ta đoán phải hơn 3000m lực nổ mới không ảnh hưởng đến các người. Được rồi, bây giờ bắt đầu đi. Y Lai Khắc Tư nói: - Không, người hiểu lầm ý của ta rồi. Ta không phải muốn hy sinh người để cứu mọi người. Rút tuyết đan ra chỉ là bước đầu tiên, tiếp theo đó ta sẽ mượn lực lượng của Thiên Mộng, Băng Đế và Vũ Hạo phối hợp với lực lượng của chính ta, giúp người hoàn toàn dung hợp trở lại với tuyết đan. - Một lần nữa dung hợp? Tuyết đan cuồng bạo như thế? Có thể làm được sao? Người đừng hại chết mọi người a! Ta thà chết một mình, chứ không nguyện để các người chôn cùng. Vốn vấn đề do ta mang đến, để ta một mình gánh chịu là được rồi. Tuyết Đế cương quyết nói. Thân là cường giả thứ ba của thập đại hung thú, vào thời khắc mấu chốt, nội tâm kiêu hãnh không cho phép nàng để đồng đội bị liên lụy vì mình. Y Lai Khắc Tư trầm giọng nói: - Không, phải làm như vậy. Bởi vì ta có 80% chắc chắn thành công, 20% còn lại cũng không phải thất bại, mà là... Đột nhiên nói tới đó, lão lại ngắc ngứ. Tuyết Đế vội vàng hỏi: - Lúc nào rồi mà còn bắt ta đoán già đoán non, mau nói, là cái gì? Y Lai Khắc Tư trầm giọng nói: - Mà là mất đi trí tuệ và trí nhớ trong linh thức, hoặc chỉ có thể giữ lại một phần. Tuyết Đế ngẩn ngơ, nàng hiển nhiên không ngờ đến kết quả này. Khẽ liếc nhìn Băng Đế một cách sâu sắc, nàng cương nghị trả lời: - So với vĩnh viễn mất đi đã là kết quả rất tốt. Nhưng người phải cam đoan là có năm chắc, nếu không chỉ cần tuyết đan được ta rút ra ngoài rồi, ta thà tự tìm cái chết. Y Lai Khắc Tư nói: - Đây là biện pháp duy nhất, ta cũng không phải chưa nghĩ tới hi sinh một mình người, mà căn bản là không thể. Tuyết đan kia khi rời khỏi cơ thể Vũ Hạo sẽ mất hết áp lực khống chế, nổ ngay lập tức, do đó ta phải phong ấn nó một lần nữa, dùng chú ngữ và lực lượng của chúng ta phong ấn calm thức của người, giúp người lần nữa nắm quyền kiểm soát, tiến tới lột xác. Vốn ta tính không tới 30% thành công, nhưng bên ngoài có hai người vừa đến, thực lực của họ đều cực kỳ cường đại, ta tin bọn họ sẽ trợ giúp chúng ta, tăng thêm tỉ lệ thành công. Với nghiên cứu về linh hồn của ta, tin chắc thế giới này không ai có thể sánh bằng, nhưng ta không thể

cam đoan người hoàn toàn vô sự. Quan trọng hơn nữa, dù thành công, người trở thành cái bộ dáng gì, ta cũng không biết, chuyện này lần đầu tiên ta gặp phải. Tuyết Đế cả giận: - Nếu là biện pháp duy nhất còn phí lời dài dòng cái gì, tổn hết cả đoạn dài thượt của luyentruyen chu rồi không thấy hả, còn nói nữa chúng ta đều xong đời bây giờ. (LCT: cảm ơn Tuyết Đế, em quả là đáng yêu, anh yêu em mất rồi....) Y Lai Khắc Tư lãnh đạm nói: - Nếu đã giao hết thầy cho ta, các người phải hoàn toàn tin tưởng ta. Ta biết thời cơ tốt nhất là lúc nào! Tuyết đan càng lúc càng cuồng bạo, khi bị rút ra ngoài nó sẽ càng thêm hỗn loạn, chính lúc hỗn loạn đó là cơ hội cho người thừa hư mà nhập. Chúng ta phải đợi, người hãy sẵn sàng, dựa theo thần thức của ta dẫn đường. Lúc này, trên thân thể vị Tử Linh Thánh Pháp Thần tán ra uy áp dữ dội chưa từng có, vốn là năm khí tức trong khoảnh khắc chỉ còn lại một, mà khí tức này không hề có tử linh lực với khí tức tử vong, nhưng lại tinh khiết thần thánh tràn ngập quang minh. Trong Tinh Thần Hải, Y Lai Khắc Tư cả người bốc lên ngọn lửa trắng sáng rực, hào quang kim sắc bắt đầu thiêu đốt. Trên khuôn mặt kiêu ngạo của lão, lộ ra một nét cười nhàn nhạt. Nhìn qua Băng Đế, lại nhìn pháp trượng trong tay, chuyển ánh mắt qua Tuyết Nữ bên cạnh, nụ cười của Y Lai Khắc Tư toát ra khí thể thần thánh, lão thầm nghĩ: "Thật là luyện tiếc bọn họ a! Không ngờ ta cũng có tâm do dự, hy vọng những thế giới khác cũng có những mảnh thần thức khác của ta tồn tại." Bụng Hoắc Vũ Hạo đã to thêm ba lần, như phụ nữ mang thai 10 tháng (Oặt, ... @.@), thống khổ kịch liệt, ngũ tạng như thiêu đốt. Rõ ràng là khí tức cực hạn băng, lại có dao động hỗn lực vô cùng nóng cháy. Thần trí bị cực hạn băng hỏa luân phiên khiến cho càng lúc càng mơ hồ. Ngay sau đó, giọng nói Y Lai Khắc Tư cuối cùng vang lên - Tuyết Nữ, bắt đầu. Từ Tinh Thần Hải, một đạo kim quang theo pháp trượng trong tay Y Lai Khắc Tư tuôn ra, chính xác chạm vào người Tuyết Đế, nhuộm nàng thành một màu vàng. Tuyết Nữ hóa thành một đạo kim quang, nhanh chóng lao xuống phía dưới, theo kinh mạch trong cơ thể Hoắc Vũ Hạo bay đến đan điền. Lúc Tuyết Nữ đối diện tuyết đan cuồng bạo, Y Lai Khắc Tư đột nhiên giải khai phong ấn tinh thần lực trên người nàng, nhất thời linh thức Tuyết Nữ chính diện nhận lấy khí tức đan cuồng khổng lồ kia. Nói cũng kỳ

quái, ngay cả Băng Đế toàn lực ứng phó cũng không thể áp chế khí tức mà Tuyết Nữ mới vừa tiếp xúc, thế nhưng rõ ràng nó trở nên trì trệ, thậm chí có thể nói là do dự. Tuyết Nữ tỏ ra kiên định, thả người nhảy vào va chạm với tuyết đan. Trong hàn băng phòng, Đại tông chủ và Nhị tông chủ rõ ràng cảm thấy khí tức trên người Hoắc Vũ Hạo chợt trở nên cuồng bạo hơn, trong tâm vừa sinh ra kiêng dè, một tiếng nói cùng lúc vang lên trong trí óc cả hai. - Nếu các người không muốn cùng chết, thì nhất định phải trợ giúp chúng ta. Giọng nói già nua khiến hai vị tông chủ chấn động, ngay lúc đó một thân ảnh rực lửa trắng hiện ra trước mắt. Thân thể Y Lai Khắc Tư tỏa ra khí tức quang minh nồng đậm, ngọn lửa quang nguyên tố mãnh liệt khiến cả hai vị tông chủ đều phải sửng sốt. Y Lai Khắc Tư trầm giọng nói: - Ta biết hai vị đang nghi hoặc về lai lịch của ta, ta chỉ có thể nói cho các người biết, ta đến từ thế giới khác, cơ duyên xảo hợp thần thức của ta dung nhập vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo. Hai chữ thần thức tin chắc các người không xa lạ, trên người các người ta có thể nhận ra khí tức thần thức, dù không phải của chính bản thân các người, nhưng ta tin mình không cảm ứng sai. Các người hẳn nhận biết khí tức quang minh của ta. Ở thế giới của ta, khí tức quang minh tinh thuần như thế này được gọi là Quang Minh chi Tử, chỉ có nhân tài với nội tâm tinh khiết nhất, thân thiết với quang nguyên tố nhất mới có được. Ở thế giới các người, hẳn được gọi là cực hạn quang minh. Ta không có thời gian nói nhiều. Hiện tại Hoắc Vũ Hạo đối diện nguy hiểm cực lớn, năng lượng tiềm ẩn trong cơ thể hẳn bị hàn băng ngọc tủy sàng dẫn động, sẽ lập tức bùng nổ. Ta sẽ dùng lực lượng của mình trấn áp nó, để nó ổn định lại, ta cần các người giúp, được không? (LCT: con mẹ nó, bảo là không nói nhiều mà nói còn lắm hơn, đếch tin được, tuyết đan nổ cha nó rồi ông già.....) Được không? Lời nói thấm đẫm chân thành thốt ra từ Y Lai Khắc Tư. Khi Nhị tông chủ còn đang phân vân, Đại tông chủ đã khẳng khái đáp ứng. - Được, chúng ta giúp người. Nhị đệ, chuẩn bị. Y Lai Khắc Tư mỉm cười - Xem ra đặt cược của ta là chính xác, trên người các người đã có sẵn chính khí hạo nhiên, chính là thứ sẽ giúp chúng ta sống còn. Chú ý, thỉnh hai vị giúp ta áp chế lực lượng này Vừa nói, Y Lai Khắc Tư chỉ pháp trượng ra trước, những chú ngữ nhiều âm tiết trầm trầm vang lên theo tiếng ngâm

của lão, pháp trượng điểm lên đan điền của Hoắc Vũ Hạo. Nhất thời, một cỗ khí tức vô cùng điên cuồng xuất hiện, căn phòng vốn bị bao phủ bởi băng tinh dày đặc ngay lập tức hóa thành nước, rồi nhanh chóng bốc hơi mãnh liệt, nhiệt độ nóng cháy đập vào mặt. Một hạt châu kim hồng sắc pha băng lam từ đan điền của Hoắc Vũ Hạo chui ra. Nháy mắt nó xuất hiện, bụng Hoắc Vũ Hạo nổi lên một vòng tròn gợn sóng, cả người chột yên tĩnh lại, mở hai mắt. Quang mang bích lục lần nữa xuất hiện trên người Hoắc Vũ Hạo, hắt hai tay hợp lại, phối hợp với Y Lai Khắc Tư, cũng ngâm xướng những chú ngữ phức tạp. Hạt châu hai màu kia vừa rời khỏi cơ thể, một tiếng hét thảm thiết vang lên, chính là thanh âm của Tuyết Nữ, có thể thấy rõ chung quanh hạt châu, một thân ảnh màu trắng ẩn hiện. Hạt châu kia phát sáng rực rỡ mãnh liệt, bạo phát ra bên ngoài. Pháp trượng trong tay Y Lai Khắc Tư điểm lên nó, không chivậy, hai mắt lão bay ra hai ngọn lửa kim sắc, nhẹ nhàng chạm lên hạt châu tràn ngập năng lượng khủng bố. Nhìn hai ngọn lửa kim sắc nhỏ bé, nhưng nháy mắt nó xuất hiện, cả hai vị tông chủ đều run rẩy chấn động, ánh mắt cùng lúc toát ra vẻ khiếp sợ. Đại tông chủ hóa thành màu xanh bích lục, nhị tông chủ lại mang trên người màu nâu đậm. Hồn hoàn của đại tông chủ phóng ra hơi khác với nhị tông chủ: sáu đen, ba đỏ. Sau lưng hai vị tông chủ cũng hiện lên hai quang ảnh hình dạng bất đồng. Một con cự long xanh lục xoay quanh người đại tông chủ, gầm lên từng tiếng long ngâm, lực lượng xanh lục khổng lồ như sóng trào cuộn cuộn, mạnh mẽ ngăn hạt châu kia khuếch tán năng lượng ra ngoài. Sau lưng nhị tông chủ là một hư ảnh to lớn hình người nhìn không rõ lắm, có điều cánh tay rất dài, làm một động tác đập thành thạch lên ngực. Hồn lực khổng lồ màu nâu đậm theo sát đại tông chủ tiến lên, ngăn chặn tuyết đan bùng nổ. Nói cũng kỳ quái, khi hai đốm lửa kim sắc chạm đến tuyết đan, nó đột nhiên yên tĩnh một chút. Thân ảnh Y Lai Khắc Tư lơ lửng lại trở nên mờ đi một chút, nhưng chú ngữ ngâm xướng vẫn rõ ràng, thậm chí càng lúc càng lớn hơn. Tiếng hét thảm thiết của Tuyết Nữ ngừng lại. Khắc này dường như nàng hiểu ra gì đó, thân ảnh nho nhỏ đứng trên tuyết đan, sâu sắc nhìn Y Lai Khắc Tư, cung kính cúi người. Sau đó hóa thành một đạo lưu quang, mãnh liệt chui vào tuyết đan vừa tạm yên tĩnh. Tuyết đan được tam đại

cường giả trấn áp, năng lượng tuy bạo động, nhưng không thể phát ra ngoài, chỉ không ngừng luân phiên lóe sáng kim hồng và kim lam sắc. Tu vi của hai vị tông chủ quả rất cường đại, liên thủ trấn áp tuyết đan không thể bùng phát. - Đẩy nó ra ngoài? Đại tông chủ trầm giọng hỏi Y Lai Khắc Tư. Y Lai Khắc Tư giờ pháp trượng, chú ngữ âm điệu càng thêm thánh thót. Pháp trượng giơ lên cao, những ký hiệu màu vàng thông thả kiên định xoay quanh đến. Phía bên kia, Hoắc Vũ Hạo ngâm xướng cũng nâng tay phải lên, ngón trỏ chỉ vào không trung, dường như đang bắt chước động tác của Y Lai Khắc Tư. Y Lai Khắc Tư toát ra một nét vui mừng, những ký hiệu kim sắc liên tiếp luân phiên bay về tuyết đan, nhanh chóng dung nhập. Nói cũng kỳ quái, tuyết đan vốn cuồn bạo sau khi dung nhập kim tự, dường như xuất hiện dị biến, vẫn bạo động như trước, nhưng không còn xu hướng bùng phát ra ngoài nữa. Đại tông chủ và Nhị tông chủ liền cảm thấy áp lực giảm đi, nhưng vẫn không thả lỏng, ai biết hạt châu cuồn bạo kia có lại nghịch phá gì nữa hay không a!

DAOTIEUVU

Chương 196: Thần Hỏa trùng tu

Lần lượt từng kim tự dung nhập vào tuyết đan, khiến sự cuồng bạo của nó càng lúc càng giảm đi, nhưng thể tích lại càng lúc càng phình to thêm. Lúc vừa mới chui ra, nó chỉ to chừng nắm tay, dần to lên như trái táo, rồi phình lên như quả dưa hấu. Vốn là hình tròn, nay hình thù kỳ dị không ra cái gì, dường như có cái gì đó lay động bên trong. Y Lai Khắc Tư vẫn luôn mang theo nét cười nhạt, nhưng thân thể càng lúc càng mờ ảo. Tuyết đan dần trở nên kỳ dị, bên trong cái màng mỏng trong suốt màu vàng đỏ, có vật gì đang động đậy, nhìn kỹ có vẻ giống như bào thai của nhân loại. - Vũ Hạo, máu! Y Lai Khắc Tư trầm giọng quát. luyentruyen.chu.blogspot.com Hoắc Vũ Hạo mở to hai mắt, phun ra một ngụm máu tươi lên tuyết đan. Vốn năng lượng của phôi thai còn chút cuồng loạn đã trở nên vững vàng hơn, hóa thành một đoàn kim quang chậm rãi lững thững tiến tới Hoắc Vũ Hạo. Y Lai Khắc Tư lúc này mới bảo hai vị tông chủ giải phóng năng lượng cấm chế với nó. Kim tự cuối cùng từ trong tay Y Lai Khắc Tư bay ra, nhưng không dung nhập vào tuyết đan, mà lơ lửng phía trên nó hấp thu máu huyết của Hoắc Vũ Hạo phun ra. Kim quang chợt lóe ra, tuyết đan chậm rãi phiêu phù trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Pháp trượng trong tay Y Lai Khắc Tư hóa thành một đạo kim quang rời tay bay ra, đánh vào Vận Mệnh Nhân, một lốc xoáy nho nhỏ màu vàng xuất hiện trong Vận Mệnh Nhân, kim quang khuếch tán ra, dễ dàng bao phủ lấy tuyết đan, rồi hào quang lóe sáng, tuyết đan biến mất. - Lão sư. Hoắc Vũ Hạo chấn động, thất khiếu chảy máu, sắc mặt trắng bệch. Trong quá trình lúc này, cơ thể hẳn là thứ chịu ảnh hưởng năng lượng trùng kích nhiều nhất, lúc này kết thúc, thương thế mới bộc phát. Y Lai Khắc Tư mỉm cười, nói: - Tuy mảnh thần thức của ta không có nhiều trí nhớ, nhưng ta vẫn biết, người không phải đệ tử duy nhất của ta. Nhưng người rất ưu tú, ta rất hài lòng. Nhớ kỹ, sau này hễ làm việc gì cũng không được cực đoan, tâm chính đặc nhân chính, bất kể là năng lực gì, phải vận dụng cái tâm rồi mới dùng tay, như thế mới là khôn ngoan. - Lão sư, ngài mau trở vào a! Hoắc Vũ Hạo vội vàng kêu lên, muốn tiến đến Y Lai Khắc Tư, nhưng ngay

lập tức từ trên giường ngọc té xuống đất. Y Lai Khắc Tư than nhẹ một tiếng - Mê muội, mê muội, không lẽ ta không thể dạy dỗ người được sao? không lẽ người không nhận thấy ta dùng lực lượng gì giúp cho Tuyết Đế sống lại, trở về phôi thai sao? Đáng tiếc, nàng đã không còn bản thể, nếu không nàng đã chân chính sống lại. Nhưng vẫn như ta nói khi trước, không biết nàng sẽ thành bộ dạng gì đây? Mất cái gì, được cái gì, nhưng ít ra các người đều an toàn, Tuyết Đế cũng sẽ có quan hệ mật thiết với người. - Lão sư. Nước mắt từ trong mi tuôn ra không ngớt, nội tạng Hoắc Vũ Hạo như thiêu đốt, thất khiếu vẫn không ngừng nhỏ máu, gian nan lết tới Y Lai Khắc Tư. Hoắc Vũ Hạo đương nhiên biết Y Lai Khắc Tư vận dụng cái gì, mấu chốt của quá trình kia chính là hai đạo kim hỏa từ trong mắt lão, đó chính là thần thức hỏa của Y Lai Khắc Tư a! Dĩ nhiên đó là toàn bộ thần thức tồn tại trong người hắn. Lão đã dùng thần thức cuối cùng cứu tất cả. Vậy mà trước đó lão đã không hề lộ ra một chút nào cho bất cứ ai. Y Lai Khắc Tư mỉm cười: - Nếu có một ngày người thật sự có thể bước đến trình độ thần thánh ở thế giới này, nói không chừng lại có thể đến một không gian xa lạ nào đó tìm ra một mảnh thần thức khác của ta, hoặc là với mối liên hệ vi diệu giữa ta và người, có thể hoàn nguyên thần thức hỏa của ta, vậy thì ta sẽ chờ ngày đó. Không cần phải đau thương, với ta mà nói, cũng không phải lần đầu tử vong. Chết có gì đáng sợ chứ, chết mà có thể sáng tạo một kỳ tích, sáng tạo một mệnh thể hoàn toàn mới, thật là đáng a! Ta rất thích thú. Hai vị, phiền các người hỗ trợ. Đại tông chủ khoát tay, giúp Hoắc Vũ Hạo đứng dậy, chẳng thấy hắn làm gì mà đôi mắt Hoắc Vũ Hạo chỉ đột ngột tối sầm, hôn mê. - Lực lượng của thần, người vừa rồi sử dụng chính là lực lượng của thần? Nhị tông chủ gấp gáp thốt lên, trong phòng lúc này đã trở lại bình thường, chỉ có hàn băng ngọc tẩy sàng đã mất hàn khí, chân chính biến thành một tảng đá. Y Lai Khắc Tư nhẹ nhàng gật đầu - Trên người hai vị ta cũng cảm nhận thấy được khí tức thần thánh, lại còn có chính khí hạo nhiên, ta cũng không còn thời gian nữa, mong nhị vị tin vào cái nhìn của ta, đồ đệ này của ta tâm địa thiện lương, chí tình chí nghĩa, tất vì lương xứng. Mong hai vị không khó dễ nó quá nhiều, giúp ta an ủi hắn nhiều hơn, hoặc là các vị cũng có thể theo quan điểm của mình bảo cho hắn biết làm thế nào

để ta "sống lại". Nói tới đó, lão cười nhạt, chậm rãi bay tới cửa sổ, ánh mắt già nua nhìn ra khung trời xa, biển mây quanh Hạo Thiên phong trước đó bị khí tức khủng bố đánh cho tan tác cũng đang dần hồi phục. Nhìn cảnh sắc tráng lệ kia, Y lão khẽ cười, có lẽ đây là lần cuối lão có thể tận hưởng cảnh sắc tuyệt đẹp ở thế giới này.... Trong phòng im ắng, mọi thứ đều bình thường như chưa từng xảy ra chuyện gì. Hai vị tông chủ lẳng lặng nhìn thân ảnh màu vàng dần dần trở nên mờ ảo, ánh mắt tỏ ra vô cùng tôn kính. Dù chỉ tiếp xúc cực kỳ ngắn ngủi, nhưng họ đều biết, lão nhân đến từ thế giới khác đã vì cứu Hoắc Vũ Hạo mà hy sinh bản thân. Cho dù lão không có khí tức thần thánh kia, cũng đã rất xứng đáng cho họ kính phục từ đáy lòng. Y Lai Khắc Tư đưa mắt nhìn phương xa, lại càng thêm mờ đi, thân thể hóa thành kim quang bay về phía Hoắc Vũ Hạo, chui vào trán, biến mất. Trên người hắn, một hồn hoàn màu xám kỳ dị dâng lên. Lúc đó, thân ảnh mờ ảo của Y Lai Khắc Tư lóe sáng rồi biến mất hẳn. - Đây, đây là hồn hoàn màu xám? Nhị tông chủ giật mình nói. Đại tông chủ thở dài, thoáng nhìn qua lồng ngực Hoắc Vũ Hạo, nói - Tuy ta không rõ thần thức kia đã trải qua chuyện gì, nhưng ta có thể nhận thấy sự từng trải và sâu sắc của lão, còn có khí tức quang minh tinh khiết. Tiểu tử này có một vị lão sư như thế, thật là điểm phúc! Hồn hoàn màu xám này có lẽ cũng là lực lượng cuối cùng mà vị lão sư kia lưu lại cho hắn, hoàn toàn khác với năng lượng chúng ta ở đây a! Nhị tông chủ cũng tỏ ra buồn bã, lẩm bẩm: - Đại ca, ta nhớ ngày trước, chúng ta cũng đã từng có lúc không thể quay đầu như thế... Đại tông chủ mỉm cười: - Được và mất. Chúng ta xem như may mắn. Kỳ thật ta rất mong chờ nhìn thấy kỳ tích mà nhiều người chúng ta hợp lực tạo thành sẽ ra thế nào. Lực lượng suýt bùng nổ kia chắc chắn đến từ một hồn thú, là cường giả đã phong ấn lực lượng bản thân trong cơ thể hắn. Có lẽ phong ấn có vấn đề nên mới xảy ra cố sự khi này. Việc này đúng là phải có trách nhiệm của chúng ta. Vừa nói lão vừa chỉ vào khối hàn băng ngọc tủy sàng u ám vô quang. Nhị tông chủ tức giận: - Trách nhiệm gì nữa chứ? Có ai xui khiến hắn tu luyện cái đó đâu? Còn hủy đi bảo bối của ta, nếu không phải nếm mật tiểu Đông, hừ hừ, nhất định phải khiến hắn bồi thường. - Ha ha. Đại tông chủ cường sắc khoái: - Thôi, còn tính toán làm cái gì, gọi mọi người về đi,

vấn đề giải quyết xong rồi. Hoắc Vũ Hạo ngủ rất sâu, chìm trong giấc mơ, hẳn cảm thấy như mình vừa mất đi cái gì đó rất quan trọng. Thống khổ, bi thương, đau lòng... những xúc cảm quanh quẩn trong mơ hồ. Lúc hẳn muốn giãy giụa vùng ra khỏi huyền cảnh của giấc mơ, một luồng quang minh xuất hiện trước mắt, một tuyệt sắc nữ tử thướt tha váy lam nhẹ nhàng tựa vào hẳn, mái tóc lam dài, đôi mắt cũng màu lam tràn ngập yêu thương. A! Là Quang thần nữ sao? Hoắc Vũ Hạo giơ tay nắm lấy nàng, nhưng phát hiện bản thân không làm được, ác mộng bi thương của hẳn cũng mờ dần khi có nàng xuất hiện. Quang thần nữ khiến giấc mơ tối tăm xuất hiện ánh sáng, dần tỉnh lại từ trong hôn mê sâu thẳm, dường như có tiếng hát du dương làm bạn bên cạnh, dịu dàng an ủi tâm hồn bi thống. Không biết qua bao lâu, Hoắc Vũ Hạo cũng bừng tỉnh. Khi ấy, cảm giác đầu tiên là Tinh Thần Hải kịch biến. Vốn tràn đầy, nhưng lúc này dường như đã cạn mất đi 2/3, suy yếu mãnh liệt khiến mở mắt cũng rất khó, kinh mạch cơ thể sưng lên đau nhức, hồn lực vẫn còn nhưng cực kỳ hỗn loạn. Nếu không phải Huyền Thiên Công vốn ôn hòa, e rằng hẳn lại thêm một lần tẩu hỏa nhập ma. Trạng thái cơ thể so với khi trước giúp đỡ Quất Tử rồi bị thương càng hỗn loạn hơn, dù sao lần đó chỉ là ngoại thương, còn lần này lại là nội thương tinh thần. Cơ thể kịch liệt thống khổ thậm chí khiến hẳn không thể suy nghĩ được, đành phải để cơ thể hồi phục trước. Miễn cưỡng chia ra tinh thần, khống chế hồn lực trở về lộ tuyến kinh mạch. Một quá trình đơn giản bình thường lại khiến hẳn mấy lần suýt nữa hôn mê. Dù hẳn không thể suy nghĩ nhiều, nhưng nội tâm vẫn còn trí nhớ rõ ràng, nên cố gắng kiên định ý chí, khống chế liên tục. Rốt cục, Huyền Thiên Công dần dần ổn định, trở về quỹ đạo bình thường, kinh mạch dẻo dai cũng không tổn thương quá nghiêm trọng, hơn nữa còn có một luồng linh khí đậm đặc khác lạ hòa vào Huyền Thiên Công xoa dịu cơ thể, cùng với sinh linh kim khôi phục chữa trị cho thân thể, khiến hẳn cảm thấy thư thái hơn. Thân thể đã tốt, tinh thần dần dần hồi phục, Hoắc Vũ Hạo lại hoảng sợ phát hiện, Tinh Thần Hải không chỉ khô cạn, mà dường như còn có tổn hại nghiêm trọng. Như một cái lọ bị cạn nước, co lại chỉ còn 1/3. Còn may hẳn cũng hiểu khá nhiều lý luận tinh thần lực, năng lực khống chế cũng không bị giảm đi, được hẳn khống chế và thúc

giục, suy yếu rồi cuộc cũng tan dần, khiến cho hãn có thể cảm nhận được bên trong Nhị Thức Hải, Vận Mệnh Nhân. Vận Mệnh Nhân dường như là nơi duy nhất còn hoàn hảo, khiến Hoắc Vũ Hạo thoáng an tâm. Nếu cả Nhị Thức Hải cũng tổn hại, e rằng tu vi bản thân sẽ đi toang hết ba thành a! Dần dần, Hoắc Vũ Hạo lại phát hiện thêm vài chỗ kỳ dị, nhưng cũng không phải tất cả đều xấu. Trong Vận Mệnh Nhân có một luồng kim quang lơ lửng, trong đó chứa một bào thai, đang từng bước phát triển, tùy lúc có thể phá lớp màng mỏng kia chui ra. Mà Hoắc Vũ Hạo đã nhận thấy rõ, phần tinh thần lực mất đi của hãn đang tồn tại trong phôi thai này. Phôi thai kỳ dị màu vàng sinh ra một cảm giác máu mủ ruột thịt. Cảm giác rất lạ, như trong cơ thể đang sinh ra chính mình, mà khí tức của người giống như mình này, không chỉ có khí tức của hãn, mà còn có khí tức khác rất quen thuộc. Tinh thần Hải trống rỗng, mơ hồ cảm thấy hai ấn ký tinh thần tồn tại, nhưng có vẻ đều trọng thương, ngủ say rất sâu. Hai? Sao chỉ còn lại hai? Thực tế khi Y Lai Khắc Tư bắt đầu ngâm xương chú ngữ, cơ thể Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn do lão điều khiển, hãn chỉ như con rối của lão, bản thân đã lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, chỉ có thể lơ mơ nhớ lại một phần. "Ta không chết!" Phản ứng đầu tiên của hãn, nhưng khi phát hiện chỉ còn hai tinh thần ấn ký đang ngủ say, trong lòng lại cảm thấy bi thống cực độ. Hãn không rõ hai vị còn lại là ai, nhưng có lẽ hãn biết rõ, hai vị đã biến mất kia, có lẽ.... Nghĩ đến đó, cơ thể lại nhức nhối, cảm giác đau buồn thống khổ lại tràn ngập đầu óc. Đúng lúc này, một luồng kim quang đột ngột từ Nhị Thức Hải bắn ra, lơ lửng trên không trung của Tinh Thần Hải, kim quang lóng lánh, một khí tức quen thuộc khuếch tán xuất hiện, thu hút sự chú ý của tinh thần Hoắc Vũ Hạo.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 197: Tuyệt Đế hồn linh

- Lão sư. Hoắc Vũ Hạo thất thanh hét lớn. Khí tức này vô cùng quen thuộc, đúng là của Y lão a! Vận Mệnh Nhân bắn ra một cột sáng hoàng kim, thân ảnh Y Lai Khắc Tư màu vàng nhàn nhạt xuất hiện trước mặt Hoắc Vũ Hạo.

- Vũ Hạo, khi nghe được những lời ta nói đây, chắc hẳn ngươi đã tỉnh lại. Lúc này vận khí của chúng ta thật sự rất tốt, ta phải cho người biết, chúng ta đã thành công. Hơn nữa chúng ta còn sáng tạo ra một hình thái năng lượng thêm mà thế giới này vốn không có, nó ở ngay trong Vận Mệnh Nhân của ngươi. tin chắc ngươi đã cảm thấy nó. - Vũ Hạo, ngươi có biết khi nào ta quyết định đem toàn bộ sở học bản thân truyền thụ cho người không? Đó chính là lúc một lão sư khác của ngươi, Long Thần Đấu La Mục Ân qua đời. Khi đó, tấm chân tình bi thương của ngươi khiến ta cảm động, khiến ta chân chính xem ngươi là đệ tử của ta. Hiện tại, thân là lão sư, ta cũng không thể không rời khỏi ngươi. Tuy ta không muốn nói rõ tình hình cho ngươi, nhưng có một số việc ngươi phải lo. (LCT: lúc đó là 3 tháng trước khi đi trao đổi sinh, vậy là em Hạo chỉ 3 tháng đã master Vong Linh Ma Pháp, ôi em ấy là thần tài, tức là trên cả thiên tài ấy, chứ không phải cái ông quăng tiền đâu..... @.@) - Tuyết đan bị thiêu đốt, chuyện này là ngoài ý muốn, không phải là lỗi của ai cả, nhưng khiến cho chúng ta tạo ra kỳ tích siêu cấp dung hợp. Ta không thể không nói, việc này coi như là cơ duyên đi. Hoặc là nói thời khắc của mảnh thần thức này đã đến cuối cùng. Ta thiêu đốt mảnh thần thức của mình lần nữa tạo ra một phong ấn mạnh mẽ để dung hợp thần thức của ta, ngươi và Tuyết Đế thành một thể, mượn tuyết đan của nàng lưu lại một phôi thai, một lần nữa đem nó biến ảo thành một sinh mệnh thể đặc biệt. Không có thực thể, nhưng cũng sẽ không biến mất. Theo ý nghĩa nào đó mà nói, xem như linh thức Tuyết Đế kết hợp trở lại cùng năng lượng bản thân của nàng. Sinh mệnh thể này không có thực thể, nhưng lại có tác dụng giống như hồn hoàn của ngươi, thậm chí uy lực còn cường đại hơn, nhưng nó như thế nào ta cũng không rõ, sau khi nó hoàn toàn thành công, đến tốt cùng có thể thay thế bao nhiêu hồn hoàn của ngươi. Nếu chúng ta đã liên thủ sáng tạo nó, vậy thì cùng đặt tên cho nó đi, gọi là hồn linh vậy nhé. Ta tin tương lai thế giới này sẽ còn có hồn linh khác xuất hiện, Tuyết

Đế nhất định là hồn linh siêu cấp nhất. Nó sẽ là một loại năng lực khác độc lập hoàn toàn với hồn hoàn, hồn cốt. Có thể thay thế hồn hoàn, nhưng lại tuyệt đối bất đồng với hồn hoàn. - Ta có thể khẳng định, linh thức Tuyết Đế quá nửa đã tán loạn trong quá trình dung hợp, quá trình sống lại thân thể này sẽ bị vây trong trạng thái ấu niên, lại rất phục tùng người, vì trong quá trình dung hợp, gia nhập ta đã tạo một khế ước với nó, nó phải nghe lệnh của người. Ngày trước Mục Ân ra đi đã tặng người một lễ vật, vậy lão sư như ta cũng nên tặng người lễ vật Tuyết Đế hồn linh này đi. - Đừng đau lòng vì ta, với ta mà nói, chuyện này xem như giải thoát. Chờ người có một ngày đạt đến trình độ của lão sư, người sẽ phát hiện, ý nghĩa sinh mệnh không phải đơn giản cùng tồn tại với tử vong như vậy. Lão sư cả đời này đã gặp qua nhiều lắm, nhiều lắm tử vong. Thậm chí cũng từng sống lại như người khác. Với ta mà nói, lần này rời đi, chỉ là linh hồn chuyển hóa mà thôi. Hơn nữa, lão sư cũng không phải hoàn toàn rời đi. Khi ta dung hợp với người, thần thức đã đồng hóa một phần vào người. Mà trước khi ta đi, ta cũng đã tháo phong ấn thần thức đó. Theo ý nghĩa nào đó, người có được võ hồn thứ ba, gọi là Tử Vong Thánh Pháp Thần đi, coi như kỉ niệm ta từng tồn tại. Nếu có một ngày, người thật sự có thể trở thành thần, ta tin tưởng, người cũng có thể thông qua dung hợp thần thức của ta mà tìm ra thần thức khác của ta ở thế giới khác, thậm chí trực tiếp kích hoạt thần thức đó, tạo ra một "ta" mới. Không cần kinh ngạc, thế giới này không gì là không thể, chỉ cần năng lực đủ, nhất định có thể làm được. - Trải qua đại biến lần này, Tuyết Đế hồn linh cần một quá trình ấp, có thể vài ngày, cũng có thể vài tháng. Tinh Thần Hải của người vì hình thành nên nó mà trọng thương, cần khôi phục trong thời gian dài, không nên gấp gáp. Căn nguyên tinh thần không bị tổn thương nhiều, đến khi Thiên Mộng và Băng Đế tỉnh lại, người có thể thành công. - Hồn lực của người hẳn đã đạt đến cấp 50, sau đại biến này, ta rời đi, Băng Đế và Thiên Mộng ngủ say không ngăn, càng phải dựa vào chính mình nhiều hơn. Ta tin người nhất định thành công, thông thả từng bước đến trình độ kia. Lão sư cả đời này không dám thành thần, nhưng ta hy vọng, đệ tử của ta có một đạt tới cảnh giới đó. Như vậy, người sẽ là niềm kiêu hãnh lớn nhất của ta. - Con à, là một cường giả, phải

dũng cảm, phải kiên cường, đổ máu không rơi lệ, nước mắt chỉ là biểu hiện yếu đuối. Lão sư rất hy vọng người nhìn đến đích, bình thản nhận lấy hết thảy. Lão sư trước khi đi, lấy lực lượng thần thức cuối cùng phóng trí nhớ đã từng ở với các người ra bên ngoài. Nếu không gian khác còn có thần thức của ta, nhất định sẽ nhận được thông tin này. Lão sư chờ người đi tìm ta. Muốn sớm nhìn thấy ta, thì cố gắng tu luyện đi. Tạm biệt, Vũ Hạo.

(LCT: @*&#(*\$^(@#&\$ cái lão Đường, hết cha nó nửa chương mà còn làm ta đau đầu, chém quá mạng...) Lời nói đến đó thì chấm dứt, dứt phim. Thân ảnh vàng nhạt của Y Lai Khắc Tư mờ dần, chỉ còn lại nét mỉm cười trên gương mặt già nua lạng lẽ tan biến. - Lão sư! Hoắc Vũ Hạo hét lớn, nước mắt giàn giụa. Hắn nào có thể đoán được Y Lai Khắc Tư vì cứu cả bọn mà hi sinh bản thân. Thời điểm đó bất kể Thiên Mộng, Băng Đế hay Tuyết Đế, đều đã lấy tâm thần sẵn sàng để chết, nhưng cuối cùng sinh mệnh phải ra đi lại là thần thức của vị Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư. (LCT: ta thật sự rất cảm hận cái phong cách đặt tên và danh hiệu của lão Đường, nhất là mấy cái hồn kỹ dung hợp của bộ này, grừ!!) Hoắc Vũ Hạo thống khổ thét gào, nhưng không chút dấu tích nào của Y Lai Khắc Tư hiện ra, chỉ có một phần trí nhớ của lão đang chậm rãi dung hợp vào Tinh Thần Hải của hắn. Trong đó gồm có cả phương pháp phong linh chế tạo Tuyết Đế hồn linh, những chú ngữ và kinh nghiệm Vong Linh Ma Pháp do Y Lai Khắc Tư thể ngộ được. Nếu có thể, Hoắc Vũ Hạo thà rằng hi sinh chính mình, nhưng hắn biết rõ, nếu bản thân mình mà chết, thì cũng không ai sống được. Nhưng lúc ấy, hắn chẳng còn đủ lý trí suy xét, chỉ có nỗi bi thống cực độ tràn ngập trong lòng. Hắn khóc, khóc, khóc đến khi tất cả lâm vào tăm tối, ý thức của hắn cũng lần nữa yên lặng. Chìm sâu trong giấc mơ, Hoắc Vũ Hạo lại mơ thấy, nàng. Quang thần nữ mang đến ánh sáng cho hắn, xoa dịu nội tâm đau xót. Lúc Hoắc Vũ Hạo tỉnh lại, Tinh Thần Hải dường như đã hồi phục, dù thể tích thì chưa, nhưng hết thảy có vẻ bình thường. Có điều ngày xưa Thiên Mộng, Băng Đế, Tuyết Đế, Y Lai Khắc Tư tứ đại cường giả tụ tập vui vẻ náo nhiệt không còn nữa, không bao giờ có thể nữa. Tinh Thần Hải vắng teo như chuồng heo. Hồn lực cơ thể vận chuyển bình thường, đúng như Y lão nói, giải phong ấn lần này vô cùng

thành công, hồn lực đã ở bình cảnh cấp 50, chỉ cần thu hoạch hồn hoàn sẽ trở thành Hồn Vương chân chính. Phôi thai Tuyết Đế hồn linh kia dường như có mối liên hệ với võ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạc, cũng không hề ảnh hưởng đến võ hồn Linh Mâu. Mở mắt, thứ đầu tiên Hoắc Vũ Hạo nhìn thấy là một mái tóc lam. Hắn giật mình hô lên: - Quang thần nữ! Nhưng nhanh chóng thất vọng, vì nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Vương Đông. Đôi mắt Hoắc Vũ Hạo có vẻ buồn bã hơn nhiều so với lúc mới bước lên Hạo Thiên Bảo, ánh mắt tràn ngập bi thương sâu sắc. Nhìn thấy Vương Đông, vẻ buồn bã kia mới giảm đi vài phần. Đây là lần thứ hai trong một khoảng thời gian ngắn khiến Vương Đông phải chăm sóc bên giường hắn. Tình trạng bản thân nhất định khiến tên kia vô cùng lo lắng. - Vương Đông, đừng ngủ ở đây, trở về phòng ngủ đi. Hoắc Vũ Hạo nhẹ nhàng lúc lắc cái vai của Vương Đông, lay tên kia tỉnh lại từ giấc mơ. - Hử, ờ... Vương Đông nhẹ ngẩng đầu, đôi mắt còn mơ màng ậm ừ vài tiếng. Nhưng ngay lập tức hắn cũng giật mình - Á! Vũ Hạo, người tỉnh rồi! Người làm ta sợ muốn chết. Vương Đông nhìn thấy tên kia leo xuống giường, cũng tỉnh táo lập tức, ôm lấy cánh tay hắn, gương mặt kích động mừng rỡ. Hoắc Vũ Hạo miễn cưỡng cười: - Ta thực xin lỗi, khiến cho người và người nhà gặp phiền toái. Vương Đông vội vàng lắc đầu: - Đừng nói gì nữa, ta nghe đại tía, nhị tía nói hết rồi. Thân thể người biến hóa là do hàn băng ngọc tủy sàng ảnh hưởng, việc đó cũng do ta, nếu ta không đưa người vào phòng đó, sẽ không phát sinh những chuyện như vậy. Hoắc Vũ Hạo nói: - Không đâu, điều này có thể trách người sao? Không ai ngờ lại phát sinh ra chuyện đó. Người đi nghỉ sớm đi, ta muốn yên tĩnh một chút. Được chứ? Vương Đông nhìn Hoắc Vũ Hạo, thoáng trầm tư, rồi nói: - Vũ Hạo, tuy ta không biết người đã xảy ra chuyện gì. Nhưng ta có thể cảm giác được, người tựa hồ mất đi một người rất quan trọng. Lúc người đang ngủ nhiều lần mơ khóc lóc rất thảm, ta lau cho người cũng hết mùi thau nước mắt, í lộn nước mắt. Cho ta biết chuyện gì được không? Hoắc Vũ Hạo ngần ngại, nhưng vẫn lắc đầu - Vương Đông, có một số việc người vẫn không biết là tốt nhất. Thực xin lỗi, ta không thể nói cho người. Nhưng người nói đúng, ta quả thật mất một người quan trọng, một sư phụ. Nước mắt lại tràn ra trên gương mặt

hắn. Vương Đông vội rồi rít: - Được rồi, ta không hỏi nữa. Người đừng khóc nữa, ta đi ra ngoài. Nhưng người phải cam đoan bản thân phải tốt lên, không được kéo dài bị thương như thế. Người là nam tử, sao có thể đưa thân chìm trong bị thương mà không thoát ra được?

luyentruyenchu.blogspot.com - Ủ. Hoắc Vũ Hạo khẽ gật đầu đáp ứng, nhưng tâm tư quặn thắt không nói hết sao có thể đơn giản vài câu khuyên nhủ là có thể hóa giải được đây? Vương Đông bước lên khẽ ôm lấy hắn, rồi xoay người rồi đi tiến lên nhẹ nhàng dích bế ôm hắn, sau đó mới xoay người mà đi. Hoắc Vũ Hạo cảm nhận được sự đồng cảm từ trên người hắn truyền qua, thống khổ mới vơi bớt đi một chút. Đứng lên, bước đến cửa sổ, nhìn ra biển mây đang thong thả chuyển động, Hoắc Vũ Hạo từ từ nắm chặt hai bàn tay. - Lão sư, ta nhất định sẽ kiên cường, nhất định sẽ phục hồi thần thức của ngài, ta sẽ cố gắng. Khóe môi khẽ run, trong trí não lại hiện lên giọng nói, nụ cười và dáng vẻ của Y lão. Dần dần, hai mắt Hoắc Vũ Hạo hóa thành màu xám trắng, khí chất cũng chợt biến đổi theo, quang mang nhàn nhạt lóe ra, lạnh lẽo nhưng băng tình không thấy một dao động tình cảm nào. Một hồn hoàn màu xám xuất hiện, so với hồn hoàn bình thường, thể tích của nó lớn hơn 50%, chuyển động quanh người Hoắc Vũ Hạo. Sau lưng, một quang ảnh nhàn nhạt cũng hiện ra, đó chẳng phải là hình dáng của Y lão sao? Đôi mắt xám trắng dần chuyển hẳn sang trắng đục, khiến kẻ khác nhìn vào bất giác sinh ra sợ hãi. Hắn chậm rãi xoay lại, đôi mắt ảo ảnh mơ hồ kia, đôi mắt đục ngầu đã giàn giụa nước mắt. - Lão sư, ta nhất định sẽ làm cho ngài càng ngày càng hiện rõ hơn, khiến cho Vong Linh Ma Pháp sẽ tỏa ánh hào quang trên thế giới này. Ta sẽ dùng vong linh chiến đấu với tà ác, dùng sức của mình xoa dịu bị thương trên thế giới. Một ngày sau, Hoắc Vũ Hạo thần sắc như thường thong dong ra khỏi phòng. Vương Đông ngay khi thức dậy đã qua đây chờ hắn. - Vũ Hạo, người thế nào rồi? Vương Đông nhìn vào đôi mắt ấy, hơi kinh ngạc khi thấy nét cười rạng rỡ trên mặt Hoắc Vũ Hạo, ánh mắt không giống như hôm qua. Thần sắc có vẻ nhợt nhạt, nhưng khí chất lại thêm điềm tĩnh, dường như chỉ qua một đêm mà hắn già thêm đến 5 tuổi. Mục lão mắt, Hoắc Vũ Hạo khi đó như điên như dại, liều mạng tu luyện để quên đi đau thương. Lần này hắn mất một lão sư

quan trọng nữa, nhưng có vẻ trưởng thành hơn nhiều, Vương Đông không còn cảm thấy bị thương tồn tại, cũng không phải hoàn toàn biến mất, mà dường như được giấu sâu trong nội tâm, bên ngoài chỉ có ý chí kiên định đến cố chấp. - Ta không sao. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười. - Sáng nay cho ta ăn cái gì thế? Hình như từ lúc vào nhà người, ta chưa ăn gì thì phải, đói sắp chết rồi. Lo lắng trong lòng Vương Đông được giải phóng, hân hoan - Vũ Hạo, đừng tự tạo áp lực quá lớn cho bản thân nha. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu: - Yên tâm đi, ta đã nghĩ thông suốt. Bị thương chỉ có thể là biểu hiện yếu đuối, ta sẽ kiên cường đối mặt những chuyện không thể vãn hồi. Ngày nào đó, bị thương sẽ hóa thành hoan hỉ. Vương Đông kinh ngạc càng đậm - Tuy ta cảm thấy hơi quái, nhưng mà ta phải nói, Vũ Hạo nhà người đã trưởng thành. Hoắc Vũ Hạo cười khổ nói: - Trưởng thành hay chưa ta không rõ, nhưng mà rất rõ là ta đói sắp chết. Vương Đông cười xòa: - Đi, ta dẫn người đi ăn sáng. Ẩm thực Hạo Thiên Bảo so với trí tưởng tượng của Hoắc Vũ Hạo thì giản dị vô cùng, không có đặc sản miền núi, cũng không phải nguyên liệu quý hiếm, chỉ là canh nấm đậm hương vị nhưng lại khiến Hoắc Vũ Hạo nhớ rất kỹ. Vương Đông nói, đây là canh nấm hầm chân gà cách thủy, giã nát nấm ra thành nước, pha vào nước canh, là món ăn hằng ngày ở đây. Ăn cơm một lát, Vương Đông cũng không phát hiện Hoắc Vũ Hạo có điểm nào bất thường, cuối cùng cũng an lòng. - Vương Đông, người thu hoạch hồn hoàn chưa? Ta hôn mê bao lâu rồi? Hoắc Vũ Hạo thỏa mãn vỗ bụng. - Đương nhiên là chưa, người như vậy sao ta có thể yên tâm mà đi a! Thấy người thế này ta cũng nhẹ cả người, sau này đừng có làm ta sợ vậy nữa. Hoắc Vũ Hạo nhìn chăm chăm hẳn, nói: - Vương Đông, ta có nhiều bí mật không nói cho người biết, người có giận ta không? Vương Đông thần bí cười, nói: - Ta cũng có bí mật không nói cho người biết! Không sao, chúng ta đều còn trẻ, ta tin một ngày kia cái bí mật hiện tại của người sẽ không còn là bí mật với ta nữa. Mà dù lúc đó bí mật của người vẫn chưa bật mí, ta cũng không trách. Hoắc Vũ Hạo nghe đến vág đầu: - Cái gì mà bí mật bật mí bí mật, nghe như khẩu lệnh gì á. Dù sao thì chúng ta cũng không ép nhau là được, một ngày nào đó nếu ta cảm thấy người có thể biết, nhất định sẽ nói. Ta cam đoan, nếu ta muốn nói bí mật trong lòng mình ra, người sẽ là

người đầu tiên được nghe. Vương Đông cười nói: - Được, người nói rồi đó nha. Người nên ở lại đây vài ngày, đợi ta thu được hồn hoàn rồi chúng ta đi, được chứ? Qua chuyện lần này, hai tía của ta có vẻ cũng không còn tâm tư gì kiểm tra người nữa. Hoắc Vũ Hạo gật đầu. - Có cần ta đi cùng không? Vương Đông lắc đầu: - Không cần, ta đi là được. Chậm thì một ngày, lâu thì ba ngày, khẳng định sẽ trở lại. Từ nhà ta đến đó rất gần, nơi đó là cấm địa Hạo Thiên Tông, chứ nếu không thì ta cũng gọi người theo giúp. Hoắc Vũ Hạo nói: - Không sao, ta ở lại tu luyện chờ người, nhất định phải chú ý an toàn. Vương Đông gật đầu, nói: - Yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh nhanh trở về. Hoắc Vũ Hạo nói: - Khi nào thì đi? Vương Đông nói: - Sáng mai. Hoắc Vũ Hạo nói: - Vậy đêm nay chúng ta tu luyện một chút. Lần này ta bị tổn thương không nhỏ, nhưng hồn lực tăng lên lại rất nhiều, mà ta cũng đã đến bình cảnh, nhưng mà ta nên đợi khi chúng ta về Sử Lai Khắc rồi mới gia tăng hồn hoàn. - Hả? Vương Đông lắp bắp kinh hãi, vài năm nay hồn lực Hoắc Vũ Hạo tăng lên rất chậm, xem như là người có tu vi kém nhất thất quái Sử Lai Khắc, đột nhiên nghe hắn nói tu vi đã lên tới cấp 50 cũng nhất thời kinh hãi. Dù sao, nếu Hoắc Vũ Hạo rút lại phía sau, kinh nghiệm chiến đấu và chiêu thức có phong phú, thì đến khi đồng đội đều đạt tu vi Hồn Thánh, hắn càng khó đuổi kịp. Hiện tại tu vi của hắn đã đạt đến Hồn Vương, không thể nghi ngờ là khoảng cách giữa hắn và mọi người duy trì cũng không đến nỗi. (LCT: linh ta linh tinh.... lão nào phăng à?) - Sao lại tăng nhiều như thế? Hoắc Vũ Hạo gượng cười: - Cũng nhờ hàn băng ngọc tủy sàng của người, thực ta rất ngại, chỉ bảo như vậy bị hủy trong tay ta, nhưng mà người cũng biết ta nghèo kiệt xác, ngoại trừ cái thân này thì đúng là không có gì để bồi thường. Vương Đông phì cười: - Vậy bán thân cho ta để bồi thường là được. Hoắc Vũ Hạo cũng cười, tâm tình có vẻ rất tốt - Cũng được, ta đây ký khế ước bán mình cho người, chỉ cần người đừng có đem ta đi sang tay lại là được. - Không đời nào ta bán người đâu Vương Đông cơ hồ là thốt ra, nhưng lời ra mặt lại đỏ, lảng sang chuyện khác - Vũ Hạo, đêm nay ta không cùng người tu luyện được. - Hả? Sao vậy? Hoắc Vũ Hạo hơi ngạc nhiên: - Chúng ta tu luyện một đêm, người nhất định có thể đạt tới trạng thái tốt nhất, càng tốt cho hành động ngày mai. Vương Đông

bỗng dưng mắc cỡ, lắc đầu: - Không được. Ta nghĩ thả lỏng tinh thần một chút, đêm nay ngủ thật ngon thì hơn, không tu luyện. Hoắc Vũ Hạo cũng không hỏi nữa: - Ủ, vậy thôi. Hai người đều về phòng, một đêm không nói chuyện. (LCT: mới ăn sáng xong...) Sáng sớm hôm sau, Vương Đông cáo biệt Hoắc Vũ Hạo liền rời khỏi Hạo Thiên Bảo. Hoắc Vũ Hạo, hai vị tông chủ cùng tiễn hân. - Người trẻ tuổi, chúng ta nói chuyện được không? Nhìn thấy Vương Đông đã đi mất, đại tông chủ vỗ vai Hoắc Vũ Hạo. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo vẻ mặt cung kính trả lời. Đại tông chủ, nhị tông chủ dẫn Hoắc Vũ Hạo trở lại Hạo Thiên Bảo, trực tiếp đi lên tầng 3. - Ngồi đi. Đại tông chủ chỉ chiếc ghế trong phòng khách. Hoắc Vũ Hạo kính cẩn ngồi xuống, nói: - Đại tông chủ, nhị tông chủ, thật sự xin lỗi, ta vừa mới đến liền tạo ra phiền toái lớn như vậy. Hàn băng ngọc tủy sàng bị hủy, sau này ta nhất định nghĩ biện pháp bồi thường. Thực xin lỗi. Vừa nói, hân lại đứng dậy, cúi đầu với hai vị tông chủ. Hai vị tông chủ cũng không ngăn hân, nhìn hân cúi cung ngồi xuống, đại tông chủ mới mỉm cười: - Dù hàn băng ngọc tủy sàng rất quý giá, nhưng với người trong tông chúng ta chưa ai dám dùng nó, thật ra cũng không cần bồi thường. Chúng ta hôm nay gọi người đến cũng không phải vì cái chuyện bồi thường kia. - Chỉ là tùy tiện tán gẫu một chút, kể bọn ta nghe người gặp gỡ Vương Đông như thế nào đi. Còn nữa, bình thường hân sống ra sao, hai lão già chúng ta thực rất muốn biết. Hoắc Vũ Hạo hơi nghi hoặc nhìn hai vị tông chủ, nói: - Vương Đông không kể cho hai vị tông chủ cuộc sống ở học viện của hân sao? Đại tông chủ cười lớn: - Hân trẻ tuổi, tính tình cũng khác lão già bọn ta, không có hứng thú kể chuyện cho bọn ta nghe đâu. Vả lại một năm về nhà có vài ngày à. Hơn nữa nghe người kể, chắc chắn sẽ khác hân kể, chúng ta muốn nghe một chút, là người ngoài kể chuyện của hân thì khách quan hơn. Ngày thường chúng ta quanh quẩn Hạo Thiên Bảo cũng hơi cô độc. Hoắc Vũ Hạo vốn nghĩ hai vị tông chủ gọi hân tới vì việc ngày hôm trước, không ngờ lý do lại là Vương Đông. Hân nhẹ nhàng gật đầu: - Ta cùng Vương Đông gặp nhau ở học viện Sử Lai Khắc. Năm đó chúng ta cùng vào học viện một ngày, lần đầu tiên gặp nhau còn có mâu thuẫn, đánh nhau một hồi. Mà cũng thật lạ, tự dưng ta

và hẳn lại được sắp xếp ở cùng một phòng ký túc xá. - Cái gì? Hai vị tông chủ đồng thanh hô lớn dọa Hoắc Vũ Hạo giật bắn người.

Nhị tông chủ giật mình hỏi lại: - Hai người các người ở chung một phòng ký túc xá? Không phải mỗi người một phòng sao? Hoắc Vũ Hạo nghi hoặc: - Đương nhiên là hai người một phòng! Hai vị tông chủ đều sắc mặt đại biến, nhị tông chủ gấp giọng truy vấn: - Phòng có mấy giường? Hoắc Vũ Hạo sờ đầu gãi tai: - Dĩ nhiên là hai trương. Tuy cùng là nam hài, nhưng mà vẫn không thể ngủ chung một giường được. - Ha Hai vị tông chủ lúc này mới thở ra thật dài, cả hai liếc nhau, đều nhìn thấy cái vẻ mặt bất đắc dĩ, run run.... Hoắc Vũ Hạo khó hiểu: - Hai vị tông chủ, các vị làm sao vậy? Đại tông chủ miễn cưỡng cười: - Không có việc gì. Tiểu Đông từ nhỏ tính tình thích sạch sẽ, chúng ta vốn nghĩ hẳn muốn ở một mình một phòng ký túc xá kia, không ngờ lại ở chung phòng với người, có lẽ người cũng gặp không ít phiền toái phải không? Hoắc Vũ Hạo cười tươi: - Đúng là hẳn rất ưa sạch sẽ, nhưng mà cũng lười biếng vô cùng, ngoại trừ cái giường của chính hẳn, còn lại chưa bao giờ dọn dẹp phòng, mỗi sáng đều là ta tự mình quét dọn. Hẳn rành mạch kể từ thời điểm mới biết Vương Đông, trở thành bạn học, rồi phối hợp chiến đấu ở khảo hạch tân sinh, rồi đủ thứ chuyện sau này, còn nói rõ tình bạn sâu sắc giữa hai người ra sao. Hai vị tông chủ ngoại trừ lúc đầu giật mình mà ngắt lời, còn lại đều chăm chú lắng nghe, không xen vào chút nào, ánh mắt hứng thú vô cùng, nghe rất say mê. Hoắc Vũ Hạo kể lại, cũng xem như đang tua lại trí nhớ quá trình kết giao với Vương Đông, bản thân hẳn cũng rất hào hứng, nhất là khi kể đến thời gian tham gia Đấu Hồn Đại Tái, mặt mày hớn hở hãnh diện kể chi tiết bốn võ hồn dung hợp kỹ cường đại, sinh động như thật. Nghe hẳn kể mà hai vị tông chủ cũng dần dần trầm tĩnh lại, gương mặt mỉm cười nhẹ nhàng, đôi lúc khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo càng lúc càng ôn hòa hơn. Hoắc Vũ Hạo cũng không kể những lần hẳn cứu sống Vương Đông, nhưng biểu tình và ngữ khí kể chuyện cũng khiến hai vị tông chủ nhận biết ra vài chuyện này kia. Kể

một thôi một hồi, bất giác đã đến quá trưa, hai vị tông chủ lôi hăn đi ăn cơm, ăn xong lại nói chuyện hết một canh giờ, mới đến thời gian bước chân lên Hạo Thiên Bảo. Hoắc Vũ Hạo cũng không kể những chuyện riêng của bản thân, chỉ kể những lúc mà hăn cùng Vương Đông đi chung với nhau. - Đại khái chính là như vậy. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy cái cổ của mình cũng hơi khô, nhưng hăn thấy rõ nửa ngày kể chuyện, thái độ hai vị trưởng bối của Vương Đông rõ ràng chuyển biến rất nhiều, ánh mắt thân thiết hơn, nghe cách gọi cũng dễ dàng nhận ra. - Vũ Hạo, ngươi và tiểu Đông trải qua những chuyện này quả thực là đặc sắc a! Khó trách hăn có cảm tình tốt với người như thế. Đại tông chủ mỉm cười nói. Hoắc Vũ Hạo nói: - Có được hảo huynh đệ như Vương Đông, là phúc khí của ta. Đại tông chủ khoát tay: - Đừng có gọi cái gì mà tông chủ, ta họ Ngưu tên Thiên, nhị đệ của ta họ Thái, gọi là Thái Thảm, gọi chúng ta là thúc thúc đi. Hoắc Vũ Hạo nhẹ nhõm trong lòng, nếu là người khác từ đầu tỏ thái độ cảnh giác lại khinh thường hăn như thế, hăndã sớm vứt áo ra đi. Nhưng hai vị trước mặt lại là trưởng bối của Vương Đông, hăn không thể không nhẫn nại. Xem ra hiện tại đã được họ hoan nghênh. - Dạ, Ngưu thúc thúc. Hoắc Vũ Hạo vội vàng đáp. Đại tông chủ Ngưu Thiên trầm giọng nói: - Vũ Hạo, tình huống hôm đó của ngươi, ta và nhị đệ đều thấy rõ. Trong cơ thể ngươi hăn ẩn chứa một lực lượng khổng lồ, vị lão sư kia của ngươi.... ta rất tiếc. Hoắc Vũ Hạo sắc mặt hơi trắng một chút, ánh mắt trở nên bi thương - Lão sư cũng vì cứu ta, thực xin lỗi hai vị thúc thúc, ta không nghĩ sẽ đàm luận đề tài này. Ngưu Thiên gật đầu: - Mỗi người đều có bí mật riêng, chúng ta không hỏi nữa, nhưng hôm đó ngươi hăn bị thương không nhẹ. Ta thấy rõ lực lượng đó đối với người có áp lực cực lớn, bây giờ ngươi thế nào? Hoắc Vũ Hạo nói: - Thân thể đã ổn, chỉ có Tinh Thần Hải bị tổn thương và thu nhỏ lại một chút. Ta không ngừng tu luyện sẽ khôi phục lại. Ngưu Thiên cả kinh - Tinh Thần Hải tổn thương? Thái Thảm bên cạnh lại bật trực hơn - Tiểu tử, người thật thà không nói dóc, nếu Tinh Thần Hải bị tổn thương sao còn có thể ngồi đây? Hoắc Vũ Hạo sửng sốt: - Tinh Thần Hải của ta thật sự bị thương a! Bất quá linh hồn căn nguyên lại không có thương tổn, chỉ là tinh thần lực giảm đi thôi. Thái Thảm nghi hoặc: - Tinh Thần Hải và linh hồn căn nguyên vốn

là một, không lẽ người nói người đã tách chúng ra? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu, nói: - Không có tách ra. Nhưng Tinh Thần Hải của ta bị thương quả thật là không có ảnh hưởng đến linh hồn căn nguyên. Ngưu Thiên nói: - Có thể cho ta xem Tinh Thần Hải của người một chút được không? Ta không có ý khác, chỉ muốn xem thử có thể giúp người hay không thôi. - Được, vậy cảm ơn Ngưu thúc thúc. Hoắc Vũ Hạo biết, người ta đối với hắn vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng. Dù sao hắn bộc lộ bí mật lớn như vậy, ngay cả Vương Đông còn không biết. Ngưu Thiên đứng lên, đến trước mặt Hoắc Vũ Hạo, tay phải đặt lên trán hắn. Hoắc Vũ Hạo không phản kháng, thả lỏng thể xác và tinh thần. Với thực lực hai vị tông chủ, muốn làm khó hắn, một cơ hội phản kháng mong manh nhất cũng không có. Họ đều có trình độ của Huyền lão, Hạo Thiên Tông lại từng là đệ nhất tông đại lục. Hai mắt Ngưu Thiên hóa thành màu xanh, một khí tức ôn hòa lặng yên mà dũng mãnh tiến vào não Hoắc Vũ Hạo. Nhất thời, một cảm giác ấm áp vui sướng truyền khắp toàn thân, cô thể vô cùng thoải mái, những kinh mạch bị trùng kích lúc trước mơ hồ đau nhức cũng dần khôi phục. Dòng khí ôn hòa kia lại trở về trong đầu, chậm rãi tiến vào Tinh Thần Hải. Hoắc Vũ Hạo chớp mắt, hắn cảm thấy dòng khí màu xanh đó nhưng không thể biết nó là tinh thần lực hay là hồn lực. Dòng khí xanh tiến vào Tinh Thần Hải, lững thững qua lại trong đó. Kỳ lạ là dòng khí xanh đó lại không khiến Tinh Thần Hải của hắn gợn sóng chút nào. Khí xanh lưu chuyển, bắt đầu khuếch tán, trên trán truyền về từng trận mát lạnh, thế giới tinh thần như đang được rửa sạch, Tinh Thần Hải đang bị thương, dưới tác dụng của năng lượng thần kỳ bắt đầu khôi phục. Tinh thần lực cũng thăng hoa, cảm giác thật kỳ diệu. Cảm giác như sau lúc hắn ngộ đạo ở đỉnh Hạo Thiên Phong. Không biết qua bao lâu, khí tức mát lạnh từ từ rút đi, Hoắc Vũ Hạo mừng rỡ phát hiện Tinh Thần Hải bị tổn thương đã hoàn toàn lành lặn. Dù chưa phục hồi trở về tình trạng hắn hải vô nhai, nhưng sau khi chữa trị, lượng tinh thần lực đã hoàn toàn bình thường. Nói cách khác, chỉ cần hắn minh tưởng ngày qua ngày, tinh thần lực sẽ nhanh chóng trở về đỉnh phong. Lúc này nhiều lắm chỉ cần vài tháng mà thôi, so với trước đó hắn tính toán không có ba năm thì khó mà khôi phục được. Mở hai mắt, thần sắc rõ ràng cường thịnh hơn rất nhiều. Ngưu Thiên

vẫn đứng trước mặt, mỉm cười. - Đa tạ Ngưu thúc thúc. Hoắc Vũ Hạo đứng lên, cung kính cúi đầu cảm tạ. Bây giờ hẳn đã vui lòng kính phục. Hẳn thực sự chưa bao giờ gặp một người có thể chữa trị tổn thương tinh thần. Nếu Mục lão còn sống, có lẽ cũng có thể, mà nhìn vị trước mặt bất quá chỉ tráng niên đã có thể làm được. Vị trí của đại tông chủ trong lòng hẳn đã tăng cao hơn cả cường giả Độc Bất Tử. Ngưu Thiên mỉm cười: - Vũ Hạo, tinh thần lực của ngươi so với ta đoán còn mạnh hơn nhiều. Hơn nữa ta cảm thấy ngươi khống chế tinh thần lực ở một trình độ rất cao. Rất tốt, khó trách tiểu Đông nói ngươi có thiên phú dị bẩm. Tinh Thần Hải của ngươi ta còn cảm nhận thấy sự tồn tại của Nhị Thức Hải. Nhờ có Nhị Thức Hải bảo vệ linh hồn căn nguyên, khi Tinh Thần Hải tổn thương, linh hồn căn nguyên liền được nhị thức hải bao bọc. Khi Tinh Thần Hải hồi phục nó sẽ lại tự động trở về. Điểm này ta nghĩ ngươi cũng không biết được. Hoắc Vũ Hạo khâm phục nói: - Ngưu thúc thúc, tinh thần lực của ngài thật cường đại, chỉ dò xét sơ qua đã thấy được nhiều như vậy, quả thật ta cũng không biết lúc ấy xảy ra chuyện gì. Ngưu Thiên nói: - Vũ Hạo. Ta có một thỉnh cầu, hy vọng ngươi có thể đáp ứng. - Ngài nói đi, chỉ cần ta có thể làm được. Đối với Ngưu Thiên, Hoắc Vũ Hạo đã khâm phục từ đáy lòng, khống chế lực lượng như thế khiến hẳn mở mang tầm mắt, biết được cường giả chân chính là thế nào. Hơn nữa, Ngưu Thiên trị liệu cho hẳn trước mới đưa ra yêu cầu, mà không hề lấy việc trị liệu làm điều kiện, càng khiến hẳn cảm kích. Ngưu Thiên nói: - Ta có thể cảm thấy rõ, ngày đó ngươi và sư phụ ngươi phong ấn rõ ràng là một hồn thú cường đại, hoàn nguyên nó thành một hình thái phôi thai, lại là năng lượng tinh khiết. Ta rất muốn biết, phôi thai đó sẽ thành cái hình dạng gì, sẽ biến hóa thế nào. Ta mơ hồ cảm thấy nó là hình thái hồn thú lần đầu tiên xuất hiện trên đại lục. Do đó nếu phôi thai trong nhị thức hải của ngươi có biến hóa thế nào, hy vọng ngươi sẽ nói cho ta biết. Nếu ngươi có vấn đề ta sẽ giúp ngươi, ít nhất không để ngươi bị thương tổn gì. Ngươi thấy sao? Hoắc Vũ Hạo chần chờ một chút, nói: - Có điều, Ngưu thúc thúc, ta phải rời khỏi đây, đợi Vương Đông trở lại, hai chúng ta sẽ đi. Ngài. . . .

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 198: Hồn linh ra đời, cực cường màu cam

- Không sao, ta chỉ cần biết cảm thụ của người và quá trình hình thành của nó. Phôi thai hồn thú kia hẳn là không tổn hại gì người, đến lúc cứ bảo Vương Đông báo tin về thôi. Chích cần người đáp ứng, Hạo Thiên Tông đã nợ người một ân tình. Ta có cảm giác, phôi thai hồn thú kia sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến phương thức tu luyện của hồn sư. Người cũng biết, trên đại lục này, tốc độ tu luyện của nhân loại vượt xa hồn thú. Dù hồn thú sinh trưởng sớm hơn mấy trăm vạn năm, nhưng thời đại phát triển, hồn thú bị nhân loại giết chóc càng lúc càng nghiêm trọng. Hiện nay lượng hồn thú ngàn năm và vạn năm đã giảm mạnh, chỉ có những hồn thú tu vi thấp nhất và cao nhất là còn duy trì được. Hồn đạo khí lại phát triển rất nhanh, lại càng uy hiếp hơn nữa, nếu cứ tiếp tục thế này, một ngày mà hồn thú bị diệt sạch, nhân loại cũng không còn hồn sư. - Vấn đề này, thực tế các quốc gia đều hiểu rõ, nhưng không kẻ nào đứng ra không chế. Dù sao giữa các quốc gia luôn tồn tại quan hệ cạnh tranh, mà hồn sư lại là vụ khí chiến lược. Ai sẽ buông vũ khí đây? Chúng ta hy vọng tìm ra một phương pháp để thay thế hồn hoàn, giảm bớt nhu cầu của hồn sư. Nếu làm được, thì đối với cả việc cân bằng sinh thái hay duy trì chức nghiệp hồn sư, đều có tác dụng vĩ đại. Hoắc Vũ Hạo nhất thời nghiêm nghị: - Ngài nói quá đúng. Ta cũng lo lắng vấn đề này. Chúng ta ở học viện Sử Lai Khắc cũng được các sư phụ dạy dỗ phải cố gắng càng ít giết hồn thú càng tốt, chỉ lựa chọn hồn thú thích hợp nhất. Nhưng hồn thú vốn tự nó lại có lực công kích rất mạnh mẽ, nhân loại chúng ta gặp nó không thể không tự vệ. Thôi được, ta đồng ý, nếu phôi thai hồn thú xuất hiện biến hóa, ta sẽ báo cáo những biến hóa đó cho ngài. Nhưng vẫn mong ngài giữ bí mật giúp ta. Ngưu Thiên hài lòng gật đầu: - Chuyện đó thì yên tâm, căn bản chúng ta chẳng rời khỏi Hạo Thiên Bảo. Hoắc Vũ Hạo

đứng lên: - Thời gian không còn sớm, ta không quấy rầy hai vị thúc thúc. Ngươi thúc thúc, lại cảm tạ ngài trị liệu, nếu tự khôi phục mà nói, e rằng vài năm cũng chưa chắc khôi phục hoàn toàn. Ngươi Thiên khoát tay: - Đi đi, con đường tu luyện nên bền bỉ kiên trì. Hoắc Vũ Hạo trở về phòng, Ngươi Thiên xoay qua nói với Thái Thản: - Nhị đệ, ngươi cảm thấy thế nào? Thái Thản nói: - Còn nói gì nữa. Hoắc Vũ Hạo quả thật không tầm thường, hơn nữa cái tình cảm huynh đệ với tiểu Đông là thật, bất quá cái tiểu tử này óc nho thật. Ngươi Thiên bật cười: - Cũng không thể nói thế, đến trước là chủ thôi, huống chi, hãn bao nhiêu tuổi? Ta vừa rồi cẩn thận cảm nhận Tinh Thần Hải của hãn, thật khó lường a! Tinh Thần Hải trước khi tổn thương e rằng trình độ phải tương đương hồn thú 10v năm, lực khống chế lại rất mạnh. Chẳng qua, thực lực bản thân hãn còn thấp, chưa thể chân chính sử dụng hết tinh thần lực mà thôi. Thái Thản nói: - Tiểu Đông lá gan cũng quá to, vậy mà dám.... Ngươi Thiên khoát tay, nói: - Bỏ đi. Chuyện đã vậy, ngươi có mắng hãn thì có tác dụng gì. Vả lại ta tin tiểu Đông rất đúng mực, cũng không ai có thể chân chính tiếp cận hãn, ngươi quên rồi sao? Lão vừa nói vừa gõ gõ mi tâm. Thái Thản giật mình: - À há! Ta quên mất. Xem như tiểu tử Hoắc Vũ Hạo qua cửa thứ nhất đi, nhưng vẫn còn phải quan sát thêm. Ngươi Thiên nói: - Chúng ta cũng không nên can thiệp tiểu Đông nhiều quá. Vũ Hạo có tiềm lực rất tốt, cứ thế này việc hãn nối gót tiểu Đông hãn không có việc gì, lại nói hai đứa chúng nó thi triển đến bốn võ hồn dung hợp kỹ, thật là duyên phận a! Hai người đang nói, đột nhiên Ngươi Thiên biến sắc, giật mình: - Sao nhanh như vậy? Nhị đệ đi mau, phôi thai hồn thú kia đã sắp chui ra. Vừa nói, lão đã phóng đi. Đúng vậy! Hoắc Vũ Hạo vừa trở lại phòng, không đợi hãn ngồi xuống bắt đầu tu luyện, đột nhiên cảm giác được đại não nhức nhối đến chóng mặt, thân thể chao đảo, vội ngồi xuống giường tập trung tinh thần để cảm nhận. Vừa chữa trị Tinh Thần Hải, tinh thần lực mãnh liệt mênh mông, một cỗ khí tức kỳ dị quanh quẩn trong đó, sóng gió nổi lên. Nhị Thức Hải, Vận Mệnh Nhân! Hoắc Vũ Hạo trước tiên tìm tới nơi phát ra cảm giác khác thường. Hãn phát hiện, phôi thai Tuyết Nữ đang nhúc nhích, kéo dài ra, một hình hài con trẻ ẩn hiện mờ ảo, đưa chân chòì chòì đạp đạp, như muốn thoát ra khỏi kén. Phôi thai Tuyết Đế dị động,

khiến cho tinh thần lực trong Nhị Thức Hải khởi động, Tinh Thần Hải lại sinh ra cộng hưởng mãnh liệt. Chuyện này. nó sắp được sinh ra? Đối với hồn linh ngoài ý muốn này, Hoắc Vũ Hạo kỳ thật cảm thấy không yên, bởi vì thực nó có giեն từ hắc, Băng Đế, Thiên Mộng, Tuyết Đế và Y lão. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy rõ ràng, lúc phôi thai nhúc nhích, tinh thần lực bị ảnh hưởng rất lớn, dường như toàn bộ tâm thần đều bị đũa nhỏ này sử dụng. Y lão nói, hắc và phôi thai hồn linh này có quan hệ khế ước, không chỉ là chính - phụ, mà còn có huyết thống. Hồn linh được hình thành từ căn nguyên, linh thức của Tuyết Đế, cùng với huyết mạch, tinh thần lực của Hoắc Vũ Hạo và thần thức hỏa của Y lão. Y lão đã lưu lại khế ước ma pháp sử dụng với hồn thú, nhưng cụ thể ra sao, tình huống thế nào có thể hình thành hồn linh, vẫn cần chính hắc tự thử nghiệm. Nói đơn giản, hồn sư có tu vi cao hơn hồn thú càng nhiều, khế ước lại càng vững vàng. Nhưng hồn thú có giữ lại được bao nhiêu năng lực, ảnh hưởng đến hồn hoàn ra sao, cũng cần hắc thử nghiệm không ngừng. Tuyết Đế lại đặc biệt cường đại, lại xuất hiện âm cực dương sinh, tiêu hao thần thức hỏa của Y lão, với tinh thần lực của hắc hiện nay mới có thể hoàn thành khế ước. Do vậy, Hoắc Vũ Hạo tâm tình không yên nhưng rất chờ mong, tò mò. Hồn linh động đậy càng dữ dội, tinh thần lực bắt đầu hội tụ về Nhị Thức Hải, dường như đều trở thành thức ăn của nó, hoàn toàn bị nó hấp thu hết. Hoắc Vũ Hạo giật mình, nếu phôi thai nào cũng ăn như con này, thực là nuôi không nổi a! Ngưng tụ tinh thần lực dễ dàng lắm sao? Mỗi ngày mà nó đều hấp thu tinh thần lực thế này, không phải ngày nào mình cũng sẽ hoa mắt chóng mặt ư? Còn may vừa được Ngưu Thiên chữa trị Tinh Thần Hải, nếu không hắc khó mà chịu nổi. Vận Mệnh Nhân không tự chủ mở ra, kim quang nhàn nhạt hình thành xoay quanh cơ thể, khiến hắc vàng như một pho tượng. Ngưu Thiên, Thái Thân đã lặng lẽ vào phòng Hoắc Vũ Hạo, không ai nói tiếng nào, e quấy nhiễu hắc, chỉ đưa ánh mắt chờ mong nhìn hắc chăm chăm. Một khi Hoắc Vũ Hạo có vấn đề gì, tất nhiên sẽ ra tay giúp đỡ. Rốt cục, hồn linh hấp thu sáu thành tinh thần lực, hấp lực mãnh liệt ngừng lại. Hồn linh yên tĩnh, một vầng sáng màu cam khuếch tán ra, khiến cho Hoắc Vũ Hạo rung động. Tinh thần lực vừa bị nó hấp thu, lại hồi phục nhanh chóng dưới

hào quang màu cam kia. Luồng sáng xẹt qua nơi nào, nơi đó liền bùng
trướng vài phần, như sóng lớn lan tràn ra. Cảm giác với hồn linh càng thêm
rõ ràng. Hơn mười vòng sáng hào quang tỏa ra, tinh thần lực đã khôi phục
lại trạng thái toàn thịnh, lại liên tục tăng lên. Tinh Thần Hải dưới hào quang
màu cam chiếu rọi bắt đầu trở nên tràn đầy. "Chẳng lẽ nàng chưa ra? Chỉ tu
luyện tinh thần lực cho ta?" Hoắc Vũ Hạo nghĩ không ra, với tốc độ trước
mắt, chỉ không tới một canh giờ, hẳn có thể đạt được trạng thái trước khi
tuyệt đan bạo động. Thời gian chậm chạp trôi qua, hào quang màu cam
khuếch tán, phôi thai hồn linh màu cam càng lúc càng đậm. Hắn đã không
thể thấy rõ bên trong, nó đã thành một cái trứng màu cam, không nhúc
nhích gì cả, yên lặng, vững chắc. Tinh Thần Hải càng ngày càng tràn đầy,
nhưng lại thêm một màu cam nhàn nhạt, cảnh giới hẳn hải vô nhai đã trở
lại. Thậm chí tinh thần lực còn mạnh hơn trước. Tinh thần lực nổi sóng bắt
đầu kết hợp với hồn lực, giao hòa. Hoắc Vũ Hạo dường như hiểu ra cảnh
giới thăm dò tinh thần của Ngưu Thiên, mặc dù vẫn còn kém xa, nhưng
nhân cơ hội này cũng thấy được cánh cửa của nó. Đột nhiên, hào quang
màu cam từ phôi thành mạnh mẽ khuếch tán, cả Tinh Thần Hải nháy mắt
sôi lên, toàn bộ hóa thành màu cam. Bên ngoài, Ngưu Thiên và Thái Thần
cũng thấy một vòng sáng màu cam lóa mắt từ Vận Mệnh Nhân của Vũ Hạo
phóng ra, nhuộm cả phòng thành một mảnh màu cam, tỏa ra một uy áp khác
thường. "Đỉnh ——" Âm thanh du dương thanh thúy vang lên, ý thức Hoắc
Vũ Hạo khôi phục lại, hắn thấy trên phôi thai có một vết nứt, Tinh Thần Hải
chấn động. Vết nứt thứ hai cũng theo đó xuất hiện, những tiếng "cách cách"
lan rộng theo những vết nứt khác hiện ra. "Rộp" Một bàn tay be bé trắng
tinh xinh xắn từ trong trứng thò ra đánh vỡ vỏ ngoài, tạo ra những âm thanh
vỡ vụn hấp dẫn. Hào quang quanh thân Hoắc Vũ Hạo bắt đầu thu lại, hắn
nhanh chóng trở về trạng thái bình thường. Nhưng trong Nhị Thức Hải,
tiếng vỡ không ngừng vang lên, dĩ nhiên chỉ có hắn mới nghe thấy. Bàn tay
nhỏ xinh xắn quờ quạng, lần lượt đập vỡ những lớp ngoài màu cam Hoắc
Vũ Hạo tập trung tinh thần nhìn chăm chú bàn tay nhỏ bé, một cảm giác
thân thiết quanh quẩn trong tim. Bàn tay trắng ngần như tuyết, mềm mại
khiến người ta không nhìn được muốn cắn một phát. Vỏ trứng càng lúc

càng vỡ ra nhiều, lộ ra hình dáng của nàng. Một hình hài con trẻ nhỏ bé, tay chân mũm mĩm, màu cam phóng thích ra ngoài, khuôn mặt tròn trĩnh bầu bĩnh đáng yêu, cái miệng chúm chím hé mở một nụ cười xinh xinh, hai cái má lúm đồng tiền càng thêm đáng yêu. (LCT: Lão tả trẻ con tẻ hại, đọc xong chẳng hình dung quái được gì hết, trên này là ta chém hết đó, dĩ nhiên là nắm đại ý của lão trước) Đôi mắt lam thẳm, như đại dương thâm thẳm, đơn sơ mà thâm thúy giao hòa trong đôi mắt xinh đẹp, những sợi tóc quăn quăn trắng bạc, dù chỉ mới là trẻ con nhưng lại toát ra khí chất cao quý. - Tuyết Đế? Hoắc Vũ Hạo gọi nàng. Cô bé đập đập cái tay, há miệng cắn vỏ trứng, đôi mắt lam thẳm giật mình tròn xoe ngạc nhiên, nét đáng yêu càng thêm đáng yêu, khuôn mặt bầu bĩnh nhìn mà muốn nhéo. - Tuyết Đế? Hoắc Vũ Hạo lại gọi một tiếng, không chế tinh thần lực huyền hóa ra thân ảnh bản thân trong Nhị Thức Hải, xuất hiện trước mặt cô bé. "Rộp rộp rộp" Cô bé nhai rau rầu cái vỏ trứng màu cam, tròn xoe mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo, lông mi tinh tế dài thượt cũng màu lam thẳm, chớp chớp. - Tuyết Đế, người còn nhớ ta không? Hoắc Vũ Hạo lại hỏi dò. "Rộp rộp rộp" - Tuyết Đế, ta là Hoắc Vũ Hạo a! Người còn nhớ chứ? Còn có Băng Đế, Thiên Mộng... "Rộp rộp rộp" - Người cảm thấy thế nào? Bây giờ người là hình thái gì vậy? "Rộp rộp rộp" - Người. "Rộp rộp rộp" Hoắc Vũ Hạo phát hiện hẳn có hỏi gì cũng vô ích, cô bé rất khoái cái vỏ trứng này, hai bàn tay xinh xinh càng lúc chụp càng nhanh, làm như sợ hấn giành mất của nàng. Cái vỏ trứng nhìn như cứng rắn vậy mà không ngăn được hai bàn tay bé con, lát sau đã bị ăn sạch sẽ. Hoắc Vũ Hạo đỡ khóc đỡ cười, cô bé đáng yêu này ăn cái thứ mà khiến hẳn cũng giật mình, vì cái vỏ trứng màu cam đó rõ ràng là tinh thần lực ngưng tụ ở cường độ cao a! Hẳn đang lo không biết nàng ăn cái thứ đó xong rồi có tiếp tục ăn luôn tinh thần lực của mình hay không, sau đó... đến lúc nào mới no... - Y Y a a... Bé con đột nhiên nhìn Hoắc Vũ Hạo, gọi Hoắc Vũ Hạo giật mình, rõ ràng tiếng gọi của nàng không có ngôn ngữ, nhưng bản thân lại dễ dàng hiểu được, tiếng nàng gọi chính là.... pa pa! Hoắc Vũ Hạo hóa đá, hẳn bao nhiêu tuổi a! Tên nhóc này kêu là papa, sao mà không sợ. Cảm giác nũng nịu từ cô bé xinh xắn khiến hẳn muốn tan ra. - Người... người gọi ta? Hoắc Vũ Hạo hỏi một câu ngu hết cỡ. - Y Y a a... - Ta.

Hoắc Vũ Hạo chỉ cảm trước mắt mờ mịt, chẳng biết phải đáp lời Tuyết Đế trong hình dạng trẻ con vô cùng đáng yêu này như thế nào, cô bé kia còn là mãnh thú đứng thứ ba đại lục không vậy? Chợt, cô bé dường như không kiên nhẫn, thân thể nhỏ bé trôi nổi, bay tới Hoắc Vũ Hạo. Hắn theo phản xạ bế lấy nàng, một cảm giác thân thiết lan tỏa toàn thân, tinh thần lực ngưng kết thành thân thể kia cũng hóa thành màu cam. Gương mặt vui vẻ, cái miệng xinh xinh cười hì hì, bàn tay nhỏ bé sờ soạng trong ngực Vũ Hạo, như đang đùa giỡn với hắn. (LCT: âyda không phải đùa giỡn đâu, chết cha chưa em, đợt này là phải bàn với em Đông cưới gấp thôi....) Gần gũi như thế, hắn càng thấy rõ bản thân vô phương chống cự lại cái vẻ đáng yêu vô ngần của nàng. - Y Y a a... (papa, ta phải đi ra ngoài.) Nói với Hoắc Vũ Hạo như vậy, cô bé thò tay vào ngực hắn lấy ra một cái yếm trắng, đeo lên người, đạp một bước bay đi, để lại một cái mông trắng bóc trong mắt hắn. Không đợi Hoắc Vũ Hạo phản ứng, Tinh Thần Hải đột nhiên sôi lên một chút, bóng dáng cô bé con nhoáng lên liền không thấy đâu nữa. Nàng thật sự có thể đi ra ngoài? Hoắc Vũ Hạo há mồm kinh ngạc, vội thu lại tinh thần, mở mắt. - Y Y a a, Y Y a a! Vừa mới mở mắt, hắn lại nghe tiếng kêu đầy phần nộ của cô bé, nhìn lại chỉ thấy trong phòng có một màn hào quang màu xanh, cô bé hoàn toàn được bao phủ trong một khối cầu màu cam, tả xung hữu đột đập liên hồi liên cái màn xanh, nhưng làm cách nào cũng không ra được, khuôn mặt bầu bĩnh tỏ ra phần nộ. - Vũ Hạo, chuyện gì đây? Đang đứng nhìn cô bé con, Ngưu Thiên và Thái Thản cũng luýnh quýnh. Vừa nãy họ thấy con mắt thứ ba trên trán hắn đột ngột lóe lên, tiểu tử kia liền từ đó bay ra. Cô bé con bộ dáng vô cùng đáng yêu, hai vị tông chủ nhất thời thấy tò mò, nhưng sau lại thấy cô bé nhìn lại với ánh mắt không chút hữu hảo, chỉ kêu "Y Y a a" một tiếng liền nổi lên Bạo Phong Tuyết. Lúc này, bên ngoài màn xanh, nhiệt độ phòng đã giảm xuống hơn 50 độ, cả phòng đều bao trùm băng tuyết, Ngưu Thiên và Thái Thản cũng bị một lớp băng đóng trên người. Nếu không phải Ngưu Thiên nhanh tay, vậy khốn cô bé lại, thì không biết nàng còn phá hoại ra sao nữa. Cả hai đều nhận thấy rõ địch ý mãnh liệt từ cô bé toát ra. - Y Y a a, Y Y a a! (papa, bọn họ là người xấu, đánh bọn họ đi.) Cô bé con tức giận bay tới trước mặt Hoắc Vũ Hạo,

đặt mông trắng bóc ngồi lên vai hăn, bàn tay xinh xinh trắng nõn mấp mạp chỉ vào Ngưu Thiên, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, môi xinh xắn đỏ mọng tròn như cái miệng chai. Hoắc Vũ Hạo dờ khóc dờ mếu: - Tuyết Nữ, ta gọi người Tuyết Nữ nha. Bọn họ không phải kẻ địch. Tuyết Nữ ngẩn ngơ, gương mặt bầu bĩnh hơi bất mãn. Ngưu Thiên cũng nhăn nhó: - Vũ Hạo, bảo với tiểu bảo bối thu lại thần thông đi, người xem cái phòng này là nàng làm ra đó. Hoắc Vũ Hạo có cực hạn băng, nên rét lạnh bức này chưa thấm, vẫn chưa cảm thấy bất thường, đến khi Ngưu Thiên thu lại màn xanh kia, hăn mới thấy thế giới băng tuyết trong phòng. - Tuyết Nữ. Hoắc Vũ Hạo bất đắc dĩ nhìn tiểu bảo bối trên vai, cũng chưa hề nói lời nào tỏ ra trách móc, mà sau đó cô bé hành động lại khiến cả ba cảm thấy chột dạ. Cúi đầu ra vẻ oan ức, hai ngón trỏ múp míp chỉ chỉ vào nhau, bộ dáng biết lỗi rất đáng yêu. - Thôi thôi, nàng cũng không cố ý a! Cô bé còn nhỏ như vậy, người sao nỡ la mắng... Thái Thản trước đó còn rất cảnh giác với Vũ Hạo, lúc này lại thể hiện phong độ lão gia gia, bước bước tới bên Hoắc Vũ Hạo vỗ về cô bé, gương mặt cười xòa. Nhưng mà hăn không nghĩ, cái thân to đùng hơn 2m, cơ thể hùng tráng như con vượn cười ngoác cả mồm thế thì đẹp mặt không chứ? Vừa mới có bộ dạng oan ức, Tuyết Nữ vừa thấy hăn tiến đến, chột ngẩng mặt lên, đôi mắt lam thẳm tỏa ra hào quang sáng chói vạn vạo. Chỉ vừa lóe lên, Thái Thản lập tức hóa thành khối băng cứng ngắt với cái mặt còn đang cười ngoác đến mang tai. - Tuyết Nữ! Hoắc Vũ Hạo hết hồn hô lên, vội vàng giữ lấy nàng lui lại, hăn không phải sợ Tuyết Nữ gây thương tích cho Thái Thản, vì khi nàng ra tay, hăn nhận thấy rõ năng lực của nàng có quan hệ mật thiết với bản thân, không thể vượt qua năng lực của hăn. Nói cách khác, bất kể nàng dùng năng lực gì, cũng không vượt qua tu vi cấp 50 của hăn. Quả nhiên, Hoắc Vũ Hạo vừa giữ Tuyết Nữ lui lại, Thái Thản ngay lập tức gãy ra, băng vỡ rơi xuống đất, vẻ mặt dờ khóc dờ cười nhìn cô bé con đang lờm mình, cực kỳ bất đắc dĩ nói: - Tiểu tử kia, ta thật sự không có ý đối địch với người a! Đối mặt một cô bé đáng yêu như thế, còn làm gì được? Đánh không xong, trừng phạt không được, mà mắng cũng chẳng ổn. - Ngu ngốc! Còn không phải do người dọa nó sao. Ngưu Thiên một tay nắm Thái Thản kéo ra sau. Thái Thản bất mãn nói: - Đại ca, luận thực lực ta thực

không bằng người, nhưng diện mạo, hai ta hơn kém gì nhau, sao không phải là người dọa nàng. Ngưu Thiên quay đầu trừng mắt nói: - Hai ta không qua dọa nàng là được. Nhìn cái bộ dáng cần thận đó, còn có phong thái tông chủ Hạo Thiên Tông đâu chứ. Hoắc Vũ Hạo đã bình tĩnh lại, giơ tay chạm vào vai Tuyết Nữ. Tuyết Nữ có vẻ cực kỳ quần quít với hắn, ngón tay hắn giơ lên, nàng liền chụp lấy, cười đùa không ngớt. Hoắc Vũ Hạo cảm thấy, Tuyết Nữ dường như cũng không phải thực thể, dù rằng bàn tay nàng mềm mềm, nhưng không có cảm giác thực như da thịt con người. Nó giống như là năng lượng ngưng tụ thành, hắn cũng vô phương miêu tả được cảm giác này. Dường như Tuyết Nữ là một hình thể đặc biệt hình thành do năng lượng hòa trộn với thực thể. - Vũ Hạo, đây là tiểu sinh mệnh mà các người sáng tạo ra? Nàng vốn là hồn thú? Ngưu Thiên vẻ mặt tò mò hỏi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, nói: - Lão sư nói, Tuyết Nữ là do thiên địa linh khí đúng thời cơ mà sinh ra Bằng Thiên Tuyết Nữ, một hồn thú đặc biệt phi thường, thậm chí có thể không tính là hồn thú. Thật ra ta cũng không hiểu sao nàng lại ra thế này. - Bằng Thiên Tuyết Nữ? Nghe danh xưng đó, Ngưu Thiên và Thái Thân đều chấn động, liếc nhau, cùng hô lên kinh ngạc: - Tuyết Đế? Hoắc Vũ Hạo cũng kinh ngạc: - Thì ra hai vị thúc thúc cũng biết nàng. Thái Thân thất thanh nói: - Sao lại không biết. Thập đại hung thú đứng hàng thứ ba, đã sống 60-70v năm, một trong những hồn thú đẳng cấp cao nhất. Tại sao nàng lại biến thành bộ dáng này? Chuyện gì đã xảy ra? Hoắc Vũ Hạo biết, có một số việc chung quy giấu cũng không được, trầm ngâm một lúc, hắn mới kể lại sự tình phát hiện phôi thai Tuyết Đế, cho đến lúc phong ấn nói ra đơn giản, nhưng vấn đề quan hệ tới Bằng Đế, Thiên Mệnh thì hắn không hé môi. Nghe hắn kể, hai vị tông chủ cũng tỏ vẻ không tin được. Nếu nói Vũ Hạo nhờ vận khí mà đạt được, nhưng cái vận khí đó lại khiến hắn suýt mất mạng. Trong lòng họ cũng nghĩ rằng, phong ấn lực lượng giúp cho tu vi của hắn tăng lên cũng là từ Tuyết Đế, bằng chứng rõ ràng chính là tiểu Tuyết Nữ trước mặt. - Lão sư kia của người có nói hình thái này của Tuyết Đế là gì không? Ngưu Thiên cất tiếng hỏi. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu, nói: - Lão sư cũng không biết, chỉ nói với ta, nàng sinh ra sẽ có quan hệ mật thiết với ta, vì dung hợp với nàng phần lớn là máu huyết, tinh thần lực của ta. Hơn nữa lão

sư còn đặt một khế ước vào linh thức của nàng, sinh ra sinh mệnh này, lão sư gọi nàng là hồn linh. Tuyết Đế hồn linh. Danh từ hồn linh đối với hai vị tông chủ hay cả đại lục cũng đều là một từ hoàn toàn mới. Đột nhiên Tuyết Nữ "Y Y a a" kêu lên, giọng trong trẻo nhưng gấp gáp, thu hút ánh mắt cả ba người. Nhưng chỉ có Hoắc Vũ Hạo hiểu được nàng muốn nói gì. - Cái gì mà ta không cần người? Hoắc Vũ Hạo nghi hoặc hỏi. Tuyết Nữ bay lên, đôi mắt tròn to ngấn nước, chăm chú nhìn Hoắc Vũ Hạo lại "Y Y a a". Hoắc Vũ Hạo không hiểu ra sao lắm bầm: - Chỗ của người? Chỗ gì của người, nói rõ ra xem? Tuyết Nữ nước mắt rưng rưng chỉ vào Hoắc Vũ Hạo, ngón tay vẽ một vòng trong không khí. Hoắc Vũ Hạo giật mình nói: - Người nói là, hồn hoàn? Người và hồn hoàn của ta có quan hệ? Tuyết Nữ vội vàng gạt đầu, những sợi tóc màu bạc lưa thưa ngăn ngùn chớp sáng, gương mặt bầu bĩnh rung rung. - Y Y a a... tức là Tuyết THế Đường Môn nên xem ở Luyện Truyện chứ - Người nói là, không có vị trí hồn hoàn cho người sao? Hoắc Vũ Hạo cuối cùng hiểu ra vài phần. Nhưng mà, sao lại không có chỗ cho Tuyết Nữ? - Tuyết Nữ, nghe ta nói. Tu vi hiện tại ta đã cấp 50, chắc chắn phải có một vị trí không có hồn hoàn, sao người nói là không? Tuyết Nữ lúc lắc cái đầu như củ cải, lại "Y Y a a" chán nản. - Cái gì? Một cái không đủ? Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc - Người nói, nếu không đủ vị trí hồn hoàn, năng lượng của người sẽ không ngừng tiêu hao, cần dựa vào lực lượng của ta mới duy trì ổn định và tăng trưởng? - Y Y a a. - Nhưng hiện tại ta đã bốn hoàn a, không thể tăng cường thêm tu vi để kiếm thêm một chỗ trống được, ta không có biện pháp! Hoắc Vũ Hạo vẻ mặt khó xử. - Ngu như heo Thái Thân đứng bên cạnh nhìn không được mắng to - Cái đầu heo nhà người, khờ thật hay là giả ngu hả? Người thường gặp chuyện này dĩ nhiên vô phương, nhưng mà cái loại võ hồn song sinh như người cũng hết biện pháp sao? Đừng nói với ta võ hồn thứ hai cũng có bốn hoàn đi! Ngu không thể không chửi! Quả là kẻ trong cuộc thì mê mang, Thái Thân vài lời đã đánh thức hẳn. Hoắc Vũ Hạo nhất thời tỉnh ngộ hiểu ra. Đúng a! Võ hồn linh mâu thì chỉ còn một, nhưng võ hồn Băng Đế thì còn dư thoải mái! Hơn nữa võ hồn Băng Đế tuyệt đối không bài xích năng lượng Tuyết Nữ. Cả hai đều là thuộc tính lạnh cực hạn, hợp lại với nhau thì mạnh càng thêm mạnh. Tuyết

Để hồn linh dĩ nhiên là phải sống nhờ trong hồn hoàn, sau này hẳn có dùng được vị trí đó để thêm hồn hoàn hay không? Hồn linh sau khi ở trong hồn hoàn, quan hệ với bản thân sẽ như thế nào? Trong đầu đầy rẫy nghi vấn, Hoắc Vũ Hạo vội vàng phóng thích võ hồn thứ hai. Hàn ý cực lạnh phóng ra, khí tức Băng Đế cường đại toát lên từ hồn hoàn 40v năm lóng lánh. Nhìn hồn hoàn đỏ như máu có bốn đường kim văn, chẳng những hai vị tông chủ ánh mắt tập trung, mà Tuyết Nữ dường như cũng ngẩn ngơ, sau đó nhìn Hoắc Vũ Hạo như là thấy cái gì đó. Chợt nàng reo lên vui vẻ, thân thể giữa không trung cuộn lại, thành một quang cầu màu cam bắn tới Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo phản xạ giơ tay đón lấy nàng, nhưng không ngờ khối cầu màu cam chui luôn vào trong người. Thân thể cứng đờ, cả người đột nhiên kịch liệt run rẩy, trên người hẳn, tản mát ra màu cam đặc sệt sáng rực, đôi mắt cũng biến thành màu cam. Hồn lực mệnh môn dao động mãnh liệt trào ra, vốn chỉ có một hồn hoàn màu đỏ, động dậy một chút lại hóa thành ba cái. Hồn hoàn màu cam đột nhiên xuất hiện, cùng với hồn hoàn màu đỏ đứng đưa lên xuống. Hồn hoàn màu cam? Cô bé con kia hóa thành hồn hoàn? Ngưu Thiên và Thái Thần cảm thấy mù mịt, tiểu Tuyết Nữ tuy không thích bọn họ, nhưng thật sự là rất đáng yêu a! Kẻ khác căn bản không thể kháng cự. Huống chi, nàng cũng không có gây ra tổn hại cho hai người. Có điều hồn sư lại có hồn hoàn màu cam? Cái chuyện gì thế này a? Đột ngột, lại thêm một hồn hoàn màu cam nữa xuất hiện lơ lửng ngay bên cạnh, hào quang và cường độ đều giống hệt, khí tức Hoắc Vũ Hạo càng thêm cường thịnh. - Đại ca, chuyện gì đây? Hai hồn hoàn? Thái Thần nghi hoặc không thôi. Ngưu Thiên nói: - Ta làm sao biết? Mà, hồi này không nghe Vũ Hạo lầm bầm sao, tiểu nữ kia nói một vị trí hồn hoàn không đủ. Không biết nó muốn làm gì, hồn hoàn mà nàng huyền hóa ra có hiệu quả thế nào. Cảm giác của Hoắc Vũ Hạo lại khác, khi dung hợp với Tuyết Nữ, hẳn đã hiểu được ảo diệu của Tuyết Nữ hồn linh. Tuyết Nữ quả thật là một sinh mệnh thể, dưới chú ngữ của Y lão, tập trung nhiều lực lượng sinh ra sinh mệnh thể đặc biệt. Nói cách nào đó, gọi là hồn hoàn "sống" cũng chưa đủ, mà nó còn có tính chủ động mạnh mẽ. Tuyết Nữ tuy là sinh mệnh thể, nhưng là cũng là năng lượng thể. Năng lượng bản thân nàng vẫn khổng lồ, nhưng

tiêu hao không ngừng, lại không thể tự khôi phục, bởi vậy dù có kế ước hay không, nàng cũng không tách khỏi Hoắc Vũ Hạo được. Nhờ Hoắc Vũ Hạo mà nàng khôi phục năng lượng, thậm chí là không ngừng tăng trưởng.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 199: Hồn Hoàn màu cam (Thượng)

Nhưng mà, tuy Tuyết Nữ đã tồn tại ở một dạng mới, nhưng dù sao đây cũng là thế giới của đại lục Đấu La, cô không thể hoàn toàn thoải mái ở thế giới bên ngoài. Cho nên, mặc dù cô đã hóa thành dạng cơ thể sống, nhưng dung hợp với Hồn Sư mới là lựa chọn tốt nhất. Nếu đổi là người khác, tối đa chỉ có thể tăng thêm một Hồn Hoàn. Vậy thì năng lượng của Tuyết Nữ sẽ dần dần bị trôi đi. Nói một cách đơn giản, tựa như khi Hồn Sư hấp thụ Hồn Hoàn được hóa thành từ Hồn Thú, Hồn Sư không thể nào hấp thụ hết tất cả mọi kỹ năng của Hồn Thú, mà chỉ có thể chọn cái thích hợp nhất với mình. Còn Tuyết Nữ lại khác, bản thân Tuyết Nữ là một cơ thể sống, đương nhiên cô sẽ muốn bảo tồn toàn bộ năng lực của mình. Mà cái cô có thể làm chính là thông qua Hoắc Vũ Hạo để hoàn thành ước nguyện này, đây là lý do vì sao cô lại chiếm nhiều vị trí Hồn Hoàn đến vậy. Điều kiện tạo thành Hồn Linh Tuyết Đế rất đặc biệt, căn bản không thể làm thêm phiên bản phục chế nào nữa. Cho dù sau này Hoắc Vũ Hạo thông qua câu thần chú kế ước mà Y Lai Khắc Tư lưu lại để chế tạo Hồn Linh, cũng phải chịu thua. Đừng nói là Hồn Sư không có đủ lượng Tinh Thần Lực để dung hợp cùng Hồn Thú, chỉ riêng lượng năng lượng mà Hồn Thú cần để nén lại cũng đã là một quá trình cực kỳ nguy hiểm không thể tưởng tượng nổi nữa rồi. Huống chi, còn cần phải có một cường giả hy sinh thần thức của mình để hoàn thành quá trình này, điều này làm sao có thể đây? Bề ngoài, thực lực của Tuyết Đế sẽ bị hạn chế nương theo Hoắc Vũ Hạo, nhưng xét về mặt sâu bên trong, thì cô

lại có thể bộc lộ ra được thực lực mạnh mẽ của mình. Hồn Hoàn màu cam ánh kim thứ ba thứ tư lần lượt xuất hiện, hai cái Hồn Hoàn này cũng giống như hai cái Hồn Hoàn ban đầu, tổng cộng bốn cái Hồn Hoàn màu cam ánh kim lần lượt dao động theo tần số y hệt Hồn Hoàn màu đỏ của Băng Đế. Bắt đầu từ giờ phút này, Hoắc Vũ Hạo đã chính thức trở thành cường giả bậc Hồn Vương. Hắn một lần phụ thêm bốn cái Hồn Hoàn, nhưng hắn lại không thể khống chế được bốn cái Hồn Hoàn ấy, vì chỉ có Tuyết Nữ mới có khả năng khống chế này. Dao động vô cùng mãnh liệt của Hồn Lực và sóng Tinh Thần Lực dần dần ổn định lại, quá trình dung hợp của Tuyết Đế và Hoắc Vũ Hạo còn muộn dễ dàng hơn trong tưởng tượng nhiều. Thậm chí bản thân Hoắc Vũ Hạo còn không kịp cảm nhận được gì nhiều, hắn chỉ có cảm giác bản thân mình càng lúc càng có nhiều năng lượng hơn thôi. Nhưng tích tắc sau, cảm nhận của hắn càng lúc càng rõ ràng hơn, hắn nhận ra ảnh hưởng của bốn Hồn Hoàn mang đến cho mình không hề nhỏ. Chẳng những Hồn Lực tăng lên một lượng lớn mà bất kể khung xương hay kinh mạch, Tinh Thần Lực, tất cả đều tăng lên toàn diện. Liên tục phụ thêm bốn cái Hồn Hoàn đối với Hồn Sư mà nói, sự tăng phúc nhiều như thế nào chỉ cần nghĩ là biết. Hiện giờ, cường độ Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo dù so với cường giả bậc Hồn Đế cũng không thua kém bao nhiêu. Hoắc Vũ Hạo có thể cảm nhận được, tuy hắn không thể khống chế bốn cái Hồn Hoàn ấy, nhưng những gì chúng mang đến cho hắn tương đương với Hồn Hoàn bậc ba vạn năm. Đây là do trong quá trình dung hợp, Tuyết Nữ đã chọn cấp bậc phù hợp nhất với khả năng chịu đựng của hắn, chứ thật ra bản thân cô vẫn còn rất nhiều dư âm. Có điều, một mình chiếm bốn vị trí, xem ra cô bé đã khá hài lòng. Những Hồn Hoàn này có thể lớn dần theo thời gian là chuyện không phải bàn cãi nữa. Nhưng mà, Hoắc Vũ Hạo khá là bất mãn với chuyện một mình Tuyết Nữ chiếm bốn vị trí Hồn Hoàn, thế mà lại không mang cho hắn bất cứ một kỹ năng nào. Đứa bé này quá bá đạo, sau này vũ hồn Băng Đế của hắn phải làm sao đây? Hắn thiếu đến tận bốn Hồn Kỹ, ưu thế của Vũ Hồn Song Sinh tuyệt dốc không phanh a. Nhưng giờ hắn cũng không đành lòng trách mắng cô bé đáng yêu ấy được, hắn tin chắc dù lúc này Băng Đế có tỉnh lại, cũng sẽ không có ý kiến gì. Bất kể là Tuyết Đế có

trở thành hình dạng gì, đây cũng là sức mạnh của Tuyết Đế. Đỏ và bốn cam ánh kim, năm cái Hồn Hoàn lơ lửng xung quanh Hoắc Vũ Hạo, hơi thở cuồng dã mang hơi hướm cổ đại từ vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo đã biến mất. Thay vào đó là một khí tức cao quý, dịu nhẹ, khiến người ta không cảm nhận được có chút gì khác thường. Bản thân Hoắc Vũ Hạo không hề cảm nhận được mình đã mạnh lên bao nhiêu, nhưng hấn cảm giác của hấn về hai vị Tông Chủ trước mặt lại thay đổi hoàn toàn. Với tu vi của họ, lẽ ra Hoắc Vũ Hạo phải cảm nhận được áp lực lẫn nguy hiểm. Nhưng giờ lại chẳng còn. - Hi hi hi. Một tiếng cười trong trẻo vang lên, sau đó từ trong Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo chui ra một ảo ảnh màu vàng. Đây còn không phải Tuyết Nữ thì là ai? Việc cô bé lại xuất hiện không khỏi khiến hai vị Tông Chủ vui mừng khôn xiết, Thái Thản nói: - Nhóc con, không phải ngươi hóa thành Hồn Hoàn rồi sao? Hoắc Vũ Hạo thay Tuyết Nữ trả lời vấn đề này, hấn gượng cười nói: - Cô bé không phải hóa thành Hồn Hoàn, đây chỉ là cách cô bé “chiếm địa bàn” trên người ta thôi. Bốn cái Hồn Hoàn ấy là nơi chứa đựng năng lượng của cô bé. Cô bé có thể thông qua bốn Hồn Hoàn ấy mà khôi phục năng lượng mà mình tiêu hao. Bốn Hồn Hoàn này theo một ý nào đó cũng chẳng phải là Hồn Hoàn gì, càng không có liên quan gì đến ta. - I i a a. Tiểu Tuyết Nữ dường như nghe thấy trong lời Hoắc Vũ Hạo nói có chút miễn cưỡng, nên nhìn hấn lắc đầu với vẻ bất mãn, sau đó, ánh sáng màu cam ánh kim trên người cô bé tức thì trở nên mạnh mẽ, Hoắc Vũ Hạo cũng lập tức hiểu được ý của cô bé. Ngay sau đó, bốn cái Hồn Hoàn trên người Hoắc Vũ Hạo lóe sáng, tiểu Tuyết Nữ đưa cánh tay nhỏ xíu trắng nõn của mình lên, chỉ về phía Thái Thản. Ngay lập tức, một tia sáng màu xanh lam bắn ra từ ngón tay út của cô bé, tia sáng sau khi thoát khỏi đầu ngón tay của Tuyết Nữ liền bắt đầu khuếch tán ra bên ngoài, bao phủ lấy cả người Thái Thản. Và kết quả, Thái Thản “bé bỏng” lại một lần nữa bị biến thành băng, hấn ta ngay cả ý định phản kháng cũng không kịp thực hiện. - Hi hi hi. Tiếng cười khanh khách trong trẻo lại vang lên, cô bé còn vẫy vẫy tay với vẻ thích thú nữa. Lần này, thời gian Thái Thản vùng vẫy để phá băng ra rõ ràng chậm hơn ban đầu một chút. - Lạnh chết ta mất, con bé kia, ngươi lấy lão phu làm thí nghiệm sao? Còn nghịch

ngợm nữa coi chừng ta đánh mộng người đấy. Thái Thân sau khi phá băng còn rùng mình thêm một cái. - Ta hiểu rồi. Hoắc Vũ Hạo đột nhiên vui mừng hét to, dọa hai vị tông chủ giật mình suýt ngất. - Thằng oắt, lại đến người. Người hét cái gì đây? Ta không đánh cô bé không có nghĩa là không đánh người nhé. Thái Thân găm gù, trừng mắt nhìn Hoắc Vũ Hạo với vẻ căm tức. Hoắc Vũ Hạo lại giống như không nghe thấy có người uy hiếp mình, kích động nói: - Ta đã hiểu được điểm ảo diệu của Hồn Linh rồi. Tuy Tuyết Nữ chiếm bốn vị trí Hồn Hoàn của ta nhưng đây cũng đại diện cho bốn năng lực của cô ấy. Mà điểm ảo diệu ở đây chính là cô ấy có thể đem năng lực của mình chứa vào trong Hồn Hoàn, đồng thời cũng có thể thông qua Hồn Hoàn mà khôi phục năng lượng tiêu hao của mình. Và tất cả đều không có quan hệ gì với ta. - Không quan hệ với người mà người mừng cái gì? Thái Thân nghi ngờ nói. Hoắc Vũ Hạo đáp: - Cái không có quan hệ gì với ta có nghĩa là trong lúc cô bé sử dụng năng lực của mình thì cũng không làm tiêu hao Hồn Lực hay Tinh Thần Lực gì của ta, lượng tiêu hao giảm đi ấy tương đối là khá nhiều. Hơn nữa, cũng không cần ta phải điều khiển. Vậy là trong cùng một thời điểm, ta và cô bé đều có thể cùng sử dụng kỹ năng của mình, thậm chí chúng ta còn có thể phối hợp vô cùng thuận lợi, có thể xem là tâm ý tương thông. Hai đại Tông Chủ đều là cường giả đỉnh cấp, cả hai nghe đến đây làm sao còn không theo kịp vấn đề nữa. Ngưu Thiên nói: - Nói như thế, có sự tồn tại của cô bé thì khi người chiến đấu, sức chiến đấu tương đương với hai người sao? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Cũng không hẳn là khoa trương đến thế, nhưng ta đoán, ít nhất Tuyết Nữ có thể giúp ta tăng 30% sức chiến đấu. Bất kể là phụ trợ hay trợ giúp ta tấn công. Nhưng chúng ta cần phải phối hợp quen tay mới có thể thoải mái bổ trợ cho nhau. Trên gương mặt Ngưu Thiên lộ rõ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi. - Ta nghĩ mọi chuyện không chỉ đơn giản như người nói. Cô bé đã có liên hệ với người, lại có thể suy nghĩ độc lập, thậm chí còn có khả năng rời khỏi người mà phát huy năng lực. Sự tồn tại này đã hoàn toàn vượt xa một Hồn Hoàn bình thường. Đây chính là cái dạng mà ta nghĩ nhờ vào nó mới có thể thay đổi mối quan hệ giữa Hồn Thú và Hồn Sư, thay đổi phương pháp tu luyện của Hồn Sư ở đại lục Đấu La này. Những việc kế tiếp người phải làm chính

là nhanh chóng làm quen với cô bé, hơn nữa còn phải thấu hiểu mọi đặc điểm của cô bé, để có thể tiến hành phối hợp với cô bé một cách dễ dàng hơn. - Ừm. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, lòng hân hoan đầy cảm giác phấn chấn. Hồn Linh, một tồn tại hoàn toàn mới, hoặc nên nói đây sự xuất hiện của nó đã mang đến rất rất nhiều vấn đề cho hắn tìm hiểu, khám phá. Hắn quay sang nhìn Tuyết Nữ đang vun vẩy đôi chân nhỏ trên đầu vai mình, lòng không khỏi có chút nhu hòa, thâm cảm thán, ai có thể ngờ, cường giả từng đứng đầu trong Tam Đại Thiên Vương vùng cực Bắc nay lại hóa thành cái dạng này đây? Một đỏ, bốn vàng cam, năm cái Hồn Hoàn lượn lơ quanh cơ thể Hoắc Vũ Hạo, càng làm hắn thêm phần tin tưởng vào thực lực của bản thân mình. - Tuyết Nữ, người có thể trở về không? Hoắc Vũ Hạo thử dò hỏi. Tuyết Nữ gật đầu, gương mặt đáng yêu phúng phính sáng bừng lên, “vèo” một cái, cô nàng hóa thành một luồng sáng màu cam vàng chui vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo thông qua Vận Mệnh Nhãn, biến mất không còn. So với Băng Đế và Thiên Mộng Băng Tâm, Tuyết Nữ có phần hơi khác biệt, sau khi cô nàng chui vào cơ thể Hoắc Vũ Hạo, liền giống như cá gặp nước, tự do bay nhảy lượn lơ, hết ở Tinh Thần Hải thứ hai lại chui sang Tinh Thần Hải thứ nhất, cứ như cô bé muốn đi đâu cũng được vậy. Hoắc Vũ Hạo chỉ có thể cảm nhận được cô bé đang ở đâu chứ không thể chủ động khống chế được nàng. Nhưng chỉ cần hắn muốn thì có thể liên hệ với Tuyết Nữ bất cứ lúc nào. Thật là hòa hợp, y hệt với dạng phụ tử tương thông vậy. - Haiz, đừng gọi cô bé quay về. Mau gọi cô bé ấy ra cho ta xem xem. Thật là đáng yêu quá mà. Ta thực muốn mấy cái Hồn Hoàn của mình cũng có thể biến thành như thế. Thái Thân vừa xoa xoa tay, vừa nhìn Hoắc Vũ Hạo, nói với vẻ không cam lòng. Ngưu Thiên tức giận trừng mắt nhìn người huynh đệ của mình đã bị vẻ đáng yêu của Tuyết Nữ mê mẩn hoàn toàn. - Người muốn bị đóng băng đến thế sao? Đừng có nói mê nữa. Đi thôi, để Vũ Hạo nghỉ ngơi đã. Đợi hắn và Tuyết Nữ thân thiết với nhau, có thể phối hợp, thì người còn sợ không được gặp cô bé ấy sao? Ngưu Thiên vừa nói vừa kéo người huynh đệ của mình ra khỏi phòng.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 199: Hồn Hoàn màu cam (Trung)

Đúng là Hoắc Vũ Hạo cần phải cẩn thận tiếp nhận sự thay đổi sau khi dung hợp cùng Tuyết Nữ, sau khi “tổng” hai vị tông chủ ra khỏi phòng, hắn lập tức quay vào, lên giường khoanh chân ngồi ngưng thần nội thị. Thúc dục Hồn Lực vận chuyển. Khi ý thức của hắn hoàn toàn hòa thành một thể với Hồn Lực Huyền Thiên Công, nhất thời bỗng nhiên hắn có cảm giác thông thấu một cách kỳ lạ. Vì dung hợp với Tuyết Đế nên những vấn đề của Tinh Thần Hải đã được giải quyết một cách triệt để, Tinh Thần Lực không những không giảm mà còn tăng mạnh, cả Tinh Thần Hải đã khôi phục lại trạng thái minh mông vô tận như trước. Tuyết Nữ thích thú chơi đùa không biết mệt mỏi trong Tinh Thần Hải, tầng ánh sáng màu cam kia thỉnh thoảng còn tản mát ra ánh sáng lấp lánh chói mắt. Hoắc Vũ Hạo có thể cảm nhận được, trong quá trình tu luyện của mình, những linh khí mà hắn hấp thụ từ bên ngoài sẽ truyền một phần vào trong cơ thể của Tuyết Nữ, bổ sung cho cơ thể của cô bé. Mà phần năng lượng chuyển đi này lại không hề ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của hắn. Không những thế, nhờ sự tồn tại của Tuyết Nữ, tốc độ tu luyện Huyền Thiên Công của hắn tăng hơn không ít so với trước đây, trừ một phần Tuyết Nữ đã hấp thụ, phần còn lại đã giúp tốc độ tu luyện của hắn tăng lên không nhỏ. Hơn nữa, nhờ có thêm Hồn Hoàn thứ năm, hiện giờ hắn đã chính thức trở thành một cường giả bậc Hồn Vương, Hồn Lực trong cơ thể tuy rằng vẫn sênh sịch như trước, nhưng tổng thể lại thêm phần minh mông hơn nhiều. Trong cơ thể hắn, tầng ánh sáng màu vàng không chỉ bao bọc mỗi năng lượng Huyền Thiên Công mà đồng thời còn bao phủ luôn cả Tinh Thần Lực. Hoắc Vũ Hạo có thể cảm nhận rõ ràng, tốc độ thay đổi của Hồn Lực khổng lồ trong cơ thể hắn và Tinh Thần Lực không ngừng tăng lên. Giống như cả người hắn đang chìm trong quá trình tiến hóa vậy. Cái cảm giác này sẽ kéo dài bao lâu hắn cũng không rõ ràng

lắm, nhưng hãn hi vọng sẽ tiếp tục kéo dài, nương theo sự tiến hóa, khả năng chịu đựng của hãn cũng không ngừng được tăng cường. Tinh Thần Hải vốn đã được Tuyết Nữ mang đến một lượng lớn Tinh Thần Lực mà có chút căng phòng, nay đã hoàn toàn biến mất. Sau khi dung hợp với Tuyết Nữ, nếu muốn dùng hai chữ để hình dung trạng thái của Hoắc Vũ Hạo lúc này thì phải là: Lột Xác. Khi Hoắc Vũ Hạo kết thúc quá trình minh tưởng, thời gian đã thấm thoát trôi qua một ngày, sắc trời bên ngoài dĩ nhiên vô cùng quang đãng. Cơ thể hãn vẫn còn tiếp tục tiến hóa, nhưng tốc độ đã chậm hơn nhiều, hãn nhảy từ giường xuống đất, duỗi chân thả lỏng cơ thể. Từng tiếng “răng rắc” từ khung xương hãn liên tục vang lên, Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc phát hiện, hình như mình lại cao thêm một chút. Cơ thể vốn cường tráng của hãn nay đã nhu hòa hơn nhiều, điều làm hãn bất ngờ nhất chính là sự biến hóa của làn da. Bởi vì hàng ngày lúc nào hãn cũng liên tục khổ tu, nên làn da hãn là một màu đồng khỏe mạnh, trông vô cùng mạnh mẽ. Nhưng tất nhiên cũng vì thế mà có phần hơi thô kệch. Có điều, sau một đêm này, hãn phát hiện da mình dường như trắng thêm vài phần, tuy vẫn là màu đồng nhưng dưới làn da dường như có một tầng ánh sáng nhàn nhạt, lớp da cũng tinh tế hơn nhiều. Những dấu vết của quá trình khắc khổ đều lặng yên biến mất. Chẳng lẽ mình nhìn nhầm rồi sao? Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu Hoắc Vũ Hạo. Hãn phóng như bay về phía nhà vệ sinh, nhìn chằm chằm vào gương. Sau đó giật mình ngây người. Hãn thậm chí có chút không dám tin người trong gương kia chính là mình. Hoắc Vũ Hạo vẫn là Hoắc Vũ Hạo. Nhưng không biết vì sao, cơ thể hãn chỉ thay đổi một chút xíu thôi mà đã làm cả tướng mạo hãn biến hóa khá rõ. Đường nét gương mặt hãn càng rõ nét và đầy hơi thở mạnh mẽ. Đôi mắt bình tĩnh vô cùng uy nghiêm, làn da tinh tế nhưng khác hãn vẻ dịu dàng của những thiếu nữ mới lớn. Đây là một sự tinh tế xen lẫn khỏe mạnh và đậm chất đàn ông. Ít nhất bản thân Hoắc Vũ Hạo tự đánh giá mình, hãn cũng công nhận với sự thay đổi này, hãn đã có thể dùng hai chữ “anh tuấn” để hình dung mình, - Đây... thật sự là ta sao? Hoắc Vũ Hạo nhìn vào gương, vẫn chưa thể tin nổi mà lầm bầm tự nói với bản thân. Đây chắc chắn không phải sự thay đổi của việc thăng cấp tu vi, Hoắc Vũ Hạo lập tức theo kịp vấn đề. Hãn dám chắc,

người có thể mang đến sự thay đổi ngoạn mục này chỉ có thể là, Tuyết Nữ. Cô bé còn gọi hần là ba, chẳng lẽ cô bé không phải phụ thuộc giống ta, mà ngược lại, ta vì cô bé mà thay đổi? Hoắc Vũ Hạo nghĩ thế không khỏi có chút dở khóc dở cười. Từ khi nào con gái có thể thay đổi tướng mạo của cha mình thế này? Mà sự thay đổi này không phải ý muốn bảo do Tuyết Nữ ngại tướng mạo trước đây của hần quá xấu xí sao? Hoắc Vũ Hạo không nhận được phải bật cười. Ngay khi hần nghĩ đến đây, một luồng sáng chợt lóe lên, Tuyết Nữ lại chui ra, mà lần này không phải từ Vận Mệnh Nhân, mà là từ ngực hần. Hiển nhiên, không chỉ đơn thuần là thân thể Hoắc Vũ Hạo tiến hóa, mà Tuyết Nữ cũng càng thêm quen thuộc với thân thể hần. So với hôm qua, tướng mạo của Tuyết Nữ hình như lớn hơn chút, nhưng vẫn là trẻ con, vẫn vô cùng đáng yêu. Nhìn vào hình dáng Hoắc Vũ Hạo trong gương, cô bé vừa “hì hì” cười vừa vỗ vỗ đôi tay nhỏ xinh. Hoắc Vũ Hạo có chút xấu hổ nói: - Nhóc con, chê ba xấu sao? Tuyết nữ lập tức lắc lắc đầu, nhưng trong tròng mắt màu xanh lam tràn ngập ý cười. Hoắc Vũ Hạo thật muốn ôm chặt lấy cô bé, nhưng cô bé lại lập tức hóa thành tia sáng, ở trạng thái năng lượng, bất cứ lúc nào cô bé cũng có thể biến hóa, đôi tay của Hoắc Vũ Hạo đương nhiên là bắt vào không khí! Tuyết Nữ chu cái miệng nhỏ, hít một ngụm nước từ bồn rửa mặt rồi ngay sau đó, phun toàn bộ lên mặt Hoắc Vũ Hạo. Đừng nghĩ Hoắc Vũ Hạo có vũ hồn thuộc tính Băng Cực Hạn mà lầm, vừa bị phun một cái mà hần đã phải rùng mình mấy lần! Tuyết Nữ vô cùng vui vẻ, cười to bay nhảy khắp phòng. Đối với con nhóc này Hoắc Vũ Hạo không có chút biện pháp nào, nhìn bộ dáng vui vẻ của cô bé, tâm trạng của Hoắc Vũ Hạo không khỏi trầm xuống. Trong lòng đột nhiên nghĩ đến, nếu như có một ngày, chính mình có con gái thì tốt biết bao! Nghĩ tới đây, hần không khỏi nhớ đến bóng hình đã in sâu trong tâm trí hần, Vương Đông ơi Vương Đông, tỷ tỷ song sinh của người thật đặc biệt a! Mặt hần khê đỏ lên, nhịp tim cũng tăng nhanh hơn không ít. Dù sao hần đã là thanh niên mười bảy tuổi, ở giai đoạn bắt đầu nảy mầm tình cảm. Ngày thường khắc khổ tu luyện còn không thấy rõ, nhưng lần này ra ngoài, đầu tiên là gặp Quất Tử, sau là nhìn thấy bóng dáng nữ thần quang minh, hạt giống tình cảm không khỏi nảy mầm trong lòng hần. - A? Hai vị tông chủ

tới? Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc phát hiện, hắc căn bản không cần dùng đến Tinh Thần Tham Trắc, lại có thể cảm giác được có người đến gần, lại còn phát hiện được là ai. Còn không đợi hai vị tông chủ gõ cửa, hắc đã chủ động ra mở cửa phòng. - Tu luyện xong rồi sao? Ngưu Thiên khẽ cười nói, nhìn vào Hoắc Vũ Hạo, hắc không khỏi thốt lên kinh ngạc. - Vũ Hạo, sao ta cảm thấy con có chút khác lạ? Hoắc Vũ Hạo đầu tiên mời hai vị tông chủ vào phòng, sau đó nói: - Ngưu thúc thúc, con cũng có cảm giác này. Hình như sau khi hoàn thành dung hợp với Tuyết Nữ, thân thể con một mực bị nàng cải biến, có thể tới trình độ nào con cũng khó nói rõ. Nhưng là hiện tại thân thể, tinh thần lực của con mạnh hơn nhiều, độ ăn ý với Tuyết Nữ cũng tăng lên. Đến cả làn da và tướng mạo cũng có chút khác. - Ừm. Ngưu Thiên gật gật đầu, đặt tay lên bả vai Hoắc Vũ Hạo. Hồn lực nhu hòa tuôn vào thân thể hắc, giống như tẩy rửa thêm một lần, thoải mái chạy một vòng trong kinh mạch hắc. Hoắc Vũ Hạo nhanh chóng cảm thấy toàn thân ấm áp, thoải mái không nói lên lời. - Vũ Hạo, Hồn Linh của con không tầm thường! Ngưu Thiên kinh ngạc cảm thán. - A? Hoắc Vũ Hạo nhìn ông ta với vẻ thắc mắc. Ngưu Thiên nhìn huynh đệ bên cạnh, lại phát hiện ánh mắt Thái Thần chăm chú nhìn Tuyết Nữ đang bay tới bay lui trong phòng, căn bản không chú ý đến bọn họ. Trong lòng ông không khỏi thầm than, xem ra nhị đệ và mình quá tịch mịch a. - Vũ Hạo, ta vừa kiểm tra thân thể con. Con cũng biết đối với hồn sư, trong quá trình tu luyện có những bình cảnh khác nhau, mà một khi đột phá những bình cảnh này, tu vi bản thân sẽ nảy sinh thay đổi về chất. Trong đó có một giai đoạn trọng yếu là từ sáu Hồn Hoàn lên bảy Hồn Hoàn, triệt để giác tỉnh sức mạnh của bản thân vũ hồn, từ đó có được Vũ Hồn Chân Thân. - Vâng. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, điều này hắc biết rõ. Ngưu Thiên nói: - Ta vừa cảm thụ một chút, cường độ thân thể con đã gần như bằng với Hồn Sư có Vũ Hồn Chân Thân. - A? Hoắc Vũ Hạo không khỏi kinh ngạc. Là một nhân tài của học viện Sử Lai Khắc, hắc không dám vì chữ số mà xem thường câu nói này của Ngưu Thiên. Hồn lực của hắc hiện tại là cấp 50, tuy có Vũ Hồn Song Sinh, lại có Vũ Hồn Cực Hạn, nhưng dù là như vậy, cấp 50 là cấp 50! So với cấp 70, có thể nói là khác biệt một trời một vực. Giống như trước đó hắc và Vương Đông gặp Hồn Thánh bảy Hồn

Hoàn, Triệu Dương. Xét về vũ hồn, Bạo Kim Hùng của Triệu Dương dù không kém, nhưng Hoắc Vũ Hạo và Vương Đông chọn bừa ra một Vũ Hồn so sánh đều hơn hẳn nhiều. Nhưng là, hai người toàn lực liên thủ, hơn nữa liên tục sử dụng Vũ Hồn dung hợp kỹ, mà Hoắc Vũ Hạo còn có linh ngộ được Quân Lâm Thiên Hạ, thế mà cuối cùng phải trả một cái giá lớn, cả hai sức cùng lực kiệt mới có thể chiến thắng đối thủ. Vì sao chứ? Là vì Triệu Dương có Vũ Hồn Chân Thân. Nói một cách đơn giản, nếu như Triệu Dương cấp 69, như vậy nếu Hoắc Vũ Hạo đánh toàn lực, một mình hẳn có thể chơi lại đối phương. Nhưng một khi đột phá cấp 70, có được Hồn Hoàn thứ bảy, có thể thi triển Vũ Hồn Chân Thân, hồn sư sẽ tiến vào cảnh giới khác. Dù cho Hoắc Vũ Hạo, Vương Đông thiên tài như nào, đối mặt với cường giả Vũ Hồn Chân Thân đều phải cẩn thận ứng phó, thậm chí còn phải liên thủ chống lại.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 199: Hồn Hoàn màu cam (Hạ)

Mà lúc này, Ngưu Thiên lại nói với Hoắc Vũ Hạo, cường độ thân thể hẳn đã gần như tiếp cận với Hồn Sư có Vũ Hồn Chân Thân. Điều này làm Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc vô cùng, tựa như là Hồn Thú ngàn năm có thân thể của Hồn Thú vạn năm vậy! Ngưu Thiên mỉm cười nói: - Yên tâm, ta không nói quá đâu, ta đã đánh giá rất cẩn thận rồi. Đương nhiên, điều này không có nghĩa con có được Vũ Hồn Chân Thân. Chỉ là nói, hiện tại con đã có thể thừa nhận lượng Hồn Lực xung kích tương đương với Hồn Sư bậc Hồn Thánh. Điều này đối với tu luyện của con vô cùng tốt. Con chẳng lẽ không phát hiện, trong quá trình tu luyện, ảnh hưởng của Vũ Hồn Cực Hạn lên tốc độ tu luyện của con đã giảm đi sao? Hoắc Vũ Hạo có chút lúng túng gãi đầu nói: - Hôm qua khi con mới bắt đầu tu luyện, vì cơ thể con đang bắt đầu lột

xác nên dần dần nhập định, giống như là rơi vào ngủ say vậy, con không cảm giác được nhiều. Ngưu Thiên chợt hiểu nói: - Cũng đúng. Lần này năng lực của con tăng lên không ít! Đây chính là tướng do tâm sinh. Còn tuyệt không thể xem nhẹ những cải biến này, đây là căn thân thể phát sinh tiến hóa đến trình độ nhất định mới xuất hiện. Để ta lấy ví dụ cho con dễ hiểu. - Trong thế giới Hồn Thú, phần lớn Hồn Thú có thể dựa vào bề ngoài phân biệt được tu vi. Vì từ trăm năm tiến hóa đến ngàn năm thân thể sẽ phát sinh biến hóa lớn. Mà huyết mạch càng tinh thuần và mạnh mẽ hơn, trong quá trình tiến hóa, biến hóa thân thể không lớn, bởi vì thân thể chúng nó đã gần như hoàn mỹ. Nhân loại cũng là như vậy. Bởi thế, trong quá trình tu luyện, tuy thực lực chúng ta tăng lên, nhưng tướng mạo không thay đổi. Nhưng một khi bởi vì tu luyện mà xuất hiện biến hóa, như vậy thân thể người này đã phát sinh thay đổi to lớn. Thay đổi như con lúc này, rõ ràng là rất tốt, vì đó là kết quả của sự thay đổi về chất. - Hiện giờ ta có thể khẳng định, nếu không có gì bất thường, không quá ba mươi tuổi, dù có sự ngăn cản từ Vũ Hồn Cực Hạn, con cũng sẽ đột phá đến bậc Hồn Thánh cấp 70. Đến lúc đó, Vũ Hồn Song Sinh, Vũ Hồn Cực Hạn của con sẽ bùng nổ toàn diện, giúp con trở thành cường giả chân chính. Nhiều nhất là bốn mươi tuổi, con sẽ trở thành cường giả bậc Phong Hào Đấu La. - Trên đại lúc này, bốn mươi tuổi trở thành Phong Hào Đấu La cũng không phải quá trẻ. Nhưng bốn mươi tuổi trở thành Phong Hào Đấu La có Vũ Hồn Cực Hạn ta còn chưa nghe đến. Đây chính là chỗ tốt mà lần tiến hóa này đem đến. Hoặc Vũ Hạo nghe Ngưu Thiên đánh giá cao bản thân mình như vậy, nhưng cũng không chút đắc ý, hẩn ngẫm nghĩ một lúc, nói: - Ngưu thúc thúc, theo lời ngài nói, như vậy có thể vì tu luyện không tốt mà làm thân thể phát sinh biến hóa không? Ngưu Thiên khẽ gật đầu, nói: - Trên thế giới này, có rất nhiều phương thức tu luyện. Mà mỗi loại đều thiên biến vạn hóa. Con nghe đến Bản Thể Tông chưa, bọn họ cũng sẽ xuất hiện biến hóa như con, đây là nguyên nhân Bản Thể Tông mạnh mẽ như thế. Tiến hóa của bọn họ là sự giác tỉnh lần thứ hai củ vũ hồn Bản Thể. Tuy ta không biết họ dùng cách nào hoàn thành điều này, nhưng cường giả có thể giác tỉnh vũ hồn hai lần, thực lực sẽ bay vọt về chất, thậm chí bản thân Hồn Hoàn cũng sẽ theo sự

tiến hóa của vũ hồn mà phát sinh chuyển biến. Đây là lí do Hồn Hoàn của cường giả Bản Thể tông khác xa tiêu chuẩn bình thường của Hồn Sư. Mỗi Hồn Sư đi ra từ Bản Thể tông, lực chiến đấu thậm chí có thể so với Tà Hồn Sư. Hoắc Vũ Hạo chợt nghĩ đến chuyện gì đó, nói: - Ngươi thúc thúc, Tà Hồn Sư cũng vì tu luyện mà làm thân thể phát sinh biến hóa sao? Ngươi Thiên nói: - Đương nhiên, mà lại Tà Hồn Sư là chịu ảnh hưởng nghiêm trọng nhất. Phần lớn Tà Hồn Sư không phải sinh ra đã ác, thậm chí Hồn Sư cũng không phải. Nhưng bọn họ bởi vì yêu cầu tiến hóa đặc biệt của vũ hồn, mà bị quy thành Tà Hồn Sư. Ví như có loại vũ hồn tu luyện dựa vào máu tươi, lại có vũ hồn cần dựa vào giết chóc. Mà những kẻ có vũ hồn này, vì sự đam mê của sức mạnh, không tự chủ được mà trầm luân, một khi trầm luân, sẽ thành Tà Hồn Sư. Tiếp đó, theo tu vi tiến bộ, thân thể bọn họ xuất hiện khí tức tà ác, làm khí chất, bản tính của bọn họ cũng bị ảnh hưởng. Cho nên, Tà Hồn Sư chân chính thì nhìn một cái là nhận ra, sau này khi con sử dụng Tinh Thần Tham Trắc, chỉ cần chú ý nhiều hơn là thấy. Nếu con thấy Hồn Sư nào trên mặt thỉnh thoảng chớp qua ánh sáng u ám, như vậy, có thể khẳng định, hẳn là Tà Hồn Sư. - Ừm. Hoắc Vũ Hạo khẽ gật đầu, mấy lời của Ngươi Thiên giúp hắn hiểu sâu hơn về vũ hồn, cũng thêm khâm phục vị tông chủ này. - Hai người các người nói xong chưa? Vũ Hạo, mau gọi cô bé đáng yêu kia bay qua đây ta xem chút, cô bé bay qua bay lại làm ta hoa mắt rồi. Thái Thân có chút bất mãn nhìn Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo khẽ cười nói: - Thái thúc thúc, ngài thật yêu thích Tuyết Nữ a! Tuyết Nữ tới đây. Hắn vẫy vẫy tay với Tuyết Nữ. Tuyết Nữ lập tức hóa thành tầng ánh sáng màu cam bay đến trước người Hoắc Vũ Hạo, vừa lúc ôm chặt tay hắn, lật người ngồi lên tay hắn. Lúc này Tuyết Nữ lại truyền đến cảm giác người thật, không phải là loại năng lượng không thể đụng chạm. Da thịt êm mịn dán chặt lên cánh tay Hoắc Vũ Hạo, làm hắn thoải mái không nói nên lời. Hoắc Vũ Hạo nhin không được cúi đầu hôn lên má nhỏ mũm mĩm của cô bé, hương khí nhàn nhạt truyền vào mũi hắn, làn da non mịn kia, thật làm hắn muốn hô to quá Nghiên. - I i a a! Tuyết Nữ rất bồn bồn vẫy vẫy nắm đấm với Hoắc Vũ Hạo, sau đó không ngừng xoa má. Hoắc Vũ Hạo không khỏi dở khóc dở cười: - Không phải con gọi ta là cha sao? Cha bồn vậy sao?

- I i a a! Tuyết Nữ lại kêu lên, lần này Hoắc Vũ Hạo nghe hiểu. Tuyết Nữ đáp lại rất đơn giản: “Bất lịch sự nha!” Thái Thản nhìn Hoắc Vũ Hạo hôn lên mặt nhỏ hồng hào đáng yêu của Tuyết Nữ, tâm tình ngứa ngáy khó chịu nói: -Tuyết Nữ, cho ông hôn một cái, con muốn gì ông cũng cho. Được không? Hắn cũng thay đổi bối phận theo Hoắc Vũ Hạo. Tuyết Nữ hiển nhiên nghe hiểu hắn nói gì, đầu hơi nghiêng nghiêng nhìn vào bộ dáng nịnh nọt trước mặt, bàn tay nhỏ nhắn chỉ chỉ vào hắn, sau đó kêu lên: - I i a a. Ánh sáng màu lam chớp qua, Thái Thản không biết đây là lần thứ mấy bị biến thành tượng băng. Ngưu Thiên vội hỏi Hoắc Vũ Hạo: - Con nhóc nói gì thế? Hoắc Vũ Hạo cố nén buồn cười, thừa cơ Thái Thản chưa phá băng đi ra, thấp giọng nói: - Cô bé nói bĩ ối. - Ha ha ha ha! Ngưu Thiên cười to làm Tuyết Nữ hơi sợ, nghiêng người chui vào trong lòng Hoắc Vũ Hạo. Thái Thản lúc này cũng chui ra khỏi băng, uất ức đầy bụng, nói: - Nhóc con, người không công bằng, hắn hôn người, người chỉ lau lau mặt. Vì sao không cho ta hôn? Ông trời ơi, xấu cũng là tội sao? - I i a a! I i a a! Tuyết Nữ chui ra khỏi lòng Hoắc Vũ Hạo, lại nói mấy tiếng với Thái Thản. - Cô bé nói gì vậy? Thái Thản lại nhờ Hoắc Vũ Hạo phiên dịch. Vẻ mặt của Hoắc Vũ Hạo vô cùng kỳ quái, như là bị cái gì đó đè nén. - Cô bé nói gì thế? Thái Thản lại truy hỏi. Hoắc Vũ Hạo thử thăm dò: - Thái thúc thúc, ngài muốn biết thật sao? Như vậy ngài không được tức giận đấy. Thái Thản ưỡn ngực nói: - Ta dễ tức giận như vậy sao? Hoắc Vũ Hạo nói: - Ý cô bé là xấu không phải tội, nhưng ra đường dọa người là không đúng... Cơ thịt khuôn mặt Thái Thản đột nhiên căng cứng, Ngưu Thiên ở bên cạnh vốn vừa dừng lại cười dài nhưng nghe thấy lời Hoắc Vũ Hạo nói, lập tức một tay nắm bả vai Thái Thản, một tay ôm bụng định nói gì đó, nhưng cười lớn đến nói không ra lời. Thái Thản đầy hung ác nhìn Tuyết Nữ trong lòng Hoắc Vũ Hạo, nín nhịn cả nửa ngày, mặt cũng đỏ bừng. Nhưng cuối cùng cũng không phát tác, chỉ nói mấy chữ. - Người đủ ác! Tiểu Tuyết Nữ lè lè lưỡi với hắn, rồi lại ôm chặt Hoắc Vũ Hạo, một bộ người làm gì được ta, đáng yêu đến nỗi hai mắt Ngưu Thiên cũng phải tỏa sáng. Thái Thản quay đầu lại nhìn anh mình. - Đại ca, ta không chịu được. Không được, nói gì ta cũng muốn nghĩ biện pháp, ta muốn kiếm Hồn Linh. Thật quá hay mà, hóa ra vũ

hồn còn có thể chơi như vậy. Ngưu Thiên bực dọc nói: - Người nói bắt là bắt? Hồn Hoàn của người muốn bắt đi là có thể làm được sao? Lại nói, Hồn Linh là do Hồn Thú hóa thành, người đi đâu tìm nhân hình Hồn Thú như Tuyết Nữ? Người bắt lão hổ, sư tử thì lúc đó Hồn Linh cũng là như vậy. Việc đang gấp, chúng ta thí nghiệm giúp Hoắc Vũ Hạo xác định đặc tính Hồn Linh đã. Sau này chúng ta có thể tiến hành từ tiểu bối, xem có thể phụ gia hồn linh không. Còn về người, đừng nghĩ đến nữa. Thái Thân có chút không cam tâm nói: - Sớm biết như vậy đã không để Tiểu Đông đi bắt Hồn Hoàn thứ năm a, trực tiếp bắt Hồn Linh có phải tốt không? Tròng mắt Ngưu Thiên hơi tròng, khí thế cường đại lập tức phóng ra: - Người đừng nói gió là mưa! Hồn Linh ảo diệu vô cùng, dễ kiếm như vậy sao? Vũ Hạo, đi, chúng ta đi ra thử, xem xem trong thực biến bảo bảo này có thể giúp người điều gì, cũng thử xem cô bé có thể mang đến biến hóa gì. - Dạ. Hoắc Vũ Hạo vội vã đáp ứng. Có hai đại tông chủ nguyện ý thử hồn linh cùng hẳn, đương nhiên là không thể tốt hơn. Lấy khả năng khống chế Hồn Lực của bọn họ, hoàn toàn không cần suy xét đến ngộ thương chính mình. Thái Thân nhân thần không mang hảo ý nhìn Hoắc Vũ Hạo nói: - Tiểu tử, ta không thể ra tay với nha đầu kia, người làm cha như người cũng nên nhận thay a! Kaka.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 200: Hỗ trợ lẫn nhau, Tuyết vũ Cực Băng Vực (Thượng)

Hoắc Vũ Hạo nghe thấy thế, không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, cười lấy lòng: - Thái thúc thúc, ngài sẽ không lấy lớn hiếp nhỏ đấy chứ? Thái Thân hiên ngang lâm liệt nói: - Ở trên chiến trường có người xét tuổi tác với người sao? Lúc người săn giết Hồn Thú, Hồn Thú mười vạn năm sẽ dừng tay vì người nhỏ tuổi sao? Muốn trở thành cường giả thì phải đối mặt với

khó khăn. Ánh sáng màu lam lóe lên Người nào đó lại biến thành tượng bằng. Tiểu nha đầu thích thú bay lên đỉnh đầu Hoắc Vũ Hạo, vừa nghịch loạn tóc hăn vừa hi hi cười với Thái Thản. Hoắc Vũ Hạo cố nén cười, xoay người bỏ chạy. Vụn bằng vừa rơi xuống, Thái Thản cuối cùng nhin không được gầm gào: - Nhóc con, ngươi có đợi đấy. Trên đỉnh Hạo Thiên phong. Trong thành lũy không cảm thấy nhưng vừa ra khỏi thành, khắp nơi là khí lạnh ảm. Hạo Thiên bảo không biết dùng được xây từ gì, mà bên dưới có gió lạnh thổi quanh năm suốt tháng, mà người trong thành không hề cảm thấy chút rét lạnh ẩm ướt nào. Nhưng vừa ra ngoài, đã không còn thoải mái như vậy nữa. Đương nhiên, đối với Hoắc Vũ Hạo có vũ hồn Cực Hạn Chi Băng thì chẳng đáng là gì, ngược lại, hăn càng thích hoàn cảnh chiến đấu này hơn. Mà Tuyết Nữ cũng không chút cảm thấy rét lạnh. Giữa từng cơn gió rít rào, cả người cô bé lấp lánh ánh cam, vô cùng nổi bật. Ánh sáng nhu hòa cộng với dáng vẻ đáng yêu của cô bé, dù là ai, chỉ cần ở đây nhất định sẽ bị cô bé thu hút. Ngưu Thiên nói: - Vũ Hạo, con chủ động tấn công ta đi, dốc hết sức, ta sẽ đánh trả vừa phải. - Đừng! Đại ca, để đi. Thái Thản lúc này không còn khách sáo nữa, hăn bị nhóc con kia làm tức không biết bao nhiêu lần rồi. Ngưu Thiên liếc mắt nhìn hăn nói: - Ngươi cũng được, nhưng phải nhớ không được dùng vũ hồn, chỉ có thể sử dụng sức mạnh bản thân. - Được. Thái Thản đồng ý ngay lập tức, với tu vi của hăn, cho dù không cần vũ hồn cũng không thua kém ai. Dù là Hồn Thánh, cứ dưới cấp Đấu La, hăn đều có thể nhẹ nhàng bóp chết. Ngưu Thiên chuyển hướng sang nói với Hoắc Vũ Hạo: - Ta nhớ Tiểu Đông nói con còn là Hồn Đạo Sư, con cứ đánh thẳng tay, không cần lo làm hăn bị thương. Chỉ khi nào sử dụng toàn lực, mới có thể khai phát hết tiềm năng của con. Thái Thản cũng sẽ không làm con bị thương đâu, có ta ở bên cạnh quan sát rồi. - Dạ, cảm ơn Ngưu thúc thúc. Hoắc Vũ Hạo đương nhiên không lo lắng gì. Ngưu Thiên và Thái Thản muốn đối phó hăn thì đã trực tiếp xuống tay rồi. Thân thể hùng tráng của Thái Thản duỗi dài một cái, hai mắt chuyển từ Hoắc Vũ Hạo sang Tuyết Nữ. Hăn vươn ra ngón trỏ, khẽ ngoắc ngoắc cô bé. Nhưng Tuyết Nữ không hề có vẻ là bị chọc giận, chỉ lè lưỡi chế giễu hăn. Đây là lần đầu tiên hăn chiến đấu cùng Tuyết Nữ, trong lòng không một chút khẩn trương, chỉ

có phần khích. Hắn hít sâu một hơi, khí chất toàn thân hẳn biến đổi. Ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt bao phủ toàn thân, khí thế của hắn nháy mắt dâng lên đỉnh điểm. Ngưu Thiên ở bên cạnh ngằm gật đầu, Hoắc Vũ Hạo thể hiện ra sự kết hợp giữa Tinh Thần Lực và Hồn Lực. Theo như hắn nói thì là ý chí chiến đấu, nhưng rõ ràng người thanh niên mười mấy tuổi này, có ý chí chiến đấu hơn xa người thường. Đối mặt với cường giả như Thái Thản, hắn không chút khiếp sợ, ngược lại chiến ý dâng cao, chỉ riêng điểm này đã đáng được tán thưởng. - Tới đi, tiểu tử. Thái Thản vẫy tay với Hoắc Vũ Hạo, hai tay mở ra hai bên. Tròng mắt nâu nhạt cũng tràn ngập chiến ý. Một giây này, Hoắc Vũ Hạo phảng phất trở lại lúc mới vào Hạo Thiên bảo. Dù cho Thái Thản không phóng thích vũ hồn, nhưng lúc này, áp lực tinh thần từ đối phương liên tục phóng ra, mạnh mẽ bao lấy Hoắc Vũ Hạo. Đôi mắt Hoắc Vũ Hạo tràn ngập ánh sáng màu tím, vũ hồn Linh Mâu đã được phóng thích. Trước mặt Ngưu Thiên và Thái Thản, hắn cũng không định giấu diếm, một trắng, ba đen, bốn Hồn Hoàn hiện ra bên người hắn. Hấp dẫn Ngưu Thiên và Thái Thản nhất không phải ba Hồn Hoàn màu đen đại biểu Hồn Hoàn vạn năm, mà lại là Hồn Hoàn trắng như bạch ngọc kia. Với thực lực của bọn họ, hiển nhiên sẽ nhìn ra đây không phải Hồn Hoàn mười năm, nhưng bọn họ không thể đoán được Hồn Hoàn đó cấp bậc ra sao. Một Hồn Linh Tuyệt Đế đã đủ để người khác kinh ngạc rồi, ai ngờ, trên người Hoắc Vũ Hạo còn có một Hồn Hoàn màu trắng kỳ dị như vậy. Thái Thản có chút sửng sốt, khí thế tự nhiên cũng giảm xuống, thừa dịp này, cả người Hoắc Vũ Hạo nhanh như điện bổ nhào đến. Vừa ra tay, hắn đã dùng toàn lực. Bởi vì nhớ lời Vương Đông nói, cho nên Hoắc Vũ Hạo cũng không lấy ra Hồn Đạo Khí, mà chỉ sử dụng năng lực chiến đấu của Hồn Sư. Cả người hắn như một con báo hung mãnh, trong quá trình di chuyển, ánh sáng màu vàng kim trên người hắn không ngừng biến đổi. Tay phải của hắn nhanh chóng thu lại, cả người như hóa thành một mặt trời thu nhỏ. Giây phút này, Hoắc Vũ Hạo không ngờ đã phá vỡ hoàn toàn sự uy hiếp tinh thần của Thái Thản, màu vàng kim như một đoàn sao băng lao nhanh về phía Thái Thản. - Hay lắm. Thái Thản hét lớn một tiếng. Một quyền này của Hoắc Vũ Hạo vô cùng giản đơn, trực tiếp, nhưng lại tràn ngập lý giải với Tinh Thần Lực, đây

là thành quả sau khi hấn cảm thụ Quân Lâm Thiên Hạ mà có được. Đây cũng là lần đầu tiên hấn toàn lực chiến đấu sau khi cơ thể có sự biến hóa. Oành. Một quyền kinh diễm tuyệt luân này dừng lại trên tay phải của Thái Thản. Khi nắm đấm va vào bàn tay, ánh sáng màu vàng kim như vàng ròng chảy xuôi, đập mạnh vào tay Thái Thản. Mục tiêu của hấn vốn là lồng ngực Thái Thản, nhưng không biết vì sao, bàn tay Thái Thản hiện ra ở đó. Màu vàng kim điên cuồng dâng lên, bùng nổ trong nháy mắt, thậm chí còn khuếch tán ra thành một vùng lớn nữa, không khí xung quanh không khỏi vặn vẹo hỗn loạn. Nhưng vàng sáng màu vàng kim lại không một tia nào lan vào được thân thể Thái Thản, toàn bộ lực bùng nổ ấy đều dừng lại phía trước thân thể hùng tráng kia. Hoắc Vũ Hạo chỉ cảm thấy mình như đụng phải núi cao, dù có đấm hết sức cũng không làm rung chuyển đổi phương một chút xíu nào. Thái Thản nhếch miệng khẽ cười - Hảo quyền, cũng được. Lại đến đi! Vừa nói, tay phải hấn khẽ rung, hất văng Hoắc Vũ Hạo ra, nhưng cũng không làm đổi phương bị thương. Hoắc Vũ Hạo đang lơ lửng trên không khẽ cuộn tròn cả người, rồi vững vàng hạ xuống đất. Nhìn vào Thái Thản, ánh sáng màu vàng kim trên người hấn đang giảm dần, nhưng ánh sáng màu vàng kim ở hai mắt lại càng cường thịnh. Con mắt thứ ba chậm rãi mở ra trên trán hấn, màu vàng kim mang theo hơi thở kỳ dị bắn ra nhanh ra ngoài, vô cùng chính xác trúng người Thái Thản. Lập tức, Thái Thản có chút rung động, trong mắt để lộ chút sợ hãi, trên đầu hấn, một cái đầu lâu màu vàng kim chậm rãi hiện ra. Vận Mệnh cũng tiến hóa! Linh Hồn Ngưng Thị! Là vận mệnh! Dưới sự dẫn dắt của Mục lão, Hoắc Vũ Hạo gần như không dám sử dụng Linh Hồn Ngưng Thị. Nhưng đối mặt với trường bối Vương Đông, hấn cũng không để ý nhiều như vậy, dưới áp lực cường đại của Thái Thản, cuối cùng hấn phải dùng năng lực cường đại này. Người Thiên nhìn thấy vậy cũng kinh ngạc không thôi, hấn và Thái Thản nhìn nhau một cái, đều ẩn ẩn cảm giác được ánh sáng này là gì. Vận mệnh! Ngay sau Linh Hồn Ngưng Thị là một ánh sáng màu trắng bắn ra từ Vận Mệnh Nhân, kỹ năng quần thể Hư Nhược tác dụng lên một cá nhân! Tinh thần lực cường đại giúp Hoắc Vũ Hạo khống chế hồn kỹ thêm dễ dàng. Đây là lần đầu tiên hấn thử chuyển kỹ năng có tác dụng trên phạm phi rộng lên một cá

nhân, không ngờ thật sự thành công. Nhưng hãn cũng có thể cảm giác được, với tinh thần lực của hãn hiện tại, muốn hoàn thành kỹ năng đơn thể này, còn phải mở Vận Mệnh Nhân trước, chứ chỉ dựa vào vũ hồn Linh Mâu của bản thân thì vẫn còn chưa làm được. Trên đỉnh đầu Thái Thản, trừ cái đầu lâu màu vàng kim ra, còn phủ thêm một màn sương mù, áp lực tỏa ra từ hãn đã suy giảm không ít, khí thể cũng theo đó giảm mạnh. Nhưng vị nhị tông chủ Hạo Thiên tông vẫn không chút để ý, lại nhếch mép khẽ cười với Hoắc Vũ Hạo, rồi lại ngoắc ngoắc tay. Hoắc Vũ Hạo chuyển động, vũ hồn nháy mắt chuyển đổi, một đỏ bốn cam đột nhiên xuất hiện, khí thể cả người hãn cũng biến đổi. Gió lạnh khắp đỉnh núi đột nhiên mạnh lên, không phải là sức gió, mà là nhiệt độ. Hai mắt Thái Thản mở to, khẽ quát: - Mở! Chưa thấy hãn có động tác gì, ánh sáng màu trắng đang lượn lờ quanh người hãn nháy mắt tan vỡ. Đây là sự chênh lệch về thực lực, cho dù không dùng vũ hồn, chỉ riêng bản thân Hồn Lực và Tinh Thần Lực của Thái Thản thôi, Hoắc Vũ Hạo đã không thể khống chế. Đây cũng không phải vì kỹ năng khống chế của Hoắc Vũ Hạo không mạnh, mà vì tu vi cách biệt quá lớn, không thể phát huy tác dụng. Nhưng không thể không nói, vận mệnh lại bộc lộ ra mặt mạnh mẽ của nó, tuy tránh thoát Hư Nhược, nhưng cái đầu lâu màu vàng kim vẫn vững vàng đứng trên đỉnh đầu Thái Thản. Hoắc Vũ Hạo một lần nữa xông hướng Thái Thản, hai mắt hãn đã thêm một tầng ánh sáng trắng. Cả người hãn phủ một lớp băng cứng, kỹ năng Băng Hoàng Hộ Thể đã được sử dụng. Băng đế cũng đã sớm phóng thích hàn khí cực hàn ra bên ngoài. Chỉ thuần túy dựa vào chiến kỹ đã không thể uy hiếp đối phương, như vậy hãn phải thay đổi phương thức. Chân bước Quỷ Ảnh Mê Tung, cả người Hoắc Vũ Hạo đột nhiên biến thành hư ảo. Khi nhìn thấy Quỷ Ảnh Mê Tung, Thái Thản và Ngưu Thiên đều khẽ cười ầm ập, phảng phất nhìn thấy đồ vật quen thuộc vậy.

Chương 200: Hỗ trợ lẫn nhau, Tuyệt vũ Cực Băng Vực (Trung)

Trong hư ảo, Hoắc Vũ Hạo lặng lẽ đến bên người Thái Thần, khí thế đột nhiên dâng lên, tay phải vỗ mạnh xuống đầu đối phương. Thái Thần cười to, mặc cho hấn vỗ về phía mình, tay trái giơ lên, quét ngang về hướng Hoắc Vũ Hạo. Nhìn cái cách của hấn như muốn lấy thương tổn của bản thân đổi lấy vết thương của đối thủ. Nhưng Hoắc Vũ Hạo lại biết, nếu như làm vậy thật, người bị thương sẽ chỉ có hấn thôi. Nhưng mà, cái Hoắc Vũ Hạo đợi chính là khoảnh khắc tiếp cận trong nháy mắt này này, ánh sáng màu xanh ngọc bích tức thì lóe lên rực rỡ, hàn ý cực hạn nháy mắt khuếch tán, Vĩnh Đông Chi Vực! Dù là Thái Thần có tu vi như thế, nhưng dưới sự ảnh hưởng của cực hạn chi băng cũng phải rung mình. Tay phải Hoắc Vũ Hạo nhô ra năm lưỡi đao sắc bén, Âm Kim Khủng Trảo xuất hiện. Đối với Thái Thần, Hoắc Vũ Hạo căn bản không cần phải nghĩ đến chuyện nương tay, vừa đánh liền sử dụng Âm Kim Khủng Trảo. Một chiêu này, hấn đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu. Lưỡi trảo khổng lồ kéo ngang một đường hơn mười thước, ánh sáng màu vàng sậm tỏa ra như muốn xé rách đất trời. Thái Thần rõ ràng cũng vô cùng kinh ngạc, trong lúc cuống cuồng, hấn chỉ đành nâng tay trái lên đỡ lấy. - Cẩn thận. Hoắc Vũ Hạo không kiềm được mà lên tiếng nhắc nhở. Mục đích của hấn trong trận chiến này chỉ có một, đấy là ép được vị Thái thúc thúc này sử dụng vũ hồn, như vậy là hấn đã hài lòng lắm rồi. Nhưng dưới tình huống này, Thái Thần vẫn không dùng vũ hồn, ngược lại sử dụng cơ thể ngăn cản đòn tấn công từ Âm Kim Khủng Trảo. Nhưng, một câu cẩn thận của Hoắc Vũ Hạo rất nhanh tắt ngúm, ánh sáng màu vàng sậm, để lại năm vết rạch khổng lồ trên mặt đất, tiếng nổ đùng đùng vang dội làm cả ngọn núi như muốn rung chuyển, nhưng Thái Thần thì sao? Vị nhị tông chủ này vẫn bình yên đứng nơi đó, chỉ là cánh tay áo đã bị đánh nát mà thôi. - Tiểu tử thú, đền quần áo cho ta! Thái Thần cười lớn nói. Hoắc Vũ Hạo vừa nhìn thấy hấn không sao, lập tức tấn công kích tiếp. Ánh sáng màu xanh ngọc bích nháy mắt bao lấy cả người hấn, sau đó, từ cơ thể hấn chọt bắn ra một tia sáng. Nương theo uy thế của Vĩnh Đông Chi Vực, tia sáng này như

hút hết hàn khí xung quanh, tập trung lại để công kích Thái Thân. Thái Thân lại loạn choạng thêm lần nữa, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Có điều, tuy Băng Hoàng Chi Nộ rất mạnh nhưng cũng không thể làm vị nhị tông chủ này tổn thương, thậm chí còn không thể hạn chế ông. Thái Thân vẫn bình an đứng nơi đó. Hoắc Vũ Hạo quả thật có chút không vui, những kỹ năng hãn có thể sử dụng thì gần như đều đã dùng hết. Vì sao hãn lại không dùng Linh Hồn Trùng Kích? Bởi vì hãn hiểu rõ Tinh Thần Lực đôi bên cách biệt quá lớn, nếu sử dụng chẳng phải là hãn tự đi tìm chết sao? Trừ phi sử dụng Hồn Đạo Khí, nếu không, hãn cũng hết cách. Đến lúc này, hãn mới phát hiện, đứng trước cường giả chân chính, những kỹ năng bản thân vẫn lấy đó làm kiêu ngạo lại yếu ớt mỏng manh đến vậy. Đây không phải vì Hồn Kỹ không tốt, mà vì tu vi của hãn không đủ. Nhưng cũng không phải tất cả đều là tin xấu, trong chuỗi chiến đấu kia, Hoắc Vũ Hạo rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi của mình sau khi đạt được Hồn Hoàn thứ năm. Mức độ tiêu hao Hồn Lực giảm mạnh, phóng liên một chuỗi kỹ năng mạnh như thế, mà lượng Hồn Lực chỉ mất khoảng hai phần. Phải biết là, những kỹ năng mà hãn sử dụng đều là những Hồn Kỹ kinh khủng, trong đó lại còn có cả Vận Mệnh Nhãn. Nếu là trước kia, sợ rằng hãn đã mất hơn một nửa hồn lực rồi. Ấy mà hiện tại lại không chút ảnh hưởng đến năng lực chiến đấu của hãn. - Nhóc con, chỉ có những thứ này thôi à? Hết rồi sao? Thái Thân phúi vụn băng dính trên người, nhìn vào tay áo rách nát, không khỏi trầm gật đầu. Một chuỗi công kích của Hoắc Vũ Hạo giúp hãn hiểu rõ thiếu niên này hơn. Những hồn kỹ phía sau, trong mắt Thái Thân không có điểm gì đặc biệt xuất chúng. Cực Hạn Chi Băng ở trình độ của Hoắc Vũ Hạo vẫn chưa đủ sức uy hiếp được hãn. Cái làm hãn kinh ngạc nhất chính là chiêu thức đầu tiên của Hoắc Vũ Hạo, kỹ năng ấy được dung hợp toàn bộ Tinh Thần Lực, khí hể và hồn lực, một cách nhuần nhuyễn, nó đã khắc sâu ấn tượng trong lòng hãn. Chỉ bằng một quyền đó, Thái Thân có thể khẳng định tương lai Vương Đông không phải đối thủ của Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo gượng cười nói: - Trước mặt ngài ta còn kém quá xa. - I I a a! Đúng lúc ấy, Tuyết Nữ lên tiếng. Cô bé bay đến bên người Hoắc Vũ Hạo, rất không cam tâm dùng ngón tay mập mạp nhỏ nhắn chỉ chỉ bản thân. Hoắc Vũ Hạo bật

cười nói: - Con nói còn có con? Vậy con vừa rồi làm gì? Tuyết Nữ lại làm động tác làm Thái Thản không biết phải làm sao, cô bé cúi thấp đầu, hai ngón trỏ chỉ chỉ trước người, vẻ mặt vô cùng oan ức. Hoắc Vũ Hạo vội vàng an ủi cô bé: - Không sao, chúng ta kém Thái thúc thúc quá xa, thua mới là bình thường. - I I a a! Tuyết Nữ lại lên tiếng, đến cả Thái Thản cũng nghe được sự không phục trong lời cô bé. - Cô bé nói gì vậy? Thái Thản hiểu kỳ hỏi. Hoắc Vũ Hạo chỉ đành phiên dịch: - Cô bé bảo đấu thử lại xem. Thái Thản khẽ mim cười: - Vậy đến đi, thử lại xem. Đúng rồi, vừa rồi kiểm nghiệm thực lực tiểu tử người, lại quên mất đánh người hả giận rồi. Hoắc Vũ Hạo cũng không nhịn được cười, bề ngoài tính tình vị thúc thúc này không dễ chịu là bao, nhưng thực tế thì lại rất thẳng thắn đáng quý. Hoắc Vũ Hạo nhìn Tuyết Nữ lơ lửng bên người, nói: - Vậy phải xem con rồi. - I I a a! Tuyết Nữ ưỡn ngực lên, bọc bụng cũng lắc lư theo, nếu như không biết cô bé là Hồn Linh, chắc ai cũng sẽ nghĩ rằng cô bé để tay trần chân trần như thế kia hẳn rất lạnh. Hai mắt Hoắc Vũ Hạo híp lại, tinh thần nhanh chóng kết nối với Tuyết Nữ, lập tức cảm nhận được cách nghĩ của Tuyết Nữ. Ánh kinh ngạc chỉ lóe qua mắt Hoắc Vũ Hạo trong tích tắc, một giây sau, Tuyết Nữ đã đưa tay phải lên. Nhìn bàn tay nhỏ xinh dựng đứng của cô bé, quả thật có chút buồn cười, giống như một con sâu lông bé tẹo cũng giơ tay chỉ trời vậy. Tròng mắt màu lam của cô bé vô cùng tập trung, nhưng là vì bộ dáng nhỏ xinh của cô bé, nên tư này nhìn thế nào thì cũng đều thấy vô cùng đáng yêu! Thái Thản cảm thấy bản thân và cô bé rất có duyên, bất kể nhìn cô bé làm gì cũng đều thấy đáng yêu và thích thú. Mà Tuyết Nữ càng trêu chọc hẳn thì hẳn lại càng thêm yêu thích nàng. - I I a a! Tuyết Nữ cất tiếng gọi, một màn thần kỳ xuất hiện. Ánh sáng màu xanh ngọc bích nháy mắt khuếch tán ra từ người Hoắc Vũ Hạo, đồng thời, trên người Tuyết Nữ cũng bắn ra ánh sáng màu cam ánh kim, bốn Hồn Hoàn màu cam ánh kim tỏa sáng quanh người Hoắc Vũ Hạo. Nhiệt độ xung quanh nháy mắt hạ thấp mãnh liệt, trong chốc lát đã xuống dưới độ âm, mà phạm vi bao phủ che cả đỉnh Hạo Thiên phong. Một giây trước chỉ có đỉnh núi lẫm liệt, một giây sau chỉ có thế giới băng tuyết. Tuyết lớn như lông ngỗng không ngừng rơi trong gió lạnh gầm gào, thậm chí ba người trong cuộc cũng không nhìn rõ

được đối phương. Cho dù là Thái Thân và Ngưu Thiên, dưới nhiệt độ thấp như này cũng phải vận chuyển Hồn Lực để kháng hàn ý. Càng làm Thái Thân kinh ngạc là hắn đã không còn cảm giác được vị trí của Hoắc Vũ Hạo nữa. Đến thực lực như hắn, căn bản không dùng mắt nhìn, chỉ cần dựa vào cảm giác cũng có thể cảm thụ được đối phương. Nhưng trong cơn bão tuyết nổi lên bất ngờ này, hắn không cảm ứng được gì, phảng phất như bản thân hắn đã bị cơn bão tuyết này đè nén lại. Lúc này, Hoắc Vũ Hạo đã hiểu ra điểm mạnh nhất của Tuyết Nữ, chính là bổ trợ! Tuyết Nữ không chỉ cho hắn hồn kỹ đơn giản như vậy, mà cô bé còn có thể dựa vào hồn kỹ của mình mà tăng phúc cho hồn kỹ của Hoắc Vũ Hạo. Trong nội viện của học viện Sử Lai Khắc cũng có bí thuật có thể đồng thời sử dụng vài hồn kỹ, thậm chí phối hợp với nhau. Nhưng hiệu quả chỉ là phép cộng mà thôi, mà phụ trợ của Tuyết Nữ đối với Hoắc Vũ Hạo là phép nhân, nhân lên mức lớn! Lấy tu vi của Hoắc Vũ Hạo hiện tại, muốn duy trì Vĩnh Đông Chi Vực trong đường kính mấy chục thước, có lẽ sẽ được một lát. Nhưng tuyết đối không thể che phủ diện tích rộng lớn như này, cũng không thể hạ nhiệt độ xuống đến âm. Càng đáng sợ hơn là, lúc này sau khi hoàn thành lĩnh vực, hắn phát hiện tốc độ tiêu hao hồn lực đã giảm hơn một nửa. Trên đỉnh núi, hàn khí trở thành một phần sức mạnh của hắn. Dưới tác dụng mạnh mẽ của lĩnh vực, hàn khí không ngừng biến thành gió lạnh gầm gừ, tuyết lớn như lông ngỗng sắc bén bay khắp mọi nơi. Lúc này, cảm giác của Hoắc Vũ Hạo khi khống chế băng tuyết càng thêm rõ ràng. Đây là hồn kỹ thứ hai trong bốn hồn kỹ Tuyết Nữ mang đến cho hắn, Băng Tuyết Hàn Thiên Vũ, phối hợp với Vĩnh Đông Chi Vực, hắn nên gọi là Tuyết Vũ Cực Băng Vực. Đây là lĩnh vực hoàn toàn mới do hai lĩnh vực kết hợp, chẳng những uy lực tăng mạnh, mà lại còn tiết kiệm hồn lực, điều này vượt xa dự đoán của Hoắc Vũ Hạo. Lĩnh vực này có thể hạn chế đối thủ, đồng thời có thể tăng thêm uy lực tất cả hồn kỹ của vũ hồn Băng Đế. Hơn nữa còn có thể che dấu thân hình hắn, cho dù là cường giả như Thái Thân cũng không thể dò xét được vị trí của hắn trong phạm vi lĩnh vực, chứ đừng nói đến người bình thường. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo khẽ tính kế, án theo cường độ lĩnh vực, hắn có thể chống đỡ mười phút. Phạm vi đường kính lĩnh vực lúc này là năm trăm thước. Đây mới

được gọi là hồn kỹ lĩnh vực thực sự! Riêng một hồn kỹ phụ trợ này đã đủ để Hoắc Vũ Hạo thỏa mãn. Dưới cường đại lĩnh vực, thực lực của hắn đâu chỉ tăng gấp mấy lần. Đương nhiên hắn cũng hiểu rõ, Tuyết Vũ Cực Băng Vực mạnh như vậy cũng nhờ hoàn cảnh xung quanh.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 200: Hỗ trợ lẫn nhau, Tuyết vũ Cực Băng Vực (Hạ)

Trong phạm vi mây mù, kể cả nguyên tố thủy đã trở nên lớn mạnh cũng trở thành vật dẫn tốt nhất của lĩnh vực. Nếu như đây là một nơi khô ráo, nóng nực, uy lực của Tuyết Vũ Cực Băng Vực đã bị hạ thấp thảm hại rồi. Lúc này, Hoắc Vũ Hạo giống như một trong những bông tuyết đầy trời này, cả người hoàn toàn tan vào trong lĩnh vực. Tiếng hô hoán nhẹ nhàng của Tuyết Nữ lại vang lên trong lòng Hoắc Vũ Hạo, nàng đang khiến cho Hoắc Vũ Hạo làm theo năng lực hành động của nàng. Tuy rằng Hồn Linh Tuyết Đế vừa được sáng tạo gần đây, nhưng dù sao Hoắc Vũ Hạo cũng có kinh nghiệm dung hợp vũ hồn với Vương Đông. Mà tồn tại Hồn Linh này dường như lại khá tương đồng với dung hợp vũ hồn. Nghĩ thế, Hoắc Vũ Hạo liền thả lỏng tinh thần, làm theo ý niệm của Tuyết Nữ, hắn cũng muốn xem xem, rốt cuộc Tuyết Nữ mang đến cho mình năng lực gì. Tuyết Nữ động, kéo thân thể hắn chuyển động theo. Trong khoảnh khắc, Hoắc Vũ Hạo chỉ cảm thấy thân thể mình dường như nhẹ đi, không ngờ bay bổng lên giống như những bông tuyết như lông ngỗng, thậm chí cả quỹ tích thân thể cũng trùng với những bông hoa tuyết đang bay múa trong không trung kia. Trong thế giới tuyết trắng vô ngần này, Hoắc Vũ Hạo dần có cảm giác hợp nhất cùng với thiên nhiên. Mà cũng trong lúc này, hắn cảm thấy một cỗ lực lượng kỳ dị tụ tập đến tay trái hắn trong nháy mắt. Cỗ lực lượng này không chỉ xuất hiện từ trong cơ thể hắn, mà còn có phần nhiều từ sự rét lạnh trong

Tuyết Vũ Cực Băng Vực này. Bình thường, lúc Hoắc Vũ Hạo sử dụng Huyền Ngọc Thủ, thủ chưởng sẽ biến thành sáng bóng như ngọc. Nếu như tiếp tục thi triển Băng Đế Ngao, vậy thì bàn tay sẽ bao phủ một lớp băng trắng xóa. Ấy thế mà thời khắc này, dù là Huyền Ngọc Thủ hay Băng Đế Ngao cũng đều bị kích phát, nhưng lại xuất hiện với một hình dạng hết sức đặc biệt, khác hẳn hoàn toàn. Tay trái Hoắc Vũ Hạo chẳng những sáng bóng như ngọc, mà còn thanh khiết như tuyết, giống như được tạo thành từ một khối dương chi bạch ngọc vậy. Thái Thản đứng yên tại chỗ, vừa phóng thích Hồn Lực chống cự hàn ý không ngừng xâm lấn bản thân, vừa tập trung các giác quan, cảm nhận, tìm kiếm vị trí của Hoắc Vũ Hạo. Nếu như ban nãy hẳn chỉ là tán thưởng Hoắc Vũ Hạo, thì bây giờ đã bắt đầu hơi kinh ngạc rồi. Phải biết rằng, linh thức của hắn tuyệt đối có thể nắm trong mười người đứng đầu đại lục, thế mà lại hoàn toàn không cảm nhận được vị trí Hoắc Vũ Hạo trong lĩnh vực của hắn, dường như cả người hắn đều đồng hóa với băng tuyết này vậy. Tuyết rơi nhìn như nhu nhược trong không khí lại phát ra lực công kích cường đại mà tới tấp. Trong cái giá rét cực độ này, tuyết xẹt qua người Thái Thản lại phát ra từng tia lửa, có thể thấy uy lực của nó mạnh như thế nào. Ngưu Thiên kinh ngạc cũng không kém hơn Thái Thản chút nào, hẳn là anh em với Thái Thản nhiều năm, trước đó cự ly khá gần, mặc dù trong lĩnh vực nhưng hắn không cách nào cảm thụ vị trí của Thái Thản, nhưng lại biết Thái Thản sẽ đứng nguyên bất động. Di chuyển vài bước đã tới bên người Thái Thản, có thể lơ mơ thấy vị huynh đệ kia. Đột nhiên, tất cả cuồng phong bạo tuyết bỗng ngừng lại một cách khó hiểu. Trong nháy mắt này, dường như thời gian, không gian cũng đều ngừng lại. Mỗi một miếng hoa tuyết đều ngừng đọng trong không trung, tất cả gió lạnh cũng tĩnh lặng trong nháy mắt. Tất cả điều này đều quá đột ngột, Ngưu Thiên và Thái Thản trong sự đột ngột này, nội tâm đều không tự giác được mà chấn động. Không có tiếng động gì, thế mà tất cả hoa tuyết đều đồng thời nát vụn trong nháy mắt, mọi thứ vừa ngừng lại trong tích tắc, băng phần đầy trời lại tiếp tục che kín tầm nhìn của bọn họ, mà hàn ý bên trong những hoa tuyết này cũng bị rút sạch trong đi, nhiệt độ không khí đột nhiên ấm áp lên. - Cẩn thận, đây là dụ dàng trong ấm áp, Đại Hàn Vô Tuyết.

Ngưu Thiên trầm giọng quát. Thái Thản hơi lạnh lòng, có thể làm đại ca nhắc nhở mình, điều này sợ rằng rất không tầm thường. Cảm giác của hắn là cực kỳ cường đại, trong nháy mắt nguy cơ chợt hiện, tay phải nâng lên, chặn ngang giữa không trung. Tích tắc sau, Thái Thản đã cảm nhận được tay phải mình bắt đầu hơi lạnh, hắn gầm nhẹ một tiếng, tay phải quét ngang, nương theo tầm nhìn rõ nét một lần nữa, nhìn thấy rõ thân thể Hoắc Vũ Hạo bị đẩy ra. Nhưng cũng trong lúc đó, tay phải hắn cũng đã mất đi tri giác. Hàn ý cực hàn kia làm Thái Thản có cảm giác rơi vào nơi nhiệt độ lạnh tuyệt đối, cho dù là tu vi của hắn, toàn lực thúc giục Hồn Lực cũng chỉ có thể từ từ hóa giải bằng trên cánh tay. Không chỉ máu bị đông cứng, thậm chí cả Hồn Lực và Tinh Thần Lực ẩn chứa bên trong cánh tay hắn cũng như đông kết lại, giống như cánh tay này đã hoàn toàn không tồn tại, chỉ là một khối băng nối liền với bả vai mà thôi. Thân thể Hoắc Vũ Hạo đã xuất hiện ngoài hai mươi thước, trong nháy mắt mà hắn hiện thân, cả người giống như một thứ kỳ dị gì đó chui từ trong tuyết ra. Ánh sáng màu cam ánh kim xuất hiện sau lưng hắn, một màn kỳ dị xuất hiện, ánh sáng màu cam ánh kim trên người Tuyết Nữ bừng sáng, cả người cô bé nháy mắt bị kéo dài, không ngờ trong nháy mắt đã hóa thành một thiếu nữ khoảng mười sáu mười bảy tuổi. Ánh mắt của cô vẫn là màu xanh thẳm trong suốt như thế, nhưng dung nhan tuyệt mỹ này không phải là Tuyết Đế hay sao? Tuy rằng vẫn còn hơi non nớt, nhưng sự cao quý tao nhã thuộc về Băng Thiên Tuyết Nữ lại không giảm chút nào. Tất cả biến hóa này đều xuất hiện gần như trong nháy mắt. Lúc Thái Thản nhìn đến Hoắc Vũ Hạo và Tuyết Nữ đột nhiên hiện ra, tay Hoắc Vũ Hạo đã giơ cao lên. Thiếu nữ giống Tuyết Đế cũng giơ tay phải mình lên, dáng người tuyệt sắc của cô dung hợp với Hoắc Vũ Hạo trong nháy mắt, một thanh trường kiếm màu xanh thẳm giống như do băng tinh ngưng kết thành lại đột nhiên xuất hiện, được Hoắc Vũ Hạo cầm lấy. Không đợi Ngưu Thiên và Thái Thản nhìn rõ hình dáng trường kiếm kia, tay cầm kiếm của Hoắc Vũ Hạo đã chém xuống. Dây màu xanh thẳm vạch ra một vòng sáng hình rẽ quạt trong không trung, từ xanh thẳm, xanh lam, rồi màu lam nhạt, cuối cùng hiện ra màu trắng. Không ngờ kiếm mang khủng bố kia vạch qua nơi nào, nơi đó liền hiện ra từng đường vân

rạn nứt, giống như tất cả không khí đều ngưng kết thành băng, sau đó lại bị nó chém ra vậy. - Để Kiểm, Băng Cực Vô Song! Ngưu Thiên buột miệng nói ra. Cũng ngay lúc khi chém ra kiếm này, thiếu nữ Tuyết Nữ lại rời khỏi thân thể Hoắc Vũ Hạo, tay trái chỉ một phát về phía Thái Thản, tay trái Hoắc Vũ Hạo cũng vô thức giơ lên. Nhưng hăn lập tức ý thức được điều không ổn, kinh hô một tiếng: - Tuyết Nữ, không thể. Tuyết Nữ chần chờ một chút, quay đầu nhìn hăn. Ầm! Một tiếng nổ vang truyền đến từ chỗ Thái Thản, chỉ thấy tay trái hăn nâng lên, cứng rắn hóa giải kiếm mang kia. Kiếm trong tay Hoắc Vũ Hạo cũng trực tiếp tan biến sau khi kiếm mang kia xuất hiện. Thân thể của Thái Thản đã bành trướng gấp đôi trước đó, mái tóc dài màu đen lấp lánh ánh kim che phủ toàn thân, thân thể hùng tráng tràn đầy khí tức khủng bố, lớp băng đông cứng trên tay phải của hăn bắt đầu tan chảy với tốc độ kinh người. Nhưng dù hăn có phóng thích vũ hồn bản thân, bị nhát kiếm xanh thẳm kia bổ xuống thì vẫn hóa thành một bức tượng băng. Phải mất một giây mới giải thoát khỏi trạng thái tượng băng đó. Ngàn vạn lần đừng xem thường một giây này, đây chính là một giây sau khi Thái Thản phóng thích ra vũ hồn. Thân là một siêu cấp đấu la, thực lực của hăn có thể tưởng tượng được, nhưng vẫn bị kỹ năng Hoắc Vũ Hạo liên thủ với Hồn Linh Tuyết Đế trấn trụ một giây. - Thật lợi hại! Thái Thản cũng không công kích Hoắc Vũ Hạo. Lúc này hăn chẳng có tí tâm tư đập thẳng ôn này chút nào, trong tròng mắt đầy vẻ kinh ngạc. Lúc này Tuyết Nữ đã hóa nhỏ trở lại, một lần nữa lại về hình dạng cô bé nhỏ xinh lơ lửng bên người Hoắc Vũ Hạo, nhìn qua thoáng có vẻ mệt mỏi, nhưng rất là bất mãn nhìn Hoắc Vũ Hạo, còn dùng tay sờ soạng đầu hăn nữa. Hoắc Vũ Hạo nhìn nàng chăm chú nói: - Thái Thản thúc thúc không phải kẻ địch a! Sao có thể hại hăn chứ? Thái Thản vừa nghe tý nữa đã phun ra một ngụm máu. Tình huống gì nữa? Lại còn muốn làm thương tổn ta? Đến cùng ta là phong hào đấu la hay nó là phong hào đấu la nữa! - Tiểu tử, còn có bản sự gì, xài hết đi! Thái Thản bất mãn hét lớn một tiếng. - Xài gì mà xài, đệ thua rồi. Ngưu Thiên đá một phát vào đít Thái Thản, làm hăn lão đảo. - Sao đệ lại thua? Thái Thản mở to mắt, nhưng rất nhanh đã nhận ra cái gì đó, sắc mặt đỏ lên vài phần: - Khụ khụ. Là bản năng, bản năng thôi! Ngưu Thiên ức chế nói: - Luận bàn

với trẻ con mà còn cần lý sự à? Thua là thua, lý do gì cũng vẫn thua. Mà đệ thua cũng không oan. Huynh có thể cảm nhận được, Tuyết Nữ cuối cùng chỉ người một cái hắc là Hồn Kỹ có tính liên tục. Một đòn kia, không chừng thật sự có thể làm đệ bị thương. Mà nhất định đệ cũng đã cảm nhận được nguy cơ mới nháy mắt phóng thích ra vũ hồn, đúng không? Nếu không đệ lấy đâu ra bản năng chứ. - Hình như thế Thái Thân thật thành thật, không đến nỗi không nhận. Ngưu Thiên nhìn Hoắc Vũ Hạo: - Sao? Cảm giác thế nào? Còn có cái gì vô dụng không? Nếu như ta không nhìn nhầm thì người và Tuyết Nữ hoàn thành ba Hồn Kỹ, hắc là còn một cái. Hồn Linh Tuyết Đế đã mang đến cho Hoắc Vũ Hạo tận bốn cái Hồn Hoàn màu cam ánh kim. Hoắc Vũ Hạo lắc lắc đầu: - Không biết vì cái sao, Tuyết Nữ giống như không thể nào phóng thích Hồn Kỹ thứ tư kia, cô bé nói chính mình cũng không biết. Ngưu Thiên vẫy vẫy tay, Hoắc Vũ Hạo gấp gáp chạy qua. Nhìn hắc một cái thật sâu, Ngưu Thiên nói lời từ đáy lòng: - Ta không thể không nói, Vũ Hạo, người đã có khả năng tự bảo vệ mình. Tuyết Đế Tam Tuyết quá hay a! Thật không ngờ, ba tuyết học đã làm Tuyết Đế thành danh lại bị Hồn Linh này phục chế lại trên người người một cách hoàn mỹ. Mặc dù chia làm bốn Hồn Hoàn, nhưng Hồn Kỹ được ngưng kết từ tinh hoa của Hồn Thú có tu vi bảy mươi vạn năm nhất định không phải tầm thường. Càng huống chi cô bé còn có thể hỗ trợ người, cùng phối hợp mà sử dụng. - Tuyết Đế Tam Tuyết? Hoắc Vũ Hạo nhìn Ngưu Thiên với vẻ mặt kinh ngạc, trước đó Ngưu Thiên kêu lên tên gọi Hồn Kỹ mà hắc thi triển, hắc nghe được hết. Hắc cũng không biết Tuyết Nữ giúp hắc thi triển mấy Hồn Kỹ này là cái gì, lúc này vừa hay hỏi rõ ràng. - Ủ, xem ra học viện sử lai khắc các người còn không có giảng giải tình huống hoàn chỉnh về thập đại hung thú cho các người. Ngưu Thiên nói.

DTV-EBOOK

Chương 201: Đế Kiếm Đế Chưởng Đế Hàn Thiên! (Thượng)

Hoặc Vũ Hạo gật gật đầu. Nội dung về Thập đại hung thú này không nghi ngờ là chỉ nội viện mới có, mà sau khi hần tiến vào nội viện thì chỉ theo Mục lão khổ tu, không có quá nhiều thời gian để đi học những tri thức thường thức này, cho nên không rõ tình huống Tuyệt Đế lắm. Ngưu Thiên nói: - Tại vùng cực bắc, có ba hồn thú mạnh nhất, được xưng là Cực Bắc Tam Đại Thiên Vương, điều này người hần phải biết chứ. Chúng là Tuyệt Đế, Băng Đế và Thái Thân Tuyết Ma Vương, trong ba đại cường giả thì Tuyệt Đế và Băng Đế đều được xếp vào thập đại hung thú. Chúng đều là những hồn thú mạnh nhất đương thời. Vũ hồn Băng Đế của người hần là lấy từ Băng Bích Đế Hoàng Hạo, năng lực của nó thì người rõ ràng. Tuyệt Đế trong truyền thuyết càng mạnh hơn Băng Đế nhiều. Đã từng có hai câu nói để hình dung tam đại tuyệt học của Tuyệt Đế: “Kiếm chương lệnh thiên băng tuyết hàn, đế kiếm đế chương đế hàn thiên.” - Đế Hàn Thiên chính là loại năng lực lĩnh vực trước kia người liên thủ với nàng. Chẳng qua, ta thấy là lĩnh vực bởi vì người dùng vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạo dung hợp nên đã có một ít thăng hoa. Uy lực càng mạnh mẽ. Nếu không lấy tu vi hiện tại của người, không có khả năng có hồn kĩ lĩnh vực cường đại như vậy. Lĩnh vực Đế Hàn Thiên của Tuyệt Đế có năng lực gọi là Tuyệt Vũ Diệu Dương. Nghe nói Tuyệt Đế tại vùng cực bắc là nơi thích hợp để chiến đấu nhất của nàng, có thể trong nháy mắt biến khu vực cả vạn thước thành lĩnh vực của mình, tuyết bay nhảy múa trong đó, biến thành nhân gian cấm địa. Cả ánh sáng mặt trời cũng không thể nào sánh cùng. - Đế Chương, là một chương người vừa đánh về phía Thái Thân kia, Đế Chương của Tuyệt Đế đầy sắc thái truyền kỳ, nghe nói không ai có thể miễn dịch Đế Chương, chỉ có biện pháp duy nhất là tránh không bị đánh trúng. Bởi vì Đế Chương vốn có uy lực cực lớn đồng thời cũng có hạn chế không nhỏ, đó là phải đánh trúng bản thể đối thủ mới có thể phát huy uy lực. Tên của Đế Chương là Đại Hàn Vô Tuyệt. Vừa rồi người kết hợp một kích kia với lĩnh vực Tuyệt Vũ Diệu Dương, uy lực cực mạnh, quả thực trong khoảnh khắc trong

lĩnh vực hóa ra một chưởng, ta cũng là lần đầu được chứng kiến uy lực của Đại Hàn Vô Tuyệt. Nếu quả thực là do Tuyệt Đế sử dụng, cho dù chúng ta toàn lực ứng phó, chỉ sợ cũng chỉ có thể né tránh thôi. - Sau cùng là Đế Kiếm, là chiêu người chém ra sau cùng kia. Đế Kiếm – Băng Cực Vô Phong. Băng Phong Cực Trí – Nhất Kiếm Vô Song. Uy lực cực mạnh. Ngay cả Thái Thân cũng phải phòng thích vũ hồn mới có thể gắng gượng sau một kiếm này, nhưng lại bị đóng băng. Ta thấy, có dù là cường giả cấp Hồn Đế, muốn ngăn một kiếm này cũng cực kì khó khăn. Chỉ cần dựa vào ba hồn kĩ này cùng vũ hồn Băng Bích Đế Hoàng Hạc, người cũng đã đủ để thi triển năng lực của băng đến tận cùng. Hoắc Vũ Hạo nghiêng ngẫm lại lời của Ngưu Thiên, nắm chắc lời giảng của hắn vào lòng: -Kiếm chưởng lệnh thiên băng tuyết hàn, để kiếm đế chưởng đế hàn thiên. Tuyệt Đế tam tuyết bá khí nhường nào a! Chỉ là, Tuyệt Đế phụ gia trên người mình bốn hồn kĩ, vậy hồn hoàn màu vàng cam sau cùng kia là cái gì đây? Hoắc Vũ Hạo biết, chính mình vừa thi triển ba hồn kĩ mạnh mẽ thế nào, uy năng của chúng đã siêu việt tất cả hồn kỹ băng hệ mình có. Không chỉ như thế, có tiểu Tuyệt Nữ phụ trợ, hắn cảm thấy được, chính mình lại thi triển hồn kĩ của vũ hồn Nhậm Hà Băng Đế, uy lực càng tăng gấp bội, giống như hồn kỹ tăng phúc Vận Mệnh Chi Nhân với vũ hồn Linh Mâu. Cả hai đại tông chủ Hạo Thiên tông thấy thế cũng đành thở dài, một chuyến này, thu hoạch của Hoắc Vũ Hạo thật quá lớn. Hồn linh của Tuyệt Đế hoàn thành thì tốt hơn nhiều so với việc chính hắn hấp thu vũ hồn Tuyệt Đế rồi lại từng bước mở phong ấn ra giành quyền sở hữu hồn cốt của nàng. Cùng là bốn hồn kĩ, tuy Hồn Linh Tuyệt Đế chiếm bốn vị trí Hồn Hoàn, nhưng năng lực phụ trợ của nó, lại không có hồn kỹ nào có thể sánh cùng ! Càng huống chi, tiểu Tuyệt nữ còn có thể trưởng thành theo sự trưởng thành của mình. Nếu có một ngày, chính mình trở thành một siêu cấp đầu la, như vậy cũng xem như Tuyệt Đế đã sống lại? Thái Thân tới lúc này mới bức toàn bộ hàn khí Đại Hàn Vô Tuyệt đánh vào người hắn ra, tay phải từng bước khôi phục tri giác. - Hàn khí này thật quái, lạ, nó chui thẳng vào tâm mạch. Nếu không phải ta kịp thời phong trụ huyết mạch, chắc còn nhiều phiền toái. Tính tình Thái Thân tuy tùy tiện, nhưng cũng rất sáng khoái nhận xét. Ngưu Thiên nói: - Còn không phải là

do thói quen chiến đấu của người sai lầm sao. Cậy vào thân thể của mình, đối mặt với công kích kiểu gì cũng đều ngạnh kháng, đều là chịu thiệt đi. Nếu như là bản thể Tuyết Đế, một kích vừa rồi cho dù không lấy mạng người, chỉ cần trúng trên người người cũng đủ khiến người ăn đủ rồi. Thái Thản khẽ cười hắc hắc: - Đây không phải là đang đối mặt với Vũ Hạo a. Nếu quả thật là Tuyết Đế, ta sao dễ dàng để nàng đánh trúng a! Nói thật, thấy được Tuyết Đế Tam Tuyệt, ta thật muốn đấu cùng Tuyết Đế một trận xem ai mạnh hơn đây. Ngưu Thiên nói với Hoắc Vũ Hạo: - Vũ Hạo, vừa rồi người đã nắm giữ hồn kỹ Tuyết Đế tuy nhiên vẫn chưa thuần thục, phải luyện tập thêm và nhất là phải dung hợp với năng lực bản thân, có như thế mới phát huy toàn bộ uy năng của nó. Người ở chỗ này tiếp tục luyện tập đi. Chúng ta trở về trước. - Chậm đã. Thái Thản đột nhiên nói, nhìn bộ dạng có chút không phục: - Tiểu Vũ Hạo, vừa rồi tiểu nha đầu thi khiến năng lực cuối cùng là gì thế? Nếu không phải nàng phụ gia cho người, thì hẳn là hồn kỹ của người đi. Ta rất muốn biết, người có hồn kỹ gì có thể tổn thương ta, còn khiến người phải ngăn cản nàng, chẳng lẽ Thái thúc thúc mềm yếu vậy sao? - Cái này... Hoắc Vũ Hạo lúng túng gãi gãi đầu, nhìn vào ánh mắt của Thái Thản, biết rằng không nói thật là không được, chỉ đành thành thật trả lời: - Tuyết nữ lúc này đã thi triển Băng Bạo Thuật của ta. Khi đó ngài có thể bị Băng Cực Vô Song đóng băng, sau đó cánh tay bị Đại Hàn Vô Tuyệt đông cứng, Đại Hàn Vô Tuyệt do tay trái ta thi triển, tay trái ta dung hợp xương tay trái Băng Bạch Hạc, tăng thêm hồn kỹ Băng Bạo Thuật. Nàng muốn cho ngài song bạo một trong một ngoài. Bởi vì đặc tính Băng Bạo Thuật có đặc tính rất giống với Đại Hàn Vô Tuyệt, đều cần phải tiếp xúc với mục tiêu mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, cho nên, trong cánh tay chứa Hồn Lực của ngài bị Băng Bạo Thuật đồng hóa, quả thật nếu nổ tung, vậy tương đương với dẫn ngòi nổ Hồn Lực của ngài, trong ngoài cùng nổ tung, lại thêm Băng Cực Vô Song lạnh tuyệt đối, ta sợ.... Thái Thản càng nghe càng kinh tâm, tròn mắt càng trợn trừng ra, nhìn vào tiểu Tuyết nữ nhỏ bé đáng yêu trên vai Hoắc Vũ Hạo, miệng dần há hốc ra. - Ta... con bé này, người cũng quá độc đi. Thái Thản chỉ cảm thấy nước miếng sắp chảy ra, lúc này mới khép miệng lại. Tiểu Tuyết nữ đáp lại hẳn rất đơn giản,

nhánh chóng cúi thấp đầu, vươn hai ngón tay trở ra chọt chọt vào nhau, ra bộ làm sai mặc người xử phạt. (dễ thương quá đi Mình cần tìm chibi của tiểu tuyết nữ) - Người... Thái Thản nhìn bộ dạng của nàng, chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên ngực lại bị nén xuống, cực kì khó chịu. Hắn đối mặt với tiểu nha đầu, muốn bộc phát tính tình sao được a! Ngưu Thiên đứng một bên có nén cười, đồng thời trong lòng cũng cực kì kinh ngạc. Băng Bạo Thuật thật kinh khủng! Hắn và Thái Thản đương nhiên biết hồn kĩ như thế nào, giống như biết Tuyệt Đế Tam Tuyệt là tiêu chí tính hồn kĩ, đồng dạng hồn kĩ của nhất mạch Băng Bích Đế Hoàng Hạo nhiều hơn nhất mạch Băng Thiên Tuyết Nữ nhiều, những cái này Hoắc Vũ Hạo đã học xong, nhưng đáng sợ nhất không nghi ngờ chính là Băng Bạo Thuật. Một khi bị dính phải thì cho dù thực lực người mạnh mẽ thế nào, chỉ cần huyết mạch bị đông cứng, là phải thừa nhận Hồn Lực bạo tạc cản trở. Phòng ngự mạnh đến đâu cũng không thể ngăn cản do Hồn Lực bản thân bạo phá ! Nếu như chỉ là Băng Bạo Thuật, lấy tu vi của Ngưu Thiên và Thái Thản dĩ nhiên là không sợ, bởi vì Băng Bạo Thuật căn bản là không thể nào đột phá Hồn Lực phòng ngự của bọn họ được, chứ đừng nói đến đóng băng họ, cũng không thể nào đưa năng lực của Băng Bạo Thuật vào cơ thể họ. Nhưng khi đã nhẹ nhàng dung nhập Băng Bạo Thuật vào bên trong Đế Chương, Đại Hàn Vô Tuyệt,... bị trúng một chương này, cường giả cấp bậc bọn họ muốn hóa giải cũng khó khăn ! Biện pháp ứng phó duy nhất chỉ có một, không để cho tay trái Hoắc Vũ Hạo đánh trúng mình. Biết được bí mật này thì còn dễ dàng phá giải, chỉ là, ngoài hai huynh đệ mình ra, tựa hồ trên thế gian này không ai biết cả! Thái Thản trợn trừng đôi mắt như chuông đồng nhìn tiểu Tuyết nữ cả buổi, lại không nói nên một câu, sắc mặt khó coi vô cùng, cuối cùng bật ra mấy chữ: - Người thắng! Nói xong bực bội xoay người đi về Hạo Thiên Bảo. Hoắc Vũ Hạo có chút lo lắng nhìn thân ảnh Thái Thản mà không dám đuổi theo. Thái Thản không đối phó với Tuyết nữ, nhưng không phải không đối phó mình a! Hắn đành phải Nhìn về Ngưu Thiên cầu cứu: - Ngưu thúc thúc, Thái thúc thúc ông ấy... Ngưu Thiên khẽ cười: - Yên tâm đi, hắn không sao đâu. Chỉ là phải nén chút bực bội thôi mà. Nói cũng lạ, tựa hồ hắn và tiểu gia hỏa Tuyết nữ này đặc biệt có duyên, nếu là người

khác, chỉ sợ hãn đã phát tác thật nhiều rồi. Chờ hãn thuận khí là ổn thôi. Khi hãn đang nói chuyện, hướng Hạo Thiên Bảo đột nhiên truyền đến âm thanh tiếng sấm rền trầm thấp như đang bài khí (oánh rầm ẦY)... Người nào đó làm xong liền thả lỏng tự lẫm lẫm: - Thả ra thích thật, thoải mái hơn nhiều... Hoắc Vũ Hạo cảm thấy cơ mặt có chút cứng lại, thuận khí nguyên lai là như vậy sao? Tiểu Tuyết nữ càng trực tiếp bịt mũi lại, chui vào trong thân thể Hoắc Vũ Hạo không thấy đâu. Khóe miệng Ngưu Thiên cũng nhúc nhích hai cái, vỗ vỗ bả vai Hoắc Vũ Hạo rồi nói: - Hãn không sao đâu. Chẳng qua uy lực Đại Hàn Vô Tuyết và Băng Bạo Thuật của người rất mạnh. Sau này có thể làm đòn sát thủ. Nhưng bí mật về kỹ năng này phải được giữ kín vì nó vẫn còn một nhược điểm: phải đánh cận thân!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 201: Đế Kiểm Đế Chương Đế Hàn Thiên! (Trung - Hạ)

- Vâng, Ngoại trừ Vương Đông ra thì ta sẽ không nói cho bất kỳ ai khác. Hoắc Vũ Hạo trả lời. Ngưu Thiên chỉ hơi ngạc nhiên rồi mỉm cười: - Được, người cứ cân nhắc cho kỹ. Nói xong, hãn cũng quay về Hạo Thiên Bảo. Khi đến trước cổng thì hãn ngừng lại một chút, mở to hai cánh cổng rồi dừng một chút nữa sau đó mới bước vào và hét to: - Thái Thân, người ra đây cho ta, vương bát chi rầm của người lan xa hơn ba mươi dặm rồi! Hoắc Vũ Hạo bật cười, hai vị tông chủ quả thật thú vị. Trong lòng hãn cũng thấy ấm áp hơn, mới đầu còn không có chút hảo cảm nào nhưng dần dần cảm tình đã tốt hơn, dù Thái Thân luôn ra vẻ giận dữ với hãn nhưng trong khi luận bàn vừa rồi chưa hề công kích hãn một lần nào, thậm chí còn không ra tay ngăn cản mình thi triển hồn kỹ, chỉ đơn thuần làm bìa cho mình thử chiêu thôi ! Nếu không, lấy tu vi của hãn thì Hoắc Vũ Hạo không thể có nhiều cơ hội thi triển hồn kỹ như thế. Nhất định phải cố gắng thật tốt, nhanh chóng thành thạo năng lực phối hợp với Tuyết Nữ. Hãn bắt đầu ngưng thần nội thị rồi kiểm tra Hồn Lực còn lại trong người. Sau một loạt bùng nổ vừa rồi, nhưng Hồn Lực trong cơ thể hãn vẫn còn nhiều hơn năm thành, tốc độ khôi phục

Hồn Lực cũng khá nhanh. Dường như hẳn có thể hấp thu hàn khí và hàn phong trên đỉnh Hạo Thiên Phong nên tốc hồi phục được tăng thêm hai thành. Hẳn có Tuyết Nữ hỗ trợ nên mỗi khi đến những vùng đất băng hàn hoặc có nước thì năng lực khôi phục của bản thân được tăng cường khá nhiều. Hơn nữa khi thi triển Đại Hàn Vô Tuyệt, hẳn cảm thấy rõ một chưởng đó lại không có tiêu hao Hồn Lực, mà ngược lại còn khôi phục Hồn Lực. Việc này giống như thu hết tất cả lực lượng của Tuyết Vũ Cực Băng vào cơ thể sau đó bùng nổ ra ngoài, đây quả thực là hồn kỹ cường đại đến mức nghịch thiên! Hồn Linh Tuyết Đế không chỉ giúp cho chiến lực của hẳn được tăng mạnh mà còn cường hóa năng lực chiến đấu liên tục! Hẳn không tiếp tục thử nghiệm với Tuyết Nữ mà tìm một chỗ ngồi xuống rồi tiến vào trạng thái minh tưởng suy ngẫm. Hẳn cần tĩnh tâm để tự nhận xét rồi tìm ra phương thức thích hợp nhất để kết hợp Tuyết Đế Tam Tuyệt với năng lực bản thân, từ đó nắm vững những biến hóa do tiểu bảo bối Tuyết Nữ mang đến. Có một điều hẳn có thể khẳng định, nếu chiến đấu ở cực bắc thì cộng với năng lực của tiểu Tuyết Nữ, hẳn thừa sức đơn đả độc đấu với cường giả Hồn Thánh có được võ hồn chân thân. Trong khi suy ngẫm bất tri bất giác hẳn đã chìm vào trạng thái nhập định. Sương lạnh gió rét khi thổi đến người hẳn đều vô thanh vô tức biến mất chỉ để lại một vầng sáng màu cam.. Tiểu Tuyết Nữ tựa hồ rất thích nơi này, không biết từ khi nào đã ra ngoài rồi ngồi lên vai Hoắc Vũ Hạo. Bộ dáng xinh xắn đáng yêu, cô bé cũng bắt chước cái bộ dáng khoan chân của hẳn rồi yên lặng ngồi đó, giống như búp bê sứ trên vai hẳn...chỉ có hào quang màu cam lúc ẩn lúc hiện mới khiến nàng trông khác thường. Hai ngày trôi qua... Hoắc Vũ Hạo vẫn còn tu luyện, Ngưu Thiên và Thái Thân cũng không ai quản hẳn, để hẳn tự mình lĩnh ngộ. Hoắc Vũ Hạo rất ít khi trở về phòng, bình thường hẳn đều ra đỉnh núi nhìn biển mây xa xa, tưởng niệm Y lão, cảm nhận biến hóa bản thân.. đột nhiên.. - Ta đã về rồi! Hào quang màu vàng lam rực rỡ đột ngột hiện ra giữa không trung, Vũ Hạo đang ngắm biển mây bất giác ngẩng đầu nhìn lên. Vương Đông không biết từ đâu xuất hiện đã thi triển Quang Minh Nữ Thần Điệp bay đến phía hẳn. Hoắc Vũ Hạo giật mình tròn mắt: - Người...người bay về đây là sao? Võ Hồn của người có thể bay cao đến thế

sao? Ngọn Hạo Thiên Phong đã cao hơn ba nghìn mét rồi! Cho dù là Cường giả Phong Hào Đấu La cũng không thể bay cao như vậy nếu không dùng Hồn Đạo Khí phi hành cấp chín! Hơn nữa càng lên cao thì không khí càng loãng, Hồn Lực của Hồn Sư được điều hòa qua việc hít thở, cho du Vũ Hồn của người là Quang Minh Nữ Thần Điệp cũng không thể bay cao như vậy! Vương Đông mỉm cười thần bí: - Đò là bí mật của Hạo Thiên Tông tất nhiên là người không biết được rồi! Trừ khi...trừ khi người trở thành người của chúng ta. Hoắc Vũ Hạo nói: - Nếu ta không gia nhập Đường Môn từ trước thì cũng có thể, nhưng hiện tại không được rồi. (ngu quá em nó ngỏ lời thế kia mà không biết) Vương Đông nói: - Cũng chưa chắc, chuyện sau này không nói trước được. Mấy hôm nay người có nhớ ta không? Hoắc Vũ Hạo giật mình nhích ra xa: - Người bị gì thế? Nghĩ đến tỷ tỷ của người thì còn có chứ người thì.... Vương Đông hừ một tiếng - Trọng sắc khinh bạn! Hoắc Vũ Hạo cười to: - Thế nào rồi? Việc thu hoạch Hồn Hoàn ra sao? Vương Đông giơ tay thành công (hình chữ V): - Xong rồi! Hoắc Vũ Hạo vui vẻ hỏi: - Hồn Kỹ gì? Vương Đông nói: - Bí mật bí mật. Chờ sau khi người trở về Học Viện Hoàng Gia Hồn Đạo Sư Nhật Nguyệt thì sẽ biết, nhưng mà Hồn Kỹ này rất mạnh đó! Hoắc Vũ Hạo cũng cười thần bí: - Không nói cũng chả sao, ta cũng có bí mật nè, có muốn nghe không? - Bí mật gì? Vương Đông tò mò nhìn hẩn. Hoắc Vũ Hạo bắt chước giọng điệu của Vương Đông: - Bí mật bí mật. Chờ sau khi người trở về Học Viện Hoàng Gia Hồn Đạo Sư Nhật Nguyệt thì sẽ biết, nhưng mà Hồn Kỹ này rất mạnh đó! - Người.... Vương Đông tức giận hừ lạnh: -Người nghĩ ta chạy từ học viện Sử Lai Khắc đến đế quốc Nhật Nguyệt vui vẻ lắm sao? Ta đi một quãng đường dài chỉ để gặp người mà người còn chơi trò mưu trí với ta à? Đồ vô lương tâm! (oán phụ) - Hả hả??? Nhìn Vương Đông hất mặt chống nạnh ra vẻ giận dữ mà Hoắc Vũ Hạo lại cảm thấy buồn cười! - Rồi rồi, ta chịu thua! Tuyết Nữ, ra đây nào! Hoắc Vũ Hạo khẽ gọi, sau đó một vầng hào quang màu cam lóe lên, thân hình xinh xắn của Tuyết Nữ bay ra ngoài, rồi nhẹ nhàng lơ lửng giữa hai người. Khi Tuyết Nữ vừa xuất hiện thì hai mắt Vương Đông đã ngây ra, sau một lúc nhìn ngăm thì khuôn mặt lại trở nên hiền hòa! - Oa oa, cô bé dễ thương quá, đến đây nào... Vương Đông

vừa nói vừa đưa tay về phía Tuyết Nữ. - Ấy khoan! Hoắc Vũ Hạo vội vàng hét lớn, rút kinh nghiệm với Thái Thần nên hăn sợ Vương Đông sẽ bị thương., Cô bé này không hề dễ thương như bề ngoài! Cho dù không phối hợp với Hoắc Vũ Hạo nhưng bản thân nàng cũng đã là cấp Hồn Vương cực hạn bằng! Nhưng Hoắc Vũ Hạo lại tiếp tục giật mình, Tuyết Nữ không hề phản kháng mà để Vương Đông vui thích nựng nịu gương mặt bầu bĩnh xinh xinh của mình, sau đó là "viu" một tiếng rồi nàng lại bay vào lòng Vương Đông để cho hăn ôm lấy thân hình mũm mĩm của mình. Một giây, Tuyết Nữ chỉ mất một giây đã chinh phục được Vương Đông. Vương Đông nhìn nàng một cách yêu thích như nhìn em gái của mình: - Thật đáng yêu quá! Da dẻ mát lạnh mịn màng nựng thật thích nha, để tỷ hôn một cái nào... Vừa nói xong Vương Đông đã nâng Tuyết Nữ lên rồi hôn một cái vào má nàng.. Tiểu Tuyết Nữ cười hì hì, không phản kháng mà còn hướng môi về phía môi của Vương Đông. Vương Đông giật mình nghiêng đầu rồi cười nói: -Chỗ này thì không được, nam nữ thụ thụ bất thân. Hoắc Vũ Hạo dờ khóc dờ cười: -Người ôm thì đã ôm, nựng cũng đã nựng, hôn cũng đã hôn rồi mà còn dám nói nam nữ thụ thụ bất thân à? Còn con bé kia nữa, người làm sao vậy? Mới có tí tuổi đã biết mê trai đẹp hay sao? Quên luôn cha người rồi à? - Cha? Người nói cái gì? Vương Đông giương to hai mắt nhìn hăn, một lúc sau ánh nhìn từ hai mắt Vương Đông trở nên quái dị. Lúc này Hoắc Vũ Hạo có thể dùng hai chữ “Hung tàn” để nói về ánh mắt này.. - - Người kích động cái gì? Chỉ là cho dễ gọi mà thôi! Tuyết Nữ, về thôi. Lúc này Hoắc Vũ Hạo lại thấy ghen tị, nhìn Tuyết Nữ và Vương Đông tỏ vẻ vô cùng thân thiết hăn cũng không chịu nổi. Vương Đông buông Tuyết Nữ để cho nàng bay vào lòng Hoắc Vũ Hạo rồi bước từng bước đến trước mặt hăn, giọng nói và khuôn mặt đã như nổi điên: - Người...người có con gái từ lúc nào? Mau...mau nói! - Có..có chuyện gì sao? Hoắc Vũ Hạo nghi hoặc hỏi lại. Vương Đông chồm lên nắm lấy cổ áo hăn: - Nói mau, có phải là của... của..của Quất Tử không? Người không cảm thấy có lỗi với ta, à không, với tỷ tỷ của ta sao? Hoắc Vũ Hạo lại càng ngơ ngác: - Chuyện gì thế này? Tỷ tỷ người thì sao? Rồi lại còn Quất Tử gì? Người không nghe ta gọi cô bé là gì sao? - Tuyết Nữ? Vương Đông ngẩn ra. Hoắc Vũ Hạo cũng giật mình

nghe ra, chuyện này tuy hai vị tông chủ đã biết khá rõ nhưng Vương Đông lại chưa biết gì. Hắc gãi đầu áy náy: - Có vài việc ta chưa kể cho người biết... Vương Đông tái mặt, hai chân run rẩy lui về phía sau: - Ta không muốn nghe, người đừng nói nữa... Sau đó hắc ôm mặt quay người chạy về phía Hạo Thiên Bảo. - Khó hiểu thật... Hoắc Vũ Hạo như phát điên, lần này Vương Đông trở về hình như bị chấn động gì đó mà đầu óc trở nên không bình thường. Hắc cũng không để Vương Đông chạy vào Hạo Thiên Bảo mà động thân chạy theo, Tuyết Nữ cũng bắt đầu hỗ trợ, cô bé giơ một ngón tay lên, một đạo ánh sáng lam bắn ra rồi trong chớp mắt cánh cổng vào Hạo Thiên Bảo đã đóng băng. Vương Đông lúc này như đã hiểu ra điều gì, hắc ngừng lại quay đầu nhìn Hoắc Vũ Hạo, lại nhìn vào đôi mắt trong suốt của Tuyết Nữ rồi nói: - Hạo, nói đi! Lúc này Hoắc Vũ Hạo mới bắt đầu kể những sự việc về Tuyết Đế cũng như sự phụ của mình, việc gặp Băng Đế ở cực bắc hắc cũng kể ra... chỉ giữ lại sự việc Thiên Mộng Băng Tầm xuất hiện và cải biến cuộc đời hắc.

Wang Dong giật mình ngạc nhiên: - Vậy Vô Hồn thứ hai của người không phải tự nhiên mà có? Dung hợp với Băng Bích Đế Hoàng Hạt sinh ra? Không ngờ cơ thể người lại chứa hai vị trong Tam Đại Thiên Vương cực bắc. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười: - Vương Đông, người không cần ngạc nhiên như thế. Nghĩ kỹ đi, nếu người, người nghĩ bí mật đó có thể nói cho người khác nghe sao? Không sợ bị người khác truy sát tìm hiểu sao? Chưa nói cái khác, chỉ riêng hồn cốt đã có giá trị bao nhiêu chứ? Vương Đông cũng đã bình tĩnh - Hừ, Ta không giận nữa! - Hả... người thật là kỳ lạ, tính khí thay đổi nhanh vậy! Không lẽ vừa rồi người gạt ta? - Gạt người đó, thì sao? Vương Đông hất mặt trả lời - Người thẳng! Hoắc Vũ Hạo giơ tay đầu hàng, lúc này chợt đồng cảm với Thái Thân khi đối diện tiểu Tuyết Nữ. - Hồn Linh, thật thú vị. Không ngờ Hồn Sư còn có thể đạt được Hồn Linh. Vũ Hạo, người có chắc chắn chế tạo được một Hồn Linh khác không? Vương Đông hỏi. Hoắc Vũ Hạo nói: - Theo lý thuyết thì có thể và có lẽ sẽ không

nguy hiểm như Tuyết Nữ. Cũng vì Tuyết Đế quá mạnh mẽ và lại còn xuất hiện trường hợp âm cực dương sinh quá mức kinh khủng nên ta mới bị như thế. Nhưng muốn dung hợp một Hồn Linh, tinh thần lực bản thân không hề ít, theo tính toán của ta, Hồn Linh càng mạnh mẽ, kế ước dung hợp sẽ càng khó khăn. Người muốn thử à? Vương Đông hí hửng nói: - Đương nhiên! Đừng quên, ta cũng có Võ Hồn song sinh, người có thể dung hợp Hồn Linh Tuyết Đế bảy mươi vạn năm, còn ta chỉ cần một Hồn Linh tu vi thấp hơn một chút, sao lại không được? Hoắc Vũ Hạo nói: - Vậy người tính khi nào thì làm? Vương Đông nói: - Khi nào thì người có thể tuyệt đối chắc chắn? Hoắc Vũ Hạo nói: - Tuyệt đối thì khó nói, bởi vì ta còn chưa thử nghiệm chế dung hợp Hồn Linh, đáng tiếc, sư phụ đã ... Ánh mắt hằn chột buồn Vương Đông nhẹ nhàng vỗ vai hân - Vũ Hạo, đừng đau lòng! Hai vị phụ thân của ta không phải đã nói rồi sao, sư phụ người ra đi rất thanh thản, hơn nữa ngài sáng tạo ra bí pháp Hồn Linh nên sẽ trở thành vĩ nhân lưu danh thiên cổ. Người phải đem bí pháp đó phát dương quang đại khắp thế giới. Ta không ngại trở thành vật thí nghiệm của người. Hơn nữa ta nghĩ Hồn Linh mạnh mẽ như Tuyết Đế hẳn là người không có khả năng chế tạo ra nữa. Lúc trước tuy nguy hiểm, nhưng lại tạo thành tuyệt phẩm tiểu Tuyết Nữ. Không chừng người chế tạo Hồn Linh cho ta, chỉ có thể chiếm được một Hồn Hoàn thôi. Thôi được rồi, đợi sau Đấu Hồn Đại Tái, người lại đến Hạo Thiên Tông chúng ta, đệ tử trong tông không hề ít, đều có thể giúp người thử nghiệm, giúp người hoàn thiện năng lực này. Hoắc Vũ Hạo gật đầu: - Vẫn phải thử nghiệm mới được. Vương Đông nói: - Ta sẽ nói với hai phụ thân dặn dò đệ tử trong tông không săn thêm Hồn Hoàn khi tới bình cảnh mà đi tìm một vài Hồn Thú sắp đến thọ hạn. Những Hồn Thú đó không ít, tin rằng tìm chúng không khó. Bình cảnh mà Hồn Thú phải vượt qua không chỉ mười vạn năm mới có một lần, mà mỗi trăm năm đều cần phải tiến hóa thành ngàn năm, lại mỗi ngàn năm phải vượt qua tiến hóa thành vạn năm.... Càng lên cao khó khăn càng chồng chất, nếu không như thế thì đại lục trải qua nhiều năm thời gian đã có không ít Hồn Thú mười vạn năm tồi tại. Hoắc Vũ Hạo vui mừng: - Nếu có thể thông qua bí pháp Hồn Linh giải quyết mâu thuẫn giữa Hồn Sư và Hồn Thú, vậy thì

không gì tốt hơn, dù chưa giải quyết triệt để được, thì cũng dịu đi không ít. Vương Đông thành công đạt được Hồn Hoàn thứ sáu trở về, chuyến du lịch Hạo Thiên Bảo cũng chấm dứt. Sau khi cáo biệt Ngưu Thiên và Thái Thản, hai người xuống núi, đi thẳng về phương nam, cuối cùng tạm biệt nhau ở một nơi nào đó giữa hai học viện. Chia tay lần này không bịn rịn như xưa, dù sao Hoắc Vũ Hạo cũng chỉ còn vài tháng nữa sẽ trở về Sử Lai Khắc. Không hiểu sao, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy khi chia tay, Vương Đông có cái gì đó bí hiểm, lại có vẻ hơi xấu hổ, ánh mắt nhìn mình rất kỳ lạ. Nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, những bí mật của bản thân hầu hết đã nói ra, cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Như hai vị tông chủ nhận xét, hiện tại hắn đã có khả năng đảm đương nhiều việc, chỉ cần tiếp tục khổ luyện, thực lực sẽ tăng tiến càng lúc càng nhanh. Võ Hồn thứ hai có đủ năm Hồn Hoàn, Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo đã có thể tiếp tục tăng lên, tốc độ tu luyện cũng đã gia tăng hơn nhiều, tuy còn kém Vương Đông, nhưng sau khi có tiểu Tuyết Nữ, hạn chế của Võ Hồn cực hạn đã bị giảm đi nhiều. Quay đầu nhìn Vương Đông lần cuối, hắn mở ra đôi cánh hồn đạo khí toàn lực bay đi. Trước khi rời khỏi học viện Nhật Nguyệt, hắn có vài chuyện quan trọng cần hoàn thành, mà vài tháng cuối cùng này là quan trọng nhất. Vương Đông đứng xa xa nhìn bóng lưng Hoắc Vũ Hạo, gương mặt anh tuấn đỏ ửng - Hắn đúng thật là ngu ngốc a! Vương Đông lấy ra một cẩm nang, trong đầu lại hồi tưởng lại lời dặn dò của Ngưu Thiên trước khi hắn rời khỏi Hạo Thiên Tông: - Đông nhi, ta và nhị phụ thân của con đã khảo nghiệm, Hoắc Vũ Hạo rất khá, so với những người cùng tuổi thì nó trầm tĩnh hơn nhiều, cảm tình của nó với con lại rất chân thành tha thiết. Nhưng các con có thể tiến tới hay không thì còn phải tùy duyên phận. Đại phụ thân cho con một cẩm nang, nếu có một ngày hai con thật có thể tiến tới thì hãy giao cẩm nang này cho nó. Đây cũng không phải do ta làm, mà do chính tay phụ thân con bắt buộc. Cha con nói, chỉ có khi hoàn thành được sự tình trong cẩm nang này thì nó mới đủ tư cách ở cùng với con. - Đại phụ thân, phụ thân khi nào thì trở về? Tại sao con không thể nhớ nổi gương mặt ông ấy? - Ta cũng không biết. Nhưng ta chắc chắn rằng ngày mà con thành thân sẽ là lúc song thân con trở về. - Vậy con sẽ thành thân thật sớm... - Không được! Chuyện cả

đời người có thể đùa sao. Đại phụ thân tin vào ánh mắt của con, cầm nang phải giữ kỹ và không được nhìn trộm! Trên đó có phong ấn của cha con, con không xem trộm được đâu. Nhìn lại cầm nang màu lam trong tay, Vương Đông cực kỳ tò mò, trong cầm nang đến tột cùng là cái gì? Tại sao lại chỉ cho Vũ Hạo xem? Phụ thân muốn thế nào? Nghĩ thế, hắn lại cảm thất bất mãn. Cha mẹ từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ trở về thăm ta, còn muốn quản chuyện của ta, hừ! Tuy trong lòng ương bướng, nhưng vẫn trân trọng cất cầm nang vào người. -Không biết khi hắn trở về Sử Lai Khắc, lúc đó có thể cho hắn xem cầm nang chưa nhỉ? (nhanh quá dzậy) Hai má Vương Đông lại đỏ lên. Khi Hoắc Vũ Hạo trở về thì Lâm Giai Nghi vốn đang luống cuống vì việc hắn rời đi quá lâu cũng đã an tâm đi báo cáo với Kính Hồn Trần. Kính Hồng Trần gần đây cũng không có tâm tư để ý những chuyện trong học viện. Việc tranh vị trong hoàng gia đã đến lúc gay gắt, Thái Tử dù có ưu thế cực lớn, nhưng đe dọa cũng rõ ràng. Sự tàn tật của hắn có thể ảnh hưởng đến quốc thể! Hai vị hoàng tử kia nắm lấy điểm này mà không ngừng công kích. Còn hoàng đế thì càng ngày càng nguy ngập. Vì thế nên Kính Hồn Trần chỉ muốn nhẹ nhàng kết thúc việc trao đổi học sinh lần này, tất cả mọi âm mưu hay đùa giỡn đều phải chờ sau khi Thái Tử đăng cơ. Lão quyết định một khi đã lựa chọn thì người đó phải là Hoàng Đế! Sau khi trở lại học viện Nhật Nguyệt thì cuộc sống bình lặng của Hoắc Vũ Hạo cũng trôi qua nhanh hơn. Bình thường mỗi khi Hoắc Vũ Hạo chế tạo hay nghiên cứu đều chỉ dùng kim loại thường, số kim loại hiếm hắn tìm kiếm được đều không động đến. Nhưng bây giờ mỗi khi Hiên Tử Văn thấy hắn chế tạo đều dùng kim loại hiếm, thậm chí có lần hắn còn mời lão đến hỗ trợ luyện hóa vài hợp kim. Mỗi ngày Hoắc Vũ Hạo đều không ngừng chế tác, thí nghiệm vài thứ đơn giản nhưng nếu tổng hợp lại thì cho dù là hiểu biết nhiều như Hiên Tử Văn cũng không rõ hắn làm cái vật gì. Hiên Tử Văn chỉ mơ hồ đoán rằng hắn chế tạo vật gì đó khá giống Gia Cát Thần Nỏ mà ngày xưa từng khoe với lão nhưng vật này lại phức tạp hơn nhiều. Hiên Tử Văn cũng từng hỏi những câu trả lời của Hoắc Vũ Hạo lại là một nụ người thần bí, Hoắc Vũ Hạo cũng để hắn đứng bên ngoài quan sát nhưng hắn cũng chỉ hiểu được một vài bộ phận. Còn những phần quan trọng nhất

thì Hoắc Vũ Hạo đều chế tạo tại phòng riêng. Cũng có đôi khi Hoắc Vũ Hạo chế khắc vài pháp trận nhưng những thứ đó hầu hết đều do Hiên Tử Văn dạy, vậy thì có cái gì mà nhìn? Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua. Suốt bốn tháng, một trăm hai mươi ngày Hoắc Vũ Hạo hoàn toàn ngụp lặn trong vòng lẩn quẩn đó. Mỗi ngày không chế tạo và nghiên cứu thì hắn cũng minh tưởng. Nếu muốn tìm hắn thì chỉ có cách đến phòng thí nghiệm hoặc ký túc xá. Ngay cả Phạm Vũ cũng mơ hồ nhận thấy hắn chuẩn bị thứ gì đó rất lớn, nhưng cũng không hỏi, đợi sau khi trở về hỏi cũng không muộn vì lão rất tin tưởng đệ tử này.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 202: Nhân hình hồn đạo khí (Thượng)

Nhân hình hồn đạo khí: Hồn đạo khí hình người - dg Nhân hình Hồn Đạo Khí - Hiên lão sư. Hiên Tử Văn mỗi ngày đều vào Minh Đức Đường, hôm nay khi đi ngang qua bàn thí nghiệm của Hoắc Vũ Hạo thì bị hắn gọi. Hiên Tử Văn mỉm cười: - Tiểu Hoắc, hơn một tháng rồi không nói chuyện, người gọi ta có chuyện gì sao? Hoắc Vũ Hạo có vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại sáng ngời - Hiên lão sư, đêm nay đệ tử có thể đến văn phòng của ngài gặp riêng ngài được không? Kế hoạch trao đổi sinh sắp kết thúc rồi, đệ tử có vài chuyện cần nói với ngài. Hiên Tử Văn hơi sững sốt một chút. Đúng vậy! Nhìn lại thì kế hoạch lần này đã sắp kết thúc. Dù vài tháng nay không thường trao đổi với Hoắc Vũ Hạo nhưng khi hắn nghiên cứu chế tạo Hồn Đạo Khí thì Hiên Tử Văn đều quan sát rõ ràng. Tài năng và trí tuệ cũng như năng lực Hồn Sư vĩ đại của Hoắc Vũ Hạo đã khiến Hiên Tử Văn có hảo cảm. - Được. Hầu như không do dự, Hiên Tử Văn đồng ý ngay với thỉnh cầu của Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười. Giữa trưa hắn lại thu dọn bàn thực nghiệm rồi nhìn một vòng chung quanh sau đó chào tạm biệt Hiên

Tử Văn và rời khỏi Minh Đức Đường. Chỉ hai ngày nữa thôi hẳn phải rời khỏi đây trở về học viện Sử Lai Khắc. Trước khi trở về thì việc trọng yếu kia nhất định phải hoàn thành. Vừa rời khỏi Minh Đức Đường, Hoắc Vũ Hạo đã gặp rắc rối. - Đứng lại, xem người trốn đi đâu! Kinh Tử Yên vẻ mặt không bất hảo nhìn hắn, cách đó không xa, thân hình khô gầy của kiếm sĩ Quý Tuyết Trần cũng khóa lấy hắn, trong tay là Thiên Ngoại Văn Thạch Kiếm đã được sửa chữa. Hoắc Vũ Hạo cười khổ van xin: - Hai vị, ta hôm nay không muốn đánh, lúc này ta đã không còn sức chiến đấu, cả tháng nay ta vùi đầu vào chế tạo không hề nghỉ ngơi mà... Kinh Tử Yên hừ một tiếng, nói: - Người mấy tháng không nghỉ ngơi? Còn chúng ta mấy tháng cực khổ tìm người không ra. Lần trước người nói có việc quan trọng cần làm, không phải chúng ta tha cho rồi sao? Sau đó người biến mất tăm, chúng ta phải vất vả lắm mới gặp được người, hôm nay đừng mơ tìm cơ thoái thác. Hoắc Vũ Hạo cười khổ: - Hai người đừng quẩn lấy ta nữa, sau này chỉ sợ chúng ta không có cơ hội luận bàn với nhau. Chỉ còn hai ngày nữa ta sẽ trở về, ta chắc chắn trước khi đi sẽ chiến một trận sảng khoái với cả hai. - Người sắp đi rồi? Ý định gây sự của Kinh Tử Yên đột nhiên tan biến, sững sờ nhìn Hoắc Vũ Hạo, Quý Tuyết Trần cũng thả kiếm xuống, hai mắt nhìn chăm chăm vào Hoắc Vũ Hạo. - Đúng vậy, kế hoạch trao đổi sinh sắp kết thúc, hai ngày nữa ta sẽ quay về học viện Sử Lai Khắc. Tuy rằng hai người các người thực sự đáng ghét, nhưng trong ta vẫn xem hai người là bằng hữu. Do đó, lần này ta sẽ dùng hết sức, trước khi ta rời đi chúng ta sẽ chiến một trận thống khoái! Hoắc Vũ Hạo nghiêm túc khẳng định. Kinh Tử Yên nhíu mày, Quý Tuyết Trần xoay người bước đi, không hề dây dưa. Kinh Tử Yên nhìn Hoắc Vũ Hạo một lúc rồi cũng quay người theo sau tên kia. Hoắc Vũ Hạo tức giận: - Hừ! Cho dù không nói năng gì nhưng cũng phải ra vẻ chào tạm biệt ta chứ! Kinh Tử Yên và Quý Tuyết Trần lại không để ý tới hắn, ngược lại còn bước nhanh hơn, ra vẻ như có việc gì đó gấp gáp lắm. - Hai tên vô tâm! Hoắc Vũ Hạo tức giận nói thầm rồi bỗng nhiên phát hiện, hơn hai năm trôi qua dường như bản thân cũng khá quen luyên với nơi này. Dù cho đây là địa bàn của đối thủ nhưng hắn cũng có rất nhiều kỷ niệm lưu lại nơi đây. Hiên Tử Văn, Kha Kha, Tử Mộc, còn hai vị "bằng hữu" kia nữa, và cả...

Quất Tử. Dù cho hầu hết thời gian đều dành cho nghiên cứu và học tập Hồn Đạo Khí nhưng hắn vẫn không thể tránh được cảm giác lưu luyến. Cũng không phải là lưu luyến học viện, mà lưu luyến vài con người ở đó. Trở lại ký túc xá, Hoắc Vũ Hạo không minh tường như thường lệ mà tung người bay lên giường, nhắm mắt lại, ngủ một giấc dài. Đã mấy tháng không nghỉ ngơi, cơ thể thật sự là quá mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi thật tốt. Ngủ một giấc quên cả trời đất, đến khi cửa phòng bị đập vang thì hắn mới tỉnh lại. - Ai đó? Hoắc Vũ Hạo cố gắng mở mắt rồi miễn cưỡng rời khỏi giường, thân thể vẫn còn rất mệt mỏi. Hắn biết đây là hậu quả của việc làm việc quá sức trong một thời gian dài rồi đột nhiên ngừng lại nghỉ ngơi. - Là ta. Một thanh âm không mấy vui vẻ nhưng rất quen thuộc. Hoắc Vũ Hạo tỉnh cả người, hắn nhìn ra cửa sổ thấy sắc trời đã tối đen thẫm kêu hai tiếng "chết mất", rồi vội vàng chạy ra mở cửa. Quả nhiên, người đứng ngoài cửa chính là Hiên Tử Văn. - Hiên lão sư, thật có lỗi, đệ tử ngủ quên. Hoắc Vũ Hạo vẻ mặt biết lỗi rồi ra vẻ đưa tay mời khách vào phòng. Hiên Tử Văn không những không tức giận mà lại kinh ngạc: - Người ngủ quên? - Vâng! Hắn áy náy gật đầu. Hiên Tử Văn sững người nhìn hắn thật lâu, trong lòng nổi lên một cảm giác khó tả. Tuy là lão sư chỉ đạo Hoắc Vũ Hạo học tập, nhưng thời gian thực sự dạy dỗ cho hắn chỉ khoảng nửa năm. Tuy Hiên Tử Văn cũng không dạy những kiến thức trọng tâm của Minh Đức Đường nhưng lý luận trọng yếu thì bản thân đều truyền thụ cho Hoắc Vũ Hạo. Ngày mới vào lão cũng có nói “sư phụ dẫn vào cửa tu hành ở cá nhân” (ý nói sư phụ chỉ gợi ý còn việc học tập phải nhờ vào nỗ lực cá nhân – dg). Sau đó hầu như Hoắc Vũ Hạo tự mình học tập. Thời gian tiếp theo mọi ngày Hoắc Vũ Hạo đều mang rất nhiều đồng vấn đề thắc mắc đến hỏi, ngoại trừ một vài điều cơ mật còn lại Hiên Tử Văn đều giải đáp tận tình cho hắn. Nửa năm trôi qua, số lần cũng như những điều thắc mắc của Hoắc Vũ Hạo ngày càng ít đi, thẳng đến mấy tháng gần đây thì hắn không còn đến thắc mắc nữa. Hiên Tử Văn không hề nghi ngờ khả năng và thiên phú của tên đệ tử trời cho này nhưng cũng không cho rằng Hoắc Vũ Hạo có thể trở thành một Hồn Đạo Sư đỉnh cấp. Nguyên nhân rất đơn giản: Võ Hồn của Hoắc Vũ Hạo quá mạnh mẽ! Một Hồn Sư mạnh mẽ luôn chú ý đến việc rèn luyện Võ Hồn và Hồn Lực,

Hiên Tử Văn thấy rõ, dù Hoắc Vũ Hạo rất đam mê nghiên cứu Hồn Đạo Khí nhưng vẫn không chú trọng bằng việc tu luyện Hồn Lực. Là con người, cho dù là thiên tài thì tinh lực cũng có hạn. Tu vi càng cao thì càng phải bỏ thời gian và tinh thần để lĩnh ngộ những ảo diệu trong đó. Hoắc Vũ Hạo không những có Võ Hồn Song Sinh mà còn có Cực Hạn Võ Hồn thì làm sao có thể phần lớn tinh lực đặt vào việc nghiên cứu Hồn Đạo Khí? Nhưng Hiên Tử Văn vẫn rất tò mò về hắn, cũng có thể là tò mò với những nghiên cứu của hắn. Từ lúc bị chấn động bởi Gia Cát Thần Nổ của Hoắc Vũ Hạo thì Hiên Tử Văn luôn chú ý quan sát cách thức và phương hướng nghiên cứu của Hoắc Vũ Hạo. Nhưng mà tên đệ tử này lại che giấu quá tốt, lấy năng lực về phương diện Hồn Đạo Khí của Hiên Tử Văn mà cũng không thể hiểu rõ được những mà Hoắc Vũ Hạo chế tạo. Hai năm rưỡi rốt sắp hết, Hoắc Vũ Hạo sẽ trở về học viện Sử Lai Khắc. Hiên Tử Văn cũng khá buồn và lưu luyến. Bởi vì không phải là công dân của đế quốc Nhật Nguyệt nên Hiên Tử Văn không hề có bất kỳ địch ý nào với Hoắc Vũ Hạo, việc duy nhất Hiên Tử Văn quan tâm và hứng thú là nghiên cứu Hồn Đạo Khí. Hiên Tử Văn rất tán thưởng tài năng và thiên phú của Hoắc Vũ Hạo về phương diện Hồn Đạo Khí, tuy biết là không có khả năng nhưng bản thân vẫn mong muốn Hoắc Vũ Hạo sẽ có thành công lớn ở phương diện này. - Nói đi, tìm ta có chuyện gì? Hiên Tử Văn đứng nhìn Hoắc Vũ Hạo đóng kín cửa rồi lên tiếng. Không phải hắn không muốn tìm chỗ ngồi, mà thực ra vì phòng của Hoắc Vũ Hạo rất loạn, khắp nơi đều là linh kiện kim loại. Phòng của hắn còn ghê hơn so với lúc Vương Đông đến, khắp nơi... kể cả trên giường ngủ cũng có linh kiện. Hoắc Vũ Hạo vội vàng dùng chân đạp "đống rác" trong phòng tạo thành một con đường rồi đặt ghế xuống. - Hiên lão sư, mời ngài ngồi Hiên Tử Văn nhú mày: - Ta thấy người bình thường cũng rất ngăn nắp, sao lại để căn phòng như thế này? Hoắc Vũ Hạo nói: - Đệ tử cũng không có cách khác, có một vài thứ vì phải giữ bí mật nên chỉ có thể chế tạo trong phòng! - Cái gì? Hiên Tử Văn đã bị câu nói này của hắn thu hút: - Vậy là hôm nay người muốn gặp ta để nói về những bí mật này? Hoắc Vũ Hạo trầm ngâm một chút, tập trung để khiến đầu óc thanh tỉnh sau giấc ngủ vừa rồi. Hắn vận chuyển Tinh Thần Lực, Linh Mâu cũng chớp lên. - Hiên

lão sư, ngài còn nhớ đánh cược của chúng ta lúc trước không? Hoắc Vũ Hạo hỏi. Hiên Tử Văn nói: - Tất nhiên nhớ rõ! Hả, đừng nói rằng người có thể lấy ra mười Hồn Đạo Khí đó nhé! Người yên tâm, chỉ cần người làm được thì ta sẽ giữ lời theo người! Hoắc Vũ Hạo lắc đầu: - Đệ tử vẫn chưa lấy được mười loại nhưng cũng có hai loại đã thành hình, mong lão sư xem qua rồi chỉ điểm giúp đệ tử. Đây cũng là kết tinh tâm huyết của đệ tử sau hai năm tiến vào học viện Hoàng Gia Nhật Nguyệt, đệ tử cũng mong chúng có thể có trợ giúp với lão sư. Hai mắt Hiên Tử Văn sáng lên, thân thể cũng ngồi ngay ngắn lại: - Nói mau, người lại nghiên cứu ra hai loại Hồn Đạo Khí kiểu mới gì? Nhanh lấy ra cho ta xem! Khi nhắc đến Hồn Đạo Khí là Hiên Tử Văn gần như quên hết mọi sự. Hoắc Vũ Hạo nói: - Hiên lão sư, trong hai tác phẩm này có một vật đệ tử có thể đưa ngài xem nhưng đệ tử mong rằng việc này không có người thứ ba biết được, còn vật thứ hai thì thì không thể lấy ra ở đây vì nơi này quá nhỏ bé. Đây cũng là bí mật của đệ tử, nếu ngài muốn xem thì cần phải có một phương pháp đặc thù! - Phương pháp đặc thù? Hiên Tử Văn ngạc nhiên. Hoắc Vũ Hạo nói: - Thông qua Tinh Thần Lực của mình đệ tử sẽ đem hình ảnh trong trí nhớ của mình về vật ấy truyền cho lão sư.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 202: Nhân hình hồn đạo khí (Trung)

-Như vậy cũng được sao? Hiên Tử Văn kinh ngạc hỏi. Tuy hẳn biết Hoắc Vũ Hạo là hồn sư tinh thần hệ, nhưng nếu muốn thông qua tinh thần lực tái hiện ký ức, tuy khó khăn như nào hẳn không rõ lắm, nhưng nhất định yêu cầu tinh thần lực rất cao. Hoắc Vũ Hạo gật đầu nói: -Đệ tử làm được. Nhưng cần sư phụ hoàn toàn tín nhiệm đệ tử, đệ tử mới có thể tái hiện ký ức lại trong thức hải của ngài. Hiên Tử Văn gần như không chút do dự nói:

-Vậy còn chờ gì nữa? Bắt đầu đi. Lần này đến phiên Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc: -Hiên lão sư, muốn ta tái hiện ký ức trong não hải cần ngài buông lỏng tâm thần, ngài không sợ... Hiên Tử Văn hờ hững khẽ cười nói: -Có gì đáng sợ chứ. Làm sư phụ người hai năm, nếu như ta không biết tính tình người, thì vị lão sư như ta thật bất tài. Đừng nói nhảm nữa, mau lên đi! Vừa nói, hắn vừa nhắm hai mắt lại. Trong mắt Hoắc Vũ Hạo khẽ lóe tia kinh nể, hắn hiểu, nếu như đối là hắn, hắn sẽ không thể buông lỏng tinh thần cho tinh thần lực của người khác xâm nhập được. Ánh vàng nhàn nhạt sáng lên từ mắt Hoắc Vũ Hạo, hắn đứng phía trước Hiên Tử Văn, kim quang trong mắt càng lúc càng mạnh, cả gian phòng bắt đầu xuất hiện vân sóng tinh thần lực. Vàng sáng vàng không ngừng dập dờn từ đầu Hoắc Vũ Hạo, bây giờ đến cả thân thể hắn cũng tỏa ánh vàng. Sau khi dung hợp với hồn linh Tuyết Đế, tinh thần lực của Hoắc Vũ Hạo liên tăng mạnh, chính hắn cũng không rõ trình độ bản thân đã đạt đến mức nào, nhưng đã có thể thi triển vài năng lực mới. Hai luồng ánh sáng vàng bắn ra từ mắt hắn, quang mang nhìn qua rất nhu hòa, nhưng khi quang mang này xuất hiện, một khí tức kỳ dị nháy mắt bao phủ cả gian phòng. Thân thể Hiên Tử Văn khẽ chấn động, hắn cảm giác được một lực lượng mạnh mẽ xâm nhập tinh thần hải bản thân, hắn cố kiềm lại ý thức phản kháng. Quả không hổ là bát hồn hoàn, đấu la cấp hồn đạo sư, hắn lập tức khống chế được tinh thần lực bản thân, mặc cho cỗ tinh thần lực kia tiến vào. Nhưng hắn cũng không phải hoàn toàn không đề phòng, tinh thần lực của hắn thu lại, toàn bộ thủ hộ tại xung quanh tinh thần căn nguyên. Tinh thần nhân loại theo hồn lực bản thân tăng lên mà tăng theo, dù sao, lực lượng mạnh hơn thì cũng cần tinh thần mạnh hơn để khống chế. Hiên Tử Văn say mê nghiên cứu hồn đạo khí, mỗi ngày đều nằm trong tự hỏi, bởi thế, tinh thần lực của hắn còn mạnh hơn hồn sư cùng đẳng cấp. Nhưng lúc này, hắn kinh ngạc phát hiện, tinh thần lực xông vào tinh thần hải của hắn không chút yếu hơn tinh thần lực của hắn. Khi hai cỗ tinh thần tiếp xúc, không ngờ chủ động xuất hiện đồng hóa. Hiên Tử Văn rõ ràng cảm giác được, khi tinh thần lực của Hoắc Vũ Hạo tiến vào tinh thần hải của hắn, không ngờ lại đem đến áp lực khổng lồ với hắn. Cũng chính là, nếu như hiện tại Hoắc Vũ Hạo tấn công hắn, hắn sẽ vô cùng bị

động. Nhưng đây là nếu như! Ngay khi Hiên Tử Văn kinh ngạc, đột nhiên, một bức tranh hiện ra trong não hắc. Vừa bắt đầu, bức tranh chỉ là những hình nét đơn giản, sau đó xâu chuỗi thành từng ảnh tượng. Đây là một vùng đất hoang vu, núi đá lởm chởm xung quanh. Từ tranh vẽ không thể nhìn ra được đây là đâu, xung quanh vô cùng an tĩnh, từ cao nhìn xuống chỉ có một người, chính là Hoắc Vũ Hạo! Hoắc Vũ Hạo đứng trên một ngọn núi nhỏ. Lúc này hắc đang ngẩng đầu nhìn trời. Hiên Tử Văn kinh ngạc phát hiện, trên trán Hoắc Vũ Hạo xuất hiện con mắt thứ ba. Lúc mới đầu hắc còn tưởng bản thân hoa mắt, vội vàng tập trung tinh thần lực, vừa đúng nhìn đến kim quang lấp lánh ở con mắt trên trán Hoắc Vũ Hạo, không ngờ nảy sinh cảm giác bị nhìn chăm chú. Con mắt thứ ba? Chẳng lẽ, linh mâu vũ hồn của hắc đã hoàn thành lần giác tỉnh thứ hai? Dù là hồn đạo sư, nhưng có thể tu luyện tới bát hoàn, phương diện tri thức về hồn sư của Hiên Tử Văn không kém chút nào. Không đợi hắc kịp suy nghĩ, bức tranh lại biến đổi. Hoắc Vũ Hạo nâng lên tay phải, trên ngón trỏ của hắc là một giới chỉ ngọc bích rất lớn. Sáu ngôi sao nhỏ nổi lên trên mặt giới chỉ không ngừng ánh lên quang mang mê người. Tinh quang ngọc bích! Thứ tốt a! Tuy chỉ bằng móng tay, nhưng nếu chế tạo thành hồn đạo khí trữ vật, cũng đủ để dung nạp mười mét vuông. Thân là Hồn Đạo Sư cường đại, nhìn thấy tài liệu đỉnh cấp như này, việc đầu tiên Hiên Tử Văn nghĩ đến là chế tạo hồn đạo khí. Lúc này Hoắc Vũ Hạo nâng tay phải lên, sáu ngôi sao trên giới chỉ tỏa ánh sáng lan rộng, trong lam quang lấp lánh, một vật thể cao lớn hiện ra trước mặt hắc. Nhìn thấy thứ này, tinh thần Hiên Tử Văn không thể bình tĩnh ngâm nghĩ được nữa, cả người hắc như bị sét đánh, không khỏi run rẩy. Đây là gì? Là một kim loại nhân bề ngoài rỉ sét, mà hình dáng lại có chút thô lậu giản đơn. Độ cao ước chừng ba thước năm, hoàn toàn là nhân hình, cũng không có trang sức hoa lệ gì, đường nét trên người vô cùng dứt khoát. Hồn Đạo Khí Nhân Hình? Đây là đáp án đầu tiên trong lòng Hiên Tử Văn. Phải biết, trọng tâm nghiên cứu của Minh Đức phường chính là Hồn Đạo Khí nhân hình. Bởi vì đối với Hồn Đạo Khí hiện tại, đây là bình cảnh khó vượt. Tác dụng của Hồn Đạo Khí nhân hình rất nhiều, nhưng nan đề còn nhiều hơn. Là một trong những người nghiên cứu, Hiên Tử Văn đương nhiên biết rõ.

Lúc này, Hoắc Vũ Hạo lại lấy ra một Hồn Đạo Khí nhân hình, mà nhìn qua còn có hình có dáng như vậy, sao hắn không kinh hãi chứ? Hắn thậm chí còn hoài nghi Hoắc Vũ Hạo nhìn coi cơ mật Minh Đức đường. Mà hắn tuyệt không tin tưởng đây là do Hoắc Vũ Hạo nghiên cứu thành công, nguyên nhân rất đơn giản, thể tích! Khái niệm Hồn Đạo Khí nhân hình cũng không phải Hồn Sư mặt khải giáp, mà là thông qua cơ quan bên trong khống chế Hồn Đạo Khí, giống như Hoắc Vũ Hạo khống chế Toàn Địa Hình Thám Trắc Hồn Đạo Khí tự do hành động, chiến đấu, phòng ngự, công kích... Mà muốn làm được như vậy, cần đại lượng trận pháp hạch tâm tổ hợp lẫn nhau, còn cần Hồn Sư cường đại khống chế.

Hoắc Vũ Hạo lấy ra Hồn Đạo Khí nhân hình này thể tích quá nhỏ, chỉ cao ba thước năm, bên trong có thể chứa bao nhiêu hạch tâm trận pháp chứ? Chỉ riêng muốn Hồn Đạo Khí nhân hình này hoạt động linh hoạt, sợ rằng cũng không làm được. Trong tranh, Hoắc Vũ Hạo chậm rãi đi tới trước Hồn Đạo Khí nhân hình, không nhìn ra được hắn xúc phát như nào, nhưng Hồn Đạo Khí nhân hình bắt đầu biến hóa. Mặt nạ phía trước mở ra, sau đó từ cổ đến thân bắt đầu xuất hiện vết rách, từ từ mở ra, lộ ra khoảng không bên trong. Nhìn vào không gian trống trải bên trong, Hiên Tử Văn càng thêm kiên định phán đoán bản thân. Xem ra, Hoắc Vũ Hạo muốn dùng Hồn Đạo Khí này ôm lấy bản thân, sau đó tiến hành thao tác. Tinh thần Hiên Tử Văn khẽ buông lỏng, trong mắt hắn, tuy đây cũng là Hồn Đạo Khí nhân hình, nhưng chính xác phải là Hồn Đạo Khí khải giáp, do Hoắc Vũ Hạo tự thân khống chế, còn kém xa khống chế từ bên trong. Hoắc Vũ Hạo quả nhiên chui vào, bề ngoài Hồn Đạo Khí khép lại, bao phủ lấy hắn. Sau đó hình vẽ đột nhiên biến đổi, không ngờ lại tiếp tục hiện ra ở không trung, đồng thời chia làm hai hình vẽ, một là cự ly gần quan sát Hồn Đạo Khí nhân hình, một là ở bên trong Hồn Đạo Khí nhân hình. Bên trong Hồn Đạo Khí nhân hình, hai tay Hoắc Vũ Hạo cũng không tiến vào vị trí hai tay của bộ giáp, mà trước mặt hắn có một số bảng khống chế và cả dây nút nhấn. Sau đó Hiên Tử Văn liền

nhìn đến, tay phải Hoắc Vũ Hạo kéo một bàn điều khiển, ở hình vẽ bên ngoài, Hồn Đạo Khí nhân hình đột nhiên mọc ra hai cánh rộng lớn. Hoắc Vũ Hạo liên tục ấn mấy nút, mười hai chùm sáng đồng thời phun ra từ đôi cánh, phi hành Hồn Đạo Khí mạnh mẽ nâng kim loại nhân lên, từ từ bay vào không trung. -Tốc độ thật nhanh, đã vượt qua Hồn Đạo Khí thập cấp rồi! Trời ạ, tiểu tử này có thể làm ra mười hai cái Hồn Đạo Khí lục cấp để làm cơ quan đẩy sao? Khổng chế bằng còn tốt như vậy? Mà lại, có kim loại nhân bảo vệ, tự thân hãn chịu khí lưu xung kích cũng sẽ hạ thấp xuống. -A, thật linh hoạt, đang ở trên không trung còn có thể làm những động tác này. -Vì sao lại như vậy? Hai tay hãn không khổng chế hai tay Hồn Đạo Khí nhân hình. Chẳng lẽ đây thật sự là Hồn Đạo Khí nhân hình? Không, không thể nào, ta không tin! Hồn Đạo Khí nhân hình bay trên không một lát sau đó mới rớt xuống đất. Lần này hãn hạ cánh trên mặt đất tương đối bằng phẳng. Hình vẽ vẫn như cũ, chia làm đôi, ở hình bên trong Hồn Đạo Khí, Hoắc Vũ Hạo không ngờ có hai đùi lại, như ngồi trên ghế ảo trong Hồn Đạo Khí nhân hình vậy. Độ cao của Hồn Đạo Khí nhân hình này là ba thước rưỡi, độ dày bên ngoài đã hơn một thước, động tác này làm không gian bên trong chật chội hơn hãn. Hãn đang chứng minh cho ta... Nháy mắt, Hiên Tử Văn đã hiểu ra dụng ý của Hoắc Vũ Hạo. Sau đó, tần suất vận động hai tay Hoắc Vũ Hạo tăng nhanh, bắt đầu không ngừng thao túng nút ấn. Hồn Đạo Khí nhân hình bắt đầu động. Lúc bắt đầu, nó chỉ đơn giản đi về phía trước, ngay sau đó, là nhảy vọt, lăn lộn, xoay người, thậm chí là động tác khó vươn eo!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 202: Nhân hình hồn đạo khí (Hạ)

Hoắc Vũ Hạo điều khiển lúc đầu còn khó khăn trúc trắc nhưng sau khi quen dần thì động tác ngày càng mềm mại lưu loát. Dù rằng nhìn kỹ thì động tác vẫn có hơi cứng nhắc, so với hành động của con người vẫn còn chênh lệch không ít, nhưng toàn bộ hoạt động của Kim Khí Nhân đều do một mình

Hoắc Vũ Hạo dùng hai tay điều khiển qua những chiếc cần và nút thôi! Chỉ riêng việc giữ thăng bằng cũng đã khiến Hiên Tử Văn giật mình. Thời gian dần trôi, sau gần mười phút hoạt động thì Kim Khí Nhân cũng bắt đầu dừng lại, nó làm động tác nửa ngồi xuống rồi dựng thẳng lưng lên. Sau đó Hoắc Vũ dang hay chân hay tay vào chỗ trống của tay chân Kim Khí Nhân, Hồn Đạo Khí Nhân Hình này lại bắt đầu hoạt động. Từ các góc nhìn có thể thấy Hồn Lực trên người Hoắc Vũ Hạo phóng ra ngoài, toàn bộ cơ thể Kim Khí Nhân hoàn toàn được hãn điều khiển thông qua tay chân và Hồn Lực của chính bản thân hãn, độ linh hoạt của Kim Khí Nhân tăng lên rất nhiều. Hoắc Vũ Hạo bắt đầu thử điều khiển Kim Khí Nhân rồi thi triển thân pháp Quỷ Ảnh Mê Tung bộ, lúc này Hiên Tử Văn có cảm giác như đang bị bóp cổ, tâm tình sôi sục khó chịu. Ở ngoài xem náo nhiệt, trong nghề xem cách thức, tuy nhìn động tác của Kim Khí Nhân rất đơn giản, từ lúc bắt đầu đến giờ Kim Khí Nhân chưa hề dùng qua một đòn công kích nào nhưng Hiên Tử Văn biết vật này không hề đơn giản. Bỗng nhiên hình ảnh trở nên mơ hồ, Tinh Thần Lực như thủy triều nhanh chóng rút mất. - Không thể tin nào! Khi Hiên Tử Văn từ hình ảnh thoát ra ngoài (giống như xem phim 6d nhĩ - dg) ngay lập tức bật thốt lên kinh hãi, cả người cũng bật đứng ngay dậy, Hồn Lực trong người phóng ra mạnh mẽ thổi bay những vật dụng kim loại xung quanh, Ngay cả Hoắc Vũ Hạo cũng phải lui lại vài bước mới đứng vững được. Trên trán Hiên Tử Văn đã đầy mồ hôi, hai mắt thì đỏ lên như một chú trâu hiếu chiến nhìn chăm chăm vào Hoắc Vũ Hạo rồi gằn lên: - Nói thật cho ta biết, cái này là giả đúng không! Hoắc Vũ Hạo trả lời một cách bình tĩnh: - Hiên lão sư, ngài là một vị hồn đạo sư cấp tám, khoảng cách đến cấp chín cũng rất gần rồi, vấn đề thật giả có lẽ ngài phân biệt được. Lúc này chỉ là hình ảnh trong tâm trí của đệ tử, đệ tử cũng không nói mình có khả năng sáng tạo ra vật có chi tiết đến thế đâu!. Hiên Tử Văn vẫn nhìn hãn chăm chăm: - Vậy những hình vẽ này từ đâu mà có, còn nữa, các góc nhìn khác nhau lúc này là sao? Hoắc Vũ Hạo thản nhiên nói: - Vấn đề này đệ tử xin được giữ kín vì nó liên quan đến bí mật Hồn Kỹ của đệ tử. Hiên Tử Văn thở mạnh rồi lo lắng đi lại quanh phòng, những linh kiện xung quanh cũng vô tình bị đá văng đi. Hoắc Vũ Hạo đã sớm đoán ra phản ứng

của Hiên Tử Văn nên chỉ yên lặng ngồi trên ghế chờ đợi. Trong phòng, hai người một động một tĩnh chờ đối phương lên tiếng. Thời gian trôi qua, mồ hôi trên trán Hiên Tử Văn không giảm mà lại càng tăng, chảy xuống hai bên má, lưng áo cũng đã ướt đầm. Lúc này Hiên Tử Văn đang tiến vào trạng thái tập trung suy nghĩ, đầu óc không ngừng vận chuyển suy tư.. Chừng một khắc sau (mười lăm phút – dịch giả) thì Hiên Tử Văn dừng lại rồi quay sang nhìn Hoắc Vũ Hạo. - Người đã dùng bao nhiêu hạch tâm pháp trận? Hiên Tử Văn run rẩy hỏi. Hoắc Vũ Hạo trả lời nhẹ nhàng: - Ba mươi hai. - Không thể được! Sao lại ít vậy? Người biết mà...không biết...mà không, người biết mà...! (loạn quá - dg) Hiên Tử Văn vừa run rẩy vừa lẩm bẩm lại vừa nhìn chăm chăm vào Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo khẽ mỉm cười: - Hiên lão sư, lúc này để tử xem như là một Hồn Đạo Sư cấp sáu, ngài nghĩ một Hồn Đạo Sư cấp sáu có thể dùng được bao nhiêu hạch tâm pháp trận để chế tạo ra món đồ kia? Hơn nữa thể tích, kết cấu và các phụ kiện trong ngoài của nó ngài đã thấy rõ, đệ tử cũng không gắn vào bất cứ một phụ kiện công kích nào... Ngài thử tính toán xem, thật sự Kim Khí Nhân này cần dùng bao nhiêu hạch tâm ma pháp? Hiên Tử Văn im lặng một lúc rồi lại nói: - Vậy người làm cách nào mà không cần Hồn Lực vẫn khiến cho nó chuyển động được, thậm chí còn sử dụng được cả Hồn Đạo Khí phi hành? Hoắc Vũ Hạo cũng không giấu diếm: - Bình sữa! Đệ tử đã gắn thêm mười hai bình sữa cấp sáu. Hồn Lực trong bình sữa cũng sẽ thất thoát nhưng sẽ ít và chậm hơn nhiều so với các Hồn Đạo Khí khác.Theo lý thuyết thì chỉ cần nạp đầy đủ Hồn Lực cho mười hai bình sữa này thì cho dù không dùng Hồn Lực đệ tử cũng có thể dùng nó phi hành trong một canh giờ hoặc dùng để chiến đấu với nhịp độ cao trong vòng mười phút, tất nhiên để chiến đấu thì cần phải gắn thêm Hồn Đạo Khí công kích vào. Kết cấu bên trong và cách sử dụng thì không cần nói, chỉ cần Hồn Sư tiến vào xem một lúc rồi đưa Hồn Lực là có thể dùng, dù sao thì bình sữa cũng cần có Hồn Sư bổ sung Hồn Lực. (Có lẽ là: kết cấu bên trong không quan trọng vì rất dễ dùng, chỉ cần Hồn Sư tiến vào làm quen một chút là dùng được, và Kim Khí Nhân này cũng cần Hồn Sư bổ sung Hồn Lực cho bình sữa – dg) Hiên Tử Văn vẫn nhìn chăm chăm Hoắc Vũ Hạo: - Vậy làm sao người biết được ta có

thành tựu về việc nghiên cứu thất thoát Hồn Lực từ bình sữa? Hoắc Vũ Hạo sững sốt - Đệ tử không biết! - Người thật không biết? Hiên Tử Văn càng thêm ngạc nhiên: - Vậy tại sao người lại dùng bình sữa làm động lực cho Kim Khí Nhân hoạt động? Hoắc Vũ Hạo giương mắt nhìn: - Vì đó là biện pháp duy nhất mà đệ tử có thể nghĩ ra. Hiên lão sư, không lẽ ngài nghiên cứu ra phương pháp ngăn bình sữa thất thoát Hồn Lực? Thật tốt quá! Nếu Hiên Tử Văn thật sự làm được thì Kim Khí Nhân của Hoắc Vũ Hạo sẽ càng thực dụng hơn. Hiên Tử Văn mau chóng thay đổi đề tài: - Khoan nói về việc này, trước tiên nói cho ta biết làm sao để cho Kim Khí Nhân hoạt động, còn nữa, người dùng cách nào để khiến nó giữ được thăng bằng? Những tiếp điểm như khớp tay, chân... người khống chế bằng ma pháp trận thế nào? Rồi còn sự phối hợp giữa các ma pháp trận đó khi tất cả các tiếp điểm hoặc toàn thân Kim Khí Nhân hoạt động, tất cả những thứ đó người đã làm thế nào để không xảy ra sai sót hoặc vấn đề? Hoắc Vũ Hạo nói: - Đệ tử đã suy nghĩ rồi, không nhất thiết phải dùng hạch tâm ma pháp trận cho tất cả những thứ đó. - Vậy thì dùng cái gì? Hiên Tử Văn vội hỏi. Hoắc Vũ Hạo cười lớn: - Hi hi, thật xin lỗi lão sư, chuyện này thuộc về bí mật của đệ tử! Trán Hiên Tử Văn nhăn lại, thăng nhóc này lúc trước hỏi gì đáp nấy nhưng đến vấn đề mấu chốt lại chơi trò bí mật gì đó, rõ ràng là muốn nhử ta mà! Thành tựu nghiên cứu về bình sữa của Hiên Tử Văn là về việc giữ kín khống chế Hồn Lực thất thoát trong bình sữa, Hiên Tử Văn cũng muốn từ đó áp dụng vào Hồn Đạo Khí Nhân Hình. Nhưng Kim Khí Nhân do Minh Đức Đường nghiên cứu ra thì lại có thể tích quá lớn, nếu chỉ dùng bình sữa, đừng nói đến bình sữa cấp chín không thể chế tạo, chỉ riêng bình sữa cấp tám cần cho nó hoạt động cũng phải hơn mười cái, mà mười cái này cũng chỉ có thể giúp Kim Khí Nhân di chuyển hơn nửa canh giờ. Nói cách khác, muốn cho Hồn Đạo Khí Nhân Hình này hoạt động liên tục thì cần phải có ít nhất mười cường giả Hồn Đấu La tám Hồn Hoàn đi theo luân phiên điều khiển bổ sung thì mới có thể hoạt động ổn định. Hơn nữa Hiên Tử Văn biết rằng Hồn Đạo Khí Nhân Hình của Minh Đức Đường không thể linh hoạt và thực dụng bằng Kim Khí Nhân của Hoắc Vũ Hạo. Hiên Tử Văn không quá xem trọng công nghệ chế tác hay tài liệu mà vấn đề đáng quan tâm chính là

nguyên lý làm việc của Kim Khí Nhân này, lúc này khi quan sát thì ít nhất có năm sáu phần Hiên Tử Văn không thể giải thích được. Chỉ dùng ba mươi hai hạch tâm pháp trận là đã có thể hoạt động thậm chí không cần dùng Hồn Lực vẫn có thể hoạt động, chiến đấu hoặc phi hành chạy trốn... việc này vô cùng thực dụng Tất cả những điều trên khiến cho tâm tư Hiên Tử Văn vô cùng chấn động, trong lòng cũng bứt rứt không yên: - Được...được! Thăng nhóc này, xem như người giỏi! Hiên Tử Văn nhìn Hoắc Vũ Hạo một cách phức tạp, hẳn biết Hoắc Vũ Hạo không hề nói dối. Những thứ phức tạp như vậy cho dù là qua vài thế hệ cũng chưa chắc có thể nghiên cứu thành công được, một tên nhóc như Hoắc Vũ Hạo thì cho dù là thiên tài cũng không thể hoàn thành trong hai năm. Điểm mấu chốt ở đây chắc hẳn có liên quan đến tông môn của hắn, nhưng vấn đề này làm sao hỏi được đây? Hiên Tử Văn hiểu rõ Hoắc Vũ Hạo đang hấp dẫn mình, tuy ngoài miệng nói là không thu thập đủ mười loại Hồn Đạo Khí nhưng chỉ với hai món này thì hẳn có thể bỏ qua được sao? Hiên Tử Văn hít sâu rồi trầm giọng: - Vũ Hạo, chúng ta nói chuyện một chút. Ta không cần phương pháp chế tạo cụ thể, người chỉ cần nói một chút về nguyên lý hoạt động của Kim Khí Nhân này, ta sẽ trao đổi bằng phương pháp mật bế (phong kín) bình sữa mà mình vừa nghiên cứu thành công. Hẳn người cũng hiểu rõ ý nghĩa của nghiên cứu bình sữa này, tác dụng của nó sẽ khiến Hồn Đạo Khí vượt thêm vài trăm năm! Ta vẫn chưa kể việc này cho nội đường biết, một khi ta làm xong tài liệu báo cáo thì chắc chắn nó sẽ trở thành nghiên cứu quan trọng nhất và cơ mật nhất của Minh Đức Đường! Đối hay không đối! Hoắc Vũ Hạo thật sự có chút do dự, là một hồn đạo sư cấp sáu nên hẳn hiểu rõ những điều Hiên Tử Văn vừa nói. Một khi phương thức mật bế (phong kín) bình sữa xuất hiện thì chắc chẳng giới Hồn Đạo Khí sẽ có biến đổi to lớn. Lúc đó người bình thường cũng có thể sử dụng Hồn Đạo Khí! Mặc dù chi phí chế tạo có thể rất cao nếu đem vào ứng dụng trên Hồn Đạo Khí Nhân Hình thì sẽ giải quyết được vấn đề về động lực. Minh Đức Đường có thể chế ra Hồn Đạo Khí Nhân Hình như thế thì hẳn cũng sẽ chế tạo được bình sữa siêu...siêu lớn. Nghĩ đến đây Hoắc Vũ Hạo lại đổ mồ hôi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 203: Quý Kiến Sầu

Nhưng ý niệm nà vừa xuất hiện, nháy mắt đã bị hấn phủ quyết. Chính bởi vì tính quan trọng của việc lần này, cho nên hấn tất phải lấy được ủng hộ của Hiên Tử Văn. Nghiên cứu của vị lão sư này với Hồn Đạo Khí thật quá cao. -Đổi hay không? Hiên Tử Văn có chút gấp gáp: -Chẳng lẽ người cho rằng thành quả ta nghiên cứu ra không bằng người sao? Ta có thể thấy được Hồn Đạo Khí nhân hình của người còn chưa hoàn thiện. Nếu như do ta hoàn thiện, không đến ba năm, nó sẽ trở thành Hồn Đạo Khí Nhân Hình chân chính. Hoắc Vũ Hạo khẽ cười: -Đệ tử đương nhiên hy vọng do lão sư hoàn thiện, nhưng nếu lão sư muốn đổi thì phải đổi lấy hai thứ a! lão sư đã quên đệ tử từng nói, hôm nay sẽ cho ngài xem hai tác phẩm sao. Tròng mắt Hiên Tử Văn đột nhiên trừng lớn: -Người nói, người còn có một sản phẩm đạt đến trình độ nghiên cứu này sao? Hoắc Vũ Hạo lắc lắc đầu: -Không giống. Nhưng đệ tử có thể nói, sản phẩm thứ hai này cũng là kết tinh tâm huyết của đệ tử. Lão sư nói không sai, Hồn Đạo Khí Nhân Hình kia chỉ là bán thành phẩm, muốn hoàn thiện nó, cần không ngừng thí nghiệm, thực nghiệm và cải cách. Nhưng sản phẩm thứ hai này là thành phẩm! Hiên Tử Văn vội vàng nói: -Mau lấy ra! Hoắc Vũ Hạo gật gật đầu, nâng tay phải lên, trên ngón trỏ chính là tinh quang ngọc bích giới chỉ Hiên Tử Văn từng thấy ở hình vẽ ký ức. Nhìn thấy cái nhẫn này, dù là Hiên Tử Văn cũng không khỏi nảy sinh tâm tham lam, một tia sáng ý Hoắc Vũ Hạo nói thật quá quan trọng với hấn. Nhưng rất nhanh, tà niệm trong hấn đã bị chính niệm đè nén. Hoắc Vũ Hạo lấy ra một vật không nhỏ, lại vô cùng nặng. Lấy tu vi và thể lực của hấn, cũng phải vất vả cầm lấy. Đây là Định Trang Hồn Đạo Đạn

Pháo! Nháy mắt khi Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo này xuất hiện, Hiên Tử Văn như gặp quỷ mị không ngừng lùi bước, khác với ánh mắt phấn khích khi thấy Hồn Đạo Khí Nhân Hình, lần này trong mắt hằn tràn ngập sợ hãi! Chính là sợ hãi! Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo Hoắc Vũ Hạo lấy ra toàn thân hồng sắc, nhìn qua vô cùng huyền lệ, bên trên khắc vô số đường vân phức tạp, nhưng những đường vân này không thuộc về hạch tâm trận pháp, mà cả Hiên Tử Văn bát cấp hồn đạo sư cũng không nhận ra là gì. Phía trước hồn đạo đạn pháo là hình trụ, đằng sau hình trụ, tiêu chuẩn hồn đạo đạn pháo thường gặp. Toàn thân hồng sắc không ngờ lại phát tán quang mang bạch sắc nhàn nhạt, chính vầng sáng nhàn nhạt kia làm Hiên Tử Văn sợ hãi! Đạn pháo đường kính vượt qua một xích như này, chỉ ít cần bát cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo mới bắn ra được. Cũng là nói, từ trên lý luận, vật trước mắt là Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo. Cho dù là ở Ngân Nguyệt đế quốc lấy Hồn Đạo Khí nổi danh, thất cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cũng là vật tư chiến lược, có tính sát thương cực lớn. Số lượng cũng vô cùng thưa thớt. Bởi vì Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo là tiêu hao phẩm, uy lực tuy lớn, nhưng cũng tiêu hao nguyên liệu khủng bố, công nghệ chế tạo cực phức tạp, đặc biệt là tỷ lệ thất bại vô cùng cao. Khác với chế tạo Hồn Đạo Khí khác, một khi chế tạo thất bại, khả năng lớn nhất là nổ tung! Bất kể là cấp bậc nào, khi chế tạo Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo đồng cấp với mình mà phát sinh nổ tung thì không thể sống sót! Bởi thế hồn đạo sư rất không muốn chế tạo Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo, mà một khi chế tạo thì phải vô cùng cẩn thận, tiêu tốn tâm lực cực cao. Hiện trước mắt, Hiên Tử Văn đã biết ba Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cửu cấp mạnh nhất, đều giấu trong quân khố, được phòng ngự nghiêm mật. Cho dù là địa vị Kính Hồng Trần với thân phận đường chủ Minh Đức phường cũng chỉ có thể điều động một pháo mà thôi. Còn về thất cấp, bát cấp, chỉ có cao tầng đế quốc mới biết rõ. Bởi thế, Hiên Tử Văn tuyệt không ngờ được Hoắc Vũ Hạo lấy ra là Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo bát cấp. Bất kể đạn pháo của hắn là thuộc tính như nào, thì uy lực của nó đều có thể dễ dàng san phẳng Hoàng Gia Hồn Đạo Sư học viện. Thảo nào, hắn không sợ cho mình xem Hồn Đạo Khí Nhân Hình, hóa ra là có đại sát khí trong tay. Dưới tình huống không quan

tâm toàn bản thân, chỉ ít có bảy phương thức dẫn nổ Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo. -Đây là người làm? Hiên Tử Văn kinh ngạc hỏi Hoắc Vũ Hạo . Cho dù là hắc, cũng không dám đảm bảo bản thân có thể chế tạo Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo bát cấp. Mà hắc cũng không dám đi thử, tuy hắc say mê nghiên cứu, nhưng hắc cũng rất quý trọng mạng nhỏ bản thân. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, mỉm cười nói: -Hiên lão sư, ngài không nghĩ sản phẩm này ta làm chỉ có xác thôi sao? Hiên Tử Văn tức giận hừ một tiếng: -Người nghi ngờ tri thức của ta sao? Ngoại hình có thể giả tạo, nhưng khí tức thì không! Hồn Đạo Khí vượt qua thất cấp đều có linh hồn của mình, có khí trường bản thân. Tuy Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo của người kỳ dị, nhưng khí trường mạnh như vậy, ta thậm chí hoài nghi nó đã đạt đến cửu cấp. Nhưng, điều này sao có thể chứ? Hoắc Vũ Hạo mỉm cười: -Không có gì là không thể, đây là kết tinh tâm huyết của đệ tử. Đương nhiên, cũng không hoàn toàn là năng lực của đệ tử. Nếu như chỉ có mình đệ tử, chỉ riêng thiết kế, đã không thể hoàn thành bản vẽ Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo rồi. Đệ tử có chút dùng xảo vượt qua, mà những thứ kia, lại thuộc về tông môn đệ tử. Không sao, lão sư có thể cẩn thận xem nó, đệ tử đảm bảo ngài hài lòng với nó hơn Hồn Đạo Khí Nhân Hình. Vừa nói, Hoắc Vũ Hạo có chút khốn khó đặt hồn pháo xuống, hơn nữa lui về phía sau làm dấu mờ với Hiên Tử Văn. Hiên Tử Văn cũng không khách khí, đi nhanh lên trước, chăm chú tra xem. Hơn nữa thỉnh thoảng dùng tay khẽ đụng chạm. Lần đầu tiên hắc tiếp xúc liền toàn thân run rẩy, ngẩng đầu nhìn Hoắc Vũ Hạo nói: -Sát khí thật nặng! Mà còn là biến dị sát khí nữa. Nếu thứ này nổ tung, tất sinh linh đồ thán! Người chế tạo ra vũ khí sát thương mạnh mẽ như này, không sợ ảnh hưởng hòa bình sao? Hoắc Vũ Hạo cười lạnh nói: -Chẳng lẽ Minh Đức phường chế tạo ít sao? Vũ khí mạnh mẽ chân chính mới có thể đổi lấy hòa bình, bởi vì ai cũng không dám mạo hiểm phát động chiến tranh. Vũ khí có đáng sợ không, phụ thuộc vào người sử dụng nó. Hiên Tử Văn cũng không nói gì nữa mà chăm chú xem đạn pháo trước mặt. Rất nhanh, Hiên Tử Văn đã bị một đồ án bên ngoài đạn pháo thu hút. Đạn pháo màu huyết hồng, thân pháo lại phát ra vàng sáng trắng và có rất nhiều sóng tinh thần dao động như một sinh vật sống. Rất nhanh, Hiên Tử Văn đã bị một đồ án bên ngoài

đạn pháo thu hút. Đó là một đóa sen nở rộ, không có liên quan gì với trận pháp hạch tâm, nhưng lại được khắc họa vô cùng tinh mỹ. Toàn thân đóa sen là hắc sắc, tuyết đối đối lập với khẩu pháo, rất thu hút chú ý người khác. Mà ở trung ương đóa hoa, không phải nhụy sen như bình thường, mà là đồ án khô lâu hắc sắc, âm trầm tràn đầy sát khí. Hiên Tử Văn khẽ vỗ lên đường vân, dần dần, trong mắt hắc tràn ngập say mê, thi thoảng lại gõ, nhưng không dám gõ mạnh, mà cũng không dám nảy sinh ý định mở nó ra. Tất cả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo đều có tính năng tự hủy, một khi thử mở nó ra, nó sẽ nổ tung, điểm này Hiên Tử Văn hiểu rõ. -Ta thật không hiểu người chế tạo như nào. Một khắc sau, Hiên Tử Văn mới đứng thẳng lên nói. Ánh mắt hắc nhìn vào Hoắc Vũ Hạo cũng phát sinh biến hóa, đó là thừa nhận bình đẳng, không còn là ánh mắt giữa lão sư và đệ tử. -Xem ra người thật có thiên phú trong phương diện Hồn Đạo Sư. Những điều kinh ngạc người gây cho ta thật không ít và không nhỏ đó! Hoắc Vũ Hạo lại giơ hai ngón tay nói: -Là hai phần. Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo này ta đặt tên là Quý Kiến Sâu, hy vọng, nó vĩnh viễn không phải lên chiến trường. -Ta cũng hy vọng như thế. Hiên Tử Văn tràn ngập đồng cảm gật gật đầu. Thông qua quan sát, hẳn phát hiện Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo này khác với bình thường, nó được làm theo phương thức hoàn toàn mới lạ. Thông qua âm thanh từ nhịp gõ vọng lại thì hẳn không thể hiểu được kết cấu bên trong, cũng có thể nói, đây là hồn đạo pháo hoàn toàn mới. Uy năng của nó đến đâu thì không thể phán đoán, nhưng từ sát khí và tinh thần khí tức nó phát ra, hẳn có thể đoán thứ này ít nhất cũng phải cấp tám. -Nó cấp tám? Hay là cấp chín? Nhịp thở của Hiên Tử Văn cũng nặng lên. Hoắc Vũ Hạo suy nghĩ một chút rồi trầm giọng: -Nếu như xét theo kiến trúc, thì nó nhiều nhất là tám cấp. Nhưng nếu tính theo sát thương, vậy có thể không chút do dự nói nó đã đạt đến cấp chín. Vì để chế tạo nó, đệ tử mất hơn một năm, sau đó không ngừng tiến hành thí nghiệm nhỏ và thí nghiệm cơ sở, cuối cùng mới lắp ráp. -Mấy tháng vừa qua người bạn lắp ráp thứ này sao? Hiên Tử Văn hỏi. Hoắc Vũ Hạo gật đầu: -Cả đệ tử cũng không biết mình có thể làm lại hay không. Mà đệ tử cũng không ngại nói cho lão sư biết, trong hồn đạo pháo này, có những thứ ngài không thể hiểu, hay có thể nói hồn đạo sư hiện

tại không thể hiểu, cho dù là hồn đạo sư cấp chín. Trên mặt Hiên Tử Văn lộ ra tia cười khố: -Không thể không nói, người đã đánh động được ta. Hai phần kinh hỉ người cho ta để lại xúc động quá lớn, nhưng ta vẫn cần phải suy nghĩ đã. Hoắc Vũ Hạo khẽ cười: -Đương nhiên có thể. Cửa lớn Đường Môn luôn mở rộng chào đón ngài. Chỉ cần ngài nguyện ý tới thì đệ tử cũng có thể để lộ ít tin tức. Vạn năm trước kia, dưới dẫn dắt của vị môn chủ đầu tiên, Đường Môn chúng ta đã từng cực thịnh. Mà vị môn chủ kia cũng tu luyện thành thần, thành truyền kỳ mãi mãi. Mà lúc đó, Đường Môn chúng ta phát triển dựa vào ám khí. Cho đến khi Hồn Đạo Khí xuất hiện, ám khí dần lạc hậu. Thành quả nghiên cứu của đệ tử, có rất nhiều đến từ Đường Môn ám khí, kết hợp thiết kế ám khí và Hồn Đạo Khí, vận dụng những tinh xảo của chế tạo ám khí tan vào Hồn Đạo Khí, quả có thể sáng tạo rất nhiều thứ thần kỳ. -Đệ tử cũng không ngại nói thẳng, đệ tử nghiên cứu ra hai thứ này, đều là định hướng nghiên cứu. Trên thực tế, năng lực hồn đạo sư của đệ tử còn kém xa lão sư. Nếu như lão sư có thể trở thành thành viên Đường Môn, đệ tử tin tưởng, việc dung hợp giữa ám khí Đường Môn và Hồn Đạo Khí sẽ được ngài hoàn thành một cách vô cùng tốt! Hiên Tử Văn hít sâu một hơi: -Người thu lại Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo đi đã, cũng đừng lấy nó ra nữa. Ta đi đây. Nói xong, hắn xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại nhìn. Hoắc Vũ Hạo thu lại Quỷ Kiến Sầu, cũng thầm thở phào một cái. Trên thực tế, Quỷ Kiến Sầu của hắn mới chỉ là bán thành phẩm, hạch tâm chân chính còn chưa hình thành. Bởi vì nó thực quá phức tạp, lấy tu vi trước mắt của Hoắc Vũ Hạo còn không thể hoàn thành, chỉ ít phải đợi tu vi của hắn tăng đến bảy hồn hoàn mới có thể chính thức làm tốt. Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp tám không phải dễ làm như vậy! Vì sao hồn đạo sư như Hiên Tử Văn cũng không nhìn ra vấn đề? Đó là bởi vì trong Quỷ Kiến Sầu, Hoắc Vũ Hạo vận dụng vong linh ma pháp mà Tử Linh Thánh Pháp Thần, sư phụ Vong Linh thiên tài Y Lai Khắc Tư truyền thụ cho hắn. Vận dụng tri thức ma pháp không thuộc về thế giới này thì đừng nói là Hiên Tử Văn, dù là Kính Hồng Trần ở đây cũng không phát hiện được. Thực tế, thứ này nhìn có chút dọa người, nhưng hiện tại còn chưa có uy lực gì. Nhưng Hoắc Vũ Hạo cũng không nói sai, nếu như Quỷ Kiến Sầu hoàn thành, như

vậy uy lực của nó có thể sánh với Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cửu cấp, thậm chí còn hơn. Chỉ là thứ này không thể thí nghiệm, uy lực của nó thật quá lớn, trừ khi thật sự phải đúng đến, nếu không chính hãn cũng không hiểu rõ. Sau khi Hiên Tử Văn rời đi, Hoắc Vũ Hạo không chút nóng nảy. Hãn biết, Hiên lão sư đã động tâm, mà lấy chấp niệm của lão sư, có thể không bị mình hấp dẫn sao? Thiết kế, sáng ý của mình có thể giúp vị lão sư này tiết kiệm ít nhất mười năm, mà chính Hiên Tử Văn cũng nói, những sáng ý của mình, có thể thúc đẩy thời đại Hồn Đạo Khí thêm một bước. Ăn qua chút cơm chiều, Hoắc Vũ Hạo liền nằm ngủ vùi. Đứng nhìn chỉ là bán thành phẩm, cũng gần như lấy hết tinh lực của hãn, hiện tại hãn mệt không chịu được. Đến khi trời sáng. Mở ra cửa sổ, hít vài hơi không khí trong lành mang theo hàn ý và ẩm ướt, đại não Hoắc Vũ Hạo cũng thanh tỉnh hơn nhiều. Cảm giác định kỳ buông lỏng thực rất tốt. Nhìn vào điểm hồng dần nhô lên phía xa, tử ý trong mắt hãn dần dâng lên, mấy năm nay hãn chưa từng dừng tu luyện tử cực ma đồng.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 204: Kiểm si lĩnh vực: Tịch (Thượng)

Sắp trở về rồi. Hai năm rưỡi, đại sư huynh, tam sư huynh, tứ sư tỷ, ngũ sư tỷ, mọi người sao rồi? Vương Đông nữa, mọi người chờ ta và nhị sư huynh. Thất quái Sử Lai Khắc chúng ta sắp đoàn tụ rồi. Sư phụ, nếu ngài còn sống thì tốt biết bao. Đệ tử đã không phụ kỳ vọng của ngài, hai năm nay dù chỉ một khắc đệ tử cũng không dám buông lỏng, cuối cùng đã làm được cống hiến nhất định cho Hồn Đạo Hệ của học viện chúng ta a. Ngài chờ xem, tất có ngày, chúng ta sẽ vượt xa đế quốc Nhật Nguyệt trên phương diện Hồn Đạo Khí. Tu luyện xong Tử Cực Ma Đồng, Hoắc Vũ Hạo cũng không vội đi ăn điểm tâm mà quay về giường bó gối mình tưởng một thời giờ. Ngủ

sâu liên tục giúp hần tinh thần hần thanh tỉnh nhưng thân thể vẫn cần tiến hành điều chỉnh. Khoảng thời gian này, Hồn Lực tiến bộ khá nhiều nhưng sau năm mươi cấp thì cho dù là Hồn Sư bình thường tốc độ tu luyện cũng sẽ chậm lại chứ đừng nói là hần. Một lúc lâu sau, đơn giản tắm rửa mặt một chút hần mới đi đến thực đường (căn tin - biên) ăn sáng. Hoắc Vũ Hạo đang chuẩn bị đi tìm Phàm Vũ lão sư và nhị sư huynh thì lại gặp đôi khách không mời. Khinh Tử Yên và Quý Tuyết Trần hôm nay có chút kỳ quái, sắc mặt hai người trầm ngâm, phảng phất như có chuyện gì trọng đại sắp phát sinh. Cả hai cùng đi tới trước mặt Hoắc Vũ Hạo rồi ngăn hần lại. Hoắc Vũ Hạo đành chịu nói: -Các người đúng là vội không nhịn nổi mà! Kéo theo khuôn mặt chết cứng như vậy làm gì? Không phải là đánh sao? Các người nói địa điểm đi. Đi, ta nhất định sẽ để các người đã nghiệm. Bình thường đều là Khinh Tử Yên lên tiếng nhưng hôm nay lại là Quý Tuyết Trần: -Hồn Đạo Thử Luyện Trường, đi! Nói xong, hần vác đại kiếm xoay người rời đi. Khinh Tử Yên cũng nhìn Hoắc Vũ Hạo thật sâu rồi nói: -Hôm nay chúng ta sẽ dùng toàn lực ẩn thận ứng phó. Khóe miệng Hoắc Vũ Hạo khẽ nhếch: -Lần trước các người không cẩn thận sao, không toàn lực sao? Hay là hạ thủ lưu tình với ta? Đi thôi, mau đánh cho xong, ta còn có việc phải làm. Khinh Tử Yên gật gật đầu rồi đi sau Quý Tuyết Trần. Hồn Đạo Thử Luyện Trường hình như đã được bọn họ đặt, lão sư phụ trách trông coi cũng không ngăn cản ba người tiến vào. -Bao nhiêu tiền? Hoắc Vũ Hạo hỏi Quý Tuyết Trần. Quý Tuyết Trần trả lời: -Một trăm kim hồn tệ một giờ. Hoắc Vũ Hạo cười hắc hắc: -Đối phó với hai người không cần đến một giờ. Đôi mắt Quý Tuyết Trần lóe lên: -Người đừng vội đắc ý, quả thực trước kia khi đối phó với người ta không dùng toàn lực. Bởi vì Hồn Lực ta mạnh hơn người, cũng không muốn chiếm tiện nghi. Như vậy làm ta không phát huy hoàn toàn năng lực của ta. Hôm nay ta sẽ dốc hết sức. Nếu như người cảm thấy không đỡ được thì phải mau nhận thua! Hoắc Vũ Hạo bị dọa nhảy dựng: -Không đùa đấy chứ? Hần cũng biết trước kia Quý Tuyết Trần đều đè nén Hồn Lực. Khinh Tử Yên tuy không làm vậy, nhưng khi đối kháng với hần lại không sử dụng Hồn Đạo Khí, chỉ dựa vào Hồn Kỹ đánh với hần. Quý Tuyết Trần gật gật đầu, bên kia Khinh Tử Yên đã bắt đầu mang Hồn

Đạo Khí. Hiên nhiên, hai người muốn trước khi Hoắc Vũ Hạo rời đi, dùng thực lực mạnh nhất bản thân đấu với hắn một lần. Ánh mắt của Hoắc Vũ Hạo cũng trở nên nghiêm túc: -Được rồi. Quý Tuyết Trần hỏi: -Người có cần điều chỉnh trạng thái không? Hoắc Vũ Hạo lắc đầu: -Trả tiền chưa? -Tiền gì? Lúc này đến lượt Quý Tuyết Trần sững sốt. Hoắc Vũ Hạo nói: -Tất nhiên là tiền sân! Một trăm kim hồn tệ. -... -Trả chưa thế? -Rồi! Quý Tuyết Trần đã có chút bó tay đành cao giọng trả lời. -Vậy là được rồi. Hoắc Vũ Hạo nói mà giống như thổi phào một cái. Quý Tuyết Trần nói với Khinh Tử Yên: -Người lên trước. Hoắc Vũ Hạo lại nói: -Chúng ta đánh như vậy không có ý nghĩa. Hay là đánh cuộc đi, cược bằng các kim loại quý hiếm, dám không? Khinh Tử Yên không chút khách sáo mà trả lời: -Người nghèo đến phát điên rồi sao? Hoắc Vũ Hạo gật đầu: -Thật sự là thế! -Người muốn cược bao nhiêu? Quý Tuyết Trần tức giận nói tiếp: -Người nghĩ mình sẽ thắng sao? -Đó là chuyện tất nhiên. -Cược tất cả tích trữ của bản thân đi! Đột nhiên Quý Tuyết Trần hừ lạnh. Lúc này đến lượt Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc: -Người chắc chắn? Người có được bao nhiêu chứ? Quý Tuyết Trần nói: -Lớn hơn tưởng tượng của người nhiều lắm đấy! Hoắc Vũ Hạo nhìn hướng Khinh Tử Yên, Khinh Tử Yên cũng gật đầu nói: -Sao có thể thiếu phần ta chứ? Hoắc Vũ Hạo lại không cho là đúng: -Như vậy hai người sẽ bị thiệt. Các người nếu thắng ta, tuy thắng được không ít, nhưng không thể bằng các số vật cược của cả hai người được. Khinh Tử Yên nói: -Không sao, chúng ta không để ý. Nhưng Hoắc Vũ Hạo lại chăm chú nói: -Nhưng ta sẽ không chiếm tiện nghi của hai người. Hai người cùng lên đi. Như vậy mới công bằng một chút. Im lặng... -Mau lui về sau, lui về, không biết quy tắc là phải kéo dài khoảng cách sao? Hoắc Vũ Hạo phất phất tay với bọn họ rồi chủ động lùi lại. -Người không đùa đấy chứ? Quý Tuyết Trần lạnh giọng hỏi. Hoắc Vũ Hạo khẽ cười: -Các người không phải cũng xem thường ta sao? Chẳng lẽ các người cho rằng chỉ có các người mới biết bảo tồn thực lực? Quý Tuyết Trần hít sâu một hơi rồi nói: -Được, Tử Yên, cùng lên. Khinh Tử Yên không ngờ Quý Tuyết Trần lại đồng ý với lời của Hoắc Vũ Hạo. Điều này khác xa với kiêu ngạo thường ngày của hắn! -Tuyết Trần...người? Quý Tuyết Trần nhàn nhạt nói: -Nếu như đã đưa ra quyết định

thì không được phép do dự! -Được. Khinh Tử Yên hồi đáp rồi bắt đầu tập trung tinh thần và ánh mắt. Lúc này, trên người Khinh Tử Yên đã có thêm một tầng khải giáp, khải giáp màu tím nhạt, giáp cũng không bọc lấy toàn thân mà chỉ bảo vệ ngực bụng, hai vai, hai khuỷu và hai đầu gối. Bộ dáng Quý Tuyết Trần vẫn lạnh lùng như cũ nhưng ánh mắt hoàn toàn ngưng tụ trên người Hoắc Vũ Hạo. Khóe miệng Hoắc Vũ Hạo vẫn mang tia cười, phảng phất như xem thường đối thủ, không thèm để ý đến hai người mà tùy tiện lui về sau. -Nếu như dùng Hồn Đạo Khí như vậy thì tất cả cùng dùng. Nhưng không được dùng loại công kích tầm xa, được chứ? -Được! Khinh Tử Yên đáp lại. Hoắc Vũ Hạo dừng lùi bước, từng Hồn Đạo Khí lạng lẽ xuất hiện trên người hắn. Hồn Đạo Khí của hắn vô cùng kỳ bí, tất cả đều là màu xám, nhìn từ xa rất khó thấy rõ hình dáng. Khinh Tử Yên biết rõ, Hoắc Vũ Hạo khi cận chiến chỉ sử dụng Thôi Tiến Khí, không biết lần này hắn còn dùng Hồn Đạo Khí nào nữa không. -Lên đi. Hoắc Vũ Hạo hét lớn một tiếng. Khinh Tử Yên bắt đầu di động, toàn thân nàng bạo phát một tầng sương tím, tầng sương này mới đầu bao phủ hoàn toàn thân hình Quý Tuyết Trần rồi bắt đầu lan tỏa che kín cả một khoảng sân. Hoắc Vũ Hạo đã quen thuộc với Hồn Kỹ của nàng, đây là Hồn Kỹ đầu tiên của nàng, Huyền Yên. Hoắc Vũ Hạo cũng không vội hành động mà ánh mắt tập trung nhìn vào màn sương tím. Đối với hắn, uy hiếp từ Khinh Tử Yên không bằng Quý Tuyết Trần. Công kích của Khinh Tử Yên tuy mạnh, nhưng với hắn còn chưa đủ phân định thắng thua. Quý Tuyết Trần thì khác, một khi thiết kiếm của đối phương bạo phát thì rất có thể xảy ra việc một kích định thắng thua. Lúc này Hoắc Vũ Hạo lại kinh ngạc nhận ra rằng mình không thể cảm giác được Quý Tuyết Trần. Kiếm ý sắc bén của Quý Tuyết Trần biến mất không thấy đâu, thậm chí cả bản thân hắn cũng như tan biến. Tinh Thần Lực mạnh mẽ của Hoắc Vũ Hạo đã không cảm nhận được Quý Tuyết Trần: Tinh thần thám trắc đã vô hiệu! Nếu là trước kia, Hoắc Vũ Hạo nhất định sẽ vì kinh ngạc mà ảnh hưởng đến chiến lực bản thân nhưng lúc này trong đầu hắn lại lóe lên một tia sáng. Hoắc Vũ Hạo động, bốn Thôi Tiến Khí sau lưng hắn lóe sáng cùng lúc. Cả người hắn cuộn tròn trên không trung rồi như đạn pháo bắn thẳng về phía trước, xông vào làn sương tím (Huyền Yên tử sắc -

biên) Thân trong không trung nhưng băng giáp đã che phủ toàn thân hần - Băng Hoàng Hộ Thể. Dưới sự khống chế xảo diệu của Tinh Thần Lực, Toàn Thạch Băng Tinh Hộ Thể không hề ảnh hưởng đến các Hồn Đạo Khí khác. Đột nhiên một luồng sáng tím xuất hiện trước mặt Hoắc Vũ Hạo, đó là một quả cầu ánh sáng chỉ bằng nắm tay, sương khói uốn lượn quanh quả cầu mà bản thân nó lại như được tạo thành từ sương khói.

-Thật độc! Vừa ra tay đã là tuyệt chiêu. Hoắc Vũ Hạo hơi kinh hãi, đây là Hồn Kỹ thứ sáu của Khinh Tử Yên, Yên Đan. Bàn tay phải chụp về phía trước, Hoắc Vũ Hạo dùng lực nắm chặt lấy Yên Đan. Nhưng Yên Đan vừa bị nắm thì sương mù xung quanh đột nhiên tăng mạnh rồi vây lấy Hoắc Vũ Hạo. Ánh sáng bí lục tỏa ra khắp nơi, Vĩnh Đông Chi Vực được mở ra. Đây là biện pháp đối phó sương khói tốt nhất. Nhưng bất ngờ lại xuất hiện, từng tiếng nổ to vang lên, sương khói xung quanh bị đông lại rồi nổ tung, xung lực mạnh mẽ không ngừng ép tới người Hoắc Vũ Hạo. Tự bạo Yên Đan? Chỉ để duy trì Huyền Yên sao? Khóe miệng Hoắc Vũ Hạo khẽ nhếch lên. Thật đáng tiếc, Vĩnh Đông Chi Vực của ta đã không còn như trước chỉ có thể sử dụng trong một thời gian ngắn! Sương khói lan khắp mặt sân, nhưng bên trong sương khói lại xuất hiện vô số hoa tuyết, nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm mạnh. Lúc này sương khói vẫn bị đông lại nhưng khi nổ tung lại hóa từng từng làn khói nhỏ hình lông ngỗng rồi nhẹ nhàng tiêu tán, khung cảnh bị sương khói che khuất cũng đã hiện rõ. Ánh sáng lục trên người Hoắc Vũ Hạo tan biến. Khinh Tử Yên kinh ngạc nhìn đối thủ cách nàng chỉ năm thước. Nàng hoàn toàn không hiểu Hoắc Vũ Hạo đã dùng biện pháp gì để phá vỡ sự kết hợp giữa Huyền Yên và Yên Đan. Lúc đó nàng còn nghĩ mình có thể khóa chặt Hoắc Vũ Hạo... Hoắc Vũ Hạo cũng không nhìn nàng mà ánh mắt tập trung sang phía bên cạnh. Quý Tuyệt Trần tĩnh lặng đứng đó, cả người bao phủ bởi sắc xám nhàn nhạt. Lúc này, hần tạo cho Hoắc Vũ Hạo cảm giác đây không phải một người mà là một pho tượng đá. Khí tức của hần hoàn toàn tan biến. Cảm giác nguy cơ mãnh liệt

từ tượng đá truyền đến Tinh Thần Hải của Hoắc Vũ Hạo. Hay cho tên Quý Tuyệt Trần, không ngờ còn biết giấu độc chiêu! Hoắc Vũ Hạo không tiến mà lùi, nơi ngực tuôn ra cường quang, lại là Thôi Tiến Khí, Hồn Đạo Khí này giúp hấn lùi thật nhanh trong chớp mắt.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 204: Kiểm si lĩnh vực: Tịch (Trung)

Thân hình Kinh Tử Yên chớp lên muốn ngăn trở hấn. Hoắc Vũ Hạo không cho nàng cơ hội ra tay, tay phải của hấn quét ngang tung ra Âm Kim Khủng Trảo. Đột nhiên một vòng Tử Sắc Linh Lung (tử: tím – dg) lóe ra từ người Kinh Tử Yên, hai tay nàng xuất hiện thêm một chuỗi Nguyệt Nha Nhận. Vòng Tử Sắc Linh Lung kia là một Hồn Đạo Khí bảo hộ cấp sáu, nàng dùng tất cả để chống lại một đòn toàn lực của Âm Kim Khủng Trảo. Chỉ để cản ta lui lại sao?

“Phốc” Khi tiếp một kích của Âm Kim Khủng Trảo thì thân thể Kinh Tử Yên hóa thành một làn khói tản ra xung quanh, Hồn Đạo Hộ Trảo cấp sáu cũng lóe lên một cái rồi rơi xuống đất, màn sương khói vốn đã tản mát lại bắt đầu ngưng tụ vây lấy Hoắc Vũ Hạo. Lúc này Hoắc Vũ Hạo có cảm giác không gian xung quanh trở nên sền sệt như hấn bị dính vào một vũng bùn, tốc độ trong nháy mắt giảm mạnh. Vì nàng đã hóa thành màn khói nên Hồn Đạo Hộ Trảo rơi xuống đất, đây cũng không phải ý muốn của nàng mà do Hoắc Vũ Hạo phá giải Huyền Yên quá nhanh buộc nàng phải tung thế từng quyền. (Bị hoàn cảnh bắt buộc mà phải làm việc theo nó - dg) Hạo Cá Sĩ Yên, Ngưng Yên. Hào quang trước ngực Hoắc Vũ Hạo thu lại, hấn không dùng Thôi Tiến Khí nữa mà một quầng ánh sáng vàng bỗng nhiên từ người

hắn tỏa ra. Toàn bộ Ngưng Yên đặc bỗng nhiên bị đẩy khỏi cơ thể hắn, bản thể ngưng yên (thân hình hóa khói – dg) của Kinh Tử Yên chính là vũ khí lợi hại nhất của nàng, đây cũng có thể xem như đã bước nửa chân vào cảnh giới Vô Hồn Chân Thân nhưng khi gặp phải cảnh giới Tinh Thần Quân Lâm Thiên Hạ của Hoắc Vũ Hạo lại trở nên vô dụng. Hoắc Vũ Hạo bỗng thực hiện một động tác kỳ lạ, tay trái của hắn giơ lên nắm lấy làn khói tím trước mắt, bàn tay phải lại xòe ra kéo màn sương theo hướng từ dưới lên. Cả hai bàn tay đều tỏa ánh vàng rực rỡ, song Linh Mâu cũng phát động cùng lúc. Lúc này màn sương dao động kịch liệt như đã vượt khỏi sự khống chế của Kinh Tử Yên. - Tử Yên, ta không muốn đả thương người! Hoắc Vũ Hạo trầm giọng. Cùng lúc đó cực hạn hàn khí từ người hắn phát ra khiến màn sương nhanh chóng bị khuếch tán. Hắn vừa dùng Tuyệt Vũ Cực Băng Vực nhưng không muốn bại lộ quá nhiều nên vừa phóng ra đã thu vào. Cho dù trạng thái ngưng yên của Kinh Tử Yên khá mạnh mẽ nhưng gặp phải Tuyệt Vũ Cực Băng Vực xem như gặp khắc tinh, nếu không cẩn thận có thể bị thương nặng, thậm chí khó khôi phục hình người! Sương mù ngưng tụ, Kinh Tử Yên trở lại hình người, nhưng tác dụng từ đòn lúc này lên sương khói vẫn ảnh hưởng đến nàng. Thân thể nàng xoay mạnh một vòng suýt té ngã, nàng phải cố gắng xoay thêm vài vòng mới giữ lại được thăng bằng. Ngay lúc đó, kiếm si Quý Tuyết Trần ra tay. Mục đích cầm chân Hoắc Vũ Hạo của Kinh Tử Yên đã thành công. Ánh sáng màu xám như dải lụa vung dài, nó xuất hiện mà không hề mang theo dao động Hồn Lực, bên ngoài nhìn vào chỉ giống như một dải sáng vô hại không có bất kỳ khả năng công kích gì. Nhưng những nơi mà ánh sáng màu xám đó đi qua đều xuất những khe nứt không gian đen ngòm, rõ ràng là không gian đã bị chém đứt. Hoắc Vũ Hạo luôn chú ý động tĩnh của Quý Tuyết Trần, ngay khi Quý Tuyết Trần vừa ra tay thì hắn cũng như một bông hoa tuyết nhẹ nhàng bay ngược ra phía sau. Lúc này hắn không hề sử dụng bất cứ Hồn Đạo Khí nào. Kim quang dày đặc ngưng kết vào tay trái, một quang ảnh màu cam nhạt chợt xuất hiện phía sau lưng hắn rồi biến mất. Lúc này bàn tay của hắn được kim quang bao phủ đã trở nên trong suốt như ngọc. Hắn nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, chưởng này nhìn có vẻ tùy ý nhưng lại vừa khớp chặn đứng hướng

đi của đạo ánh sáng xám. Kinh Tử Yên chăm chú quan sát trận chiến không bỏ qua một chi tiết nào. Bàn tay ngọc và dải lụa xám vừa chạm vào nhau lập tức tách ra. Thân thể Hoắc Vũ Hạo lơ lửng trên không trung rồi như một chiếc lá nhẹ nhàng uốn lượn đáp xuống mặt đất. Quý Tuyết Trần xuất hiện tại chỗ cũ, gương mặt vẫn bình tĩnh như pho tượng nhưng Thiên Ngoại Vãn Thạch Kiếm trong tay đã hóa thành màu trắng. "Keng keng keng keng keng..." Những tiếng nổ nhỏ vang lên liên tiếp, Thiên Ngoại Vãn Thạch Kiếm vỡ tan ra thành từng mảnh nhỏ trắng như tuyết. Hoắc Vũ Hạo đã đáp xuống cách đó hơn hai mươi mét nhìn về phía hăn. Quý Tuyết Trần không nói gì, hăn cũng không vì việc Thiên Ngoại Vãn Thạch Kiếm theo mình hơn hai mươi năm bị vỡ nát mà sinh ra tức giận. Chiến đấu vẫn chưa dừng lại, hăn bỗng giơ tay phải lên rồi điểm về phía Hoắc Vũ Hạo, một đạo kiếm khí màu xám bắn ra rồi hóa thành hình dáng một thanh kiếm dài ba mét bắn thẳng về phía Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo cũng giơ tay phải chém ra một đạo kiếm quang, ánh sáng lam chớp lên rồi biến mất. Hai đạo kiếm quang tuy tạo ra thanh thế kinh người nhưng chỉ mỏng như giấy, điều đáng kinh ngạc là hai tờ giấy mỏng này lại trùng khớp chạm vào nhau giữa không trung. Âm thanh sắc bén chói tai vang lên, không gian bị vỡ nát tạo thành từng khe đen dài. - Ầm Sau đó là một tiếng nổ vang, một đợt sóng khí kinh khủng từ trung tâm vụ nổ quét mạnh sang hai bên. Thân hình Quý Tuyết Trần trượt dài về sau, hai chân vì cắm chặt trên đất tạo thành hai rãnh sâu. Hoắc Vũ Hạo phía bên kia cũng không khác mấy, thân hình hăn bị bắn tung lên không rồi sau đó lại như hoa tuyết nhẹ nhàng tung bay, hai chân hăn thì truyền Quỷ Ảnh Mê Tung hóa giải toàn bộ xung lực rồi đáp xuống mặt đất. Sau khi đáp xuống đất, Hoắc Vũ Hạo nhìn chăm chăm vào Quý Tuyết Trần: - Thật không ngờ người đã lĩnh ngộ được huyền bí của việc dung hợp Tinh Thần Lực và Hồn Lực? Thật không hổ là kiếm si! Nếu ta không lầm thì vừa rồi chính là lĩnh vực của người đúng không? Tên gọi là gì? Quý Tuyết Trần thản nhiên nói: - Tịch. Tịch trong tịch mịch. Tuy nhiên nó vẫn chưa được hoàn thiện, nếu không thì đã không cần Tử Yên ngăn chặn người một lúc. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười: - Thật ra này giờ cũng xem như chúng ta đánh tay đôi mà thôi. Cách thức chiến đấu của người quá đặc biệt nên không thể phối

hợp cùng người khác. Lúc này cho dù Tử Yên không ra tay ta cũng sẽ chờ người hoàn thành lĩnh vực!. Lúc này ánh mắt Quý Tuyết Trần lại lóe sáng: - Một kiếm vừa rồi gọi là gì, ta nhận thấy trong đó có sự kiêu hân (cực hân và cao ngạo), còn có một chiêu kia nữa. Hoắc Vũ Hạo trả lời: - Kiếm gọi là Băng Cực Vô Song còn chiêu kia là Hàn Vô Tuyệt, cả hai đều là Hồn Kỹ mà ta vừa luyện thành. Quý Tuyết Trần thản nhiên nói: - Ta thua. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu: - Không, người không thua. Trận chiến của chúng ta vẫn chưa kết thúc. Chiến pháp (phương pháp chiến đấu – dg) dung hợp Tinh Thần Lực và Hồn Lực rồi từ đó biến kiếm ý thành thực thể của người vẫn chưa hoàn toàn hoàn thiện. Băng Cực Vô Song của ta cũng không thể liên tục sử dụng vì Hồn Lực tiêu hao rất lớn. Cho nên ta nghĩ trận này bất phân thắng bại. Quý Tuyết Trần lắc đầu, - Ta rất rõ ràng mình thắng hay thua, người còn chưa dùng đến Quân Lâm Thiên Hạ, hơn nữa lúc này người cũng nhường tay với Tử Yên. Còn nữa, lĩnh vực của người đã biến đổi. Hoắc Vũ Hạo cười lớn: - Năng lực quan sát của người thật tốt, trong tương lai nếu đối thủ của ta đều như người thì ta cũng không còn đất mà lăn lộn. Quý Tuyết Trần hỏi: - Sau khi trở về người cũng sẽ ở lại học viện Sử Lai Khắc phải không? Hoắc Vũ Hạo trả lời: - Tạm thời là vậy, ít nhất là đến Đấu Hồn Đại Tái lần sau. - Đi đường cẩn thận! - tạm biệt. Kinh Tử Yên đi đến bên cạnh Quý Tuyết Trần rồi nhìn hẩn thật lâu - Đừng tưởng rằng người chạy về học viện Sử Lai Khắc thì chúng ta sẽ buông tha người. Hoắc Vũ Hạo cười sáng khoái: - Có bản lĩnh cứ đến, nơi đó là đị bàn của ta, ở học viện Sử Lai Khắc có không ít Hồn Sư mạnh hơn ta đâu, đến lúc đó chỉ sợ các người không biết nên khiêu chiến với ai. Hai mắt Quý Tuyết Trần chợt lóe sáng: - Hy vọng người không lừa ta. Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên: - Đừng nói là các người thật sự đi nhé? Kinh Tử Yên cười cười: - Chuyện này không nói trước được. Nói xong nàng kéo tay Quý Tuyết Trần rời đi. Nhìn bọn họ rời đi, Hoắc Vũ Hạo cũng cười cười rồi lầm bầm: - Ta còn mong các người đến đấy. Nếu đến rồi, ta sẽ có biện pháp khiến các người không muốn trở về. Nhìn quanh hồn đạo thí luyện trường, Hoắc Vũ Hạo thở ra một mạnh một hơi. Hẩn giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay đã có một vết máu. - Kiếm ý thật mạnh! Thật sự thì người vẫn không thua mà. Người cũng biết, trước

mặt người thì các phụ trợ suy nhược, hỗn loạn của ta đều không dùng được. Kiểm ý ngưng hình của người quả là khắc tinh đối với các Hồn Sư hệ Khổng Chế. Ta vẫn chưa thể hoàn toàn dung hợp Quân Lâm Thiên Hạ vào Tuyệt Đế Tam Tuyệt... Ở nơi đây quả thật Hoắc Vũ Hạo không có nhiều bằng hữu. Nhưng hắn vẫn là quyết định muốn đi gặp một người. Hơn nữa, lúc này hắn có thể gặp với tâm trạng thoải mái. - Sao cơ? Người muốn gặp đường chủ? Lâm Giai Nghị nhìn thanh niên đứng trước mặt mình với ánh mắt kinh ngạc. Hơn hai năm trôi qua, các đệ tử của học viện Sử Lai Khắc đến đây làm trao đổi sinh xuất hiện không ít nhân tài nhưng tên đệ tử trước mắt này là người đáng chú ý nhất. Sau trận thi đấu giao lưu lúc trước, hơn nửa năm trôi qua mà hắn không hề tiến bộ gì. Hoắc Vũ Hạo gật đầu: - Chúng ta cũng sắp rời đi rồi, trước khi đi ta muốn cảm ơn đường chủ và còn có một việc quan trọng muốn nói. Một học viên bình thường muốn gặp được Kính Hồng Trần phải trải qua rất nhiều khó khăn, có thể khả năng gần như bằng không. Kính Hồng Trần là ai? Minh Đức Đường là gì? Có thể nói tại đế quốc Nhật Nguyệt thì Kính Hồng Trần chính là dưới một người trên vạn người. Nhưng tên đệ tử trước mắt lại có địa vị đặc thù, cho dù là Lâm Giai Nghị cũng không tiện trực tiếp từ chối.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 204: Kiểm si lĩnh vực: Tịch (Hạ)

- Được rồi, người chờ một chút, ta đi hỏi xem Đường chủ có thời gian gặp người hay không. - Vâng. Hoắc Vũ Hạo ngồi xuống một bên, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, bộ dạng nghiêm chỉnh.

Lâm Giai Nghị cầm lấy Hồn Đạo Khí truyền âm nội bộ, thông qua Hồn Lực dao động đặc thù mà truyền tin ra ngoài. Một lát sau, giọng nói của Đường chủ Kính Hồng Trần vang lên. - Hả? Hoắc Vũ Hạo muốn gặp ta? Được, người dẫn hắn đến đây đi. Kính Hồng Trần rất sáng khoái đáp ứng thỉnh cầu của Hoắc Vũ Hạo. Trên thực tế, hắn rất tò mò, thiếu niên thiên tài đến từ Học viện Sử Lai Khắc muốn gặp hắn có chuyện gì. Chẳng lẽ hắn muốn chuyển sang Minh Đức Đường? Không có khả năng!

Vừa nghĩ đến đây, tâm tình Kính Hồng Trần không khỏi tốt hẳn lên. Hoắc Vũ Hạo được Lâm Giai Nghị đưa đến văn phòng Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần. - Đường chủ vẫn khỏe chứ. Hoắc Vũ Hạo rất lễ phép tiến lên hành lễ.

Kính Hồng Trần mỉm cười: - Ngồi đi.

Hoắc Vũ Hạo không ngồi, vẫn đứng nói: - Đệ tử có chút chuyện muốn nói một mình với ngài, có thể chứ?

Kính Hồng Trần lặng đi một chút, sau đó phất tay với Lâm Giai Nghị. Khóe miệng Lâm Giai Nghị hơi nhúc nhích, trong lòng thầm nghĩ, Đường chủ thật dung túng cho tiểu tử này. Nhưng nàng hành động không chậm, lui bước nhanh ra khỏi phòng, đồng thời còn đóng cửa lại. - Lúc này có thể nói rồi đấy. Kính Hồng Trần đánh giá thanh niên trước mặt, hơn hai năm, Hoắc Vũ Hạo đã cao lớn hơn nhiều, giờ đã thành người lớn rồi. Dáng người cao khỏe, lưng dài vai rộng, tay vạm vỡ, còn kinh ngạc phát hiện, trên người Hoắc Vũ Hạo nhiều thêm một khí chất kỳ lạ, nguyên bản vừa khuôn mặt phải bình thường lại có vẻ trầm ổn cương nghị, có vài phần mị lực nam

nhân trưởng thành. Nhất là ánh mắt đặc biệt sáng ngời, làm người khác khó quên.

Hoắc Vũ Hạo nói: - Đệ tử đã vào Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư hơn hai năm, hai năm nay được Đường chủ quan tâm giúp đỡ nhiều nên kiến thức, kinh nghiệm và thành tựu trên phương diện Hồn Đạo Khí đã có bước tăng vọt. Hoạt động trao đổi giữa hai học viện đã sắp kết thúc, để tỏ lòng biết ơn với ngài, đệ tử muốn tặng ngài một món lễ vật.

- Tặng ta lễ vật? Kính Hồng Trần nhất thời cực kì hứng thú, chưa bao giờ có đệ tử làm như vậy. Trên thực tế cũng không ai dám làm vậy. Hẳn trăm triệu lần không tưởng nổi Hoắc Vũ Hạo đến gặp mình là để tặng lễ vật.

Kính Hồng Trần cười mà như không cười nhìn Hoắc Vũ Hạo nói: - Thu lễ vật này của cậu có vẻ không ổn.

Hoắc Vũ Hạo vội vàng lắc đầu nói: - Không có gì đâu ạ, đây chỉ thuần túy là cảm tạ ngài mà thôi. Là đệ tử tự mình làm một món Hồn Đạo Khí, hi vọng ngài sẽ thích.

Vừa nói hắn vừa sờ lên Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, lấy ra một hộp kim loại màu đen đặt trước mặt Kính Hồng Trần. - Đường chủ, đây chỉ là một mô hình Hồn Đạo Khí mà đệ tặng ngài làm quà lưu niệm, những cơ quan trên đó đệ tử đã trang bị đầy đủ. Nếu như ngài cần sử dụng, chỉ cần như vậy... Vừa nói, hắn vừa làm mẫu cho Kính Hồng Trần.

Nếu Hiên Tử Văn ở đây nhất định sẽ phát hiện, hộp kim loại Hoắc Vũ Hạo đưa cho Kính Hồng Trần, cùng cái làm hấn khiếp sợ giống nhau như đúc... Kính Hồng Trần tiếp nhận hộp kim loại, cầm trong tay và nhìn nhìn. Cái Hồn Đạo Khí này thực có chút thô, hoàn toàn không có khuynh hướng cảm xúc mềm mại Hấn thoáng thúc dục Hồn Lực để cảm thụ một chút, liền phát hiện bên trong bất quá chỉ có một hạch tâm pháp trăn tự năng lượng đơn giản mà thôi. - Tốt, cảm ơn cậu. Trong lòng có chút khinh thường, nhưng hấn không hề biểu hiện ra ngoài.

Hoắc Vũ Hạo cung kính cúi người chào: - Ta xin cáo từ. hẹn gặp lại Đường chủ. Nói xong hấn xoay người muốn đi, không muốn ở lâu.

Hoắc Vũ Hạo đi rồi, khóa miệng Kính Hồng Trần toát ra một nụ cười đùa cợt. Tiểu tử này chẳng lẽ muốn nói với ta hấn căn bản không học được cái gì, tặng đồ chơi này để châm chọc ta không chịu dạy hấn bản lĩnh gì thật sự sao? Thật là lá gan không nhỏ a! Còn dạy ta dùng một Hồn Đạo Khí chỉ sợ cấp đồ chơi trẻ con còn chưa đến. Vừa nghĩ, hấn theo bản năng dựa vào phương pháp thao tác Hoắc Vũ Hạo vừa nói đơn giản thao tác một chút, sau đó hướng về phía vách tường phía trước. Kính Hồng Trần xem ra, bất quá tối đa cũng chỉ là một hồn đạo xạ tuyến, hơn nữa uy lực cũng sẽ không quá lớn. Vừa rồi lúc hấn thúc dục Hồn Lực liền phát hiện pháp trăn tự năng trung tâm có chứa Hồn Lực, hấn là Hoắc Vũ Hạo mới vừa quán chú vào, còn chưa kịp bốc hơi. - Vèo vèo vèo... Tiếng xé gió liên tiếp vang lên dọa Kính Hồng Trần nhảy dựng lên.

Ngay sau đó, vách tường đối diện truyền đến một chuỗi tiếng động “xoẹt xoẹt...”. Kính Hồng Trần theo bản năng nhìn thoáng qua hộp đen trong tay

sau đó nhanh chóng rời khỏi bàn làm việc đi tới. Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. - Vào đi. Kính Hồng Trần dừng bước.

Lâm Giai Nghị từ bên ngoài đi vào: - Đường chủ, ngài còn phân phó gì sao?

Kính Hồng Trần vừa nhìn hắn vừa tiếp tục đi tới vách tường, rất nhanh đã tìm được vài mũi tên sắt nhỏ đã đâm sâu vào vách tường. Hắn xoay người cầm lấy cái hộp đen, rót một chút Hồn Lực vào, sau đó ấn nút khởi động, lại một chuỗi tiếng vang vèo vèo vang lên. Một chùm sáng đen lóe lên, ngay sau đó vách tường đối diện cũng vang lên tiếng động. - Cái này... Ánh mắt Kính Hồng Trần toát lên vẻ kinh nghi bất định, hắn đột nhiên hiểu rõ điều gì, lập tức nói với Lâm Giai Nghị: - Đi, gọi Hoắc Vũ Hạo về cho ta.

- Dạ! Lâm Giai Nghị không dám hỏi nhiều, xoay người chạy đi gọi Hoắc Vũ Hạo.

Cái Hồn Đạo Khí này làm sao kích phát được hạch tâm pháp trận? Sau đó bắn tên ra ngoài? Không phải hồn đạo xạ tuyến, càng giống mô hình Định Trang Hồn Đạo Khí hơn. Đáng sợ hơn là cái Định Trang Hồn Đạo Khí này không cần Hồn Lực thúc giục, mà là sau khi rót Hồn Lực vào, trực tiếp dùng tay điều khiển. Trang bị này chế tạo như thế nào đây? Cơ hồ có chút khẩn cấp, Kính Hồng Trần đã nghĩ muốn mở cái hộp này ra, nhưng hắn vừa mới động, bên trong hộp đen liên tiếp vang lên thanh âm. - Trang bị tự hủy. Hảo tiểu tử! Kính Hồng Trần không cần nhìn, cũng biết bên trong trang bị đã xong đời, không thể dùng lại.

Hoắc Vũ Hạo vừa mới đi, gọi về tự nhiên là không khó, nhất là hăn vốn bước đi vô cùng chậm, cũng không có ý đi xa. Một lát sau, hăn một lần nữa đứng trước mặt Minh Đức Đường chủ Kính Hồng Trần - Nói đi, mục đích của cậu là gì? Kính Hồng Trần trầm giọng hỏi.

Lúc này đây Hoắc Vũ Hạo cũng không bảo Lâm Giai Nghị rời đi, chỉ là mặt mày mờ mịt nhìn hăn nói: - Có mục đích gì?

Kính Hồng Trần run rẩy trong lòng, tiểu tử này, thực muốn diễn à! - Này. Hăn quơ quơ cái hộp đen trong tay.

Hoắc Vũ Hạo lặng người đi một chút rồi nói: - Không có mục đích gì cả! Chỉ là tặng ngài lưu niệm thôi, di, sao lại bị hủy rồi? Trong nháy mắt lúc Kính Hồng Trần giơ cái hộp lên, cái hộp vang lên tiếng “hoa lạp lạp”. Hiển nhiên kết cấu bên trong đã bị hủy.

Trong mắt Hoắc Vũ Hạo toát ra một tia khó hiểu cùng thương tâm: - Đường chủ, dù ngài khinh thường cái vật nhỏ ta làm ra này, ta cũng chỉ tặng ngài làm kỉ niệm thôi mà, ngài cần gì phải phá hư nó chứ.

Kính Hồng Trần thiếu chút đã tin đây là tình cảm thật của Hoắc Vũ Hạo. Tiểu tử này diễn trò quá giống: - Được rồi, đừng giả bộ. Trực tiếp ra giá đi. Ta muốn biết kết cấu cụ thể của thiết bị khởi động này. Lấy nhân lực của hăn, đương nhiên nhìn ra được diều dụng của hộp đen này.

Hoắc Vũ Hạo lại ra vẻ mờ mịt: - Cái gì mà thiết bị khởi động? Đây chỉ là một đồ chơi nhỏ ta tiện tay làm ra thôi. Hơn nữa cũng đã đưa cho ngài. Còn giả ngu? Kính Hồng Trần cảm thấy sự chịu đựng của mình sắp hết sạch: - Ý của ta là muốn cậu vẽ lại kết cấu bên trong cái hộp đen này. Ta đồng ý trả thù lao tương xứng.

- Nha. Nguyên lai là như thế. Hoắc Vũ Hạo làm bộ dạng tỉnh ra. - Chỉ là Đường chủ, đệ tử nghiên cứu ra vật này vô cùng tốn sức. Nếu như bán đi thì thật lỗ nha !

Kính Hồng Trần tức giận nói: - Ra giá đi! Chẳng lẽ ta giống như người keo kiệt sao?

Hoắc Vũ Hạo giơ một bàn tay lên, chìa năm ngón tay lên, nghĩ ngợi, lại gập hai ngón lại, chỉ còn ngón trỏ, ngón áp út cùn ngón giữa. - Ba kiện đi, ba kiện Hồn Đạo Khí cấp chín, đệ tử sẽ đổi với ngài. Hắn nói thực tự nhiên, giống như là cần ở Kính Hồng Trần ba túi gạo nhẹ nhàng vậy. Lâm Giai Nghi thiếu chút đã phun ra một ngụm máu. Gì? Ba kiện Hồn Đạo Khí cấp chín? Tiểu tử này coi cừu cấp Hồn Đạo Khí là gì? Một gã Hồn Đạo Sư cấp chín muốn hoàn thành một món Hồn Đạo Khí cấp chín hoàn mỹ không biết cần hao phí bao nhiêu tâm huyết và tài liệu. Một hộp sắt đen nhỏ xíu mà đòi đổi lấy ba kiện Hồn Đạo Khí cấp chín? Cơ mặt Kính Hồng Trần nháy mắt cứng ngắc lại, vẻ mặt vồn mồm cười nhát mắt không còn lại chút gì: - Này nhóc, cậu đang lừa đảo sao?

Hoắc Vũ Hạo lắc đầu nói: - Không có! Đệ tử chỉ cảm thấy nghiên cứu của mình rất quý giá, rất có giá trị. Hơn nữa, giá cả có thể thương lượng mà,

ngài nói đi?

Lập tức, hắn gập thêm ngón áp út của mình lại: - Hai kiện, ngài thấy được chưa? Kính Hồng Trần đầu đầy mồ hôi: - Được cái rằm. Vật này của cậu dù có chút giá trị nhưng sao có thể so sánh với Hồn Đạo Khí cấp chín được.

Hoắc Vũ Hạo nói: - Định Trang Hồn Đạo Pháo Đạn Dã Hành cấp chín cũng được, để tử đành chịu thiệt mà chấp nhận.

Chữ “cút” đã lên đến miện Kính Hồng Trần suýt chút nữa đã phun ra. Hắn lúc này mới nhớ, thời gian trước trận đấu trao đổi tiểu tử này lừa đảo mình như thế nào. Chắc chắn hôm nay hắn cố ý đem cái Hồn Đạo Khí này tới cho mình xem, sau đó ra giá. Nhưng thật ra Kính Hồng Trần cũng không quá tức giận, thậm chí còn cảm thấy có một chút may mắn, ít nhất là Hoắc Vũ Hạo đem cái Hồn Đạo Khí này cho hắn xem mà không phải đem về học viện Sử Lai Khắc mà không nói gì với hắn. Nếu thiết bị khởi động này sử dụng trên Định Trang Hồn Đạo Khí thì hiệu quả sẽ cực kì tốt. Hơn nữa, nguyên lí còn có thể kết hợp với Hồn Đạo Khí, tác dụng rất rõ ràng. Loại phát động này thì dù là người thường cũng có thể sử dụng. Thật là một Hồn Đạo Khí bổ sung năng lượng quá tốt! Huống chi hắn đã nghe Hiên Tử Văn nói, gần đây nghiên cứu vấn đề phong kín bình sữa đã có chút tiến triển. Nếu thiết bị khởi động này kết hợp với Hồn Đạo Khí, còn có bình sữa phong kín nữa thì...

DAOTIEUVU

Chương 205: Lừa đảo (Thượng)

Nếu ứng dụng cho Hồn Đạo Khí cao cấp cộng thêm bình sữa phong kín thì viễn cảnh về một sư đoàn quân chính quy không có Hồn Đạo Sư nhưng vẫn có thể dùng Hồn Đạo Khí sẽ không còn quá xa vời! Chi phí thì không thành vấn đề, chỉ cần Thái Tử nắm giữ được quân đoàn này trong tay thì còn ai dám tranh phong! Hộp sắt này chính là cơ hội để ta vương đến địa vị đỉnh cao trong đế quốc đồng thời lưu danh sử sách. Nghĩ đến đây thì Kính Hồng Trần đã cảm thấy phấn khích, hăng mạnh mẽ đè cơn giận xuống, nhíu mày nói: - Này nhóc, phát minh của người quả thật không tồi, tính ra cũng rất có ích đối với sự phát triển của Hồn Đạo Khí. Nhưng người nên biết rằng bây giờ nó mới chỉ là một kết cấu sơ sài và còn phải cần hoàn thiện nhiều, mà công tác hoàn thiện đó thì chỉ có chúng ta là làm được. V vậy cho dù ta sẵn lòng trả giá tốt nhưng cũng không thể bỏ ra một cái giá quá cao như thế. Người hãy suy nghĩ kỹ rồi đưa ra điều kiện mà đôi bên cùng có lợi đi, nếu không thì không cần bàn nữa. (lúc này đang trả giá nên không gọi HVH là cậu nữa mà đổi thành người – dg) Hoắc Vũ Hạo im lặng suy nghĩ khoảng một phút rồi trả lời: - Thôi được, nếu Đường chủ có thành ý như vậy thì đệ tử cũng nên cho ngài một câu trả lời thích hợp. Hăng lại giơ tay trái lên, bàn tay trái vốn còn hai ngón thì ngón út lại bị hăng gấp lại chỉ còn ngón giữa thẳng dài chìa thẳng lên trời. Kính Hồng Trần ngậy người nhìn bàn tay kia gần vài giây mới kịp phản ứng, hăng giận dữ quát to: - Cút! Khuôn mặt của Lâm Giai Nghị cũng tái đi, nếu không phải còn có Kính Hồng Trần ở đây thì hăng đã ra tay đánh Hoắc Vũ Hạo một trận. Hoắc Vũ Hạo tựa hồ không nhận ra lửa giận sắp bùng nổ của hai người mà tiếp tục nói: - Hai người chớ nóng giận, đã mua bán thì không nói chuyện tình cảm. Hộp đen này là do đệ tử hao phí tâm sức làm ra để tặng ngài làm kỷ niệm, xem ra là đệ tử sai lầm rồi. Chẳng những ngài phá hủy nó mà còn nhục mạ đệ tử, vậy thì tạm biệt vậy. Còn nữa, tâm tình đệ tử lúc này rất không tốt nên quyết định tăng giá, ba kiện Hồn Đạo Khí cấp chín, không trả giá nữa, đổi được thì đổi, ngài nghĩ kỹ đi! Nói xong hăng liền xoay người như rời đi. Kính Hồng Trần muốn

gọi hắt lại nhưng vì mặt mũi nên chưa tiện lên tiếng. Hắt đưa mắt nhìn hộp đen trong tay rồi tiếp tục ý nghĩ lúc trước. Bình sửa phong kín nếu được nghiên cứu thành công có thể tập trung hội tụ năng lượng của Hồn Đạo Khí. Tiếp đó thông qua kết cấu đặc biệt của chiếc hộp đen này thì một bình sửa cấp bốn nếu được bổ sung đầy đủ Hồn Lực thì lúc trên chiến trường có thể liên tục bắn ra vài chục tia Hồn Đạo Xạ Tuyến. - Gọi hắt quay lại Sau một hồi đắn đo thì Kính Hồng Trần đã đưa ra quyết định, hắt cắn răng nói với Lâm Giai Nghị. Lâm Giai Nghị vẫn chưa theo kịp tình huống, hắt nhìn vào khuôn mặt kỳ lạ của Kính Hồng Trần rồi hỏi lại: - Đường chủ, ngài không thể dung túng thằng nhóc này quá. Hay để ta đi dạy dỗ nó một phen! - Ta nói gọi hắt trở về, người không nghe được tiếng người à? Kính Hồng Trần quát to khiến Lâm Giai Nghị sợ tới mức xoay người bỏ chạy ra ngoài. Một phút đồng hồ sau, Hoắc Vũ Hạo lại đứng trước mặt Kính Hồng Trần. - Ngồi đi. Kính Hồng Trần chỉ vào cái ghế dựa trước bàn. Sau đó quay đầu nhìn Lâm Giai Nghị nói: - Rót cho hắt chén nước rồi ra ngoài! - Vâng Lâm Giai Nghị không dám hỏi thêm điều gì, rót chén nước đặt trước mặt Hoắc Vũ Hạo rồi rời đi. Lúc này Hoắc Vũ Hạo cũng không khách sáo nữa, hắt trực tiếp ngồi xuống trước mặt Kính Hồng Trần, cầm lấy chén nước, nhìn thoáng qua Lâm Giai Nghị vừa mới đi ra ngoài rồi hỏi Kính Hồng Trần: - Đường chủ, trong nước này không có độc chứ. Lửa giận vừa được Kính Hồng Trần kìm nén suýt chút nữa bùng nổ: - Người. Hắt suýt nữa vì tức mà ra tay đánh chết Hoắc Vũ Hạo. - Không có! Nhớ đến tầm quan trọng của vật kia nên Kính Hồng Trần vẫn cố nhịn rồi bình tĩnh đáp lời. - Vậy thì may quá. Hoắc Vũ Hạo tuy nói thế nhưng không uống nước, hắt đặt chén nước lại trên bàn ra vẻ như vẫn không tin tưởng. Sắc mặt Kính Hồng Trần đã bắt đầu đỏ lên! - Đừng ra giá trên trời nữa, hãy cho ta một cái giá hợp lý! Kính Hồng Trần nói thẳng, lão thật sự không muốn phải dây dưa thêm với thằng nhóc này. - Giá à, ba kiện Hồn Đạo Khí cấp chín, không thêm không bớt. Hoắc Vũ Hạo lại giơ ra ba ngón tay, nhưng không hiểu vì sao Kính Hồng Trần lại cảm thấy ngón giữa của hắt đặc biệt ngứa mắt. - Người biết rõ điều kiện này không có khả năng thực hiện được. Kính Hồng Trần lạnh lùng nói - Nếu vậy, người ra ngoài được rồi. - Hả, vậy lúc này ngài còn gọi đệ tử

quay lại làm gì? Đi tới đi lui cũng mỗi chân lăm đó. Vừa nói, Hoắc Vũ Hạo đứng lên liền đi ra ngoài, hoàn toàn mang cái bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi. - Người. Kính Hồng Trần cảm thấy phổi mình sắp nổ tung vì tức giận. - Quay lại! Nổi giận gầm lên một tiếng, Trong lòng Hoắc Vũ Hạo tuyệt đối không giống biểu hiện đáng ghét bề ngoài của hắn, hắn thực tế đang thầm tán thưởng ánh mắt đánh giá người khác của sư phụ Long Thần Đẩu La Mục lão. Mục lão đã từng đánh giá Kính Hồng Trần rất cao, nói lão là kẻ kiêu hùng, tính cách chỉ có một khuyết điểm duy nhất đó là quá nóng nảy cương trực dễ dàng nổi giận. Mà một khi nổi giận thì người ta sẽ đánh mất tỉnh táo và dễ dàng phán đoán sai tình huống. Hoắc Vũ Hạo cũng lợi dụng điểm này mà bày ra bộ mặt ti tiện như vừa rồi. - Ba kiện Hồn Đạo Khí cấp chín thì không thể được. Ta công nhận sáng chế của người rất tốt, nhưng người cũng hiểu rõ những điều ta nói lúc này, nó chỉ thật sự có giá khi được bọn ta nghiên cứu.. Một kiện Hồn Đạo Khí cấp tám và năm trăm vạn kim hồn tệ được chứ? Hoắc Vũ Hạo lập tức lắc đầu: - Không được, không được. Đây chính là kết tinh tâm huyết của đệ tử, ít nhất phải là Hồn Đạo Khí cấp chín! Cấp tám thì không có ý nghĩa. - Không được, mỗi một kiện Hồn Đạo Khí cấp chín đều là vũ khí mang tính chiến lược của đế quốc Nhật Nguyệt, không thể tùy ý mua bán trao đổi. Hoắc Vũ Hạo vỗ vào ngực mình, nói: - Đường chủ đừng lừa đệ tử nữa. Năm đó ngài ở Hải Thần Các đã nhẹ nhàng tung ra một kiện khi sư phụ của đệ tử hỏi đến, Cái Hồng Trần Quyển Luyện này đến bây giờ vẫn còn hữu dụng đối với đệ tử đó! (chắc thằng nhóc đang chơi chữ, Hồng Trần Quyển Luyện ý nói Kính Hồng Trần khi đưa ra món này vẫn còn đau lòng quyển luyện)

Gân xanh trên trán Kính Hồn Trần nổi lên, thằng nhóc này đúng thật là biết chơi mà. Lúc đó không đưa ra thì làm gì còn mạng mà trở về! Nhưng hắn cũng không thể nói thẳng ra việc này với Hoắc Vũ Hạo, khuôn mặt hắn lúc này bắt đầu chuyển màu lúc đỏ lúc xanh. - Không được là không được. Hai kiện Hồn Đạo Khí cấp tám! Kính Hồng Trần rút lên, lúc này hắn đã chồm

dậy hai tay chống thẳng lên mặt bàn. Lần này Hoắc Vũ Hạo tựa như bị Kính Hồng Trần dọa cho kinh sợ, hẩn im lặng không lên tiếng nhưng vẫn tiếp tục kiên quyết lắc đầu. - Vậy người muốn thế nào? Ngoài Hồn Đạo Khí cấp chí ra thì người còn muốn gì? Kính Hồng Trần lại ngồi xuống chỗ cũ, giọng nói cũng đã nhẹ nhàng hơn. Hoắc Vũ Hạo nghĩ nghĩ rồi nói: - Đường chủ, sáng kiến của đệ tử là vô giá. Tuy rằng món Hồn Đạo Khí này còn rất sơ sài, nhưng đệ tử tin chắc giá trị của nó đối với sự phát triển của Hồn Đạo Khí là rất lớn nên mới đưa giá quá cao, xin ngài bớt giận. Thôi thì thế này, đệ tử cũng không muốn làm khó ngài, xem như ngài thật sự không có Hồn Đạo Khí cấp chín đi. Cái gì mà không có, là có mà không thể đổi! Nghe nửa câu đầu của Hoắc Vũ Hạo thì Kính Hồng Trần cũng cảm thấy bớt giận nhưng khi nghe hết câu thì hẩn lại nổi điên lên. - Ngài cho đệ vài loại nguyên liệu để chế tạo Hồn Đạo Khí cấp chín cũng được. Ngài cũng biết, ở học viện Sử Lai Khắc có rất ít những tài liệu hiếm này. Hoắc Vũ Hạo uyển chuyển thay mục tiêu. Kính Hồng Trần trong lòng thầm nghĩ, hừ, còn bày đặt giương đông kích tây, chắc chắn đây mới là ý đồ thực sự của người! - Người muốn cái gì? Kính Hồng Trần trầm giọng nói tiếp: - Nguyên liệu hiếm cũng có rất nhiều loại, giá trị lại mỗi loại không giống nhau. Hoắc Vũ Hạo nói: - Đệ tử sẽ kể tên vài thứ, đường chủ xem được hay không nhé! Tử Kim Đồng năm nghìn cân, Thiên Linh Ngân năm nghìn cân, một nghìn khối Minh Tinh Yếu Đan, mỗi khối phải dài hơn mười phân, còn có Thiên Ngoại Vãn Thạch một trăm cân, Tinh Nguyệt Hợp Kim đặc chất của Minh Đức Đường năm trăm cân. Hơn nữa lần trước đệ tử cũng đã thấy qua một vật, thứ này phẩm chất cũng không tệ lắm, đó là Thái Dương Tinh Kim, khoảng năm mươi cân là được, cuối cùng là một trăm tám mươi phiến Ngân Long Lân Phiến. Ngài đừng nói là không có nha! Đệ tử đã từng xem qua lịch sử của học viện, trong đó ghi rõ học viện đã từng tiêu diệt Ngân Long, mà một con Ngân Long trên thì có ít nhất là một vạn mảnh vảy, đệ tử chỉ xin có một trăm tám mươi mảnh, còn chưa đến một phần rất nhỏ đâu. Ngài cũng đừng keo kiệt. Khi Hoắc Vũ Hạo nói ra điều kiện, mỗi khi tên của một tài liệu xuất hiện thì sắc mặt Kính Hồng Trần lại đen thêm một mảng, đến khi hẩn kể hết thì khuôn mặt của Kính Hồng Trần đã hóa xanh, lại nghe thêm câu

cuối của Hoắc Vũ Hạo thì xanh hóa tím, có lẽ chỉ cần chạm nhẹ vào là hẳn sẽ bùng nổ. Những vật mà Hoắc Vũ Hạo nói ra mấy không vật nào không là cực phẩm trong các kim loại hiếm.. Nhất là những thứ như Thái Dương Tinh Kim, Tinh Nguyệt Hợp Kim đều là nguyên liệu trân quý, dùng để chế tạo hạch tâm pháp trận Hồn Đạo Khí cấp chín. Đừng nói vài trăm cân, cho dù chỉ là một cân cũng đã có giá trên trời. - Người tính dọn sạch kho của Minh Đức Đường sao? Kính Hồng Trần lại chồm lên cầm lấy chiếc hộp đen đưa về phía Hoắc Vũ Hạo: - Chỉ là một cái hộp sắt đã bị phá hỏng mà muốn ta đổi nhiều thứ như vậy sao, chẳng nhóc người đừng mơ tưởng hảo huyền nữa. Cho dù là sư tử ngoạm cũng chẳng há to bằng người, mau cầm lấy thứ này rồi rút đi, đừng bao giờ để ta gặp lại người. Vừa nói hẳn đã vứt chiếc hộp đen vào người Hoắc Vũ Hạo. Lần này Hoắc Vũ Hạo nhận lấy chiếc hộp nhưng không rời đi mà lại cười nói: - Đường chủ, ngài đừng nóng giận! Giá cả vẫn có thể thương lượng. Những thứ vừa rồi cũng ngang giá với ba kiện Hồn Đạo Khí cấp chín, tuy ngài phá hủy đồ vật của đệ tử nhưng đệ tử vẫn tôn kính ngài đó thôi, vẫn đưa ra giá ngang bằng mà. - Ta có nói là dùng các loại kim loại hiếm có giá trị ngang bằng ba kiện Hồn Đạo Khí cấp chín để đổi cho người sao? Kính Hồng Trần tức giận trả lời. Hoắc Vũ Hạo oan ức nói: - Vậy chúng ta bàn lại, nếu ngài thấy đệ tử đòi hỏi quá nhiều thì có thể giảm bớt một chút chúng cũng được!

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 205: Lừa đảo (Trung)

Kính Hồng Trần giận dữ hét: - Tại sao người lại cần nhiều như vậy... tám mươi phiến vảy Ngân Long. Con Ngân Long kia được săn giết vào ba nghìn năm trước. Toàn bộ tài liệu nó lưu lại toàn bộ đều rất trân quý, có thể bảo tồn cho tới giờ còn được bao nhiêu đây? Đếm đầu ngón tay chỉ sợ không

đến một trăm phiến. Cho dù là ta cũng không có quyền trực tiếp vận dụng thứ này, nhất định phải được sự phê chuẩn của Hoàng Đế. Hoắc Vũ Hạo nói: - Đường chủ, ngài là người đứng đầu Minh Đức Đường, dưới một người mà trên vạn người, chẳng lẽ lại không thể làm chủ việc này được sao? Vậy thì đệ tử không tin nổi rồi. Vầy Ngân Long trân quý, việc này đệ tử biết biết. Nhưng tình thế hiện tại là bắt buộc, nhiều nhất thì giảm một phần mười thôi, còn lại thì phải cho đệ tử. Ngoài vầy Ngân Long ra thì có thể trả chậm một chút cũng không sao, chậm một nửa thời gian cũng được. Nhìn Hoắc Vũ Hạo làm bộ rất rộng lượng, đôi mắt của Kính Hồng Trần tỏa ra ánh sáng lạnh băng. Hắn thật sự muốn giết chết thằng ranh con trước mặt này. Nhưng mà nếu giết nó thì thiết kế sẽ hỏng mất, hơn nữa cháu gái mình còn trong tay học việc Sử Lai Khắc. Hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng đè lại cơn giận trong lòng, Kính Hồng Trần trầm giọng nói: - Những thứ người muốn đều giảm chín phần mười để mua bán còn vầy Ngân Long thì không cần phải bàn nữa. Chúng ta thành giao, thế nào. Hoắc Vũ Hạo lập tức lắc đầu, nói: - Ngài ép giá quá ác rồi. Làm thế nào lại có thể nói một câu là đã bay luôn chín phần mười như thế? Không được, không được, nhiều nhất chỉ có thể bỏ một phần, còn nữa, vầy Ngân Long nhất định phải có tám mươi tấm.

- Khốn khiếp! Nhiều vật liệu như vậy mà cứ thế đưa cho người, người có cho ta được một lời giải thích hợp lý không? - Ngài dưới một người trên vạn người mà! - ... - Hai phần mười, năm tấm vầy Ngân Long, đó là nhiều nhất rồi. Nếu còn mặc cả thì người rút nhanh cho ta nhờ. Kính Hồng Trần thực sự không chịu nổi nữa rồi. Hắn cảm thấy nếu mình lại dằng co tiếp với thằng ôn này thì nhất định sẽ bị điên luôn. Hoắc Vũ Hạo nói: - Tám phần nhé, ok giao dịch? - Hai phần! Kính Hồng Trần giận dữ hét to. (phần này hơi nhức đầu nhỉ, ở trên thì KHT đòi hạ đi 9 phần mà HVH đưa ra, còn ở dưới thì HVH nói tám phần tức là muốn mức giá mình đưa ra chỉ bị giảm 2 phần còn mình nhận được 8 phần, KHT nói hai phần tức là muốn giảm giá

mà HVH đưa ra chỉ còn 2 phần, mình phải nhìn kỹ mới hiểu đó - biên)
Hoắc Vũ Hạo nói: - Ngài như vậy là không được. Không thì chúng ta đều lùi một bước, mỗi bên năm phần nhé! - Cút cút cút, người chửi ngay cho ta.
Kính Hồng Trần đập mạnh tay xuống cái bàn bên cạnh khiến nó gãy tan tành, rơi xuống đất.

Hoắc Vũ Hạo hoảng sợ, nhú mào nhìn Kính Hồng Trần đang bùng bùng lửa giận trước mặt, không nói thêm câu nào nữa mà xoay người rời đi. Kính Hồng Trần cảm thấy khí huyết dâng trào, suýt chút nữa thì phun ra một ngụm máu, thậm chí cả Hồn Lực trong cơ thể cũng có chút rối loạn. Hoắc Vũ Hạo mang khuôn mặt lạnh lùng đi ra khỏi phòng Kính Hồng Trần. Hắn nhìn cái hộp đen trong tay mình. Không vội, hắn vốn cũng không nghĩ rằng mình sẽ đàm phán xong với Kính Hồng Trần trong hôm nay. Không đạt được mục đích, hắn tuyệt sẽ không bỏ qua. Từ từ rồi khoai sẽ nhừ, dù sao thì thời gian còn nhiều lắm. Đi một mạch về ký túc xá, lần này chắc là sẽ không còn người đi gọi hắn nữa. Từng ngày từng ngày trôi qua, thời gian trao đổi học tập với học viện Sử Lai Khắc cũng đã đặt dấu chấm hết. Xuất phát từ vấn đề sĩ diện, Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư cử hành một nghi thức đưa tiễn long trọng. Đường chủ Minh Đức Đường Kính Hồng Trần tự mình ra mặt. Bên học viện Sử Lai Khắc, Phàm Vũ dẫn đầu. Hoắc Vũ Hạo, Hòa Thái Đầu, Dạ Hiểu Thăng đứng thành một hàng. Bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, bọn họ đã đổi lại đồng phục của học viện Sử Lai Khắc, đại biểu cho việc bọn họ phải rời khỏi nơi này, trở về trường học cũ của mình. Trong nghi thức đưa tiễn, Kính Hồng Trần nói chuyện rất nhiệt tình, trông sắc mặt không hề có gì đặc biệt cả, trông thực bình tĩnh. Kính Hồng Trần lúc này dường như đã quên sạch chuyện không thoải mái giữa hắn với Hoắc Vũ Hạo hôm qua, còn tỏ vẻ hết sức vừa lòng với cậu học sinh này. Hoắc Vũ Hạo hơi bất ngờ là hai người bạn tốt khoái đánh nhau kia hôm nay lại không đến đưa tiễn hắn. Điều này khiến tâm tình hắn có chút mất mát.

- Thái tử điện hạ đến. Một tiếng nói vang lên, theo sau đó là tiếng va chạm kim loại của áo giáp. Một đại đội binh lính nhanh chóng tiến vào từ bên ngoài.

Những binh sĩ này đều mặc một thân giáp trụ màu bạc, có vẻ vô cùng hùng tráng uy vũ, vừa nhìn đã biết là cấm vệ quân của đế quốc Nhật Nguyệt. Phía sau đội binh lính ngân giáp là một đội binh lính mặc giáp nhẹ, độ tuổi trung bình của đội này đều tầm ngoài ba mươi tuổi. Tất cả có năm mươi người nhưng bọn họ vừa đi vào thì đồng tử của tất cả học viện Sử Lai Khắc đều co lại. Hồn Đạo Sư! Là Hồn Đạo Sư được võ trang đầy đủ. Những bộ áo giáp võ trang trên người họ kia rõ ràng là Hồn Đạo Khí. Trang bị trên người họ nhìn qua đều rất đẹp mắt và lại hoàn mỹ dị thường. Một đội ngũ chiến đấu như vậy tự nhiên là cường hãn không thể nghi ngờ. Thái tử Đế quốc Nhật Nguyệt Từ Thiên Nhiên được một đám người hộ vệ, chậm rãi tiến vào trong đại thao trường Đế quốc Nhật Nguyệt. Kính Hồng Trần vội vàng dẫn một đám sư phụ Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư đi ra nghênh đón. - Thái tử điện hạ. Kính Hồng Trần cung kính khom mình hành lễ. Các lão sư khác thì đều quỳ xuống một gối. Từ Thiên Nhiên mỉm cười khẽ gật đầu với Kính Hồng Trần. Hai mắt Kính Hồng Trần hơi híp lại cũng gật đầu đáp lại, sau đó tự nhiên đi tới phía sau xe lăn của Từ Thiên Nhiên, giúp hắn đẩy xe vào trong thao trường, đi tới trước mặt mọi người trong học viện Sử Lai Khắc. Trong mắt Phàm Vũ để lộ sự kinh ngạc. Vị thái tử Đế quốc Nhật Nguyệt mang theo đại đội nhân mã tới đây là có ý gì? - Phàm Vũ lão sư, ta giới thiệu cho người. Đây là người thừa kế thứ nhất của Đế quốc Nhật Nguyệt chúng ta, thái tử điện hạ. - Thái tử điện hạ, xin chào. Phàm Vũ hơi khom người. Hắn không phải con dân của Đế quốc Nhật Nguyệt cho nên cũng không phải hành đại lễ.

Từ Thiên Nhiên mỉm cười ăm ắp, nói: - Phàm Vũ lão sư không cần đa lễ. Ta đã nghe danh học viện mình từ lâu, đáng tiếc là không thể tới tận nơi thăm thú. Sau này có cơ hội thì nhất định ta sẽ tự mình qua bái phỏng. Ngày hôm qua ta nghe Hồng Trần đường chủ nói, thời gian trao đổi của quý học viện đã sắp kết thúc. Ta đại biểu cho cả Đế quốc Nhật Nguyệt tới đưa tiễn, hi vọng rằng Đế quốc Nhật Nguyệt của chúng ta có thể có nhiều cơ hội trao đổi với quý học viện nhiều hơn. Đây cũng là để tăng thêm tình hữu nghị giữa hai bên.

- Thái tử điện hạ khách khí rồi. Đưa đưa tiễn? Trong lòng Phàm Vũ kinh ngạc nhưng nghi thức đưa tiễn đã gần xong mẹ nó rồi. Hắn cũng không tiếp tục dây dưa thêm, lập tức nói: - Đa tạ thái tử điện hạ và Hồng Trần đường chủ đã đưa tiễn. Thời gian không còn sớm nữa, ta phải mang theo mọi người rời đi rồi. Hồng Trần đường chủ, ngài có cùng đi hay không?

Hai bên trao đổi đệ tử theo lệ là ở thành Phong Diệp. Vì đảm bảo chắc chắn an toàn, Minh Đức Đường đường chủ Kính Hồng Trần đương nhiên là phải đích thân đi trước. Kính Hồng Trần gật đầu nói: - Ta sẽ đưa các vị nhiều hơn một đoạn nhưng xin Phàm Vũ lão sư chờ một chút, ta muốn nói vài lời với thái tử điện hạ.

- Được. Tuy Phàm Vũ không biết bọn họ muốn làm gì nhưng cũng nghĩ nhiều. Thời gian trao đổi học tập đã xong rồi, Tiểu Hồng Trần, Mộng Hồng Trần còn chưa trở lại, hắn cũng không sợ Kính Hồng Trần sẽ giở thủ đoạn gì.

Tức thì, hần mang theo một đám học viên đứng đợi một bên. Ánh mắt Hoắc Vũ Hạo vẫn luôn chăm chú dõi theo Kính Hồng Trần và Từ Thiên Nhiên. Trong đám người chỉ có hần mới mơ hồ đoán được vì sao vị thái tử này lại đích thân tới đưa tiễn. Kính Hồng Trần thấp giọng nói với Từ Thiên Nhiên vài câu, dường như nhận thứ gì đó từ trong tay Từ Thiên Nhiên. Từ Thiên Nhiên mang theo đám hộ vệ rời đi, trước khi đi hần còn hỏi thăm Phàm Vũ và các học viên của Sử Lai Khắc học viện một lượt. Ít ra ở mặt ngoài thì vị thái tử điện hạ vẫn lưu lại ấn tượng tốt cho người khác. - Hoắc Vũ Hạo, người lại đây. Kính Hồng Trần đi tới bên cạnh, vẫy tay gọi Hoắc Vũ Hạo.

Lại đây? Trong lòng Hoắc Vũ Hạo khẽ nhúc nhích. Hần đánh mắt nhìn Phàm Vũ một cái, ý bảo hãy an tâm rồi bước nhanh lại trước mặt Kính Hồng Trần. - Đường chủ. Hoắc Vũ Hạo vẫn luôn rất lễ phép.

Nhìn người thanh niên trước mặt, trong mắt Kính Hồng Trần toát ra thần sắc phức tạp. - Năm phần, tất cả theo như lời người nói. Ba mươi miếng vảy Ngân Long, đây là mức độ cao nhất mà ta có thể đạt được rồi. Nếu người còn không đồng ý thì ta cũng không còn biện pháp nào cả. Cảm thấy được thì đưa bản thiết kế cho ta. Vừa nói hần vừa vươn tay phải tới trước mặt Hoắc Vũ Hạo. Trong lòng bàn tay hần là một chiếc giới chỉ Tinh Quang Lam Bảo Thạch. Bảo thạch gắn trên giới chỉ còn lớn hơn cả bảo thạch của Hoắc Vũ Hạo, tinh tuyến cũng rõ ràng hơn. Giá trị của cái giới chỉ này chỉ sợ lên đến trăm vạn kim hồn tệ, hơn nữa còn là mặt hàng có tiền vẫn khó mua. Lần này Hoắc Vũ Hạo không tiếp tục lảng nhảng nữa, tiếp nhận lấy cái giới chỉ rồi nói: - Thành giao. Sau đó, hần sờ lên Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ của mình, lấy ra một cái hộp nhỏ, trao vào tay Kính Hồng Trần.

Kính Hồng Trần không dám kinh thường, vội vàng mở ra xem xét. Bên trong là một bản vẽ, bức tranh vô cùng tinh vi. Lấy nhãn lực của Kính Hồng Trần thì chỉ cần quét mắt nhìn một cái là có thể nhận định được đây mới là bản vẽ thật. Nội dung trên đó khiến hẳn có một cảm giác trong sáng rộng mở. Cuối cùng cũng tới tay! Tâm tình của hai người Hoắc Vũ Hạo và Kính Hồng Trần không hện mà giống nhau. - Người không kiểm tra một chút sao? Kính Hồng Trần như cười như không nhìn Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo cười hả hả nói: - Ta tin tưởng con người của ngài. Nếu ở phương diện này mà ngài còn đùa giỡn ta thì ngài cũng không phải là Minh Đức Đường đường chủ mà ta biết rồi.

Kính Hồng Trần hừ lạnh một tiếng: - Sao hôm qua người không thế này đi? Người có biết vì để lấy được nhiều tài liệu như vậy, ta đã phải nói vã bao nhiêu bọt mép với thái tử điện hạ hay không?

Hoắc Vũ Hạo cười nói: - Chẳng phải là người đã thuyết phục được rồi sao? Dưới một người trên vạn người đó nha!

Kính Hồng Trần cũng cười, vỗ vỗ bả vai Hoắc Vũ Hạo. Hắn thở dài một tiếng, nói: - Nếu ngươi là đệ tử của ta thì tốt rồi. Đi thôi, ta tiễn ngươi thêm một đoạn đường.

Cho dù là Phàm Vũ, Hòa Thái Đầu cũng không biết Kính Hồng Trần và Hoắc Vũ Hạo đã nói những gì với nhau. Kính Hồng Trần suất lĩnh một vài vị lão sư của Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư, cùng phóng xuất ra Hồn Đạo Khí phi hành, hộ tống đám người Hoắc Vũ Hạo bay vọt lên, phóng về phương đông. Dọc theo đường đi, các học viên Sử Lai Khắc đều vô cùng hưng phấn, rốt cục cũng có thể trở về rồi. Trong lòng bọn họ, học viện Sử Lai Khắc mới là nhà. Mấy căn phòng trong Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư chả mang lại cho họ cảm giác tốt gì cả. Hai năm học tập và sống ở đây, mọi người được học tập và tiếp xúc với lý luận và cách sử dụng Hồn Đạo Khí tiên tiến nhất. Mỗi người đều chiếm được lợi ích không nhỏ nhưng đến cuối cùng học được bao nhiêu thì phải dựa vào chính bản thân bọn họ.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 205: Lừa đảo (Hạ)

Suốt dọc đường đi Kính Hồng Trần không hề mở miệng, chỉ lặng lẽ thúc dục Hồn Đạo Khí. Hoắc Vũ Hạo cũng lặng lẽ kiểm tra đồ vật trong giới chỉ. Hắn chỉ có thể dùng từ vầng đầu hoa mắt để hình dung. Thực tế thì chính hắn cũng không ngờ được Kính Hồng Trần sẽ lấy ra nhiều thứ như vậy. Trang bị xúc phát của Chư Cát thần nô tuy tốt nhưng thực tế cũng không

đáng để đánh đổi nhiều vật liệu trân quý như thế này. Thực ra thì chỉ cần hai phần là Hoắc Vũ Hạo đã vừa lòng lắm rồi. Nếu như hôm nay Kính Hồng Trần không đến tìm hắc thì hắc cũng sẽ đi tìm Kính Hồng Trần, đồng ý với giá tiền của hắc. Chỉ không ngờ là lại có kinh hỉ bất ngờ thế này. Nhưng đồng thời thì Hoắc Vũ Hạo cũng bắt đầu cảnh giác Kính Hồng Trần hơn. Một giờ sau, sau khi Kính Hồng Trần định vị chuẩn vị trí, nhóm người đã đi tới địa điểm trao đổi. Kính Hồng Trần mang theo mọi người chạm rãi hạ xuống. Bên kia, người của học viện Sử Lai Khắc đã sớm đến. Người tới tiên hành trao đổi vẫn theo lệ là viện trưởng vũ hồn hệ Ngôn Thiểu Triết. Đi cùng Ngôn Thiểu Triết là viện trưởng Tiên Lâm Nhi của hồn đạo hệ. Hai đại viện trưởng cùng tiến tới tất nhiên là thể hiện sự coi trọng đối với lần trao đổi này. Chẳng qua cũng chỉ có hai vị này thôi, còn lại đều là học viên của Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư. Tiểu Hồng Trần và Mộ Dung Hồng Trần nhìn qua cũng không có nhiều biết hóa. Dù sao thời gian bắt đầu trao đổi học viên thì hai người họ cũng đã trưởng thành, không giống Hoắc Vũ Hạo là đang trong thời kỳ dậy thì. Ánh mắt huynh muội hai người này đều trở nên ngưng thán hơn trước và trước hết vẫn là nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo. Hoắc Vũ Hạo mỉm cười, tỏ ra không thèm để ý. - Hồng Trần đường chủ, chúng ta lại gặp nhau. Ngôn Thiểu Triết cười híp mắt tiến tới. Hắc mặc dù đang nói chuyện với Kính Hồng Trần nhưng ánh mắt vẫn luôn dừng trên người Hoắc Vũ Hạo. Mặc dù bây giờ Hoắc Vũ Hạo có biến hóa không nhỏ, thậm chí cả khí chất cũng đã thay đổi nhưng Ngôn Thiểu Triết tất nhiên là không thể nhận nhầm. Tinh hoa nội liễm, ánh mắt giản dị tự nhiên. Xem ra, tiểu tử này có tiến bộ không nhỏ. Ánh mắt của Tiên Lâm Nhi còn nóng rực hơn ánh mắt của Ngôn Thiểu Triết nhiều. Nàng hiểu rõ hơn Ngôn Thiểu Triết, trong thời gian hai năm ở học viện Sử Lai Khắc, Hoắc Vũ Hạo đã có bao nhiêu cống hiến. Có thể nói chỉ bằng mỗi mình năng lực của hắc đã bằng với sự tiến hóa ngàn năm của học viện Sử Lai Khắc. Kính Hồng Trần tuyệt đối không thể tưởng được, phần lớn bản vẽ Hồn Đạo Khí của Học viện Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư và Minh Đức đường bọn họ đã bị Hoắc Vũ Hạo thông qua tinh thần lực tiến hành phục chế hoàn mỹ. Sau đó, nhờ hồn đạo hệ của học viện Sử Lai Khắc để

ngiên cứu và chế tạo lại. Hơn hai năm qua, hồn đạo hệ đã có thay đổi bay vọt về chất! Có thể nói, Hoắc Vũ Hạo là anh hùng của học viện Sử Lai Khắc. - Ngôn viện trưởng, xin chào. Phong thái của ngài vẫn như trước. Kính Hồng Trần mỉm cười bắt tay với Ngôn Thiếu Triết. Hai lão hồ ly đều nhìn nhau cười híp mắt. Nếu như là người không biết chuyện thì nhất định sẽ cho rằng hai người này là bằng hữu lâu năm nay mới được gặp mặt.

Ngôn Thiếu Triết mỉm cười nói: - Hồng Trần đường chủ, cháu gái và cháu trai của người, ta đều trả lại đầy đủ cho ngài rồi đây. Hai năm này, chúng tiến bộ rất nhiều, lại chăm chỉ hiếu học. Ta rất hài lòng, hi vọng lần sau còn có cơ hội trao đổi học tập như vậy.

Kính Hồng Trần cười ha hả: - Chúng ta trở về bàn luận, để xem có thể để việc trao đổi này trở thành chuyện thường niên hay không. Tin rằng điều này sẽ càng khiến cho hai học viện chúng ta phát triển lớn mạnh hơn.

- Vậy ta liền kính cần đợi tin lành. Ngôn Thiếu Triết buông tay Kính Hồng Trần ra. Hai người đều mỉm cười thi lễ với đối phương, cũng đồng thời đưa tay ra hiệu với người mình.

Phàm Vũ mang theo đám người Hoắc Vũ Hạo bước nhanh về phía sau hai vị viện trưởng. Tiểu Hồng Trần và Mông Hồng Trần bên kia cũng vậy, đều tự thay đổi vị trí. Trong hai năm rưỡi trao đổi học tập, song phương đến tột cùng học được bao nhiêu thứ, lại có bao nhiêu thu hoạch thì chỉ có bọn họ mới rõ. Và cuối cùng thì thời gian trao đổi học tập cũng đã kết thúc. - Cáo từ! Kính Hồng Trần dường như không muốn ở lâu, lên tiếng chào hai vị

Ngôn viện trưởng Thiệu Triết và Tiên Lâm Nhi rồi mang theo các học viên khởi động hồn đại khí trực tiếp phi thân lên trời.

Ngôn Thiệu Triết dõi nhìn bọn họ biến mất ở phía xa chân trời rồi mới thu hồi ánh mắt. Hắn mỉm cười quyết mắt nhìn các học viên của mình rồi nói: - Các học sinh của ta, hoan nghênh về nhà.

Đơn giản một câu lại khiến cho toàn bộ các học viên hồn đạo hệ cảm thấy ấm áp trong lòng, thậm chí có người còn lệ nóng doanh tròng. Đúng vậy! Đã tới lúc về nhà. - Ngôn viện trưởng, đệ tử có chuyện muốn nói với ngài. Hoắc Vũ Hạo bước nhanh tới bên người Ngôn Thiệu Triết, thấp giọng nói.

- Ủ? Tính theo vai vế thì hai người đều là đệ tử của Mục lão, Hoắc Vũ Hạo còn có thể coi là tiểu sư đệ của hắn. Huống chi, hơn hai năm qua, Hoắc Vũ Hạo đã cố gắng rất nhiều về học viện. Hắn cũng rất rõ, vị tiểu sư đệ này còn mang về cho học viện rất nhiều nguyên liệu trân quý.

- Phàm Vũ, người mang mọi người tới tiểu điểm kia ăn no một bữa đi. Chúng ta không cần gấp gáp như tên Kính Hồng Trần kia, cứ ăn no một bữa cũng không lo lên đường muộn. - Được. Phàm Vũ hiện tại đã là Phó viện trưởng hồn đạo hệ của học viện Sử Lai Khắc, địa vị khác hẳn với trước kia.

Ngoài hai viện trưởng và Hoắc Vũ Hạo ra thì mọi người đều đi theo Phàm Vũ. Ngôn Thiệu Triết ôn hòa nói với Hoắc Vũ Hạo: - Vũ Hạo, có chuyện gì vậy? Hiện tại ngươi có thể nói rồi.

Sóng tinh thần nhu hòa lặng yên xuất hiện, không thấy rõ động tác của Ngôn Thiểu Triết như thế nào, một tầng tinh thần lực trong suốt đã bao phủ ba người vào bên trong. Cho dù có người đứng cạnh cũng không thể nghe được ba người họ nói gì. Không hổ là siêu cấp Đấu La! Cho dù là chính Hoắc Vũ Hạo là Hồn Sư tinh thần hệ tự hỏi cũng không thể khống chế tinh thần lực tinh vi như Ngôn viện trưởng. - Ngôn viện trưởng, viện trưởng Tiên, là thế này... Đệ tử cảm thấy Minh Đức đường rất có thể sẽ gây bất lợi, động thủ trên đường về của chúng ta. - Ồ? Tên Kính Hồng Trần kia chẳng nhẽ không còn cần mặt mũi nữa sao? Tiên Lâm Nhi hơi không tin hỏi lại.

Hoắc Vũ Hạo nói: - Đúng, ông ta rất cần mặt mũi. Trước khi ta quay về đã bán cho ông ta một bản thiết kế với một cái giá cắt cổ. Lúc đấy ông ta không dám bỏ ra một số lượng tài liệu trân quý như thế để mua nhưng hôm nay trước khi chúng ta rời đi ông ta lại bất ngờ đồng ý, hơn nữa còn không cò kè mặc cả gì thêm mà trực tiếp đồng ý cái giá cao ngất ngưỡng đó. Đệ tử thấy, hẳn rất có thể sẽ xuống tay trên đường chúng ta ra về để đoạn lại chỗ tài liệu kia.

Ngôn Thiểu Triết rất là tò mò hỏi: - Vũ Hạo, thật sự người thì đã cắt của hẳn bao nhiêu tiết? Hẳn đường đường là đường chủ Minh Đức đường của Nhật Nguyệt đế quốc, chả lẽ lại không có chút độ lượng nào sao? Còn nữa, bản thiết kế người bán cho hẳn, có thể...

Hoắc Vũ Hạo cười hắc hắc, thấp giọng nói vài câu. Sắc mặt Ngôn Thiểu Triết và Tiên Lâm Nhi nhất thời trở nên cổ quái. Ngôn Thiểu Triết cố nén ý cười, nói: - Thằng nhóc nhà người thật là càng ngày càng tệ. Người chắc là đã khiến cho Hồng Trần đường chủ người ta tức đến méo mặt rồi. Cho chúng ta xem thu hoạch của người đi nào.

Hoắc Vũ Hạo tháo chiếc giới chỉ gắn Tinh Quang Ngọc Bích xuống. Hắn không đưa cho Ngôn Thiểu Triết mà đưa cho Tiên Lâm Nhi, dù sao thì những kim loại Hồn Khí quý hiếm này, nàng quen thuộc hơn. Tiên Lâm Nhi tiếp lấy giới chỉ, tinh thần lực quét vào bên trong một cái nhất thời biến sắc mặt. Nàng khiếp sợ nhìn Hoắc Vũ Hạo. - Vũ Hạo, đây không phải là người đoạt kho hàng bí mật của Minh Đức đường hay sao. Đây... đây cũng quá là nhiều rồi. Trời ạ! Giá trị của mấy thứ này không thể nào dùng hai chữ "tiền tài" để hình dung nữa rồi. Khó trách, khó trách, bọn họ không động thủ với người mới là lạ đó. Nếu đổi lại là ta thì chỉ sợ cũng không nhận được phải động thủ mất thôi.

- Cho ta xem nào. Ngôn Thiểu Triết tiếp nhận giới chỉ trong tay Tiên Lâm Nhi. Tuy hắn không hiểu cái gì là kim chúc quý hiếm nhưng nhãn lực của hắn vẫn rất cáo. Tinh thần lực vừa tiến vào trong giới chỉ, hắn liền cảm nhận được sự dao động năng lượng cực kỳ nồng đậm, còn có rất nhiều ánh sáng đủ màu sắc lưu chuyển.

- Làm tốt lắm! Ngôn Thiểu Triết trả lại giới chỉ cho Hoắc Vũ Hạo, nụ cười trên mặt rốt cuộc cũng không thể nào che dấu được.

- Ta thực chờ mong! Không biết sắc mặt của Hồng Trần đường chủ sẽ như thế nào khi dùng bản thiết kế của người để chế tạo đồ. Ha ha ha ha... Tiên Lâm Nhi tức giận nói: - Đường cười nữa. Hiện tại quan trọng nhất là chúng ta phải làm thế nào để bảo đảm an toàn cho bọn nhỏ. Kính Hồng Trần đã không động thì thôi nhưng nếu động thì nhất định là lôi đình vạn quân. Khi đó, mục tiêu của hắn sẽ không chỉ là Hoắc Vũ Hạo mà còn cả hai chúng ta

nữa. Nếu như có thể khiến cho chúng ta vĩnh viễn không thể quay về Sử Lai Khắc thì đó tuyệt đối là một tin tốt lành với Nhật Nguyệt đế quốc.

Ngôn Thiệu Triết cười nhạt một tiếng, nói: - Vậy phải xem hãn có cái bản lĩnh đó không. Vũ Hạo, người có đề nghị gì không?

Nếu đổi lại là một học viên khác, lấy thân phận của Ngôn Thiệu Triết làm sao có thể đưa ra câu hỏi như thế? Hãn hỏi như vậy cũng là đã nâng Hoắc Vũ Hạo lên một tầm cao ngang bằng mình. Lời nói hoàn toàn mang ngữ khí trưng cầu, không phải hỏi đơn giản. Hoắc Vũ Hạo trầm ngâm nói: - Đệ tử nghĩ chúng ta nên tách ra mà đi. Mục tiêu của bọn họ là đệ tử, thậm chí còn có hai vị viện trưởng đây. Chỉ cần đệ tử đi cùng hai vị viện trưởng, nếu bên kia thật sự hành động thì chúng sẽ nhắm vào chúng ta. Hơn nữa, vì muốn có được hiệu quả một kích tất sát cho nên họ nhất định sẽ không chia ra. Dù sao, những người khác đối với bọn họ cũng không có ý nghĩa quá lớn. Chúng ta tách nhóm ra đi riêng thì cũng hành động thuận lợi hơn. Nếu đi cùng với các bạn học thì lại phải chú ý bảo hộ cho bọn họ nữa, làm thế ngược lại rất nguy hiểm. Ngôn Thiệu Triết gật đầu: - Được, vậy làm như người nói đi. Vũ Hạo, những thứ người cống hiến cho học viện, chúng ta đều thấy được rồi. Trong hội nghị thảo luận Hải Thần Các, toàn bộ túc lão đã nhất trí thông qua đệ trình của Lâm nhi, đặc cách cho người tiến vào Hải Thần Các. Tuy là bài danh cuối cùng nhưng người đã lập kỷ lục người trẻ tuổi nhất được tiến vào Hải Thần Các đấy.

Hoắc Vũ Hạo ngẩn ngơ. Hãn không ngờ học viện lại có thể tặng cho hãn vinh quang lớn như thế. - Ngôn viện trưởng, đệ tử... Ngôn Thiệu Triết vỗ vỗ bả vai hãn, nói: - Sau này, người nên gọi ta một tiếng sư huynh đi. Vai vế là

không thể rối loạn nếu không thì sư phụ có linh thiêng sẽ không tha thứ cho ta. Hơn hai năm qua... đã khổ cho người rồi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 206: Hạt Hồ Đấu La (thượng)

Hoắc Vũ Hạo dùng sức lắc lắc đầu, trên mặt không thể nén lại vẻ kích động. Hải Thần các, chính là Hải Thần các a! Hắn thật không ngờ bản thân có thể tiến vào Hải Thần các sớm như vậy. Trên thực tế, khi thảo luận vấn đề để Hoắc Vũ Hạo tiến vào Hải Thần các, toàn bộ túc lão không một ai nghi hoặc phản đối, dù cho Hoắc Vũ Hạo mới chỉ mười bảy tuổi. Mà Hoắc Vũ Hạo có thể tiến vào Hải Thần các, không phải vì có quan hệ với Mục lão, mà hoàn toàn vì cống hiến của hắn đối với học viện. Một ngàn ba trăm bảy mươi sáu bản vẽ! Đây là phương pháp chế tạo của một ngàn ba trăm bảy mươi sáu loại hồn đạo khí! Những bản vẽ này, nâng hồn đạo hệ của Shrek học viện lên một nấc thang mới. Học viện Sử Lai Khắc không thiếu tiền, tất cả mọi người đều thừa nhận, kim loại quý hiếm là quan trọng nhất khi sự phát triển của Hồn Đạo Khí gặp phải bình cảnh. Một phần là vì tài lực, một phần cũng nhờ quan hệ. Học viện Sử Lai Khắc gần như khống chế hoàn toàn đại lục, có được thương hội bản thân, những thương hội này đã sớm thâm thấu đến Nhật Nguyệt đế quốc. Kim loại quý hiếm tuy thuộc về vật tư chiến lược, rất khó mua được, nhưng là vẫn có biện pháp mua. Hai năm nay, theo Hoắc Vũ Hạo không ngừng truyền về bản vẽ, cả Hồn Đạo Hệ Sử Lai Khắc tiến một bước dài. Tuy còn chưa thể so với Học viện hoàng gia Nhật Nguyệt, nhưng có thể tiết kiệm đại lượng thời gian. Bản vẽ Hoắc Vũ Hạo truyền về, hiện đều đã tiến vào tàng thư lâu Hải Thần các, được che giấu đi, trân trọng thành một phần lịch sử của Học viện Sử Lai Khắc. Mà Hoắc Vũ Hạo cũng trở thành anh hùng của học viện. Tiên Lâm Nhi cười

khê: -Vũ Hạo, đây là người đáng được hưởng. Chuyện này chỉ mình người biết thôi, chúng ta còn chưa thể đối ngoại tuyên bố, một phần là để bảo vệ người. Một phần khác là vì đệ tử học viện. Đợi sau lần đại tái cao cấp Hồn Sư học viện kết thúc, người có thể chính thức tốt nghiệp nội viện. Hoắc Vũ Hạo ngẩn ngơ: -Nhưng mà đệ tử còn chưa hoàn thành nhiệm vụ giám sát đoàn. Ngôn Thiệu Triết khẽ cười: -Đệ đã hoàn thành rồi, mà là gấp mười lượng công việc. Sư phụ chúng ta trước khi qua đời đã nói về phương hướng phát triển tương lai của đệ. Học viện không thể trở thành chế ước, mà phải là hậu thuẫn cho đệ. Nhóm của đệ không phải muốn tạo dựng lại Đường Môn sao? Đó mới là vũ đài phát triển của đệ, nhưng là lần đại tái này đệ phải cầm ngôi vị quán quân về. Chúng ta đều tin tưởng đệ có thực lực này, mấy năm nay khắc khổ học tập Hồn Đạo Khí, tu vi của đệ không hạ thấp đấy chứ? Hoắc Vũ Hạo tự tin nói: -Đệ tử đã có năm Hồn Hoàn. (Biên: vì chương trước NTT đã nói sửa lại xưng hô cho đúng môn quy - HVH và NTT cùng một thầy, lúc này HVH chưa quen nên vẫn tạm xưng là đệ tử, còn NTT gọi HVH là đệ) Ngôn Thiệu Triết kinh ngạc: -Năm Hồn Hoàn rồi à, nhanh như vậy sao? Đối với đệ tử khác, mười bảy tuổi có năm Hồn Hoàn thì tốc độ đã rất nhanh, huống hồ Hoắc Vũ Hạo còn có cực trí Vũ Hồn! Tu luyện cực trí vũ hồn gian nan cỡ nào chứ, không ngờ trong hai năm ngắn ngủi, hắn đã xông đến năm mươi cấp. Đối với Ngôn Thiệu Triết, đây là kinh ngạc thật lớn. Tiên Lâm Nhi hi hi khẽ cười: -Vũ Hạo, ta cảm thấy người có thể làm vật cát tường của học viện đó. -Vì sao vậy? -Tiểu quái vật! Người là người ta thấy hợp với hai chữ quái vật nhất trong đám đệ tử. Ngôn Thiệu Triết nói: -Đi thôi, chúng ta cũng ăn chút gì, sau đó lên đường. Hiện tại đối với chúng ta, bình an quay về học viện là quan trọng nhất. Đúng, bình an quay về học viện mới là quan trọng nhất! Ăn một bữa trưa đơn giản, Phạm Vũ nhận lệnh của Ngôn Thiệu Triết dẫn Dạ Hiểu Thăng, Thái Đầu và những đệ tử khác quay về trước. Ngôn Thiệu Triết, Tiên Lâm Nhi và Hoắc Vũ Hạo nghỉ ngơi một lát nữa rồi chạm rãi ra khỏi Phong Diệp thành, lúc đi cũng rất từ tốn, mục đích chủ yếu là kéo cự ly với những người phía trước. -Nếu gặp địch nhân, người bảo vệ Vũ Hạo, ta phụ trách tấn công. Tiên Lâm Nhi nói với Ngôn Thiệu Triết. Ngôn Thiệu Triết

cau mày nói: -Lâm nhi a! Tính tình của ngươi, đến chết cũng không đổi!
Loại chuyện này còn tranh với ta sao? Long mi Tiên Lâm Nhi nhường lên,
nói: -Ta già sao? Ngươi nhìn lại mình đi. -E hèm, trước mặt trẻ em đừng nói
lung tung. Ngôn Thiệu Triết lúng túng nói. Tiên Lâm Nhi hừ một tiếng: -
Còn trẻ em cái gì? Vũ Hạo chính là sư đệ ngươi, vậy chúng ta ngang hàng.
Tuổi tác vĩnh viễn không thể trở thành nhân tố ảnh hưởng bối phận. -Ta nói
không lại ngươi. Ngươi chủ công thì chủ công, ta ở bên cạnh phụ trợ, được
chưa? Bất kể lúc nào, đối mặt với Tiên Lâm Nhi, khí chất gian xảo của
Ngôn Thiệu Triết đều bị ảnh hưởng. Tiên Lâm Nhi nói: -Như vậy còn được.
Thật lâu không hoạt động rồi. Hy vọng Kính Hồng Trần đem thêm một ít
người thực lực mạnh chút, đừng để ta phí công mong chờ. Hoắc Vũ Hạo ở
bên cạnh cũng cười thầm, bộ dáng của hai vị viện trưởng không chút khẩn
trương a! Đây là biểu hiện của có thực lực! Chính mình còn chưa thấy bọn
họ chiến đấu, chỉ là không biết Kính Hồng Trần sẽ phái ai tới. Hồn Đạo Sư
mạnh mẽ? Hay viễn trình hồn pháo? Nhưng là lấy cảm giác với nguy hiểm
của hai vị viện trưởng, trừ khi sử dụng Định Trang Hồn Đạo Đạn pháo cấp
chín, nếu không rất khó uy hiếp bọn họ. Mà làm như vậy thì quá rõ ràng,
chỉ ít bề ngoài Minh Đức đường cũng không muốn xé phá da mặt với học
viện Sử Lai Khắc. Giữa đôi bên còn chưa có thù hận khắc cốt ghi tâm. Nếu
là Bản Thể tông, Kính Hồng Trần mới không nhìn tất cả ra tay. Đi chừng
một giờ, Ngôn Thiệu Triết nhìn sắc trời rồi nói: -Chắc cũng đủ rồi, chúng ta
tăng tốc thôi! Ba người mở ra phi hành Hồn Đạo Khí, đằng không lên, bay
về hướng Học viện Sử Lai Khắc. Cùng theo hai vị viện trưởng, Hoắc Vũ
Hạo vừa bay lên còn chưa kịp điều chỉnh thân thể và khí lưu thì Hồn Lực
của Ngôn Thiệu Triết đã phóng ra đã bảo hộ cả ba người bên trong. Lực
thúc đẩy là Hồn Đạo Khí của ba người, tốc độ nhanh vô cùng. Lấy thực lực
Phong Hào Đấu La của hai vị viện trưởng, không đến hai canh giờ, bọn họ
sẽ quay lại Sử Lai Khắc. Trong lòng Hoắc Vũ Hạo thầm nghĩ, nếu thật sự
phải chiến đấu thì mình không thể trở thành gánh nặng cho hai người. Từng
giây từng phút trôi qua, khoảng cách với Học viện Sử Lai Khắc càng lúc
càng gần, sau nửa canh giờ, bọn họ đã tiến vào đế quốc Thiên Hồn. -
Không tới sao? Thật uổng công ta mong chờ. Tiên Lâm Nhi có chút tiếc

nuôi nói. Ngôn Thiểu Triết nhăn mặt: -Bọn họ không đến còn không tốt sao? Bình an quay về học viện mới là quan trọng nhất. Lâm Nhi, bệnh hiểm của ngươi không sửa được à. Tiên Lâm Nhi lờm hẩn một cái: - Ngươi quên Phong Hào của ta sao? Ngôn Thiểu Triết cười nói: -Sao có thể quên chứ? Vũ thần đấu la. Dám tự xưng như vậy, ngươi là người đầu tiên. Nữ vũ thần bay lượn lưu lại ký ức khó quên cho bao nhiêu người đó. -Chỉ có ngươi là không nằm trong số đó đúng không? Tiên Lâm Nhi hừ một tiếng. Ngôn Thiểu Triết nói: -Lâm Nhi, đừng nói như vậy được không. Chúng ta đều là người đã có gia đình, ngươi còn không buông tha được sao? Mọi người đều lớn tuổi rồi, hòa bình ở chung không phải tốt sao? Tiên Lâm Nhi quay đầu đi chỗ khác: -Không nói với ngươi nữa. Đang nói chuyện đột nhiên thần sắc hai người hơi biến. Hoắc Vũ Hạo rõ ràng cảm giác được, hai cỗ Hồn Lực ba động kinh khủng hướng đến mình, hẩn cũng hạ ý thức nhìn hướng phương xa. Hôm nay khí trời rất tốt, nhưng lúc này, ở nơi xa, tầng lượn mây đen bay đến bọn họ với tốc độ kinh người. Mà mây đen không ngừng mở rộng, khí thế như núi lớn dần áp tới. Tiên Lâm Nhi hừ lạnh một tiếng, toàn thân hơi lắc chui ra khỏi vòng bảo hộ Hồn Lực của Ngôn Thiểu Triết. Phi hành Hồn Đạo Khí cũng theo đó hạ thấp, trôi nổi giữa không trung. Ngôn Thiểu Triết nói với Hoắc Vũ Hạo: -Vũ Hạo, đệ cứ đứng sau người ta quan chiến (xem chiến đấu - biên) là được rồi! -Vâng. Hoắc Vũ Hạo gật đầu. Tốc độ mây đen càng lúc càng nhanh, cự ly càng gần càng có thể nhìn thấy nó to lớn như nào. Mây đen kia không ngờ dần tụ thành hình hổ, thanh âm gầm gừ cuồn cuộn vang giữa trời: -Ngôn Thiểu Triết, còn nhớ bạn già này không? Hai mắt Ngôn Thiểu Triết híp lại: - Trương Bằng, không ngờ ngươi chưa chết Hôm nay là đến để lão phu đưa tiễn ngươi sao? -Ngôn Thiểu Triết, miệng ngươi vẫn thối như vậy, hôm nay ta muốn xem, là ai tiễn ai. Đầu hổ khổng lồ phát ra tiếng gầm đinh tai nhức óc, uy áp khủng bố phô thiên cái địa (che lấp đất trời - biên) áp đến ba người. Ngay lúc này, Tiên Lâm Nhi cũng hành động, nàng ngửa lên trời huýt dài, thân hình chợt lóe đã lao lên không. Hỏa diễm mạnh mẽ phát ra từ người nàng, nhan sắc hỏa diễm không ngờ lại là thanh sắc. Mà thân thể Tiên Lâm Nhi dần hóa khổng lồ, nháy mắt nàng đã biến thành cao hơn năm

thước, trên người cũng thêm một tầng khải giáp thanh sắc. Khải giáp này như lân phiến che phủ toàn thân nàng, Hoắc Vũ Hạo cũng không biết năm tuổi Tiên Lâm Nhi, nhưng từ trò chuyện giữa nàng và Ngôn Thiệu Triết, có thể thấy vị viện trưởng này niên kỷ cũng không nhỏ. Nhưng giờ nhìn vào Tiên Lâm Nhi phóng ra giáp trụ, thêm vào chín cái Hồn Hoàn hai hoàng, hai tử, năm hắc toàn bộ thăng lên, thân thể phóng lớn của nàng trẻ hơn không ít, phảng phất thiếu nữ hai mươi, lại thêm khí tức anh vũ tràn đầy chiến ý. -Vũ Thần Đấu La Tiên Lâm Nhi?T Giọng nói trầm thấp đột nhiên biến thành quái dị: -Hai người không phải đã chia tay sao? Sao người còn cùng một chỗ với ngục quân tử Ngôn Thiệu Triết này? (Biên đọc này giờ đã nghi nghi, quả thật 2 người này có gian tình)

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 206: Hắc Hổ Đấu La (Trung)

- Nói thôi lắm! Tiên Lâm Nhi giận dữ, đây đúng là vạch áo cho người xem lưng mà. Chỉ thấy nàng phất tay giữa hư không, một ngọn lửa màu xanh bùng lên trong nháy mắt, một thanh trường mâu xuất hiện ở trong lòng bàn tay nàng. Hồn Đạo Khí! Đầu tiên, Hoắc Vũ Hạo đoán được chuôi của trường mâu này là một Hồn Đạo Khí, hơn nữa hẳn là một loại Cận Thể Hồn Đạo Khí. Hơn nữa còn là Cận Thể Hồn Đạo Khí cấp tám. Trường mâu trong tay Tiên Lâm Nhi chỉ về phía trước, một tiếng rùng rùng ngâm đình tai nhức óc phát ra. Trong chốc lát, một ngọn lửa màu xanh chợt phát ra, hóa thành một vòi nước đầu rồng thật lớn phóng nhanh tới đám mây đen của Hắc Hổ mà đi. Đám mây khi đụng phải đầu rồng thì trở nên tứ tán, vòi nước đầu rồng hoàn toàn chiếm thế thượng phong. - Quả không hổ danh là Nữ Vũ Thần! Thanh âm hùng hậu kia gầm nhẹ một tiếng, mây đen chợt tán loạn, một đạo nhân ảnh bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung. Tay phải

nắm thành quyền đánh ra một quyền giữa không trung. Tiếng nổ kịch liệt phát ra ầm ầm, vòi nước đầu rồng cũng theo đó mà tán loạn. Tiên Lâm Nhi đứng xa xa đối mặt với đối phương. Đó là một lão giả mặc quần áo đen, dưới chân đang giẫm trên một đoàn mây đen, da thịt bên ngoài cũng rất đen, hai cái lông mi một cao một thấp, trông rất lạ mắt. Nhưng trên trán lại có một chữ “Vương” rất to. Ngược lại với thanh âm hùng hậu của hấn là thân hình của hấn, thân hình hấn đúng là rất nhỏ và gầy, so với Tiên Lâm Nhi còn thấp hơn năm phân. - Trương Bằng, không ngờ người lại vẫn dám xuất hiện ở nhân gian. Chẳng lẽ người quên khi trước Mục Lão vì sao tha cho người sao? Chiến mâu trong tay Tiên Lâm Nhi chỉ về phía trước, về mặt tức giận chất vấn.

Lão giả mặc hắc y trầm giọng nói: - Ta đương nhiên nhớ rõ. Được Mục lão tha cho một mạng, ân tình này ta dĩ nhiên nhớ rõ. Khi Mục Lão còn sống, ta chưa bao giờ xuất hiện, nay Mục Lão đã đi, người chết đèn tắt. Phần ân tình kia cũng hạn chế tự do của ta nhiều năm như vậy, sau này không ai có thể chế ngự được ta nữa, lão phu dĩ nhiên muốn một lần nữa hiện thế. Nhớ việc quen biết năm đó, ta cũng sẽ không làm khó người cùng Ngôn Thiểu Triết, các người có thể đi, chỉ cần để tên tiểu tử kia lưu lại là được.

Ngôn Thiểu Triết mỉm cười nói: - Trương Bằng, không ngờ người càng sống lâu lại càng mất trí, lại cấu kết cùng đế quốc Nhật Nguyệt, đúng là tìm được ông chủ tốt nha!

Lão giả cả giận nói: - Thúi lắm, thúi lắm. Lão tử đâu biết gì về đế quốc Nhật Nguyệt, lại càng không biết đến Minh Đức Đường là cái gì. Nhanh đưa người giao ra đây, các người cũng mau cút đi. (chưa ai hỏi gì về MĐĐ mà đã tự khai – biên ~~)

Ánh mắt Tiên Lâm Nhi lạnh lùng nói: - Chém gió mà không sợ rách lưỡi sao? Bản thân ta muốn xem xem người dựa vào cái gì mà có thể khiến chúng ta rút đi. Vừa nói xong nàng liền hét lên một tiếng, thân thể như một đạo ánh sáng xanh lóe lên như tia chớp, trong nháy mắt đã tiếp cận trước mặt lão giả, chiến mâu trong tay chỉ về phía trước. Chỉ nghe trong không gian truyền đến một tiếng nổ như lôi đình, quang ảnh Thanh Long thật lớn sau lưng Tiên Lâm Nhi chợt lóe lên rồi biến mất. Chỉ thấy sau đó, chiến mâu của nàng đã ở trước mặt lão giả.

Hai tay lão giả áo đen hợp lại trước ngực, một cái quang cầu màu đen lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay hắc. Hai vàng, hai tim, năm đen, tổng thể chín cái Hồn Hoàn nhanh chóng dâng lên từ dưới chân. Chín cái Hồn Hoàn luân phiên tản ra một vòng sáng đem mâu phong của Tiên Lâm Nhi chặn lại. Trong chốc lát, cả không gian giống như đều sục xuống. Hoắc Vũ Hạo chỉ cảm thấy tinh thần mình rung lên hốt hoảng, cả bầu trời cũng trở nên ảm đạm. Bên kia, Tiên Lâm Nhi đã cùng lão giả tên Trương Bằng đứng ở cùng một chỗ. Đầu quyền chính là vũ khí của hắn, mỗi quyền đánh ra đều có sương đen dày đặc xuất hiện. Mà phương thức chiến đấu của Tiên Lâm Nhi cũng cường dã hơn, chiến mâu trong tay mỗi lần điểm ra đều có tiếng rống ngâm vang lên, khiến cho Trương Bằng trên không trung dần dần rút lui. Ngôn Thiệu Triết nói: - Vũ Hạo, nhìn kỹ vào, loại chiến đấu cấp bậc này rất khó gặp được đấy, đối với tu luyện trong tương lai của đệ sẽ có trợ giúp. Người áo đen kia tên Trương Bằng, phong hào là Hạo Hổ, chính là một gã Tà Hồn Sư. Vũ Hồn của hắn căn không ngừng căn nuốt máy của động vật mới có thể tiến hóa. Tương đối mà nói cũng chỉ có một chút tà. Lúc trước, sư phụ của chúng ta từng bắt được hắn, nhưng bởi vì Vũ Hồn tà ác của hắn không quá nồng đậm, cũng chưa bao giờ hại người nên cuối cùng thả cho hắn một con đường sống. Đã qua nhiều năm như vậy, sợ rằng tu vi của hắn đã tiến sâu vào hàng ngũ siêu cấp của Đấu La, thực rất khó đối phó. Hiện

tại hắn chỉ chiến đấu thử cùng Lâm nhi mà thôi, năng lực Tà Hồn Sư của hắn cũng chưa hề thi triển ra. Chẳng qua, cũng chính bởi vì Vũ Hồn tà ác của hắn cũng không hằn quá mạnh mẽ nên mới có thể tu luyện tới cảnh giới siêu cấp Đấu La. Nếu không như vậy thì cái loại thuần túy siêu cấp Đấu La Tà Hồn Sư sẽ khó đối phó hơn nhiều.

Hạt Hổ Đấu La Trương Bằng mặc dù không ngừng rút lui nhưng cũng không hề lộ ra chút bối rối nào. Đối mặt với tấn công điên cuồng của Tiên Lâm Nhi, hắn tuy đang bị động phòng thủ nhưng cũng âm thầm giật mình. Tiên Lâm Nhi là Vũ Hồn, Hồn Đạo song tu, luận thực lực cùng Ngôn Thiểu Triết có lẽ còn có một chút chênh lệch nên công kích của nàng không thể nào lại trở nên mạnh mẽ như vậy được. Chẳng lẽ nói... Cơ hội tốt thế này Hoắc Vũ Hạo sao có thể không hỏi, lập tức nói ra nghi hoặc trong lòng mình: - Ngôn viện trưởng, Tiên viện trưởng huyền hóa ra cự long hắc là Vũ Hồn của nàng, thân thể của nó hóa lớn, có phần giống Vũ Hồn Chân Thân, nhưng hình thể lại không phải rồng, như vậy là thế nào? Hắc vẫn chưa quen gọi Ngôn Thiểu Triết hai tiếng sư huynh nên vẫn cung kính kêu viện trưởng.

Ngôn Thiểu Triết nói: - Vũ Hồn Chân Thân sẽ xuất hiện khi Hồn Sư có bảy Hồn Hoàn, nhưng Vũ Hồn Chân Thân không hắc sẽ tuyệt đối biến hóa. Nhiều năm nghiên cứu của học viện chúng ta, khi tu vi đến cấp chín mươi lăm trở thành siêu cấp Đấu La thì có thể dùng một phương thức khác để thi triển Vũ Hồn Chân Thân. Tuy rằng uy lực cũng không mạnh hơn nhưng có thể duy trì bản thể nhân loại để chiến đấu, đối với những Hồn Sư am hiểu chiến đấu bằng cơ thể người thì đó có lợi hơn, gọi là Chân Thân Phụ Thể.

Hoắc Vũ Hạo nghe Ngôn Thiểu Triết nói vậy nhất thời tim đập thành thịch, hai Vũ Hồn Linh Mâu và Băng Đế Hoàng Hạp, ngay cả chính hắc cũng không biết tu vi sau cấp bảy mươi thì Vũ Hồn Chân Thân sẽ ra hình thái như thế nào, không lẽ biến thành con bọ cạp đi chiến đấu ư? Cả Linh Mâu, chẳng lẽ cũng biến thành một con mắt sao? Chắc chỉ tới lúc đó mới có thể biết được. - Ngôn viện trưởng, Hồn Sư khi đạt bảy hồn hoàn rồi vẫn không thể sử dụng phương thức chiến đấu Chân Thân Phụ Thể sao? Hoắc Vũ Hạo hỏi.

Ngôn Thiểu Triết nói: - Cũng không phải nhất định không thể, nhưng sử dụng Chân Thân Phụ Thể sẽ khiến Hồn Sư bị phân tâm, yêu cầu khống chế tinh thần cực cao, lại phải giải quyết vấn đề tinh thần lực và Hồn Lực cùng dung hợp với Vũ Hồn hóa thành chân thân. Cho dù có thể làm được, liên tục chiến đấu cũng chỉ trong thời gian hai phần ba so với thi triển Vũ Hồn Chân Thân. Cố gắng không được bao lâu. Đệ là Hồn Sư hệ tinh thần, điều khiển khống chế tinh thần tốt thì có lẽ được nhưng dù cho đệ có thể thành công thi triển Chân Thân Phụ Thể thì với thực lực của đệ e rằng sẽ chịu suy yếu không nhỏ, mất nhiều hơn được a! Dù sao chờ khi tu vi đạt đến mức đó, thử sẽ biết.

- Vâng. Hoắc Vũ Hạo cũng không hỏi quá nhiều về Chân Thân Phụ Thể, dù sao hiện tại còn xa mới tới, vả lại hắc khác với Hồn Sư bình thường, không chỉ tinh thần lực cao hơn đồng cấp mà còn là Vũ Hồn song sinh, cực hạn lại còn có thể sinh ra Tuyệt Đế Hồn Linh. Ngay một khắc có liền bốn đại Hồn Kỹ, dù có một cái không thể dùng được. Bởi vậy, Hoắc Vũ Hạo mơ hồ cảm thấy khi tu vi đạt tới cảnh giới Vũ Hồn Chân Thân, sợ rằng sẽ khác Hồn Sư bình thường không ít, Chân Thân Phụ Thể này chưa chắc đã không phù hợp với mình. Chiến đấu trên không trung càng lúc càng kịch liệt, Tiên Lâm Nhi không hổ là có danh hiệu phi hành Nữ Vũ Thần, giằng co giữa không trung,

mỗi lần chiến mâu chém ra đều phát ra tiếng nổ dữ dội, ngọn lửa xanh hóa thành khí lừng khuếch tán, Hạng Hổ Đấu La Trương Bằng bị nàng trấn áp liên tiếp bại lui, nhìn qua đã có điểm khó ngăn cản. - Ngôn viện trưởng Ngôn Vũ Hồn của Tiên viện trưởng Ngôn Thiệu Triết vỗ trán, nói: - Quên chưa nói. Lâm Nhi có Vũ Hồn cực kỳ đặc biệt, một loại Vũ Hồn biến dị mà cả thiên hạ chỉ một mình nàng có. Nàng đặt tên cho nó là Thanh Viêm Long. Nhưng nếu đệ xem nó là một Vũ Hồn thuộc tính hỏa là hoàn toàn sai, mà biến dị Thanh Viêm Long của nàng có thuộc tính phong. Cái mà đệ thấy là ngọn lửa, thực chất là những cơn gió áp súc đến một trình độ kịch liệt ma sát sinh ra thanh viêm (gió xanh – biên), có tính phá hoại rất mạnh, cụ thể là phân giải.

- Phân giải? Hoắc Vũ Hạo ngạc nhiên nhìn ngọn lửa xanh, nhìn thế nào cũng không nhận thấy được nó có thuộc tính phong.

Ngôn Thiệu Triết gật đầu, nói: - Phân giải, là khi thuộc tính phong áp súc cực độ bùng nổ, sẽ toàn lực khuếch tán uy lực ra ngoài, dưới tình huống đó mọi vật thể khi tiếp xúc với nó sẽ bị xâm hại mạnh mẽ, bản thể bị phân giải. Sức bùng nổ còn vượt qua cả những Vũ Hồn Hỏa Long. Bởi vậy, Lâm Nhi am hiểu nhất chính là chiến đấu chính diện và đột phá. Nhưng mà đệ cũng đừng xem thường Trương Bằng, hắn bây giờ vẫn chưa sử ra bản lĩnh thật sự đâu. Tuy chỉ có thể coi hắn là một nửa Tà Hồn Sư, nhưng vẫn chính là Tà Hồn Sư, thực sự rất khó đối phó.

Quả nhiên, Trương Bằng dù bị Tiên Lâm Nhi từng bước áp sát có vẻ sắp không chịu nổi, mây đen trong không khí đột nhiên hội tụ vào người, quát lớn một tiếng, hai đấm tấn công, một tiếng hồ gầm vang vọng trong không trung, sóng âm mạnh mẽ đánh tan ba mâu của Tiên Lâm Nhi. Thân hình

Trương Bằng trở nên to lớn, giây lát hóa thành một con hổ lớn màu đen, hắc cũng đã thi triển Vũ Hồn Chân Thân. Chiều cao của con hổ lớn chừng mười lăm mét, đuôi dài vung lên lóe lên một cái móc sắc nhọn. Mây đen trên bầu trời toàn bộ tập hợp dưới chân hắc, một đôi mắt màu tím đen tỏa ra hung quang, há mồm gào thét. Bên trong sóng âm đang mạnh mẽ khuếch trương như có vô số tiếng gào thét. Những cái bóng bóng đen cũng lần lượt từ mây đen phóng ra hóa thành những Hồn Thú hình dạng khác nhau, mang theo tiếng kêu thê lương đánh về phía Tiên Lâm Nhi.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 206: Hạt Hổ Đấu La (Hạ)

-Trương Bằng phát lực, đây chính là chân thân Vũ Hồn Hạt Hổ của hắc, Vũ Hồn Hạt Hổ này thoát thai từ một loại Hồn Thú vô cùng mạnh mẽ có tên là Âm Ma Tà Thần Hổ. Cho dù là không mạnh mẽ bằng Âm Ma Tà Thần Hổ thật sự nhưng lại có thể tiến hóa bằng cách không ngừng cắn nuốt linh hồn cùng huyết dịch. Hiện tại hắc thả ra cũng chính là linh hồn của Hồn Thú cùng với Tinh Thần Lực của hắc, Hồn Lực kết hợp mà thành Thú Hồn. Đây chính là bản lĩnh xuất chúng của Trương Bằng, vô cùng khó chơi. Thú Hồn đối với khả năng phòng ngự vật lý rất lớn hơn nữa bản thân của nó lại có sức công kích rất mạnh, mà người sử dụng là Trương Bằng lúc nào cũng có thể nhập vào Hồn Thú để tập kích một cách bất ngờ. Ngôn Thiệu Triết giảng giải làm cho Hoắc Vũ Hạo cũng hiểu rõ mấy phần về Hạt Hổ Đấu La này, mà thấy những Thú Hồn này thì trong lòng Hoắc Vũ Hạo cũng khê động. Đối với hắc mà nói thì , Phong Hào Đấu La vẫn còn cách rất xa, muốn đạt đến trình độ ấy thì còn phải bước đi rất dài. Nhưng mà đối mặt với loại sử dụng linh hồn để công kích này thì hắc cũng không sợ, dù sao hắc đã có Tử Linh Thánh Pháp Thần, truyền thừa Vong Linh Thiên Tai. Từ

ý nào mà nói thì bản thân hẳn chính là Vong Linh Pháp Sư, nếu như bản thân hẳn muốn trở thành một tên Tà Hồn Sư thì đó cũng là một chuyện nhỏ như con thỏ. Tất nhiên là bản thân hẳn lại không muốn như thế, hẳn không muốn làm Tà Hồn Sư mà hẳn muốn làm Tà Hồn Giả Sát. (người giết tà hồn sư – biên) Sau khi Hạt Hồ Đấu La Trương Bằng phóng Thú Hồn ra thì Lâm Tiên Nhi không còn cách nào giữ được ưu thế ban này, chiến mâu trong tay cứ bay múa, thế công vẫn như thủy triều nhưng mà đám thú này cũng chẳng phải là củ khoai. Đám Thú Hồn này tu luyện vạn năm, tồn tại trong tinh thần lạc ấn của Trương Bằng, trong đó có mười hai Chủ Thú Hồn, mười hai Thú Hồn này tạo thành Hồn Kỹ thứ tám của Trương Hằng, đó chính là Thập Nhị Thú Sử. Mỗi Thú Hồn trong Thập Nhị Thú Sử này đều tương đương với Hồn Sư có tu vi tám Hồn Hoàn, mặc dù không đủ để uy hiếp được Tiên Lâm Nhi nhưng mà nếu muốn trói chân nàng thì vẫn không có vấn đề gì. Những Chủ Thú Hồn này một khi đã công kích đều có thể hấp thu những Thú Hồn bên cạnh để bổ sung năng lượng tiêu hao của mình. Trương Bằng biến thành một con Hạt Hồ ở một bên lại giống như hồ rình mồi, thân thể dần dần hư hóa, mây đen dưới chân hẳn lại càng lan rộng ra, bao trùm cả chiến trường. Hoặc Vũ Hạo đang được Ngôn Thiểu Triết dùng Hồn Lực để bảo vệ bên trong, cũng không thể nào cảm nhận được Hồn Lực bên ngoài chấn động đến mức nào. Nhưng lúc này cả bầu trời đều biến thành màu đen, từng đạo thiểm điện màu xanh không ngừng lóe ra. Dùng thiên địa biến sắc để hình dung cũng không phải là nói quá. Ánh mắt Ngôn Thiểu Triết nhìn vào một hướng khác, thần nhiên nói: - Nếu đã đến rồi thì cần gì phải che dấu, xuất hiện đi, ta nói bằng vào Trương Bằng thì làm sao đủ sức để đối phó với ta và Lâm Nhi. - Quả nhiên không hổ là đồ đệ của Long Thần Đấu La, cảm giác rất tốt. Giọng nói già nua vang lên, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một khe hở, một đạo thân ảnh từ trong đi ra. Đây cũng là một lão giả nhưng mà so sánh với Hạt Hồ Đấu La Trương Bằng thì ngoại hình của hẳn lại khỏe mạnh hơn, lão giả có thân hình cao lớn, một đầu tóc bạc được cột lại một cách cẩn thận, bộ mặt bùng ra sữa giống như đứa trẻ, lông mi rũ xuống ở hai bên, hai tay chấp sau lưng, cứ như vậy mà lẳng lẳng trôi nổi ở không trung, một chút Hồn Lực dao động cũng không có phóng ra. Ở

cách đó không xa, những Hồn Lực phát ra từ trận chiến của Tiên Lâm Nhi cùng Trương Bằng bay đến đây, cách lão khoảng mười mét thì dừng lại, không thể nào lan tràn đến trước mặt hắn. Sắc mặt Ngôn Thiệu Triết trở nên nghiêm túc, bởi vì không chỉ khi mới xuất hiện thì hắn liền trực tiếp nhắc đến Mục lão, đồng thời cũng là vì hắn không nhận ra lão giả này. Lấy tuổi tác của Ngôn Thiệu Triết cùng với thân phận của hắn ở Sử Lai Khắc học viện hầu hết những vị Phong Hào Đấu La thành danh đã lâu hắn đều biết , nhưng mà người trước mặt này thì hắn không nhận ra. Nhận thấy được ánh mắt dè dặt của Ngôn Thiệu Triết thì lão giả mỉm cười, nói: - Nhiều năm chưa từng rời núi, hầu hết các vị bằng hữu trước đây cũng đã mất đi. Ngay cả Mục lão cũng thăng thiên, thật đáng tiếc. Hôm nay lão phu đến đây là vì ngươi, muốn nhìn thử đồ đệ của Mục lão có kế thừa được bản lãnh của Mục lão hay không? Lão phu là Long Tiêu Dao, ngươi có nhớ không? Long Tiêu Dao? Nghe được cái tên này thì thân thể Ngôn Thiệu Triết chấn động, trong đầu nhớ một người. Không khỏi thất thanh nói: - Ngài, ngài là Long Hoàng Đấu La Long Tiêu Dao? Ngài vẫn còn sống sao? Long Tiêu Dao mỉm cười, nói : - Đúng! Ta vẫn còn sống, đáng tiếc là Mục Ân đã đi trước ta. Nói tới đây trong mắt hắn hiện lên một tia thương cảm thâm thiết, Ngôn Thiệu Triết cùng với Hoắc Vũ Hạo có thể nhận ra tình cảm của lão này giành cho Mục Ân là không giả. Lúc này đây, vẻ mặt của Ngôn Thiệu Triết tỏ ra vô cùng ngưng trọng, hắn vạn lần không ngờ người mà Kính Hồn Trần nhờ giúp chặn đánh lại là một gã cường giả như thế này. Long Tiêu Dao là ai? Năm đó hắn cùng với Mục lão được xưng là Hắc Bạch Song Thánh Long: Hắc Ám Thánh Long! Long Hoàng Đấu La Long Tiêu Dao, Long Thần Đấu La Mục Ân. Vũ Hồn của Long Tiêu Dao chính là Hắc Ám Thanh Long, nó cùng với Vũ Hồn Quang Minh Thánh Long của Mục lão chính là hai Vũ Hồn mạnh nhất của Hắc Ám và Quang Minh. Năm đó tu vi của hai người cũng ngang với nhau, sau đó không biết là nguyên nhân gì, Long Hoàng Đấu La Long Tiêu Dao đột nhiên mai danh ẩn tích. Mà khi hắn ẩn tích thì Ngôn Thiệu Triết còn chưa sinh ra, tự nhiên là chưa thấy qua người này.

Hít sâu một cái, miễn cưỡng khôi phục lại tâm tình, Ngôn Thiệu Triết hơi hơi khom người, thi lễ nói: - Ngôn Thiệu Triết xin chào Long tiền bối. Thật không nghĩ tới sinh thời vẫn được nhìn thấy tiền bối. Long Tiêu Dao thở dài một tiếng, nói : - Là ta không dám đi gặp Mực Ân! Tiêu Dao thật sự có lỗi với hã quá nhiều. Nếu như hã không qua đời thì ta cũng không dám xuất hiện, hã đi rồi thì ta lại thấy hối hận, ta vẫn không có dũng khí đứng ở trước mặt hã, hướng hã nhận sai. Ài... Trong lòng Ngôn Thiệu Triết khẽ động, nói: - Long tiền bối, ta nghe sư phụ nói năm đó ngài cùng với sư phụ chính là hảo hữu chí giao. Tuy rằng ngài có được Hắc Long Vũ Hồn, nhưng cương trực ghét ác như thù. Vậy thì hôm nay... Long Tiêu Dao lắc lắc đầu, nói : - Mực Ân quả nhiên không có đem chuyện năm đó nói ra, hã là vì muốn giữ mặt mũi cho ta, thôi thôi, hôm nay nể mặt Mực Ân mà ta lưu lại tính mạng cho các người là được. Mặc dù Ngôn Thiệu Triết không biết tại sao Long Tiêu Dao lại xuất hiện ở đây để đối phó hã nhưng mà xem bộ dạng của Long Tiêu Dao thì dường như có cái gì khó nói, ánh mắt của Ngôn Thiệu Triết ngưng lại, cười khổ nói: - Long tiền bối, chẳng lẽ ngài thật sự muốn lấy hơn hiếp nhỏ sao? Long Tiêu Dao nói: - Nhận sự ủy thác của người ta, lão phu thiếu người ta một đại nhân tình nên mới đi làm cái việc này. Như vậy đi, nếu người đỡ được ba chương của lão phu, sau đó giao chiếc nhẫn trong tay của tên tiểu tử kia thì các người có thể rời đi, lão phu lưu lại tính mạng cho các người nhưng mà nha đầu kia thì phải ở lại đây. Trong lòng Ngôn Thiệu Triết khẩn trương, nói: - Long tiền bối, chúng ta. .. Long Tiêu Dao khoát tay, không khí đột nhiên chấn động, không đợi Ngôn Thiệu Triết nói xong thì ánh mắt của Long Tiêu Dao đã lạnh như băng: - Ta đã quyết, không cần nhiều lời, hãy cẩn thận. Nói xong, cũng không thấy Long Tiêu Dao phóng Vũ Hồn ra, tay phải của hã nâng lên rồi chỉ về phía Ngôn Thiệu Triết. Thân hình Ngôn Thiệu Triết chợt lóe lên, đưa Hoắc Vũ Hạo ra sau, một tầng bạch quang nồng đậm phát ra từ người hã, tiếng phượng vũ vang vọng từ phía chân trời, một con Kim Phượng Hoàng hiện ra ở sau lưng hã. Hai tay Ngôn Thiệu Triết tạo thành một vòng tròn, song chưởng đẩy ra phía ngoài, trong nhất thời tiếng phượng hót kia liền trở nên vô cùng chói tai. Cho dù là được Ngôn Thiệu Triết bảo vệ ở bên trong

nhưng mà Hoắc Vũ Hạo có cảm giác dường như linh hồn của mình đã bị xé nát. Mệnh Vận Nhân tự hành mở ra, Tinh Thần Lực toàn lực phóng ra ngoài, xung quanh hắn được một tầng ánh sáng vàng nhàn nhạt bao phủ, lúc này tâm thần của hắn mới ổn định được một chút. Nếu như nói bầu trời là một quả cầu khổng lồ thì một chỉ này của Long Tiêu Dao chính là thứ đâm thẳng vào quả cầu này. Một hắc động (hố đen – biên) có đường kính thước xuất hiện trước mặt Ngôn Thiệu Triết, giống như là quái thú mở miệng rộng rồi cắn nuốt hắn vào Hoắc Vũ Hạo. Song chương Ngôn Thiệu Triết đánh ra, ánh sáng trắng chói lòa bắn thẳng vào hắc động, ngay sau đó là mười bảy tiếng nổ vang rền liên tục, chấn động làm cho thân thể của Ngôn Thiệu Triết run rẩy, qua giây lát thì đã lui về sau ngàn mét. - Quang Minh Phượng Hoàng, giỏi, giỏi cho một Phượng Hoàng Vũ Hồn. Khó trách có thể trở thành đệ tử đích truyền của Mục Ân. Long Tiêu Dao cũng không có truy kích, hướng Ngôn Thiệu Triết gật gật đầu. Lúc này sắc mặt của Ngôn Thiệu Triết đã vô cùng nghiêm túc, tính danh có thể giả mạo, nhưng tu vi thì chắc chắn không thể. Tu vi của vị Long Hoàng Đấu La trước mặt này chứng thật là cùng cảnh giới với sư phụ của hắn. Cho dù là thể tông chủ Độc Bất Tử cũng chỉ sợ là còn kém hắn hai phần. - Còn hai chiêu. Long Tiêu Dao thần nhiên nói - Khi dễ đám văn bối như chúng ta thì có tài mọn gì. Đúng lúc này, một giọng nói tức giận vang lên, Long Tiêu Dao đang chuẩn bị ra tay thì dừng lại một chút. Hoắc Vũ Hạo ở sau lưng Ngôn Thiệu Triết lóe ra, trong ánh mắt tràn đầy vẻ bi phẫn, căm tức nói: - Người không có tư cách kêu tên sư phụ của ta, người cũng không có tư cách làm bằng hữu của sư phụ ta, càng không cần phải giả mù sa mưa cái gì mà ba lượt công kích. Hôm nay hoặc là người giết ta, muốn ta giao ra chiếc nhẫn này thì không được, ta sẽ đem nó đưa vào không gian thứ nguyên cũng không đưa cho người. (Đoạn này ko biết là cố ý hay thực sự tức giận, nói chung là chửi nhau nên mình đối xứng hô của HVH, nếu các chương sau mà LTD thật sự ko đáng được HVH tôn trọng thì sẽ để luôn ta người - Biên) Giống như Ngôn Thiệu Triết không thể tưởng được Kính Hồng Trần có thể tìm đến cao thủ mạnh mẽ như thế, Hoắc Vũ Hạo cũng không ngờ rằng chỉ vì bản thân mình mà mang đến rắc rối lớn cho Ngôn Thiệu Triết cùng Tiên Lâm Nhi.

Từ lời nói của Ngôn Thiểu Triết thì Hoắc Vũ Hạo có thể đoán được cường giả trước mặt này có thể có tu vi ngang với Mục lão. Người khủng bố như thế tồn tại, bọn hắn đã hoàn toàn không phải là đối thủ, khi Long Tiêu Dao một lần nữa nhắc tới cái tên Mục Ân hơn nữa đánh lui Ngôn Thiểu Triết thì Hoắc Vũ Hạo cũng không nhịn được nữa mà hét lên.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 207: Đố chiến (Thượng)

-Tiểu sư đệ, đừng nói bừa. Long tiền bối là người nổi danh cùng thời với sư phụ, được xưng là Hắc Long trong Hắc Bạch Lưỡng Long, Phong Hào Long Hoàng. Có thể nói là đỉnh cấp cường giả trong đương kim Hồn Sư. Ngôn Thiểu Triết vội vã nói. -Tiểu sư đệ? Người cũng là đệ tử của Mục Ân sao? Long Tiêu Dao không để ý đến phản ứng vô lễ của Hoắc Vũ Hạo mà lại ngạc nhiên về thân phận của hắn. Hoắc Vũ Hạo ưỡn ngực nói: -Không sai, ta là quan môn đệ tử của sư phụ. Tuổi của ngài lớn hơn ra ít nhất hai trăm tuổi. Nếu như ngài bằng tuổi ta, nhất định không phải đối thủ của ta hoặc nếu như sư phụ còn sống thì sao ngài dám động thủ với Học viện Sử Lai Khắc chứ. Hoắc Vũ Hạo làm vậy cũng không phải vì xung động nhất thời mà hắn nhìn ra được vị Long Hoàng đấu la này nhìn vào thân phận nên không hề muốn ra tay với huynh đệ bọn họ. Ngôn Thiểu Triết dù sao cũng là Đấu La thành danh trăm năm, Long Tiêu Dao có thể bỏ qua mặt mũi ra tay được. Nhưng chính mình thì sao? Chính mình còn chưa đến hai mươi tuổi, Long Tiêu Dao là cực hạn Đấu La thành danh đã hơn hai trăm năm, sẽ ra tay với mình sao? Huống hồ còn có phần nhân tình của sư phụ. Cho nên, Hoắc Vũ Hạo thừa dịp Long Tiêu Dao ngừng đánh mà lên tiếng quát giận, hơn nữa còn dùng thân mình che cho Ngôn Thiểu Triết. Hai mắt Long Tiêu Dao híp lại, ánh mắt ngưng tụ trên trán Hoắc Vũ Hạo: -Con mắt thứ ba, cảm

giác Vũ Hồn rất kỳ dị. Người nói ta lấy lớn hiệp nhỏ, cũng được, vậy ta đứng yên cho người công kích thì sao? Ta cũng chỉ dùng tu vi cấp năm mươi, chỉ cần người có thể làm ta di chuyển thì tính là người thắng, ta cũng không cần giới chỉ trên tay người nữa. Không ngờ Mục Ân lúc về già còn thu tiểu đệ tử như người, ta thật rất hiếu kỳ. Năng lực trên người người là gì mà lại có thể hấp dẫn hẳn. Hoắc Vũ Hạo quay đầu nhìn Ngôn Thiệu Triết, Ngôn Thiệu Triết cũng không ngờ kết cục lại xoay chuyển như này. Trong lòng hẳn vội vàng tính toán rồi gật đầu với Hoắc Vũ Hạo. Do Hoắc Vũ Hạo ra tay hiển nhiên tốt hơn hẳn nhiều. Lấy thân phận Long Hoàng đấu la của Long Tiêu Dao, không thể ra tay quá nặng với tiểu bối được. Nếu Hoắc Vũ Hạo thua thì cùng lắm là trả lại tài liệu là được, dù sao cũng là của Kính Hồng Trần. Hẳn cũng biết thứ mà Hoắc Vũ Hạo am hiểu nhất chính là sáng tạo kỳ tích. Song sinh Vũ Hồn, cực trí Vũ Hồn, lúc này hai bên lại có Hồn Lực như nhau thì việc thắng cược cũng không phải là quá khó. Lùi một bước mà nghĩ thì việc này chí ít còn có thể kéo dài thời gian. Tại sao lúc trước hẳn không hề sợ hãi phục binh mà vẫn đi rất chậm, không chỉ vì tự tin vào tu vi của hẳn và Lâm Tiên Nhi, muốn kéo giãn cự ly với đệ tử khác mà còn có ý định chờ viện binh! Khi Hoắc Vũ Hạo nói có khả năng bị tập kích thì hẳn đã phóng tín hiệu bí mật. Hẳn chắc chắn lúc này viện quân đã trên đường đến đây. Hoắc Vũ Hạo chỉ xuống mặt đất: -Vậy chúng ta xuống đánh.

Long Tiêu Dao tựa hồ vô cùng hứng thú với hẳn, bật cười nói: -Ta quên mất, người còn chưa thể bay a. Được, vậy xuống thôi.

Ngôn Thiệu Triết nhìn về hắc vụ (sương / mây đen – biên) nơi xa, trong mắt lộ vẻ tia lo lắng. Tuy hẳn hoàn toàn tin tưởng đối với Tiên Lâm Nhi, nhưng đối thủ đã có thể mời đại thần như Long Tiêu Dao, vì sao không thể mời cường giả khác? Nếu như lại có thêm một vị Phong Hào Đấu La mạnh

mẽ, như vậy Tiên Lâm Nhi phiền rồi. Nghe Long Tiêu Dao nói hình như hẳn không định bỏ qua nàng! Hoắc Vũ Hạo vô cùng thông minh, vừa nhìn ánh mắt Ngôn Thiệu Triết là hẳn đã hiểu nên liền nói: -Long tiên bối, hay chúng ta đánh cuộc thêm đi, ngài thấy sao?

Long Tiêu Dao khẽ cười: -Cực, đối với ta mà nói, chữ này có chút thú vị. Nói thử xem.

Hoắc Vũ Hạo nói: -Tiên Lâm Nhi viện trưởng của học viện chúng ta đang chiến đấu cùng vị Hạt Hồ Đấu La kia, nhìn chiến cục hẳn là đôi bên ngang sức nhau, đúng không?"

Long Tiêu Dao gật đầu nói: -Không sai, nếu một chọi một, bảy phần là bọn họ lưỡng bại câu thương. (hai bên cùng bại – biên)

Hoắc Vũ Hạo nói: -Ngài cũng nhìn ra được, ta chỉ có tu vi năm mươi cấp, chỉ là một Hồn Vương a. Như vậy, ngài nghĩ nếu ta gia nhập vào cuộc chiến giữa bọn họ thì kết quả sẽ như nào đây?

Long Tiêu Dao cười: -Nhóc con, người rất tự tin! Chẳng lẽ người cho rằng người có thể xen vào cuộc chiến giữa hai Đấu La sao? Hoắc Vũ Hạo cũng cười, nụ cười có chút giút gĩa hoạt càng làm cho Long Tiêu Dao hứng thú: -Ta muốn cược với ngài chính là việc này. Ta có thể nắm chắc. Khi ta tham dự chiến đấu, chỉ cần là một phút có thể giúp Tiên viện trưởng giành thắng lợi. Ngài dám cược hay không? -Hả? Cuối cùng thì về bình tĩnh trên mặt Long Tiêu Dao cũng biến mất, hẳn nhìn chăm chú Hoắc Vũ Hạo rồi nói: -

Tiểu tử, người đang dùng sinh mạng đánh cuộc cùng lão phu đấy. Lão phu không thấy được khả năng thắng của ngươi. Còn nữa, ở trước mặt ta, ngươi cũng đừng hi vọng giở trò, càng đừng nghĩ đến chuyện Ngôn Thiểu Triết có thể giúp đỡ.

Hoắc Vũ Hạo ngạo nghễ cười: -Ta dựa vào thực lực của chính mình và không cần bất cứ ai trợ giúp. Ngài dám đánh cược hay không? Yêu cầu của ta cũng không quá phận, nếu như ta thắng, như vậy mời ngài bảo đảm rằng chúng ta có thể bình an quay về học viện. Đương nhiên, ước định giữa chúng ta không thay đổi, nếu như ta không thể trong ba lần công kích trong khi ngài dùng Hồn Lực ngang ta mà bức lui ngài thì ta sẽ đưa giới chỉ này cho ngài.

Long Tiêu Dao cười khê: -Nhóc con, người định gài bẫy ta sao! Nhưng dù biết rõ là bẫy ta cũng muốn nhảy vào. Đã lâu lắm rồi ta không gặp việc thú vị như thế này thì sao có thể bỏ qua không cược với người được chứ? Được, vậy để ta xem trong một phút người giải quyết chiến đấu như nào đi. Vừa nói, không thấy Long Tiêu Dao dùng động tác gì, phảng phất chỉ xoay một bước, thân hình hắn đã xuất hiện ở ngoài ngàn mét. Tu vi đến mức như hắn thì cũng đã không khác thần tiên là bao, đã có lực khống chế đối với không gian! -Tiểu Hoắc... Ngôn Thiểu Triết khê nói: -Đệ có chắc không? -Chắc. Hoắc Vũ Hạo khê gật đầu. Ngôn Thiểu Triết cũng không nói thêm nữa. Nếu như là đệ tử khác, hắn sẽ cho rằng đây là tự đại, nhưng Hoắc Vũ Hạo thì khác. Vị tiểu sư đệ này được lão sư khen không dứt lời, sớm đã tạo ra rất nhiều kỳ tích. Lúc còn chưa có được ba Hồn Hoàn đã có thể tạo nên một cơn địa chấn ở Hồn Sư học viện Đấu Hồn Đại Tái cao cấp (đấu võ Hồn sư, kiểu như đấu võ đài trong bảy viên ngọc rồng – biên), lúc này hắn đã tiến bộ ra sao? Hồn Đạo Khí phi hành sau lưng Hoắc Vũ Hạo lóe sáng, dưới sự khống chế xảo diệu của hắn dần nâng thân thể hắn lên trôi nổi giữa không

trung. Thanh âm ngân xuống trầm thấp vang lên mang theo tần suất và tiết tấu đặc thù. Đừng nói là Ngôn Thiểu Triết nghe không hiểu, cho dù là Long Tiêu Dao ở nơi xa cũng không hiểu. Ánh sáng trắng nhạt xuất hiện trong tròng mắt Hoắc Vũ Hạo, sau đó đôi mắt Hoắc Vũ Hạo biến thành màu trắng, cả không gian xung quanh hắn cũng như bị màu trắng bao phủ. Ánh mặt trời đã bị mây đen của Hạng Hồ Đẩu La che khuất nhưng dưới chú ngữ của Hoắc Vũ Hạo thì đang dần sáng lên. Ngôn Thiểu Triết ở gần Hoắc Vũ Hạo cảm thụ rõ nhất, trên người Hoắc Vũ Hạo như xuất hiện một lực hấp dẫn kỳ lạ có thể hấp thu cả quang nguyên tố vào thân thể. Thuộc tính của Ngôn Thiểu Triết là quang minh, cùng mạch với Mục lão, tuy hắn là Quang Minh Phượng Hoàng không phải Quang Minh Thánh Long nhưng vẫn vô cùng nhạy cảm với quang nguyên tố. Những quang nguyên tố này hội tụ vào thân thể Hoắc Vũ Hạo sau đó tựa như phát sinh cộng minh và chuyển hóa, dưới chú ngữ trầm thấp thì những quang thuộc tính này rất nhanh đã biến hóa nhưng biến thành thuộc tính gì thì Ngôn Thiểu Triết cũng không hiểu rõ. Tay phải nâng lên, cả người Hoắc Vũ Hạo tựa như phát sáng, Vận Mệnh Nhân cũng biến thành màu trắng, một quang ảnh hư vô dần hiện ra sau lưng hắn: Y Lai Khắc Tư! Sư Phụ, còn thể gặp lại người thật là tốt. Dù cho Hoắc Vũ Hạo không thể nhìn được sau lưng, nhưng thông qua Tinh Thần Thám Trắc thì hắn có thể cảm nhận được. - Xin hãy ban lực lượng cho ta, quang mang thái dương! Hoắc Vũ Hạo đột nhiên ngửa lên trời hét lớn.

Một màn thần kỳ xuất hiện, mặt trời trên cao như nghe hiểu lời kêu gọi của hắn, ánh sáng từ trên buông xuống trở nên mãnh liệt rồi, chuẩn xác rơi trên người Hoắc Vũ Hạo. Thân ảnh Y Lai Khắc Tư sau lưng Hoắc Vũ Hạo lập tức hòa tan vào thân thể Hoắc Vũ Hạo, ánh sáng bỗng chiếu xạ bắn về hướng đám Thú Hồn. Trong tích tắc tiếng kêu thê lương không ngừng vang lên, ngàn vạn Hồn Thú bị giết hại chỉ trong chớp mắt. Thú Hồn đang toàn lực vây công Tiên Lâm Nhi đột nhiên tan vỡ để lộ ra bản thể Hạng Hồ Đẩu La đang chuẩn bị đánh lén ở bên cạnh. Hạng Hồ Đẩu La Trương Bằng cũng

kinh hãi thất sắc, hần cảm giác được một lực lượng làm nội tâm hần run rẩy. Những thú hồn hần khổ sở ngưng tụ không ngờ tạm thời thoát ly khống chế của hần rồi chạy trốn khắp nơi. Vũ Thần đấu la Tiên Lâm Nhi nếu không nắm được cơ hội như này, thì nàng không xứng với danh Vũ Thần rồi. Một con thanh long khổng lồ đột nhiên hiện lên giữa không trung, tiếng rống ngâm thật lớn vang ra từ miệng Tiên Lâm Nhi. Nàng chân đạp thanh long, trường mâu chỉ thẳng, trong nháy mắt thân thể hóa thành một tia chớp vàng bắn về phía Trương Bằng. Trương Bằng dù sao cũng là một Đấu La nên khi đối mặt với khốn cảnh như vậy cũng không hề hoảng loạn. Thân hình hần lùi về phía sau đồng thời Hồn Hoàn thứ chín trên người lấp lánh sáng. Hạt Hồ Chân Thân lập tức khuếch tán hóa thành vô số bóng đen bay tứ tán. Tia chớp xanh lướt qua làm ít nhất một phần ba số bóng đen bị hóa thành bột khí. Khi Trương Bằng lại xuất hiện ở ngoài ngàn mét thì sắc mặt hần trắng bệch rồi "phốc" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng ánh mắt hần không nhìn Tiên Lâm Nhi mà lại nhìn về hướng có khí làm hần hoảng sợ. Đúng lúc này, ánh sáng trên người Hoắc Vũ Hạo tan biến, hần bay về đứng bên cạnh Ngôn Thiếu Triết.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 207: Đổ chiến (Trung)

- Đây là lực lượng gì? Trong mắt Trương Bằng lộ ra vẻ hoảng sợ, lúc này hần cảm giác được lực lượng này tuy rằng không mạnh mẽ nhưng lại làm tim hần đập nhanh, thật sự là không tổn thương đến hần nhưng mà nói lại cho thêm vào một loại thuộc tính thật là đáng sợ. Làm cho những Thú Hồn của hần theo bản năng cảm thấy sợ hãi. Hoắc Vũ Hạo cười nhạt một tiếng, nói: - Đây là quang minh lực lượng. Quang minh, chính là dùng để quét dọn hắc ám. Trương Bằng nổi giận quát nói : - Nói bậy, tiểu gia hỏa như người

có biết cái gì là quang minh lực lượng không? Cho dù là quang minh cũng không có thể làm cho Thú Hồn của ta cảm thấy sợ hãi. Tuy rằng hãn nói như thế nhưng mà hãn cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi. Hoắc Vũ Hạo không có tiếp tục giải thích cái gì, sự thật thắng hùng biện, không hề nghi ngờ, cuộc đánh cuộc giữa hãn và Long Hoàng Đấu La Long Tiêu Dao thì hãn đã thắng. Vừa sai bước ra, Long Tiêu Dao lại tới đến trước mắt Hoắc Vũ Hạo, lúc này đây ánh mắt của hãn lại tỏ ra chăm chú nhìn vào Hoắc Vũ Hạo. - Không chỉ là quang minh lực lượng đơn giản như vậy, đó dường như là một loại năng lượng đặc thù, có thể khiến cho năng lượng linh hồn cảm thấy sợ hãi. Ta thua, ta sẽ tuân thủ ước định, bảo vệ tính mạng ba người các người nhưng mà người có thể nói cho ta biết, lúc này người đã sử dụng lực lượng gì? Cho dù là Mục Ân, cũng không thể có được lực lượng như vậy. Đối với ánh mắt thâm thúy của Long Hoàng Đấu La thì Hoắc Vũ Hạo không có cách nào nói dối, theo bản năng mà nói: - Đó là lực lượng tịnh hóa. Đúng vậy, đây chính là lực lượng tịnh hóa. là khắc tinh của toàn bộ linh hồn, bất kể là linh hồn như thế nào chỉ cần mất đi bản thể, đứng trước mặt của lực lượng tịnh hóa thì liền cảm thấy sợ hãi, tán loạn. Lấy tu vi của Hoắc Vũ Hạo cho dù hãn có thể thi triển ra lực tịnh hóa cũng không thể nào uy hiếp được Trương Bằng, nhưng mà khí tức của lực tịnh hóa lại có thể khiến cho đám Thú Hồn theo bản năng cảm thấy sợ hãi rồi tán loạn. Sau đó hãn tiếp tục phóng ra lực tịnh hóa, đó cũng chính là khí tức tịnh hóa, một khi dính vào thì Thú Hồn không thể nào bù lại thương tổn. Huống chi Hoắc Vũ Hạo còn có được lực lượng của Thái Dương, uy lực của lực tịnh hóa hãn phát ra cũng không tính là nhỏ, muốn làm thương tổn một vài Thú Hồn cũng có thể làm được. Có sư phụ giỏi thì đệ tử nhất định không kém, Tử Linh thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư cho dù là vong linh pháp sư trung cũng tuyệt đối tài hoa tuyệt thế. Vì sao? Vì bản thân hãn chính là một vong linh pháp sư. Hơn nữa bản thân gã có có được lực lượng quang minh tinh khiết nhất. Hoắc Vũ Hạo không phải là thuộc tính quang minh nhưng mà Tinh Thần Lực của hãn đặc biệt mạnh mẽ. Dưới sự chỉ dẫn của Y Lai Khắc Tư thì tạm thời hãn có thể khống chế được quang minh chi lực. - Lực tịnh hóa, hay cho lực tịnh hóa, không ngờ người lại có thiên phú này.

Nhưng mà ta lại có cảm giác dường như thuộc tính của người không phải là quang minh. Trong mắt Long Tiêu Dao hiện ra vẻ kỳ quái, đồng thời cũng toát ra vẻ ái tài. Hạt Hồ Đấu La không tiếp tục chiến đấu mà Tiên Lâm Nhi cũng không có truy kích hẳn. Nàng nhanh chóng quay trở về bên người Ngôn Thiệu Triết, nhìn thấy Long Tiêu Dao thì Tiên Lâm Nhi cũng cảm thấy kiêng kị. Lúc trước tuy rằng nàng vẫn chiến đấu cùng Trương Bằng nhưng mà nàng vẫn thấy rõ sự xuất hiện của Long Tiêu Dao, lời nói lúc ấy của Ngôn Thiệu Triết thì nàng cũng nghe rõ, lúc ấy trong lòng nàng liền trầm xuống, danh tiếng của Long Hoàng Đấu La thật sự là quá lớn mà. Nhưng không ai biết được phong hồi lộ chuyển, tình thế đột nhiên biến đổi, dưới sự trợ giúp của Hoắc Vũ Hạo nàng lại có thể chiến thắng được Hạt Hồ Đấu La, hơn nữa còn làm cho hắn bị thương. Lâm Nhi tin tưởng mình và Ngôn Thiệu Triết liên thủ cho dù không thắng được Long Hoàng Đấu La, nhưng chống cự một chút vẫn có thể làm được. Hoắc Vũ Hạo hỏi lại Long Tiêu Dao nói: - Không phải thuộc tính quang minh không thể sử dụng lực lượng của quang minh sao? Ai ra quy tắc này vậy? Long Tiêu Dao cười ha ha: - Được lắm được lắm. Giọng nói phát ra từ miệng của người ban này chính là quang nguyên tố cộng hưởng với năng lực tịnh hóa phải không. Loại năng lực này là lần đầu tiên ta nhìn thấy, đi thôi nhóc, cho ta xem xem người còn có bao nhiêu điểm kỳ dị nữa. Vừa nói thì hắn liền bay đi. Ngôn Thiệu Triết cùng Tiên Lâm Nhi đều nhẹ nhàng thở ra, bọn hắn hiểu được, một cửa ải hôm nay đã vượt qua, bây giờ cho dù Hoắc Vũ Hạo thua trận đánh cuộc này thì cũng lắm là mất đi những tài liệu quý giá thôi còn tính mạng bọn hắn sẽ không có nguy hiểm Xoay người nhìn về phía hai vị viện trưởng, về mặt Hoắc Vũ Hạo tỏ ra áy náy: - Thật xin lỗi Ngôn viện trưởng và Tiên viện trưởng, không nghĩ lại mang đến cho hai vị nhiều phiền toái lớn như vậy, đệ... Ngôn Thiệu Triết khoát tay, nói: - Không cần, điều gì tới thì sẽ tới, cho dù không phải là lần này thì Long Hoàng Đấu La cũng sẽ rời núi, chỉ sớm hay muộn mà thôi. Sớm cũng tốt một chút, ít nhất là có thể cho chúng ta được nhiều thời gian để chuẩn bị. Đệ đã làm cho chúng ta kinh hỉ, một lát nữa khi chiến đấu cũng không cần phải quá cố gắng, tuy rằng những kim loại này trân quý nhưng cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi. Sau này

chúng ta vẫn còn cơ hội tìm nó, hơn nữa danh dự của vị Long Hoàng Đấu La này cũng không có vấn đề gì, người cứ buông tay mà làm, lão nhân gia chắc chắn sẽ không làm tổn thương người. (lúc thì nói ko cần gắng quá, lúc lại nói buông tay mà làm... bó tay – biên) - Vâng. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, ba người liền bay xuống dưới. Hạt Hồ Đấu La Trương Bằng đi bên người Long Tiêu Dao, nhỏ giọng nói: -Long Hoàng, điều này.. Long Tiêu Dao chỉ là thần nhiên liếc mắt nhìn hắn nhưng mà lại khiến hắn không dám nói tiếp. - Vâng, tất cả mọi chuyện đều do Long Hoàng phân phó. Trương Bằng lui về sau vài bước, đứng ở một bên như một thiếu niên mười mấy tuổi tuổi, tinh quang trong mắt lóe lên, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Long Tiêu Dao nhìn hấy Hoắc Vũ Hạo, mỉm cười, nói : -Nhóc, lên đi. Ta cho người công kích ba lượt, người có thể xuất ra toàn bộ năng lực, lão phu không hoàn thủ, chỉ cần người có thể làm cho lão phu di chuyển nửa phần hoặc là khiến lão phu phải dùng lực lượng của Vũ Hồn thì người thắng, thế nào? Ta chỉ dùng Hồn Lực cùng cấp với người để phòng ngự. Hoắc Vũ Hạo gật đầu, từ từ nhắm mắt lại. Mới nghe qua thì dường như là hắn đã chiếm được lợi thế, Long Hoàng Đấu La chỉ dùng Hồn Lực có cấp bậc là Hồn Vương lại không đánh trả nhưng mà thực thế, từng đã đối mặt qua Thái Thân nên Hoắc Vũ Hạo biết năng lực của những Đấu La này kinh khủng đến cỡ nào, tuy rằng không dùng Hồn Lực cấp cao hơn nhưng mà thân thể của Long Hoàng Đấu La chính là Cực Hạn Đấu La, Tinh Thần Lực cũng giống như vậy, cũng không thể nào muốn là yếu đi được. (ý nói là có thể giảm bớt hồn lực nhưng tinh thần lực thì vẫn là ở mức đấu la không thể giảm, giống như người 20 tuổi đánh với thằng nhóc 11-12 tuổi, tuy giảm sức cho bằng nó nhưng suy nghĩ và chiến thuật thì vẫn của thằng 20 tuổi) Bởi vậy, Hoắc Vũ Hạo hiểu rõ rằng Linh Mâu vốn có của mình cùng toàn bộ Tinh Thần hệ Hồn Kỹ đối với vị siêu cấp cường giả này đều không có bất kỳ tác dụng gì, chỉ có thể bằng vào năng lực Hồn Kỹ để bức bách đối phương di chuyển. Tiên Lâm Nhi nhìn về phía Ngôn Thiểu Triết, Ngôn Thiểu Triết truyền âm vào tai nàng: - Tin tưởng Vũ Hạo đi. Thằng nhóc này có chừng mực, hắn biết rõ vị Long Hoàng Đấu La này cùng nổi danh với sư phụ mà còn dám đưa ra lời đánh cược như vậy chắc hắn là hắn tin tưởng bản thân, ví như vừa

rồi, nếu hắc nói với người, hắc có thể giúp người chiến thắng được Hắc Hồ Đấu La, người sẽ tin sao? Tiên Lâm Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, nói: - Nhưng dù thế nào đi nữa chúng ta cũng phải bảo vệ tốt đứa nhỏ này. Mục lão nói đúng, nó chính là hy vọng tương lai của Sử Lai Khắc, có lẽ chỉ vài chục năm nữa thôi thì nó sẽ trở thành một Long Thần Đấu La kế tiếp. - Ủ, liệu cái mạng già của ta cũng phải bảo vệ tiểu sư đệ, đây là những lời mà sư phụ nhắc nhở ta. Ánh mắt Ngôn Thiệu Triết trở nên kiên định hơn. Sau khi Mục lão qua đời thì mấy năm nay tâm tình của hắc cũng đã biến chuyển, nhất là từ sau khi Hồn Đạo Hệ quật khởi thì bản thân hắc lại biến hóa không nhỏ. Hoắc Vũ Hạo lẳng lẳng đứng ở nơi đó, dần dần bắt đầu xuất hiện biến hóa. Hắc bình tĩnh mà đứng, dần hòa một thể với không gian xung quanh Long Hoàng Đấu La âm thầm gật đầu, Thiên Nhân Hợp Nhất, đứa nhỏ này còn tuổi nhỏ, lại có thể chuyên chú tinh thần rồi có được cảnh giới Thiên Nhân hợp Nhất. Mục lão quả nhiên là dạy ra một đồ đệ tốt. Tuy rằng cấp bậc Hồn Lực của hắc còn yếu nhưng xem ra dường như hắc đã tu luyện một phương thức khác, trước hết cảnh giới tinh thần tăng lên, sau đó lại đề thăng tu vi Hồn Lực. Một tầng ánh sáng vàng nhạt bắt đầu hiện lên ở trên người Hoắc Vũ Hạo, vàng sáng cũng không quá mạnh mẽ nhưng khi nhìn thấy tầng hào quang này thì ánh mắt của cả bốn vị Phong Hào Đấu La đều sáng lên. Bọn họ đều là người sáng suốt, tự nhiên biết rằng đây là dấu hiệu Tinh Thần Lực thực thể hóa phóng ra ngoài, lấy tu vi của cấp bậc Hồn Vương thì vẫn có thể làm được điểm này nhưng đây là lần đầu tiên bọn hắc mới chứng kiến được. Càng làm bọn hắc rung động còn ở phía sau, ánh vàng trên người Hoắc Vũ Hạo bắt đầu ngày càng nồng đậm, khí tức cũng bắt đầu không ngừng tăng lên, trong mơ hồ có một tầng ánh sáng vàng nhạt bay ra từ trên người của hắc. Hắc đang tụ lực điên cuồng. Dưới sự dung hợp của Tinh Thần Lực thì Hồn Lực của hắc đang không ngừng bị áp súc (đè nén). Muốn một chiêu quyết định sao? Trong lòng Long thần Đấu La thầm nghĩ. Đúng lúc này, Vận Mệnh Nhân trên trán Hoắc Vũ Hạo mở ra, ánh mắt tự nhiên giản dị nhìn về phía Long Tiêu Dao. Nhất thời liền làm cho Cực Hạn Đấu La Long Tiêu Dao có cảm giác giật mình. -Làm sao có thể? Làm sao hắc có thể làm cho ta cảm nhận được uy hiếp? Long Tiêu Dao chấn

động. Hoắc Vũ Hạo bắt đầu động, ngay trong nháy mắt Long Tiêu Dao giật mình thì hấn động. Bốn Hồn Đạo Khí cấp sáu ở phía sau lưng hấn phát ra hào quang mãnh liệt, cả người hấn giống như một ngôi sao băng vàng bắn về phía Long Tiêu Dao. Không hề sử dụng bất kỳ Hồn Kỹ gì, hoàn toàn là dùng lực lượng va chạm với nhau, hai quyền đánh tới phía ngực Long Tiêu Dao. Hai chân Long Tiêu Dao vẫn đứng vững tại chỗ, đối mặt với một quyền này của Hoắc Vũ Hạo thì hấn chỉ lẳng lặng giơ tay trái của mình lên. - Rầm. Quyền chưởng đụng vào nhau, một tiếng trầm đục truyền ra, ánh vàng khắp toàn thân Hoắc Vũ Hạo ngày càng đậm đặc, uy áp mạnh mẽ giống như là muốn áp đảo đối phương. Một tầng ngân quang nhàn nhạt từ trong mắt Long Tiêu Dao lóe lên, hấn vẫn đứng nơi đó không nhúc nhích cũng không có phản kích lại, tùy ý để kim quang mãnh liệt kia đập vào thân thể mình, nhưng lại không lay động. - Quân Lâm Thiên Hạ, không nghĩ tới lại có thể nhìn thấy được hình ảnh Quân Lâm Thiên Hạ của Mục huynh ở trên người đứa nhỏ này. Chỉ bằng một quyền này thì người đã có tư cách trở thành đệ tử của Long Thần Đẩu La.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 207: Đổ chiến (Hạ)

Sự tán thưởng của Long Tiêu Dao đích thực phát ra từ nội tâm. Một quyền này của Hoắc Vũ Hạo khiến y không thể không tán thán. Cho dù là trình độ lĩnh ngộ quân lâm thiên hạ hay sự kết hợp giữa Hồn Lực, tinh thần lực và ý chí chiến đấu bản thân hấn đều làm rất tốt, tu vi có lẽ đã là vô địch trong cấp Hồn Vương. Cho dù là Long Thần Đẩu La Mục Ân lúc bằng tuổi hấn cũng không khá hơn hấn lúc này. Thu quyền, Hoắc Vũ Hạo lại thực hiện một động tác không tưởng. Đồng thời với việc thu quyền, cả người hấn đột nhiên nghiêng sang một bên, đảo lập không ngờ. ngay lúc đó, một cổ hàn ý

mãnh liệt tóe ra từ người hắc, cảm giác ta như long quyền phong được hình thành từ Bạo Phong Tuyết đột nhiên nổ tung vậy. (Long quyền phong: vòi rồng – biên)

Hoắc Vũ Hạo lộn một vòng, ngón trỏ chỉ xuống đất, cả người lấy ngón trỏ làm trục quay tròn kịch liệt. Một tầng cam quang đột nhiên hiện quanh người hắc, cực hạn hàn ý bao phủ cả hắc và Long Hoàng Đẩu La Long Tiêu Dao vào trong. -Cực hạn Băng? Long Tiêu Dao cả kinh.

Tay trái Hoắc Vũ Hạo vừa lật, Bạo Phong Tuyết đang khuếch tán bên ngoài đột nhiên dừng lại, chỉ có một chưởng kia của hắc giống như xuyên qua tất cả chậm chậm hướng tới bụng Long Tiêu Dao. Một chiêu này chính là tuyệt học Cầm Nã Thủ của Đường Môn, chẳng qua đổi trảo thành chưởng. Tay phải Long Tiêu Dao thuận thế hướng xuống, song chưởng va chạm Long Tiêu Dao liền cảm thấy một cỗ ấn ý khó hình dung nổi nháy mắt chui vào tay mình, trong đó còn vương theo một cỗ khí tức đặc thù. -Không ổn! Long Tiêu Dao vạn lần không ngờ được Hoắc Vũ Hạo có thể xuất ra chiêu thức như thế này, mà cũng vào lúc này tay phải Hoắc Vũ Hạo đột nhiên dùng lực, thân thể lộn ngược lại đồng thời một đạo kiếm mang thâm lam cũng phóng ra từ tay hắc. Thượng Liêu. Mục tiêu chính là hai đùi Long Tiêu Dao. Thân phận Long Tiêu Dao cao quý cỡ nào, trong quá trình giao thủ với Hoắc Vũ Hạo y xác thực chỉ dùng lực của năm Hồn Hoàn nếu không thì cho dù chưởng kia của Hoắc Vũ Hạo có mạnh hơn nữa cũng không thể xâm nhập được hộ thể đấu khí của y. Lúc trước tông chủ Hạo Thiên tông Ngưu Thiên đã nhận xét qua, nếu khuông muốn bị đại hàn vô tuyết đả thương thì biện pháp duy nhất là không tiếp xúc hắc. Luận tu vì tuy Long Tiêu Dao còn trên cả Thái Thân nhưng lúc trước dưới tình huống không hạn chế Hồn Lực mà Thái Thân còn bị Hoắc Vũ Hạo làm đông cánh tay. Lúc này một chưởng kia tuy vì nguyên nhân thi triển lĩnh vực trong lúc

cấp tốc nên yếu hơn một chút so với trước nhưng cũng không kém hơn là bao. Long Tiêu Dao cảm thấy cánh tay mình đã mất đi tri giác. Hoắc Vũ Hạo đối với vị Long Hoàng Đấu La này cũng không khách khí, Băng Bạo thuật nháy mắt dẫn phát, Mà Đế kiếm, Băng Cực Vô Song Thượng Liêu cũng phát động cùng lúc. Dù rằng chỉ có ba lần công kích nhưng trong ba lần này Hoắc Vũ Hạo đã phát huy lực chiến đấu của mình đến cực hạn. Thực lực Long Hoàng Đấu La tuy mạnh nhưng y cũng là nam nhân, chỉ cần là nam nhân thì nếu một vài bộ vị bị tấn công đều sẽ có ý thức bảo hộ trước tiên. Đơn giản mà nói nếu như một nam nhân bị tấn công đồng thời cánh tay và hạ thể thì hẳn sẽ ưu tiên bảo vệ hạ thể trước, mà lúc này ý thức của Long Tiêu Dao cũng tương tự. Nhưng cảm giác cổ lực lượng nổ tung trên cánh tay truyền đến cũng khiến y kinh hãi. Thẳng thua và an nguy của bản thân, cuối cùng y chọn cái thứ hai. Một tầng long lân đen nhánh đột nhiên che phủ trên tay phải Long Tiêu Dao, Băng Bạo Thuật của Hoắc Vũ Hạo không nhờ bị lớp long lân kia ngăn cách hoàn toàn, cùng lúc đó một cỗ băng vụ (sương mù băng – biên) đã xuất hiện ngoài trên lòng bàn tay của vị Long Hoàng Đấu La, Cực hạn hàn ý bị y ngăn bức ra khỏi cánh tay. Cho dù thực lực thâm sâu như Long Tiêu Dao muốn bức ra đại hàn vô tuyết này cũng phải toàn lực ứng phó. Đối mặt với Băng Cực Vô Song, y chỉ có thể lựa chọn lùi lại. Một đạo hàn ý lướt qua, kiếm mang màu lam phóng thẳng lên không mang theo một quang ảnh như băng, Hoắc Vũ Hạo đã nhún người lùi về phía sau. Khuôn mặt Long Tiêu Dao quả thực khó coi, cho dù là ai đi nữa nhưng bị một thanh lợi kiếm lướt qua mà còn lưu lại cảm giác lạnh lẽo thì cảm giác đều rất khó chịu. Y không chỉ động mà còn sử dụng Hồn Lực vượt quá năm mươi cấp, lại còn phóng ra Vũ Hồn của bản thân. Một trận này y bại không thể ngờ. Điều này đương nhiên là do y không hề biết năng lực của Hoắc Vũ Hạo nhưng nguyên nhân chủ yếu là do Hồn Lực của Hoắc Vũ Hạo rất mạnh mẽ, có thể bức Long Hoàng Đấu La thua trận đánh cuộc này. Mặt Hoắc Vũ Hạo thoáng đỏ lên, “Oe” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi. Huyết dịch của hắn trong không trung không ngờ lại phát ra hàn khí, vừa rớt xuống đất liền khiến cho một vùng đường kính mười thước hoàn toàn đóng băng. Tam liên kích vừa rồi dễ thi triển thế sao?

Toàn lực sử dụng Quân Lâm Thiên Hạ, bức bách Long Tiêu Dao dùng tinh thần lực ứng đối. Ngay sau đó là phóng thức Tuyệt Vũ Cực băng vực, Hoắc Vũ Hạo đảo ngược thân hình rồi mới phóng thích Băng Vực chính là để tiện xuất chiêu, mà lực lượng lĩnh vực chỉ xuất hiện trong nháy mắt liền bị hấn cường hành đề thăng tối đa, sau đó lại ngạnh bức kết thúc. Riêng một hành động này đã khiến thân thể hấn xuất hiện áp lực, tiếp đó Đại Hàn Vô Tuyệt, Băng Cực Vô Song tuy có hồn linh Tuyệt Đế tương trợ nhưng người chịu phản lực của Hồn Lực lại chính là Hoắc Vũ Hạo! Sau tam liên kích vừa rồi, kinh mạch trong thể nội hấn do chịu xung kích quá mạnh mà bị tổn thương, phun ra một ngụm máu xong đã đỡ hơn nhiều. Ngôn Thiệu Triết và Tiên Lâm Nhi cũng không thấy rõ Hoắc Vũ Hạo đã làm gì, tựa như chỉ đánh ra một chưởng sau đó một đạo kiếm quang chớp qua, Long Hoàng Đấu La không ngờ liền động. Điều này quả thực bất khả tư nghị, bọn họ đều cho rằng Long Hoàng Đấu La đã nhường. Nhưng sau đó nhìn đến hàn khí trong bàn tay Long Hoàng Đấu La thì rõ ràng đó là hàn khí Hoắc Vũ Hạo rót vào, như thế còn có thể là nhường nhịn sao? Nét mặt Long Tiêu Dao rất khó coi, thua một tiểu hài tử như thế tâm tình y mà tốt được mới là lạ. Nhè nhẹ gật đầu, nói: -Người thắng. Cực hạn băng, không ngờ là Vũ Hồn cực hạn. Khó trách Mục Ân đã già mà còn muốn thu người làm đồ đệ. Đáng tiếc nếu như ta có thể phát hiện ra người sớm thì tốt. Các người có thể đi, ta đảm bảo trên đường sẽ không có ai làm khó các người nữa.

-Đa tạ tiền bối. Lúc này không ai có thể châm chọc Long Hoàng Đấu La, tuy rằng y thua nhưng đó là dưới tình huống chịu nhiều áp chế. Thêm nữa nếu như vị trí Hoắc Vũ Hạo công kích không phải chỗ đó (thắng này hiểm thật) khiến y không dè thì Hoắc Vũ Hạo còn khó mới có thể bức bách y di động. Đúng lúc ấy Long Tiêu Dao đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa, sáu đạo thân ảnh vừa xuất hiện phía chân trời, cơ hồ vừa nhìn thấy thân ảnh họ thì họ liền tới gần trước mặt. Dẫn đầu chính là Thao Thiết Đấu La Huyền Lão. Huyền Lão lẳng không hạ xuống, thân hình chắn trước người Hoắc Vũ

Hạo. Nhìn thấy nhiều người tới như thế, sắc mặt Hạo Hồ Đấu La vô cùng khó coi, trong lòng thầm oán nếu không phải Long Hoàng tự tin thái quá thì bọn họ đã không rơi vào cục diện lúng túng như thế này, Hôm nay vô luận thế nào cũng không lưu được Tiên Lân Nhi và Ngôn Thiệu Triết. Huyền lão vừa đến liền tập trung vào Long Tiêu Dao, nhãn thần ngưng lại, người này thực lực rất mạnh. -Huyền tử, đã lâu không gặp. Long Tiêu Dao khôi phục bình thường nhìn Huyền lão đối diện, trong mắt lộ ra mấy phần buồn bã. - Người là..... Huyền lão cả kinh, trong kí ức của lão thì khuôn mặt kia vô cùng xa lạ. Người có thể xưng hô với lão như thế cũng không nhiều a! -Lão phu Long Tiêu Dao. Long Tiêu Dao mỉm cười.

-Long Tiêu Dao? Long Tiêu Dao! Huyền lão đột nhiên phản ứng, không chỉ lão mà đám cường giả của học viện Sử Lai Khắc đi cùng đều đại biến sắc mặt. -Không ngờ ngài vẫn còn sống. Long Tiêu Dao than thở: -Đúng . Ta chưa chết. Mục Ân đã đi mà ta vẫn còn sống, ta vẫn còn sống a! Ha ha, ha ha ha ha! Tiếng cười của y tràn ngập bi thương, đối mặt với sự bao vây của sáu vị Phong Hào Đấu La y không để ý gì cứ thế đằng không bay thẳng lên cao.

Hạo Hồ Đấu La không dám chậm trễ vội bay theo y. Cường giả của học viện Sử Lai Khắc đều nhìn sang Huyền lão, tỏ ý dò hỏi. Huyền lão lắc đầu nhẹ, lão chỉ đưa mắt nhìn theo thân ảnh Long Tiêu Dao dần đi xa, trong thần sắc lộ vẻ ngưng trọng chưa từng có. Long Hoàng Đấu La muốn đi, thế gian này bao người có thể cản? Cho dù là lão cũng không thể. Ngôn Thiệu Triết đi tới cạnh Huyền Lão, thấp giọng nói: -Huyền lão Huyền lão lắc lắc đầu nói: -Đi thôi, chúng ta về! Lão hiển nhiên không muốn nhiều lời, chỉ giữ nguyên bộ dáng trầm tư. Từ sau lúc tiếp nhận vị trí chủ vị Hải Thần Các, y phục trên người lão đã không còn lôi thôi như trước nhưng sau lưng thì số hồ lô rượu lại không hề ít hơn. Huyền lão vừa nói vừa kéo tay Hoắc

Vũ Hạo, phóng lên không, không hề sử dụng Hồn Đạo Khí mà cứ thế dựa vào Hồn Lực phi hành. Hồn Lực nhu hòa rót vào thể nội Hoắc Vũ Hạo khiến kinh mạch vốn đang đau đớn của hắn thoải mái rất nhiều. Huyền lão có chút kinh ngạc nhìn hắn, hiển nhiên là ngạc nhiên vì hắn đã đột phá năm mươi cấp. -Huyền lão Hoắc Vũ Hạo có chút kích động gọi một tiếng. Sự cảm động của hắn là xuất phát từ nội tâm, vì muốn hắn bình an quay về mà ngay cả Huyền lão thân là Hải Thần Các chủ mà cũng tự thân đến, còn mang theo cả mấy vị trưởng lão. Phần tình nghĩa này thật sâu đậm biết bao. Huyền lão nghe thấy tiếng gọi đó thì nét mặt cũng hiện ý cười, -Nhóc à, con làm tốt lắm. Con làm gì cho học viện ta đều biết. Học viện vĩnh viễn ghi nhớ công tích của con.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 208: Hắc Bạch Song Thánh Long (Thượng)

Hoắc Vũ Hạo lắc đầu, nói : - Không, không tính là công tích gì, nếu như không có học viện thì cũng sẽ không có đệ tử của ngày hôm nay. Huyền lão, ngài vẫn khỏe chứ? Nhìn thấy tình cảm trong mắt của Hoắc Vũ Hạo thì Huyền lão mỉm cười nói: - Ta rất khỏe, những bằng hữu của người đều tốt lắm, cũng may chưa xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, thật không ngờ Long Hoàng Đấu La Long Tiêu Diêu lại vẫn còn sống. Hoắc Vũ Hạo vội vàng đem toàn bộ mọi chuyện từ chuyện giao dịch với Kính Hồng Trần, giữa đường gặp Long Hoàng Đấu La Long Tiêu Diêu, Hạng Hồ Đấu La Trương Bằng sau đó cùng bọn họ đổ chiến kể lại cho Huyền lão nghe. Nghe xong hắn kể lại thì trong mắt Huyền lão hiện lên một tia kinh ngạc, tu vi của Cực Hạng Đấu La ra sao thì hắn hiểu rõ ràng, mặc dù Hoắc Vũ Hạo chiếm được đại tiện nghi trong lần đánh cuộc đó, nhưng mà lấy tuổi của hắn có thể thắng được Long Tiêu Dao thì đây chính là kỳ tích . Nhưng sau khi nghe

Hoắc Vũ Hạo kể hết thì chân mày của Huyền lão nhú lại, Long Hoàng Đấu La rời núi, hơn nữa đứng ở phía đối lập với Học viện Sử Lai Khắc, đây cũng không phải cái tin tốt lành gì. Thở dài một tiếng, Huyền lão lâu bầu: - Mục lão a! Sau khi ngài đi thì ta mới hiểu ra thân là các chủ của Hải Thần Các thì trên vai phải gánh lấy trách nhiệm quan trọng cỡ nào. Nếu ngài còn sống thì tốt rồi, hiện tại không chỉ yêu ma quỷ quái xuất hiện, mà ngay cả lão bằng hữu của ngài là Long Hoàng Đấu La cũng đã rời núi. Hoắc Vũ Hạo dò hỏi: - Huyền lão, giữa Long Hoàng Đấu La cùng và sư phụ thì bọn họ có vướng mắc gì sao? Huyền lão nói: - Vướng mắc giữa bọn họ rất sâu, bọn họ vừa là đối thủ, vừa là bằng hữu, thậm chí còn là tình địch của nhau. Vừa nói, Huyền lão liền triển khai Hồn Đạo Khí phi hành cấp tám ở sau lưng, tốc độ liền trở nên nhanh hơn, Hồn Lực tiêu hao giảm bớt. Trong mắt hần hiện lên hồi ức. - Mục lão xuất thân từ gia tộc cổ lão truyền thừa trên vạn năm là gia tộc Lam Điện Phách Vương Long , trong trong gia tộc Lam Điện Phách Vương Long thì Vũ Hồn Lam Điện Phách Vương Long có xác xuất biến dị trở thành Quang Minh Thánh Long, trở thành một trong những Vũ Hồn cấp cao đương thời. Mà Mục lão lại chính là một trong số những người may mắn đó, khi hần sáu tuổi thì Vũ Hồn đã hoàn toàn giác tỉnh, liền trở thành đối tượng bồi dưỡng của cả gia tộc. - Học viện Sử Lai Khắc chúng ta có quan hệ rất tốt với ba nước của Đại Lục Đấu La và cả với những thế gia Đại Hồn Sư, gia tộc Lam Điện Phách Vương Long cũng không ngoại lệ. Gia tộc Lam Điện Phách Vương Long truyền thừa cổ lão, trong đó một vị đại sư sáng lập ra học viện Sử Lai Khắc này có xuất thân từ gia tộc này. Vạn năm trước, gia tộc cổ lão này tình chịu qua một trận họa kiếp, thế cho nên truyền thừa suýt gián đoạn. Sau lại được vị đại sư này truyền thừa xuống nhưng không biết vì cái gì mà hầu hết mỗi đời chỉ truyền một đời, số người ít ỏi. Ngay lúc đó tộc trưởng của gia tộc Lam Điện Phách Vương Long tìm đến học viện của chúng ta, muốn đưa Mục lão nhập học, học viện liền đồng ý, vì thế năm ấy khi Mục lão được tám tuổi thì đã tiến vào học viện, mà khi đó Hồn Lực của hần đã đột phá cảnh giới hai mươi cấp. Cho đến nay điều này vẫn chưa bị ai phá vỡ. - Mười năm sau, Mục lão lấy thân phận đội trưởng học viện Sử Lai Khắc bước lên thi đấu với những học viện

khác của đại lục, khi đó Mục lão mới 18 tuổi, Hồn Lực đã đạt đến sáu mươi chín cấp, chỉ thiếu chút nữa là có thể đột phá bình cảnh, thành tựu Vũ Hồn Chân Thân rồi. Nghe được mấy cái này thì Hoắc Vũ Hạo liền rung động, cho dù là Thất Quái xuất sắc trong học viện Sử Lai Khắc đời này của Hoắc Vũ Hạo, trong đó thậm chí có ba người có được Vũ Hồn Song Sinh nhưng không một ai có được tu vi như Mục lão. Tu vi cao nhất là Bối Bối bà Từ Tam Thạch thì Hồn Lực cũng chỉ ở cấp sáu mươi ba, hơn nữa bọn hắn cũng đã hai mươi ba tuổi. Huyền lão nói tiếp: - Cũng chính ở trận đấu đó, Mục Lão cùng với Long Tiêu Dao còn có một vụ nữ Hồn Sư khác gặp mặt nhau, Vũ Hồn của Mục lão là Quang Minh Thánh Long, mà Vũ Hồn của Long Tiêu Dao chính là Hắc Ám Thánh Long và cũng là Vũ Hồn biến dị. Quang Minh cùng Hắc Ám thì luôn bất phân thắng bại, chỉ có thể so hơn kém bằng tu vi mà thôi. Khi đó, Hồn Lực của Mục lão cao hơn Long Tiêu Dao một chút cho nên ở trong trận chung kết thì người đã đánh bại Long Tiêu Dao. - Lúc ấy, người duy nhất có thực lực cùng với bọn họ là một vị Hồn Sư tên là Diệp Tích Thủy, tướng mạo cực đẹp, thực lực cũng mạnh. Sau trận chiến ấy thì giữa ba người có vài phần hiểu nhau và tôn trọng lẫn nhau. Cuối cùng, Mục lão dẫn dắt chiến đội học viện Sử Lai Khắc giành được chức quán quân, học viện của Long Tiêu Dao thì được á quân, còn học viện của Diệp Tích Thủy kia thì ở trong top bốn. - Sau khi trận thi đấu lớn này kết thúc thì ba người bọn họ đều đã tốt nghiệp học viện, chuyện sau đó thì ta cũng không rõ lắm. Ta chỉ biết sau là sau Mục lão tốt nghiệp thì đụng phải Long Tiêu Dao cùng Diệp Tích Thủy, ba người dần dần trở thành bằng hữu tốt của nhau, cùng nhau tỷ thí, tu luyện, cùng nhau du lịch đại lục. - Khi đó, ba người bọn họ đều là những thiếu niên tuần kiết, ba người lại tranh cường háo thắng, ai cũng mong thực lực của mình có thể áp chế hai người còn lại. Mặc dù là bằng hữu nhưng mà cạnh tranh giữa bọn họ vô cùng kịch liệt. Những năm đó, bọn họ làm ra những chuyện lớn đến nỗi làm cho giới Hồn Sư phải khiếp sợ. Tu vi ba người dần dần có tiến bộ, bọn hắn lúc đó vẫn còn trẻ...và trong vô thức thì Mục lão và Long Tiêu Dao kia đều nảy sinh tình cảm với Diệp Tích thủy, có lẽ là do nguyên nhân là bằng hữu nhưng hiểu rõ nhau nên Mục lão cùng Long Tiêu Dao đều muốn áp đảo đối

phương để bày tỏ tình cảm. Vì thế bọn họ đều ganh đua với nhau đến khi một bên thắng lợi và giấu kín tình cảm với Diệp Tích Thủy. - Trong nháy mắt 10 năm đã trôi qua, 3 người đều trở thành cường giả Hồn Đấu La tám Hồn Hoàn, thậm chí trước khi bước vào tuổi ba mươi thì bọn họ có thể trở thành Phong Hào Đấu La. sau đó, Mục lão cùng Long Tiêu Dao đều không thể áp chế nổi tình cảm ở trong lòng, lúc này cả hai đều đã xem như như huynh đệ ruột thịt nên không muốn làm người kia bị tổn thương, cả hai lại cũng không muốn buông tha cho tình yêu của mình nên hai người để Diệp Tích Thủy lựa chọn. - Ngày đó, hai người bọn họ đến trước mặt Diệp Tích Thủy, biểu lộ tình cảm của mình ra để cho Diệp Tích Thủy lựa chọn, nhưng mà Diệp Tích Thủy đều có tình cảm với hai người bọn họ, bọn họ có tu vi ngang nhau, tính cách lại khá giống nhau nên nàng thật là không thể chọn ai bỏ ai. Vì thế Diệp Tích Thủy liền nói với bọn họ sau một năm nữa sẽ gặp lại, đến lúc đó 2 người bọn họ sẽ tỷ thí một trận, người nào thắng thì được sẽ là người nàng chọn. - Như vậy cũng được sao? Hoắc Vũ Hạo giật mình: - Không ngờ tình cảm có thể dùng võ lực để quyết định? Ánh mắt của Huyền lão tỏ ra thâm ý nhìn hẩn một cái, nói: - Nói không chừng thì sau này người sẽ gặp chuyện như thế này, chuyện này đã trở thành một truyền thống của học viện Sử Lai Khắc chúng ta. - Vậy trận chiến năm đó người nào thắng? Hoắc Vũ Hạo hỏi. Huyền lão nói : - Không ai thắng cả. - Hả? Hoắc Vũ Hạo tỏ ra nghi hoặc nhìn hẩn. Huyền lão thở dài một tiếng, nói : - Bởi vì bọn họ không đi, ngày đó từ biệt sau khi trở về thì Mục lão cùng Long Tiêu Dao đều suy nghĩ, cuối cùng mặc dù bọn họ đã khao khát tình yêu nhưng mà chung quy lại không thể chiến thắng được lý trí. Bọn họ đều rõ ràng tu vi giữa 2 người ngang nhau, nếu như toàn lực đánh thì cuối cùng chỉ có lưỡng bại câu thương. Bọn họ là bằng hữu, là huynh đệ cho nên cuối cùng bọn họ liền lựa chọn là buông tay. - Nhưng mà bọn hẩn không thể ngờ rằng đối phương lại có suy nghĩ giống nhau, mà chính sự lựa chọn này của bọn họ đã xúc phạm tới Diệp Tích Thủy. - Ngày ước hẹn thì Diệp Tích Thủy đã đến đó, đợi ở đó suốt 3 ngày 3 đêm, lão cùng Long Tiêu Diêu lại không có xuất hiện. Tính cách của nàng vốn là cương liệt, dưới sự giận dữ nàng liền phẩy tay áo bỏ đi. - Mục lão cùng Long Tiêu Dao đều cho rằng Diệp Tích Thủy

đã đi theo đối phương, sau một đoạn thời gian thương tâm thì bọn họ đều chuyên tâm vào việc tu luyện. Vì không để cho bản thân thương tâm nên bọn họ cũng không có đi tìm ai. Đảo mắt đã 10 trôi qua, Mục lão cùng Long Tiêu Dao đã có gia đình riêng của mình, mà cùng lúc đó đột nhiên Diệp Tịch Thủy lại xuất hiện ở học viện Sử Lai Khắc chúng ta, nàng nói muốn gặp Mục lão, khi đó bọn họ đều đã là cường giả Phong Hào Đấu La rồi. - Gặp lại Diệp Tịch Thủy, cảm xúc Mục lão lẫn lộn không biết nói gì cho phải. Nhưng mà làm cho người không ngờ chính là ánh mắt Diệp Tịch Thủy tỏ ra lạnh lùng đưa ra lời khiêu chiến. Tuy rằng trong lòng Mục lão vô cùng khó hiểu nhưng mà dưới thái độ hùng hổ dọa người của Diệp Tịch Thủy thì người không thể không ứng chiến. - Mười một năm trước lúc chia tay thì thực lực của Diệp Tịch Thủy còn kém nửa phần so với Mục lão và Long Tiêu Dao. Nhưng hiện giờ Diệp Tịch Thủy lại trở nên vô cùng mạnh mẽ, trận chiến ấy Mục lão có xu thế không ngăn cản được nhưng mà bằng vào căn cơ thâm hậu của mình, cuối cùng Mục lão đã sáng tạo ra chiêu Quân Lâm Thiên Hạ để giành chiến thắng. Nhưng mà Mục lão lại vô cùng kinh ngạc, người phát hiện ra rằng bên trong Vũ Hồn của Diệp Tịch Thủy lại có chứa một phần tà khí. Lúc ấy, sư phụ của Mục lão cũng chính là sư tổ của chúng ta là Các chủ của Hải Thần Các biết Diệp Tịch Thủy là một Tà Hồn Sư liền muốn phế bỏ tu vi của nàng. - Tuy rằng Mục lão đã có gia đình nhưng mà đối với Diệp Tịch Thủy thì người vẫn có một loại tình cảm khắc cốt khi tâm, vì thế ngài liền vì Diệp Tịch Thủy mà cầu xin, xin sư tổ tha cho nàng ta. Sư tổ lại không đồng ý, tu vi của Diệp Tịch Thủy đã đạt đến Phong Hào Đấu La đã quá mức nguy hiểm, nhưng bởi vì Mục lão đã cầu xin và đảm bảo nên người đã giam nàng ở lại học viện Sử Lai Khắc, tạm thời không ra tay đối phó với nàng. - Nhưng mà vài ngày sau, một Tà Hồn Sư trẻ tuổi vô cùng mạnh mẽ dẫn theo vài tên Tà Hồn Sư nữa đã đến học viện Sử Lai Khắc rồi cùng chiến với sư tổ một trận, kết quả song phương đều lưỡng bại câu thương, sư tổ bị thương nặng, tên Tà Hồn Sư kia cũng trọng thương nhưng cuối cùng bọn hắn vẫn cứu được Diệp Tịch Thủy.

DAOTIEUVU

DTV-EBOOK

Chương 208: Hắc Bạch Song Thánh Long (Trung)

- Trước khi rời khỏi, Diệp Tịch Thủy nhìn Mục lão bằng ánh mắt oán độc. Và từ đó về sau, nó cũng trở thành tích tụ trong lòng ngài. Ngài không rõ vì sao mà Diệp Tịch Thủy lại trở thành như vậy, không những trở thành một Tà Hồn Sư mà còn sống chung một chỗ với bọn chúng. Chuyện sư tổ bị trọng thương cũng khiến cho một tia hy vọng cuối cùng của Mục lão đối với Diệp Tịch Thủy tan thành mây khói. - Mục lão luôn làm bạn bên sư tổ mãi cho tới sau khi thương thế của người hồi phục thì ông mới khẩn cấp đi tìm Long Tiêu Dao. Ông muốn hỏi Long Tiêu Dao cho rõ vì sao ông tặng Diệp Tịch Thủy cho hãn mà Diệp Tịch Thủy lại biến thành như vậy. Lúc đấy, trong lòng Mục lão vô cùng tức giận. - Khi Mục lão tìm được Long Tiêu Dao, lửa giận áp chế lâu ngày rốt cục bùng nổ. Không đợi Long Tiêu Dao giải thích câu nào, ông đã tấn công luôn. Hắc bạch Song Thánh Long đại chiến một hồi, cuối cùng bình thủ. Tuy Mục lão hơi nhỉnh hơn một chút nhưng chênh lệch chung quy cũng quá nhỏ. Vì nể tình huynh đệ nên cuối cùng Mục lão cũng lưu thủ. - Sau trận chiến tổn thương và mệt mỏi, Mục lão mới dừng lại cùng nói chuyện với Long Tiêu Dao về thời gian mười năm này. Hai người lúc này mới giật mình phát hiện, thì ra mười năm trước hai người họ đã cùng đưa ra một quyết định. Mục lão đột nhiên hiểu ra vì sao Diệp Tịch Thủy lại chạy tới học viện Sử Lai Khắc để khiêu chiến với mình. Bọn họ đều hiểu tính cách của Diệp Tịch Thủy cho nên trong lòng tràn ngập áy náy. Nhưng mà chỉ vì Diệp Tịch Thủy cho nên sư tổ mới bị thương, tuy thương thế không nặng nhưng lại lưu lại di chứng, không thể nào khỏi hãn lại nữa. - Mục lão và Long Tiêu Dao sau khi cẩn thận thương lượng đã quyết định đi tìm Diệp Tịch Thủy. Mặc kệ sau này có thể nào thì nhất định phải làm cho rõ mọi chuyện mới xong. Vì thế, Hắc bạch Song Thánh Long mới tái xuất đại lục. Khi đó, bọn họ đều đã là cường giả cấp

bạc Phong Hào Đấu La, bằng thực lực mạnh mẽ và Vũ Hồn xuất chúng, hai người đã nổi danh như cồn. Danh hiệu Song Thanh Long cũng đã xác lập từ đó. Mỗi người đều tự có phong hào của mình: Long thần Đấu La Mục Ân, Long Hoàng Đấu La Long Tiêu Dao. Hoắc Vũ Hạo nghe Mục lão nói tới đây thì có cảm giác như bản thân mình trở về quá khứ. Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, hai vị Phong Hào Đấu La năm ba mươi tuổi ấy đã thối lên cơn phong ba ở đại lục như thế nào. -Khi nào thì ta mới có thể trở thành Phong Hào Đấu La? Đó gần như là giấc mộng của toàn bộ cộng đồng Hồn Sư.

Một tiếng thở dài kéo Hoắc Vũ Hạo ra khỏi cơn mơ màng. Trong mắt Huyền lão lộ ra vài phần buồn bã: - Bọn họ tìm kiếm mấy năm, rốt cục cũng tìm được Diệp Tịch Thủy. Khi gặp lại, hai người gần như không còn nhận ra nàng nữa. Một Diệp Tịch Thủy luôn tràn trề sức sống, một nữ Hồn Sư anh thư một thời nay đã đầu bạc trắng xóa. Nàng chẳng qua mới hơn ba mươi tuổi nhưng nhìn hình dáng cứ ngỡ đã bốn năm mươi, chẳng những khuôn mặt khô héo mà toàn thân còn tràn ngập khí tức tà ác sắc bén.

- Chuyện sự tổ lo lắng năm đó đã thành sự thực. Thực lực của Diệp Tịch Thủy đã vượt xa sự phán đoán của Mục lão và Long Tiêu Dao. Khi gặp lại hai người bọn họ, Diệp Tịch Thủy không hề có bất cứ lời nói thừa nào mà lập tứ phát động toàn lực công kích. Song Thánh Long khiến cho cả đại lục phải khiếp sợ thì nay phải tháo chạy trước công kích của Tà Hồn Sư. Hợp lực của cả hai người lại mà còn có chút ăn không tiêu. Bọn họ hoảng sợ phát hiện, thực lực của Diệp Tịch Thủy đã đạt tới siêu cấp Đấu La. Thử nghĩ, một Tà Hồn Sư đạt tới siêu cấp Đấu La thì sẽ mạnh mẽ như thế nào đây! Hai đại Thánh Long Quang Minh và Hắc Ám hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng. - Cuối cùng, Mục lão và Long Tiêu Dao bị đánh bại, bại vô cùng thảm hại. Diệp Tịch Thủy đánh bọn họ bị thương nặng nhưng

không giết mà chỉ chất vấn họ, tại sao năm đó lại vũ nhục nàng như vậy. Tính cách Diệp Tịch Thủy mạnh mẽ, nàng luôn nghĩ năm đó Mục lão và Long Tiêu Dao từ bỏ nàng. Vì sự nhục nhã đó cho nên nàng mới có biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy. - Mục lão và Long Tiêu Dao cười khố. Hai người lúc này mới nói ra ý nghĩ lúc ban đầu. Diệp Tịch Thủy mới đầu con không tin nhưng khi thấy hai người Mục lão và Long Tiêu Dao đều trọng thương sắp chết, hai người thật sự không có khả năng nói dối. Cảm xúc lúc đó của Diệp Tịch Thủy đã xảy ra biến hóa lớn. Nàng cứu sống Mục lão và Long Tiêu Dao. Ba người xa cách gần hai mươi năm trời, khi ngồi lại với nhau cuối cùng cũng không còn được sáng khoái như thuở ban đầu. - Diệp Tịch Thủy nói cho Mục lão, người lúc trước tới học viện Sử Lai Khắc cứu nàng chính là chồng của nàng. Sau lần trở về từ Sử Lai Khắc, chồng của nàng bị thương nặng không chữa được mà qua đời. Đây là mối thù giết chồng đó! Trước khi chồng của nàng chết đã truyền hơn phân nửa tu vi Tà Hồn Sư pháp môn cho nàng. Đó chính là lý do vì sao mà hiện tại nàng lại đạt được tu vi Tà Hồn Sư siêu cấp Đấu La. - Mục lão tuyệt đối không thể ngờ được là chuyện lại phát triển thành như thế. Trong lúc nhất thời ông ấy không nói ra lời. Thần xui quỷ khiến thế nào mà một chút hiểu lầm trước kia nay lại biến thành như bây giờ. Bọn họ không thể nào nghĩ cho ra được. - Lúc ấy, Long Tiêu Dao liền hỏi Diệp Tịch Thủy, vì sao nàng lại trở thành một Tà Hồn Sư. Diệp Tịch Thủy nói cho bọn họ biết, lúc nàng chờ đợi mà không thấy một người nào đến, trong lòng vô cùng giận dữ và xấu hổ. Vì thế, nàng quyết định khắc khổ tu luyện để sau đó quay trở lại tìm hai người báo thù. Nhưng trong một lần tu luyện nàng bị tẩu hỏa nhập ma, đúng lúc này lại gặp được chồng của nàng... Chồng nàng là một Tà Hồn Sư mạnh mẽ tên là Chung Ly. Sau khi cứu được nàng, hắn đã cưỡng bức nàng, hơn nữa còn dùng lực lượng tà ác mạnh mẽ của bản thân khiến cho Vũ Hồn của Diệp Tịch Thủy xảy ra biến dị. Do đó, nàng đã trở thành một thành viên của Tà Hồn Sư... Diệp Tịch Thủy hận Mục lão và Long Tiêu Dao, cũng đồng thời hận chồng nàng. Trong mắt nàng, ba nam nhân này chính là ba kẻ hủy hoại cuộc đời nàng. Trên thực tế, tất cả những gì mà nàng gặp phải phần lớn là vì sự cao ngạo của nàng tạo thành. - Việc đã đến nước này, Mục lão và

Long Tiêu Dao cũng không biết phải làm thế nào cho phải. Diệp Tịch Thủy đã không còn là Diệp Tịch Thủy trước kia nữa rồi. Tình cảm giữa ba người bọn họ cũng xuất hiện biến hóa. Diệp Tịch Thủy không giết hai người bọn họ nhưng lại bắt bọn họ thề độc không để bọn họ tiếp tục coi nhau như huynh đệ nữa. Mười năm sau, hai người phải quyết một trận tử chiến. Sau trận chiến đó, chỉ có một người được sống nếu không thì Diệp Tịch Thủy sẽ giết chết cả nhà lớn nhỏ cả hai người. - Rơi vào đường cùng, Mục lão và Long Tiêu Dao cùng thề độc. Bọn họ đều nhìn ra mặc dù tính cách Diệp Tịch Thủy đã không còn như trước nhưng phần tình cảm năm nào thì vẫn còn một chút. Trong lòng hai người cũng vô cùng áy náy với sự thay đổi của Diệp Tịch Thủy cho nên ma xui quỷ khiến thế nào hai người họ đã đáp ứng yêu cầu này. Mục lão nói với ta, lúc đấy ông ấy và Long Tiêu Dao kỳ thực vẫn còn giận nhau nhưng chẳng qua là nhún nhường cho nên mới nén xuống. Nếu không thì chuyện chắc cũng không phát triển đến như bây giờ. - Mười năm sau, Song Thánh Long lại tụ họp. Trước sự chứng kiến của Diệp Tịch Thủy, hai người đại chiến một trận. Kết quả là lưỡng bại câu thương. Khi đó, Diệp Tịch Thủy lại xuất hiện biến hóa kỳ dị. Hình dáng vốn già nua đã trở lại thành thiếu nữ xinh đẹp đầy vẻ anh thư như năm nào. Diệp Tịch Thủy thấy hai người bất phân thắng bại thì vẫn không buông tha mà lại ước định mười năm nữa. Cứ thế cứ thế, vài thập niên sau, Mục lão và Long Tiêu Dao đều đã tròn trăm tuổi. Bọn họ cũng đã đạt được thành tựu siêu cấp Đấu La. Vừa lúc này, Diệp Tịch Thủy mất tích. Nhưng Diệp Tịch Thủy lại truyền đến tin tức nói cho bọn họ biết, trận chiến lần này là trận chiến cuối cùng. Sau trận này chỉ có thể còn một người sống sót nếu không nàng sẽ khiến cho cả trăm họ trên đại lục lâm than. - Khi đó, tu vị của Diệp Tịch Thủy đã cao hơn chín mươi tám cấp. Mục lão và Long Tiêu Dao vẫn không phải đối thủ của nàng. Hai người hiểu chuyện những lần đại chiến hai người cố ý bình thủ đã bị Diệp Tịch Thủy nhìn ra. - Thời gian trôi qua, sau trăm tuổi, phần tình cảm năm đó của Song Thánh Long không những không bỏ được mà càng sâu đậm thêm. Mục lão nói cho ta biết, Diệp Tịch Thủy là nữ nhân duy nhất cả đời Mục Ân lão yêu thật lòng... Long Tiêu Dao cũng vậy. Kỳ thực, bọn họ sớm có năng lực điều động các cường giả đi vây công Diệp

Tịch Thủy nhưng họ vẫn một mực không làm như vậy. Diệp Tịch Thủy cũng rõ phần tình cảm kia trong lòng hai người. Sau cùng, nàng để lại lá thư kia, nói rằng nàng đã buông bỏ hết cừu hận nhưng nàng chỉ có thể ở cùng một chỗ với tối chung cường giả (cường giả cuối cùng) vì thế hai người nhất định phải có một người thắng duy nhất và người đó sẽ cưới nàng làm vợ. Khi đó, vợ của Mục lão và Long Tiêu Dao đều đã qua đời. Nói tới đây, Huyền lão lại thở dài một tiếng. Hoắc Vũ Hạo vội vàng hỏi: - Vậy cuối cùng là ai thắng?

Huyền lão lắc đầu, nói: - Không ai thắng cả. Bởi vì trận chiến cuối này vẫn chưa thực sự đánh thật. Trước trận chiến sau cùng đó diễn ra, Mục lão đã đại chiến với tông chủ Bản Thể Tông, cũng chính là huynh trưởng của Độc Bất Tử. Mục lão đã bị Độc Bất Tử làm bị thương nặng. Và đêm trước ngày ước chiến, theo lời Mục lão nói, tông chủ Bản Thể Tông kia đã bị Long Tiêu Dao dẫn đi... Sau lần bị thương nặng đó, Mục lão đã phải dùng rất nhiều năm mới có thể miễn cưỡng khôi phục được vài phần nguyên khí nhưng phong thái của Quang Minh Thánh Long đã không còn, đã trở thành hình dạng như người từng thấy.. Từ đó về sau, Long Tiêu Dao cũng không còn xuất hiện nữa. Mục lão đoán, ông ta hẳn là ở cùng với Diệp Tịch Thủy. Hoắc Vũ Hạo cả giận nói: - Cái người tên Long Tiêu Dao kia thật đê tiện. Uống cho tiếng xưng huynh gọi đệ của sư phụ. Huyền lão nói: - Chuyện này người ngoài rất khó bình luận, trong đó có nội tình gì thì hiện tại chỉ sợ có mỗi mình Long Tiêu Dao biết mà thôi. Không ngờ rằng, tới ngày hôm nay ông ta lại xuất hiện lần nữa. Diệp Tịch Thủy kia thì không biết sống chết ra sao, dựa theo việc Tà Hồn Sư tự rút năng lượng sống làm Hồn Lực thì nàng rất có khả năng không sống qua hai trăm tuổi. Long Tiêu Dao vẫn còn sống cho tới giờ, ta chỉ sợ là hẳn bị Diệp Tịch Thủy ảnh hưởng, cũng biến thành một Tà Hồn Sư. Nếu như đúng như vậy thì chỉ có người thường là phải chịu khổ thôi. Hoắc Vũ Hạo lắc đầu: - Chắc là không đâu. Vừa rồi đệ tử cùng lão ta chiến đấu, khi đệ tử thi triển Quân Lâm Thiên Hạ do sư

phụ tự nghĩ ra, va chạm với tinh thần lực của lão ta thì đệ tử có thể cảm nhận được trong tinh thần lực của lão có một sức mạnh cuộn cuộn khủng bố nhưng không hề có đặc tính của Tà Hồn Sư. Tuy tu vi Hoắc Vũ Hạo không cao nhưng tinh thần lực của hắn lại cực kỳ mãnh cảm, nhất là hắn lại có thân phận Vong Linh Pháp Sư. Cho nên hắn tự tin cảm giác của mình không hề sai.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải các ebook cập nhật mới nhất.